

Sủng hậu chị lộ

Tiểu
GLAI
NHÂN

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)

[Chương 149](#)

[Chương 150](#)

[Chương 151](#)

[Chương 152](#)

[Chương 153](#)

[Chương 154](#)

[Chương 155](#)

[Chương 156](#)

[Chương 157](#)

[Chương 158](#)

[Chương 159](#)

[Chương 160](#)

[Chương 161](#)

[Chương 162](#)

[Chương 163](#)

[Chương 164](#)

[Chương 165](#)

[Chương 166](#)

[Chương 167](#)

[Chương 168](#)

[Chương 169](#)

[Chương 170](#)

[Chương 171](#)

[Chương 172](#)

[Chương 173](#)

[Chương 174](#)

[Chương 175](#)

[Chương 176](#)

[Chương 177](#)

[Chương 178](#)

[Chương 179](#)

[Chương 180](#)

[Chương 181](#)

[Chương 182](#)

[Chương 183](#)

[Chương 184](#)

[Chương 185](#)

[Chương 186](#)

[Chương 187](#)

[Chương 188](#)

[Chương 189](#)

[Chương 190](#)

[Chương 191](#)

[Chương 192](#)

[Chương 193](#)

[Chương 194](#)

[Chương 195](#)

[Chương 196](#)

[Chương 197](#)

[Chương 198](#)

[Chương 199](#)

[Chương 200](#)

[Chương 201](#)

[Chương 202](#)

[Chương 203](#)

[Chương 204](#)

[Chương 205](#)

[Chương 206](#)

[Chương 207](#)

[Chương 208](#)

[Chương 209](#)

[Chương 210](#)

[Chương 211](#)

[Chương 212](#)

[Chương 213](#)

[Chương 214](#)

[Chương 215](#)

[Chương 216](#)

[Chương 217](#)

[Chương 218](#)

[Chương 219](#)

[Chương 220](#)

[Chương 221](#)

[Chương 222](#)

[Chương 223](#)

[Chương 224](#)

[Chương 225](#)

[Chương 226](#)

[Chương 227](#)

[Chương 228](#)

[Chương 229](#)

[Chương 230](#)

[Chương 231](#)

[Chương 232](#)

[Chương 233](#)

[Chương 234](#)

[Chương 235](#)

[Chương 236](#)

[Chương 237](#)

[Chương 238](#)

[Chương 239](#)

[Chương 240](#)

[Chương 241](#)

[Chương 242](#)

[Chương 243](#)

[Chương 244](#)

[Chương 245](#)

[Chương 246](#)

[Chương 247](#)

[Chương 248](#)

[Chương 249](#)

[Chương 250](#)

[Chương 251](#)

[Chương 252](#)

[Chương 253](#)

[Chương 254](#)

[Chương 255](#)

[Chương 256](#)

[Chương 257](#)

[Chương 258](#)

[Chương 259](#)

[Chương 260](#)

[Chương 261](#)

[Chương 262](#)

[Chương 263](#)

[Chương 264](#)

[Chương 265](#)

[Chương 266](#)

[Chương 267](#)

[Chương 268](#)

[Chương 269](#)

[Chương 270](#)

[Chương 271](#)

[Chương 272](#)

[Chương 273](#)

[Chương 275](#)

[Chương 276](#)

[Chương 277](#)

[Chương 278](#)

[Chương 279](#)

[Chương 280 - Phó Tuyên Phiên Một](#)

[Chương 281 - Phó Tuyên Phiên 2](#)

[Chương 282 - Phó Tuyên Phiên Ba](#)

[Chương 283 - Phó Tuyên Phiên Bốn](#)

[Chương 284 - Phó Tuyên Phiên Năm](#)

[Chương 285 - Phó Tuyên Phiên Sáu](#)

[Chương 286 - Phó Tuyên Phiên Bảy](#)

[Chương 287 - Phó Tuyền Phiên Tám](#)

[Chương 288 - Hậu Ký Một](#)

[Chương 289 - Hậu Ký 2](#)

[Chương 290 - Hậu Ký Ba](#)

[Chương 291 - Hậu Ký Bốn](#)

[Chương 292 - Hậu Ký Năm](#)

[Chương 293 - Hậu Ký Sáu](#)

[Chương 294 - Hậu Ký Bảy](#)

[Chương 295 - Hậu Ký Tám](#)

[Chương 296 - Hậu Ký Chín](#)

[Chương 297 - Hậu Ký Mười](#)

[Chương 298 - Hậu Ký Mười Một](#)

[Chương 299 - Hậu Ký Mười Hai](#)

[Chương 300 - Phiên Ngoại An Vương Từ Yến](#)

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đầu mùa thu, nhưng thời tiết đã rất lạnh. Tại quân doanh, Từ Tấn kiểm tra một vòng rồi chạy về Túc Vương phủ đã là hoàng hôn.

“Đến viện Phù Dung dùng bữa”. Lạnh lùng bỏ lại câu này, Từ Tấn vội vàng đến thư phòng thương nghị chiến sự cùng các phụ tá.

Người Hồ xâm phạm biên giới, Gia Hòa Đế phái Từ Tấn cùng em trai Từ Hạo lãnh binh tiếp ứng, người trước đã có chiến công, người sau là vì lịch lãm.

Trong viện Phù Dung, Phó Dung dùng cơm chiều được một nửa, nghe nha hoàn nói Vương Gia muốn qua bên này dùng bữa thì rất kinh ngạc, vội vàng phân phó phòng bếp chuẩn bị bàn đồ ăn mới. Nàng cũng nhanh chóng ngồi trước bàn trang điểm, để bọn nha hoàn trang điểm cho mình, còn bản thân thì bắt đầu trầm tư.

Trước đây, Từ Tấn qua đêm tại viện Phù Dung đều không dùng bữa ở đây. Hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây sao? Người này đúng thật là kỳ quái.

Từ Tấn ko có vương phi, trong vương phủ rộng lớn này chỉ duy nhất mình nàng là di nương. Người ta thường nói vật quý vì hiếm, nên bên ngoài đều đồn Từ Tấn sủng nàng như thế nào, nhưng chỉ có Phó Dung trong lòng rất rõ ràng, Từ Tấn căn bản không xem trọng nàng, ngẫu nhiên có tới đây đều không liếc nhìn nàng, chỉ lo tắt đèn đi ngủ. tính ngày, nàng đến vương phủ đã hơn 1 năm. Những lời nói của Từ Tấn nói với nàng trong thời gian qua cũng ko quá 20 câu.

Tuy nghi hoặc, nhưng nàng vẫn phải nghênh đón hẳn.

Đến canh một, Từ Tấn mới tới đây. Trên người mặc trường bào màu đen, phác quan bằng bạch ngọc, màu sắc đối lập càng làm cho ngũ quan của hẳn thêm tuần mỹ, chỉ tiếc nhìn hẳn lúc nào cũng lạnh lùng, giữa mi mày lúc nào cũng nhăn lại. Phó Dung lá gan không nhỏ, nhưng lúc đối mặt với vương gia lạnh lùng, quyền cao chức trọng trong mắt lại ko có nàng, nàng cũng ko dám nhìn lâu.

“Người cũng ngồi đi”. Thấy nàng tính đứng một bên hầu hạ, Từ Tấn trầm giọng nói,

Nam nhân có người thích nói uyển chuyển, có người thì thích đơn giản lưu loát. Từ Tấn này chính là loại người thứ 2. Phó Dung ko dám nói lời khách sáo nào chọc hẳn thêm phiền. nàng quy củ cúi đầu nói cảm ơn với Từ Tấn rồi ngồi xuống, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm cái chén nhỏ phía trước người.

“ dùng cơm đi”

2 người là lần đầu tiên ngồi chung bàn dùng cơm, Từ Tấn trong lòng có việc, chỉ động đũa vài cái, Phó Dung đã ăn rồi, nên 2 người cũng ko dùng nhiều lắm. trong khi nha hoàn thu dọn bàn, thì Phó Dung đi theo Từ Tấn vào phòng trong.

Từ Tấn ko thích nha hoàn hầu hạ, nên nàng phải tự cởi áo tháo thắt lưng cho hẳn.

Lúc đang cởi ra, Phó Dung lại suy nghĩ chuyện khác.

Từ Tấn lớn hơn nàng 5 tuổi, lại là hoàng tử, năm nay đã 24 tuổi, chưa đại hôn, trước nàng bên người hẳn ko có di nương hay thông phòng. Trong kinh thành có lời đồn rằng hẳn ko được, có người nói hẳn là đoạn tu. “đoạn tu”, Phó Dung nghe được mùi ngon, còn cho là chuyện vui. Sau nay, âm

kém dương sai, nàng cùng Từ Tấn đụng nhau, Phó Dung nghĩ đời này nàng xong rồi. Nhưng nàng lắm rồi, khi ban đêm nàng bị nâng vào phòng hăn, tuy Từ Tấn là lần đầu tiên nhưng hăn lĩnh ngộ nhanh, Từ Tấn sinh long hoạt hổ, rất nhanh làm nàng hồn phi phách lạc.

Nếu thân thể ko có việc gì, tại sao hăn ko chịu thành thân.

Từ Tấn đối với nàng tốt, Phó Dung sẽ ko ngu xuẩn cho rằng Từ Tấn mê luyện dung mạo của nàng, nhược thủy 3000 ngàn chỉ lấy mình nàng. Bởi vì Từ Tấn rõ ràng ko coi nàng ra gì, muốn tới thì tới, tới thì trực tiếp ngủ, cho dù tới thời điểm tiếp đón cũng ko thông báo, cũng ko cho nàng phải nha hoàn tìm hiểu hành tung của hăn. Chớ nói chi hăn tặng đồ đồ dành nàng. Nàng chính là 1 cái di nương, chỉ là di nương lương tháng.

“vương gia nghỉ ngơi trước, thiếp đi tháo trang sức”. Dem ngoại bào nam nhân khoát lên bình phong, Phó Dung nhẹ giọng nói.

“Dem hoa diềm xóa đi”. Từ Tấn đột ngột nhắc nhở.

Phó Dung xoay người, căn căn môi, trầm thấp đáp ứng.

Trong phòng dùng kính tây dương, chiếu lên đặc biệt rõ ràng, trên mặt lông tơ nhỏ đều có thể nhìn thấy. Phó Dung ngồi trước gương đem trên đầu trâm cài tóc một cái một cái tháo xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào gương mặt mình trong gương. Chồng trước Từ Yến từng khen dung nhan nàng đẹp nhất, Phó Dung biết đó là vì tình. Nói chung, nàng ko có tự tin về dung nhan đẹp nhất, đáng tiếc...

Ngón trở tại hoa diềm giữa trán lướt qua lướt lại, Phó Dung bất đắc dĩ thở dài.

Bạch ngọc vi hà

Năm 13 tuổi nàng bị phát bệnh đậu mùa, phải đến thôn trang tỉnh dưỡng, nhũ mầu nhiều lần dẫn nàng ko được lấy tay gãi, dù ngứa quá cũng ko thể gãi. Phó Dung nhìn được, trên trán cuối cùng chỉ còn 1 nốt đặc biệt chậm ko biến mất, đen kịt lại thành nốt nhỏ ở chính giữa cực kỳ khó coi. Phó Dung càng coi càng khó chịu, duỗi tay đem nốt đen cho bung ra, kết quả chỗ đó để lại 1 vết sẹo mờ nhạt, cũng được gọi là mặt rỗ, có dùng loại cao trị sẹo tốt cũng ko biến mất.

Phó Dung yêu đẹp, làm sao chịu ra ngoài gặp người khi có sẹo trên mặt , để người chỉ trỏ! May mắn thay vị trí này thật khéo, nàng nhanh trí nghĩ ra, mỗi ngày đều vẽ lên đó hoa điền lớn nhỏ hoặc giọt nước đôi môi đa dạng, càng làm mỹ mạo nàng như dẹt hoa trên gấm. Phó Dung đặc biệt thích ngay cả buổi tối đi ngủ cũng ko xóa đi, nàng lại ko thể làm nũng như Từ Yến mà đối đãi với Từ Tấn.

Làm nũng cũng phải xem người, Từ Yến yêu mến nàng, Từ Tấn....

Ai, có được tất có mất.

Rửa mặt, chải đầu, Phó Dung hướng bên giường đi đến.

Từ Tấn ngồi tại bên giường, nhìn nàng càng đi càng gần, lúc Phó Dung trèo lên giường thì hần mở miệng nói: “ Người Hồ xâm phạm, ngày mai ta phải xuất chinh rồi, đại khái đầu mùa hạ năm sau sẽ về.

Phó Dung dừng lại động tác, nháy mắt trong đầu chợt lóe loại ý niệm. trên chiến trường đao quang kiếm ảnh, vạn nhất Từ Tấn ko cẩn thận chết đi, nàng phải làm sao đây?

Di nương của gia đình khác, sau khi trượng phu chết đi, vạn khí tốt còn có thể tái giá. Nàng, di nương của hoàng tử có thể chạy sao?

Ko đúng, hiện tại nàng phải ứng phó người đàn ông này trước.

Phó Dung tự nhiên nhú mào, bày ra bộ dạng lo lắng “ vương gia...”

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào ánh mắt xinh đẹp của nàng, muốn nhìn rõ đáy lòng nàng, ngay khi nàng mở miệng thì nằm đè lên nàng.

Hắn ko muốn nghe những lời dối trá. Nữ nhân này, thủy chung đều cùng hắn diễn trò.

Thanh danh bên ngoài của hắn ko gần nữ sắc, năm trước nàng hạ được kia khẳng định ko vì câu dẫn hắn. Đáng tiếc An Vương giao hoát, đem nàng chặt vật đẩy đến bên người hắn. Từ nhỏ, Từ Tấn mắc chứng bệnh lạ, sau khi bệnh khỏi liền ko thể gần nữ nhân, dù cho đối phương có tắm rửa sạch sẽ, khi bước vào trong phòng hắn đều ngửi được mùi hương, cái gọi hương nữ nhi, hắn liền ghê tởm khó chịu. Việc này chỉ có ít người biết được, vì ko để cho An Vương sớm hoài nghi, Từ Tấn ko đẩy nàng ra, mà hắn kinh ngạc phát hiện, ôm nàng hắn ko có cảm giác ghê tởm.

Ai cũng ko phát hiện hắn ngay khi đó rất kinh hãi.

Hắn là vương gia, cần con thừa tự. Hắn là nam nhân, cần giải quyết. càng chứng minh cho mọi người xem, hắn thật bình thường.

Bởi vậy biết rõ trong lòng nàng ko có ý, nhưng khi nàng tùy cơ ứng biến tràn ngập cảm kích, vừa xấu hổ nhìn hắn thì Từ Tấn cũng thuận thế đem nàng vào phủ. Nữ nhân có tâm cơ, dung mạo lại xinh đẹp, hắn vẫn tương đối hài lòng. Trên đường biết được nàng là đích nữ phòng của phủ Cảnh Dương Hầu, từng gả cho thế tử Từ Yến ở Ký Châu làm vợ, sau 3 năm kết hôn thì hòa ly.

Nàng làm di nương cho hắn cũng ko xứng đáng, nhưng xem phụ thân, huynh trưởng của nàng, hắn thưởng nàng 1 phần thể diện.

Ko trong sạch thì thế nào, hắn dùng nàng chỉ để phát tiết. Nếu trị được 1 thân bệnh lạ, tự nhiên ko cần để ý tới nàng nữa, ko trị được, chỉ cố gắng

làm nàng sinh con cho hần.

“ vương gia, nhẹ chút ...”

Trong bong đêm, ánh mắt nam nhân sát khí sôi trào. Phó Dung nhìn ko thấy, chỉ có thể vịn vào bả vai rộng lớn của đối phương, nũng nịu cầu xin.

Từ Yển vẫn nhược thư sinh, 1 khắc đồng hồ là xong. Đến phiên Từ Tấn, Phó Dung lần đầu biết nguyên lai nữ nhân cũng có thể khoái hoạt như vậy. Từ Tấn thân thể khỏe mạnh ép buộc được lâu, mới đầu nàng còn mất tự nhiên chịu đựng, sau này chịu đựng ko được nữa, đơn giản ko cố kị gì, dù sao thanh danh nàng cũng như vậy rồi ko bằng cứ thoải mái thì hơn. Từ Tấn lạnh lùng nhưng lúc này vẫn dễ nói chuyện, thật sự ko làm đau nàng.

Nhất thời cảnh xuân đầy phòng.

Hoặc là bởi vì lập tức liên biệt ly, Từ Tấn giằng co hồi lâu, cuối cùng khi Phó Dung khóc kêu khan giọng, mềm nhũn ko còn khí lực, Từ Tấn ôm nàng mê man đến một bên. Nha hoàn thấp đèn tiến vào thay nệm chăn sạch sẽ, thay xong hần liền thả nàng xuống.

Hần ko tắt đèn, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn chăm chú dung nhan nàng ngủ say.

Nàng quả thật rất đẹp, so với dung nhan Lệ Quý Phi được sủng trong cung còn đẹp hơn, nhưng hần thích nhất nhìn vết sẹo trên trán nàng, thích xem chính nàng ghét bỏ bộ dáng ảo não của mình. Chỉ sợ khi nàng ở trên giường cũng ko lộ ra bản tính thật của mình.

Quý thần xui khiến, Từ Tấn cúi đầu xuống hôn lên vết sẹo đó.

Nằm xuống ko bao lâu, nữ nhân bên cạnh lui lại trong lòng hần cọ cọ, ý lại ôm hần.

Từ Tấn liếc nàng 1 cái, xoay người, đem áo ngủ bằng gấm kéo xuống, thuận thế hướng lưng trơn bóng của nàng xoa vuốt.

Lần xuất chinh này, sau khi trở về hẳn biết trước sẽ được phụ hoàng khen thưởng, nhưng thái tử hơn phân nửa sẽ ko cao hứng.

Thái tử...

Thái tử háo sắc, sẵn bản ngày đó Thái Tử cũng đi, nàng muốn trèo cao sao ko chọn Thái Tử ôn nhu tuấn lãng. Mà chọn thất hoàng thúc An Vương, người vô tâm với chính sự? Bởi vì An Vương ko có vương phi.

Từ Tấn cười lạnh, đừng nói An Vương ko coi trọng nàng, dù có coi trọng, hẳn cũng sẽ ko cưới thứ nữ đã hòa ly.

Nữ nhân trong ngực đột nhiên phát ra tiếng lằm bằm bất mãn, Từ Tấn ý thức tay hẳn phát lực lớn.

Hắn chậm rãi buông tay.

Nhìn mới nhớ, nữ nhân này coi như thông minh, rõ ràng đời này chỉ có thể dựa vào hắn, liền an phận lưu lại bên người hắn, ko được voi đòi tiên. Chỉ là ko biết vạn nhất, vạn nhất hắn ở trên chiến trường xảy ra chuyện, nàng có hay ko lựa chọn kẻ khác.

Ý niệm lóe lên, Từ Tấn tự giễu cười, sao giống như nữ nhân suy nghĩ lung tung?

Hôm sau trời chưa sang, Từ Tấn liền xuất phát.

Phó Dung vững dậy tinh thần rời giường hầu hạ hắn, mí mắt thỉnh thoảng còn nhắm lại, trông biếng nhác lại quyến rũ.

Từ Tấn yên lặng nhìn, suy nghĩ xuất chinh lâu ko ở kinh thành, liền dặn dò một câu: “ trong phủ gặp chuyện ko may, thì viết thư cho ta”

Phó Dung thụ sủng nhược kinh, vội nói: “ Biết, vương gia cũng phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng bị thương”.

Từ Tấn “ân” một tiếng rồi xoay người rời đi.

Phó Dung đưa đến cửa viện Phù Dung, nhìn ánh đèn bên người Từ Tấn trong bóng tối càng chạy càng xa.

Kỳ thật, Từ Tấn đối với nàng ko tệ, trong phủ chỉ có nàng là nữ nhân, cho dù là di nương, ko có chủ mẫu gây khó khăn, cũng ko có nữ nhân khác tranh dành tình cảm, tính kế. Hằng ngày ko lo việc ăn uống, tuy ko biết kéo dài được bao lâu. Nhưng Phó Dung ko có tình tình buồn lo vô cớ, nàng thích hưởng thụ trước mắt, chủ yếu là dù nàng ko hưởng thụ cũng ko cách nào thay đổi.

Cho nên nàng thật sự ko hi vọng Từ Tấn gặp chuyện ko may, khi hản trở về nàng sinh cho hản nhất nam nhất nữ, dựa vào hản là vương gia tôn quý, nàng đời này vinh hoa phú quý là ko thể thiếu. Nếu vận khí tốt, Từ Tấn ko tìm được nữ nhân khác, nàng cùng đương gia chủ mẫu có gì khác nhau?

Đáng tiếc đời này Phó Dung vận khí ko tốt như vậy.

Năm Chính Đức 25, biên quan đại thắng, nhưng chỉ có Túc Vương và Hoài Vương trước khi khai hoàn đều mất mạng, nguyên nhân tử vong bất thường ko ai biết.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Vô tri vô giác, Phó Dung nghe được tiếng hò hét đầy lo lắng.

Các nàng đang kêu cái gì?

Hoàng thượng giá lâm viện Mẫu Đơn, sao có người có cam đảm lớn tiếng náo động.

Mẫu Đơn Viện, 3 chữ này đánh thẳng vào tâm trí nàng, ánh sáng chói mắt đột nhiên lóe sáng trong bóng tối, từng cảnh tượng hỗn loạn liên tiếp diễn ra.

Túc Vương Từ Tấn chết trận, Thái tử mưu phản, thất hoàng thúc An Vương lâm nguy trấn loạn, Tiên Hoàng bệnh nặng thoái vị, An Vương đăng cơ.

“An Vương đăng cơ”

Đúng rồi, người ko cưới vợ thất hoàng thúc An Vương trở thành tân quân rồi, từ đó phụ huynh nàng lần lượt thăng quan, Phó gia được thăng sủng. Bởi vậy, nàng có thể khôi phục tự do từ bỏ Túc vương phủ hoang vắng trở lại nhà mẹ đẻ. Nàng mới 21 tuổi, quốc sách vô song, nghe nói Hoàng Thượng muốn đến viện Mẫu Đơn, nên nàng ỷ vào ca ca là thống lĩnh ngự tiền thị vệ, tiến vào viện, nàng muốn bắt lấy 1 lần cơ hội, nhưng khi nàng sắp được diện thánh thì bị một người đẩy vào trong hồ.

Nước lạnh như băng tràn vào yết hầu, làm nàng khó chịu ko hô hấp được. Nàng còn trẻ, nàng ko muốn chết.

“ oa”, tiểu cô nương một thân váy dài màu đỏ thêu hoa đột nhiên phun ra 1 ngụm nước, rồi càng ko ngừng ho khan liên tục.

“ Tốt lắm, tốt lắm, tam tiểu thư ko sao rồi”. Một mama thân người ướt dầm ngẩng đầu hoan hỉ hô lớn. Trong phủ có 3 vị tiểu thư: nhị tiểu thư dịu dàng, đoan trang, lục tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa, chỉ có tam tiểu thư từ nhỏ được lão gia phu nhân sủng nịnh vô pháp vô thiên. Hôm nay, thừa dịp bọn nha hoàn ngủ gật, tiểu thư vụng trộm chạy tới bên hồ chơi chèo thuyền, may mắn nàng nhìn thấy, đúng lúc cứu lên.

“ Nùng Nùng”

Thanh âm gọi nữ danh của nàng trong nhu có cương, quen thuộc, lại giống như cực kỳ xa xôi. Phó Dung khó thể tin ngẩng đầu lên, liền thấy 1 thiếu phụ thân váy xanh, thần sắc hốt hoảng hướng nàng chạy tới, theo sau có 1 đám nha hoàn.

Nước mắt Phó Dung rơi xuống.

Nàng vẫn chết sao? Thế nhưng nhìn thấy tỷ tỷ?

Nếu có thể đoàn tụ với tỷ tỷ, nàng chết cũng đáng....

Tham luyến nhìn tỷ tỷ càng đi càng gần, thân mình Phó Dung mềm nhũn, ngã xuống.

“ Phụ thân, ngày mai người còn đến nha môn. Mẫu thân, ban đêm đệ đệ ko rời khỏi người được, còn có Tuyên Tuyên tuổi người còn nhỏ, mọi người đều đi nghỉ trước đi. Trong này có ta và ca ca trông chừng Nùng Nùng được rồi, có chuyện gì ta kêu người thông báo các người. Thanh âm trong trẻo, nghiêm túc, Phó Uyển khuyên nhủ lần nữa.

“ Muội ko đi”. Phó Tuyên 9 tuổi ngồi bên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn, hai hàng mi anh tuấn gặt gao nhúu lại, cất tiếng nói.

Phó Phẩm Ngôn nhìn nhìn tiểu nữ nhi, lại nhìn khuôn mặt đầy ưu sầu của thê tử trên giường, thở dài: “ Uyển nhi nói rất đúng, Tổ Nương nàng mang Tuyên nhi đi về trước, các người thân thể yếu đuối, Nùng Nùng chưa khỏe mà các người lại ngã bệnh trước. Nha môn gần đây gần đây ko có sự vụ gì, ta ở lại trông Nùng Nùng, các người ko cần lo lắng”.

Tuy rằng Kiều thị lo lắng nữ nhi, nhưng khổ nỗi trong phòng còn có tiểu nhi tử còn nhỏ phải chăm sóc, liền gật đầu, đưa tay bế Phó Tuyên. “ Tuyên Tuyên nghe lời, sáng mai lại sang đây thăm tam tỷ”.

“ con ko đi”. Trước đây, kẻo thích khóc Phó Tuyên hôm nay lại cúi đầu khóc, nằm lì ở trên giường ko chịu đi, nàng muốn canh chừng tam tỷ.

“ Chính Đường đưa mẫu thân và muội muội về”. Phó Phẩm Ngôn nhú mày nói.

Phụ thân lên tiếng, Phó Ngôn tiến lên ôm lấy tiểu muội muội, vừa đi ra ngoài vừa ôn nhu trấn an. “ Tuyên Tuyên nghe lời, tam tỷ người ko có chuyện gì, người lại khóc, ngày mai tam tỷ người biết lại chê cười người, người ko phải ghét nhất nàng khi dễ người sao?”

Thanh âm thiếu niên trong sáng, ôn nhu, lời khuyên nhủ dần dần biến mất. Phó Dung nằm nghiêng mặt hướng vào trong, dùng chăn lạng lẽ lau nước mắt.

Nàng nằm mơ sao? Tại sao giấc mơ lại chân thật như vậy? Không phải mơ rồi, nàng nhéo mình vài cái đều đau như vậy. Nếu ko phải mơ, tại sao nàng lại trở về năm 13 tuổi. Chết rồi trọng sinh?

Nàng muốn cùng phụ mẫu nói những chuyện đã xảy ra, mới mở miệng liền bị phụ thân chặn đứt, lớn tiếng nhắc nhở nàng ko được hồ ngôn loạn ngữ. Nàng lắc đầu cùng bọn họ giải thích, mẫu thân ôm nàng dỗ dành, nói khi hôn mê nàng gặp ác mộng. những chuyện kia ko phải thật. Phó Dung ko tin, những chuyện kia ko là ác mộng, trước mắt cũng ko phải là mộng đẹp,

tất cả đều thật. Vì thế phụ thân sủng nàng như châu bảo đơn giản lấy khăn chặn miệng nàng, hoài nghi khi nàng rơi xuống nước dính thứ dơ bẩn, lại mời đại phu kê đơn an thần, lại thỉnh cao tăng ở Trúc Lâm Tự đến trong viện làm pháp sự.

Đêm dài đằng đằng, ko có nửa điểm buồn ngủ, Phó Dung nghe phía sau phụ thân, ca ca, tỷ tỷ thấp giọng, nhỏ nhẹ bàn luận, cảm thụ trong giọng nói họ sầu lo. Nàng hồi tưởng lại khi mình nói chuyện trọng sinh trong mắt họ tràn đầy kinh hãi, Phó Dung nhắm mắt lại.

Chết rồi trọng sinh, ngay cả chính nàng còn cảm thấy hoang đường, trách ko được các thân nhân của nàng ko tin tưởng.

Mà thôi, cứ cho là nàng khi 13 tuổi trong lúc hôn mê gặp phải ác mộng thật dài đi, còn nàng thật sự 21 tuổi gặp nạn cải tử hồi sinh, đi tiếp sẽ biết, nếu phát sinh các chuyện trùng hợp với ký ức, đã nói lên hết....

Khoan đã, nếu ko phải ác mộng, kể tiếp....

Bảy tám ngày sau nàng phát bệnh đậu mùa, lang trung khuyên nàng đến thôn trang tĩnh dưỡng, tránh lây cho người nhà. Phó Dung cùng nhũ mẫu Tôn mama đi, ở đó gần 1 tháng trời mới hết bệnh, khi nàng quay về mới kinh hoàng biết được vào đêm đi thôn trang, đệ đệ liên nhiễm bệnh, cha mẹ ko muốn nàng lo lắng nên vẫn gặt nàng.

Nàng thích lấy ngón tay mình cho đệ đệ ngậm! Phó Dung đầu đầy mồ hôi, ngồi dậy.

“Nùng Nùng làm sao?” Phó Phẩm Ngôn bước mấy bước dài vọt tới, đỡ lấy bả vai nữ nhi rồi nhìn nàng.

“Phụ thân”

Phó Dung bổ nhào vào lồng phụ thân, bi ai khóc lớn.” con... gặp ác mộng, con chìm trong nước ko ai đến cứu”. Lo lắng phụ thân ko cho nàng nói, nhất thời nàng sửa lời, ko co nói đến sự kiện về đệ đệ.

Phó Phẩm Ngôn đau lòng muốn chết. Trong 3 nữ nhi, nữ nhi thứ 2 này từ nhỏ đều dính lấy hân, bộ dạng lại phấn điêu ngọc trác, khả ái ngây thơ, hân chính là nghĩ ko bất công, nhưng có thiên vị chút xíu. Nữ nhi này không nhẽ, nũng nịu yêu cầu điều gì, hân gần như đáp ứng hết. Nào ngờ hôm nay lại nháo ra tai họa này.

“ chớ sợ, chớ sợ, phụ thân ở đây, còn có ca ca và tỷ tỷ của con cũng ở đây, Nùng Nùng ko cần sợ a”. Nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nữ nhi, cảm Phó Cẩm Ngôn để trên đỉnh đầu nàng đỡ nói.

Phó Dung khóc ko ngừng, đem tất cả trí nhớ có xót xa, ủy khuất trong ác mộng kia đều khóc hết ra, vừa vặn bên ngoài truyền đến tiếng gõ canh ba.

“ Phụ thân, người đừng mắng con, con về sau sẽ ko tinh nghịch nữa”. Khóc đủ, Phó Dung chôn đầu trong lòng phụ thân buồn buồn nói.

Thanh âm tiểu cô nương khóc nức nở, lại mang giọng điệu lấy lòng quen thuộc cùng cầu xin tha thứ, Phó Phẩm Ngôn nhíu mày, đỡ bả vai nữ nhi, thấy ánh mắt của nữ nhi trốn tránh ko dám nhìn mình giống trước đây, hừ lạnh nói: “ lời này con nói bao nhiêu lần rồi”.

“ Hàng năm đều phải nói hơn trăm lần đi”. Thiếu niên bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa.

Phó Dung trừng mắt nhìn ca ca Phó Thần một cái, bắt lấy ngọc bội bên hông của Phó Cẩm Ngôn lam nũng: “ phụ thân, con đang bị bệnh, người còn muốn phạt con sao? Muốn phạt cũng chờ con tốt lên rồi phạt a”. Nữ nhi khôi phục lại bình thường, ko còn nói lời đại nghịch bất đạo nào, Phó Cẩm Ngôn nhẹ nhàng thở dài, cao hứng còn ko kịp, chỗ nào còn bắt phạt chứ! Giúp nữ nhi nằm thẳng xuống thay nàng đắp kín chăn, lại sợ nữ nhi

được sủng sinh kiều ko nhớ kỹ giáo huấn, hăn cố ý lạnh mặt hỏi thăm tình trạng thân thể nữ nhi.

“ phụ thân yên tâm, ko có chuyện gì đâu”. Phó Dung đưa tay nắm lấy tay của tỷ tỷ ở đầu giường, hướng phụ thân và huynh trưởng nói: “ đã trể thế này, phụ thân và ca ca trở về nghỉ đi, có tỷ tỷ trong này cùng con là được rồi”. Nàng khuyên nhủ nói, bây giờ muốn đuổi toàn bộ người thân ra khỏi phòng là ko thể nào, bọn họ sẽ ko đáp ứng.

Nhưng Phó Dung ko thực sự lo lắng cho tỷ tỷ. Lang trung cũng nói qua, bệnh thủy đậu thường gặp nhiều ở đứa trẻ nhỏ từ 10 tuổi trở xuống, 2 ngày trước khi phát bệnh thường dễ truyền bệnh cho người khác. Tuy bệnh ko nguy hiểm, chỉ có tiểu hài tử thì có chút nguy hiểm cần đặc biệt chăm sóc cẩn thận. Trong mơ, tạm thời coi như giấc mơ cũng tốt, có lẽ khoảng thời gian nàng phát bệnh còn mấy ngày nữa, sau khi rơi xuống nước tỷ tỷ bồi nàng ngủ liên tục 3 buổi đều ko có chuyện gì. Chỉ có đệ đệ ko biết khi nào nhiễm bệnh, lúc nàng phát hiện bị bệnh chưa từng chạm qua người nào, khi mụn nước đầu tiên xuất hiện, nào biết mình bị bệnh mỗi ngày đều muốn ôm đệ đệ...

Âm thầm nắm chặt chần, Phó Dung cưỡng ép mình kơcần nhớ lại. Hồi hận vô dụng, trọng yếu là hiện tại và tương lai. Sắc mặt nàng có chút trắng nhưng tinh thần coi như ko tệ. Phó Phẩm Ngôn yên tâm, ôn nhu dặn dò vài câu rồi đứng lên, dẫn trưởng tử rời đi. Phó Thần trước khi đi hướng Phó Dung làm một tư thế viết chữ, cười đặc biệt sáng lạn, lộ ra mấy cái răng trắng bóng.

Đây là nói cho nàng biết, phụ thân lần này có thể phạt nàng chép sách, kêu nàng chớ vội đắc ý.

Nếu là trước đây, Phó Dung sẽ giận dữ đem gỏi đầu ném qua, đó là ca ca của nàng, che chở cho nàng mọi việc. Nhìn đến ca ca còn mang theo nét

ngây ngô, bướng bỉnh cùng sức lực, Phó Dung cảm thấy thật thú vị, khó có thể tưởng tượng được ca ca nàng sẽ biến thành 1 thống lĩnh thị vệ lạnh lùng.

“ Ca ca chộc muối thôi, đừng để ý huynh ấy”. Lo lắng muối muối tức giận, Phó Uyển cố ý ra ngoài ngồi, ngăn trở thân ảnh Phó Thần.

Phó Dung thu hồi tầm mắt, nhìn tỷ tỷ trước mắt xinh đẹp như hoa mẫu đơn thán tử, ko nói gì làm nũng ôm lấy nàng.

Nếu nàng bị đậu mùa, vậy hết thầy giấc mơ kia là sự thật. Cha mẹ ko tin nàng cũng ko quan hệ, nàng sẽ cố gắng bảo vệ tỷ tỷ, đệ đệ, ko cho đệ đệ chết non, ko cho tỷ tỷ gả cho tên khốn khiếp Tề Sách lòng lang dạ thú, hại tỷ tỷ trẻ tuổi mà hương tiêu ngọc vãn.

Phó Uyển chỉ nghĩ muối muối còn hoảng sợ, cười nói: “ ko sao, ngủ một giấc cho ngon, đem ác mộng quên hết đi, phụ thân luyện tiết phạt muối mà!”

“ Ân, tỷ tỷ lên đây đi, chúng ta cùng ngủ.” Chớp chớp mắt, Phó Dung lôi kéo tay tỷ tỷ.

“ Được được, tỷ đi lấy nước cho muối rửa mặt, khóc nửa ngày, sáng mai mắt lại sưng như trái đào cho coi.” Phó Uyển trêu ghẹo nàng.

Phó Dung luyện tiết tỷ tỷ đi, bữu môi hướng ra ngoài: “Kêu Mai Hương và Lan Hương lấy là được.” Họ đều là nha hoàn của nàng.

Phó Uyển nhìn nàng, bình tĩnh nói: “ Các nàng hầu hạ muối ko chu đáo, mỗi người bị phạt 10 roi. Muối muối, người muốn các nàng tốt thì sau này học ngoan đi.”Khuyên bảo có, dễ nên dễ rồi, răn dạy nhắc nhở cũng ko thể thiếu.

Phó Dung ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai.Nàng như thế nào quên, phụ thân chỉ đau mẫu thân và bọn họ, còn đối với người khác thì thường phạt

phân minh.

Thấy nàng hiểu, Phó Uyên mới đứng lên, phân phó nha hoàn Bạch Chi canh gác ở gian ngoài đi lấy nước ấm đến.

Bạch Chi sao?

Phó Dung buông mi, khoe miệng hiện lên cười lạnh. Không sợ, từ từ rồi sẽ đến, nên thu dọn một cái đều sẽ ko buông tha.

Rửa qua mặt, 2 tỷ muối tắt đèn cùng đi ngủ.

Buổi sáng hôm sau, phu thê Phó Cẩm Ngôn khi tỉnh dậy liền chạy tới thăm nữ nhi, trong sân các tăng nhân còn đang niệm kinh.

Phó Dung đã sớm tỉnh, khụ khụ ko ngừng. Nhìn thấy phụ mẫu, Phó Dung hai mắt đầm lệ mơ hồ tố khổ: “ con đau đầu, phụ thân, người nhanh nhanh đem những người đó đuổi đi, niệm cả một đêm làm con ngủ ko ngon giấc, hiện tại, khụ... đầu ong gong rất khó chịu.”

Rơi xuống nước bị cảm lạnh, vốn rất dễ sinh bệnh, nếu nữ nhi đã hoàn toàn thanh tỉnh, tự nhiên ko cần trừ tà. Phó Phẩm Ngôn lập tức phân phó quản gia nói điều tốt đẹp đưa chúng tăng trở về, lại mời Lý đại phu tới.

Phó Dung giả bệnh, Lý đại phu nhìn ko ra cái gì, thấy tiểu cô nương hướng hân nháy mắt, Lý đại phu nhất thời mở phương thuốc trị ho thương hàn cho nàng. Phó Phẩm Ngôn xuất thân là tiến sĩ, trong quan trường lăn lộn nhiều năm mới lên tới vị trí tri phủ Ký Châu, Lý đại phu nào dám đưa phương thuốc giả lừa gạt hân. Dù sao tiểu cô nương biết chính mình ko bị bệnh, chắc chắn sẽ ko uống thuốc.

Khi Lý đại phu đi khỏi, Phó Dung nhiều lần nhắc nhở thân nhân bên cạnh: “ Quan ca nhi còn nhỏ, trước khi con khỏi bệnh, nương đừng đem Quan ca nhi tới thăm con. Còn có mọi người, từ nơi con đi ra sau khi trở về

liền nhất định rửa mặt sạch sẽ, thay xiêm y mới đến xem Quan ca nhi, đừng đem bệnh khí truyền cho hã. Dù sao con đã nói trước, con thích nhất là Quan ca nhi, nếu có người ko nghe lời con, hại hã sinh bệnh con liền ko để ý người một tháng.” Bây giờ nàng phải nghĩ biện pháp chuyển đến thôn trang trước, chỉ có như vậy mới bảo vệ được đệ đệ.

“ chỉ một tháng?” Phó Thần ko hài lòng lắm về kì hạn này.

Phó Dung phồng má, hung tợn nhìn hã chăm chăm: “ huynh đến tột cùng có nghe ko?Nương, ca ca ko đổi xiêm y đừng cho huynh ấy ôm đệ đệ!”

Kiều Thị cười, nắn nắn khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hồng của nữ nhi: “ tốt lắm, tốt lắm, biết con trân trọng đệ đệ, yên tâm đi, chúng ta tất cả nghe theo con, con trước đừng quan tâm Quan ca nhi, chính mình sớm dưỡng tốt bệnh đi...”

“ Nương đừng lừa gạt con, nhất định phải chiếu cố tốt Quan ca nhi.” Phó Dung ôm mẫu thân làm nũng, mắt to trong sáng hơi mù sương tràn đầy cầu xin.

“ Không lừa gạt, nương có thời điểm nào lừa gạt con chưa?” Kiều Thị bị ái nữ nhìn đến yếu lòng, nhiều lần cam đoan.Đến thế này Phó Dung mới yên tâm.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Phó Phẩm Ngôn là tri phủ Ký Châu. Chuyện Phó Dung rơi xuống nước bị truyền ra, các gia đình có giao hảo với Phó gia đều lần lượt đến thăm.

Phó Dung chỉ gặp cơn ác mộng đó, sau khi tỉnh lại cũng ko phát sinh chuyện gì.

Kiều Thị cùng các vị phu nhân ở trong phòng khách trò chuyện, còn nhị tỷ nàng thì dẫn các cô nương dạo trong vườn hoa. Phó Dung chỉ giả bệnh, nên lấy cớ sợ lây bệnh cự tuyệt mọi người đến thăm hỏi, chỉ có nhị cô nương của Lương gia ko sợ trời sợ đất chạy thẳng vào phòng nàng.

“ Xứng đáng, ai bảo người đi chơi ko gọi ta, ta biết chèo thuyền cùng bơi lội, cùng một chỗ với ta, người lo bị chết đuối sao?” Lương Ánh Phương ngồi phịch trên một bên giường, đưa một hoa đoá sắc vi tùy tay hái trong vườn đến trước mặt Phó Dung.

Lương gia là công phu thế gia, tinh thông 18 loại võ nghệ. Một bài Thái cực quyền càng thêm tiếng tăm lừng lẫy, làm cho huân quý trong kinh thành đến địa chủ thân hào, đều muốn đem nhi tử nhà mình đến Lương gia tập võ. Một là cường thân kiện thể, hai là dựa vào một thân hảo võ nghệ để công thành danh toại. Đáng tiếc gia thế càng tốt, những nhóm công tử đó tính tình hay sức lực đều yếu kém, lão gia Lương gia Tử Kha mặc kệ, nếu ko qua bài thi thu đồ đệ nhà hãn thì giống nhau đều bị đuổi đi.

Phó Phẩm Ngôn đi ra từ phủ Cảnh Dương Hầu, mẹ ruột là di nương, từ nhỏ đã khổ học đề thi đậu tiến sĩ. Tính nết Phó Thần lại giống lão hầu gia đã qua đời, thích vũ đạo lộng thương. Phó Thần thông minh, trước tiên làm

tốt các bài học Phó Phẩm Ngôn giao phó, ko cho phụ thân lý do để xoi mói. Sau đó, chính mình đi “vơ vét” các bí tịch võ công để luyện công. Phó Phẩm Ngôn sợ trưởng tử thích võ thành si, sợ ép buộc bản thân làm bị thương chính mình, liền thỉnh Vũ sư phụ cho hẳn. Năm trước người một nhà chuyển đến ở thành Tín Đô Ký Châu. Đúng lúc Lương gia thu đồ đệ, hai cha con đã sớm nghe qua đại danh của Lương gia, lập tức đi làm lễ bái sư. Phó Thần ko chịu thua kém, chẳng những thông qua cuộc khảo hạnh, còn được Lương lão gia tử thu làm môn hạ, thành đệ tử đích truyền.

Có tầng quan hệ này, hai nhà Lương, Phó rất nhanh giao hảo tốt, vô hình trung giúp Phó Phẩm Ngôn sớm đứng vững gót chân ở thành Tín Đô. Làm cho một ít ác bá địa phương tính toán đưa “lễ gặp mặt” cho tân tri phủ mới nhậm chức, vì ngại danh tiếng Lương gia mà ko dám động thủ.

Đương nhiên, đây là việc đầu tiên Phó Phẩm Ngôn coi trọng. Phó Dung một tiểu cô nương còn ko hiểu, nàng chỉ cảm thấy Lương Ánh Phương nhiệt tình hào phóng, thẳng thắn chân thành, ko giống với các tiểu thư khuê các khác làm cái gì đều bó tay bó chân. Quả thật rất đúng tính tình của nàng, 2 người nhanh chóng trở thành tỷ muội tốt, thường ngày thời gian chơi đùa của Phó Dung cùng Lương Ánh Phương so với 2 thân tỷ muội trong nhà còn nhiều hơn.

“Đừng làm rộn, ko thấy ta đang bệnh nặng sao?” Mặc dù là mơ, nhưng bởi vì quá mức chân thật, làm cho Phó Dung cảm thấy thật sự ko gặp nàng ấy vài năm rồi, cho nên bây giờ nhìn thấy Lương Ánh Phương như gặp lại cố nhân, nàng rất cao hứng, một chút đều ko tức giận, chỉ nhìn nàng ấy cười tủm tỉm. Lương Ánh Phương cảnh giác nhìn hai mắt nàng, đột nhiên xê ra xa chút.

“Cười giống như hoa nở, khẳng định ko có ý tốt lành gì, có phải hay ko đánh chủ ý xấu xa gì?” Ở trong mắt nàng, Phó Dung chính là tiểu hồ ly, tuy ko đánh lại nàng, nhưng Phó Dung có mưu kế, luôn có thể ở phương diện khác đòi lại đi, làm nàng phải chịu thiệt.

Chịu oan uổng, Phó Dung đứng dậy liền muốn đánh Lương Ánh Phương hai cái, khi giơ tay đột nhiên nhớ tới lời Lương Ánh Phương mới trào phúng. Trong lòng vừa động, tay nâng cao liền buông xuống, thừa dịp Lương Ánh Phương buông lỏng đề phòng thì ôm lấy cánh tay nàng ấy: “Ánh Phương, chờ khi ta khỏi bệnh, người dạy ta bơi lội đi?” Sự việc lần này là một giáo huấn, trong mơ tai nạn cũng là 1 giáo huấn, về sau khi rơi xuống nước cũng ko sợ chết đuối.

Lương Ánh Phương hiểu động, vừa nghe thấy liền lập tức đáp ứng: “Được a, chúng ta đi thôn trang của nhà mình ở núi Tử Vi đi, ở đó có ôn tuyền, vừa lúc người bệnh nặng mới khỏi, ngâm mình trong đó rất tốt cho thân thể.”

Phó Dung cũng rất hưng phấn, chỉ tiếc khi nàng chân chính khỏi bệnh nặng, chắc phải đợi một tháng sau.

Sau khi Lương Ánh Phương đi khỏi, Phó Uyển đi vào, nhìn thấy sắc mặt hồng nhuận của muội muội, cười nói: “Thấy tỷ muội tốt, bệnh đỡ hơn phân nửa có phải không?”

“Đều do nhị tỷ chiếu cố tốt.” Phó Dung ôm gối tựa vào đầu giường ngọt ngào nói: “khách nhân đều đi hết chưa?”

Phó Uyển gật đầu, rót ly trà nóng cho muội muội, nói chuyện phiếm: “sáng nay nghe nói, Tề phu nhân dẫn A Trúc định đi thăm người thân, ko rảnh tới đây, chỉ cho người đưa lễ, nói trở về sẽ tới thăm muội, kêu muội dưỡng bệnh cho tốt.”

Tề gia a.....

Phó Dung cúi đầu thổi lá trà, hai hàng mi cong cong che đi ánh mắt tối tăm. Tề gia cũng là gia đình giàu có trong thành Tín Đô, Tề đại lão gia nhậm chức tuần phủ Thiểm Tây, lưu lại thê tử, con cái ở lại quê nhà phụng dưỡng lão thái thái. Trong giấc mơ, quan hệ hai nhà ko tệ, Phó Dung cùng

tuổi với Tề Trúc có thể tính là bạn khuê phòng. Bởi vậy, khi biết ca ca của nàng ấy Tề Sách thích tỷ tỷ Phó Uyển của nàng, Phó Dung cũng vui vẻ tác thành chuyện này. Tề Sách cao lớn anh khí, tỷ tỷ dịu dàng tú lệ, hai người luận tài mạo, gia thế cực kỳ đều xứng đôi. Phó Dung còn giúp Tề Sách ở trước mặt tỷ tỷ nói tốt ko ít, dần dần tỷ tỷ cũng động tâm, khi Tề Sách đến nghị thân, tỷ tỷ ngượng ngùng đáp ứng.

Sau khi kết hôn hai người như keo như sơn, thời điểm Phó Dung gả cho Từ Yển, tỷ tỷ lại có bầu, có thể nói là song hỷ lâm môn. Ai ngờ ko được bao lâu, đại nha hoàn bên người tỷ tỷ Bạch Chỉ cũng có thai, quỳ đến trước mặt tỷ tỷ, cầu tỷ tỷ cho nàng sinh hạ hài tử, cho đến lúc này, tỷ tỷ mới biết được Bạch Chỉ đã sớm trèo lên giường của Tề Sách.

Đối thành Phó Dung còn trẻ thiếu hiểu biết, nhất định muốn náo một trận, nhưng tỷ tỷ chỉ sai người cho Bạch Chỉ uống thuốc phá thai, rồi đem bán ra ngoài.

Tề Sách ko nói gì, nhưng Tề phu nhân muốn lưu lại đứa nhỏ, tỷ tỷ bình tĩnh nói, nàng có thể tha cho di nương, chỉ có Bạch Chỉ là người của nàng, nay làm ra sự việc như vậy, nàng lại ko khiển trách nghiêm trị, sau này sẽ lại có nhiều Bạch Chỉ khác. Ngày hôm sau, sau khi bán Bạch Chỉ, tỷ tỷ chủ động nạp cho Tề Sách hai di nương, bởi đang có thai, nên ko cho Tề Sách bước vào phòng của nàng.

Phó Dung đi thăm tỷ tỷ. Tỷ tỷ có khổ nhưng ko nói ra, vân đạm phong khinh, chỉ hỏi nàng sống với Từ Yển như thế nào, lại khuyên nàng cùng Từ Yển hảo hảo sống qua ngày, ko nên đem tâm của mình dùng hết trên người Từ Yển, tương lai xảy ra chuyện gì cũng ko quá thương tâm. Phó Dung thật sự cho rằng tỷ tỷ đã buông tha, nhưng mấy tháng sau, tỷ tỷ lại khó sinh mà chết, một xác hai mạng.

Đây đều là lỗi của Tề Sách.

Nam nhân có thiếp ko tính là gì, nhưng hấn tại sao muốn động người bên cạnh tỷ tỷ? Cho dù Bạch Chỉ câu dẫn hấn, hấn tại sao ko cự tuyệt? Một mặt là thiếp thân nha hoàn nhần tâm phản bội, mặt khác là trượng phu ôn nhu hư tình giả ý, hai tầng đả kích, tỷ tỷ làm sao chịu đựng nổi.

Thời điểm cầu hôn thì nói lời ngon tiếng ngọt, ko cho tỷ tỷ chịu nửa điểm ủy khuất, cưới về nhà lập tức liền quên. Đây chính là nam nhân, kẻ nào cũng là người tám lạng, kẻ nửa cân...

Chờ xem, lần này Tề Sách đừng hòng mơ tưởng chạm được một đầu ngón tay của tỷ tỷ.

Lúc hoàng hôn, hai cha con Phó Phẩm Ngôn trở lại, đều chưa trở về phòng, đã tới thăm nàng trước.

Ở trong sân, Phó Dung cùng các tiểu nha hoàn chơi đá cầu. Thời tiết cuối xuân, nàng mặc váy hồng thêu hoa hải đường, trên đầu búi song nha kế cài trâm hoa đào, lưng nàng đối diện hành lang đá cầu vui vẻ, đột nhiên quay lại, trên khuôn mặt tươi cười nhất thời bị nắng chiều chiếu lên như một tầng hào quang, hoạt bát tươi đẹp, giống như tiểu tiên nữ trên trời. Phó Phẩm Ngôn nhất thời nhìn thấy tâm bị mềm xuống.

“ Hết bệnh rồi sao? Ko thành thật ở trong phòng, lại ra ngoài hồ nháo.” Từ hành lang đi xuống, Phó Phẩm Ngôn ko vui hỏi.

“ Phụ thân”

Phó Dung lập tức bỏ lại quả cầu, hướng phụ thân chạy qua, cười hì hì nói: “ Lúc trưa thì tốt rồi, ở trong phòng buồn chán, liền đi ra ngoài chơi.” Liên đại phu đều nói sinh bệnh thường phải hoạt động nhiều, phụ thân có gì lo lắng. Thế nào hôm nay trong nha môn có việc sao? Nhìn quần áo của người còn chưa thay, mau vào phòng uống một ly trà.”

Khi nữ nhi tinh nghịch thì làm cho người ta nhức đầu, khi nhu thuận thì đặc biệt hiểu chuyện. Phó Phẩm Ngôn cười cười sờ đầu nàng, cha con ba người cùng nhau vào phòng.

Tiểu nha hoàn bưng trà tiến vào, Phó Dung tự tay châm trà cho cha huynh, Phó Phẩm Ngôn và Phó Thần nhìn nhau, đều làm bộ cái gì cũng ko hiểu.

Phó Dung biết kỹ xảo nhỏ của mình ko thể gạt được hai người, liền đến phía sau Phó Phẩm Ngôn, dấm bóp xoa vai lấy lòng nói: “ Phụ thân mệt mỗi một ngày, con giúp phụ thân xoa bóp.”

Phó Phẩm Ngôn vui vẻ hưởng thụ: “ mạnh tay chút.”

Phó Dung liền lập tức tăng khí lực.

Phó Thần ở bên cạnh xem náo nhiệt, giả vờ mệt mỏi xoa xoa vai, hướng Phó Dung nói: “ hôm nay, huynh bị sư phụ đánh hai cái, lát nữa muội giúp huynh xoa xoa.”

“ Được a, nhưng huynh trước phải đáp ứng muội một điều kiện.” Phó Dung hướng huynh trưởng chớp chớp mắt.

“ Nói nghe một chút.” Phó Thần uống một ngụm trà.

Ánh mắt Phó Dung tỏa sáng nhìn hắc: “ Mấy hôm nay là ngày xuân, muội muốn ra ngoài đạp thanh. Năm trước thân mình nương nặng nề, một nhà chúng ta đều ko thể ra cửa. Năm nay thế nào cũng nên đi ra ngoài chơi? Trong nha môn, phụ thân có việc ko đi được, Quan ca nhi quá nhỏ ra cửa cũng ko tốt, cho nên ca ca mang ba tỷ muội chúng ta đi thôi. Chúng ta đi thôn trang của nhà mình dạo một vòng, mấy hôm sau trở về có đượ hay không?”

Đi không trở về ngay, không có trường bối bên cạnh, nàng có thể vụng trộm sai người bên cạnh đi mua thuốc trị bệnh đậu mùa, nói không chừng có thể giảm bệnh, liền miễn sinh đau khổ. Ở nhà, nàng không thể thoát khỏi ánh mắt phụ thân, thời điểm giải thích không tốt, không cẩn thận sẽ bị phụ thân hoài nghi. Nếu vô dụng, liền ở lại trong thôn trang dưỡng bệnh, không lo lắng sẽ truyền bệnh cho đệ đệ.

Phó thần mới không đồng ý với nàng: “ Việc này huynh đồng ý không được, muội phải hỏi phụ thân, phụ thân đáp ứng huynh mới mang các muội đi được.”

“ Phụ thân...” Phó Dung kéo dài giọng, nghiêng đầu nhìn Phó Phẩm Ngôn: “ Phụ thân hiếu con nhất, nhất định sẽ đáp ứng phải không? Phụ thân không yên lòng có thể cho Lục thúc đi theo chúng con, con cam đoan sẽ không chạy loạn.”

Lục thúc là quản sự tiền viện, là phụ tá đắc lực của phụ thân. Phó Phẩm Ngôn không nói gì.

Phó Dung không ngừng cố gắng: “ phụ thân đáp ứng đi, người làm quan càng làm càng lớn, thời gian bồi chúng con càng ngày càng ít, người không bồi cũng nên cho chúng con đi ra ngoài hít thở không khí đi.”

“ Thật muốn đi như vậy?” Phó Phẩm Ngôn nghiêng đầu hỏi.

Đây chính là đồng ý, Phó Dung vui mừng dùng cả hai tay dấm lưng: “ Muốn, đặc biệt muốn, phụ thân đáp ứng, năm nay phụ thân nói gì con đều nghe theo.”

Nữ nhi líu ríu giống như chim sơn ca, Phó Phẩm Ngôn nhìn bên ngoài, ánh nắng chiều nhu hòa, hoa hồng cỏ xanh, trong mắt dần dần hiện lên mỉm cười: “ cũng tốt, vậy khi nào ta nghỉ phép, cả nhà chúng ta cùng đi.” Cùng kiều thê ái nữ đi du lịch, trường tử cười ngựa đạp thanh, mới không cô phụ cảnh đẹp ngày xuân.

“ Phụ thân thật tốt!” Tuy rằng cùng dự liệu có chút khác nhau, nhưng cùng du lịch với cả nhà, Phó Dung đặc biệt cao hứng, trên tay càng xoa bóp hăng say. “ Được rồi, được rồi, con đi vào trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta đi trước.” Phó Phẩm Ngôn liền đứng dậy ly khai, ở tiền viện còn có chuyện cần xử lý.

Phó Dung đưa phụ huynh đến cửa mới trở về, vào phòng trong đến trước gương, lần nữa đánh giá chính bản thân mình.

Cô nương 13 tuổi, khuôn mặt tinh tế mềm mại, cùng đệ đệ một khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn, nhẹ nhàng xoa bóp liền đỏ, đôi mắt so với tinh tú trời đêm còn sáng ngời linh động hơn. Phó Dung thích trang điểm, dù cho chính mình có một bộ dạng tốt cỡ nào cũng không thấy đủ. Ngón tay chậm rãi di dời, đi tới trán trơn bóng, ánh mắt Phó Dung tự nhiên đột biến thập phần kiên định.

Lúc này đây, tuyệt đối sẽ không có một vết sẹo nào!

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 4

“Tiểu thư mặc bộ này đi, đầu mùa xuân năm nay, phu nhân mới sai tú phòng may đấy, vẫn chưa mặc lần nào! Mấy tháng nữa sẽ phải đổi sang quần áo mùa hè, sang năm tiểu thư lại cao lên, lại không thể mặc được, bỏ đi thì rất đáng tiếc!”

Lan Hương từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ y phục Hải Đường màu hồng thêu hoa mẫu đơn, cùng đôi giày làm bằng vải Vân Cẩm, đứng trước gương lớn đưa cho Phó Dung. Chỉ là nửa người trên của nàng nghiêng về phía trước, miệng anh đào nhỏ cũng mở ra một chút, giống như chịu đựng cái gì, chỉ kém gọi ai u hai tiếng.

Phó Dung vừa lau mặt xong, đem khăn đưa nha hoàn hầu hạ nàng rửa mặt, xoay người thấy bộ dạng cổ quái của Lan Hương đứng ở đằng kia buồn cười nói: “Đều lĩnh 10 roi, sao Mai Hương thoát nhìn thấy tốt rồi, mà người còn chưa khỏe sao?”

Hai cái đại nha hoàn “bỏ rơi nhiệm vụ” nằm sấp ở trên giường 3 ngày, hôm nay có thể đi lại rồi.

Nhắc tới việc này, Lan Hương nhất thời đau khổ, vừa hầu hạ Phó Dung thay xiêm y, vừa nhỏ giọng nói thầm: “tiểu thư còn nói, đã khuyên người bao nhiêu lần người đều không nghe, kết quả chẳng những chính người gặp tội, mà cả hai nô tỳ cũng bị lão gia đánh cho một trận. Thôi, bị đánh cũng không có gì, chỉ cần tiểu thư về sau đừng nghịch nữa, hai nô tỳ lại ăn đòn thì đáng thương lắm.”

Phó Dung cười cười, nhìn người trong gương vây quanh mình vòng tới vòng lui dãn dò, tự trong đáy lòng nói: “Biết các người rất tốt với ta, yên tâm, về sau sẽ không liên lụy các người bị chịu phạt.

Hai cái nha hoàn này, đều chỉ lớn hơn nàng một tuổi, Mai Hương ôn trọng, Lan Hương thông minh, có thể nói là cùng nhau lớn lên với nàng, nàng ham chơi thì các nàng sẽ khuyên can, khuyên can không được thì sẽ giúp nàng che giấu, mọi chuyện đều lấy nàng làm đầu. Trong mơ, sau khi nàng xuất giá tại phủ Quận Vương chịu không ít bà bà, tiểu cô khi dễ. Người bên ngoài e ngại phủ Quận Vương uy nghiêm, nhưng hai nàng bọn họ lại không sợ vẫn luôn thủy chung ở bên cạnh nàng.

Đang nghĩ tới, Mai Hương vén màn đi vào. “Tiểu thư, cơm đã dọn xong, phu nhân kêu người nhanh đi ra ngoài.”

Phó Dung ngẩng đầu kêu Lan Hương giúp nàng cài trâm hạnh hoa và đeo vòng bạch ngọc, nhìn xuyên qua gương hỏi: “Tiểu thiếu gia có được ôm qua không?”

“Dạ, phu nhân tính mang tiểu thiếu gia cùng đi thôn trang.” Nghĩ tới tiểu thiếu gia giống như tiên đồng trắng trẻo, mập mạp, Mai Hương kìm lòng không đậu cong khóe môi. Lão gia quý phủ mặt như quan ngọc, chính khí đường đường, phu nhân là một mỹ nhân vạn dặm khó tìm, dưới gối các vị thiếu gia, tiểu thư mỗi người đều là dung mạo đứng đầu. đừng nói ai khác, vị tam tiểu thư trước mắt này, mới 13 tuổi mà dung mạo đã bẻ nguyệt tu hoa, ngay cả thiếu gia mới 8 tháng cũng mày rậm mắt to, đây là tiểu oa nhi nàng thấy đẹp nhất.

Nàng ấy thì vui vẻ, Phó Dung lại sầu não. Phó Dung nghĩ tới đệ đệ, thời gian nàng phát bệnh càng ngày càng gần, nhiều nhất còn 4 ngày, tuy rằng đại phu nói thời điểm này truyền cho người khác không phải dễ dàng, nàng vẫn sợ đệ đệ sẽ nhiễm bệnh.

Nhưng nàng lại phải xuất môn, lại không thể giả bệnh được nữa. Phó Dung khẽ cắn môi, đem xiêm y vừa mặc xong cởi ra, làm cho ánh mắt của hai nha hoàn bên cạnh vô cùng khiếp sợ, một lần nữa trở lại bên giường, phân phó Mai Hương: “ Người đi nói với lão gia phu nhân, tối hôm qua ta quá mức hưng phấn không ngủ đủ giấc, lúc này đang nằm trên giường không muốn dậy, cứ bảo mọi người ăn trước, trước lúc xuất phát ta nhất định có thể thu thập xong.” Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, trước khi nàng khỏi bệnh sẽ không đến gần đệ đệ trong vòng một tháng.

Mai Hương nóng nảy: “Tiểu thư sao lại thế? Nên thức dậy thôi, hôm nay là ngày tốt, người đừng làm lão gia phu nhân chậm trễ !”

Phó Dung không có cách nào giải thích, chỉ còn cách ưỡn ngực: “Không cần người quan tâm, làm theo lời ta là được.” Nói xong liền xoay người hướng bên trong nằm xuống.

Nàng bày ra bộ dáng đầu muối không vào, hai nha hoàn không có cách, đành theo mệnh lệnh làm việc.

Tiền viện trong nhà chính, bọn người Phó Phẩm Ngôn đã ngồi xuống, chỉ còn thiếu mỗi Phó Dung.

Sau khi nghe Mai Hương bẩm báo, Kiều thị không khỏi nhíu mày, đứng lên nói: “ Đứa nhỏ này càng ngày càng kỳ cục, để thiếp đi xem con bé một chút. Nữ nhi biết làm nũng sẽ làm người ta thích, bà cũng không phản đối, bởi vì bà biết nam nhân đều ngầm thích tiểu nữ nhân biết làm nũng. Bà cũng dựa vào những thủ đoạn đó để buộc tâm của trượng phu lại. Chỉ là cô nương gia thì phải tuân theo phép tắc không thể hư hỏng.

Phó Phẩm Ngôn không thèm để ý, cười ngẩn thê tử lại: “Thôi, nó không muốn thức dậy thì cứ để cho nó ngủ một lát. Chúng ta ăn trước đi. Mai Hương, người mang điểm tâm qua cho tiểu thư đi, nói cho nó biết chỉ được ngủ thêm khoảng một khắc đồng hồ, hôm nay dậy trễ thì ở nhà thôi!”

Không có bị phạt, Mai Hương liền cao hứng lui xuống.

Kiều thị bất mãn trừng trừng phú: “Phu quân cứ dung túng con bé mãi, đã 13 tuổi rồi, xem tương lai không có người đến cửa cầu hôn, thì ngài phải làm sao?”

Phó Uyên cười khẽ, cúi người giúp đệ đệ Tiểu Mộc trong xe bên cạnh lau mép một cái.

Phó Tuyên cũng cảm thấy tam tỷ quá lười, nhưng mà nàng cũng đã quen rồi, tam tỷ vốn là như vậy.

Phó Thần nguyện ý dung túng muội muội, thấy việc cũng không quan trọng nên trả lời thay cha: “Không ai cầu hôn thì càng tốt, con sẽ chăm sóc muội muội thật tốt, tốt nhất cả ba cô gái này đừng gả ra ngoài, miễn cho bị nhà chồng ăn hiếp.” Ba muội muội như ba đóa hoa, hãnh nhin các nàng lớn lên từng ngày, dựa vào cái gì lại phải chấp tay để cho người ngoài mang về?

Lửa giận của Kiều Thị lập tức chuyển dời qua người trưởng tử: “Câm miệng, cả ngày nói bậy nói bạ, trước mặt hai muội muội nói lời này, sách vở cho con học đều công toi?”

Giọng nói của bà mềm mại đáng yêu, lúc giáo huấn người khác không hề có chút khí thế, Phó Thần cười hắc hắc, ngoan ngoãn ngậm miệng, giả bộ sợ hãi.

Phó Phẩm Ngôn lặng lẽ đá đá chân thê tử, sau đó lúc Kiều Thị nhìn qua thì phân phó nha hoàn dọn cơm.

Không ai giúp bà, Kiều Thị đá lại trưởng phú một cước, dỗi không nói. Biết mẫu thân mất hứng, Phó Dung không dám chậm trễ nhiều, đoán chừng thời gian, đúng lúc khi người một nhà chuẩn bị xuất phát thì chạy tới, chạy tới bên cạnh Phó Uyên nói: “Con ngồi chung xe với tỷ tỷ, Tuyên Tuyên còn

nhỏ ngồi cùng xe với nương đi, nương đỡ xong đệ đệ còn có thể chăm sóc cho muội.” Muội muội mới 9 tuổi, nàng phải cẩn thận một chút, cẩn tắc vô áy náy, khi đậu mùa phát bệnh rất là khó chịu, nàng cũng luyến tiếc khi làm cho muội muội chịu khổ.

Phó Tuyên mím chặt môi, lười để ý trêu chọc của tam tỷ.

Kiều Thị muốn răn dạy thứ nữ thích khi dễ muội muội này, nhưng Phó Dung giỏi quan sát sắc mặt, trước khi mẫu thân mở miệng nói chuyện liền chạy nhanh như chớp tiến vào chiếc xe ngựa ở giữa. Ngồi xong, nàng cười hì hì đẩy ra bức màn, thanh thúy thúc người nhà: “nương, mọi người nhanh lên xe đi, đi ra ngoài cả ngày liền, chúng ta đừng ở cửa lằng phí thời gian nữa, khi đến thôn trang con sẽ nghe nương răn dạy.”

“Nha!” Nhìn thấy tỷ tỷ, Quan ca nhi trong ngực Kiều Thị đột nhiên đưa tay về hướng nàng, cũng không biết là muốn tỷ tỷ hay là muốn ngồi xe ngựa.

Trên đầu cậu nhóc mập mập đội mũ hình lão hổ, mắt to đen nhánh khát vọng nhìn nàng. Lần đầu tiên sau khi tỉnh lại nhìn thấy đệ đệ, trong mắt Phó Dung lập tức ngấn lệ, sợ người nhà phát hiện đều không dám đùa với đệ đệ, vội vàng thả màn xe xuống trốn vào trong.

Kiều Thị liếc mắt nhìn cửa xe, thứ nữ này sao không thân cận với đệ đệ giống trước đây? Hai ngày sinh bệnh thì không nói, ngay cả khi hết bệnh rồi cũng không đi tiền viện xem qua...

“Lên xe đi.”

Phó Phẩm Ngôn tự mình kiểm tra xe ngựa xong rồi đi tới, tiếp nhận tiểu nhi tử, để Kiều Thị và Phó Tuyên lên xe ngựa cùng một lượt lại đem nhi tử đưa vào. Thấy 2 mẹ con đã ngồi đoàn hoàng, rồi ra sau xem tỷ muội Phó Uyển, xong xuôi mới kêu xa phu xuất phát. Ông cùng Phó Thần cười ngựa, phân biệt đi theo một bên của 2 chiếc xe ngựa.

Góc ngõ nhỏ cách đó không xa, một thanh niên áo xám chỉ vào xe ngựa đi chậm rãi thì thầm cùng đồng bạn vài câu, sao đó lặng lẽ đi theo. Mà đồng bạn của hắn lại đi một hướng khác. Xem bộ dạng 2 người được huấn luyện nghiêm chỉnh, phảng phất như đã quen làm chuyện giống vậy, khi không người thì bước chân như bay, khi gặp người đi đường thì lập tức thả chậm bước chân, như tản bộ trong sân vắng, không chút nào thu hút.

Nửa canh giờ sau, đoàn người Phó gia cũng tới thôn trang ở ngoại ô.

Phó Phẩm Ngôn là thứ tử của Hầu phủ, Kiều Thị là thứ nữ không được sủng ở nhà mẹ đẻ, hai vợ chồng đều không có nhiều tiền tài, một năm khi cả hai sống ở bên ngoài như trứng chọi đá, sau này khi ông quen thuộc các đường đi trên quan trường, cuộc sống mới dần khá lên. Từ đó về sau, mỗi lần đi nhậm chức ở đất phong, ông đều chuẩn bị mua một số điền trang và cửa hàng. Điền trang có lưu người trông coi, cửa hàng thì phó thác cho chương quỹ có khả năng xử lý. Mười mấy năm gần đây, tiền có trong tay cũng dư giả.

“Phụ thân lần này chọn địa phương này tốt thật, có núi có sông, không khác nhiều so với thôn trang nhà chúng ta ở Lan Khuê.” Phó Dung nhảy xuống xe ngựa, nhìn thôn trang trước mặt mừng rỡ nói. Theo đạo lý, đây là lần đầu tiên nàng đến thôn trang, nhưng trong mơ nàng đã ở đây gần một tháng nên cũng không thể biểu hiện ra quen thuộc.

Được nữ nhi khen, Phó Phẩm Ngôn mỉm cười, đi qua một bên tiếp tiểu nhi tử rồi nói: “Được rồi, đi vào bên trong nghỉ ngơi một chút, lát nữa ta dẫn các người đi xung quanh một chút.”

Phó Dung hướng Phó Thần chớp chớp mắt, liền đi theo bên người Phó Uyển vào bên trong, Phó Tuyên đi phía bên kia của Phó Uyển. Phó Thần cũng thức thời tự mình đi dạo, thuận tiện nhìn hạ nhân sắp xếp đồ đạc. Phụ thân Phó Phẩm Ngôn cùng đi vào chính phòng, tiến vào phòng trong. Phó Phẩm Ngôn đem tiểu nhi tử phóng tới đầu giường, thừa dịp Kiều Thị sang

đây xem nhi tử, liền đem người đặt tại giường nhỏ bên cạnh, ngả gối hôn một cái: “Lúc này không chê ta không có thời gian đi cùng nàng nữa phải không.” Kiều Thị bĩu môi, quay đầu sẵn giọng: “Ngài cũng đâu phải đi theo thiếp, nếu không phải Nùng Nùng ham chơi, ngài sẽ nghĩ tới việc dẫn thiếp đi thôn trang sao?”

Mẹ đẻ của Kiều Thị là người Tô Châu, thanh âm giống như trong sách miêu tả vừa mềm mại vừa yếu điệu, Kiều Thị cũng thừa hưởng hết các ưu điểm của mẫu thân, dung mạo âm nhu kiều mị. Chỉ điểm này liền dễ dàng làm cho Phó Phẩm Ngôn xem nhẹ thân phận thứ nữ của bà ở nhà mẹ đẻ khi tân hôn thì cực kỳ ôn nhu. Kiều Thị cũng là người thông minh, nói hai ba câu liền làm cho trượng phu biết tình hình nhà mẹ nàng, cùng sử dụng hành động chứng minh quyết tâm xuất giá tòng phu của nàng. Như thế, hai người ở bên nhau như mật thêm dầu, ân ái triền miên. Trước mắt Kiều Thị vừa sinh xong đứa nhỏ không lâu, nơi gầy nên gầy, nơi cần đẩy đà thì đẩy đà, lúc đùa giỡn lúc làm nũng, làm xương cốt Phó Phẩm Ngôn đều mềm nhũn, không để ý thê tử ngăn cản trước phải hưởng thụ một hồi đã. Sau khi ông thanh thần khí sáng thì Kiều Thị mềm nhũn cả hai chân, quần lót ướt đầm, mị nhân như tợ, căn bản không có cách nào gặp người khác.

“ Đúng lúc, nàng ở lại trong phòng dỗ Quan Ca nhi đi,ta dẫn mấy đứa nhỏ ra ngoài đi dạo, nàng cũng không thích đi lại đúng không?” Ôm thê tử còn đang thở dốc, Phó Phẩm Ngôn cúi đầu cắn lỗ tai của bà.

“ Ai nói thiếp không thích đi?” Kiều Thị hung hăng nhéo bên hông của trượng phu, mặt đỏ ửng, mắt như nước mùa thu: “ Ngài luôn thích khi dễ người ta, lần sau còn như vậy, thiếp sẽ không cùng ngài đi ra ngoài nữa.”

Phó Phẩm Ngôn cười trầm thấp, dỗ bà trong chốc lát, đợi thê tử bớt tức giận, mới đi thay áo bào ra cửa.

Phó Dung tử muội ba người vừa lúc đi ra, không thấy mẫu thân, Phó Uyển tò mò hỏi một câu.

Phó Phẩm Ngôn nghiêm túc nói: “ Quan Ca nhi muốn ngủ, nương các con muốn lưu lại trong phòng dỗ nó, không đi.”

Phó Uyển, Phó Tuyên rất tin không nghi ngờ . Phó Dung lặng lẽ quan sát phụ thân vài lần, xoay người cười trộm. Cảm tình của nương và phụ thân thật tốt, mới một lát mà cũng muốn ồn ào, có thể thấy được nam nhân dù mặt ngoài có đứng đắn nhiều hơn nữa, thì đều ngầm yêu phong lưu. Trong mơ, trước khi xuất giá những lời nương chỉ bảo đều là kinh nghiệm.

Sau khi Phó Thần lại đây, phụ tử năm người trùng trùng điệp điệp dẫn nhau đi đập thanh.

Trong rừng đường nhỏ cũng không được bằng phẳng. Phó Dung lại suy nghĩ cách làm sao khiến cho cha mẹ đáp ứng cho nàng lưu lại, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ còn cách giả bệnh. Liền hướng đến nơi ghập ghềnh mà đi, tính toán giả vờ bị té trật chân, tiện lấy cớ hành động bất tiện mà lưu lại điền trang tĩnh dưỡng. Đáng tiếc nàng đã quên tính tình của phụ thân và huynh trưởng, hai người một trước một sau, Phó Dung mới nghiêng nửa người, cánh tay Phó Thần liền đưa tới, hện sắt không thành thép, giáo huấn nàng: “Đường ngay muối không đi, sao nhất định đi ở phía ngoài, cẩn thận người té xuống bị phá tướng!”

Ca ca nhà mình quá mức cẩn thận, kế hoạch bị thương của Phó Dung chỉ phải từ bỏ. Mặt trời dần dần lên cao, mấy người bắt đầu đi trở về. Đến bên ngoài rừng, chợt thấy một nam tử áo xám từ bên trái đường nhỏ trong rừng đi ra, một tay chống cành cây, một tay giơ lên cao lau trán. Song phương đối mặt nhau, người nọ sững sốt một chút, phụ tử Phó Phẩm Ngôn bất động thanh sắc ngăn cách tỷ muội ba người, yên lặng đánh giá đối phương.

Nam tử áo xám nhìn nhìn thôn trang trước mặt, thấy chung quanh chỉ có một hộ gia đình, như có đăm chiêu, nghiêng người hỏi Phó Phẩm Ngôn: “Nhìn dáng vẻ ngài cực kỳ sang quý, phải chăng là chủ nhân của điền trang kia?”

Phó Phẫm Ngôn mỉm cười gật đầu, ôn hòa nho nhã: “Các hạ là?”

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lúc xế trưa, gió thổi từng hồi, nhìn xuyên qua khe hở giữa phụ thân và huynh trưởng, Phó Dung tò mò đánh giá nam tử đối diện.

Đó là một nam tử trung niên khoảng 30 tuổi, mi thanh mục tú, làn da trắng nõn, trên cằm lún phún râu, khi mỉm cười thì giống thư sinh nho nhã, nhưng lại xa cách như người siêu phàm thoát tục, chẳng sợ một thân áo xám vải thường che lấp đi khí chất tiên phong của mình.

Phó Dung còn muốn nhìn lâu hơn một chút, bị Phó Uyển nhìn thấy thì lặng lẽ kéo kéo tay áo nàng, ánh mắt đầy cảnh cáo. Phó Dung vô thanh cười cười, không nhìn nữa, bày ra bộ dạng nhu thuận nghiêng tai lắng nghe.

“Tại hạ Cát Xuyên, người Kinh Châu, tổ tiên là y dược thế gia. Tại hạ kế thừa tổ huấn, sau khi xuất sư thì đi lịch lãm các danh lam thắng cảnh, thuận đường xem bệnh trị thương cho người có duyên. Hôm nay đi ngang qua đây, khát nước khó nhịn, không biết vị lão gia này có thể cho tại hạ xin một chén nước uống?” Cát Xuyên hướng Phó Phẩm Ngôn chấp tay, cười nhẹ nói.

Hắn khí độ không tầm thường, lại chỉ xin một chén nước. Lúc này Phó Phẩm Ngôn làm một tư thế mời: “nguyên lai là Cát tiên sinh, mời theo Phó mỗ vào trong. Tiên sinh chí hướng cao thượng, tiêu sái bất phàm, làm Phó mỗ khâm phục, nếu tiên sinh không vội thì buổi trưa cùng Phó mỗ uống một chén rượu thế nào?”

“Phó lão gia thật tình mời, Cát mỗ cung kính không bằng tuân lệnh.”

Cát Xuyên cười đáp ứng, cùng Phó Phẩm Ngôn hướng thôn trang đi tới, đi được vài bước đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía ba tỷ muội Phó gia, cuối cùng ánh mắt dừng trên mặt Phó Dung, đưa tay vuốt râu. Phó Dung sững sốt chớp mắt một cái, không hiểu hẳn nhìn cái gì, nghiêng người lảng tránh tầm mắt, tuy rằng nàng ẩn ẩn cảm giác được đối phương không có ác ý.

Phó Phẩm Ngôn mặt không đổi sắc, chỉ là trong mắt hiện lên không vui. Như dự đoán được trong lòng hẳn suy nghĩ gì, Cát Xuyên tại lúc trước khi Phó Phẩm Ngôn mở miệng nói thì đi qua hỏi: “ phía sau cả ba vị cô nương là ái nữ của lão gia?”

Phó Phẩm Ngôn gật đầu, thấy Cát Xuyên nhú mày, lại nghĩ tới đối phương tự báo thân phận, không khỏi lo lắng hỏi: “ chẳng lẽ tiểu nữ có gì không ổn?” Cát Xuyên lại liếc mắt nhìn Phó Dung, chỉ vào thôn trang nói: “ Phó lão gia nếu tin ta, có thể hay không cho Cát mỗ giúp vị nhị tiểu thư xem mạch? Nếu như chỉ xem khí sắc thì Cát mỗ không thể khẳng định được!”

Ba nữ nhi của mình hẳn chỉ nói Phó Dung. Phó Phẩm Ngôn theo bản năng liền tin một phần, lại nhớ đến mấy ngày trước nữ nhi rớt xuống nước, rất có khả năng còn bệnh ẩn nào đó, liền lập tức đáp ứng. Sự tình liên quan đến thân thể ái nữ, Phó Phẩm Ngôn thà tin rằng là có, lại nói hẳn tự nhận mình thông minh, nếu Cát Xuyên là loại lang trung giang hồ lừa bịp, hẳn có thể từ trong lời nói của đối phương phân biệt được.

“ Mời”

Hai đại nam nhân dẫn đầu đi vào. Phía sau Phó Dung cực kỳ khiếp sợ, chỉ bằng nhìn vài lần liền kết luận thân thể nàng có bệnh, cái này Cát Xuyên là một kẻ nói dối hay là một thần y?

“ Nùng Nùng đừng sợ, có lẽ hăn nói bậy.” Thấy sắc mặt muội muội không tốt, Phó Uyên sẵn sóc nắm giữ tay nàng. Phó Tuyên cũng từ bên cạnh trưởng tử cũng lại đây, nhỏ giọng trấn an tam tỷ: “ phụ thân cũng hiểu y lý, đợi lát nữa có thể phân rõ trong lời nói hăn là thật hay giả, nếu hăn nói bậy, sai người đem hăn oanh ra ngoài.” Phó Dung bị muội muội nói đùa thì cười, đừng nhìn muội muội nhỏ tuổi nhất, nhưng trong ba tỷ muội lại là người nghiêm túc nhất, hai hàng lông mày đen thẳng làm cho nàng thêm anh khí, trách không được ngày sau có thể thu phục hỗn thế ma vương kia.

“ Đi thôi, ta một chút đều không lo lắng, xem xem đến cuối cùng hăn có bản lĩnh gì?” Sờ đầu muội muội, mặt Phó Dung đầy thoải mái nói. Mặc kệ người này có hay không có thực tài, nàng đều nhất định dùng hăn. Vào thôn trang, Phó Phẩm Ngôn kêu Phó Uyên, Phó Tuyên đi bẩm báo Kiều Thị, lại dặn các nàng ở trong phòng đợi tin tức, hăn cùng Phó Thần bồi tại bên người Phó Dung.

Cát Xuyên thành thoi dùng xong nửa chén trà mới đặt chén trà xuống, nhìn Phó Dung nói: “ thỉnh cô nương giơ tay lên.” Phó Dung biết nghe lời phải, thoáng nhắc tay áo lên, lộ ra một khúc cánh tay tinh tế không mấy nở nang, da trắng như tuyết, có thể nói là băng cơ ngọc cốt.

Nàng tuy đẹp, nhưng trong mắt Cát Xuyên bất quá là một tiểu cô nương 13 tuổi, huống chi vị kia ở kinh thành vẫn luôn ghi tạc nàng trong lòng. Cát Xuyên không có cũng không dám có tâm tư nào khác, liếc mắt nhìn lâu đều chưa từng, đặt ba ngón tay lên liền quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa. Mí mắt buông xuống tập trung tinh thần, nhất thời trong phòng tiếng kim rơi liền có thể nghe thấy. Phó Phẩm Ngôn bình tĩnh trấn định, Phó Thần chưa luyện tới trình độ đó, nhìn chăm chăm Cát Xuyên, nắm nắm tay tiết lộ sự khẩn trương trong lòng hăn.

Ước chừng hơn mười phút, Cát Xuyên thu tay, đợi Phó Dung để cánh tay xuống, trầm giọng nói: “ cô nương trong vòng nửa tháng nay có tiếp xúc qua người bị đậu mùa không? Nga, đậu đây là chỉ người bị thủy đậu, có lẽ

cô nương không biết, Phó lão gia chắc biết, như vậy trong quý phủ có người xuất hiện loại bệnh trạng này không?” Giấc mơ của vị kia thật đúng lạ kỳ, cô nương này quả thật có bệnh, chẳng lẽ hai người đã đến tình trạng tâm linh tương thông?

Phó Dung cắn chặt môi mới không khiến chính mình cười ra. Thần y, quả nhiên là thần y, trong mơ, không đúng nàng đã chứng thực mình có bệnh, vậy nhất định không phải là mơ, mà là đời trước của nàng. Kiếp trước phụ thân lo lắng người nhà cũng bị lây bệnh, thỉnh đại phu chẩn bệnh, mấy cái đại phu đều nói trước khi bệnh thủy đậu phát ra ngoài, vô phương kết luận một người có bệnh hay không. Cát Xuyên có thể nhìn ra, có thể thấy được y thuật cực kỳ cao siêu, vậy có thể hay không có đơn thuốc chữa khỏi cho nàng, giúp nàng miễn bị phát đậu lại chịu khổ? Cường chế trong lòng vui vẻ, Phó Dung giả bộ mờ mịt nhìn về phía phụ thân.

Tâm Phó Phẩm Ngôn lại chìm xuống, bệnh thủy đậu cũng không phải là bệnh nặng. Nếu không cẩn thận, trên người sẽ dễ dàng có vết sẹo. Nhi tử có bệnh này cũng không sợ, mà nữ nhi đặc biệt thứ nữ này lại yêu đẹp nhất, một cái sẹo trên mặt đủ cả đời nàng ảo não.

“ Không có, quý phủ không có người nào phát đậu, Cát tiên sinh có thể hay không xem lại lần nữa?” Hắc không chút do dự nói, bệnh thủy đậu loại bệnh này, thực sự có hạ nhân bị, cũng không có cách nào giấu được các quản sự lớn nhỏ trong phủ.

Cát Xuyên không nói gì, mà nhìn về phía Phó Dung. Phó Dung vẻ mặt thấp thỏm đứng dậy, đi tới đứng bên người phụ thân thì lương lương nói: “ Phụ thân, bệnh thủy đậu là bệnh gì? Tháng này, con xuất môn ra ngoài mấy lần, cùng vài tỷ muội, nha hoàn của mấy gia đình khác có tiếp xúc qua, không nghe nói ai thân thể không có thoải mái?”

“ Có lẽ các cô nương ấy cũng không biết mình đã mắc bệnh. Sau khi nhiễm bệnh thủy đậu, ngắn thì bốn năm ngày, dài thì có thể hai mươi mấy

ngày mới phát bệnh ra.Nói không chừng giờ này đã có người đang lặng lẽ dưỡng bệnh. Cát Xuyên bình tĩnh giải thích, thấy Phó Dung sợ tới mức đều nhanh khóc, cười cười: “ cônương không cần sốt ruột, chỉ là bệnh nhẹ dưỡng vài ngày là tốt rồi. Chỉ là từ hôm nay đến khi lành bệnh hẳn, cônương tốt nhất rời xa người nhà, nhất là tiểu muội muội của người, miễn truyền cho bọn họ.

Nói xong nhìn về phía Phó Phẩm Ngôn: “ bên trong thân thể nhị cônương đã bị bệnh, 5 ngày liền có thể thấy được, rốt cuộc tin hay không thì tùy Phó lão gia quyết đoán. Cát mỗ chỉ xin khuyên một câu, trước khi xác định, Phó lão gia cùng những người khác vẫn là tạm thời lảng tránh đi, miễn cho khi nhiễm bệnh lại chịu khổ.” Vộikiaở kinh thành nói cần bảo đảm Phó gia già trẻ chu toàn.

“ Phụ thân, con sợ.” Phó Dung bổ nhào trong ngực phụ thân khóc lên. Phó Phẩm Ngôn đau lòng vỗ vỗ bả vai nàng, nhìn xem Cát Xuyên do dự một chút nói: “ không biết tiên sinh có thể nán lại ở hàn xá thêm mấy ngày nữa được không? Một khi tiểu nữ phát bệnh, còn cần tiên sinh chiếu cố, chẩn kim và ra đơn thuốc.”

Cát Xuyên nghe xong, cao giọng cười to, vuốt râu nói: “ Cát mỗ đã nói qua, giúp người xem bệnh trị thương còn tùy thuộc vào duyên phận. nay được Phó lão gia tin tưởng, Cát mỗ nguyện ý lưu lại cho tới khi cônương lành bệnh, về phần chẩn kim, Phó lão gia đừng vội nhắc tới,cônương chưa bị tới mức độ đó.”

Nghe hẳn nói như thế càng làm cho Phó Phẩm Ngôn thêm tin cậy. Vội vàng phân phó Phó Thần an bày phòng khách cho Cát Xuyên nghỉ ngơi.

Sau khi an bày xong, Phó Phẩm Ngôn nhanh chóng trấn an tiểu nữ nhi: “ Nùng Nùng đừng sợ, bệnh thủy đậu là bệnh nhẹ, chính là sau khi bệnh phát ra ngoài thì có chút ngứa, dưỡng mấy ngày là khỏe, lại nói có thể Cát Xuyên tiên sinh nhìn lắm rồi, con đừng có gấp, đừng khóc.”

Kiều Thị, Phó Thần, Phó Uyển rất nhanh liền chạy tới, Phó Tuyên lưu lại trong phòng coi sóc đệ đệ.

Sau khi nghe xong đủ các lời khuyên giải, an ủi, Phó Dung lau lệ, đôi mắt đỏ đỏ nói: “ Phụ thân, nương, chúng ta hãy tin trước đi! Vô duyên vô cớ, Cát tiên sinh không cần thiết lừa chúng ta phải không? Nếu bệnh này dễ truyền cho người, vậy mọi người đều về trước đi, để lại Tôn mama ở đây chăm sóc cho con, con không sao.”

Tiểu cô nương hiểu chuyện đến mức khiến cho người ta đau lòng. Kiều Thị không nhịn được ôm nữ nhi dỗ dành: “ Nùng Nùng không sợ, nương lưu lại bồi con...”

“ Như vậy sao được.” Phó Dung lập tức đánh gãy lời nói của mẫu thân: “ Không nói đến Tuyên ca nhi, mọi việc trong phủ đều cần nương trông coi, con thật sự không sợ. Nương, người nhanh đi đổi y phục, mang theo đệ đệ, muội muội đi về trước đi, còn có ca ca tỷ tỷ, hai người cũng theo về đi.” Vừa nói vừa cúi đầu gạt lệ.

Kiều Thị, Phó Uyển cũng rơi nước mắt, Phó Phẩm Ngôn nhìn không được buồn cười nói: “ Xem xem các người, đều chưa có chuyện gì trở ngại mà lại nháo cho cả nhà đều ướt nước mắt. Chính Đường, con đưa nương và hai muội muội trở về, sau đó đem Tôn mama, Lưu Hương, Lưu quản sự mang đến đây. Tổ Nương, nàng cũng đừng lo lắng, ta an bày Chính Đường lưu lại thôn trang trông chừng Nùng Nùng, mỗi ngày ta sẽ lại đây một chuyến, bảo đảm Nùng Nùng lông tóc vô thương.”

Kiều Thị luyến tiếc phải rời đi, nhưng Phó Phẩm Ngôn từ trước tới giờ khi quyết định đại sự đều không nói hai lời, lại được Phó Dung ở một bên khuyên nhủ. Chỉ đành lo lắng mang theo phương thuốc phòng bệnh của Cát Xuyên, dẫn các nữ nhi khác rời đi.

Đã đi hết, Phó Dung thở dài một hơi, tuy rằng thần y cũng vô pháp chữa khỏi cho nàng, nhưng ít nhất đệ đệ an toàn, chỉ cần đệ đệ còn sống, đừng nói lại chịu một lần khổ, chính là trên mặt có nhiều thêm mấy cái sẹo nàng cũng nguyện ý.

Đương nhiên có thể không thêm là tốt nhất.

Mấy ngày kế tiếp, Phó Dung ngoan ngoãn đợi ở hậu viện thôn trang. Tôn mama, Lan Hương khi còn nhỏ đã phát bệnh rồi, nên sẽ không sợ mắc bệnh nữa, yên tâm lớn mật cùng nàng chơi cờ Tú Hoa giải buồn, ngẫu nhiên lại có Phó Thần ở cách một cánh cửa trò chuyện với nàng, đây là nhiệm vụ của hắn khi ở thôn trang trông nàng. Bởi vì đã trải qua một lần, nên lần này Phó Dung cũng không thấp thỏm bất an, ăn ngon ngủ ngon, sắc mặt tốt làm cho Tôn mama không chỉ một lần hoài nghi Cát Xuyên lừa gạt người.

Nhưng 4 ngày sau, trên cổ Phó Dung nổi lên điểm đỏ thứ nhất, rất nhanh liền biến lớn thành một hạt đậu nước. Phó Dung cũng không cười nổi, lệnh cho Lan Hương mang tất cả gương đều giấu đi, thậm chí trừ bỏ thời điểm tất yếu hầu hạ nàng, nàng cũng không cho Tôn mama, Lan Hương vào phòng, không muốn cho các nàng ấy thấy bộ dạng xấu xí của mình.

Ở một nơi khác trong thôn trang, Cát Xuyên thừa dịp đêm khuya, tự tay đem thư tín giao cho một hắc y nhân.

Ký Châu là một nơi trọng địa của kinh thành, đưa thư đến kinh thành chỉ có hơn 300 dặm. Hắc y nhân xuất phát lúc bình minh ra roi thú ngựa, buổi trưa liền tới kinh thành.

“Vương gia, bên kia đưa thư.” Hứa quản gia gõ cửa mà vào, cung kính đem phong thư đưa về phía nam tử mặc thường phục đang dựa vào nhuyễn tháp. Từ Tấn để sách xuống, đưa tay tiếp nhận phong thư, mở ra. Chữ viết quen thuộc, Từ Tấn xem lướt qua, xem đến thời điểm tiểu cô nương đuổi hạ nhân đi, đóng cửa không chịu ra ngoài, khóe môi nhếch lên.

Hứa quân gia thấy được, không khỏi nhớ tới mùa thu năm trước, vương gia tâm huyết dâng trào muốn đi dạo ở Ký Châu, khi đi dạo tới nơi thì vừa vặn vào mùa hái táo ở Tây Sơn. Vương gia là cái trang vi hành, sau đó gặp được một tiểu cô nương thoát nhìn 12, 13 tuổi, tiểu cô nương ngây thơ khả ái, đứng dưới tàng cây khoa tay múa chân với huynh trưởng, sau một lát lại tự mình lấy gậy đi hái táo...

Khi đó vương gia cũng cười như vậy, về sau liền phái người lưu lại đưa thư, mỗi tháng đều đem đại khái tình hình của nhà kia báo lại.

Hứa quân gia cũng phải thừa nhận, tiểu cô nương kia quả thật rất xinh đẹp nhưng mà chỉ mới 12 tuổi thôi, đáng người còn không phát dục tốt, có phải hay không còn quá nhỏ?

“ Người nói, người yêu đẹp sợ nhất là cái gì?”

“ A?” Hứa quân gia hồi thần, mờ mịt nhìn về phía Từ Tấn, bởi câu hỏi không đầu không đuôi, đầu óc còn chưa kịp phản ứng.

Từ Tấn cũng không muốn nghe hắn trả lời, vẫy vẫy tay ý bảo hắn lui xuống.

Hứa quân gia theo bản năng đi ra ngoài, đi tới cửa thì dừng lại, thử trả lời thăm dò: “ Sợ dung nhan già đi?”

Từ Tấn cười mà không nói.

Có lẽ nữ tử đến tuổi nhất định đều sẽ buồn rầu về chuyện dung nhan già đi, nhưng năm nay nàng mới 13 tuổi, làm sao mà nghĩ xa vậy?

Nàng sợ nhất, là bị người ta nhìn thấy thời điểm nàng xấu nhất. Nàng càng sợ, cố tình hắn lại càng muốn nhìn thấy.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hơn nửa tháng sau, Phó Dung mới có dũng khí soi gương. Thời tiết mới vào hạ, chim hót hoa thơm, làm tâm tình nàng cũng vui vẻ.

Bệnh của nàng cũng thuyên giảm, phát đậu cũng không nhiều lắm, hiện tại những địa phương mà người ngoài có thể nhìn thấy trên người nàng đều đóng vẩy và tróc ra hết. Chỉ còn lại một vài cái, đen thui thành từng điểm nhỏ có, lớn cũng có, mặc quần áo vào liền che hết, cũng không bị ngứa. Chỉ cần Phó Dung không chạm vào thì cũng không sao. Nàng cũng không lo lắng về những nốt đậu này, chỉ đặc biệt sầu não về nốt đậu ở giữa trán.

Da nàng rất trắng, càng nhìn thấy rõ cái nốt đen này, rõ rệt đến chói mắt. Phó Dung giận dữ lật ngửa gương, mắt không thấy tâm không phiền.

“Tiểu thư, nhị thiếu gia mời ngài ra ngoài bắt mạch.” Ngoài cửa, Lan Hương nhỏ giọng bẩm báo. Phó gia ở kinh thành còn có hai phòng, danh xưng thứ tự của huynh muội Phó Dung đều được bên kinh thành thống nhất.

“Biết.” Phó Dung buồn bã trả lời, từ trước gương đứng dậy, cầm lấy mũ che bằng lụa trắng đội lên đầu. Lát nữa phải hỏi Cát Xuyên nốt đậu trên trán nàng lưu lại đến cuối cùng có khỏi hẳn không. Chính là bệnh của nàng không cho truyền cho người khác, nàng ghét bỏ ném mũ che lên trên giá, vuốt vuốt lọn tóc mỏng trên trán rồi đi ra ngoài.

Dù sao mấy người bên ngoài đều đã thấy bộ dáng của nàng sau khi phát bệnh, nàng có che giấu cũng vô dụng.

Trong nhà chính, Phó Thần đang cùng Cát Xuyên nói chuyện. Cát Xuyên có kiến thức uyên bác lại có tài ăn nói khôi hài, làm cho Phó Phẩm Ngôn mỗi lần đến đây đều ngồi tán gẫu mà không uống rượu. Phó Thần lại càng trò chuyện thân thiết với Cát Xuyên hơn vì thời gian hảnh ở thôn trang lâu dài hơn.

Thấy muội muội một thân áo trắng đi tới, bước chân uyển chuyển, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cúi xuống, một bộ dáng buồn khổ ủy khuất, Phó Thần chỉ cảm thấy buồn cười: “ Muội muội đừng lo lắng, Cát tiên sinh vừa nói với huynh, hiện tại, muội có thể đi ra ngoài một chút, không cần ngồi tại trong phòng.”

Phó Dung cười khổ, trên mặt có cái khối đen này, nàng thà tự nhốt mình trong phòng còn hơn.

Hướng Cát Xuyên cung kính hành lễ, Phó Dung tự nhiên ngồi đối diện với Cát Xuyên, đưa tay qua.

Cát Xuyên xem mạch, lại kêu Phó Dung cho hảnh xem nốt đậu đã đóng vảy ở trên trán, nhẹ nhàng sờ xuống, hảnh vuốt cằm nói: “ Cô nương đã khỏi hảnh, cũng sẽ không truyền cho người khác, bất quá vì để phòng ngừa, cô nương hãy lưu lại đây thêm 3 ngày nữa, đợi nốt đậu trên trán tróc vảy ra rồi hãy hồi quý phủ mới tốt.”

“ Đa tạ tiên sinh, mấy hôm nay đã làm phiền tiên sinh.” Phó Dung thành tâm nói lời cảm ơn.

Cát Xuyên cho nàng một phương thuốc tên là Ngọc Tuyết lộ dùng để bôi ngoài da. Trên người có vết thương hay vết sẹo, mỗi ngày trước khi đi ngủ bôi lên một ít, vết sẹo rất nhanh sẽ lành. Thường ngày cho một ít vào nước để tắm cũng có công hiệu dưỡng nhan, so với mấy phương thuốc dưỡng thường dùng giá cao để mua thì tốt hơn nhiều, đúng là nhặt được một tiện nghi lớn.

Cát Xuyên khiêm tốn cười cười, dặn dò đôi ba câu về chuyện bảo dưỡng, lúc chiều khi Phó Phẩm Ngôn tới đây thì đưa thư cáo từ.

Phó Phẩm Ngôn vốn định giữ Cát Xuyên lại bên người, làm đại phu riêng cho nhà mình, chỉ là khoảng thời gian này cùng chung sống, mới biết được Cát Xuyên là người có tính tình cao ngạo, sao có thể ở một phủ viện nhỏ bé này, nghĩ tới đâu liền không tốn tâm tư nữa. Nên sai người chuẩn bị một bàn tiệc rượu, hăn cũng ngủ lại ở thôn trang, ngày kế tiếp liền tự mình đưa Cát Xuyên ra khỏi thành Tín Đô.

“Ca ca, huynh muốn dẫn muội đi đâu?”

Sau khi Cát Xuyên rời đi mấy ngày, Phó Dung bị Phó Thần mạnh mẽ mang ra thôn trang, bước chân của thiếu niên dài hơn, làm Phó Dung không theo kịp, mà lại không muốn hăn mạnh mẽ kéo đi, nàng chỉ đành thỏa hiệp, đáp ứng theo hăn cùng đi.

Phó Thần cười gõ mũ che trên đỉnh đầu nàng: “Đừng nóng vội, đến nơi muội sẽ biết.”

Phó Dung bĩu môi, dùng bước chân nhỏ bước theo bên cạnh hăn mà đi. Một bên quan sát cảnh sắc ở xung quanh, một bên không yên lòng nói: “Có phải chuẩn bị kinh hỉ gì cho muội hay không? Muội cho huynh biết, huynh mà lại bắt sau lưng làm muội sợ, muội sẽ kêu phụ thân phạt huynh cấm túc một tháng.”

Phó Thần cười lớn, nhớ tới bộ dáng muội muội bảo bối khi thấy sâu kia hoảng sợ nhào vào lòng hăn thét chói tai, vội vàng nói: “Đừng đừng, huynh không dám, lần này cam đoan muội sẽ thích.”

Phó Dung nghi ngờ nhìn hăn một cái, không biết có nên tin tưởng hăn hay không.

Đi khoảng một khắc đồng hồ, hai huynh muội cũng tới bìa rừng, cỏ dại ở nơi này so với ở ven đường thì rậm rạp và xanh hơn, cao tới đầu gối của nàng. Mà bên trong lùm cỏ xanh mượt kia, có một con dê con núi màu trắng tuyết đang gặm cỏ. Có lẽ do mới sinh nên không sợ cạp, dê con này cũng không sợ người lạ, nó quay đầu nhìn hai huynh muội sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn cỏ,

Dê con đáng yêu lắm, nhưng Phó Dung lại không thể nào thích, ghét bỏ nói: “ Chính là cái này? Ca ca không bằng huynh nướng hết lên để cho muội ăn đi.” Khi bị bệnh phải kiên ăn, gần một tháng trời Phó Dung phải ăn đồ ăn thanh đạm, bây giờ không khỏi có chút tham ăn.

“ Cô nương hiền lành mới làm người ta thích, lòng dạ của muội sao lại độc ác như vậy?” Phó Thần khiếp sợ lui về sau vài bước, vô cùng đau đớn nhìn muội muội.

Phó Dung lười cùng hắn nói nhiều, xoay người lại nói: “ Được rồi, bây giờ muội có thể đi về được chưa?”

Vừa nhắc chân đi, bỗng nhiên phía sau truyền đến hai tiếng kêu non nớt, Phó Dung tò mò nhìn sang, liền nhìn thấy một con dê con màu vàng từ trong bụi cỏ chui ra, phía sau còn có một con, hai con không xê dịch bao nhiêu, lông mềm mại màu vàng nhạt, khuôn mặt rất đáng yêu, khi chạy thân thể nho nhỏ vụng vụng vẹo vẹo, nhìn ngốc ngốc rất khả ái.

Phó Dung kìm lòng không đậu gỡ mũ che xuống, ngạc nhiên hỏi: “ Huynh lấy từ đâu ra?”

Thấy muội muội thích, phó Thần rất đặc ý, chạy tới bắt lấy hai con dê con tới trong lòng muội muội để nàng xem: “ Mua từ thôn bên kia, thế nào, buổi trưa chúng ta nấu canh ăn? Canh thịt dê, hương vị cũng không tồi đâu.”

Phó Dung phì cười, bắt lấy một con sờ chơi: “ Lẽ vật này không sai, cùng nhau mang về nhà đi, đệ đệ khẳng định rất thích.” Đệ đệ một con, nàng một con, có thể ôm vào trong ngực thật mới lạ, thật tốt.

“ Được, Nùng Nùng, muội ở trong phòng lâu như vậy, không bằng mấy ngày này đi ra ngoài dạo chơi một chút, thuận tiện hít thở không khí.” Phó Thần tìm đồ chơi này chủ yếu là cho muội muội giải buồn, đương nhiên cũng hi vọng muội muội đi ra ngoài một lát, khôi phục tính tình hoạt bát ngày trước, đừng có cả ngày đối diện với gương mà sinh hờn dỗi.

“ Vậy huynh cũng phải theo muội cùng đi.” Phó Dung quay đầu làm nũng.

“ Đương nhiên muội muội của huynh xinh đẹp như hoa như ngọc, huynh sao yên lòng cho muội một mình tản bộ bên ngoài.” Phó Thần thuận miệng nịnh nọt muội muội.

Phó Dung lại thích nghe, ánh mắt khi cười cong lên như bán nguyệt. Căn bản thân thể Phó Dung tốt lên không sai biệt lắm. Hôm nay, Phó Phẩm Ngôn cũng không đến thăm, trước khi mặt trời lặn, hai huynh muội đứng hẹn tới ven rừng để thả dê con. Kỳ thật khoảng cách từ Lâm Tử đến hậu viện thôn trang khoảng nửa dặm đường, Tôn mama cùng Lan Hương canh giữ ở cửa đều thấy được hai huynh muội ở nơi xa.

“ Ca ca, huynh đặt tên cho chúng nó chưa? Muội muốn đặt tên cho chúng nó.” Phó Dung hưng trí bưng bưng nói.

Phó Thần lập tức dội cho nàng một gáo nước lạnh: “ Đừng nhìn tụi nó bây giờ xinh xắn, dễ thương. Tụi nó lớn hơn chút nữa lông sẽ biến sắc, huynh khẳng định muội sẽ không thích.” Muội muội yêu cái đẹp, một khi xấu đi, muội ấy liền không còn hứng thú. Với lại là để nuôi chơi nên khi chọn mua sẽ theo sở thích của muội ấy, nên không để ý diện mạo của chúng.

Như vậy sao, nhất thời Phó Dung ngừng suy nghĩ về tên gọi, mà chuyển sang nói chuyện khác với ca ca: “ Vì chiều cố muội, ca ca gần một tháng nay không đi Lương gia học quyền, khi huynh quay về so chiêu với sư huynh đệ có bị chịu thiệt hay không.”

“ Muội cũng quá xem thường ta, đừng nói một tháng dù là.....”

Nói đến một nửa thì không nói nữa, Phó Thần nhíu mày nhìn về phía con đường đất đỏ diện. Thấy một chiếc xe ngựa đang đi về hướng thôn trang nhà mình, phó Thần đi nhanh, thả hai con dê về lùm cỏ. “ Có người tới, chúng ta mau về nhà.”

Phó Dung cũng nhìn thấy, gật đầu, khi đi trở về thì nhìn thấy chiếc xe ngựa chạy chậm rãi gần tới thôn trang, khó trách khỏi nhớ tới các những sự việc trước khi trọng sinh đã thay đổi.

Kiếp trước sau khi phát bệnh nàng mới tới thôn trang, đời này thì đến sớm hơn vài ngày, ngoài ý muốn còn gặp được thần y Cát Xuyên. Trước mắt bởi vì nàng còn chưa hết vảy đậu, nên trì hoãn ngày về, ai ngờ lại có người đến thôn trang, chỉ là không biết lần này là nhân vật nào đến. Nhìn sắc trời, hơn phân nửa là tìm nơi ngủ trọ, cùng dạng với Cát Xuyên đến xin nước, đều là chuyện nhỏ, cho nên kiếp trước nàng cũng không nghe nói qua.

Nàng đi vào từ cửa sau, còn Phó Thần lại vòng về cửa trước.

Xe ngựa đã đến trước cửa, Phó Thần chỉ còn cách đứng lại chờ bọn hần. Hứa quân gia một thân áo xám ngồi đằng trước nhảy xuống xe, hướng Phó Thần chấp tay: “ Công tử là chủ nhân thôn trang này?”

Hần mặc chính là áo xám vải mịn không chút nào thu hút, nhưng gương mặt tuần lã như quan ngọc, môi hồng răng trắng, tác phong nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết không phải là một xa phu bình thường. Có thể nghĩ tới

nhân vật còn ngồi trong xe càng có lai lịch lớn. Phó Thần quét mắt liếc nhìn màn xe một cái, trả lời: “ Đúng vậy, không biết các vị là...?”

Hứa quản gia than nhẹ một tiếng, nhìn về phía mặt trời đang ngả dần về phía tây, giải thích: “ Công Tử nhà ta là kẻ sĩ ở kinh thành, lần này từ hà trạch trở về, không may nửa đường bệnh cũ lại tái phát, không thúc ngựa đi nhanh được. Mới vừa hỏi thăm thôn dân, nơi đây cách thành Tín Đô phía trước còn khoảng nửa canh giờ, chúng ta đi chậm chỉ sợ khi tới nơi thì có thể cổng thành đã đóng, liền muốn quấy rầy thôn trang ở một đêm. Không biết quý công tử đây có thể giúp đỡ? Hoặc là muốn cùng trưởng bối thương lượng?”

Vùng phụ cận chỉ có thôn trang của nhà mình là tốt nhất, khó trách họ lại tìm tới đây.

Phó Thần yêu võ, trong bản chất đã có tinh thần hiệp nghĩa, nhìn Hứa quản gia cũng không phải loại người gian xảo, hẳn lại rất tự tin vào thân công phu siêu quần mà thống khoái đáp ứng: “ Khi đi ra ngoài, ai mà không có thời điểm cần giúp đỡ, hai vị mời vào, chỉ là hàn xá đơn sơ mong hai vị thông cảm nhiều cho.”

“ Công tử khách khí.” Hứa quản gia nói lời cảm tạ, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc đưa cho Phó Thần: “ Mạo muội xin tá túc, sẽ có nhiều điều quấy rầy, ở đây có chút thành ý kính xin quý công tử vui lòng nhận cho.”

Phó Thần cự tuyệt không nhận, hai người day dưa một phen. Hứa quản gia đành thu lại bạc, đi đến trước cửa xe cung kính nói: “ Công tử mời xuống xe.” Người ở trong lên tiếng.

Chỉ là một giọng mũi nhẹ nhàng, làm cho Phó Thần không tự chủ được nhìn qua, tò mò bên trong là người có địa vị như thế nào.

Màn xe bị Hứa quản gia kéo qua một bên, lộ ra đầu tiên là một thân cấm bào thêu Tú Vân màu xanh trời, còn có đôi chút tiếng quần áo va chạm.

Nam tử đứng dậy khỏi ghế, cử chỉ thông dong đạp lên ghế xuống xe ngựa. Động tác thật đơn giản nhưng đầy tôn quý, giống như cái hấn đạp lên là ghế bạch ngọc mà không phải là ghế gỗ.

Phó Thần ngẩng đầu, sau khi thấy rõ dung mạo của đối phương, không biết tại sao lại nghĩ đến tam muội bảo bối của hấn.

Nhị muội 15, tam muội 13, đều là lứa tuổi đang bàn về chuyện cưới gả. Phó Thần ngẫu nhiên cùng phụ thân sẽ nhắc tới người ứng tuyển, chuyện của nhị muội thì hoàn hảo, còn tam muội, hai cha con đều cảm thấy nhức đầu, chỉ nói riêng về bề ngoài không có ai xứng với Nùng Nùng của bọn họ. Nhưng giờ khắc này, Phó Thần đã phát hiện có một người...

Hấn nhìn nhập tâm làm cho Từ Tấn nhú mày.

Hứa quản gia quan sát sắc mặt, khẽ ho khan một cái.

Phó Thần nháy mắt hồi thần, liền vội vàng xoay người mời hai vị khách vào trong, để che giấu sự xấu hổ trên mặt.

Thật là suy nghĩ miên man cái gì đâu không! Người này có bộ dáng thật tốt, nhưng lỡ đâu là thùng rỗng kêu to thì sao, ai biết được lai lịch của hấn? Khi hấn đứng lên so với mình còn lớn hơn 1,2 tuổi, khi Nùng Nùng đến tuổi xuất giá, người ta nói không chừng đã làm phụ thân. Căn bản hai người không có một điểm xứng đôi.

An bày phòng cho khách xong, Phó Thần đi ra hậu viện.

Phó Dung vẫn chờ hấn đến: “ Người nào đến vậy?”

Phó Thần lắc đầu: “ Không có hỏi thăm, chỉ xin tá túc, sáng mai sẽ rời đi.”

Quả thế, Phó Dung không hỏi thêm nữa.

Mà trong phòng khách lúc này, Hứa quân gia thay Từ Tấn pha một bình trà Long Tĩnh mùa xuân, thấp giọng xin chỉ thị: “Vương gia định khi nào ra tay?”

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ánh nắng cuối chiều mềm mại, cơn gió cuối ngày nhẹ nhàng khoan khoái lướt qua. Phó Dung liền phen phó Lan Hương đem cơm chiều dọn ra dưới tán cây hòe ở trong sân, ngồi một mình. Vốn đêm nay, ca ca đã hứa dùng cơm cùng nàng, nhưng chiều nay lại có khách tới, ca ca muốn tận chức người chủ nhà.

Cơm canh thanh đạm như cũ, một đĩa rau xào, một tô canh cá trích nấu măng, đây là những món sau khi bệnh Phó Dung đã ăn quen, có chút ngán. Nhưng mà nhìn cách đó không xa có hai con tiểu hoàng đang nằm làm cho Phó Dung vui vẻ, làm khẩu vị tốt hơn, liền dùng nhiều hơn so với mấy ngày trước.

Trên vách tường phía tây có dàn hoa sắc vi tốt, đã leo hết cả bờ tường, cành lá màu xanh làm nền cho những đóa sắc vi màu hồng đang nở rộ, như tuổi thanh xuân của thiếu nữ.

Có thể có được 2 tuổi thanh xuân, nàng may mắn đến bậc nào!

“Lan Hương, đi lấy kéo đến, cắt cho ta một vài đóa hoa đẹp mang vào phòng.”

Thừa dịp nắng chiều chưa tắt, Phó Dung hưng phấn nói. Lan Hương cũng vui vẻ, còn sẵn sóc mang ra một băng ghế cho nàng ngồi.

“Đầu tường, hoa nở đẹp lắm, tiểu thư ngồi đây chỉ hoa nào, nô tỳ giúp tiểu thư cắt là được.” Đã lâu không gặp được tiểu thư nhàn hạ thoải mái như bây giờ, nàng đương nhiên muốn đỡ tiểu thư vui vẻ.

Phó Dung vừa muốn nói để chính mình cắt là được, nhưng thoáng thấy Tôn mama từ sương phòng đi ra thì kịp thời sửa lời: “Được, người cần thận một chút, nếu người ngã xuống, ta không đỡ được.” Một ngày nay nàng chịu khổ, thì Tôn mama và Lan Hương cũng không thoải mái, ban đêm phải thay phiên nhau canh giữ ngoài phòng cho nàng, sợ nàng ngủ mơ cào phá mấy nốt thủy đậu. hai người này đều gầy một vòng, Phó Dung không muốn làm cho nhũ mầu lại lo lắng.

Phó Dung phụ trách chọn, Lan Hương một bên cắt theo, Tôn mama thì đỡ hai chân của Lan Hương, cười cười nói nói, bất tri bất giác cắt được bảy tám đóa.

Khi đi đến gian ngoài, Phó Dung chọn ra 6 đóa hoa đẹp nhất cắm vào hai cái bình, một cái thì đặt trong khuê phòng của mình, còn một bình thì kêu nha hoàn mang đi đưa cho Phó Thần, còn lại một đóa thì cắt ngắn làm trâm, cài vào tóc, quay đầu lại hỏi Tôn mama: “Cài như vậy đẹp không?” Tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, Tôn mama cười cười điểm mũi nàng.

“Đẹp, Đẹp lắm, thật xấu hổ, trời đã tối rồi mà còn muốn cài hoa. Chờ đến sáng mai, mama lại chọn một đóa đẹp nhất cho người, tiểu thư cài vào hỏi nhị thiếu gia đi, bảo đảm nhị thiếu gia xem đến choáng váng.

Phó Dung nhìn vào gương một chút, cố ý bỏ quên nốt đậu ở dưới lọn tóc mỏng trên trán.

Không qua bao lâu, tây phòng đã chuẩn bị xong nước ấm. Phó Dung kêu Tôn mama về phòng nghỉ tạm trước đi, để lại hai nha hoàn hầu hạ.

Hai ngày nay, nàng mới được tắm rửa. trước đó toàn dựa vào Lan Hương dùng khăn giúp nàng chà lau những địa phương hoàn hảo. Bởi vậy khi lần nữa được ngồi vào trong thùng tắm thật thống khoái tắm một cái, trong một ngày thời điểm này là lúc Phó Dung thoải mái nhất. Chờ nàng cởi xong quần áo mới phát hiện có mấy nốt đậu trên người chẳng biết khi nào đã béc

ra, làm tâm tình nàng càng tốt, hưng phấn liền dục Lan Hương: “ Mau giúp ta xem xem ở trên lưng đã rơi hết chưa?”

Lan Hương vội vàng đem quần áo rách trên bình phong, quay lại nhìn, ăn ngay nói thật: “Còn hai nốt nhỏ.”

Nụ cười trên mặt Phó Dung tắt lịm, cởi tiếp quần rồi bước vào thùng gỗ. Lan Hương cẩn thận giúp nàng lau người, biết cảm giác Phó Dung suy sụp, liền chọn lời dễ nghe nói: “ Tiểu thư, Cát tiên sinh cho người Ngọc Tuyết lộ thật tốt, người xem những địa phương kết vảy trước, mới đầu có chút hồng hồng mà bây giờ thì không khác màu da bên cạnh lắm, không nhìn kỹ là nhìn không ra đâu. Tin rằng không bao lâu sẽ hoàn hảo như ban đầu.”

Phó Dung nâng cánh tay lên, cánh tay ngọc trắng nõn nà, mềm mại, quá thật, nàng thật vừa lòng.

Lan Hương nhẹ nhàng thở ra.

Đợi lau khô tóc cho Phó Dung, Lan Hương lại hầu hạ Phó Dung đi ngủ, liền đóng hết cửa sổ và tắt đèn, thì nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài, nằm trên tháp ở gian ngoài.

Trên người Phó Dung chỉ còn lại vài nốt đậu đã kết vảy, liền không cần nàng gác đêm. Ban đêm ở thôn trang rất yên tĩnh, Phó Dung nằm một cách thoải mái, cùng hương hoa sắc vi thoang thoảng làm tưởng nhớ tới người thân ở trong thành. Bất tri bất giác liền ngủ.

Ngủ say, nên không phát hiện một ống trúc nhỏ xuyên thấu qua lớp giấy ở cửa sổ đang tiến vào, thả ra một làn khói nhẹ.

Có hai tiếng bước chân lui tới, một tiếng bước đi, lại có một người bước tới.

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, cửa phòng gian ngoài bị người đẩy vào, có một bóng đen rất nhanh mà bình tĩnh vén màn tiến vào, đứng tại bên giường vẫn không nhúc nhích. Cứ đứng như thế qua khoảng thời gian một chén trà, bóng đen kia mới mở vải trùm màu đen của đèn lồng ra, lộ ra ánh sáng nhu hòa.

Người trong hậu viện đều trúng mê hương có tác dụng hai canh giờ, nên sẽ không ai phát hiện ra ánh sáng của đèn lồng.

Đem đèn lồng để qua một bên, Từ Tấn tùy ý đánh giá khuê phòng. Phía nam có một kháng lớn đặt bên cửa sổ, còn phía Đông phòng có một cái bàn trà bằng gỗ lê, trên bàn có một bình hoa bằng sứ trắng, trong đó có 3 đóa hoa màu hồng phấn kiều diễm mà quyến rũ.

Thấy hoa liền nghĩ tới người.

Thu hồi tầm mắt, Từ Tấn ngồi xuống giường, chăm chú nhìn tiểu cô nương ngủ say trên giường.

Trải qua hai kiếp, đây là cô nương duy nhất có thể tới gần hần.

Kiếp trước, hần không muốn nghĩ về nữa, hần chỉ biết hần muốn nàng. Trước mắt cũng chỉ có thể là nàng, vậy đời này có chết, hần cũng đảm bảo nàng từ đầu tới cuối đều là người của hần. Sẽ không có xuất hiện chuyện hòa ly cùng chồng trước, cũng sẽ không coi trọng An Vương, hần muốn nàng cam tâm tình nguyện đến bên hần, làm nữ nhân của hần.

Luận dung mạo, hần không thua gì Từ Yến hay An Vương, luận thân phận thì hơn cả hai người đó, chỉ cần hần có thể ra tay giành trước...

Kiếp trước sau khi mang nàng về phủ, hần có sai người thu thập các thông tin về nàng, trừ bỏ các sự việc xảy ra quá lâu không tra ra được, hoặc là một ít việc vặt hăng ngày, còn lại các đại sự phát sinh bên cạnh nàng hần đều biết, cũng biết nàng vẫn luôn ái mộ hư vinh, thích người thông minh.

Đời trước nàng vẫn luôn ở Ký Châu, nên Từ Yến là lựa chọn tốt nhất, mới một lòng muốn gả. Lần này, hắc chủ động tiếp cận nàng, thông minh như nàng, không có lý nào lại không chọn hắc?

Nhưng đây chỉ là thân phận đời trước cố lựa chọn thôi, hắc còn muốn tâm của nàng, còn muốn trái tim trước ngực nàng chưa từng cho bất kỳ nam nhân nào. Hắc muốn nàng thích hắc thương hắc, trong mắt chỉ có hắc, toàn tâm toàn ý với hắc. Chỉ có như vậy, mới không uổng phí tinh lực của hắc trên người nàng, không uổng phí hắc giúp nàng bảo trụ đệ đệ tỷ tỷ, không uổng phí hắc dành vị trí Vương phi cho nàng.

Phó Phẩm Ngôn có tài học, am hiểu sâu về đạo làm quan, Phó Thần có công phu siêu quần, cũng là nhân tài, chỉ bằng vào hai người này. Thêm kiếp này nàng còn trong sạch, nàng có tư cách làm vương phi.

Chỉ tiếc nàng mới 13 tuổi, hắc còn phải đợi thêm hai năm nữa. Nhớ tới năm trước, có tiểu cô nương ở dưới gốc cây ngược cổ hái táo, Từ Tấn liền cười. Nói thật nàng bây giờ hồn nhiên hơn so với lỗi đời, vẫn rất đáng yêu. Tựa như trên đường, khi hắc ở trên xe ngựa, xa xa nhìn thấy nàng ôm hai con tiểu nga chơi, quả nhiên vẫn còn con nít, tính trẻ con chưa mất.

Ánh mắt lướt khỏi gương mặt cô nương nằm nghiêng trên chiếc gối màu hồng phấn, dừng lại trên trán nàng, Từ Tấn kim lòng không đậu đưa tay sờ vẩy đốt đậu đến thất thần. Kiếp trước hắc chán ghét thân phận hòa ly của nàng, nên không yêu các phản ứng của nàng, từ trước khi ở cùng nàng đều không trò chuyện qua. Có lần hắc say quá quên tắt đèn, nàng hữu khí vô lực vẫn dùng tay che trán, hai mắt hắc nhìn lâu, làm nàng càng khẩn trương, hắc càng thêm hứng thú. Chờ hắc gỡ được hai tay nàng ra, nàng nôn nóng đến muốn khóc, lắc đầu cầu khóc hắc đừng nhìn, phía dưới càng co thắt nhanh làm hắc đến phát cuồng.

Sau khi làm xong, hắc lần đầu tiên nói chuyện với nàng, hỏi nàng sao lại có vết sẹo này. Nàng mệt đến cùng cực, nghe hỏi như thế liền bĩu môi theo

bản năng, sau đó sợ hấn nhìn thấy thì chuyển người, đưa lưng về phía hấn nói là tự mình làm, trong giọng nói tràn đầy sự hối hận.

Nếu như lúc trước bởi vì chán ghét thân phận của nàng, nên ngay cả tướng ngủ của nàng cũng cho là cố ý mời mọc, sau này khi hiểu ra nàng không nguyện ý lại khiếp sợ uy nghiêm không thể nào không nghe theo, dù ủy khuất nhưng vẫn nhu thuận chấp nhận.

Nàng còn tưởng rằng nàng giả vờ rất giỏi. Không biết khi nàng giả bộ thuận theo hay lấy lòng, thì khóe miệng tuy cười, nhưng mi tâm vẫn nhíu chặt, tràn đầy không thích.

Nhớ lại rất nhiều lần cảnh tượng bên trong bức màn mỏng trên chiếc giường ngủ đó, thân thể không tránh khỏi có điểm biến hóa, Từ Tấn đưa tay cời trung y của tiểu cô nương, cời đến một nửa liền lắc đầu, mặc vào lại cho nàng.

Không được, nàng còn quá nhỏ, cho dù chỉ là sờ sờ thôi, hấn cũng không được tự nhiên.

Lại nói thân thể này vẫn còn chưa nảy nở tốt, sờ vào cũng không có cảm giác. Không có chuyện để làm. Từ Tấn lại nhìn về nốt đậu trên trán của nàng, kỳ quái, tại sao lần này nàng lại không làm rớt vảy đậu này? Là vì Cát Xuyên khuyên giải vô tình làm tăng quyết tâm của nàng không bóc ra?

Nếu không bóc ra, hai ngày nữa thì chính mình bóc ra. Xem xem lông mi tinh tế của tiểu cô nương, Từ Tấn cúi người, một tay chống đầu giường, một tay vươn tới trên mặt của tiểu cô nương, tìm góc độ thích hợp, dùng ngón tay trở mà không có móng tay thử cậy cậy vảy nốt đậu.

Vảy nốt đậu có chút bung ra, hấn thoáng cái dùng sức liền đem hết vảy đậu bung ra mà lấy xuống dưới. Từ Tấn ngưng mắt nhìn, phát hiện vết sẹo này so với trong trí nhớ nhỏ hơn rất nhiều. kiếp trước vết sẹo to như hạt đậu mà bây giờ thì như hạt vừng mà thôi.

Không ngại, có vết sẹo thì tốt, ở trong mắt nàng, vết sẹo dù to hay nhỏ cũng không có khác biệt, đều là mặt rỗ tổn hại sắc đẹp của nàng.

Mặt rỗ....

Đem vảy đậu đặt trên tay nàng. Như vậy, sáng mai khi nàng rời giường, nhìn thấy vảy đậu ở trên tay, liền nghĩ rằng do mình trong lúc ngủ mà bóc ra. Làm xong, Từ Tấn vuốt nhẹ khuôn mặt trắng hồng của tiểu cô nương đang ngủ, nhẩn nhai y như trong trí nhớ, trơn mịn nõn nà. Liền tưởng đến khuôn mặt tuyệt sắc khi giận khi vui, Từ Tấn càng cảm thấy choáng váng.

Có gương mặt như vậy, ai sẽ chú ý tới vết sẹo trên trán nàng? Bạch ngọc trắng tinh khôi, dù cho có tí vết thì cũng là ngọc, nàng lại cứ mãi để tâm vào chuyện vụn vặt này. Cho rằng ai cũng nhìn xem chăm chăm vết sẹo của nàng. Kỳ thật khi hai người hoan hảo thì phần lớn thời gian hẳn nhìn khuôn mặt của nàng bị hấn yêu thương mà diễm lệ như hoa mẫu đơn, nào có chân chính nhìn thấy vết sẹo của nàng.

Người trong cuộc u mê, ghét bỏ nàng ngốc, liền không nhịn được trừng phạt nhéo nhéo gò má nàng. Có lẽ là không nắm chắc tốt khí lực, làm tiểu cô nương bất mãn hừ một tiếng, môi đỏ mọng hơi đỏ đỏ lên.

Môi của nàng có hương vị gì?

Kiếp trước ngoại trừ vết sẹo kia, hẳn không hôn qua nàng, không hôn qua bất cứ địa phương nào khác, nhớ tới cũng kỳ, hẳn có thể cùng nàng làm chuyện thân mật nhất, nhưng hẳn lại không có ý nghĩ muốn hôn nàng. Không muốn dùng miệng nhắm nháp những chỗ Từ Yến đã hưởng thụ qua.

Nhưng mà bây giờ nàng rất sạch sẽ, không bị người chạm qua. Tựa như một mảnh đất không nhiễm bụi trần, trắng như tuyết, hẳn là người thứ nhất phát hiện và chạm vào nàng.

Nếm thử?

Ý niệm vừa động, người đã ghé qua, Từ Tấn gần gũi nhìn chăm chăm vào đôi môi hơi mở ra của tiểu cô nương, thử liếm một chút.

Không có cảm giác gì?

Nhưng sao kiếp trước, Hứa quản gia lại tìm cho hắn những tập tranh vẽ các đôi nam nữ đều ôm hôn nhỉ?

Là hắn hôn không có kỹ xảo?

Từ Tấn nuốt nước miếng một cái, nhìn tiểu cô nương đang nhắm chặt hai mắt, quyết định nhân cơ hội này phải thực tập một phen.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Mỗi sáng sớm, Phó Thần đã luyện quyền, người đầy mồ hôi, chà lau qua rồi mới đi dạo một vòng tới phòng khách.

Vừa lúc Hứa quản gia từ trong phòng đi ra, khi ra cửa thì thấy hắc, vội vàng làm động tác không cần nói chuyện, bước nhanh tới mà giải thích: “Phó công tử, công tử nhà tôi tới qua cảm thấy không khỏe nên ngủ không được, bây giờ mới ngủ. Có thể tới trưa chúng ta mới xuất phát được, thật ngượng ngùng vì đã làm phiền.”

Đây là việc nhỏ, Phó Thần khoát tay: “ Nếu bị bệnh nên nghỉ ngơi thật tốt, dùng qua cơm trưa rồi đi cũng không muộn. Đây là Thường Quý, đồ ăn ẩm thực có gì cần chú ý, ngài hãy nói cho hắc biết, hắc đương nhiên sẽ nói lại với phòng bếp chuẩn bị.” Người nọ thoát nhìn là thiên chi kiêu tử, có lẽ chưa từng sống ở thôn trang, chung quy người trong nhà mình chỉ ngẫu nhiên lại đây chơi, nên trong thôn trang được trang hoàng tương đối sơ sài. Hứa quản gia liên tục nói cảm ơn.

Phó Thần xoay người đến hậu viện, thân thể muội muội đã tốt lắm rồi, không hề kiêng kị có người ngồi cùng bàn dùng cơm, hắc muốn bồi nàng. Không ngờ đến hậu viện, bên ngoài không thấy một nha hoàn nào, an tĩnh lạ thường, Phó Thần nảy sinh nghi hoặc, cất bước đi vào nhà chính, cách một rèm cửa nghe được bên trong có giọng nói của Tôn mama, Lan Hương lo lắng như là đang cầu xin điều gì. Phó Thần lúc này luống cuống, vén màn đi vào: “ Đã xảy ra chuyện gì?”

Lan Hương gấp đến khóc, liền quỳ xuống cúi đầu nhận sai: “ Nhị thiếu gia phạt nô tỳ đi, tối qua nô tỳ nên canh chừng cho tiểu thư, tiểu thư đau lòng cho nô tỳ thức đêm vất vả, khuyên nô tỳ trở về đi ngủ. Nô tỳ thấy trên người tiểu thư không còn nhiều vảy đậu, ỷ vào tiểu thư mềm lòng mà sinh lòng lười nhác, thật đã đi ngủ. Nào tưởng sáng hôm nay phát hiện vảy đậu trên trán rớt ra, để lại một... vết sẹo nhỏ.”

Hai chữ mặt đỏ, nàng không có cách nào thốt nên lời, nếu để tiểu thư bên trong nghe được không khác gì xát muối vào vết thương.

Vết sẹo nhỏ? Phó Thần đã thấy qua vảy nốt đậu trên trán muội muội, lớn chừng hạt đậu, thật sự lưu lại, còn có thể xem như vết sẹo nhỏ?

“ Đi ra ngoài quỳ.” Mặt Phó Thần lạnh xuống.

Lan Hương cam tâm tình nguyện chịu phạt, chủ động quỳ ở giữa sân, là địa phương ánh mặt trời chiếu xuống.

Buổi sáng là Lan Hương hầu hạ Phó Dung, đi vào không lâu liền bị Phó Dung đuổi ra. Cho nên Tôn mama còn chưa thấy tình hình của nàng, lúc này Phó Thần lại nổi giận lôi đình, làm bà cũng đau lòng, lấy khăn tay gạt lệ: “ Là lỗi của nô tỳ, ngày thường không quản giáo tốt bọn nha hoàn này, làm cho tiểu thư phải chịu khổ...” Tiểu thư rất coi trọng dung mạo, bây giờ bị đỏ mặt, nếu việc này bị truyền đi, bị người thêm mắm dặm muối chỉ bị một cái lại truyền thành đầy mặt, thanh danh của tiểu thư liền tổn hại.

Trừ bỏ muội muội nhà mình, Phó Thần rất không thích nữ nhân khác khóc, niệm tình Tôn mama vẫn luôn cẩn thận che chở cho muội muội, nên cố nén khó chịu nói: “ Mama trước đừng nói nữa, sự việc phát sinh bất ngờ, ai cũng không ngờ được. Mama hãy đi ra ngoài trước, ta vào sẽ khuyên muội muội.”

Tôn mama mang đôi mắt hơi đỏ đỏ đi ra ngoài, thật sự bà ở trong này cũng không hữu dụng. Trong phòng khôi phục an tĩnh, Phó Thần nhẹ nhàng

gõ cửa: “ Nùng Nùng mở cửa, có gì ủy khuất nói cho ca ca nghe, đừng để phiền mình muối.”

Phó Dung ngồi trước gương, giống như không nghe thấy gì, chỉ kinh ngạc nhìn chính mình trong gương.

Nàng nhớ tới kiếp trước của mình, bởi nhìn thấy vết sẹo này luôn không ngừng nhắc nhở nàng về cái chết của đệ đệ. Dù nàng không ăn không uống, mẫu thân cạo rách môi cũng không đỡ nàng, phụ thân dưới cơn nóng giận nhốt nàng ở trong phòng, chỉ đưa một ngày 3 bữa cơm, buổi trưa hôm đó, nàng kiên trì không nổi đem một bàn đồ ăn, ăn sạch sẽ. Từ đó bắt đầu cân nhắc tìm cách xóa vết sẹo đi.

Xóa không được, vết sẹo này cũng không ảnh hưởng gì tới nàng, nàng vẫn gả cho chàng rể tốt đệ nhất ở Ký Châu, là quận vương gia tương lai.

Phó Dung tin tưởng, chỉ cần nàng muốn, đời này nàng cũng không bại bởi vết sẹo bên ngoài này. Nhưng chính nàng cũng không thích nó, nó là vết duy nhất của nàng. Nàng chán ghét thời khắc nào cũng lo lắng hoa điền sẽ rớt xuống để người khác phát hiện sự thật trán nàng bị rỗ. Nàng chán ghét mỗi khi thức dậy chuyện thứ nhất phải làm là kiểm tra hoa điền còn hay mất, sợ nam nhân bên cạnh nhìn thấy, càng không muốn đời này có nam nhân như Từ Tấn, buộc nàng phải cho hắn xem thấy mình xấu.

Lúc nàng ngủ, vẫn muốn tự tay nàng đem nó rớt xuống. Lửa giận tích lũy từ sớm đột nhiên trào ra. Phó Dung chớp lấy gương ném xuống mặt đất, ghé vào trên mặt bàn mà thất thanh khóc rống lên. Thanh âm vỡ tan rất chói tan, làm cho tim gan Phó Thần cả kinh nhảy dựng, sợ muối muối làm chuyện điên rồ. Phó Thần hô to một tiếng bảo muối muối tránh qua một bên, lui về phía sau vài bước, dùng sức tông mạnh vào cửa.

“ Bùm” một tiếng vang thật lớn nhưng cửa vẫn không mở.

Phó Dung nghe được ca ca mắng một câu thô tục, ngại cánh cửa quá rắn chắc. Không biết tại sao nàng lại nín khóc mà mỉm cười. Quay đầu ra xem, bên kia cánh cửa lại vang lên một tiếng, có thể thấy được Phó Thần có bao nhiêu sốt ruột. Phó Dung đột nhiên đau lòng, nhanh chóng khuyên nhủ: “Ca ca đừng đụng nữa, muội mở cửa ngay.” Đời trước nàng hại cha mẹ đau lòng lo lắng lâu như vậy, nàng luôn không thể vượt qua sông lớn mà trở về.

Đi đến trước cửa, xác định người đối diện sẽ lại không đụng vào nữa, Phó Dung nhanh tay đẩy then cài cửa ra, trước khi Phó Thần bước vào phòng, nàng đã trèo lên giường. Nàng muốn trốn vào trong chăn, chậm rãi giải quyết nỗi buồn trong lòng. Phó Thần lại không cho nàng cơ hội, lúc nàng kéo chăn để trốn, Phó Thần cứng rắn đem người quay lại: “ Thế nào rồi, muội không có bị thương chứ?” Nhìn mặt đất đầy những mảnh gương vỡ, càng xem càng kinh hãi, trước tiên hắn cầm tay muội muội kiểm tra.

Phó Dung cúi đầu, tóc tai bù xù: “ Ko có việc gì, muội chỉ tức giận thôi.” Trán nàng bị tóc che đi, Phó Thần chỉ nhìn thấy một miệng nhỏ chu cao lên.

“ Cho huynh nhìn xem”, Phó Thần đưa tay gạt tóc của muội muội sang một bên. Phó Dung quay đầu không cho hắn xem, Phó Thần kiên trì muốn xem, làm cho Phó Dung càng nghĩ càng ủy khuất, bổ nhào vào trong lòng huynh trưởng khóc: “ Xấu muốn chết, xấu muốn chết!”

Phó Thần mặc cho muội muội phát tiết khó chịu trong lòng, nhân cơ hội cẩn thận kiểm tra trán của muội muội. Khi thấy vết sẹo kia so với hắn tưởng tượng của hắn còn nhỏ hơn nhiều, đứng tránh xa ra một chút chỉ sợ đều không thấy rõ, trái tim của hắn liền an ổn trở xuống bụng. Lại nhìn bộ dáng của muội muội thở phì phò, thút tha thút thít đáp lời, hắn buồn cười nói: “ Không hề xấu chút nào, chuyện nhỏ mà làm huynh hết vía, vết sẹo nhỏ như vậy liền không tính là mặt rỗ được, đáng cho muội buồn như vậy?”

“Không cho huynh nói hai chữ đó!” Phó Dung giận dỗi đập hăn một cái.

“Tốt tốt tốt, huynh không nói, không nói.” Phó Thần ngoan ngoãn đầu hàng, cầm ra khăn tay giúp muội muội lau nước mắt. “Thật không xấu, vẫn nhìn thấy rất đáng yêu, ai xem đều không nhịn được muốn sờ một chút, không tin muội về nhà ôm đệ đệ, chắc chắn đệ ấy sẽ hưởng vết sẹo trên trán muội sờ chơi.”

“Huynh câm miệng.”

Nàng không muốn người khác trấn an, Phó Dung thật không muốn để ý đến hăn, chỉ vào hướng cửa đuổi người: “Huynh về tiền viện đi, muội không gọi, huynh đừng qua đây, còn có Lan Hương là nha hoàn của muội, huynh dựa vào cái gì phạt nàng ấy, lập tức gọi nàng ấy tiến vào.”

“Được được được, huynh đây chính là xen vào việc của người khác là không phải, tiểu cô nãi nãi của ta!” Phó Thần vuốt đầu nàng một cái, cười đi ra ngoài.

Lan Hương thấp thỏm, bất an đi vào. Phó Dung lắc đầu, nàng thở dài trước khi mở miệng: “Là chính ta không cẩn thận, không liên hệ gì tới người, đi chuẩn bị nước đi, ta muốn rửa mặt.”

Nàng muốn ra ngoài hít thở không khí, đạo lý thì nàng minh bạch nhưng trong lòng vẫn không dễ chịu. Không cho Tôn mama thông báo huynh trưởng, Phó Dung đội lên mũ che, tay cầm cành liễu đi theo phía sau hai con dê nhỏ. Có lẽ chúng nó cũng biết cỏ ở ven rừng Lâm Tử ăn ngon, vịn vẹo hướng bên kia đuổi tới. Tôn mama, Lan Hương cũng muốn đi theo nàng nhưng Phó Dung cảm giác suy sụp: “Các người ở chỗ này nhìn là được rồi, ta muốn đi một mình.”

Nàng nhìn thì yếu đuối nhưng thật ra là người cố chấp nhất trong ba tỷ muội, hai người Tôn mama cũng không dám khuyên nữa, may mắn cánh

rừng kia cách cũng không xa, từ nơi này có thể nhìn thấy liên yên tâm cho nàng đi một mình.

Mặt trời vừa trèo lên đỉnh cây cao, nghênh diện có gió rừng thanh lương thổi tới. Phó Dung liền ngồi xuống đất, xem hai con dê nhỏ lúc ẩn lúc hiện trong bụi cỏ. Suy nghĩ kỹ một chút, nàng còn không bằng con dê nhỏ đâu, muốn ăn liền ăn, ăn xong thì ngủ, không cần để ý xấu đẹp, thật đơn giản, thật tốt. Kim lòng không đậu lại sờ vết sẹo trên trán, sờ đến khi cơn giận dâng lên, nhặt lên một miếng gạch nhỏ ném về hướng bụi cỏ.

Hai con dê nhỏ lắc lư chạy ra, nhìn chunh quanh lại chui vào bụi cỏ, ngốc quá ngốc. Phó Dung thuận khí, tốt xấu nàng cũng thông minh hơn chúng, không cần bởi vì một động tĩnh nhỏ liền sợ tới mức tè ra quần.

Ý niệm vừa thông suốt, trong dư quang liền thoáng nhìn thấy một bóng người từ trong rừng đi ra, dáng người cao to, rõ ràng là một nam tử. Phó Dung chỉ cho là một thôn nhân ở phụ cận, tùy ý nhìn lướt qua, khi nhìn thấy rõ dung mạo đối phương liền ngây ra như phỗng, lưng phát lạnh.

Từ Tấn? Túc Vương Từ Tấn?

Rốt cuộc là nàng hoa mắt, hay là nàng nằm mơ, Từ Tấn, Từ Tấn tại sao lại ở đây?

Mắt thấy người kia cùng Từ Tấn có ngũ quan đường cong tương tự, không giống nam nhân ác liệt lạnh lùng như trong trí nhớ của nàng, đang đi về hướng nàng. Trong lòng bàn tay Phó Dung ra đầy mồ hôi, kỳ thật khi nhìn thấy ánh mắt của người kia liền xác định thân phận của hắn, nàng chỉ không biết nên phản ứng như thế nào. Từ Tấn này rốt cuộc là người hay quỷ? Chẳng lẽ oán nàng không vì hắn thủ tiết, đuổi theo lấy mạng? Càng nghĩ càng sợ, càng sợ càng không dám động.

Nàng mang mũ che, Từ Tấn thấy không rõ sắc mặt của nàng, chỉ cho là tiểu cô nương xem ngây người, cũng giống như các quý nữ kinh thành mà

hắn ngẫu nhiên gặp được.

Ý nghĩ này làm cho hắn nghĩ cảm giác không tệ. “ Người là nha hoàn của Phó gia đi thả dê con?” Hắn nhìn thoáng qua trong bụi cỏ, trầm thấp hỏi.

Phó Dung nghe thấy được nhưng lại giống như không nghe thấy, phát hiện trên mặt đất có cái gì xuất hiện, nhìn qua là bóng của nam nhân...

Hắn có bóng, không phải quỷ?

Đầu óc căng thẳng chậm rãi khôi phục chuyển động, Phó Dung muốn đứng dậy, ý thức được hai chân nhũn ra. Liền bỏ qua nghĩ này, tận lực bình tĩnh hỏi: “ Người là?” Nói xong quay đầu hướng cửa hậu thôn trang nhìn lại, thấy bên kia không có ai, liền ảo não nhú mày, Tôn mama các nàng đi đâu rồi?

Trong mắt Từ Tấn, tiểu cô nương ngồi vững vàng, không biết là không đem hắn để vào mắt, hay vẫn là cố ý biểu hiện nàng đặc biệt, đơn giản nói: “ Ta là thương nhân đi ngang qua đây, tối qua tới nơi này tìm nơi ngủ trọ.” Phó Dung chớp chớp mắt, hiểu hắn là người tối hôm qua tìm nơi ngủ trọ.

Kiếp trước hắn có tới thôn trang nhà mình sao?

Phó Dung ko biết nên nghi ngờ hỏi lên: “ Thì ra là người, người tìm ta có việc sao?” Trong ấn tượng của nàng, Từ Tấn tuyệt đối không phải là dạng người vô duyên vô cớ bắt chuyện với nha hoàn. Từ Tấn trầm mặc một lát, đột nhiên đem một khối vàng vứt xuống chân nàng “ Đây là 10 lượng bạc, đổi một đáp án của người.”

Phó Dung xem thôi vàng kia, nghĩ nghĩ không nhạt: “ Người nói trước đi.”

“ Sau khi vào phủ Ký Châu, nghe nói tri phủ đại nhân dung túng quan viên cấp dưới ăn hối lộ, làm trái pháp luật, làm xằng làm bậy. Người là nhà hoàn nhà hảo, có phát hiện ra những chuyện đó không? Nếu người có thể nói ra chứng cứ, ta sẽ chuộc thân giúp người, lại cho người 100 lượng làm thù lao.”

Phó Dung cũng hiểu, Từ Tấn đi ngang qua Ký Châu, thuận tiện điều tra dân tình. Sang cuối năm sau là đến khảo hạnh thành tích các quan viên 3 năm một lần. Kiếp trước lời bình cho phụ thân bình thường, nên không thể được vào kinh nhậm chức, vẫn được giữ lại ở Ký Châu làm tri phủ. Chẳng lẽ cũng vì những lời đồn quan hệ quý quái này? Phụ thân thanh liêm, không chịu được người khác chửi bới, nếu trong nhà có hạ nhân tham tiền thưởng làm chứng giả, khó tránh khỏi có một vết nhơ.

Nghĩ tới đây, Phó Dung liền đứng lên, vung chân đá văng thỏi vàng kia, mắng Từ Tấn một câu: “ Nói bậy, lão gia nhà chúng tôi làm quan thanh liêm, làm nhiều chuyện tốt cho dân chúng Ký Châu, ai ai cũng đều khen ngợi, người tốt cuộc là ai, thế nhưng muốn mua chuộc ta vu hãm lão gia nhà chúng tôi?”

Người không biết không có tội, nếu Từ Tấn đã giấu diếm thân phận của hã với nàng, vậy hã liền không thể nổi giận bởi vì nàng mạo phạm. Cho nên nàng càng mắng lợi hại hơn, liền nói thêm cho phụ thân là một quan viên tốt, tốt đến nỗi người hầu trong nhà đều không thể nhin được khi nghe người khác mắng mỏ.

Từ Tấn kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, lần đầu tiên thấy nàng phát giận. Không, hã chưa bao giờ thấy qua, liếc nhìn về hướng thôn trang, biết rằng còn một ít thời gian, Từ Tấn đột nhiên tiến lên, lúc Phó Dung xoay người chạy trốn liền kéo lấy cánh tay nàng đem người kéo vào trong ngực, ném đi mũ che mặt, một loạt động tác liền mạch làm Phó Dung kinh ngạc.

Eo bị nam nhân giữ chặt, Phó Dung hoảng sợ trừng to mắt, hấn muốn làm cái gì?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ánh mặt trời ấm áp chiếu thẳng từ đỉnh núi đến tận đây. Làm bóng dáng của một đôi nam nữ ở ven rừng kéo dài ra, lại bởi tư thế của 2 người quá thân mật, khiến cho hai cái bóng lồng vào nhau ở cùng một chỗ. Làm cho phong cảnh nơi đây đã thanh u và yên tĩnh lại thêm một chút ôn nhu ỷ lại.

Đáng tiếc cô nương bị ôm lấy mạnh mẽ kia cũng không nguyện ý. Phó Dung cứ liên tục giãy dụa thoát ra, Từ Tấn nhú mào, bàn tay to hướng xuống bóp chặt chiếc cổ trắng nõn của tiểu cô nương không một chút lưu tình nào, hơi hơi dùng sức: “Đừng kêu, đừng nhúc nhích, nếu không hôm nay là ngày chết của ngươi.” hắn chỉ tính dọa nàng để xem thấy tính tình thật của nàng. Kiếp trước nàng thích bày ra bộ dáng dịu dàng an phận, giả bộ không bao giờ nổi giận trước mặt hắn.

Phó Dung lúc này cũng không nhúc nhích, quên phải che vết sẹo trên trán, quên rằng nàng không thích Từ Tấn, tại trong ngực của nam nhân này mà run rẩy. không phải giả bộ, mà là sợ thật, chết một lần rồi mới biết cảm giác đó không hề dễ chịu. Từ Tấn là một vương gia cao cao tại thượng, tuổi còn trẻ mà đã là tướng quân lập nhiều chiến công trên chiến trường, mạng người đối với hắn mà nói không khác gì cọng cỏ. Mà bây giờ, nàng không phải là tiểu thiếp của hắn, trong mắt hắn nàng chỉ là một nha hoàn thấp kém.

Trong mắt nén lệ, Phó Dung vẻ mặt thê lương mà gật đầu. Nét mặt nàng tái nhợt, lỗ chũm khóc, bỗng nhiên Từ Tấn có chút ảo não buồn lòng tay vẫn nắm lấy cổ nàng mà uy hiếp.

Đầu ngón tay của hắn hơi lạnh lạnh, da thịt của nàng trắng mịn, nhẹ nhàng đụng chạm. Nếu không phải những lời kể tiếp của nam nhân này ko lạnh như băng, thực dễ dàng làm cho người ta hiểu sai là hắn có ý đồ khác: “ Những lời vừa rồi ta chỉ tùy tiện hỏi qua một chút, người tốt nhất giống như không hề nghe thấy, nếu người đem việc này nói cho người thứ 3 biết, ta sẽ lấy mạng người.” Dù sao cũng phải lấy cớ để tiếp cận nàng.

Phó Dung lập tức minh bạch, nam nhân này chỉ hù dọa nàng, vội vàng nhỏ giọng cam đoan: “ Đại nhân yên tâm, nô tỳ tuyệt đối không nói ra.”

Trong mắt Từ Tấn nổi lên nghi hoặc, nghiền ngẫm nghĩ, quét mắt nhìn thôn trang bên kia, cúi đầu nhìn nàng: “ Tại sao gọi ta là đại nhân?”

hắn đứng bên hướng đông, thuận tiện quan sát tình hình chung quanh, lại làm cho Phó Dung quay mặt về phía bên kia của Lâm Tử, nàng không có cách nào quay đầu nhìn về thôn trang. Cả người gần như đều dán lên trên người hắn, cảm bởi vì bị hắn ức hiếp mà phải nâng lên. Phó Dung không thể không ngưỡng mộ Từ Tấn, hắn thân là vương gia đệ nhất ở kinh thành, nhưng lúc này lại đang đứng trong ánh mặt trời ấm áp làm cho vẻ mặt hắn được nhu hòa, càng tăng thêm nét tuấn mỹ mi như núi cao, mắt như trắng sáng.

Kiếp trước, Phó Dung không thể đứng ở khoảng cách gần như vậy để quan sát Từ Tấn. Khi hai người ở trong phòng thân mật hoặc là ở trong bóng tối không thì nàng nhắm mắt lại. Còn khi ra khỏi phòng, khí thế của hắn quá lớn lại không coi ai ra gì, Phó Dung nào dám đi qua giới hạn.

Nhưng loại quan hệ đó, tốt xấu gì cũng bị gương mặt của hắn ảnh hưởng tới nàng. Rũ mắt xuống, Phó Dung run rẩy nói: “ Ngài quan tâm chuyện của lão gia nhà nô tỳ như vậy, còn lặng lẽ hỏi thăm, nếu không phải là khâm sai đại nhân cũng là tuần phủ phá án, cho nên nô tỳ cả gan suy đoán...”

Từ Tấn cười cười: “Coi như người thông minh đoán được thân phận của ta, người nên biết hậu quả khi tiết lộ bí mật. Nhìn cách người ăn mặc, chắc trước mặt chủ tử cũng có chút thể diện, nhưng người phải nhớ kỹ, lão gia nhà người chỉ là quan tứ phẩm nếu có phạm tội thật, ta sẽ có biện pháp lấy mũ ô sa trên đầu của hân xuống, không phải chỉ bằng người nói một hai câu là có thể cứu.”

Phó Dung chuyển mắt: “Nô tỳ hiểu rõ, đại nhân cứ việc yên tâm.”

Nàng lãnh đạm xa cách, đôi môi đỏ mọng mềm mại kiều diễm, nghĩ tới tối qua được nhắm nháp hương vị này nhiều lần. Ánh mắt Từ Tấn nhu hòa một chút, nhìn nàng trên dưới mà đánh giá, cuối cùng dừng ở trên trán nàng nói: “Dáng dấp không tệ, chỉ tiếc.... không được hoàn mỹ.”

Phó Dung nhắm mắt lại, cắn chặt môi, ngực phập phồng lên xuống. Miệng chó ko mọc được ngà voi, bây giờ nàng đã biết, Từ Tấn 18 tuổi hay 24 tuổi đều không khác nhau..

“Nhớ, họa từ miệng mà ra.” Thời gian eo hẹp, Từ Tấn chỉ đành buông người ra xoay người đi về hướng thôn trang.

Giống như mới thoát khỏi miệng hổ, Phó Dung hít thở từng ngụm từng ngụm, cho tới khi bình phục một chút, không còn khủng hoảng và chán ghét, vội vàng hô: “Khoan đã.” Từ Tấn đã được khá xa, nghe được âm thanh thì dừng bước nhưng không quay đầu lại.

Phó Dung vừa muốn nói chuyện, Tôn mama và lan Hương ở cửa hậu bên kia đột nhiên trở lại, vừa nhìn thấy bên này xuất hiện một nam nhân xa lạ, nhất thời khẩn trương, lo lắng không yên mà chạy qua bên này. Phó Dung lấy tay chỉ để ở môi, muốn ngăn cản các nàng kêu người tới, bất đắc dĩ khoảng cách khá xa các nàng thấy không rõ lắm, vẫn như cũ vừa chạy vừa kêu tiểu thư. Phó Dung cũng hết cách, chạy nhanh đến trước người của Từ Tấn, hi vọng có thể hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hân lên trên người mình:

“Đại nhân vừa rồi nô tỳ có chỗ nào mạo phạm, kính xin ngài đừng để trong lòng, nhưng lão gia nhà nô tỳ là một vị quan tốt, cầu mong đại nhân nhìn rõ mọi việc, chớ tin vào lời gièm pha của bọn tiểu nhân.”

“Lão gia nhà người?”

Từ Tấn nhìn thoáng qua Tôn mama hướng bên kia, giễu cợt nói: “Hỗ phụ không sinh khuyến tử, Phó tiểu thư thông minh bằng cơ ngọc tuyết, quả thật là phúc của lệnh tôn.”

Lại nghe rõ Tôn mama trong miệng gọi: “Tiểu thư.” Phó Dung đỏ mặt, cúi đầu che giấu chột dạ: “Dù sao ông ấy cũng là vị quan tốt, đại nhân thật có bản lĩnh, thì không nên bị người khác che mắt.” Từ Tấn không nói gì mà nghênh ngang rời đi.

Phó Dung thấp thỏm nhìn bóng dáng hắt, không biết được người này sau khi hồi kinh thì sẽ đánh giá phụ thân như thế nào. Kiếp trước khi nàng 18 tuổi, phụ thân mới chính thức vào kinh nhậm chức, không nhớ rõ lúc đó Từ Tấn làm tới chức gì. Nhưng hắt là hoàng tử, cơ hội diện thánh có rất nhiều, chỉ tùy tiện nói một câu, đều có thể ảnh hưởng ấn tượng của phụ thân trong mắt của hoàng thượng?

Có nên tìm cơ hội nhắc nhở phụ thân hay không? Được rồi, sang cuối năm sau, người một nhà liền có thể trở về kinh thành, đến kinh thành nàng mới chân chính có thể bắt đầu lại một lần nữa.

“Tiểu thư không có việc gì chứ? Người vừa nãy là ai vậy, tại sao lại ở đây?” Lan Hương tuổi còn nhỏ nên chạy nhanh, chạy tới bên người Phó Dung thở hồng hộc hỏi. Tôn mama theo sát phía sau, mặt chạy tới đỏ bừng.

Phó Dung thừa dịp trước khi các nàng hỏi, cười trả lời: “không có gì, người đó là khách nhân tối hôm qua tới thôn trang tìm nơi ngủ trọ. Mới tản bộ từ trong rừng trở về, ta thấy hắt làm rơi một thỏi bạc, mới đi tới nhắc nhở hắt, không ngờ người này lại đại tài khí thô, khinh thường không nhặt

lại.” nói xong rồi chỉ vào khối nguyên bảo kia cho hai người xem, rồi để cho Lan Hương đi nhặt.

Lan Hương tuổi còn nhỏ nên chưa nghĩ thông suốt được, nghe nói có bạc liền vui vẻ chạy đi.

Tôn mama nhìn theo nam nhân kia cho tới khi h lẫn biến mất mà sinh lòng cảnh giác. đi đến gần người Phó Dung nhỏ giọng nhắc nhở: “ Tiểu thư, nếu người nọ là người tốt sao lại đánh rơi bạc? Theo mama thấy 8 phần là h lẫn cố ý, muốn được nói chuyện với tiểu thư. Hừ, đây là mánh lới chuyên môn để lừa gạt tiểu cô nương, sau này tiểu thư có gặp lại thì nên làm như không thấy là được.... A, mũ che của tiểu thư sao lại rơi xuống đất rồi?”

Phó Dung đang cười thầm sao nhũ mẩu lại nghĩ nhiều như vậy, nghe hỏi về mũ che thì trong lòng nhảy dựng. Đúng lúc trong bụi cỏ, hai con dê con chui ra nên thuận miệng nói dối: “ Nga, ta mới ngồi xuống đất, sợ vướng víu nên tùy tiện bỏ xuống một bên. Lan Hương, người cũng giúp ta mang mũ che lại đây đi, mặt trời lên cao rồi, chúng ta cũng trở về đi.”

Tôn mama thấy nàng không để ý nam nhân kia, thoáng thả lỏng tâm tình. trên đường về, Phó Dung muốn hỏi Tôn mama và Lan Hương khi này đã đi đâu, nhưng cuối cùng cũng không hỏi, hỏi cái gì? Nhất định bị Từ Tấn giờ trò quý.

Khi chủ tớ 3 người vừa mới trở về, liền nghe được tiếng ngựa hí ở phía trước truyền đến. Phó Dung đoán có thể Từ Tấn đang chuẩn bị rời đi.

Quả nhiên, buổi trưa khi Phó Thần lại đây dùng cơm trưa liền nói: “ Hai người xin tá túc đã rời đi, không sớm cũng không muộn, cũng không lưu lại dùng cơm trưa.”

“ Người ta có việc gấp thì sao?” Phó Dung thuận miệng phụ họa, nhìn đại ca không một chút hoài nghi đối với chủ tớ Từ Tấn, thì hơi đăm chiêu.

Kiếp trước, đệ đệ chết non, ca ca phảng phất trưởng thành sau một đêm, không còn cà lơ phất phơ, làm việc ổn trọng lão luyện. Sau này ca ca làm việc cho Vệ hầu Kim Ngô, khi tỷ tỷ mất, ca ca trở về gấp trong đêm, biết được Tề Sách cô phụ tỷ tỷ liền đánh cho hấn một trận suýt chết. Càng không để ý thân phận thế tử quận vương của Từ Yến mà lạnh giọng uy hiếp. Đến khi nàng cùng Từ Yến hòa ly, gặp lại ca ca, ca ca đã được thăng lên làm ngự tiền thị vệ, khuôn mặt lạnh lẽo không có giống như hồi nhỏ ôn nhu mà trấn an nàng. Chỉ nói cho nàng biết không nên xem thường bản thân của mình, nàng muốn gì hấn đều sẽ cho nàng. Mưa gió đau khổ làm cho một người nhanh chóng trưởng thành, đời này ca ca không trải qua những đau xót đó, thì sẽ biến thành dạng gì đây?

“ Nghĩ gì thế?” Nhìn muội muội ngây ngốc nhìn mình chăm chăm, Phó Thần lắc lắc tay của nàng.

Phó Dung hồi thần, cười hắc hắc: “ Xem thấy ca ca thật tuần mỹ quá!”

không muốn, dù ca ca biến thành dạng gì, đều là ca ca yêu thương nàng, bảo hộ nàng.

Đột nhiên được khen, Phó Thần không thích phản bác, không ngừng thăm dò muội muội đang có chủ ý quái quỷ gì. Chọc phiền tới Phó Dung muốn đuổi người, lúc này Phó Thần mới chịu ngừng, vừa ăn cơm vừa cùng thương lượng chuyện về nhà với muội muội. Lúc trước Cát Xuyên đề nghị bọn họ ở đây lâu hơn năm, ba ngày, hôm nay là ngày thứ 3, nói thật ở thôn trang thật nhàn chán. Phó Thần muốn trở về nhà sớm một chút để đi Lương gia luyện công phu.

Phó Dung biết ca ca nóng lòng, mà nàng cũng nhớ nhà, nghĩ ngợi nói: “ Sáng ngày mai trở về đi.” Bệnh cũng dưỡng tốt rồi, trong lòng nàng kiên định. Phó Thần gật đầu tán thành, sau bữa cơm phân phó hạ nhân thu dọn hành lý.

Lúc hoàng hôn, Phó Phẩm Ngôn tới đây. Phó Dung không thiếu được cùng phụ thân khóc lóc một trận. Có lẽ ý tưởng của nam nhân là bất đồng, Phó Phẩm Ngôn xem trán của nữ nhi, cảm thấy trên trán nữ nhi thêm vết sẹo này càng đẹp. Nữ nhi có dung mạo đẹp, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm, lông mày mảnh dài như tranh vẽ, khuôn mặt trắng hồng sáng bóng, dù không hề thoa son phấn nhìn cũng giống như có tỉ mỉ trang điểm qua. Bây giờ trên trán đột nhiên có vết sẹo nhỏ quả thật như vẽ rồng thêm mắt, làm cho trên người nữ nhi thêm nhiều khối lửa nhân gian, đẹp không sao tả xiết. Đứng xa như sương trong hoa, nhìn gần linh động mà không mất tiên vận. Phó Dung lại cho rằng phụ thân và huynh trưởng chỉ cố ý nói tốt để dỗ nàng, nên căn bản không tin.

Tiểu cô nương đã nhận định thì dù khuyên cái gì cũng không nghe vào. Phó Phẩm Ngôn nói khô cả cổ họng, các từ ngữ khen ngợi thay phiên nhau nói lên Phó Dung rốt cuộc bật cười: “ Trong mắt phụ thân, xác nhận không ai đẹp mắt bằng nương và chúng con phải không?”

“ Đó là đương nhiên, trên đời này những cô nương đẹp nhất đều là của nhà chúng ta.” Phó Phẩm Ngôn điểm điểm trán nàng, xem sắc trời bên ngoài đã không còn sớm, đứng lên nói: “ Phụ thân về trước, nói cho nương của con biết, ngày mai các con về sớm để nàng an tâm.” Phó Dung lưu luyến không rời đưa phụ thân tới cửa. Ánh chiều tà ngả về tây, xe ngựa lộc cộc rời đi.

một đêm không mộng寐, sáng hôm sau khi dùng xong điểm tâm, hai huynh muội tinh thần phấn chấn trở về nhà. Bởi bên người không có hoa diên, Phó Dung cố ý chải tóc theo kiểu Lưu Hải Nhân. Sau khi xuống xe, trước liền đoạt đệ đệ trong ngực mẫu thân mà hôn mãnh liệt. Làm Quan ca nhi khanh khách cười, vô ưu vô lự.

Kiều Thị tối hôm qua nghe được chuyện của nữ nhi qua miệng của trưởng phu, sau khi vào phòng tự mình kiểm tra một phen, đem Tuyết Liên sương đã sớm chuẩn bị tốt đưa cho nữ nhi: “ Đây là nương mua từ Xuân

Huy Đường, nghe nói các nương nương trong cung đều dùng cái này, sáng hay tối người đều bôi, thời gian dài đều xóa hết.

Xuân Huy Đường ở Ký Châu là y quán tốt nhất, ở kinh thành cũng có vài phần danh tiếng. Phó Dung mừng rỡ nhận lấy, tuy rằng nàng biết thuốc này cũng không có hiệu nghiệm lớn nào. Phó Tuyên, Phó Uyển cũng sôi nổi trấn an một phen.

Kiều Thị ở một bên nhìn 3 nữ nhi nói chuyện, chờ khi các nàng vui vẻ gặp lại qua đi, cười xen vào nói: “ Nùng Nùng về thật khéo, khi con ở thôn trang dưỡng bệnh, Ánh Phương, A Trúc đều phải người qua hỏi thăm nhiều lần, đều thực lo lắng cho con. 3 ngày sau, là ngày mừng thọ của lão thái thái Tề gia, các tiểu thư của các phủ đều sẽ đi. Con vừa lúc cùng các nàng có thể tụ tập, trận bệnh này sắp làm con buồn chết rồi đúng không? Con gái mà, thích nhất là náo nhiệt.”

Nụ cười Phó Dung thu lại, lập tức lộ ra một vẻ mừng rỡ. Nàng tìm không được lý do để người nhà bất hòa giao hảo với Tề gia, nàng ngược lại có thể mượn cớ bị bệnh mà không đi, nhưng nếu nàng không đi thì ai sẽ ngăn cản Tề Sách tiếp cận tỷ tỷ? Phó Dung nhớ rõ ràng, nghiệt duyên của tỷ tỷ và Tề Sách bắt đầu chính thức từ thọ yến lần này.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hôm đó sau khi Phó Dung về nhà, liền năn nỉ Kiều Thị cho phép nàng ra ngoài, nàng muốn đi một chuyến tới Như Ý Trai. Như Ý Trang là tiệm bán trang sức châu báu. Phó Dung là một người hiếu động, ỷ vào được phụ thân sủng ái, gần như những địa phương ở thành Tín Đô này đều dạo qua. Lúc đầu Kiều Thị còn dung túng nàng, nhưng nữ nhi dần dần lớn lên, dung mạo lại quá mức xuất chúng, bắt đầu từ năm trước, Kiều Thị quản thúc nghiêm hơn, không dễ dàng cho Phó Dung chạy loạn ra cửa, trừ khi có trưởng bối đi cùng.

“ Con muốn mua cái gì? Nương kêu người đi mua, sai người bên cửa hàng mang qua cho con chọn.” Quan ca nhi còn nhỏ chưa rời khỏi bên người được, nên Kiều Thị không nguyện ý ra cửa, nghi ngờ hỏi nữ nhi, “ Con không phải sợ bị người khác nhìn thấy sao? Sao hôm nay lại muốn đi ra ngoài?”

Phó Dung không trả lời, ghen tỵ nhìn đệ đệ trong ngực mẫu thân đang uống sữa, nắm lấy tay đệ đệ chơi, nhỏ giọng thăm thì nói: “ Nương bất công, nương không cho con uống sữa.”

Kiều Thị có 5 đứa nhỏ, Phó Thần, Phó Uyển sinh tại kinh thành cùng lúc Phó Phàm Ngôn thi tiến sĩ nên cần chuẩn bị một khoản bạc lớn, vì tiết kiệm Kiều Thị không mời nhũ mẫu, tự mình nuôi lớn nhi tử và nữ nhi. Về sau Phó Dung và Phó Uyển thì thỉnh nhũ mẫu cho các nàng uy sữa, còn đến Quan ca nhi, đứa con nhỏ nhất và là đứa con cuối cùng mà Kiều Thị sinh, nên luyện tiết mời người khác chăm sóc, bất cứ việc gì cũng tự thân tự lực.

Nhũ mẩu chỉ dùng vào thời điểm bà không thuận tiện, nhìn đã biết đứa con trai cục cưng này rất mực được sủng ái, đại khái là như thế.

“ đã 13 tuổi mà cả ngày không đúng đắn.” Kiều Thị đưa tay điểm trán của nữ nhi một cái, trừng mắt nói: “ nói về bất công, trong nhà ai so được với con? Đừng vì không đáp ứng một yêu cầu của con mà than bất công, ngược lại mà nói, có thể bớt việc vì sao nhất định muốn tự mình đi ra ngoài.’

“ Con muốn ra ngoài đi dạo.” Phó Dung thuận thế dựa vào vai của mẫu thân, nũng nịu nói: “ Ở thôn trang gần một tháng, nương cho con ra ngoài một lần đi, có Tôn mama đi theo, có gia đình che chở, nương còn lo lắng cái gì? Dù sao người không đồng ý chính là không thích con!”

Thứ nàng chân chính muốn mua, Như Ý Trai sẽ không đưa đến, phải tự tay nàng đi chọn. Khi hai mẹ con giằng co, Phó Phẩm Ngôn vén màn đi vào, Kiều Thị nhìn thấy nên ôm nỉ tử xoay người đưa lưng về phía ông mà ngồi. Vợ chồng già, bà đương nhiên không sợ trượng phu nhìn thấy, chỉ là nữ nhi đang ở đây, nếu chẳng may ánh mắt của trượng phu nhìn sang đây bị nữ nhi nhìn thấy thì không ổn. Phó Phẩm Ngôn cũng không ngồi trên tháp, mà ngồi vào trước bàn cười hỏi nữ nhi: “ Xa xa đã nghe hai mẹ con nói chuyện, lần này lại muốn cái gì?” Phó Dung nhu thuận châm trà cho phụ thân, lại bóp vai ấm lưng: “ Con muốn đến Như Ý Trai, nương không cho, phụ thân giúp con khuyên nhủ nương đi.”

Kiều Thị nghe vậy, quay đầu trừng mắt nhìn trượng phu một cái, ẩn ý không cần nói cũng biết. Đáng tiếc cách trừng mắt không uy lực này của bà so ra còn kém nữ nhi bên người làm nũng, quần quýt si mê, một chén trà còn chưa uống xong, Phó Phẩm Ngôn liền gật đầu đồng ý.

Nhìn nữ nhi giống như chim sơn ca líu ríu từ trong nhà bay ra ngoài, Kiều Thị giọng căm giận cùng trượng phu phát tiết: “ Giỏi quá há, sau này chuyện của Nùng Nùng thiệp không quản nữa, thiệp không quan tâm nữa,

chỉ bảo con bé đến xin chàng nhé! Các người mới là ruột thịt, thiếp là mẹ kế phải không?”

Phó Phẩm Ngôn cười ha hả, bước đến trên tháp, từ phía sau ôm lấy thê tử, kề tai bà nói nhỏ: “ Nùng Nùng biết làm nũng thì trách ai, còn không phải học theo nàng sao? Trong ba nữ nhi, thì Phó Dung là giống với thê tử nhất vô luận là dung mạo, thanh âm cùng với tính tình.

Vừa nói tay của ông hướng dưới quần của bà chui vào, Kiều Thị không khỏi ôm nhip tử dựa vào phía sau. Phó Phẩm Ngôn lại gần ngậm lấy đôi môi đỏ thắm của bà: “ Các nàng đều là bảo bối trong lòng ta, người nào ta cũng nguyện ý cưng chiều.” Ông là tri phủ, nữ nhi muốn đi dạo, toàn bộ phủ Ký Châu đều tùy nàng đi qua. một đêm liên tục được hai lần dễ chịu, buổi sáng ngày hôm sau Kiều Thị kiều diễm như hoa Hải Đường, không cần son phấn đã là tuyệt sắc nhân gian.

Ba tỷ muội Phó Dung lại đây thỉnh an, nhìn thấy trong mi mắt mẫu thân lưu lại mị sắc, Phó Dung trong lòng lặng lẽ khen phụ thân, đều nói nữ nhân sẽ thổi gió bên gối cho nam nhân nghe, kỳ thật trái lại đạo lý nam nhân đối với nữ nhân cũng giống như thế. Thời điểm tình nồng, mơ mơ màng màng, chỉ gọi tên người cái gì cũng quên, chỉ cầu nửa kia làm cho nàng một chút vui sướng.

Ý niệm giống nhau, đột nhiên nhớ tới cánh tay rắn chắc của Từ Tấn xiết chặt vòng eo, kế tiếp là cảnh trong bóng tối hữu lực mà thảo phạt, giống như đang ở trong cảnh diễn ra thật. Phó Dung lặng lẽ rót cho mình chén trà, không thể không nói chuyện đó cùng tình yêu hoàn toàn không liên quan đến nhau, chỉ cần có thể lực. Kiều Thị thấy nàng sắc mặt đỏ ửng, chỉ cho là nàng hưng phấn quá thôi, giận dỗi lạnh nhạt với nàng 2,3 câu. Thoáng nhìn lộn tóc mỏng trên trán nữ nhi lại không đành lòng, chuyển qua hỏi tỷ muội Phó Uyển: “ Hôm nay Nùng Nùng sẽ đi Như Ý Trai, các con cùng đi nhìn xem, xem bên đó có kiểu dáng gì mới không, thích thì mua hai cái.”

Khi nghèo thì ngóng trông trong nhà có tiền, khi có tiền trước tiên không phải nghĩ tới chính mình, mà là đem 3 nữ nhi cho ăn mặc xinh xắn đẹp đẽ. Phó Tuyên nói trước: “ Con còn nhỏ, không cần dùng trang sức nên không đi.”

Phó Dung nhìn muội muội, biết muội muội không muốn chậm trễ việc đọc sách. Trong nhà có thỉnh nữ tiên sinh, từ 6 tuổi dạy đến 13 tuổi, buổi sáng đọc sách, buổi chiều học nghi lễ cùng nữ công gia chánh, sau này thì đi theo bên cạnh mẫu thân học quản gia. Tỷ tỷ cùng muội muội đều đi theo con đường này, chỉ có nàng ý vào cha mẹ sủng ái, học cái gì đều không quá 2, 3 ngày thì bỏ dở.

Cho nên kiếp trước, những lễ nghi quy củ mưa dầm thấm đất nên làm được hoàn hảo, còn trong bụng bút mực văn thơ thì không nhiều, nàng chỉ thích nhất trang phục và trang điểm.

Lúc ấy còn trẻ nên ngạo mạn không hiểu chuyện, trên các yến hội, bên cạnh các cô nương thi đấu trà đạo, văn thơ, nàng liền cùng các cô nương có giao hảo đi dạo chung quanh, đối với những trận thi đấu này thì cười nhạt. Đến hiện tại, Phó Dung cũng vẫn không thích những thú vui tao nhã đó. Chẳng qua khi học xong, lúc tắt yếu còn có cái sử dụng, làm tiền vốn lấy chồng cũng không sai. Kinh thành, những vị vương phi kia, người nào mà không có một chút tài danh?

Nghĩ thông suốt, Phó Dung sờ đầu muội muội, cười khen: “ Tuyên Tuyên thật ngoan, khi quay về tỷ với muội cùng nhau đi học đi, ôn cũ học mới.” Phó Tuyên một chút cũng không tin, cũng không nghi ngờ, xem lời nói như gió thổi bên tai.

Phó Dung nhìn về phía tỷ tỷ. Phó Uyển kỳ thật không muốn ra khỏi cửa, nhưng muội muội còn là một tiểu cô nương mềm yếu nho nhỏ. Còn nàng thì đã cập kê, nhưng nàng lại không yên lòng muội muội. “ Nương, con đi cùng Nùng Nùng.”

Kiều Thị liền kêu đại nha hoàn Xảo Hạnh đi an bày xe ngựa và tùy tùng cho hai vị cô nương ra cửa.

Phó Tuyên đi Tỉnh Tâm đường lên lớp trước, Phó Dung ngồi vào trước gương trang điểm của mẫu thân, nhìn kính phát sầu: “ Nương, người nói nếu lỡ bên ngoài có gió lớn, đem tóc của con thổi bay lên thì làm như thế nào? Con không muốn cho người khác nhìn thấy.” nói xong ánh mắt lại nhìn về phía hộp trang sức của mẫu thân, nàng đi ra ngoài không thể nào lại không trang điểm cho cái trán.

Từ trong bụng mình chui ra, Kiều Thị làm sao lại không biết tâm tư của nữ nhi được. Dem Quan ca nhi giao cho Phó Uyển bế, Kiều Thị đi đến trước gương, vén kiểu tóc Lưu Hải Nhân của nữ nhi lên xem, từ trong hộp trang sức lấy ra một cái hoa sen bằng bạc đặt nhẹ trên trán nữ nhi, nhìn vào trong gương hỏi: “ Như vậy thì sao?”

Tiểu cô nương trong gương đã cười cong cả khóe miệng, “ Nương, người giúp con mang đi. Kiều Thị véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, một lần nữa giúp nữ nhi chải một kiểu tóc ốc quế đơn giản, vừa muốn chọn một đóa hoa bằng trân châu để cài lên tóc cho nữ nhi, Phó Dung vội vã thúc giục: “ Dán hoa lên mi tâm, dán hoa lên mi tâm trước.”

Trong phòng chỉ có mẹ con nàng và mấy nha hoàn, Kiều Thị tức giận sẵn giọng: “ Sợ ai xem? Ta còn nhìn qua cả mộng của người...”

“Nương.” Phó Dung bịt chặt tai không muốn nghe.

Phó Uyển ngồi trên tháp cười đến mức đỏ mặt, nhìn muội muội ở xa xa, yếu điệu trong yếu ớt, càng xem càng thấy thích.

thật vất vả thu thập xong, Phó Dung chạy đến trước mặt tỷ tỷ, cố ý ngửa đầu: “ Tỷ xem đẹp không?”

Phó Uyển ôm đệ đệ nhìn. Tiểu cô nương chỉ cài một châu sai hoa hạnh bằng ngọc trắng hợp cùng một mái tóc đen mềm mại càng thêm sức trẻ. trên trán mang hoa sen bạc trên mi tâm, mấy viên trân châu nhỏ bao quanh thành hình dạng hoa mai, vừa lúc che mất vết sẹo, lại kết hợp với nét rực rỡ của châu sai bằng ngọc trắng, thanh khiết lịch sự mà tao nhã, muội muội lại được trời sinh làn da trắng nõn nà như tuyết, lúc này như tiên như hoa.

Phó Uyển gật đầu, trên dưới đánh giá một phen, đề nghị: “ Muội đi đổi một bộ y phục thanh nhã chút, bộ này quá diễm lệ, không hợp với trang sức.” Phó Dung đang có ý này, hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ, mới dẫn Lan Hương đi trở về.

Kiều Thị còn đứng trước gương, cười nói với trưởng nữ: “ Lại đây, nương còn một cái hoa tai hồng mã não nạm vàng, nương lại chải cho con kiểu tóc giống muội muội.” Tâm của bà một chút cũng không thiên vị, quay đầu bên nào đều làm điều thích hợp cho tiểu nữ nhi.

Nếu trang điểm trên mi tâm thì quá mức rêu rao, Phó Uyển thật ngại không muốn mang, nói cái gì cũng không chịu. Kiều Thị không thuận theo, cứng rắn bắt trưởng nữ trang điểm lại một lần nữa, vừa vặn Phó Uyển mặc y phục lại phù hợp. Kiều Thị liền không cho nàng đi, miễn cho nàng về phòng lại vụng trộm đổi lại.

một lát sau Phó Dung quay lại, vào phòng nhìn thấy tỷ tỷ mới trang điểm xong, sững người tại chỗ: “ Tỷ Tỷ đẹp quá đi!” Nếu như nói nàng như đoá tường vi màu trắng, trắng trong thuần khiết thanh nhã , thì tỷ tỷ giống như đoá hoa hồng tịnh đế rực rỡ, tươi đẹp kiều diễm.

Phó Uyển đỏ mặt, lời kéo muội muội cáo từ với mẫu thân: “ Chúng con đi trước đây.”

Kiều Thị đưa hai nữ nhi tới cửa: “ Trở về sớm một chút, chớ trì hoãn lâu.” Lại phân phó nha hoàn, ma ma đi cùng hầu hạ các tiểu thư thật tốt.

Mọi người sôi nổi vang dạ.

“ Rốt cuộc muội muốn mua cái gì?” Xe ngựa đi vững vàng, Phó Uyển tò mò hỏi.

Phó Dung sâu nói: “ Hoa điền, điểm mi tâm dù nhìn đẹp, đều sẽ không dính sát vào chỗ này, khi cúi đầu dễ dàng bị người ta nhìn thấy.”

Phó Uyển gật đầu: “ Vậy tại sao muốn tự mình đi mua?”

Phó Dung cười hắc hắc: “ Muội muốn nhìn thử xem Như Ý Trai có thợ làm hoa điền khéo tay hay không, nếu có muội mua về nhà chuyên làm cho muội thôi. một ngày đổi một kiểu, toàn tùy ý muội, không cần lần lượt đến bên ngoài để chọn.”

Hoa điền phát triển rất rực rỡ, ở trong dân gian của tiền triều rất thịnh hành. Khiến nha hoàn nuôi trong nhà cũng đều có tay nghề làm hoa điền, đáng tiếc hoàng đế khai quốc Đại Lương xuất thân là măng phu, không thích tiêu xài xa hoa, dần dần liền đem một ít phong khí tiền triều đè ép xuống, hoa điền là một loại trong đó. Khi trang điểm thanh nhã chủ yếu không có, rất ít nữ quyến cài hoa điền nên bình thường không có ai học. Kiếp trước Phó Dung tìm thợ khéo tay chân chính cũng mất một phen công phu.

“ Muội thật thông minh.” Phó Uyển cười cười, còn muốn hỏi tại sao muội muội không gọi Như Ý Trai tuyển chọn người rồi đưa qua. Chỉ là đều đã ra ngoài nên không đáng bàn luận lại.

Bất tri bất giác xe ngựa đã dừng trước cửa Như Ý Trai. Phía sau, ma ma đã nhanh chóng đi tới, dọn xong ghế gỗ, vén rèm cửa đỡ hai người xuống xe. Ánh nắng tươi sáng chiếu lên trên quần áo hai tỷ muội tạo nên những tia sáng rực rỡ. trên trán có trân châu, mã não rạng rỡ sinh động chiết xạ ra ánh sáng làm chói mắt của mọi người.

trên lầu hai của Như Ý Trai, có một thiếu niên mặc cẩm bào vốn chỉ đứng trước cửa sổ để thoáng khí, xa xa nhìn thấy một chiếc xe ngựa có chút quen thuộc chạy tới, ánh mắt không khỏi nhìn sang. Khi tì muội Phó gia lần lượt xuống xe, quạt xếp trong tay hắn đang đóng đưa cũng không động, kìm lòng không đậu bước lên phía trước một bước, dựa vào gần cửa sổ hơn, tựa như làm như vậy mới có thể nhìn được rõ ràng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 11

“ Nhị đệ đang nhìn gì vậy?”

Tề Sách đang xem một đôi vòng tay ngọc dương chi cùng vòng tay hồng phi thúy có tơ vàng, gian nan chưa ra quyết định được cho muội muội. Rất có hứng thú mà đi tới, đi về phía trước cửa sổ cùng Tề Giản đứng sóng vai, nhìn xuống đường. Chỉ thấy một gã xa phu mặc áo xám đang đem xe ngựa đánh tới bên đường, xem dấu hiệu trên xe hình như là của Phó gia.

Tề Sách dăm chiêu, nghiêng đầu thấy ánh mắt Tề Giản dăm dăm, hình như còn chưa hồi hồn, nhẹ nhàng cười: “Nhị đệ?”

Tề Giản đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện huynh trưởng không biết từ lúc nào đã đi tới, nhìn hẩn một cách đầy thâm ý, khuôn mặt tuần tú trắng nõn nhất thời đỏ bừng một mảnh.

Tề Sách càng thêm khẳng định vị cô nương Phó gia nào tới, sớm nghe nói qua tỷ muội Phó gia mỗi người đều như hoa như ngọc. Lúc cùng Tề Giản nói chuyện, ánh mắt không khỏi nhìn xuống cửa lầu hai nhiều thêm mấy lần. Lòng thích cái đẹp ai ai cũng có, huống chi quan hệ của hai nhà không tệ, nói lý lẽ hẩn có thể tự cho mình lấy thân phận huynh trưởng.

hẩn âm thầm lưu ý, số lần Tề Giản nhìn xuống càng nhiều, lòng bàn tay ra nhiều mồ hôi, chỉ mong đến gần nhìn xem vị cô nương kia.

“ Ca ca, muội chọn xong rồi, muốn lấy vòng hồng phi thúy này.” Tề Trúc đeo chiếc vòng vào cổ tay, hướng hai huynh trưởng lắc tay. Tiểu cô

nường đang tuổi dậy thì, mắt hạnh má đào, da thịt trắng tuyết, ngọt ngào động lòng người.

Tề Sách dẫn đầu trở lại bên người của muội muội, thấy trên quầy còn dư lại mấy thứ, cứng chiều nói: “ Hiếm khi được ra ngoài một lần, chọn nhiều thêm vài món nữa đi.”

Ca ca cứng chiều nàng, Tề Trúc rất cao hứng, vừa muốn chọn tiếp, chợt nghe hỏa kế bên ngoài nói một câu: “ Phó cô nương”, trong lòng nàng ta vừa động, quay đầu nhìn về phía cửa.

Hàng loạt tiếng bước chân đạp lên thang trúc lên lầu, liền thấy tỷ muội Phó Dung đi vào. một cái chớp mắt, tựa như trăng sáng mọc trên sơn cốc, lại tựa như ánh bình minh xuyên thấu tầng mây. Lầu hai Như Ý Trai rộng mở, sáng sủa đều bởi hai tỷ muội làm vẻ vang cho kẻ hèn này, lập tức sáng sủa không ít.

Ánh mắt Tề Sách liên tục đảo qua Phó Uyển và Phó Dung, ánh mắt dừng trên người Phó Uyển lâu hơn một chút, xoay người nhìn về phía quầy, quân tử thủ lễ.

Tề Giản kinh ngạc nhìn nhìn đế giày vải Tú Hoa màu xanh nhạt, rồi nhìn mi tâm có mang trăn châu trên trán của tiểu cô nương, chỉ cảm thấy nàng còn xinh đẹp ngây thơ hơn so với vừa rồi nhìn thoáng qua.

Về phần Tề Trúc sau khi kinh ngạc, nàng mừng rỡ nghênh đón trước chào hỏi cùng Phó Uyển, lại thân mật cầm tay trái của Phó Dung: “ Nùng Nùng hết bệnh rồi sao? Lâu như vậy không nhìn thấy người, ta nhớ muốn chết, mấy lần muốn cùng Ánh Phương đi thôn trang thăm người, đều bị bá mẫu khuyên dừng....Rốt cuộc Nùng Nùng bị bệnh gì thế?” Thân thiết đánh giá khuôn mặt của Phó Dung. Phu thê Phó Phẩm Ngôn cũng không đem bệnh tình chân chính của nữ nhi truyền đi.

Lúc Tề Trúc nói chuyện, Phó Dung đã đem kinh sợ khi gặp Tề Sách ép xuống, cười trả lời: “ không có việc gì, kỳ thật đã sớm khỏe rồi, là ta muốn ở thôn trang tươi mát, tự tại chơi thêm mấy ngày. A Trúc tới bao lâu rồi, mua được cái gì?”

Nàng cùng Tề Trúc cảm tình không tốt bằng với Lương Ánh Phương, nhưng so với người bên ngoài thì tốt hơn nhiều, trước khi lấy chồng cũng không thường liên lạc với nhau. Khi sự tình của Bạch Chỉ bại lộ, Tề Trúc đã xuất giá, sau khi biết được đã viết một phong thư dài nói xin lỗi với nàng, không có thiên vị giúp huynh trưởng. Cho nên mặc kệ Phó Dung hận Tề Sách nhiều đến bao nhiêu, nàng cũng không có cách nào dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tề Trúc.

Oan có đầu nợ có chủ, nàng hận chỉ một người là Tề Sách. Nếu đã có hận, Phó Dung nhìn không được nhìn về phía thiếu niên cao lớn đối diện bên này.

Tề Sách 17 tuổi, từ nhỏ tập võ ở Lương gia, hiện tại đã xuất sư, vốn muốn đi đến bên người Tề lão gia ở Tây Bắc mưu cầu công sự, nhưng lão thái thái trong nhà luyện tiệc trưởng tôn đi xa, cứng rắn ép buộc hẳn đọc sách thi tiến sĩ làm một quan văn. Tề Sách trời sinh thông minh, năm trước vừa đậu tú tài, kiếp trước nếu không phải tỷ tỷ gặp chuyện không may, chắc hẳn sẽ đi thi cử nhân.

Công tử văn võ song toàn lại tuần tú cao lớn như vậy, không biết bao nhiêu cô nương ở thành Tín Đô đều ái mộ hẳn.

Nhận thấy tầm mắt của nàng, Tề Sách lại một lần nữa nhìn lại, Phó Dung đúng lúc tránh đi, tay giấu trong tay áo lặng lẽ nắm chặt lại, cúi đầu nâng cổ tay của Tề Trúc lên: “ Chiếc vòng này thật đẹp, đáng tiếc ta tới chậm một bước, để người mua mất rồi.”

Tề Trúc hâm mộ nhìn trán nàng: “ Dù đẹp cũng không sánh bằng mi tâm rơi tinh xảo của người và của Uyển tỷ tỷ, sao lại nghĩ đến trang điểm kiểu như vậy?”

“ Muội muội, hai vị này là?” không đợi Phó Dung trả lời, Tề Sách cùng Tề Giản đi tới, người trước thân nhiên thông dong, người sau khuôn mặt tuần tú phiếm hồng.

Tề Trúc ảo não cùng tỷ muội Phó Dung bồi tội: “ Xem ta đã quên không thay các người giới thiệu, đây là đại ca, nhị ca của ta.” Lại cùng hai thiếu niên giới thiệu tỷ muội Phó Dung.

Phó Uyển khẽ gật đầu, cũng không nhìn hai vị thiếu niên, hướng Tề Trúc nói: “ A Trúc có huynh trưởng đi cùng, chúng ta liền không quấy rầy, hẹn mấy ngày nữa lại cùng nhau gặp.”

Tề Trúc lưu luyến không rời dặn: “ Vậy hai người nhớ đến sớm một chút.”

Phó Uyển đáp ứng, dẫn Phó Dung qua bên kia. Tề Trúc nhìn theo các nàng, lại chọn thêm một món trang sức rồi đi cáo từ với các nàng, huynh muội cùng nhau đi xuống lầu.

Phó Dung vẫn thầm lưu ý bọn họ, thấy Tề Sách quân tử, không liếc nhìn tỷ tỷ lâu, không hề lưu luyến mà bước ra ngoài. Vốn định thu hồi tầm mắt, không ngờ chống lại ánh mắt lưu luyến không rời của một thiếu niên khác. 4 mắt giao nhau, thiếu niên hoảng sợ, ngẩn ra một lát rồi chạy như trốn ra bên ngoài.

Phó Dung không để trong lòng. Loại ánh mắt ái mộ nhìn nàng mà nói đã quá mức quen thuộc, nàng nhìn thấy nhưng không thể trách.

Quay đầu lại, đúng lúc chủ tiệm đông gia Liễu Như Ý đang nâng một hộp nhung đen khắc hoa đi tới, cười tủm tỉm nói: “ Nhị tiểu thư, tam tiểu

thư, hoa điền tinh xảo nhất trong tiệm chúng ta đều ở đây, nếu các người thích thì nói, cả một hộp này đều bán hết cho các người, tuyệt đối sẽ bán giá thấp nhất.” Dù sao thường ngày mấy thứ này cũng không có ai hỏi tới, không bằng bán thấp một chút cho thiên kim của tri phủ lão gia, còn có thể kiếm một ít nhân tình.

Liễu Như Ý đã hơn 30 tuổi, lớn hơn Kiều Thị vài tuổi, nhưng bà bảo dưỡng tốt, khuôn mặt nhẵn nhụi, một đôi mắt xếch càng nhìn càng có ý vị. Bà chân chính là người đẹp hết thời, nhưng phong vận vẫn còn, so sánh với Kiều Thị nhỏ xinh quyến rũ thì nhiều hơn vài phần phóng khoáng tiêu sái. Nghe nói trước đây bà là đại tiểu thư của thương gia, sau này gia đình gặp biến cố lại bị vị hôn phu từ hôn. Liễu Như Ý đành nhẫn nhịn phải xuất đầu lộ diện, kinh doanh từng bước một từ lão bản nương của một quán nhỏ trở thành Đông gia buôn bán trang sức lớn ở trước mắt.

Phó Dung thật lòng khâm phục bà, ngọt ngào khen: “ Ngài đối với chúng con thật tốt, mỗi lần chúng con tới đây đều chiếm tiện nghi của người. Lúc đầu, con tính toán không muốn ra ngoài, nhưng mà ngẫm lại đã rất lâu không nhìn thấy người, đành thực là rất nhớ ngài, liền kéo tỷ tỷ tới đây.”

Bị một tiểu cô nương như hoa lời ngon tiếng ngọt một phen như vậy, Liễu Như Ý cao giọng cười to, phong lưu bất kham: “ Tam tiểu thư thật biết nói chuyện, người chờ chút, mấy hôm trước nơi này của ta mới làm ra một hóa sắc rất đẹp, ta thật thích không có ý định muốn bán, nhưng tam tiểu thư thích ta như vậy, ta làm sao có thể tiếp tục giấu giếm nữa? Các người tùy ý xem trước đi, ta đi lấy rồi quay lại.” nói xong cười quay đi.

Phó Uyển chỉ chỉ khuôn mặt của muội muội, nhỏ giọng trêu ghẹo: “ Buổi sáng muội có uống nước mật sao?”

Phó Dung hướng nàng phòng miệng, da mặt dày nói: “ Dù không uống cũng rất ngọt!”

Phó Uyên che miệng cười, ánh mắt nhìn về phía hộp: “Được rồi nhìn xem đi, thật nhiều màu sắc và đa dạng kiểu nhìn thật đẹp mắt.”

Phó Dung gật đầu tán thành, mấy cái này quả thật đều là đồ tốt. Như Ý Trai trừ bỏ nhập hàng ở kinh thành và Giang Nam, trong tiệm còn có 3 vị thợ thủ công trang sức trấn giữ, hai nam một nữ. Người thợ nữ được mọi người đều xưng là Cố nương tử, có tay nghề siêu phàm, làm ra trang sức đều tinh xảo, tất cả hoa điền đều từ tay Cố nương tử làm ra.

Tất nhiên Phó Dung cũng không định mua Cố nương tử, nghe nói bà cùng Liễu Như Ý cùng nương tựa lẫn nhau, tiệm trang sức này cũng có phần của Cố nương tử. Dù cho phụ thân là tri phủ, người ta cũng không có khả năng vứt bỏ tự do mà đi làm hạ nhân cho nàng.

Phó Dung chân chính coi trọng là một học trò dưới tay của Cố nương tử. Liễu Như Ý rất nhanh bưng một tráp trang sức đi tới, đặt trên bàn, bà mở tráp cho hai tiểu cô nương nhìn xem, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một cái, dường như cuối cùng cũng xác định chắc chắn lại quyết định của mình: “Mà thôi ta đều lớn tuổi rồi, bên cạnh cũng không có nữ nhi hay chất nữ, giữ lại mấy món này là hoàn toàn lãng phí. Bất quá nếu đổi thành người khác muốn mua, ta nhất định sẽ không bán, ai bảo 3 tỷ muội các người hợp ý và có duyên với ta đâu. Cố nương tử cũng là quá khéo liền làm ra 3 cây trâm, càng xem càng giống như thay 3 tỷ muội các người mà làm, còn giả mù sa mưa mà đổ ta.”

Phó Dung có thể nhìn ra được là bà thật lòng không muốn bán, một chút lòng hiếu kỳ liền nổi lên, chờ nàng nhìn thấy rõ vật trong tráp, nháy mắt liền động tâm, kiếp trước Liễu Như Ý cũng không cho xem mấy thứ này.

Đó là 3 cây trâm thái điệp, một cái phấn hồng, một cái màu xanh trời, còn một cái màu trắng tuyết. Luận về độ tinh xảo, Phó Dung không thể dùng từ nào để hình dung, chỉ có thể nói nếu không phải lúc đầu nàng đã biết đó là trâm cài đầu, nàng thiếu chút nữa cho rằng trong tráp bày chính là

3 con bướm thật. Hồng điệp dùng Bích Tỳ mềm mại như hoa đào, Lam điệp dùng ngọc bích tinh thuần như bầu trời, bạch điệp chính là bạch ngọc không nhiễm bụi trần.

Mỗi một cái đều tinh xảo đẹp mắt, hợp cùng một chỗ ý nghĩa đối với 3 tỷ muội các nàng đều lớn hơn. Phó Dung nhìn về phía tỷ tỷ, bình tĩnh như Phó Uyển mà trong mắt cũng không giấu được ánh sáng kinh hi.

“ Ngài thực sự chịu bán?” Phó Dung vừa nói vừa vuốt ve một cây trầm.

Liễu Như Ý nhìn nàng nghịch ngợm, cười: “ Đồ đã đem tới cho các người xem, nếu không muốn bán, ta sợ đêm nay tam tiểu thư sẽ về ôm lấy lệnh tôn mà nói xấu ta đi, sau này Phó đại nhân gắn một tội danh nào đó cho ta, chẳng phải ta liền tiền mất tật mang sao?” Phó Phẩm Ngôn sùng thê ái nữ toàn bộ ở thành Tín Đô đều biết.

“ Cha con mới không ngang ngạnh như vậy đâu.” Phó Dung yếu ớt phản bác, đi tới đem tráp ôm vào trong lòng mình, “ Nếu ngài đã có lòng như thế, con mua liền, chỉ là lần này khi ra ngoài con không mang nhiều tiền, lát nữa ngài phái người đi theo chúng con về phủ, cùng nương con nói chuyện, tùy ngài ra giá.”

Liễu Như Ý vẻ mặt khổ sở nói: “ Nếu ta nói giá công phu sư tử ngoạm, phu nhân có thể đánh ta văng ra ngoài hay không?”

Ba người nói nói cười cười, không khí rất là vui vẻ, Phó Dung hợp thời nói: “ Liễu di, gần đây con có đọc < hoa gian tập>, trong đó đặc biệt có nhắc tới hoa điền, con rất thích cho nên mới đến mua, trông thấy đồ thật lại càng thích. Ngài cũng biết con có mối nối cũ, mỗi ngày đều muốn đổi một kiểu, cho nên con muốn mua một tiểu nha hoàn chuyên môn làm hoa điền để tiện hầu hạ cho con, không biết bên này của ngài có nha đầu biết làm hoa điền không? Chỉ cần biết làm là được.”

Mua người... Liễu Như Ý có chút kinh ngạc, nhưng khi nghe Phó Dung nói chỉ cần biết làm hoa điên, lập tức có sự lựa chọn “ Có thì có, nhưng đều là người hầu hạ bên người Cố nương tử, ta phải hỏi Cố nương tử một chút, có nguyện ý thả người hay không?”

“ Vậy thì phải làm phiền người rồi.” Phó Dung hưng phấn nói.

Tiểu cô nương ánh mắt trong veo như nước, mặt cười như hoa, Liễu Như Ý không nhịn được mà nhéo vài cái “ Phiền cái gì, có thể vì các cô nương Phó gia cống hiến sức lực làm cho mỹ nhân cười, bao nhiêu người cầu còn không được.” Đặc biệt là vị tam tiểu thư này, chỉ cần một ánh mắt một nụ cười, dù bà là nữ tử đều hận không thể quên hết sinh ý mà đáp ứng tất cả yêu cầu của nàng, nếu đổi lại Đông gia là một nam tử, chỉ sợ càng không có tiền đồ.

Lần này Liễu Như Ý đi tương đối lâu, tỷ muội Phó Dung đến bên cạnh ngồi uống trà một lát, thì bà mới dẫn 3 tiểu cô nương quay lại. Tuổi 3 người cũng tương đương Phó Dung, mỗi người đều mặc một thân áo nửa mới nửa cũ màu xanh lá cây, hơn phân nửa chắc là vì đến gặp nàng mới thay. Phó Dung đặt chén trà xuống, tầm mắt lướt qua mặt của 3 người một vòng. Đều là người quen, đã từng hầu hạ cho nàng, đáng tiếc chỉ có một người lúc đầu nàng không thích nhưng chưa từng phụ nàng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Nhã gian sáng sủa, lịch sự mà không kém phần tao nhã, thoang thoảng hương trà, Liễu Như Ý đi tới ngồi bên cạnh Phó Dung, cười hỏi hai tỷ muội: “Trà này như thế nào?”

Phó Dung cảm khái nói: “Người đối với chúng con thật tốt!” Nàng thích uống trà lái, thích nhất là uống trà châu lan Hoàng Sơn ở Huy Châu. Liễu Như Ý chuẩn bị trà này, nước trà trong veo, hương hoa u nhã, tư vị thanh thuần, quả thật là thượng phẩm, trà Phổ Nhĩ của tỷ tỷ cũng giống vậy. Phó Dung biết đây là bản lĩnh của Liễu Như Ý mời chào khách hàng quen, đối với yêu thích của các phu nhân tiểu thư khác, khẳng định trong lòng cũng có phán đoán. Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng thụ sự săn sóc như vậy. Phó Uyển cũng ôn nhu nói cảm tạ.

Thấy các nàng vừa lòng, Liễu Như Ý liền nhắc tới chính sự, chỉ vào 3 tiểu nha đầu nói: “Các nàng đều là người trong sạch có gia cảnh nghèo khổ, đi theo bên Cố nương tử cũng 2,3 năm, đồ trang sức còn làm tốt huống chi là hoa điền nho nhỏ này sẽ càng tốt hơn, tam tiểu thư xem thích ý người nào, ta đây liền đem khế ước bán thân cho người.” Lại để cho 3 nha đầu tự báo danh họ, tên đều liên quan đến trang sức.

Bộ dáng tốt nhất gọi là Kim Phiến, da trắng nõn, mặt mày thanh tú. Phó Dung yêu đẹp, dùng người cũng thích dùng người thuận mắt, kiếp trước liền chọn Kim Phiến. Bởi Kim Phiến có tác dụng đặc thù, Phó Dung liền cho nàng làm đại nha hoàn, cuối cùng Kim Phiến không biết phân biệt, si tâm vọng tưởng, dám gạt nàng quyến rũ ca ca, Phó Dung liền đưa người trở về.

Khi Liễu Như Ý biết nguyên nhân, liền hào phóng cho nàng chọn một người khác. Lần thứ hai, tiếp thu giáo huấn lần trước nàng chọn Ngân Trụy có dung mạo tầm thường liền cho nàng làm nha hoàn nhị đẳng, bình thường không gọi nàng hầu hạ bên người, miễn cho nàng nhìn thấy ca ca của mình mà động tâm. Ngân Trụy làm việc cũng giữ đúng bốn phận của mình nhưng cố tình lại lăm mồm thích nhiều chuyện, luôn muốn tìm hiểu tại sao Phó Dung thích cài hoa diên, bị Mai Hương nhắc nhở nhiều lần mà không sửa đổi.

Như Ý Trai không phải là nơi bán nha đầu, Phó Dung ngại phải làm phiền Liễu Như Ý, chỉ đem Ngân Trụy đuổi ra khỏi phủ, chuẩn bị đến tiệm trang sức bên cạnh xem thử. Ai ngờ Ngân Trụy mang theo hành trang về Như Ý Trai mà oán giận, hôm đó Liễu Như Ý tự mình đến phủ để bồi tội, nhận định là Ngân Trụy phục vụ không tốt, sau đó đem Ngọc Cầm cho nàng. Ngọc Cầm là người xấu nhất trong 3 người, xấu đến mức Phó Dung lần đầu gặp mặt không muốn nhìn lại lần thứ hai. Nhưng Ngọc Cầm làm cho Phó Dung thấy được cái gì gọi là nhìn người là không thể nhìn bên ngoài, Ngọc Cầm không chỉ tay nghề giỏi, tính tình trầm ổn sâu sắc, càng đáng quý là rất trung thành. Rất nhiều người đều muốn biết nguyên nhân vì sao Phó Dung si mê hoa diên, bao gồm em chồng của nàng. Sau khi Phó Dung gả đến phủ Quận Vương, em chồng hứa cho Ngọc Cầm nhiều lợi ích, Ngọc Cầm đều trả lời một câu: “Tiểu thư nhà nô tỳ thích đẹp.”

“Chọn nàng ấy đi.” Ngón tay Phó Dung chỉ về phía Ngọc Cầm đang cúi đầu. “Đại nha hoàn bên cạnh của ta đều mang chữ Hương, người là học trò yêu bên cạnh Cố nương tử, nay đột nhiên bị ta cắt đứt đường tiến thân. Ta chỉ có thể cho người làm đại nha hoàn để bù đắp, nếu người nguyện ý, gọi người là Cầm Hương được không?”

Lời vừa nói ra làm cho Liễu Như Ý và Phó Uyển lắp bắp kinh hãi,, Kim Phiến và Ngân Trụy vừa ao ước vừa đổ kị. Đồ đệ của Cố nương tử, nghe thì dễ nhưng cũng không khác gì nha hoàn, mấy năm trước căn bản không

được bản lĩnh thật sự, suốt ngày chỉ điều điều, khắc khắc không có mục đích, kim ngân châu báu đều bán lại cho người bên ngoài, quả thật là không dễ dàng. Mà làm đại nha hoàn của tam tiểu thư Phó Gia, tương lai sẽ theo tam tiểu thư xuất giá, vận khí tốt có thể làm di nương, kém hơn có thể làm vợ của một quản sự, đây mới thực là ngày lành.

Càng nghĩ càng ghen tị, còn sinh ra một chút oán thầm, tam tiểu thư này thật là, Ngọc Cầm xấu như vậy mà nàng ta coi trọng cái gì?

Ngọc Cầm lại càng không thể tin, nhưng khi nàng ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt tươi cười đầy mong đợi của Phó Dung, ánh mắt liền cay cay, nhanh chóng quỳ xuống, cung kính hướng Phó Dung dập đầu: “ Cầm Hương tạ ơn tiểu thư ban tên, ngày sau nguyện sẽ tận tâm hầu hạ tiểu thư.” Lại hướng Liễu Như Ý dập đầu “ Ân cứu mạng của Chủ nhân, Cầm Hương suốt đời không quên.”

Liễu Như Ý cười cười: “ Có thể được tam tiểu thư coi trọng là tạo hóa của người. Tốt rồi, người mau trở về thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi cùng tam tiểu thư, đừng quên từ biệt với sư phụ của người.

Ngọc Cầm nhanh chóng lau mắt, bước lui xuống. Phó Dung nhìn 3 nha đầu đã đi xa, xoay người nói với Liễu Như Ý: “ Kính nhờ ngài thay con nói cảm ơn với Cố nương tử.” Nghe đồn Cố nương tử dung mạo xấu xí, thường ở hậu viện không thích ra cửa, ngẫu nhiên có ra ngoài cũng mang mũ che, như vậy nàng không tiện tự mình đến cảm tạ.

Liễu Như Ý gật đầu, đem kế ước bán thân của Cầm Hương cho Phó Dung. Đợi Cầm Hương thu dọn xong, Liễu Như Ý cùng hai tỷ muội Phó Gia xuống lầu: “đã lâu không gặp phu nhân, hôm nay thuận tiện đi qua tiếp kiến, chỉ là vừa nhìn thấy mặt đã đòi bạc, phu nhân nhất định sẽ buồn ta.”

trên mặt Phó Dung không hề tắt nụ cười: “ Lúc nào chứ, ngài giúp chúng con nhiều như vậy, nương con càng cao hứng.”

nói đến một nửa liền im bặt, Phó Dung nhú mày, nhìn chăm chăm vào gã sai vặt mặc áo xám vừa mới bước vào cửa Như Ý Trai. Người này sao thấy quen mặt, không biết đã gặp ở nơi nào... một gương mặt uy nghiêm đột ngột tràn vào đầu, Phó Dung khiếp sợ nhìn lại phía sau gã sai vặt, chỉ thấy trên đường người đi đường lui tới. Hoàn toàn không có thân ảnh cha chồng kiếp trước của nàng, Tín Vương Từ Diệu Thành.

“ Nùng Nùng?” Phó Uyển tò mò gọi một tiếng.

“ Nga, không có việc gì, đi thôi.” Phó Dung hồi thần, thấy gã sai vặt kia nhìn thoáng qua về hướng bên này, sau đó đứng dưới bậc thang một bên tựa hồ như đang đợi ai đó, Phó Dung làm như không có chuyện gì xảy ra cùng Phó Uyển đi xuống lầu.

Gã sai vặt kia đợi tỷ muội Phó Dung đi qua mới mở miệng: “ Chủ nhân, ngài có thư.”

hắn lại gọi Liễu Như Ý là Chủ nhân? Chuyện này quá mức ly kỳ, Phó Dung không nhịn được quay đầu, liền thấy Liễu Như Ý tiện tay đem thư bỏ vào trong tay áo, gã sai vặt kia làm xong công sự liền đi nhanh ra cửa, giây lát đã mất tung ảnh.

Thấy nàng tò mò, Liễu Như Ý thuận miệng nói: “ Tháng trước ta có phái người đến kinh thành hỏi thăm giá tiền kim ngân, hôm nay cuối cùng cũng có tin tức.”

Phó Dung vốn không quá tin tưởng, nhưng nàng là khách, cũng không có cách nào để thăm dò cái gì.

Khi đến chỉ có một chiếc xe ngựa, khi về lại nhiều thêm một chiếc. Phó Dung cùng Kiều Thị chiêu đãi Liễu Như Ý, miệng nàng ngọt có thể nói chuyện, Liễu Như Ý thì nói chuyện khôi hài, hơn nữa Quan Ca nhi hoạt bát đáng yêu, làm cho trong thính đường tiếng cười tiếng nói không ngừng.

Kiều Thị cũng rất thích 3 chiếc trâm kia, Liễu Như Ý muốn giá 900 lượng, bà liền trả thêm 100 lượng để nguyên vẹn, cả khách và chủ đều vui mừng.

Tiền Liễu Như Ý về xong, Kiều Thị liền gọi 3 nữ nhi đến chính phòng, để cho các nàng tự chọn trâm. Lớn nhường nhỏ, Phó Uyển nhường Phó Tuyên chọn trước. Nhìn 3 cây trâm giá 900 lượng, thì liền tính mỗi cây là 300 lượng là không được, quý nhất là cây trâm ngọc bích, tiếp theo là bích tỳ hồng phấn, cuối cùng mới là cây trâm bạch ngọc.

Mắt thấy Phó Tuyên muốn lấy trâm bạch ngọc, Phó Dung liền ngăn cản tay nàng, hướng Kiều Thị nói: “ Nương, để đệ đệ giúp chúng con chọn đi, người mỗi lần cầm ra một cái, đệ đệ chỉ ai liền cho người đó.” Nàng được cái nào cũng không sao cả, trâm bạch ngọc cho nàng cũng thích, nhưng lại không muốn muội muội nhận cái thấp giá nhất.

“ Làm gì khó khăn như vậy.” Liếc mắt nhìn thấu tâm tư của tam tỷ, Phó Tuyên kiên trì muốn lấy trâm bạch ngọc. Phó Dung ý cao hơn nên đem muội muội đẩy qua một bên, liền đem 3 cây trâm đưa cho mẫu thân.

Kiều Thị cười vui vẻ, mấy đứa con gái đều yêu thương nhau, tỷ muội ruột thịt cũng có lúc không phục lẫn nhau, nhưng 3 đứa con gái của bà vốn không cãi nhau nhiều. một người ôn nhu đoan chính, một người hoạt bát ngây thơ, còn một đứa lại yêu sách như mạng, làm cho bà giảm bớt nhiều phiền não.

“ Được rồi, vậy để cho Quan Ca nhi chọn đi.” Kiều Thị giải quyết dứt khoát. Cuối cùng Phó Uyển được trâm ngọc bích, Phó Tuyên được trâm bạch ngọc, Phó Dung được trâm bích tỳ mà nàng ưng ý nhất. Đây cũng là sự phân chia mà Kiều Thị hài lòng nhất.

Bà vui vẻ hôn con trai một cái: “ Ánh mắt Quan Ca nhi chúng ta rất tốt, biết các tỷ tỷ mang màu gì là xứng nhất, tương lai trưởng thành khẳng định sẽ mang lại nhiều niềm vui cho tiểu cô nương khác.”

Quan Ca nhi ôm tráp trang sức nhếch miệng cười. Phó Dung tựa vào mẫu thân, nhìn thân nhân chung quanh đều tươi cười, chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn như thế này. Sống lại một kiếp, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là người một nhà bình an, tâm không ưu phiền.

Từ chính phòng trở lại sân viện của mình, Phó Dung ngồi dựa vào tháp ngồi nghỉ một lát, rồi sai Mai Hương gọi Cầm Hương tới.

“Tiểu thư.” đã thay một thân quần áo trắng, Cầm Hương có chút khấp nép đi đến trước mặt Phó Dung, ánh mắt dừng bên hông Phó Dung.

Phó Dung nghiêm túc đánh giá Cầm Hương, tiểu cô nương mới mười mấy tuổi, khuôn mặt ngăm đen, lông mày thô, mũi thấp, môi dày, chỉ có duy nhất cặp mắt to linh động là còn dễ nhìn. Đáng tiếc khi người khác chú ý nhìn thấy mắt nàng đều đã quay đầu đi. Đại khái sống chung đã vài năm, nhìn thấy quen rồi, nên Phó Dung cũng không thấy Cầm Hương quá xấu, cười hỏi nàng: “Chỗ ở đã sắp xếp xong chưa? Có thiếu thứ gì không?”

Cầm Hương vội vàng nói: “Đều rất tốt, làm tiểu thư phí tâm, nô tỳ ở bên cạnh phòng của Mai Hương tỷ tỷ, hai vị tỷ tỷ rất chiều cố nô tỳ.” Ngược lại là có hai tiểu nha hoàn quay đầu cười trộm, bị ánh mắt sắc bén của Mai Hương trừng liên không dám biểu hiện ra. Chiều cố như vậy, Cầm Hương vừa cao hứng vừa bất an, luôn cảm giác mình mới tới không đáng được người khác coi trọng như vậy.

Phó Dung tốt xấu cũng sống qua hai đời, Cầm Hương cũng không giỏi che giấu, thực dễ dàng nhìn ra nàng đang băn khoăn. Hướng Cầm Hương vẫy tay, ý bảo nàng đến gần một chút, Phó Dung gỡ ra mi tâm rơi ở trên trán, chỉ vào vết sẹo nhỏ: “Mặt rỗ, đây là khi ta bị bệnh lưu lại, hơn phân nửa đời này của ta cũng không thể xóa hết được, ta không muốn người khác nhìn thấy, nên chọn người để hầu hạ bên người. Cầm Hương trừ bỏ lão gia và phu nhân, toàn bộ thành Tín Đô chỉ có Tôn mama Mai Hương và

Lan Hương biết được, ta tin người, cũng hi vọng người vì ta mà giữ kín miệng.”

Để Cầm Hương biết vết sẹo có bao nhiêu lớn thì mới làm ra hoa điền thích hợp nhất.

Cầm Hương có dung mạo xấu nhưng tâm tốt lúc này quỳ xuống: “ Tiểu thư yên tâm, nô tỳ thề với trời tuyệt không nói cho người khác biết, nếu như làm trái, thì Cầm Hương nguyện ý kiếp sau, kiếp sau nữa cũng sinh ra xấu như vậy.” Sinh ra có dung mạo xấu chỉ cần chưa làm gì thì cũng đã bị người khác chê cười.

Phó Dung không cười, ngược lại có chút áy náy vì lúc trước khinh thị. đi giày, Phó Dung tự mình đỡ nàng đứng dậy. “ Ta đương nhiên là tin người. Chuyện dung mạo, khi không ở bên cạnh ta, ta quản không được, nhưng đã là người của ta, ai dám cười nhạo người, ta sai người đánh và đuổi hẳn đi.”

Thanh âm của nàng mềm mại, trong lời nói lúc này đầy kiên định và che chở, Cầm Hương cúi đầu, lặng lẽ rơi lệ. Cha mẹ ở nhà cũng chưa từng đối xử với nàng như vậy.

Phó Dung đưa khăn cho nàng: “ Được rồi người lui xuống đi, đem dụng cụ và nguyên liệu làm hoa điền ghi ra, ngày mai ta sai người đi mua, tạm thời không vội làm, hôm nay mưa ở Như Ý Trai cũng đủ dùng một thời gian.

“ Vâng, tiểu thư cứ yên tâm, Cầm Hương chắc chắn sẽ hầu hạ tốt tiểu thư.” Cầm Hương cam đoan lần nữa, mắt đỏ đỏ rời đi.

Phó Dung một lần nữa ngồi trên tháp, cầm lấy cây trầm vừa để ở một bên thưởng thức. Gã sai vật kia là có chuyện gì? Kiếp trước nàng không gặp hẳn ở Như Ý Trai, khi gã vào Quận Vương phủ mới gặp hẳn vài lần bên cạnh cha chồng. Chẳng lẽ hẳn là người của Như Ý Trai, sau này trong

một đêm Như Ý Trai biến mất, Liễu Như Ý, Cỗ nương tử chẳng biết đi nơi đâu, tại sao hắt lại vào phủ Quận Vương?

Khi Liễu Như Ý rời đi cùng thời gian nàng xuất giá cách khoảng nửa năm, gã sai vặt kia nhanh chóng trở thành thân tín bên người cha chồng, thật là kỳ lạ quá? Nếu hắt thực sự có bản lĩnh lúc này cũng không phải là một gã sai vặt nho nhỏ ở Như Ý Trai mà đã vươn lên cảnh cao khác. Hoặc giả, hắt vốn là người của cha chồng bị phái đến bên người Liễu Như Ý?

Vậy Liễu Như Ý có biết hay không? Nếu biết, vậy thì chỉ còn một loại giải thích thôi. Phó Dung giơ cây trâm lên, nhìn chăm chăm vào cánh bướm hồng nhạt mềm mại mà trong lòng có chút phức tạp.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Lễ chúc thọ Tề lão thái thái, Kiều Thị dự định mang theo 3 nữ nhi. Phó Uyển 15 tuổi cũng là thời điểm để bàn chuyện hôn sự. Kiều Thị đối trường nữ rất có lòng tin, chỉ là gia đình của bà mới chuyển đến Tín Đô được 2 năm, giao tế không coi là rộng, sợ ngay cả giao tình với các phủ nhỏ khác cũng không sâu. Bà phải mang nữ nhi ra cửa nhiều, để các thái thái, phu nhân khác thấy được phong thái của trưởng nữ Phó gia.

Phó Tuyên không thích náo nhiệt, muốn ở lại nhà chăm đệ đệ, Kiều Thị không cho. Quan Ca nhi đã có mama và nữ mẫu trông coi, còn cần một đứa nhỏ choai choai như nàng bận tâm sao. Bà chỉ sợ tiểu nữ nhi này cả ngày vùi đầu vào đọc sách không tốt cho mắt, rồi hay ngậy người, đi ra ngoài cùng các cô nương cùng tuổi nói nói cười cười mới tốt.

Về phần Phó Dung, Kiều Thị chỉ hi vọng nữ nhi an phận một chút, đáng tiếc Phó Dung chưa từng nghe lời bà. Mỗi lần có yến hội nào nàng đều ồn ào muốn đi. Thời điểm trước khi xuất phát, đợi ba nữ nhi trang điểm xong cùng nhau đi tới chính phòng, Kiều Thị đánh giá từng người một.

Phó Uyển mặc thân áo thêu màu mân cô đi giày hoa vải, phía dưới mặc váy dài trắng tinh, diễm lệ mà không mất thanh nhã, đoan trang hào phóng. Phó Tuyên còn nhỏ nhưng lại chải tóc kiểu song nha kế, cài thêm trâm châu hoa Hải Đường, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc như một người lớn, càng làm cho người ta thêm yêu thích.

Kiều Thị nhìn 2 nữ nhi này rất hài lòng, chỉ kinh ngạc hỏi Phó Dung: “Nùng Nùng sao lại mặc một thân thuần trắng như vậy?”

Phó Dung nhìn trên người mình mặc váy màu xanh nhạt, phần nộ nói: “Như vậy mới không gây chú ý, miễn cho những người đó thấy con cài hoa điên lại như nhìn thấy quái vật.” Lời này đương nhiên chỉ để dỗ người, vô luận kiếp trước hay kiếp này Phó Dung chỉ làm theo ý mình, không để ý đến cái nhìn của người khác. Đời trước Phó Dung khi đến Tề gia chỉ mặc một thân áo hồng bình thường, các tiểu thư khác nhìn nàng chăm chăm mà xông xáo bàn luận, Phó Dung liền đắc ý bởi vì nàng biết khi mình trang điểm lên sẽ xinh đẹp như thế nào. Chỉ cần chính nàng cảm thấy đẹp thì không sợ người khác bàn luận.

Nhưng kiếp này, Phó Dung không muốn rêu rao như trước, rêu rao cho ai xem? Cùng so sánh với kinh thành phồn hoa, những thiếu gia, tiểu thư ở thành Tín Đô này không đáng nàng để bụng. Hôm nay nàng đi chính là theo cùng tỷ tỷ, thuận lợi gặp vài tỷ muội tốt, mặc quần áo trang điểm chỉ cần thoải mái tự nhiên là được. Kiều Thị bất đắc dĩ sờ đầu nữ nhi, chỉ cần có dung mạo như vậy nữ nhi chỉ cần mặc áo trắng thuần khiết cũng cho người khác chú ý.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi.” Bên này cả gia đình mới xuất phát, thì Tề gia bên kia đã vô cùng náo nhiệt. Tề đại lão gia là tuần phủ tỉnh Thiểm Tây, tay nắm trọng binh, chân chính là một vị quan to, bởi vậy Tề đại lão gia ở Tín Đô thành rất có uy vọng hơn Phó gia, chỉ có Quận Vương phủ mới ngăn chặn được bọn họ. Có thân phận như vậy, nên số quan viên lớn nhỏ đến chúc thọ không đếm được, ngã tư đường trước Tề gia chật kín người ngựa.

Tề đại lão gia không có ở nhà, cho nên Tề nhị lão gia đứng ở cửa đón tiếp khách, Tề Sách, Tề Giản phân chia đứng ở 2 bên. Tề Sách tuần tú lịch sự tiếp đãi khách hào phóng mà thông dong, Tề Giản ít nói, đứng bên cạnh chỉ cười cười.

“Lão gia, Phó đại nhân tới.” một gã sai vặt lạnh lẽo nói. Tề Giản lập tức ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy hai chiếc xe ngựa, một trước một sau đang đi

tới chỗ rẽ, chiếc phía trước do Phó Thần đi cùng thì tiếp tục đi lên trước, còn chiếc phía sau có nha hoàn, ma ma vây quanh đi tới cửa bắc, trong chốc lát lại từ cửa hông đi tới hậu viện.

Tề Giản vẫn nhìn theo chiếc xe nữ quyến của Phó gia cho tới khi biến mất, hăn thất vọng thu hồi tầm mắt, có chút phiền chán các quy củ thế tục. Nam nữ không thể cùng vào cùng ra, hăn ở chỗ này đón khách còn có thể nhìn thấy tam tiểu thư một chút.

Tề Sách đem ánh mắt của đệ đệ nhìn vào trong mắt, chẳng biết tại sao trong đầu lại hiện lên dung mạo hai vị tiểu thư Phó gia. Tam tiểu thư cùng tuổi với muội muội, vẫn còn con nít, ngược lại nhị tiểu thư Phó Uyển, dung mạo không thua muội muội, lại có thân hình yếu điệu nên hơn nhiều chỗ. Vừa có thân hình cao gầy của cô nương phương Bắc, lại có dung mạo thanh tú như sơn như thủy của cô nương phương Nam, lại càng khỏi nói tới một thân khí độ đoan trang cho vị trí chủ mẫu một nhà. Ít nhất hăn ở thành Tín Đô nhiều năm như vậy, chưa thấy qua cô nương nào hơn được Phó Uyển.

“ Bá phụ đã tới.” Nghĩ như vậy, khi phụ tử Phó Phẩm Ngôn đi tới Tề Sách đi theo Tề nhị lão gia nghênh đón, cười khẽ chào hỏi. Ngày thọ lão thái thái, Tề Sách mặc một thân trường bào Hàng Văn màu xanh ngọc thêu Tùng Hạc, trên búi tóc cài ngọc trâm, phía dưới đeo ngọc bội dương chi bạch ngọc, thiếu niên có dáng người cao to phong lưu phóng khoáng, nhìn thấy như hạc trong bầy gà.

Phó Phẩm Ngôn vuốt vuốt chòm râu ngắn, nhưng trong lòng lại hô lên một tiếng hay. Ông đương nhiên đã gặp qua Tề Sách, tính ra Tề Sách còn là sư huynh của Phó Thần, là công tử số một, số hai ở thành Tín Đô, khi cần lựa chọn con rể Phó Phẩm Ngôn cũng âm thầm đem Tề Sách là nhân tuyển số một. Bởi vậy Tề Sách càng xuất chúng, ông càng vừa lòng, chỉ là chuyện cưới gả từ trước đến nay đều do nhà trai nói trước. Ông tuy thường thức Tề Sách cũng không tiện mở miệng thăm dò, làm cho địa vị nữ nhi nhà mình thấp đi.

Nữ nhi của ông cũng không lo gả, nếu Tề gia vô tình, ông đương nhiên sẽ chọn nhà khác, dù sao vẫn còn một năm nên lựa chọn cẩn thận. Cùng Tề nhị lão gia hàn huyên vài câu, ánh mắt nhìn về Tề Sách, Tề Giản “Mấy ngày nay không gặp, hai huynh đệ các người hình như cao hơn.”

Tề Sách cười nói: “ Bá phụ chê cười rồi, bên ngoài trời nóng, mời bá phụ vào trong dùng trà.” nói xong đi đến bên cạnh Phó Phẩm Ngôn cùng Phó Thần một trái, một phải theo ông đi về phía trước. Đại công tử Tề gia khiêm tốn lễ độ như cũ, nhưng nhiều hơn vài phần nhiệt tình mà người khác khó thể nhìn ra.

Phó Phẩm Ngôn lẩn lộn ở quan trường, sớm luyện thành tinh, ông cảm thấy hứng thú liếc nhìn Tề Sách. Tò mò vì sao thiếu niên lần này lại có biến hóa, ba người trên đường vừa đi vừa trò chuyện, Tề Giản lại bước chậm một bước, cẩn thận nghe Phó Phẩm Ngôn nói chuyện. Ngẫu nhiên Phó Phẩm Ngôn quay đầu hỏi chuyện hẩn, làm lòng bàn tay của hẩn đổ mồ hôi, tận lực trấn định trả lời, đợi Phó Phẩm Ngôn quay đầu đi mới dám thở phào, thả lỏng, lại cảm thấy còn khẩn trương hơn cả khi phụ thân hẩn kiểm tra việc học.

Trong hậu hoa viên Tề gia, vừa đúng lúc hoa mẫu đơn nở. Phó Dung vốn định canh giữ bên người tỷ tỷ, mà Lương Ánh Phương khí lực quá lớn nên kéo nàng qua một bên, Phó Dung đành phải ngồi một bên nhìn chăm chăm người nhà của Tề lão thái thái, một bên cùng Lương Ánh Phương nói chuyện.

“ thật sự không có bệnh gì lớn, người nhìn ta bây giờ không tốt sao?” Phó Dung nhiều lần cam đoan, sợ Lương Ánh Phương tiếp tục truy vấn, nàng nhanh chóng nhắc tới chuyện khác. “ Lần trước không phải nói sẽ dạy bơi lội cho ta sao? Thế nào, khi nào thì người dạy đây?”

Lương Ánh Phương cũng chuyển dời lực chú ý, nhìn chăm chăm Phó Dung nghĩ “ Cuối tháng đi, khi trở về cũng là đoan ngo rồi.” Phó Dung lập

tức đồng ý, một chút cũng không lo lắng cha mẹ hai bên không đồng ý.

“Hai người các người to nhỏ chuyện gì đó?” Tề Trúc mặc váy hồng phấn cười tươi như hoa mẫu đơn từ phía dau nhảy ra, ôm lấy cánh tay Phó Dung làm nũng. “ Ta nghe thấy hết rồi, đi ngâm nước nóng đúng không, ta cũng muốn đi.”

Lương Ánh Phương không quá thích Tề Trúc, luôn cảm thấy khi nàng gặp ai cũng tươi cười, chu toàn mọi mặt nhưng có chút giả dối, bởi vậy nói: “ Người không nên đi, nhà của người chỉ có mình người là nữ nhi, nếu người xảy ra chuyện gì, ta không chịu nổi trách nhiệm.” Hôm nay nếu không biết Phó Dung có tới, nàng cũng không muốn tới.

Tề Trúc có chút xấu hổ, Phó Dung vội vàng hòa giải: “ Ánh Phương nói đúng, nàng dạy ta bơi lội, liền không thể chăm sóc cho người, một mình người đi xuống nước cũng đâu có vui? Đợi khi ta biết bơi thì mời người đi, lúc đó ta cùng Ánh Phương dạy cho người.”

Phụ thân nhiều lần lên chức, Phó Dung cùng phụ thân đi dạo một vòng lớn Giang Nam nên hạng người gì mà nàng chưa gặp qua, khéo đưa đẩy hay thẳng thắn nàng đều thấy qua, không cảm thấy tính tình này của Tề Trúc có gì không ổn. Người khác đối với nàng thật tâm vài phần, nàng đồng dạng sẽ hoàn trả lại như vậy, đạo lý đối nhân xử thế không phải như vậy sao?

Sắc mặt Tề Trúc khôi phục lại tự nhiên, trêu ghẹo Phó Dung: “Hôm kia nhìn người mang mi tâm rơi, hôm nay lại cài hoa điền, gần đây sao lại nghĩ ra kiểu trang điểm mới mẻ này? thật là đã xinh đẹp nhất thành, còn trang điểm như vậy, muốn chúng ta tự biết xấu hổ không dám ra khỏi nhà sao?”

Phó Dung cười khê: “ Lời này ai nói cũng không nên do người nói, ta vẫn cảm thấy người là cô nương đẹp nhất?” Nàng đương nhiên không nghĩ như vậy, nhưng Tề Trúc quả thật xinh đẹp, nếu không phải nàng chuyển

qua thành này, mỹ nhân đệ nhất thành Ký Châu này sẽ thuộc về Tề Trú. “Được rồi, hai người đều xinh đẹp, ta là người quái dị nên đứng qua một bên đi!” Lương Ánh Phương không thích Phó Dung cùng Tề Trú chơi cùng nên nói dối.

Phó Dung bất đắc dĩ, trấn an Tề Trú: “Tính tình nàng nóng, người đừng để ý, đi thôi, hôm nay mừng thọ tổ mẫu người, chúng ta không nên chỉ lo chơi.” Mẫu thân luôn cười, tỷ tỷ xấu hổ, Phó Dung tò mò Tề lão thái thái đang nói gì.

Hai tiểu cô nương như hai đóa hoa sóng vai cùng bước tới, nhìn trên đất thấy cô nương mang giày có thêu hoa cúc sắc nét, Tề lão thái thái mỉm cười nói với Kiều Thị: “ Ta hâm mộ ba nữ nhi nhà người nhất, đứa này xinh, đứa kia càng xinh hơn, thật muốn đoạt lấy một người bồi bên cạnh ta. Mỗi ngày nhìn một lát còn tốt hơn so với linh đan diệu dược.

Phó Dung dừng bước, Kiều Thị sửng sốt một chút, nhìn xem Tề lão thái thái lại nhìn Tề phu nhân, vừa vặn nhìn thấy Tề phu nhân đang đánh giá Phó Uyển. Chẳng lẽ Tề gia có ý kết thân? Mặc kệ có hay không có, hiện tại cũng không phải là thời điểm để nghiên cứu, Kiều Thị cười trả lời: “ Ngài thật quá khen, A Trú có thể so sánh với 3 tỷ muội này, có A Trú châu ngọc bên người, lão thái thái làm sao để ý người bên ngoài, ngài đừng dỗ chúng con vui vẻ, hôm nay là mừng thọ của người phải là chúng con dỗ người mới phải.”

“ Xem người nói này, hèn chi miệng Nùng Nùng lại ngọt như vậy, thì ra đều thừa hưởng từ người.” Tề lão thái thái cười nghiêng ngả, lời này giống trong quá khứ. Phó Dung trên mặt thì cười nhưng trong lòng lại phiền muộn không thôi.

Kiếp trước yến hội cử hành được một nửa, Phó Dung đi nhà xí, tỷ tỷ đi theo nàng. thì gặp Tề Sách đang đưa mấy vị công tử đi chúc thọ Tề thái thái. Đôi bên đồng thời đi tới ngã rẽ, tỷ tỷ không chú ý, cùng hấn đụng

nhau, trước khi té ngã bị cánh tay dài của Tề Sách đỡ được ôm vào trong lòng... Sau một thời gian, Tề Gia có mời các nàng đến vài lần, Tề Sách tìm mọi cơ hội để gặp mặt tỷ tỷ, rất nhanh đã phái người tới chính thức cầu hôn, phụ thân mẫu thân rất hài lòng, nghị hôn phi thường thuận lợi.

Vốn là lần này Phó Dung không muốn cho Tề Sách thấy tỷ tỷ, bất đắc dĩ người định không bằng trời định, hai người gặp nhau trước ở Như Ý Trai. Hôm nay dựa theo thái độ của Tề lão thái thái, là Tề Sách cùng trưởng bối trong nhà thống nhất ý kiến, bọn họ vẫn là coi trọng tỷ tỷ của nàng.

Hai nhà môn đăng hộ đối, tỷ tỷ lại có tài mạo song toàn, Tề gia có người chướng mắt mới là kỳ quái, Phó Dung nhẹ nhàng căn môi. Nàng không sợ Tề Sách cầu hôn, chỉ sợ cha mẹ lại bị vẻ đạo mạo, khí khái quân tử của hắn lừa gạt.

không được, nàng phải sửa lại kế hoạch, mắt thấy không bao lâu nữa Tề Sách sẽ qua đây. Phó Dung cúi người cùng Phó Uyển thì thầm, Phó Uyển liền lập tức nói: “ Tỷ đưa muội đi.”

Phó Dung sẵn giọng: “ Muội không còn là tiểu hài tử, làm gì cũng phải đi cùng tỷ tỷ, để Lan Hương đi theo là được, tỷ giúp muội nói một tiếng với nương.” Phó Uyển không nghĩ nhiều, xoay người truyền lời lại cho mẫu thân. Kiều Thị nhìn Phó Dung, chỉ sợ nàng lại lấy cớ chạy ra ngoài chơi, nên phân phó đại nha hoàn của bà Xảo Hạnh đi theo.

Phó Dung u oán nhìn lại mẫu thân, giống như thầm oán bà không tín nhiệm, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn nghe theo. Chuyện kể tiếp cũng giống như kiếp trước tái diễn lại, chủ tớ 3 người dưới sự chỉ dẫn của nha hoàn Tề gia đi cung phòng, trở về ngẫu nhiên “ đụng phải” Tề Sách.

Mắt thấy Phó Dung sắp ngã xuống, trong mắt Tề Sách lóe lên một chút do dự, tam tiểu thư này đến cùng muốn chơi trò gì? Bất quá hắn vẫn đúng lúc ra tay, đem người kéo trở về.

Chương 14

Tề Sách biết Phó Dung cố ý đụng vào hấn. Trong hoa viên hoa lá xum xuê, dễ dàng ngăn trở tầm mắt của người khác, sắp đến ngã rẽ thì có thanh âm quen thuộc mà mềm mại từ bên kia truyền tới, nhẹ giọng thì thầm như chim hót mùa thu. Tề Sách không tự chủ bước chân chậm lại, cũng không biết là chờ mong cái gì. Khoảng cách gần lại, hấn ỷ vào thân mình cao, nhìn xuyên qua những cành cây chỉ thấy phía trước 3 chủ tớ Phó Dung, cũng không có Phó Uyển. Liền hướng đường đối diện tránh vài bước cách xa các nàng tránh đụng phải nhau. Đáng tiếc hấn nhường đường mà vị tam tiểu thư kia lại không muốn, lấy tư thế nghiêng đầu nói chuyện với nha hoàn mà đi ra, khi bước ra một bước rõ ràng chỉ sau một cái chớp mắt, dường như tính sai khoảng cách. Nên nàng mới giả vờ bình thường như chơi nháo trốn để đụng vào hấn. Chính xác tốc độ kia, làm hấn không có cách nào khác né tránh.

Nàng muốn làm cái gì? Thích hấn nên cố ý thiết kế tình cờ vừa ra cửa để gặp được? Đối lại người khác, Tề Sách chắc chắn cho người đó ngã sắp xuống, chỉ là thân phận của nàng bất đồng, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, tương lai nàng là em vợ của hấn. cô nương được nuông chiều thường yêu sinh khí, nghe nói Phó Uyển vô cùng thương yêu hai muội muội, mà Phó Dung là nữ nhi mà Phó Phẩm Ngôn sủng nhất. Tề Sách không muốn đắc tội trước với em vợ để thêm phiền toái, nên đành đưa tay ra đỡ. Phó Dung vừa mới ổn định thân hình xong, Tề Sách lập tức buông tay, lui về phía sau 2 bước khách khí nói: “ Tại hạ đi đường vội vàng, vô tình va chạm với tam tiểu thư, có làm tam tiểu thư bị thương không?”

Phó Dung cúi đầu, xem khoảng cách giữa hai người đủ để đặt một sư tử đá lớn, làm đầu nàng đột nhiên có chút căng thẳng. Kiếp trước rõ ràng Tề Sách đem tỷ tỷ kéo vào trong ngực, thiếu niên cao lớn anh tuấn, cô nương mặt phỉm hồng gắt gao ôm nhau, hình ảnh kia tốt đẹp như một bức tranh. Phó Dung nhìn thấy cảnh đó cũng quên sinh khí dùm tỷ tỷ bị người khác

chiếm tiện nghi. Sau khi tử tử chết, bức tranh đó lại trở thành ác mộng của nàng, hận chính mình mắt bị mù, đem kẻ vô liêm sỉ thành quân tử, không thể khuyên can đúng lúc.

Mà kế hoạch của Phó Dung, chính là làm cho Xảo Hạnh nhìn thấy một màn Tề Sách ôm nàng. Về sau khi Tề Sách đến cửa cầu hôn, nàng hợp thời lộ ra bất mãn, lạnh lẽ nói cho mẫu thân biết Tề Sách đã từng động tay chân với nàng, lúc trước vì xấu hổ mới giấu diếm đi. Lấy nhân phẩm Tề Sách biểu hiện ra, mẫu thân hơn phân nửa sẽ không tin, bà sẽ đi hỏi Xảo Hạnh, chỉ cần Xảo Hạnh thừa nhận có chuyện như vậy xảy ra, mẫu thân sẽ không truy hỏi nhiều.

Trước giờ cha mẹ luôn yêu chiều tử muội các nàng, sẽ như thế nào mà gả tử tử cho ngụy quân tử đã từng phi lễ với nàng? Nhưng mà bây giờ trong toàn bộ quá trình đỡ nàng chỉ đụng lấy cánh tay của nàng, lồng ngực của hãn cách nàng rất xa, làm cho nàng muôn vu hãm hãn không được.

“ Tiểu thư người không sao chứ?” Lan Hương cùng Xảo Hạnh sốt ruột xông tới, Phó Dung ngẩng đầu chống lại đôi mắt bình tĩnh của Tề Sách, âm thầm nắm chặt tay, nhỏ giọng nói: “ Nguyên lai là Tề đại ca, tại sao huynh lại tới nơi đây?”

Giọng nói của nàng mềm nhẹ, sau khi bị đụng ngã nói tới những lời này tựa như oán tránh, ủy khuất, Tề Sách nghe vào trong tai lại có hương vị khác. Ý thức được tiểu cô nương đối với mình biểu lộ tâm tư, Tề Sách không nhìn vào ánh mắt của Phó Dung nữa, lời ít ý nhiều nói: “ Ta cùng lệnh huynh và vài người mới làm mấy câu thơ chúc mừng, đang muốn đưa cho tổ mẫu xem qua, tam tiểu thư nếu không có chuyện gì, ta đi trước, đám người kia vẫn chờ tổ mẫu chọn ra khôi thủ.”

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 14

hắn vội vàng thủ lễ chào, Phó Dung không có lý do để tiếp tục dây dưa, tránh qua một bên nhường đường cho hắn đi trước. Tề Sách bước chân vội vàng nhanh chóng rời đi. Ánh mắt Phó Dung phức tạp nhìn bóng dáng hắn, đành muốn chậm rãi bước về phía trước, bỗng nhiên cảm giác có cái gì không đúng, quay đầu nhìn lại, thì nhìn thấy Xảo Hạnh đang tìm tòi đánh giá nàng. Phó Dung giật thót tim, Xảo Hạnh là đại nha hoàn của mẫu thân, tâm tư từ trước tới giờ đều nhạy bén, vừa rồi nàng bởi vì Tề Sách đứng cách xa lộ ra một chút dấu vết, không biết Xảo Hạnh có nhìn ra không?

“ Xảo tử tử, vừa mới ta không cẩn thận vấp ngã mới đụng vào Tề đại ca, việc này nếu để nương ta biết, bà khẳng định sẽ chê ta chân tay lỏng lẻo, xin nhờ Xảo tử tử giúp ta giấu diếm.”

Nàng lôi tay áo Xảo Hạnh năn nỉ lấy lòng, Xảo Hạnh so với Phó Dung lớn hơn vài tuổi, thường ngày cũng hay nói chuyện với nhau, đây cũng không phải lần đầu tiên giúp Phó Dung giấu chuyện. Nếu lỗi sai bình thường, nàng đương nhiên thống khoái nhận lời, nhưng chuyện này có liên quan đến thanh danh của Phó Dung, không thể chỉ nói 2,3 câu liền bỏ qua. Cho dù tam tiểu thư có ngưỡng mộ Tề đại công tử, nàng cũng không thể lỗ mãng như vậy, chuyện này bị truyền ra ngoài sẽ không tốt đối với Phó gia.

“ Tiểu thư yên tâm, chút chuyện nhỏ này không đáng nói cùng phu nhân, nô tỳ không phải là kẻ nhiều chuyện.” Xảo Hạnh cười trấn an, lập tức lại uyển chuyển nhắc nhở: “ Trải qua chuyện lần này, tiểu thư nên nhớ giáo huấn, sau này đi đường nên chú ý một chút, nếu té xuống đất thật, bị thương thì thật phiền toái.”

Vừa không đắc tội chủ nhân là Phó Dung, lại ẩn chứa nhắc nhở, nếu Phó Dung thật sự chột dạ, nhất định sẽ nghe được. Phó Dung biết Xảo Hạnh có ý tốt, vội vàng cam đoan mình sẽ ngoan ngoãn, hồn nhiên như một đứa trẻ.

Nhìn nàng thân nhiên, Xảo Hạnh thoáng yên tâm, lại dặn dò Lan Hương cẩn thận chiếu cố tiểu thư hơn. Phó Dung trở về chỗ ngồi thì thấy Tề Sách đang đứng một bên Tề lão thái thái, cao giọng đọc lời chúc mừng trên tay cho lão nhân gia nghe. Thân hình cao ngất như tùng, thanh âm trong sáng sâu sắc, làm cho người khác thưởng thức và vui mắt.

Phó Dung nhìn nhanh một vòng chung quanh, phát hiện vô luận là thái thái, phu nhân, hay là thiếu nữ thanh xuân, ánh mắt đều rơi trên người Tề Sách. Phó Dung dùng đuôi mắt đánh giá tỷ tỷ. Phó Uyển buông mắt xuống, nhã nhặn lịch sự như nước, đầu ngón tay đặt trên đầu gối đánh nhịp chậm chậm, nhẹ nhàng hòa theo nhịp đọc của Tề Sách. Phó Dung càng thêm sốt ruột, tỷ tỷ dù không có động tâm, theo lý mà nói cũng có vài phần thưởng thức. Kết hôn từ trước đến giờ đều nghe theo lời cha mẹ, phụ thân và mẫu thân đều yêu thương các nàng, khẳng định sẽ hỏi trước ý tứ của các nàng. Nhưng tỷ tỷ và nàng không giống nhau, tỷ tỷ đoan trang thủ lễ, nếu không phải Tề Sách giao hoạt, tỷ tỷ sẽ không nói nhiều thêm một câu với nam nhân xa lạ. Như vậy chỉ cần cha mẹ chọn tốt nhân tuyển, tỷ tỷ lại hơi có chút lý giải và thưởng thức đối phương, nàng sẽ không phản đối.

Cách đó không xa, Tề phu nhân đang ngằm quan sát Phó Uyển, thấy Phó Uyển không có nhìn lên nhi tử, khẽ gật đầu. Luận nhân phẩm Phó Uyển rất hợp ý bà, luận gia thế nhân phẩm, Phó Phẩm Ngôn chỉ là tri phủ, thấp hơn so với trượng phu. Nhưng Phó Phẩm Ngôn còn trẻ, mới 33 tuổi đã làm quan tứ phẩm, hẳn lại khéo đưa đẩy lỗi đời, tiền đồ không có giới hạn. Hơn nữa tuy Phó Phẩm Ngôn là thứ tử, nhưng là nhị lão gia của phủ Cảnh Dương Hầu, nghe nói sau khi đại cô nương Phó gia làm trắc phi của thái tử, hoàng thượng đối với Cảnh Dương Hầu cũng coi trọng hơn, thăng quan

tam phẩm. Cuộc hôn sự này bà hoàn toàn tán thành, hôm nay chỉ quan sát, về sau không ngại hỏi nhi tử chủ ý như thế nào.

một mảnh yên tĩnh, Tề Sách đọc xong, cười hỏi Tề lão thái thái: “ Tổ mẫu thích nhất câu thơ nào?”

Chúng nữ quyến cũng không khỏi nghiêng tai lắng nghe, khi Tề Sách đọc thơ cũng không nói ra tên ai thủ khúc. hiện tại muốn Tề thái thái chọn khôi thủ, ít nhất phải báo ra tên khôi thủ, mà có thể đưa lời chúc mừng tới đây, khẳng định đều là công tử có thân phận, các nàng nghe xong có thêm hiểu biết ít nhiều.

Tề lão thái thái cười ánh mắt cong cong, nhìn trái phải, có chút bất đắc dĩ nói: “ Ta nào hiểu thi từ này, nghe cái nào cũng hay!”

Tề phu nhân cười phụ họa: “ Con dâu nghe cũng không hiểu, vừa mới nghe xong một bài thì quên một bài, mẫu thân không bằng chọn bài mà ngài nhớ nhất, hiểu nhất hai ba câu. Cũng giống như khi chúng ta mua trang sức, liếc mắt nhìn qua, hấp dẫn nhất khẳng định là thích nhất, ngài nói có đúng không?”

Tề lão thái thái gật đầu “ Lời này có lý, để ta nhớ lại xem.” Những khách nhân đều sôi nổi muốn đứng lên, Phó Tuyên nhỏ giọng hỏi Phó Dung “ Tam tỷ thích nhất câu nào?” Phó Dung cười khổ, nàng căn bản không có nghiêm túc lắng nghe, bất quá nàng nhớ rõ hai câu, kiếp trước Tề lão thái thái chọn hai câu này.

“ Ta thích nhất câu này, ‘ Bỗng nhiên mây lành rơi bệ cửa, tiên ông ôm đào hạ trường sinh’ là ai viết?” Tề lão thái thái rất nhanh mở miệng: “ Hai câu này đọc ra, tình cảnh kia rất sống động, giống như thấy lão thần tiên thật, cũng không biết nhi tử nhà ai giỏi như vậy?”

Tề Sách lật ra một tờ giấy, xem một lúc cười nói: “ Hồi tổ mẫu là Vân Thăng làm, Khanh vương điện hạ đón dâu, Vân Thăng cùng vương gia,

vương phi phải đi kinh thành, nhưng hẩn nhớ kỹ lão nhân gia ngài, cố ý đưa lời chúc mừng tới đây.”

Cái tên quen thuộc lần nữa lọt vào tai, Phó Dung cúi đầu, không yên lòng vuốt mu bàn tay. Vân Thăng là tên chữ của Từ Yến, quan hệ của quận vương phủ cùng Tề gia không tệ, Từ Yến cùng Tề Sách lại có giao tình, tặng lễ chúc thọ là chuyện phải làm.

Câu nói tiếp theo Phó Dung không nghe vào, ngược lại các tiểu cô nương ở đây đều lộ ra một tia khát khao. Thành Tín đô có 2 nhân vật tôn quý lại có dung mạo so với Phan An giai công tử, Tề Sách tuy tốt nhưng chỉ đứng hàng thứ 2, bởi vì vô luận dung mạo hay thân phận, Từ Yến đều hơn hẳn 3 phần. Kỳ thật Phó Thần cũng không thua kém Tề Sách, chỉ vì Phó gia ở Tín Đô thành căn cơ yếu, cô nương thấy qua Phó Thần không nhiều, danh khí tự nhiên đứng sau Tề Sách.

Đó là kiếp trước phụ thân, huynh trưởng ở ngoài, là nam nhân đối tốt với nàng nhất, cũng là nam nhân duy nhất mà nàng cảm thấy áy náy nhất. Mẫu đơn dưới ánh mặt trời nở sáng lạn, Phó Dung nhìn gốc ngụy tử ở bên kia, phảng phất như thấy nhân duyên ngăn ngại của nàng cùng Từ Yến, vui sướng, phiền lòng rõ ràng như ở trước mắt. không ai chú ý nàng thất thần, trừ bỏ Tề Sách chuẩn bị rời đi. Kỳ thật Tề Sách không có ý định nhìn nàng, hẩn muốn nhìn là Phó Uyển, chỉ là Phó Dung ngồi bên cạnh Phó Uyển, thấy Phó Uyển thủy chung chưa từng nhìn hẩn, trước khi thu hồi tầm mắt, Tề Sách tùy ý liếc nhìn Phó Dung.

Lại thấy tiểu cô nương kinh ngạc nhìn chăm chăm về đằng trước, nét u buồn trong mắt hoàn toàn không hợp so với tuổi của nàng, có tiếc nuối cùng buồn bã. Tề Sách tự nói với mình không thể nhìn nữa, bị người khác phát hiện sẽ không tốt, nhưng hẩn khống chế không được, bởi nàng lúc này quá phức tạp cùng tiểu cô nương dùng thủ đoạn vụng về có ý đồ hấp dẫn hẩn khi nãy như là 2 người.

Phó Dung cũng không phải dạng người đa sầu đa cảm, đột nhiên nghe được tên của chồng trước, khó tránh khỏi nhớ đến một ít ngày ôn tồn lúc trước, rất nhanh cũng liền hồi thần. Khi hồi thần theo bản năng để phòng nhìn về phía Tề Sách, thế mới phát hiện không có thân ảnh Tề Sách bên người Tề thái thái. Tò mò quay đầu tìm kiếm, vừa lúc đụng phải ánh mắt dò xét của Tề Sách.

hắn nhìn nàng làm cái gì? Đúng rồi, nhất định là nhìn lên tỷ tỷ, có tật giật mình mới lập tức phát hiện nàng nhìn hắn chăm chú. Vừa nghĩ như thế, Phó Dung hung hăng trừng mắt nhìn Tề Sách. Tề Sách ngờ ra, lập tức cười, không còn lưu luyến, không nhanh không chậm bước đi về phía trước. Là bởi vì gặp hắn nhìn lên tỷ tỷ của nàng mà không nhìn nàng, nên mới mất hứng? Sao lại nông cạn như thế, cả tỷ tỷ ruột cũng ghen tị, thật là bị chiều hư...

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Khi mặt trời lặn, rốt cuộc Tề phủ cũng yên tĩnh lại.

Tề Sách đổi qua một thân thường phục đi vào chính phòng: “ Mẫu thân tìm con?” Tề phu nhân ý bảo hãnh ngồi xuống uống trà, sai bọn nha hoàn ra hết bên ngoài, hỏi một chút sự tình ban ngày, đột nhiên buông thấp giọng nói: “ Hôm nay có nhiều cô nương vừa độ tuổi đến đây như thế, lúc con đến sau có xem thấy thích ai ko?”

Tề Sách buông chén trà, có chút buồn cười nói: “ Phi lễ chó nhìn, mẫu thân đem nhi tử thành dạng người gì vậy?”

Tề phu nhân liếc mắt quở hãnh, bất quá bà cũng sờ ko thấu tính tình nhi tử, có tâm tư gì đều che đậy hết, không cho người khác dễ dàng đoán được, liền nói thẳng vào chủ đề: “ Tuổi tác của con cũng không còn nhỏ, ta cùng tổ mẫu con cảm thấy nhị cô nương của Phó gia tướng mạo song toàn, cùng với con rất xứng đôi, con nghĩ như thế nào? Nếu vừa lòng, chúng ta nên chuẩn bị cầu hôn, miễn cho người khác nhanh chân tới trước.” một đóa hoa mềm mại dịu dàng như thế, còn có rất nhiều người muốn đấy.

thì ra mẫu thân cũng coi trọng Phó Uyển, Tề Sách buông mi uống trà, giả vờ nhớ lại: “ Vẫn chưa được nhìn tỉ mỉ, nếu mẫu thân cùng tổ mẫu đều vừa ý nàng, không ngại lấy danh nghĩa muội muội mời tỷ muội các nàng đến làm khách quý phủ chúng ta. Mẫu thân nhân có cơ hội cần thận quan sát tính nết của nàng, nếu thích hợp, nhi tử sẽ nghe theo an bài của mẫu thân.”

Phó Uyển đoan trang là tốt, nhưng quá giữ lễ nghĩa, liếc mắt cũng không nhìn hãnh một lần, làm cho hãnh không nhìn thấu tâm tư của nàng. Tề Sách

muốn đả động Phó Uyển trước, làm cho nàng thích mình, lưỡng tình tương duyệt thì hôn nhân mới mỹ mãn, nếu sau khi tiếp xúc Phó Uyển cũng không động tâm, hẳn cũng không tự tìm phiền chán.

Nghe hẳn nói như vậy, Tề phu nhân đại hỷ: “Được, lát nữa ta liền dẫn dò muối muối của con.” Tầm mắt nhi tử cao, trước đó đã cự tuyệt không ít các mối hôn sự, hôm nay có điểm buông lỏng, đích thực đã giải quyết một tâm bệnh của bà.

“Nương muốn dẫn con cái gì?” Cửa đột nhiên tối sầm lại, Tề Trúc cười đi vào phòng, thân mật ngồi bên dưới Tề phu nhân, ánh mắt nhìn qua nhìn lại giữa mẫu thân và huynh trưởng, “Tâm sự thì liền tâm sự đi, tại sao lại nhắc tới muối?”

Tề Sách cúi đầu uống trà, sự tình còn chưa định xuống, nữ nhi lại còn nhỏ, Tề phu nhân không muốn nói rõ, tùy tiện tìm đại lý do: “Tổ mẫu của con thích ba tử muối Phó gia, hôm nay nhìn thấy họ lại cùng với ta khen một phen, A Trúc con cùng các nàng thân cận, thừa dịp mẫu đơn trong vườn nhà ta nở rộ, mấy ngày nữa con mời tử muối các nàng tới nhà chúng ta chơi đi, để đỡ tổ mẫu con vui vẻ.”

Tề Trúc nhếch miệng, trong mắt lóe lên một chút không vui: “Họ nào có chơi cùng con, con nghe Phó Dung nói cuối tháng muốn cùng Ánh Phương đi núi Tử Vi, Uyển tử tử và Tuyên Tuyên chắc chắn sẽ cùng đi. Khi trở về đã tới đoạn ngo, mọi nhà đều bận rộn chuẩn bị đón lễ, mẫu thân thật sự muốn mời các nàng thì chọn dịp khác đi.”

Tề Sách ngoài ý muốn nhìn muối muối một cái, nếu muối muối thật thích Phó Dung, vậy phải kêu nhũ danh của Phó Dung mới phải, nhũ danh này nghe nói khi nàng còn nhỏ nói không rõ ‘Dung’ mà kêu thành ‘Nùng’ nên được nhũ danh yếu ớt. Mà không phải gọi thẳng đại danh của nàng. Phản cảm với Phó Dung sao? Phó Dung có sắc không tài, nông cạn lỗ

mãng, khó trách muội muội không thích. May mắn hẳn muốn cưới là Phó Uyển, tương lai không cần lo lắng quan hệ chị dâu em chồng.

Có người muốn cưới nàng dâu, thì cũng có người cân nhắc gả nữ nhi. Màn đêm buông xuống, Kiều Thị rửa mặt xong chui vào chăn, dựa vào trong ngực trượng phu, cùng với ông lão nhải nhắc tới sự việc ở Tề phủ: “Thiếp nghe ý tứ của bọn họ là coi trọng Uyển nhi của chúng ta, chàng cảm thấy như thế nào?”

Phó Phẩm Ngôn cẩn thận suy nghĩ lời của Tề lão thái thái, liên tưởng đến sự ân cần của Tề Sách buổi sáng, trong lòng đã có 7 phần xác định: “Hơn phân nửa chắc đúng.”

“Vậy chàng tán thành sao?” Kiều Thị có chút buồn bã, “Ta thấy qua Tề Sách vài lần, đúng là chàng rể tốt, chỉ là sang năm kiểm tra đánh giá xuống dưới, nếu chàng được như ý vào kinh nhậm chức, chẳng phải chúng ta cùng Uyển nhi phân ra?” Tuy Tín Đô cách kinh thành cũng gần, nhưng nghĩ tới bà bỏ trường nữ một mình ở đây, ánh mắt Kiều Thị liền cay xè.

Phó Phẩm Ngôn vỗ vỗ lưng bà, trầm mặc một lát rồi khuyên nhủ: “Cũng không còn cách nào khác, nếu ta có được vào kinh, cũng phải sang cuối năm sau, hiện tại Uyển nhi không gả, khi đó sang một năm liền 17 tuổi. Chúng ta đã rời kinh nhiều năm, sau khi trở về, phải làm quen hết thầy mọi người một lần nữa. thân phận cao thì chướng mắt chúng ta, còn thân phận thấp chúng ta lại chướng mắt hẳn, nếu cứ tiếp tục tuyển chọn nữa không cẩn thận sẽ trở ngại Uyển nhi. Tổ Nương nàng cũng không cần lo lắng, Tề Sách có tài học, thi đậu tiến sĩ thì cũng phải vào kinh, lúc ấy không phải cả gia đình sẽ được đoàn viên sao? Lại nói sang năm kiểm tra đánh giá, ta cũng không có mười phần năm chắc, nếu lỡ...”

“không có nếu.” Kiều Thị che miệng trượng phu, không cho ông nói xui, “Chàng có bản lĩnh, tâm tưởng muốn cái gì đều sẽ thành.” Qua nhiều

năm như vậy, bà nhìn ông từ một tiến sĩ ngây ngô lớn lên thành tri phủ một châu, bà rất tin tưởng ông.

Bà ngửa đầu, dưới ánh đèn làm cho những ái mộ, kính trọng trong mắt bà được nhìn thấy rõ ràng, đủ để hòa tan tâm bất kỳ nam nhân nào. Bị thế tử chăm chú nhìn như thế, Phó Phẩm Ngôn sắp hóa thành nước, nhưng đáy lòng đột ngột dâng lên dục vọng mãnh liệt, rất muốn hung hăng muốn bà, làm cho bà biết ái mộ của bà không hề lãng phí, làm cho bà biết nam nhân của bà có bao nhiêu lợi hại, vô luận là trên quan trường hay trên giường.

Ánh mắt từ chiếc cằm trắng nõn khéo léo kia dời xuống, cùng với tay của ông tiến vào quần lót của bà cao thấp khởi động. Cổ họng Phó Phẩm Ngôn căng lên, xoay người đè lên bà, đến gần lắm nhắm bên tai bà nói: “Tổ Nương còn nhớ rõ không, khi ta 17 tuổi đã cưới nàng, đêm đó nàng cực kỳ xinh đẹp...”

Kiều Thị sớm đỏ mặt khi ông thuần thực trêu chọc, nghe vậy cách lớp quần áo đè lại tay của ông, “Vậy theo chàng nói, bây giờ thiếp không đẹp?” Chân mày hơi nhướn, mắt đẹp trừng lên, đẹp để mà quyến rũ.

Phó Phẩm Ngôn cười trầm thấp, mang theo tay bà cùng nhau động: “Đẹp càng thêm đẹp, Tổ Nương là hoa, hàng đêm được phu quân ta tưới nước, há có thể không đẹp?” Từng câu nhu tình mật ý nói ra, dễ tâm can của bà tình nguyện đón ý hòa theo ông làm chuyện hoang đường, tại đồng ruộng xanh tươi bữa bãi mà nở rộ.

Buổi tối nhu tình mật ý quá tuyệt vời, vào ban ngày liền dễ nói chuyện, sáng sớm bị Phó Dung đến cầu xin, Kiều Thị rốt cuộc buông lỏng: “Con đi cũng được, nhưng phải mang ca ca cùng đi nghỉ ngơi mấy ngày đó, cho hẳn đi theo ta mới yên tâm.”

“Con vốn chính là tính toán như vậy.” Phó Dung ngoan ngoãn nói, xoay người đi theo Phó Uyển năn nỉ: “Tỷ tỷ cùng đi với muội chứ, đem theo

muội muội nữa, ba tỷ muội chúng ta đã lâu không có đi ra ngoài chơi rồi.” Kiếp trước Tề gia rất nhanh sẽ gửi thiệp tới, nàng không yên lòng nếu để tỷ tỷ ở nhà. Phó Uyển không muốn đi, nhìn bên ngoài mặt trời chói lọi, cau mày nói: “ Ngày oi ả tắm ôn tuyền cái gì?” Phó Dung dự đoán được tỷ mình sẽ nói như vậy, nên cười hì hì giải thích: “ Tỷ không hiểu đâu, khi muội dưỡng bệnh ở thôn trang, nghe Cát tiên sinh nói qua chuyện ngâm ôn tuyền, nói là tắm ngày hè còn tốt hơn so với ngày đông, mồ hôi ra nhiều, dễ dàng đem độc trong người thoát ra. Tỷ tỷ tắm nhiều sẽ làm khuôn mặt càng trắng đẹp.” nói xong đưa tay sờ khuôn mặt Phó Uyển.

“ Đừng làm rộn.” Phó Uyển đánh tay nàng, nhìn ánh mắt mong đợi của muội muội, đồng ý một cách không tình nguyện, “ Chỉ một lần này, lần sau không được lấy lý do này nữa.” Phó Dung nghịch ngợm tựa vào trong ngực nàng.

Đợi Phó Tuyên kết thúc khóa học trở về, Phó Dung hỏi nàng có đi hay không, Phó Tuyên cự tuyệt không chút nghĩ ngợi, Phó Dung xoa đầu gọi nàng ‘ Một sách’ cũng không đi theo khuyên nhiều. Tiểu muội muội này rất lợi hại, không cần nàng bận tâm cái gì cả.

Ngày cuối tháng hôm đó, Phó Dung dậy thật sớm trang điểm, cố ý đem theo hai mảnh lụa dài màu hồng để làm khăn bịt trán khi bơi lội, để vào trong cùng với trang phục. Hoa điền dính nước dễ bị rách, kiếp trước khi nàng tắm rửa đều dùng khăn bịt trán để ứng phó.

Lúc hai tỷ muội ra cửa, Phó Phẩm Ngôn cùng Kiều Thị đi ra ngoài đưa tiễn, nhiều lần dặn dò Phó Dung thành thật theo bên cạnh tỷ tỷ không cho chạy loạn. Lại dặn Phó Thần phải cảnh giác, chung quy không phải thôn trang nhà mình, ai biết hạ nhân có thành thật hay không?

“ Phụ thân yên tâm, nhi tử đã hiểu.” Trong giọng nói Phó Thần mang theo một chút tàn nhẫn. Trước khi hai muội muội xuống tắm ôn tuyền, hẳn

sẽ đích thân kiểm tra phụ cận đã an toàn chưa, nếu như có kẻ háo sắc có ý đồ rình coi, đích thân hấn sẽ móc mắt của kẻ đó.

Phó Phẩm Ngôn vẫn thật tin tưởng trưởng tử, “ Nhớ sớm trở về một chút, đừng ở bên ngoài lâu để bị chậm trễ.” Phó Thần gật đầu, sau khi cáo biệt với Kiều Thị, liền leo lên ngựa xuất phát. Phó Dung cùng Lương Ánh Phương thương lượng xong, sẽ cùng nhau hội hợp ở ngoài cửa thành nam.

Ra khỏi thành, Phó Dung lặng lẽ ló đầu ra nhìn về phía trước, xa xa nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang đậu ở ven đường dưới cây dương liễu, Phó Dung quay đầu nói với người bên cạnh: “ Tỷ tỷ nhìn xem, muội khẳng định Ánh Phương sẽ tới sớm hơn so với chúng ta mà!”

Phó Uyển không động, nắm lấy tay muội muội đem nàng kéo lại: “ Cần thận bị người khác nhìn thấy.”

Phó Dung nhỏ giọng giải thích: “ Bên này vắng người...”

“ Chính Đường!” Đột nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói vang dội, hô to tên chữ của Phó Thần. Giọng nói này Phó Dung đã nghe qua vài lần, hảo tâm giải thích cho tỷ tỷ: “ Đó là ca ca của Ánh Phương.” Phó Uyển hơi nhíu mày, nghi ngờ nhìn nàng: “ Làm sao muội biết đại công tử của Lương gia? Khi muội đến Lương gia chơi đã từng gặp mặt?” Phó Dung đau đầu dựa vào phía sau, nhắm mắt lại giả bộ khó chịu: “ Tỷ tỷ đừng nghĩ nhiều có được hay không? hấn là ca ca của Ánh Phương, ngẫu nhiên gặp được vài lần, muội đương nhiên nghe ra giọng nói của hấn, có cái gì kỳ quái sao?” Tỷ tỷ cái gì cũng tốt, chính là quản nàng rất chặt, nếu không phải sợ tỷ tỷ một mình đi làm khách Tề phủ, nàng cũng không muốn mời tỷ tỷ đi chơi lần này.

Phó Uyển cũng ý thức được mình lo lắng quá mức, ôn nhu chịu tội: “ Tỷ tỷ không có ý đó, chỉ là Nùng Nùng quá xinh đẹp, tỷ chỉ sợ người bên ngoài đối với muội động tâm tư xấu.”

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Phó Dung không phát hiện Phó Uyển cùng Lương Thông chạm mặt nhau, nàng nghiêm túc nghe Lương Ánh Phương nói khi bơi lội cần lưu ý cái gì, nghe xong tâm tình rất tốt. Thời tiết sáng sủa, gió thổi nhẹ phất phơ, cùng nhóm tỷ muội tốt đi du lịch, loại tư vị tự do tự tại này ở kiếp trước từ sau khi nàng 15 tuổi gả cho người ta cũng không thể hưởng thụ qua.

Đáng tiếc lại có người chuyên môn chống đối với nàng, nhất định muốn hướng trên người nàng hất thùng nước lạnh. Trong nháy mắt giọng nói của Tề Sách lọt vào tai, Phó Dung lập tức nắm chặt tay. Tại sao hắt lại ở chỗ này? Sau khi bình tĩnh, Phó Dung đã nhớ ra, ở phía đông nam Tín Đô thành này có ngọn núi Tử Vi phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, các nhà giàu xa gần cũng ở trên núi cất một biệt viện. Quận Vương phủ, Tề gia là hai nhà giàu trong thành chiếm địa phương này sớm nhất. Phó Dung biết Tề gia có thôn trang ở đây, nhưng nàng lại không thể nào ngờ được lại gặp Tề Sách ở dưới chân núi, khéo đến mức không thể tin được.

“ Chính Đường, Thiệu Cừ, sao các người lại tới đây?” Tề Sách mặc một thân áo xanh nhạt ngấn, thân hình cao ngất đứng trong bóng cây ở ven đường, trên đầu cài trâm bạch ngọc được ánh mặt trời chiếu xuống theo khe hở lá cây trông thật rạng rỡ, càng làm ngũ quan của hắn thêm xuất chúng.

Phó Thần nhìn tùy tùng bên cạnh hắn một chút, xuống ngựa nói: “ Cùng muội muội đi dạo trên núi, nhìn người trong sân vắng tanh, thì ra đã sớm tới đây rồi.” Tề Sách cười cười đi về hướng hai người Phó Thần: “ Thời tiết quá nóng, ta ở nhà tâm trí không tinh táo để xem sách được, liền tới đây,

hôm qua mới tới, sáng nay đột nhiên muốn đi ra ngoài chút, không ngờ gặp phải các người thật là có duyên.”

Lương Thông nói tiếp: “ thật khéo, vậy người tiếp tục đi giải sầu, bọn ta đi trước để thu xếp. Gia trang của hai nhà chúng ta cũng gần, Bá Ngọc có muốn đến ngồi một chút không, sư huynh đệ chúng ta đã lâu không cùng nhau luận bàn rồi.”

Tề Sách gật đầu, hỏi rõ bọn họ khi nào thì trở về trong thành, cười thỉnh hai người đi trước, từ đầu đến cuối không có nhìn sang xe ngựa bên kia. Lương Ánh Phương lại len lén nhìn hắt, xe ngựa lại một lần nữa di chuyển, nàng bĩu môi, nhỏ giọng nói với Phó Dung: “ Nơi nào cũng gặp phải người nhà bọn họ, kgông biết Tề Trúc có tới không, Nùng Nùng ta nói xui trước, nếu Tề Sách đem Tề Trúc cũng mang tới biệt viện nhà ta, mà người lại cùng nàng nói chuyện, ta liền không dạy bơi cho người.”

Phó Dung trong lòng vừa động, nghi hoặc hỏi: “ Ta biết người chán ghét Tề Trúc, nhưng sao người cũng phản cảm với ca ca của nàng vậy, hay là Tề đại ca có đắc tội với người?”

Phó Uyển an tĩnh nghe hai người tâm sự, đem màn xe nhếch lên một góc kéo xuống, quay đầu chợt nghe Lương Ánh Phương ai oán nói: “ Tề Sách là ngụy quân tử, mỗi lần luận võ trước đây, hắt đánh không lại ca ca của ta liền bày trò, cố ý làm ca ca phân tâm dẫn đến thua cuộc. Ta biết binh bất yếm trá, nhưng đó chỉ là một trận tỷ thí nhỏ hắt cũng phải làm như vậy, có thể thấy được hắt là loại người thích tính toán, nhỏ nhen, uống cho tổ phụ của ta còn khen hắt thông minh.”

hiện tại Phó Dung thích nhất nghe người khác nói xấu Tề Sách, đặc biệt là trước mặt tỷ tỷ, lập tức phụ họa nói: “ Nhìn như quân tử, không nghĩ tới lại hẹp hòi như vậy, có thể thấy được tri nhân tri diện bất tri tâm!”

nói xấu sau lưng người khác, Phó Uyên không muốn nghe muội muội nói bậy về người khác, nên nhỏ giọng khuyên nhủ: “ Các người cũng không rõ ràng biết hẳn cụ thể là người như thế nào, nếu Lương lão tiên sinh khen hẳn như thế, tất nhiên hẳn cũng có chỗ tốt, chúng ta cũng đừng bình phẩm thêm nữa. Ánh Phương nói tiếp bí quyết nín thở đi, ta nghe rất thú vị.”

Lương Ánh Phương hướng Phó Dung chớp mắt. Phó Dung lặng lẽ cười, nếu tỷ tỷ là nam tử, đây mới đích thực là quân tử. ba chiếc xe ngựa dọc theo đường núi chậm rãi đi, vòng qua mấy vòng, cuối cùng cũng tới nơi. Chỉ thấy tường trắng ngói xám thấp thoáng tại giữa rừng, như đào nguyên tiên cảnh.

Phó Dung ghé vào cửa sổ cảm thán: “ Nơi này thật đẹp, cây cổ dong dong như cái lọng, trong rừng chim hót hoa thơm, nhàn hạ đi trong núi một chút, mệt mỏi về nhà ngâm nước nóng, quả thật mỗi ngày đều như thần tiên.” Đáng tiếc nhà mình tới sau, địa phương tốt đã sớm bị các thế tộc Tín Đô chiếm hết, nơi hoang vu khác không mua cũng được.

Phó Uyên cũng thích nơi thanh nhã, không khỏi làm theo muội muội cùng nhau nhìn một vòng, đến khi Phó Thần ở bên ngoài gọi các nàng xuống xe, làm Phó Uyên đỏ mặt, vội vàng ngồi ngay ngắn, thay muội muội chỉnh lại quần áo.

Ngoài xe ngựa, Lương Thông khẩn trương đứng bên cạnh Phó Thần, âm thầm may mắn muội muội cũng ngồi bên trong, lấy lý do cho hẳn tiếp cận Phó Uyên.

hắn cao hơn Phó Thần nửa cái đầu, thân hình cao lớn đứng ngốc ở đằng kia, cực kỳ bắt mắt. Phó Thần cũng không nghĩ nhiều, mỗi ngày hai người đều giao tiếp, tình như huynh đệ, hơn nữa hẳn hiểu rõ Lương Thông, thay vì nói hẳn không gần nữ sắc, không bằng nói đầu hẳn thiếu hiểu biết, yêu vô thành si, trời sinh không có ý niệm về quan hệ nam nữ. Có hai thứ này, nên lòng phòng bị, kiêng dè của Phó Thần đối với hẳn nhạt đi.

Chỉ có Phó Uyển thừa dịp lúc muội muội xuống xe, lặng lẽ liếc nhìn bên ngoài một chút, nhìn đến bóng người Lương Thông liền nhú mày. Là nàng sơ sót, vì mỗi lần Lương Ánh Phương ra cửa đều đi một mình, nên quên lần này nàng tới thôn trang có huynh trưởng cùng đi, nên không chuẩn bị mũ che.

“Uyển tỷ tỷ xuống xe đi, muội đỡ tỷ.” Lương Ánh Phương rất nhiệt tình nói, Phó Dung cũng xoay người đi giúp tỷ tỷ, trong dư quang thấy Lan Hương, Bạch Chỉ từ chiếc xe ngựa phía sau đi xuống, ánh mắt hơi trầm xuống.

Bạch Chỉ là nha hoàn tỷ tỷ tín nhiệm nhất, không có chứng cứ rõ ràng, nàng không dễ dàng động tới được, cố tình lúc này Bạch Chỉ rất giữ bốn phận, lời nói cử chỉ không cho người khác tìm ra nửa điểm sai, nếu nàng tùy tiện tìm lỗi sai oan uổng nàng, làm Bạch Chỉ khóc nháo lên, dù tỷ tỷ yêu thương nàng mấy cũng sẽ rất khó xử.

“Ánh Phương mau dẫn chúng ta đi dạo đi, cảnh sắc nơi này thật đẹp.” Phó Uyển nắm tay muội muội khẽ thúc giục, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo một ít hưng phấn, đây là phản ứng tự nhiên của cô nương khi nhìn thấy điều mới lạ.

Ai cũng không thấy điều khác lạ của nàng, trừ Lương Thông từ sau khi màn xe được đẩy ra luôn lặng lẽ chú ý tới Phó Uyển. Thấy Phó Uyển nhú mày, hắn cho rằng nàng ngồi xe không thoải mái, đang muốn hỏi một câu, liền thấy Phó Uyển bất động thanh sắc đi đến bên cạnh Phó Dung, vừa lúc làm cho hắn không nhìn thấy. Lúc đầu Lương Thông cho rằng cử chỉ của Phó Uyển là vô tâm, chờ hắn phát hiện Phó Uyển không chịu trực tiếp đối mặt với hắn thì Lương Thông mới ý thức được một điều.

cô nương nhà người ta phát hiện hắn nhìn trộm nên trốn hắn, là bởi vì không muốn cho hắn nhìn thấy. Nghĩ tới trong lòng Phó Uyển đang mắng hắn vô liêm sỉ, Lương Thông hồi hận xanh cả ruột. Sao hắn lại dần như

vậy! Phàm là cô nương trong sạch nào gặp phải tình huống như thế cũng sẽ trốn đi, hẳn phải làm sao để nhìn thấy người đây? Nhưng mà, ai bảo nàng quá xinh đẹp, làm hẳn không quản được ánh mắt cũng không quản được tâm.

Lương Thông sờ mũi một cái, nhìn theo 3 cô nương bước chân nhẹ nhàng đi tới hậu viện, tạm thời áp chế ảo não cùng không cam lòng, mời Phó Thần tới phòng khách nghỉ ngơi. Vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, làm cho mệt mỏi trên đường tan hết, Phó Dung muốn đi ngâm ôn tuyền, lần trước được ngâm ôn tuyền là vào năm kia ở Giang Nam.

Lương Ánh Phương lập tức bày ra nhiệt tình của chủ nhà, dẫn hai tỷ muội đến Thanh Tuyền các bên kia, đi sau có 3 nha hoàn cầm theo quần áo để thay. Thanh Tuyền các là nơi chuyên dụng cho nữ quyến Lương gia dùng, trước mặt có 3 gian nhà trúc để tắm rửa nghỉ ngơi, phía sau nhà trúc là ôn tuyền, kề bên ôn tuyền có một tòa núi nhỏ bao quanh. Dưới chân núi nhỏ có cỏ xanh làm nền, có hoa điểm xuyến, thật ý vị, hậu viện Thanh Tuyền các có vách tường cao khoảng 2 người vây quanh, ở ao ôn tuyền cũng có nha hoàn canh chừng, bởi vậy vấn đề lúc trước Phó Thần lo lắng căn bản chính là dư thừa.

Sau khi cùng ngâm ôn tuyền, 3 cô nương vui vẻ tụ cùng một chỗ. Muốn ngâm ôn tuyền tất nhiên phải ăn mặc mỏng, Phó Dung mặc một thân quần áo lụa đỏ nhạt, nhìn thấy cả bụng. trên trán quấn khăn màu hồng càng làm cho nàng thêm diễm lệ, đến bên cạnh ao, Phó Dung đơn giản đem sa y ném trên bờ đá bạch ngọc, chậm rãi ngồi vào trong nước. Nước cạnh ấm áp mà thoải mái, Phó Dung thích ý ngẩng đầu, nhắm mắt lại thở dài, quay đầu nhìn xem hai người kia. Phó Uyển khoác sa y màu xanh nhạt, cũng nhìn thấy rõ bụng như ẩn như hiện, trong 3 người tỷ tỷ da mặt mỏng nhất, vào ban ngày mặc thành như vậy không chỉ đỏ mặt, cổ vai những địa phương lộ ra bên ngoài cũng ửng đỏ.

Phó Dung có chút ganh tị nhìn chăm chăm ngực tỷ tỷ, đợi tỷ tỷ phát hiện đúng lúc dời mắt đi, qua xem Lương Ánh Phương. Người Lương gia đều đen, Lương Ánh Phương cũng không ngoại lệ, sắc da màu vàng. đi bên cạnh tỷ tỷ liền thấy khác biệt rất rõ ràng, theo Phó Dung vô luận là nam hay nữ có da trắng mới được xem là tuần mỹ, nhưng nàng chưa từng cảm thấy Lương Ánh Phương khó coi, đặc biệt là khi mặc ít quần áo. Lương Ánh Phương có đôi chân dài cân xứng tinh tế, không có tí thịt thừa nào, đẹp nhưng không gầy yếu, ngược lại nàng lại thấy tràn đầy sức sống.

Phó Dung hâm mộ đến đỏ mắt, nàng cái gì cũng tốt chỉ tội có thấp một chút, đến cả muội muội cũng cao hơn nàng, thì càng đừng nói đến tỷ tỷ cao gầy này. Tiểu cô nương 13 tuổi, chiều cao, ngực không bằng tỷ tỷ, đôi chân không dài bằng bạn thân, Phó Dung căn môi đợi hai người kia đến gần. Đột nhiên giơ tay gạt nước vào hai người, gạt xong liền trốn ra xa, sợ 2 người kia liền thủ phản kích, chú ý mình phải chiếm được tiện nghi, vừa trốn vừa cười.

Hai người Phó Uyển nhìn đến ngây người, chỉ thấy cô nương trong nước da trắng như tuyết, eo thon chân dài, tóc đen phiêu tán nhộn nhạo trên sóng nước, càng làm nổi bật lên đôi vai khả ái. Đẹp nhất là lúc nàng ngoái đầu nhìn lại cười, ánh mắt giảo hoạt, lùa hồng trên trán thêm yêu dã, điểm lệ vô song.

Phó Uyển hoàn hảo, nhìn đến xem thường, Lương Ánh Phương lần đầu nhìn thấy Phó Dung như vậy, ánh mắt không khỏi có chút đăm đăm: “Nùng Nùng sao lại thế, người thật là, trách không được ca ca ta nói ta giống như một thằng nhóc, so sánh với tỷ muội các người ta giống như cục than đen.

Phó Dung thuận miệng cười nói: “Than đen mau xuống đây dạy ta bơi đi.” Lương Ánh Phương “bùm” nhảy xuống, bọt nước văng khắp nơi, thoáng chốc hai người liền truy đuổi nhau trong ao. Phó Uyển ngồi một bên cười, nhìn các nàng trong hồ nháo.

Bên kia Phó Thần cùng Lương Thông cũng đi ngâm ôn tuyền, chung quy cũng từ rất xa chạy đến, có thể hưởng thụ ai mà không chịu chứ. Trong hồ bơi hai vòng, Phó Thần dựa vào bên cạnh nghỉ tạm, nhìn Lương Thông đối diện ngồi yên, hiếu kỳ nói: “ Sư huynh có tâm sự?”

Lương Thông lắc đầu, vì hồi này khi xuống nước thì tùy tiện nên bọt nước theo cơ ngực rần chắc chảy xuống, được ánh sáng phản xạ lấp lánh. Phó Thần theo dõi mặt hắn, càng thêm kỳ quái: “ Đệ thế nào cảm thấy huynh hôm nay có chút không thích hợp?” Ngốc đến ngây ngẩn người.

Bị hắn hỏi nhiều lần, Lương Thông đỏ mặt. Có thể thích hợp mới là lạ, trên đường đi muốn được gặp mặt Phó Uyển, đến chỗ này, nghe thấy Phó Uyển cũng đi tắm hồ, trong đầu không kìm được nghĩ tới chuyện khác. Hắn biết đây là hành vi của súc sinh, hắn cũng không muốn làm súc sinh, nhưng mà chính hắn không nhịn được.

May mắn mặt hắn đủ đen, hơn nữa nước nóng dễ làm đỏ mặt. không đợi Phó Thần nhìn ra manh mối, bằng không lấy sự thông minh của Phó Thần, nghĩ tới nguyên nhân Lương Thông đỏ mặt, đến lúc đó đừng nói là sư huynh dù cho là sư phụ, cũng không thể nào tránh được một trận đấu .

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 17

“ Ngày mai chúng ta mang các muội ấy vào trong núi đi dạo đi? Chuẩn bị vài món ăn thôn quê, liền ăn ở ngoài luôn đi?” Sau một lát, Lương Thông chợt dạ đề nghị.

Phó Thần lắc đầu: “ E là đợi cả hai bên sẽ muộn mắt, Nùng Nùng quyết tâm học bơi, chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian đi ra ngoài, hưởng hồ muội ấy rất lười, ngồi xe ngựa đi đâu chơi không thành vấn đề, huynh bảo muội ấy đi bộ, muội ấy nhất định không chịu.”

Lương Thông thất vọng, Phó Dung cùng muội muội không đi, Phó Uyển càng không có khả năng sẽ đi. “ Nếu không chúng ta đi săn thú để làm vài món, buổi tối ở trong sân nướng ăn?” Trong lòng ngứa ngáy, Lương Thông vắt óc tìm mọi cơ hội để thấy mặt Phó Uyển.

Phó Thần ngẫm nghĩ: “ Chủ ý này không sai, cả ngày các muội ấy chỉ ở trong nhà chắc chưa được ăn món như vậy!”

Lương Thông cực kì mừng rỡ, nên buổi chiều không bận trệt mũi tên nào. Trước khi mặt trời lặn, hai người thắng lợi trở về, Phó Dung , Lương Ánh Phương hưng phấn đi xem náo nhiệt, Lương Thông nhìn phía sau 2 người, cố nén mới không mở miệng hỏi thăm, một bên cúi đầu nhìn xuống con mồi, một bên lắng nghe huynh muội Phó Thần nói chuyện.

Phó Uyển thích thanh tĩnh, theo thói quen Phó Thần cười dặn dò Phó Dung: “ Buổi tối chúng ta nướng đồ ăn, huynh tự mình nướng.” Ca ca rất giỏi nướng đồ ăn, Phó Dung vô cùng vui vẻ, lấy lòng nói: “ Cần muội hỗ trợ hay không?”

Phó Thần chê cười nàng: “ Thôi đi, không cần thận lại bị thương ở tay, sau đó muối không cần lại lấy nước mắt ăn vạ với huynh, Uyển Uyển mà nói lời này thì không sai biệt lắm.” Lương Thông trong lòng vừa động, có lẽ tối nay có thể được ăn món nàng làm?

Đáng tiếc sau khi Phó Uyển nghe nói liền trực tiếp kêu Phó Dung, Lương Ánh Phương trở về, đợi Phó Thần làm tốt món ăn rồi sai nha hoàn đưa tới hậu viện. Lương Thông khó có thể tin được, tựa như nhiệt huyết sôi trào bị một thùng nước lạnh từ trên trời giáng xuống.

Phó Thần cho là hấn khiếp sợ phương thức chung đụng của huynh muội nhà mình, có chút lúng túng nói: “ Muội muội này của ta, đừng nhìn nàng nhỏ hơn ta một tuổi, có đôi khi lại giống như tỷ tỷ cái gì cũng quản.” Lương Thông phần nộ nhét miếng thịt vào miệng, thấy nhạt như nước ốc.

Phó Dung ăn rất ngon, ăn đến có chút tiếc hận: “ Chọn sai rồi, chúng ta nên để qua đoạn ngộ rồi mới tới đây, có thể ở thêm được nhiều ngày.” Phó Uyển sáng giọng: “ Muội cho là nơi này là của nhà chúng ta, muốn ở bao lâu cũng được, không biết khách sáo gì hết.”

“ Uyển tỷ tỷ nói lời này là sai rồi, muội cùng Nùng Nùng là tỷ muội thân thiết, chỉ cần các người muốn, tùy thời đều có thể lại đây, dù sao tổ phụ của muội cũng không thích ngâm ôn tuyền, chúng ta không đến, bình thường cũng không dùng tới.” Lương Ánh Phương lập tức giải thích, nàng thích Phó Dung ở trước mặt nàng bộc lộ tính tình chân thật, nếu Phó Dung giống Phó Uyển nói lời khách khí như vậy, hoặc giả tạo giống Tề Trúc, nàng sẽ không thân cận với Phó Dung như vậy.

Nhìn nàng cười hì hì, trong lòng Phó Uyển có chút chua xót, mẫu thân Lương Ánh Phương mất sớm, trong nhà chỉ có một cô nương là nàng. Con cháu của mấy thúc bá thì ở nơi khác, từ nhỏ tới lớn bên cạnh không có một nữ quyến nào, khó trách nàng sáng sửa giống một nam nhi.

Nghĩ như vậy, nàng không có khách khí nữa “ Được, mùa đông chúng ta lại đến nữa, nếu có tuyết rơi thì tốt hơn.” Lương Ánh Phương hơi kinh hãi, Phó Dung cũng lộ vẻ biết sai: “ Được, được, đây là tỷ nói. Đến lúc đó muội cầu nương tỷ đừng đổi ý.”

Phó Uyển cứng chiu trừng mắt nhìn nàng. Buổi tối Phó Uyển cùng Phó Dung ngủ cùng một phòng, Lương Ánh Phương cứng rắn muốn ở lại, các cô nương xúm lại một chỗ nói chuyện không hết, cười đùa nháo tới canh hai mới ngủ.

Buổi sáng hôm sau, Phó Dung cùng Lương Ánh Phương đều không dậy nổi, Phó Uyển hết cách với các nàng, nên đi rửa mặt trước. “ Tiểu thư, thiếu gia mời các người đi qua.” một mình đang ăn điểm tâm, Bạch Chỉ lại đây đưa lời. Bạch Chỉ là một trong 3 nha hoàn do Kiều Thị cho nữ nhi lựa chọn, miễn cưỡng dung mạo được coi là trung đẳng, người mặc váy tím đứng một chỗ không có chút thu hút nào, chẳng qua khi nàng cúi người hầu hạ Phó Uyển súc miệng thì quần áo rộng rãi rũ xuống lộ ra vòng eo tinh tế bằng khoảng hai hai bàn tay.

Bất quá đối với người nhìn thấy qua mẫu thân cùng muội muội tuyệt sắc của Phó Uyển mà nói, eo của Bạch Chỉ cũng không tính là gì. Súc miệng xong, Phó Uyển vào bên trong phòng nhìn thoáng qua, thấy 2 tiểu cô nương vẫn ngủ say, mỗi người nàng đều niết một chút, bất đắc dĩ phải đi trước.

Vòng qua hành lang, Phó Uyển nhìn thấy 2 thiếu niên đứng phía trước, vóc dáng ca cao như vậy, nay đứng bên cạnh người kia xem ra vẫn ngây ngô không ít. Ý niệm đầu tiên của Phó Uyển là lui trở về, vừa muốn xoay người bên kia Phó Thần, Lương Thông cũng phát hiện ra nàng: “ Uyển Uyển.”

Phó Uyển vốn không thích ca ca mang người ngoài lại đây để gặp nàng. Nghe hẳn tự nhiên kêu nhũ danh của nàng, thì càng bức nhưng đã chạm mặt, bây giờ mà nàng rời đi thì rất khó coi, chỉ phải tỏ ra bình tĩnh mà đi

qua, cách hai người khoảng 10 bước thì dừng lại: “ Ca ca gọi chúng ta qua là có chuyện gì?”

Ánh mặt trời tươi đẹp ấm áp, nhìn nàng mặc một thân áo thêu hoa hải đường hồng cùng giày, giống như một đóa hoa sen mới nở, mắt hạnh đen bóng so với giọt sương còn long lanh hơn.

Lương Thông thật không nhịn nổi, trước khi Phó Thần lên tiếng đã đoạt nói trước: “ Nhị, nhị muội muội, Ánh Phương sao không lại đây?” hắn muốn kêu Uyển Uyển, cũng may hắn giữ vững lý trí. Phó Uyển lặng lẽ cắn môi, ai là nhị muội muội của hắn? Nhìn không chớp mắt, Phó Uyển nhìn Phó Thần nói: “ Hai người bọn họ ngày hôm qua học bơi mệt mỏi, muốn tối nay đi học nữa, đến cùng ca ca có chuyện gì?”

Phó Thần nói: “ Hiếm khi được ra ngoài, muốn hỏi các muội có muốn đi ra ngoài một chút hay không.” Tâm tư Nùng Nùng thiên biến vạn hóa, hắn vẫn phải đi hỏi, miễn cho khi hắn quay về bị nàng thầm oán không cùng nàng chơi. “ Được, đợi các muội ấy tỉnh, ta đi hỏi một chút, sau đó sai người nói cho huynh biết, vậy muội đi trước.” Phó Uyển lời ít mà ý nhiều, nói xong không chút do dự xoay người đi trở về, bước chân không nhanh không chậm. Xem bóng dáng phía sau thì thướt tha thông dong, nhưng trên mặt chân mày đang nhíu lại.

“ Vậy chúng ta làm cái gì?” Phó Thần hỏi Lương Thông, “ Cùng đấu, đấu chiêu thì như thế nào?” Lương Thông lưu luyến không rời thu hồi tầm mắt, nhìn người sư đệ này, thật muốn hỏi hắn cho mình làm muội phu của hắn được không. Mới qua một đêm mà hắn đã không chịu nổi, hận không thể ngay hôm nay lập tức cưới nàng về nhà. Miễn cho mỗi khi tỉnh giấc thì nhớ mong, cưới về rồi thì là người của mình, muốn làm cái gì thì làm cái đó. một trái tim đang thấp thỏm, không biết mở miệng nói chuyện như thế nào, một gã sai vặt nhanh chân bước tới: “ Thiếu gia, Tề đại công tử tới.” một câu liền đem dũng khí của Lương Thông tích tụ cả nửa ngày bị đánh

tan, cả khuôn mặt đều nhả lại, thật không biết nên oán hủ hay cảm kích hủ đây.

Hai người vừa nói vừa đi nghênh đón người, Tề Sách cười ngửa đến, một thân trường bào cổ tròn xanh thẳm thêu trúc, tuần lẫ phi phạm, thấy 2 người cười nói: “ Sợ các người đi dạo trong núi không mang theo ta, nên phải tới đây sớm.”

Phó Dung ngủ tới mặt trời lên cao mới tỉnh, mơ màng xoay người, hai chân truyền đến đau đớn không thích hợp. Chớp mắt, Phó Dung ngồi dậy xoa xoa chân, cười khổ đẩy Lương Ánh Phương ra: “ Bị người nói trúng rồi!”

Lương Ánh Phương nằm sấp một hồi mới ngẩng đầu dậy, thấy Phó Dung cúi người xoa chân, lập tức hiểu ra, thờ ơ nói: “ đi lại trong vườn hai vòng thì tốt rồi, không phải ta thích nói người, bình thường nên vận động nhiều, yếu ớt nhu nhược sau này gặp phải chuyện gì đều không chạy nổi.”

Phó Dung phòng miệng: “ Người nói thật dễ dàng, người cũng biết ta chịu khổ không nổi, không thể làm đến giống như người biết luyện công phu.” Lương Ánh Phương tỉnh hoàn toàn, cùng Phó Dung tựa vào đầu giường, đem đôi chân dài của mình hướng Phó Dung khiêu khích: “ không phải người hâm mộ ta có đôi chân dài sao? Ta dạy người vài động tác, sáng tối mỗi ngày luyện tập khoảng hai khác, đảm bảo người sẽ có đôi chân dài, nói không chừng còn có thể cao hơn nữa.”

Phó Dung như nhậ được bảo bối, ôm chầm lấy nàng: “ Nhanh dạy ta.”

“ Dạy muội cái gì, đứng lên ăn cơm, lại không ăn thì đã quá trưa.” Phó Uyển bước chân nhẹ nhàng từ ngoài đi vào: “ Ca ca vừa mới hỏi các muội có muốn đi dạo trong núi không? Các muội nghĩ như thế nào?” Phó Dung nhìn Lương Ánh Phương, lập tức cự tuyệt: “ không đi, muội chưa học bơi được đâu.” Đường núi gập ghềnh, có cái gì tốt mà đi dạo, Phó Uyển hài

lòng gật đầu. dùng qua điểm tâm, Phó Dung muốn đi tản bộ trong vườn để giảm mệt mỏi ở chân, Phó Uyển đứng lên nói: “Tỷ cũng cùng muội đi.”

Từ Lan Hương, Phó Dung biết được Tề Sách tới đây, đương nhiên không muốn tỷ tỷ đi ra ngoài cho Tề Sách có cơ hội gặp được, chỉ cho Phó Uyển trong phòng ngồi đợi. Phó Uyển quả thật cũng không muốn đi ra ngoài, sợ lần nữa đụng phải Lương Thông, chỉ dặn dò hai người ngoan ngoãn một chút, tốt nhất trực tiếp đến Thanh Tuyền các, đừng chạy loạn trong vườn. Phó Dung ngoan ngoãn hứa hẹn, lúc ra cửa vừa vặn Lan Hương trở lại, Phó Dung tìm cái cớ đem người đến một bên: “Thiếu gia bọn họ đang làm gì?”

Lan Hương nói nhỏ: “đang tỷ thí ở Tùng Hạc hiên, thời điểm nô tỳ đi coi thì thấy thiếu gia cùng Tề đại công tử đang tỷ võ.” Phó Dung không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nơi này dù sao cũng là thôn trang của Lương gia, không được chủ nhân cho phép, Tề Sách dù có âm mưu quỷ kế gì cũng phải bỏ rơi được ca ca và Lương Thông mới được. Nhưng là khách nhân, lấy tính tình hào sảng, hiếu khách của Lương Thông làm sao để Tề Sách một mình được?

Bất quá để đề phòng bất trắc, Phó Dung vẫn để Lan Hương ở lại hậu viện, nếu tỷ tỷ muốn ra khỏi phòng, Lan Hương sẽ lập tức sai tiểu nha hoàn thông báo cho nàng biết. Phó Uyển cũng không có rời đi, chỉ thấy mặt trời ngày càng lên cao, lo lắng 2 tiểu cô nương tắm lâu trong hồ không tốt, phân phó Bạch Chỉ đi kêu: “Người đi Thanh Tuyền các xem, nếu tam tiểu thư vẫn chưa đi ra, người nhắc nhở một tiếng.” Bạch Chỉ lĩnh mệnh đi.

Lan Hương thăm dò liếc nhìn, chỉ thấy có mỗi Bạch Chỉ ra ngoài, liền tiếp tục canh chừng. Đất đai thôn trang Lương gia rất rộng, trong hoa viên đình đài, lầu các, cảnh sắc rất nhiều. Bạch Chỉ trên đường vừa đi vừa nhìn, bước chân không khỏi bước chậm lại, ngẫu nhiên còn dừng lại ngắm hoa. Có lẽ không chuyên tâm để ý, đến một chỗ rẽ, thành linh có một bóng người đi ra, Bạch Chỉ “A” hô nhỏ một tiếng, ngay sau đó liền ngã xuống đất. Nàng là đại nha hoàn của Phó Uyển, bình thường ăn sung mặc sướng giống

như một nửa tiểu thư, lúc nào chịu ủy khuất như vậy, nên liền mặt lạnh vừa đứng lên vừa mắng: “ Nô tài nào hầu hạ ở đâu, đi đường...”

Chẳng qua khi nàng nhìn rõ diện mạo tuần mỹ, lạnh lùng của nam tử đối diện, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, vội vàng cúi đầu nhận sai: “ Lúc đầu Bạch Chỉ va vào sau lại nói lời, kính xin đại công tử thứ tội.”

“ Người nhận ra ta?” Tề Sách nhìn phía sau nha hoàn hỏi, Bạch Chỉ trong lòng kêu khổ, sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng, thì ra hăn căn bản chưa từng chú ý đến nàng.

“ Thừa đại công tử, nô tỳ là nha hoàn của Phó gia, khi lão thái thái quý phủ mừng thọ, nô tỳ đi theo hầu hạ bên cạnh tiểu thư, bởi vậy...”

Tề Sách thản nhiên “ Ừm” một tiếng, “ Về sau đi đường cẩn thận một chút.” Rồi xoay người đi, Bạch Chỉ kinh ngạc ngẩng đầu, hăn nói câu kia là răn dạy hay là quan tâm? Nếu là răn dạy, ngữ khí quá mức bình tĩnh, nếu là quan tâm...

Nghĩ tới có thể khả năng khác, mặt Bạch Chỉ lại đỏ, ngượng ngùng cúi đầu, liền thấy một túi thơm màu lam nằm dưới đất. Là của hăn không cẩn thận làm rơi sao? Bạch Chỉ ngẩng đầu, không thấy bóng dáng nam nhân kia, nàng nhìn trái phải, đem túi thơm kia nhặt nhanh giấu vào trong tay áo. Bụi thùy trúc phía trước, khóe miệng Tề Sách nhếch lên khinh miệt. một đứa nha hoàn cũng dám mơ tưởng tới hăn, nếu không phải hành tung Phó Uyển khó hỏi thăm, hăn cũng sẽ không lợi dụng nàng ta một lần.

Ánh mắt của nam nhân khinh miệt, mà Phó Dung cùng Lương Ánh Phương ở một bụi hoa khác lắc đầu, ý bảo đợi một lát nữa hãy đi ra ngoài, miễn cho Tề Sách phát hiện mà đả thảo kinh xà.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 18

“Ta nhìn như thế nào giống như Tề Sách cố ý đem túi thơm kia ném xuống đất?” Sau bụi hoa, Lương Ánh Phương đến gần bên tai Phó Dung nhỏ giọng nói, “ Chẳng lẽ Tề Sách coi trọng Bạch Chỉ?”

Phó Dung châm chọc gật đầu, “ thật đúng là phong lưu!” Hai người vừa mới ngâm ôn tuyến xong, chậm rãi trở về, đi tới đây nhìn thấy Tề Sách đứng tại ngã rẽ không có nhúc nhích. Phó Dung mơ hồ đoán được điều gì, nhanh chóng lôi kéo Lương Ánh Phương trốn đi, nín thở rình coi. Bởi vì các nàng trốn bên cạnh nên hành động và vẻ mặt của Tề Sách, Bạch Chỉ nhìn thấy không bỏ sót cái gì. Túi thơm của Tề Sách mà Bạch Chỉ nhặt được là do hấn tự tay vứt xuống.

Phó Dung cảm thấy thông minh như Tề Sách không có khả năng trước khi cười tỷ tỷ liền trêu chọc Bạch Chỉ, quá mạo hiểm, lần này hơn phân nửa là tính toán thu phục Bạch Chỉ trước, rồi lợi dụng Bạch Chỉ tìm cơ hội tiếp cận tỷ tỷ. Chỉ vì danh dự của tỷ tỷ nên nàng không thể nói rõ tình hình cho Lương Ánh Phương biết.

Xấu hổ và tức giận Phó Dung hung hăng trừng bóng dáng Bạch Chỉ rời đi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Nhìn bộ dáng đỏ mặt tía tai của ả, rõ ràng là coi trọng Tề Sách, vụng trộm thích thì thôi nhưng lại giấu trộm đồ của nam nhân, bị người khác phát hiện thì sẽ nói tỷ tỷ của ta quản giáo không nghiêm, ả ... uống công tỷ tỷ tín nhiệm ả.”

Lương Ánh Phương vỗ về tay nàng, suy nghĩ một chút nói: “ Người đừng vội, có lẽ Bạch Chỉ chỉ nhặt lên trước không hấn là muốn cất giấu,

hay chúng ta ... Làm như thế này mà nàng không chịu giao ra thì sẽ nói cho Uyển tử tử biết.”

Hai người không mưu mà hợp, Phó Dung kinh ngạc nhìn Lương Ánh Phương bằng con mắt khác: “ Nhìn người ngay thẳng không ngờ tâm nhãn cũng không ít.” Lương Ánh Phương lè lưỡi trêu nàng: “ Ai lại ngu giống như người, có vài người tiểu lí tàng đao mà người cũng không nhìn ra.” Phó Dung biết nàng nói tới Tề Trúc, nhưng nàng thật không biết Tề Trúc gài bẫy nàng khi nào, đành phải lừa gạt cho qua, dù sao nàng cũng không coi Tề Trúc là bạn tốt, bình thường duy trì mặt mũi không gây trở ngại là được.

Buổi chiều Phó Dung còn muốn học bơi, lần này kéo theo cả Phó Uyển. Lần này Tề Sách có biện pháp tránh đi Lương Thông và ca ca để làm việc, Phó Dung chỉ sợ hấn to gan làm ra việc quá phận. Đại khái là thực tâm muốn học nên khoảng 1 ngày rưỡi Phó Dung đã biết bơi, theo lời Lương Ánh Phương nói chỉ cần rơi xuống nước cách bờ không xa thì Phó Dung tự mình lên bờ không có vấn đề, còn muốn tinh thông thì phải hơn một ngày. Phó Dung cao hứng chạy đi khoe với Phó Thần, rồi hỏi bọn Phó Thần cả ngày làm gì, hỏi tới hỏi lui đến khi gần tới giờ cơm chiều mới cùng Lương Ánh Phương trở về hậu viện.

Phó Uyển ở nhà chính chờ các nàng: “ Nhanh đi rửa tay còn ăn cơm.” Bạch Chỉ đứng sau lưng nàng hầu hạ, khẽ mỉm cười, thoạt nhìn cũng không khác gì lúc bình thường. Phó Dung cùng Lương Ánh Phương nhìn nhau, đi rửa tay trước, trở về sau khi ngồi tốt Phó Dung đột nhiên nhớ tới chuyện gì hỏi Lan Hương: “ Ban ngày thiếu gia đi dạo hoa viên làm rơi một túi thơm bằng lụa màu lam, người đi trong vườn có nhìn thấy qua chưa?”

Lan Hương cười nói: “Tiểu thư quên rồi sao, nô tỳ nghe theo tiểu thư phân phó luôn ở trong phòng cắt may váy mà người hôm qua dặn dò, chưa từng đi ra ngoài.” Phó Dung giật mình, hướng Phó Uyển chớp chớp mắt: “

Tỷ tỷ nói rất đúng, quả nhiên không thể lúc nào cũng ngậm ôn tuyến, tỷ nhìn muội ngậm tới thật choáng váng.”

Phó Uyên điểm điểm khuôn mặt nhỏ nhắn như đậu hũ non của nàng, thuận miệng hỏi Bạch Chỉ: “Người đi ra ngoài có nhìn thấy không?”

Bạch Chỉ thản nhiên lắc đầu: “ không có, nô tỳ đến Thanh Tuyền các cùng một con đường với hai tiểu thư, chúng ta đều không nhìn thấy, có thể thiếu gia dừng lại ở nơi khác đi?” Trong lòng nàng ta cũng hiểu hơn phân nửa là Tề Sách muốn tìm túi thơm, thiếu gia sợ các tiểu thư hoặc nha hoàn bên cạnh nhặt được mà bị truyền đi thì không ổn, cho nên mới nói dối là mình làm rơi. Bất luận thế nào thì mình không thể thừa nhận, giữa trưa nàng ta trở về cũng không đi ra ngoài. hiện tại mà thừa nhận nàng ta không thể giải thích tại sao nhặt được cả nửa ngày mà lại không giao ra?

Phó Dung sớm đoán được nàng ta sẽ nói vậy, chỉ cúi đầu uống canh. Lương Ánh Phương đành phân phó nha hoàn chính mình: “ Người đi hỏi thử mấy mama khác, và mấy nha hoàn hầu hạ hậu viện có ai nhặt được không? Người nhặt được sẽ có thưởng.”

Nha hoàn kia lập tức rời đi, trời sắp tối mới trở lại nhưng không có kết quả. Sắc mặt Lương Ánh Phương không tốt, đôi mắt đỏ đỏ nhận tội cùng tỷ muội Phó Uyên: “ Đều là tại muội không quản giáo tốt các nàng, túi thơm không biết bay, khẳng định là bị ai nhặt được, cũng không biết là kẻ nào kiến thức hạn hẹp, một cái túi thơm mà cũng muốn giấu, làm hại ta mất mặt trước Uyên tỷ tỷ.” nói xong ngồi dỗi trên ghế lấy khăn tay lau lệ.

Phó Uyên sốt ruột, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nhà mình có loại hạ nhân này nàng cũng rất xấu hổ, cho nên hiểu tâm tư hiện giờ của Lương Ánh Phương, vội ôn nhu trấn an: “ Muội chớ suy nghĩ nhiều, ca ca tỷ quen sơ xuất rồi, không chừng đem nó rơi ở góc nào đó, có lẽ không ai thấy, sao lại phải khóc? Đừng học theo Nùng Nùng, gặp một chút chuyện nhỏ đều rơi nước mắt.”

Chuyện xấu nào đều liên quan tới mình, Phó Dung không thuận theo liền tới cù ngựa Phó Uyển, Lương Ánh Phương nín khóc mỉm cười. Buổi tối 3 người lại ngủ chung một chỗ, sáng sớm hôm sau khởi hành xuống núi, vào trong thành ai về nhà nấy. trên đường về nhà, Phó Dung đem chuyện hôm qua khai báo rõ ràng, cuối cùng nắm tay tỷ tỷ, nhỏ giọng nói: “ Muội sợ tỷ tỷ thấy Ánh Phương thì xấu hổ, nên cố ý chờ nàng ấy đi mới nói, tỷ tỷ tin hay không trở về hỏi Bạch Chỉ thì biết. Muội chỉ nói thêm một câu, tỷ tỷ việc này muội và Ánh Phương nhìn thấy rõ ràng, tất cả đều là lỗi của Bạch Chỉ, tỷ đừng tự trách mình.”

Sắc mặt Phó Uyển có chút trắng, không muốn tin tưởng người bên cạnh mình lại làm ra chuyện này, nhưng mà không thể không tin. Muội muội không có lý do gì hãm hại một nha hoàn không có thù oán, nếu thật có thù muội muội cũng không cần đặt chuyện, chỉ cần nói với nàng một tiếng đuổi Bạch Chỉ là được. Chỉ một đứa nha hoàn mà thôi, dù cho có hiểu chuyện cũng không sánh bằng muội muội ruột.

Xuống xe ngựa, Phó Uyển viện cớ muốn đi thay quần áo trước, khẽ giọng cáo từ mẫu thân và muội muội ra đón, dẫn Bạch Chỉ về viện Hải Đường của nàng.

“ Tiểu thư nghỉ ngơi trước một chút, nô tỳ đi thu xếp quần áo.” Bạch Chỉ cười nói, nàng ta cũng cầm theo quần áo của mình mang xuống.

“ Đợi chút.” Phó Uyển gọi nàng ta lại, dùng ánh mắt ý bảo hai nha hoàn khác đi xuống, chỉ lưu lại đại nha hoàn Bạch Đình ở bên cạnh, xong rồi mới ngồi trên tháp nhìn Bạch Chỉ chăm chú nói: “ Ngày hôm qua, tam tiểu thư nhìn thấy người và Tề đại công tử ở cùng một chỗ có đúng hay không?”

Bạch Chỉ trắng mặt, có thể làm đại nha hoàn thì cũng có một chút tâm cơ, nếu ngày hôm qua tiểu thư hỏi nàng, nàng cũng không giật mình như thế. Nếu tam tiểu thư nhìn thấy rõ còn nói túi thơm là do thiếu gia làm rơi,

chính xác là đã nghi ngờ nàng. Rốt cuộc tam tiểu thư nhìn thấy được bao nhiêu, và đã nói gì với tiểu thư?

Bạch Chỉ không dám nhìn Phó Uyển, cúi đầu cân nhắc tìm lý do tốt nhất, Phó Uyển đem sự chột dạ của nàng ta nhìn vào trong mắt, 8 phần tin tưởng nay biến thành 10 phần. không lưu tình lệnh Bạch Đình kiểm tra hành trang của Bạch Chỉ, không thấy thì soát người.

“Tiểu thư, nô tỳ sai rồi.” Mắt thấy không giấu được, Bạch Chỉ vội quỳ xuống dập đầu nhận sai. “Nô tỳ là bị quỷ ám, thấy túi thơm của Tề đại công tử là thực tú chính tông, giá trị ít nhất cũng mấy lượng bạc liền nổi lòng tham, tiểu thư trách phạt nô tỳ đi, nô tỳ làm sai rồi.”

Phó Uyển cười lạnh: “Chỉ vì đáng giá!” Đến giờ phút này còn nói dối, đem nàng thành hài tử 3 tuổi sao? Tối hôm qua, Lương Ánh Phương khóc vì xấu hổ cũng không thấy nàng ta giao ra hoặc vụng trộm trả về, có thể thấy được là luyện tiết vật kia bao nhiêu. Nàng đã thấy qua Tề Sách, tuần lãng đa tài, không ít cô nương âm thầm quý mến. Phó Uyển không ngốc, thái độ của Tề lão thái thái và Tề phu nhân nàng mơ hồ đoán được chút ít, chỉ là sự tình chưa định rõ nàng làm như không biết. không ngờ nha hoàn bên cạnh lại động lòng trước, càng không nghĩ tới bộ dáng quân tử của Tề Sách thì ra chỉ là giả vờ, trêu hoa nguyệt, cố ý dụng người. Nếu không phải hôm qua muội muội trùng hợp nhìn thấy, hai người thông đồng như vậy, tương lai tư tình, sự việc bại lộ làm người chủ nhân như nàng lại không được sạch sẽ.

Bạch Chỉ còn muốn giải thích, nhưng Phó Uyển không muốn nghe nữa, phân phó Bạch Đình kêu hai ma ma thô sử tới. Bạch Chỉ nháy mắt mặt không còn giọt máu, quỳ gối đi tới trước người Phó Uyển vừa khóc vừa dập đầu, ôm một tia hi vọng: “Tiểu thư đừng bán nô tỳ, nô tỳ nói thật là nô tỳ không tuân thủ quy củ vọng tưởng Tề đại công tử, tiểu thư tha nô tỳ một lần đi, nể tình nô tỳ từ nhỏ đã hầu hạ tiểu thư, tiểu thư...”

Nàng ta đập đầu rất có lực, trán rất nhanh đỏ một mảng. Phó Uyển không nói một lời, đợi Bạch Đình đi vào, trầm mặc một lát rồi bảo 2 ma ma đi ra ngoài, đứng dậy đưa lưng về phía Bạch Chỉ nói: “ Người tốt xấu gì cũng hầu hạ ta nhiều năm, người làm việc lại không để ý đến danh dự của ta, ta không nhẫn tâm bán người đi. Nể tình người vi phạm lần đầu, trở về thu dọn đồ đạc đi, ta sẽ cùng phu nhân nói cho người được tự do, từ nay về sau không còn bất cứ liên hệ gì với Phó Gia chúng ta.”

Bạch Chỉ trắng mặt rồi đi, Phó Dung nghe Lan Hương kể tỷ tỷ chỉ đuổi người đi có chút không cam lòng. Bất quá suy nghĩ kỹ một chút, tỷ tỷ còn sống tốt, Bạch Chỉ sống hay chết cũng không còn quan trọng, huống chi tỷ tỷ mềm lòng, chung quy Bạch Chỉ cũng chưa phạm phải sai lầm lớn không thể bù đắp được, làm bạn nhiều năm như vậy tỷ tỷ xử lý như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Trước khi hoàng hôn, Bạch Chỉ bị gia đình Phó Gia trông coi ngồi vào trong thuyền khách xuôi về Nam, về quê cũ của nàng ta là ở Hồ Châu, còn chuyện nàng ta là một nữ tử có trở về nhà bình an hay không thì không ai để ý.

Buổi tối Phó Phẩm Ngôn về nhà, Kiều Thị mời ông vào trong phòng, lặng lẽ nói: “ Uyển Uyển gặp chút chuyện, chỉ là Tề Sách đối với Bạch Chỉ có tâm tư, nhưng thiếp cảm thấy, bộ dáng Bạch Chỉ mà Tề Sách cũng muốn trộm tình cũng chướng mắt.”

Phó Phẩm Ngôn làm sao không hiểu được loại chuyện này. “ Nhìn trầm ổn có tài không ngờ lại là một đứa tự cho mình là thông minh, vì muốn thân cận với Uyển tỷ nhi mà làm ra thủ đoạn hạ lưu như vậy, thấy mammals mới biết cây chung quy không lương xứng. Về sau nếu Tề gia hạ bái thiếp, nàng tận lực từ chối, nếu không được thì chỉ mang 2 đứa nhỏ đi thôi, Uyển nhi là không thể đi.”

Kiều Thị cũng có ý định như vậy.

Phó Uyển đuổi một đứa nha hoàn ở trong Tín Đô thành cũng không phải là sóng gió gì, nhiều nhất là bị một số tiểu thư tò mò Bạch Chỉ đã phạm sai lầm gì, qua vài ngày thì chuyện này cũng bị ném qua sau đầu. Nhưng đối với người có tâm mà nói, thì ý nghĩa liền không giống nhau, Tề Sách biết chuyện, sau khi suy nghĩ, đoán được hơn phân nửa Bạch Chỉ giấu túi thơm của nam nhân bị ai nhìn thấy, chỉ là không biết có nhìn thấy hắc hay không? hắc âm thầm quan sát phản ứng Phó Thần khi nhìn thấy hắc.

Phó Thần đối với hắc giống như trước, Tề Sách vẫn không yên lòng, có lẽ chuyện ở hậu viện Kiều Thị, Phó Uyển không nói cùng Phó Thần? Đoan ngoạ qua đi, Tề Sách nhờ tiểu muội mời tỷ muội Phó Gia qua đây, bị Kiều Thị lấy cớ nắng nóng từ chối. Tề Sách nhú mày, dù Bạch Chỉ nói túi thơm là của hắc, Phó gia lại không biết là do hắc cố ý làm rơi thì làm gì ngại hắc?

Túc vương phủ ở kinh thành, cũng có người rơi vào trầm tư, sau khi xem xong tin tức do thủ hạ chặn đường Bạch Chỉ tra khảo, Từ Tấn vẫn không nghĩ ra, vì sao lần này Phó Dung bắt gặp được chuyện của Tề Sách và Bạch Chỉ, kiếp trước lại không có? Nếu có, thì kiếp trước Phó Uyển sẽ không chết.

Sau khi trọng sinh, mọi chuyện lớn nhỏ trong kinh thành đều giống như trong ký ức, chỉ ở Ký Châu là có biến cố liên tiếp. Lúc trước nếu không phải hắc thay nàng bóc vết sẹo, hiện tại không chừng nàng cũng thay đổi thành bộ dáng khác, một cô nương không cài hoa điền.

“Phân phó gia tăng theo dõi.” Ban đầu Từ Tấn định một khi Tề Sách cầu hôn, hắc sẽ cho thuộc hạ “Mời” Tề Sách đến kỹ viện tốt nhất Tín Đô thành một chuyến, làm cho Phó Phẩm Ngôn sủng ái nữ nhi từ chối hôn sự này. Như vậy sẽ giúp cho vị vương phi tương lai của hắc bảo trụ được tử tử ruột thịt, cũng từng nghĩ đến chuyện gài bẫy Bạch Chỉ, nhưng nếu Tề Sách đã phụ Phó Uyển đủ thấy cũng không phải lương xứng, không bằng không gả. Nhưng mà bây giờ Bạch Chỉ bị Phó Uyển đuổi đi, như vậy hắc muốn xem

thử nếu hãn không ra tay, Tề Sách và Phó Uyên có tiến tới được hay không, nếu như không có thì 2 kiếp khác biệt là tại sao?

“Vương gia, nha hoàn kia xử lý như thế nào?”

“Chết.” Chỉ có chết thì chuyện hãn bí mật điều tra Phó gia mới không bị người khác phát hiện.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Ánh sáng ban mai vẫn còn mờ nhạt , Mai Hương, Lan Hương từ sớm đã bắt đầu chỉ huy các nha hoàn vào trong viện thu thập.

Hôm qua mưa rơi tí tách cả đêm, bùn vàng rơi tung tóe trên hoa hồng xanh, loang lổ nhiều điểm đều phải cẩn thận lau đi.

“Người nhìn mấy cái nụ hoa này, gần nhau như vậy, mấy ngày nữa khẳng định sẽ rất đẹp mắt, nếu mỗi sắc hoa không giống nhau thì càng đặc biệt”- Bên rèm đỏ mỏng manh ngoài cửa sổ, một tiểu nha hoàn mới mười tuổi vui mừng nói.

“Người nói nhỏ một chút, tiểu thư còn chưa dậy đâu” - Nhau hoàn cùng nàng lau một chiếc lá lập tức nhỏ giọng nhắc nhở.

Giọng nói nhẹ nhàng của các tiểu cô nương như hương hoa bay vào nhà, cùng với tiếng chim kêu trên cây tạo thành một màu sắc dễ nghe.

Phó Dung nhắm mắt nghe, sáng sớm đối với nàng vốn rất bình thường, cảm nhận lại lần nữa lại thấy thật an nhàn tốt đẹp.

Sao có thể không tốt đẹp?

Đây là giai đoạn thiếu nữ a, là thời điểm hạnh phúc nhất trong cả đời. Gần như tất cả cô nương đều như vậy, gả cho người ta thì có nhiều quy cũ hơn, chỉ khi trải qua rồi mới có thể nhận ra sự khác biệt này.

Mỹ nhân như hoa, khi nở rồi thì khô héo đến chết

Ông trời chiều cố nàng, cho nàng thanh xuân lần thứ hai, nàng có thể một lần nữa quay lại thời điểm xinh đẹp nhất.

Mai Hương vén màn vào thấy tiểu thư nhà nàng nằm dài trên nệm êm, hai chân nâng lên cao, động tác luân chuyển thông thả có quy luật. Quần lụa rộng màu xanh nhạt chẳng biết từ lúc nào tuột đến đùi, lộ ra đùi dài thon đẹp, trắng nõn như ngọc, bàn chân đáng yêu dường như chỉ lớn bằng gan bàn tay, móng tay hồng phấn sạch sẽ bóng láng, còn hấp dẫn hơn bất kỳ loại sơn móng tay nào.

Cảnh này thật quá đẹp! Nhìn liên tục 2 tháng, Mai Hương vẫn kìm lòng không được mà dừng bước quên đáp lời, chỉ nín thở đứng một bên, lặng lẽ nhìn tiểu thư của nàng.

Nếu như nói đôi chân kia đẹp nhất nhân gian, sánh vai với nó chính là khuôn mặt xinh đẹp của tiểu thư. Bởi vì lần này là luyện công vào sáng sớm nên gương mặt thanh tú của tiểu thư đỏ bừng, hệt như ánh nắng chiều nhu hòa phía chân trời, tựa như mẫu đơn nở rộ lộ ra một ít phấn hoa. Nước hồ mùa thu dịu mát khiến người ngắm vui thích, cánh môi hồng thuận khe mở ra, phát ra từng tiếng thở gấp nhẹ nhàng.

Tiểu thư trong khuê phòng yên lặng, nặng nề thở dốc dần dần dần tăng lên làm lòng người nhảy nhanh lên

Tại sao lại như vậy?

Mai Hương đột nhiên nhớ ra, có lần tiểu thư phái nàng đi qua bên phu nhân lấy một thứ, nàng đi đến trước cửa phòng liền nghe tiếng thở gấp như vậy. nhẹ nhàng là tiếng phu nhân, mềm mại đáng yêu. Còn có một tiếng ồ ồ, thông thả mà bá đạo. Lúc nàng đang nghi hoặc Xảo Hạnh tỷ tỷ từ nơi khác đi đến nhỏ giọng thúc nàng đi....

Sau này Mai Hương mới hiểu được đó là chuyện gì, phu nhân xinh đẹp với giọng nói kiều diễm, được lão gia yêu thương, nhưng hiện tại Mai

Hương cảm thấy tiểu thư chỉ là thờ gấp do luyện công so với phu nhân được sủng ái càng cao lòng người hơn, tương lai có cô gia....

“Người sừng sờ tại chỗ nghĩ xái gì vậy, mặt đỏ rần?” Phó Dung làm xong một lần cuối rồi đứng lên, hạ ống quần xuống, nàng xoay người lại đấm, đồ ngủ sa mỏng từ cổ rủ xuống, hai khối bánh bao nhỏ bên trong yếm lá sen hơi nhô lên không chỗ che dấu

Mai Hương đỏ mặt chuyển mắt đi, vòng qua Phó Dung, đưa lưng về phía nàng vừa thu thập nệm êm vừa nói: “ Vừa rồi tiểu thư nằm thì không cảm thấy, bây giờ đứng lên nhìn dường như cao hơn”. nói chuyện tiểu thư thích nghe, tiểu thư liền quên việc nàng thất thố.

Phó Dung vui mừng :” thật sự?” Người đã chạy đến trước gương.

Mai Hương ôm nệm êm đi đến bên cạnh nàng, mỉm cười gật đầu:” tiểu thư quả thật cao hơn chút, độ tuổi này của tiểu thư vốn là thời điểm thân thể cao hơn, cũng không biết có phải hay không là kết quả của việc tập luyện buổi sáng, bất quá khí sắc rõ ràng tốt hơn nhiều, mỗi ngày đều tươi mát kiêu diễm như hoa, có thể thấy được là có hữu dụng.

Phó Dung chỉ cười mà không lên tiếng.

Khí sắc của nàng có thể không tốt sao?

Phụ thân, mẫu thân đều là người thông minh, tỷ tỷ đem nguyên nhân xử phạt Bạch Chi nói ra, bọn họ liền nghi tới Tề Sách, Qua Đoan ngo, Tề gia đã gửi thiệp hai lần mẫu thân đều cự tuyệt. Thái độ như thế, cho dù Tề gia có đến hỏi cưới, cha mẹ cũng không có khả năng đáp ứng, cho dù Tề gia giáo biện dẻo mồm khuyên họ dao động, tỷ tỷ cũng đã chán ghét Tề Sách, sẽ không đáp ứng. Tỷ tỷ hiểu chuyện không khiến cho trưởng bối lo lắng nhưng cũng không yếu đuối, chuyện nàng không muốn, tự nhiên sẽ nói lý với phụ thân mẫu thân.

Cho nên tâm tình của nàng rất tốt, vì tỷ tỷ sẽ không gả cho gả nguy quân tử kia, tỷ tỷ cũng sẽ nghênh đón một mùa xuân.

Vô cùng cao hứng tắm rửa và trang điểm, Phó Dung chọn một bộ trang phục xanh nhạt thân thêu hoa váy có nhiều nếp gấp đi ra tiền viện. Mọi người đều đã đến đông đủ, Phó Dung đặc ý nói với mẫu thân: “Nương, người làm cho con quần áo mới nữa đi, thay

con đi tú phòng đo lại kích cỡ, con lại cao thêm nữa”

Kiều thị biết nữ nhi cùng Lương Ánh Phương học chiêu thức làm cho đùi đẹp gì đó, luyện đến tẩu hỏa nhập ma, ban đầu vài ngày còn chạy tới hỏi bọn họ có phát hiện thay đổi của nàng hay không, cuối cùng con trai trưởng liên tục trống nàng 3 ngày nàng mới thu liễm, bởi vậy sẽ không đem lời này coi ra gì.

Ngược lại Phó Thần nhìn chăm chăm vào Phó Dung gật đầu, đến Phó Dung còn cho rằng hân cũng nhìn ra nàng cao hơn thì mới lộ ra vẻ mặt ghét bỏ mà nói:” Mỗi ngày ăn nhiều như vậy, eo khẳng định cũng phì, thật quá đáng...”

Lời nói phía sau còn chưa tiếp tục đã thấy muội muội nghiêng răng nghiêng lợi hướng hân đánh tới, Phó Thần nhanh chóng đứng dậy chạy ra ngoài.

“Có bản lĩnh thì huynh đứng lại”

“Có bản lĩnh thì đuổi theo huynh a!”

Hai huynh muội chạy vòng quanh cây quế trong nội viện. Quan ca nhi thích nhất nhìn các ca ca tỷ tỷ nháo, đuổi cổ ra bên ngoài nhìn, khanh khách cười không ngừng.

Đợi Phó Dung bắt lấy Phó Thần sau đó đấm hân hai cái, Phó Thâm Ngôm với nghiêm mặt nói: “Được rồi, nhanh chóng ngồi xuống, đều

trưởng thành, không sợ bọn hạ nhân chê cười”

“Ca ca khi dễ ta trước a!”- Phó Dung hung hăng trừng Phó Thần, dưới gầm bàn lặng lẽ bóp eo, nhất thời không biết được ca ca có phải nói đùa hay không.

Phó Uyển liếc mắt thấy động tác nhỏ của muội muội, sợ muội tin lời kia không chịu ăn cơm, cười nói:’ Đừng nghe ca ca nói bậy nói bạ, Nùng Nùng cao lên, eo cũng không lớn đâu”. Câu sau kia là nói nhỏ bên tai Phó Dung.

Phó Dung yên tâm nhiều hơn, nhưng vẫn cố ý ăn ít đi, bị Phó Thẩm Ngôn phát hiện, bắt nàng ăn thêm một cái bánh bao nhân đậu đỏ. Phó Thần cười trộm, Phó Thẩm Ngôn hừ lạnh một tiếng, phạt hăm lagm thiên luận binh pháp văn, cũng coi như là không có thiên vị đi....

Sau khi ăn xong, Phó Tuyên đi đọc sách, Kiều thị muốn nói chuyện với nhóm quản sự, tỷ muội Phó Dung liền ôm Quan ca nhi đi bên hồ hóng mát.

“Tỷ tỷ, người nhìn đệ đệ đi được nhiều a!” Phó Dung đỡ lấy cánh tay đệ đệ dạy hăm đi đường, hai cái chân nhỏ của Quan ca nhi luân chuyển đặc biệt nhanh, từ đầu này đến đầu kia chỉ trong thời gian ngắn, mà Phó Dung thì trán đầu mồ hôi, Quan ca nhi thập, nàng đi khom lưng như con mèo, dĩ nhiên không thoải mái.

“Mau tới đây ngồi một lát đi” Phó Uyển đang may vá dừng lại, cười nhìn bọn họ, mặt mày ôn nhu như nước, so với hoa sen mới nở còn rung động hơn.

Phó Dung quả không còn sức lực, ôm lấy đệ đệ hôn một cái, cố ý ngồi xa Phó Uyển, miễn cho đệ đệ tinh nghịch kéo kim chỉ chơi.

Phó Uyển cúi đầu tiếp tục, chỉ còn một chút là hoàn thành.

Phó Dung nắm lấy cái tay đang phá trán của đệ đệ, bất đắc dĩ khuyen tỷ tỷ:” nói là ra chơi, tỷ tỷ còn may vá không rời tay a! Nhìn Hà Hoa nhà chúng ta nở tốt hơn nhiều, nếu ca ca phụ thân ở nhà là tốt rồi, có thể đi lên thuyền chơi, muội nghĩ mình hấu đóa hoa đặt trong phòng đi”.

Phó Uyển đầu cũng không ngẩng mà chọc nàng:” Vết thương mới lành đã quên đau, trước đó ai rơi xuống nước? Ý vào chính mình có hai lá gan phải hay không?

Phó Dung hậm hực mà cười:” không sao không sao, không được thì thôi, ngày mai kêu Ánh Phương chèo thuyền mang ta chơi, Trúc Lâm Tự có một hồ Tín Đô, lá sen lớn, so với nhà chúng ta vui hơn nhiều”.

Phó Uyển nhú nhú mày.

Ngày hôm trước Lương Ánh Phương đột nhiên chạy tới, hẹn ba tỷ muội nàng đi Trúc Lâm Tự dâng hương, Phó Uyển kiêng dè Lương Thông nên không muốn đi, nhưng không ngăn nổi Ánh Phương. một cô nương nhỏ như vậy, nhắc tới dâng hương vì mẫu thân thì khóe mắt đều đỏ, nhìn nàng như đem nàng là tỷ tỷ, hỏi nàng làm sao mà cự tuyệt?

Mang mũ che cũng tốt lắm, không sợ gặp ai.

Sáng ngày hôm sau, Kiều thị tự mình dẫn ba nữ nhi lên xe ngựa, Phó Thần cười ngựa theo bồi.

Ngoài thành huynh muội Lương Thông đã chờ được một lát, xa xa nhìn thấy xe ngựa của Phó gia ra khỏi cửa thành, Lương Thông lập tức xuống ngựa, đợi xe ngựa dừng lại bước tới nhanh vắn an:” THiếu Cừ lâu chưa đến nhà báỉ phỏng, Bá mẫu dạo này vẫn khỏe?”

Phó Dung nhìn về phía mẫu thân, thấy mẫu thân gật đầu, cười đem màn xe đẩy ra, hướng Lương Thông bên bạn Lương Ánh Phương chớp chớp mắt, sau đó rút đầu về, đợi mẫu thân trả lời.

Kiều thị nhanh chóng liếc mắt quan sát, chỉ thấy một thiếu niên mặc trường bào màu ghi đậm, mày kiếm mắt sáng, cao lớn, rèm mi cung kính rữ, ôn trọng biết lễ.

Lương Thông đến nhà mình mấy lần, Kiều thị cũng thích thiếu niên cười mở lạt có phần chiếu cố nhi tử của nàng, cười nói:” Tốt, Thiếu Cừ phí tâm, bên ngoài nóng, nhanh lên ngựa trước, tới Thiếu Lâm Tự lại ôn chuyên cũng không muộn. Ánh Phương muốn lên ngồi hay không?”

Lương Ánh Phương vừa muốn mở miệng, Phó Dung đã đứng lên:” Vẫn là con đi đến xe Ánh Phương, người nhà chúng ta nhiều, ngồi một chỗ quá đầy”

Kiều thị giáo huấn nàng “ Ánh Phương còn chưa mời người? một điểm khách sao đều không hiểu”

Lương Ánh Phương đưa tay đỡ Phó Dung, cười hì hì nói:” Bá Mẫu nói lời này thật khách sáo, con cùng Nùng Nùng không chú ý cái này”

Lương Thông nhân cơ hội vụng trộm nhìn Phó Uyển bên cạnh Kiều thị.

Phó Uyển thủy chung buông mi tĩnh tọa

Lương Thông vừa nhìn thấy liền lui ra, tuy rằng người trong lòng không có nhìn hấn, nhưng có thể nhìn thấy nàng, hai tháng này tương tư cũng không uổng phí.

Hôm nay hấn tìm cơ hội cùng nàng giải thích việc thất lễ lần trước, lại tỏ rõ côi lòng, chỉ cần Phó Uyển không từ chối thẳng thừng, hấn liền tới Phó gia hỏi cưới, được lập tức chuẩn bị cưới nàng, đỡ phải ban đêm trần trọc trần trở. Nam nữ tình dài cái gì, muốn gặp không thể gặp, gặp cũng không thể đến gần, quá hành hạ người, hấn tự nhận mình không có nhẫn nại kia.

Ở trong xe ngựa bên kia, Lương Ánh Phương cùng Phó Dung xì xào bàn tán: “ Bá Mẫu như thế nào cũng tới a? Vậy chúng ta có thể trộm đi chơi sao?”

Phó Dung không hề để ý nói:” không cần lo lắng, ca ca ta cũng ở đây, có hẳn theo ta nương sẽ chấp nhận”

Lương Ánh Phương miễn cưỡng cười tươi.

Nàng quen thuộc ba tỷ muội Phó gia, vốn cho rằng chỉ có Phó Uyển Phó Dung đến, nàng chỉ cần kéo Phó Dung ra, ngốc ca ca liền có thể theo Uyển tỷ tỷ nói chuyện. Lương Ánh Phương biết như vậy không tốt, nhưng ca ca nàng lần đầu động tâm, nhiều lần muốn lại cam đoan không mạo phạm Uyển tỷ tỷ, Lương Ánh Phương nhịn không được muốn giúp ca ca một lần.

Nàng cũng thích Uyển tỷ tỷ, Uyển tỷ tỷ bị đã động lời nói của ca ca, nàng cao hứng còn hơn ca ca, ngộ nhỡ Uyển tỷ tỷ giận, nàng liền thành tâm nhận lỗi, sau này sẽ không làm những việc như vậy nữa.

Nhưng hôm nay Phó gia tới nhiều người như vậy, ngốc ca ca có thể có cơ hội sao? Nếu không dứt khoát buông ta khả năng đắc tội tỷ muội Phó gia, nàng trực tiếp thay ca ca chuyển lời?

Lương Ánh Phương không quyết định chắc chắn được, mở rèm cửa nhìn ra bên ngoài, thấy ca ca ngồi trên lưng ngựa, thân thể đỉnh đạc nghiêm chỉnh, cổ lại hướng về xe ngựa của Phó gia.

Thôi, mặc kệ cho số phận đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tín Đô là chùa lớn nhất của Trúc Lâm Tự, được xây ở giữa sườn núi Lam Sơn, miếu thờ hùng vĩ, hương khói cường thịnh. Mỗi tháng đều do các cao tăng có đạo hạnh cao trong tự thiết đàn giảng kinh, các phu nhân thái thái trong thành thường đi nghe kinh tĩnh tâm, sau đó sẽ dẫn các tiểu bối đi ngắm cảnh, hoặc là nhìn từ trên cao, hoặc là dạo chơi rừng trúc, hoặc là du hồ dưới chân núi.

Lúc nhỏ Kiều thị cũng tin phật, lại tận mắt thấy một di nương tin phật bị chủ mẫu hại chết, Kiều thị cũng không tin nữa, có thể được như ngày hôm nay đều hoàn toàn dựa vào chính bản thân mình. Nhưng lần trước chuyện của Phó Dung được các cao tăng cúng bái hành lễ thành công, Kiều thị lại một lần nữa kính trọng phật thật lòng, nghe nói nữ nhi muốn dâng hương lễ phật, nàng suy nghĩ kĩ liền chuẩn bị dẫn ba nữ nhi ở lại Trúc Lâm Tự một đêm, sáng hôm sau khi nghe kinh xong sẽ quay trở về.

Xuất phát từ sáng sớm, đến Trúc Lâm Tự thì đã gần xế trưa.

Phó Thấm Ngôn là quan phụ mẫu Kí Châu, thê tử ra ngoài cũng sẽ có một chút đặc quyền, tiểu tăng Trúc Lâm Tự trực tiếp dẫn đoàn người Kiều Thị tới một viện độc lập bên trong rừng trúc xanh biếc, chỉ vào một viện khác ở xa nói :” nửa tháng trước Tề lão Thái thái, Tề phu nhân đã đến thôn trang, hôm qua nghe nói phu nhân muốn đến nên dặn dò chúng ta thông báo một tiếng, sáng mai mời phu nhân cùng nghe kinh”

Kiều thị lộ vẻ mặt kinh hi:” thật tốt!”

Xảo Hạnh thuận thực đem ngân lượng đưa ra, chú tiểu miễn cười cáo lui
“Phu nhân cứ nghĩ ngơi, tiểu tăng cáo từ!”

“Muội muội đang nhìn cái gì? đi vào trong này ngồi một chút đi!” Phó Uyên đội mũ có sa mỏng thấy Phó Dung đang đứng nhìn đỉnh núi xa xa, tới nắm lấy tay nàng nhỏ giọng thúc giục, cố ý tránh né thân ảnh của người kia thỉnh thoảng lại rơi vào tầm mắt.

Phó Dung gật đầu, liếc nhìn về phía nhà khách của Tề gia, trong lòng cảm thấy thật phiền chán, đi đến bên người Kiều thị oán giật:” đi tới đâu cũng gặp người Tề gia, nếu không phải bọn họ đến sớm hơn, con liền hoài nghi bọn họ âm thầm đi theo chúng ta” Tổ mẫu mẫu thân đều đến, làm sao Tề Sách có thể không đi cùng!

Kiều thị liếc nhìn Lương Ánh Phương, nhíu mày sẵn giọng:” Nơi này không phải nhà chúng ta, người khác đến dâng hương thì liên quan gì đến con? Tính tình kêu căng của con cần phải sửa đổi cho tốt một chút, người khác sẽ không dung túng cho con như nường, đừng có suy nghĩ càng quấy mọi chuyện!” Nữ nhân thường có suy nghĩ và hành động không giống nhau, như nàng, rõ ràng là không thích Tề gia, nhưng ở trước mặt tiểu tăng phải thể hiện ra bộ dáng vui mừng, không để cho người khác nói ra nói vào.

Phó Dung hiểu mẫu thân làm như vậy là có lý do, cố ý ngoan ngoãn nói:” Mẫu thân giáo huấn nữ nhi, nữ nhi đều sẽ nhớ kĩ”

Lương Ánh Phương rốt cục nhịn không được bật cười, dựa vào người Phó Dung nói với Kiều thị:” Bá mẫu đừng trách Nùng Nùng, con vừa rồi cũng nghĩ như vậy, đặc biệt là Tề Trúc, con không thích Nùng Nùng chơi với nàng”

Kiều thị bất đắc dĩ chỉ chỉ các nàng:” Hai đứa trẻ tinh nghịch”

Phó Dung chẳng biết xấu hổ mà cười, kéo Lương Ánh Phương đứng lên:” đi chọn một gian phòng, đem nay hai chúng ta ngủ chung, lần trước

người dạy ta động tác kia tập có vẻ hiệu quả, người còn động tác nào khác không, tỷ như.....” Nàng nhích lại bên tai Lương Ánh Phương thì thầm

Lương Ánh Phương bỗng nhiên buông nàng ra “Phi, nhà ta mở võ quán, không phải mở.....cái loại kia! Cái này là tổ mẫu của ta vô tình nghĩ ra, người còn chưa thấy đủ?”

Hai tỷ muội tốt vừa cười vừa mắng kéo nhau đi.

Kiều thị nhìn kỹ bóng lưng của nữ nhi, phát hiện hình như là có chút cao hơn, không khỏi khuyên Phó Uyển:” Nùng Nùng luyện đã có tác dụng tốt, Uyển Uyển cũng nên luyện theo, Tuyên Tuyên thì còn nhỏ không cần gấp”. Nữ nhân đẹp, không phải chỉ cần khuôn mặt đẹp không mà dáng người cũng cần phải đẹp, ba nữ nhi của mình trước mắt chỉ có trưởng nữ Uyển Uyển có thể đẹp hơn nàng, Kiêu thị cũng hi vọng nàng càng đẹp mắt hơn.

Phó Tuyên Phó Uyển nhìn nhau nhanh chóng cáo từ mẫu thân.

Kiều thị trách mắng hai đứa con ngốc, chỉ hận không thể rèn sắt thành thép “ Lại khinh thường lời nói của ta, ta chỉ muốn tốt cho các nàng”

Xảo Hạnh ở bên cạnh không nhịn được phì cười.

Phu nhân luôn hi vọng ba tiểu thư đoan trang ổn trọng, lại hi vọng Nhị tiểu thư học Tam tiểu thư cách ăn mặc mềm mại hoàn hảo, thật ra 3 tiểu thư tùy tiện ra ngoài đều được xem là đại mỹ nhân, yêu cầu của phu nhân hoàn mỹ như thế, chẳng phải sẽ thành tiên nữ a!

Dùng xong cơm trưa, Lương Ánh Phương đề nghị đi chơi thuyền dưới chân núi.

Phó Dung đã sớm muốn như vậy, cùng nàng kéo Phó Uyển và Phó Uyên đi chơi. Dù sao tỷ tỷ và Tề Sách đã không có khả năng ở cùng một chỗ, Phó Dung nàng cũng không sợ gặp phải Tề Sách, cả nhà cùng nhau du sơn

ngoạn thủy, không thể vì hấn mà đóng cửa không ra ngoài, bỏ lỡ phong cảnh đẹp. Trải qua 2 đời người, nàng thực quý trọng cuộc sống không buồn không lo hiện nay, cũng hy vọng tỷ tỷ sẽ sống thoải mái hơn.

Phó Uyển lại kiên quyết không chịu đi:” Tỷ mệt mỏi, muội muội các người đi thôi”. Lương Thông cùng ca ca đang ở tiền viện, các nàng ra ngoài chơi, bọn họ khẳng định sẽ đi theo bồi, Phó Uyển không muốn gặp nam nhân liên tiếp đối với nàng có rắc tâm khác.

Nàng quyết tâm, Phó Dung đành buông tha, nàng vốn hy vọng tỷ tỷ có thể chơi vui vẻ một lần, nhưng tỷ tỷ không muốn, nàng cũng đành chịu.

Lương Ánh Phương thật nóng nảy, khuyên nửa ngày cũng không được, đột nhiên vỗ đầu:” Muội biết Uyển tỷ tỷ kiêng dè cái gì, muội đây liền ra nói với ca ca muội, kêu hấn đi chỗ khác, Uyển tỷ tỷ sẽ không còn lo lắng a.”

Bị nói trúng tâm sự trong lòng, Phó Uyển đỏ mặt lúng túng nắm chặt tay Lương Ánh Phương:” Muội đừng nói bậy bạ, tỷ không.....”

Lương Ánh Phương không nghe, quay đầu dùng tay áo “Gạt lệ”

“Muội đã cùng Nùng Nùng nói qua, chúng ta sẽ cùng nhau đi Thái Liên nhưng hiện giờ vì muội mà Uyển tỷ tỷ không đi, muội thật băng khuâng. Uyển tỷ tỷ buông muội ra, muội sẽ tìm lý do thích hợp kêu ca ca đi, muội, muội sẽ nói là muốn ăn món ăn đồng quê, kêu ca ca đi tìm”

Khí lực nàng lớn, vừa nói xong liền giẫy thoát khỏi Phó Uyển, chạy ra cửa thì quay đầu lại, đáng vẻ đáng thương nhìn Phó Uyển “Chờ muội trở lại, Uyển tỷ tỷ đồng ý đi cùng nha, nếu không sau này muội không dám mời tỷ đi đâu nữa...”

Phó Uyển còn muốn nói điều gì, sợ nàng lại cự tuyệt, Lương Ánh Phương nhanh chóng đi mất.

Trong phòng còn lại ba tỷ muội đưa mắt nhìn nhau.

Phó Dung nhìn dáng vẻ ảo não của tỷ tỷ, rốt cuộc cũng sáng tỏ.

Kiếp trước bởi vì ca ca và Lương Thông huynh đệ thân giao, nàng cùng Lương Ánh Phương lại có quan hệ thân thiết, Lương Thông xem nàng như muội muội, nàng cũng xem Lương Thông như huynh trưởng mà kính trọng nên sau khi trùng sinh, nàng chưa từng xem Lương Thông là người ngoài. Nhưng tỷ tỷ thì không phải vậy a, Lương Thông với nàng chỉ là huynh đệ của ca ca, cần phải kiêng dè.

Nàng còn thắc mắc khi nào thì Lương Ánh Phương thích tỷ tỷ như vậy, theo mời nhiệt tình, thì ra là do có người nhờ vả a!

Lương Thông thật sự thích tỷ tỷ sao? Kiếp trước không phải vẫn luôn luôn cô độc sao?

Nhưng mà, tỷ tỷ cùng Lương Thông....

Nàng nhớ bộ dáng kiếp trước của Lương Thông trong tương lai, so với hiện tại càng khôi ngô, mặc áo giáp, cầm kiếm...

Phó Dung rung mình một cái, một hán tử như vậy, tốt nhất là làm huynh trưởng, còn tỷ phu...nhìn thế nào cũng không hợp với tỷ tỷ như hoa của nàng.

Nghĩ như vậy, Phó Dung bần khoản khuyên nhủ:” Tỷ tỷ đừng nghe Ánh Phương, không muốn đi thì không đi, không cần miễn cưỡng chính mình”

Nàng là thật lòng, nàng với Ánh Dương cho dù có thân bao nhiêu cũng sẽ không tùy tiện đem tỷ tỷ vào.

Mà Phó Uyển lại cho rằng muội muội đang tự trách, nhìn về phía tiền viện, nghĩ đến ý tốt của Lương Ánh Phương âm thầm thở dài một tiếng, có

chút ngại ngùng mà thay đổi.” Cùng nhau đi thôi, kỳ thật tỷ cũng muốn đi du hồ, ban đầu quả thật có chút cố kị, Ánh Phương đã nói như vậy, tỷ mà cự tuyệt sẽ càng khó”

Trong lòng Phó Dung lập tức đem Lương Ánh Phương mắng cầu huyết phun đầu!

Tính kế với nàng a, nàng thà đem bộ chiêu thức kia trả lại cho nàng cũng không để nàng ta như nguyện!

Vì thế nên khi Lương Ánh Phương quay lại, vừa vào cửa liền cảm nhận được một cỗ sát khí.

Nàng chợt dạ né tránh ánh mắt của Phó Dung, đồng thời cảm thấy thật buồn bực, Phó Dung khi nào thì thông minh như vậy a, còn chưa có làm gì đã bị nhìn ra. Nhưng Lương Ánh Phương cũng không sợ, việc nàng có thể làm đều đã làm, còn lại được hay không là việc của ca ca. Nùng Nùng có trách, nàng cũng chỉ có một tội danh tác hợp Uyển tỷ tỷ với ca ca.

“Nùng Nùng đừng nóng giận ta bởi tội với người a, hôm nay chúng ta sẽ chơi thật vui, ta sẽ thật ngoan ngoãn!” Ôm cánh tay của Phó Dung, Lương Ánh Phương mặt dày dỗ nàng.

Phó Dung hung hăng bấm eo của nàng :” Muốn cướp tỷ tỷ của ta a, nằm mơ!”

Được sự đồng ý của Kiều thị, Phó Thần dẫn ba muội muội cùng Lương Ánh Phương xuống núi, trên đường đi còn oán giận Lương Ánh Phương :” Muốn cái gì thì kêu hạ nhân đi làm, tại sao lại phiền ca ca của muội”

Lương Ánh Phương giả vờ không nghe thấy, ngồi trong nhuyễn kiệu ngắm phong cảnh.

Phó Uyển nhẹ giọng nói chuyện với Phó Tuyên, chỉ có Phó Dung tức giận trả lời ca ca ngốc, thuận tiện thay tỷ tỷ giải vây:” Hạ nhân sao có thể bằng ca ca? Ca ca bắt càng ngon hơn, ca ca cũng đi tìm cho chúng ta một món ăn thôn quê đi” Nàng cũng không hiểu, ca ca nhà mình vốn thông minh hơn Lương Thông, tuy rằng nhỏ hơn Lương Thông hai tuổi, con đường quan rộng hơn Lương Thông nhiều, thế nào giờ bị người khác tính kế lại không biết?

không hiểu chuyện gì, Phó Thần hoài nghi quay đầu lại, vừa định lại gần kiêu của Phó Uyển hỏi xem mình khi nào chộc tới nàng thì thấy một bộ dáng quen thuộc bước nhanh từ đường núi phía sau hướng bên này chạy tới. Phó Thần ngạc nhiên, kêu dừng lại đợi Lương Thông:” Sao Sư huynh lại tới đây?”

Lương Thông thở hồng hộc, mượn cánh tay lau mồ hôi nhìn về thân ảnh kia, xác định là nàng tới mới cao giọng đáp lời:” Ta thật may mắn, vừa đi vào rừng liền săn được hai con chim trĩ, nghĩ mọi người còn chưa đi xa nên liền chạy đến. Ánh Phương ham chơi, tổ phụ phân phó ta ra ngoài phải trông nom nàng kỹ càng, ta sợ ta không ở đây nàng lại gặp rắc rối”

Phó Dung bĩu môi châm chọc, vốn định chộc một câu, nhưng thấy bộ dáng Lương Thông đầy mồ hôi, lại có chút không nỡ, nếu Lương Thông là người xa lạ, nàng chắc chắn sẽ không nể mặt lập tức mang tỷ tỷ trở về, đành này Lương Thông....

Kiếp trước sau khi nàng hòa ly, không chỉ một ít ánh mắt khác thường nhìn nàng.

Trong lòng phức tạp, Phó Dung quyết định cho Lương Thông một cơ hội tiếp cận tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ vô tâm, nàng tuyệt đối sẽ không cho huynh muội Lương gia thừa cơ lợi dụng.

Cùng là huynh trưởng, Phó Thần thấy Lương Thông lo lắng cho muội muội cũng thấy cảm động:” Vừa lúc, chúng ta cùng nhau đi, mỗi người nhìn một việc, sẽ không có việc gì”

Lương Thông cười ha hả, trêu ghẹo vài câu liền đi đến bên kiệu của Lương Ánh Phương, phía trước là Phó Uyển

Lương Ánh Phương không ngờ ca ca không thể chờ đợi được, kiên trì tiếp tục nói dối, cố ý oán giận cho Phó Uyển nghe:” thật sự sẵn được chim trĩ? không phải là muốn xuống núi chơi nên kêu hạ nhân đi mua về lừa gạt muội chứ”

Lương Thông nhìn chăm chăm vào sườn mặt bị mũ che , không yên lòng trả lời” Đừng nói hươu nói vượn, ta khi nào lừa gạt muội?”

âm thanh trầm thấp, còn có hơi thở gấp chưa bình phục.

Phó Uyển lặng lẽ nắm chặt tay, chẳng biết khi nào lòng bàn tay đã đầy mồ hôi.

Là nàng nghĩ nhiều sao? Vì sao nàng mơ hồ cảm thấy Lương Thông cực khổ bên ba tất cả là vì nàng?

Lần đầu tiên trải qua việc này, đối phương lại là sư huynh của ca ca, Lương đại công tử ngoài việc thất lễ nhìn nàng cũng không có làm việc gì xấu, Phó Uyển không biết phải làm thế nào, đến khi nàng nhận thấy ánh mắt nóng bỏng đang nhìn nàng, khuôn mặt dưới mũ sa dần dần nóng lên.

Người này không biết kiêng nể gì, da mặt thật dày, cho rằng nàng không cảm giác được sao?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Mặt hồ yên lặng, gió nhẹ nhàng thổi.

Đối mặt với hồ nước mênh mông, Phó Dung thoải mái duỗi thẳng lưng, mặc cho làn gió lùa qua kẽ tay. "Tuyệt thật, chẳng trách những văn nhân nhã sĩ thích du thuyền xuyên hồ, lên đênh trên sóng nước, thì chút phiền não của thế gian có đáng là gì."

Phó Uyển cười kéo tay nàng xuống, Phó Tuyên ngược mắt nhìn tỷ tỷ, vừa định phụ họa một tiếng thì Tam tỷ tỷ đã chạy đến bên một cành liễu cong, tinh nghịch ngậm vào trong miệng.

Phó Dung trong lòng vốn còn chút khó chịu, cố ý dùng cành liễu làm roi nhẹ nhàng đánh Lương Ánh Phương.

Ánh Phương để cho nàng đánh hai cái thì chạy đến trốn sau lưng Lương Thông: "Ca Ca mau cản nàng ta lại, Nùng Nùng xuống tay thật ác a!"

Lương Thông không biết ý nghĩ của mình đã bị nàng nhìn ra, tới trước mặt tiểu cô nương : "một lát khi thuyền cập bến, Tam muội muội cùng Ánh Phương lại chơi đùa, nơi này có chút không thích hợp". Vốn nghe Phó Uyển nhẹ nhàng khuyên các nàng vài lần rồi, trưởng tẩu như mẹ, nếu Phó Uyển có cơ hội giáo dục muội muội mình thì thật tốt.

Lại không kìm lòng được nhìn qua nàng.

Phó Uyển vẫn đứng bên cạnh Phó Thần trốn tránh hẳn, khi Phó Dung bắt đầu nháo thì nàng đứng lên khuyên bảo, nghe Lương Thông cũng khuyên

muội muội nàng lặng lẽ nhìn qua, vừa vặn bắt gặp ánh mắt vừa khen ngợi vừa chờ mong cảm mến.

Mặt nhanh nóng lên, Phó Uyển nhanh chóng tránh đi.

Lại bị phát hiện?

Lương Thông ảo não sờ mũi, cảm thấy gan của nàng thật giống con thỏ nhỏ, mỗi lần hấn không thành thật, nàng đều trốn thật nhanh.

Bề ngoài thì cảm thấy ảo não, thật ra bên trong lại vô cùng vui vẻ, rung động. Có thể ở cùng nàng dù một chút cũng thấy thật cao hứng, trong lòng vừa nóng nảy lại hy vọng, chờ khi cưới được nàng, để xem nàng có thể trốn đến nơi nào.

“Nùng Nùng!” một tiếng gọi kinh hỉ từ xa vang lên.

Mí mắt nhẹ nhàng nảy lên, Phó Dung xoay người lại thấy một thiếu nữ đội mũ sa vừa đi vừa vẫy tay với nàng, Tề Giản, đi theo sau là Tề Sách.

Vừa định đáp lời, Lương Ánh Phương liền ôm lấy tay nàng, Phó Dung trừng mắt liếc nàng, đợi huynh muội Tề gia đến gần mới chào hỏi Tề Trúc:” Nghe tiểu sư phụ nói lão thái thái cùng bá mẫu đều tới, ta vốn nghĩ ngày mai sẽ được gặp người, không ngờ lại nhanh như vậy”

Tề Trúc vui mừng kéo lấy tay nàng, thấy hạ nhân của Phó Thần đang chỉ huy một chiếc thuyền tới hướng này, vui vẻ nói” Mọi người cũng muốn đi thuyền sao? Ta cùng đại ca cũng định du thuyền, không bằng chúng ta cùng đi, nhiều người càng thêm náo nhiệt”

Phó Dung đương nhiên không thích, nàng vừa định khéo léo từ chối thì nghe Tề Sách nói với Phó Thần và Lương Thông:” Lần trước từ biệt, huynh đệ chúng ta đã lâu chưa gặp, một lát để các cô nương ngắm cảnh, chúng ta cùng đến gần hồ hàn huyền.

Lương Thông lên không muốn lên tiếng trả lời, hắn đang tìm cơ hội nói chuyện với Phó Uyển, đương nhiên hy vọng càng ít người càng tốt.

Phó Thần nhìn Tam muội nhà mình rồi nhìn Tề Giản, theo bản năng muốn cự tuyệt, chỉ là khi thấy Tề Sách cười ôn hòa như ngọc lại có chút do dự.

Dùng lý do gì để cự tuyệt?

Giao tình giữa nhà mình và Lương gia vốn rất thân thương, nhưng với Tề gia cũng không tệ, không thể nào không hề kiêng dè Lương Thông lại kiêng dè huynh đệ Tề gia. Tuy rằng hắn cũng không chắc chắn Lương Thông có hay không có ý nghĩ khác với các muội muội.

“Cũng được, nhưng mà chúng ta nên thuê hai chiếc thuyền. cùng tách ra, khỏi phải làm các nàng mất hứng, mà chúng ta cũng đỡ bị các nàng làm cho đau đầu”

Trong vòng vài giây do dự, Phó Thần đã nghĩ ra biện pháp toàn vẹn cả đôi đường.

Tề Sách vui vẻ đồng ý, Lưu Thông lại u ám sinh hờn dỗi.

Phó Dung cảm thấy ca ca thật tốt.

Hai chiếc thuyền đã đến, Phó Dung và các cô nương lên chiếc thuyền trước, đám người Phó Thần lên chiếc thuyền phía sau. Thấy các muội muội chơi đùa, ngẫu nhiên chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng màu sắc quần áo, Phó Thần cảm thấy rất hài lòng.

Tề Sách âm thầm quan sát Phó Thần, nâng chén rượu uống. Vừa rồi nhìn từ xa xa, hắn cảm thấy Phó Dung tinh nghịch làm rung động lòng người, nhưng hắn vẫn thích Phó Uyển luôn trốn sau lưng Phó Thần, dịu dàng hiền

lễ, xinh đẹp lại uyển chuyển, chính là vợ hiền dâu thảo mà hân luôn tưởng tượng.

hân vốn biết Lương thông cũng có tâm tư, mà Phó gia lại cố tình xa cách nhà mình, nên đành phải làm tiểu nhân một lần, sau này khi cưới được nàng, hân sẽ đối xử với nàng thật tốt, chắc chắn nàng sẽ động tâm.

Chiếc thuyền chậm rãi rẽ nước trôi, mơ hồ có thể nghe được tiếng cười đùa của các tiểu thư.

Phó Uyển và Phó Tuyên ngồi ngay khoang thuyền, vừa cười vừa nhìn Tề Trúc hái hoa sen. Mỹ nhân ngửi hoa, thú vị lại phong nhã.

“Muội có muốn hái sen không? Tỷ giúp muội a” Phó Uyển không có ý nghĩ hái hoa, đương nhiên nàng sẽ không hái nhưng muội muội còn nhỏ, có thể chơi đùa đúng với lứa tuổi của mình, có nàng ở bên cạnh xem, sẽ không sợ nàng rơi xuống nước.

Cảm nhận được ý tốt của tỷ tỷ, Phó Tuyên vui vẻ đứng lên :”được a, chúng ta cùng chọn một đóa thật đẹp tặng nương!”

Hai tỷ muội cùng nắm tay đi ra phía ngoài, Phó Uyển lặng lẽ quay đầu nhìn lại, thấy mình đã bị che khuất, chiếc thuyền phía sau khó thể nhìn thấy, cảm thấy yên lòng.

“Để muội chỉ cho” Tề Trúc luôn chú ý đến Phó Uyển, nhiệt tình đi tới “Uyển tỷ tỷ và Tuyên Tuyên chắc là lần đầu tiên hái sen rồi!

Phó Dung đang dùng lưới để bắt cá nghe tiếng liền quay đầu lại nhìn, thấy tỷ tỷ và muội muội đều ra chơi, cười nói:”Đợi muội bắt xong cá, chúng ta cùng thi xem ai hái được hoa đẹp nhất!”

Phó Uyển lại không yên tâm nhìn nàng “Muội cẩn thận một chút, con chừng ngã xuống nước!

Phó Dung cười hì hì, nàng biết bơi a, rớt xuống cũng không sợ.

Chợt lòng nàng khẽ động, Phó quay lại nhìn Tề Trúc luôn đứng bên cạnh tỷ tỷ, nàng thu hồi đồ lại, nói với Lương Ánh Phương :”Người tiếp tục bắt đi, ta vào trong uống ngụm trà đã”

Lương Ánh Phương làm dấu đồng ý, nhẹ giọng dặn nàng đi nhanh về nhanh.

Phó Dung cười nhìn ba người , bước nhẹ nhàng vào bên trong thuyền, cố ý ngồi gần cửa, giả vờ đang uống trà, ánh mắt xuyên qua màn trúc nhìn Tề Trúc.

Lương Thông có thể nhờ muội muội giúp đỡ, Tề Sách cũng có thể như vậy. Cảm thấy khó chịu một lần là đủ, nếu Tề Trúc không có ác ý thì tốt, nếu nàng có....

Phó Dung đặt chén trà xuống, lặng lẽ đi ra.

Phó Tuyên nhìn trúng một đóa hoa hơi xa, Phó Uyển có vóc dáng cao, tay lại dài nên thay muội muội hái. Phó Tuyên vốn muốn đỡ tỷ tỷ Tề Trúc đã vững vàng ôm lấy cánh tay còn lại của phó Uyển “Để tỷ, Tuyên Tuyên muội còn nhỏ”

nói xong giờ tay vuốt mái tóc bị gió thổi rối, làm như lơ đãng liếc nhìn một vòng, thấy Lương Ánh Phương đang bắt cá ở mạn thuyền, Phó Dung thì ở trong khoang thuyền không biết đang làm gì, nàng vô thức siết chặt tay.

Nàng vốn không thích Phó Dung, cảm giác với Phó Uyển cũng như vậy, nhưng trước khi lên thuyền ca ca đã nhờ nàng, tuy nàng không muốn nhưng cũng phải hỗ trợ.

Ngay khi nàng có cơ hội, làm như không cần thận đấy Phó Uyển xuống nước thì Phó Dung đột nhiên cao giọng kêu tỷ tỷ, Tề Trúc có tật giật mình, chân mềm nhũn, vội buông Phó Uyển ra lùi nhanh về phía sau, lo sợ hoảng loạn trượt chân rơi xuống nước.

Phó Dung thấy ý đồ của nàng rất rõ ràng, làm sao để cho nàng thành công. Nhanh chân chạy đến, nhìn như muốn đỡ tỷ tỷ, quay người lui về sau dùng sức đụng vào người Tề Trúc.

Có tiếng rơi xuống nước, tiếng la hoảng loạn của các cô nương trước sau truyền ra ngoài.

trên thuyền đằng sau các thiếu niên đột ngột đứng dậy, Tề Sách ngồi ngay đầu thuyền liền nhanh chân nhảy xuống trước, Lương Thông Phó Thần nghe tiếng Phó Dung kêu tỷ tỷ liền biến sắc nhảy theo sau. Tề Giản vốn không biết bơi, sốt ruột nhìn theo.

Lương Ánh Phương cùng ba tỷ muội Phó Gia đang cùng nhau giúp kéo Tề Trúc lên, quay lại nhìn đầu thuyền thì thấy ba thân ảnh, Lương Thông ở trước, gần như chỉ dẫn trước Tề Sách một chút.

Lương Ánh Phương hô to ca ca.

Lương Thông ngẩng đầu, không nhìn muội muội, tìm hình ảnh cô nương có dáng người cao nhất. Nàng không che mũ sa, gương mặt thanh tú trắng bệch, dường như phát hiện cái nhìn của hắn, nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt long lanh sáo nước.

thì ra nàng không bị rơi xuống nước...

Lương Thông đứng lặng trong nước, nghĩ tới vừa rồi chính mình liều mạng như vậy, cảm thấy thật buồn cười.

Vừa thấy mình liền dừng lại không bơi tiếp, lại cười ngốc như vậy, Phó Uyển làm sao lại không hiểu tâm ý của hắn.

Gấp gáp đến như vậy, so với ca ca còn nhanh hơn.....

Tim phó Uyển đập thật nhanh, nhất thời quên mất Tề Trúc còn ở dưới nước giữa giữa, nhanh chóng trốn vào trong thuyền để có thể ngăn cản ánh mắt nóng bỏng làm nàng rung động kia.

Phó Dung cũng thấy được hành động của Lương Thông, nói không cảm kích thì là giả nhưng nàng càng quan tâm phản ứng của Tề Sách hơn.

Tề Sách mặt không biểu cảm, khi nhìn rõ người rớt nước là Tề Trúc, một bên bơi về hướng muối muối, một mặt liếc nhìn về hướng đầu thuyền.

Chạm vào ánh mắt âm trầm của Phó Dung.

Phó Dung rất muốn tỏ ra vô tội, nhưng nàng thật căm hận Tề Sách, trong lòng còn đang do dự nên tỏ thái độ như thế nào thì khóe miệng đã tự chủ trương mà cong lên, trong mắt hiện lên sự vui sướng khi người khác gặp họa.

Tề Sách nhìn nàng thật sâu, nắm lấy muối muối bơi về phía thuyền. “Chính Đường Thiếu Cừ tiếp tục đi dạo đi, ta trước mang nàng trở về, ngày khác lại gặp”

Phó Thần và Lương Thông lên thuyền dành cho các cô nương, Phó Thần muốn tìm hiểu sự việc, Phó Dung chỉ ra sau mũi thuyền giục :”hai người mau chóng đi đổi quần áo, chỉnh tề rồi chúng ta lại nói chuyện”

Phó Thần đồng ý, dẫn Lương Thông đi ra phía sau :” Đệ có 2 xiêm y, sư huynh thay tạm một chút đi”

Lương Thông “Ân” một tiếng

Hai người thay xiêm y xong thì Phó Dung một mình đi vào nhìn chăm chăm Phó Thần Lương Thông, lại thấp giọng nói ra tình hình sự việc, cuối cùng phân tích:” huynh nói Tề Sách nhảy xuống nước trước, nếu tử tử thực sự rơi xuống nước thì Tề Sách là người cứu tử tử, hậu quả như thế nào chắc các huynh cũng đã biết.

Phó Thần biến sắc, Lương Thông nắm chặt kiếm trong tay.

Kiếp trước khi tử tử chết, Phó gia cùng Tề gia trở mặt, trên quan trường Ca ca đối đầu với Tề Sách, hiện giờ Tề Sách lại nhiều lần dây dưa, nàng không thể không giải thích rõ ràng. Lương Thông vốn là người tốt, lại thật lòng yêu thích tử tử, nàng không cần lo lắng cho tương lai của tử tử.

Phó Thần bình tĩnh suy nghĩ, có chút thông suốt. Lương Thông lại xúc động, người trong lòng bị dòm ngó tính kế, hẳn làm sao có thể nhịn?

hắn bỗng đứng bật dậy, Phó Thần cho rằng hắn muốn đi tìm huynh muội Tề gia, vội túm lấy cánh tay của Lương Thông:”Sư huynh bình tĩnh, việc này làm lớn chuyện sẽ ảnh hưởng đến Uyển Uyển.”

Lương Thông vốn chỉ tức giận chứ không phải muốn nháo, hắn đương hiểu chuyện, gạt tay Phó Thần ra, di chuyển hai vòng,thật lâu mới nghẹn ra một câu:” Tam muội muội mời tử tử của muội ra, ta có việc muốn nói với nàng”

Quay đầu nhìn Phó Thần:”Đệ ra ngoài trước”

Cái gì mà chờ cơ hội, Tề Sách sát cướp người trước mặt hắn, hắn mà tiếp tục lễ mễ, nàng thành nương tử của người khác mất.

Phó Dung tròn tròn mắt, người này quá trực tiếp đi?

Phó Thần so với nàng càng hoang mang hơn, Lương Thông đuổi hắn ra ngoài là muốn cùng muội muội bảo bối ngoan của mình nói chuyện gì a?

hắn dựa vào cái gì a?

Vừa định truy hỏi, Lương Thông đột nhiên vượt ngang qua, trực tiếp sai bước qua Phó Dung, tiến vào khoang thuyền.

Huynh muội Phó Dung còn chưa kịp phản ứng đã thấy Lương Ánh Phương ôm Phó Tuyên đang phẫn nộ ra, chợt dạ hướng bọn họ cười làm lành:” Ca ca muội chỉ muốn nói mấy câu, mọi người đợi chút nữa được không?”

Phó Thần tức đỏ mặt, Phó Dung cắn môi ôm lấy eo đại ca ngăn hắn xông vào, không quên trừng mắt với Lương Ánh Phương: “ chỉ được một lần thôi, nếu ca ca ngươi chọc tỷ tỷ ta giận, ta liền...liền đem ném ngươi xuống nước”

Hai chữ tuyệt giao không thể nói ra, tỷ tỷ tuy là người nhà, nhưng huynh muội Lương Ánh Phương cũng được coi như một nửa người nhà, nàng không muốn nhất thời xúc động làm tổn thương tỷ muội tốt.

Phó Dung đồng ý Lương Ánh Phương nên cao hứng mới đúng, không biết vì sao lại xoay người che giấu đi ánh mắt :” mọi người yên tâm, ca ca dám khi dễ Uyển tỷ tỷ, người đầu tiên không tha cho hắn là ta”

Phó Dung nhìn về phía khoang thuyền.

Lương Thông là đi thổ lộ sao?

Tỷ tỷ cự tuyệt, Lương Thông khổ sở, nhưng nếu nàng dung túng cho Lương Thông đến ve vãn tỷ tỷ cũng là một sai lầm lớn. Tỷ tỷ đồng ý, thì dung túng đó mới có ý tốt, mọi người đều vui vẻ

Nhưng một đóa hoa kiều diễm, thật sự thích bùn đen sao? Hoa cắm trên bùn, sẽ hạnh phúc sao?

Phó Dung thật đau đầu, không biết kết quả mà mình chờ mong là gì?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Editor: Nguyệt Sắc

Sóng nhẹ nhàng vỗ, một cơn gió thổi qua mang theo mùi nước hồ nhân nhật, xuyên qua màng trúc vào trong khoang thuyền, nhưng lại không đủ để xua tan nhiệt trên mặt Phó Uyển.

“Thật ra là huynh muốn nói gì?”

Cúi đầu im lặng, nam nhân bá đạo chậm chạp không mở miệng nói với nàng, Phó Uyển càng thêm nóng nảy. Tiếp tục trì hoãn thời gian như vậy ca ca và muội muội sẽ hiểu lầm, nàng không nhịn được nhỏ giọng hỏi. Bởi vì quá khẩn trương, nàng cũng không kịp nghĩ tại sao ca ca và muội muội lại không có ngăn cản hẳn?

Đây là lần đầu tiên hai người ở một mình cùng nhau, lần đầu tiên nói chuyện trực tiếp, Lương Thông cực kỳ khẩn trương, khi nhìn thấy nàng ngượng ngùng khẩn trương thì bộ dáng hào hùng ban nãy dần mất đi, thật sự chỉ muốn cứ đứng như vậy mà ngấm nàng.

Hắn thật lâu không nói một lời, ánh mắt lại nhìn nàng không chút cố kỵ, Phó Uyển cảm thấy có chút giận, Lương Thông vốn đứng chắn ở cửa sau, nàng nhắc chân bỏ đi về trước, đột nhiên xông vào, nàng cho rằng hắn có việc gấp muốn nói, nếu biết hắn vô lại như vậy, nàng đã đi ra từ sớm.

“Nhị muội muội”

Lương Thông hô một tiếng, thân thể cao lớn như cơn gió cản trước người Phó Uyên, cũng che mất một phần ánh nắng chiếu vào.

Hắn kề sát như vậy, thân thể cường tráng như núi trước mắt, Phó Uyên giật mình lùi về sau, Lương Thông liền nhanh tay kéo vào trong ngực, gương mặt mềm mại chạm vào lồng ngực lại có chút đau.

Nhưng bây giờ đâu phải thời điểm nghĩ đến đau.

Phó Uyên nhẹ nhàng giãy giụa.

Lương Thông càng ôm chặt nàng, khí lực lớn đến muốn đem nàng khảm vào trong người, cũng không cúi đầu nhìn nàng, hắn đem cằm đặt lên đỉnh đầu nàng, mặc kệ nàng giãy giụa, hạ giọng nói nhỏ:” Nhị muội muội đừng sợ, ta không làm gì muội cả, ta chỉ muốn nói với muội hai việc liền đi, để ta ôm muội, ta sợ sau này sẽ không có cơ hội này nữa, tuyệt đối không phải muốn khi dễ muội”

Cả người Phó Uyên đều dán vào ngực hắn, âm thanh trầm thấp của nam nhân cùng với sự thân mật này càng trở nên nhu tình. Phó Uyên nghe ra sự lo lắng của hắn, chẳng biết tại sao liền tin hắn, không giãy giụa nữa, yên lặng đợi hắn nói tiếp.

Nàng cảm thấy Lương Thông không phải là người xấu.

Nàng nghe lời a!

Lương Thông thật kích động, vừa vui sướng vừa vội vàng nói:” Nhị muội muội, ta...., muội...., thực ra ta không cố ý nhìn lên muội, lần đầu tiên nhìn thấy muội ta liền thật thích muội, vừa thấy muội liền không nhịn được lại muốn ngắm muội nhiều hơn nữa, ta đường đột như vậy, muội...giận phải không?

Lần đầu tiên bị người khác thổ lộ trực tiếp, mặt Phó Uyển nóng như lửa, gật đầu hay lắc đầu đều không thích hợp, nàng vội vàng nói sang chuyện khác:” Chuyện thứ 2?”

Nàng không trả lời khiến cho tâm tình Lương Thông trầm xuống, cánh tay càng ôm chặt nàng hơn, đến khi nàng nhỏ giọng hô đau mới buông lỏng một chút:”Nhị muội muội, đây là lần đầu tiên tathích một người,ta là người thô kệch, không biết làm sao cho muội vui, ta chỉ biết không nhìn thấy muội ta liền ngủ không ngon giấc, nhìn thấy muội dù che mũ sát a cũng vui vẻ. Ta thật muốn cưới muội, ta biết ta không xứng với muội, hôm nay muội cho ta một đáp án được không? Nếu muội không muốn, ta liền hết hy vọng, không tiếp tục tập võ nữa. Nếu muội cũng thích ta, muội không cần nói gì cả, ta lập tức trở về lập tức đến nhà muội, để cho bá phụ bá mẫu khảo nghiệm ta, chỉ cần có thể cưới muội, muốn ta làm gì cũng được”

Phó Uyển không biết phải nói như thế nào.

Hôn nhân là chuyện lớn, vốn là phải đến thương lượng với phụ mẫu, hẳn nếu muốn hỏi cưới cần gì lại đến hỏi nàng trước?

“Muội không nói là ta có thể đến nhà muội hỏi cưới sao?” Lương Thông cuối xuống nhìn nàng, lòng bàn tay hắn đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng phải trả lời như thế nào đây?

Phó Uyển gấp đến muốn khóc rồi, quay đầu muốn bỏ đi. Thiên, Nàng như vậy thật là quá đẹp, Lương Thông vốn không phải là người nhát gan, một lần nữa đem nàng kéo vào trong ngực, kề sát tai nàng thở dốc:” Nhị muội muội, muội muội tốt đừng dầy vò huynh, muội cho huynh câu trả lời, huynh sợ huynh sẽ nhịn không được mà lại đến nhà tìm muội.”

Hơi thở nóng bỏng của hắn cùng với hai từ muội muội khiến cho cả người Phó Uyển nhũn ra. Một cảm giác khác thường, xa lạ thật khiến cho

nàng sợ hãi, chống cự không được nàng đành phải nhỏ giọng cầu:” Huynh thả muội ra, huynh không thả ta gọi ca ca”

“Muội nói cho ta biết muội đồng ý hay không”! Lương Thông túm lấy hai bả vai nàng nhìn thẳng vào mắt nàng.” Muội nói ta ta biết ta lập tức buông tay”

Ánh mắt hằn như có một ngọn lửa, Phó Uyển cảm thấy chính mình có khả năng bị đối phương đốt cháy như một ngọn cỏ nhỏ.

Đồng ý hay không?

Hình ảnh nam nhân ở dưới nước vừa cười vừa nhìn nàng hiện lên trước mắt, Phó Uyển nhắm chặt mắt cắn môi gật đầu.

Lương Thông nhìn nàng đến ngây dại, si ngốc nhìn vào khuôn mặt đỏ rực của nàng “Tốt, tốt, ta hôm nay liền trở về nói với hai lão già, nhị muội muội....Uyển Uyển, nàng chờ ta, ngoan ngoan chờ ta”

Phó Uyển không thể kiên trì nổi, đẩy hẳn chạy nhanh ra ngoài, biết ca ca và muội muội ở phía sau, nàng trốn đến đầu thuyền cho giấu khuôn mặt hồng.

Lương Thông bị Phó Thần kéo đến nghiêm hình tra tấn, Phó Dung bước nhẹ đến bên cạnh tỷ tỷ ngồi xuống, thấy đôi tay cùng sườn mặt của tỷ tỷ đều hồng, nghĩ đến vừa rồi mình cũng nghe được, nhìn mặt hồ thở dài.

Tỷ tỷ vẫn giống như kiếp trước, dễ dàng rơi vào bẫy tình.

Thật ra tình cảm đến cùng là như thế nào, Phó Dung thật không hiểu.

Lúc gặp được Từ Yến, nàng biết được hẳn là thế tử quận vương, là công tử tôn quý nhất của Phủ Ký Châu ở Thành Tín Đô. Hẳn học rộng tài cao, dung mạo như Phan An, hẳn đối với nàng nhất kiến chung tình, nam nhân

như vậy Phó Dung không tìm được lý do khiến nàng không vui vẻ. Nàng được gả đi trong sự vui mừng.

Sau đó nàng đã tìm được một tướng công sủng nàng còn nhiều hơn phụ thân và huynh trưởng, nàng muốn cái gì, Từ Yến đều đáp ứng, yêu cầu không lý do, hễ nghe đều cười, vui vẻ làm, gọi nàng là Nùng Nùng, đem nàng để sủng trong lòng bàn tay.

Đoạn thời gian đó quá hạnh phúc, đến nỗi nàng đã từng nghĩ nàng chính là nữ nhân hạnh phúc nhất.

Sau đó, bà bà Quận vương phi dẫn theo tiểu cô từ kinh thành trở lại. Không bao lâu bà bà liền lập ra các quy củ, bắt nàng mỗi ngày phải thức từ sớm, hầu hạ nàng dùng cơm. Tiểu cô đổ kỵ ca ca sủng ái tấu, trăm phương ngàn kế tìm cách dẫn Từ Yến đi bồi nàng.

Phó Dung từ lớn lên trong sự nuông chiều, chưa từng bị khi dễ như vậy. Đó lại là mẹ chồng của nàng, quận Vương phi tôn quý, mẹ chồng không vui nàng đều tìm cách lấy lòng đều không được, nàng không có tiếng nói trong phủ, người khác không nghe, mẹ chồng chính là trời trong phủ, mọi người đều nghe nàng.

Phó Dung không vui vẻ, Từ Yến thay nàng nói chuyện bị bà bà mắng bất hiếu, em chồng khóc kể nói ca có tức phụ quên muội muội. Bị dồn vào thế giữa, một thời gian dài Từ Yến đã gãy xuống thật nhanh.

Cha chồng nhìn không được, giáo huấn bà bà một phen, bà bà cùng hãnh cãi vã một trận, chẳng những không bớt đi, ngược lại càng làm mọi chuyện lớn hơn.

Phó Dung không thể chịu được nữa, nhịn đến năm thứ 3, bởi vì nàng chậm chạp không mang thai, bà bà bức bách Từ Yến nạp thiếp, tuy rằng Từ Yến không đồng ý nhưng Phó Dung vẫn cảm thấy thật mệt mỏi, ứng phó không nổi nữa thì nàng muốn hòa ly. Ban đầu nàng vốn còn do dự, nhưng

nghe ca ca nói năm sau phụ thân có khả năng chuyển vào kinh thành, Phó Dung lại hạ quyết tâm.

Nàng không cần ở lại Tín Đô ủy khuất chính mình ở lại làm Thế Tử phi, nàng mà mang danh không hòa ly nhưng lại được cha mẹ huynh trưởng yêu thương sủng ái, hưởng chi dung mạo nàng đẹp, không chừng đến kinh thành lại có thể gặp được duyên phận.

Đêm đó Từ Yến ôm nàng, cầu nàng đừng đi, hắn muốn mang nàng rời đi. Nhưng hắn vốn là con nối dõi duy nhất của quận vương phủ, hắn không thể đi được.

Nhốt mình trong thư phòng ba ngày, Từ Yến đi tìm cha chồng. Thế tử quận vương hòa ly cũng không tốt, Phó Dung cùng người nhà sợ cha chồng bị ngăn trở, phụ thân và nàng đã chuẩn bị tốt nhận hưu thư nhưng không biết Từ Yến làm như thế nào, cha chồng đã đưa cho nàng thư hòa ly.

Từ Yến đưa nàng về nhà, Phó Dung khóc thật nhiều nhưng thật trong nội tâm nàng thấy đã giải thoát. Cho nên khi xuống xe, khi Từ Yến kéo nàng ôm vào lòng, nàng cảm nhận được nước mắt của hắn rơi xuống cổ nàng, Phó Dung liền biết, nàng nợ người này. Nàng không có xin lỗi hắn, nàng là thiếu hắn một phần thật lòng.

Nàng thích thân phận Thế tử phi, nàng thích được cả các cô nương ở Tín Đô nhìn nàng bằng ánh mắt hâm mộ, thích được Từ Yến sủng ái, nhưng nàng chưa từng chân chính thích Từ Yến, có lẽ nam nhân này không thể khiến cho nàng có thể ủy khuất chính mình để lưu lại bên cạnh hắn,

Sau này nàng nhìn trúng An Vương, là bởi thích khí chất ung dung, thích tánh không tranh không giành cùng với thân phận hoàng thúc của hắn, đó cũng không phải là yêu, Từ Tấn chen ngang, nàng cũng chỉ đáng tiếc một chút, sau đó liền suy nghĩ cuộc sống sau khi đến Túc vương phủ.

Đối với Từ Tấn, càng không thể nhắc đến tình cảm, Từ Tấn với nàng chẳng qua chỉ là một chỗ dựa, là một vương gia mặt lạnh thích gây sức ép vào buổi tối, là một người đoán mệnh thích bắt nạt người khác.

Phó Dung cũng hiểu được, nàng vốn không phải là người tốt, không ôn nhu hiền thực giống tỷ tỷ, không tài ba thanh quý như muội muội. Nhưng rồi sao, nàng chỉ muốn sống thật tốt, chỉ cần có cơ hội thoát khỏi khó khăn nàng sẽ bắt lấy, như là cùng Từ Yến hòa ly, như nàng chưa từng nghĩ tới sẽ thủ tiết vì Từ Tấn.

“Tỷ tỷ thích Lương đại ca phải không?” Từ trong hồi ức trở về, Phó Dung nhẹ nhàng nắm lấy tay tỷ tỷ hỏi.

“Đừng nói nhảm” Phó Uyển phủ nhận

Phó Dung thực sự không hiểu, “Lương đại ca cũng coi như đoan chính, nhưng hẳn có vẻ phúc hắc, tuy bộ dạng khôi ngô nhưng cũng là người thô kệch, không học cao, tỷ tỷ thích hẳn ở điểm nào a?”

Tề Sách tốt xấu cũng có tiếng phó gia, kiếp trước tỷ tỷ ái mộ hẳn có thể hiểu, nhưng Lương Thông khô khan không biết ôn nhu là gì, tỷ tỷ tại sao lại động tâm?

Việc hôn nhân còn chưa định, Phó Uyển vốn không muốn cùng muội muội thảo luận chuyện này, nhưng cũng không nhịn được thay Lương Thông nói vài câu: ‘Như muội nói, những người nông dân dốt đặc cán mai đều không đáng được cô nương thích? Nùng nùng, nhìn vào bề ngoài không thể đánh giá được, muội vài xem cách hẳn đối xử với muội...’

Nàng nói rất nhiều, Phó Dung lại không để vào trong lòng.

Ở trong mắt nàng, trái tim của đàn ông không có gì đáng quan trọng, Từ Yến thật lòng đối với nàng, hẳn cho nàng sống cuộc sống tốt đẹp sao? Mấu chốt vẫn là người kia có thể cho người cái gì, nếu như chuyên phòng độc

sủng cùng với cuộc sống tự do tự tại vui vẻ không thể đồng hành cùng nhau, Phó Dung thà rằng lựa chọn về sau.

Thật ra nàng muốn gả cho người như thế nào?

Phó Dung ngẩng đầu, nhìn về phía mặt nước xa xa.

Kiếp trước trong cảm nhận của nàng, nàng muốn được gả cho người muốn tài có sắc, muốn quyền có thế, tài mạo song toàn nàng mới nhìn đến, quyền thế có thể khiến cho sinh hoạt của nàng thoải mái, về phần sủng ai, Phó Dung cảm thấy nàng có thể lấy được lòng của nam nhân vì thế nàng mới hợp tâm ý với Từ Yến.

Hiện tại thì sao? Yêu cầu chọn chồng của Phó Uyển vẫn không đổi, chỉ cần thêm phần gia quyền có thể dễ dàng sống chung.

Về phần Lương Thông, đối với hiểu biết của Phó Dung về Lương gia, tỷ tỷ gả sang về sau không cần hầu hạ bà bà, làm chủ đương gia sẽ thực thoải mái, Lương Thông là một nam nhân có bản lĩnh, có thể cho tỷ tỷ làm cáo mệnh phu nhân chỉ là vấn đề thời gian. Cái duy nhất Phó Dung thấy không hài lòng chính là dung mạo, đen sẫm cường tráng, nhìn thế nào cũng không hợp với tỷ tỷ.

Nhưng mà tỷ tỷ nàng động tâm nha, nàng không thích có liên quan gì. Nàng vốn xem Lương Thông là huynh trưởng.

Phó Dung chỉ hy vọng Lương Thông có thể đối tốt với tỷ tỷ cả đời, làm cho tỷ tỷ thật hạnh phúc.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Editor: Nguyệt Sắc

Đầu tiên là Tề Trúc rơi xuống nước, thêm việc Lương Thông lớn mật tỏ tình , không khí thoải mái ban đầu cũng mất đi, Phó Thần cho người chèo thuyền vào bờ.

Thuyền vừa cập bến, thấy Lương Thông muốn cùng mọi người về núi, Phó Thần nghiêm mặt đuổi người:” Huynh về trước đi”. Nói ra những lời như vậy, còn dám lưu lại, sự việc đó khiến muội muội còn có thể ra ngoài du ngoạn tiếp sao?

Lương Thông cũng hiểu đạo lý này nhưng hăn chính là luyến tiếc, nhìn về phía sườn núi không an lòng: “Ta đưa mọi người lên núi, đường xa.....”

“Không cần, nhân lúc trời chưa tối có thể vào thành.”. Phó Thần mới không cần hăn hỗ trợ đưa muội muội về.

Thấy sự đệ làm khó, Lương Thông lưu luyến nhìn về người trong lòng đang trốn sau lưng Phó Dung, chờ đợi người lưu lại nhưng không có ai, đành phải cáo từ.

Lương Ánh Phương làm việc trái lương tâm, ở lại sợ bị Phó Dung đánh, cười hì hì rồi rời đi cùng ca ca. Ngốc ca ca nói chuyện nàng cũng nghe được, đối với sự hiểu biết của nàng về Uyển tỷ tỷ, người ta không cho ca một cái tát chính là động tâm rồi.

Bọn họ thì vui vẻ, huynh muội Phó gia thì mỗi người một tâm tư quay về biệt viện.

Kiều thị thấy thiếu hai người, tò mò hỏi: "Ánh Phương đâu?"

Phó Thần sợ Phó Uyển xấu hổ, đã sớm chuẩn bị trước: "Lương gia đột nhiên phái người gọi bọn họ trở về, chắc là chuyện quan trọng đi, nhưng mà nghe qua người chuyển lời, cũng không phải đại sự, mẫu thân không cần lo lắng."

Kiều thị gật đầu, hỏi thăm huynh muội đi chơi như thế nào, biết được Phó Dung không cẩn thận làm Tề Trúc ngã xuống nước, quở trách Phó Dung một hồi, kêu Xảo Hạnh chuẩn bị lễ vật đưa đến biệt viện Tề gia.

Gia đình giàu có rất chú trọng thanh danh, không vì một chút chuyện nhỏ mà trở mặt dễ dàng. Phó Dung nghĩ huynh muội Tề Sách cũng sẽ không nói ra sự thật, mặt mũi hai nhà vẫn muốn giữ nên không muốn nói cho mẫu thân, dù sao cũng đã có khúc mắc với Tề gia rồi.

Ngoan ngoãn vào phòng đóng cửa tự kiểm điểm đến cơm chiều mới ra.

Mùa hè ngày dài, hóng mát buổi tối là tốt nhất, sau khi ăn xong Phó Uyển trở về phòng, Phó Dung bồi Kiều thị tản bộ trong sân.

"Cũng không biết phụ thân các con hiện đang làm gì?". Kiều thị nhìn xa xa dưới chân núi, nhẹ nhàng nói. Hôm nay vốn được nghỉ, trượng phu tính bồi bọn họ đi, không ngờ có người tới lại không thể từ chối được.

"Phụ Thân chắc là đang đỡ đetje rồi!" Phó Dung cười trả lời, phụ thân nhà mình chính là thiên hạ đệ nhất nam nhân tốt, nàng vô cùng tin tưởng.

Kiều thị cũng rất tin trượng phu, bất quá nhàn rồi nên tùy tiện nhắc đến. Bà ngửa đầu nhìn mây, bắt gặp một luồng ánh sáng chiếu trên đỉnh núi,

không khỏi ngạc nhiên:” Nơi đó cũng là chùa sao? Vị trí thật tốt, chính là đại cát chi địa”

Phó Dung cũng nhìn theo, trong mắt hiện lên chút phức tạp.

Đó là biệt viện quận vương phủ, ngoài trừ quận vương phủ, không có ai có thể ở trên đó, người khác chỉ có thể trú tại nhà khách thôi.

“Không phải chùa chiền đâu, vừa rồi nô tì nhìn thấy bên kia có khói bếp, nhà bếp Trúc Lâm tự vốn không nằm ở đó a.”. Nha hoàn nhanh trí nói.

Tim Phó Dung như ngừng đập, chẳng lẽ có người của quận vương phủ tới? Nhưng sao đó nàng lại mỉm cười, cho dù chủ tử Từ gia không ở đó, cũng phải có hạ nhân ở lại chăm sóc thôn trang, cho dù có người tới thì như thế nào? Lúc này nàng vẫn là nữ nhi của Phó gia, không phải là tức phụ của Từ gia, có gặp quận vương phi cũng không cần kiêng dè.

Kiếp trước lần đầu tiên gặp Từ Yến là sau tết Nguyên Tiêu, có lẽ sẽ không gặp sớm vậy.

Mỗi ngày đều phải thức sớm nghe kinh, đêm nay mọi gia đình đều đặc biệt di nghỉ sớm, Phó Dung luyện tập như thường, tắm rửa qua tựa vào ghế nghỉ ngơi. Lan Hương ngồi ở sau giúp nàng xoắn tóc, làm xong nghiêng đầu nhìn Phó Dung thấy nàng đang mở mắt lúc này mới nhỏ giọng nói:” Tiểu thư đêm nay vẫn tiếp tục đọc sách luyện chữ?”

Đọc sách hoặc luyện chữ là thói quen mới của Phó Dung, lúc nhàn hạ đợi tóc được hong khô.

Trên núi yên tĩnh, bóng trúc lòa xòa bên cửa sổ, Phó Dung phủ áo ngoài đứng dậy, đến bàn gỗ bên cạnh cửa sổ:” Luyện chữ đi”

Mai Hương lập tức tiến đến mài mực.

Phó Dung bắt đầu luyện chữ, nàng vốn không muốn làm tài nữ, chỉ cần nét chữ nhìn thuận mắt, ngày sau ở trước mặt người khác có thể được lời khen khách sáo. Kiếp trước quận vương phi lấy lý do hiếu thuận muốn nàng chép kinh, lại vì chữ nàng xấu bắt nàng viết lại, viết không được thì không được nghỉ. Phó Dung náo loạn hai lần cũng không xong, đành tâm khổ luyện, không để quận vương phi chỉ trích cho dù nàng chướng mắt. Giờ Phó Dung luyện chữ tiến bộ, không cần tốn nhiều tâm sức.

Tay không chấp bút, mực đen rơi vào trên giấy Tuyên Thành, nét chữ lay động làm nổi bật căn phòng yên tĩnh.

Những tức giận đối với huynh muội Tề gia, lo lắng đối với tương lai của tỷ tỷ theo nét chữ mà dần dần tĩnh lặng lại.

Luyện xong một chữ, tóc đã khô.

Phó Dung đặt bút xuống, giãn gân cốt, rửa tay rồi vào sau màn lụa.

Có lẽ ban ngày suy nghĩ đến Từ Yến, đêm nay Phó Dung lại mơ thấy hắn, mơ thấy lần đầu tiên gặp mặt.

Hoa đăng sáng chói, treo đầy con phố, nàng đứng trước một cửa hàn đồ đoán đèn, vắt óc suy nghĩ câu trả lời thì phát giác có người đang ngắm nàng, nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt nhu hòa của Từ Yến bên ngọn đèn, Phó Dung đã nhận ra hắn nên không tức giận, chỉ nhèn miệng cười rồi tiếp tục suy nghĩ câu trả lời.

Từ Yến tiến lên chào hỏi người nhà, nàng vẫn theo quy xử gọi “Thế tử”.

Sau nàng, nàng gọi hắn tướng công, gọi hăng Vân Thăng...

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Phó Dung mở mắt ra.

Trong màn lụa vẫn đen kịt một màu.

Phó Dung thở dài một tiếng.

Đời này vẫn là không nên gặp Từ Yến.

Nàng sợ Từ Yến lại thích nàng, nàng tuy không có tình cảm với Từ Yến, nhưng Từ Yến đối với nàng rất tốt, Phó Dung không muốn Từ Yến lại thương tâm. Nàng định trước sẽ không lại gả cho hắn, không bằng chưa từng gặp nhau, nàng có đường riêng của nàng, hắn đi tìm cô gái thích hợp với hắn, một hiền thê mà mẫu thân và muội muội hắn hài lòng.

“Cầm Hương tay thực khéo a, phong thái ăn mặc của tiểu thư thật giống Quan Âm nương nương”. Lan Hương nhìn Phó Dung dán hoa điền mà kinh diễm.

Phó Dung giận nàng :” Ta già như vậy sao?”

Nói xong lại nhìn vào gương.

Đến Trúc Lâm tự mà ăn mặc cầu kì có chút bất kính, Cầm hương làm một cái nốt đỏ hình giọt nước tương tự điểm trên trán Quan Âm, bởi vì màu đỏ nên có chút điểm lệ, Phó Dung rất biết cách ăn mặc, hôm nay cố ý mặt một thân phục màu trắng thuần khiết, toàn thân chỉ cài một cây trâm Ngọc trắng trên tóc, vòng, khuyên tai đều không mang, Phó Dung chút nữa không nhận ra chính mình.

Mai Hương ở bên ngoài thúc giục:” Tiểu thư xong chưa, Phu nhân và nhị tiểu thư đều đang đợi ở cửa”

Phó Dung nhanh chóng ra ngoài.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Từ Yến, Tề Sách cùng Phó Thần cùng sóng vai đứng một bên nhìn theo trưởng bối đi về phía trước, mẹ con Kiều Thị đi phía sau. Phó Uyển mặc áo tím nhạt cùng quần trắng thanh nhã khéo léo, Phó Dung một thân quần áo trắng, vốn là đi lễ Phật, mà nơi đây càng thanh u yên tĩnh mặc như vậy càng đáng chú ý. Từ Yến không tự chủ nhìn tiểu cô nương lâu hơn, chỉ liếc nhìn thôi mà trong lòng giống như có gió nhẹ thổi qua, lại giống như nước mùa xuân từ đáy lòng tràn ra.

Mĩ nhân như kiếm

Cả phòng đầy kiếm nhìn như giống nhau, người chọn kiếm luôn căn cứ vào độ sáng bóng ở lưỡi kiếm tìm cái hợp tâm ý hẳn. Tuyển kiếm cần sự hiểu biết tỉ mỉ, còn nhìn người thì không giống thế, có một số người khi người nhìn thấy nàng thì sẽ rơi vào nhất kiến chung tình, tới khi quen thuộc phát hiện đối phương chỉ thường thôi. Nhưng lúc ban đầu khi gặp nhau một cái chớp mắt, trong mắt chỉ còn đối phương tâm hồn như ngủ mơ.

Từ Yến kinh ngạc nhìn cô nương kia, nàng rất đẹp so với những cô nương hẳn đã gặp qua đều đẹp hơn. Làm cho Từ Yến cảm thấy những thứ mà nàng có nhưng những nữ nhân khác đều không có, như hoa diên trên trán nàng tươi mát thoát tục lại vừa quyến rũ. Đối lại người khác thì không ra cảm giác này, còn làn mi mắt nàng cũng không thể che đậy đôi mắt, bên trong đôi mắt đó như có làn sóng gợn nhẹ, nhìn như nhã nhặn lịch sự đậm nhạt, giống như muốn nói lại thôi.

Nàng cứ lướt qua hắn như thể thủy chung chưa nhìn hắn một lần. Khiến hắn lần đầu tiên bị một cô nương lạnh nhạt đi qua không hề nhìn hắn thì âm thầm thất vọng.

Hình như là tam cô nương của Phó gia? Từ Yến còn muốn nhìn theo thân ảnh của tiểu cô nương kia, thì Tề Giản, Tề Sách, Phó Thần đồng thời cũng xoay người, chặn lại tầm mắt của hắn. Tề Sách theo sát hắn nên mở miệng trước: “ Chúng ta đi thôi, đã lâu chưa từng ôn chuyện.”

Từ Yến thuận thế thu hồi tâm, xoay người đi. Rốt cuộc vẫn là thế tử phủ Quận vương ,thất thổ ngăn ngui đã là hiếm thấy, Phó Thần rất nhanh phát hiện, vị thế tử Quận vương này nói với hắn nhiều hơn so với trước đây. Tuy đều là quý công tử thành Tín Đô, nhưng hắn đến sau nên luận giao tình sẽ kém hơn Từ Yến với Tề Sách, thân phận Từ Yến không cần xem sắc mặt hay làm thân với bất luận kẻ nào, không thì sẽ khách khí xa cách với hắn.

Nhưng Phó Thần không cao hứng nổi, ngày hôm qua thì Uyển Uyển bị người coi trọng, hôm nay lại đến phiên Nùng Nùng sao? Muội muội nhà mình không người hỏi thăm hắn tức giận những người đó không có ánh mắt, nhưng khi muội muội được người ta liên tiếp nhìn chăm chăm, bảo bối mà Phó Thần trông từ nhỏ đến lớn không muốn người ta đoạt đi.

Hắn không quá thân thiện nói chuyện cùng ba người, ánh mắt nhìn về phía viện giảng kinh, chỉ mong kết thúc sớm để người một nhà về nhà sớm. Cách một bức tường, trong viện giảng kinh có một gốc cây hoè cổ khoảng bốn năm trăm tuổi, cành lá xum xuê như một cái lọng. Đàn giảng kinh được thiết lập dưới gốc cây hoè, kỳ thực rất đơn giản chỉ có một cái bồ đoàn chỉ chờ cao tăng đến ngồi, bên cạnh cũng không có chén nước trà, nhưng vì đơn giản tự nhiên mới làm tâm linh người khác thanh thuần.

Sau khi vào, Phó Dung theo bản năng tìm kiếm Quận vương phi, thấy được Quận vương phi ngồi vị trí đầu tiên như có một mình bà, ngửa đầu nhìn cây không biết đang nghĩ gì, đám nữ quyến phía sau đều yên tĩnh, nín

thở ngưng thần, nhìn thấy các nàng khẽ gật đầu chào hỏi không hề lên tiếng hàn huyên.

Phó Dung có một chút hâm mộ Quận vương phi, trời cao hoàng đế xa đừng nhìn trong kinh thành có nhiều vương gia vương phi. Nhưng ở thành Tín Đô, Quận vương phủ chính là trời, trong thành Quận vương phi chính nữ nhân tôn quý nhất, không ai dám đắc tội với bà, cho dù là Tín Đô vương Từ Diệu Thành, dù không thích bà nhưng mỗi tháng cũng gặp một ngày, mặt ngoài kính trọng cũng là cho bà.

“ Chúng ta đi tới thỉnh an Quận vương phi.” Tề lão thái thái nhẹ giọng nói, đều là lão phu nhân của nhà quan gia cho nên cấp bậc lễ nghĩa phải có. Kiều thị cũng có tư cách bái kiến Quận vương phi, liền dẫn ba nữ nhi đi qua.

Phó Dung chậm rãi đi tới gần Quận vương phi, trong lòng lại khiếp sợ. Nếu như kiếp trước người nàng hận nhất là Tề Sách hại chết tỷ tỷ, người thứ hai nàng hận là bà bà khi dễ, tra tấn nàng. Nàng cho rằng khi gặp lại trong kiếp này vẫn hận nữ nhân này, khi đến gần nhìn thấy Quận vương phi hơi gầy nhưng ung dung lạnh lùng diễm lệ, Phó Dung lại không có cảm giác gì, tâm tình bình tĩnh như nước.

Là bởi vì biết đời này nàng sẽ không gả vào Quận vương phủ, cho nên Quận vương phi ngẫm cố chấp vô lý cũng không liên quan đến nàng sao? Đúng rồi, nàng trọng sinh có một số người không hề tương quan, cần gì phải cố chấp oán hận kiếp trước? Đường rộng thênh thang, trời cao lồng lộng, ai đi đường này là xong: “ Bái kiến Quận vương phi nương nương.” Tỷ muội Phó Dung cùng nhau hành lễ.

Quận vương phi lớn hơn Kiều Thị 2 tuổi, sống an nhàn sung sướng nên nhìn bộ dáng lớn hơn 20 tuổi, bà ngồi đoan trang đánh giá 4 tiểu cô nương trước mặt, khoé miệng khó phát hiện khẽ nhếch lên, miễn cưỡng coi như cười: “ Ừm, sớm nghe 3 cô nương Phó gia như hòn ngọc quý trên tay, hôm

nay vừa thấy danh bất hư truyền, cùng A Trúc tương xứng, sau này có rảnh rồi đến quý phủ chúng ta chơi, cùng làm bạn với Tịch Nhi.”

Kiều Thị vui vẻ nói: “ Nường nường có lời là phúc khí của các nàng.”

Quận vương phi gật đầu, tỳ nữ bên cạnh đưa lễ gặp mặt, ngày hôm qua người Phó gia mới lên núi thì bà cũng biết. 3 tỷ muội phân biệt được 3 vòng phi thủy tinh chất như nhau, xanh thẫm sáng bóng.

Phó Dung vuốt nhẹ vòng phi thủy trên tay, chỉ cảm thấy buồn cười. Thật là kỳ lạ, kiếp trước Lương Ánh Phương không mời nàng tới Trúc Lâm tự, nàng đương nhiên cũng không gặp Quận vương phi ở đây. Đầu xuân năm sau, trong tiệc hoa Quận vương phủ mới gặp, không nghĩ tới khi nhận được lễ vật thì cũng như nhau. Khi đó nha hoàn bên cạnh Quận vương phi nói 3 chiếc vòng này lấy từ hang phi thủy, Quận vương phi cố ý lưu lại cho tỷ muội nàng, Phó Dung chỉ coi như lời khách sáo, hiện tại xem ra là việc có thật.

Quận vương phi rất có tâm, là người có tâm tư, sau này nàng muốn làm tiểu xảo trốn tránh lười biếng cũng không qua pháp nhãn của người ta, mà mặc người nắn bóp. Không vì cái gì khác vì tránh bà bà lợi hại này, đời này nàng cùng Từ Yến không thể dính dấp. Phó Dung im lặng đứng bên cạnh tỷ tỷ, nghe Tề phu nhân cùng Quận vương phi nói chuyện: “ Nường nường sao không mang theo quận chúa.”

Quận vương phi nói: “ Mấy ngày nay nàng lười nên không muốn ra cửa.” Tề phu nhân nói một ít phương pháp điều dưỡng thân thể cho tiểu cô nương, Phó Dung không yên lòng nghe liếc mắt nhìn thấy Tề Trúc sùng bái nhìn Quận vương phi, nghĩ tới ở bên ngoài nghe tiếng nũng nịu kia: “Thế tử ca ca.” Tâm tư giật giật

Nàng biết Tề Trúc thích Từ Yến, sau này Từ Yến đối với nàng ái mộ rất rõ ràng, Tề Trúc liền lặng lẽ thu tâm, còn thành tâm chúc phúc nàng và Từ

Yến trăm năm hảo hợp. Lúc ấy Phó Dung thấy nàng thật rộng lượng, bây giờ suy nghĩ lại Tề Trúc có thể làm chuyện hại tử tử, kiếp trước lạc quan hào phóng làm rõ phải trái, có mấy phần thật, mấy phần giả.

Đánh tiếc nàng ta phải thất vọng rồi, Từ Yến căn bản không thích nàng ta, Từ Yến thích...

Phó Dung đột nhiên nhú mày, Từ Yến đương nhiên thích nàng, nhưng kiếp này nàng tránh không đáp lại, Từ Yến cùng Tề Trúc có khả năng không?

Tề đại lão gia là quan lớn, luận thân phận Tề Trúc rất vừa mắt Quận vương phủ, trong lòng Phó Dung cảm thấy không vui. Nàng không để ý Từ Yến lấy người khác, nhưng người đó không phải là Tề Trúc, bởi vì Tề Trúc không xứng.

Nhưng nàng có biện pháp nào? Từ Yến lấy ai là do hãn hay cha mẹ hãn quyết định, duy chỉ riêng nàng là không thể can thiệp, nàng cũng không có lập trường can thiệp. Xem thử một chút, Từ Yến sớm nhận thức Tề Trúc, nếu kiếp trước không coi trọng thì kiếp này cũng chường mắt.

Cùng mẫu thân trở về vị trí, Phó Dung nhìn về phía cao tầng bên chính đường, đem những tục niệm kia thu lại. Phật lý có thể tĩnh tâm, khi nghe xong đứng dậy Phó Dung cảm thấy cả người thoải mái.

Mọi người theo tôn ti rời đi, Quận vương phi đi đầu, theo sau là nữ quyến Tề gia, mẹ con Kiều Thị đi sau cùng vừa đi vừa trò chuyện. Phó Dung không có tâm nhìn Từ Yến, nghiêm túc cùng tử tử muội muội giảng giải Phật lý, bởi vậy không phát hiện Từ Yến ngênh đón Quận vương phi, khi nhìn về phía nàng, thì trong ánh mắt có chờ mong.

Tề Sách ngược lại thấy rõ ràng, Phó Dung đối với công tử cao quý nhất thành Tín Đô căn bản không có chú ý thì hài lòng. Dung mạo Phó Uyển ôn

nhu đoan trang hào phóng, là thê tử lý tưởng mà hấn chọn nhưng không nhất thiết phải lấy nàng.

Phó gia cả nhà hoà thuận, tử muội tình thâm, nếu Phó Uyển biết muội muội thích hấn, còn nhiều lần phá hoại kế hoạch hấn tiếp cận nàng, Phó Uyển chắc chắn sẽ không gả cho hấn. Tối hôm qua sau khi nghĩ thông suốt, Tề Sách triệt để bỏ qua Phó Uyển, chỉ là không biết cư xử như thế nào với Phó Dung nha đầu kia. Nam nhi đại trượng phu không cùng tiểu cô nương đấu, nhưng nhớ lại tiểu cô nương trên thuyền dùng ánh mắt khiêu khích đến cùng thì khó mà bình tĩnh.

Sáng sớm hôm nay, nhìn thấy nàng mặc đồ trắng như tiên tử đi tới, mỗi cử chỉ nụ cười đều rất đẹp. Tề Sách đột nhiên phát hiện, mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy yêu thích mình, sao hấn không thuận theo cưới nàng về?

Muội muội không thích Phó Dung, cũng may hai người bằng tuổi, Phó Dung vào cửa thì muội muội cũng đã gả đi, chị dâu em chồng chung đụng thì ít xa cách thì nhiều, tự nhiên sẽ không nháo ra chuyện lớn. Phó Dung không đủ đoan trang, hấn có thể chậm rãi dạy nàng, làm cho nàng lên được phòng khách nhưng không mất đi vẻ kiều mị.

Thê tử quan trọng nhất là hầu hạ trượng phu, mà Tề Sách tin tưởng chuyện như vậy Phó Dung có thể thắng được tử tử của nàng. Càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, đợi Tề Sách phát hiện Phó Dung đối với hấn toàn tâm toàn ý ngoài ý muốn đã động tâm. Bởi vì thích nên mới không dung được hấn mơ ước tử tử, nữ nhi ghen tuông không coi là bệnh nặng.

“ Bá mẫu đi thông thả, chúng con về trước.” Quen thuộc hành lễ với Kiều Thị, xoay người phía trước, Tề Sách nhìn trộm Phó Dung đồng thời Phó Dung nghe được âm thanh nhìn lại...

Phó Dung có một đôi mắt linh động phi thường xinh đẹp, tâm cảnh bất đồng, ý tưởng liên bất đồng, tưởng tượng bộ dạng Phó Dung sau khi làm thê tử, Tề Sách liền bắt đầu thưởng thức dung mạo tiểu cô nương, nhìn tiểu cô nương ái mộ hẳn cười ôn nhu một cái, thế này mới xoay người rời đi.

Phó Dung ngưng một lát mới giật mình, nổi một lớp da gà. “ Có phải lạnh không?” Phó Uyển thân thiết nắm tay nàng, tay hơi lạnh không khỏi nhỏ giọng trách cứ: “ Trên núi lạnh, đã kêu muội mặc nhiều muội không nghe, hiện tại biết lạnh chưa?”

Phó Dung mặc tử tử lái nhai, trong đầu chỉ còn nụ cười ôn nhu của Tề Sách. Sống cả hai đời, Phó Dung tự nhận mình rất hiểu nam nhân, trước mắt lại hoàn toàn không đoán ra tâm tư của Tề Sách. Cười tiểu lý tàng đao như thế? Là một loại thị uy khác? Phó Dung lại rùng mình một cái, nếu Tề Sách thật sự muốn thị uy, nàng thà rằng hẳn hung hăng trừng mắt liếc nàng....

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 25

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Phó Dung thích ăn táo, lúc trước biết được phụ thân đến Ký Châu làm tri phủ, nàng đặc biệt cao hứng, vừa hay Ký Châu là trọng địa của kinh thành. Tri phủ Ký Châu là chức quan béo bở nhất khi nhậm chức ngoài kinh thành, phụ thân có thể đã được triều đình thưởng thức. Thứ 2 táo ở Tín Đô thành Ký Châu rất nổi tiếng, người một nhà chuyển đến Tín Đô thành, nàng chẳng phải sẽ được ăn táo suốt sao?

Sau khi tới đây, trong một năm nàng thích nhất không phải là đoan ngo, trung thu hay nguyên tiêu mà là mùa hái táo ở Tín Đô thành. Cuối thu trời trong, quan phủ sẽ tuyển nhân công ở ngoài vào trong hái táo, huynh muội Phó Dung cố ý chọn góc yên tĩnh ở đầu núi, chọn xong chỗ, Phó Dung ghét bỏ tướng Phó Thần nên đuổi hẳn sang một bên: “Ca ca, huynh qua bên kia hái đi, cách muội xa một chút.”

Năm trước hai huynh muội cũng cùng đến, Phó Dung hưng phấn đi theo bên cạnh ca ca, kết quả Phó Thần cầm gậy trúc đánh loạn xạ, táo đỏ lớn chừng ngón tay rầm rầm rơi xuống, rơi trúng đầu Phó Dung rất đau. Cuối cùng Phó Dung muốn tự mình cầm gậy trúc đi hái, hái từng trái một rất là vui vẻ, thật sự muốn ăn táo, nàng cần gì chạy xa như vậy? Ở tại nhà chờ cũng có táo ăn như thường.

Phó Thần đối với hái táo không có hứng thú, đi tới dưới tàng cây táo bên kia, hái được mấy trái táo đỏ ở chỗ thấp, ngồi xuống đất lau xơ táo rồi đưa lên miệng, vừa nhai vừa nói: “Muội hái đi, huynh ngồi ở đây nhìn.” Phó Dung không để ý tới hẳn, ngửa đầu chọn lựa đám táo đỏ trên ngọn cây, sau đó lấy gậy trúc gõ xuống.

Rơi được một hai trái, Phó Dung cao hứng đi nhặt bỏ vào giỏ trúc, chuẩn bị mang về cho người nhà ăn, tự mình đi hái cũng coi như một phần tâm ý. “Muội như vậy không mệt mỏi sao?” Phó Thần thật sự nhìn không được, nếu làm theo cách của muội muội thì khi nào giỏ trúc mới đầy? “Không cần huynh quan tâm.” Phó Dung ngại hăn phiền, trừng mắt nhìn hăn, mang theo gậy trúc đi ra xa, Phó Thần cũng không đứng lên, cười xem muội muội hờn dỗi.

Phó Dung cũng không đi quá xa, quay đầu nhìn thấy ca ca đang nhe răng cười, ngoắc tay với nàng. Nàng cười đem giỏ trúc thả xuống đất tiếp tục hái táo, núi sâu rừng rậm, dù biết phụ thân có sai nha dịch trông coi phía ngoài, Phó Dung cũng có chút sợ nhưng có ca ca đi cùng thì nàng không còn lo lắng nữa.

Gỗ gõ, Phó Dung cảm giác có gì đó không đúng, nàng vụng trộm ngó xéo qua bụi cỏ rậm rạp đối diện, trong bụi cỏ xanh thẫm có loáng thoáng bóng người. Lưng Phó Dung phát lạnh, người nào trốn ở đó? Giữa ban ngày mà che che giấu giấu tuyệt đối không phải là người lương thiện. Tuy sợ nhưng lúc này không thể kinh hoảng, người nọ cách mình quá gần, nếu hăn có ý niệm xấu lao tới, ca ca tới cứu không kịp.

Phó Dung nắm chặt tay, tiếp tục gõ vài cái, liền quay đầu hướng Phó Thần bĩu môi oán giận: “Ca ca, tay muội mỏi không có sức nữa rồi!” Phó Thần dự đoán được muội muội sẽ như vậy, hướng nàng nói: “Đến đây đi, huynh giúp muội hái, sợ muội bị táo rớt trúng người.”

“Ca ca thật tốt!” Phó Dung ngọt ngào khen, tay cầm gậy trúc, tay kia xách giỏ trúc, từ đầu đến cuối cũng không nhìn bên kia nữa, giả bộ như bên kia không có người ẩn nấp, chỉ có tay run nhẹ nhẹ mới tiết lộ lòng nàng sợ hãi.

Hai huynh muội cách nhau khoảng một trăm bước, Phó Dung bước từng bước, trên mặt là nụ cười thỏa mãn, trong lòng lại oán thầm ca ca tại sao

không đến tiếp nàng. Oán xong lại biết rõ ca ca là vô tội, đều trách chính mình không thành thật, nhất định muốn đi xa như vậy.

Phó Dung cực sợ, nàng đã chịu quá nhiều ủy khuất rồi nhưng mà chưa từng trải qua tình huống nguy hiểm như vậy. Ánh mắt nhìn về phía trước, lòng lại khủng hoảng cảnh giác đề phòng phía sau, toàn thân cảnh giác chỉ cần chỗ đó có động tĩnh, nàng liền ném cái gì đó vào hắn rồi chạy về phía ca ca. Võ nghệ ca ca tốt, nhất định có thể đánh bại tên ăn trộm kia.

Mắt thấy mình cách ca ca khoảng hai mươi mấy bước, an toàn cơ bản có thể đề phòng, tâm tư Phó Dung lại linh hoạt suy nghĩ. Nên tiếp tục hái táo sau đó cùng ca ca rời đi như không có chuyện gì, hay lập tức nói ca ca đi bắt đối phương? Trong lúc do dự, bụi cỏ sau lưng Phó Thần có động tĩnh, tìm Phó Dung ngừng đập, vừa muốn nhắc nhở ca ca coi chừng, thì thân thể Phó Thần cứng đờ, trong mắt mờ mịt, thân hình thẳng tắp ngã xuống.

Hai tiếng trầm đục, đồ trong tay Phó Dung đồng thời đều rơi xuống đất, hai chân như nhũn ra, mặt rơi đầy lệ. Ca ca đã chết rồi sao? “Ca ca...”

“Phó cô nương, lệnh huynh chỉ bị ta điểm huyết ngủ thôi, tạm thời bị hôn mê, nửa canh giờ sau sẽ tỉnh, kính xin Phó cô nương đừng kêu lên, bằng không Hứa mỗ chỉ có thể tiếp tục làm ác giết người diệt khẩu.”

Phó Dung một tiếng “Bị thương” còn chưa kịp nói liền bị nam nhân nhanh chóng hiện thân trong bụi cỏ bức trở về. Từ bi sang hỉ sau đó là kinh hãi, Phó Dung triệt để bối rối không biết khóc hay cười hay nghi ngờ, chỉ có thể sững sờ nhìn nam nhân một thân áo xám phong trần tuần lãng từng bước tới gần.

Nàng nhận ra hắc, là thị vệ bên người của Từ Tấn, họ Hứa tên Gia, nghe nói công phu rất cao, võ nghệ cao cường. Tại sao hắc lại ở chỗ này? Ca ca thật sự không có chuyện gì sao? Ánh mắt nhìn về phía ca ca nằm dưới đất, nước mắt Phó Dung vẫn rơi xuống, che miệng chạy về phía ca ca. Ai quản

hắn tới đây làm gì, nàng trước phải xác nhận ca ca không có chuyện gì, bằng không nàng thà liều mạng cũng phải kêu phụ thân dẫn người đến đây báo thù cho ca ca.

Nước mắt tiểu cô nương như hoa đào gặp mưa, thân hình thất tha thất thiêu như lục bình trôi nổi vôi vữa dập dờ. Hứa gia chợt dạ lui sang một bên, yên lặng đợi Phó Dung xác nhận. Ai, nếu Phó gia trụ tại kinh thành thì tốt quá rồi, vương gia có thể đến cầu hôn bất cứ lúc nào, nhưng Phó gia ở Ký Châu vương gia mạo muội xin cưới, không nói đến thái tử dè chừng, mà ngay cả hoàng thượng cũng không vui với cử chỉ này, thậm chí còn suy đoán thâm ý sâu xa trong đó.

Chung quy khi vương gia đến đây đều phải cải trang không cho ai biết, cho nên vương gia vì tiếp cận mỹ nhân, chỉ có thể khổ sở tìm lí do để đến.

Khí sắc Phó Thần hồng nhuận, hô hấp sâu, mạnh đập vững vàng. Trái tim Phó Dung rốt cuộc rơi xuống, nằm tại ngực ca ca mà khóc nghĩ lại mà cực kỳ sợ.

“ Phó cô nương, chủ nhân nhà ta mời người qua một chuyến.”

“ Chủ nhân nhà người là ai? Làm sao biết được ta họ Phó?” Phó Dung ghé vào trên người ca ca không muốn đứng lên. Chủ nhân nhà hắn, chủ nhân của hắn không phải là Từ Tấn sao? Dựa vào cái gì mà hắn khi dễ người mà còn tùy tâm sai sử nàng.

“ Vào thành tư chúng ta đã từng tá túc tại Phó gia trang, chủ nhân nhà ta thường thức lệnh huynh hào sảng, liêu lĩnh tiết lộ hành tung mà gặp nguy hiểm, nhưng không muốn lấy tính mạng lệnh huynh. Phó cô nương nên đi qua thôi, tính nhẩn nại của chủ nhân không tốt.”

“ Hắn ở đâu?” Phó Dung lấy khăn tay lau nước mắt, sau khi nhìn ca ca đang ngủ yên, thức thối đứng lên. Chỉ bằng vào Từ Tấn là vương gia, người ta muốn làm gì thì làm.

Hứa gia cười cười: “Chủ nhân ở nơi nào, rõ ràng cô nương nhìn thấy không phải sao? Thỉnh cô nương đi qua, ta tạm thời mang lệnh huynh đi chỗ khác kín đáo hơn, chờ vương... Chủ nhân hỏi chuyện xong, cô nương cùng lệnh huynh có thể đoàn tụ.” Bởi vì nói lỡ, trên mặt không có nụ cười mà cúi đầu che giấu.

Phó Dung cũng giả vờ không lưu ý hẳn sửa miệng, đi về hướng phía trước. Đi nhanh tới chỗ bụi cỏ, Phó Dung quay đầu lại đã không thấy Hứa gia và ca ca ngay cả gậy và giỏ trúc cũng không thấy đâu. Khó trách có thể được Từ Tấn coi trọng, quả nhiên động tác nhanh nhẹn. Chỉnh sửa quần áo, Phó Dung lạnh mặt đi vào bụi cỏ.

“ Nơi này địa thế thấp, Phó cô nương đi vòng qua bên kia tương đối ổn thỏa hơn.” Giọng trầm và nhẹ nhàng giống như nói chuyện phiếm.

Phó Dung nhìn dưới chân, hình như là đất trũng, nếu không phải nàng đứng gần quá hoặc là Từ Tấn ngồi hay nằm sấp, cho nên vừa rồi nàng không nhìn thấy hẳn. Không hổ là vương gia. ẩn thân cũng có khí thế mười phần, không chịu một chút chột vạt nào. Phó Dung quét mắt nhìn khuôn mặt nam nhân kia, ngậm miệng không nói nhưng ngoan ngoãn làm theo. Từ Tấn cũng không nhìn nàng, chỉ vào bụi cỏ đối diện nói: “ Phó cô nương mời ngồi, đứng thì dễ dàng bị người khác phát hiện.

Phó Dung mím môi, ngoan ngoãn ngồi xuống, quần trắng rơi xuống đất tựa như trên mặt cỏ có đóa hoa nở rộ. Ánh mắt Từ Tấn theo làn váy chậm rãi nhìn lên, nhìn thấy bàn tay nhỏ trắng nõn của nàng khoát trước ngực, nhìn thấy tóc nàng rơi xuống trước ngực, nhìn thấy trên cổ áo nàng thêu lan điệp, nhìn thấy chiếc cổ thon dài trắng như tuyết của nàng. Nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của nàng mấp máy, cuối cùng là đôi mắt mỹ lệ đáng tiếc lại bị mi mắt của nàng che giấu.

“ Vì sao không nói lời nào?” Từ Tấn vô ý thức vuốt ngọc bội hình rồng ở bên hông, rất hăng hái hỏi: “ Không muốn hỏi ta nguyên nhân sao?”

Hành động của hắn, Phó Dung không muốn chú ý cũng khó, tầm mắt dừng ở ngọc bội quen thuộc một chút, Phó Dung quay đầu nói: “ Vương gia phá án đều có suy xét, huynh muội chúng tôi ham chơi va chạm với vương gia, dân nữ chỉ cầu vương gia bỏ qua cho cả nhà chúng tôi. Chuyện hôm nay dân nữ sẽ không nói cho bất kỳ ai biết, bao gồm cả ca ca tôi.”

“ Phó cô nương quả nhiên thông minh, làm sao cô nương biết.... Nga, thiếu chút nữa quên ngọc bội kia.” Từ Tấn cười tự giễu: “ Dùng quen cái gì không nghĩ muốn đổi lại, khó trách bị cô nương nhìn thấu thân phận, một đường bị đuổi giết suýt nữa mất mạng, không thể không trốn ở ngọn núi này tị nạn.”

Phó Dung đối với chuyện của hắn không có hứng thú, làm như mắt điếc tai ngơ. Từ Tấn nhìn chăm chăm nàng đang buông mi mắt, sắc mặt hắn trầm xuống, đã biết hắn là vương gia, sao một chút thân thiện cũng đều không có? Nhớ tới nàng ghé vào ngực huynh trưởng khóc tới đáng thương, Từ Tấn có chút hiểu, tiểu cô nương hơn phân nửa là đang giận. Cô nương này đối với nam nhân thì vô tình vô nghĩa, nhưng đối với người nhà thì đặt trên đầu quả tim.

Không biết kiếp trước, khi tin hắn tử trận truyền đến kinh thành nàng có khóc hay không? Hắn đã chết trọng sinh trở về vài năm trước, nàng thì sao? Những người kia không có chết, có phải vẫn còn tiếp tục tranh đấu hay không? Nàng vẫn còn trẻ xinh đẹp mà đã phải vì hắn thủ tiết, cũng rất đáng thương. Kiếp trước hại nàng phải thủ tiết, hắn rất áy náy, cùng với hồi này hại nàng khóc, một lòng xin lỗi hòa cùng một chỗ làm biểu tình Từ Tấn nhu hòa một chút.

“ Chuyện hôm nay chỉ vì bất đắc dĩ, chỉ cần Phó cô nương tuân thủ ước hẹn, bản vương cam đoan không quấy rầy cuộc sống của gia đình cô nương nữa, sau khi hồi kinh sẽ cùng phụ hoàng làm sáng tỏ lời nói xấu của tiểu nhân đối với lệnh tôn.”

Liên quan đến tiền đồ của phụ thân, liên quan đến người một nhà có thể đến kinh thành hay không? Phó Dung nhất thời quên oán khí đối với Từ Tấn, ngẩng đầu nhìn hắn: “Thật sao?”

Nàng vừa khóc xong, ánh mắt ướt đẫm, long lanh trong veo làm người ta muốn yêu, trong lòng Từ Tấn rất thích khẽ gật đầu, nhìn mặt hoa tươi đẹp nở nụ cười mừng rỡ, không kìm lòng được mà mở miệng: “Phó cô nương vui vẻ như thế, tính toán cảm ơn ta như thế nào đây?”

Nàng yêu kiều khả ái, là vương phi tương lai của hắn, đời này Từ Tấn muốn cùng nàng hòa hảo, phu thê hòa thuận. Nam chủ ngoại, nữ chủ nội, gia hòa vạn sự hưng. Hắn không muốn nàng vì tham hư vinh mà nịnh bợ hắn, hắn muốn tâm của nàng, muốn nàng thật tâm ái mộ hắn như trượng phu, vì hắn suy nghĩ chu toàn mọi chuyện, hỏi han ân cần, giúp chồng dạy con. Cho nên hắn phải dỗ nàng vui vẻ, dỗ đến khi nàng động chân tình.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Edit: Nguyen Thi

Từ Tấn trêu chọc một câu: “Cám ơn ta như thế nào?” Rơi vào trong tai Phó Dung, uy lực của nó còn kinh người hơn cả ý nghĩa của nụ cười ôn nhu của Tề Sách.

Ngồi xổm trên cỏ, hai tay Phó Dung đặt trên đầu gối, lúc này nàng không bị khống chế, đem tay phải mò vào trong tay áo tay trái lặng lẽ vuốt một ít da gà trên cổ tay. Nhưng đối diện với đôi mắt loé lên hứng thú như sao sáng, da gà kia còn không lặn xuống mà càng ngày càng nhiều.

Từ Tấn này thật không bình thường, ấn tượng Từ Tấn trong Phó Dung hơn phân nửa là xuất hiện vào buổi tối với khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt lặng lẽ ít nói. Trước đây không bao giờ nhìn thẳng nàng, nhưng mà đời này nàng và Từ Tấn mới gặp nhau có 2 lần, lời nói mà Từ Tấn nói với nàng nhiều hơn so với một năm sống chung ở đời trước.

“ Vì sao dân nữ phải tạ ơn Vương gia?” Phó Dung rũ mắt xuống, thật sự cần lời giải thích: “ Trước hết nói chuyện Vương gia ẩn thân, Vương gia vì an nguy của mình muốn giết huynh muội dân nữ diệt khẩu, Vương gia lưu tính mạng chúng tôi, chúng tôi nên cảm kích Vương gia sao? Nhưng huynh muội chúng tôi lên núi để du ngoạn vô duyên cô có bị tai hoạ bất ngờ, Vương gia thật sự giết chúng tôi thì có khác gì phường trộm cướp.”

Nói xong lấy can đảm quan sát sắc mặt Từ Tấn. Bản năng nói cho nàng biết Từ Tấn không muốn giết người, hiện tại Phó Dung không hiểu tại sao Từ Tấn đánh ngắt ca ca lại gọi nàng tới nói chuyện. Hắn có thể đánh nàng

ngất xỉu sau đó bỏ đi. Nếu đổi lại là nàng, thà rằng nàng lặng lẽ trốn đi cũng không thể tin tưởng cam đoan của tiểu cô nương, cho dù Từ Tấn lấy thân phận Vương gia để có lý do tin tưởng nàng không dám tiết lộ ra ngoài.

Sợ nàng sau khi xuống núi nói cho phụ thân biết, tiết lộ hành tung của hần? Nếu thật sự sợ như vậy, sao lại không trốn đi hoặc dứt khoát giết bọn họ? Càng nghĩ càng không đứng ở chỗ nào. Từ Tấn thoát nhìn không phải người thiện lương hay mềm lòng.

Từ Tấn cười, biết nàng thông minh còn không biết nàng lớn gan, dám cùng một Vương gia nói lý lẽ.

Thấy ánh mắt nàng khiếp sợ có chút ý hối hận, Từ Tấn bày ra bộ dáng rộng lượng: “ Người nói cũng có chút đạo lý, nhưng ta đã nói lời công bằng giúp lệnh tôn người cũng nên cảm tạ ta chứ!”

Kinh ngạc vì nam nhân này không trách, lại bởi vì Từ Tấn dung túng nên lá gan càng lớn, Phó Dung châm chọc nói: “ Khi đó Vương gia thân là khâm sai, điều tra rõ chân tướng là trách nhiệm của Vương gia, dân nữ tin tưởng Vương gia là người không lấy việc công làm việc tư, mới đáp ứng sau khi hồi kinh mới thân phụ thân ta nói lời công bình, đã điều tra rõ cha ta là quan chính trực thanh liêm, như thế là Vương gia đã làm hết trách nhiệm của mình, vì sao muốn dân nữ cảm ơn?”

Vừa vỗ mông ngựa vừa không cho Từ Tấn cơ hội giải thích, Từ Tấn cười thật lòng, chỉ cảm thấy nàng nhanh mồm nhanh miệng thật thú vị, hần nghiêng nửa người về phía trước nhìn chăm chăm vào ánh mắt nàng: “ Theo ý của người, ta đánh ngất ca ca của người, cưỡng ép kêu người qua đây hỏi chuyện là có lỗi với người đúng không?”

Một câu ngắn ngủi, hần càng nói âm thanh càng thấp, thanh âm của hần thật là dễ nghe, nói đến sau cùng còn kèm theo một chút mê hoặc. Phó Dung khiếp sợ nhìn khuôn mặt tuần tú của nam nhân đang đến gần quá

mức. Khoé miệng của hắn vì cười nên khê nhếch lên, đôi mắt sáng ngời bình tĩnh như nước, dưới đó phảng phất có sóng ngầm đang chuyển động chỉ chờ nàng rơi vào. Phó Dung quen thuộc ánh mắt này, kiếp trước đến nhà cũ ở kinh thành, cháu nhà mẹ đẻ của tam phu nhân ở trong hoa viên gặp qua nàng, liền nói chuyện đùa giỡn, đôi phương cũng là quý công tử, thủ đoạn đùa giỡn người cũng rất phong nhã. Bây giờ ánh mắt Từ Tấn cùng một dạng với người nọ, chẳng qua là mờ mịt hơn người nọ.

Trong đầu toát ra một ý niệm không có khả năng. Chẳng lẽ Từ Tấn coi trọng nàng, cho nên khi nàng đi tới thân hình của hắn không ẩn nấp triệt để, dẫn đến những chuyện kế tiếp? Phó Dung tự tin vào dung mạo của mình, nếu là nam nhân khác nàng tuyệt đối sẽ không hoài nghi ý nghĩ này, chỉ là Từ Tấn sẽ coi trọng nàng sao? Kiếp trước hắn cũng không...

Không đúng, kiếp trước nàng là người hoà ly, không có thân trong sạch, thân phận của Từ Tấn chương mắt nàng cũng là bình thường, chỉ là thiếp thất dùng để ngủ. Trước mắt nàng là nữ nhi trong sạch của quan tứ phẩm lại xinh đẹp, Từ Tấn có lý do gì mà không thích nàng? Kiếp trước hắn không để ý người bên ngoài chỉ trích thu nàng, không phải bởi vì dung mạo của nàng hay sao?

Trong lòng không rõ tư vị gì, bản năng thúc dục nàng xác nhận lại. Phó Dung quay đầu nhìn nhanh Từ Tấn: “ Dân nữ kêu Vương gia bồi tội thì Vương gia sẽ bồi tội sao?”

Đối phó nam nhân thế nào, Phó Dung đều luôn thuận buồm xuôi gió, Từ Tấn nhìn đến sững sốt. tiểu cô nương cười mặt hoa đỏ ửng, lông mi thật dài vì bất an mà rung động, đôi môi đầy đặn khê nhếch thái độ xấu hổ 10 phần.

Đây là từ nội tâm muốn nghe hắn bồi tội, hay là đang... câu dẫn hắn? Hắn thích bộ dáng nàng lúc này, nàng bây giờ lại phù hợp tâm ý của hắn. Có một số việc không cần thiết phải học, cho dù chưa từng dỗ dành ai, Từ Tấn cũng biết hiện tại nên đáp lại như thế nào. Hắn lặng lẽ nắm chặt tay,

khàn giọng hỏi nàng: “ Nếu Phó cô nương cảm thấy ta làm chuyện bất công, ta đương nhiên sẽ bồi tội, không biết Phó cô nương muốn ta làm như thế nào?”

“ Ta, ta chỉ thuận miệng nói, Vương gia không cần coi là thật.” Phó Dung vội vàng khẽ giọng từ chối, cúi đầu giả bộ xấu hổ, trong lòng thì vui mừng, Từ Tấn thật sự coi trọng nàng. Lúc trước khi nàng vừa mới tiến vào Túc vương phủ từng thử lấy lòng nam nhân lại bị mặt lạnh răn dạy, khinh thường nhìn nàng, khinh thường nói chuyện cùng nàng. Chỉ vào buổi tối nam nhân muốn nàng, mới ôn nhu một chút, bây giờ hẳn coi trọng nàng, hẳn cùng một dạng với nam nhân khác, biết ý mà dỗ nàng.

Dưới đáy lòng giống như có khối đá nặng nề, đột nhiên được nhắc đi, Phó Dung trước đó chưa từng thoải mái như vậy. Túc vương Từ Tấn cũng không hơn được gì, lúc Từ Tấn lần nữa kiên trì muốn bồi tội thì Phó Dung đột nhiên ngẩng đầu cười giảo hoạt với hắn: “ Nếu Vương gia thành tâm bồi tội, vậy nhờ Vương gia hiện tại cho ta về bên người ca ca đi, Vương gia yên tâm khi ca ca tỉnh lại ta biết nói như thế nào mà, bảo đảm ca ca sẽ không nghi ngờ. Chỉ là núi Tê Hà không phải là chỗ ở lâu, Vương gia nên nhanh chóng rời đi đi.”

Nam nhân từng đối với nàng khinh thường bây giờ xem trọng nàng, Phó Dung có một loại khoái cảm đã trả được thù. Nhưng cái này cũng không tỏ vẻ nàng nguyện ý cùng một chỗ với Từ Tấn, không nói đến kiếp trước hắn khinh thường, hắn biết rõ nàng không thích còn cưỡng ép gở hoa điền xuống cho hắn xem. Hắn như vậy Phó Dung càng không muốn có liên quan gì đến Từ Tấn.

Nàng thỉnh cầu rời đi, ôn nhu trong mắt Từ Tấn chuyển sang lạnh lùng giống như thời tiết mùa xuân hoa nở đột nhiên có một trận mưa tới, phá hỏng hưng trí ngắm hoa của hắn. Nàng không muốn ở bên cạnh hắn lâu hơn một chút sao? Tại sao nàng không hỏi thăm địa vị Vương gia của hắn? Khang vương lớn hơn hắn 3 tuổi, lão ngũ nhỏ hơn hắn 3 tuổi, nàng đối với

các hoàng tử phải có vài phần hiểu biết, liền có thể đoán hẳn là Vương gia nào. Nếu thất hoàng thúc lớn hơn hẳn một tuổi, nàng không từng đi qua kinh thành, căn bản không có thể phân biệt được.

Vẫn là chỉ cần Vương gia, Túc vương hay An vương hình như ai cũng như nhau? Nghĩ tới chuyện nàng nhìn trúng An vương trước, trong lòng Từ Tấn không vui, thấy nàng cười nghịch ngợm mới không lạnh mặt miễn dọa tới nàng, miễn kiếm củi 3 năm thiêu trong một giờ.

Không muốn thả nàng đi, nhưng hẳn không có lý do gì... Vừa nảy ra ý niệm, thì từ xa đã truyền đến tiếng tiểu cô nương thanh thúy, Từ Tấn liền hướng Phó Dung giơ tay làm ám hiệu, lặng lẽ ngồi thẳng lên. Bóng cây lắc lư, mơ hồ nhìn thấy nam tử mặc áo bào xanh bên cạnh có một tiểu cô nương nhỏ nhắn đi về phía bên này, Từ Tấn nhíu mi khi nhìn rõ bộ dáng của thiếu niên.

Khoé miệng không khỏi vênh vênh lên “ Từ Yến” hẳn tới là trùng hợp hay là cố ý “ tình cờ gặp được” nàng? Sợ là lúc gặp tại Trúc Lâm tự nên trong lòng đã vấn vương? Nhìn lại Phó Dung, thấy nàng cũng muốn ngược cổ nhìn, trong lòng Từ Tấn liền muốn bốc hỏa, đưa tay đem người kéo vào trong lòng thuận thế đè người xuống đất, trước khi Phó Dung kinh hô đã che miệng nàng lại “ Có người tới đừng lên tiếng.” Phó Dung chưa hoàn hồn, ngực còn đập dồn dập phập phồng, trong chốc lát liền bình phục khẽ gật đầu một cái.

Nàng nghe được giọng nói của Từ Tịch, là thanh âm mà nàng ghét nhất, nàng ngẩng đầu chỉ muốn nhìn thử xem Từ Tịch đến cùng ai, Từ Yến sao? Nàng nghiêng tai lắng nghe, trong mắt Từ Tấn thì biểu hiện này của nàng chính là khẩn trương, sợ hãi, nên đến gần bên tai nàng nói nhỏ: “ Không cần sợ, địa phương nơi này bí ẩn chỉ cần người và ta không động thì bọn họ sẽ không phát hiện được.”

Hô hấp ầm áp phun vào trong tai nàng, Phó Dung không khỏi rụt cổ lại, âm thầm khinh thường, không phát hiện được hắc như vậy mà bị nàng nhìn thấy được? Nga, cũng không phải lúc này Từ Tấn ngồi, bây giờ hắc... đè trên người nàng gần sát không có khe hở.

Đột nhiên phát giác tư thế của hai người hiện giờ, Phó Dung có chút không được tự nhiên, phát hiện nam nhân không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng trong mắt có khát vọng đang cố đè nén.

Phó Dung không muốn cùng Từ Tấn đối mặt, chuyển mắt nhìn nơi khác. Nàng nghiêng đầu lộ ra cằm cổ trắng như tuyết, ánh mắt Từ Tấn lưu luyến trên gương mặt cùng chiếc cổ ửng hồng của nàng, tư thế này khó tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ. Từ Tấn không có nữ nhân khác, không biết nữ nhân khác ở trên giường có biểu hiện gì, chỉ biết nàng nũng nịu mềm mại, hắc hơi dùng lực một chút nàng liền kêu đau, thanh âm đáng yêu mềm mại như vậy, hắc chỉ muốn phá trời diệt đất muốn nghe thấy nàng kêu lên, không dám dùng quá sức véo nàng, xoa nắn nàng, chỉ dám dùng sức hướng vào một chỗ.

Hồi ức xa xăm lập tức tràn về, làm cho Từ Tấn miệng đắng lưỡi khô, thân thể cũng có biến hoá. Phó Dung cảm giác được cổ nén không lộ ra thần sắc khác thường, chỉ ở trong lòng mắng người. Loại thời điểm này hắc thể nhưng còn có tâm tình này? Ở phương diện này Phó Dung chân chính không phải là tiểu cô nương chưa lấy chồng, đụng vào một chút là đỏ mặt. Phó Dung rất rõ ràng nam nhân không thể chịu đựng được, nếu lúc này nàng đỏ mặt hay sinh khí xô đẩy, hắc sẽ càng xúc động, không bằng giả ngu dù sao lấy tuổi của nàng cùng giáo dục hiện giờ, vốn cũng không biết thứ đó của nam nhân là gì.

Nhưng cái đó của Từ Tấn vốn thô to, nàng cũng không có khả năng giả bộ không phát hiện, ngược lại làm cho người hoài nghi. Đang suy nghĩ, Phó Dung khẩn trương hỏi nam nhân nằm trên có khuôn mặt tuấn tú đang ửng đỏ: “Vương gia muốn động thủ?”

“Động thủ?” Từ Tấn nghi ngờ nhìn nàng, lửa trong lòng lui đi một ít. Phó Dung có chút uỷ khuất thanh âm nhẹ nhàng nói: “ Vương gia là dùng chủy thủ đúng không? Cần đến ta.”

“ Chủy thủ? Ở đâu có chủy...” Từ Tấn ngẩn người mới phát hiện kịp ý nàng là gì, nhất thời nhiệt huyết dâng lên muốn làm chút gì đó. Khi nhìn vào ánh mắt trong veo như nước của tiểu cô nương, nhớ tới nàng mới 13 tuổi đơn thuần đến nỗi ngay cả cái đó cũng không biết, làm cho hắn có cảm giác phạm tội. Nhưng nơi đó cũng không phải hắn muốn thu liên thu, đành phải nhắm mắt dỗ nàng: “ Bọn họ ở gần, động tác của ta không tiện, người nhin một chút trước, có vỏ đao nó sẽ không dễ thương người.”

Phó Dung hiểu chuyện chớp chớp mắt, sau đó nhắm lại. Hai tay đặt ở bên người phải nắm chặt cổ mới không cười ra tiếng. Có tâm nhưng không có gan làm, còn giả bộ đứng đắn, nàng yên tâm rất nhiều nhưng lại bắt đầu lo lắng. Tình hình như vậy bị huynh muội Từ Yển gặp được, nàng liền xong đời, không biết Hứa gia có thể ra tay hay không

Đất trũng phía trước là vị trí lúc trước của huynh muội Phó Dung, Từ Tịch gắt gao kéo tay huynh trưởng, phòng miệng oán trách: “ Ca ca, muội thấy táo ở đây bị hái gần hết rồi, huynh tùy tiện chọn một cây hái đi, hái xong sớm một chút để về sớm, nơi này có sâu bọ làm muội sợ.”

Từ Yển sờ đầu nàng nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện huynh muội Phó gia, lại nhìn xung quanh không thấy cây táo cuối rừng, giơ ngón tay chỉ phía đông: “ Chúng ta qua kia xem, huynh thấy táo bên kia đỏ hơn chút.” Vì nàng mà đến, đi khắp nơi mà không thấy được, hắn không cam lòng.

“ Nhưng muội đi không được!” Từ Tịch ôm eo hắn đùa giỡn nói: “ Sáng sớm dụ muội lên núi hái táo, đến nơi mà không hái, muội không đi nữa, ca ca huynh đưa muội về nhà đi, sau đó rồi quay lại đây.”

Từ Yến còn muốn khuyên bảo muội muội, Từ Tịch dứt khoát dụi mắt giả khóc, Từ Yến không còn cách nào đành phải kéo người đi trở về: "Được, được, chúng ta không hái nữa, ca ca mang muội về nhà."

Nàng đang ở Tín Đều, về sau còn có cơ hội gặp mặt. Từ Tịch nín khóc bật cười, buông cánh tay hắt nói: "Ca ca ngồi xuống, muội muốn huynh công muội xuống núi."

Từ Yến bất đắc dĩ xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cuối cùng nhìn về phía cánh rừng ngời xôm xuống. Hai huynh muội dần đi xa, trong rừng trống trải chỉ còn tiếng cười thanh thúy thoả mãn của Từ Tịch, vang vang trong gió.

Từ Tấn đưa mắt nhìn thấy khoé miệng Vương phi tương lai của hắt, cười nhẹ như có như không như là châm chọc, vừa giống như tự giễu.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 28

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Nguyen Thi

Phó Dung nhìn quanh một vòng không tìm được bóng dáng của Từ Tấn, chỉ nhìn thấy ca ca đực người ta đưa về không biết từ lúc nào. Nằm thẳng tắp dưới gốc cây táo giống như đang nghỉ ngơi.

Một cuộc du ngoạn tốt đẹp lại nháo thành như vậy. Phó Dung thật sự nổi giận, nhưng nhìn bên cạnh ca ca có 7,8 giỏ táo đỏ Phó Dung thấy tức cười. Là do Hứa gia tự chủ trương giúp nàng hái táo, hay là Từ Tấn phân phó? Chuyện nhỏ như vậy cũng suy nghĩ đến, không biết khi Hứa Gia hái táo có suy nghĩ gì? Không tìm thấy Từ Tấn, Phó Dung nhìn chăm chăm vật trong tay, chỉ cảm thấy tay như bị phỏng. Nếu Từ Tấn đưa vật khác, nàng có thể tùy ý vứt bỏ, nhưng đây là ngọc bội đại biểu thân phận của hân. Tương lai Từ Tấn muốn nàng đưa lại, nàng nói mất Từ Tấn còn không tức chết sao? Tín vật của một vương gia, vào trong tay nàng cũng vô dụng, bị người tầm thường lấy được bán lấy tiền không nói, dùng đúng lúc còn sai sử được không ít quan nhỏ. Thậm chí bị đối thủ Từ Tấn lấy được còn làm không ít chuyện vu oan, hãm hại ...

Phó Dung cũng không muốn thăm dò lý do tại sao Từ Tấn dung túng nàng. Dem ngọc bội giấu kỹ trong người, Phó Dung đi tới bên người Phó Thần, ngồi chồm hổm xuống cẩn thận nhìn xem. Thấy bộ dáng ca ca ngủ ngon lành, Phó Dung ngồi xuống đất nhìn vào bụi cỏ chỗ kia mà lâm vào trầm tư. Kiếp trước nàng tới hái táo, Từ Tấn, Từ Yến cũng không gặp bất cứ người nào, nghe ý tứ Từ Tịch, nàng ấy bị Từ Yến mạnh mẽ kéo tới đây, Từ Yến còn mang nàng ấy chạy khắp núi. Trên núi này có gì đẹp mà đi

dạo, Từ Yến cũng đâu thích ăn táo, nhớ lại năm đó lần đầu tiên Từ Yến nhìn thấy nàng cũng đã thích nàng. Phó Dung cảm thấy hôm nay Từ Yến cố ý đến đây tìm nàng. Tên kia ôn nhu có ôn nhu, trước khi thành thân cũng tổn không ít tâm tư, nàng ra ngoài 3 lần ít nhất cũng gặp hẳn 2 lần.

Đời này 2 người gặp nhau trước, Từ Yến liền theo nàng lên núi cũng không có gì kỳ quái, vậy Từ Tấn thì sao? Phó Dung vắt hết óc nhớ lại, lại không nhớ nổi nàng hái táo ở chỗ nào, chung quy nàng với trước kia cũng bất đồng, không có khả năng nàng sống lại mọi chuyện lớn nhỏ trước kia đều đi đúng hướng. Đại khái khi đó nàng đi chỗ khác hái nên không đụng phải chỗ trốn của chủ tớ Từ Tấn?

Chỉ có như vậy mới giải thích được biến hoá của hai đời. Cũng không biết Từ Tấn đến cùng làm chuyện gì, lại bị người ta đuổi giết, nghe nói đời trước hai huynh đệ bọn họ sau khi đánh thắng trận thì bị người ám sát. Có thể thấy được hẳn có nhiều kẻ thù, có lẽ chuyện đuổi giết này đối với hẳn là chuyện thường?

Nhân vật nguy hiểm như vậy, Phó Dung không nên ở cùng một chỗ với hẳn. Bên cạnh Từ Tấn có nhiều cao thủ, những kẻ kia sẽ không có biện pháp gây khó dễ cho hẳn. Nhưng nếu bọn họ biết Từ Tấn muốn cưới nàng, có thể đem mũi nhọn hướng vào “ người trong lòng” là nàng, thậm chí là người nhà của nàng hay không?

Phó Dung rung mình một cái, nghĩ lại chỉ mong Từ Tấn nhất thời mê sắc đẹp, mê tâm khi trở về kinh thành liền hối hận. Từ Tấn thật lòng muốn lấy nàng. Phó Dung chắc chắn sẽ tìm cách đánh mất ý định đó của hẳn. từng khó thu phục tâm của hẳn, nay làm cho hẳn phiền chán mình, quả thật còn dễ dàng hơn. Ngồi dưới đất bị ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào, liền nhớ tới kiếp trước, trong chốc lát liền phát sầu. Cũng không biết ngồi bao lâu, đột nhiên bên người truyền tới động tĩnh.

Phó Dung quay đầu, phát hiện ca ca sắp tỉnh, nằng nhanh tay nắm lấy gậy trúc, lặng lẽ đi tới dưới tàng cây hái táo. Thời điểm Phó Thần mơ màng ngồi dậy, liền thấy muội muội khom lưng nhặt táo. Hắc sửng sờ nhìn muội muội, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng. Hắc có hứa sẽ giúp muội muội hái táo, muội muội đi về phía hắc, sau đó hắc không có ấn tượng nữa.

“Ca ca, huynh đã tỉnh?” Phó Dung nâng giỏ táo đi tới, thấy hắc ngồi liền dỗi lấy táo ném hắc: “Huynh đó, nói giúp muội hái táo, liền nằm đó ngủ nướng, ngủ giống như heo lâu như thế nào cũng không tỉnh, huynh còn như vậy lần sau muội không để ý tới huynh.”

“Huynh ngủ?” Hắc che cổ cho trái táo lớn lăn xuống, mờ mịt hỏi: “Huynh có ngủ hay không huynh không biết à?” Phó Dung quái dị nhìn hắc một cái, đem giỏ trúc tới trước mặt hắc khoe khoang: “Xem, đây đều do muội tự hái, ca ca chúng ta đi thôi, trời cũng không còn sớm, không quay về phụ thân lại lo lắng.”

Thái độ thanh nhàn thoải mái, Phó Thần cũng không nghĩ ra tại sao mình ngủ quên, mơ hồ đứng dậy. Không biết nghĩ cái gì, hắc đưa tay ra sau gáy sờ sờ, thần sắc cổ quái: “Sao huynh thấy giống như bị đánh?”

Phó Dung trong lòng mắng Hứa Gia một trận, trên mặt lại tỏ ra nghi ngờ, thân thiết bảo ca ca cúi đầu: “Cho muội xem.”

Phó Thần khom lưng, tóc hắc buộc trên đỉnh đầu, bởi vì luyện võ nên da ở cổ hơi đen nên khó phát hiện điểm đỏ. Phó Dung ra vẻ kinh ngạc: “Có một điểm nhỏ, có phải bị sâu bọ cắn hay không, ca ca có đau không?”

Phó Thần lắc đầu sợ muội muội lo lắng, chuẩn bị tinh thần nói: “Không có gì, ở chỗ này bị sâu bọ cắn là chuyện bình thường, tốt lắm chúng ta đi thôi.” Hơn phân nửa chắc do ngủ nhiều, đầu trở nên nặng nề cho nên cảm giác không tốt.

Thấy Phó Thần không có nghi ngờ, Phó Dung nhẹ nhàng thở ra. Sự việc của Từ Tấn không phải một, hai câu là có thể nói rõ ràng, dù sao nói cho ca ca biết cũng không có tác dụng gì, không bằng không nói:

“ Trên đầu muội sao lại có lá cây?” Một tay cầm gậy trúc, tay kia xách giỏ trúc, ngồi dậy nhìn thấy tóc tán loạn, trên mặt lại có chiếc lá táo xanh bóng, Phó Thần buồn bực hỏi, đi theo cười ha hả: “ Thật ngốc, tự mình đi hái táo cũng có thể bị dính đến.”

Tâm Phó Dung nảy lên chợt nghe hắc tặc bả chữa, giống như ngồi xích đu trên cao rồi hạ xuống, tức giận trừng hắc: “ Huynh còn cười, nhanh đến giúp muội lấy xuống!”

Phó Thần trước tiên đánh một cái vào sau ót của nàng, tiện tay cầm đi chiếc lá. Phó Dung ngửa đầu nhìn thấy khuôn mặt ca ca tươi cười, trong lòng hơi xúc động, Phó Dung làm nũng với ca ca: “ Muội đi không nổi, ca ca công muội đi.” Nàng cũng có ca ca, là ca ca tốt nhất trên đời, Phó Thần lập tức từ chối: “ Sắp gả chồng rồi, nếu muội cùng Tuyên Tuyên lớn bằng nhau, huynh sẽ công muội.”

Phó Dung thật ra cũng không phải muốn hắc công, chỉ là muốn trêu hắc, ở phía sau Phó Thần kéo quần áo hắc, vừa đi vừa oán giận: “ Lớn rồi thì không phải là muội muội của huynh sao, huynh không thể bất công như vậy...”

“ Được, được, được, huynh công muội được chưa?” Phó Thần thật sự thấy muội ấy đi không nổi, xoay người đem đồ trong tay đưa cho nàng: “ Muội cầm đi.”

Phó Dung trong lòng vui vẻ, cười đến môi mắt đều cong cong: “ Chọc huynh thôi, ai muốn huynh công, cả người đều là mùi mồ hôi...”

“ Dù có hôi bao nhiêu cũng là ca ca muội.” Phó Thần tức giận trừng nàng một cái, tiếp tục đi về phía trước, Phó Dung lấy 2 trái táo từ trong giỏ

trúc. Sau khi lau một chút đưa tới trước miệng ca ca, còn một trái thì tự mình ăn, miệng lúng búng hỏi hần: “ Tương lai ca ca lấy chị dâu, nể chẳng may chúng ta cùng chị dâu không hợp, ca ca sẽ hướng về ai?”

Năm nay Phó Thần 16 tuổi, căn bản không nghĩ tới hôn sự, tức phụ còn chưa thấy bóng dáng, tự nhiên nghe muội muội nói như vậy: “ Đường nhiên là các người, ai cũng không quan trọng bằng muội muội ruột.”

Phó Dung nhếch miệng cười, nghĩ tới lúc trước Từ Yến có lẽ cũng đỡ muội muội như vậy, lại mất hứng. Là thê tử, ai cũng sẽ hi vọng trượng phu coi trọng mình hơn em chồng, là muội muội, lo lắng ca ca thiên vị chị dâu mà vắng vẻ nàng. Yên lặng một lúc, Phó Dung thở dài: “ Ca ca yên tâm, chúng ta cùng chị dâu sẽ sống hòa thuận, không làm huynh khó xử.” Vì sao chị dâu, em chồng lại phân cao thấp? Ở chung hòa thuận mới tốt, mọi người đều vui vẻ. Công bằng mà nói, chị dâu là người cùng ca ca qua cả đời, ca ca càng nên coi trọng chị dâu. Về phần các nàng, Phó Dung tin tưởng khi tỷ muội các nàng có chuyện, ca ca đều sẽ đứng trước các nàng che mưa tránh gió.

Nàng nghiêm trang, Phó Thần nhìn 2 mắt nàng kinh ngạc hỏi: “ Vô duyên vô cớ sao lại nói tới chuyện này?” Phó Dung chớp mắt, kéo Lương Ánh Phương vào: “ Ánh Phương nói nàng có một biểu muội ở xa cùng chị dâu nàng không hợp, ồn ào đến mức ca ca của nàng cả ngày cau có. Ánh Phương sợ ca ca nàng cười phải một chị dâu xấu xa, cho nên khi tỷ tỷ đánh thân cùng Lương đại ca, Ánh Phương cao hứng đến hồng rồi.”

Bước chân Phó Thần chậm lại, nghiêm túc nghĩ nghĩ rồi cười nói: “ Ngốc, tương lai huynh chọn tức phụ thì các muội đi cùng nương, chọn chị dâu theo ý các muội để ngày sau khỏi giận dỗi.” Lời này dễ nghe hơn lời ban nãy, Phó Dung cao hứng đồng thời nhớ tới chuyện khác, vội nói: “ Được, đây là huynh nói, đừng đến thời điểm chúng ta chọn người xong rồi, thì huynh lại đổi ý.”

Kiếp trước ca ca không biết nghĩ như thế nào, tới khi 24 tuổi vẫn không có thành thân làm cho mẫu thân sầu lo không yên. Kiếp này nàng quyết không để cho ca ca độc thân, nàng còn muốn ôm cháu trai, cháu gái nữa.

Phó Thần cười: “ Vậy phải xem các muội chọn cho huynh cô nương như thế nào, nếu là người lưng hùm vai gấu dữ như cọp mẹ, huynh thà rằng không về nhà.” Phó Dung đánh vào cánh tay hắn: “ Ai nhàn rồi không có việc gì lại chọn cọp mẹ cho huynh?”

Hương táo thấm vào ruột gan, hai huynh muội cãi nhau ầm ĩ mà xuống núi. Về đến nhà, Phó Dung lấy ngọc bội Từ Tấn tặng ra, dùng tấm khăn bọc lại, đặt nó một mình trong hộp nhỏ, chìa khóa chính nàng giữ, chỉ chờ tương lai có cơ hội trả lại cho Từ Tấn.

Qua trung thu, trời càng ngày càng lạnh, gió thu thổi bay hết lá trên cây, trong gió kèm theo bông tuyết. Tín Đô thành có một cảnh sắc tiêu điều, Phó Phẩm Ngôn 19 tuổi đậu tiến sĩ năm sau liền ra ngoài, trước khi thăng chức tri phủ Ký Châu, đã từng nhậm chức ở Giang Nam. 3 tỷ muội Phó Dung triệt để là cô nương Giang Nam, năm trước khi chuyển tới Tín Đô, Phó Uyển, Phó Tuyên thích ứng không tệ, chỉ có Phó Dung thích ứng không được mùa đông nơi này. Gió lạnh ngẫu nhiên cuốn cát vàng, trong sân không thể nhìn thấy mấy đóa hoa cỏ.

Sau khi bắt đầu mùa đông, Phó Dung ít khi ra cửa, liền đi dạo trong nhà mình, hoặc là đi tới phòng Phó Uyển giúp tỷ tỷ khâu hai món đồ cưới nhỏ, hay là đi chính phòng đồ đệ đệ, hoặc là đi theo Phó Tuyên đọc sách viết chữ, trong nhà nhiều người thì cũng có nhiều bạn.

Ngày hôm đó, Kiều Thị ở nhà kho kiểm kê các lễ vật chuẩn bị cho kinh thành, Phó Dung ôm đệ đệ ngồi một bên giúp vui, phát hiện so với năm trước nhiều hơn một phần, sáng tỏ nói: “ Đại ca cùng Tần gia định thân, có phải chúng ta sẽ đưa lễ cho Tần gia phải không?”

Nhà mình là nhị phòng của Cảnh Dương hầu phủ, đại phòng phủ Cảnh Dương dưới gối có 2 nam 2 nữ, trưởng nữ gả vào phủ thái tử làm trắc phi. Trưởng tử Phó Định cùng tiểu thư Tần gia của phủ tướng quân định thân, tháng 5 năm sau sẽ đại hôn. Phó Định chính trực khoan dung, rất có phong phạm huynh trưởng, tiếng “ Đại ca” mà Phó Dung kêu lag thật tâm thật lòng.

Kiều Thị lật lật vải dệt “ Đúng, sang năm chúng ta còn phải chuẩn bị hồng bao lớn nữa, Nùng Nùng có muốn đi uống rượu mừng không?” Phó Dung cười hắc hắc: “ Kỳ thật con không muốn đi, nhưng con luyện tiệc nướng, cho nên nướng đi con sẽ đi.”

Nữ nhi lời ngon tiếng ngọt, biết rõ là giả nhưng Kiều Thị cũng cao hứng, nhìn nàng một cái nói: “ Vậy để xem biểu hiện của con vài tháng này đi, con nghe lời, nướng sẽ dẫn con đi, còn nếu con ham chơi hồ nháo vậy thì ở nhà đỡ đệ đệ, nướng chỉ mang Tuyên Tuyên vào kinh.”

Phó Dung vội vàng cam đoan mình sẽ nghe lời. Kiếp trước Phó Định thành thân thì nàng một lòng đều ở trên người Từ Yến, nàng cảm thấy kinh thành không có gì vui để chơi, lại ngại ngồi xe ngựa xóc nảy liền không đi. Lúc này lại không muốn đánh mất cơ hội, lần đi chúc mừng này, các nàng sẽ ở lại kinh thành khoảng 10 ngày, nửa tháng, nói không chừng tình cờ còn gặp được quý nhân.

Lễ mừng năm mới đã chuẩn bị tốt, thừa dịp đầu tháng 12 tương đối rảnh, Phó Thần dẫn người đưa đi kinh thành. Cuối tháng 12 Phó Thần mới trở về, mang theo nhiều quà đáp lễ tràn đầy xe. Quà cho Phó Phẩm Ngôn là văn phòng tứ bảo, cho mẹ con Kiều Thị là tơ lụa và phấn son, còn có thật nhiều đặc sản của kinh thành. Không phải trường hợp cá biệt.

Cả nhà đoàn tụ vô cùng náo nhiệt, vui vẻ đón năm mới. Sang năm các gia đình thường xuyên bắt đầu mở tiệc rượu, mừng 6 Tề gia mời tiệc, bá thiếp đã được đưa đến đây từ sớm. Phó Dung không muốn đi, lần trước

nhìn thấy Tề Sách cười làm nàng nổi cả da gà, bản năng muốn cách hẳn thật xa. Kiều Thị còn nhớ chuyện Tề Sách thông đồng với Bạch Chỉ, cũng không muốn mang theo nữ nhi, đặc biệt là thứ nữ càng ngày càng xuất sắc, sợ Tề Sách lại nhìn chăm chăm Phó Dung. Chỉ là năm trước Tề Trúc có mời Phó Dung vài lần, đều bị bà tìm cớ từ chối, hiện nay thời tiết tốt cũng không thể từ chối nữa, từ chối nhiều sẽ làm mặt mũi hai nhà khó coi. Chung quy hai nhà còn phải qua lại, liền khuyên Phó Dung: “ Đi thôi, trước bữa tiệc hai tỷ muội các con và bạn bè nói chuyện, sau bữa cơm chúng ta lập tức trở về.” Nữ quyến đều ở hậu viện, không thể chạm mặt Tề Sách.

Phó Dung suy nghĩ, tỷ tỷ thì ở nhà, chỉ cần nàng đến Tề gia không đi loạn. Tề Sách có muốn trả thù nàng cũng không có cơ hội liền đáp ứng. Đến buổi sáng mùng 6, Phó Dung ở trong ổ chăn ấm áp nửa ngày mới chịu dậy. Lan Hương cố ý chọn áo choàng lông thêu hoa mai màu đỏ, ôm vào trong ngực khen: “ Tiểu thư mặc bộ này nhìn thật đẹp, đứng ở trong tuyết mà cười sẽ như Hoa Mai tiên tử.”

Bị nha hoàn nhà mình khen trắng trợn như thế, Phó Dung thiếu chút nữa đem nước súc miệng phun ra. Sau khi lau mặt xong mới nói: “ Thay bộ khác, liền khoác bộ áo trắng tuyết kia.” Đến Tề gia thì cần gì phí tâm trang điểm?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Nguyen Thi

Phó phủ cách Tề trạch khoảng 2 con đường, lên xe ngựa Phó Dung không ngồi bên cạnh Kiều Thị mà ngồi bên Phó Tuyên, cố ý niết lấy khuôn mặt trắng mền nhỏ nhắn của nàng.

“ Muội muội đã 10 tuổi càng ngày nhìn càng đẹp, nhìn 2 hàng mi anh tuấn này, nếu là mặc nam trang vào có thể đánh bại ca ca.”

Phó Tuyên gạt tay tỷ tỷ ra, ngẩng đầu trừng nàng: “ Tỷ ngồi bên kia đi.”

Phó Dung không đi, liền ôm muội muội như của hiếm nói: “ Tỷ thích ngồi kế bên muội thôi.”

Phó Tuyên âm thầm thở dài, cuối cùng cũng không đẩy tỷ tỷ ra, dứt khoát nhắm mắt lại không trả lời. Nàng phát hiện tam tỷ thích trêu nàng, nàng càng tức giận tam tỷ trêu càng hăng say, nàng thờ ơ lạnh nhạt thì tam tỷ rất nhanh sẽ thấy không còn thú vị.

Phó Dung chọc chọc muội muội 2 cái, thấy muội ấy như lão tăng nhập định không có nhúc nhích, liền dựa vào bên cạnh cười, cuộc sống như vậy thật thú vị. Thân xác 13, 14 tuổi nhưng có tâm hồn 21 tuổi, sống lại 1 lần so với tưởng tượng còn đa dạng hơn.

Cha mẹ trẻ ra vài tuổi, nhưng vẫn là trưởng bối như trước, sự từng trải của kiếp trước cũng không thay đổi nữ nhi kính trọng đối với cha mẹ. Nàng

vẫn ngược nhìn ỷ lại ca ca, lúc này nhìn có chút ấu trĩ. Tỷ tỷ, đệ đệ còn sống là đại lễ của nàng, nàng vô cùng quý trọng, đùa tốt nhất là muội muội.

Không nhắc tới tỷ tỷ, đệ đệ, kiếp trước ca ca không đón dâu thì vẫn là ca ca không có thân phận khác. Chỉ có muội muội không giống, nàng gả cho người khác, hiện tại Phó Dung còn nhớ được bộ dáng muội muội trách cứ muội phu, thậm chí muội ấy còn trách cứ nàng phải có bộ dáng nghiêm túc. Đừng nhìn nàng là tỷ tỷ, khi đó Phó Dung thật sự sợ Phó Tuyên, còn bây giờ, muội muội còn là tiểu nha đầu, Phó Dung đương nhiên muốn lấy lại uy phong tỷ tỷ.

Bản thân đang tự vui vẻ, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Phó Dung định nhích tới gần cửa sổ để xem có chuyện gì, giọng nói Từ Yến lại truyền vào, không bao lâu Phó Thần lại tới nói: “ Mẫu thân, thế tử cũng thuận đường đến Tề gia, trên đường gặp chúng ta, muốn tới đây chào hỏi với Người.”

Thế tử, danh xưng này ở Tín Đô thành chỉ có 1 người, Kiều Thị thụ sủng nhược kinh, cách màn xe nhanh chóng nói: “ Thế tử thật quá khách sáo.”

Giọng nói Từ Yến ấm áp: “ Vân Thăng cùng Chính Đường có quen biết, bá kiến bá phụ, bá mẫu là điều hiển nhiên, chúc bá mẫu thân thể an khang, tâm tưởng sự thành.”

Được hân cư xử lễ độ như vậy, Kiều Thị cười rạng rỡ: “ Mượn lời hay của thế tử, hôm nay trên đường không tiện, ngày khác mời thế tử đến phủ chúng tôi ngồi một chút, bá mẫu sẽ chuẩn bị hồng bao lớn cho người.”

“ Bá mẫu ưu ái, Vân Thăng sắp xếp ổn thỏa sẽ đến cửa quấy rầy.” Từ Yến mỉm cười, một khuôn mặt tuấn mỹ tựa như Phan An, dẫn tới người qua đường bất luận nam nữ già trẻ, lớn bé đứng lại tò mò thân phận người này.

Phó Thần chỉ cảm thấy Từ Yến cười giống như hồ ly, biết hân nhớ thương ai, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “ Được rồi, thời gian

không còn sớm, chúng ta lên ngựa trước, đến Tề phủ bàn lại cũng không muộn.”

Từ Yến gật đầu, hướng Kiều Thị cáo từ, quay người về lập tức. Trong xe ngựa, Kiều Thị, Phó Tuyên không hẹn mà cùng nhìn về phía Phó Dung. Kiều Thị là từ trong đại trạch đi ra, từ nhỏ tới lớn nhìn qua không ít đấu tranh, gặp chuyện khác thường đều sẽ để trong lòng mà cân nhắc nguyên do. Ngược lại Phó Tuyên không có trải qua âm mưu quỷ kế nhưng nàng từ nhỏ đã thông minh, nên đương nhiên cũng nhìn ra được. Năm nay xem như Phó gia ở Tín Đô cũng được 3 năm, trước tháng 7 năm ngoái, quận vương phủ cùng nhà mình không hề lui tới, hiện tại Từ Yến thân thiết như thế, khẳng định là có thỉnh cầu. Tín Đô vương không thích giao tiếp cùng quan viên lớn nhỏ Ký Châu, trên quan trường là không cần cầu nhà mình, không cầu tiền đồ, cũng không thể nào là vì một hồng bao nhà mình, vậy thì chỉ còn người.

Phó Uyển đã đính hôn, Phó Tuyên mới 10 tuổi, dung mạo Phó Dung khuynh thành lại đang tuổi dậy thì, trừ bỏ nàng thì có thể là ai? Mà Từ Yến từ sau lần gặp ở Trúc Lâm tự mới bắt đầu thân thiện, vừa vặn chứng minh điểm này.

Phó Tuyên không thấy tỷ tỷ rình coi, không có mừng thầm, bình tĩnh như người không có chuyện gì, hơi chút yên tâm. Chỉ cần tỷ tỷ đừng vì Từ Yến cảm dỗ mà quên quy củ, những chuyện khác tự có trưởng bối làm chủ.

Kiều Thị cũng lặng lẽ thu lại nét hưng phấn. Nữ nhi không hiểu là tốt nhất, hôn sự vốn nên do bà và trượng phu bận tâm. Trên mặt tuy bình tĩnh nhưng trong lòng vui rạo rực.

Từ Yến thân phận tôn quý, dung mạo tuấn lãng, mọi điều đều xứng với nữ nhi nhà mình, càng khó được là trong nhà Từ Yến không có huynh đệ, tương lai không có kẻ hở chị em chồng. Quận vương phi nhìn lãnh đạm, ngôn hành cử chỉ đều quá lễ nghĩa tới khi kết thúc, không có khinh thường

các bà là phu nhân của quan viên bình thường. Về phần Từ Tịch, cô nương nào sớm muộn cũng phải xuất giá, không có cản trở chuyện anh trai và chị dâu.

Nùng Nùng của bà xinh đẹp quyến rũ, chỉ riêng vẻ kiều mị thôi cũng đã đủ được người ta hận không thể đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay. Khi ra ngoài làm khách lại biết tiến lùi, hào phóng thông dong, tốt như vậy nên xứng với người mọi phương diện đều hàng đầu.

Kiều Thị càng cân nhắc thì càng thấy hài lòng, trở về cùng trượng phu thương lượng một chút, để ông ấy để ý thử, dò nghe cách làm người của Từ Yển trước. Tương lai Từ Yển thật sự tới hỏi cưới, bọn họ cũng đã chuẩn bị. Nếu do bà hiểu sai thì cũng không có gì, Nùng Nùng của bà không sợ lấy không được người trong sạch, chỉ là sau này cùng Từ Yển giao tiếp nên cẩn thận một chút, không quá lạnh nhạt cũng không quá nhiệt tình, miễn cho Từ Yển khinh thường Nùng Nùng.

Phó Dung không cần nhìn mẫu thân cũng biết bà nghĩ gì. Kiếp trước mẫu thân rất thích Từ Yển, lần này cũng không khác bao nhiêu. Phó Dung cũng không sốt ruột, Từ Yển biết lấy lòng người khác, nàng không muốn gả, cha mẹ cũng không ép nàng. Nếu có cơ hội, nàng thật sự muốn khuyên Từ Yển một câu, bảo hắn đừng phí tâm, đáng tiếc Từ Yển không mở miệng, nàng lại không thể đứng trước mặt hắn nói rõ. Ngộ nhỡ hắn then quá hóa giận nói 1 câu: “ Cô nương đã hiểu lầm, ta không thích cô nương.” Truyền ra ngoài thì nàng không có đường sống.

Bất quá Từ Yển sẽ không nói thế đâu nhỉ? Đường nét gương mặt nam nhân gầy gò tiêu tụy đột nhiên hiện lên trong đầu, Phó Dung phiền chán nhắm mắt lại. Vẫn không gặp thì sẽ tốt hơn, nàng không để ý tới hắn, thời gian dài hắn cũng sẽ phai nhạt, không có được thì sau này đương nhiên sẽ không khổ?

Trên đường đi cứ mãi suy nghĩ miên man, Tề phủ đã ở trước mắt, nam nữ như cũ tách nhau ra đi.

Trước cửa chính, thấy Từ Yển cùng Phó Thần sóng vai đi tới, con người Tề Sách híp lại, lập tức vui mừng đi đón khách: “ Vân Thăng trở về khi nào? Bá phụ, bá mẫu cũng về sao? Ta nhớ được người nói nguyên tiêu trước....

Từ Yển khẽ cười: “ Không có, là ta không quen kinh thành náo nhiệt nên trở lại sớm, vừa vặn nhà người mời khách, ta liền tới đây thăm, Bá Ngọc sẽ không trách ta không mời mà tới chứ?”

Tề Sách hỏi ngược: “ Nếu ta trách người, thế tử sẽ giận dỗi bỏ đi sao?”

2 bạn tốt nhìn nhau cười, Tề Sách lại đi tiếp Phó Thần, rất nhanh mọi người cùng đi về hướng nội viện. Cửa hông bên kia thì không thuận lợi như vậy. Hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, trong ngõ hẻm dừng vài chiếc xe ngựa. Xảo Hạnh đi đến bên đường nhìn quanh phía trước rồi trở về báo: “ Phu nhân, nô tỳ thấy chúng ta phải chờ khoảng một chung trà.”

Kiều Thị gật đầu, nói với 2 nữ nhi: “ Chúng ta tới chậm.”

Cửa trước Tề gia mời khách, các nàng xem như đến sớm một chút, hiện tai muộn rồi cùng 1 ít khách ngoài thành đứng nhau, có thể không chen nhau sao? Ngồi chờ nhàm chán, Phó Dung lặng lẽ đẩy rèm xe ra. Đối diện là tường viện cao lớn bền chặt của Tề phủ, mừng 3 ngày đó có tuyết rơi lớn nên trên đường còn đọng lại nhiều tuyết. Bên này Tề gia đã quét tước sạch sẽ, tuyết tan đọng lại trên phiến đá xanh ở dưới ánh mặt trời phản ra ánh sáng lạnh lùng.

Khi hô hấp có sương trắng nhẹ nhàng bay ra ngoài, Phó Dung kìm lòng không được khép lại áo choàng, vừa định lùi về trong xe, thoáng thấy cô nương choai choai quần áo lam lũ từ gốc tường đi tới. 2 tay luân chuyển co lại trong ống tay áo, đi được mấy bước nâng tay cúi đầu gặt lệ, nhìn như thế

nào cũng đáng thương. Phó Dung cũng không phải là đại thiện nhân, nhìn thấy chỉ nhú mày liền muốn buông rèm. Đúng lúc này, nha đầu kia nhìn thấy, ngẩng đầu nhìn sang, lúc này nàng cách xe ngựa Phó gia rất gần. Đừng nhìn nàng ăn mặc rách, trên đầu lại ngay ngắn, sạch sẽ, 1 khuôn mặt tròn bị lạnh tới trắng bệnh, theo động tác ngẩng đầu của nàng hoàn toàn trình diễn trước mặt Phó Dung.

Tay Phó Dung xiết chặt, động tác buông cửa sổ dừng lại. Tiểu nha đầu nhìn thấy, trong mắt hiện lên hi vọng, vội vàng để cánh tay xuống mà chạy tới, đến trước xe bị các ma ma ngăn lại, tiểu nha đầu cũng không hoảng, nhìn Phó Dung ánh mắt khẩn cầu nói: “ Tam tiểu thư xin thương xót, thường cho nô tỳ ít tiền, phụ thân của nô tỳ bị bệnh sắp chết, van cầu người...” Nói xong liền quỳ xuống, cuống quýt dập đầu.

“ Người nhận ra ta?” Phó Dung cúi đầu nhìn nàng, Phó Tuyên bên cạnh Kiều Thị tò mò cũng nghiêng người nhìn sang.

Tiểu nha đầu lau nước mắt nói: “ Nô tỳ là Ngọc Châu, là nha hoàn thô sử trong viện nhị tiểu thư Tề phủ, khi tam tiểu thư lại đây chơi nô tỳ đã thấy qua. Đầu xuân năm ngoái nô tỳ trải qua cơn bệnh nặng, nhị tiểu thư sợ nô tỳ không qua khỏi nên đuổi nô tỳ ra ngoài. Hôm nay nô tỳ tới đây cầu tỷ muội trước kia cho mượn tiền thuốc, nhưng các nàng...” Trên Tề Trúc còn các tỷ tỷ nhưng đã sớm gả cho người.

“ Đầu xuân năm ngoái, người bị bệnh gì?” Mặt Phó Dung trắng bệnh, cắt không còn giọt máu, chặn ngang lời nàng nói, thân mình khống chế không được run lên. Phó Tuyên ngồi kế bên nàng, vóc người nàng nhỏ nhắn nên không thấy người quỳ ở bên ngoài, phát giác tỷ tỷ không đúng nhìn như tức giận, vội vàng ôm lấy Phó Dung, ngăn nàng không bị run. Sau đó nàng biết vì sao tỷ tỷ tức giận.

“ Bệnh thủy đậu, thầy thuốc nói đây là bệnh dễ truyền nhiễm, nên nhị tiểu thư không cần nô tỳ.”

“ Sau khi người chuyển ra ngoài, nàng, tỷ muội trước kia có đi thăm người không?” Phó Dung nhìn tường viện Tề phủ hỏi, nếu không có Phó Tuyên ra sức vạch tay nàng, chỉ sợ nàng nắm chặt tay, lấy khí lực hiện nay của nàng móng tay có thể cắm sâu vào trong thịt.

Tiểu nha đầu nghi hoặc vì sao Phó Dung hỏi như vậy, nhớ lại một phen nói: “ Có, nhị tiểu thư tìm được 1 phương thức cổ truyền cho nô tỳ, nói là dùng mứt táo bơi lên nốt đậu...”

Nghe tới đây, mặt Phó Dung bỗng chốc tái xanh, muốn ngăn nàng đừng nói nữa, há miệng ra liền vội vàng che miệng lại. Kiều Thị nhanh tay lẹ mắt, lấy ống nhổ trong góc đưa tới trước mặt Phó Dung, lạnh mặt giúp nữ nhi vỗ lưng, trong mắt hận ý ngất trời.

Ánh mắt Phó Tuyên cũng đỏ, lắng nghe tỷ tỷ không ngừng nôn khan, 2 tay xoắn khăn xuýt muốn đứt, ngừng lại 1 lát mới ngó đầu, nhìn trái phải thấy không có người để ý đến động tĩnh bên này, nói khẽ với vẻ mặt không hiểu của Ngọc Châu: “ Người đi về trước, coi như không có nói chuyện với chúng ta, sau đó tới Phó phủ tìm ta lấy tiền thuốc.”

Ngọc Châu cũng là nha hoàn đi ra từ đại trạch, mơ hồ đoán được cái gì, dập đầu tiếp tục ôm tay áo đi về phía trước. Bởi vì có hi vọng nên bước chân nhẹ nhàng hơn.

Phó Tuyên nhìn nàng đi xa, nhìn tòa nhà đối diện lạnh giọng phân phó Xảo Hạnh: “ Người đi Tề phủ một chuyến, nói sáng nay ta ăn phải đồ hỏng bị đau bụng, thân thể không thoải mái nên về trước.”

“ Có cần nói với lão gia một tiếng hay không?” Trong giọng nói của Xảo Hạnh cũng mang theo hận ý.

“ Không cần.” Là giọng nói suy yếu của Phó Dung.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Nguyen Thi

Tề gia cùng Phó gia giao hảo, tiệc mời Tề gia mà Kiều Thị không xuất hiện, khó tránh có tân khách hỏi thăm. Vì thế tin tức thân thể của Phó Tuyên không thoải mái, Kiều Thị dẫn 2 nữ nhi tới trước cửa Tề phủ lại trở về, liền dần dần truyền ra ngoài.

Tiền viện bên này, sau khi tan tiệc trời còn sớm, Tề Sách mời Phó Thần đi thư phòng của mình xem bảo kiếm mà Tề lão gia tặng cho hần. Xem đến một nửa Tề phu nhân sai nha hoàn đến tìm hần, Tề Sách áy náy hướng 2 người xin lỗi, nói với Tề Giản: “ Nhị đệ bồi Vân Thăng với Chính Đường trước, ta đi một lát sẽ trở lại.”

Sắc mặt Tề Giản hơi tái, gượng cười đáp ứng không có nhìn ánh mắt Tề Sách. Phó Thần chú ý tới, sau khi Tề Sách rời đi, hần ân cần hỏi Tề Giản: “ Có tâm sự? Nhìn người mất hồn mất vía, do thân thể không thoải mái vậy không cần chống đỡ bồi chúng ta, ta cùng thế tử tùy tiện ngồi một chút là được.”

Tề Giản nhìn hần cười nói: “ Ta không có việc gì, chỉ là nghĩ tới mấy ngày nữa lại phải đọc sách mỗi ngày, có chút hâm mộ các người, luyện võ tốt bao nhiêu, lại có thể dựa vào một thân công phu đoạt lấy tiền đồ. Lại có thể cường thân kiện thể, không giống ta, cả ngày ngồi trong thư phòng.”

Hần không muốn nói lời thật lòng, Phó Thần liền giả vờ không biết, vừa uống trà vừa bàn luận võ nghệ. Tề Giản nhìn hần, tìm kiếm bóng dáng người trong lòng trên khuôn mặt tuần lãng, sáng lán của Phó Thần. Đáng

tiếc hăn còn chưa có cơ hội thổ lộ tâm sự với nàng, rốt cuộc bây giờ cũng không nói được.

2 ngày trước, đại ca uống say, hăn dìu huynh ấy về phòng, đem đại ca đặt tên giường thì chợt nghe đại ca thì thào nói nhỏ. Tề Giản tưởng là lời say nên không để ý, xoay người lại thì nghe thấy một tiếng khàn khàn lại rõ ràng “ Nùng Nùng” nghe đại ca thì thào nói năm nay sẽ hỏi cưới nàng.

“ Nùng Nùng” là nhũ danh của nàng, trong mộng hăn đã lặng lẽ gọi rất nhiều lần. Thì ra đại ca cũng thích nàng. Sao có thể không thích chứ? Nàng cười lên đẹp như vậy, giọng nói cũng dễ nghe, ánh mắt giống như nước suối trong, hồn nhiên ngây thơ.

Buông tha sao? Hăn luyện tiếc.

Hay nên cùng đại ca tranh đoạt?

Tề Giản không cần nghĩ cũng biết, hăn so ra kém đại ca, mọi thứ đều không bằng, cả Phó đại nhân cũng thường thức đại ca.... Thay vì không giành được còn gây ra xích mích huynh đệ, không bằng giả bộ như mình không hề động tâm.

Một góc hành lang, Tề Sách không nhanh không chậm bước tới, nhìn cũng không nhìn nha hoàn trong viện chính mình, thấp giọng hỏi: “ Người có đến không?”

Nếu nàng thích hăn, được hăn yêu cầu, nàng chắc chắn sẽ đến. Nha hoàn mặc y phục xanh sắc mặt thay đổi, cúi đầu giải thích: “ Không có, nghe nói Lục tiểu thư bị đau bụng, xe ngựa đến trước phủ thì đột nhiên nôn ra, Phó phu nhân liền quay đầu xe trở về phủ, tam tiểu thư cũng không có xuống xe.”

Tề Sách nhú mày, tại sao trùng hợp như vậy? Cho nha hoàn rời đi, Tề Sách đứng tại chỗ trầm tư 1 lát, liền trở về thư phòng, thấy Phó Thần liền

nói: “ Nghe nói Lục muội muội bị nôn trên đường, hiện đã...”

“ Nôn! Giờ Tuyên Tuyên đâu?” Hắc mới nói 1 câu, Phó Thần liền đứng vụt dậy, vô cùng lo lắng chạy ra ngoài. Tề Sách lập tức xác định, Phó Tuyên thật sự bị bệnh, cũng không phải là do mẹ con Kiều Thị không muốn tới. Giải đáp được nghi hoặc, vội vàng ngăn Phó Thần lại, đem chuyện 3 người Kiều Thị về nhà nói ra.

Phó Thần vẫn không yên tâm, hướng mấy người cáo từ: “Ta đi tìm phụ thân nói một tiếng, ngày hôm nay không tụ tập được vì thân thể Tuyên Tuyên rất tốt, ít khi bị bệnh, ta phải trở về xem mới yên tâm.” Tề Sách, Từ Yển đều là người có muội muội liền trấn an vài câu, cùng nhau đưa hắc ra ngoài.

Sau khi Phó Phẩm Ngôn biết chuyện cũng không có gì khác thường, kêu Phó Thần về trước, ông tiếp tục cùng đám đồng liêu uống rượu nói chuyện, sau khi giải tán mới lên xe về phủ.

Vừa xuống xe liền vội vàng đi Thủy Trúc cư của tiểu nữ nhi. Quản sự Lưu thúc sớm được Kiều Thị phân phó, liền nhắc nhở: “ Lão gia, Lục tiểu thư không có chuyện gì, là tam tiểu thư bị bệnh.” Bước chân của Phó Phẩm Ngôn khựng lại, nhìn Lưu thúc, lại dời qua Phù Cư viện của Phó Dung.

Vào phòng liền thấy mẹ con Kiều Thị đều ở đây, đầu ái nữ tựa vào đầu giường, sắc mặt tối nhợt, chỉ vừa qua mấy giờ không thấy mà dường như gầy đi rất nhiều. Phó Phẩm Ngôn nhìn về Phó Tuyên, xác định nàng hoàn hảo, ngồi trên giường sờ trán Phó Dung: “ Nùng Nùng làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái, thầy thuốc xem qua chưa?” Tận lực xem nhẹ nhàn nhạt ý vị trong phòng.

Phó Dung chôn đầu trong ngực phụ thân, nước mắt lại chảy ra. Hôm nay nàng mới biết được, kiếp trước mình ngu xuẩn bao nhiêu. Từ nhỏ tới lớn, mỗi lần nàng ra ngoài, mẫu thân đều dặn tỷ tỷ chăm sóc tốt cho nàng, lo sợ

nàng bị người khác khi dễ. Phó Dung cảm thấy mẫu thân lo ngại quá nhiều, nàng thông minh như vậy, chỉ có nàng khi dễ người khác, ai khi dễ được nàng? Nàng cùng mẫu thân tranh luận, mẫu thân nói nàng nhìn thì thông minh, kỳ thực là được lớn lên từ hũ mật, khi đi ra bên ngoài, ăn được chút ngon ngọt liền không nhìn thấy ong mật bên cạnh, mắt thấy sắp bị châm còn đắc ý vì tìm được mật.

Có lẽ nàng thật sự tự cho mình thông minh, nhưng Tề Trúc không phải là ong bình thường. 2 người chỉ là bạn khấn tay chi giao bình thường, gặp mặt thì cười hàn huyên, tách ra cũng không tưởng niệm, ai cũng không lấy được chỗ tốt của ai, cũng không đắc tội với nhau. Đầu xuân năm ngoái, nàng cũng chưa từng thấy qua Từ Yến, 2 người không oán không thù, Phó Dung thật sự nghĩ không ra vì sao Tề Trúc nhẫn tâm bưng điểm tâm như vậy cho nàng ăn.

Trong bụng lại cồn cào, Phó Dung che miệng lại muốn ói, trong bụng lại không có gì cho nàng nôn ra. Hận bản thân mình quá ngốc, bị vài thừa che mắt tới chết, càng hận Tề Trúc. Hận nàng ấy hại nàng bị bệnh khổ sở, làm cho trán nàng lưu lại vết sẹo. Hận nàng ấy hại chết đệ đệ, làm nàng tự trách tự ghét, người một nhà đều chịu thống khổ. Đáng thương nhất là đệ đệ, chết không minh bạch. Hận nàng ấy âm hiểm giả dối, hại nàng thảm, còn giống như không có việc gì cùng trò chuyện cùng nàng, thay Tề Sách tạ lỗi, vẫn luôn là tiểu thư đoan trang của Tề gia trong mắt người khác, danh hiền lan xa.

Hận không thể hình dung như đời non lấp biển hướng về nàng, Phó Dung nắm chặt quần áo phụ thân, suýt nữa nghiêng nát răng làm Phó Phẩm Ngôn cực kỳ đau lòng. Nữ nhi biết nhất làm nũng, có ủy khuất gì đều nói ra hết, cầu ông làm chủ, lần này hận đến căn răng nhẫn nhịn còn ôm ông khóc thật sự làm cho người ta khó chịu.

Nghe Kiều Thị oán hận kể lại hành vi của Tề Trúc, Phó Phẩm Ngôn không giận mà cười, nói với huynh muội Phó Thần: “ Uyển tỷ nhi dẫn

muội muội về phòng đi, ở đây không cần các con lo lắng, Chính Đường ở trong sân trông giữ, không cho kẻ nào tới gần.”

Uy lực của ông rất mạnh, khi tức giận thật sự ngoại trừ Phó Dung và Kiều Thị thì ai cũng không dám chọc ông. Phó Uyển sờ đầu Phó Dung, trấn an vài câu liền dẫn Phó Tuyên đi, Phó Thần liền đi ra ngoài.

Phó Phẩm Ngôn không nhìn nàng, chỉ đem nữ nhi từ trong ngực đỡ dậy, ép nàng ngồi thẳng, vững vàng chống đỡ bả vai nàng: “ Nùng Nùng nói đi, rốt cuộc con tức giận cái gì?”

Phó Dung khóc đến đứt hơi, trong lòng có oán hận, có hối tiếc, nhưng nhiều nhất là không hiểu. Nàng không rõ vì sao mình lại bị người ta hãm hại như thế.

“ Nói, con không nói, phụ thân làm sao biết con tức giận cái gì?” Phó Phẩm Ngôn nhẫn nại, yên lặng nhìn nữ nhi. Bên tai là giọng nói ôn nhu của phụ thân, rốt cuộc Phó Dung nhịn không được, bổ nhào vào ngực phụ thân mà tố úy khuất: “ Con không hề trêu chọc nàng ta, vì sao nàng ta phải hại con như vậy, hại... Nàng ta có biết con chịu bao nhiêu khổ không? Rốt cuộc con đã làm gì có hại đến nàng ta, mà nàng ta phải nhẫn tâm như thế?” Nhưng dù nàng có làm hại Tề Trúc thì nàng ta cũng không khó chịu như thế. Nàng khổ không tính là gì, hại đệ đệ chết oan!

Phó Phẩm Ngôn nhìn thê tử, Kiều Thị trèo lên giường, ôm nữ nhi vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: “ Nùng Nùng ngốc, là nàng ta đố kỵ con xinh đẹp hơn nàng ta, cho nên muốn con sinh bệnh để lại sẹo, nàng ta sẽ trở thành đệ nhất mỹ nhân thành Tín Đô. Nương nói với con, càng xuất chúng thì sẽ càng dễ dàng bị người đời đố kỵ, một khi ghen tị dù không có thù oán cũng sinh ra tà niệm. Nùng Nùng đừng giận, lần này không trách con sơ ý, là nàng ta quá mức gian trá, còn nhỏ tuổi mà lòng dạ sâu như vậy, cả nương cũng không nhìn ra. Nếu sớm phát hiện ra cũng không đến mức làm cho con lớn mới té ngã như vậy.”

Phó Dung khó tin, 2 mắt đắm lệ: “ Chỉ vì đồ kỵ?”

“ Không phải đồ kỵ thì là cái gì?” Kiều Thị đau lòng giúp nữ nhi lau nước mắt, nói ra chuyện cũ năm xưa của chính mình: “ Nương hồi nhỏ cũng bị người ta hãm hại, các quý công tử đến nhà chúng ta làm khách, những tỷ muội kia của nương đề ta xuống nghĩ muốn hủy dung ta, may mắn các nàng không giấu kỹ như Tề Trúc bị ta nhìn ra tránh thoát 1 kiếp nạn. Nùng Nùng nhớ kỹ, sau này khi đến nhà người khác làm khách, trừ bỏ người mà con đặc biệt tin tưởng, thức ăn hay bất cứ thứ gì cũng không nên chạm vào.”

Ở trong nhà, không có tranh đấu, các nữ nhi chưa thấy qua việc xấu xa nên lòng phòng bị thấp. Phó Phẩm Ngôn bất ngờ nhìn thê tử, chưa từng nghe bà nhắc qua những việc này. Kiều Thị chăm chú nhìn nữ nhi, không lưu ý ánh mắt trượng phu. Ngược lại Phó Dung, trải qua mấy phen khóc lóc kể lể, oán khí tích ở ngực đều thoát ra, chỉ còn lại thù.

Tề Trúc hại nàng như thế, nàng mà không trả thù lại chẳng phải uổng kiếp sống lại này, biết chân tướng bị giấu diếm kiếp trước, hận ý trong mắt nàng không giảm, khóe miệng hơi vênh lên giống như có mùi âm mưu. Cho tới lúc này, Phó Phẩm Ngôn mới thở phào một hơi.

Ông không hi vọng nữ nhi là quả hồng mềm, người khác đánh nàng một quyền, nàng có thể khóc nhưng phải trả lại gấp 10 lần. Ông cũng sẽ không cho nữ nhi tự mình trả thù. Con gái lớn khôn giữ được, tương lai sẽ gả cho người ở nhà chồng bị ủy khuất, người phụ thân như ông nước xa không cứu được lửa gần. Các nữ nhi chỉ tự mình nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng hiện tại ông sẽ trông giữ bên người các nàng.

“ Nùng Nùng định sẽ báo thù như thế nào?” Phó Phẩm Ngôn đứng dậy đi tới bàn rót chén trà uống, sau đó quay trở về mỉm cười nói. Phó Dung kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt tuần tú ôn nhuận của phụ thân, nhưng nụ cười nơi khóe miệng của ông nhìn như thế nào cũng xấu xa.

Nữ nhi không lên tiếng, Phó Phẩm Ngôn cổ vũ thúc giục: “ Nói ta nghe thử xem, hãy để phụ thân xem thử bản lĩnh của con.”

Kiều Thị ngơ ngẩn, có ai dạy con như thế này không?

Phó Dung không nghĩ nhiều như vậy, bị ánh mắt mong đợi của phụ thân dõi theo, nàng cup mi nghĩ ngợi một lát, trong đầu nghĩ ra một chủ ý thì liền bị phủ định, liên tục phủ định 3,4 lần mới chậm rãi nói: “ Phụ thân, mấy ngày nữa là tết nguyên tiêu, con muốn mời nàng ấy cùng đi ngắm đèn lồng, trước đó phụ thân sắp xếp vài người đến lúc đó gây ra hỗn loạn, nhân lúc loạn... Hường trên mặt nàng tạo vết thương.”

Mối thù của cả hai kiếp, kiếp này nàng sẽ trả lại.

Tề Trúc không phải muốn làm đệ nhất mỹ nhân sao? Phó Dung muốn nàng ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng không bằng, muốn nàng sống không bằng chết, sau cùng không có ngày nào vui vẻ.

Phó Phẩm Ngôn không nói, cười hỏi thê tử: “Tổ Nương nghĩ như thế nào?”

Kiều Thị bữu môi, nhìn nữ nhi sau cơn mưa trời lại sáng, hừ nói: “ 2 người các người làm chuyện xấu, đừng kéo thiệp vào.”

Phó Phẩm Ngôn gật đầu, nói với Phó Dung: “ Tốt, liền làm theo biện pháp con nói, con yên tâm những chuyện khác đều giao cho ta lo liệu.”

Phó Dung sẵn sóc dặn dò: “ Phụ thân cũng cẩn thận một chút, đừng để cho người ta phát hiện đầu mối.”

“ Ta còn cần con dạy sao?” Phó Phẩm Ngôn xoa đầu nàng. Mắt thấy 2 cha con đã thảo luận xong, Kiều Thị nhịn không được nói: “ Đợi chút, Nùng Nùng cũng đã hơn nửa năm không đi tìm nàng ta. Hiện tại đột nhiên

chủ động mời nàng ta đi chơi, nửa đường lại xảy ra chuyện, người ta lại không ngốc, chắc chắn sẽ hoài nghi đến Nùng Nùng.”

Phó Dung ngẩn ra, quả thực là như thế... Không chờ nàng nghĩ tiếp, Kiều Thị lại nói: “ Nùng Nùng không cần gấp gáp mời nàng ta trước, vẫn lẽ nguyên tiêu ai ai cũng đều thích náo nhiệt, nói không chừng nàng ta sẽ mời con trước. Cho dù nàng ta không mời, cho dù hôm đó nàng ta không ra cửa, sau này cũng sẽ có thời điểm nàng ta ra ngoài, phụ thân con có thể ra tay bất cứ lúc nào, cần gì phải lập tức báo thù?”

Bà véo véo gương mặt của nữ nhi vẫn không có chút máu, cười dịu dàng: “ Quân tử báo thù ,10 năm không muộn, Nùng Nùng, ánh mắt con phải nhìn xa và lâu dài ra một chút.”

Phó Dung nhìn mẫu thân, rồi nhìn phụ thân bên cạnh vẫn luôn mỉm cười nhìn chăm chú mẫu thân. Trong lòng dâng lên một dòng suối ngọt ngào: “ Nương, con phát hiện người cùng phụ thân thật xứng đôi, quả thật là trời đất tạo thành.”

Trời đất tạo nên một đôi hồ ly xấu xa

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Cùng cha mẹ thương lượng tốt biện pháp đối phó Tề Trúc, lồng ngực Phó Dung không còn bị nện lại như vừa nãy. Nhưng nàng bị bệnh, cái gì cũng không muốn ăn, nếu ở cùng người nhà ân cần thì miễn cưỡng ăn một chút, vừa nghĩ những lời đó của Ngọc Châu lập tức muốn nôn.

Người không ăn cơm thì làm sao được, Phó Dung biết nhưng nàng không nhin được, nàng không quản được bụng của mình. Vốn dĩ rất thích ăn táo, bây giờ nhìn thấy chỉ muốn nôn.

Kiều Thị lập tức phân phó Lan Hương trông kỹ, không cho phép trong Phù Cư viện xuất hiện táo. Làm vậy cũng vô dụng, Phó Dung vẫn cơm nước không vô. Nếu nàng không có phát bệnh thủy đậu còn tốt, chính vì bị qua, mới có thể tưởng tượng chính mình vô tình ăn phải thứ gì. Hai ngày gần ngủ, người liền rõ ràng gầy xuống, làm Kiều Thị cũng gầy theo, đêm nay thừa lúc Phó Dung dùng thuốc an thần liền ngủ say. Bà cẩn thận đút từng thìa tổ yến cho nữ nhi uống, chảy ra liền thuận thực lau đi. Phó Phẩm Ngôn ngồi 1 bên nhìn mặt không biểu cảm, ánh mắt bình tĩnh như trước khi bão tố đến.

Rốt cuộc cũng đút xong, Kiều Thị buông chén, dựa vào ngực trượng phu bật khóc: “ Ngài sai người đi kinh thành mời danh y đi, Tín Đô không thể so với kinh thành, thầy thuốc y thuật không tinh, nói không chừng danh y ở kinh thành có thể trị hết cho Nùng Nùng? Còn có Cát thần y lần trước nữa, lúc ông ta đi không nói là đi đâu sao, ngài sai người nhanh chóng đi tìm ông ta đi.”

Cầm Phó Phẩm Ngôn đặt trên đỉnh đầu bà: “ Tổ Nương đừng gấp, ta sớm phải người đi rồi, chậm nhất ngày kia sẽ có tin tức.” Trong lòng ông lại rất rõ ràng, không phải thầy thuốc Tín Đô không tốt mà giống như nhóm thầy thuốc đã nói, nữ nhi có tâm bệnh, chính nữ nhi phải vượt qua chướng ngại này, không có ai giúp được. Hai vợ chồng mặt ủ mày chau, bầu không khí ở phủ Tín vương ở kinh thành cũng ngưng trọng hơn so với bình thường.

Từ Tấn không nghĩ Phó Dung bệnh tới tình trạng này. Hắn hỏi Cát Xuyên: “ Tiên sinh thật sự không có biện pháp sao? Vẫn là phiền tiên sinh đi Ký Châu một chuyến, tự mình bắt mạch mới biết chính xác.”

Cát Xuyên cũng không phải là thuộc hạ của Từ Tấn, tổ tiên Cát gia có vài vị thần y đến thế hệ này, Cát Xuyên chính là nhân tài kiệt xuất của Cát gia. Nhưng phàm là người tài đều có chút tính tình. Những lời Cát Xuyên nói với Phó Phẩm Ngôn không giả, ông ta đi khắp nơi để học hỏi và gia tăng kiến thức, đáng tiếc một bước đi nhằm làm cho ông gặp được Từ Tấn. Lúc ấy Từ Tấn 14 tuổi, trong mắt Cát Xuyên chỉ là đứa trẻ nhưng ông lại bị mắc câu bởi 1 đứa trẻ, bởi vậy Cát Xuyên đối với Từ Tấn vừa hận vừa yêu. Yêu bệnh lạ của hắn, hận hắn còn nhỏ mà đã thận trọng từng bước, nhưng ông dám đánh cược thì chấp nhận chịu thua, cam tâm tình nguyện thay Từ Tấn làm việc không trái với lương tâm, cho đến khi chữa hết bệnh cho hắn mới thôi.

“ Vương gia, không có ta cũng không sao, tam cô nương chỉ có tâm bệnh, không thuốc hay châm cứu có thể cứu, muốn cho tam cô nương khôi phục bình thường, chỉ dựa vào chính nàng.”

Từ Tấn nghe xong, trầm mặc hồi lâu rồi cho ông lui xuống. Lại là một việc lạ, kiếp trước thuộc hạ đưa tin hắn không có xem kỹ từng tờ, chỉ quan tâm đến đại sự của Phó gia, còn có chuyện giữa nàng và Từ Yến. Từ Tấn mơ hồ nhớ nàng cùng Tề Trúc gây gỗ ầm ĩ lúc Phó Uyển chết, vậy liền thuyết minh lúc ấy nàng cũng không biết bị Tề Trúc ám toán.

Hiện tại lại biết.

Từ Tấn lúc này không còn lòng dạ nào để cân nhắc đến sự biến hóa này, hăn kêu Hứa Gia tiến vào: “ Phó gia có hành động gì?” Lấy hiểu biết của hăn với cha con Phó Phẩm Ngôn, hòn ngọc quý trên tay bị người ta hại tới như vậy, bọn họ không có khả năng nén giận.

Hứa Gia có chút vui sướng khi người gặp họa, nói nhỏ một phen: “ Lúc đầu chỉ muốn nàng ta bị một vết thương nhỏ, sau khi tam cô nương bệnh nặng, Phó đại nhân liền đổi ý. Vương gia, chúng ta có cần thêm mồi lửa hay không?”

Từ Tấn gõ gõ bức thư trên bàn: “ Không cần” Phó Phẩm Ngôn đã tự mình trù tính, nhất định thiên y vô phùng, việc lớn việc nhỏ đều suy nghĩ tới. Hăn tự tiện nhúng tay bị Phó Phẩm Ngôn phát hiện manh mối, mà sinh lòng phòng bị, về sau thuộc hạ muốn theo dõi liền khó.

“ Sai người đi Thiểm Tây, thu thập nhược điểm của Tề Sùng Minh.” Trên triều đình, không có được mấy người là chân chính sạch sẽ. Trước mặt Phó Phẩm Ngôn có tâm mà vô lực, không thể đối phó toàn bộ Tề gia, hăn thuận tay giúp một chút là được rồi. Tề gia không phải dựa vào một tuần phủ ở Thiểm Tây sao? Trụ cột không còn, địa vị Tề gia ở Tín Đô sẽ rút xuống vực sâu.

Hứa Gia tuân lệnh đi sắp xếp, ra ngoài thư phòng bóng đêm thâm trầm, gió lạnh thổi qua đầu thanh tĩnh lạ thường. Đột nhiên hăn liền nghĩ tới một câu, người ta hay nói nữ nhân đều phụ thuộc vào nam nhân, ở nhà giúp chồng dạy con là được. Chuyện bên ngoài không cần quản mà cũng không có bản lĩnh để quản, nhưng nhìn 2 vị cô nương ở Ký Châu kia. Một người tâm cơ thâm trầm có thể vào cung làm nương nương, kết quả vì một chút thỏa mãn mà hại cả gia tộc, một người khác cái gì cũng không làm, liền giúp phụ thân tìm được một núi dựa lớn. Cho nên đừng tùy tiện kinh

thường nữ tử, một giọt lệ, một trận bệnh của người ta liền có thể làm cho nam nhân chủ động giúp nàng giải quyết.

Phó Dung sinh bệnh, bạn bè giao hảo bình thường đều đến thăm nàng, Phó Dung không có tinh thần gặp người khác, được Kiều Thị từ chối hết, chỉ mời 2 người bạn khuê phòng với Phó Dung vào. Một là Lương Ánh Phương, người kia là Tề Trúc.

“ Nghe nói người không ăn được gì? Sao lại thành như vậy, nhìn người gầy thành cái gì rồi.” Tề Trúc bước nhanh tới bên giường của Phó Dung, vẻ mặt lo lắng nói, cộng thêm ánh mắt đau lòng lo lắng, dù là ai cũng sẽ không hoài nghi.

Phó Dung không thể không bội phục Tề Trúc, có thể giả thành như vậy cũng có bản lĩnh thực sự. May mắn nàng từ nhỏ đã không chịu thua, Tề Trúc biết giả vờ, nàng liền muốn giả vờ giỏi hơn nàng ta. Tương lai Tề Trúc “ bệnh” nàng cũng sẽ đến nhà thăm hỏi, cũng sẽ quan tâm nàng một đời, làm cho Tề Trúc sẽ nhớ nhung sự tốt đẹp của nàng suốt kiếp.

“ Ta cũng không biết, ăn liền nôn ra, ta khó chịu muốn chết.” Phó Dung hữu khí vô lực nói, vừa nói nước mắt liền chảy xuống, đầm đìa đáng yêu. Trán nàng quấn khăn lụa màu hồng, sắc đỏ tô điểm cho khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu càng thêm vẻ tái nhợt, là bộ dạng tái nhợt làm người ta thương tiếc. Đôi mắt đẹp chân thành ngấn lệ, như đang chứa nước mưa mùa xuân trong suốt, đáng thương tội nghiệp nhìn sang. Chỉ làm cho Tề Trúc cũng khó chịu theo, nhưng khó chịu trong chốc lát, rất nhanh đã bị đồ kị thay thế.

Đẹp thì như thế nào, thầy thuốc toàn thành đều bó tay với bệnh lạ này, cứ theo đà này còn không biết sống được mấy ngày. Đồ kị đến cực hạn, Tề Trúc âm thầm nguyện rửa Phó Dung chết đi, nguyện rửa Phó Dung mặt đầy sẹo, năm ngoái ở Trúc Lâm tự phát hiện Từ Yến nhìn lên Phó Dung, Tề Trúc càng có ý làm hại Phó Dung. Mời Phó Dung mấy lần nàng ấy đều

không đến, Tề Trúc có thất vọng cùng thấy may mắn. Nàng cũng không muốn bị đổ ky đến mê tâm, như bây giờ là tốt nhất, Phó Dung bệnh nặng chết đi, giống như nàng ấy chưa từng đến Tín Đô thành. Như vậy khi nhóm quý nữ ở Tín Đô tụ họp thì nàng vẫn sẽ như trước là mẫu đơn trong muôn hoa kia, rực rỡ chói sáng.

“Đừng khóc, ta đã gửi thư cho phụ thân, nhờ ông tìm danh y tới đây xem bệnh cho người. Nùng Nùng đừng nghĩ nhiều, bệnh này của người thật kỳ lạ, có lẽ mấy ngày nữa sẽ tốt lên, đến lúc đó chúng ta cùng đi ngắm đèn hoa.”

“Cảm ơn lời tốt lành của người.” Phó Dung lau lệ nói.

Hàn huyên một hồi, Tề Trúc đứng dậy cáo từ, Phó Dung nắm tay luyến tiếc cho nàng ta đi. Tề Trúc hứa mấy ngày nữa lại tới, nàng mới buông tay. Người đi, Phó Dung nằm trên giường, nhìn nóc giường thêu hoa tường vi mà ngẩn người.

“Nùng Nùng nghĩ cái gì vậy?” Phó Uyển vén màn đi tới, ngồi ở mép giường ôn nhu khuyên giải: “Đừng giận, có phụ thân ở đây, ông sẽ không để cho muội chịu tội oan đâu.”

Phó Dung nhìn tỷ tỷ, thấy khuôn mặt tỷ tỷ tiều tụy, nghĩ tới mấy ngày nay nghỉ ngơi không tốt, cử động môi, nhắm mắt nói: “Trong phòng bếp có cháo không? Muội muốn ăn.”

Phó Uyển vừa mừng vừa sợ, vội phân phó Lan Hương đi phòng bếp, mang chén cháo nấu thịt và nấm sắn tới đây. Thấy tỷ tỷ cao hứng như vậy, làm Phó Dung cười cười. Nàng gặp chuyện không may, làm cho người thân đau đớn kẻ thù thì vui sướng. Tề Trúc đầu tiên vỗ tay bảo hay, Phó Dung sẽ không làm cho nàng được như ý nguyện.

Chỉ là lúc cháo bưng tới, ăn được 2 muỗng, trong đầu toát ra ý niệm mơ hồ, Phó Dung bắt buộc bản thân ngừng suy nghĩ, nhưng vẫn là muộn một

bước, nàng lại nôn ra. Phó Uyển ôm muội muội khóc, khóc không thành tiếng. Đầu Phó Dung chìm trong cơn choáng váng, thân thể không chịu nổi chế cảm giác vô lực làm cho nàng phiền chán: “ Tỷ tỷ, muội muốn đi tìm đệ đệ chơi.”

“ Muội chờ một chút, ta sai người đem đệ đệ lại đây.” Phó UYển lau lệ, nghẹn ngào nói. Phó Dung lắc đầu, giã giũa muội ngồi dậy, nhìn một vòng chung quanh nói: “ Năm mấy ngày, muội muốn ra ngoài hít thở không khí.”

Phó Uyển nhớ thầy thuốc dặn, cho muội muội hoạt động nhiều chút, trước đó muội muội không muốn ra ngoài, bây giờ liền tự mình giúp Phó Dung mặc quần áo và khoát thêm áo choàng. Phó Dung dựa vào mấy ngày nay khi ngủ say được Kiều thị dứt được thức ăn lỏng mà chống đỡ được, trên chân không có khí lực phải do Phó Uyển đỡ lấy đi được vài bước mới đứng vững, cười khổ trêu ghẹo nói: “ Tỷ tỷ luôn nói muội luyện dáng chẳng khác gì giày dò đôi chân, bây giờ có muốn luyện cũng không được.”

Phó Uyển cả giận: “ Muốn luyện tập thì mau nhanh khỏe lại đi, đến lúc đó tỷ tỷ sẽ cùng người luyện tập!”

Phó Dung cười suy yếu, hai tỷ muội chậm rãi đi tới chỗ Kiều Thị. Thứ nữ rất cuộc chịu ra khỏi phòng, Kiều Thị mừng muốn rơi nước mắt, mau chóng đỡ Phó Dung ngồi lên giường ấm. Phó Dung dựa vào gối, cười dịu dàng nhìn về đệ đệ ôm bàn tính tự chính mình chơi ở bên kia: “ Quan ca nhi đang chơi gì vậy?”

Bàn tay nhỏ của Quan ca nhi đang đùa giỡn hạt châu, mắt to vẫn luôn nhìn chăm chăm hai tỷ tỷ, nghe tam tỷ hỏi, 2 tay hẩn giờ bàn tính cho tỷ tỷ xem: “ Bàn tính.”

“ Ai cho đệ thế?” Phó Dung mềm mại hỏi.

Quan ca nhi hơi thấp đầu nhìn bàn tính, lại nhìn một lượt người trong phòng, chỉ vào phụ thân bên ngoài kêu. Tiểu tử thông minh khả ái, mấy người Phó Dung đều cười. Quan ca nhi cười theo, bàn tính trong tay càng chơi hăng say, ngọc châu đụng vào nhau phát ra tiếng kêu dễ nghe.

Chung quanh là ánh mặt trời ấm áp vào đông, trước mặt là đệ đệ mặc áo ấm như cái nắm di động của trẻ con làm cho tâm trạng Phó Dung rất tốt. Kiều Thị nhìn thấy nữ nhi cười, thử thăm dò hỏi nàng có muốn ăn gì không.

Phó Dung lắc đầu, ý cười nhợt nhạt: “ Ăn không vô, nhưng con muốn ăn, buổi trưa con sẽ thử lại lần nữa.”

Kiều Thị còn nói được gì, muốn ăn cuối cùng cũng có tia hi vọng. Người lớn nói chuyện, Quan ca nhi vừa chơi vừa nghe, tuy nghe không hiểu chỉ biết ăn. Hắn nghiêng đầu nhìn, nhìn thấy bên cạnh có trái quýt bị hắt bỏ qua, liền chống tay lên giường lấy lực mà đứng lên, một tay cầm bàn tính, tay kia đi nhặt trái quýt. Kỳ thực Quan ca nhi đi đường rất tốt, chỉ là quần áo mùa đông quá dày nên hành động bất tiện, Phó Dung nhìn đệ đệ vất vả như vậy để nhặt quýt. Không phải cho chính mình ăn mà đi về phía nàng, làm cho nàng ngây người ra lập tức.

“Tỷ tỷ ăn đi.” Quan ca nhi đem quýt tới trước mặt Phó Dung, Phó Dung nhìn quýt không muốn cự tuyệt ý tốt của đệ đệ, lại không muốn đệ đệ nhìn thấy nàng nôn ra mà dọa hắt, liền dỗ nói: “ Tỷ tỷ không biết bóc.”

Quan ca nhi chớp mắt, đem quýt chuyển về phía mẫu thân: “ Nương bóc!”

Kiều Thị biết nữ nhi thương nhất là đệ đệ này, lúc này trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, cổ vũ nói: “ Quan ca nhi bóc cho tỷ tỷ đi, tỷ tỷ thích nhất ăn quýt do Quan ca nhi bóc.” Quan ca nhi nghe nhìn sang tỷ tỷ.

Phó Dung biết nổi khổ tâm của mẫu thân, cũng nghĩ phối hợp một lần, ôm đệ đệ ngồi trên đùi mình: “ Quan ca nhi lột quýt cho tỷ tỷ ăn đi.”

Quan ca nhi ngoan ngoãn gặt đầu, đem bàn tính đặt một bên, vụng về lột quýt. Nam oa nho nhỏ, khi làm chuyện gì đều rất nghiêm túc, lột từng chút từng chút, không cẩn thận bóc ra cả vỏ và phần thịt quýt, hăn liền hướng tỷ tỷ cười, hình như phát hiện đây là chuyện gì thú vị lắm. Sau khi lột xong, thấy Phó Dung nhìn hăn có chút lâu thì hăn tách một miếng quýt ra cẩn thận kiểm tra, thế này mới đưa tới trước mặt Phó Dung: “ Tỷ tỷ ăn đi.”

Phó Dung khựng lại một chút, trong ánh mắt nhìn chăm chăm mong đợi của đệ đệ, nàng mở miệng ra. Có chút chua, chua đến mức làm nàng muốn rơi lệ. Cũng may lần này, nàng không nhớ lại bất kỳ ký ức không tốt nào, trong mắt trong lòng nàng chỉ còn đệ đệ biết săn sóc đáng yêu.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Nguyen Thi

Mắt thấy Phó Dung được Quan ca nhi đút từng miếng quýt, Kiều Thị lúc khóc lúc cười, quả thực đem Quan ca nhi như bồ tát cứu mạng. Xảo Hạnh bụng cháo tới, bà nắm chặt tay nhỏ của nhi tử còn cầm muống không quá vững tiếp tục đút cho Phó Dung.

Phó Dung ăn liên tục được nửa bát, cảm giác có chút không thoải mái, vội vàng ngừng lại, ấn lòng ngực để bình phục. Kiều Thị, Phó Uyển, còn có Xảo Hạnh hầu hạ bên cạnh đều khẩn trương nhìn nàng chăm chăm.

Sau một lát, Phó Dung ngẩng đầu, hướng mẫu thân, tỷ tỷ cười: “ Trước ăn nhiều đó tránh cho ăn quá no, thì buổi trưa sẽ không muốn ăn.” Nụ cười này như ánh nắng sau cơn mưa, xua tan mây đen mấy ngày nay ở trong lòng người Phó gia. Kiều Thị vui đến phát khóc, đem chén đưa cho Xảo Hạnh, nâng khuôn mặt Quan ca nhi hôn rồi lại hôn: “ Quan ca nhi thật ngoan, tỷ tỷ thích nhất con đút cơm, vậy buổi trưa con tiếp tục đút cơm cho tỷ tỷ.”

Quan ca nhi bị mẫu thân hôn tới nhột nhạt, vụng vụng thân hình mập mập đưa tay ra cho tỷ tỷ. Phó Dung ôm lấy đệ đệ cũng hôn cho một trận, Đệ đệ vẫn còn đây, những chuyện không tốt kia, nàng không cần suy nghĩ nữa, ăn ngon uống tốt ngủ ngon, có một gia đình hạnh phúc đó là những ngày nàng muốn sống.

Cha con Phó Phẩm Ngôn sau khi từ thư phòng ra thì vội vàng tới đây, lúc xế trưa cả nhà 7 người quây quần bên bàn cơm. Lúc đầu là do Quan ca nhi

đút cho Phó Dung, nhưng Phó Dung đã bình thường trở lại, trước mặt là bàn đồ ăn ưa thích của mình sao có thể không thèm chứ. Quan ca nhi đút chậm rì rì không thể thỏa mãn nàng, liền tự mình lấy đũa gắp ăn làm cho mọi người nhìn nàng.

Phó Dung cười ngọt ngào, mặt dày nói: “ Sao mọi người đều nhìn con, có phải cảm thấy con xinh đẹp nên ngon hơn cơm hay không?”

Phó Thần cười ha ha, gắp một đậu giá hướng nàng khua tay múa chân: “ Quả thật xinh đẹp ngon hơn ăn cơm, gầy giống như đậu giá, có thể không thèm sao?”

“ Muội là đậu giá, còn huynh là đậu nành.” Phó Dung lập tức cãi lại, ca ca luyện võ đen đi không ít, vốn cũng là bạch diện thư sinh. Phó Thần còn muốn nói tiếp, nhưng bị Phó Phẩm Ngôn trừng mắt nhìn nên không nói nữa.

Dày công điều dưỡng mấy hôm, trên mặt Phó Dung cũng khôi phục lại huyết sắc. Ngày 13 này, trời không gió có ánh nắng ấm áp, tỷ muội Phó Dung ôm Quan ca nhi đi ngắm hoa mai. Thời tiết tháng giêng, ngoài những bụi hoa được trồng trong nhà ấm, thì trong vườn trên cũng có mảnh rừng mai đáng để đi dạo.

“ Chúng ta ngồi một lát đi.” Phó Uyển lo lắng thân thể Phó Dung chống đỡ không nổi, sẵn sốc nói. Phó Dung, Phó Tuyên đều gật đầu.

Các nha hoàn đều bước lên, đem đệm đã sớm chuẩn bị sẵn trải ra giữa rừng mai có ánh nắng rực rỡ. 3 tỷ muội ngồi chung một chỗ, Phó Dung ôm Quan ca nhi, cúi đầu hỏi hân: “ Quan ca nhi nói xem, 3 tỷ tỷ ai đẹp nhất?”

Quan ca nhi rất thông minh, nhưng lần đầu tiên bị hỏi như vậy nên thành thật chỉ vào nhị tỷ, kết quả bị tam tỷ không ngừng cù vào nách làm cho hân hiểu, lần lượt nhìn từng tỷ tỷ, dựa vào trước ngực Phó Dung nói: “ Ai cũng đẹp.”

Phó Dung nhất định muốn hắt chọn một người. Quan ca nhi lại không chịu nói, Phó Dung uy hiếp sẽ cù hắt lần nữa, làm hắt sợ. Vội vàng đem hoa mai trong tay đưa cho tam tỷ: “ Tỷ tỷ cài đi, nhìn đẹp lắm!”

Thằng nhóc xấu xa này đúng là cực kì giảo hoạt, Phó Dung véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắt, cúi đầu nói: “ Quan ca nhi cài giúp tỷ tỷ đi.”

Quan ca nhi rất là nghiêm túc cài hoa mai vào tóc của tỷ tỷ, Phó Dung thả đệ đệ xuống đất. Lấy hoa mai trong tay Lan Hương cho đệ đệ cũng cài cho tỷ tỷ và muội muội.

“ Đều rất đẹp!” Trở lại ngồi giữa các tỷ tỷ, ai cũng không hỏi hắt, Quan ca nhi đã tự mình cười. Phó Dung phì cười, lấy đoá hoa trên hắt: “ Quan ca nhi cũng cài đi, Quan ca nhi rất xinh đẹp.”

Quan ca nhi nhìn về phía Phó Dung và Phó Tuyên, gặp 2 tỷ tỷ đều cười, nên vui vẻ cài theo. Trẻ con dù thông minh tới đâu cũng hữu hạn, cài hoa mai đẹp, cười cũng đẹp chộc cho 3 tỷ tỷ vui vẻ không dứt.

Ngồi một lát, Phó Dung đem đệ đệ giao cho Phó Uyển đứng lên nói: “ Muội đi rửa tay một lát, mọi người muốn ăn một chút gì không?”

Phó Uyển nhìn qua Phó Tuyên, Phó Tuyên lắc đầu tỏ vẻ mình không muốn ăn, liền nói: “ Bưng trà lại tới đây, muội có chút khát.” Phó Dung đáp ứng, dẫn Lan Hương trở về Phù Cư viện của mình. Rửa tay xong Phó Dung đi lau tay thuận tiện soi gương, đệ đệ cài hoa có chút lệch, nhin không được muốn gỡ xuống nhưng rồi lại để tay xuống. Dù sao cũng ở trong nhà mình, lệch thì cho lệch luôn.

“ Ta đi trước, lát nữa người theo sau đi chậm chút coi chừng làm đổ.” Dặn dò Lan Hương một câu, Phó Dung tự mình đi tới vườn mai. Lại không ngờ đi tới trước cửa, bên trong thành linh có người đi ra, 4 mắt nhìn nhau, 2 người đều lắp bắp kinh hãi. Phó Dung hoàn hồn trước tiên, lùi về sau 2 bước có chút phòng bị hỏi: “ Người là ai? Sao ở trong này?”

Từ Yến căn bản không nghe thấy nàng nói cái gì, trân trân nhìn người trước mắt, tiểu cô nương mặc áo hồng không hiểu sao lại đau lòng. Lần trước gặp, nàng mặc một thân áo trắng, da trắng mịn ngài, mắt sáng như nước. Nàng ở trước mắt cao hơn, dáng người càng tinh tế, dung mạo càng đẹp nhưng nàng gầy quá, lúc trước gò má hơi có vẻ nở nang bây giờ gầy đi rất nhiều, đôi mắt ướm át mang theo đề phòng như nai con bị thương làm cho người nhìn thấy khó chịu.

“ Nghe nói muội bị bệnh, hiện tại đã khỏi hết chưa?” Hắc kìm lòng không được mà quan tâm.

Gương mặt ôn nhu quen thuộc, nước mắt đến không hề báo trước, Phó Dung xoay người đi che giấu. Sao nàng lại khóc? Từ Yến trước mắt không phải là tướng công từng cõng nàng đi dạo trong khi tân hôn, không phải là tướng công rửa chân cho nàng mỗi tối, giúp nàng vẽ chân mày vào mỗi sáng hôm sau, cũng không phải là tướng công sờ xoa bóp chân tay cho nàng, khi nàng quỳ ngoài từ đường một ngày. Hắc chỉ là người xa lạ, không phải là nam nhân đối với nàng ngàn y trăm thuận, không phải là nam nhân tuy không che chở cho nàng như phụ thân, ca ca nhưng lại sủng nàng hơn. Nàng có uy khuất lớn nào cũng không nên lộ ra ở trước mặt hắc. Là nàng không cần hắc, vì vậy không nên quyến luyến sự tốt đẹp của hắc đối với nàng.

“ Người rốt cuộc là ai?” Tháo xuống hoa mai trên tóc thuận tiện lau nước mắt, Phó Dung đưa lưng về phía Từ Yến nói, ngữ khí lạnh nhạt.

Trước mắt Từ Yến vẫn là bộ dạng rơi lệ đáng thương của nàng, vào giây phút nàng vừa nhìn vào ánh mắt hắc, giống như có vô số uy khuất muốn nói cho hắc biết, giống như sau đó sẽ bổ nhào vào ngực hắc. Nhưng khi hắc kìm lòng không được mà tiến lên một bước muốn ôm lấy nàng, thì nàng đã di chuyển qua chỗ khác. Từ Yến cười khổ, trừ bỏ uy khuất mấy thứ khác nhất định đều là ảo giác của hắc, nàng không nhận ra hắc làm sao có thể yêu thương nhưng nhớ?

“ Tam muội, ta họ Từ, tên chữ là Vân Thăng là bạn tốt của lệnh huynh, vừa rồi ở thư phòng đọc sách mệt mỏi nên ra ngoài hít thở không khí, đang muốn trở về.” Từ Yến ôn hoà nói. Kỳ thật là hắc nhân lúc Phó Thần ra ngoài mà vụng trộm lên qua đây, vốn định dạo ở vườn hoa thử thời vận, đi được vài bước lại phát giác không ổn, cũng may ông trời thương hại cho nỗi tương tư của hắc, cuối cùng cũng cho hắc cơ hội thấy nàng.

Phó Dung nghi ngờ nói: “ Ca ca ta sao không cùng đi với người?” Tiểu tử này sẽ không tự tiện chạy tới đây chứ?

Từ Yến xấu hổ, không tự nhiên nói: “Huynh ấy có việc đi trước rồi... Tam muội, ta, trước đó ta với muội đã có duyên gặp nhau ở ngoài viện giảng kinh của Trúc Lâm tự. Hôm nay gặp lại, trông muội gầy đi không ít, ta coi như là nửa huynh trưởng thấy trong lòng không nở. Tam muội nên chăm sóc bản thân thật tốt, để sớm ngày khoẻ mạnh lại.”

Phó Dung rất hiểu phong cách dỗ dành của Từ Yến, người này da mặt cũng dày, mới gặp một lần đã kêu muội muội, kiếp trước nàng thích nghe kiểu lấy lòng như thế trong lòng như bong bóng bay. Chỉ là bây giờ, vì tốt cho Từ Yến nàng phải nhẫn tâm một chút.

“ Thì ra là thế tử, ngài và ta không quen, ta thật sự không thể nhận nổi tiếng muội muội của thế tử, càng không thể nhọc lòng thế tử quan tâm, nếu bị truyền ra ngoài sẽ bị người chỉ trích. Thư phòng ca ca ta ở bên kia, thế tử đi dọc theo đường này là tới, ta còn có việc không thể phụng bồi.” Nói xong xoay người, đánh mặt đi về phía trước.

“Tam, tam cô nương!” Sau khi ngó ra một lát, Từ Yến chạy nhanh 2 bước ngăn nàng lại, cúi đầu nhìn ánh mắt nàng hô hấp hơi loạn: “Nàng nói đúng, là ta quá đường đột, ta xin lỗi nàng, nàng đừng giận được không?” Hắc nóng vội quá, nàng lại không biết hắc ái mộ lâu rồi, lần gặp thứ 2 lại thân thiện như thế, nàng có thể hiểu lầm hắc là loại công tử phong lưu kia không?

Từ Yến cực kỳ hối hận, lùi về 2 bước thành khẩn hướng nàng tạ lỗi: “ Vân Thăng nói lời, mong tam cô nương thứ tội.”

Phó Dung nhìn bạch trâm trên đỉnh đầu thiếu niên, trong lòng phức tạp. Lúc trước chính là như vậy, chỉ cần nàng tỏ ra không hài lòng, Từ Yến sẽ lập tức xin lỗi mặc kệ ai đúng ai sai.

“ Người....”

“ Nùng Nùng, xảy ra chuyện gì?” Không đợi nàng mở miệng, phía sau truyền tới tiếng quát không vui của Phó Thần, Phó Dung cắn môi, đến cùng không có nhẫn tâm làm Từ Yến khốn đốn trước mắt ca ca, vội vàng chạy vào hoa viên.

Lẳng nghe tiếng bước chân vội vàng của tiểu cô nương, Từ Yến thầm thở phào nhẹ nhõm. May mắn nàng không tố cáo trước mặt huynh trưởng, nếu không hẳn sợ sẽ khó lòng vào nhà Phó gia. Người trong lòng đi rồi, làm hẳn trầm tĩnh lại nháy mắt trở lại như cũ, mở miệng trước khi Phó Thần hỏi, Từ Yến áy náy mà vì tương lai nên lấy cớ đã chuẩn bị tốt nói ra: “ Vừa rồi nhất thời nổi hứng, muốn ra ngoài hít thở không khí, không biết vì sao lại đi tới đây, vô tình đụng phải tam cô nương, thật là xấu hổ.”

Hẳn là khách lại là thế tử, cho dù trong lòng Phó Thần biết rõ cũng không trực tiếp phát tác, huống chi hẳn cũng không thể không thừa nhận, trước mắt, Từ Yến là người xứng với Nùng Nùng nhất. Trước khi biết tâm ý của muội muội, hẳn lại luyện tiếc, cũng không thể lạnh tâm với Từ Yến, ngộ nhỡ muội muội hợp ý hẳn thì sao?

“ Vân Thăng đừng nói vậy, là ta tiếp khách không chu toàn, lẽ ra nên cùng người đi tới đây. Vừa rồi là tam muội ta có khi dễ người không? Tính tình của nàng ấy nhỏ nhen, ai đắc tội nàng ấy chắc chắn sẽ bị nàng ấy làm bầm mắng suốt.” Phó Thần đưa tay mời hẳn trở lại, cười trêu ghẹo nói.

Từ Yến có chút thất thần, lòng dạ không yên nói: “ Chính Đường lo ngại nhiều rồi, tam cô nương hào phóng khách sáo, còn chỉ đường cho ta.” Lầm bầm mắng ư, vừa rồi nàng như thế là đang mắng hấn sao? Trong đầu nhớ tới nàng rơi lệ, là bộ dáng căn môi của nàng trước khi rời đi, Từ Yến vừa đau vừa mừng, nàng không tổ giác hấn thì ra vẫn là mềm lòng. Không khỏi nói: “ Tam cô nương bệnh nặng một trận, bá mẫu cùng nàng đều tiêu tụy tất nhiều, chúng ta ở trong cung có mang về một ít thuốc bổ, khi quay về sẽ sai người mang tới, hi vọng mọi người sớm khôi phục nguyên khí.”

Phó Thần đâu muốn đồ của hấn nên khách sáo khéo léo từ chối. Nhưng buổi chiều Từ Yến vẫn sai người đem đồ tới, gồm có nhân sâm, huyết yến đều là đồ cực phẩm chỉ trong cung mới dùng. Sợ Phó Dung đa tâm, Từ Yến tặng lễ lấy danh nghĩa là hiếu kính Kiều Thị, nhưng tâm ý sau đại lễ thì ai cũng biết.

Kiều Thị cùng Phó Phẩm Ngôn thương lượng: “ Vẫn nên giấu diếm Nùng Nùng trước đi, chờ Quận vương phủ thật sự đến hỏi cưới rồi nói cho Nùng Nùng cũng không muộn, hiện tại nói cho nó biết sẽ làm nó loạn tâm.”

Phó Phẩm Ngôn gật đầu: “ Nên như vậy... Tổ Nương dạo này đi sớm về muộn chăm sóc cho Nùng Nùng, quả thật nên bồi bổ cho tốt, bà cũng dùng một ít đi, đều là đồ tốt. Một mình Nùng Nùng ăn cũng không hết. Mai một khi Quận vương phủ có việc, chúng ta chuẩn bị lễ nhiều hơn để đáp lễ.”

Kiều Thị hiếu được, trượng phu không muốn quận vương phủ nghĩ rằng nhà mình mượn nữ nhi tùy tiện chiếm tiện nghi của thế tử Quận vương. Nói xong, Phó Phẩm Ngôn đi thư phòng làm việc, Phó Phẩm Ngôn chân trước vừa đi, Phó Dung lại tới: “ Nương, thiệp mời đã phát ra ngoài chưa ạ?”

Khi sinh bệnh thì nhiều người đến thăm nàng, hiện tại hết bệnh rồi nên đương nhiên muốn mời khách để cảm tạ phần tâm ý. Kiều Thị gọi đại cô nương 14 tuổi đã trưởng thành tới bên người, ý vị thâm trường nói: “ Đều

phát hết, ngày mai nhóm tỷ muội kia của con nhất định sẽ tới, nàng ta sẽ lại mời con cùng đi xem hoa đăng, con đúng lúc cũng nên đồng ý.”

Phó Dung ôm đệ đệ lại gần, cười mà không nói. Nàng đương nhiên sẽ đồng ý, tận mắt thấy Tề Trúc xui xẻo còn thú vị hơn nhiều với việc ngắm hoa đăng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Phó Dung dùng đũa kẹp sủi cỏ trong bát lại thành hai nửa, lấy tôm bên trong bóc vỏ cho đệ đệ ăn, thu hồi đũa thì phát hiện phụ thân đang dùng ánh mắt lo lắng do dự nhìn nàng, nàng nhìn về phía đó, phụ thân lập tức cười: “Đừng chỉ lo cho hân, con cũng ăn đi, ở nhà ăn no, miễn cho đi ra ngoài lại tham ăn, những thứ bên ngoài đều không sạch sẽ bằng ở nhà.”

Thân mật tự nhiên, dường như lo lắng vừa rồi là do nàng hoa mắt.

Phó Dung biết phụ thân sợ an bày người phạm sai lầm, không cần thận tổn thương đến nàng, nên suốt mấy ngày nay số lần mà phụ thân dặn dò nàng bao nhiêu nàng cũng không nhớ nổi nữa, nàng có chút bức bối khi không được tin tưởng, nhưng vẫn là thoải mái nhiều hơn.

Sau khi ăn xong, trước khi về Phù Cừ viện thay quần áo, Phó Dung đi tới gần phụ thân, cười hỏi: “Nếu phụ thân không yên tâm thì đi cùng chúng con đi?”

Phó Phẩm Ngôn bất đắc dĩ nhìn nàng: “Các con một đám người trẻ tuổi đi chơi, ta đi theo làm cái gì?”

Phó Dung quan sát phụ thân từ trên đến dưới, nhin cười nói: “Phụ thân cao râu đi thì ai biết được người là phụ thân hay là ca ca của con chứ?”

Lời này tuy nịnh nọt nhưng cũng là lời thật lòng. Phó Phẩm Ngôn năm nay 43 tuổi, là phụ thân của 5 huynh muội nàng, nhưng trên mặt lại không có một nếp nhăn nào, bình thường vẫn luôn chú ý chăm sóc, dáng người cao to, nhìn như thiếu niên hơn 20 tuổi. Bản thân Phó Phẩm Ngôn cũng

biết, nữ nhân yêu thích chính là cái đẹp, nhưng trên quan trường vốn xem trọng sự từng trải và dày dặn, những người có gương mặt thư sinh rất dễ bị đồng liêu xem thường, vì vậy ông đã để râu từ khi còn rất trẻ, nó khiến ông thêm 3 phần thành thực ổn trọng, phối hợp với cặp mắt thâm trầm kia thì càng trở nên nho nhã và cơ trí.

“Bớt lắm mồm đi.” Phó Phẩm Ngôn không có lòng dạ nào để đùa, lại dặn dò nữ nhi thêm một lần: “Theo sát bên cạnh ca ca, một bước cũng không được đi xa, nhớ chưa?” Ngay từ đầu ông vốn không có ý định động thủ khi nữ nhi đi cùng Tề Trúc, nhưng Tề Trúc lại chủ động mời, nữ nhi lại muốn tham gia náo nhiệt.

“Biết rồi, biết rồi ạ, cha lại xem nữ nhi như trẻ con rồi.” Phó Dung không muốn bị ông căn nhắc nữa liền vội vàng rời khỏi.

Phó Phẩm Ngôn nhìn sang trưởng tử, khoé miệng Phó Thần nhếch lên: “Phụ thân yên tâm, cho dù phải mất mạng, con cũng sẽ bảo vệ Nùng Nùng an toàn.”

Rõ ràng là cười và hứa bảo vệ muội muội, nhưng trong lời nói không che giấu được sự âm độc.

Người nào muốn hại muội muội hử thì đêm nay sẽ phải chịu trừng phạt.

Phó Phẩm Ngôn gật gật đầu, không tiếp tục nhiều lời nữa, ông đi qua tìm thê tử.

Phó Thần đi tới trước cửa đợi muội muội.

Bóng đêm tràn ngập, đèn lồng đỏ thắm treo trước cửa phát ra từng dải ánh sáng lấp lánh. Đầu ngõ có tiếng vó ngựa truyền đến, Phó Thần quay đầu nhìn lại, là xe ngựa Tề gia.

Xe chậm rãi dừng lại, Tề Sách dẫn đầu xuống xe ngựa. Tề Trúc ló đầu ra nhìn, chỉ thấy Phó Thần một mình ở bên ngoài, có chút ngại ngùng nói: “Bên ngoài lạnh ta ở trong xe đợi Nùng Nùng, xin Phó nhị ca thứ lỗi.”

Phó Thần nhìn cô nương trong xe có lúm đồng tiền như hoa, cảm thấy ghê tởm.

Cái gì gọi là mỹ nhân rắn rết, cuối cùng hắn cũng hiểu. Mẫu thân nhà mình tướng mạo xinh đẹp lại có thủ đoạn, Phó Thần trước nay không cho rằng nữ nhân có tâm kế là xấu, nhưng đem tâm kế làm hại người vô tội, còn là người thân của mình, nếu không phải cố kỵ Tề đại lão gia, bọn họ không cần phải âm thầm bố trí như vậy mà sẽ trực tiếp rạch mấy đao trên mặt nàng ta rồi.

Nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài, vẫn như thường lệ khách khí cười, nói với Tề Sách: “ Vẫn là A Trúc hiểu chuyện, tam muội muội ta lúc ra cửa chưa bao giờ đúng giờ, luôn làm ta phải chờ, hôm nay để các huynh cùng ta đợi, thật là...”

Tề Sách nhìn xe ngựa nhà mình, hạ thấp giọng nói: “Muội muội nhà ta cũng vậy, vừa rồi ta cũng đợi nàng hết một khắc đấy.”

Hắn muốn lôi kéo làm quen, Phó Thần vui vẻ phối hợp, hai người nhìn nhau, lập tức cảm thấy đồng bệnh tương liên.

Cười xong rồi, Tề Sách nhìn vào bên trong Phó trạch, ân cần hỏi han: “Dạo trước, tam muội muội bệnh nặng, ta không tiện đến thăm, nghe A Trúc nói tam muội muội gầy đi, đại phu đã tới bắt mạch chưa?”

Nhắc đến việc này, Phó Thần liền đem từng đại phu trong thành Tín Đô quả trách. Tề Sách giống như đang nghe, đôi lúc phụ họa vài câu, nhưng ánh mắt lại âm thầm lưu ý bên trong Phó trạch.

Hắn còn đang nghĩ đến Phó Dung.

Lúc bắt đầu không cảm thấy gì, sau này vẫn không có cơ hội gặp mặt, trong thọ yển của tổ mẫu nàng ngơ ngác lao ra đụng trúng hăn dáng vẻ thật chật vật, nàng ngồi bên cạnh Phó Uyên trừng mắt hung ác nhìn hăn, nàng đứng ở đầu thuyền hă hê đặc ý dào dạt, chẳng những không bởi vì thời gian trôi qua mà nhạt đi, ngược lại những hình ảnh đó càng ngày càng rõ ràng.

Biết được nàng ốm đau liệt giường, cơm nước không ngon, hăn liền nghĩ muốn gặp nàng. Bệnh nặng một trận, hăn quan tâm đôi chút, có lẽ nàng sẽ vui mừng.

Rốt cuộc khi nhìn thấy bóng người thì Tề Sách không khỏi ngây người.

Hăn mặc một thân cẩm bào màu xanh nhạt, ở trong bóng đêm màu xanh ấy gần như màu trắng, làm tôn thêm nét mặt như Lăng Nguyệt, thân như Ngọc Thụ, vừa có nét thư sinh vừa có dáng vẻ oai hùng của người tập võ. Một Giai công tử bình tĩnh nhẹ nhàng đứng ở đó, dõi theo cô nương đang đến gần, mắt hoa đào nhìn ôn nhu đa tình, đối lại người khác chỉ sợ trái tim đã sớm bay mất. Nhưng Phó Dung lại nghĩ tại sao ông trời lại mù mắt như vậy, đem vẻ ngoài tốt thế kia cho hăn.

Tề Sách kinh diễm nhìn Phó Dung, toàn tâm toàn ý thưởng thức.

Tiểu cô nương nhìn gầy hăn đi, nhưng năm nay lại cao lên không ít. Nàng khoác lên người áo choàng Tú Hoa màu đỏ, mềm mại đi tới, bên trong quần trắng như ẩn như hiện. Đến gần hơn, từ dáng vẻ uyển chuyển ánh mắt hăn dời lên trên mặt nàng, trông thấy đôi mày như lá trúc cong cong, mắt sáng rực rỡ, môi son đỏ tươi, mặt mày như ngọc, trơn bóng không tỳ vết.

Bắt mắt nhất là đoá Hoả Phượng hoa điền trên trán nàng, đường hoàng cuồng vọng, nơi nào giống như bệnh nặng mới khỏi, rõ ràng là dục hoả trùng sinh.

Tề Sách lặng lẽ nắm chặt tay, lần đầu tiên cảm thấy may mắn rằng mình không cưới Phó Uyên. Mỹ nhân như vậy, dù kiêu căng lại hư hỏng, nam nhân cũng sẽ nguyện ý sủng nàng.

"Tam muội muội, đã lâu không gặp."

Hắn hơi cúi đầu, ôn nhu dặn dò: "Nhìn muội gầy đi không ít, về sau điều trị cho tốt, phải tắm bổ thật nhiều, đừng nói bá phụ bá mẫu hay Chính Đường, ngay cả chúng ta nhìn cũng không nổi."

Phó Dung đã chắc chắn Tề Sách khẩu phật tâm xà, lần này không còn run rẩy nữa, nàng chỉ cười đáp: "Đa tạ Tề đại ca quan tâm, ta sẽ ghi nhớ. Tốt lắm, chúng ta lên đường thôi, không biết năm nay có trò gì mới không."

Tề Trúc vén màn gọi nàng: "Nùng Nùng lại đây, chúng ta ngồi cùng một xe nhé."

"Được". Phó Dung cười đáp, các nàng là tỷ muội tốt, đương nhiên phải đi cùng xe.

Xa phu sớm bày xong ghế gỗ, Phó Dung nhắc váy đạp lên, Phó Thần muốn tới đỡ muội muội một phen, nào ngờ Tề Sách ý vào vị trí tương đối gần, lúc Phó Dung quay đầu hẳn nhanh chân bước tới nắm tay nàng: "Tam muội muội cẩn thận, đừng giẫm hụt."

Tay của hắn vừa lớn vừa ấm, nhưng cả người Phó Dung lại thấy rét lạnh.

Lúc buông tay Tề Sách cố tình dùng ngón trỏ từ cổ tay nàng lướt qua lòng bàn tay qua hết ngón giữa mới chịu rời đi, sự đụng chạm của hắn khiến nàng cảm thấy một trận ngứa ngáy chạy dọc sống lưng, dù hoặc như có như không.

Cuối cùng Tề Sách muốn làm gì?

Quay đầu lại nhìn hăn, nàng cố nén xúc động, Phó Dung giả vờ như không biết, nhanh chóng vào xe ngựa, rút vạt áo choàng dùng sức chà xát hai cái.

Tề Trúc không để ý động tác nhỏ này của nàng, hăm mộ nhìn nàng: “Nùng Nùng người thật đẹp, đêm nay ta không cần ngắm đèn, nhìn người là đủ rồi.”

Phó Dung giận giỗi: “Mỗi lần gặp ta đều nói như vậy, lại nói nữa ta không để ý tới người, chỉ chơi cùng Ánh Phương thôi.”

Tề trúc cười xấu xa ôm lấy cánh tay nàng: “Ánh Phương đã về quê ăn tết, người muốn tìm cũng tìm không được đâu, chỉ có thể đi chơi cùng ta mà thôi.”

Hai tiểu cô nương cười cười nói nói, tiếng cười vang đến bên ngoài. Tề Sách đang muốn lên xe ngựa Phó gia, nghe được động tĩnh thì nghiêng đầu liếc mắt nhìn, nghĩ thầm sau khi kết hôn hai người có thể vui vẻ hòa thuận như vậy cũng đủ rồi.

Rất nhanh hai chiếc xe ngựa đã ra khỏi ngõ nhỏ. Từ đầu đến cuối, ai cũng không phát hiện cuối hẻm nơi ngọn đèn chiếu không tới, có hai bóng người.

"Vương gia, chúng ta cũng đi thôi?"

Đáp lại hăn là tiếng bước chân không nhanh không chậm của nam nhân.

Mỗi khi bãi bỏ lệnh cấm, cửa hàng mọc lên san sát, phố Khánh An liền trở thành nơi thu hút người nhất ở thành Tín Đô. Gần như mỗi cửa hàng đều sẽ treo lên câu đối đèn để thêm không khí vui mừng.

Tiệm cơm dùng bàn tiệc quý hiếm nhất biểu trưng cho sự may mắn, cửa hàng tơ lụa đương nhiên cũng trưng ra chất liệu quý hiếm, ngay cả chủ sạp

bánh bao đầu đường hai cái bánh bao thật lớn đều cầu may mắn, xong rồi chia cho đám trẻ con trên phố.

Quốc thái dân an, ánh đèn phồn hoa, mặt dân chúng đều mang tươi cười.

Phó Dung đối với phụ thân mình rất có lòng tin, lại tăng thêm trí nhớ kiếp trước, nàng không có ý muốn phân biệt trong đám người ai là người phụ thân sắp xếp, cũng không có sự khấn trương khi lần đầu ám toán người khác, mà kéo ca ca thỏa thuê thưởng thức hoa đăng bên đường, không dấu vết giữ một khoảng cách với Tề Trúc.

Về phần Tề Sách, hắn nói chuyện với nàng, nàng liền cười trả lời, không biểu hiện sự bất hòa cũng không đáp lại ánh mắt có thâm ý khác của hắn. Hắn thật cho rằng khoác vỏ ngoài đẹp đẽ, nàng sẽ trúng mỹ nam kế của hắn sao? Từ Yến so với hắn tuần tú hơn nhiều, trong mắt ôn nhu cũng là sự thật, cả Từ Yến nàng đều không cần, còn sẽ bị hắn mê hoặc sao?

Lại một lần nữa ứng phó xong khi Tề Sách tìm chuyện để nói, Phó Dung không chút nào lưu luyến xoay người, vừa định tìm một sạp thú vị đi dạo, ánh mắt đột nhiên dừng lại.

Phía trước đối diện, Từ Yến cô đơn lẻ bóng. Cách một con đường nhìn nhau, hắn hơi giật mình, về sau lại lộ ra kinh hãi, bước nhanh tới cùng chào hỏi với Phó Thần và Tề Sách: “Các người cũng ra đi dạo, sao không rủ ta?”

Phó Thần ha ha cười, nghĩ thầm, không gọi người chẳng phải người cũng tự tìm tới đây sao?

Tề Sách khách sáo nhiều hơn, chỉ nói là sợ Từ Yến không rảnh, đồng thời cũng âm thầm quan sát phản ứng của Phó Dung.

Tại sao Phó Dung lại không có phản ứng nhỉ, nàng giống như phát hiện bảo bối, kéo Phó Thần chạy về phía trước một sạp, thanh âm êm ái ở chung

quanh nơi ồn ào vẫn như cũ rõ ràng, "Ca ca, cái đèn lồng kia thật đẹp, huynh nhanh mua cho muội đi!"

Tề Sách trong lòng bất đắc dĩ, xem ra nàng là thật sự thích đi chơi, cho nên đêm nay không để ý đến phản ứng của hắn.

Từ Yến vẫn còn nhớ hôm trước Phó Dung có thái độ lãnh đạm, không khỏi lo sợ, nàng có phải nhìn ra được là hắn cố ý gần nàng, nên mới chạy đi?

Tâm tư hai thiếu niên đều đặt trên người Phó Dung, phía trước hai huynh muội Phó gia bước chân nhanh hơn, làm Tề Sách bỏ qua muội muội, tầm mắt không rời thân ảnh màu đỏ diễm lệ.

Tề Trúc không ngốc, như thế nào lại nhìn không ra?

Nàng ta tức ca ca mình cũng bị Phó Dung mê hoặc, càng giận Từ Yến liếc mắt một cái cũng không nhìn mình.

Trong lòng bực bội, bước chân chậm lại. Đột nhiên bả vai bị người khác nắm lấy, không đợi Tề Trúc phản ứng, cả người liền bị kéo đi. Trong lúc hoảng loạn nàng ta muốn gọi ca ca thì một đạo phản nộ âm thanh lại lớn tiếng la to.

"Tiện nhân, lão tử ở ngoài liều mạng kiếm tiền cho người xài, người thế nhưng cho ta đội nón xanh. Ta cho người hồng hạnh xuất tường này, ta muốn thử xem người không có gương mặt này hắn còn thượng hay không thượng người!"

Mọi người ồ lên, bỗng nhiên nam nhân giơ lên một bình gốm, hướng mặt Tề Trúc đổ ra một thứ. Tề Trúc tuyệt vọng thét chói tai, theo bản năng lấy tay che mặt.

Cảm giác đau đớn kịch liệt khó có thể hình dung, Tề Trú như nghe thấy tiếng xèo xèo chiên trong dầu, gần như vậy, đau như vậy.

SỪNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Phó Dung bị Phó Thần ôm vào trong ngực, bên tai là đám người thốn thức, có đại nhân tiếc hận, có trẻ con sợ hãi khóc lóc, loạn xạ cả lên. Phó Dung muốn giãy thoát khỏi ca ca nhìn xem Tề Trúc rốt cuộc ra sao. Phó Thần gặt gao ấn đầu nàng vào ngực, không cho phép quay đầu.

Ra ngoài bắt. Gian đờ từ chữ lục ta lục tục bị người nói ra miệng, cuối cùng Phó Dung nghe được.

Một nam nhân hàng năm ở ngoài làm việc cuối năm về nhà, phát hiện thê tử ở nhà gian díu với nam nhân sát vách, lòng mang hận ý, biết được đêm nay hai người lén hẹn hò, cố ý chuẩn bị một bình dầu nóng trả thù. Thê tử mắt thấy trượng phu đuổi tới, nóng lòng túm lấy Tề Trúc làm bia đỡ đạn.

Dầu nóng hắt lên mặt...

Phó Dung tưởng tượng mà toàn thân phát run.

Sao có thể như vậy?

Không phải phụ thân nói sắp xếp tặc nhân bắt Tề Trúc, lấy đao uy hiếp không cần thận vạch lên mặt Tề Trúc một đường sao?

Vì sao...

Vì nàng ngoài ý muốn bệnh nặng, phụ thân lâm thời đổi ý?

Trong đầu hỗn loạn, Phó Dung nghe Tề Sách khóc như không phải khóc gọi muội muội, thanh âm mơ hồ lộ ra luống cuống, nghe Từ Yến bình tĩnh bố trí người đi mời lang trung thuận tiện thông báo Tề phủ, nghe Tề Sách gần như gào rú phần nộ chất vẫn, nghe từng tiếng nam nhân xa lạ kêu rên bồi tội và tiếng nữ nhân lạnh lạnh cầu cứu.

Duy chỉ không có tiếng của Tề Trúc.

Té xỉu, hay là...

Nghĩ lại tiếng rên thống khổ tuyệt vọng của Tề Trúc, rốt cuộc Phó Dung cũng đánh mất ý niệm quay đầu lại, chôn vào trong ngực ca ca, khổng chế không được mà run. Nàng hận Tề Trúc, hận tới nghĩ hủy dung nàng, làm cả đời nàng không dám nhìn vào gương, sống không bằng chết nhưng nàng chưa từng nghĩ dùng phương thức tàn nhẫn như vậy.

Dùng dao nhỏ rạch một cái, dầu nóng hắt lên mặt, đều là hủy dung, nhưng nếu phải chọn một trong hai, Phó Dung tin không ai muốn chọn cách sau.

Phó Dung không trách phụ thân tâm ngoan thủ lạt, có ác cũng là vì nàng, là Tề Trúc gieo gió gặt bão. Nàng không đồng tình với Tề Trúc, nàng chỉ nhất thời không thể tiếp thu được phương thức hành hạ như thế. Điều này không quan hệ đến thù hận, dù một người xa lạ gặp chuyện này, Phó Dung cũng nhịn không được cảm động lây.

Sau khi bình tĩnh trở lại, tất cả oán hận đối với Tề Trúc đều biến mất.

Từng nghĩ dùng phương thức tương tự trấn an nàng, hiện tại Phó Dung triệt để buông tha, nàng đã báo được thù, nàng không muốn nghe bất kỳ tin tức nào liên quan tới Tề Trúc, không muốn biết mặt nàng đến cùng biến thành dạng gì, càng không nghĩ nhìn thấy.

"Ca ca, người đưa ta về nhà." Phó Dung cúi đầu nói.

Phó Thần nghe thấy vỗ vỗ vai nàng, sau khi khoác áo choàng cho nàng mới kêu Từ Yến: "Ta đưa Tam muội về trước rồi quay lại, nơi này phiền người, Bá Ngọc bên kia... Thôi, hiện tại hắn cũng không kịp lo chúng ta." Về mặt trầm trọng tiếc hận.

Từ Yến nhìn tiểu cô nương đang co mình trong ngực huynh trưởng, đoán được nàng bị dọa sợ, vừa thương tiếc vừa sợ hãi, gật gật đầu, không nhiều lời.

Phó Thần liếc mắt nhìn đám người bị che giấu nơi đó, đỡ muội muội đi về.

Xe ngựa quẹo ra phố Khánh An, chung quanh dần yên lặng lại, Phó Thần lo âu nhìn sắc mặt trắng bệch của muội muội: "Không đành lòng? Có phải cảm thấy chúng ta xuống tay quá ác?"

Phó Dung lắc đầu, sợ ca ca hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Không phải, phụ thân và ca ca đều là tốt cho ta, ta không ngốc đến nỗi vì kẻ thù oán giận người thân. Ta chỉ là, không rõ lắm, giống như, người hất đầu nóng lên một con heo, ta nghe thường khó chịu, qua một lát là tốt rồi, ca ca đừng nghĩ nhiều."

Phó Thần nhẹ nhàng cười: "Chúng ta cũng không muốn ác như vậy nhưng nhìn người ói xanh cả mặt, nhìn người mê man, chúng ta vô cùng khó chịu. Đây là nàng xứng đáng, người không cần áy náy, thử nghĩ nếu người bất trắc, nàng sẽ khó chịu sao?"

Phó Dung vốn cũng không phải áy náy, nghe ca ca nói vậy, thờ dài xườn xượt: "Được rồi, đừng quan tâm đến họ nữa, chúng ta lo chuyện chúng ta."

Phó Thần cười sờ đầu nàng.

Đến nhà, hai huynh muội cùng đi vào buồng sưởi ở chính phòng, Phó Phẩm Ngôn và Kiều thị đang cùng hai nữ nhi chơi bài giấy, Quan ca nhi đã

sớm ngủ, được nhũ mẫu ôm xuống dưới. Phó Phấm Ngôn nhìn hai huynh muội trước sau tiến vào, thấy cả hai an toàn mới cười hỏi: "Sao về sớm vậy?"

Phó Dung ngồi vào bên người Phó Uyển, nghiêng đầu nhìn bài.

Phó Thần mở miệng nói chút chuyện, người một nhà trong lòng biết rõ nên không truy hỏi. Chơi hai vòng, Phó Phấm Ngôn buông bài, nói với ba nữ nhi: "Muộn rồi, về nghỉ ngơi đi." Tề gia xảy ra chuyện lớn, nếu đã biết đều phải qua nhìn xem.

Ba tỷ muội cùng rời khỏi nhà chính.

Đêm đen, đèn lồng mờ mờ, Phó Uyển đưa Phó Tuyên về trước, mới hỏi Phó Dung: "Đêm nay tỷ tỷ ngủ với muội?" Nàng không biết cụ thể, chỉ biết Tề Trúc gặp nạn, nàng lo lắng muội muội mềm lòng gặp ác mộng.

Phó Dung lắc đầu, thấy tỷ tỷ lo lắng, cố ý trêu ghẹo: "Nếu tỷ tỷ muốn cùng muội luyện chân, thì đến đây đi."

"Tỷ không muốn điên với muội." Phó Uyển nhéo nhéo mặt muội muội, muội muội còn nói đùa, nàng cũng yên lòng.

Tới giao lộ, hai người tách biệt trở về viện của mình.

Phó Dung cảm giác có chút mệt, sau khi rửa mặt liền cho hai nha hoàn ra ngoài.

Đêm nay Mai Hương gác đêm, nàng đóng cửa tắt đèn, mò mẫm leo lên giường đặt ở gian ngoài.

Trong phòng Phó Dung cố ý cho các nàng lưu lại một ngọn đèn.

Ủ nóng trong chăn một lát, Phó Dung mở mắt ra, kéo một bên màn lụa lên. Ngọn đèn tràn vào, nhìn nóc giường ngán người.

Không tính lần này, hai đời cộng lại, nàng chưa từng hại người.

Ở nhà bị cha mẹ quản lý ngay ngắn lễ độ, hạ nhân an phận thủ thường, người một nhà thân mật khăng khít, đối với âm mưu quỷ kế bên trong đại trạch Phó Dung đều chỉ nghe nói. Sau khi gả đến quận vương phủ, bà bà chỉ cần lấy ra một chữ 'Hiếu' đã có thể đối phó nàng, không cần dùng đến những thủ đoạn hạ lưu, em chồng chỉ biết khóc nháo chơi xấu, ngoại trừ làm nàng ngọt ngào, chứ chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý.

Sau đó nàng theo cha mẹ đến kinh thành.

Phó gia Tam phòng, đại phòng Cảnh Dương hầu quy củ rất nặng, Hầu phu nhân ngôn hành cử chỉ có phần hào phóng nhưng đều là biểu hiện bên ngoài, anh em ruột, chị em dâu còn nháo xích mích cái gì, hưởng chi phụ thân là thứ tử, bất quá Phó Dung được biết, cha mẹ và đại phòng không có gì hục hặc. Còn Tam phòng, Tam lão gia mất sớm, để lại Tam phu nhân và Ngũ cô nương, bình thường thâm cư ít lộ mặt.

Ngược lại Phó Dung có không ít chuyện hục hặc với Tứ cô nương của đại phòng và một ít quý nữ ở kinh thành, chỉ là cuối năm nường vào kinh, tháng năm đã chuyển đến Túc vương phủ, nên cũng không

có cơ hội lục đục đấu tranh với các nàng. Toàn hậu viện Túc vương phủ lại chỉ có mình nàng.

Nên chuyện tối nay, là chuyện nàng thấy thảm thiết nhất.

Có lẽ là ngoài ý liệu, căn bản không vui sướng như trong tưởng tượng.

Nhưng trách ai bây giờ?

Nghĩ tới kiếp trước đệ đệ chết non, Tề Trúc giả mù sa mưa, Phó Dung lại an tâm.

Nhưng nửa điểm buồn ngủ không có, nàng lăn lộn trần trọc mãi, Phó Dung đẩy chân tới bên trong giường, nằm ngửa, nhắc chân luyện tập.

Lò than trong phòng sắp tàn, lộ ra chút lạnh, cũng may luyện một chút người nóng lên.

Phó Dung chủ tâm làm mình mệt mỏi, nên sau hai khắc vẫn tiếp tục kiên trì.

Nàng nhắm mắt, hết sức chuyên tâm, không phát giác có người vô thanh vô tức đi vào.

Từ Tấn đứng trong góc khuất bên ngoài bình phong, nhìn cô nương trên giường động tác cổ quái, mắt phượng âm u.

Nàng dùng màn lụa màu hồng nhạt, tiếp với màu đệm giường, lại mặc áo ngủ đỏ thẫm. Áo ngủ mùa đông kín hơn so với mùa hè, da thịt dưới cổ lộ ra không nhiều, đứng thì có chút thứ để nhìn, hiện tại nằm ngang lại chẳng thấy gì.

Nhượng Từ Tấn không thể dời mắt khỏi đôi môi son, là đôi tay nhỏ nắm chặt đệm giường, là gót sen đung đưa tới lui giữa không trung, là âm thanh kiều mị tràn ra giữa cánh môi... Thở gấp..., là đôi chân đong đưa khung giường phát ra tiếng kéo kẹt, là cái đầu ngẫu nhiên lắc lư ẩn nhẫn động tác. Làm máu huyết toàn thân hân xao động...

Hết thấy đều quen thuộc, chẳng qua khi đó đôi chân bị hân giơ cao trên vai, đôi tay lúc thì ôm cổ hân lúc thì nắm chặt đệm giường, đầu nàng đong đưa lợi hại, miệng không ngừng khóc lóc cầu xin, chẳng qua khi đó giường lắc lư càng lợi hại, vì hân ở trên...

Cổ họng căng lên, Từ Tấn giơ tay, nới lỏng cổ áo một chút.

Phó Dung đột nhiên dừng lại, mở mắt ra.

Lúc nàng bỏ chân xuống Tù Tần liền bước một bước dài xông qua, bá

đạo đè lên người nàng, một tay gắt gao che miệng nàng lại, chăm chú nhìn ánh mắt mỹ lệ kinh sợ, khàn giọng nói nhỏ: "Là ta, ta đến nhìn nàng, ta buông tay, nàng đừng kêu?"

Ngoài miệng nói vậy nhưng một chút cũng không muốn buông. Khuôn mặt nhẵn mịn nóng lên, vì thở gấp nên môi đung lòng bàn tay hắt. Từ Tần không ý thức được mặt hắt đã nhanh dán lên mặt nàng, dục vọng trong mắt càng không có chỗ ẩn nấp.

Tên hỗn đản này!

Bỗng nhiên bị tập kích, còn là một người căn bản không nên xuất hiện, đây là khuê phòng của nàng, mắt Phó Dung muốn phun lửa!

Nàng lửa giận hừng hực, Từ Tần bỗng nhớ tới bộ dạng tiểu cô nương khóc lóc sau khi bị hắt khinh bạc, vội buông tay ra, kéo chần nghiêm nghiêm thực thực gói nàng lại, thấp giọng bồi tội: "Nàng đừng giận, ta không có ý tứ khác, ta sợ nàng làm kinh động nha hoàn."

Phó Dung bị hắt bọc lại như con tằm, chỉ lộ đầu ra ngoài. Nhìn nam nhân ngồi bên cạnh, Phó Dung không biết trút giận vào đâu, căm hận nói: "Sao ngài lại tới đây? Ngài như vậy là muốn ta thân bại danh liệt? Vương gia muốn ta chết thì nói thẳng, ta liền cắn lưỡi tự vận!"

Nàng tức giận nửa điểm không giả dối, Từ Tần có chút khó hiểu nhìn Phó Dung, lập tức lại thoải mái.

Trong mắt hắt, nàng là vương phi của hắt, là người vô số lần cùng hắt cá nước thân mật, hắt căn bản không nghĩ tới hai chữ kiêng dè. Nhưng hiện tại nàng mới mười bốn tuổi, dù có tâm giả hắt, cũng chịu không nổi hắt không có quy củ như vậy.

Muốn có tâm nàng, sao có thể chộc nàng sinh khí?

Từ Tấn đứng dậy, nhẹ nhàng kéo ghế lại trước giường, ngồi xuống thấy vẻ mặt Phó Dung vẫn không vui, bất đắc dĩ: "Ta đi suốt đêm

đến, chỉ vì muốn gặp nàng, nàng đừng nói khó nghe như vậy? Nếu như không thật không có thói quen nghe Túc vương nói chuyện nhỏ nhẹ, cổ quái liếc hắt một cái: "Hôm nay là Nguyên Tiêu, vương gia không cần tiến cung?"

Rốt cuộc gai nhọn trên người nàng đã thu lại, Từ Tấn âm thầm may mắn đã chọn đúng phương pháp, thân thể hơi nghiêng về phía trước, mắt phượng thâm ý nhìn nàng: "Đi, đợi đến buổi chiều, mượn cớ say rượu trốn thoát, may mắn ta có lương câu, trước lúc nàng ngủ chạy tới."

phải ban ngày không thuận tiện, ta cũng không dùng đến hạ sách này."

Phó Dung

Nói tới cùng, giọng hắt nhẹ như gió xuân, trong mắt tình ý miên man

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Editor: Campham

Từ Tấn lời ngon tiếng ngọt, Phó Dung vào tai trái ra tai phải, hoàn toàn không để trong lòng. Đêm nguyên tiêu cả nhà đoàn viên, dù thích nàng Từ Tấn cũng không thể bỏ lỡ cơ hội săn đón hoàng thượng, tám phần là có công vụ thuận đường ghé qua.

Tưởng nàng là tiểu cô nương mới lớn sao?

Lười vạch trần hắn, Phó Dung nhìn cửa phòng, căn môi nhìn dực vọng chất chứa trong mắt nam nhân, buông mi thúc giục: "Gặp cũng gặp rồi, vương gia đi nhanh đi, nha hoàn nghe được động tĩnh, ta chỉ có chết tuần tiết."

Nếu là ban ngày, nàng nhất định sẽ tìm ngọc bội long văn trả cho hắn nhưng đêm khuya tĩnh lặng cô nam quả nữ, tuyệt đối không phải thời cơ tốt để nói chuyện. Nàng lại vừa lộ chân, Phó Dung nhớ rõ Từ Tấn thích nhất chân của nàng, luôn thích nâng nó lên gây sức ép.

Phù dung trong trường, mi nhân tóc đen tán loạn gối trên gối, trên mặt bởi vừa tập những động tác cổ quái kiêu diễm như hải đường, lông mi khẽ động, môi hồng mím chặt, nhìn thế nào đều là ngượng ngùng đan xen bức bối, còn vài phần sợ hãi e ngại. Từ Tấn cố nén ý muốn đưa tay sờ chân nàng, ôn nhu nói: "Yên tâm, nàng ta trúng mê hương, ngủ rất trầm, sẽ không nghe thấy."

Lại thủ đoạn này!

Phó Dung nhin không được trào phúng: "Mê hương của ngài đúng là đồ tốt, vừa ám toán ca ca ta vừa mê choáng nha hoàn của ta, vương gia sao không trực tiếp dùng trên người ta?"

Từ Tấn không có một chút cảm giác chột dạ, nhìn bộ dáng châm chọc của nàng như đang làm nũng. Lại nghĩ tới đêm nay nàng hờ hững với Tề Sách, không thềm liếc nhìn Từ Yến, rõ ràng là nhớ thương hẳn, tâm tình càng tốt.

Tâm tình vừa tốt, dĩ người càng ngọt: "Còn giận sao? Lần trước tình thế bất đắc dĩ, chúng ta không quen, đêm nay là sợ nàng âm ỉ? Còn nàng, ta chỉ ước nàng tỉnh táo tâm tình với ta?"

Muốn cưới nàng làm vương phi nên phải tôn trọng, trước khi thành thân nháo một chút là tình thú, nếu qua loa muốn nàng, nhất định nàng sẽ bực chết. Thiếp thất thì không cần trăm phương ngàn kế, cứ lo chính mình khoái hoạt là được.

Lời này nói ra, dù biết là giả nghe cũng thoải mái.

Phó Dung nhìn hẳn, tay nhỏ trong chăn lạnh lẽo sờ sờ áo ngủ trên người, thả mềm ngữ khí: "Vương gia muốn nói chuyện có thể tới nhà chính chờ được không, Phó Dung đứng lên sửa soạn một chút? Chật vật thế này thật thẹn với ngài." Đuổi không đi, đành phải vững tinh thần ứng phó.

Từ Tấn lại thích nhìn nàng nằm, lập tức nói: "Không cần không cần, nàng cứ nằm thoải mái, ta vừa thấy nàng ra mồ hôi, đứng lên mặc đồ, lỡ bị bệnh thì sao? Ta..."

Định quan tâm thân thể nàng một chút, lại thấy mỹ nhân trên giường lạnh mặt, ánh mắt nhìn hẳn như muốn ăn tươi nuốt sống, Từ Tấn không khỏi dừng lại.

Phó Dung nhân cơ hội trách mắng: "Vương gia ban đêm xông vào khuê phòng, ta lại không tiện cùng vương gia nói chuyện, vương gia chỉ muốn nhìn thì làm ta choáng váng luôn đi, miễn làm ta xấu hổ tức giận."

Từ Tấn thấy nàng cương liệt như thế không biết nên hỉ hay bực, nhưng hẳn thật sự muốn bình tâm tĩnh khí nói chuyện với hẳn, liền đứng lên: "Tốt, vậy nàng sửa soạn đơn giản, không cần chải chuốt, lát lại đi ngủ."

Phó Dung không trả lời, nhìn cửa chờ hẳn rời đi.

Từ Tấn lưu luyến nhìn nàng một cái mới quay người.

Mắt thấy hẳn ra khỏi phòng, Phó Dung mới chậm rãi vén chăn, rón ra rón rén đi tới trước cửa, chờ một lát, lặng lẽ vén màn lên, đẩy nhẹ một chút thì thấy giày nam nhân ở phía dưới nhanh chóng tránh né, nhanh chóng thối lui. Phó Dung bữu môi, đóng chặt cửa lại.

Nghĩ tới nam nhân đi vào không một tiếng động, Phó Dung gài then cửa, kéo ghế chặn ở trước, chỉ cần Từ Tấn đẩy cửa nhìn trộm, nàng nhất định sẽ nghe được động tĩnh.

Sắp xếp ổn thỏa, Phó Dung mới chọn một bộ y phục nhẹ nhàng mặc vào, tóc dài đơn giản búi lên, ngoại trừ ngọc trầm, không mang bất kỳ trang sức nào. Soi gương, bảo đảm không thất lễ, mới đi tới hòm xiềng lấy hộp gỗ nhỏ ra.

Nàng cúi đầu trầm tư nhìn hộp gỗ trong tay.

Làm sao để hẳn cam tâm tình nguyện thu hồi ngọc bội?

Khi Từ Tấn trở lại khuê phòng đã là một khắc sau.

Kỳ thật lúc chờ bên ngoài, Từ Tấn có cảm giác như đang hẹn hò lén lút, không chỉ mình hẳn đơn phương chạy đến, mà nàng cũng đợi hẳn, hơn nữa

vì thấy hăn mà chú ý ăn mặc. Cô nương chỉ làm đẹp vì nam nhân mình thích, thời gian càng dài chứng tỏ càng dày công, hăn càng chờ mong.

Tuy nhiên, khi nghe nàng kéo ghế, Từ Tấn giả bộ bình tĩnh đi vào, lại thấy nàng một thân y phục nhàn nhã. Tiểu cô nương xinh đẹp dù mặc vải thô cũng xinh đẹp nhưng so với lúc ra ngoài ngắm hoa đăng thì lúc này quá qua loa có lẽ.

Từ Tấn khó hiểu nhìn nàng.

Phó Dung không nhìn hăn, mở cửa xong thì quay người đi tới ngọn đèn trước bàn, ngồi xuống bên trái, mời Từ Tấn ngồi đối diện.

Nàng ngồi đoan chính, phong phạm của danh môn quý nữ, Từ Tấn bước chậm tới, ngồi xuống thì đột nhiên hiểu.

Nàng dày công ăn mặc, chẳng phải biểu lộ có ý với hăn? Cô nương này giỏi nhất là giả bộ, hiện tại là lúc cần rụt rè...

"Vương gia có gì muốn nói?" Phó Dung bình tĩnh.

Từ Tấn nghe nàng bệnh nên vội chạy đến quan tâm, mong nàng sớm thích hăn.

Lời như vậy nếu nàng kiêu diễm nằm trên giường hoặc cười nhu hòa như trước mặt ca ca nàng hoặc ngẩn lệ ủy khuất đáng thương, Từ Tấn đều có thể mở miệng, nhưng nàng lại nghiêm trang, cách bàn mà ngồi, Từ Tấn lại không thể mở miệng.

Ánh mắt đảo qua màn giường, Từ Tấn chậm rãi nói: "Lần trước chia tay ta nói có cơ hội sẽ đến gặp nàng, hiện giờ đã hơn bốn tháng, không đến lại sợ nàng hiểu lầm ta thuận miệng hứa hẹn. Còn nàng sao lại gầy như vậy?"

Phó Dung đợi chính là câu này, thở dài: "Năm sau bị bệnh một trận, vương gia đến sớm mấy ngày, sợ sẽ bị dọa."

"Nghiêm trọng vậy, đã đỡ hơn chưa?" Từ Tấn đã sớm bắt mắt đối với khoảng cách giữa hai người, nghe vậy thì vụt đứng lên, chạy tới bên người Phó Dung nghĩ cùng nàng ngồi chung một ghế. Phó Dung tức muốn đứng dậy, bị Từ Tấn cưỡng ép đè trên đùi, một tay ôm eo một tay sờ cổ tay nàng, trầm giọng nói: "Đừng động, ta biết xem mạch, nàng để ta xem, ta mới yên tâm."

Nói xong đã chế trụ cổ tay Phó Dung, nhíu mày, thần thái chuyên chú.

Phó Dung không biết hẳn có bản lĩnh này, dù sao cũng giãy không thoát, nửa tin nửa ngờ mà chờ. Trong phòng im lặng đến mức có thể nghe tiếng nam nữ hô hấp.

Sau một lát, Từ Tấn lắc đầu: "Mạch tượng phù phiếm, không rõ bệnh gì, lang trung nói sao?"

Phó Dung lộ vẻ thất vọng, Từ Tấn tăng chút khí lực, xoay nàng đối mặt với mình, trong mắt nhiều hơn khẩn cầu: "Ta còn phải suốt đêm chạy về kinh thành, cho ta ôm một chút? Ôm một cái, tuyệt không làm gì khác."

Phó Dung ngây ngẩn, ngay sau đó nước mắt lã chã, cúi đầu oán: "Vương gia nghĩ gì? Ta bệnh là do ngài, kính xin vương gia buông tha, thu hồi ngọc bội, về sau đừng dây dưa, dân nữ chịu không nổi."

"Sao nói vậy?" Từ Tấn nâng cằm nàng lên, nhìn ánh mắt hơi nước mờ mịt.

Phó Dung yên lặng rơi lệ, quay đầu kể khổ: "Ngài là vương gia, ta là nữ nhi của một tiểu quan tứ phẩm, luận thân phận căn bản không xứng, vương gia tặng ta ngọc bội làm gì? Ta ngày đêm nghĩ tới nó, giấu trên người không ổn, đặt trong phòng lại sợ bị phát hiện, thời gian dài, bệnh không dậy

nổi, may mà trời cao thương xót... Vương gia, cầu ngài thu hồi ngọc bội, để ta an tâm sống tiếp."

Bệnh của nàng chỉ người nhà biết, Từ Tấn tâm huyết dâng trào đi hỏi lang trung cũng không ra nguyên cớ.

Mỹ nhân trong ngực lệ như mưa châu, mảnh mai chọc người thương tiếc, Từ Tấn trầm mặt: "Nàng thật sự không muốn ngọc bội?"

Phó Dung nhắm mắt: "Tư định chung thân vốn là không đúng, lại định trước không có kết quả, ở cạnh ta chỉ tăng thêm phiền não."

Từ Tấn thận trọng cân nhắc, lặng lẽ cười.

Nàng luôn miệng cường điệu thân phận chênh lệch, là hi vọng hăn cho nàng lời hứa?

Hăn có thể cho, chỉ cần nàng biết cuối năm cả nhà nàng có thể vào kinh, nàng chắc chắn mừng như điên?

Nhưng hăn không thích nàng dùng phương thức này đòi hỏi. Chút việc nhỏ, Từ Tấn cam nguyện dung túng nàng tính toán; mưu trí; khôn ngoan, đại sự tuyệt đối không được, nàng muốn cầu cái gì phải thẳng thắn.

Thị sủng sinh kiều là nên xem lại.

"Tốt, ngọc bội ta thu, nàng đừng khóc nữa."

Từ Tấn lấy ngọc bội chẳng biết được nàng nắm trong tay từ lúc nào, thả vào trong ngực giấu kỹ. Thấy nàng nâng mí mắt, mắt to ngập nước như có chút kinh ngạc, hăn nhẹ nhàng cười: "Ta đáp ứng yêu cầu của nàng, nàng phải đáp ứng ta một chuyện?"

Phó Dung kìm lòng không được: "Chuyện gì?"

Tầm mắt Từ Tấn từ đôi mắt ướt dần dần dờn xuống, rơi vào môi nàng, khựng một chút, hần gơ ngón trỏ chạm vào, khàn giọng: "Vì nàng, ta suốt đêm bồn ba, không nghĩ nàng một lòng cự tuyệt. Đường đường là một vương gia chi tôn, ta không làm khó nàng, chỉ là không cam tâm. Quay đầu ngẫm lại, nàng và ta vì một nụ hôn mà kết duyên, hiện tại chia tay, ta lại hôn nàng một cái, xem như có thủy có chung?"

Phó Dung nhú mào. Có chuyện cần quấy vậy sao?

Nói dễ nghe vậy, không phải chiếm tiện nghi của ta sao?

"Ta..."

Như đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, Từ Tấn đề lại môi nàng, ánh mắt thâm trầm: "Nếu không đáp ứng, ngọc bội vẫn là của nàng." Nể tình nàng bệnh nặng, hần cho nàng cơ hội đổi ý.

Phó Dung làm sao có thể đổi ý?

Dùng một nụ hôn đổi hần một đi không trở lại, nàng cao hứng còn không kịp.

Trên mặt đau buồn như bị bức làm chuyện bất đắc dĩ, bất lực nhắm mắt lại: "Vương gia nhất ngôn cửu đỉnh, đừng khi dễ ta."

Từ Tấn cười lạnh, ôm nàng đi tới giường.

Phó Dung kinh hãi, hai tay chống lồng ngực hần giãy giụa: "Vương gia làm gì vậy? Ngài đừng khinh người..."

"Ta chưa làm gì."

Từ Tấn bá đạo đề lên người nàng: "Lần trước hôn thế nào, đương nhiên kết thúc như vậy."

Phó Dung phần nộ nhìn hăn.

Từ Tấn lấy tay che khuất mắt nàng: "Ngoan, hôn xong ta sẽ đi, nàng không nghe lời, ta lại dây dưa." Nói xong không nhúc nhích, đợi nàng lựa chọn.

Ánh mắt nhìn không thấy, lý trí dần cảm nhận thân thể nam nhân rắn chắc trầm trọng, nước mắt lạnh lẽ tràn ra, theo kẻ tay nam nhân chảy xuống: "Ta tin vương gia."

Từ Tấn chỉ giận nàng nói dối, cũng không nghĩ không bao giờ để ý tới nàng, thấy nàng khóc như vậy có chút mềm lòng nhưng hăn chỉ dời tay, nhìn nàng nhắm chặt mắt, cúi đầu che lên.

Đêm đông trong trẻo, môi nàng thoáng lạnh, môi hăn lại như lửa nóng.

Hai đôi môi dán vào nhau, hai thân thể đồng thời xiết chặt, Phó Dung nằm đệm giường, Từ Tấn sâu sắc hôn.

Có âm thanh ái muội truyền tới.

Phó Dung không thể tự mình kiểm soát thân thể, mặc hăn nhẹ nhàng thưởng thức. Khớp hàm bị khâu mở, hăn không chậm không vội, nàng chung quanh trốn tránh, cuối cùng vẫn bị hăn bắt được, hoặc mút hoặc đảo quanh, dẫn tới từng trận run rẩy. Cảm giác này quá mức nguy hiểm, lần đó quá mức khắc sâu, Phó Dung đè nén rung động trong thân thể, Từ Tấn đuổi sát không buông, như chiến trường tranh đoạt, không ai phục ai.

Tay nam nhân bắt đầu không thành thật, Phó Dung bừng tỉnh, phát hiện Từ Tấn đang dùng biên độ khó có thể phát giác nhẹ nhàng cọ nàng.

Phó Dung sợ, biết nam nhân này ăn mềm không ăn cứng, nàng trầm thấp khóc lên, bả vai nhẹ rung, như mưa đánh hoa run.

Từ Tấn chậm rãi ngẩng đầu, còn chưa hôn đủ nhưng nhìn tiểu cô nương nhắm mắt khóc nức nở, ủy khuất rơi lệ, hăn đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng vòng qua bình phong mới dừng lại: "Ta hỏi lần nữa, nàng không muốn gả cho ta?"

Phó Dung kéo chăn phủ đầu khóc.

Như đứa nhỏ bị chọc giận.

Từ Tấn nắm chặt tay, chậm rãi quay người rời đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Editor: Nguyen Thi

Beta: Campham

Từ Tấn bước đi, Phó Dung dùng góc chăn lau nước mắt rồi thò đầu ra lấy không khí. Bị người khi dễ ngay trong nhà mình, Phó Dung khẳng định tức giận, dù tức giận nhưng vẫn có cảm giác không chân thực. Sao lại đánh đáng đến Từ Tấn? Từ Tấn hoàn toàn bất đồng với trí nhớ kiếp trước của nàng.

Kiếp trước vô số lần đồng giường cộng chẩm, Phó Dung vẫn không hiểu Từ Tấn bao nhiêu, hai người giống như kết nhóm sống chung. Ban ngày hắn ở ngoài bận bịu quốc gia đại sự nàng không biết, nàng tiêu dao ở hậu viện chăm sóc hoa cỏ. Đêm xuống, hắn hưng trí thì tới, hai người ôm tòn một phen, mệt mỏi rồi ngủ. Kiếp này, Từ Tấn nói nhiều, cười cũng nhiều, còn lời ngon tiếng ngọt dễ dàng, biết ý thể hiếp người, cùng với vương gia nghiêm túc lạnh lùng trước kia như hai người khác nhau. Hắn thích nàng thật sao?

Phó Dung sờ sờ môi, chợt nhớ tới một chuyện quái dị, Phó Dung biết, kiếp trước nàng là nữ nhân duy nhất của Từ Tấn. Khi đó hắn thiếu chút nữa tìm lầm địa phương thì không thể lừa người khác được, nói cách khác trước khi gặp nàng, hắn chưa từng chạm qua nữ nhân. Trái với ngây ngô kiếp trước, hắn hôn rất điêu luyện, nhất định đã từng hôn.

Chắc có qua lại với cô nương khác nhưng chưa tới bước cuối cùng... Nhất định không phải nha hoàn trong vương phủ hay ca cơ kỹ nữ thanh lâu,

hắn là vương gia không cần khắc khe chính mình. Không phải tiện tịch thì chắc là tiểu thư quan gia có chút thân phận, có lẽ Từ Tấn muốn đối đãi với nàng ấy như đùa giỡn với người bên ngoài, sợ làm ra chuyện không hay nên chỉ hôn môi mà không làm gì bên dưới?

Vậy cũng không đúng, nghe nói hắn chậm chạp không nạp thê thiếp nên hoàng thượng tức giận không ít. Nếu hắn thích nữ nhân, kinh thành có nhiều tiểu thư dung mạo xuất chúng vì sao không sớm định ra một người. Biết hôn nhưng không biết làm cái kia...

Lòng vừa động, Phó Dung hưng phấn ngồi dậy, chẳng lẽ Từ Tấn đoạn tụ như lời đồn? Chỉ như vậy mới có thể giải thích vấn đề. Hắn hôn nam nhân nhưng nam nhân không có... Phó Dung lắc đầu không muốn nghĩ tiếp, cân nhắc nguyên nhân Từ Tấn dị thường với nàng.

Đại khái bộ dáng nàng dễ nhìn nên chuẩn bị một ngoại lệ? Sau này nhìn không vừa mắt, hắn cũng không phải không thể cưới nên khi nàng nhiều lần cự tuyệt, hắn mới thống khoái thu lại ngọc bội?

Phó Dung càng khẳng định suy đoán khi nghĩ đến khuôn mặt anh tuấn của Hứa Gia, bằng không sao phải tuyển thị vệ cao cường như vậy làm gì? Phó Dung đã gặp qua thị vệ bên người An vương, trừ thân thể cường tráng cùng người khác thực bình thường. Suy nghĩ cẩn thận, Phó Dung buông màn giường yên tâm đi ngủ.

Phó phủ một mảnh yên tĩnh, chung quanh Tề gia đèn đuốc sáng trưng. Tề Trúc bị nâng trở về, Tề phu nhân hôn mê bất tỉnh, Tề lão thái thái suất nữa cũng bất tỉnh, may mắn tuổi lớn trải qua nhiều việc nên sau khi bình tỉnh liền sai nha hoàn làm việc đầu vào đây, nấu nước thì nấu, chuẩn bị vải sạch thì chuẩn bị. Chính phòng an tĩnh, thầy thuốc nổi tiếng ở Tín Đô thành thực xử lý vết thương cho Tề Trúc, chung quanh chỉ có tiếng bước chân nha hoàn lui tới.

Mệnh Tề Trúc không tốt, tai bay vạ gió nhưng nàng nhanh trí lấy hai tay bịt mắt, chỉ là hai tay không che được trán và cổ bị dầu nóng tạt vào, trên người may mà mặc y phục mùa đông dày. Tề Sách được xử lý kịp thời không bị bỏng nặng nhưng đôi tay bị thương nghiêm trọng không dám nhìn tới.

Nghe tiếng rên rỉ đau đớn của muội muội đang hôn mê, Tề Sách vừa đau vừa hận người chịu khổ không phải mình. Đó là muội muội thân sinh của hắn, từ nhỏ đến lớn được nâng niu như hoa như ngọc, chưa bao giờ ăn khổ nhưng hắn làm ca ca không bảo hộ được nàng. Nếu hắn không ham sắc tâm, không một lòng nghĩ đuổi theo Phó Dung, bỏ lại muội muội thì tiện nhân kia sao bắt muội muội làm lá chắn cho ả?

Trong cơn tức giận, Tề Sách xoay người đi ra ngoài, mới tới cửa, quản gia vội vàng chạy tới: “Đại thiếu gia, Phó đại nhân và Phó phu nhân tới!”

Tề Sách nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, đi ra tiếp đón. Phó Phẩm Ngôn và Kiều thị xuống xe, Tề Sách mới ra ngoài, Kiều thị không đợi hắn mở miệng đã ghen ngào: “A Trúc thế nào? Đều tại ta dung túng Nùng Nùng hồ nháo, Nùng Nùng không ra ngoài chơi thì A Trúc cũng không đi, đều là ta không tốt...”

Phó Phẩm Ngôn tiến lên vỗ vai thê tử, ý bảo Xảo Hạnh đỡ Kiều thị vào trước, ông nhìn Tề nhị lão gia và Tề Giản theo sau Tề Sách mới trầm giọng nói: “Bá Ngọc, nơi A Trúc có bá mẫu thăm nom, chúng ta đến thư phòng nói chuyện thế nào?”

Đôi mắt Tề Sách đo đỏ mời ông đến thư phòng, Từ Yến muốn đi cùng nhưng bị Phó Thần gọi lại. Vào thư phòng, Phó Phẩm Ngôn khoát tay, lệnh nha hoàn bưng trà ra ngoài, nhìn Tề Sách nói: “Chính Đường đã nói mọi chuyện với ta, không biết hiền chất tính xử lý ba kẻ kia thế nào?”

Tề gia ở Tín Đô có uy vọng cực cao, không lâu sau khi Tề Trúc gặp chuyện, Tề Sách đã phái người thăm dò tình huống đôi vợ chồng kia, chưa hỏi rõ ràng đã bịt miệng đánh một trận rồi nhốt vào sài phòng. Tề Sách nhìn Phó Phẩm Ngôn, trả lời mơ hồ: “Bọn họ hại A Trúc, không thể bỏ qua.” Muội muội đời này bị huỷ, hắn không giết ba kẻ kia thì uống hãn là huynh trưởng.

Phó Phẩm Ngôn thở dài, thương tiếc: “Bá phụ biết cảm thụ của người, đổi thành Nùng Nùng, bóc một lớp da của chúng còn không đủ. Chỉ là sự tình đêm nay quá lớn, phỏng chừng cả thành đều biết, nếu họ chết lỡ bị người có tâm lợi dụng sợ là liên lụy cả nhà người. Hiền chất không bằng giao cho quan phủ, nhà tù âm u ẩm ướt, chuột trùng nhiều, bệnh chết trong tù sẽ không ai nghi ngờ.”

Giết người là tội lớn, dù là huân quý trong kinh thành cũng không công khai giết người. Tề Sách được nhắc nhở, trong đầu cũng khôi phục lý trí, đứng lên cảm tạ: “Gia phụ ở Thiểm Tây xa xôi, hai năm qua được bá phụ nhiều lần nhắc nhở, Bá Ngọc vô cùng cảm kích.” Trong nhà nhị thúc tầm thường vô vị, tính tình Tề Giản không lạnh không nóng, không đủ mưu sự, tổ mẫu mọi chuyện đều đặt trên người muội muội, không ai nhắc nhở hãn. Nếu Phó Phẩm Ngôn đến chậm một bước, hãn chỉ sợ sẽ giết ba người kia.

Phó Phẩm Ngôn đỡ hãn dậy: “Nhất tay chi lao, hiền chất không cần khách khí.”

Tề Sách đứng thẳng, nhìn bên ngoài nói: “Sắc trời không còn sớm, bá phụ, bá mẫu cũng nên về, sáng mai ta đem họ tới quan phủ.” Phó Phẩm Ngôn lưu lại không có tác dụng gì, đi trong sân một lát, Kiều thị cũng đi ra, hai vợ chồng lên xe ngựa, Phó Thần lưu lại Tề phủ.

Vó ngựa đát đát, Kiều thị tựa vào ngực trượng phu, nhỏ giọng nói thương thế của Tề Trúc: “Trung gian hoàn hảo nhưng hai bên mặt không tốt, tóc cũng không che hết.”

Phó Phẩm Ngôn nắm tay bà xoa xoa, trầm thấp dặn: “Ngày sau đi Tề phủ làm khách, cần phải trông tốt con gái chúng ta, một khắc cũng không rời mắt khỏi nàng, có thể không đi càng tốt. Dựa vào tâm tính của Tề Trúc chỉ sợ càng ghen ghét Nùng Nùng.”

Kiều thị không cần ông nói cũng biết, bất đắc dĩ nói: “Đáng tiếc không có cách nào cắt đứt liên hệ... Hay là cuối tháng tư thiệp mang hai tỷ muội vào kinh? Chúng ta để Nùng Nùng ở lại kinh thành, không cần đề phòng tiểu nhân, Chính Đường khảo thí thị vệ hơn phân nửa không thành vấn đề, huynh muội tại nó ở kinh thành cũng có bạn.”

Phó Phẩm Ngôn nhú mày, cúi đầu nhìn bà: “Vậy bà muốn Nùng Nùng ở kinh thành bao lâu? Cuối năm có thể ta cũng được điều về kinh thành, hưởng hồ bên kia ta không thân, Nùng Nùng một mình ở hậu viện gặp chuyện gì Chính Đường không thể ứng phó kịp.”

Kiều thị chớp mắt, đột nhiên ôm cổ trượng phu, mềm giọng cầu nói: “Vậy ông mau nghĩ cách điều đến kinh thành, ông có bản lĩnh như vậy, sớm một chút rời địa phương đầm rồng hang hổ này.”

“Bà nghĩ ta không muốn?” Phó Phẩm Ngôn đem thê tử ngồi trên đùi mình làm hai người đối mặt, trán kề trán nói chuyện: “Bản lĩnh của ta lớn cũng không thể bà cầu cái gì đều có... Mà thôi để nhìn xem, nếu Nùng Nùng thích ở lại, thì đợi cuối năm có lệnh điều xuống lại an bày tiếp. Còn nó không thích thì bà mang nó về, dù có đi Tề phủ ta cũng bảo hộ nó chu toàn.” Nếu không ông cũng không lưu lại mạng của Tề Trúc.

“Thiếp biết.” Kiều thị cười hôn ông một cái, trước khi ông phản ứng lại thì che miệng lại, nhớ tới chuyện khác âm thanh càng thêm thấp: “Đêm nay người nọ lưu tại Tề phủ, có thể chịu không nổi mà khai ra chúng ta không?”

Phó Phẩm Ngôn cười cười: “Yên tâm, hăn chỉ biết lấy tiền, không biết thay ai làm việc, thứ hai hăn ở bên ngoài trêu chọc một quả phụ, nhi tử đã ba tuổi. Đêm nay hăn không khai, hăn có thể lấy tiền đoàn tụ vợ con, còn khai không những chết mà cả con cũng phải chết, bà nói hăn chọn bên nào?”

Kiều thị cực khiếp sợ: “Mùng 6 Nùng Nùng bị bệnh, đến giờ mới 8, 9 ngày, ông sao tra ra rõ như thế?”

“Chính bà nói tướng công của bà bản lĩnh, nhanh vậy liền quên?”

Kiều thị một tay ôm cổ ông, tay kia cách lớp quần áo trước ngực ông vẽ vòng tròn: “Thiếp có nói vậy sao? Sao thiếp không nhớ?” Bà giáo hoạt mà quyến rũ, Phó Phẩm Ngôn cúi đầu liền hôn, hai vợ chồng giăng co một lúc, rất nhanh liền về tới nhà, Kiều thị nhớ tới một chuyện: “Vậy ông không sợ về sau hăn lấy chuyện này uy hiếp chúng ta sao? Hoặc hăn không cẩn thận làm lộ ra?”

Phó Phẩm Ngôn căn lỗi tai bà: “Đương nhiên sợ, nên hăn về không được!”

Một câu thành tiên tri, trung tuần tháng hai, dân chúng trong thành dường như đã quên thảm án vào đêm nguyên tiêu. Ác hán ở trong tù bị nhiễm bệnh hiểm nghèo, thi thể bị cuốn chiếu ném vào bãi tha ma không ai quan tâm.

Tề phủ nhận được tin, sai người đưa một phần tạ lễ. Sau khi Tề Trú biết đem đồ trong phòng đập hết, Tề Sách vội chạy tới giải thích: “Phó gia giúp chúng ta nên chúng ta phải cảm tạ, muội ở đây làm gì?” Sau khi lành bệnh, tính tình Tề Trú đại biến, hai ba ngày Tề Sách phải tới trấn an, phí tâm cố sức nên hăn cũng gầy một vòng.

Trên đầu Tề Trú đội mũ che, khuôn mặt mơ hồ không rõ, chỉ có tiếng khóc truyền ra: “Giúp gì? Đều tại Phó Dung, ca ca mới bỏ rơi muội. Muội

rơi vào kết cục này đều do nàng hại! Huynh còn tặng đồ cho họ, đừng cho muội không biết lòng huynh nghĩ gì, không phải muốn lấy lòng Phó Phẩm Ngôn, làm ông ta gả Phó Dung cho huynh? Tề Sách huynh nghe cho kỹ, muội không cho huynh cưới nàng! Huynh còn nhận muội là muội muội thì không được lấy nàng!”

Thét lên một tiếng cuối cùng mang theo nước mắt, nằm sấp trên bàn ô ô khóc lên. Tề Sách đứng tại chỗ nhìn muội muội khóc tuyệt vọng, trong lòng rất rõ ràng, muội muội không đơn thuần là giận chó đánh mèo, nàng thật sự hận Phó Dung không hi vọng hắn cưới nàng ấy.

“A Trúc đừng khóc, tất cả nghe muội.” Tề Sách do dự không lâu rất nhanh ngồi bên cạnh, cầm lấy tay quần lụa trắng của muội muội: “A Trúc không thích thì ta không lấy.” Hắn xin lỗi nàng, là hắn thiếu nàng, cùng muội muội so sánh thì Phó Dung tính là gì?

Nhưng khi hắn quyết định, Tề Trúc đột nhiên ngừng khóc, chậm rãi ngẩng đầu, hạ nửa mắt che nửa bên mặt đỏ sậm như ẩn như hiện: “Không, ca ca cưới nàng đi, huynh nhất định phải cưới nàng, muội chỉ cần nàng làm chị dâu.”

Cả đời nàng không ai thêm lấy, nàng muốn Phó Dung bồi nàng, nàng khổ Phó Dung đừng nghĩ tới ngày lành. Tề Sách cứng người, không thể tin mà nhìn muội muội.

“Ca ca không thích nàng sao?” Tề Trúc thu tay khinh khỉnh hỏi. Tề Sách không nói gì, không biết qua bao lâu một tiếng trầm thấp: “Hảo” mới từ trong miệng nam nhân truyền ra, khó có thể nghe thấy.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Editor: Nguyen Thi

Beta: Campham

Tháng ba xuân về, muôn hoa đua nở, Lương Ánh Phương mời tỷ muội Phó Dung đi núi Tử Vi đập thanh, thuận tiện tắm ôn tuyền.

Đầu năm nay, Phó gia không thể ăn tết vui vẻ, thống khoái, đầu tiên là Phó Dung sinh bệnh, rồi tới chuyện Tề Trúc. Hai nhà quan hệ chặt chẽ, nữ nhi nhà người ta đã mời, họ không thể từ chối nên khi nghe Lương Ánh Phương nói chuyện du ngoạn, Kiều thị liền chuẩn bị mang ba nữ nhi đến thôn trang Lương gia ở vài ngày.

Đêm trước khi xuất phát, oán khí trong lòng Phó Phẩm Ngôn rất cuộc không đè xuống được, ép buộc thê tử một trận mới thấp giọng thầm oán: “Bọn nhỏ đi chơi, bà theo làm gì?” Mấy mẹ con hoan hỉ đi chơi, mình ông ở nhà nhớ thương, lần này còn mang theo cả Quan ca nhi, làm ông sau khi về nhà không có chuyện tiêu khiển.

Kiều Thị cũng không hoàn toàn đi hưởng thụ vì mình, ôn nhu nói đạo lý: “Bên kia phong cảnh tốt, thích hợp ngày xuân du ngoạn, tỷ muội các nàng ở nhà cũng lâu rồi nên đi giải sầu. Đặc biệt là Uyển Uyển muốn đi cũng không đi, có thiếp theo nó không thể từ chối được. Thiếu Cừ muốn làm chuyện gì không hợp quy củ còn có thiếp, hắn cũng không dám hồ nháo.” Bà không tin tưởng nữ đi, tiểu tể tương lai không tìm cách gặp mặt.

Phó Phẩm Ngôn như cũ không thoải mái, vượt lưng bà: “Bà không yên lòng Uyển tử nhi, yên tâm ta?”

Kiều thị liếc ông một cái, xoay người: “Không phải không yên, thiếp đau lòng người nhiều năm chỉ có mình thiếp, không phải cũng đem theo Quan ca nhi sao? Trong nhà còn mình ngài muốn làm gì đều được, tuyệt không ai gây chuyện.”

Phó Phẩm Ngôn cười nhẹ nhàng, căn bả vai bóng loáng lộ ra bên ngoài của bà: “Chỉ mới nói đã chua như vậy, ta tìm người thật, bà còn không xé ta ra sao?”

Kiều thị quay lại ôm cổ ông, vừa nghênh ông vừa suyễn nói: “Thiếp mới không xé ngài, thiếp chỉ mang ba tử muội Uyển Uyển về...” Nói một nửa liền không nói,

Phó Phẩm Ngôn từ trước ngực bà ngẩng đầu lên, thấy hai mắt thê tử đầm lệ, nước mắt chảy ra rất đáng thương.

Nhớ lại lời thê tử vừa nói, ông hiểu thê tử muốn nói về nhà mẹ đẻ. Nhưng nhà mẹ đẻ, di nương mất sớm, phụ thân có cũng như không.

“Đừng khóc, ta sẽ canh chừng bà, không cho bà cơ hội chạy trốn.” Trong lòng mềm mại như nước, động tác Phó Phẩm Ngôn càng thêm ôn nhu. Kiều Thị nhìn trượng phu lưu luyến trước ngực mình như đứa nhỏ, khoé miệng lặng lẽ nhếch lên.

Nếu bà đi thôn trang vài ngày cũng không yên tâm, tháng sau còn phải đi kinh thành, ít nhất cũng mất một tháng làm sao qua?

Sáng hôm sau, Kiều Thị rạng rỡ dẫn nữ nhi xuất phát. Hai nhà vẫn ở chỗ cũ hội họp ngoài thành, Lương Ánh Phương cười hì hì leo lên xe ngựa tử muội Phó Dung.

Thời tiết mấy ngày nay rất tốt, gió thổi mang theo ẩm áp. Khó được ra cửa du ngoạn, Phó Dung cố ý thay áo mới may bằng vải trắng Lê Hoa mặt trên thêu hoa đào, màu trắng tươi mát cùng màu tím thanh nhã. Phó Uyển cũng mặc cùng màu chỉ là thêu hoa sắc vi, rèm xe đột nhiên bị vén lên, làm người ta cảm thấy bên trong ngồi là một đôi hoa tử muội.

Lương Ánh Phương thân mật ngồi chen giữa hai tử muội: “Đều nói hoa hồng cần lá xanh làm nền, ta làm lá xanh cho hai người đi.”

Phó Dung cố ý trốn ra xa cười nói: “Người sao biến thành lá xanh? Phải là lá đen mới đúng?” Lương Ánh Phương xông lên chọc nách Phó Dung, hai tiểu cô nương một uy hiếp, một cầu xin nháo thành một đoàn.

“Ánh Phương thành thật chút, đừng khi dễ tam muội.” Ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng ồn trọng trách cứ. Động tác Lương Ánh Phương dừng lại, cùng Phó Dung liếc nhau, hai người đều nhìn Phó Uyển. Phó Uyển không biết cúi thấp đầu bao giờ, tay nhỏ nhẹ nhàng nắm chặt khăn, khuôn mặt cười có nét ửng hồng, như nụ hoa ngậm xuân.

Mỹ nhân như vậy, Lương Ánh Phương nhớ kỹ lời ca ca, cố ý đưa tay vén màn xe, nũng nịu thầm oán thiếu niên đang cười ngựa ngoài kia: “Con mắt nào của huynh thấy muội khi dễ Nùng Nùng? Lương Thiếu Cừ, muội là muội muội ruột của huynh, còn Nùng Nùng mấy tháng nữa mới làm em vợ của huynh, tâm của huynh cũng chệch quá đi.”

Trên đường chỉ có xe ngựa hai nhà, nói chuyện tất nhiên không kiêng dè. Lương Thông nhìn chăm chăm vị hôn thê bên trong, nửa điểm tâm tư đều không chịu dùng nơi khác, không nghe thấy muội muội nói bậy, cũng không nghe thấy Phó Dung cười nhẹ chỉ toàn tâm toàn ý nhìn Phó Uyển. Năm trước hẳn cho rằng sau khi hai người định thân thì có thể vô tư, nào biết quy định còn chặt hơn, nhiều loại quy củ muốn gặp Phó Uyển càng thêm khó. Lần trước sau khi từ biệt ở Trúc Lâm tự, nhịn cả tám tháng mới có cơ hội gặp mặt.

Ánh mắt nam nhân như lửa, nhìn Phó Uyển đến nỗi không chịu nổi, thấy hai đứa kia chỉ biết cười, Phó Uyển nóng nảy, nhìn không được tròng Lương Thông một cái: “Các nàng nháo liên quan gì đến người? Nhanh đi tới phía trước đi!” Thấy cũng thấy, chẳng lẽ hắn còn muốn đứng tại đây.

Tức giận mà nói một câu răn dạy, Lương Thông nghe thấy cả người căng thẳng, đôi mắt hạnh mênh mông nước, hắn càng nhìn càng yêu mà quên giục ngựa, mắt mở to nhìn xe ngựa đi càng xa. Tới khi muội muội cùng Phó Dung ló đầu ra khỏi xe ngựa nhìn hắn cười to, hắn mới hồi thần.

Không được không được, tiếp tục như vậy uy nghiêm trước mặt hai muội muội còn đâu? Lương Thông kháp đùi một cái, đem bộ dáng xinh đẹp của vị hôn thê áp xuống đáy lòng, lưu trữ vào đêm khuya vắng người mà hồi tưởng.

Một đường vừa nói vừa cười, không qua bao lâu đã tới thôn trang. Kiều Thị xuống xe ngựa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của trưởng nữ còn đỏ, ánh mắt nhìn tiều tể tương lai vừa hâm mộ vừa vui mừng.

Khi bà còn là cô nương thì không có tư cách tùy tiện ra ngoài du ngoạn, cũng không có thiếu niên tâm ý tương thông mà tùy hứng, ngược lại có một người để tâm tới bà nhưng bà biết hai người không có khả năng. Đơn giản tránh gặp mặt không có tâm tư lộn xộn, tới khi gả cho Phó Phẩm Ngôn tuy nhu tình mật ý nhưng cũng đã thành phu thê, thiếu đi tình cảm cấm kỵ của tiểu cô nương.

Nên Kiều Thị nguyện ý cho Lương Thông cơ hội, nguyện ý cho nữ nhi thêm chút hồi ức, trái phải đều dính thân, nên có tâm dung túng, sau khi nghỉ tạm một đêm, hôm sau Lương Ánh Phương cùng Phó Dung khuyến khích Phó Uyển đi thả diều thì Kiều Thị khuyên bảo: “Uyển Uyển đi đi, mấy cô nương các người đi hết đi, có các ca ca canh chừng, tận tình chơi là được.”

“Nường, con giúp người trông đệ đệ.” Phó Uyển khẩn cầu, nếu đi Lương Thông cũng sẽ đi, mẫu thân thế nào...

Kiều thị ra vẻ không hiểu: “Quan ca nhi nường có thể tự trông, không cần các người nhớ thương, các người chơi vui vẻ là nường cao hứng.” Bà hiểu, nữ nhi kỳ thật cũng nguyên ý, chờ mong lại sợ không chịu nổi mất mặt, không dám bước ra thôi. Nếu Lương Thông là người xảo quyệt, Kiều thị sẽ không đem nữ nhi đưa ra, nhưng bà cũng lý giải được Lương Thông nhiều nhất chỉ nắm tay thôi, đó chỉ là xúc tiến tình cảm một chút. Thú, không vương bận, huống hồ Kiều thị lo lắng Lương Thông có chút bản lĩnh gì cùng Phó Uyển nói chuyện.

Kiều thị lo lắng không phải không có đạo lý, một mình Lương Thông còn không chặn nổi tâm tư muốn chạy trốn của Phó Uyển, nếu không có người vui vẻ hỗ trợ. Lương Ánh Phương không cần nói, Phó Dung cũng có tâm thành toàn. Nàng cảm thấy tỷ tỷ quá quy củ, tuy tốt nhưng là chuyện giữa hai vợ chồng, đôi khi quá mức dễ làm nam nhân mất lý trí, sinh hoa tâm. Đương nhiên, Phó Dung không phải nói nam nhân chạm vào nha hoàn nạp thiếp là lỗi chính thê, trong mắt nàng tất cả nam nhân đều không đáng dựa vào. Nhưng hai người đã lấy nhau, sao không cố gắng sống tốt qua ngày, hơi dung túng một chút có thể chặt đứt ý niệm tìm người khác của hẳn, cuối cùng không phải chính mình hưởng ngon ngọt sao? Đây là đạo lý mẫu thân nói với nàng trước khi xuất giá.

Sau khi gả cho hai nam nhân, Phó Dung càng không nghi ngờ, si tình như Từ Yến, cũng vì nàng mừng rỡ như điên, lạnh lùng như Từ Tấn còn không phải từ một tháng qua một lần mà chuyển thành một tháng vài lần sao? Nhớ lại trước khi Từ Tấn xuất chinh viết thư nói câu kia với nàng, Phó Dung có loại cảm giác nếu Từ Tấn không sớm mất, thì tiểu tử này cũng bị nàng ăn mất.

Nên tới chỗ thả diều, Phó Dung cùng Ánh Phương chạy xa xa thả diều, Phó Uyển làm như không có chuyện gì chậm rãi đi. Chờ nàng phát hiện ca

ca của mình không biết lấy được đồ tốt nào của Lương Thông mà đi tới chỗ tiểu muội. Nàng không khỏi hối hận sao không đem tiểu muội kéo theo, tiểu muội muội sẽ tuyệt đối không cho Lương Thông đến gần nàng.

“Uyển Uyển, nàng hình như cao hơn?” Phía sau vang lên giọng nam khàn khàn, Phó Uyển căn cứ môi, cầm điều đi về phía trước. Nàng đi, Lương Thông liền đi theo, chỉ là bước chân hẫ hẫ, đi hai bước đã sánh vai cùng nàng...

Dưới trời xanh, thiếu niên cao lớn cùng cô nương duyên dáng yêu kiều, nhẹ giọng thăm thàn. Khúc quanh phía trước, Phó Dung quay đầu nhìn thoáng qua: “Lương ca đủ hài lòng, đáng thương ta khi về bị tỷ tỷ quở trách.”

Lương Ánh Phương vỗ vai nàng: “Người yên tâm, tháng chín ta kêu ca ca cho người bao đồ thật lớn.”

Phó Thần hừ lạnh, dừng bước nói: “Cho hã một khắc, trong chốc lát chúng ta trở về.”

Lương Ánh Phương có tâm tranh thủ cho ca ca chút thời gian, nghe phía trước có tiếng nước chảy, lời Phó Dung nói: “Nghe không? Phía trước là Ngọc Long Khê ta nói với người, lần trước khi tới ta có đặt cạm bẫy, chúng ta đi xem có lẽ sẽ bắt được cá!”

Phó Dung cũng không muốn đợi ở chỗ này, liền tùy nàng ấy: “Chỉ nghe nói trong đất đào cạm bẫy, trong sông cũng làm được sao?”

Lương Ánh Phương cũng không cười nhạo nàng, hưng trí bừng bừng kể bản lĩnh của mình. Phó Thần nhìn hai tiểu cô nương, lại nhìn Lương Thông đi tới gần, do dự một chút cao giọng dặn dò: “Hai đứa đi một lát nhớ trở lại, đừng ở quá lâu.” Nơi này cách Lương gia trang rất gần, Lương Ánh Phương thường tới nên hết sức quen thuộc, hơn nữa nàng biết công phu.

Phó Thần lo lắng hơn là Lương Thông chiếm tiện nghi nhĩ muội, nói chuyện có thể động tay động chân, không có cửa đâu!

Hắn canh chừng tại chỗ, trong tay cầm điều của hai tiểu cô nương đưa cho hắn, hai người Phó Dung bước nhanh tới bên suối, đi ngược dòng khoảng một chén trà, Lương Ánh Phương đột nhiên bước nhanh hơn, cúi đầu nhìn, bả vai sụp xuống: “Không bắt được cá!”

Phó Dung đến gần nhìn thấy Ánh Phương lôi ra tấm lưới bị rách một lỗ lớn, nhin không được chê cười nàng. Đang bàn bạc đi về hay dùng tấm lưới rách làm túi đựng cá, trong rừng đối diện đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mặc áo màu xanh trúc, một tay xách thùng nước, một tay cầm cần câu, cổ tay áo xắn lên một đoạn lộ ra cánh tay trắng nõn. Nhìn lên trên, chỉ thấy đang gỡ đầu lạp xuống, khuôn mặt thiếu niên thanh tú, trong mắt đào hoa tràn đầy kinh hỷ: “Sao các người ở đây?” Miệng nói xong, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm Phó Dung, hình như có bao điều muốn nói.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 39

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 40

cận. Phó Dung không cùng cha chồng nói mấy câu, nhưng từ đáy lòng rất cảm kích ông, nếu không phải cha chồng nguyện ý buông tha, nàng chỉ có thể lưu lại bên người Từ Yến hoặc mọi chuyện đều nghe quận vương phi bài bố, hoặc "vô lễ bất kính" bị hừ khỏi phủ.

Phó Dung hiểu kỳ nữ tử được cha chồng nguyện ý bồi ngấm hoa, nàng kiễng chân muốn xem nữ nhân kia là ai.

Quá xa, thấy không rõ.

Phó Dung lặng lẽ dặn Lan Hương: "Ta qua bên kia xem còn cảnh nào không, người ở đây làm bộ như ta không có rời đi".

Lan Hương nóng nảy, nhỏ giọng khuyên can: "Tiểu thư đừng chạy lung tung, nhớ gặp người lạ thì sao?"

Phó Dung hung hăng trừng nàng, thấy Lan Hương ủy khuất, nàng cười cam đoan: "Về ngay mà, đừng lo."

"Tiểu thư phải giữ lời..."

"Nửa khắc." Phó Dung cắt ngang nàng đông dài, rón ra rón rén đuổi theo, âm thầm may mắn mình mặc y phục màu phấn hồng giữa một rừng đào thế này sẽ không bị phát giác.

Từ Diệu Thành cùng nữ tử kia đi không nhanh, chỉ là chướng mắt cây đào quá nhiều, còn phải chú ý bị phát giác, Phó Dung theo rất xa vẫn không

thấy rõ khuôn mặt dưới lớp voan mỏng. Mắt thấy một khúc ngoặt, Phó Dung do dự, nhìn lại chỉ thấy một góc lương đình, định quay lại.

"Lén lén lút lút, đang làm gì?"

Phía sau bỗng truyền đến âm thanh hơi ái muội, Phó Dung kinh hãi quay đầu thấy Tề Sách đang mỉm cười nguy hiểm.

Dưới tán anh đào, Phó Dung một thân y phục hồng phấn, váy dài trắng tinh, thanh tú động lòng người như nàng tiên anh đào kiều mị ham chơi biển ảo mà ra. Đây là lần thứ hai Tề Sách gần nàng như vậy, lần đầu là trong thọ yến của tổ mẫu, lúc hấn đỡ nàng, vừa chạm vào đã lui, căn bản không nhìn kỹ, bây giờ chỉ cảm thấy da như tuyết nhan như ngọc, xinh đẹp khuynh thành.

Hắn kìm lòng không được tiến đến một bước, trầm thấp gọi: "Nùng Nùng, chúng ta lại gặp nhau."

Phó Dung không ngờ đời này nam nhân đầu tiên gọi nhũ danh của nàng là Tề Sách!

Đuổi theo một đường không biết nữ nhân đó là ai lại gặp cái tên bưng đầy ý xấu này, ngoài miệng trấn định vui mừng: "Tề đại ca cũng đến ngắm hoa? Hôm qua nghe ta nói gặp được người, ca ca cao hứng muốn tìm người luận bàn lại bị ta cưỡng ép đi ngắm hoa, may hấn ca ca chịu theo, bằng không lại bỏ lỡ?"

Tề Sách bình tĩnh lắng nghe âm thanh mềm mại, đặc biệt khi Phó Dung kêu ca ca lại rất nhẹ rất nhuần, tốt hơn nhiều so với tiếng gào của muội muội. Đợi Phó Dung nói xong, hấn ôn nhu nhìn nàng: "Chính Đường cao hứng, còn muội, thấy ta muội cao hứng không?"

Nếu nghe không hiểu ý tứ Tề Sách, Phó Dung thật phí hai đời làm nữ nhi, nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài, khờ dại chớp mắt, vừa quay

người vừa nói: "Đương nhiên cao hứng, Tề đại ca theo muội, ca ca bọn họ ngồi trong lương đình, chúng ta cùng nhau ngắm hoa..."

Ánh mắt Tề Sách khẽ biến, đưa tay cắt ngang: "Nùng Nùng đừng đi, ta chỉ muốn cùng nàng ngắm hoa, nói chuyện riêng."

Tay bị nam nhân kéo lại, Phó Dung giả bộ không được nữa, gạt cánh tay làm mình ghê tởm, mắng: "Tề đại ca có ý gì? Muội và A Trúc giao hảo, huynh và ca ca muội là đồng môn sư huynh đệ nên muội kính huynh như huynh trưởng, vừa rồi muội coi như chưa từng xảy ra, nếu có lần sau, muội sẽ mời phụ thân làm chủ!"

Nói xong bước nhanh về phía trước.

Khó được cơ hội nai con lạc đàn, sao có thể dễ dàng thả đi?

Tề Sách đành mặt đuổi theo, chặn trước mặt Phó Dung, mắt đảo hoa nghi hoặc nhìn chăm chăm nàng như muốn phân biệt nàng cố ra vẻ rụt rè hay là thật lòng. Phó Dung căn bản không muốn đối diện với hắn, sau mấy lần phí công mới lạnh lùng trừng hắn: "Huynh không tránh , muội..."

Giọng càng lúc càng lớn, Tề Sách phát giác ý đồ của nàng, tiến lên che miệng nàng lại, kéo sang bên cạnh. Phó Dung vừa giận vừa sợ, ra sức giãy giụa, khí lực không địch lại, nàng hung hăng cắn cánh tay đang ghì eo mình. Tề Sách lần đầu bị nữ nhân cắn, đau đớn khựng lại, trong mắt gió nổi mây phun, bế bổng Phó Dung khỏi mặt đất.

Dưới tán anh đào, bên ngoài góc ngoặt, có người nhú mày.

Nhưng điểm kia động tĩnh không làm Tề Sách chú ý, hắn áp Phó Dung vào thân anh đào, tay vẫn gắt gao che miệng nàng: "Đến cùng muội muốn gì? Lúc đầu huynh không để ý, muội bức huynh, hiện tại huynh thích muội, muội còn nháo cái gì?"

Phó Dung mở to hai mắt trong veo thuần khiết, tuy trừng người, bên trong lại như ủ khuất, người xấu cũng không nhẫn tâm tổn thương nàng. Nhìn tiểu cô nương chỉ cao tới đầu vai mình, hoàn toàn bị hấn bao phủ, Tề Sách mềm lòng hoà hoãn: "Huynh buông ra, chúng ta hảo hảo nói chuyện, muội đừng làm rối nữa được không?"

Phó Dung nước mắt tràn mi, hung hăng đẩy hấn: "Ai nào loạn với người? Một ta xem người là quân tử, người bắt cóc ta lại đây làm gì?"

Nàng biết Tề Sách khổ nạn nhưng không ngờ hấn dám làm chuyện bắt buộc người này. Sau mấy chục bước ngăn ngủi, Phó Dung đã rõ khí lực hai người, chỉ cần Tề Sách không muốn, nàng trốn không thoát. Rõ ràng Tề Sách hiểu lầm, Phó Dung lại không dám chọc giận hấn, chỉ có thể trì hoãn, nàng chậm chạp không về, ca ca chắc chắn đi tìm, lúc đó nàng liền an toàn, sau này Tề gia có chuyện gì, nàng cũng có lý do từ chối.

"Cái này không gọi là nháo?" Tề Sách đưa cánh tay rì máu tới trước mặt Phó Dung, thấy nàng liếc mắt rồi nghiêng đầu qua bên kia tựa như xấu hổ, kiều diễm làm người ta tức điên, giận dữ trong lòng chẳng biết tại sao phai nhạt, lại nắm tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve: "Nùng Nùng, muội thích huynh phải không? Sao không nói chuyện với huynh? Còn bức huynh thích tỷ tỷ nàng sao? Đừng giận, đợi tỷ tỷ nàng gả, huynh lập tức đến Phó phủ hỏi cưới."

Hấn còn mặt mũi nhắc tỷ tỷ?

Bất quá Phó Dung cũng hiểu Tề Sách hiểu lầm cái gì.

Nàng không cãi chính cũng không thừa nhận, chỉ cúi đầu nhìn bàn tay bị hấn nắm: "Huynh muốn làm đã làm xong, mau buông muội ra, muội đi lâu ca ca sẽ lo lắng, Lương đại ca và Ánh Phương đều ở đây, bị thấy muội sống thế nào?"

"Tốt, muội về trước, một lát huynh qua tìm các người."

Nàng kiều kiều oán giận, nói rất đạo lý, Tề Sách đang muốn buông ra, ánh mắt vô tình đảo qua mu bàn tay, nhớ tới ánh mắt trừng hăn lúc nãy, khí lực khi nàng giãy giụa, trong lòng khê động, đổi giọng: "Chờ chút, huynh chảy nhiều máu như vậy chẳng lẽ muội không đau lòng? Còn nói thích huynh, một muội hạ thủ được."

Phó Dung nhăn nhin ghê tởm quay đầu: "Ai bảo huynh không thành thật? Huynh không lui, muội còn cần."

Tề Sách cười cười, nâng cằm nàng lên mới phát hiện lửa giận chột lóe rồi biến mất trong mắt nàng: "Nùng Nùng, huynh thích muội, muội cũng thích huynh, khó có cơ hội chung đụng, muội cho huynh hôn một cái đi? Giải giải huynh tương tư chi tình... Muội đừng giận, chỉ hôn một cái, hôn xong huynh lập tức thả muội."

Khuôn mặt nam nhân gần trong gang tấc, sắc mặt Phó Dung vốn khó coi chớp mắt lại trắng một phần, lồng ngực dâng tràn cảm giác quen thuộc, mắt thấy Tề Sách không chờ nàng đáp ứng đã tiến lại gần, nhin không được "Oa" một tiếng ói.

Nàng có thể vô tư dùng một nụ hôn đổi Từ Tấn rời đi, một là vì Từ Tấn quá khó chơi, hai là kiếp trước mọi chuyện thân mật hơn hai người đều từng làm qua, trong tiềm thức không xem Từ Tấn là người lạ. Từng bị hăn ăn sạch sẽ, cần gì phải để ý cho hăn liếm một ngụm?

Nhưng Tề Sách là ai? Là tỷ phu kiếp trước của nàng...

Chỉ riêng ý niệm này đã không cách nào chấp nhận, chống lên thân cây mà nôn.

Tề Sách đứng cách ba bước, làm như không thấy uế vật trên người, trong mắt chỉ có bộ dáng Phó Dung chật vật.

Thì ra hăn quá sai.

Nàng chẳng những không thích hấn, còn chán ghét đến mức hấn chưa đụng, nàng đã ói. Vậy sao còn cố ý ngã vào lòng hấn, sao nhiều lần phá hư hấn thân cận Phó Uyển, sao ăn mặc xinh đẹp đi ngắm hoa đăng, sao vừa nầy còn cố ý lộ ra kiêu thái đùa hấn?

Đùa hấn, chỉ là đùa hấn?

Tề Sách chậm rãi cười. Một hấn thông minh một thế, hôm nay suýt bị cô nương choai choai lấp liếm lừa gạt, nếu hấn không sinh nghi, nàng chắc sẽ trốn rất xa? Hấn mà đi hỏi cưới, nàng chắc sẽ cười đắc ý, rồi cho người ném đi?

Muội muội có tâm hại nàng, hấn còn tưởng vẹn toàn đôi bên, xem ra, hấn lo lắng dư thừa.

Nữ nhân âm hiểm giả tạo sẽ không có kết cục tốt.

Thấy Phó Dung dần dần ngừng ói, Tề Sách quan tâm đưa khăn: "Ói xong rồi sao? Ói xong rồi chúng ta tiếp tục." Nếu nàng không muốn gả, đừng trách hấn không thương hương tiếc ngọc, sớm muốn nàng, nhìn nàng thế nào không gả.

Tề Sách nhân lúc Phó Dung sừng sốt, dùng khăn bịt miệng nàng lại. Cả người Phó Dung phát lạnh, quyền đấm cước đá, Tề Sách nắm lấy hai tay nàng, đang định đánh ngất rồi kéo vào trong chiếm đoạt, phía trước đột nhiên truyền đến âm thanh mỉm cười: "Tam cô nương nói dẫn ta đi ngắm anh đào, sao chớp mắt lại không thấy?"

Người tới gần đến nỗi chỉ cần mấy bước là thấy tình hình phía sau, lúc này trốn căn bản không kịp, Tề Sách uy hiếp nhìn Phó Dung, nhanh chóng lùi lại hai bước, Trước khi Liễu Như Ý bước tới thì ân cần hỏi Phó Dung: "Tam muội bị bệnh sao?"

Liếc mắt nhìn uế vật trên đất, âm thầm tiếc nuối thời cơ không đúng, bằng không hẳn trực tiếp đề nàng hôn, vừa vặn để người ngoài phát hiện tư tình, dù Phó Dung phản bác, hẳn kiên trì hắt nước bắn lên người nàng, truyền ra ngoài, Phó Dung chỉ có thể gả cho hẳn.

Tề Sách thối lui thì Phó Dung nhẹ nhàng che kín lồng ngực, phối hợp: "Buổi sáng chắc ăn trứng đồ hồng, thật xấu hổ ô uế mắt Tề đại ca." Nói xong lại áy náy nhìn Liễu Như Ý bồi tội: "Làm Liễu di đợi lâu..."

"Vậy thì không sao." Liễu Như Ý đi nhanh tới cạnh nàng, vỗ nhẹ nhẹ bả vai nàng: "Thế nào, khá hơn không?"

Phó Dung như muốn khóc nhìn y phục thuê hoa sen mới nở mới thấy qua không lâu trên người Liễu Như Ý, tựa vào vai đối phương che giấu: "Không còn khó chịu nữa." nhất định Liễu Như Ý và cha chồng phát giác nàng theo sau, nàng biết nữ tử kia có thể là Liễu Như Ý lại nhịn không được muốn xác nhận, nhưng Liễu Như Ý lại giúp nàng?

Nàng cứu nàng.

Bả vai tiểu cô nương khẽ run, trong mắt Liễu Như Ý lướt qua chút bất đắc dĩ, quay đầu nói với Tề Sách: "Tam cô nương không thoải mái, ta đưa nàng hồi đình cùng huynh trưởng, Tề công tử đi cùng không?"

Tề Sách nhìn lồng ngực, cười khổ: "Vừa nãy thấy tam muội ở đây nên tới hỏi thăm, vừa vặn... Hôm nay không gặp Chính Đường được, phiền Liễu đông gia chiếu cố Tam muội, Tề mỗ cáo từ."

Liễu Như Ý gật đầu.

Đợi Tề Sách đi xa, nàng đỡ Phó Dung đi vài bước, lấy khăn tay giúp tiểu cô nương gạt lệ. Phó Dung xấu hổ không dám ngẩng đầu, làm Liễu Như Ý buồn cười, điểm điểm trán nàng: "Giờ mới biết sợ? Gan lớn theo dõi chúng

ta? Không phải ta khuyển hẩn, không cần Tề Sách ra tay, mạng nhỏ của người đã không còn."

Nàng càng ôn nhu Phó Dung khóc càng hung: "Liều di đừng nói nữa, ta biết sai rồi..."

Liều Như Ý vỗ lưng tiểu cô nương, nhìn một mảnh hoa đào xa xa rực rỡ liên miên, khe khẽ thở dài, như muốn trấn an Phó Dung, lại hết như tự lẩm bẩm: "Tam cô nương còn nhỏ, xúc động qua loa không thể tránh, muốn nói sai, chỉ có thể trách ta lập thân bất chính, không liên quan đến người."

Phó Dung kinh ngạc ngẩng đầu.

Xa xa truyền đến tiếng lo lắng của đám người Phó Thần, Lương Ánh Phương, Liều Như Ý cười cười, nhẹ nhàng thay Phó Dung lau nước mắt còn sót lại trên mặt: "Đi thôi, nhớ kỹ giáo huấn, sau này đừng chạy loạn, nam nhân bên ngoài không thứ nào tốt, Tam cô nương như hoa như ngọc, không nên bị người tùy tiện đập hư."

Thâm ý sâu sắc, Phó Dung còm muốn hỏi lại, Liều Như Ý đã xoay vai nàng, tỏ ý bảo nàng rời đi.

Tiếng ca ca càng ngày càng gần, Phó Dung hít thật sâu, quay đầu thì ánh mắt đã khôi phục bình tĩnh. Nàng nhìn dung nhan thiếu nữ hai mươi tám trong mắt tràn đầy tang thương dưới tán cây anh đào, cam đoan: "Liều di có ân cứu mạng, ta tuyệt không nói với người thứ hai chuyện hôm nay, trong lòng Phó Dung, Liều di là nữ tử tiêu sái nhất, bản lĩnh nhất ta từng thấy."

Liều Như Ý sừng sốt, cười theo: "Tiểu nịnh hót đi nhanh đi, không đi ta dẫn người về Như Ý trai, để người mỗi ngày lời ngon tiếng ngọt dỗ ta!"

Nàng cười vui cười mở nhẹ nhàng là bộ dáng quen thuộc thường ngày, tâm Phó Dung cũng buông lỏng, sau khi cảm ơn quay người rời đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 41

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 42

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Editor: Campham

Tề Trúc cũng nhận được thiệp mời của Quận vương phủ.

Nàng ngồi trước cửa sổ, ánh mặt trời chỉ chiếu vào được một bên mặt, nhìn thiệp mời đặt trên bàn. Gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào, phất động mạng che mặt phất phới, có nước mắt trong suốt rơi xuống.

Muốn chạm vào thiệp mời lại nhìn thấy lụa trắng quấn trên tay, bất lực mà rũ xuống.

Nếu... Nếu còn lạnh lặn, nàng chắc chắn rất cao hứng?

Nàng lớn hơn Từ Tịch hai tuổi, lúc nhỏ thường qua đó chơi, Quận vương phi trời sinh lạnh lùng cũng ưa thích nàng, mỗi lần từ kinh thành trở về đều nhớ tặng lễ vật cho nàng. Tề Trúc luôn cảm thấy, đợi nàng lớn lên nhất định sẽ gả cho Từ Yến - Từ Vân Thăng, thế tử ôn nhuận như ngọc của Quận vương phủ.

Nhưng... lúc nàng tới tuổi đàm hôn luận gả, Phó Dung xuất hiện, tựa như đóa mẫu đơn được trời cao ưu ái giữa muôn vàn loài hoa, lần đầu lộ mặt trong yến tiệc lập tức đoạt lấy tầm mắt tất cả các phu nhân, cô nương, có đồ kị, có hâm mộ, ai cũng không thể phủ nhận, Phó Dung mới là tuyệt sắc mỹ nhân của Tín Đô thành.

Dù phụ thân chức cao vọng trọng cũng ở tận Thiểm Tây xa xôi, ngược lại không bằng chức quan phụ mẫu của Phó Phẩm Ngôn. Những tiểu thư

luôn thích vây quanh nàng đều chạy theo tử muội Phó Dung, những phu nhân, thái thái đều ca khen tử muội Phó Dung, ngay cả hai ca ca cũng bắt đầu quan tâm các nàng.

Này đó Tề Trúc đều có thể chịu đựng nhưng nàng sợ nhất là Phó Dung câu mắt tâm Từ Yến. Bộ dáng Phó Dung xinh đẹp, miệng lưỡi ngọt ngào, tổ mẫu đều thích gọi nàng tới hàn huyên, chỉ cần nàng nguyện ý, đồ tốt Quận vương phi cũng không khó?

Nàng lo trước tính sau, khi biết nha hoàn bên cạnh bị thủy đậu, biết thủy đậu sau khi lành dễ làm mặt rỗ thì đối Phó Dung hạ thủ.

Không biết Phó Dung có việc gì vui, như hài tử mới sinh ngóng trông rời cao ban phước lành, trời cao liền chủ động ban tặng làm nàng càng ngày càng đẹp, rốt cuộc có một ngày, nàng hấp dẫn ánh mắt Từ Yến, ngay cả Quận vương phi cũng tặng lễ ra mắt cho tử muội Phó gia.

So với Phó Dung, nàng hầu như không có khả năng thắng.

Nhưng tại giây phút Tề Trúc do dự tiếp tục hay buông tha, nàng phát hiện ca ca thích Phó Dung, vậy thì, chỉ cần nàng thúc đẩy, Từ Yến vẫn là của nàng!

Nghĩ đến điều này, Tề Trúc đột nhiên trào phúng cười khố.

Nàng cao hứng mời Phó Dung, cao hứng tạo cơ hội cho ca ca, không nghĩ ca ca thích Phó Dung đến nỗi quên cả muội muội, hại nàng chẳng những không thể gả cho Từ Yến, cũng không gả được cho bất kỳ ai, đời này, chỉ có thể làm gái lẽ thì...

Một tiếng “Ba”, Tề Trúc hát thiếp mời xuống đất.

Nghiêng đầu thấy Tề Sách đã tới từ lúc nào.

Tề Trúc sững sốt, duy trì động tác phất tay áo một lúc lâu, nhào vào lòng huynh trưởng khóc lóc: "Ca ca, ta muốn đi a, ta muốn đi..."

Tề Sách im lặng ôm muội muội, đợi Tề Trúc dần bình phục, mới thấp giọng khuyên nhủ: "Quên người nợ đi." Muội muội như vậy, đã định trước vô duyên với Từ Yến, nhớ thương chỉ tăng thêm phiền não.

Tề Trúc không trả lời, Tề Sách tỏ ý bảo nàng ra ngoài đi dạo.

Chim hót hoa thơm, dù Tề Trúc không có tâm tình ngắm cảnh, lòng cũng thoải mái không ít, nghĩ tới dạo này Tề Sách thường tới Quận vương phủ: "Ca ca từ Quận vương phủ trở về?"

Tề Sách gật đầu: "Vân Thăng có mấy bản sách hiếm, hẳn không cho mượn nên ta đành đi qua."

Tề Trúc tựa vào ngực ca ca, cảm giác kỳ quái đột nhiên xông ra: "Ca ca đối huân hương? Hình như hương hoa nhài?"

Tề Sách hơi nhíu mày, vội lấy lại thần sắc: "Chắc người hầu cầm nhầm, một lát ta bảo đổi lại. Không nói ta, A Trúc hôm nay làm gì?"

Tề Trúc cúi đầu, thấy Tề Sách không phát giác vừa gọi nhủ danh của mình, nàng thành linh ném khăn tay vào hắn: "Huynh có nữ nhân bên ngoài? Huynh đã hứa sẽ cưới Phó Dung, muội không quan tâm huynh chơi đùa với ai nhưng nếu cưới làm tẩu tử, muội là người đầu tiên phản đối!"

Ca ca là người luôn soi mói, sao có thể dùng huân hương thấp kém như vậy?

Lông mày Tề Sách giật giật, bàn tay dưới gầm bàn gặt gao nắm chặt, cố gắng đè ép bức bối tồn đọng trong người, không muốn âm ỉ với muội muội, lại không muốn nhẫn nại

chịu đựng tính tình thất thường của nàng, Tề Sách đành mặt đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài.

Tề Trúc sững sốt, vội vàng đuổi theo, ôm lấy Tề Sách khóc: "Ca ca đừng giận, đừng bỏ mặt muội, muội chỉ khổ trong lòng, huynh thích ai cũng được, chỉ cần báo thù cho muội..."

"Huynh sẽ cưới nàng, muội an tâm chờ."

Tề Sách đẩy tay muội muội ra, không quay đầu lại bỏ đi.

Mùng bảy tháng tư, sinh nhật Từ Tịch, mới hoàng hôn mùng sáu xe ngựa Từ Tấn đã dừng trước cửa Quận vương phủ.

Từ Tấn ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, Hứa gia tiến lên nói nhỏ với thị vệ giữ cửa.

Thị vệ khiếp sợ nhìn xe ngựa, vội vàng đi vào hồi bẩm"

Quận vương, bên ngoài có người tự xưng là Túc vương điện hạ tới bái phỏng."

Từ Diệu Thành đang ngồi ở thư phòng vuốt ve một trâm cài Bạch Ngọc vô cùng bình thường, nghe được thì nhẹ nhấc rèm mi lên, nhớ tới Túc vương phụng chỉ thị sát đề điều Hoàng Hà, tính hành trình quả thật nên tới bên này, liền cất trâm vào hộp, vừa tỏ ý bảo đầy tớ đi lấy y phục gặp khách, vừa phân phó: "Thế Tử ở đâu? Bảo hắn thay xiêm y, cùng ta ra ngoài đón khách."

"Dạ."

Chốc lát, hai cha con chạm trán ở tiền viện, Từ Diệu Thành thấy sắc mặt nhi tử hơi khác, quan tâm hỏi: "Thân thể không thoải mái?"

Từ Yến cười cười: "Vừa mới đọc sách nên hơi mệt."

Từ Diệu Thành liếc hắt một cái, cất bước đi trước.

Từ Yến theo bên cạnh phụ thân, hơi mỉm cười.

Phụ thân là đường đệ của Hoàng thượng, mẫu thân là biểu muội ruột thịt của Hoàng thượng, Hoàng thượng nhớ chân tình, mỗi năm đều tuyên cả nhà họ hồi kinh ăn tết, thân là Thế tử Quận vương phủ, hẳn cũng thường ra vào cung, cũng có mấy năm đọc sách ở ngự thư phòng, quan hệ khá tốt với mấy vị hoàng tử.

Từ Tấn hơn hẳn hai tuổi, ngoài đồng bào đệ đệ Lục hoàng tử, không thấy Từ Tấn đặc biệt thân cận với ai. Từ Yến với hẳn chỉ quen biết sơ, nhưng từ năm ngoái, Từ Yến phát hiện dường như Từ Tấn có địch ý với mình, đương nhiên Từ Tấn chưa từng quá phận, chỉ thỉnh thoảng ánh mắt chạm nhau, Từ Yến cảm nhận được tuyệt đối không phải thiện ý.

Một đường hồi ức, rất nhanh đã vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng.

Hứa gia ở bên ngoài nhìn thấy, hướng xe ngựa nhẹ nhàng nói một câu, Từ Tấn mới không nhanh không chậm xuống xe, quay người, vừa vận hành lễ với Từ Diệu Thành: "Năm ngoái từ biệt, mấy tháng không thấy, Vương thúc dạo này vẫn khỏe?"

Túc vương hai chín tuổi, dung mạo rực rỡ mỹ lệ, thần thái sáng ngời, giờ tay nhắc chân từ lúc sinh ra đã có khí độ tôn quý, giữa lông mày lại có khí chất của một tướng quân chinh chiến sa trường, vươn người đứng như thúy bách thanh tùng, dù chưa cập quan nhưng đã không thể dùng cách gọi thiếu niên lang để hình dung.

Nhìn vị xuất sắc nhất trong đám con cháu, Từ Diệu Thành hiếm khi cười: "Ta cả ngày lấy sách làm bạn, tiêu dao qua ngày, không nhọc Cảnh Hành nhớ thương, ngược lại Cảnh Hành còn trẻ đã gánh vác kỳ vọng cao, một đường này xuôi nam vất vả, mau vào phòng uống chén trà."

Từ Tấn khách sáo cảm ơn, ánh mắt nhìn Từ Yến bên cạnh Từ Diệu Thành.

Từ Yến cười gọi: "Tứ ca"

Từ Tấn nhàn nhạt đáp: "Vân Thăng"

Hai người một cái bản năng phòng bị, một cái lòng bất mãn, rất ít nói chuyện, chỉ có Từ Diệu Thành chủ động hỏi thăm Từ Tấn kiến thức trên đường, không khí mới không tẻ nhạt.

Ngồi không lâu, mẹ con Quận vương phi tới.

Từ Tấn không có nửa điểm hảo cảm với hai mẹ con này.

Kiếp trước Phó Dung là người của hãn, hãn có thể không thích nhưng người khác khi dễ Phó Dung tức là không để Túc vương hãn vào mắt, dù ân oán giữa Phó Dung và mẹ con Quận vương phi phát sinh trước lúc vào kinh. Sau khi trùng sinh, Phó Dung là vương phi của hãn, hãn nhìn mẹ con Quận vương phi càng không vừa mắt.

Nhưng hãn vẫn chuẩn bị lễ vật cho bốn người nhà này, đặc biệt là Từ Tịch.

Quận vương phi cũng không mấy thích Từ Tấn. Nàng xuất thân từ Lý gia của phủ Khánh quốc công, thân muội muội là Đoan phi, dưới gối có Ngũ hoàng tử, tuy Hoàng Thượng đã lập Thái tử lại không trở ngại mẫu tộc của vài vị hoàng tử âm thầm phân cao thấp. Bất quá có qua có lại, mặc kệ trong lòng thế nào, Quận vương phi ngoài miệng đều muốn lưu: "Cảnh Hành hành trình vất vả? Khó mới ghé thăm, có thời gian thì ở lại mấy đêm, để Vân Thăng bồi người dạo chơi, Tín Đô tuy không bằng kinh thành nhưng cũng có vài địa phương rất đẹp."

Từ Tấn ra vẻ ngượng ngịu, nhìn Từ Tịch toàn thân đỏ chói, mỉm cười: "Vốn định ở một đêm thì đi, đúng lúc sinh nhật muội muội, Cảnh Hành cung kính không bằng tuân mệnh, sáng hôm sau sẽ lên đường."

Hắn không hay cười, cười rộ lên còn ấm áp hơn nắng xuân hòa tan băng tuyết.

Từ Tịch mới mười hai tuổi, đứng cạnh mẫu thân, nhìn tươi cười như vậy, mặt bất giác đỏ lên.

Từ Tấn không lưu ý, không thích hàn huyên với họ, dẫn Hứa gia đến phòng dành cho khách.

"Chuẩn bị nước, ta muốn tắm." biếng nhác nằm xuống trường tháp, Từ Tấn nhắm mắt phân phó, không biết hắn nghĩ chuyện lý thú gì mà giọng nói có chút vui vẻ.

Hứa gia tận chức tận trách bận rộn, đợi Từ Tấn tắm rửa thoải mái, đợi Từ Tấn dùng xong cơm chiều nghỉ ngơi, đợi hai canh giờ Từ Tấn đi ra, hắn lại quen cửa quen nẻo đến Phó phủ.

Đêm đầu hè yên tĩnh an tường.

Khi Từ Tấn đi tới, Mai Hương gác đêm cho Phó Dung ở gian ngoài đã ngủ rất trầm, cửa phòng khép hờ.

Đẩy cửa bước vào, Từ Tấn không thèm nhìn nha hoàn ngủ trên giường, trực tiếp vào buồng trong.

Tiểu cô nương phiêu nhàn nhạt liên hương trong khuê phòng, một màu tối đen.

Từ Tấn đặt đèn lồng trong tay trên đầu giường, bình tĩnh một lát, mới đưa tay đẩy màn lụa ra.

Động tác khẽ khàng như cánh liễu xoay quanh rơi vào nước, tạo nên gợn sóng xoay tròn, Từ Tấn hít một hơi thật sâu, đập vào mắt là hình dáng quen thuộc đang ngủ.

Phó Dung nằm nghiêng mặt hướng vào bên trong, dưới tác dụng của thuốc an thần nên ngủ say sưa, chân mông trên người trượt xuống, lộ ra nửa bên cánh tay tuyết trắng.

Từ Tấn nhìn chăm chăm ruy băng đỏ ở giữa sống lưng nàng, hô hấp nghẹn lại.

Nàng thế nhưng không mặc đồ ngủ?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 44

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Campham

Nhưng phàm là gia đình quyền quý, đều thích ở nhà lớn. Nhà lớn khí phái a, khách nhân trước khi vào cửa đều hâm mộ ngó nhìn, đối đãi với chủ gia đình càng ân cần, trừ phi nhà của mình hoàn hảo hơn.

Nếu có tâm nịnh bợ, riêng hoa viên cũng có đồng chuyện để nói, nhưng nàng không có tâm tư này, cảnh sắc Quận vương phủ nàng nhìn đã chán, nên chậm rãi theo sau Liên Kiều, thỉnh thoảng còn phải tránh huân hương hoa nhài thấp kém. Phó Dung nhìn bóng dáng Liên Kiều âm thầm lăm bầm, trách không được chỉ có thể làm tam đẳng nha hoàn, chỉ bằng mùi hương này, đến gần Quận vương phi cũng bị chán ghét, dùng không tốt thì không bằng không dùng.

Lan Hương thấy chớp mũi cô nương nhà mình rịn mồ hôi, không khỏi cảm khái: "Hoa viên Quận vương phủ thật lớn."

Liên Kiều nghe thấy, ngó nhìn tròn non bộ trước mắt, cười nói: "Nhanh nhanh, qua tròn non bộ này, đi mấy bước là tới chỗ nương nương."

Quả thật như thế, Phó Dung cố nén dùng tay quạt gió, tiếp tục đi.

Cách tròn non bộ khoảng hai mươi bước, Liên Kiều khẩn trương đổ đầy mồ hôi, may mắn nàng đi trước nên chủ tớ Phó Dung không thấy.

Sao mà không khẩn trương chứ?

Vạn nhất sự tình bại lộ, nàng và ngoại nam mưu hại cô nương nhà tri phủ, không cần tri phủ đại nhân lên tiếng, cũng bị Quận vương phi đánh chết.

Nhưng, nàng không thể không chế.

Đó là Tề Sách a, Tề gia đại công tử Tề Bá Ngọc, bằng hữu của thế tử gia. Thế tử tôn quý không thêm ngó ngàn loại nha hoàn thấp kém như nàng, dù các nàng âm thầm ngưỡng mộ cũng không dám mơ ước. Nhưng, Tề Sách nhìn trúng nàng, ngày đó nàng lại đây chuyển lời, hăn đột nhiên xuất hiện, về sau lại ngẫu nhiên gặp gỡ mấy lần, hăn kéo nàng ra sau hòn non bộ.

Ánh mắt ôn nhu như nước làm nàng hăm sâu vào, chỉ được hôn nhẹ một cái lên trán thần trí đã mê mang, thậm chí chỉ cần hăn muốn nàng cũng nguyện ý cho.

Nhưng Tề Sách lại không muốn, hăn chỉ nhờ nàng làm chút chuyện.

Người trong lòng muốn cưới cô nương bên cạnh, cầu nàng dắt dây, Liên Kiều có chút ghen tỵ nhưng nàng có tư cách gì? Tề Sách là đại công tử tuần phủ, cho nàng một danh phận di nương đã là ân huệ nên Liên Kiều đã sớm nhận bạc Tề Sách cho để chuộc thân, chỉ đợi mấy ngày nữa tự xin ra phủ rồi xin vào Tề gia làm nha hoàn, sau khi phu nhân tương lai quá cửa thì thu làm di nương.

Vừa nghĩ tới ánh mắt ôn nhu của Tề Sách, Liên Kiều đều quên hết mọi khấn trương sợ hãi, nàng giơ tay ôm bụng đi tới hai bước, đột nhiên sải bước chạy đến hòn non bộ, cúi đầu nôn khan.

Phó Dung ghét bỏ liếc mắt.

Lan Hương ân cần: "Liên Kiều tử tử bị sao vậy?"

Liên Kiều khoát tay, lại khó chịu mà nói không ra lời.

"Người tới võ lưng giúp nàng đi." Dù sao cũng là nha hoàn Quận vương phủ, nàng không thể vô tâm như nha hoàn nhà mình.

Lan Hương bước nhanh tới.

Phó Dung sợ gió mang mùi thối tới nên bước vài bước lên trước.

Chờ một lát, tiếng nô khan dừng lại, Phó Dung bất đắc dĩ quay người, chỉ là nàng chưa kịp lộ ra bộ dáng ân cần, đã bị người nam nhân đột ngột xuất hiện dùng khăn che miệng, đồng thời gắt gao kẹp nàng vào ngực.

Phó Dung ô ô giãy giụa, không thể tin tưởng mắt nhìn nam nhân.

Tề Sách khẽ cười, ôn nhu mà tàn nhẫn: "Tam muội cho là ở trong này, ta sẽ không làm gì được muội sao?" Nói xong thuần thục kéo Phó Dung ra sau hòn non bộ.

Chút sức kiến của Phó Dung căn bản không thể đấu lại loại nam nhân ác độc. Tề Sách trốn sau lưng nàng, một tay bịt chặt miệng nàng, một tay kiềm chế hai tay nàng, bức nàng đi về phía trước, ngoài miệng còn nhỏ giọng uy hiếp: "Tam muội, lần đầu tiên của chúng ta nên ta không muốn đánh ngất muội, muội ngoan ngoãn, chúng ta lặng lẽ ôn tồn, thần không biết quỷ không hay, ngày mai ta sẽ đến nhà muội hỏi cưới, nếu muội không thành thật, dẫn người khác tới thấy chúng ta lén lút hẹn hò, ta không sao nhưng chỉ sợ thanh danh Phó gia..."

Phó Dung không nghe phía sau hân nói gì.

Theo Tề Sách vòng qua hòn non bộ, nàng thấy Liên Kiều đứng ở bên trong, cúi đầu không dám nhìn nàng, Lan Hương thì ngồi tựa lưng vào vách đá, đầu rũ xuống, hai mắt nhắm nghiền, sống chết không rõ.

Phó Dung hận cực, gắt gao trừng Liên Kiều, lần đầu tiên gắp mặt, vì sao nàng lại trợ Trụ vi ngược?

Liên Kiều thủy chung không dám ngẩng đầu, Phó Dung thì bị Tề Sách kéo vào trong cùng, đè trên tường đá.

"Tam muội, có cảm giác hay không đúng chỗ nào?"

Tề Sách thích ý nhìn sự hải hùng hiện lên trong mắt Phó Dung, đợi Phó Dung tiêu hao hết sức lực, Tề Sách từ tốn rút đai lưng ra, ôn nhu: "Huynh biết muội không tình nguyện nên bôi chút dược trên khăn lau, Nùng Nùng đừng sợ, huynh thích muội, sẽ hảo hảo thương muội."

Cơ thể Phó Dung nóng lên, thân thể bị kẹp giữa Tề Sách và tường đá không thể cử động, chỉ có thể quỳn đấm cước đá. Tề Sách không thèm để ý, bịt miệng Phó Dung lại, bắt lấy tay nàng đè lên tường đá, thân thể găt gao kề nhau: "Nùng Nùng, muội có biết hiện tại muội rất đẹp?"

Nói xong nhin không được, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Phó Dung ẫn nhẫn cảm giác khô nóng, phát giác ý đồ của Tề Sách, nàng quay đầu trốn tránh, tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt.

Ngàn tính vạn tính, không ngờ đời này bị cấu cắn.

Nhưng đụng chạm ghê tởm đó cũng không có rơi vào mặt nàng, tay đột nhiên bị buông ra, thân thể dính sát cũng rời khỏi, Phó Dung kinh ngạc mở mắt nhìn thấy Tề Sách ngã xuống đất.

Hắn như thế nào...

Biến cố quá mức đột nhiên, đầu Phó Dung trống rỗng.

"Phó cô nương đau lòng ?"

Đỉnh đầu truyền đến âm thanh quen thuộc, Phó Dung kinh hãi, nhìn nam tử mặc áo bào đen viền kim tuyến đứng trên núi giả, không phải Từ Tấn là ai?

Lòng Phó Dung phức tạp, muốn tạ ơn, bụng dưới lại truyền đến cảm giác ấm nóng, Phó Dung bản năng muốn rời xa Từ Tấn, rời xa bất kì người đàn ông nào, liền vội vàng tạ ơn, giả bộ bình tĩnh đi ra ngoài.

Từ Tấn tiêu sái nhảy xuống, vừa vận ngăn trước mặt nàng, cau mày: "Rốt cuộc nàng với hắn xảy ra chuyện gì? Dầu gì nàng cũng là cô nương đầu tiên bản vương thích, nàng không nguyện gả, ta không cưỡng ép nhưng mong nàng yêu quý chính mình, đừng làm bản vương hối hận vì nhìn lầm người."

Hắn lạnh giọng nói, truyền vào tai Phó Dung lại vô cùng ấm nóng, mộng xuân tối qua lẫn với kiếp trước tùy ý, mãnh liệt ào đến. Nhìn nam nhân vĩ đại gần ngay trước mắt, nghĩ tới lồng ngực săn chắc dưới lớp quần áo mình từng chạm tới, thân thể Phó Dung bỗng dưng mềm nhũn.

Từ Tấn nhanh tay đỡ lấy nàng, vô tình tiến thêm một bước, vì thế toàn bộ thân trên của Phó Dung đều dán vào người hắn.

Hệt như liệt hỏa hùng hực ào tới, đầu óc Phó Dung chưa kịp phản ứng, tay đã sờ ngực Từ Tấn.

"Phó cô nương?" Từ Tấn nắm chặt tay nàng, lặng lẽ nuốt nước miếng.

Tay hắn mát lạnh làm Phó Dung hơi hoàn hồn, ý thức được nguy hiểm, ý thức được hậu quả, nàng lắc lắc đầu, vừa đẩy hắn vừa khóc lóc van xin: "Đi mời nương ta, đi mời nương ta..." Mẫu thân tới sẽ mang nàng về nhà, về nhà, nàng sẽ an toàn.

Nàng bất lực khóc như đứa nhỏ, Từ Tấn có chút đau lòng nhưng hắn chỉ có thể tiếp tục kế hoạch của mình: "Nàng sao vậy? Đừng khóc, nói rõ ràng, ta cho người đi mời nương nàng" Phó Dung né tránh, hắn xích lại gần, bốn phía chật hẹp, Phó Dung lại dựa vào vách đá, chẳng qua lần này đè nàng là Từ Tấn.

Đầu mơ mơ màng màng, lúc Từ Tấn cúi đầu, Phó Dung nhìn chăm chăm vào môi hắn, kì lòng không được ngẩng đầu.

Mắt Từ Tấn sầm lại, nâng cằm nàng lên: "Nàng có ý gì? Muốn câu dẫn ta? Đừng quên nàng cự tuyệt lời cầu hôn của ta."

Ngữ khí châm chọc nhượng lý trí tạm thời đè xuống dục vọng, Phó Dung cắn môi, cúi đầu giải thích: "Ta, ta bị hạ được, cầu vương gia, cầu vương gia mau mời nương ta, cầu..."

Từ Tấn hoàn toàn biến sắc, lửa giận hừng hực: "Hắn dám, ta đi giết hắn!"

"Đừng, ta, ta không muốn thị phi, chỉ cầu vương gia nhanh đi..." Phó Dung lại tái lại nóng, chỉ nghĩ mau rời khỏi địa phương này.

Từ Tấn đứng một lúc, đột nhiên ôm nàng vào ngực: "Hôm nay Quận vương phủ đãi tiệc, lắm thầy nhiều ma, ngộ nhờ bị nhìn thấy nàng giải thích không được. Ta cho người chuẩn bị xe ngựa đưa nàng về phủ, lại phái người mời phụ mẫu nàng. Yên tâm, ta không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

"Không cần..."

Phó Dung vội vã cự tuyệt. Nàng quá hiểu rõ nam nhân, có lẽ Từ Tấn không nghĩ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nhưng khoảng cách từ Quận vương phủ đến nhà mình phải đi hơn một khắc, nàng lại bị hạ được, không dám cam đoan chính mình sẽ không chủ động bỏ nhào vào Từ Tấn, cũng không dám cam đoan Từ Tấn có thể nhịn không chiếm tiện nghi của mình. Ngộ nhờ, nàng phải gả cho Từ Tấn, thậm chí Từ Tấn vô lại, lại cho nàng làm thiếp?

Đang định nghĩ cách song toàn, đột nhiên truyền đến tiếng Từ Yến: "Tứ ca?"

Phó Dung đại hỉ, nàng không tin Từ Tấn nhưng Từ Yến, nàng trăm phần tin tưởng. Chỉ cần nàng cầu hăn đừng muốn nàng, Từ Yến tuyệt đối sẽ kiên trì đến cùng, dù trên xe phát sinh cái gì, hăn nghĩ phụ trách thì nàng lại khéo léo từ chối, Từ Yến cũng sẽ giữ kín bí mật.

"Thế..."

Mới hô một âm, miệng liền bị bịt kín.

Phó Dung khó tin ngẩng đầu nhìn Từ Tấn đang phẫn nộ, không chờ nàng giây giũa, Từ Tấn không báo trước hôn lên.

Hăn như thế nào không hận?

Không dễ gì đợi được cơ hội đường hoàng cưới nàng, là nàng không thể không gả, mà không phải hăn mặt dày muốn cưới, tưởng Hứa gia chỉ rời đi một lát xử lý hai nha hoàn, liền bị Từ Yến tìm lại.

Nàng gọi hăn làm gì?

Có hăn trong này, nàng kêu Từ Yến làm gì?

Nói không nên lời là nộ là ghen, lần này, Từ Tấn hôn điên cuồng thô lỗ.

Đau đớn làm Phó Dung càng thêm thanh tỉnh, bên ngoài Từ Yến lại thử kêu thăm dò. Phó Dung trong cái khó ló cái khôn, phát giác Từ Tấn không đè chân nàng như Tề Sách, nàng nhắc chân, hung hăng đá vào cội rễ Từ Tấn.

Đau đớn trước nay chưa từng có, Từ Tấn cắn răng chịu đựng, cúi người lùi về sau, hít một hơi thật sâu.

Hăn lui ra, Phó Dung cũng ngã ngồi xuống, dục hỏa đốt người, lòng nóng như lửa đốt, Phó Dung dùng hết tất cả khí lực kêu một tiếng.

Nàng định kêu Thế Tử, không biết tại sao, âm thanh phát ra lại biến thành: "Vân Thăng" Phảng phất nghe được cái gì kinh thế hãi tục, dường như không còn đau nhức, Từ Tấn chậm rãi ngẩng đầu: "Nàng gọi hắn là gì?"

Phó Dung triệt để rơi vào ảo giác, hai tay lung tung lôi kéo xiêm y, miệng thì thảo một lát là Vân Thăng, một lát là vương gia, là lời mời bức người phát cuồng.

Nghe nàng còn nhớ chính mình, Từ Tấn hơi chút dễ chịu, nhịn đau tiến lên ôm nàng, một cái bóng đột nhiên ngăn giữa hắn với Phó Dung.

Từ Tấn chậm rãi thẳng người dậy.

Từ Yến sắc mặt xanh mét, ánh mắt đảo quanh giữa hai nam nhân, cuối cùng rơi vào Phó Dung: "Các ngươi làm gì nàng!"

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Editor: Campham

Quận vương phủ mời toàn nữ quyền đến tham dự sinh nhật Từ Tịnh nên thân là thế tử Quận vương phủ Từ Yển có vẻ bận rộn hơn bình thường, vừa chiêu đãi Túc vương, vừa tiếp đón Tề Sách cố ý đến xin lỗi vì Tề Trúc không thể dự tiệc. Từ Yển định giới thiệu Tề Sách với Túc vương nhưng lại không thấy Túc vương, Từ Yển đành mời Tề Sách đến thư phòng. Giữa đường phụ thân tìm hắc có việc nên ra ngoài một chuyến, trở về lại không thấy Tề Sách.

Hai người kết giao từ nhỏ, Tề Sách đến Quận vương phủ như cơm bữa nên Từ Yển nghĩ hắc đi dạo, tìm quanh trong sân, vô tình liếc thấy Túc vương ở bên kia hoa viên. Từ Yển lo hắc lạc đường gặp phải các cô nương, vội đuổi theo nhắc nhở.

Không nghĩ hai người đều ở đây.

"Tứ ca, sao Tam cô nương ở đây?"

Tề Sách và Từ Tấn, một người ngất xỉu, một người trông có vẻ cũng bị thương, tạm thời Từ Yển không kết luận ai hành hung ai, vội cởi áo khoác đến cạnh Phó Dung, thấy nàng nhắm mắt, thống khổ nhíu mày, nhìn cử động giống như trúng dược.

Từ Tấn còn đau nhưng hắc không muốn Từ Yển chạm vào nữ nhân của hắc, nhưng vừa bước một bước liền bất động, kham kham mới duy trì được tư thế đứng thẳng, mắt thấy Từ Yển chỉ còn cách Phó Dung vài bước, lập

tức lạnh giọng quát: "Đứng lại, không được chạm vào nàng!" Cũng nhanh chóng cởi áo khoác, vung lên người Phó Dung, che khuất cảnh xuân rộng mở.

Từ Yến dừng lại: "Vương gia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Từ Tấn cười lạnh, liếc mắt nhìn Tề Sách đang hôn mê, châm chọc: "Hắn chính là Tề đại công tử trong miệng người, văn võ song toàn Tề Bá Ngọc? Nếu không phải trùng hợp ta đi ngang qua đây, Phó cô nương có lẽ đã bị hắn đập hư. Bất quá công phu của hắn không sai, làm ta chịu chút thương tích. Người mau đi mời Phó phu nhân, chú ý chớ kinh động người khác, kể cả Vương thúc."

Một bộ khí thế huynh trưởng.

Nửa câu Từ Yến cũng không tin.

Khi còn niên thiếu, Túc vương đã chinh chiến xa trường, võ nghệ siêu quần, Tề Sách lợi hại đến mấy cũng không đủ sức làm hắn bị thương, huống chi với hiểu biết của hắn, Tề Sách tuyệt đối không phải phường đạo chích, rất có thể Túc vương thèm muốn Phó Dung định làm chuyện cầm thú, bị Tề Sách cắt ngang, vả lại nhìn tư thế Túc vương, tám thành là bị Phó Dung phản kháng thì gây thương tích.

Đổi thành người khác, Từ Yến sẽ không dễ dàng bỏ qua nhưng Túc vương thân phận tôn quý, hắn chỉ có thể im lặng cam chịu.

Nhưng hắn không thể phó thác Phó Dung đang lâm nguy cho Từ Tấn trông coi, đặc biệt là khi Phó Dung nỉ non tên chữ của hắn, sao hắn có thể nhắm mắt bỏ đi?

"Đa tạ Tứ ca trượng nghĩa, chỉ là để Tam cô nương lưu lại không ổn, vẫn là ta trước đưa nàng đến nơi an toàn. Tề Sách ta sẽ phái người sắp xếp, Tứ ca trước về nghỉ ngơi, buổi tối Vân Thăng lại mời Tứ ca uống rượu tạ ơn."

Từ Tấn hơi chút trở lại bình thường, thấy Từ Yến tiến lên muốn ôm Phó Dung, hăn lách mình ngăn lại. Từ Yến không muốn động thủ, lùi lại một bước, nhú mày: "Ngài có ý gì?"

Từ Tấn nghiêm mặt: "Ta và Phó cô nương vài lần chi duyên, cũng coi như là bằng hữu, ta không yên tâm giao nàng cho bất kỳ nam tử nào khác, Vân Thăng vẫn là nhanh đi mời người đi."

Từ Yến bình tĩnh: "Luận giao tình, ta và Chính Đường là đồng học, cùng Tam cô nương tình như huynh muội, Tứ ca yên tâm."

Tình như huynh muội? Có muội muội nào luôn miệng kêu tên chữ của huynh trưởng chứ? Nghĩ tới việc hai người nhiều lần gặp nhau, Từ Tấn trong cơn giận dữ, lỡ miệng nói hăn và Phó Dung tâm đầu ý hợp nhưng Phó Dung lại liên tục kêu Vân Thăng, hăn tiếp tục nói dối khác gì tự rước lấy nhục.

Giăng co một lúc, Hứa gia trở lại.

Từ Tấn cười, quay người ôm Phó Dung: "Nơi đây không hợp ở lâu, bản vương trước đưa nàng về Phó phủ, Hứa gia, người lưu lại cùng Thế tử khắc phục hậu quả."

Từ Yến phẫn nộ, muốn đi ngăn trở, Hứa gia như cơn gió chắn trước người hăn: "Vương gia có mệnh, mời Thế tử không nên làm khó thuộc hạ."

Phó Dung sớm đã mất thần trí, cảm giác mình bị nam nhân bế lên, theo bản năng chui vào ngực hăn. Trong đầu hai thân ảnh luân chuyển biến hóa, thật khó chịu, vì thế nàng chọn người không nữ làm nàng chịu khổ nhất: "Vân Thăng, Vân Thăng giúp ta..."

Cánh tay Từ Tấn siết chặt, trên mặt giống như bị đánh một bạt tai.

Nằm trong ngực hắn lại gọi tên nam nhân khác, quả nhiên đời trước là vợ chồng, đời này lại nối tiền duyên sao? Sau khi hắn rời đi nàng liền nhớ thương nam nhân khác?

Hắn sẽ không cho nàng cơ hội, của hắn thủy chung đều là của hắn.

Ôm chặt cô nương vào ngực, Từ Tấn sai bước đi về phía trước.

Từ Yến cũng nghe Phó Dung cầu cứu, hôm nay là lần đầu tiên hắn nghe nàng gọi hắn như vậy, cũng là lúc biết được lòng nàng có hắn. Từ Yến biết mình đánh không lại cao thủ bên cạnh Túc vương, không cam lòng trăn trăn nhìn Từ Tấn ôm nàng rời đi, nhắm mắt cười khổ: "Tứ ca, kinh thành mỹ nhân đếm không hết, ngài cần gì phải tuyển nàng?"

Toàn thân Từ Tấn run lên.

Lời này, đời trước Từ Yến đã từng hỏi hắn.

Sau khi hắn mang Phó Dung hồi phủ không lâu, Từ Yến đến bái phỏng. Hai người cách bàn mà ngồi, Từ Yến im lặng, hắn cũng im lặng, mặt không biểu cảm nhìn Từ Yến tự rót tự uống. Uống hết một vò, Từ Yến mới cúi đầu hỏi hắn: "Tứ ca, kinh thành mỹ nhân đếm không hết, ngài cần gì phải tuyển nàng?"

Từ Tấn đối với hắn tồn một trăm bất mãn, lười bời hắn đa sầu đa cảm: "Chọn liền chọn, nhiều lời vô ích."

Người đối diện trầm mặc, một lúc lâu mới cầu hắn thả nàng tự do, nói Phó Dung không thể làm thiếp. Đối với cái này Từ Tấn chỉ cười lạnh, trực tiếp đứng dậy, tới cửa, nghe tiếng nam nhân ầm ầm khóc.

Khi đó Từ Tấn khinh thường Từ Yến, sau lại hối hận, lúc trước đã làm gì?

Nhưng hần cũng đỡ kỵ Từ Yến gặp nàng trước, đỡ kỵ nàng bồi hần ba năm đoạn kia năm tháng.

Đời này hần sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Hần làm chuyện hần muốn làm, không cần giải thích với Từ Yến.

Từ Tấn tiếp tục đi về phía trước.

Từ Yến cười khổ biến thành trào phúng: "Từ Cảnh Hành, người không nghe sao? Nàng không muốn theo người, đường đường là Túc vương dũng mãnh lại như phường ăn chơi trác táng, bắt buộc nữ tử thần trí mơ màng? Đừng lấy cớ, người biết người làm gì, trong lòng nàng không có người, tội gì đập hư nàng? Nếu thích, người không thể đường đường chính chính sao?"

Từ Tấn quay lại, nhìn nam nhân chính khí lẫm liệt phía trước, chậm rãi cười: "Có phải người nghe nàng kêu tên người nên nghĩ nàng thích người?"

Thật đáng buồn.

Từ Tấn biết, kiếp trước Phó Dung không thích hần, hần cũng không thích nàng, nàng chỉ là di nương của hần nhưng Từ Yến cũng thua triệt để, hần không biết nàng ở Túc vương phủ tiêu dao bao nhiêu, không biết buổi tối nàng nhiệt tình bao nhiêu...

"Hứa gia, người có mang giải độc hoàn?" Đem Phó Dung dựa vào vách đá, Từ Tấn dùng áo khoác kín đáo che giấu cảnh xuân, không cho Từ Yến nhìn thấy một chút.

Từ Yến muốn đấu hần liền đấu, Từ Yến có thể cho nàng quyền thế, tướng mạo, ôn nhu, mọi thứ đều có thể vượt qua hần, cuối cùng hần muốn Từ Yến nhìn nàng cam tâm tình nguyện gả cho hần.

Nam nhân lạng lẽ khiêu khích, Từ Yến âm thầm thở phào một hơi. Mặc kệ tương lai thế nào, ít nhất hiện tại, hãn bảo vệ được nàng.

"Vương gia." Hứa gia từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình sứ, đưa cho Từ Tấn, có chút không nỡ: "Tổng cộng còn năm viên..."

Từ Tấn hài lòng Hứa gia thông minh, lấy một viên bỏ vào miệng Phó Dung.

Phó Dung cực kỳ khó chịu, phát giác có ngón tay mát lạnh đưa tới, gắt gao ngậm lấy.

Bụng dưới Từ Tấn xiết chặt, càng thêm thống hận bị Từ Yến làm mất hứng, nâng cằm Phó Dung lên, đan được liền bị Phó Dung nuốt xuống.

Hiệu dụng phát huy cần thời gian, Từ Tấn phân phó Hứa gia: "Đưa Phó cô nương về, còn nha hoàn hợp mưu với Tề Sách..."

Từ Tấn quét mắt nhìn Từ Yến, cười lạnh: "Giết, Tề Sách giao cho Thế tử xử lý, tin tưởng Thế tử cho Phó cô nương một công đạo."

Một bên là tình huynh đệ, một bên là người trong lòng, Từ Tấn tò mò Từ Yến sẽ làm gì, càng muốn nhìn xem nếu Từ Yến buông tha Tề Sách, Phó Dung còn thích hãn hay không?

Từ Yến không thể tin nhìn Tề Sách.

Từ Tấn không để ý Từ Yến nữa, cúi đầu chăm chú nhìn Phó Dung. Tiểu cô nương đã không còn lộn xộn, tựa đầu vào cánh tay hãn ngủ, lông mi còn vương nước mắt chưa kịp rơi. Ánh mắt Từ Tấn phức tạp, hận mắt nàng quá kém nhìn lầm người, từ chối thân vương chính tông, đi nhớ thương một cái quận vương Thế tử.

Từ Yến đứng cách mười bước, nhìn Phó Dung mê man trong ngực Từ Tấn, hận không thể thay thế.

Hứa gia rất nhanh quay lại, Từ Tấn mệnh hăn đánh thức Lan Hương, hăn giơ tay định niết mặt Phó Dung, đến cùng còn bực tức nên cố ý bóp nhân trung của nàng, hạ bảy phần khí lực.

Phó Dung bị đau tỉnh lại, ý thức còn dừng lại lúc Từ Tấn ngăn trở nàng cầu cứu, bởi vậy thấy khuôn mặt Từ Tấn gần trong gang tấc, nghĩ cũng không nghĩ giơ tay đánh tới.

Từ Tấn nhẹ nhàng bắt được cổ tay nàng, trước khi Phó Dung nổi giận thì buông ra, cầm áo khoác lùi ra sau: "Còn khí lực đánh người, Phó cô nương hăn là không có gì đáng ngại."

Lúc này Phó Dung mới nhìn rõ tình thế chung quanh, thì ra nàng vẫn ở chỗ hòn non bộ. Cúi đầu nhìn xiêm áo trên người tuy loạn nhưng cũng không đến nỗi thất kính, hết như sống sót sau kiếp nạn, Phó Dung hư thoát lùi lại.

"Tam cô nương có khó chịu ở đâu?" Từ Yến tiến lên lo âu hỏi.

Phó Dung vô lực lắc đầu, thấy Lan Hương bình an đỡ vách đá đứng lên, Phó Dung chẳng biết tại sao lại muốn khóc, sợ người khác nhìn thấy nên cúi đầu chạy lại cạnh Lan Hương, hít sâu một hơi: "Lan Hương không sao chứ?"

Lan Hương là bị Liên Kiều dùng khăn hôn mê, đổi chuyện bên này không hề hay biết gì, vừa nhìn y phục Phó Dung hỗn loạn, tóc tai tán loạn thì phát hoảng: "Cô nương sao vậy? Người, người..."

Phó Dung lắc đầu, tỏ ý bảo nàng im lặng, mượn thân hình Lan Hương bình phục cảm xúc, nàng ngẩng đầu, nói với Từ Tấn và Từ Yến: "Đa tạ vương gia và thế tử cứu giúp, hai vị cũng biết vừa rồi thần trí ta mơ màng,

không kiểm soát được ngôn hành cử chỉ, nếu có lời bậy bạ mạo phạm, mong hai vị rộng lượng bỏ qua."

Nàng mơ hồ nhớ được, nàng kêu tên chữ của Từ Yến.

Từ Tấn khẽ gật đầu.

Từ Yến trấn an: "Tam cô nương không cần lo lắng, chuyện phát sinh ở đây, nữa từ cũng không truyền ra ngoài."

Phó Dung không nhìn hắn, buông mi cảm kích: "Nếu như thế, Phó Dung vô cùng cảm kích. Thế tử, bây giờ trở về ta sợ chọc người hoài nghi, mong thế tử sắp xếp cho ta lặng lẽ trở lại xe ngựa Phó phủ, ta sẽ phái Lan Hương báo cho mẫu thân thân thể ta không thoải mái nên về trước, không biết thế tử có hay không phương tiện?"

Từ Yến sao có thể không đáp ứng?

Vừa muốn mở miệng, Từ Tấn cướp lời: "Việc này càng ít người càng tốt, nếu Phó cô nương tín nhiệm, bản vương phái Hứa gia đưa người lên xe."

Phó Dung mím môi, gật đầu. Dầu gì Từ Tấn cũng là vương gia, tuyệt đối sẽ không làm chuyện bức bách nàng, dù sao bằng những thủ đoạn kia của hắn, thật muốn nàng, sớm đã....

Từ Yến không yên tâm, thấp giọng nói: "Ta đưa Tam cô nương một đoạn đường?"

Phó Dung vẫn còn hồi hận sao mình lại gọi tên chữ của Từ Yến, nên không muốn làm hắn hy vọng, lắc đầu, nhìn Hứa gia.

Hứa gia ngầm hiểu, cáo từ Từ Tấn, đi trước dẫn đường.

Phó Dung dẫn Lan Hương vẫn còn mờ mịt theo sau, đi ngang qua Tề Sách thì nàng khựng lại một chút, sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi

người, một cước đạp lên mặt Tề Sách, hung hăng nghiền.

"Cô nương!" Lan Hương nhìn Phó Dung như thể nhìn thấy quỷ. Cô nương nhà nàng tinh nghịch nhưng chưa từng có hành động hung ác như vậy, chớ nói chi ở trước mặt hai nam nhân, một người là thế tử Quận vương phi, một người nghe nói hình như là vương gia, nếu phu nhân biết nhất định sẽ phạt cô nương.

Phó Dung không thèm quan tâm, càng dẫm càng dùng sức, nhiều lần bị Tề Sách ám toán, không nhân cơ hội trả thù nàng thật nuốt không trôi. Còn đáng về tiểu thư khuê các gì đó cũng chỉ là để người khác nhìn, Từ Yến và Từ Tấn là những kẻ nàng muốn tránh càng xa càng tốt, nếu bọn họ thấy nàng thô lỗ mà phản cảm, nàng cầu còn không được.

Phát tiết xong, Phó Dung quay người rời đi.

Sau lưng nàng, Từ Tấn mỉm cười nhìn theo.

Từ Yến cũng muốn cười, cười nàng thẳng thắn khả ái nhưng cười không nổi, rồi bởi nhìn Tề Sách đang hôn mê.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Editor: Campham

Đi cách hòn non bộ một đoạn khá xa, Phó Dung mới chân chính bình tĩnh lại.

Việc Liên Kiều bị Tề Sách mê hoặc, trợ trụ vi ngược không có gì kỳ quái, loại khuôn mặt

trời sinh như Tề Sách, tận lực mượn sức thì có mấy nữ nhân có thể thoát khỏi? Chớ nói chi một tam đẳng nha hoàn, đến nàng nếu không sống lâu một đời, sợ cũng lợt hốt.

Nàng buồn bực là vì Từ Tấn kịp thời xuất hiện cứu nàng, dù ghét thế nào cũng cảm kích hân, nhưng một vương gia như hân tới hoa viên làm gì? Chẳng lẽ hân chưa chết tâm, biết nàng ở Quận vương phủ nên muốn gặp nàng, không ngờ vô tình phá vỡ âm mưu của Tề Sách?

Hứa gia đang đi đột nhiên vọt đến sau một bụi hoa, dùng ánh mắt tỏ ý bảo chủ tớ các nàng cũng trốn đi.

Phó Dung tạm thời thu hồi nghi hoặc, lặng lẽ trốn bên cạnh Hứa gia, Lan Hương khẩn trương túm lấy cánh tay nàng.

Một vài gã sai vặt hì hục nâng một cái bể cá đi qua.

Một lát sau, Hứa gia xem xét chung quanh mới vẫy tay gọi các nàng.

Sau hai, ba lần như thế, Phó Dung có kinh không hiểm bước lên xe ngựa Phó gia, Lan Hương cũng vào theo, giúp nàng chải đầu. Tiểu thư ra ngoài làm khách, vì đề phòng ngộ nhỡ, thiếp thân nha hoàn như Lan Hương đều mang theo lược trong người.

Phó Dung nhắm mắt, do dự có nên nói việc này cho phụ mẫu, Hứa gia bên ngoài đột nhiên mở miệng, dọa nàng nhảy dựng.

Không phải hấn đi rồi sao?

"Hứa thị vệ có chuyện gì sao?" Phó Dung nhìn về phía màn xe. Xe phu không biết đi nơi nào, tùy thời có khả năng trở về, Hứa gia này quá liều.

Hứa gia thấp giọng nói: "Phó cô nương, vừa rồi bị trúng được chỉ cần ngâm nước lạnh sẽ có thể trấn áp, vương gia vốn định đưa cô nương hồi phủ nhưng thế tử đột nhiên xuất hiện, hiểu lầm vương gia có lòng ác ý, không chịu cho vương gia mang cô nương đi. Vương gia lo lắng cô nương an nguy, mệnh ta lấy giải độc hoàn cho cô nương sử dụng. Chỉ sợ cô nương không biết, giải độc hoàn này là vương gia ngẫu nhiên đoạt được, có thể giải thiên hạ đa số độc, tổng cộng chỉ có bảy viên, vô cùng trân quý. Hiện giờ vương gia vì cô nương mà hao phí mất một viên, mảnh tâm ý này, vương gia nội liêm không muốn cô nương biết, Hứa mỗ thân làm thuộc hạ, lại hi vọng cô nương quý trọng, cáo từ."

Kỳ thật sau khi biết được kế hoạch của Tề Sách, vương gia đã sớm mệnh hấn chuẩn bị giải dược.

Nhưng nếu hấn không giải thích rõ vì sao vương gia vừa vịn mang theo giải dược, vì sao không lấy ra từ đầu mà để đến lúc bị ngăn mới lấy ra, trí tuệ như cô nương có thể nhìn thấu kế bọ ngựa bắt ve; chim sẻ chực sẵn? Thân làm thị vệ thân tín của vương gia, hấn đương nhiên muốn giải quyết hết thảy mọi phiền toái cho vương gia.

Tiếng bước chân ngoài xe rất nhanh biến mất.

Phó Dung nghiêng đầu nhìn Lan Hương: "Sao dừng lại?"

Lan Hương có chút lúng túng, tiếp tục chải đầu, vừa lặng lẽ quan sát Phó Dung, thử thăm dò: "Cô nương, chuyện gì xảy ra vậy ạ? Cô nương trúng độc gì, còn cái kia vương gia có phải thích..."

Phó Dung trừng mắt: "Này đó người không cần biết, chỉ nhớ kỹ vừa rồi ta say năng bất tỉnh, người và Liên Kiều đỡ ta lên xe, chúng ta chưa từng thấy qua bất kỳ nam tử nào, hiểu chưa?"

Chuyện này liên lụy đến Từ Tấn và Từ Yển, nếu nói ra chân tướng, phụ mẫu hoặc có tâm tác hợp nàng với một trong hai người, đặc biệt là Từ Yển, hoặc xấu hổ không dám chủ động ám chỉ đến hai quý công tử, trong lòng tự trách vì nữ nhi chịu thiệt. Hai loại kết quả này, cái nào Phó Dung cũng không muốn, không bằng cứ cho qua, dù sao chỉ cần phụ thân bắt được nhược điểm của Tề gia, chắc chắn sẽ phản kích.

Từ nhỏ Phó Dung rất có chủ ý, nàng không cho phép Lan Hương hỏi thăm, dù trong lòng tò mò Lan Hương cũng đành ngoan ngoãn ngậm miệng. Chẳng lẽ tương lai tiểu thư nhà mình có hy vọng làm vương phi nương nương?

Lan Hương lặng lẽ nhìn Phó Dung, lúc này khẩn trương không lưu ý, bình tĩnh lại mới phát hiện: "A".

"Sao nữa?" Thiếu chút bị Tề Sách làm bắn, tâm tình Phó Dung đang rất kém, đang miên man suy nghĩ thì bị Lan Hương cắt ngang.

"Môi của tiểu thư..." Lan Hương ấp úng, vội vàng lấy gương nhỏ đưa cho Phó Dung.

Phó Dung hoài nghi nhìn vào gương. Đây là chiếc gương tây dương năm trước phụ thân thăng nhiệm tri phủ có được, lớn cỡ bàn tay, mặt sau điêu khắc cảnh sắc bốn mùa, vừa vặn bốn chiếc phân cho mỗi mẹ con, là món

đồ Phó Dung thích nhất. Đáng tiếc sau khi Phó Dung nhìn rõ, suýt nữa ném nó ra ngoài.

Tên hỗn đản Từ Tấn!

Phó Dung nhào vào chiếc giường chật hẹp khóc lên, hận đến lấy tay đâm xuống giường.

Một dấu móng tay hồng hồng, Từ Tấn và Từ Yến nhìn thấy, Hứa gia khẳng định cũng thấy, một nàng còn bắt buộc bản thân bày ra bộ dáng dửng dưng nói chuyện với họ! Nàng cũng ngốc, rõ ràng rất đau sao dọc đường đều không phát giác!

Nàng ô ô khóc, phảng phất so với bị người khi dễ còn không ủy khuất bằng việc xấu mặt.

Lan Hương chỉ cảm thấy trời muốn sập.

Tiểu thư nhà mình thích đẹp như mạng, một vết sẹo nhỏ trên trán đứng xa một chút căn bản nhìn không ra, tiểu thư cũng hao hết tâm tư tìm người làm hoa diên che giấu, hiện tại tiểu thư có thể chịu được?

Nàng quỳ bên cạnh nhỏ giọng cầu xin: "Tiểu thư đừng khóc nữa, chỉ là một vết máu, không có gì đáng ngại, ngày mai... Hai ngày nữa sẽ tiêu tan." Ngấm lại da mặt tiểu thư mỏng, một buổi tối chắc không thể tiêu được mới sửa miệng, trong lòng nhin không được oán giận. Lúc nàng đứng dậy thấy tiểu thư đứng trước mặt vương gia, khẳng định là vương gia bóp, bóp thành như vậy, không biết dùng bao nhiêu khí lực?

Tận tình khuyên bảo không biết bao lâu, Phó Dung mới ngừng khóc, xoay lưng về phía Lan Hương cho nàng tiếp tục chải đầu.

Chải xong, Lan Hương vội vàng đi bẩm báo với Kiều thị.

Kiều thị rất nhanh dẫn Phó Tuyên chạy tới, Quận vương phi phái quân sự ma ma đưa tiễn, đợi xe ngựa ra Quận vương phủ, Phó Tuyên nghi hoặc hỏi: "Quận vương phi mời tam tử qua, tam tử choáng váng, sao nha hoàn không phái người chuyển lời cho chúng ta?"

Kiều thị cũng không hiểu, hơn nữa nàng không nhất nhất ở cạnh Quận vương phi nên không biết Quận vương phi phái nha hoàn.

Phó Dung dùng quạt tròn che mặt, mơ hồ nói: "Ta nào biết, có lẽ nửa đường có việc chậm trễ? Đều tại nương, con nói không đến, người nhất định ép buộc!" Nói xong hung hăng trừng Lan Hương: "Ngày thường ta có nơi nào bạc đãi người, người dùng sức lớn như vậy bóp ta?"

Lan Hương rút cổ quỳ bên cạnh, nén giận.

Kiều thị bị vẻ mặt ủy khuất hờn dỗi của ái nữ chọc cười, nhưng nghĩ tới đây là lần thứ hai trong năm nữ nhi bị bệnh, đau lòng: "Trở về mời lang trung nhìn xem, người trước kia cũng không mạnh mai như vậy, chắc là thân thể chưa điều trị tốt."

Thấy mẫu thân không hoài nghi, Phó Dung hơi dễ chịu, nhắm mắt âm thầm hờn dỗi.

Chỗ hờn non bộ, Quận vương phủ.

Từ Yến cúi người do thám hơi thở của Tề Sách, hỏi Từ Tấn: "Sao hân chưa tỉnh?"

"Sao ta biết?" Thấy Hứa gia trở lại, Từ Tấn vỗ vỗ tro bụi trên y bào, thấp giọng nói: "Thi thể nha hoàn kia quá hai ngày mới có thể bị phát hiện, hi vọng người tìm có thích hợp, không cần dẫn tới trên người nàng. Tề Sách ra vẻ đạo mạo, tùy người xử trí."

Nói xong rời đi.

Từ Yến đợi chung quanh triệt để an tĩnh mới khiêng Tề Sách về thư phòng của mình.

Gần một canh giờ sau, Tề Sách mới tỉnh lại.

Thấy trước mắt là giá sách chĩnh tề, phát hiện mình đang dựa lưng vào ghế ngồi, Tề Sách bỗng bật dậy.

"Đã tỉnh?" Từ Yến nghe động tĩnh, từ trước cửa sổ xoay người, vì che bóng mà đứng nên ngũ quan có vẻ mờ mờ không rõ.

Sắc mặt Tề Sách thay đổi mấy lần, cuối cùng bình tĩnh lại, ngồi xuống, đưa tay rót cho mình chén trà, khẽ cười: "Là người cứu nàng? Nàng đâu? Đừng nói đang trên giường người."

Nhẹ nhàng nói một câu, khác hoàn toàn con người Tề Sách trước đây.

Mười mấy năm giao tình, Từ Yến không rõ sao Tề Sách biến thành như vậy, nhẫn nhịn lửa giận chất vấn: "Sao lại hại nàng?"

Tề Sách bình tĩnh ngẩng đầu: "Vì ta thích nàng, vì ta muốn cưới nàng, vì nàng không chịu gả. Vân Thăng, ta biết thủ đoạn của ta không sáng rọi, cũng không muốn biện minh. Người thích nàng phải không? Có phải muốn giúp nàng hả giận? Ta cho người vài chủ ý, trước tiên không thể làm hỏng thanh danh của nàng, vậy người có thể tùy tiện giả tạo tội danh đưa ta vào tù, cũng có thể âm thầm giết ta, hoặc..."

Lời chưa dứt đã bị Từ Yến đánh một quyền vào mặt.

Tề Sách duy trì tư thế quay đầu, chờ một lát, nhìn tấm thảm trải trên mặt sàn dưới chân: "Đánh đủ rồi sao?"

Từ Yến không thể tin nhìn Tề Sách, trước nay chưa từng thất vọng: "Rốt cuộc người xảy ra chuyện gì?" Cái kia thiếu niên tài nghệ xuất chúng hiện

ngang đứng trên sân luyện võ, cái kia thư sinh ôn thuận tự tin đối đáp trước mặt đại nho, sao đột nhiên biến thành dạng này?

Tề Sách không trả lời, lau vết máu bên khóe miệng, chậm rãi đứng lên: "Thế Tử muốn bắt ta, Bá Ngọc ở nhà tùy thời cung kính chờ đợi."

Hắn thông dong rời đi, không có ai ngăn cản.

Hứa gia lặng lẽ trở về: "Vương gia, Tề Sách đi rồi, nhìn hắn là cùng thế tử động thủ quá."

Từ Tấn nhẹ nhàng "Ân" một tiếng.

Hứa gia lộ vẻ nghi hoặc, hắn cho rằng vương gia hội châm chọc hai câu, lại phát hiện thần sắc Từ Tấn vẫn như thường.

Vì Lục điện hạ sao? Vương gia thân làm huynh trưởng, cảm động lây?

"Đêm nay lại đi Phó gia một chuyến, thôi một lần hương là đủ."

"Dạ, thuộc hạ hiểu." Hứa gia thấp giọng đáp ứng, thấy Từ Tấn không có chỉ thị gì khác mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Phù Cừ viện.

Đêm khuya tĩnh lặng, Phó Dung không có nửa điểm buồn ngủ.

Trong phòng lưu lại một chung đèn, nàng khép áo tựa vào đầu giường, cầm gương nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve phía trên môi.

Vết máu sâu như vậy nhìn như muốn xuất huyết, khi nào mới tan a?

Đang phát sầu, bên ngoài truyền đến tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng, Phó Dung cười lạnh, nàng biết Từ Tấn không có hết hy vọng, quả nhiên lại tới nữa!

Vội vàng cất kỹ chiếc gương, Phó Dung lặng lẽ kéo chăn nghiêng người nằm xuống, giả bộ ngủ.

Đêm nay không cho hăn một ấn, nàng sẽ không mang họ Phó

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Editor: Campham

Khi Từ Tấn tới thấy phòng Phó Dung vẫn sáng đèn, nên nghĩ nàng lại ở trên giường giày vò tầm phào, tim không khỏi đập nhanh, đặc biệt cẩn thận bước vào phòng, ai ngờ trong phòng im ắng, loáng thoáng thấy dáng người yếu điệu nằm nghiêng sau màn lụa mỏng.

Từ Tấn tiếc nuối vì không thấy được đùi ngọc, một lát nàng tỉnh, hăn không thể xằng bậy, đại khái đêm nay không chiếm được tiện nghi rồi.

Nàng vừa bị kinh hãi lớn như vậy, hăn lại nghĩ đến cái kia thì cũng không hợp thời.

Thuần thực vén màn lụa lên, Từ Tấn cúi người, định nhân lúc nàng ngủ trộm ngó nhiều một chút. Từ Tấn đưa tay, định vén những lọn tóc đen huyền che khuất nửa khuôn mặt ra phía sau.

Phó Dung vẫn chờ hăn tới gần.

Cảm giác tay kia đang dần tới gần mặt mình, Phó Dung đột nhiên mở mắt, kinh hãi khẽ gọi một tiếng, móng tay được cắt tỉa gọn gàng không chút lưu tình cào lên mu bàn tay Từ Tấn để lại ba đạo vết máu vô cùng bắt mắt!

Từ Tấn đau đến mức hít khí, lại sợ kinh động gia đình Phó gia nên bất chấp đau đớn che miệng Phó Dung lại: "Là ta!"

Phó Dung kinh hồn chưa định, ngơ ngác nhìn hăn, đợi Từ Tấn thu tay lại, nàng mới trốn vào chăn khóc nức nở... Một nửa là giả khóc, một nửa là thật sự.

Hăn dựa vào cái gì nhiều lần xâm nhập khuê phòng của nàng? Hăn dựa vào cái gì bóp nàng mạnh như vậy?

Từ Tấn phát hoảng, chân tay luống cuống, biết nàng sợ cái gì nên thấp giọng giải thích: "Đừng khóc, ta cam đoan không chạm vào nàng. Sáng mai ta phải xuất phát, qua đêm nay sẽ không có cơ hội gặp nhau nữa mà lại muốn nói với nàng mấy câu."

"Ta và vương gia có gì để nói? Đừng nghĩ cứu ta một mạng thì muốn làm gì thì làm. Dầu gì ta cũng là nữ nhi tứ phẩm tri phủ, quan gia tiểu thư, vương gia muốn đến thì đến muốn đi thì đi, chẳng phải đem nơi này trở thành nơi phố phường tràn ngập ong đũa bướm lượn sao?"

Phó Dung vừa ủy khuất vừa căm giận lý lẽ.

Nói tới cái này, Từ Tấn liền đui lý, hăn thông minh lảng sang chuyện khác: "Phụ mẫu nàng không hoài nghi chứ? Bên Quận vương phủ nàng yên tâm, nha hoàn kia đã chết, thi thể bị phát hiện cũng sẽ không liên lụy tới nàng, còn Tề Sách..."

Phó Dung vô thức nắm chặt chăn. Đừng nói hăn sẽ giết Tề Sách chứ? Nha hoàn chết không ai truy cứu, nhưng Tề Sách, Tề gia không còn trường tồn, chắc chắn sẽ tra ra manh mối, ngộ nhờ liên lụy đến phụ thân?

Nhưng người bên giường lại im lặng, Phó Dung bĩa môi không thèm để ý Từ Tấn thừa nước đục thả câu. Nếu Tề Sách xảy ra chuyện gì, ngày mai tin tức sẽ truyền khắp ngõ ngách, cần gì đến lượt hăn nói.

Nàng thông minh không mắc mưu, Từ Tấn bất đắc dĩ thở dài, ôn nhu thương lượng: "Nàng xoay người lại, ta sẽ nói sự tình của Tề Sách."

Phó Dung không lên tiếng.

Từ Tấn thử thăm dò đi đỡ bả vai nàng, mới đụng tới, Phó Dung lại vươn tay muốn cào hấn. Từ Tấn vội rút lại, nhìn vết máu trên mu bàn tay, tạm thời từ bỏ ý định chạm vào nàng: "Thôi thôi, nói cho nàng biết vậy, Từ Yến đánh Tề Sách một quyền rồi thả." Nói đến đây thì cười lạnh: "Hôn mê thì luôn miệng gọi tên hấn, thích hấn sao? Nhưng người trong lòng lại không nghĩ thay nàng báo thù."

Phó Dung cũng không mong Từ Yến giúp mình. Việc này nháo lớn đối với nàng không tốt, giao tình giữa Từ Yến với Tề Sách, nhiều nhất cũng chỉ đánh một trận, chẳng lẽ giận dỗi giết Tề Sách? Từ Yến không phải người dễ xúc động.

Nàng rút cổ vào ổ chăn nên Từ Tấn không thấy thần sắc của nàng, đem lửa giận trong lòng phóng tới người Tề Sách: "Nàng yên tâm, Từ Yến làm ngơ nhưng ta nuốt không trôi, qua một thời gian ta động chút tay chân làm hấn không còn tâm tư ám toán nàng. Nhưng nàng phải đành hoàng một chút, hạn chế ra cửa, miễn lại phát sinh phiền toái."

Phó Dung có chút ý động: "Vương gia tính đối phó hấn thế nào?" Nàng hận Tề Sách nhưng lại không có biện pháp thu thập, nếu là Từ Tấn, dưới trướng nhiều cao thủ, nhất định có thể giải quyết mọi việc gọn gàng.

Khóe môi Từ Tấn cong lên: "Nàng xoay người lại, ta mới nói."

Lại chiêu này, Phó Dung cười lạnh: "Trăm công nghìn việc như vương gia, cần gì phí tâm tốn sức với ta?"

Từ Tấn im lặng nhìn chằm chằm nổi mọt trước mắt.

Ban đầu là hấn lấy lý do khó kìm lòng nổi mà cư xử đường đột để tiếp cận, hứa hẹn sẽ vì nàng phụ trách, sau lại bức nàng tâm cơ nên giả ý rời đi. Chờ hai tháng lại không thấy nàng có bất kỳ dấu hiệu hối hận hay thương

tâm, hăn lại nghĩ biện pháp ngư ông đắc lợi, không động lại ôm được mỹ nhân.

Nhưng giờ đây, nàng rõ ràng để bụng đối với Từ Yến, hăn lại không thể phát tiết tức giận.

Từ Yến chỉ hơn hăn cái nghe lời, mọi chuyện đều theo nàng, lời ngon tiếng ngọt dỗ nàng? Được thôi, dù sao những lời này chỉ có nàng với hăn biết, không sợ người ngoài cười nhạo.

Hạ chắc quyết tâm, Từ Tấn hồi tưởng lại những lý lẽ đã chuẩn bị kỹ lưỡng trên đường, vừa định mở miệng, nhìn ánh mắt nàng lại không nói được nữa.

Do do dự dự... Từ Tấn đột nhiên kéo chặn, ôm Phó Dung đặt lên đùi. Mặc Phó Dung giãy giụa, hăn một tay ngăn chặn đùi nàng một tay gắt gao ấn nàng vào trong ngực: "Ta không muốn phí tâm phí sức với nàng, cũng không muốn bị người ta cự tuyệt còn mặt dày dây dưa, nhưng vừa nghe nàng đến Quận vương phủ, lại nhin không được muốn gặp mặt, thấy nàng bị khi dễ, ta bị lửa giận công tâm. Phó cô nương, bản vương thật lòng thích nàng, nàng đáp ứng đi?"

Lần đầu tiên nói những lời này, chẳng sợ chỉ vì dỗ nàng, gương mặt tuấn tú đỏ bừng.

Phó Dung có chút sững sờ, nghĩ tới chuyện giải độc hoàn mà Hứa gia nói, chẳng lẽ, Từ Tấn thực lòng?

Nhưng có tình ý thì sao? Từ Tấn kẻ thù quá nhiều, sống không lâu, hưởng chi hăn ỷ thế hiếp người, một chút cũng không tôn trọng nàng, thích bức nàng lộ ra cái trán, còn dùng khí lực bóp nàng...

Nhìn thế nào đều không phải lương phối.

"Vương gia ưu ái, dân nữ chịu đựng không nổi, cầu vương gia thả ta xuống. Vương gia như vậy, có khác gì Tề Sách?"

"Nàng ngồi dậy nói chuyện, ta sẽ thả." Từ Tấn nhíu mày nhìn chân ngọc lộ bên ngoài, quần lót mặc nguyên vẹn, buồn cười nhắc chân lên: "Mặc chỉnh tề như vậy là biết ta sẽ đến?"

Hắn khí lực lớn, một phen giật chân từ đỉnh đầu Phó Dung xuống, Phó Dung kinh hãi, lập tức dùng tay che khuất cái mũi, giãy giụa muốn xuống đất: "Ngồi thì ngồi, vương gia buông ta ra trước đã!"

Từ Tấn quay người đặt tiểu cô nương lên giường, không cho nàng cơ hội chạy trốn.

"Nàng lấy quạt làm gì?" Mắt thấy Phó Dung phòng bị lui vào trong xó, không biết từ đâu lấy ra một cái quạt tròn thêu cung nữ đồ che trước mặt, Từ Tấn nghi hoặc hỏi.

Nhắc tới cái này Phó Dung liền sinh khí, hung hăng nguyền rủa một cái.

Nàng đáng thương tội nghiệp trốn trong góc, tóc dài tán loạn mắt ướn sáng ngời, nhìn như nam nhân nhà mình làm chuyện có lỗi, nàng không chịu cho hắn tới gần, chủ tâm giáo huấn.

Giáo huấn?

Từ Tấn cúi đầu nhìn tay, lại nhìn quạt tròn, đột nhiên hiểu, nhin cười: "Để lại dấu sao?"

Lời vừa nói, Phó Dung một đôi mắt đẹp càng thêm rạng rỡ sinh huy.

Cô nương này, gạt người thì thiên y vô phòng, phảng phất giống như bầm sinh đã biết đối phó với nam nhân, đồng thời non nớt như trẻ con, vì một việc nhỏ mà nổi giận dùm dùm. Trái tim Từ Tấn lại mềm nhũn:

"Cho ta xem thế nào, lúc ấy chỉ muốn đánh thức nàng, không chú ý khí lực."

"Không cần!" Phó Dung dùng bàn tay rảnh rồi đẩy tay hắn ra, lạnh giọng thúc giục: "Ta không nguyện trèo cao, vương gia đừng nhắc đến chuyện cưới sinh, không còn gì, mời vương gia nhanh chóng rời đi, sau này đừng làm chuyện hủy hoại danh tiết người khác thế này!"

Nàng rõ ràng đang nổi nóng, Từ Tấn không thể làm gì đành thu tay lại, nghiêm túc: "Nàng luôn nói không xứng, vậy dạng cô nương nào mới xứng với ta?"

Phó Dung thuận miệng: "Kinh thành nhiều quý nữ, vương gia cần gì xá cận cầu viễn?" Kệ hắn cưới ai, không phải nàng là tốt.

Từ Tấn chẳng những không tức giận, còn thêm chút hy vọng: "Ta cũng thấy cưới quý nữ kinh thành tương đối thích hợp, vậy đi, đợi từ Hà Nam hồi kinh, ta thay phụ thân nàng đi vòng một chút, cuối năm điều hắn hồi kinh?"

Nếu nàng muốn, hắn thống khoái cho, trước đó nàng vui vẻ cưới về phủ, kết hôn xong sẽ dạy quy củ.

Phó Dung không ngờ Từ Tấn như thế... Hào phóng.

Kỳ thật sau khi định hôn sự cho tỷ tỷ, nàng phát sầu nhất là quan lộ của phụ thân. Muốn gả cho người nọ, thì cả nhà nàng phải chuyển vào kinh mới có cơ hội. Đời này nếu vận làm quan của phụ thân không đổi, dù nàng kì kèo không lấy chồng, vào kinh thì cũng đã mười tám lữ thì, sớm ba năm cũng hơn ba năm cơ hội lớn a, nàng cũng muốn xuất giá lúc tuổi tác thích hợp nhất.

Chỉ là, lúc này nàng tiếp nhận Từ Tấn hỗ trợ, tương đương đáp ứng lời hỏi cưới...

"Thế nào, nguyện ý gả cho ta?"

Phó Dung giật mình phát hiện chẳng biết lúc nào Từ Tấn đã quỳ trước mặt nàng, hai tay chống hai bên ván giường, khuôn mặt tuần tú gần như chỉ cách nàng một cái quạt tròn.

"Ngài..."

"Đáp ứng ta, ta điều phụ thân nàng vào kinh." Từ Tấn nhìn chăm chăm ánh mắt thủy nhuận, dùng ngữ khí ôn nhu nhất dụ dỗ.

Khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ tràn đầy ôn nhu, mắt phượng sáng ngời thẳng tắp nhìn vào sâu đáy lòng nàng, lạnh lẽo căm dỡ nàng. Đầu óc Phó Dung ngừng chuyển động, miệng giật giật...

Từ Tấn lại không chờ nổi nữa, cụng vào trán nàng, giật quạt tròn ra khỏi tay nàng. Phó Dung hoàn hồn, cây quạt đã bị lấy mất: "Ngài..."

"Ta không nhìn, ta nhắm mắt lại." Từ Tấn nhẫn nại dỗ dành, khẽ chạm vào môi nàng, âm thanh nhẹ như nói mớ: "Ta không nhìn, Nùng Nùng, ta tốt với nàng như vậy, nàng cho ta hôn một cái?"

Phó Dung theo bản năng lẩn trốn.

Từ Tấn chấp nhất truy tìm, đụng chạm liên tục gián đoạn, so liên tục thân mật càng tham người.

Phó Dung trong đầu càng ngày càng hỗn độn.

Đây là giao dịch công bằng, tất cả đều phụ thuộc vào một câu của Phó Dung nhưng thật khó có thể lựa chọn, muốn trốn sự giam cầm của hắn, muốn tranh thủ càng nhiều thời gian suy xét,... Từ Tấn lại nghĩ nàng do dự, vui sướng nâng lên mặt nàng, hôn nhẹ một đường từ lông mi đến gò má: "Nùng Nùng, nàng thật thơm, Nùng Nùng..."

Nàng thật thơm, hân chưa thỏa mãn bao nhiêu đã phải buông tay, bỗng nhiên tách chân nàng ra, lê gối tiến lên, bàn tay to nâng mông nàng lên, một tay khác ôm chặt eo nàng, hôn thật sâu.

Phó Dung chống cự, một lát nắm chặt, một lát buông ra, kịch liệt giãy giụa. Cuối cùng, nàng lựa chọn thuận theo.

Từ Tấn ra điều kiện, nàng không thể cự tuyệt, Từ Tấn then quá hoá giận, sau khi hồi kinh có thể ngáng chân phụ thân.

Không cự tuyệt, chỉ có thể tiếp nhận.

Đương nhiên nàng không nguyện ý gả cho hân, nhưng nàng nguyện ý cược một trận, cược tâm nam nhân này. Thắng, nàng là vương phi, thua vẫn là vương phi.

Nàng không muốn gặt hân, là chính hân tự nguyện.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: Campham

Hai tay Từ Tấn bắt đầu không thành thật, Phó Dung bưng tỉnh, vội vàng ngăn lại.

Từ Tấn cũng biết đêm nay chỉ có thể làm tới đây, lưu luyến hôn nhẹ môi nàng, chống cằm lên vai nàng thờ dốc. Bên tai nghe tiếng hít thở dồn dập của nàng, Từ Tấn nuốt nuốt nước miếng, quay người dựa vào đầu giường, ôm Phó Dung trong ngực: "Đồng ý gả cho ta?"

Đồng ý, nên không đẩy hăn ra.

Tâm trạng Từ Tấn rất tốt. Nữ nhân yêu không phải tiền tài thì là quyền thế, hăn đều cho nàng, thời gian dài, còn sầu nàng không động tâm?

Nơi nào đó của nam nhân phong độ hiên ngang, cách xiêm y chống đỡ nàng, Phó Dung không dám lộn xộn, xấu hổ chôn trong ngực Từ Tấn, thuận tiện che khuất dấu móng tay bị hăn bóp.

Sườn mặt đỏ rực lộ ra bên ngoài, Kiều Kiều xấu hổ, Từ Tấn kìm lòng không được lại cúi đầu hôn nàng, không đụng tới mặt, liền hôn lỗ tai nàng: "Không dám nhìn ta? Nùng Nùng yên tâm, về sau muốn gì cứ nói ta biết, chỉ cần làm được, ta đều sẽ cho nàng."

... Hô hấp nóng rực thiêu đốt. Lỗ tai Phó Dung sợ nhất là nhột, vội giơ tay bịt tai lại, Từ Tấn mỉm cười, dứt khoát hôn vào lòng bàn tay trắng mịn. Từ Tấn biết nàng mẫn cảm, mẫn cảm tới mức đời trước cái gì ôn tồn đều

không cần, động hai cái nàng đã chuẩn bị tốt, lại không ngờ tay nàng cũng sợ chạm vào.

"Nùng Nùng, nàng là trời sinh vưu vật." Hãn không keo kiệt khen ngợi.

"Vương gia đừng nói nữa!" Mắt thấy hãn không ngừng chiếm tiện nghi, Phó Dung thấp giọng quở trách, bịt mũi nghĩ từ trên người hãn đi xuống: "Vương gia vừa nói ta muốn cái gì ngài cũng đáp ứng, vậy mời vương gia buông ra, chúng ta hảo hảo trò chuyện, được không?"

Mỹ nhân trong ngực, Từ Tấn luyến tiếc rời xa, ý vào quan hệ đã định, vô lại: "Thế này nói cũng được, ngày mai ta đi rồi, lần sau tái kiến không biết là khi nào, nàng thương ta để ta ôm nhiều một lát?"

Lời ngon tiếng ngọt dỗ nàng cao hứng, cao hứng mới được hôn, nghĩ tới nàng mềm mại nhu thuận, đương nhiên lời dễ nghe nào Từ Tấn cũng có thể nói. Từng cảm thấy cùng nàng quăn quýt mới là khoái hoạt nhất, bây giờ nhìn nàng đùa khí làm nũng, nhìn nàng nguôi giận thuận theo, Từ Tấn mới chân chính cảm nhận được cái gì gọi là giường chiếu chi nhạc.

Hãn một lòng nghĩ nhạc, Phó Dung cũng không nguyện ý bồi hãn. Nam nhân muốn gì cũng chiều, về sau còn đòi đến gì nữa?

"Đến cùng vương gia nghĩ ta là loại người gì? Có thể không để ý lễ nghi quy củ muốn hôn thì hôn, muốn ôm thì ôm sao?"

Cứ bịt mũi thế này cũng không thể nói chuyện, Phó Dung dứt khoát một lần nữa chôn vào hõm vai Từ Tấn, trầm thấp khóc: "Vương gia tôn quý, đáng vẻ đường đường, là lương phối trong mộng của tất cả nữ tử, ta cao hứng khi vương gia thích ta, chỉ ngại không môn đăng hộ đối. Hôm nay vì cưới ta nên vương gia giúp phụ thân ta, ta cảm kích không lời nào có thể diễn tả, là lấy vừa rồi vương gia như thế, ta cũng không phản kháng, nhưng nếu vì vậy mà vương gia nghĩ ta là loại nữ tử vô liêm sỉ, còn không bằng một đao giết ta, miễn cho ta hủy hoại thanh danh nữ tử Phó gia!"

Rốt cuộc nàng cũng thừa nhận từng động tâm với hắn, Từ Tấn không khỏi tự đắc, nghĩ lần đầu tiên nàng bị Tề Sách vũ nhục thì ghê tởm phun, lần thứ hai chính mắt thấy nàng phản nộ tuyệt vọng, liền triệt để hiểu nàng rất giỏi tính kế, nhưng dù sao cũng là nữ nhi trong sạch, coi trọng danh tiết, không thích hắn khinh bạc.

"Là ta thất lễ, Nùng Nùng đừng giận." Lại không dám đường đột, Từ Tấn đặt người ngọc xuống giường, hắn không chút nào lưu luyến mang giày xuống giường, giống lần đầu kéo ghế ngồi nói chuyện với nàng, có chút đòi thưởng mà nói: "Thế này được chưa?"

Hắn áo mũ chinh tề, khuôn mặt khôi ngô, nhìn cũng là quân tử. Phó Dung kéo chăn che khuất đôi chân, lấy quạt che mặt: "Vương gia tự tiện xông vào khuê phòng là hành vi thất lễ nhất, hiện giờ ta đã đáp ứng, sau này vương gia đừng hồ nháo."

Từ Tấn không nguyện ý: "Vậy ta muốn gặp nàng thì làm sao?"

Phó Dung nhíu mày trách mắng: "Vốn dĩ chúng ta không nên ngầm gặp mặt, ban ngày ngẫu nhiên gặp gỡ thì là hết cách, nào có nửa đêm tìm tới? Chẳng lẽ trước đây vương gia từng hành động vô sỉ thế này?"

Tiểu cô nương sóng mắt lưu chuyển, âm thanh kiều kiều mềm mềm, Từ Tấn bị mắng như nghe được âm thanh của tự nhiên, mặt dày: "Trước khi gặp nàng chưa từng có, sau khi gặp nàng, hồn liền bị câu mất. Nùng Nùng, hai ta trời nam đất bắc, ban ngày gặp không được, buổi tối lại thủ lễ, thì sao có hôm nay được nàng đáp ứng?"

"Ngài..." Mặt nam nhân dày hơn tường thành, Phó Dung hung hăng trừng mắt, quay mặt đi nói: "Lười nói chuyện với ngài."

Từ Tấn khó được nàng làm nũng, chỉ muốn nhào tới bữa bãi yêu thương một phen, sợ chọc giận nàng mới kham kham nhin xuống, nhuyển giọng cầu nói: "Nàng nói gì ta đều nghe, nàng yên tâm, chờ nhà nàng vào kinh,

còn sợ ban ngày không gặp được sao, tối ta sẽ không quấy nhiễu nàng nữa."

Phó Dung mắt liếc nhìn hắn: "Lời này thật chứ?"

Từ Tấn cười nói: "Đường đường là một vương gia, ta còn lừa nàng? Không tin cứ nhìn tương lai sẽ biết."

Phó Dung khẽ hừ, buông mi nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên thở dài: "Vương gia, chúng ta thế này, có phải là tư định chung thân?"

Tư định chung thân không phải là từ hay, Từ Tấn hiểu nàng băn khoăn cái gì, trình trọng cam đoan: "Cuối năm nhà nàng vào kinh, đầu xuân năm sau ta sẽ tìm cơ hội hướng phụ thân nàng hỏi cưới, lệnh tôn đáp ứng, ta sẽ tiến cung cầu phụ hoàng tứ hôn, bảo quản quan cảnh vô cùng náo nhiệt."

Đầu xuân a?

Sớm như vậy, chẳng phải nàng rốt cuộc không thoát khỏi hắn?

Phó Dung cắn môi, khó xử nhìn hắn: "Trẻ chút không được sao? Phụ thân luyện tiết tử muội chúng ta, tử tử mười sáu tuổi mới xuất giá, đệ đệ lại còn nhỏ, ta muốn bồi hấn hai năm, sau này thành gia khó có thể mỗi ngày nhìn hắn."

Từ Tấn hiểu nàng coi trọng người nhà nhưng hắn chờ không được, ôn nhu giải thích: "Năm sau ta hai mươi, hai năm nay phụ hoàng đã thúc ta thành thân, không thể kì kèo thêm. Nùng Nùng không cần lo, vương phủ chỉ có hai người chúng ta, nàng có thể thường thường tiếp đệ đệ đến vương phủ, ta và nàng cùng nhau chiếu cố hắn."

Nam nhân sắc sảo như biến thành người khác, Phó Dung không khỏi cảm khái trình tiết đối với nữ tử quan trọng, cùng một người, kiếp trước vì

từng gả mà chịu hờ hững, hiện tại nói thật dễ nghe... Vừa nghĩ như thế, Phó Dung càng thêm yên tâm thoải mái.

"Vương gia thật tốt." Phó Dung cảm động nhìn nam nhân, cướp lời Từ Tấn: "Chỉ là, có thể chờ sau khi ta cập kê mới nghị hôn? Ta biết mình không biết điều nhưng ta thật sự muốn bên người thân thêm một chút. Nghe nói kinh thành nhiều nơi chơi vui, chưa xuất giá, còn có thể chung quanh dạo chơi, thành vương phi, không thể tùy tâm sở dục."

Cuối tháng 10 là sinh nhật nàng, nếu Từ Tấn đáp ứng, nàng còn gần một năm để dùng.

Từ Tấn nhú mào, suy nghĩ một chút: "Chúng ta có thể đính hôn trước..."

"Đính hôn cũng không thể ra ngoài chơi" Phó Dung tội nghiệp nhìn hắn: "Năm ngoái tỷ tỷ định thân, đến giờ chỉ ra ngoài một lần, vương gia là nam nhân cũng không biết gian khổ của nữ tử."

Nàng ủy khuất, phảng phất hắn không đáp ứng nàng sẽ khóc, Từ Tấn bắt đầu dỗ: "Tốt, vậy đợi qua sinh nhật nàng ta lại tìm phụ thân nàng."

Phó Dung nhất thời cao hứng, mắt cười cong cong.

Từ Tấn theo sát nhắc nhở: "Nhưng nàng không được lại chung quanh trêu chọc nam nhân, mặc kệ vô tình hay cố ý, ta mà biết sẽ lập tức cưới nàng về nhà." Hắn không quên kinh thành còn có một An vương, kiếp trước An vương ngại thân phận nàng mới không động tâm, đời này ai biết nàng sẽ hấp dẫn bao nhiêu tầm mắt huân quý đệ tử? Người khác hắn không sợ, chỉ có An vương làm hắn không yên tâm.

Phó Dung tươi cười hơi liếm, cố ý phẫn nộ trừng hắn: "Vương gia có ý gì?"

Từ Tấn hừ lạnh, không trả lời, ngó nhìn bên ngoài, không nguyện tiếp tục lãng phí thời gian, mắt phượng mỉm cười: "Cái gì ta cũng đồng ý rồi, giờ ta phải đi, nàng lại đây ta nhìn kỹ nàng một chút?" Nàng để ý như vậy, chẳng lẽ nhân trung bị hấn bóp hồng rồi? Từ Tấn muốn xem thử.

Phó Dung nhìn ra tính toán của hắn, lạnh mặt nói: "Tuy ta đáp ứng nhưng có chút quy củ vẫn phải thủ. Vương gia thật thích ta thì phải tôn trọng ta, sau này không thể động tay động chân."

"Đây là quy ước sao?" Từ Tấn mắt phượng híp lại, ẩn chứa nguy hiểm.

Phó Dung có chút sợ nhưng nàng không nghĩ quá thân cận thân thể với Từ Tấn, vì vậy cả gan hỏi ngược: "Vương gia không đáp ứng?"

Mặt Từ Tấn không biểu cảm, đứng dậy rời ghế, thấy Phó Dung cảnh giác ngửa cổ nhìn theo giống như nao con tùy thời lẫn trốn, Từ Tấn bật cười: "Nàng không chọc ta sinh khí, cái gì ta đều đáp ứng, nàng giận ta, ta không nở thương nàng, sẽ có một chút trừng phạt."

Nói xong cúi người quỳ xuống giường, bắt lấy cổ tay Phó Dung, nhìn thẳng vào mắt nàng: "Lúc này là phạt nàng hôm nay kêu tên người khác nhưng còn một chuyện nàng chọc giận ta, nhớ không?"

Nam nhân bá đạo bức hiếp, Phó Dung lý lẽ tranh luận: "Còn trách ta cào tay ngài, ai bảo ngài bóp ta?"

Từ Tấn lặng lẽ cười, ghé vào tai nàng nói nhỏ: "Tay là thương nhẹ, thiếu chút nữa đoạn tử tuyệt tôn, nàng nói nên phạt hay không?"

Lúc này Phó Dung mới nhớ!

Thấy nàng nhớ ra, Từ Tấn không có lập tức áp sát đi, mà là đi ra màn lụa.

Phó Dung khẩn trương nhìn chăm chăm hăn, không hiểu hăn muốn làm gì, muốn chạy, trốn được sao?

Đang nghĩ ngợi, trong phòng đột nhiên tối.

Một màu tối đen, nam nhân lại trở về, Phó Dung tránh qua bên cạnh, bị hăn đè xuống đường: "Ta tắt nến, nàng không cần lo bị ta nhìn thấy dấu ấn đi?"

"Thả ta ra!" Thân thể bị ngăn chặn, Phó Dung ra sức đẩy bả vai hăn, chỉ cảm thấy lần này hăn sẽ không dễ dàng thu tay lại.

"Nùng Nùng đừng sợ, ta chỉ hôn nàng, nàng đừng hòng thoát, ngoan ngoãn cho ta hôn..."

Thở nhẹ nói xong câu này, Từ Tấn nâng đầu tiểu cô nương, lại ngăn chặn nàng.

Hăn cam tâm tình nguyện sủng nàng, nàng không thành thật, hăn cũng muốn trừng phạt, miễn cho nàng thị sủng sinh kiều, coi trời bằng vung.

Ban đêm yên tĩnh, nàng phí công giãy giụa, là hăn cường thế trấn áp.

Không biết quá bao lâu, Từ Tấn rút cuộc từ trên người Phó Dung dời đi, vừa mang giày vừa dặn dò: "Ta đi rồi, nàng đừng để ý đến Tề Sách, hăn dám chạm vào nàng, tự nhiên không có kết cục tốt."

Phó Dung nhắm mắt, thở gấp như người mới vận động mạnh.

Từ Tấn hưởng thụ nghe một lát, hôn một cái: "Nàng cũng thích phải không? Ta mong lần sau gặp lại nàng sẽ không chọc ta sinh khí."

Phó Dung không hề nhúc nhích, âm thầm nắm chặt đệm giường.

Hăn đắc ý cái gì? Có bản lĩnh cuối cùng cũng chết sớm?

Nàng chờ ngày đó.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Hôm sau tỉnh dậy, việc đầu tiên Phó Dung làm là sờ chiếc gối nhỏ bên cạnh giường.

Không ngờ thoáng cái đã đụng phải vật gì đó.

Phó Dung nhú mày, quả nhiên là khối ngọc bội văn long của Từ Tấn.

Nghĩ tới chuyện bị hãm hôn xem chút nghệt thờ tối qua, Phó Dung giận dữ nhét ngọc bội xuống dưới gối, cầm gương nhỏ kiểm tra môi.

Da Phó Dung trắng chẳng kém làn da non nớt của Quan ca nhi bao nhiêu nên dấu móng tay dù nhạt rất nhiều vẫn nhìn thấy rõ ràng. Phó Dung áo nã đập giường, hờn dỗi một lát mới soi gương lại, dùng móng tay cái sờ sờ, phát hiện nguyệt nha ấn Từ Tấn lưu lại còn lớn hơn nàng hai vòng, nhất thời mắng Từ Tấn cầu huyết phun đầu.

Nhưng mắng thế nào cái dấu đó vẫn còn.

Vết sẹo trên người có thể dùng y phục che giấu, vết thương trên trán có thể dùng hoa điền hoặc son phấn che giấu nhưng dưới mũi, nàng phải làm sao?

Sau khi rửa mặt, Phó Dung đưa lưng để nha hoàn xoa bóp lưu thông máu vừa phân phó: "Mai Hương nói với phu nhân hai ngày này ta không dùng cơm ở tiền sảnh, chú ý đừng để Nhị thiếu gia nghe, miễn cho hãm nhiều chuyện."

Trên dưới Phó phủ ai ai cũng biết tính tình tam cô nương, Mai Hương nhin cười đi tới tiền viện.

Còn một lúc nữa mới tới bữa sáng, vợ chồng Phó Phẩm Ngôn cùng bồi Quan ca nhi, nghe Mai Hương đến báo, Phó Phẩm Ngôn buồn bực hỏi thê tử: "Bóp thành cái dạng gì?" Hôm qua nữ nhi kiên trì không chịu cho lang trung xem, hẳn muốn xem, cũng bị đuổi ra ngoài.

Kiều thị vừa tức vừa cười: "Thiếp cũng không thấy, may mắn ngày thường Lan Hương hầu hạ tốt, nếu không khẳng định sẽ bị phạt."

"Không đánh đòn!" Quan ca nhi nghe hiểu hai chữ bị phạt, mau chóng chạy đến bên giường, che mông khẩn trương nhìn mẫu thân.

Trẻ con ba tuổi đáng yêu, lúc quậy phá cũng làm Kiều thị nổi nóng, giống Phó Thần hồi nhỏ, không tránh khỏi bị đánh hai cái.

Phó Phẩm Ngôn cười ha ha: "Quan ca nhi thật thông minh, lát ăn cơm xong con qua chơi với Tam tỷ tỷ." Tránh đại nhân bọn họ, không đến nổi ngay cả đệ đệ cũng không chịu gặp?

Vì thế Phó Dung vừa ăn sáng xong, Kiều thị liền phái nhũ mẫu bế Quan ca nhi tới.

Phó Dung mau chóng phân phó Lan Hương dọn dẹp giấy bút trên bàn thấp, lại mệnh Mai Hương trông Quan ca nhi để nhũ mẫu về trước.

"Tam tỷ tỷ!" Quan ca nhi chập chững bước vào, thấy Phó Dung nằm trên giường thì lon ton chạy tới.

Phó Dung vốn còn do dự có nên dùng quạt tròn che giấu, vừa thấy đệ đệ, lập tức vút dấu móng tay ra sau đầu. Tổ ý bảo hai nha hoàn đi xuống, nàng khom lưng bế đệ đệ lên giường, hôn một cái: "Sao Quan ca nhi tới đây?"

"Nhớ tỷ." Thường được cha mẹ, huynh trưởng và các tỷ tỷ dỗ dành nên miệng lưỡi Quan ca nhi chẳng những ngọt liêm, ánh mắt còn chớp chớp, đưa tay sờ dưới mũi Phó Dung, mắt to tràn đầy hiếu kỳ: "Chỗ này đỏ!"

Phó Dung khổ mặt, ủy khuất kể với đệ đệ: "Bị người ta bóp, rất xấu phải không?"

Quan ca nhi nhìn kỹ tỷ tỷ, lắc đầu, dùng ngón tay mập mạp sờ soạng hai cái, nhỏ giọng hỏi: "Có đau không?"

Tim Phó Dung mềm nhũn, sợ đệ đệ lo lắng, cười nói: "Không đau, Quan ca nhi có muốn không, tỷ tỷ cũng bóp người một cái."

Quan ca nhi nhìn chăm chăm dấu hình mặt trăng trên môi một lát, chờ mong gật đầu.

Phó Dung nhẹ nhàng ấn một cái lên bàn tay ú na ú năn của bé, tạo ra một hình mặt trăng nhỏ ửng đỏ. Quan ca cực kỳ vui vẻ ngó nhìn, bắt chước bộ dáng Phó Dung tự ấn vài cái, lại ấn ấn lên mu bàn tay Phó Dung.

Phó Dung cố ý trốn tránh không cho bé làm, Quan ca nhi nóng nảy vờn quanh tỷ tỷ.

Tỷ đệ chơi vui vẻ thẳng đến hoàng hôn, Phó Dung mới giờ quạt tròn luyện tiết tiền đệ đệ về chính viện.

Qua hai ngày, dấu móng tay cũng triệt để biến mất.

Phó Dung vô cùng cao hứng soi gương, cài chiếc trâm Bích Tỳ Thái Địch lúc trước mua ở Như Ý trai đi tới chính viện dùng bữa sáng.

Kiều thị thấy cuối cùng nữ nhi cũng lộ diện, sáng giọng: "Chút vết thương nhỏ đã trốn, ai dưỡng người thành loại tính tình này?"

Phó Thần cười nhạo, chua chua nói: "Không phải bị mọi người chiều ra sao."

Phó Dung cười hì hì gắp cho ca ca một miếng thịt bò: "Cũng có một phần công lao của ca ca, ta nhớ hồi nhỏ chơi trong vườn hoa bị muỗi đốt, ca ca liền đập chết con muỗi đó, võ nghệ thật siêu quần."

Phó Thần chớp mắt: "Sao huynh không nhớ? Muội năm mơ sao?"

Phó Dung hừ một tiếng, quay đầu dõ dẽ dẽ.

Phó Phẩm Ngôn nhìn trưởng tử, nghĩ tới một chuyện: "Hôm nay không phải là ngày kiểm tra định kỳ mỗi tháng ở võ quán sao? Có năm chắc không?" Cuối tháng thê nữ xuất phát, trưởng tử đồng hành, thuận tiện lưu lại kinh thành tham gia kỳ thi tuyển chọn thị vệ. Phó Phẩm Ngôn rất coi trọng tiền đồ của trưởng tử: "Một lát ta đi với con."

Phó Thần tràn trề tự tin: "Phụ thân yên tâm, nhất định nhi tử sẽ đậu thủ khoa."

Phó Dung thưởng thức canh cá trích, sau khi lau miệng, khờ dại hỏi: "Ca ca đánh thắng được Lương đại ca?"

Tay Phó Uyển đang gắp đồ ăn khựng lại, mặt chậm rãi đỏ.

Phó Thần tiếc nuối lắc đầu: "Hắn luyện võ từ nhỏ, ta khởi đầu chậm hơn, thêm mấy năm có lẽ có cơ hội, bất quá mấy ngày trước lão gia tử phái hắn ra ngoài làm việc, tỷ thí lần này hắn không có phần."

"Chuyện gì?" Phó Dung tò mò hỏi.

Kiều thị thấy trưởng nữ không được tự nhiên, hung hăng trừng mắt nàng một cái: "Ăn cơm của con đi, cả ngày nhiều chuyện."

Phó Dung bĩu môi: "Con đi hỏi Ánh Phương, lâu chưa gặp nàng."

Kiều thị không dễ bị gạt: "Muốn xem ca ca con tỳ thí sao? Con ngoan ngoan ở nhà cho ta, một đám tiểu tử múa đao lộng thương, có gì hay mà xem?"

Mẫu thân quản giáo nghiêm khắc, Phó Dung nhìn phụ thân cầu xin.

Phó Phẩm Ngôn định mở miệng, chân trái bỗng bị một cái giày thêu hung hăng nghiền trụ, bất đắc dĩ: "Nùng Nùng nghe lời, ở nhà giúp nương trông đệ đệ."

Ngoài miệng nói vậy nhưng ánh mắt lạng lẽ nháy một cái.

Phó Dung ngẫm hiểu, không nhắc lại nữa, giả trang giận dữ hồi Phù Cừ viện, nửa đường vụng trộm chạy tới cửa chính. Phó Dung nhanh chóng chui vào xe ngựa Phó Phẩm Ngôn đã chuẩn bị, quay đầu nói với Lan Hương: "Người mau lên, đừng để nương nhìn thấy." Nhất định mẫu thân tiễn phụ thân ra cửa.

Có Phó Phẩm Ngôn cho phép, Lan Hương cũng hưng phấn lên xe.

Không bao lâu, phụ tử Phó Phẩm Ngôn cũng đi ra. Phó Thần nhảy lên ngựa, Phó Phẩm Ngôn nhẹ giọng nói với thê tử: "Lương gia sẽ chuẩn bị cơm trưa nên chúng ta không về."

Kiều thị oán giận: "Vậy chàng uống ít rượu thôi, ăn xong về sớm một chút." Khó được ngày trượng phu nghỉ công ở nhà.

Phó Phẩm Ngôn cười cười, quay người đi tới xe ngựa, Kiều thị nghĩ đuổi kịp, Phó Phẩm Ngôn nhìn mặt trời phía đông khuyên nàng: "Mau về đi, nắng càng ngày càng gắt."

Trượng phu ôn nhu săn sóc, Kiều thị đợi xe ngựa xuất phát, mới dẫn nha hoàn vào nhà.

Trong xe ngựa, Phó Phẩm Ngôn nghiêm mặt dặn dò Phó Dung: "Đây là ở Tín Đô, tới kinh thành con phải nghe lời nương, bằng không về sau đừng hòng ta lại dung túng."

Phó Dung cực kỳ ngoan ngoãn: "Phụ thân yên tâm, nữ nhi hiểu rõ, tới Lương gia, con cùng Ánh Phương ở lâu hai nhìn lén, không để mọi người ở dưới nhìn thấy." Loại việc này nàng và Lương Ánh Phương không phải lần đầu, phụ thân biết mới nguyện ý dẫn nàng theo.

Phó Phẩm Ngôn lạnh lùng lại nhìn Lan Hương: "Không được rời tiểu thư nửa bước, có chuyện gì ta sẽ bán người."

Lan Hương lập tức quỳ xuống, thề thốt sẽ trông chừng tiểu thư.

Phó Phẩm Ngôn không nói thêm gì nữa, nhắm mắt dưỡng thần. Đợi quản gia nói thê tử biết, thê tử lại giáo huấn hãnh thê nào đây?

Khóe miệng nam nhân khẽ vênh lên, xe ngựa cũng từ ngõ phía đông ra ngoài.

Cuối hẻm phía Tây, Từ Yến thấp giọng phân phó đầy tớ: "Xem Phó đại nhân đi đâu rồi đến quán trà báo ta."

Quán trà thê tử thích đến chỉ có một, người nọ không cần hỏi nhiều, lập tức đi theo xe ngựa Phó gia.

Từ Yến nhìn cổng lớn Phó gia, khe khẽ thở dài.

Hắn nhớ hôm nay Phó Thần được nghỉ nên định đến Phó gia bái phỏng, có lẽ có cơ hội được gặp nàng, không ngờ nhất thời do dự lại thấy nàng vụng trộm chui vào xe ngựa, xem tình hình, rõ ràng là trốn mẫu thân theo cha huynh ra ngoài chơi, cơ trí hoạt bát.

"Vân Thăng, Vân Thăng giúp ta..."

Ngày đó, lời nàng nói khi thần trí mơ hồ lại vắng vắng bên tai.

Lúc ấy nghe là đau lòng phần nộ, hiện tại Từ Yến chỉ thấy tim đập nhanh hơn, miệng đắng lưỡi khô.

Nàng hẳn là thích hẳn? Nên mới gọi tên chữ của hẳn thuần thực thân mật như vậy, phảng phất hai người đã là vợ chồng.

Chỉ cần xác nhận rõ ràng, hẳn lập tức liền xin phép cha mẹ, đến nhà hỏi cưới.

Lương gia.

Nghe Phó Dung tới, Lương Ánh Phương lập tức theo tổ phụ và phụ thân cùng ra đón, sau khi chào hỏi Phó Phẩm Ngôn liền kéo Phó Dung đi đến gian phòng ở lầu hai chỗ võ đài, bên trong đã sớm chuẩn bị đồ ăn vặt, trà nước.

Phó Dung cười nàng: "Có phải mỗi lần đại tái người đều trốn ở đây nhìn lén a?"

Lương Ánh Phương đứng bên cửa sổ, đâm mấy lỗ nhỏ trên cửa sổ, hả hê nói: "Đúng vậy, có điều hôm nay có người nên Lý thúc phải làm một cánh cửa sổ."

Phó Dung buồn cười nhìn bốn cái lỗ nhỏ trên cửa sổ, cuối năm nàng phải vào kinh, Lương Ánh Phương gả cho Tam thiếu của Viên gia ở Tây Bắc, hai người chỉ còn nửa năm này để vô tư đùa giỡn.

"Ánh Phương, tháng sau đại ca nhà đại bá của ta thành thân, ta phải đến kinh thành, người thích lễ vật gì không, ta sẽ mua cho người." Nàng nắm tay tử muội tốt nói.

Lương Ánh Phương không hứng thú nhiều với lễ vật, tò mò hỏi nàng: "Vậy khi nào người về?"

Phó Dung cũng không biết cụ thể: "Khoảng cuối tháng 5 hoặc đầu tháng 6."

Lo lắng nàng lại bị Tề Sách ám toán, mẫu thân muốn nàng lưu lại Hầu phủ. Phó Dung cũng muốn lưu lại kinh thành nhưng đó là cả nhà cùng dọn qua, chỉ mình nàng, nàng sẽ nhớ mọi người, không có cha mẹ bên người, muốn ra ngoài nàng phải được đại bá mẫu Hầu phu nhân Lâm thị đồng ý. Đời trước, tuy Phó Dung chỉ ở Hầu phủ năm tháng, lại không thiếu cảm nhận được lão thái thái và Lâm thị mật mờ khinh thường.

Cha mẹ không đi, nàng chính là ăn nhờ ở đậu, làm gì cũng bó tay bó chân.

Nên Phó Dung đã quyết uống xong rượu mừng liền về với mẫu thân.

Hai người vừa lột hạt dưa vừa trò chuyện, trò chuyện một chút bên ngoài đột nhiên náo nhiệt. Không cần Lương Ánh Phương nhắc nhở, Phó Dung lập tức nhích đến gần cửa sổ, xuyên qua hai lỗ nhỏ nhìn ra ngoài.

Hai mươi thiếu niên cường tráng đứng trên sân luận võ, phóng tầm mắt, nhìn ca ca nhà mình thế nào đều là yếu nhất.

Lương lão gia và Phó Phẩm Ngôn song song ngồi trên võ đài, phụ thân Lương Ánh Phương và Lương đại lão gia chủ chủ trì tỷ thí.

"Sao hắn tới đây?"

Lương Ánh Phương nghi hoặc lên tiếng, Phó Dung bản năng nhìn về phía cổng viện, liền thấy Từ Yển mặc cẩm bào thiên thanh mây văn đi vào, khuôn mặt khô ngô đắm chìm trong ánh nắng, ôn nhuận như mã ngọc hiện thế.

Thân phận hẩm tôn quý, Phó Phẩm Ngôn và Lương lão gia tử đều đứng dậy nghênh đón.

Từ Yến khiêm tốn có lễ, sau khi ngồi xuống, lơ đãng ngẩng đầu, tầm mắt chậm rãi đảo qua một cánh cửa sổ trên lầu hai.

Phó Dung không tự chủ được trốn tránh, âm thầm cắn môi.

Không phải tên này cố ý tới tìm nàng chứ?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Editor: Campham

Thứ tự vòng đầu tiên luận võ so chiêu, hôm qua đã xác định

Lương Ánh Phương thì thầm với Phó Dung: "Ca ca người và Phương sư huynh sắp thứ hai từ dưới lên."

"Người xem đi, tới phiên họ thì gọi ta." Mục đích của Phó Dung là tới xem ca ca thi thố, không có Từ Yến nàng còn nhiệt tình xem, hiện tại thì cụt hứng ngồi cắn hạt dưa.

Nhìn Lương Ánh Phương tùy tiện cầu thả, thật ra là người rất tâm lý, thấy Phó Dung đột nhiên không còn hưng phấn lúc đầu, lại thỉnh thoảng phát hiện Từ Yến nhìn về hướng các nàng đang trốn, dần dần hiểu được, rời cửa sổ, nhích đến gần người Phó Dung nói nhỏ: "Từ Yến tới nhìn người?" Nàng tự biết lượng sức, Từ Yến tuyệt không xem trọng mình.

"Nói nhảm." Phó Dung ném vỏ hạt dưa vào Lương Ánh Phương.

Lương Ánh Phương xì một tiếng, phất tay tỏ ý bảo Lan Hương và nha hoàn của mình ra ngoài, nhìn chăm chăm Phó Dung: "Còn giả trang với ta. Nhưng con người Từ Yến không sai, bộ dạng tốt, gia thế tốt, theo đuổi đến mức này hẳn là thật lòng, người không cảm động? Người mà nguy biến ta sẽ đuổi người ra ngoài, ta có bí mật gì cũng không có giấu người."

Đây cũng là nói thật.

Sau này, Lương Ánh Phương thích tam thiếu gia của Viên gia, người mời Lương gia áp tải hàng hóa, không chút nào giấu diếm nói cho nàng biết.

Phó Dung nghĩ ngợi một lúc, dù gì cũng bị phát hiện, còn giấu giếm chắc chắn sẽ ảnh hưởng tình bằng hữu, phát sầu nói: "Hình như hẳn thích ta nhưng ta không thích. Người nghĩ xem, Từ Tịch giao hảo với Tề Trúc, Tề Trúc vì chuyện trong tiết Nguyên Tiêu mà giận chó đánh mèo ta, Từ Tịch không oán ta mới lạ? Hôm đó người không đi, không thấy Từ Tịch trừng ta thế nào đâu."

Lương Ánh Phương giận dữ: "Nàng bị thương liên quan gì người, chính mình không được lại chửi bới người khác, thật là, thật là xứng đáng!"

Phó Dung cúi đầu cắn hạt dưa.

Lương Ánh Phương nghĩ tới chuyện Phó Dung mà gả vào Quận vương phủ, sống chung với cô em chồng bá đạo, không nói đạo lý, không biết sẽ chọc ra bao nhiêu chuyện phiền lòng: "Người nghĩ vậy được rồi, đừng thấy Từ Yến tốt mà cầm đầu vào, nghe nói hẳn rất sủng muội muội, ngộ nhờ tương lai cãi nhau với Từ Tịch, ai biết hẳn bênh ai?"

Phó Dung cười trộm: "Vậy sau khi tỷ tỷ ta đến nhà người, người và tỷ tỷ ta cãi nhau, Lương đại ca giúp ai?"

Lương Ánh Phương tức đến cốc trán Phó Dung một cái: "Tưởng ta giống Từ Tịch, có tẩu tử như Uyển tỷ tỷ ta cầu còn không được, khi đó ta sẽ giúp Uyển tỷ tỷ khi dễ ca ca! Đáng tiếc ta không còn ca ca để người cũng... A, Nùng Nùng thấy tam đường huynh của ta thế nào?"

"Phi!" Phó Dung nhéo lỗ tai Ánh Phương: "Nói bấy nữa ta không để ý tới người!"

Nàng thấy tam đường huynh của Lương Ánh Phương rồi, đen thui, không biết cao hơn Lương Ánh Phương bao nhiêu, nàng thật chướng mắt.

Lương Ánh Phương nhảy nhảy như con thỏ, dán ở cửa sổ tiếp tục nhìn lên các sư huynh tỷ thí.

Mặt trời lên quá ba sào thì tới Phó Thần lên sân khấu.

Phó Dung hưng phấn theo dõi.

Bình khí Phó Thần am hiểu nhất là thương cửu khúc, đầu giáo như xà, lưỡi giáo sắc bén, lúc công lúc đâm lúc chém, lúc đỡ lúc quăn. Hắn bước sà, bạch y như tuyết, đầu giáo Hồng Anh nhảy múa làm người xem hoa cả mắt, một mảnh lặng ngắt như tờ, chỉ còn âm thanh luận võ trên võ đài.

Phó Dung lòng đầy kính nể tự hào, lúc Lương Ánh Phương đến Phó phủ xem cá thường vừa tấm tắc khen vừa lải nhải bên tai nên Phó Dung đổi kỹ thuật bắn kiếm chiêu cũng có phần hiểu biết, chính mình không hội đùa, tốt xấu có thể nhìn ra môn đạo.

"Biết ca ca người lợi hại rồi, thiệt là, kỹ thuật bắn tốt mấy cũng không địch lại ca ca ta." Lương Ánh Phương không chút lưu tình.

Phó Dung hắc hắc cười, kéo tay tỷ muội tốt đứng lên, đi tới dưới bóng cây liễu râm, rải đồ ăn cho cá chép cắn trong hồ.

Trời xanh nước trong, đuôi cá chép cắn qua lại du động, cảnh đẹp ý vui.

"Cô nương, thế tử Quận vương phủ tới."

Thản nhiên yên tĩnh, nha hoàn Lương Ánh Phương bỗng nhiên nhắc nhở.

Phó Dung nghiêng người thấy Từ Yến một mình đi tới, trong mắt kinh hi tung tăng như chim sẻ.

Lương Ánh Phương biết Phó Dung đối Từ Yến vô tình, liền nghĩ kéo Phó Dung tránh đi. Phó Dung nhìn mấy cây liễu rũ xuống mặt nước bên hồ,

gió nhẹ thổi tới, cảnh liễu trong nước huy động, tạo nên quyến rũ quyến rũ sổng.

Với Từ Yến mà nói, nàng chính là cảnh liễu quấy rầy cuộc sống bình tĩnh của hân?

Phó Dung lặng lẽ nhìn Lương Ánh Phương lắc đầu, thấp giọng nói: "Để xem hân muốn làm gì."

Lảng tránh mãi cũng chỉ làm hân nghĩ mọi cách để gặp nàng. Phó Dung không muốn dây dưa, cũng không muốn tiêu sái quay làm Từ Yến nhớ mãi không quên, nàng muốn triệt ẽ chặt đứt ý nghĩ của hân.

Lương Ánh Phương quay người, đưa chén thức ăn cho cá cho thiếp thân nha hoàn: "Mang về rồi đến nhà bếp xem đã chuẩn bị đến đâu rồi. Hôm nay Phó đại nhân đến phủ làm khách, người dọn dọn họ tận tâm chút."

Nha hoàn giòn giã ứng, nhận lấy chén sứ rồi bước nhanh rời đi.

Từ Yến đã đi tới phụ cận, thấy chỉ còn Lan Hương và Lương Ánh Phương bên cạnh Phó Dung, mặt dày mày dạn chấp tay: "Vân Thăng muốn nói mấy câu với tam cô nương, không biết tam cô nương có nguyện ý?"

Phó Dung nghiêm mặt: "Thế Tử có ân, ta còn chưa tự mình xin lỗi, sao dám không ứng? Chỉ là trộm lén nói chuyện thì không hợp lễ, mời thế tử nói ngắn gọn, Ánh Phương, phiền người lưu ý động tĩnh xung quanh giúp ta." Nói xong đi đến một thân liễu gần hồ, cảnh liễu xanh biếc đúng lúc che chắn một thân váy dài xanh ngát.

Lương Ánh Phương nhìn Từ Yến liếc mắt cảnh cáo, cùng Lan Hương chia nhau đi canh gác.

Đợi hai người đi xa, Từ Yến đi tới bên hồ, cách cảnh liễu chăm chú ngắm nhìn dung mạo cô nương hoa nhường nguyệt thẹn: "Tam cô nương,

chuyện ngày đó Vân Thăng tắc trách khiến tiểu nhân nhập phủ, âm thầm mưu hại người. Ta đã xử lý Liên Kiều, Tề Sách cũng không tự hủy tiền đồ, người không cần lo lắng sự tình bị truyền ra ngoài."

"Đa tạ thế tử." Phó Dung thản nhiên: "Ta không muốn nhắc lại chuyện hôm đó, mong thế tử cũng quên đi, thế tử còn lời khác sao?"

Nàng khách sáo xa cách, Từ Yến âm thầm lo âu, nhìn Lương Ánh Phương ở xa xa, xúc động: "Lần đầu gặp nhau ở Trúc Lâm tự, Vân Thăng liền cảm mến, tận mắt thấy tam cô nương bị kẻ ác khi dễ, Vân Thăng vừa đau vừa hận, sau nhiều lần cân nhắc, bạo gan hỏi tam cô nương một câu, không biết nàng có nguyện ý gả cho ta? Nếu Vân Thăng may mắn cưới được cô nương làm thê, nhất định trân trọng nàng như bảo vật."

Thiếu niên từng chữ phát ra từ phế phủ, lòng ái mộ như mặt hồ lăn tăn sóng nước, trong veo thuần túy.

Phó Dung hơi hơi ngẩng đầu, không cho nước mắt tuôn rơi ngoài ý muốn.

Tâm làm từ thịt dù nàng không thâm tình như Từ Yến, Từ Yến tốt với nàng, sao nàng không động tâm? Thử hỏi có nam nhân nào, ngồi đầu giường nghiêm túc cắt móng tay cho nàng, nam nhân nào vì nàng vui vẻ, giận dữ mà nóng ruột nóng gan?

Có lẽ, đời này nàng như nguyện ngồi lên vị trí kia, để nhưng người từng xem thường nàng phải ngược nhìn, có lẽ... Nhưng đời này không có người nào tốt với nàng như Từ Yến.

Nếu nàng không trùng sinh, chắc chắn nàng sẽ hoan hỉ đáp ứng.

Nhưng, từng nếm qua đau khổ khi gả cho hắn, nàng muốn Từ Yến nhưng lại không muốn bà bà và tiểu cô trong Quận Vương phủ.

Nhưng họ là người nhà, giống như nàng không ai quan trọng hơn người nhà, Từ Yến cũng không thể vì nàng không quan tâm người nhà nên nàng không cần hẳn, thứ gọi là cảm tình nàng không hiểu lắm, cũng không hiểm lạ, không có nam nhân nào nàng không rời được.

Nước mắt mới xông lên liền rơi xuống, Phó Dung lạnh giọng: "Được thể tử ưu ái, ta tuy cảm kích nhưng không thể đáp ứng, thể tử nên tìm lương xứng khác. Ánh Phương đang đợi, thứ ta không thể phụng bồi."

Nói xong quay người, chuẩn bị đi ra ngoài.

Động tác nhẹ nhàng như muốn một đi không trở lại, tim Từ Yến bỗng đập nhanh, chỉ cảm thấy hiện tại không níu kéo, về sau sẽ không được gặp lại nàng. Hắn đã quên lời nàng, đã quên lồng ngực bởi nàng cự tuyệt nháy mắt trở nên lạnh lẽo, bước nhanh đuổi theo, chặn trước mặt nàng: "Nàng không thích ta, vì sao nhiều lần gọi Vân Thăng?"

Mặt Phó Dung không đổi sắc: "Ta từng nói lúc ấy thần trí mơ màng, không nhớ đã nói gì, có lẽ ta nghe Túc vương gọi tục danh của thể tử nên vô thức kêu theo."

Sợ hãi không hết hy vọng, Phó Dung ngẩng đầu: "Hôm nay thể tử đến Lương gia, là theo ta tới? Vậy hôm nay đã nói chuyện rõ ràng, ngày sau mời thể tử không cần thêm phiền não cho ta."

"Ta không tin."

Từ Yến nắm chặt tay nàng, bức nàng đối mặt với hắn: "Nàng không thích ta, sao lại khóc khi gặp ta ở nhà nàng? Không thích ta, vì sao khi bị ám toán chỉ gọi tên ta? Tam muội muội, ta thích nàng, nàng đừng lừa ta, nàng nói với ta nàng sợ cái gì, chỉ cần có thể cùng nàng một chỗ, cái gì ta đều nguyện ý."

Hắn không phản bác được lời nàng, cũng không tìm được chứng cứ chứng minh nàng thích hắn, hắn chỉ tin tưởng cảm giác của mình, tin tưởng tình cảm khi lần đầu tiên gặp nàng, tin ánh mắt ngấn lệ ngóng nhìn hắn, tin tiếng tiếng kêu đầy chân thành khi nàng bị hại. Giữa bọn họ nhất định có cái gì làm nàng biết khó mà lui, làm nàng cố ý lạnh lùng cự tuyệt hắn.

"Ta nói lại lần cuối, ta chưa từng thích người, tương lai cũng sẽ không, thế tử không cần tự đa tình!" Phó Dung hung hăng vung tay, Từ Yến nắm chặt không buông, nghe tiếng Lương Ánh Phương và Lan Hương vội vàng chạy tới, lại nhìn thiếu niên một mực khẳng khẳng, Phó Dung nhẫn tâm nâng tay phải.

"Ba", Lương Ánh Phương ngừng bước chân, cũng đánh văng tay Từ Yến ra.

Từ Yến khó tin nhìn Phó Dung.

Đôi mắt đẹp cười rộ lên như tinh quang, lúc này lại lạnh lẽo vô tình như kết băng mặt hồ.

Từ Yến trân trân lùi lại, sắc mặt như hỏa thiêu, tâm rơi vào hầm băng.

Hóa ra nàng không thích hắn.

"Xin lỗi, Vân Thăng thất lễ, Tam cô nương yên tâm, từ nay về sau, ta sẽ không bao giờ phiền nhiễu cô nương."

Một câu rầm thấp, Từ Yến quay người rời đi.

Phó Dung giật giật khóe môi, cuối cùng có mở miệng, nhìn theo bóng dáng nam nhân yêu thương nàng nhất rời đi càng lúc càng xa.

Thật ra nàng muốn nói với hắn vài lời.

Nàng muốn chúc hân tương lai gặp được cô nương biết trân trọng hân, lưỡng tình tương duyệt, hạnh phúc mỹ mãn.

Nàng muốn chúc hân đời này không ưu không sầu, cả đời thuận lợi trôi chảy.

Nhưng, nói ra có ý nghĩa gì?

Nhiều một câu quan tâm, thêm một phần hi vọng.

Qua khúc cua, rớt cuộc nhìn không thấy.

Phó Dung ngẩng đầu.

Ánh nắng xuyên qua lá liễu rơi xuống, nhẹ nhàng nhảy nhót trên khuôn mặt đẹp dễ nỡ nà, lần lượt tái hiện từng cảnh từng khoảng khắc nàng và Từ Yến tình cảnh ý thiếp, ngọt ngào hoặc ưu sầu, cười ngửa xem hoa.

Phó Dung nhắm mắt lại.

Vẽ lông mày tình nghĩa tận, từ đây là người qua đường.

Nàng và Từ Yến, thật sự không còn liên can nữa.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Editor: Campham

Mùng mười tháng năm, Phó Định thành thân.

Tín Đô thành cách kinh thành hơn 500 lí, nếu ra roi thúc ngựa, ba canh giờ là tới nhưng ngồi xe ngựa, một ngày đi hơn trăm dặm nên đến hai lăm tháng tư Phó Thấm Ngôn mới để mẹ con Kiều thị xuất phát, tới kinh thành nghỉ ngơi mấy ngày vừa vặn tới đoàn ngộ.

Kiều thị luyện tiệc trượng phu, càng luyện tiệc nhi tử bảo bối, chuyển đi này là hơn một tháng.

Mỗ đánh canh hai, thấy thê tử ôm nhi tử không chịu ngủ, Phó Phấm Ngôn thở dài: "Nếu không nàng dẫn Quan ca nhi theo đi."

Vì giữ chức ở Giang Nam, núi cao đường xa, con cái lần lượt lớn lên, đứa này có thể đi xa thì đứa kia còn quá nhỏ, thối thoắt mấy chục năm chưa về lại kinh thành. Lần này đích trưởng tôn Phó gia thành thân, họ lại chuyển đến Tín Đô, hãn công vụ quán thân nên bắt buộc thê tử phải đi thay.

Kiều thị hôn nhẹ khuôn mặt nhi tử đang say ngủ, lắc đầu: "Quan ca nhi còn nhỏ, đường xa xóc nảy, người lớn có thể nhẫn, thằng bé sao chịu nổi. Thiếp chỉ sợ thằng bé nhớ mẹ, nửa đêm dậy khóc?"

Phó Phẩm Ngôn ôm lấy bà: "Còn có Uyển tử nhi mà, nàng quên Uyển tử nhi đã từng chiếu cố Tuyên Tuyên rất tốt sao?"

Nghĩ tới trưởng nữ dịu dàng hiểu chuyện, Kiều thị thoáng an tâm, lau nước mắt, đặt nhi tử xuống giường, quay người chôn vào ngực trưởng phu: "Vậy còn người, lần đầu chúng ta tách ra lâu như vậy, người có nhân lúc ta không ở nhà tìm người khác?"

Phó Phẩm Ngôn bất đắc dĩ cười, vừa hôn vừa nói nhỏ: "Vậy tối nay chúng ta thanh toán trước một tháng này luôn?" Năm đứa nhỏ, bốn đứa đã lớn, sao có thể vì ham muốn nhất thời mà chạm vào người khác, thê tử thương tâm con trẻ lại giận lẫy? Một tháng thậm gì so với thời gian mười tháng mang thai.

Kiều thê dưới thân không chờ đợi được giơ chân lên, quần lấy eo ông như dây leo.

Sắp xa cách, hai vợ chồng tự nhiên có trăm loại lưu luyến. Bên Hải Đường viện, Phó Dung hưng phấn ngủ không yên, quần Phó Uyển nói chuyện: "Chúng ta đi rồi, tử tử có nhớ chúng ta không? Ai, nếu tử đi cùng thì vui biết mấy, trên đường có thể nhìn trộm Lương đại ca."

"Muội im đi!" Phó Uyển trở mình, nhỏ giọng giận muội muội: "Tuyên Tuyên nhỏ hơn mà còn chững chạc hơn muội, đâu phải chưa từng đi xa nhà, có gì mà cao hứng, lúc trước ai ngại ngồi xe ngựa lắc lư?"

Phó Dung khổ mặt.

Nàng thích đi kinh thành, nhưng nghĩ tới việc bốn năm ngày ngồi xe ngựa xóc nảy, tiểu tiện đều không thuận tiện, nhìn nóc giường: "Nếu có thể bay thì tốt."

Phó Uyển bị nàng chọc cười, quay đầu nhìn muội muội ngốc: "Muội nghĩ bay không mệt sao? Ngộ nhờ ngược gió, với thân hình nhỏ nhắn này,

muội sẽ bị thối về."

Nhắc tới thân thể, Phó Dung cười trộm: "Còn tốt hơn tỷ tỷ, nặng trĩu sợ bay không nổi."

Ba tỷ muội, tỷ tỷ dậy thì sớm nhất, mười ba tuổi đã phổng phao lồi lõm. Còn nàng thì chậm chạp, sau khi cập kê mới hiển lộ một chút, dáng người muội muội cao gầy, eo nhỏ chân dài, lồng ngực lại cố tình không xuất chúng.

Với lần làm vợ người kiếp trước, Phó Dung nói chuyện có chút tùy tiện, nhưng Phó Uyển là đại cô nương chưa xuất giá, nghe lời nói thô tục lập tức nghiêm mặt ngồi dậy thăm vấn Phó Dung có phải xem mấy loại sách tào lao. Phó Dung tự biết lỡ miệng, lại không dám nói bậy bạ, kéo chăn giả bộ ngủ.

Nhưng không thể trốn thoát, sáng hôm sau Phó Uyển túm muội muội về Phù Cừ viện, lục tung đồ đạc kiểm tra nàng có xem sách bậy bạ hay không. Phó Dung nào có loại sách loạn thất bát tao đó, nhưng nàng ẩn giấu ngọc bội của Từ Tấn, may mắn nàng giấu ngọc bội trong khe hở của hộp trang sức nhỏ nên Phó Uyển lục lọi cứ nghĩ là ngọc bội muội muội thu thập từ nhỏ.

"Tỷ tỷ oan uổng, ta sẽ cáo trạng với Lương đại ca." Phó Dung bắt đầu phản ngược.

Phó Uyển chột dạ, tùy ý muội muội trêu ghẹo.

Đại gia đình đang ăn sáng trong không khí u sầu thì Lương Thông tới.

Kiều thị cho người mời Lương Thông vào nhà chính, lại nói với Phó Uyển đang đứng dậy muốn đi: "Sớm muộn cũng là người nhà, không nên quá kiêng dè, con cứ ngồi ăn cơm." Trước khi con rể đi tranh tiền đồ, phải cho hân chút ngon ngọt kích thích.

Phó Uyển hơi ngần ngừ, Phó Dung đưa tay kéo nàng ngồi xuống.

Lương Thông vào cửa thì ánh mắt đã đảo qua bàn cơm, thấy gương mặt thanh tú ửng đỏ của hôn thê, lòng bàn tay liền xuất mồ hôi.

Kiều thị từ ái hỏi: "Con ăn điểm tâm chưa? Hay ta cho người mang thêm bát đĩa"

Lương Thông vội nói: "Bá mẫu không cần quản ta."

Kiều thị gật đầu, thấy yêu tử trừng mắt to tò mò quan sát Lương Thông, cười đặt hân xuống đất, bảo đi tìm Lương Thông chơi. Quan ca nhi thật sự bước tới, Lương Thông dễ như trở bàn tay bế tiểu tử lên đùi, nhìn Quan ca nhi trắng non mềm, nghĩ tới sang năm có lẽ mình cũng sẽ có một nhi tử khả ái như vậy, liền liếc mắt nhìn Phó Uyển.

Phó Uyển cũng lặng lẽ nhìn hân, hai mắt nhìn nhau, rốt cuộc ngồi không yên, để đĩa xuống chạy trốn chết.

Phó Phẩm Ngôn ho nhẹ, để đĩa xuống, sau khi súc miệng thì dẫn Lương Thông và Phó Thần vào thư phòng dặn dò, đặc biệt là Phó Thần: "Ta giao mẫu thân và hai muội muội cho con, chuyện gì nhịn được thì nhịn, thà nhẫn một chút cũng đừng phá hư thanh danh nhà chúng ta."

Hồi nhỏ, dù là thứ suất nhưng huynh trưởng luôn chiều cố ông, nhưng lão thái thái lại không thích, hân tin thê tử có thể ứng phó, nhưng vẫn không thể yên tâm.

Phó Thần kiên định: "Nhi tử ghi nhớ phụ thân giáo huấn."

Kiều thị dẫn hai nữ nhi lên xe ngựa, Lương Thông và Phó Thần cười ngựa thủ hộ hai bên.

Bọn họ đi quan đạo nên nghỉ chân ở dịch quán dọc đường, tình cờ gặp quan gia thái thái, nghe nói là thân thích của Cảnh Dương hầu phủ, thái độ liền khách sáo ba phần.

Kiều thị sợ hai nữ nhi không hiểu, nghiêm túc giải thích: "Đại tỷ tỷ của con làm trắc phi của Thái tử, tiền đồ cực tốt, đại bá phụ hiện đảm nhiệm Đại Lý tự khanh tam phẩm, nên chúng ta ra ngoài cũng dính chút kim quang." Tương lai Thái tử đăng cơ, trắc phi ít nhất chiếm một phi vị, chỉ cần không có gì bất ngờ, ngày lành Phó gia còn phía sau.

Kiều thị không có ý định chiếm tiện nghi đại phòng, giọng nói cũng không có tự đắc, nàng chỉ nhắc nhở nữ nhi lỡ ra ngoài làm khách có người nịnh nọt, cũng đoán được ý đồ đối phương, có người vô duyên vô cớ khi dễ người khác nhưng cũng người cố tình.

Phó Tuyên yên lặng ghi nhớ.

Phó Dung trong lòng phức tạp.

Không mấy năm Thái tử sẽ tạo phản, toàn phủ trên dưới không một người sống sót, đại đường tỷ lại không sống tới lúc đó, lúc có bầu thì vấp ngã, một thi hai mệnh, lưu lại một đứa con trai nhỏ.

Phó Dung không qua lại nhiều với đại đường tỷ, cũng không có cảm tình gì, nghe tin chỉ buồn bã mấy ngày, sau này tứ cô nương Phó bảo, người luôn đối đầu, châm chọc nàng lại làm trắc phi Thái tử, không nghĩ tin cáo phó của Phó Bảo cũng rất nhanh truyền ra.

Phó Bảo chỉ kiêu căng, quang minh chính đại đối nghịch với nàng, cũng đều là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, Phó Dung thấy phiền chứ không hận. Nghĩ tới tiểu cô nương kiêu ngạo ương ngạnh đảo mắt hương tiêu ngọc vẫn, liên tục mấy ngày Phó Dung ăn uống không ngon. Nàng là thiếp thất Túc vương nên không thể hồi phủ, mẫu thân đại khái biết nàng lo lắng, phái

người tới trấn an vài câu, nhưng mẫu thân trước giờ là người tốt khoe xấu che, chỉ nói Phó Bảo bị bệnh mà chết.

Phó Dung không tin, nhàn rồi nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy nhất định trong phủ Thái tử không thiếu loại đàn bà độc địa như bò cạp. Phó Bảo vui vẻ nhảy nhót, sao có thể đột nhiên bất đắc kỳ tử? Thậm chí đại đường tử đang mang thai, sao có thể không cẩn thận trước té?

Tráng lệ bề ngoài che giấu mục nát bên trong, Phó Dung toàn thân lạnh buốt.

Nàng lại nghĩ tới cái chết của mình.

Mẫu đơn hoa yến ngày đó, nàng bị người ta đẩy mới rơi xuống nước.

Chỉ hận lúc ấy trong mắt nàng chỉ có tân đế, không lưu ý khách khứa xung quanh, bất quá có thể được mời đến Mẫu Đan viên đều là nữ quyền huân quý, đời này nàng âm thầm phòng bị, dù bắt không được, cũng không cho đối phương cơ hội mưu hại.

Liên tục xe ngựa mệt nhọc, chiều ba mươi đoàn người đến kinh thành.

Thế tử Cảnh Dương hầu phủ Phó Định đã sớm dẫn người chờ bên ngoài cửa thành phía nam, mỉm cười nhìn thiếu niên quen thuộc đang đi bên cạnh xe ngựa: "Chính Đường, mọi người đến rồi!"

"Phiền đại ca!" Phó Thần cao giọng trả lời, tung người xuống ngựa, vài phu xe bên người không cần phân phó liền dừng xe ngựa.

Năm nay Phó Định mười chín, lớn hơn Phó Thần hai tuổi, hiện giữ chức Vũ Lâm vệ chính lục phẩm bách hộ, là tuổi trẻ tài cao trong đám đệ tử huân quý quen ăn ngon mặc đẹp, ham ăn biếng làm, không có chí tiến thủ. Năm ngoái, Phó Thần vào kinh đưa lễ tết, biết Phó Thần luyện võ, Phó Định cùng Phó Thần luận võ không phân thắng bại.

Từ nhỏ Phó Định đã được gia giáo vô cùng nghiêm khắc, huynh đệ đoàn kết giúp đỡ nhau mới là chính đạo, lại ví dụ mấy gia đình vì nội bộ tranh đấu mà suy tàn. Lúc trước Phó Định chỉ có một đệ đệ đồng bào nên cảm nhận không sâu, sau khi đánh với Phó Thần mới thật sự hiểu đạo lý. Hai huynh đệ đều có bản lĩnh, sóng vai mà đi giành không ít công to, như tranh đấu lẫn nhau như hai hổ tranh chấp, dù một phương thấn cũng là trọng thương, lúc nghĩ lại muốn khôi phục cũng phải nhìn sài lang hổ báo xung quanh có nguyện ý hay không, nên Phó Định rất coi trọng Phó Thần.

Được Phó Định chiêu cố, Phó Thần cũng kính trọng hẳn như huynh trưởng, hướng hẳn giới thiệu em rể Lương Thông.

Ba người khách sáo một phen, Phó Định quay người đi tới trước xe ngựa, cung kính hành lễ trước xe ngựa: "Vì hôn sự của Hành Chi làm thím và hai muội muội lặn lội đường xa, Hành Chi thật xấu hổ."

Kiều thị vén nửa bên màn xe lên.

Phó Định nghe động tĩnh, ngẩng đầu.

Năm đó lão Hầu gia được mệnh danh là mỹ nam kinh thành, con trai dưới gối đều đáng vẽ đường đường, trưởng tử Phó Phẩm Xuyên nho nhã thư sinh hơn Phó Phẩm Ngôn hơn ba phần anh khí, chính thể xem ra hai huynh đệ là không phân biệt. Kiều thị thấy dung mạo Phó Định tương tự Phó Phẩm Xuyên sáu phần lại nhớ đến cảm giác lần đầu gặp Phó Phẩm Xuyên năm đó.

Thoáng chớp mắt, con cái đều đã lớn.

Ngày tháng trôi qua thật nhanh.

Kiều thị khẽ mỉm cười, ôn nhu nói: "Hành Chi khách sáo, đích trưởng tôn Phó gia thành thân, thím cao hứng còn chưa kịp, sao lại ngại mệt? Chỉ là hai đứa nhỏ ngồi không yên, chúng ta tới nhà hãy chuyện trò tiếp."

Phó Định không khỏi nhìn bên cạnh Kiều thị.

Phó Dung ngọt ngào gọi: "Đại ca", Phó Tuyên khách sáo mỉm cười.

Lần đầu gặp hai đường muội đều dung mạo xuất chúng, Phó Định ngần ra: "Tam muội, Lục muội vất vả , chúng ta hồi phủ."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Editor: Campham

Luận khí phái, tòa nhà của Cảnh Dương hầu phủ nằm ở vị trí đặc địa, tắc đất tắc vàng ở kinh thành, hơn xa các gia đình huân quý ngang hàng khác. Năm đó lão Hầu gia theo Khai tổ hoàng đế nam chinh bắc thảo, lập vô vàng công lao hiển hách, sau khi triều cục ổn định, Khai tổ hoàng đế nhớ Phó gia đông con nên cố ý thưởng một tòa nhà lớn.

Đáng tiếc qua mấy đời, quyền thế của Cảnh Dương hầu phủ hiện tại lại không bằng lúc trước, ngay cả nhân khẩu cũng suy giảm, ba huynh đệ Phó Phẩm Xuyên, lão Tam chết sớm, Phó Phẩm Ngôn ra ngoài nhiều năm chưa về, tòa nhà lớn như vậy lại có vẻ trống vắng.

Nhưng ít người cũng tốt, không sợ thiếu chỗ ở.

Sau khi Phó Phẩm Ngôn thăng chức tri phủ Ký Châu, Phó Phẩm Xuyên cảm thấy sớm muộn gì Phó Phẩm Ngôn cũng chuyển vào kinh, liền bàn bạc với lão thái thái tu sửa hai viện. Đông viện lưu cho gia quyến Phó Phẩm Ngôn, tương lai Phó Thần và Phó quan cưới vợ sinh con cũng không ngại chật. Tây viện theo lý để mẹ con Tam phu nhân ở, không cần tu sửa. Hiện tại nam đinh ít, tương lai đời cháu nam đinh nhiều hơn, phải cho tam phòng một đứa làm con thừa tự.

Sửa nhà tốn tiền, lão thái thái không nguyện ý, đại phu nhân Lâm thị cũng không đồng ý, nhưng sau khi Phó Phẩm Xuyên kế thừa tước vị lại vô cùng uy nghiêm, mà việc này lại có lý, hai àng đành nghe hăn sắp xếp.

Khởi công Phó Phẩm Xuyên phái quân gia tiền viện theo dõi, ai bớt xén nguyên vật liệu đều bị đánh bằng roi.

Vì thế đám người Kiều thị Đông viện, nhìn thấy một tòa nhà hoàn toàn mới.

Phó Định dẫn mọi người vào nhà chính Đông viện, hướng Kiều thị nói: "Tổ mẫu nói thím và các muội muội đường xa vất vả, nghỉ ngơi một chút rồi hãy qua vấn an."

Kiều thị cười nói: "Nhiều năm trôi qua bác vẫn thương ta như vậy. Hành Chi đi về trước, chúng ta thay xiêm y rồi qua ngay, nếu không phải gió bụi dặm trường không tốt gặp người, chúng ta đã trực tiếp qua chính viện."

Kiều thị là cháu gái ruột của lão thái thái, dù là thứ xuất nhưng sau khi gả vào Phó gia vẫn gọi là bác, bộc lộ tình cảm thân cận.

Phó Định cười đáp dạ, quay người cáo từ.

Phó Thần và Lương Thông cùng tiễn hân.

Sau khi hai người trở về, Kiều thị nói với Lương Thông: "Con cứ ở lại đây làm bạn với Chính Đường. Việc mua nhà không vội, con ở kinh thành lạ đất lạ cái dễ bị lừa, để ta nhờ người người môi giới giúp con lưu ý."

Con rể vào kinh mưu chức phải có chỗ ở ổn định, không ở mãi nhà vợ, bà không sao nhưng người khác sẽ đàm tiếu. Lương gia cũng không tính chiếm tiện nghi, lúc đi đã giao cho Lương Thông ngân phiếu mua nhà, và lại đó cũng là nơi ở tương lai của con gái, Kiều thị đương nhiên muốn tận tâm tận lực.

Lương Thông ha hả cười. Suốt đường đi nhạc mẫu đối xử với hân không khác với Phó Thần, trong lòng hân cực thoải mái.

Định sẵn thời gian cùng xuất phát, Kiều thị hồi tỵ muội Phó Dung đi tắm rửa thay y phục. Lão thái thái nói dễ nghe vậy chứ thật ra là không muốn gặp mặt bà, Kiều thị mà chậm chạp không đi, ngày mai kinh thành sẽ dị nghị bà khinh cuồng bất kính mẹ chồng.

Sau hai khắc, đoàn người tập trung ở gian nhà chính, Kiều thị quan sát từng người, thấy hai thiếu niên một khôi ngô tuấn tú, một cao lớn trầm ổn, các nữ nhi cũng ổn thỏa mới xuất phát. Tới chính viện, Phó Thần và Lương Thông đi bái kiến Phó Phẩm Xuyên, Kiều thị dẫn các nữ nhi đến Ngũ Phúc đường của lão thái thái.

Ở Ngũ Phúc đường, hầu như mọi người ở Cảnh Dương Hầu phủ đều tập trung đông đủ.

Lão thái thái ngồi ngay ngắn trên giường, một tiểu cô nương xinh xắn ngồi trên ghế thuê trước giường bồi bà nói chuyện: "Hôm nay ngoại tổ mẫu rất cao hứng phải không, Nhị cữu mẫu dẫn hai cháu gái trở về hiếu kính ngài, trách không được buổi sáng ngài ăn nhiều hơn nửa bát cháo."

Lão thái thái tươi cười hòa ái, sờ đầu cháu ngoại, lại nhìn hai cháu gái đang ngồi bên cạnh Lâm thị: "lần đầu các nàng đến kinh thành, các người phải hảo hảo chiêu đãi, kinh thành nhiều chỗ chơi, rảnh rồi thì dẫn các nàng đi dạo một chút."

Tứ cô nương Phó Bảo nghiêng đầu nhìn bên ngoài, sáng khoái nói: "Chỉ cần cháu thích cháu sẽ dẫn các nàng đi chơi."

Tam phòng Ngũ cô nương Phó Mật chỉ gật đầu.

Hai người đều mười một tuổi, tính tình lại hoàn toàn khác biệt.

Từ nhỏ Phó Bảo hiếu động thẳng thắn, thích mặc y phục màu sắc tươi diễm, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng đi đâu đều hấp dẫn tầm mắt mọi người, quan hệ khá tốt với nhiều quý nữ kinh thành. Còn ngũ cô

nường Phó Mật có lẽ do sớm mất cha nên tính tình hướng nội, không thích ra ngoài, cả ngày đều cùng Tam phu nhân luyện chữ vẽ tranh. Hồi nhỏ Phó Bảo cứng rắn kéo nàng ra ngoài, đến nơi Phó Mật im lặng cô quạnh một mình. Sau nhiều lần, Phó Bảo cũng lười dẫn theo, khiến Phó Mật càng thêm quái gở.

Hai cháu gái, một hiếu động một yên tĩnh, lão thái thái lại thích nhất biểu cô nương Thẩm Tình. Lão thái thái sinh hai tử một nữ, nữ nhi xuất giá không may mất sớm, con rể thủ một năm mới cưới kể thất, lão thái thái lo lắng cháu ngoại nữ bị bắt nạt, đón về Hầu phủ nuôi dưỡng từ năm tuổi, chi phí ăn mặc so với nữ nhi Phó gia chỉ có tốt hơn chứ không có kém.

Cười cười nói nói, tiểu nha hoàn bên ngoài chạy vào thông báo: "Mời Nhị phu nhân vào, lão thái thái đã chờ mong hồi lâu!"

Mọi người trong phòng đều ngẩng đầu nhìn qua.

Đại phu nhân Lâm thị không tự giác mà nắm chặt ống tay áo.

Kiều thị đi vào trước, đầu cài phượng trâm hồng bảo, mặc y phục đỏ cam thêu mẫu đơn minh diễm, thêu song phượng minh hoàng nhẹ nhàng đong đưa bên hông, tôn lên nàng dáng vẻ thướt tha mềm mại. Tùy ý liếc nhìn một cái kìm lòng không được mà thốt lên một tiếng mỹ nhân, nhìn lên trên, khuôn mặt kiêu mị phảng phất như mới hơn hai mươi, lúc này mới hiểu hai chữ mỹ nhân không đủ để hình dung vẻ đẹp của bà.

Đáy mắt Lâm thị lướt qua một tia âm đạm.

Môi lão thái thái khô quắt, khó có thể phát giác mà mấp máy.

Kiều thị giống như không nhìn thấy phản ứng của người khác, bước nhanh tới trước giường lão thái thái quỳ xuống, chôn trên gối khóc rống: "Bác, Tổ nương lại được gặp ngài, ngài không biết mấy năm nay Tổ nương nhớ ngài bao nhiêu. Năm trước tướng công điều đến Ký Châu, năm đầu

tiên Tổ nương có thai, sau lại bận bịu chiều cố Quan ca nhi không thể thoát thân, hiện giờ cũng được đến bên ngài tận hiếu, bác..."

Phó Dung và Phó Tuyên cùng quỳ xuống, Phó Dung lấy khăn lau lệ, Phó Tuyên chỉ cúi đầu.

Lão thái thái lấy khăn điểm điểm mắt, vỗ vai Kiều thị: "Được rồi, mau dậy đi, là nương năm đứa nhỏ mà một chút tính tình cũng không đổi, không sợ tiêu bối chê cười."

"Không phải do ngài chiều ra!" Kiều thị vừa khóc vừa cười đứng lên, quay đầu phân phó hai nữ nhi: "Mau gọi tổ mẫu, đứa nhỏ đáng thương, lớn thế này mới gặp tổ mẫu."

Phó Dung và Phó Tuyên ngẩng đầu, đồng thanh: "Tổ mẫu"

Lão thái thái cười, cho hai tỷ muội đứng lên. Phó Dung mặc vải bố xanh nhạt thêu hoa Tú Lan mộc mạc, Phó Tuyên mặc y phục mùa hè màu hồng đào vô cùng đáng yêu, sóng vai đứng chung một chỗ, thanh tú động lòng người. Lão thái thái khen tốt, hỏi Phó Dung một câu: "Sao Dung nha đầu lại cài hoa diên? Tín Đô đang lưu hành cái này sao? Kinh thành chúng ta không có ai ăn mặc như thế."

Phó Dung cười nói: "Tín Đô cũng không có người cài, hôm đó mẫu thân nói dẫn ta đến kinh thành bái kiến tổ mẫu, ta cao hứng đến nỗi tối nghỉ ngơi mơ thấy một lão thái thái cài hoa diên, mặt mũi hiền lành như Bồ Tát. Ban ngày kể lại, mẫu thân nói đó là ngài, ta nghĩ trong mộng tổ mẫu cài hoa diên rất đẹp mắt, tâm huyết dâng trào cũng tìm đến."

Nói xong sợ hãi nhìn trán lão thái thái, nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu trong mộng lừa ta, hiện tại lại không cài, sợ là đùa ta?"

Lão thái thái cười không ngậm miệng được: "Không khác gì nương người, miệng mồm như uống mật, Tình Nhi lòn thua xa."

Thẩm Tình che miệng cười, nhìn Phó Dung nói: "So với Tam tỷ, ta cam bái hạ phong."

Phó Bảo khẽ hừ nhẹ, có một người yêu nịnh nọt, lại tới thêm một người.

Kế tiếp, mọi người ào ào nhận thân.

Phó Dung âm thầm buồn cười nghe Phó Bảo không cảm lòng gọi: "Tam tỷ tỷ", xem ra duyên phận của người với người đã sớm định trước, kiếp trước Phó Bảo không thích nàng, kiếp này cũng không thích. Còn nàng, kiếp trước bị Phó Bảo trêu chọc nàng liền đáp trả, hiện tại chỉ cảm thấy Phó Bảo trẻ con, không đáng giá so đo.

Không qua bao lâu, Phó Thần và Lương Thông theo Phó Định tới.

Lại một phen náo nhiệt.

Nhận thân xong, tỷ muội Phó Dung theo ca ca bái kiến Phó Phẩm Xuyên.

Phó Phẩm Xuyên gần bốn mươi, thời trẻ tập võ, là người ít nói, sau vào Đại Lý tự thẩm tra xử lý vụ án, không giận dữ vẫn lộ uy phong, lão thái thái không dám đối nghịch nhi tử cũng góp phần tạo nên khí thế này. Gặp tỷ muội Phó Dung, ông nhìn Phó Dung mấy lần, quan tâm hai câu rồi cho các nàng trở về.

Phó Dung cùng đại bá phụ giao tiếp không nhiều, trên đường trêu ghẹo muội muội: "Thấy không, chân mày của muội giống đại bá phụ"

Phó Tuyên cũng cảm thấy như vậy, Phó Thần nói: "Tuyên Tuyên giống ta, lông mày đều giống tổ phụ."

Phó Dung sờ lông mày của mình: "Ta không giống phụ thân cũng không giống nương, chẳng lẽ giống tổ mẫu?"

Phó Thần, Phó Tuyên trầm mặc, bọn họ đều biết, tổ mẫu trong miệng Phó Dung không phải lão thái thái ở Ngũ Phúc đường, mà là Đổ di nương, mẹ đẻ của phụ thân. Nhưng phụ thân cũng không nhớ được bộ dáng Đổ di nương, bình thường lại không nhắc tới, lũ nhỏ bọn họ làm sao biết?

Đừng nhìn hôm nay một đại gia đình vui vẻ hòa hợp, trong lòng mọi người đến cùng nghĩ thế nào, chỉ có chính mình mới rõ.

Buổi tối lão thái thái bày tiệc đón tiếp, mọi người đều đến đông đủ, chỉ thiếu một mình Phó Phẩm Xuyên.

Lão thái thái hỏi con dâu cả: "Hầu gia đâu?"

Lâm thị đứng lên: "Thông gia mời Hầu gia uống rượu, Hầu gia bảo ta nói với mẫu thân không cần chờ hân."

Lão thái thái gật đầu: "Vậy thì khai tiệc đi."

Kiều thị ngồi phía dưới bên tay phải lão thái thái, thuần thực gấp thức ăn cho bà, đều là món lão thái thái thích.

Lâm thị ngồi đối diện nhìn qua, bội phục thủ đoạn của Kiêu thị. Nàng biết lão thái thái không thích cháu gái thứ xuất này, thậm chí còn hận nhưng sau khi Kiêu thị quá cửa lại bày ra một bộ ở nhà mẹ đẻ rất được lão thái thái sủng ái, làm nũng lấy lòng, toàn phủ trên dưới đều cảm thấy lão thái thái thật sủng nàng. Chẳng lẽ lão thái thái lại đi bôi ro trát trấu vào mặt mình? Kiêu thị làm việc không nửa điểm sai khiến lão thái thái không thể soi mói.

Tan tiệc, Lâm thị dẫn Phó Bảo về chính viện.

"Nương, ta thích lục muội muội, không thích Phó Dung, giống như Nhị thẩm, chỉ biết nịnh nọt." Về viện, bên người đều là người mình, Phó Bảo cũng đem nỗi lòng nói ra.

Lâm thị cốc trán nàng: "Người như các nàng mới thông minh, con học được năm thành, nường đã thỏa mãn."

Phó Bảo bữu môi, trước giờ ai cũng khuyên Phó Mật học tập nàng, hôm nay mẫu thân lại bảo nàng học cái loại nịnh hót kia. Tiểu cô nương không thích nghe, chui vào chăn không để ý tới ai.

Lâm thị bất đắc dĩ thay nữ nhi chỉnh góc chăn, ôn nhu khuyên hai câu rồi đi.

Đến giờ giới nghiêm Phó Phẩm Xuyên mới về, hô hấp mang theo nồng đậm mùi rượu.

Lâm thị quan sát sắc mặt trượng phu, thử thăm dò: "Không phải tối qua mới uống rượu với ông thappng gia sao? Sao hôm nay lại mời nữa?"

Phó Phẩm Xuyên vén tay áo khựng lại: "Ta cũng không biết, tịch thượng ngược lại uy hiếp, không cho phép chúng ta ủy khuất nữ nhi của hãn."

"Thật là... Ông vất vả rồi." Lâm thị không nhịn được phì cười, khuôn mặt nhả nhận dưới ánh đèn, tuy không xinh đẹp bằng Kiều thị nhưng phong vận vẫn còn.

Phó Phẩm Xuyên chỉ lo cúi đầu rửa mặt.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 54

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Editor: Campham

Phó Dung đã quen với sự tập kích bất ngờ của Từ Tấn, ngó người một lúc lại kéo chăn che khuất thân thể, nhúu mày nhìn nam nhân ngồi bên giường.

Một tháng không gặp, Từ Tấn có vẻ gầy và đen hơn.

Tiểu cô nương không chút kiêng kỵ, giương mắt to mờ mịt quan sát, lòng Từ Tấn mềm nhũn: "Đang nhìn gì vậy?"

Phó Dung biết muốn để Từ Tấn thích nàng thật lòng, thích đến mức nàng làm sai hấn cũng không nhẫn tâm trừng phạt. Không ai ngốc nghếch, nếu nàng không biểu hiện tình cảm, tương lai nàng thành với An vương, sao Từ Tấn có thể tin nàng hư tình giả ý, tin nàng thân bất do kỷ?

Nên nàng căn môi, buông mi: "Dường như vương gia gầy hơn."

Sáu chữ ngắn ngủi, người đang yêu nghe được không thể không ngứa ngáy, mà đây là lần đầu tiên nàng quan tâm đến hấn.

Từ Tấn không biết diễn tả cảm giác hiện giờ thế nào, có chút đặc ý vì dễ được nàng thích mình, thêm chút rung động xa lạ, không phải cảm giác hưng phấn khi được hôn nàng, không phải cảm giác thích sủng nịnh khi nhìn nàng làm nũng, một đường bên ba miệng đắng lười khô được người khác săn sóc dâng lên một chung trà nóng, dịu dàng nhỏ nhẹ, làm cả người từ trong ra ngoài vô cùng thoải mái.

Hắn kìm lòng không được muốn nắm tay nàng.

Phó Dung rút tay vào chăn, trừng hắn: "Vương gia đã hứa dù thế nào cũng tôn trọng ta."

Cái nhìn ngậm oán giận, sóng mắt liềm diễm làm tim Từ Tấn đập nhanh hơn, thành thật để tay lên đệm chăn, cảm nhận hơi ấm còn sót lại trên mặt áo ngủ, nhìn nàng giải thích: "Hơn 20 ngày liên tục chạy trên bờ Hoàng Hà sao không gãy được? Thật vất vả mới giải quyết ổn thỏa, đoán chắc nàng đã vào kinh nên suốt đêm chạy về gấp, đêm nay lạng lẽ tiến kinh, chưa vào cung đã đến gặp nàng."

Nửa câu trước Phó Dung tin, nếu Từ Tấn không tự thân tự lực, sẽ không gãy như vậy, lời sau thì lười phân biệt thật giả, chỉ nhỏ giọng khuyên: "Vương gia vất vả, nhanh hồi phủ nghỉ ngơi một chút, ta ở nhà, không cần vương gia lo lắng."

"Mấy năm nhà nàng mới vào kinh, Hầu phủ không có ai khi dễ nàng chứ?"

Huynh đệ Phó Phẩm Xuyên, Phó Phẩm Ngôn đều có bản lĩnh, quản lý Hầu phủ vô cùng nghiêm. Hứa gia công phu tốt nên ban đêm lên vào không thành vấn đề, nhưng nếu những người được giao theo dõi Phó Dung kia trà trộn vào thì rất dễ bị phát hiện, nên Từ Tấn chỉ lệnh họ chú ý hành tung bên ngoài của Phó Dung. Kỳ thật nếu ở Ký Châu không xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, Từ Tấn cũng không định giám sát chặt quá, hắn biết dễ được tiểu cô nương ham hư vinh đồng ý gả cho mình là việc không dễ dàng?

Phó Dung cũng không bất ngờ khi Từ Tấn hỏi. Hắn muốn cưới nàng, chắc đã sờ soạn tình cảnh Cảnh Dương Hầu phủ từ trên xuống dưới, cười nói: "Vương gia nói bậy thôi, ai mà khi dễ nhà ta chứ, nhiều lắm chỉ là tranh cãi nhỏ giữa các tỷ muội thôi." So với những nhà huân quý khác,

Cảnh Dương Hầu phủ thật an bình, nếu không tỷ muội Phó Bảo sẽ không nối tiếp nhau mà đi im lặng như vậy.

Từ Tấn thấy khí sắc nàng hồng nhuận, không giống bị ủy khuất: "Không có thì tốt, nếu bị khi dễ, nàng phải nói với ta."

Ánh mắt ôn nhu, ngữ khí bá đạo như nàng đã thành người của hắn. Phó Dung rút người vào chăn, thấy Từ Tấn nhìn nàng không chớp, dứt khoát kéo chăn che khuất khuôn mặt hồng hồng, rầu rĩ khuyên: "Vương gia không mệt sao, còn ta rất mệt."

Bộ dáng bẽn lèn ngượng ngùng, Từ Tấn suýt nữa nhịn không được nhào lên!

Nhưng hắn kiềm chế, nuốt nước miếng: "Chúng ta nói chuyện một lát, ta ở Sơn Đông tìm được đồ tốt, nàng thấy sẽ thích."

Phó Dung tò mò: "Thứ gì?"

Từ Tấn cười: "Nàng lộ đầu ra ta sẽ nói."

Có thể lọt vào mắt xanh của một vương gia khẳng định không tầm thường.

Phó Dung chậm rãi buông chăn xuống, vừa ngượng vừa bực trừng hắn.

Từ Tấn thích bị nàng trừng như vậy: "Là vệt, tên rất dễ nghe, lông vũ màu lục nên gọi là Phi Thúy, lông vũ ở đỉnh đầu và cổ có màu hồng đào, vừa thấy đã nghĩ đến nàng."

Hồi nhỏ, một người bằng hữu của Phó Dung từng nuôi một con vệt lông trắng, lông đỉnh đầu màu vàng, vô cùng xinh đẹp, nhưng giờ nghe Từ Tấn nói, nàng càng muốn vệt Phi Thúy này, không khỏi nhìn phía sau Từ Tấn: "Ngài mang tới? Có thể nói được không?"

Từ Tấn cười càng lớn, nhin không được nắm một lọn tóc đặt trong tay thường thức, lúc hăn sờ chòm lông đỏ trên đỉnh đầu con vẹt thì nghĩ tới nàng: "Không có, ta về gấp, sợ xóc nảy làm nó bị bệnh nên cho người mang về sau. Khoảng mừng tám tới kinh thành, nàng tìm cơ hội ra ngoài, ta lẳng lẽ tặng cho nàng? Về nhà ai hỏi thì nói mua ở ngoài."

Phó Dung giận dỗi kéo tóc lại không cho hăn chạm vào: "Thế nào là lẳng lẽ? Ta ra ngoài lúc nào cũng có nha hoàn, ta không muốn người bên cạnh biết chuyện chúng ta."

"Yên tâm, ta đã sắp xếp." Từ Tấn đến có chuẩn bị: "Nàng với người nhà đến Vĩnh Thái tự dâng hương, ta phái người giả trang bán vẹt tới mời nàng mua, sẽ không ai hoài nghi."

Phó Dung bĩu môi: "Chim đẹp sẽ làm nhiều người muốn mua, chỉ bán cho ta..."

Từ Tấn cười cắt ngang: "Nên mới nói cái gì cũng chú trọng duyên phận, nàng không cần nghĩ nhiều."

Phó Dung đành tin hăn, sau khi nói vài câu lại thúc hăn đi về.

Vào lúc này, Từ Tấn lại lấy ra một hộp trang sức lục giác bằng gỗ tử đàn, khảm Bát Bảo, quơ quơ trước mặt Phó Dung, đứng lên nói: "Đây là lễ vật tối nay ta muốn tặng nàng, ta ra bên ngoài, nàng thu thập xong thì gọi ta."

Phó Dung nóng nảy: "Chờ một chút, trước nói cho ta biết bên trong là gì a?"

Từ Tấn không quay đầu lại dặn dò nàng ăn diện đẹp một chút.

Người này thần thần bí bí, nói gì cũng nói một nửa, làm lòng nàng ngứa ngáy. Phó Dung vừa tức vừa hiếu kỳ, đợi Từ Tấn đi khỏi mới rón rén đứng lên thay xiêm y. Lan Hương đã chuẩn bị quần áo ngày mai trên giá móc đồ,

Phó Dung mặc xong rồi nhìn vào gương, vài màu đỏ nhạt thêu hoa càng tôn lên vẻ kiều diễm, tóc dài hơi rối lại thêm quyến rũ biếng nhác.

Phó Dung biết để tóc như vậy sẽ đẹp hơn chải chuốt gọn gàng nhưng vì sao phải cho Từ Tấn nhìn? Liền ngồi trước bàn trang điểm chải một kiểu đơn giản, nể mặt con vệt mà cài một cây trâm hoa vào búi tóc, tai đeo một đôi trâm châu.

Quà hân tặng, nàng liền nhận, tương lai cắt đứt sẽ trả lại cho hân.

Thở phào, Phó Dung đứng dậy mời Từ Tấn vào.

Gian ngoài đen như mực, Từ Tấn nhìn không rõ, vào nhà mới thấy cách Phó Dung ăn mặc, tươi mát lại kiều mị, ánh mắt nhìn không chớp.

Mỗi lần gặp nhau, nàng như càng đẹp hơn một phần, như nụ hoa e ấp chớm nở, cuối cùng sẽ có một ngày nở rộ, một đóa hoa hoàn toàn thuộc về hân.

"Nùng Nùng thật đẹp." Từ Tấn cúi đầu, mắt phượng không chút nào che giấu tán thưởng.

Phó Dung quay người ngồi vào bàn trà, buông mi không nói.

Từ Tấn hoàn hồn, nhìn bàn trà, đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên giường mới đặt hộp trang sức xuống giường, sau đó nhìn Phó Dung, hàm ý gì không nói cũng biết. Đêm nay hân muốn gần nàng thêm một chút, nàng muốn biết thứ gì trong hộp thì phải tới đây.

Cuối cùng Phó Dung nhin không được lòng hiếu kỳ, cắn môi đi đến trước giường, Từ Tấn dùng tay che miệng hộp lại không lọt khe hở. Phó Dung trừng hân: "Vương gia không muốn cho coi thì thôi, ta cũng không muốn!"

Từ Tấn chau mày, mắt phượng như nhìn thấu tâm tư nàng: "Thật không muốn?"

Phó Dung muốn, lại không nguyện bị hắt trên chọc, quay người muốn đi.

Từ Tấn vội đứng dậy ngăn nàng lại, cúi đầu dỗ dành: "Đừng giận nữa, ta chỉ muốn gần nàng thêm một chút, đêm nay tuyệt không chạm vào nàng."

Phó Dung nghi ngờ, nhìn hắt: "Nếu ngài đụng đến thì sao?"

"Đây..." Từ Tấn nghiêm túc nghĩ, thấy tay nhỏ kéo ống tay áo chơi, không khỏi cười: "Nếu ta chạm vào nàng thì khi ta trèo tường sẽ từ đầu tường té xuống, được chưa?"

Phó Dung nhẹ nhàng "Phi", bước nhanh tới giường.

Một hộp lớn tràn đầy trân châu, lớn cỡ hạt đậu, từng hạt dưới ánh đèn óánh nhuận trong suốt.

Phó Dung ngậy ngấn, nâng hộp trang sức đặt trên đầu gối, đưa tay chạm vào hạt châu.

Đương nhiên trân châu không có gì ngạc nhiên, bạch trân châu, hắc trân châu, thậm chí phấn trân châu, Phó Dung cũng từng thấy qua, nhưng hộp trân châu này của Từ Tấn, ngoại trừ hai màu hắc bạch, còn có hỏa trân châu nồng cháy như lửa, lam trân châu xanh thẳm như bầu trời, kim trân châu vàng óng rực rỡ, từng loại phát ra hào quang giao hội tại không gian, chân chính là ngũ quang thập sắc.

"Có trân châu màu này sao?" Phó Dung vuốt ve một khóa lam trân châu, không thể tin hỏi Từ Tấn.

Từ Tấn ngồi trên ghế, nhìn nàng cười: "Thế giới vô biên, không thiếu chuyện lạ." Mỹ nhân như nàng xứng trên châu này. Ánh mắt hân sáng quắc nhìn chăm chăm khuôn mặt mình diễm, nửa diễm tâm tư Phó Dung đều không chịu cho hân, sờ qua vô số khóa trên châu, yêu thích không rời.

Từ Tấn nhìn nàng bao lâu, nàng cũng ngắm trên châu bấy lâu.

Từ Tấn ghen tỵ, từ trong lòng ngực lấy ra ngũ thái sợi tơ đã sớm chuẩn bị đưa cho nàng: "Đoan ngọc sắp tới, nàng biên cho ta một dây trường mệnh."

Phó Dung luyến tiếc rời mắt khỏi hộp trên châu, sáng giọng: "Một nam nhân như vương gia sao lại mang dây trường mệnh, sẽ bị người ta chê cười." Chỉ có trẻ con và cô nương mang, nào có nam nhân đeo đôi ngũ thái tì.

Từ Tấn dở khóc dở cười: "Một hộp trên châu đầy ắp, chia cho ta năm khóa nàng cũng luyến tiếc? Đừng cất giấu, khuya rồi, nàng mau biên cho ta, ta lập tức đi, về sau ta ngủ thì mang, ban ngày cất kỹ, không cần lo bị nhìn thấy."

Hân nhiều lần kiên trì, Phó Dung nói không lại, không tình nguyện lấy năm hạt châu, cúi đầu biên ngũ thái tì cho hân, cũng gọi là Trường Mệnh Tỏa.

Mười ngón tinh tế trắng nõn, móng tay hồng nhàn nhạt, thuần thực biên ngũ thái tì. Ban đầu, Từ Tấn chỉ nhìn tay nàng, tầm mắt chậm rãi chuyển lên.

Dưới ruộng đồng xanh tươi, tiểu cô nương nghiêm túc, nhu thuận nhã nhặn, tóc dài buộc ở đỉnh đầu nên vừa cúi đầu, lộ ra độ cong mỹ lệ nhu hòa như một mảnh ngọc bạch, làm người ta càng nghĩ theo cổ áo nhìn trộm vào nơi giấu dưới lớp xiêm y.

Màn gấm nhẹ nhàng, theo gió lên xuống.

Từ Tấn khó kiềm nén, nắm tay nàng hứa hẹn: "Nùng Nùng, sau khi thành thân, ta sẽ đối tốt với nàng."

Phó Dung thoáng dừng giây giũa, thấp giọng: "Vương ta để ta biên tốt..."

Từ Tấn cười buông tay ra, đợi Phó Dung biên xong, mặt dày mày dạn vươn tay ra, nhắc tay áo: "Nàng mang cho ta."

Cổ tay của hắn bôi một dạng trắng mịn, trong cái đẹp ẩn chứa một loại lực lượng, Phó Dung mấy lần đưa mắt nhìn, lúc này mới nhẹ nhàng mang giúp hắn.

"Cột trường mệnh khóa không phải nói vài câu cát tường sao?" Cảm nhận động tác mềm nhẹ, Từ Tấn ôn nhu nhắc nhở.

Phó Dung trầm mặc nhìn dây Trường Mệnh, mới như hắn mong muốn: "Nguyện vương gia bốn mùa an khang, trường mệnh phú quý."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 56

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 57

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Bên này thuyền, Lâm Sơ Hà cũng buông màn trúc xuống.

Thẩm Tình tò mò hỏi thăm Phó Dung: "Tam tỷ tỷ đã gặp Túc vương điện hạ?"

Lời vừa nói, vài tiểu cô nương đều tò mò nhìn Phó Dung.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Tuyên nhất thời căng lên. Phó Dung lặng lẽ nắm tay muội muội, mặt đồng dạng nghi hoặc: "Chưa từng, chỉ nghe ca ca kể lại từng qua lại với điện hạ. Ca ca thường ra cửa, có lẽ tình cờ gặp điện hạ?" Chuyện nàng và Từ Tấn từng ở chung một thôn trang, dù không xảy ra cái gì, cũng không nên truyền ra ngoài.

Tần Vân Ngọc gật đầu phụ họa: "Đầu năm ngoái đến đầu năm nay, Tứ biểu ca bận công sự ở Hà Nam, có thể gặp khi đi ngang qua Ký Châu." Đám người Phó Thần vừa qua thì nàng cũng chạy đến bên này.

Thẩm Tình im lặng nhìn Phó Dung.

Phó Bảo trừng nàng một cái, cười hỏi Tần Vân Ngọc: "Nguyệt tỷ tỷ không đi sao?"

Đều là cô nương choai choai, Tần Vân Ngọc hắc hắc cười: "Năm mơ đi, muốn để Phó đại ca thấy sao? Muốn gặp cũng phải đợi mừng mười."

Phó Dung ở bên cạnh nghe các nàng lấy Phó Định và Tần Vân Nguyệt nói đùa, trong lòng có chút chua chua. Kiếp trước nàng vào kinh thì vợ

chồng Phó Định đã có một con trai nhỏ, tiểu tử trắng trẻo mập mạp, rất giống Quan ca nhi, dù nàng gần như đã quên bộ dáng đệ đệ. Nàng thích đứa cháu nhỏ này nhưng Phó Bảo không cho nàng chạm vào, lúc ấy Phó Dung rất chờ mong ca ca sớm cưới tiểu tử.

Cưới tiểu tử?

Phó Dung không tự chủ nhìn Lâm Sơ Hà.

Mới quen hôm qua, Phó Dung không thể hiểu Lâm Sơ Hà nhưng nhìn tác phong làm việc, rất có khí độ tiểu thư khuê các nên ánh mắt thất thố nhìn chăm chăm ca ca vừa rồi, chẳng lẽ coi trọng ca ca? Ủm, Lâm Sơ Hà rất dễ nhìn, mặt trứng ngỗng, mắt hạnh đen láy, chỉ là phụ thân nàng là thứ tử, sợ Lâm gia chướng mắt...

Phó Dung phát sầu, thân phận nhà mình trong mắt gia đình huân quý trong kinh thành thật không chịu chào đón.

Thôi, chuyện chẳng đâu vào đâu, hiện tại nghĩ nhiều làm gì?

Trên bờ sông, từng đợt trống trận dồn dập truyền đến, trên lầu các mọi người không hẹn mà cùng chạy về phía cửa sổ, trông ngóng đứng xem.

Đấu thuyền rồng sắp bắt đầu.

"Tới...tới...tới..., đánh cuộc thuyền nào thắng không!" Phó Bảo hưng phấn, cầm danh sách thuyền rồng đòi được trong tay huynh trưởng, cúi đầu liếc nhìn: "Các đội tham gia thi đấu đợt này đều ở đây, ta cá Túc vương phủ thắng!"

Bậc này thi đấu, các phủ đệ đều phái đội ngũ của mình tham gia, từ An vương, Túc vương cho tới các thương gia giàu có ở kinh thành, các sòng bạc cũng sẽ khai cuộc, có người một đêm phát nhanh, có người nháy mắt thua tất cả ngân lượng tích góp bấy lâu.

Thẩm Tình và Phó Mật cùng cựa Túc vương.

Tần Vân Ngọc cười các nàng: "Các người đừng ngại ta và Tứ biểu ca, không cần, ta cựa An vương điện hạ!"

Đang nói, một tiểu nha hoàn bưng khay đi vào, cười nói: "Các tiểu thư, điện hạ và các vị công tử mời các tiểu thư cựa chung, Phó đại công tử nói không giới hạn số lượng bạc cựa."

Nam nữ cùng cựa nên không tiện đưa thiệp thân, trên khay đều là bạc, có năm lượng, có mười hai, chỉ có hai nguyên bảo vàng rực, vô cùng nổi bật, không cần nói cũng biết là ai.

Phó Dung thầm khinh thường Từ Tấn khoe khoang, lấy năm lượng, hỏi Phó Tuyên: "Năm ngoài Khang vương điện hạ thắng, năm nay ta cựa hẳn, còn muội muội?"

Phó Tuyên nhìn danh sách, tùy tiện chỉ: "Muội cựa Trung Nghĩa hầu phủ" Phó Dung thiếu chút nữa làm rớt ngân lượng!

Trung Nghĩa hầu phủ là Ngô gia, đời trước muội muội là gả cho Thế Tử Trung Nghĩa hầu phủ, trời định sao?

Phó Dung cảm khái sờ đầu muội muội, Phó Tuyên khó hiểu bỏ ngân lượng của hai tỷ muội vào khay.

Phó Bảo cũng đổi cửa cựa.

Tiểu nha hoàn xuống lầu, trở về thuyền hoa bên kia.

Phó Định nhìn bạc trong khay, cười hỏi: "Các tiểu thư chọn ai?"

Trí nhớ tiểu nha hoàn rất tốt, không chút nghĩ ngợi: "Lâm tiểu thư chọn Phượng Lai Nghi, Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư và Thẩm tiểu thư chọn Túc

vương điện hạ, Tần tiểu thư chọn An vương điện hạ, Tam tiểu thư chọn Khang vương điện hạ, Lục tiểu thư chọn Trung Nghĩa hầu phủ."

Từ Tấn đứng bên giường, nghe Phó Dung chọn Khang vương, khóe miệng mím lại, nháy mắt với Hứa gia: "Lên bờ dặn dò mọi người toàn lực ứng phó."

Hứa gia lĩnh mệnh, liếc nhìn cái khay trên bàn. Vương gia gì đó, dù vài đỉnh vàng, cũng vào tay Tam cô nương. May mắn Khang vương là dân ăn nhậu chơi bời, trong phủ người chơi xúc cúc, múa sư, đua thuyền rồng đều có bản lĩnh, chỉ cần động tay động chân một chút thì hôm nay hẳn có thể thắng.

Rất nhanh, đấu thuyền rồng chính thức bắt đầu.

Từ Tấn ngồi một mình trên thuyền, nhìn như đang quan sát đấu thuyền, ánh mắt lại lặng lẽ nhìn thuyền hoa sát vách.

Gặp ban ngày khác với gặp buổi tối. Buổi tối dù mềm mại đáng yêu cũng không thể sánh bằng ban ngày dày công trang điểm, đầu mày khóe mắt, một cái nhãn mày, một nụ cười đều cơ trí hoạt bát như ấu lộc trong núi vui sướng, khiến người ta nghĩ bắt nạt hoài. Hôm nay, hẳn khổ tâm sắp xếp mới tìm lý do quang minh chính đại gặp nhau, nàng lại không thèm nhìn hẳn vài lần, các cô nương nhích đến gần cửa sổ đứng xem, nàng cứ lo nhìn các tiểu cô nương đó...

Màn trúc chặt chẽ, có thể thấy bóng người ẩn hiện lay động bên trong.

Hắn lắng tai phân biệt giọng của nàng, khổ nỗi thuyền rồng như thoi đưa, trận đấu đã sắp kết thúc, tiếng trống dồn dập như mưa rền, dân chúng bên bờ hò hét vang trời, bao phủ giọng nói của nàng.

Từ Tấn đột nhiên muốn cười.

Gần đây càng ngày càng không khống chế được mình? Năm ngoái, mấy tháng mới thấy nàng một lần cũng chưa từng nóng ruột nóng gan thế này.

"Vương gia, Khang vương điện hạ thắng" Hứa gia đi tới báo.

Từ Tấn cười khổ, nói với mấy người Phó Thần: "Năm ngoái hẳn thắng, luận ăn nhậu chơi bởi, kinh thành sợ là không ai sánh kịp Nhị ca ta."

Tần Anh ảo não: "Quả nhiên không thể tin lời đồn, năm ngoái Khang vương điện hạ đúng là thắng bằng bản lĩnh!" Chuyển mắt nhìn chiếc khay, nói với Phó Thần: "Tam tiểu thư cược Khang vương điện hạ sao? Thật thông minh."

Từ Tấn quét mắt nhìn hẳn, nói với tiểu nha hoàn: "Qua bên kia báo tin đi."

Tiểu nha hoàn lập tức đi, Phó Thần cười nói: "Muội muội ta vận khí tốt, trước kia chúng ta cược đấu thuyền rồng ở Giang Nam, hầu hết đều là nàng thắng."

"Tam muội muội là người cơ trí." Phó Định phụ họa, nhìn sang bên bờ, do dự nhắc nhở Từ Tấn: "Khi nào điện hạ về, chậm trễ sợ cổng thành không dễ vào?"

Toàn bộ đệ tử Phó gia đều nhìn Từ Tấn, người ta lên tiếng, họ mới đi được.

Từ Tấn nhàn tản ngồi trên ghế chủ vị: "Khó được ra khỏi thành một lần, hôm nay bản vương tính chơi thuyền trên sông, buổi trưa tới Thanh Phong các ăn cơm, không biết ai có nhã hứng theo bởi?"

Thanh Phong các là một lầu cao bảy tầng, bên sông Định Hà, lan can nhìn ra sông, cảnh sắc hợp lòng người, sinh ý thịnh vượng. Bình thường

muốn đến phải đặt bàn trước, hôm nay nhất định nhả gian ở Thanh Phong càng là thiên kim khó cầu.

Phó Định chưa từng có ý kết giao ân tính với Túc vương. Đại muội muội là trắc phi Thái Tử, trong mắt người ngoài, Cảnh Dương Hầu phủ là phe cánh của Thái Tử, nhưng hãn cưới Vân Nguyệt, có quan hệ thông gia với Tần gia. Tần gia lại có giao tình thâm sâu với Túc vương, dường như bất cùng Túc vương dùng một bữa cơm cũng không thay đổi cái gì. Phụ thân nói đúng, đám hỏi của đại hộ ở kinh thành là chuyện thường, chỉ cần bản thân ngay thẳng không cần để ý người khác nhàn ngôn toái ngữ, huống chi Túc vương mời chủ yếu là vì tình cảm với Phó Thần, hãn không tiện cự tuyệt.

Phó Định nhìn Phó Thần tỏ ý bảo hãn mở miệng.

Phó Thần chấp tay: "Vô cùng cảm ơn ý tốt của điện hạ, chỉ sợ người nhiều làm tiêu tốn hầu bao của vương gia."

Từ Tấn cao giọng cười to: "Chính Đường thật biết đùa!" Nói xong đi tới bên người Phó Thần, đơn độc nói chuyện với hãn.

Hai thuyền hoa đậu gần nhau nên đám người Phó Dung nhất thanh nhị sở tiếng cười của Từ Tấn.

Tần Vân Ngọc kinh ngạc nói với Phó Dung: "Bình thường Tứ biểu ca không hay cười, xem ra thật sự thưởng thức ca ca tử."

Phó Dung cười cười: "Ca ca ta tập võ từ nhỏ, thích kết giao bằng hữu giang hồ, khó được điện hạ không ghét hãn thô bỉ."

Lâm Sơ Hà nghe, nghĩ tới khuôn mặt khô ngô thanh tuyền của Phó Thần, thật không hợp với hai chữ thô bỉ.

Phó Dung không để ý sự khác thường của nàng, nhìn Lan Hương cất kỹ ngân lượng, một lần nữa trở lại bên cửa sổ, ngẩn người nhìn nước sông. Từ Tấn thật giáo hoạt, buổi tối lấy lòng nàng cũng thôi, ban ngày còn tìm cách kết giao với ca ca, một khi ca ca bị hấn lôi kéo, có thể hay không lấy có bái phỏng ca ca ngụy trang đến nhà nàng?

Mới nghĩ tới, tiểu nha hoàn lại đến báo, Túc vương mời đi Thanh Phong các dùng cơm, đại thiếu gia đã đáp ứng.

Phó Dung áo não nắm chặt quyền, hạ quyết tâm sau này không cho Từ Tấn cơ hội gặp nàng một mình nữa.

Cố tình Từ Tấn lại muốn gặp nàng.

Từ Tấn bao hết các tầng trên Thanh Phong các, nam nữ ngồi hai nhĩ gian khác nhau, khai tiệc không bao lâu, tỳ nữ bưng đồ ăn không cẩn thận hất đổ nước canh lên người Phó Dung, không thể không thay xiêm y. Phó Dung biết tỳ nữ là người Từ Tấn nhưng nàng không còn lựa chọn khác, đành dẫn Lan Hương lên nhĩ gian chuyên để nữ quyến nghỉ ngơi.

Nhĩ gian trang hoàng vô cùng phú quý, còn hơn cả thư phòng của Phó Dung.

Phó Dung đứng ở cửa quan sát bên trong, quả nhiên phát hiện vật áo thấp thoáng sau bình phong, là y phục Từ Tấn mặc hôm nay.

Người này đã phí hết tâm tư sắp xếp, khẳng định là không chỉ muốn trò chuyện.

Phó Dung quay người, nhận y phục Lan Hương đưa qua, nhỏ giọng phân phó: "Chúng ta ra ngoài, làm việc cần cẩn thận, người ở ngoài trông cửa, đừng để người khác vô ý xông vào."

Lan Hương không nghĩ nhiều, ngoan ngoãn gật đầu.

Phó Dung giơ tay đóng cửa, cài chốt cửa lại.

Phó Dung quay đầu lại, lạnh lùng trừng Từ Tấn đang từ sau bình phong đi ra.

Từ Tấn thức thối, chỉ đứng bên người Phó Dung cúi đầu nói nhỏ: "Mau lên, chúng ta không có nhiều thời gian."

Nhìn xiêm y bị bẩn trên người, Phó Dung thật muốn cho hắn một tát, đồng dạng thấp giọng: "Ba câu, nói xong ba câu ta sẽ đi, vương gia nếu không đáp ứng, đến mừng tám ta cũng không đi mua vệt gì đó."

Từ Tấn hơi giật mình, nhìn tiểu cô nương trốn đến sau bình phong, hắn thủ lễ xoay người, nhìn bàn trà cười.

Phó Dung rất nhanh thay xong y phục, Từ Tấn thấy nàng đi ra, tỏ ý bảo nàng đứng yên, hắn bước lên trước, cúi đầu nhìn nàng: "Sao không cựa ta thẳng?"

Hắn cao to đứng trước mắt, Phó Dung kìm lòng không được lui về sau một bước, quay đầu nói: "May mắn ta không cựa điện hạ, không phải sao?"

Từ Tấn hiểu nàng tức hắn lần này thất lễ, nhưng hắn cũng sinh khí, nâng cằm nàng lên: "Nàng không tin ta nên ta muốn phạt nàng."

Phó Dung khựng lại, trừng phạt...

Phó Dung đưa tay định che miệng lại nhưng vẫn chậm một bước. Từ Tấn một tay ôm eo nhỏ xinh kéo vào lòng, một tay vòng qua đầu vai nàng ra đằng sau thuận tiện ngăn trở ý đồ của nàng, sau đó ngẫu nhiên cánh môi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 59

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 60

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 61

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 62

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 63

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Tâm tình Từ Tấn vô cùng tốt.

Nàng tuân thủ quá nhiều quy củ, không dễ dàng cho phép hấn đụng chạm, lúc nào cũng phải có lý hợp thích hợp mới được. Lúc nàng phạm sai lầm là thời cơ tốt nhất nhưng không phải lúc nào cũng hữu dụng, vì nàng thường không ra cửa, không ra cửa sẽ không phạm sai lầm, hấn cũng không có lý do chính đáng. Hiện tại tốt lắm, chuyện Tề gia và chuyện tặng vệt, nàng không thể cự tuyệt phần thưởng cho hấn.

Trước khi xuất phát, Từ Tấn cố ý tắm rửa sạch sẽ.

Ban đêm không tiện cười ngửa, may mắn trăng thanh gió mát, không sợ ra mồ hôi làm nàng phiền chán.

Quen thuộc đi vào khuê phòng của nàng, đặt đèn lồng nhỏ bên cạnh chiếu sáng, Từ Tấn lưu loát chui vào màn lụa, cởi giày trèo lên giường.

"Người, người làm gì?" Nam nhân ngang nhiên trèo lên giường, Phó Dung giận dữ, lạnh lùng kéo chăn: "Đi xuống!"

Còn vô sỉ hơn nàng nghĩ!

Từ Tấn kinh ngạc khi thấy nàng còn thức, nhưng cũng không gấp, sau khi vén lại màn lụa ngay ngắn, hấn mới quay người nhìn nàng: "Mùa hè nhiều muỗi, ta ngồi bên giường, sợ muỗi bay vào. Nùng Nùng, nàng bị bệnh hay sao mà mặt khó coi quá vậy?"

Dù mỗi lần Từ Tấn đến, Phó Dung đều ngủ say nhưng sắc mặt luôn hồng hào khỏe khoén, nhưng đêm nay, sắc mặt nàng tái nhợt như bị bệnh, có vẻ không hợp với lửa giận đang hừng hực cháy trong mắt nàng.

Xuất phát từ lo lắng, Từ Tấn đặt tay lên trán Phó Dung.

Phó Dung không ngờ da mặt hần dày cỡ này, khẽ thở dài, ngoan ngoãn mặc hăn sờ: "Không bị bệnh, chỉ là thân thể không thoải mái, mới ngủ một chút thì bị người đánh thức. Vương gia, chuyện Tề gia là vương gia âm thầm sưu tập chứng cứ?"

Từ Tấn không yên lòng "Ân" một tiếng, vốn định chờ nàng hỏi tới sẽ khoe khoang một phen để nàng biết hăn tra bao lâu mới tìm được chứng cứ vạn ngã một đại quan trấn thủ biên cương, nhưng nhìn nàng như vậy, hăn lại không có tâm tư, nhíu mày: "Không bệnh sao mặt lại kém vậy? Ban ngày đã mờ lang trung rồi à?"

Phó Dung quay đầu: "Nói người cũng không hiểu, vương gia về đi, đêm nay ta không có tinh thần bồi người."

Từ Tấn sao có thể yên tâm, thấy nàng không chịu nói, vói tay vào chăn nắm lấy tay nhỏ của nàng bắt mạch. Từ nhỏ đã bị bệnh lạ, ngoại trừ tìm kiếm lương y, Từ Tấn cũng tự nghiên cứu một chút dược lý, nhìn vài bệnh nhẹ bình thường cũng không thành vấn đề.

Nam nhân chuyên chú, Phó Dung lại lặng lẽ nắm chặt đệm chăn.

Năm ngoái, Từ Tấn thay nàng bắt mạch cũng không nói gì, Phó Dung nghĩ hăn mượn việc bắt mạch để chiếm tiện nghi. Nhưng hiện tại, Phó Dung không chắc, chẳng lẽ Từ Tấn có bản lĩnh thực sự?

Dù có, hăn là sờ mạch sẽ không biết được có nguyệt sự hay không?

Thấy mày Từ Tấn nhíu ngày càng sâu, Phó Dung lo âu, thử thu tay lại: "Nói không bệnh, người..."

"Vậy sao nàng lại phờ phạc ỉu xù?" Từ Tấn thật nhìn không ra, dứt khoát nắm tay nàng hỏi, thấy Phó Dung mím môi, bất đắc dĩ: "Nàng không nói, sao ta có thể yên tâm đi?"

Phó Dung đợi chính là câu này, ra vẻ cực độ khó nói rồi lại như bị bức bách không thể không nói, nàng chui đầu vào chăn, nhắm mắt lại, quay đầu đi: "Là... Là nguyệt sự, ngày đầu tiên sẽ không có tinh thần, vương gia về nhanh đi." Dùng sức thu tay lại, kéo chăn xoay qua chỗ khác.

Ngày mai ca ca ứng tuyển, rồi tiến cung tham gia vòng chung kết, không giống thi Hương, thi Xuân, thi võ sẽ có kết quả ngay lập tức nên chậm nhất năm ngày sau mẹ con nàng sẽ về Tín Đô, lấy cố nguyệt sự là vô cùng thích hợp, vừa vắn tránh thoát mấy ngày. Có lẽ vô dụng với nam nhân khác nhưng Phó Dung hiểu Từ Tấn. Người này tuy thích chiếm tiện nghi nhưng vẫn thương hương tiếc ngọc. lần đầu tiên hai người cùng giường, hẳn không có một chút ôn tồn trực tiếp làm việc, nghe nàng kêu đau, động tác cũng chậm lại...

Trốn trong chăn, Phó Dung âm thầm mừng rỡ vì sự thông minh của mình, ngóng trông nam nhân mau chút rời đi.

Lại không đoán được nam nhân đang làm gì.

Từ Tấn hít mấy hơi thật sâu, không ngửi thấy bất kỳ mùi vị dư thừa nào ngoài mùi hương trên người Phó Dung.

Nghĩ tới bản lĩnh gạt người bẩm sinh của Phó Dung, Từ Tấn không thể không hoài nghi.

Nếu giả bộ nguyệt sự, vậy nét tái nhợt trên mặt cũng là giả bộ, chắc chắn là phấn trắng.

Từ Tấn chậm rãi cười, càng hy vọng nàng là giả bộ, thưởng phạt cùng tính một lượt, đêm nay...

Nơi nào đó rục rịch, Từ Tấn tạm thời đình chỉ ý định xây dựng hình tượng đẹp, nằm nghiêng bên người Phó Dung, kéo nàng ôm vào trong ngực: "Tốt, đêm nay không nháo nàng, nhưng ta lặn lội đường xa từ vương phủ đến đây gặp nàng, Nùng Nùng cho ta hôn một cái?"

Trên giường của nàng, đời này hẳn không chút ngại ngùng nói ra lời ngon tiếng ngọt mà bản thân chưa bao giờ nghĩ sẽ nói.

"Sao vương gia luôn khi dễ ta?" Phó Dung rầu rĩ oán giận.

Từ Tấn cười khê, biết nàng then thùng, hẳn chậm rãi kéo chần xuống cổ nàng. Phó Dung ôm mặt, Từ Tấn chậm rãi dụ dỗ: "Hôn một cái thôi, Nùng Nùng ngoan nào?"

Phó Dung liên tục lắc đầu.

Từ Tấn cười, kéo tay nàng ra.

Phó Dung biết lần này là không thể trốn, cự tuyệt chỉ là giả bộ xấu hổ thuận tiện khó để hẳn một chút, nên Từ Tấn kéo, nàng cũng thuận theo, nhắm mắt chờ hôn.

Từ Tấn nhìn đôi môi hồng nhuận, chậm rãi lại gần. Hô hấp giao thoa, chạm như chưa chạm, nhịn nhịn, đổi thành hôn mật Phó Dung.

Phó Dung hơi bất ngờ nhưng vậy càng tốt.

Chỉ là, làm Phó Dung phát hiện Từ Tấn thay vì hôn nàng không bằng nói là chó liếm: "Đủ rồi, người..."

"Nùng Nùng trang điểm?" Từ Tấn thở hồng hộc ngẩng đầu, một tay ôm chặt không cho nàng trốn.

Phó Dung cố gắng giải thích: "Ta không hiểu vương gia nói gì."

"Sao mặt bên này trắng hơn bên kia? Thiếu chút nữa bị nàng gạt." Từ Tấn ôn nhu trào phúng, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt chưa bị hấn hôn, dần dần lộ ra sắc mặt hồng nhuận: "Dám giả bệnh lừa ta, đáng giận không?"

Nói dối bị vạch trần, Phó Dung cúi đầu ủy khuất: "Ta muốn lừa người sao? Không phải do mỗi lần vương gia đến đều phi lễ ta? Ta không có khí lực lớn như vương gia, chỉ có hạ sách này."

"Nàng chắc chắn thân thể nàng không thoải mái ta sẽ rời đi?" Từ Tấn không hỏi sao nàng biết hấn đến.

Phó Dung cắn môi, ngược mắt nhìn hấn, lại lập tức chuyển đi: "Ta muốn thăm dò xem vương gia có thật lòng thương ta."

"Kết quả thế nào?" Nàng nũng nịu, Từ Tấn nhin không được xoay người áp lên người nàng, một tay chống đỡ giường, một tay nâng mặt nàng.

Tư thế này quá nguy hiểm, Phó Dung sinh lòng cảnh giác, sợ hãi cầu xin: "Vương gia quá thông minh ta không đoán được, chỉ là vương gia định không để ý danh dự của ta sao?"

Mắt đẹp dấy lên ánh nước, nước mắt phảng phất tùy thời sẽ rơi, Từ Tấn cúi đầu hôn lên, thở dài: "Ta thật lòng thích nàng, trước khi kết hôn ta nói không chạm vào nàng thì tuyệt đối sẽ không chạm. Nàng biết ta nói không chạm là không chạm vào cái gì."

"Nhưng hiện tại ta cũng không thích, vương gia thích ta thì nên thủ lễ." Phó Dung nhắm mắt giảng đạo.

Từ Tấn cười, ngón trỏ vuốt ve khóe miệng nàng: "Nàng rời nhà ra ngoài, có nhớ mình là tiểu thư khuê các hay tùy tâm sở dục, giờ lại yêu cầu ta

quân tử? Nùng Nùng, sách vở là chết, chúng ta nhất định là vợ chồng, một số việc không cần so đo quá nhiều. Hơn nữa, không phải lúc nào tới ta cũng như vậy, hôm nay không phải có việc mừng sao?”

Nam nhân dẻo miệng giáo biện, Phó Dung nhất thời không thể phản bác, đợi nàng chuẩn bị mở miệng thì đã bị chặn lại.

Bốn môi kề sát ướt át, chỉ có thể cùng hăn cướp đoạt mới thở được nhưng cướp tới đoạt lui, khí lực đều bị hăn hút hết, thuận tiện gọi dậy ký ức ngủ say. Từng hình ảnh cùng hăn quần quýt si mê hiện lên trong đầu, như người đói bụng gặp bữa ăn ngon, có độc cũng không thể từ chối. Hiện thực và hồi ức giao thoa khó phân biệt, lý trí và dục vọng đấu tranh giằng xé, Phó Dung bắt đầu hận chính mình, vì sao không thể khống chế thân thể, lại hận Từ Tấn bá đạo thành thạo...

"Người..."

Hiện tại tới lượt Từ Tấn cầu nàng, bàn tay ngỗ ngược thăm dò vào váy ngủ của nàng tạm dừng lại, môi khẽ chạm vào môi tiểu cô nương, âm thanh khàn khàn ôn nhu, phảng phất chỉ cần nàng theo hăn, cái gì hăn cũng nguyện ý nghe nàng: "Nùng Nùng đừng sợ, chạm một chút, sau này nàng nói gì ta cũng nghe, Nùng Nùng..."

Nói xong, sợ nàng cự tuyệt, một lần nữa chặn miệng nàng lại hôn sâu, tay thì đột phá áo lót mỏng.

Thân thể Phó Dung run lên.

Lòng hăn rung động.

Cùng ký ức kém khá xa, làm hăn thỏa mãn trước nay chưa từng có, nhỏ nhắn xinh xắn càng chọc người thương xót.

Hai đời chưa từng thử qua hái hai nơi một lúc, Từ Tấn kìm lòng không được lưu luyến đi xuống. Nàng không thể nói chuyện, thân thể lắc lư kháng cự, hấn cọ cọ theo cử động của nàng. Phó Dung nhận thấy uy hiếp, thông minh bất động. Từ Tấn thất vọng, ngón trở bản năng đè xuống địa phương nàng sợ nhất. Từ Tấn rốt cuộc nhin không được, tay tiếp tục khi dễ nàng, đầu cũng đi xuống, cách áo mỏng nhăm nháp.

Phó Dung giương đầu lên, cắn chặt, hai tay nắm tóc hấn muốn bứt, hấn lại không sợ đau, liên tục không ngừng...

Trong màn lụa rốt cuộc bình tĩnh trở lại, đồ ngủ Phó Dung đã ướt phân nửa.

Nàng đưa lưng về phía Từ Tấn, cũng không đắp chăn, mặc Từ Tấn bồi tội thế nào cũng không thềm để ý.

Từ Tấn biết lần này mình đã chọc giận nàng, hấn không hối hận nhưng lại sợ bộ dáng không có sinh cơ của nàng.

"Nùng Nùng, ta không dám nữa, nàng tha thứ ta lần này?" Từ Tấn thay nàng đắp chăn, cúi người dỗ dành.

Phó Dung không chút động lòng.

Trên người Từ Tấn vốn có chút mồ hôi, sốt ruột càng nhiều hơn: "Nùng Nùng, danh sách tuyển chọn thị vệ lần này ta đã tra qua, với bản lĩnh của ca ca nàng và Lương Thông, khả năng vào tam giáp rất cao. Ta đã sắp xếp điều ca ca nàng vào Kim Ngô vệ, Lương Thông đi trung quân phủ đô đốc, đều là thất phẩm. Nàng đừng ngại quan nhỏ, lần tuyển chọn này chỉ có bốn vị trí thất phẩm, còn lại đều là thị vệ tiểu tốt."

Lòng Phó Dung khẽ động.

Đời trước ca ca và Lương Thông đều bắt đầu là phủ quân vệ. Phủ quân vệ và Kim Ngô vệ đều là kinh vệ bên cạnh Hoàng Thượng, chỉ là không có nhiều cơ hội diện kiến Hoàng Thượng như Kim Ngô vệ.

Nhưng nàng không hiềm lạ.

Ca ca tự thân có thể thăng chức, nàng không vội, không giống việc phụ thân sớm vào kinh có ý nghĩa lớn với nàng, nên Từ Tấn đừng nghĩ dùng cái này lấy lòng nàng.

"Phải không? Có phải vương gia cảm thấy cho ta chỗ tốt, ta cứ thế mặc vương gia xử trí? Không bằng vương gia sắp xếp ca ca ta chức quan cao hơn, có lẽ ta sẽ cao hứng tự tiến cử hầu hạ chần gối..." Nói chưa dứt, đột nhiên ôm mặt khóc.

Lần này Từ Tấn bắt đầu hối hận, muốn ôm nàng vào ngực, Phó Dung bỗng ngồi dậy, chửi nhỏ: "Người đi, không đi ta chết cho người coi!"

"Ta..." Từ Tấn muốn tranh thủ thêm một chút, thấy Phó Dung thật sự muốn cắn lưỡi mới vội xuống giường, cách màn lụa bồi tội: "Ta, mấy ngày nữa ta lại tới thăm nàng, nàng yên tâm, trước khi kết hôn ta tuyệt sẽ không đường đột như vậy, bằng không phạt ta, phạt ta... Sẽ không được gặp lại nàng."

Phó Dung cười lạnh.

Từ Tấn mơ hồ nhìn thấy, biết đêm nay nói gì nàng cũng không nghe, nhắc đèn lồng rời đi.

Người vừa đi, bả vai Phó Dung dường như cứng nhất thời suy sụp xuống, ngã xuống giường sinh hồn đổi.

Từ Tấn liên phát thề đều không chịu nói ác lời, nhất định là tà tâm bất tử, nếu nàng dễ dàng thỏa hiệp, hẳn sẽ được nước lấn tới nên trong thời gian

nàng phải tận dụng cơ hội này mặt lạnh với hắn, thanh tĩnh ngày nào được ngày này.

Nghĩ xong rồi, cảm giác trước ngực một mảnh mát lạnh, Phó Dung đứng dậy đổi áo ngủ, trở lại trên giường.

Ngoài cửa sổ, Từ Tấn nhẹ một hơi.

Rốt cuộc ngủ, vừa mới nghe nàng đứng dậy, hắn còn nghĩ nàng luân quần muốn tự sát...

Thủ tới canh ba, Từ Tấn mới vào phòng lại, thấy nàng ngủ say mới yên tâm rời đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 65

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 66

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 67

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 68

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 69

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 70

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Phó Dung không hiểu vì sao Từ Tấn thịnh nộ!

"Hắn chỉ lấy sâu bọ dọa ta, Tuyên Tuyên đã trả thù rồi, cần gì phải lấy mạng?" Từ Tấn không chịu quay lại, Phó Dung đành ôm eo vòng ra trước mặt hắn, đẩy hắn đến chiếc bàn giữa phòng nhưng đẩy không động, Phó Dung khổ não ngẩng đầu, ngơ ngác chống lại ánh mắt lạnh lùng của Từ Tấn.

Lần đầu tiên trong kiếp này, Từ Tấn nhìn nàng bằng ánh mắt đóng băng này.

Phó Dung cũng là lát mềm buộc chặt, Từ Tấn mặt dày vô sỉ dỗ nàng cầu nàng, nàng đã tin tưởng tha cho hắn, hiện tại Từ Tấn bày mặt lạnh, đầy khí thế vương giả, Phó Dung lại yên lặng.

"Vương gia cho qua đi, ta biết người tốt với ta nhưng không nên so đo với trẻ con?" Phó Dung chủ động dựa vào ngực Từ Tấn, ngẩng đầu cầu hắn, lông mày nhỏ nhắn hơi nhíu, môi nhẹ vẽ lên, thiên chân vô tà: "Sau ngày người ta biết vương gia vì ta tức sùi bọt mép, chút chuyện nhỏ đã giết người, ta sẽ bị nước miếng diễm chết!"

Từ Tấn cúi đầu nhìn nàng.

Nữ nhân này rất đẹp, đẹp tới mức làm toàn bộ tâm thần người ta bị mê hoặc, rất khó dùng lý trí phán đoán thật giả, chưa kịp phân biệt đã bị sóng mắt như nước bao phủ.

May mắn hẳn đủ hiểu nàng, biết nàng giỏi nhất là gạt người.

Hắn khẽ vuốt mặt của nàng, muốn cười lại cười không nổi, thoáng buông nhẹ ngữ khí: "Nàng nói có lý, là ta chuyện bé xé to nhưng vẫn phải phạt một chút."

Phó Dung cầm tay hắn, tận lực làm bộ không quá để ý: "Vương gia định làm gì?"

Từ Tấn nghĩ một lúc: "Chặt một chân, từ nhỏ đã quen làm xằng làm bậy, còn một chân sẽ không thể chung quanh làm ác, coi như là vì dân trừ hại."

Phó Dung không muốn một muội phu què chân!

"Vương gia..."

"Nàng đừng nói nữa, ngủ sớm đi, ta còn việc muốn làm." Lòng Từ Tấn rất loạn, thật sự không muốn tiếp tục dây dưa với nàng, hắn cần cẩn thận ngấm lại mỗi một tình cảnh hai người đã chung đụng trong suốt một năm nay.

"Vương gia!" Phó Dung quay người đóng cửa lại, tựa vào ván cửa cầu hắn: "Chúng ta nghĩ biện pháp khác, gãy chân quá tàn nhẫn..."

"Sao nàng cứ che chở hắn?" Từ Tấn bỗng nâng cằm nàng lên: "Hắn có quan hệ gì với nàng, đáng giá để nàng nhiều lần cầu tình?"

Phó Dung có thể nói gì?

Nói Từ Tấn biết mấy năm nữa Ngô Bạch Khởi sẽ thành muội phu của nàng?

Hay nói dối, thừa nhận mình đã gặp Ngô Bạch Khởi, để Từ Tấn hiểu lầm nàng tư tình với Ngô Bạch Khởi?

Việc trước không có khả năng, việc sau, nàng sợ Ngô Bạch Khởi chết càng nhanh.

Tìm không được lý do thích hợp, lại nhìn nam nhân mắc bệnh đa nghi nghiêng trọng trước mặt, Phó Dung cũng nổi cáu, đẩy hẳn ra, ba hai bước tới trước giường, chỉ ra ngoài cửa sổ khiển trách: "Nói bao nhiêu lần rồi, trước giờ ta chưa từng gặp hẳn, chỉ là không muốn chuyện bé xé to! Vương gia, ta chỉ là nữ nhi quan gia bình thường, chưa từng trải qua gió tanh mưa máu, cũng không có quyền thế ngất trời có thể tổn hại mạng người, đêm nay ta chỉ nói một câu, nếu người gây sự với Ngô Bạch Khởi, về sau đừng hòng ta tha thứ, ta thà chết, cũng không gả cho một người có thù tất báo!"

"Có thù tất báo?" Như nghe được lời chê cười, Từ Tấn trầm thấp cười, từng bước đi tới cạnh Phó Dung: "Vậy nàng nói ta biết, thế nào là có thù tất báo?"

Nụ cười sồn gai ó như sau nụ cười sẽ biến thành đao, trực tiếp đoạt mạng.

Tuyệt đối không phải tức giận bình thường.

Lưng Phó Dung ứa mồ hôi lạnh, chân nhũn ra, chạy ra sau bình phòng trốn.

Từ Tấn không đuổi theo.

Hắn sợ đuổi theo, hẳn sẽ không nhịn được mà giết nữ nhân vô tình, gian trá, đùa bỡn hẳn trong lòng bàn tay!

Nhắm mắt lại, lồng ngực kịch liệt phập phồng, sát niệm như khốn thú giãy thoát khỏi lồng giam lý trí.

Từ Tấn cực hận.

Nghĩ tới chính mình xấp xỉ khom lưng khuyu gối lấy lòng nàng, nghĩ tới nhiều lần bị cự tuyệt, trong lòng không khỏi cười nhạo châm chọc, lại hư tình giả ý lợi dụng hắc mưu cầu tiền đồ cho phụ thân, nghĩ tới nàng có nhiều trang sức xinh đẹp lại chưa từng đeo cho mình nhìn, có cơ hội gặp An vương lại dày công ăn mặc, nguyên nhân...

Áp không được khí huyết sôi trào, Từ Tấn bỗng quay người.

Chưa đi tới hai bước, đã dăng lên một ngụm ngai ngái.

Từ Tấn cười tự giễu, như hắc không ngờ đường đường là một Túc vương lại vì một nữ nhân tức giận thành như vậy.

Cũng may sau khi phun máu, trên người không còn khó chịu. Từ Tấn vừa đi ra ngoài vừa lấy khăn lau miệng, lúc cất lại mới phát giác thứ gì đó rớt ra ngoài, rơi xuống đất, phát ra động tĩnh rất nhỏ.

Từ Tấn dừng chân, cúi đầu nhìn.

Là dây Trường Mệnh nàng đan cho hắc, là hắc vừa nắn nỉ vừa cưỡng ép nàng đan, còn cầu nàng nói câu cát tường.

Lúc ấy nàng hơi ngây ngẩn?

Là biết hắc "sống không lâu" sao?

Vậy nàng trở về lúc nào?

Liếc mắt nhìn phía sau, Từ Tấn nhặt dây Trường Mệnh lên, bước nhanh ra ngoài.

Gió đêm thổi phất, Từ Tấn độc hành trên phố, ngón tay chậm rãi chuyển động ngũ sắc trên châu trên dây Trường Mệnh, hồi ức càng ngày càng rõ ràng.

Hắn trùng sinh không lâu thì tự mình đến Ký Châu nhìn nàng, thuận tiện lưu lại người theo dõi Phó gia, vì kiếp trước thuộc hạ nghe ngóng được nguyên nhân nàng bị thủy đậu là do rơi xuống nước, chính nàng cũng nói vậy, hắn từng do dự có nên giúp nàng tránh thoát kiếp này, cuối cùng vì tư tâm, vì không rõ ngày nào nàng ham chơi chèo thuyền, lại không chú ý sắp xếp người vào Phó gia thiếp thân hầu hạ nàng, nên không quản.

Tháng ba năm ngoái, đúng là nàng rơi xuống nước, bên kia liên tiếp không ngừng dị thường, chính là bắt đầu từ khi nàng rơi xuống nước được cứu lên.

Như vậy, hắn có thể suy đoán, Phó Dung trở về khi đó? Giống như hắn vì xuống ngựa cứu đệ đệ mà bị thương, đều trở về lúc nguy nan?

Nhất định là vậy.

Từ Tấn càng nghĩ càng chắc chắn, dù sao, nếu nàng trở lại lúc đó chắc chắn sẽ tránh được sai lầm "bị thủy đậu".

Vậy, nàng trở về trẻ hơn hắn gần tới một năm, có thể chứng minh, đời trước nàng sống lâu hơn hắn gần một năm?

Mà sau khi hắn chết, đến cùng kinh thành đã xảy ra chuyện gì, sao nàng lại chết, hiện giờ nàng cố chấp với An vương đơn thuần là tình bạn, hay là...

Trước khi vào vương phủ, Từ Tấn nhìn qua hướng An vương phủ.

So sánh vận mệnh, so sánh quyền thế, nàng cần cái gì?

Hắn không để ý nàng thích ai, nàng có tâm hay không nhưng hắn sẽ không buông tha, sẽ không để nàng gả cho nam nhân nàng nhìn trúng hai đời.

Hắn muốn nàng cũng nếm thử tư vị bị người trêu chọc, muốn nàng...

Đông viện Cảnh Dương Hầu phủ.

Phó Dung trốn không biết bao lâu, nghe bên ngoài không còn tiếng động mới cả gan tới sau rèm, lặng lẽ nhìn bên ngoài.

Trong phòng trống không, không có ai.

Phó Dung vẫn không yên tâm, nắm chặt tiểu đồng lô dùng phóng hương giấu sau lưng, lo lắng đi ra ngoài, sau khi xác định Từ Tấn đã đi mới khẽ thở thườn thượt, ánh mắt Từ Tấn vừa rồi như hai người có thù giết cha.

Lần này là hiểu lầm, nếu dính đến nàng và An vương, theo máu ghen của Từ Tấn, không giết nàng mới lạ? Bên An vương có thị vệ, muốn giết cũng không dễ nhưng nàng là nữ lưu, chỉ cần một tay đã bóp chết nàng.

Phó Dung bắt đầu hối hận, sớm biết thế này nên cự tuyệt Từ Tấn từ đầu, không nên để tới lúc bị chiếm tiện nghi.

Cả người phát lạnh, Phó Dung cố ý để đèn, leo lên giường, dùng chân gạt gao bao lấy chính mình, trần trọc trần trở. Một hồi sợ hãi Từ Tấn giết nàng, một lát do dự có nên thuận theo Từ Tấn để sống thêm mấy năm, lát lại lo lắng Từ Tấn cho thuộc hạ xử Ngô Bạch Khởi...

Cửa thình lình truyền đến bước chân nhè nhẹ, so với tiếng bước chân nặng nề của Từ Tấn, như là cố ý muốn nàng phát giác.

Một giây kia, hồn Phó Dung muốn bay ra ngoài, ôm chăn trốn đến góc giường, ngẩng đầu khóc: "Vương gia đừng giết..."

Lại thấy một hắc y nhân đứng ở cửa, đưa lưng về phía nàng, thấp giọng nói: "Tam cô nương đừng hoảng, Hứa mỗ nhận lệnh chuyển lời cho cô nương."

Không phải đến lấy mạng, Phó Dung nghi hoặc: "Lời gì?"

Hứa gia bình tĩnh: "Vương gia nói, Tam cô nương cảm thấy vương gia hung tàn cuồng sát, hăn cũng không làm khó, mời Tam cô nương trả ngọc bội vương gia đã tặng, những chuyện vương gia đã nói khi tặng ngọc bội cũng mong Tam cô nương quên đi, sau này là người dưng, không hề liên can."

Phó Dung choáng váng, ngốc một lúc mới hỏi: "Vương gia nói vậy?"

Không phải nàng đang nằm mơ?

Giọng nàng run rẩy, làm Hứa gia tưởng nàng thương tâm phát khóc, hơi đau đầu: "Một chữ không kém, từng câu là thật. Hứa mỗ ra cửa chờ, mời Tam cô nương nhanh lấy ngọc bội để Hứa mỗ sớm về phục mệnh." Nghe nói nữ nhân thích khóc, khóc lên đặc biệt phiền toái, trách không được vương gia phải hăn đến.

Hứa gia chưa từng dỗ dành tiểu cô nương, bước đi ra ngoài như chạy trốn.

Người vừa đi, Phó Dung lập tức chôn trong chăn cười rộ lên.

Tâm hoa nô phóng.

Sau khi biết Từ Tấn khó chơi, nàng luôn băn khoăn làm sao để thoát khỏi hăn, giờ thì tốt rồi, Từ Tấn không cần nàng trước!

Mây đen phẳng phát tan hết, Phó Dung mặc xiêm y, lấy ngọc bội và hộp trân châu của Từ Tấn, nàng không hiềm lạ ngọc bội nhưng lại luyến tiếc trân châu. Ngón tay vuốt ve Bát Bảo tinh xảo được khảm trên hộp trang sức một hồi mới buông tha ý niệm trộm giấu vài viên, mang hai thứ ra ngoài.

Nghĩ nếu giả vờ đáng thương, sợ Hứa gia trở về nói lại Từ Tấn lại mềm lòng, Phó Dung cố ý bày ra mặt lạnh: "Ta cũng có câu nhờ người nhả dùm vương gia. Hắn đây đưa ta trước, ta bắt đắ dĩ không thể không thỏa hiệp, nay đã thanh toán xong, hi vọng vương gia giữ lời, ngày sau đừng đổi ý."

Hứa gia chảy ròng ròng mồ hôi lạnh, cho hắn một nỗi tim gấu mặt báo hắn cũng không dám truyền những lời này, cúi đầu: "Cô nương muốn chuyển lời thì viết ra giấy, Hứa mỗ sẽ giao tận tay vương gia."

Phó Dung hơi mím môi, quay đầu: "Thôi, người đi đi." Hứa gia không dám nói, nàng cũng không dám trực tiếp chống lại Từ Tấn.

Hứa gia ám chỉ khen tiểu cô nương thức thời, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Phó Dung ngẩng đầu, nhìn sao trên trời.

Từ Tấn cắt đứt với nàng, có lẽ sẽ không đối phó tiếp với Ngô Bạch Khởi?

Cả người thoải mái, Phó Dung đóng cửa về phòng.

Định tắt đèn, chợt nhớ ra.

Phó Dung phức tạp đi tới giá treo lồng chim, buồn bã nhìn tiểu vẹt ngủ say bên trong.

Hắn quên lấy Đoàn Đoàn?

Nhưng nàng thật không nở a, ngũ sắc trên châu dù đẹp cũng đều là vật chết, tương lai có thể thấy lại, nhưng Đoàn Đoàn là vẹt hiếm, chưa hẳn có thể gặp được.

Thôi, nếu Từ Tấn đến đòi, nàng sẽ trả lại, nếu hắn không cần, nàng sẽ dưỡng tiếp.

Trong lòng suy tính, Phó Dung tháo lồng chim đem lên giường, sủng ái nhìn viên cầu xanh lục, bất tri bất giác thiếp đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 72

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 73

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 74

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 75

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 76

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 77

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 78

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Túc vương phủ.

Từ Tấn đặt lệnh bài của Từ Diệu Thành xuống, trầm giọng chất vấn: "Người biết bản vương có Giải độc hoàn chỉ đếm được trên đầu ngón tay, sao Vương thúc lại biết? Vương thúc cầu được cho ai? Thành thật trả lời, nếu không bản vương sẽ ném người ra phủ."

Ngày Phó Dung bị Tề Sách hãm hại, hãn dùng một viên hoả dược giả mạo Giải độc hoàn tiêu trừ ngờ vực của Từ Yến và Phó Dung, mà trên người hãn quả thật có năm viên Giải độc hoàn do Cát Xuyên dày công phối chế. Hiện giờ Từ Diệu Thành cầu được, là Từ Yến để lộ tin tức, hay...

Hãn nghiêm nghị nhìn thị vệ thở thì phò phía dưới.

Dù theo bên cạnh Từ Diệu Thành kiến thức rộng rãi, bị nhìn chăm chú như vậy cũng làm toàn thân thị vệ phát lạnh. Nghĩ tới uy danh của Túc vương, Quận vương gia coi trọng Liễu Như Ý, mà tình trạng của Liễu Như Ý không thể chậm trễ hơn, hãn cưỡng ép ổn định hô hấp, trịnh trọng dập đầu với Từ Tấn: "Sự tình liên quan đến danh dự của chủ nhân, rất mong điện hạ giữ bí mật."

Từ Tấn không nói chuyện. Thị vệ ngẫm hiểu: "Chủ tử và Liễu đông gia Như Ý trai là bạn cũ, Liễu đông gia lại là dì nuôi của Phó gia Tam cô nương. Sáng nay Liễu đông gia bị độc thủ, tam cô nương từng nghe điện hạ có giải dược nên cầu chủ tử. Mạng người quan trọng, cầu điện hạ ban thuốc!"

Hứa gia đứng cạnh nghe, lặng lẽ quan sát nam nhân ngồi ngay ngắn sau bàn sách.

Hắn cho rằng vương gia chuyển lời với Phó tam cô nương như vậy thì sẽ thu tay lại, thậm chí rút hết người ở Ký Châu, nhưng hắn dần phát hiện, từ khi mẹ con Kiều thị rời kinh, vương gia thường ngăn người, tươi cười còn ít hơn trước khi nhận thức Phó tam cô nương.

Là giận dữ hay triệt để chấm dứt, nhìn vương gia thế này...

"Vương thúc đã cầu, Hứa gia thân chinh một chuyến, đi nhanh về nhanh." Từ Tấn đột nhiên mở miệng.

Ký Châu là phụ cận trọng địa của kinh đô, nhận một nhân tình của Từ Diệu Thành là chuyện tốt khó cầu.

"Thuộc hạ thay chủ tử tạ ơn điện hạ!" Thị vệ đang dập đầu dưới đất Quận vương phủ bỗng ngẩng đầu, lớn tiếng cảm tạ. Từ Tấn khẽ cười, liếc mắt ra hiệu cho Hứa gia.

Theo Từ Tấn nhiều năm, Hứa gia ngầm hiểu nhưng vẫn có chút nghi hoặc, vương gia hào phóng như vậy là vì tình cảm với Phó tam cô nương hay vì mượn sức Từ Diệu Thành?

Mặc kệ vì cái gì, Hứa gia vẫn vội vàng chạy tới hậu viện Như Ý trai, từ xa nghe được tiếng khóc bi thương của Phó tam cô nương thì hắn đã hiểu, lần này vương gia không thu được bao nhiêu nhân tình.

Liễu Như Ý đã chết.

Chết vô cùng im ắng.

Kiều thị muốn làm tang sự cho Liễu Như Ý nhưng Từ Diệu Thành không cho bất luận kẻ nào lộ ra, ngồi tới trời tối thì ôm Liễu Như Ý đi.

Ai cũng không biết hẳn ôm Liễu Như Ý đi đâu, Phó Dung muốn ngăn lại thì bị Phó Phẩm Ngôn và Kiều thị can ngăn: "Nùng Nùng, việc này liên lụy quá lớn, Liễu di con chắc chắn không muốn mọi người ở Như Ý trai bị liên lụy, chúng ta cứ coi như nàng đã xa đi." Kiều thị ôm nữ nhi đã khóc đến sưng mắt, ghen ngào: "Chúng ta lập cho nàng mộ phần chôn theo quần áo và di vật, về sau Nùng Nùng nhớ nàng thì đến thăm, mặc kệ Liễu di ở đâu cũng biết được."

Nghe hai chữ "đi xa", Phó Dung nhất thời hồi hận. Đời trước, nhất định Liễu Như Ý đã chết nên trước khi lâm chung đã dặn dò đám người Cố nương tử nói mình đi xa?

Là nàng ngọc, nhiều lần hỏi Liễu Như Ý không có người thân ở xa, cũng không tính đi xa, vì sao không nghĩ tới Liễu Như Ý sẽ bị hại? Bị người hại ...

"Nương, là Quận vương phi..."

"Nùng Nùng ăn nói cẩn thận." Phó Phẩm Ngôn thấp giọng dạy dỗ, kinh ngạc nhìn nữ nhi, lại nhìn qua Cố nương tử và Chu chương quý Như Ý trai, cũng chính là trung bộc luôn đi theo Liễu Như Ý, nghiêm mặt cảnh cáo: "Liễu đông gia vì sao chết lòng con biết rõ, nhưng không ai có bản lĩnh báo thù, cả Quận vương gia cũng phải nhẫn, chúng ta sao có thể."

Phó Dung chôn trong ngực mẫu thân, nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố nương tử cúi đầu lau nước mắt, Chu chương quý phần hận nhắm hai mắt.

Phó Phẩm Ngôn nhìn hai người: "Như Ý trai là tâm huyết của mọi người và Liễu đông gia, hiện giờ nàng đi rồi, mọi người có tính toán gì không?"

Chu chương quý đã hơn năm mươi tuổi mở mắt ra, chậm rãi đi tới trước người Phó Dung, quỳ xuống dập đầu: "Trước khi ra đi, đại tiểu thư đã giao

Như Ý trai cho tam tiểu thư, từ nay về sau tam tiểu thư là đông gia của Chu mỗ. Nếu tam tiểu thư muốn hoàn thành tâm nguyện của đại tiểu thư, Chu mỗ kiệt lực cố gắng. Nếu tam tiểu thư ngại phiền toái, không nguyện tiếp quản thì hãy bán Như Ý trai đi, coi như đại tiểu thư cho tiểu thư đồ cưới, Chu mỗ sẽ đi theo bầu bạn với đại tiểu thư, để nàng khỏi cô quạnh, bị người khi dễ."

Ông tận mắt nhìn Liễu Như Ý trưởng thành, từ một đại tiểu thư thiên kiều trăm sủng tới một bé gái mồ côi đáng thương suýt bị bán, tới một đông gia Như Ý trai hào quang vô lượng nhưng lại là người dễ bị ức hiếp nhất, nghĩ tới cuộc đời ngăn ngui cực khổ của đại tiểu thư, Chu chương quỹ nhin không được rơi lệ đầy mặt.

Cố nương tử cũng kéo Phó Dung trong ngực Kiều thị vào lòng mình: "Nùng Nùng mới mười bốn, bình thường được nuông chiều, Như Ý làm khó con rồi. Nhưng tâm nguyện một đời của nàng... Ta chỉ biết chôn trong phòng làm trang sức, nếu con thử ta cũng như Chu thúc, toàn lực ủng hộ, con không muốn ta cũng không trách..."

"Cố di đừng nói nữa, con đáp ứng Liễu di nhất định sẽ khuyết trương Như Ý trai thật lớn." Phó Dung lau nước mắt, giã khỏi ngực Cố nương tử, đưa tay đỡ Chu chương quỹ: "Chu bá đứng lên đi, con không hiểu chuyện buôn bán, còn cần ngài chỉ điểm nhiều hơn."

Chu chương quỹ thu thập cảm xúc đứng lên.

Kiều thị lo âu nhìn trượng phu. Nàng đồng tình Liễu Như Ý nhưng nếu Quận vương phi đã biết chuyện Từ Diệu Thành và Liễu Như Ý, dù Liễu Như Ý chết nhưng ba chữ "Như Ý trai" vẫn là cái gai không nhổ được trong lòng bọn họ, nữ nhi tiếp quản Như Ý trai, không khác gì nhận củ khoai lang bỏng tay.

Hiển nhiên Phó Phẩm Ngôn cũng nghĩ tới điểm này, trầm ngâm một lát: "Kiêu ngạo như Như Ý trai không thể một sớm một chiều bị dập tắt, trước mắt mọi người nên ẩn núp thật kỹ, giấu tài, tương lai lại trọng chấn cờ trống, Đông Sơn tái khởi."

Hắn đồng tình Liễu Như Ý nhưng tuyệt đối không thể vì nàng mà trắng trợn đối địch với Quận vương phi và Khánh quốc công phủ, không cần thận sẽ hại cả Phó gia. Liễu Như Ý giao tâm huyết cả đời cho nữ nhi, tuy là thật lòng thích nữ nhi nhưng cũng có phần lợi dụng, nếu hắn không phải quan lại, Phó gia không có nửa điểm quyền thế, chưa chắc Liễu Như Ý sẽ phó thác tâm nguyện cho nữ nhi.

Chu chương quỹ lập tức phụ họa: "Lão nô cũng nghĩ như Phó đại nhân, đêm nay sẽ phân phát hết tiểu nhị của Như Ý trai, chỉ lưu vài tâm phúc. Ta sẽ thuê một tòa nhà khác, âm thầm mời chào thợ khéo, tương lai khai trương lúc nào toàn nghe tam tiểu thư."

Phó Phẩm Ngôn không khỏi liếc hắn một cái: "Nùng Nùng còn nhỏ, nếu mọi người cần tiền tài hoặc nhân thủ thì hãy tìm ta."

Chu chương quỹ và Cố nương tử đồng thời cảm tạ.

Phó Phẩm Ngôn thở dài nhìn thê nữ: "Mọi người về nghỉ đi, ta và Chu chương quỹ cần thương lượng nên xây mộ phần cho Liễu đông gia ở đâu, sáng mai sẽ mang mọi người đi tế bái."

"Phụ thân, tối qua con còn nghe diễn tuồng với Liễu di a..." Phó Dung khó có thể tiếp thu một người đang sống sờ sờ lại chết như vậy.

Phó Phẩm Ngôn và Kiều thị im lặng nhìn nhau.

Hôm sau, dân chúng Tín Đô thành khiếp sợ phát hiện Như Ý trai đóng cửa, trên cửa dán bố cáo: Đông gia đi xa, ngày về bất định.

Mà trong một ngọn núi phía tây Tín Đô, nhiều thêm một mộ phần chôn cất quần áo và di vật.

Từ Tấn trực tiếp đi đến Quận vương phủ.

"Sao Tứ ca tới đây?" Nghe thông truyền, Từ Yến tự mình nghênh đón.

Nhìn thần sắc của Từ Yến, Từ Tấn chắc chắn hẳn không biết việc riêng của Từ Diệu Thành mà hẳn cũng không có ý nói cho Từ Yến biết: "Đi ngang qua nên tiện đường ghé thăm Vương thúc."

Từ Yến sinh nghi nhưng vẫn không hỏi nhiều, chỉ khó xử: "Dạo này tính tình phụ thân hơi cổ quái, sáng nay lại nhốt mình trong thư phòng, không cho ai vào, để ta tới hỏi xem, ngộ nhờ phụ thân... mong Tứ ca thông cảm." Sáng sớm hôm qua phụ thân rời khỏi thành, sau đó lại phái người về lấy ngựa, không biết bận việc gì. Buổi sáng Từ Yến muốn hỏi nhưng nhìn ánh mắt phụ thân lại không dám nhiều lời.

Từ Tấn gật đầu: "Nhờ Vân Thăng thông truyền."

Nói như vậy nhưng Từ Tấn nắm chắc Từ Diệu Thành sẽ gặp mình, trực tiếp theo sau Từ Yến tới thư phòng của Từ Diệu Thành. Đến nơi, Từ Yến gõ cửa: "Phụ thân, Tứ ca tới."

Từ Tấn tiếp lời: "Cảnh Hành không mời mà tới, Vương thúc chớ trách."

Bên trong một mảnh yên lặng.

Từ Yến lúng túng nhìn Từ Tấn, định mở miệng thì âm thanh của Từ Diệu Thành truyền tới: "Cảnh Hành vào, Vân Thăng về trước đi."

Từ Yến ngạc nhiên. Từ Tấn nhẹ gật đầu với Từ Yến rồi đẩy cửa bước vào.

Trong thư phòng, Từ Diệu Thành ngồi đưa lưng về phía cửa, không đợi Từ Tấn đi tới đã nói: "Cảnh Hành hào phóng tặng được, đáng tiếc cố nhân bạc mệnh. Cảnh Hành chỉ cần nhớ Vương thúc nợ người một nhân tình, tương lai cần gì, chỉ cần Vương thúc làm được, nhất định theo lệnh."

Từ Tấn dừng bước, nhìn bóng lưng nam nhân đối diện chấp tay: "Vương thúc quá lời, Cảnh Hành chỉ mong Vương thúc bớt đau buồn, bảo trọng thân thể."

Từ Diệu Thành cười cười, vô tâm khách sáo: "Người đi đi."

Từ Tấn sảng khoái cáo từ.

Đột nhiên tới, đột nhiên đi, cùng Hứa gia cười khoái mã rời Tín Đô thành.

"Vương gia, mộ phần chôn quần áo và di vật của Liễu đông gia ở ngọn núi phía tây, ngài có muốn nhìn xem?" Hứa gia uyển chuyển nhắc nhở.

"Nhìn nàng làm gì?"

Từ Tấn không thèm quay đầu lại, nghênh ngang rời đi.

Phó Dung cũng không bi thương quá lâu.

Kiếp trước đệ đệ, tỷ tỷ lần lượt ra đi, sau khi tới kinh thành, hai đường tỷ muội Phó Ninh và Phó Bảo cũng trước sau qua đời, kiếp này nàng đã thấy nhiều sinh ly tử biệt. Khó tránh khỏi đau lòng nhưng nàng hiểu rõ, người chết không thể sống lại, mà bên cạnh nàng, còn rất nhiều người thân mong nàng mau khôi phục.

Nghĩ tới người nhà, Phó Dung có chút phức tạp.

Nói về cảm tình, nàng là người thân với Liễu Như Ý nhất, Liễu Như Ý cứu nàng ra khỏi vực sâu tuyệt vọng. Mẫu thân kết nghĩa kim lan với Liễu

Như Ý một phần vì báo ân, một phần là thích tính tình Liễu Như Ý, nhưng nói đến cảm tình tỷ muội thì chắc chắn không nhiều, dù sao kết giao hơn nửa năm, không phải ngày nào cũng gặp để tăng tiến cảm tình. Nên Liễu Như Ý chết, cha mẹ hay tỷ muội vẫn chủ yếu là đồng tình, qua mấy ngày chỉ còn thốn thức tiếc hận, hơn nữa, họ cũng không có thời gian đắm chìm. Hôn sự với Lương gia tới gần, cha mẹ bận rộn xử lý hôn sự, tỷ tỷ khẩn trương ngượng ngùng thấp thỏm...

Nhưng mọi người đều cố kị cảm thụ của nàng, không dám lộ ra vui mừng.

Phó Dung không trách người nhà, đây là chuyện thường tình, nếu người Liễu Như Ý cứu lúc trước là tỷ tỷ, còn nàng sẽ gả cho An vương, Phó Dung khẳng định mình sẽ không làm được như tỷ tỷ, rõ ràng bận bịu chuẩn bị đại sự của mình lại còn phân tâm trấn an người khác.

Ngày cuối cùng của tháng tám, Phó Dung đi tế bái Liễu Như Ý, quỳ trước mộ bia nói rất nhiều.

"Liễu di, tỷ tỷ đã gả cho Lương đại ca, Lương đại ca là người tốt, ngài cũng mừng cho tỷ tỷ đi?"

"Từ hôm nay trở đi, Nùng Nùng sẽ không khóc nữa, khóc cũng vô dụng, mà ngài cũng không thích cô nương khóc nhè phải không?"

"Nhưng Nùng Nùng sẽ không quên ngài chết thế nào, một ngày nào đó, ta sẽ đòi lại công đạo cho ngài!"

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 80

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 81

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 82

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Đầu tháng chạp, có thánh chỉ xuống điều chuyển Phó Phẩm Ngôn về làm Thông Chính Tư Hữu, trước cuối năm trước vào kinh lĩnh chức, sau Nguyên Tiêu chính thức nhận nhiệm vụ.

Phó Phẩm Ngôn vô cùng mừng rỡ, sau khi nhận chúc mừng của người trong phủ nha, vội quay về phủ. Vốn định trước cùng thê tử khoe khoang đòi thưởng, biết được hai nữ nhi ở trong phòng cùng thê tử nói chuyện, Phó Phẩm Ngôn đành phải thu liễm vui mừng, ở bên ngoài tản bộ vài bước, bình phục vui sướng trong lòng, lúc này mới về mặt lạnh nhạt đi vào.

"Hôm nay tại sao trở về sớm như vậy a?" Kiều thị ngồi trên giường ấm nhìn tỷ muội Phó Dung dạy Quan ca nhi đọc "Tam Tự kinh", thấy trượng phu tiến vào, vội ngồi dịch vào bên trong, nhường chỗ cho trượng phu, thuận tiện đem lò sưởi tay bằng đồng đỏ có hoa văn cá vàng trong tay đưa cho trượng phu, "Bên ngoài lạnh, trước làm ấm tay đi, Xảo Hạnh mau chóng châm trà cho lão gia."

Đường làm quan thuận lợi, kiều thê ôn nhu săn sóc, Phó Phẩm Ngôn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều ấm áp.

Tiếp nhận lấy lò sưởi tay, lại uống chén trà nóng, Phó Phẩm Ngôn cười gọi Quan ca nhi: "Lại đây, đọc cho phụ thân nghe vài câu."

Quan ca nhi nhếch miệng cười, được Phó Dung nâng đỡ đứng lên, quay người đi tới bên người phụ thân, trực tiếp ngồi xuống trên đùi Phó Phẩm Ngôn.

Hai cha con một hỏi một đáp, Kiều thị cùng Phó Phẩm Ngôn sóng vai ngồi, Phó Dung ở đối diện nhìn, rất nhanh liền phát hiện phụ thân trên mặt không che giấu được vui mừng, ngạc nhiên nói: "Phụ thân có phải hay không có việc vui gì a? Ta nhìn người khỏe miệng vẫn luôn vênh lên."

Kiều thị nghiêng đầu nhìn trượng phu.

Phó Phẩm Ngôn cười khẽ, không để ý tới thê tử cùng hai nữ nhi hiếu kỳ, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử hỏi: "Quan ca nhi có nhớ Nhị tỷ tỷ hay không?"

Quan ca nhi quay đầu xem xét một vòng, dường như mới phát hiện trong phòng thiếu một người tỷ tỷ, nghiêm túc gật đầu: "Nhớ!"

Phó Phẩm Ngôn sờ sờ hăn đầu, cười nói: "Vậy phụ thân dẫn người đi kinh thành gặp nàng."

Quan ca nhi chưa từng đi xa khỏi nhà, mờ mịt hỏi: "Kinh thành ở đâu a? Ta..."

Còn chưa nói hết, bị Kiều thị cướp tới trong ngực, Quan ca nhi khó hiểu, Kiều thị cũng không rồi rãnh quản hăn có nguyện ý hay không, vui mừng hỏi trượng phu: "Đi kinh thành, là, là có chỉ đưa tới sao?"

Phó Dung cũng khẩn trương mà nhìn chăm chăm vào phụ thân.

Phó Phẩm Ngôn nói: "Thông Chính tư Hữu, tứ phẩm, không thăng không hàng, cũng may có thể vào kinh, đỡ các người mỗi ngày nhớ thương Uyển tỷ nhi."

Lời vừa nói ra, Kiều thị vui vẻ, ở trên mặt con trai liên tục hôn mấy cái, Phó Dung thì vội vã nói: "Vậy chúng ta khi nào khởi hành?"

Phó Phẩm Ngôn trên đường sớm tính toán, "Mùng bảy đi, 2 ngày này mời bạn bè thân thích ở Tín Đô đến nhà ăn bữa cơm, xem như là từ biệt, sau đó còn phải thu thập hành lý, một chốc lát cũng không có cách nào lập tức khởi hành. Các người khi rảnh rồi cùng nhóm tỷ muội thân thiết tạm biệt đi, sau này chưa biết còn có thể gặp lại hay không."

Phó Dung vui mừng vô cùng, nhưng nàng không quên một sự kiện, đợi cha mẹ nói xong chính sự, nhỏ giọng hỏi: "Phụ thân, trước đó người không phải nói đối với vào kinh không có cơ nào nắm chắc sao, lần này như vậy thuận lợi, có phải hay không dùng nhân tình lớn nhờ người hỗ trợ rồi a?"

Kiếp trước phụ thân yên lành làm tri phủ Ký Châu, dường như cũng không phải đặc biệt sốt ruột vào kinh, biết được ở lại như cũ, vẫn vô cùng cao hứng mà qua năm, không lộ ra bất cứ tiếc nuối nào. Lần này tỷ tỷ gả đến kinh thành, mẹ con các nàng thường nhớ thương, có lẽ phụ thân vì muốn thuận lợi vào kinh so với kiếp trước càng bỏ ra nhiều công phu hơn?

Kiều thị lập tức trừng nữ nhi liếc mắt một cái: "Phụ thân người có bản lĩnh, nhiều năm công tích như vậy, Hoàng Thượng đều nhìn ở trong mắt, cùng nhân tình có quan hệ gì?" Nha đầu này, bình thường nói chuyện như vậy miệng ngọt, hôm nay như thế nào choáng váng?

Phó Dung rụt cổ lại, nàng biết mình hỏi như vậy, phụ thân khả năng không thích nghe, nhưng quan hệ tới nàng có thể hay không an lòng, không hiểu được, nàng chính là vào kinh thành cho dù có cơ hội nhìn thấy An vương, cũng bó tay bó chân không dám tận lực tiếp cận.

Mẹ con các nàng mắt đi mày lại, Phó Phẩm Ngôn bật cười, ăn ngay nói thật nói: "Lúc trước nhờ một bạn cũ giữ chức ở Lại bộ hỗ trợ lưu ý, bất quá chính hắn mới làm ngũ phẩm, muốn giúp ta cũng giúp không được, nhiều nhất sớm trước để lộ tin tức cho ta. Lần này thuận lợi vào kinh, quả thật nằm ngoài dự kiến."

Kiều thị hừ nói: "Có cái gì mà giật mình , người công sự làm tốt, Hoàng Thượng trong lòng đều hiểu rõ ."

Thê tử mù quáng tin tưởng chính mình, Phó Phẩm Ngôn lặng lẽ nhéo nhéo tay nàng.

Phó Dung không lưu ý động tác nhỏ của cha mẹ, trên mặt cười , tâm lại trầm xuống.

Hai đời trải qua cho nàng biết, trên trời không có bánh tự nhiên rớt xuống, nhà mình đắc tội phủ Khánh quốc công, phụ thân không bị biếm quan liền xem như là may mắn, hiện tại thế nhưng vừa lòng đẹp ý thành quan ở kinh thành, khẳng định có người âm thầm hỗ trợ .

Là ai hỗ trợ?

Đại bá phụ Phó Phẩm Xuyên không có khả năng , có lẽ hẳn giúp , nhưng không có hiệu quả, bằng không kiếp trước phụ thân không phải 3 năm sau mới vào kinh.

Không phải đại bá phụ, cũng không phải bạn cũ của phụ thân, như vậy trừ bỏ Từ Tấn, Phó Dung lại không nghĩ được người nào khác.

Từ Tấn lại là khi nào hỗ trợ ?

Là khi hai người "như keo như sơn" thì hẳn sớm trước chuẩn bị tốt, sau khi cắt đứt hẳn lười tổn công thu hồi ân huệ, hay vẫn là giúp sau khi cắt đứt?

Nếu là người trước, Phó Dung thật lòng bội phục Từ Tấn rộng lượng, nếu là người sau, Phó Dung...

Nếu không phải cần thiết, nàng thật sự không nghĩ lại cùng Từ Tấn có bất kỳ liên lụy gì. Nàng không thích hẳn, trước đó Từ Tấn nhiều lần dây

dưa, nàng không thể không ứng phó. Hiện tại Phó Dung chỉ hi vọng Từ Tấn cũng triệt để đã quên nàng, hai người đường ai nấy đi. Nếu là người khác, đối phương vùng trộm đối với nàng tốt, Phó Dung không có gì thật lo lắng. Nhưng Từ Tấn không giống vậy, người này tính cách bá đạo lại có quyền thế, nếu như hẳn thật sự còn nhớ thương nàng, sau khi nàng vào kinh hẳn khẳng định còn có thể tìm cơ hội cùng nàng hòa hảo...

Đáng tiếc nghi hoặc này trừ khi giáp mặt, hướng Từ Tấn tìm chứng cứ, nàng có suy nghĩ nát óc cũng không ra.

5 ngày sau, người một nhà chuẩn bị thỏa đáng, trong gió lạnh thấu xương thối mệnh mông cuồn cuộn mà xuất phát .

Phó Dung không thích ngồi xe ngựa đi xa nhà, càng không thích trong mùa đông khắc nghiệt lên đường.

Đất trời lạnh lẽo, màn xe dày nữa cũng không thể hoàn toàn ngăn cản gió lạnh bên ngoài gào thét, trên đường, đi trong rừng thì càng khổ sở. Vất vả tới dịch quán, sau một đêm ngon giấc lại phải dậy sớm. Trời lạnh, nhìn ra bên ngoài bầu trời xám trắng, tâm tình càng thêm bức bối. Nhưng Phó Dung lại không thể oán giận gì, phụ thân đau lòng mẹ con các nàng, mỗi ngày đều là chờ đến mặt trời lên cao mới lên đường , hơn nữa mùa đông tối sớm, lần này vào kinh đi đường mất hơn 4 tháng.

"Muội muội, người nhìn ra bên ngoài âm u, có phải hay không tuyết muốn rơi rồi a?"

Xuất phát ngày thứ năm, Phó Dung luôn cảm thấy trời lạnh hơn hẳn, hơi đẩy rèm ra, thấy bên ngoài một mảnh âm trầm, nhất thời kinh hãi.

Phó Tuyên sát gần tới nhìn xem, trên mặt cũng lộ ra lo lắng: "Hơn nửa đúng rồi."

Không qua bao lâu, trên trời liền bay lên bông tuyết.

Phía trước Phó Phẩm Ngôn phái Xảo Hạnh lại truyền lời, lệnh phu xe chạy nhanh lên, tranh thủ trước khi tuyết rơi lớn tới được dịch quán kế tiếp.

Xe phu lĩnh mệnh, giờ roi ngựa thét to lên tiếng.

Quan đạo cũng không tính bằng phẳng, đi chậm rãi thì không cảm thấy gì, một khi đi nhanh, ngẫu nhiên xóc nảy, mông Phó Dung đều có thể chệch ra khỏi giường hẹp, kêu một cái rất khó chịu, tức đến mức cùng Phó Tuyên oán giận: "Về sau thế nào ta cũng đều không đi nữa, thật mệt người!"

Phó Tuyên bất đắc dĩ cười.

Xe ngựa rốt cuộc dừng ở trước cửa dịch quán, trên đất đã tích lớp tuyết dày bằng hai tầng đế giày, một mảnh trắng xoá, trời sang lên đường cũng không vắng vẻ. Bởi vì Phó Phẩm Ngôn trước đã phái người hỏi trước, dịch thừa cùng dịch thừa phu nhân nhận được tin báo vội vàng dẫn nha hoàn, vú già giờ ô ra nghênh đón.

Đây là dịch quán gần kinh thành gần nhất, mùa hè trước Kiều Thị cùng dịch thừa phu nhân ở đây nói chuyện vui vẻ. Lần này đến dịch thừa phu nhân vẫn còn nhận ra nàng, nghe nói người một nhà vào kinh là bởi vì Phó Phẩm Ngôn điều đến kinh thành, đối với Kiều Thị càng thêm thân thiện, tự mình thay Kiều Thị giờ ô: "Viện đều thu thập chỉnh tề, giường lò cũng đốt nóng rồi, phu nhân cứ yên tâm đi."

Kiều Thị ngó nhìn bên cạnh một cái sân, thuận miệng hỏi thăm lúc này khách nhân trú ở dịch quán là ai, ngộ nhờ có biết còn đến chào hỏi.

Dịch thừa phu nhân cười nói: "Đều là quan viên bình thường, bất quá gần tổng kết cuối năm, từ nam chí bắc người rất nhiều, phu nhân nếu không phải sớm đặt trước, viện này chỉ sợ đều có người vào ở rồi, nhưng không phải là ai cũng giống phu nhân khí độ lớn, có người ỷ vào nhà mình có chút

xuất thân, còn chê chúng ta sắp xếp không tốt, nhất định muốn cướp cái viện sân rộng này..."

Kiều thị mỉm cười nghe, bước nhanh vào hậu viện. Dù sao chỉ là dịch quán, tòa viện tốt nhất này cũng chỉ 3 gian, hơn ở chỗ cảnh trí đẹp, góc tường phía xa phủ tuyết lớn có vài cành mai vàng nhạt đẹp mắt.

Thấy nàng quan sát cây mai vàng, dịch thừa phu nhân lập tức chỉ vào ngoài tường nói: "Bên kia có mặt hồ, khi tuyết ngừng rơi, người nếu có nhã hứng thì dẫn hai vị cô nương đi dạo chơi."

Kiều thị cảm ơn, mời nàng đi vào uống trà, dịch thừa phu nhân đang định từ chối, một tiểu nha hoàn áo xanh vội vàng chạy vào, "Phu nhân, bên ngoài có hai vị khách quý tới, lão gia mời ngài đi qua!"

Dịch thừa phu nhân kinh hãi, vội vàng đi.

Phó Dung nhìn một hàng dấu chân dịch thừa phu nhân lưu lại trên mặt tuyết, một bên đem mũ trên áo choàng buông xuống, một bên lo âu hỏi mẹ: "Nương, đã là khách quý, một lát sẽ không yêu cầu chúng ta chuyển ra ngoài đi?" Bây giờ trên đường tuyết lớn, trước sau đều không có thành trấn, trời vừa chập tối ...

Kiều thị nhận lấy Quan ca nhi từ trong tay vú nuôi, vỗ nhẹ nhẹ nói: "Yên tâm đi, cho dù là khách quý, dịch quán này cũng sẽ không đến mức không cho chúng ta ở, người ta thật không giảng đạo lý, cùng lắm chúng ta đổi sang viện khác." Lại phân phó bọn nha hoàn tạm thời không cần mở rương lấy đồ vật, miễn cho thật sự phải đổi viện lại phải một lần nữa bận việc.

Tỷ muội Phó Dung cũng không còn tâm tư đi vào trong buồng, một người nâng một cái lò sưởi tay ngồi bên cạnh mẫu thân, cùng nhau nhìn ra bên ngoài tuyết lớn tuôn rơi. Quan ca nhi im lặng tựa vào trong ngực mẫu thân, mơ màng buồn ngủ.

Treo tâm trạng lơ lửng chờ gần tới hai khắc, Phó Phẩm Ngôn đi nhanh tới, thấy mấy mẹ con bộ dáng như lâm đại địch, quái dị nói: "Tại sao không vào trong phòng ngồi?"

Kiều Thị ngẩng đầu hỏi hần: "Nghe nói có khách quý tới, người trông thấy sao?" Khách quý bình thường, dịch thừa cũng không có như vậy vội vã kêu thê tử tới thương lượng.

Phó Phẩm Ngôn bưng tỉnh, trước ra lệnh cho bọn nha hoàn thu dọn đồ đạc, lúc này mới giải thích: "Là Túc vương điện hạ còn có Quảng Uy tướng quân phủ Nhị thiếu gia, hai người vừa từ Bá Châu trở về, gặp phải tuyết lớn, đành phải đến bên này tìm nơi ngủ trọ. Đúng rồi, dịch thừa nói dịch quán đã hết chỗ, vốn định thỉnh chúng ta đem viện nhường lại, chuyển đến bọn họ bên kia, Túc vương điện hạ lên tiếng ngăn cản, cùng thuộc hạ ở nhà khách trước mặt chúng ta. Ngộ nhỡ ngày mai tuyết không ngừng chúng ta có thể phải ở lại nhiều ngày, mẹ con các người lưu ý chút, đừng đi lại ở phía trước."

Kiều thị cực kỳ kinh ngạc: "Đều tháng chạp, bọn họ đi Bá Châu làm gì vậy?"

Chính là câu Phó Dung muốn hỏi. Không phải nàng tự phụ, quả thực là quá trùng hợp, như thế nào bọn họ chân trước đến, Từ Tấn chân sau đã tới?

Phó Phẩm Ngôn nói: "Nghe nói thời gian trước Bá Châu Tây Bắc núi rừng xuất hiện một con linh hồ, đúng lúc Thục phi nương nương thân thể không thoải mái, Túc vương điện hạ liền tự mình đi săn linh hồ. Chẳng những hồ ly kia toàn thân tuyết trắng không có một tia tạp sắc, một đôi mắt cũng cực có linh tính, cái đuôi bên cạnh có thêm một đám lông, dường như thêm một cái đuôi nữa, quả thật thần kỳ."

"Ta muốn nhìn!" Quan ca nhi chẳng biết từ lúc nào tinh thần tỉnh táo, giòn giã đáp lời.

Kiều thị thuần thực đỡ hân: "Trời tối rồi, linh hồ muốn đi ngủ, ngày mai nương lại dẫn người đi nhìn a." Nghe trượng phu miêu tả, nàng cũng muốn nhìn, chỉ là đối phương là Túc vương, các nàng vẫn là bớt gây chuyện cho trượng phu đi, về phần nhĩ tử, có lẽ ngủ một giấc liền quên. Nếu vẫn còn nhớ, cùng lắm sáng mai lại nghĩ cách nói dối, gạt gẫm tiếp.

Đỡ nhĩ tử xong, lại thấy thần sắc Phó Dung có chút ngu ngơ, nghĩ tới nữ nhĩ đã từng thấy qua Túc vương, Kiều thị không khỏi để tâm, hỏi dò: "Nùng Nùng nghĩ cái gì vậy?". Đường đường vương gia, nữ nhĩ cho dù tốt mấy, chỉ sợ cũng khó trèo cao, Kiều thị cũng không hy vọng nữ nhĩ động tâm sai, tương lai phải thất vọng.

Phó Dung hoàn hồn, ngó nhìn đệ đệ, nghịch ngợm hướng mẫu thân nháy mắt: "Nương yên tâm, nữ nhĩ lớn, lại tò mò cũng sẽ không đi nhìn."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Tuyết lông ngỗng rơi suốt cả đêm, sáng ngày hôm sau, bầu trời như cũ đầy vụn bông tuyết nhỏ, chậm rì rì rơi trên mặt đất.

Phó Dung bọc trong áo choàng, tay ôm lò sưởi nhỏ bằng đồng đỏ đứng ở cửa, thấy bọn nha hoàn dậy sớm quét tuyết đọng trên đường nhỏ sang hai bên sâu chừng cẳng chân, không khỏi thốt thức: "Tuyết thật là lớn a."

Nàng hồi nhỏ sinh trưởng ở phương Nam, rất hiếm thấy tuyết, ở Tín Đô qua nhanh 3 năm, gặp mấy lần, nhưng hôm nay tuyết rơi lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên. Tuyết quá nhiều, thoáng cái muốn dọn sạch đường đi ra ngoài cũng không dễ dàng, huống chi nơi này chỉ là dịch quán bọn họ ở tạm, bọn nha hoàn liền chỉ đem tuyết trên đường nhỏ thông hướng tiền viện quét ra ngoài, lại đem tuyết ở trước cửa sương phòng nàng và Phó Tuyên quét ra đường nhỏ, đem tuyết ở viện chia thành vài đống bốn phương tám hướng.

Phía xa xa đâu, cây dương, cây du sớm đã rụng sạch lá, chạc cây phủ đầy một tầng tuyết trắng thật dày, trên nóc nhà càng bao phủ một màu tuyết trắng xóa. Bầu trời xám trắng, cánh tuyết nhỏ bé không biết mệt mỏi bay tán loạn xuống, tầm nhìn bị che khuất, phảng phất cả thế giới bị bầu trời xám trắng đầy tuyết che phủ.

Lạnh càng lạnh, thật sự quá đẹp.

"Tam tỷ tỷ!"

Chính phòng bên kia, Quan ca nhi được Phó Tuyên dắt ra cửa, trên đầu đội mũ Tiểu Hồ thật dày, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Nhìn thấy Phó Dung, Quan ca nhi, đôi mắt đen láy như hạt nhãn kia càng sáng thêm, giòn giòn gọi, thổi ra một làn khí trắng.

"Quan ca nhi thức dậy sớm như vậy a." Phó Dung cười cùng đệ đệ chào hỏi, nhắc chân bước ra cửa. Bởi vì tuyết rơi, lo lắng giày bị tuyết trên mặt đất làm ướt, nàng đi giày thêu đế cao, Lan Hương sợ nàng nhất thời không quen, cẩn thận đỡ cánh tay nàng, xuống bậc thang mới buông ra, chậm một bước đi theo sau lưng Phó Dung.

"Tuyết!" Mắt nhìn tỷ tỷ đi tới, Quan ca nhi đuổi đầu ngón út chỉ vào tuyết đọng bên cạnh nói cho tỷ tỷ.

Phó Dung khom lưng đem tiểu tử bế lên, cho hân chạm vào tuyết trên bệ cửa sổ.

Quan ca nhi tò mò đem đầu ngón út thăm dò vào trong tuyết, mới đụng tới liền lập tức rút trở về, "Lạnh!"

Phó Dung ha ha cười, quay đầu nói với Phó Tuyên: "Chúng ta đi vào nói chuyện đi, bên ngoài lạnh."

Phó Tuyên quét mắt nhìn cây mai vàng ở góc tường, có chút không nỡ gật đầu, đi theo Phó Dung vào trong phòng.

Ai cũng không có nhắc chuyện linh hồ, Quan ca nhi phảng phất cũng đã quên mất.

Đến khi Phó Phẩm Ngôn lại đây dùng bữa sáng, Kiều thị nghi hoặc hỏi: "Không phải nói muốn bồi điện hạ cùng nhau dùng cơm sao?"

Phó Phẩm Ngôn thở dài: "Điện hạ tự mình dẫn người đi phía trước dò đường, chẳng biết lúc nào trở về, chúng ta tự mình dùng đi."

Kiều thị ngó nhìn ngoài cửa sổ, lo lắng nói: "Hôm nay không có cách nào xuất phát, hi vọng tuyết sớm một chút dừng đi, nếu không Chính Đường, Uyển Uyển đợi chúng ta không được, trong lòng cũng không yên ổn."

Phó Phẩm Ngôn gật gật đầu, thoát giày xếp bằng ngồi phía đông giường lò.

Kiều thị phân phó bọn nha hoàn dọn cơm.

Sủi cỏ bốc hơi hôi hối, ăn xong rồi cả người đều nóng hầm hập .

Phó Phẩm Ngôn nhìn hai nữ nhi, đặc biệt là Phó Tuyên, nghĩ tới phía tây một mảnh mai vàng nhạt, cười nói: "Tuyên Tuyên có hay không muốn đi nhìn mai vàng? Đợi buổi trưa mặt trời lên cao, ta dẫn các người đi, lúc ấy tuyết hẳn là ngừng." Tiểu nữ nhi thích nhất thi thư, tranh chữ, đối với văn nhân khen ngợi mai lan trúc cúc cũng tình hữu độc chung.

Phó Tuyên muốn đi, nhưng lại lo lắng: "Có thể hay không có rất nhiều người?"

Dịch quán đều đầy khách trọ, ai biết có hay không nam nhân bên ngoài vào rừng mai du ngoạn? Nếu là người thủ lễ còn tốt, ngộ nhờ gặp phải người lỗ mãng , Phó Tuyên tuổi tác tuy nhỏ, cũng không vui, huống chi nàng đi, tỷ tỷ hơn nửa cũng sẽ đi .

Phó Phẩm Ngôn trấn an nói: "Không cần lo lắng, Túc vương điện hạ ở chỗ này nghỉ chân, thị vệ của hần đã đem ngôi viện này bao gồm mảnh hồ kia đều canh gác, người bình thường đừng hòng tới gần, giữa trưa chúng ta liền đi thưởng mai."

Trưởng tử từng viết thư đem việc cùng Túc vương lần đầu gặp báo lại cho Phó Phẩm Ngôn, lại khen Túc vương mặt lạnh, không cao ngạo. Phó Phẩm Ngôn tự mình qua giao tế đánh giá, cũng có phần thưởng thức vị

vương gia này, bởi vì biết tính tình đối phương, cho nên làm việc không có quá câu thúc, bằng không hẳn quả quyết không dám đi rừng mai .

Phó Tuyên nghe, không nói thêm lời nào, nhu thuận cảm ơn: "Phụ thân thật tốt."

Phó Phẩm Ngôn lại dò hỏi nhìn về phía Phó Dung: "Nùng Nùng đi không?"

Phó Dung ghét bỏ nói: " lạnh như vậy, giày ướt làm thế nào đây? Phụ thân mang muội muội đi thôi, bẻ cho ta mấy cành mang về, ta thưởng ở trong phòng."

Kỳ thật Phó Dung muốn đi, lại không muốn đi.

Đi, là hi vọng có thể gặp Từ Tấn, thăm dò một chút hẳn lúc nào sắp xếp cho phụ thân vào kinh, hoặc là thăm dò Từ Tấn đối với nàng còn lưu luyến hay không, nếu không còn nàng triệt để an tâm. Nhưng Phó Dung lại sợ thật gặp được, Từ Tấn có thể hay không hiểu lầm nàng đối với hẳn có tâm tư khác? Dù sao hiện tại Từ Tấn ở nơi này, nàng biết rõ nếu gặp phải hẳn, dù nàng thật sự đơn thuần bởi người nhà ngăn cản, rơi vào trong mắt Từ Tấn, sợ cũng sẽ thay đổi ý nghĩa đi?

Hai đường cân nhắc, Phó Dung lựa chọn không đi.

Tựa như hồ ly kia, dù tò mò nàng cũng sẽ không đi xem, cũng sẽ không để cho Từ Tấn tự mình đa tình. Về phần nàng có phải hay không tự mình đa tình, chờ xem thế nào, nếu như Từ Tấn không có ý định buông tha nàng, hẳn sớm hay muộn sẽ lộ ra sơ hở, ví như lần tình cờ gặp này, Phó Dung luôn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Ái nữ lười nhác, Phó Phẩm Ngôn sớm đã biết, cũng không giật mình.

Kiều thị ngược lại là thờ nhẹ một hơi, nàng sợ nhất nữ nhi động tâm với Túc vương quyền cao chức trọng lại khôì ngô phi phạm, hiện tại nữ nhi cùng bình thường một dạng lười nhác sợ lạnh, không bởi vì khả năng ra ngoài sẽ gặp được Túc vương liền ngóng trông ra cửa, đủ thấy là nàng nghĩ quá nhiều rồi.

"Vậy người mang Tuyên Tuyên đi, chúng ta ở trong phòng đợi, ta cũng sợ lạnh." Kiều thị cười nói với trượng phu .

Phó Phẩm Ngôn bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, khó được hãnh nhĩ bởi các nàng, kết quả chỉ có tiểu nữ nhi cảm kích.

Không bao lâu, tuyết quả nhiên dừng, hạ nhân được sắp xếp đi quét tuyết cũng rất nhanh trở về phục mệnh, Phó Phẩm Ngôn lại bồi thê tử ngồi một lát, trời ấm áp hơn, lúc này mới dẫn Phó Tuyên ra ngoài.

Quan ca nhi đôi mắt nhìn theo phụ thân rời đi, hướng mẫu thân làm nũng: "Ta cũng muốn nhìn hoa mai."

Phó Dung đem đệ đệ ôm tới trong ngực đỡ: "Bên ngoài lạnh, Quan ca nhi đi ra ngoài sẽ bị đông lạnh, cái mũi không thoải mái."

Quan ca nhi thời gian trước vừa bệnh một trận, còn nhớ được chảy nước mũi khó chịu, bây giờ nghe tỷ tỷ như vậy nói, lập tức ngoan ngoãn ngồi yên không muốn đi ra ngoài .

Trong phòng yên lặng ấm áp, Phó Dung hưởng thụ mà tựa vào gối phơi nắng, không ngờ bên ngoài có nha hoàn đột nhiên nhắc tới hai chữ linh hồ, Phó Dung kinh hãi, mở mắt ra, liền thấy Quan ca nhi khuôn mặt nhỏ nhắn hướng ngoài cửa sổ, nghe được vô cùng hào hứng. Phó Dung thầm nói không xong, vội vàng ngồi thẳng lên, cùng mẫu thân nói chuyện hoa mai chen ngang vào, nhưng đã muộn rồi.

"Nường, ta muốn nhìn hồ ly, nhìn hồ ly hai cái đuôi!" Quan ca nhi bổ nhào đến trong ngực Kiều thị, chỉ ra phía ngoài nói.

Kiều thị đau đầu, nghĩ ra các loại lý do lừa gạt nhi tử.

Quan ca nhi lại chắc chắn rồi, mặc kệ mẫu thân, tỷ tỷ nói thế nào; chính là muốn nhìn hồ ly, không đáp ứng liền ngẩng đầu khóc.

Hài tử lớn như vậy, thời điểm hiểu chuyện làm cho người ta yêu thích, một khi nổi bướng bỉnh lên, làm Phó Dung vốn nuông chiều đệ đệ cũng sinh lòng ghét bỏ, mang giày xuống đất định chạy, để mẫu thân một mình đỡ hấn.

"Tam tỷ tỷ mang ta đi nhìn hồ ly!" Nhìn thấy tỷ tỷ muốn đi rồi, Quan ca nhi chùi chùi mắt, đưa tay hướng Phó Dung muốn ôm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới ướt đầy nước mắt, mắt to ướt sũng, bên trong toàn tâm tín nhiệm khát vọng hình như cũng dính nước, như mưa xuân rơi vào trong lòng Phó Dung, một bước cũng không thể đi.

Vốn khó có thể nhẫn tâm cự tuyệt, Quan ca nhi vừa đáng thương ba ba gọi tiếng "Tam tỷ tỷ", bị nước mắt ướt nhẹ lông mi lóe lóe, một lần nữa chen rơi hai giọt nước mắt cỡ hạt đậu.

Phó Dung nhìn về phía mẫu thân xin giúp đỡ.

Kiều thị cũng chịu không nổi hình dáng nhi tử đáng thương, ngó nhìn bên ngoài, nhanh trí nghĩ ra, "A, ta nghe bọn họ nói hồ ly chạy ra hồ bên kia, chúng ta đi bên kia tìm hồ ly đi." Lần này ngoài cửa có chuyện không thể ra, nàng trước trì hoãn một chút, trên đường tốt nhất là nhi tử đã quên hồ ly, không quên được, nàng đem tiểu hồn cầu (đứa bé bướng bỉnh Quan ca nhi) giao cho trượng phu đỡ.

Quan ca nhi nửa tin nửa ngờ, nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ.

Phó Dung nhín tới mẫu thân tinh mắt, mau chóng phụ họa nói: "Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta nhanh đi bên kia tìm hồ ly, cái kia Quan ca nhi không được khóc tiếp, hồ ly không thích nhất thích trẻ con khóc, người càng khóc, nó càng chạy."

"Ta không khóc." Quan ca nhi hít hít cái mũi, nghiêm túc gật đầu.

Kiều thị tức giận mà vỗ cái mông nhỏ của nhi tử một chút.

Phó Dung phân phó nha hoàn chuẩn bị nước, tự mình giúp đệ đệ rửa mặt, lại bôi sáp thơm lên.

Hai mẹ con cùng nhau giúp Quan ca nhi khoác áo choàng thì tiểu nha hoàn đến báo: "Phu nhân, điện hạ còn chưa trở về" .

Lại là Kiêu thị lo lắng gặp phải Túc vương, cố ý phái nha hoàn hỏi thăm một chút.

Không trở về là tốt nhất, Kiêu thị mau chóng thu thập xong, đem Quan ca nhi đặt trong xe gỗ nhỏ, nhanh như chớp đẩy ra cửa.

Tới tiền viện, nhìn thấy hai thị vệ đứng ở cửa, Kiêu thị, Phó Dung thần sắc tự nhiên mà đi về phía trước, thỉnh thoảng Quan ca nhi đột nhiên đỡ lấy thành xe đứng lên, hướng một người thị vệ hô: "Hồ ly chạy ! Ta đi bắt hồ ly!"

Thị vệ sửng sốt, vẻ mặt mờ mịt.

Kiều thị cùng Phó Dung đều âm thầm may mắn khi ra ngoài đeo mũ che, người khác không nhìn thấy sắc mặt của mình.

Đang định đi nhanh một chút ra cửa chính, phía trước đột nhiên bước tới ba đạo thân ảnh, nam nhân dẫn đầu chân đi ủng đen, một thân thêu trường bào màu đen hoa văn măng xà, không có báo trước trong tuyết trắng đi tới,

phảng phất như thần binh từ trên trời giáng xuống. Kiều thị kìm lòng không được ngước nhìn lên, đối diện khuôn mặt nam tử tuấn mỹ vô song trong trẻo, mắt phượng như mực, lông mày dài hơi nhíu, như là vì trước mắt tình hình khó hiểu.

Kiều thị vội vàng tránh sang một bên, quỳ gối hành lễ: "Không biết điện hạ quay về, vô tình gặp, xin điện hạ thứ tội."

Phó Dung cũng cúi đầu hành lễ, âm thầm căn môi.

"Phu nhân khách sáo." Từ Tấn lời ít mà ý nhiều, trong thanh âm mang theo hàn khí nhàn nhạt, nhắc chân muốn đi.

Tần Anh kéo hẳn một cái, chuyển hướng Kiều thị cười nói: "Bá mẫu có còn nhớ rõ ta? Tháng 5 lúc đại tỷ xuất giá, ta cũng đi đưa."

Kiều thị cười nói: "Nhớ nhớ, nửa năm không thấy, Nhị công tử cao lớn không ít, càng thêm khôi ngô ."

"Bá mẫu khen nhầm." Tần Anh ha ha cười, thấy trong xe gỗ tiểu nam oa tò mò chăm chăm nhìn mình, hẳn đưa tay đem người bế lên, "Đây là Quan ca nhi đi, nghe Chính Đường nhắc đến mấy lần, Quan ca nhi, vừa rồi ta nghe người nói hồ ly chạy , cái gì hồ ly a?"

Kiều thị mặt hiện xấu hổ, giờ phút này lại khó chen lời giải thích, chỉ hận chính mình như thế nào không ra ngoài sớm một chút.

Quan ca nhi vốn sợ người lạ, nghe được hồ ly thì không sợ, chỉ vào phía ngoài nói: "Có hồ ly trắng hai đuôi, ta muốn nắm."

Tần Anh nhìn một bên mẹ con Kiều thị, hơi chút vừa nghĩ liền hiểu được chuyện gì xảy ra, thay Kiều thị che giấu nói: "Đã chạy mất, bắt quá đã bị chúng ta bắt trở lại, Quan ca nhi muốn xem, ta đây liền dẫn người đi."

Quan ca nhi hưng phấn mà nghiêng đầu nhìn mẫu thân: "Đã bắt trở lại !"

Kiều thị cực kỳ khó xử, uyển chuyển khuyên Tần Anh: "Loại linh vật kia, há là ai cũng có thể xem? Nhị công tử cùng điện hạ vừa từ bên ngoài trở về, vẫn là mau về nhà uống chén trà nóng làm ấm thân thể đi, không cần để ý tới một đứa bé."

Tần Anh biết nàng kiêng dè điều gì, dò hỏi nhìn về phía Từ Tấn.

Từ Tấn nhìn Quan ca nhi, nói với Kiêu thị: "Phu nhân nói quá lời, chuyện về linh hồ, chẳng qua là nghe nhầm đồn bậy, kì thực cùng hồ ly bình thường không khác bao nhiêu. Tần, Phó hai nhà là quan hệ thông gia, phu nhân không cần quá mức giữ lễ tiết, tiểu công tử đã thích, phu nhân không bằng đưa tiểu công tử tới sảnh đường ngồi tạm, ta liền phái người đem vật kia khiêng ra."

Thịnh tình không thể chối từ, Kiêu thị đành phải đáp ứng.

Từ Tấn gật đầu, đang muốn rời đi, giọng nói quen thuộc kiêu nhuyển bỗng nhiên lọt vào tai: "Nương, người mang đệ đệ đi nhìn đi, ta đi rừng mai tìm phụ thân."

Hắn không thể không chế quay đầu lại.

Nhìn thấy cô nương khoác áo choàng mai hồng quay người rời đi, bước chân nhẹ nhàng, giống một đoá hoa mai có thể bay qua đầu tường biến mất không thấy bóng dáng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Phó Dung cũng không quay đầu, rời đi, Kiều thị muốn ngăn trở, lại không thể trước mặt Túc vương Tần Anh lớn tiếng ồn ào, may mắn Phó Dung bên người có Lan Hương đi theo, mà tòa nhà này chung quanh đều là người của Túc vương, trượng phu hẳn là cũng không có đi bao xa, không cần lo lắng nữ nhi xảy ra chuyện.

"Tiểu nữ vội vã đi tìm phụ thân nàng, lễ nghĩa không chu toàn, nhượng hai vị chê cười ." Hương sánh đường bên kia đi thì Kiều thị xấu hổ cúi đầu.

Từ Tấn không nói tiếng nào.

Tần Anh cười nói: "Là Tam muội muội đi? Nghe Chính Đường, Thiếu Cừ nhắc qua, bá mẫu không cần khách sáo, đều là người trong nhà, Tam muội muội thích xem hoa liên tùy nàng đi."

Kiều thị nghe hẳn ngữ khí, dường như cùng trưởng tử, con rể rất quen thuộc, không khỏi hỏi ra.

Tần Anh nhìn theo Từ Tấn đi gian phòng của hẳn, giật nhẹ khóe miệng, thân thiện mà đem mẹ con Kiều thị dẫn vào sảnh đường, lấy lễ văn bồi cung kính đứng ở một bên, quen thuộc mà đề cập hẳn cùng Phó Thần, Lương Thông giao tình, đợi thị vệ đem lồng sắt chứa linh hồ nâng đến, ôm Quan ca nhi đi xem.

Linh hồ bộ lông như tuyết, một đôi mắt như đá quý đen nhánh, cảnh giác quan sát chung quanh. Đừng nói Quan ca nhi, chính là Kiều thị, Xảo Hạnh

đứng chờ đều nhìn ngây dại, tập trung tinh thần mà nghe Tần Anh miêu tả bọn họ là như thế nào phí hết tâm tư bắt được linh hồn .

Bên ngoài viện, Phó Dung còn chưa đi tới bờ hồ liền bị Hứa gia gọi.

Phó Dung chậm rãi dừng lại bước chân, mũ che xuống khoe môi khê cong.

Nàng chỉ biết, Từ Tấn đầu tiên là cùng bọn họ cùng vào trú trong một tòa dịch quán, vừa mới sớm không trở về, trễ không trở về nhất định muốn đợi thời điểm nàng ra ngoài mới xuất hiện, nhất định là cố ý. Liền cùng lần kia giống nhau, nói cái gì triệt để kết thúc, rõ ràng là thêm muốn dung mạo của nàng, không buông tay được.

"Hứa thị vệ gọi ta có chuyện gì?" Phó Dung trấn an xoa tay Lan Hương, xoay người hỏi.

Hứa gia cách nàng mười bước thì dừng lại, cúi đầu nói: "Vương gia cho mời, mời Tam cô nương theo thuộc hạ đi một chuyến." heavydizzy, 1/9/16 #207 Du_Dung, stella2412, hanh dau và 24 others thích bài này.

heavydizzy Well-Known Member Bài viết:232 Được thích:7,565
Chương 85 (tiếp)

"Cô nương..." Lan Hương khẩn trương mà nắm lấy cánh tay Phó Dung. Lần kia ở quận vương phủ trong vườn hoa nàng liền cảm thấy cô nương nhà mình cùng Túc vương trong lúc đó dường như có bí mật nàng không biết. Hiện tại, một vị vương gia muốn lên gặp cô nương, Lan Hương nghĩ như thế nào đều không thể yên tâm.

Phó Dung có phần thấy bất ngờ.

Trước kia Từ Tấn muốn gặp nàng, đều là không cần rào đón, trực tiếp ban đêm xông vào khuê phòng, lần này ngược lại là thủ lễ, ở ban ngày gặp

mặt.

Phó Dung không muốn đi gặp Từ Tấn, nhưng nàng hiểu được, hiện tại không đi, nói không chừng đêm nay Từ Tấn lại muốn vào phòng nàng.

"Đi thôi." Phó Dung bình tĩnh mà mở miệng, đi về phía trước thì nhỏ giọng dặn dò Lan Hương: "Cái gì đều không cần nghĩ, đi với ta là được."

Nàng là chủ tử, Lan Hương chính là có ý tưởng gì cũng vô dụng a, chỉ có thể thấp thỏm bất an theo sau.

Ngôi viện này có 3 dãy, hôm qua Từ Tấn nói có thể trú tại nhà khách, Phó Phẩm Ngôn sao dám để cho hấn ở nhà khách, đem dãy thứ nhất nhường lại, bọn họ một đại gia đình kể cả người hầu chiếm 2 dãy đằng sau. Lúc này Từ Tấn liền ngồi tại sảnh đường chính phòng mé Tây viện dãy thứ nhất, một bên thưởng trà một bên thưởng thức cảnh tuyết bên trong viện.

Nhìn mãi nhìn mãi, liền thấy Hứa gia dẫn hai cô nương đi tới.

Ánh mắt của hấn rơi vào trên người Phó Dung.

Nửa năm không thấy, nàng cao hơn không ít, cũng có thể là vì đi giày thêu đế cao dưới chân. Lúc trước, ở trước cửa đột nhiên gặp, nhìn thấy nàng thân ảnh yếu điệu, Từ Tấn kém chút không nhận ra được. Lúc nàng bất động thanh sắc mà hướng Kiều thị phía sau né tránh, hấn mới tin tưởng là nàng, không thể nghi ngờ. Nhưng hấn chỉ biết nàng vóc dáng cao, nhìn không thấy nàng bộ dáng có cái gì biến hóa, không biết sắp đến mười lăm tuổi, có phải hay không càng giống kiếp trước là Phó Dung đã gả một lần, mà không phải là đời này tiểu cô nương ngây thơ hấn tự cho là rất hiểu biết.

Gió nhẹ từ một bên thổi tới, trước mặt nàng lụa trắng giật giật, lộ ra cái cằm trắng nõn như ngọc, môi đỏ ửng ửng như hiện.

Khi nàng tới gần phía trước, Từ Tấn buông mi, không nhìn lại.

"Vương gia ở bên trong, Tam cô nương mời vào." Hứa gia ở trước cửa dừng lại, mời Phó Dung đi vào.

Phó Dung nhấc chân vào cửa, Lan Hương muốn đuổi theo, bị Hứa gia đưa tay ngăn lại.

"Cô nương!" Lan Hương lo âu gọi người.

Phó Dung quay đầu nhìn lại, cười nói: "Đi bên cạnh chờ xem, vương gia chỉ là mời ta tới hỏi mấy câu, không cần lo lắng."

Lan Hương cắn cắn môi, liếc mắt nhìn nam nhân bên trong vẻ mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn, đến cùng không dám nói thêm cái gì, quay người trông giữ ở cạnh cửa.

Hứa gia từ bên ngoài đem cửa đóng lại, tỏ ý bảo nàng theo hẵn cùng đi xa một chút, "Vương gia cùng cô nương trò chuyện, người và ta không thích hợp nghe."

Lan Hương ánh mắt nhìn trời, không hề nhúc nhích.

Hứa gia thẳng từ phía trước người nàng đi qua: "Tùy người, sau này vương gia lệnh cho ta giết người diệt khẩu, ta sẽ không chùn tay."

Diệt khẩu?

Lan Hương kinh hãi, ngó nhìn bóng lưng nam nhân rời đi, lại nhích tới gần cánh cửa nghe xem, không nghe được bất kỳ thanh âm gì, đoán được vị Túc vương điện hạ kia có lẽ là đang chờ nàng đi, do dự một chút, ngoan ngoãn hướng Hứa gia đuổi tới, lại cách Hứa gia vài bước thì quay người, lo âu nhìn về phía cửa.

Trong thính đường, cửa vừa đóng, trong phòng nhất thời tối đi rất nhiều.

Phó Dung không nhìn nam nhân trước mặt, cũng không hướng bên cạnh hẳn tiến đến, liền đứng ở cửa hỏi: "Vương gia tìm ta?"

"Đem mũ che bỏ xuống, bản vương không có thói quen cùng người giấu đầu lòi đuôi nói chuyện." Từ Tấn nhìn cốc trà, giọng lạnh lẽo nói.

Phó Dung ở trong lòng hừ một tiếng, lười cùng hẳn nói chuyện tranh cãi vô vị, xoay người lấy mũ che xuống, sửa sang tóc mai, lúc này mới lần nữa xoay người lại. Nàng không vì Từ Tấn cố ý ăn mặc, nhưng cũng phải chú ý dáng vẻ, tóc tai bù xù là làm mất mặt mình.

Từ Tấn ngược mắt nhìn nàng.

Nàng mặc váy dài trắng tinh thêu hoa mai, ngoài khoác áo choàng hoa mai màu đỏ, bởi vì trời lạnh, gò má kiều mị trong trắng lộ hồng, chóp mũi nhỏ cũng hồng hồng, so với mùa hè hoạt bát đáng yêu hơn. Từ Tấn dù có không thích nàng, cũng sẽ không phủ nhận mỹ mạo của nàng, tựa như hiện tại, nàng lộ ra khuôn mặt, căn phòng mờ mờ dường như đều sáng ngời 3 phần.

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào cặp mắt dường như khinh thường nhìn hẳn của nàng, hỏi: "Chuyện bản vương năm giữ Giải Độc hoàn, không tính thân tín bên người, bên ngoài chỉ có người cùng Từ Yến biết được. Tháng 8 vừa rồi, Tín Đô vương đột nhiên hướng bản vương cầu Giải Độc hoàn, có phải hay không cùng người có liên quan?"

Tháng 8 đó...

Đó là thời điểm Liễu Như Ý chết.

Hết như vết sẹo lại bị người vạch trần, Phó Dung chậm rãi trắng bệch mặt, vững vàng cảm xúc, cúi đầu bồi tội: "Là ta nói cho quận vương gia. Lúc ấy cố nhân sớm tối lâm nguy, ta cũng không biết vương gia có mang

Giải Độc là bí mật, dưới tình thế cấp bách liền nói cho quận vương gia. Như bởi vậy làm cho vương gia thêm phiền toái, ta nguyện ý lĩnh tội."

Từ Tấn hừ một tiếng: "Lần đó là Vương thúc làm việc cẩn thận, không làm kinh động người khác, bằng không không cẩn thận để lộ tin tức, người có biết bản vương sẽ nhận được kết cục gì? Hoài bích (giữ ngọc/chứa đồ quý) có tội, trên đời này thứ tốt nhất, đều nên trình lên Hoàng Thượng, một khi Hoàng Thượng biết được bản vương có linh đan diệu dược như thế lại bất hiếu không dâng lên, người nói, hắn thấy bản vương thế nào?"

Phó Dung hoàn toàn biến sắc mặt.

Nàng thật sự không có nghĩ nhiều như vậy, nàng...

Lặng lẽ nhìn trộm nam nhân trước mặt, thấy hắn thần sắc lạnh lùng, trong mắt phượng lạnh lẽo vô tình, nghiêm nhiên kiếp trước vương gia kia cao cao tại thượng, tùy thời đều sẽ hưng sư vấn tội, Phó Dung lại không dám nghĩ may mắn hoặc tự mình đa tình, ập quỳ xuống, "Dân nữ không biết lợi hại, cầu vương gia khai ân, bỏ qua cho dân nữ lần này."

Từ Tấn nắm chặt quyền, khó có thể tin mà nhìn chăm chăm vào người quỳ ở nơi đó.

Nàng thế nhưng vì loại chuyện này quỳ trước mặt hắn?

Lúc trước hắn đem nàng ôm vào trong ngực trăm loại yêu sủng, không thấy nàng động tâm, hiện tại hắn hù dọa nàng hai câu, nàng đã sợ thành như vậy?

Nàng có bao nhiêu không tín nhiệm hắn?

Sau khi trùng sinh hắn đối với nàng lấy lòng nàng không hiểm辣, hứa hẹn cũng một chữ đều không tin đi? Cho nên ở trong mắt nàng, hắn chính

là một vương gia trở mặt vô tình, nam nhân bụng dạ hẹp hòi tới mức đối với cô nương mình từng thích thực thi trừng phạt?

Từ Tấn âm thầm vận khí, thật vất vả mới đem lửa giận bình ổn xuống dưới: "Đứng lên, bản vương không nhỏ mọn như vậy, tìm người chỉ là cảnh cáo người về sau đừng có lại đem sự tình của bản vương tùy tiện tiết lộ cho người khác biết, lúc trước không giấu người là tín nhiệm người, không phải là vì để người tuyên dương khắp nơi."

Hắn giọng nói ẩn chứa phần nộ, Phó Dung kìm lòng không được run run, không dám nghĩ đến làm trái ý, ngoan ngoãn đứng lên, cúi đầu, không còn giống lúc mới vào cửa vênh váo tự đắc.

Phó Dung vẫn luôn là người nhìn sắc mặt người khác làm việc.

Liền lấy Từ Tấn mà nói, hắn mặt dày vô sỉ, lấy lòng nàng, dỗ nàng, nàng lá gan liền lớn, chỉ đem hắn trở thành một nam nhân thân phận tôn quý để đối đãi. Nhưng Từ Tấn đột nhiên lạnh xuống, trong mắt không có nhu tình luyện mộ, vậy hắn ở trong mắt Phó Dung chính là vương gia cao cao tại thượng, một hoàng tử có giết nàng cũng sẽ không gặp bất cứ phiền phức gì.

Theo tình cảnh hiện tại, trước đó hiển nhiên là nàng nghĩ quá nhiều rồi, người này Từ Tấn, đối với nàng làm gì còn có nửa điểm lưu luyện?

Phó Dung nhỏ giọng cam đoan: "Vương gia yên tâm, dân nữ nhớ kỹ, phàm là chuyện có liên quan tới vương gia, dân nữ tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào."

Nàng cúi đầu thu mắt đứng ở chỗ đó, thu hồi một thân ngạo khí, Từ Tấn đột nhiên nhớ tới đời trước.

Nàng chính là như vậy tiểu thiếp của hắn.

Hắn đã thấy qua nàng thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng, sau lại nhìn nàng biến thành như vậy, Từ Tấn chỉ cảm thấy châm chọc.

Là hắn đối với nàng chưa đủ tốt sao?

Hắn hứa cưới nàng làm vương phi, sợ nàng không tin, lại đưa tín vật, lại dúi dặt phụ huynh nàng, hắn trăm phương ngàn kế tìm các loại cơ hội thấy nàng, đưa nàng lễ vật, tất cả đều không thể làm cho nàng động tâm, không thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện an phận làm vợ của hắn, đến cùng nàng muốn cái gì?

Nàng muốn hai đời nhớ thương An vương?

"Người đi đi." Càng nghĩ càng giận, Từ Tấn bưng trà tiễn khách.

Phó Dung nghe lời xoay người, đi hai bước rồi nàng hơi mím môi, quay đầu lại nói cảm tạ: " phụ thân dân nữ lần này thuận lợi vào kinh, là vương gia lúc trước sắp xếp đi? Vương gia đại nhân có đại lượng, dân nữ tự đáy lòng cảm kích vương gia."

Từ Tấn cười lạnh: "Bản vương lúc ấy đã đáp ứng người, sau này liền sẽ không bởi vì cùng người tách ra, lại đi phá chuyện của phụ thân người. Không chỉ phụ thân người, bao gồm huynh trưởng, tỷ phụ người, bản vương đều sẽ không gây phiền toái cho bọn họ, an tâm ? Bản vương đường đường hoàng tử dòng dõi quý tộc, còn chưa nhỏ mọn tới mức đã đưa một người nữ nhân lễ vật đều muốn nhất nhất đòi về!"

Hắn cất cao âm thanh, Phó Dung sợ tới mức run rẩy, chỉ cảm thấy hiện tại Từ Tấn cả người quẩn đầy chất nổ, lời của nàng chính là dẫn hỏa, một điểm một cái chuẩn. Lại không dám cùng hắn trả lời, Phó Dung lại hết sức lo sợ tạ một lần, xám xịt mở cửa đi rồi.

Gió lạnh trước mặt, không khí trong trẻo mới mẻ.

Phó Dung nhìn chung quanh một vòng cảnh tuyết trong viện, hướng bên kia Lan Hương vẫy vẫy tay, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng lại mang theo nụ cười thoải mái.

"Cô nương đang cười cái gì?" Chủ tớ hai sớ vai đi ra ngoài thì Lan Hương nghi hoặc hỏi.

"Không nên hỏi thì đừng hỏi." Phó Dung ngữ khí nhẹ nhàng trả lời.

Từ Tấn đối với nàng càng nặng lời, chứng tỏ hần càng phản cảm nàng, Phó Dung suy đoán có thể là nàng lộ ra sự tình Giải Độc hoàn triệt để chọc giận hần, nhưng thế thì tính sao? Hiện tại Từ Tấn triệt để không thích nàng, lại hào phóng mà không đi tìm phụ thân ca ca gây phiền toái, từ khi trùng sinh gặp Từ Tấn về sau, Phó Dung lần đầu tiên nhẹ nhàng như vậy.

Hành lang góc ngoặt, Hứa gia cũng nhìn thấy Phó Dung trên mặt cười .

Hần thở phào một hơi dài, Tam cô nương đã cười, vậy nàng cùng vương gia hơn nửa đã hòa hảo đi?

Hần vui rạo rực mà đi vào sảnh đường, vào cửa trước nhìn về phía nam nhân ngồi tại chủ vị, mới một cái liếc mắt, Hứa gia lập tức cúi đầu xị mặt, âm thầm mong đợi chủ tử không lưu ý tới hần tự cho là thông minh cười.

Thấp thỏm lo sợ mà ở bên cạnh nửa ngày, Hứa gia càng nghĩ càng không rõ, vương gia cùng Phó tam cô nương đến cùng nói cái gì a, như thế nào Tam cô nương đi ra thì vẻ mặt đậm nhạt như mây gió vô hình, vương gia nhà mình mặt lại dường như giống Diêm vương gia?

"Đi nhìn xem, mẹ con Phó phu nhân còn tại sảnh đường không."

"Vâng."

Có công sự, Hứa gia vội vàng bằng tốc độ nhanh nhất tiến đến tìm hiểu, rất nhanh đi rồi quay lại: "Hồi vương gia, Phó gia tiểu công tử thích linh hồ, trông giữ ở bên lồng không chịu đi, Phó phu nhân cùng Tam cô nương đang ở đó dỗ hãnh."

Từ Tấn nhắm mắt lại, sau một lát đứng dậy, đi về phía chính viện.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Từ mé Tây viện ra, Phó Dung không tiếp tục đi rừng mai.

Chậm trễ lâu như vậy, Phó Dung sợ đi rừng mai trên đường gặp phụ thân, quay về phát hiện thời gian không giống, khẳng định đem long sinh nghi , vừa vặn chính viện trong sảnh đường âm thanh đệ đệ hưng phấn truyền tới, đoán được đệ đệ nhất định là vì nhìn linh hồ, Phó Dung liền dẫn Lan Hương hướng bên kia đi qua.

Từ Tấn như vậy thông minh, hẳn có thể nghĩ tới nguyên nhân lúc này nàng không đi rừng mai, không đến mức hiểu lầm nàng có ý đồ khác.

"Nương, Tần nhị ca." Vào phòng, Phó Dung một bên bỏ mũ che, một bên cùng người trong phòng chào hỏi. Tần gia cùng Phó gia là quan hệ thông gia, nàng ở trong phòng còn mang mũ che, ngược lại dường như quá làm ra vẻ.

Tần Anh đang đỡ lấy bả vai Quan ca nhi nhìn linh hồ, tiểu tử tinh nghịch, luôn muốn đưa tay sờ cái lồng, Tần Anh lo lắng hẳn bị linh hồ làm bị thương. Nghe được có người tiến vào, Tần Anh tò mò quay đầu. Kỳ thật hẳn đã sớm từ muội muội Tần Vân Ngọc nơi đó nghe nói mĩ mạo của Phó Dung, lúc trước ở trên thuyền không bắt được cơ hội nhìn, hiện tại thấy, ngay lập tức liền sửng sốt trong nháy mắt. Đến khi Quan ca nhi trong ngực ngẩng đầu kêu tỷ tỷ đứng đến gần, hẳn mới hoàn hồn.

"Tam muội muội." Hắn lúng túng hô, thấy Phó Dung cũng không lưu ý hẳn thất thần ngẩn ngui, nhẹ một hơi, thủ lễ mà dời tầm mắt.

Dù đẹp như thế nào, đó là cô nương biểu huynh để ở trong lòng. Tuy rằng biểu huynh không chịu thừa nhận, nhưng biểu huynh đầu tiên là trên đường trì hoãn sau đó "trùng hợp" cùng Phó gia đồng thời đến dịch quán, sáng nay lại kéo hãn ở trong đồng tuyết một phen bắt hãn vòng vòng chuyển chuyển trở về vừa vặn gặp được mẹ con Phó gia, lại liên tưởng trong mùa hè xem thuyền rồng thì hãn đối Phó gia các huynh đệ đặc biệt ưu ái, Tần Anh lại không ngốc, liền có thể đoán được biểu huynh coi trọng Phó gia Tam cô nương. Nếu như thế, Phó Dung có đẹp hãn cũng không thể nhìn loạn, nhìn động tâm cũng là vô ích, không động tâm còn nhìn, không phải chính mình tự tìm phiền phức sao?

Hãn xoa bóp tay ú nắn của Quan ca nhi, tiếp tục nói chuyện linh hồ.

Nữ nhi đi rồi mà quay lại, Kiều thị khá bất ngờ, nhỏ giọng hỏi Phó Dung: "Không phải đi ngắm hoa sao?"

Phó Dung ngó nhìn giầy nói: "Ta ngại bên kia tuyết nhiều, đi tới nửa đường lại trở lại, nương, đây chính là linh hồ kia đi?" Nói xong vòng qua mẫu thân, cúi đầu đi nhìn linh hồ.

"Tỷ tỷ nhìn này, nó có hai cái đuôi!" Quan ca nhi hưng phấn mà chỉ vào cái đuôi linh hồ nói.

Phó Dung nghiêm túc nhìn coi, phát hiện linh hồ bên cạnh cái đuôi quả thật có thêm một dóm lông nhỏ, phảng phất tùy thời đều có khả năng lại dài ra thành một cái đuôi nữa. Đáng tiếc nhất trong lồng mây ngày, bộ lông trắng như tuyết của linh hồ có chỗ đã bị bẩn, đặc biệt là ở cằm còn mang một ít vết máu, đại khái Từ Tấn mệnh người trực tiếp cho nó ăn thịt tươi. Phó Dung hiểu được, tới kinh thành, Từ Tấn đem linh hồ tặng cho mẫu thân hãn, trước nhất định sẽ cho người đem linh hồ tắm rửa sạch sẽ, hiện tại trời băng đất tuyết lại là ở trên đường, không tiện rửa sạch.

Nhưng một cái linh hồ dơ dáy bẩn thỉu, ánh mắt lại đẹp, Phó Dung cũng không có hứng thú nhìn nhiều.

"Quan ca nhi lại đây, chúng ta trở về, linh hồ biết pháp thuật, nhìn nhiều rồi buổi tối gặp ác mộng ." Đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Phó Dung không nghĩ tiếp tục đi xuống cùng đám người Từ Tấn có càng nhiều liên lụy, đưa tay triệu hồi đệ đệ.

Quan ca nhi hướng Tần Anh trong ngực co lại, mắt to một lần nữa rơi vào linh hồ trên người, nhỏ giọng nói: "Ta muốn nhìn."

Ngược lại là Tần Anh, liếc mắt nhìn cánh tay ngọc của Phó Dung trắng nõn mảnh khảnh, không được tự nhiên , bản năng mà đem tiểu nam oa trong ngực đẩy ra ngoài.

Quan ca nhi phát hiện, thân mình nho nhỏ ra sức hướng trong ngực đại ca ca chui vào, chính là không muốn đi.

Tần Anh bất đắc dĩ, đối Phó Dung cười gượng nói: "Tam muội muội cùng bá mẫu đi về trước, Quan ca nhi ở lại nơi này chơi, chờ hẵn nhìn đủ rồi ta lại đem hẵn đưa trở về."

Quan ca nhi nhu thuận gật đầu.

Phó Dung đứng thẳng người, nhìn về phía mẫu thân.

Kiều thị không yên tâm đem nhi tử giao cho Tần Anh chiếu cố, nàng cũng ngượng ngùng, tự mình lại dỗ Quan ca nhi, khổ nỗi Quan ca nhi thích linh hồ, lại có người nguyện ý dỗ hẵn, thông minh ý vào Tần Anh không chịu đi, Kiều thị cường ép kéo đi, Quan ca nhi liền ngẩng đầu khóc, cực kỳ vô lại.

Trong lúc giằng co, cửa tối sầm lại, Từ Tấn đi vào trong.

Kiều thị có thể đem Tần Anh trở thành con cháu nhà thân thích, còn Từ Tấn thì nàng không dám, lúc này bị Từ Tấn nhìn đến hình dạng nhi tử ngoan cố lì lợm nhà mình, xấu hổ quá mức, hung hăng trừng Quan ca nhi vài lần.

Quan ca nhi thấy mẫu thân mấy lần liền muốn đánh vào mông hăn, tiểu tử cũng không hiểu được hăn sớm muộn gì đều sẽ rơi vào trong ngực mẫu thân, chỉ muốn hiện tại không cần bị đánh, càng thêm ôm cổ Tần Anh không chịu buông tay.

Tần Anh nguyên bản ngồi xổm trước cái lồng linh hồ, Từ Tấn tới, hăn không thể không ôm Quan ca nhi đứng lên, quay đầu cùng Từ Tấn giải thích nguyên nhân.

Phó Dung ngượng đến mặt đỏ rần.

Cha mẹ không biết sự tình nàng cùng Từ Tấn, nàng lại rất rõ ràng, bởi vì liên quan đến nàng, Từ Tấn nhất định là cực kỳ phiền chán nhà bọn họ, trước đó hoàn toàn là ngại lễ nghĩa khách sáo, hiện giờ nàng vừa chọc giận hăn, Từ Tấn có thể hay không lấy đệ đệ làm lý do châm chọc bọn họ một lúc?

Nàng trốn ở phía sau mẫu thân, chỉ trông mong Từ Tấn không nhìn thấy nàng, lửa giận nhỏ đi một chút.

Từ Tấn vào cửa liền đi thẳng tới bên người Tần Anh, cúi đầu nhìn Quan ca nhi.

Quan ca nhi tựa vào đầu vai Tần Anh, mắt to khẩn trương mà nhìn chăm chăm vào Từ Tấn, trẻ con cũng sẽ nhìn sắc mặt người khác, biết người này mẫu thân cũng phải sợ.

Trong năm anh em Phó Thần, ba tỷ muội Phó Dung dung mạo đều giống Kiều thị, nhìn kỹ mỗi người mỗi vẻ. Phó Uyển, Phó Tuyên trên mặt đều có

một chút bóng dáng Phó Phẩm Ngôn, Phó Dung là giống Kiều thị nhất, so với Kiều thị càng đẹp. Phó Thần và Quan ca nhi thì Phó Thần càng giống Phó Phẩm Ngôn, Quan ca nhi một đứa bé trai, dung mạo lại giống Kiều thị, đặc biệt là cặp mắt to, đen bóng sáng như nước trong suốt, trưởng thành chắc chắn sẽ làm vô số thiếu nữ loạn tâm.

Từ Tấn cùng tiểu nam oa đối diện chốc lát, nghiêng người nói với Kiều thị: "Phu nhân đi nghỉ trước đi, lát sau ta sẽ phái người đưa tiểu công tử trở về."

Kiều thị kinh ngạc cực kỳ, khố sở nói: "Cái này, ấu tử ngoan cố lì lợm, sợ đường đột điện hạ..."

Từ Tấn nghe, nhẹ nhàng cười: "Phu nhân quá khách sáo, nếu như không phải chúng ta mang linh hồ về, tiểu công tử cũng sẽ không tò mò muốn nhìn. Phu nhân cứ việc yên tâm, ta cũng có ấu đệ, biết các loại nghịch ngợm của trẻ con, tiểu công tử nhu thuận hiểu chuyện, sao có thể đường đột ta? Trừ phi phu nhân cảm thấy ta khí lượng nhỏ hẹp..."

Kiều thị sợ hãi, vội vàng hành lễ nói: "Điện hạ đối xử người khoan dung, thần phụ không dám. Đã điện hạ không ghét bỏ, vậy ta cáo lui trước, nếu như ấu tử ngoan cố lì lợm không chịu nổi, điện hạ cứ việc phân phó nha hoàn ôm hân đi là được."

Từ Tấn gật đầu.

Kiều thị liền phân phó Xảo Hạnh lưu lại ở bên này chăm sóc, nàng kêu Phó Dung rời đi.

Phó Dung vụng trộm ngó nhìn đệ đệ, căn môi rời đi.

Trên đường Kiều thị nghĩ ngợi một lúc, cùng Phó Dung thở dài: "Vừa mới dọa sợ nương , đệ đệ người như vậy không nghe lời, may mắn Túc vương điện hạ tính tình tốt, không cùng chúng ta so đo, còn chịu dung túng

đệ đệ người. Ừm, nghe nói Túc vương điện hạ cùng Lục điện hạ huynh đệ tình thâm, nhìn hăn đối Quan ca nhi tốt như vậy, khẳng định cũng là thích trẻ con."

Phó Dung cho tới bây giờ không cảm thấy Từ Tấn tính tình tốt, nhưng hôm nay, Từ Tấn đối với mẫu thân và đệ đệ quả thật thập phần khách sáo.

Nghe mẫu thân liên miên căn nhắc, Phó Dung có chút thất thần .

Kỳ thật hai đời cộng lại, nàng cũng không cùng Từ Tấn có bao nhiêu quan hệ, có lẽ bản thân nàng thể nghiệm Từ Tấn đối với nữ nhân 2 loại thái độ, nhưng hăn ở bên ngoài là như thế nào làm việc, ngoại trừ tin đồn, Phó Dung còn thật không lý giải được. Nhưng nhìn qua vài sự kiện, Phó Dung phải thừa nhận, ngoại trừ đối với nàng, Từ Tấn người này còn coi như quân tử, như hăn lòng dạ rộng rãi, không có bởi vì quan hệ của hai người trả thù phụ huynh nàng...

So sánh cùng Thái Tử háo sắc, Khang vương kiêu căng, Từ Tấn xem như là vương gia chính phái khiêm tốn đi?

Là lại như thế nào?

Từ Tấn cho dù tốt mấy, nàng không thích, nàng trốn hăn hỏi lòng không then.

Lúc trước Từ Tấn đối với nàng các loại tốt, chẳng phải chỉ là mảnh lời nam nhân dỗ nữ nhân vì muốn động tay động chân. Tựa như Từ Tấn chính mình nói, hăn không nhỏ mọn tới mức đòi về lễ vật lúc trước đưa "Người trong lòng", vậy nàng Phó Dung cũng không ngốc đến mức cho rằng mình chịu cỡ nào ân lớn của Từ Tấn. Nàng không cầu Từ Tấn cái gì, chuyện của phụ huynh hết thảy là Từ Tấn vì đòi nàng niềm vui chủ động đưa lên, mà hăn sớm ở mấy buổi tối kia dùng môi lưỡi đòi lại lợi tức.

Nàng chỉ cầu hẩn hai việc, một là lại đừng dây dưa nàng, Từ Tấn không nghe.

Lần thứ hai chính là vì Liễu Như Ý.

Từ Tấn đưa được là cho Từ Diệu Thành mặt mũi hay vẫn là cho nàng, Phó Dung không xác định, có lẽ, ít nhiều có chút bận tâm tình cũ đi?

Hẩn chịu cho được, mặc dù Liễu Như Ý chết rồi, Phó Dung cảm kích như cũ, tựa như nàng đồng dạng cảm kích Từ Tấn rộng rãi rộng lượng, chỉ tiếc...

Người có mệnh, Phó Dung không nghĩ dây dưa vào chuyện hoàng tử tranh đoạt, cảm kích đối với Từ Tấn, cũng không đủ để làm cho nàng đưa chính mình cùng người một nhà làm tiền đặt cược. Như bây giờ tốt nhất, Từ Tấn đối với nàng vô tâm, nàng đối với Từ Tấn vô tình, hai người tách ra, cuối cùng kết quả như thế nào, đều là mệnh của bọn họ.

Gió lạnh thổi tới trước mặt, Phó Dung ngẩng đầu lên, nhìn cảnh cây trấu tuyết theo gió bay xuống.

~

Trong thính đường, Từ Tấn tỏ ý bảo đám người Tần Anh, Hứa gia đi xuống, Xảo Hạnh do Kiều thị lưu lại cũng lệnh cho nàng đi ra ngoài.

Tần Anh, Hứa gia không do dự, Xảo Hạnh nhìn xem Quan ca nhi ngây ngốc đứng ở chính giữa, kiên trì quỳ xuống: "Điện hạ, nhà ta thiếu gia sợ người lạ, nô tài sợ hẩn khóc nháo quấy rầy thanh tĩnh của điện hạ, vẫn là để nô tài làm bạn ở bên cạnh đi."

Từ Tấn không để ý, hướng Quan ca nhi vẫy vẫy tay: "Ta cùng người cùng nhau nhìn linh hồ, người sợ sao?"

Quan ca nhi nhìn hồ ly trắng trong lồng, lắc lắc đầu, chậm rãi hướng Từ Tấn đi đến.

Từ Tấn đem tiểu nam oa ôm tới ngồi trên đầu gối, quét mắt nhìn Xảo Hạnh, âm thanh bình tĩnh: "Đi xuống đi."

Xảo Hạnh loáng thoáng hiểu được , Túc vương đây là thích trẻ con, lại không muốn cho người nhìn thấy hắn cùng trẻ con chung đụng, tựa như lão gia nhà mình, đều là đợi các nàng đi mới có thể buông lỏng dáng vẻ đồ tiểu thiếu gia, nhất thời không còn băn khoăn, cúi đầu lui ra ngoài.

Mọi người đi rồi, Quan ca nhi ngó nhìn căn phòng trống không, ngửa đầu nhìn đỉnh đầu nam nhân.

Từ Tấn nhìn thấy sợ hãi trong mắt tiểu tử, hắn cười cười, nhẹ giọng hỏi: "Mấy tuổi ?"

Quan ca nhi ngoan ngoãn duỗi ra ba đầu ngón tay: "3 tuổi."

Từ Tấn nắm lấy hắn tay ú nắn nhéo nhéo, "Qua 1 năm mấy tuổi?"

Quan ca nhi nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, rất là khẳng định mà nói: "5 tuổi!"

Từ Tấn lặng lẽ cười, lồng ngực chấn động, cười cười gặp quan ca nhi cũng cười , một đôi mắt to ngập nước cực kỳ giống nàng, trong lòng dâng lên một trận phức tạp.

Đời trước, hắn vẫn luôn nghĩ cùng nàng sinh con, nhưng nàng ở bên cạnh hắn hơn một năm, thẳng đến hắn chết, bụng nàng cũng không có tin tức.

Từ Tấn xuất thần đánh giá Quan ca nhi, nhi tử của hắn cùng nàng, tương lai nhất định sẽ giống Quan ca nhi một dạng thông minh khả ái đi?

Không đúng, nhi tử của hần cùng nàng so Quan ca nhi sẽ càng xuất sắc.

Sờ sờ đầu Quan ca nhi, Từ Tấn ôm hần ngồi xổm bên cạnh cái lồng, thấp giọng hỏi: "Biết ta là làm sao bắt được nó không?"

Quan ca nhi còn nhớ được lời nói của Tần Anh, hưng phấn gật đầu: "Lưới lớn!"

Từ Tấn cười không nói, ánh mắt ném về phía cái lồng.

Bên trong chồn bạc cũng nhìn hần, Từ Tấn lại xuyên thấu qua ánh mắt mỉa mai của chồn bạc nhìn thấy nàng giao hoát tươi cười.

Phó Dung...

Nàng chính là một hồ ly tự cho là rất thông minh, trăm phương ngàn kế trốn hần, trốn không thoát liền lừa hần, âm thầm dày công nghĩ dẫn tới chú ý của An vương. Nàng đều như vậy, hần lại chủ động cầu hôn, nàng một là không nguyện ý, thứ hai trong lòng khẳng định sẽ chê cười hần ngốc, cho rằng hần bất luận như thế nào đều thích nàng, đều nhất định muốn cưới nàng.

Từ Tấn thật muốn cưới Phó Dung, nhưng tuyệt đối không phải vì đối với nàng si tình, cũng tuyệt đối sẽ không làm cho nàng sung sướng đặc ý.

Hần muốn cho nàng thả lỏng cảnh giác, sau đó chính mình nhảy vào tấm lưới hần vì nàng chuẩn bị. Hần muốn nàng không có đường lui chỉ có thể hết cách mà đi làm vương phi của hần, muốn nàng phản kháng, ngược lại nghĩ biện pháp tìm niềm vui từ hần vị phu quân này, tựa như kiếp trước vậy.

Nàng thức thời như vậy, Từ Tấn tin tưởng chính mình sẽ chờ được ngày đó.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Có người ngoài chống lưng, Quan ca nhi ở tiền viện nhìn hồ ly một lúc lâu, cuối cùng bị Phó Phẩm Ngôn thưởng mai quay về, ôm trở về hậu viện.

Kỳ thật Quan ca nhi xem chưa chán, nhưng là phụ thân trừng hai mắt, hăn liền sợ, không dám lại chơi xấu.

Thấy trượng phu đem tiểu tinh nghịch trở lại, Kiều thị nhận lấy nhi tử đè vào trên đùi, nhắm ngay cái mũi nhỏ của Quan ca nhi mặc quần bông thật dày bàn tay ra sức đánh.

Quan ca nhi ngó nhìn Tam tỷ tỷ đối diện cười trộm, ngoan ngoãn nằm, không hề nhúc nhích.

"Về sau còn dám hay không dám không nghe lời nương?" Kiều thị là thật tức điên, cuối cùng đánh hai cái đòn chút khí lực.

Quan ca nhi mắt mang nước mắt gật đầu.

Kiều thị ghét bỏ mà đem hăn đặt tới bên cạnh: "Tìm linh hồ chơi đi thôi, nương không thích người, cũng không ôm người."

Quan ca nhi lần này sợ, khóc chui trong ngực mẫu thân, bị đẩy ra lại tiếp tục chui, cuối cùng túm tay áo mẫu thân nằm sấp ở trong ngực Kiều thị ngủ rồi.

Kiều thị lúc này mới cùng trượng phu nói chuyện nghiêm chỉnh: "thời điểm người đi đón Quan ca nhi, điện hạ nói như thế nào?"

Phó Phẩm Ngôn cười nói: "Người đừng đa tâm, ta nhìn điện hạ thực thích Quan ca nhi , trở về thì Quan ca nhi ôm điện hạ không chịu buông, có thể thấy được cùng điện hạ chơi tới một lúc rồi." Nếu như Túc vương chỉ là khách sáo, không đối với Quan ca nhi tốt như vậy, đồ được Quan ca nhi luyện tiếc cùng hẳn tách ra.

Kiều thị nhẹ một hơi: "Điện hạ thật là bình dị gần gũi."

Phó Phẩm Ngôn gật đầu phụ họa.

Bên kia Phó Dung một lòng loay hoay với cành mai vàng muội muội cắt trở về, mắt điếc tai ngơ.

Ngày kế đám người Từ Tấn từ sớm xuất phát , Phó Phẩm Ngôn nhìn xem bên ngoài trên đường tuyết đọng, nghĩ tới nhà mình một đồng hành lý kia, quyết định lại chờ hai ngày, đợi giữa quan lộ tuyết đọng tan được gần hết mới đi.

May mắn kế tiếp vẫn đều là trong mặt trời chiếu sáng, 3 ngày sau, người một nhà đến kinh thành.

Trừ bỏ lão thái thái không ra cửa, Phó Phẩm Xuyên đem tiểu bối đại phòng, tam phòng đều gọi ra, cùng nhau tới cửa nghênh đón.

Náo nhiệt qua đi, Phó Phẩm Xuyên mời Phó Phẩm Ngôn tới thư phòng nói chuyện.

"Nhị đệ mấy năm nay vì dân tạo phúc, từng bước thăng chức, thật sự vi huynh kính nể." Ngồi vào chỗ phía sau, Phó Phẩm Xuyên thành tâm khen, "Lần này Hoàng Thượng Triệu nhị đệ vào kinh, chắc là cảm thấy Nhị đệ ở bên ngoài tôi luyện tốt, chuẩn bị trọng dụng Nhị đệ, người nhưng muốn dụng tâm hầu việc, đừng cô phụ Hoàng Thượng mong đợi."

Nhị đệ này của hần, thời trẻ có tài học, đira ngoài nhiều năm như vậy vẫn sĩ đồ thuận lợi, quả thật là có bản lĩnh .

Phó Phẩm Ngôn lắc đầu liên tục, cười khố nói: "Đại ca đánh giá ta cao quá, vô luận là ở bên ngoài hầu việc hay là trở về, tất cả đều là dựa vào đại ca ở kinh thành làm chỗ dựa cho ta. Chỉ bằng chính ta, chỉ sợ lại mấy năm cũng ngồi không được ở vị trí Ký Châu tri phủ, càng không cần nói tới vào kinh . Đại ca chớ khen ta, về sau còn cần chỉ bảo tiểu đệ nhiều hơn mới phải."

Phó Phẩm Xuyên cười cười, hỏi hần tính toán khi nào đi Thông Chính tư lĩnh chức.

Triều đình lập tức sẽ nghỉ lớn, Phó Phẩm Ngôn nói: "Buổi chiều liền đi."

Phó Phẩm Xuyên gật đầu, một bên dùng trà, vừa cho Phó Phẩm Ngôn giới thiệu tình huống bên trong Thông Chính tư, còn có tình thế triều đình.

Đối với quan địa phương mới tiến kinh mà nói, này đó đều là lời vàng ngọc khó cầu, hết như ngọn đèn chỉ đường trong bóng tối. Phó Phẩm Ngôn nghiêm túc lắng nghe, ngẫu nhiên dẫn lời tới phe phái các nơi. Hai huynh đệ xa cách gặp lại, khó tránh khỏi có chút xa lạ ngăn cách, bất quá một phen nói chuyện lâu, thưở thiếu niên giúp đỡ lẫn nhau tình nghĩa mau chóng ấm lại, lại hơn hần anh em một mẹ ruột thịt.

Ở Ngũ Phúc đường, cũng là một mảnh hòa thuận vui vẻ.

Lão thái thái ôm Quan ca nhi ngắm nghía, dường như đó là cháu trai ruột thịt của nàng, Quan ca nhi lại không có quen mùi trên người lão nhân, nhúu khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía mẫu thân.

Kiều thị đau lòng nhi tử, nhưng lão thái thái thích, nàng không thể không cho lão thái thái ôm.

Phó Dung luyến tiếc đệ đệ chịu ủy khuất, cố làm ra vẻ kinh ngạc mà đi tới bên người lão thái thái, nắm lấy bàn tay ú nắn Quan ca nhi vươn ra hỏi: "Nhìn người khuôn mặt nhỏ nhắn nháu lại, có phải hay không nghĩ suyt suyt rồi a?"

Quan ca nhi không nghĩ suyt suyt, nhưng hắt sốt ruột trở lại trong ngực người thân, cũng không nghe rõ Phó Dung nói cái gì, vịn vịn thân thể muốn tỷ tỷ ôm.

Phó Dung cười hướng lão thái thái bồi tội: "Ngài xem, đệ đệ nóng nảy, vậy ta trước ôm hắt đi vệ sinh đi."

Lão thái thái chiếu cố qua ba đứa con, cháu traicháu gái cũng không thiếu, nhìn ra Quan ca nhi chỉ là không muốn cho nàng ôm. Nhưng Phó Dung đều nói như vậy, Quan ca nhi lại nhỏ, sợ không biết điều, nàng cũng lười lại diễn trò, khoát tay một cái nói: "Mau đi đi, trẻ con không được để ghen, đừng nín hổng ."

Phó Dung nụ cười không đổi, mau đến cửa thì giống như đột nhiên nhớ ra cái gì, quay đầu nói với Kiều thị: "Nương, xiêm y đệ đệ đều chuyển đến Đông việ , vậy ta trước lĩnh đệ đệ đi trở về, thuận tiện cho hắt thay xiêm y lại qua bồi tổ mẫu nói chuyện."

"Đi thôi, đi thôi." Kiều thị tùy ý nói.

Lão thái thái nhẹ nhàng cười cười.

Phó Dung không nhìn nàng, ôm thẳng đệ đệ ra khỏi nhà, quẹo vào hành lang, nàng đem tiểu tử nặng trĩu đặt trên mặt đất, nắm tay hắt nói: "Tỷ tỷ không có sức lực, Quan ca nhi chính mình đi a."

Quan ca nhi gật gật đầu, nhỏ giọng giải thích: "Ta không nghĩ suyt suyt."

Phó Dung nhẹ nhàng cười, dừng bước chân lại, ngồi chồm hổm xuống hỏi hản: "Vậy người muốn cho lão thái thái ôm sao?"

Quan ca nhi lập tức lắc đầu: "Trên người nàng thối."

Phó Dung cùng lão thái thái khoảng cách gần giao tiếp qua, không phải nói thối, quả thật có nhàn nhạt mùi lạ, cũng không biết nàng bình thường dùng huân hương gì, trẻ con không hiểu, đại khái phàm là mùi vị hản không thích thì chính là thối .

"Nhưng nàng là tổ mẫu chúng ta a, nương đều phải nghe lời của nàng, người không muốn cho nàng ôm, ngàn vạn không thể nói ra, nói ra nàng liền sẽ khi dễ nương chúng ta, biết không?" Phó Dung tận lực đơn giản mà giải thích cho đệ đệ nghe, "Lần sau nàng lại nghĩ ôm Quan ca nhi, Quan ca nhi ngoan ngoãn cho nàng ôm, nàng ôm một hồi liền sẽ thả người đi xuống , nếu như nàng vẫn không buông, hoặc là làm đau người , Quan ca nhi liền nói chính mình muốn suyt suyt, nhớ kỹ chưa?"

"Nương cũng sợ nàng sao?" Quan ca nhi có chút không rõ.

Phó Dung gật gật đầu: "Phụ thân cùng nương đều sợ nàng, cho nên Quan ca nhi không thể chọc nàng tức giận, ở trước mặt nàng cũng không thể khóc nháo, không thích nàng ôm liền nói muốn suyt suyt, bất quá mỗi ngày chỉ có thể nói một lần." Các nàng Nhị phòng ngoài sáng không thể đắc tội lão thái thái, chỉ có tận lực không cho lão thái thái bắt nhược điểm bọn họ để giáo huấn, đệ đệ hiểu chuyện, có thể giảm không ít phiền toái. Dù sao thời điểm Quan ca nhi ở Ngũ Phúc đường, nàng cùng mẫu thân ít nhất có một người sẽ ở bên cạnh, không cần lo lắng Quan ca nhi thật chịu ủy khuất lớn.

Cả phụ thân đều sợ người, Quan ca nhi lần này hiểu được , "Ở trước mặt nàng phải nghe lời."

Phó Dung thưởng cho đệ đệ mà hôn một ngụm.

"Tỷ tỷ thơm." Quan ca nhi ỷ lại mà ôm lấy cổ Phó Dung.

Hai tỷ đệ chậm rì rì trở về Đông viện, Phó Dung cũng không có tính toán quay trở lại, ôm đệ đệ tới giường ấm trong phòng ngồi chơi, chỉ để Lan Hương chạy một chuyến đến nói tiểu thiếu gia mệt nhọc muốn đi ngủ.

Lại qua nửa canh giờ, vợ chồng Phó Phẩm Ngôn mới dẫn Phó Tuyên trở về.

Buổi chiều Phó Phẩm Ngôn đi nha môn Thông Chính tư, vừa đi không lâu, Phó Uyển đi tới.

Phó Dung quá 3 tháng không nhìn thấy tỷ tỷ, Phó Uyển vừa tới, mẹ con vài người ngồi vây chung một chỗ phảng phất có nói không hết lời, Quan ca nhi cũng không muốn ngủ trưa, nhất định muốn Nhị tỷ tỷ ôm. Kiều thị đem tiểu tử ôm vào trong ngực chính mình, ý vị thâm trường mà ngó nhìn bụng Phó Uyển, nhỏ giọng hỏi: "Có tin tức sao?"

Phó Uyển trên mặt ửng đỏ, lặng lẽ liếc mắt nhìn hai muội muội, nhỏ giọng trả lời: "Không có đâu, nương người gấp cái gì a." Đưa tay đem đệ đệ cướp tới trong ngực chính mình.

Kiều thị vội nói: "Không vội không vội, các người mới thành thân bao lâu a."

Phó Dung ở bên cạnh nghe, trong lòng sầm xuống.

Tỷ tỷ thân thể không có vấn đề, khẳng định sẽ có con, nàng...

Cùng Từ Yển qua 3 năm, cùng Từ Tấn qua hơn một năm, loại chuyện đó đều thực nhiều lần, lại thủy chung chưa từng có thai, mẫu thân mời mấy lang trung giúp nàng khám, đều không nhìn ra vấn đề. Năm ngoái Cát thần y giúp nàng xem bệnh, Phó Dung một tiểu cô nương chưa xuất giá, không tiện hỏi chính mình có phải hay không khó có thể thụ thai, liền chỉ hỏi thân

thể hay không có bệnh không tiện, Cát thần y còn thể thốt mãi thân thể nàng khoẻ mạnh, tuyệt đối không có bất kỳ tai hoạ ngầm.

Hai bên kết hợp, Phó Dung có hai cái suy đoán.

Một là Cát thần y đúng, thân thể nàng hoàn toàn không có vấn đề, là nàng xui xẻo, gặp được hai nam nhân đều...

Một loại khác, àng quả thật khó có thể thụ thai, hơn nữa mạch tượng không hiện rõ, Cát thần y cùng lang trung bình thường cũng nhìn không ra.

Lúc ấy Phó Dung cảm thấy, nàng từ nhỏ thân thể tốt, Cát thần y lại danh bất hư truyền, nhất định là Từ Tấn, Từ Yển không được.

Mãi đến sau này phát hiện Tề Trúc từng ám toán nàng, Phó Dung mới có loại thứ ba suy đoán: Nàng cùng Từ Yển, Từ Tấn thân thể cũng không có vấn đề gì.

Như vậy đời trước nàng không thể mang thai, nhất định là bị người ám toán, thủ đoạn còn cực kỳ cao minh, bình thường lang trung đều chẩn đoán không ra. Mà người ám toán nàng, khả năng là đồ kỵ nàng gả cho Từ Yển, Tề Trúc, cũng có thể là mẹ con quận vương phi. Phó Dung đối với Tề Trúc chưa từng phòng bị, quận vương phi mẹ con... Phó Dung lại càng không có phương diện này phòng bị, nàng thật sự khó có thể tưởng tượng các nàng muốn hãm hại con nối dõi của Từ Yển, nhưng mà, lấy thân phận quận vương phi, nếu như muốn hại nàng, có quá nhiều cơ hội.

Đáng tiếc vô luận loại nào, đều là suy đoán, sự việc kiếp trước Phó Dung không cách nào chứng thực được, đời này, trừ phi nàng gả người sau đó mau chóng có thai, bằng không thủy chung khó có thể an tâm.

Nhưng Phó Dung nguyện ý đem sự tình nghĩ về hướng tốt. Trùng sinh một lần, rất nhiều việc đều thay đổi, nàng sẽ chăm sóc chu đáo cho thân thể

của mình, cũng sẽ gả cho một trượng phu mới, chỉ cần nàng cẩn thận lưu ý, kiếp này nhất định sẽ có đứa nhỏ một dạng đáng yêu giống đệ đệ.

~

Có tiếng pháo dây, lại là một năm mới.

Năm trước Cảnh Dương Hầu phủ nhận mấy tờ thiệp mời yến hội, mừng tám tới phiên Quảng Uy tướng quân phủ Tần gia thiết yến.

Sáng sớm, Phó Bảo liền chạy đến Đông viện, ngọt ngào mà cùng Kiều thị chào hỏi, thuận thế ôm lấy Quan ca nhi vừa rửa mặt xong hôn một cái, cười hỏi Kiều thị: "Tam tỷ tỷ, Lục muội muội còn chưa tỉnh sao?"

Kiều thị đang cho Quan ca nhi lau sáp thơm cười: "Lục muội muội người hẳn là dậy rồi, Nùng Nùng khẳng định còn tại trong ổ chăn, A Bảo đi gọi nàng đi."

Phó Bảo ước gì được trêu chọc Phó Dung, quay người chạy, thẳng đến Phù Cừ viện. Từ khi tỷ muội Phó Dung ở tại ba phân viện tử phía sau, bất kể Phó Phẩm Ngôn dời đến nơi nào làm quan, an trí xuống dưới, mấy chỗ viện dùng đều là giống cái viện ban đầu kia một bộ.

Phó Dung quả thật còn chưa có dậy.

Phó Bảo không cho phép Lan Hương, Mai Hương lộ ra, rón ra rón rén tới gần giường Phó Dung, đẩy màn lụa ra, lộ đầu đi vào, vốn định hét lớn một tiếng hù dọa Phó Dung, nhìn thấy bên trong cô nương như mẫu đơn ngủ say, kiều mị khuôn mặt, âm thanh không khỏi kẹt ở cổ họng, ngớ ra sững sờ mà nhìn chằm chằm vào Phó Dung.

Phó gia cô nương đều đẹp, chỉ có Phó Dung đẹp đến độ ngay cả nàng nhìn đều không thể dời mắt, năm nay lại còn hơn năm ngoái rất nhiều.

Một mảnh yên lặng, chân giường đột nhiên có người khàn giọng kêu "Rời giường" .

Phó Bảo hoảng sợ giật nảy người, theo tiếng nhìn qua, liền thấy Đoàn Đoàn vỗ cánh nhỏ từ trên giường nhảy ạch đến trên đùi Phó Dung, cuối cùng dõng tới gối đầu bên cạnh Phó Dung, ánh mắt đậu đen dưng như cảnh giác nhìn chăm chăm vào nàng, lại kêu hai tiếng rời giường.

Phó Dung bị ồn tĩnh , vừa muốn rút vào chăn, Phó Bảo không khách khí chút nào ngồi vào trên giường, vừa hâm mộ vừa ghen tị mà nói: "Đi a, người đều dám đặt Đoàn Đoàn nuôi bên ngoài lồng ? Không sợ nó bay đi sao?"

Phó Dung bất đắc dĩ, tóc tai bù xù ngồi dậy, không trả lời mà hỏi lại: "Người như thế nào dậy sớm như vậy?"

Phó Bảo dùng mu bàn tay day mặt nàng một chút, sáng giọng: "Người đã quên hôm nay chúng ta phải đi Tần gia làm khách sao? Mừng năm Khánh quốc công phủ thiết yến người không đi, lần này không phải lại không muốn đi? Vậy thì không được, Vân Ngọc nhớ người lắm, năm trước vẫn không rảnh ra, hôm nay người lại không đi, nàng khẳng định mất hứng."

Tần gia a, Phó Dung thật không muốn đi.

Chỉ là ai bảo hai nhà thành quan hệ thông gia đâu, nàng cùng Tần Vân Ngọc quan hệ lại không sai, thật sự tìm không được lí do, chỉ có thể rời giường ở bên cạnh Phó Bảo nói chuyện cách ăn mặc.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Phủ Quảng Uy tướng quân.

Tần lão tướng quân có 2 người con trai.

Tần đại lão gia trời sinh thần lực, ở Đại Ngụy triều có danh mãnh tướng, đại phu nhân vì hấn sinh một trai một gái sau lại hàng năm ốm đau liệt giường. Hiện giờ Tần đại lão gia cùng trưởng tử đóng giữ ở Tây Nam, Tần đại phu nhân lại bị bệnh, không đứng dậy được, công việc nội viện Tần gia liền rơi vào Nhị phòng.

Nhị phòng Tần gia hai vợ chồng tình trạng thân thể cũng trái ngược lại.

Tần nhị lão gia cũng từng là võ tướng tư thế oai hùng, Từ Tấn niên thiếu xuất chinh thì chính là hấn hộ ở bên cạnh, sau này Từ Tấn gặp nạn, hấn vì cứu Từ Tấn gãy một cánh tay, xuống ngựa thì lại ngã thọt chân, từ đó không gượng dậy nổi, cả ngày ở trong sân xem cá đùa chim, đối với chuyện bên ngoài hờ hững.

Hấn thân thể tàn phế, vô tâm tục vật, Tần nhị phu nhân Thôi thị lại là thích quản gia, nàng cũng có bản lĩnh, đem Tần gia hạ nhân thu thập được dễ dàng, không ai dám lười biếng dùng mách lới.

Hôm nay nữ quyến các phủ tới thăm hỏi, chính nàng ra mặt tiếp đãi.

Khi đoàn người Phó gia đi tới, Thôi thị đang uống trà, chiêu đãi nữ quyến cũng mệt mỏi, nàng nói đến miệng đắng lưỡi khô. Đặt chén trà xuống, vừa định cùng Tần Vân Ngọc, Thôi Oản biểu tỳ muội hai người trò

chuyện, liền thấy tiểu nha hoàn dẫn một vị phu nhân cùng mấy tiểu cô nương đi vào trong. Thôi thị ngơ ngác, đi theo kinh ngạc mà đứng lên, nói với Lâm thị: "Phu nhân đây là vừa từ bàn đào yến của Vương mẫu đến đi? Nếu không ở đâu ra nhiều tiên nữ đưa tiễn như vậy?"

Nói chuyện thì ánh mắt nhất nhất từ tỷ muội Phó Dung trên người đảo qua.

Thẩm Tình, Phó Bảo, Phó Mật nàng đã thấy qua, Phó Dung, Phó Tuyên hai tỷ muội, năm ngoái ở Khánh quốc công phủ xa xa liếc nhìn qua một lần, không nhìn rõ. Hiện tại gần hơn, chỉ thấy Phó Dung khoác lên người áo choàng màu tím nhạt, cổ áo là một vòng lông cáo làm tôn lên tiểu cô nương tuyết cơ da ngọc, trắng nõn lại lộ ra son phấn tốt nhất đều màu hồng không phai, như hoa đào sơ hồng, thiên sinh lệ chất. Cùng lần trước ở phủ Khánh quốc công so sánh cách ăn mặc, hôm nay Phó Dung trang phục thập phần trang nhã, trên lỗ tai một đôi vòng tai Nam Châu, trên đầu một cái trâm cài Bích Tỳ diện vĩ với đóa hoa hải đường lụa, không có châu báu khác.

Phó Tuyên, tiểu cô nương 11 tuổi, chải búi tóc song nha, một bên mang đóa hoa lụa hồng nhạt, càng là trắng trong thuần khiết, khó được một thân phong độ thanh quý của người trí thức, đó là từ trong ra ngoài một người chân chính yêu sách, không cần mở miệng, người khác liền có thể đoán được 3 phần bản tính của nàng.

Vô luận dung mạo hay khí độ, hai tỷ muội đều tốt, chỉ tiếc, xuất thân thấp một chút.

Thôi thị đều khen mỗi người vài câu, quay người đem nhà mình hai tiểu cô nương gọi đến, cùng Phó Dung giới thiệu nói: "Vân Ngọc các người đều biết, đây là Oản Oản, thân biểu tỷ của Vân Ngọc, trước vẫn ngụ ở trong cung bồi đại cô mẫu của nàng, rất ít xuất cung, không có cơ hội cùng các người chơi chung một chỗ."

Thôi Oản vẫn ở trong buồng sưởi, trên người mặc để giày vải bồi hồng nhạt thêu hoa mẫu đơn, người cũng như mẫu đơn hồng giống nhau, nhu mì động lòng người. Thôi thị giới thiệu xong sau, nàng trước hành lễ với Lâm thị, sau đó đổi mấy người tử muội Phó Dung nhu hòa cười: "Ta sinh tháng 6, năm nay mười ba, muốn gọi Tam cô nương là tử tử, Thẩm cô nương..."

Cùng là 13 tuổi Thẩm Tình vội cười nói: "Ta sinh tháng 2, xem ra người cũng phải gọi ta tiếng tử tử."

Thôi Oản thuận theo: "Thẩm tử tử."

Phó Dung mỉm cười đứng ở một bên, nhìn Thôi thị cùng Lâm thị hàn huyên ôn chuyện, nhìn mấy người kêu Thôi Oản tiểu muội muội, lại nhìn xem tiểu nha đầu Tần Vân Ngọc thân mật dắt cánh tay nàng, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác hoang đường.

Này đó đều là Từ Tấn chí thân, thân dì, thân biểu muội.

Đời trước nàng là thiếp của Từ Tấn, một chiếc kiệu nhỏ khiêng vào phủ, từ đây giữ khuôn phép ngụ ở Phù Dung viên, phủ Túc vương. Thân làm một tiểu thiếp, nàng chỉ cần hầu hạ Từ Tấn, người thân của hãn nàng không cần đối mặt cũng không có tư cách đi lại. Hiện giờ nàng là khách của Tần gia, lại gặp được người thân của hãn ở khoảng cách gần.

2 loại khác biệt, Phó Dung trong lòng cũng không có oán khí, ai bảo nàng lúc trước biến khéo thành vụng, vốn định cùng An vương ngẫu nhiên gặp gỡ, lại bởi ngoài ý muốn Từ Tấn cũng ở đó, nhất thời khẩn trương ngả ra ngoài còn bị Từ Tấn giành trước ôm lấy đầu? Phó Dung trước nay không oán trời trách đất, làm thiếp thất Từ Tấn không phải nàng mong muốn lại là nàng sợ ý dẫn đến kết quả. Nàng không bởi vì Từ Tấn đối đãi với nàng như một di nương mà chân chính oán hận hãn.

Nàng chính là cảm thấy, vận mệnh trêu người...

Một lần rơi xuống nước, nàng trùng sinh , sau đó, rất nhiều sự tình đều thay đổi.

"Nường, ta mang Tam tỷ tỷ các nàng đi nhìn băng khắc a." Trong lúc thất thần, chợt nghe Tần Vân Ngọc giòn tiếng đáp, Phó Dung vội vàng thu hồi những cảm khái kia, nghi hoặc hỏi nàng: "Băng khắc?"

Tần Vân Ngọc thần bí cười: "Đến nơi các người liền biết!"

Nàng giả vờ thần bí cố ý không nói, Phó Dung còn có cách nào khác đâu?

Thôi thị chỉ dặn dò các nàng mấy người cẩn thận một chút, để hai nha hoàn tâm phúc đi theo, liền thả người đi.

~

Phó Dung lần đầu tiên đến Tần phủ, thời tiết tháng giêng, đất trời lạnh lẽo, mắt đầy hiu quạnh, Tần phủ lại ở hai bên đường nhỏ từ trong phòng ấm chuyển đến hoa viên bày ra ngoài hoa cúc, hoa lan, lá cây làm nền ở giữa đóa hoa phấn hồng tím xanh các màu đều có, thật sự khiến người cảnh đẹp ý vui.

Đi ngang qua một chậu "Xích tuyến Kim Châu", Phó Tuyên thân hình khựng một chút.

Phó Dung cùng nàng sóng vai đi, Phó Tuyên dừng, nàng liền cũng dừng , quay qua nhìn bồn hoa cúc kia, chỉ thấy bồn xích tuyến Kim Châu không giống mấy chậu bên cạnh, cánh hoa thể nhưng là thuần khiết màu tím nhạt, chỉ có đỉnh chóp cánh hoa một điểm vàng sáng, trong ánh nắng rực rỡ, mềm mại đáng yêu lại thanh nhã, bình tĩnh mà nở.

"Tuyên Tuyên thích cái bồn này sao?" Tần Vân Ngọc quay lại, đỉnh đạc nói: "Người nếu nói thích, quay lại ta đưa người một chậu, di đưa vài bồn

lại đây, nàng thích nhất hoa cúc, mỗi năm các nơi có loại hoa cúc mới tiến cống lên, Hoàng Thượng đều sẽ để di chọn trước." Đến cùng còn là cái tiểu cô nương, thân di ở trong cung được sủng ái, nàng cũng tự hào theo.

Phó Tuyên lắc đầu: "Không cần phiền toái , ta chính là chỉ nhìn màu sắc này mới mẻ, cũng không muốn trồng, đa tạ ý tốt Vân Ngọc."

Nhìn ra nàng là thật lòng không muốn, Tần Vân Ngọc liền tiếp tục đi về phía trước .

Ngược lại là Phó Dung, nhìn lại một đường hai bên hoa cúc các màu, có phần ngoài ý muốn.

Đời trước Từ Tấn không đưa qua nàng thứ gì, chỉ có năm ấy tháng giêng, hân lệnh cho người nâng mấy chậu hoa cúc đưa tới Phù Dung viên. Phó Dung đối với hoa cỏ không phải rất hiểu, Mai Hương sượng muốn điên lên, nói những hoa kia đều là trân phẩm khó được. Phó Dung nghe mừng thầm, cho rằng Từ Tấn rất cuộc chịu đối tốt với nàng , kết quả cách vài ngày Từ Tấn lại đây, nàng cả gan tạ hân tặng hoa.

Từ Tấn mặt không chút thay đổi nói: "Phía dưới người đưa , bản vương không vui."

Ngụ ý, chính là hân không thích, ném cũng uống phí, không bằng chuyển đến nàng bên này.

Phó Dung phát hiện mình tự mình đa tình , đêm đó liền không hảo hảo phối hợp hân...

Nhưng là vừa mới Tần Vân Ngọc lại nói, Thục phi nương nương yêu nhất hoa cúc.

Phó Dung cúi đầu suy tư.

Người thông thường đều là yêu nhà yêu cả ngõ, Thục phi nương nương đã thích hoa cúc, Từ Tấn sẽ không thích đâu? Cho dù hẳn không thích, hẳn vì sao không đem những trân phẩm kia đưa vào cung cho mẫu thân niềm vui? Nhìn hẳn bởi vì Thục phi nương nương một chút không thoải mái liền chạy đến Bá Châu bắt linh hồ, hẳn cùng mẹ đẻ quan hệ hẳn là rất tốt a?

Có lẽ, Từ Tấn khẩu thị tâm phi, những hoa kia chính là hẳn chủ ý đưa nàng ?

Hoặc là, là, Thục phi nương nương thưởng nàng ? Nghe nói Thục phi nương nương thập phần ôn nhu, lúc ấy nàng là nữ nhân duy nhất của Từ Tấn, Thục phi nương nương thưởng nàng mấy chậu hoa, không phải không có khả năng. Mà Từ Tấn không nguyện vi phạm ý nguyện của mẫu thân, lại không muốn cho nàng phần thể diện này, liền tìm một lí do như vậy quét sạch hưng phần của nàng?

Hồi tưởng thái độ Từ Tấn đối với nàng, Phó Dung càng ngày càng cảm thấy loại suy đoán thứ hai càng đáng tin.

Phó Dung có chút tức giận, tức Từ Tấn quá xem thường người, bất quá vừa nghĩ tới đó đều là chuyện đời trước, nàng lại lười so đo .

Bất tri bất giác, liền tới bên hồ.

Gia đình giàu có, phàm là có điều kiện, đều sẽ dẫn nước vào viện tạo cảnh, mảnh hồ này của Tần gia chính là từ bên ngoài dẫn nước sông vào.

Hồ không lớn, giờ phút này một mảnh đóng băng, trên băng có các tiểu cô nương tốp năm tốp ba tụ ở một chỗ, đang líu ríu như chim sẻ vui sướng xem băng khắc mười hai con giáp trong hồ, giống như nhìn thấy thứ gì mới mẻ, tiếng than thở liên tiếp cao thấp.

Phó Dung hưng phấn mà nắm lấy tay muội muội, không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào những băng khắc cao hơn một trượng kia.

Ánh nắng rực rỡ, băng thú gần như trong suốt lờ lờ sáng lên, so bảo thạch đẹp nhất còn làm cho người bắt mắt.

Tần Vân Ngọc đem nàng ở trong mắt thích xem, kéo tay nàng nói: "Đi thôi, chúng ta tới trước mặt nhìn, Tam tỷ tỷ là chúc thỏ đi?"

Phó Dung bản năng mà co lại, "Cái này, băng rắn chắc sao? Chúng ta nhiều người như vậy cùng nhau đi lên, có thể hay không, không chịu nổi?"

Nàng chưa từng có đi trên băng, nghe xa xa các cô nương đi lại thì phát ra tiếng vang, trong lòng thật sự nơm nớp.

Phó Bảo nghe vậy, ôm bụng cười: "Người như thế nào nhất gan như vậy a? Chúng ta từ nhỏ đã ở đây chơi trên hồ, Tam tỷ tỷ không chơi trên băng sao? Yên tâm đi, cái băng này rắn chắc, băng không các trưởng bối làm sao dám để chúng ta đi lên? Đi lại đây, ta dắt người!"

"Không cần!" Phó Dung lập tức hướng bên cạnh chạy vài bước, trắng mặt nhìn về phía muội muội: "Tuyên Tuyên muốn đi sao?"

Phó Tuyên nhìn sang những băng khắc kia, gật gật đầu, lại quan tâm nói: "Tỷ tỷ sợ lạnh, vẫn là đừng đi nữa, liền tại trên bờ nhìn đi."

Nàng biết tỷ tỷ nhà mình nhất gan.

Phó Dung không chút do dự nhận lấy bậc thang muội muội đưa, che kín áo choàng, gượng cười để Phó Bảo các nàng đi chơi.

Phó Bảo, Tần Vân Ngọc còn muốn nháo nàng, Thôi Oản lắc lắc đầu đi tới bên người Phó Dung, "Ta bồi Tam tỷ tỷ ở chỗ này nhìn đi, ta cũng sợ rớt xuống."

Nàng thoải mái, Tần Vân Ngọc ngược lại không muốn lại chê cười nàng, dẫn đầu đi đến trên mặt hồ, Phó Bảo dắt Phó Tuyên đuổi kịp.

Thẩm Tình hướng Phó Dung nói tạm biệt, cũng nhắm hướng Phó Mật đi lên .

Phó Dung mắt đầy hăm mộ nhìn theo các nàng, nhỏ giọng thở dài: "Ta nếu mà lá gan một lớn chút thì tốt rồi."

Thôi Oản mím môi cười, dắt Phó Dung đi về phía trước hai bước, ôn nhu đề nghị: "Nếu không chúng ta ở bên cạnh đi vài bước? Không sợ rớt xuống."

Phó Dung gật gật đầu: "Được a, bất quá người đi chậm chút, ta sợ ngã, ta chưa đi trên băng bao giờ."

Thôi Oản tự nhiên đáp ứng.

Hai tiểu cô nương liền ở bên hồ chậm rãi đứng lên rồi đi, từng bước từng bước dè dặt cẩn trọng, giống mới học đi.

Đám người Từ Tấn, Tần Anh đi tới liền thấy hai bóng hình xinh đẹp một hồng, một tím đang đưa lưng về phía bên hồ thử hướng trong hồ đi, cách bờ khoảng 20 bước.

"Oản Oản!" Lục hoàng tử Từ Hạo cười gọi.

Thôi Oản, Phó Dung đồng thời quay đầu lại, nhìn rõ người bên bờ, Thôi Oản đại hỉ, kìm lòng không được buông Phó Dung ra, đi trở về, "Tứ ca, Lục ca, các người tại sao tới đây ?"

Từ Hạo còn chưa trả lời, Tần Anh trước hừ nói: "Liền nhớ Tứ ca, Lục ca, người như thế nào không kêu Nhị ca?"

Bên cạnh hẳn, Thôi Tuân một thân màu trắng cầm bào tự giễu nói: "Kêu người làm cái gì? Không thấy nàng ngay cả ta đây là thân ca ca cũng đều không thấy sao?"

Lời là nói với Tần Anh, một đôi rất giống Từ Tấn hai huynh đệ mắt phượng lại hơi hơi híp híp, chăm chú nhìn bên kia tiểu cô nương cứng đờ ở trên mặt băng, một cử động nhỏ cũng không dám. Tuy rằng nàng mau chóng quay đầu chỉ để lại bóng lưng cho bọn họ, nhưng vừa rồi kinh hồng thoáng nhìn, đã đủ để hấn ưu ái , chính là không biết, như thế tuyệt sắc, có thể hay không...

Từ Hạo dốc lòng tại trên người muội muội hấn, Thôi Tuân cũng không lo lắng, chỉ là Tần Anh cùng Từ Tấn...

Thôi Tuân bất động thanh sắc nhìn về phía hai người kia.

Tần Anh quay đầu cùng Hứa gia giới thiệu những băng khắc kia, Từ Tấn mắt nhìn phía trước.

Thôi Tuân theo ánh mắt hấn nhìn về phía đó, nhìn đến băng khắc một thốt tuấn mã.

Hấn thở nhẹ một hơi, hấn cũng không sợ cùng Tần Anh cướp người, chỉ sợ Túc vương xuất thân hoàng gia.

Sợ bị Từ Tấn phát giác, hấn kịp thời dời tầm mắt, bởi vậy không nhìn thấy ánh mắt Từ Tấn thay đổi phương hướng.

Phó Dung cảm giác được ánh mắt người nọ rơi vào trên lưng mình, ý vị không rõ.

Nhìn xem phía trước vừa vặn các muội muội đi tới một bên băng khắc, Phó Dung căn căn môi, chậm rãi quay người, ngẩng đầu đi trở về.

Hướng phía trước, quá xa, nàng kiên trì, ngược lại vô cùng có khả năng tự rước lấy nhục.

Trở về, chỉ có gần ngủi hai mươi mấ bước, Phó Dung tin tưởng chính mình có thể đi tốt.

"Ừa, đây không phải là Phó cô nương sao? Các người trở lại kinh thành?"

Nàng lòng tin tràn trề, một đạo cà lơ phất phơ âm thanh lại đột nhiên truyền tới, Phó Dung kinh ngạc nhìn về phía đó, đối diện là Ngô Bạch Khởi vẻ mặt cười xấu xa.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Ngô Bạch Khởi hôm nay cố ý đến Tần gia tìm Phó Tuyên.

Vốn hấn cùng tỷ muội các nàng không có liên quan gì lớn, ngày đó bị Phó Tuyên đánh, hấn quả thật tức giận, tuyên bố muốn trở về trả thù, nhưng trên đường tức giận liền tiêu tan, dù sao là hấn trêu chọc người trước. Ai ngờ đêm đó Cảnh Dương hầu thế nhưng đến nhà hấn, hại hấn chịu mười đại bản không nói, còn phạt đóng cửa ở trong phòng 3 tháng!

3 tháng cấm túc kết thúc, Ngô Bạch Khởi lập tức ra ngoài hỏi thăm, biết được Phó Tuyên hồi Ký Châu, hấn liền đi gây sự với Phó Thần, sau đó...

Giữa ban ngày ban mặt, thất lưng của hấn bị Phó Thần đánh bay, nếu không phải là phía sau gã sai vật phản ứng đủ nhanh, hấn suýt nữa lộ mông ở trước mặt người qua đường!

Bảo vệ mông, mặt mũi đương nhiên không có, Ngô Bạch Khởi đánh không lại Phó Thần, đành phải nhẫn nại đợi Phó Tuyên lại vào kinh.

Về phần Phó Dung, một người gan nhỏ thích khóc, cùng kinh thành khuê tú khác không sai biệt lắm, Ngô Bạch Khởi đều khinh thường không thèm để ý đến.

Bất quá Phó Dung là tỷ tỷ Phó Tuyên, Phó Tuyên như vậy hướng tới tỷ tỷ nàng, vậy hấn khi dễ Phó Dung, Phó Tuyên khẳng định sẽ càng tức giận.

Nghĩ như vậy, Ngô Bạch Khởi cười hướng đám người Từ Tấn lên tiếng chào hỏi, đi tới bên hồ, ngó nhìn Phó Dung đối diện, làm một động tác ai

cũng không ngờ tới.

Hắn một cước dẫm ở trên bờ, một chân khác ra sức hướng hồ băng đập xuống!

Một tiếng trầm đục vang lên, cả mặt hồ dường như đều lúc lắc một cái.

Phó Dung chưa từng trải qua loại trận này, ngay lập tức liền hoảng, nghĩ chạy về phía trước, Ngô Bạch Khởi liền chặn ở phía trước, nàng một cử động nhỏ cũng không dám, liền hướng xuống dưới nhìn cũng không dám nhìn, thất kinh hết hoảng nhìn về phía Từ Tấn bên kia, ánh mắt từ trên mặt Từ Tấn lạnh lùng bình tĩnh đảo qua, rơi vào trên người Tần Anh.

Nàng run rẩy âm thanh gọi hắn: "Tần nhị ca, người quản lý hắn..."

Phó Dung vô cùng may mắn, gần quanh có người quen có thể xin giúp đỡ. Tần Anh hơn nàng hai tuổi, Ngô Bạch Khởi ít hơn nàng một tuổi, Tần Anh cao hơn Ngô Bạch Khởi rất nhiều, thật sự ra tay tuyệt đối có thể ngăn cản Ngô Bạch Khởi. Hai nhà vốn là quan hệ thông gia, hiện tại nàng lại ở Tần gia làm khách, ở dịch quán lần trước, Tần Anh biểu hiện ra ngoài cõi mở hiền hoà, Phó Dung cảm thấy Tần Anh nhất định sẽ giúp nàng .

Mà nàng bắt lực từ nội tâm phát ra một tiếng "Tần nhị ca", bên bờ vài thiếu niên nghe được xương cốt thiếu chút nữa đều run.

Không phải Phó Dung có tâm tư gì khác, quả thực là giọng nói nàng trời sinh kiều nhuyễn dễ nghe, bình thường ở nhà lại quen làm nũng, nhất là Phó Thần, bởi vì huynh trưởng luôn thích trêu chọc nàng, Phó Dung đối "Ca ca" hai chữ âm điệu ngữ khí nắm chắc thuần thực nhất, biết như thế nào kêu Phó Thần ca ca dễ dàng nhất. Lúc này dưới tình thế cấp bách đương nhiên không có tận lực, nhưng theo bản năng kêu lên, ý vị cầu xin càng đậm.

Mắt thấy tiểu cô nương gương mặt thanh tú tái nhợt hai mắt nhắm lệ đứng ở chỗ đó, cô quạnh đáng thương, Tần Anh đột nhiên có loại ảo giác Ngô

Bạch Khởi là ác bá khi dễ thiếu nữ làng hoàng, mà hắn, đương nhiên chính là anh hùng trên đường thấy bất bình rút đao tương trợ.

Hắn nhắc chân, thân hình vừa quơ quơ, đằng sau cột sống liền bị người nhẹ nhàng đâm một chút.

Là Hứa gia.

Tần Anh trên lưng một mảnh mồ hôi lạnh, nghiêng đầu nhìn Từ Tấn.

"Về tiền viện." Từ Tấn quay người trở về.

Tần Anh có hơi ngần ngại, lại bị Hứa gia đẩy một phen, không thể không đuổi theo.

Từ Hạo đối với thái độ Từ Tấn cũng không kinh ngạc, Tứ ca vốn không thích giao tiếp cùng cô nương, hiện tại không muốn lo chuyện bao đồng cũng bình thường, về phần cô nương bên kia, Từ Hạo nhìn Ngô Bạch Khởi một cái liếc mắt, hiểu được Ngô Bạch Khởi chỉ là hù dọa người, sẽ không thật sự làm chuyện ngu xuẩn, liền nhỏ giọng nói với Thôi Oản một câu, quay người đi theo Từ Tấn.

Đảo mắt bên bờ chỉ còn huynh muội Thôi Oản, Thôi Tuân.

Thôi Oản ánh mắt đuổi theo mấy người rời đi, tâm tư còn chưa thu hồi lại.

Ngược lại là Thôi Tuân, bởi vì quan hệ anh em họ thân thiết, hắn không thể nào sợ Từ Tấn, lúc này thấy Từ Tấn vô tâm đối với mỹ nhân, hắn cầu còn không được đâu, ho nhẹ một tiếng, bước nhanh đi tới bên người Ngô Bạch Khởi, lấy giọng điệu huynh trưởng trách cứ: "Trường Đình, đã quên lần trước giáo huấn bị nhốt? Đi, theo chúng ta hồi tiền viện, để cho các tiểu cô nương ở chỗ này chơi."

Ngô Bạch Khởi cười nhạo, vòng qua hắt, hướng Phó Dung bên kia đi tới: "Ta đến nhìn băng khắc, dựa vào cái gì các nàng có thể nhìn ta liền không thể nhìn?"

Không cho Thôi Tuân một điểm mặt mũi.

Ngô lão Hầu gia cùng Tần lão tướng quân là thế giao, Ngô Bạch Khởi cùng Tần Anh có vài phần huynh đệ tình cảm, đối là Tần Anh đến khuyên, hắt chắc sẽ nghe. Nhưng là Thôi gia, đầu tiên Ngô Bạch Khởi cùng Thôi Tuân không có giao tình gì, thứ hai, hai người đều là kinh thành nổi danh hoàn khố, Thôi Tuân thích bài bạc cũng thích đi nơi bướm hoa, Ngô Bạch Khởi lại chỉ thích nuôi rắn trên cột người, cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu, Ngô Bạch Khởi cùng Thôi Tuân nhìn nhau không vừa mắt. Một khi đã như vậy, Ngô Bạch Khởi người này là một nhị thế tổ, đến công chúa cũng đều dám trên cột, tự nhiên sẽ không khách khí với Thôi Tuân.

(nhị thế tổ : con cháu đời sau bất tài, ngang ngược, vô tích sự, phá hoại ... - lấy từ tích Nhị Thế tổ nhà Tần, con trai Tần Thủy Hoàng)

Bị mất mặt ngay trước mặt mỹ nhân, Thôi Tuân âm thầm nắm chặt quyền, xoay người, thấy Phó Dung sợ đến lạnh lẽo chuyển hướng sang bên cạnh, hắt nghiêm mặt nói: "Cô nương yên tâm, ta cùng Tần gia là thân thích, hôm nay cũng tính là nửa chủ nhân, tuyệt đối sẽ không tổn hại cô nương bị người khi dễ." Nói xong bước nhanh hướng Ngô Bạch Khởi đuổi tới.

Ngô Bạch Khởi cười, một bên xắn tay áo một bên quay người: "Thế nào, Thôi nhị thiếu gia còn muốn động thủ?"

Hắt có lẽ đánh không lại Phó Thần, tiểu bạch kiếm này chỉ biết ở trước mặt nữ nhân tỏ rõ uy phong, Ngô Bạch Khởi tự tin có thể đánh thắng được hắt, tuy rằng đối phương so với hắt lớn vài tuổi.

Đến nước này, Thôi Tuân không có khả năng thu tay lại, chỉ vào bên bờ nói: "Nơi này động thủ sợ thương tổn đến người vô tội, người có dám theo ta đổi chỗ đánh?"

"Không cần, cái kia phiền toái nhiều, liền ở trong này động thủ được rồi!" Ngô Bạch Khởi ngược cổ nói.

Mắt thấy hai người chuẩn bị đấu võ, Phó Dung chậm vài bước liền không muốn lên bờ, trừng Ngô Bạch Khởi trách mắng: "Chuyên môn khi dễ cô nương tính bản lĩnh gì, có bản lĩnh người đi tìm ca ca ta, người nếu có thể đánh thắng ca ca ta, ta mới thật lòng bội phục người! Còn nữa, các người muốn đánh nhau mỗi ngày khác đổi lý do lại đánh, đừng liên lụy danh dự ta!"

Phó Dung là thật sự tức giận, tức Ngô Bạch Khởi còn nhỏ tuổi không học cái tốt, luôn gây họa, cũng tức Thôi Tuân tự cho là đúng. Đời trước nàng ở kinh thành thời gian tự do ra ngoài cũng không nhiều, nhưng cũng không cản trở nàng nghe nói thanh danh Thôi Tuân phong lưu, hiện tại hai người bởi nàng động thủ, buổi chiều thế gia kinh thành tuyệt đối sẽ truyền ra. Ngô Bạch Khởi, Thôi Tuân vì Phó gia Tam cô nương tranh giành ghen tương thượng cẳng tay hạ cẳng chân, đối với thiếu niên lang mà nói đoạn này tình yêu không tính cái gì, nàng lại bị hủy !

Phó Dung không muốn nhìn Thôi Tuân một lần, cũng không muốn nói chuyện với hắn, lên bờ thấp giọng uy hiếp Ngô Bạch Khởi: "Ta khuyên người lập tức tránh ra, thật dám động thủ phá hư thanh danh ta, ca ca ta tuyệt đối sẽ đánh gãy chân của người, không tin thì người cứ thử xem!"

Ngô Bạch Khởi sừng sốt, nhìn cô nương trên bờ trợn mắt khiến trách hắn, loại cảm giác quái dị kia lại tới nữa.

Từ nhỏ đến lớn, hắn bị không ít người ngoài giáo huấn, lại chỉ có vị Tam cô nương này, tuy rằng mắng hắn, nhưng ngữ khí của nàng, ngoại trừ phần

nộ, còn có một loại quen thuộc trong lúc đó là hận sắt không thể rèn thành thép, giống tổ phụ măng hăn, rất khó nghe, bên trong lại che giấu quan tâm.

Cùng Thôi Tuân động thủ, sẽ ảnh hưởng danh dự nàng sao?

Ngô Bạch Khởi nhìn về phía Thôi Tuân, thấy đối phương đồng dạng vẻ mặt cổ quái nhìn chằm chằm vào Phó Dung, hăn nghĩ ngợi một lúc, buông tay áo xuống nói: "Ta mới không sợ ca ca ngươi, bất quá ta cũng không nghĩ hại ngươi, hôm nay liền bỏ qua cho ngươi một lần, lần sau ngươi dẫn muội muội ngươi cách xa ta một chút..."

"Tỷ tỷ, Thôi tỷ tỷ!"

Phó Tuyên âm thanh xa xa truyền tới.

Ngô Bạch Khởi quay đầu lại, liền thấy một tiểu cô nương khoác áo choàng lông cáo màu thiên thanh hương bên này nhanh chạy đến, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thật căng thẳng, hai hàng mi anh tuấn nhú chặt, đi đường thì vạt áo choàng ngược gió tung bay, nàng còn nhỏ tuổi lại có nhiều khí thế oai phong lắm liệt.

Ngô Bạch Khởi ngoài ý muốn mà nhìn nhiều mấy lần, khi Phó Tuyên tới gần thì huyết sắc vầng lên, lớn tiếng châm chọc nói: "Ngươi vô cùng lo lắng chạy tới làm cái gì? Ta cùng Thôi nhị thiếu gia ngoài ý muốn gặp nhau, lại đây lên tiếng chào hỏi, mới không có việc gì tìm các ngươi một đám cô nương phiền toái!"

Phó Tuyên không để ý hăn, sốt ruột mà chạy tới bên người Phó Dung, "Tỷ tỷ ngươi không sao chứ?"

Phó Dung cười liếc mắt nhìn Thôi Oản cách nàng hai bước: "Không có việc gì a, muội muội đừng lo lắng."

Nàng cố ý đứng ở bên người Thôi Oản, vì chính là ngại các cô nương trong hồ nhìn không biết lại đem Thôi Tuân, Ngô Bạch Khởi chỉ riêng cùng nàng liên hệ với nhau. Vừa mới muội muội thông minh, không cần nàng nhắc nhở liền nghĩ tới tầng này, đồng thanh hô hai người, Ngô Bạch Khởi tên kia cũng rất tinh mắt, kêu là khi dễ cô nương, mà không phải là chỉ mình nàng. Kể từ đó, bởi vì Thôi Oản là thân muội muội của Thôi Tuân, mọi người có thể nghĩ tới chính là Ngô Bạch Khởi muốn khi dễ người, Thôi Tuân thay muội muội chống lưng.

Chỉ bằng điểm này, Phó Dung quyết định tha thứ hôm nay Ngô Bạch Khởi đối với nàng bất kính, nghiêng người nắm lấy tay muội muội, mừng thay cho nàng tương công tương lai không có triệt để gốc quá cỡ.

Nàng còn cười được, Phó Tuyên một trái tim cuối cùng cũng buông xuống, vừa định quay đầu giáo huấn Ngô Bạch Khởi, ánh mắt đột nhiên ngưng lại.

Phó Dung quay đầu, nhìn thấy Từ Tấn đám người chẳng biết từ lúc nào đi rồi mà quay lại, liền đứng ở cách đó không xa.

Nàng lập tức dời tầm mắt, trong lòng cười lạnh.

Vừa rồi nàng nhìn thấy rất rõ ràng, Tần Anh muốn giúp nàng, bị Từ Tấn ngăn trở. Không giúp liền không giúp, Thôi Tuân cái tên này xiên xẹo, ngược lại giúp đỡ nàng.

"Thôi Tuân, người đứng ở nơi đó, là ngại mất mặt còn chưa đủ sao?" Từ Tấn sắc mặt xanh mét, gọi thẳng tên họ Thôi Tuân.

Thôi Tuân xa xa nhìn thẳng hằm, hừ lạnh một tiếng lên bờ.

Thôi Oản nóng nảy, chạy tới bên người Từ Tấn, đỏ mặt thay huynh trưởng giải thích: "Tứ ca đừng hiểu lầm, ca ca cho rằng Ngô thể tử nghĩ khi dễ Tam cô nương, lúc này mới đi qua hỗ trợ."

Từ Tấn như cũ nhìn chăm chăm vào Thôi Tuân: "Chuyện Ngô Bạch Khởi cùng Phó cô nương nói đùa cũng không nhìn ra, chẳng lẽ còn chưa đủ mất mặt xấu hổ?"

Thôi Oản nháy mắt, mặt không có chút máu.

Từ Hạo nhìn không nổi nữa, đem Thôi Oản kéo tới bên cạnh mình, không vui nói: "Tứ ca có chuyện gì từ từ nói, người cùng Oản Oản phát cái gì hỏa?"

Từ Tấn lạnh lùng liếc hắt một cái, quay người rời đi.

Lần này hiểu nhất hẳn vì sao tức giận, Hứa gia, Tần Anh không hẹn mà cùng theo sau, Thôi Tuân xanh mặt từ một con đường khác đi rồi, chỉ có Từ Hạo, lại ôn nhu trấn an Thôi Oản vài câu mới vội vàng đi theo Từ Tấn.

Các nam nhân đều đi rồi, Ngô Bạch Khởi hướng Phó Tuyên giả cái mặt quỷ, cũng chạy nốt.

Tần Vân Ngọc, Phó Bảo, Thẩm Tình đám người tò mò vây quanh, hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thôi Oản cắn cắn môi, hướng Phó Dung xin lỗi: "Đều là ca ca ta không tốt, liên lụy..."

"Thôi cô nương nói cái kiểu gì vậy?" Phó Dung kinh ngạc nhìn nàng, "Ngô Bạch Khởi muốn khi dễ chúng ta, lệnh huynh ra tay giúp đỡ, làm sai chỗ nào? Túc vương điện hạ không rõ chân tướng, có chỗ hiểu lầm, Thôi cô nương trong lòng biết rõ ràng, không nên tự trách."

Thôi Oản im lặng.

Phó Dung chuyển sang hỏi thăm Phó Bảo các nàng ở bên trong chơi như thế nào, mọi người cùng nhau đi trở về thì bất động thanh sắc mà làm Thôi

Oản bất hòa.

Chỉ bằng Thôi Oản biết rõ biết rõ nàng sợ hãi đứng một mình ở trên băng nhưng vẫn buông nàng ra, sau này Ngô Bạch Khởi muốn trêu chọc nàng, Thôi Oản cũng chưa từng khuyên giải một câu, Phó Dung liền hiểu được, Thôi Oản không phải người có thể giao thiệp, nàng không cần một người khẩn tay chỉ giao mà ngoài miệng nói lời dễ nghe, lại trong lúc nàng cần trợ giúp thì lựa chọn làm như không thấy.

~

Sau khi Từ Tấn trở lại vương phủ, một mình ở thư phòng hồi lâu, ngày kế tảo triều kết thúc, đi tìm Gia Hòa đế.

Gia Hòa đế thấy nhi tử thần sắc ngưng trọng, phảng phất có chuyện quan trọng to lớn muốn nói, lập tức gạt lui mọi người, "Cảnh Hành có chuyện gì sao?"

Từ Tấn ngược mắt nhìn hắc, trầm giọng nói: "Phụ hoàng, ta muốn tuyển phi."

Gia Hòa đế mặt hiện mờ mịt.

Từ Tấn lặp lại một lần nữa.

Gia Hòa đế rối cuộc hoàn hồn, bỗng nhiên đứng lên, đưa tay chỉ vào nhi tử hắc thích nhất này: "Được a, được a, Trẫm cùng mẫu phi người lo liệu nhiều lần như vậy, người đều không thông suốt, lần này đột nhiên mở miệng, có phải hay không nhìn trúng cô nương nhà nào? Trực tiếp nói cho phụ hoàng, phụ hoàng tứ hôn cho người, cần gì như vậy tuyển phi phiên toái."

Từ Tấn không để ý đến Gia Hòa đế trêu chọc, một ngụm kiên trì tuyển phi, lại nói: "Thất thúc, Ngũ đệ tuổi tác đều tới, phụ hoàng không bằng

nhân lúc lần này tuyển phi, thay chúng ta đem hôn sự đều định ra, đỡ đi nhiều việc."

Gia Hòa đế ngồi vào trên long kỷ, thưởng trà trầm ngâm.

Lão Ngũ vương phi đã định rồi, chỉ thiếu một đạo ý chỉ tứ hôn mà thôi, An vương...

"Cũng tốt, vậy thì tháng 4 tuyển phi, chúng ta trong cung hồi lâu chưa từng náo nhiệt, đợi phụ hoàng cùng mẫu hậu người thương lượng định ra ngày." Khó được nhi tử mở miệng cầu hôn, Gia Hòa đế cao hứng, lại không phải là chuyện gì lớn, nguyện ý đáp ứng.

"Nhi tử còn có một điều thỉnh cầu." Từ Tấn vén vạt áo lên, hướng Gia Hòa đế quỳ xuống, "Bất luận Thất thúc, Ngũ đệ nhìn trúng ai, mời phụ hoàng chấp thuận nhi tử chọn trước."

Hắn vốn định chờ lâu một đoạn thời gian, chỉ là Phó Dung so với hắn đã đoán trước càng thu hút người, gần như mỗi lần lộ diện đều sẽ gây chú ý cho người khác. Đó là vương phi của hắn, đừng nói Thôi Tuân, Tần Anh, chính là Ngô Bạch Khởi, Từ Tấn cũng không muốn Phó Dung cùng hắn có quá nhiều dây dưa, sớm một chút định ra, nhìn nàng còn không ra cửa. Mà hắn thông qua tuyển phi để phụ hoàng tứ hôn, ý chỉ hạ xuống. Khước từ ý tứ phụ hoàng, nàng cũng không có lý do sung sướng đặc ý.

Nàng nghĩ thoát thân, chỉ có không tham gia tuyển phi.

Nhưng mà, An vương tuyển phi, nàng cam lòng bỏ được không tham gia sao?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Từ Tấn đi rồi, Gia Hòa để đem đại thái giám Vạn Toàn kêu vào, "Có nghe nói lão Tứ cùng cô nương nhà nào có quan hệ?"

Vạn Toàn nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, nghi hoặc mà lắc đầu: "Túc vương điện hạ không gần nữ sắc, vẫn luôn chưa từng truyền ra loại tin tức này, nếu không, lão nô phải người hỏi thăm một chút đi?"

Gia Hòa để tựa trên ghế dựa, ngấm lại bộ dáng đứa con thứ tư của mình quỳ ở trước mặt, cầu cho hắn được tuyển phi trước, cười nhẹ nói: "Không cần, Trẫm chính là thuận miệng hỏi xem."

Hỏi thăm cái gì? Lão Tứ đầu gối đỡ ngớ, ngàn năm không thông suốt đều đã cầu tới trước mặt hắn, cho dù hắn (lão Tứ) hiện tại da mặt mỏng không chịu nói cho hắn (Hoàng thượng) biết đối phương là cô nương nào, tới tháng 4 chính thức tuyển phi thì hắn còn không phải là buộc phải cùng phụ hoàng này nói rõ ngọn ngành sao? Giả bộ trầm ổn, rốt cuộc là chớm mỗi tình đầu, lần đầu tiên đến cầu hắn, đã biểu lộ hắn đối với cô nương kia đặc biệt.

Cười cười, Gia Hòa để đột nhiên thở dài một tiếng.

Mấy đứa con trai, nhỏ nhất lão Lục cũng mười lăm, mấy năm gần đây có rất ít người chân chính cầu hắn cái gì. Bọn họ đều đem hắn làm phụ hoàng kính trọng, ngẫu nhiên đòi thưởng, ví như muốn con ngựa muốn cây cung, cũng đều là vì đồ hắn cao hứng, cũng không phải thật lòng khát vọng. Hôm nay, hắn lão Tứ chân chính đến cầu, đây là đem hắn làm phụ thân đâu, cầu

phụ thân cho hắn làm chủ cưới tức phụ (con dâu), hắn đương nhiên muốn thỏa mãn yêu cầu nhỏ này của nhi tử.

Đêm đó, Gia Hòa để đi Thục phi Chiêu Ninh cung.

Lúc này chính là triều đình nghỉ lớn, Gia Hòa để cũng khó có được lúc thanh nhàn, ngoại trừ đêm giao thừa mừng một, hai ngày tế thiên cáo tổ có hơi mệt, sau đó đều tương đối thoải mái, buổi tối uống hai cốc rượu, nhìn xem bên cạnh sủng phi mặt mày ôn nhu, dần dần nổi lên hưng trí, ôm tới trên giường một phen đôn luân (chính là cái chuyện đó đó, ta nghĩ ko ra từ phù hợp, bình thường hình như hay dịch là “lăn lộn” nhưng 2 đồng chí này cũng tương đối già rồi).

Hai người ở cùng một chỗ hơn 20 năm, thói quen của nhau đều rất hiểu, Gia Hòa để ở chỗ người khác còn có thể câu điểm, bởi vì Thục phi tính tình nhu thuận, mới bắt đầu thị tẩm thì xấu hổ nhũn ra như nước, Gia Hòa để liền dỗ nàng làm rất nhiều. Hắn vốn có chút không bỏ xuống được bộ dáng khi cùng tần phi làm sự tình. Nhiều năm như vậy, hắn cùng Thục phi còn có Hoàng Hậu cùng nhau trải qua, với Hoàng hậu không có đặc biệt thân mật, lại có tần phi mới tấn không có hiểu nhau thân quen, bởi vậy Gia Hòa để thích đến Thục phi bên này.

Sau một hồi kịch liệt, Gia Hòa để ôm Thục phi nói chuyện lý thú của nhi tử "Hôm nay Cảnh Hành cầu Trẫm một sự kiện, người đoán thử coi?"

Thục phi không có đầu mối, từ hôm vai hắn ngẩng đầu lên: "Hoàng Thượng nhắc cho ta a."

Gia Hòa để cười cười, không tiếp tục thừa nước đục thả câu: "Hắn nghĩ tuyển phi, Trẫm đã đáp ứng, tháng 4 này đem hôn sự của hắn cùng lão Ngũ còn có Thất đệ đều định ra. Đây không tính cầu, nhưng hắn cầu Trẫm cho hắn tuyển trước, người nghĩ xem, hắn nhất định là nhìn trúng người nào, trước cùng Trẫm dự định đâu, miễn cho bị người khác cướp đi."

Thục phi đầu tiên là khiếp sợ, vì sợ hãi mà ngồi dậy, nói với Gia Hòa đế: "Như vậy sao được, Thất đệ bối phận cao hơn hẳn, nào có đạo lý nhường nhịn cho hẳn? Còn có Ngũ điện hạ, ngộ nhờ hai huynh đệ thật nhìn trúng cùng một người, truyền ra ngoài chẳng phải để người ta chê cười? Cảnh Hành đứa nhỏ này, bình thường nhìn hẳn trầm ổn hiểu chuyện, nguyên lai cũng làm cho người ta không yên tâm."

Trời lạnh, Gia Hòa đế sợ nàng đông lạnh, vội vàng đem người túm tới trong ngực, đắp chăn mới nói: "Cái này Trẫm đương nhiên biết, trước nói cho hẳn biết Trẫm đã định Hoa Dung cho lão Ngũ rồi, Cảnh Hành lập tức nói hẳn không hội nhớ thương Hoa Dung."

"Vậy hẳn đến cùng nghĩ cưới ai a?" Thục phi cực kỳ tò mò.

Gia Hòa đế cười xoa bóp nàng cái mũi: "Ngày khác người hẳn hỏi xem, hỏi được rồi lại nói cho Trẫm, dù sao hẳn là không chịu chính mệnh nói cho Trẫm biết."

Thục phi cười trốn một chút, lập tức lại nhú mày, "Ngũ điện hạ có người để chọn rồi, Thất đệ còn...". Cùng đệ đệ tranh chấp không tốt, cùng Thất thúc tranh chấp cũng không tốt a.

Gia Hòa đế tươi cười liếm liếm, nhẹ giọng trấn an nói: "Cái kia không cần người quan tâm, Trẫm trong lòng hiểu rõ."

Hẳn không vừa ý 2 người con trai tranh một người nữ nhân, An vương...

Tự nhiên là nhi tử thân thiết hơn so với đệ đệ cùng cha khác mẹ, mà lão Tứ có chọn người, khẳng định sớm trước nói cho hẳn, vậy hẳn sẽ cùng An vương nói điều kiện trước, lường trước An vương cho dù cũng ngưỡng mộ cô nương kia trong lòng, cũng sẽ không cùng lão Tứ tranh giành. Thất đệ này vẫn luôn là người thông minh, biết như thế nào bo bo giữ mình.

Gia Hòa đế là quyết định chủ ý, bất quá vẫn là bớt thời gian đem An vương triệu vào cung.

"Hoàng huynh tìm ta?" Từ Bình một thân áo choàng màu ngọc bạch, cung kính có lễ mà đứng trước mặt Gia Hòa đế, mỉm cười, như chi lan ngọc thụ.

Nhìn đệ đệ này chỉ lớn hơn một tuổi so với Lão tứ nhà mình, Gia Hòa đế tuổi đã quá bốn mươi không khỏi sinh ra một loại hâm mộ nhàn nhạt, hâm mộ Từ Bình thời gian cực tốt, cũng may loại hâm mộ này chỉ là chợt lóe qua.

"Ngồi đi, đừng có đứng như thế, dường như Trẫm là một bộ dáng muốn giáo huấn người." Gia Hòa đế cười ban thưởng ghế ngồi.

Từ Bình không tiếp tục đứng, ngồi xuống đối diện Gia Hòa đế.

Gia Hòa đế hỏi hần gần đây làm cái gì.

Từ Bình nói: "Phủ bên trong vài cành mai vàng Tố Tâm mới nở, tâm huyết dâng trào, làm mấy bức họa."

Gia Hòa đế lắc đầu: "Ngày lễ lớn, nhà người ta đều thể hiện tử hiếu vô cùng náo nhiệt, người một vị vương gia thế nhưng vắng vẻ thể lương, đối với vài cọng mai vàng vẽ tranh. Thất đệ, năm nay người đã hai mươi một, nên cưới vương phi ở bên người chăm sóc ân cần... Người đừng nóng vội cực tuyệt, trước hết nghe Trẫm nói, người, lão Tứ lão Ngũ đều đến tuổi thành thân, Trẫm chuẩn bị tháng 4 này, lệnh cho các quan ở kinh thành từ ngũ phẩm trở lên, đưa nữ nhi trong nhà tiến cung tuyển phi, cho các người ba người cùng nhau đều định ra hôn sự, gọi người tới là thông báo người một tiếng."

Từ Bình đứng dậy, buông mi khéo léo từ chối: "Hoàng huynh, nhiều năm như vậy hoàng huynh đối với ta như con, việc lớn việc nhỏ tất tự mình hỏi

đến, thần đệ cũng kính hoàng huynh như cha. Chỉ là thần đệ tính cách lười nhác, thích độc lai độc vãng, không nguyện bên mình có thêm một người hỏi lung tung này kia, lại không nỡ bởi vì bản thân mình riêng vắng vẻ thế tử, vậy liền chỉ có không cưới. Còn mời hoàng huynh miễn cho ta việc tứ hôn, để ta tiếp tục tiêu dao qua ngày."

"Đây là cái đạo lý gì? Chẳng lẽ đời này người đều tính toán một mình sống tiếp?" Gia Hòa để không đáp ứng, "Người yên tâm, Trẫm biết bản khoản của người, tuyển phi thì chắc chắn tuyển vài cô nương dịu dàng, nhã nhặn cho người chọn, tuyệt đối sẽ không quấy rầy thanh tĩnh của người."

Từ Bình còn muốn cự lại, sắp muốn mở miệng thì trong đầu đột nhiên lướt qua một đạo thân ảnh.

Tiểu cô nương mặc váy xanh nhạt, dọc theo thềm đá xiêu xiêu vẹo vẹo leo lên, cực kỳ mệt mỏi liền làm nũng ngồi xuống, ngẩng đầu thì phương hoa tuyệt sắc. Nhìn đến hắc ở phía sau, tiểu cô nương hốt hoảng trốn, giống chim xanh chấn kinh, bay đến phía sau cây trốn hắc.

Đã tuyển phi, Hoàng Thượng khẳng định cũng sẽ cho nhi tử khác thêm vài người. Nàng là cô nương của Nhị phòng phủ Cảnh Dương Hầu, phụ thân là thứ tử, tuy rằng tướng mạo đẹp, luận thân phận, làm chính phi cho vương gia còn chưa đủ, ứng tuyển thì vô cùng có khả năng bị chỉ thành trắc phi của ba người bọn họ hoặc là đám người Thái Tử.

Nhưng nàng thân phận như vậy, làm chính phi của hắc thực thích hợp, hắc là vương gia thanh nhân, vốn là không cần thế tộc thế lực có bao nhiêu lớn.

"Hoàng huynh, thần đệ có cái yêu cầu quá đáng." (anh này tự xưng mình là 不扬 chắc ý là bản thân vô dụng, bất tài ko có gì hay ho để khen ngợi)

Gia Hòa để kinh ngạc chau chau mày, "Nói nghe một chút?"

Từ Bình cúi đầu nói: "Thê tử của ta, có thể hay không do ta tự mình tuyển ra? Hoàng huynh một lòng vì ta suy nghĩ, ta không nguyện cô phụ hoàng huynh ưu ái, nhưng cũng hi vọng có thể tuyển người chân chính hợp mắt, kết hôn rồi dễ dàng tương kính như tân."

Gia Hòa để sáng khoái đáp: "Cái này đơn giản, chỉ là, hôn sự của lão Tứ lão Ngũ mẫu phi bọn chúng đều đại khái đã chọn người, ngộ nhờ..."

Từ Bình cười nói: "Hoàng huynh yên tâm, thần sao dám cùng hai vị tiểu tẩu cướp người? Chính là không biết, lần này tuyển phi, cô nương tuổi tác..."

Bởi vì 2 người con trai đều đã có người để chọn, Gia Hòa để không có ý định làm lớn, chỉ chọn con gái của quan viên trong kinh thành, bất quá, vì làm cho có vẻ long trọng nên nhân số nhiều chút..."Tuổi tròn mười ba, chưa đến mười bảy, đều có thể tham tuyển."

Từ Bình cảm ơn.

Trong lòng đã có trù tính. Lão Ngũ, Đoan phi nhìn trúng nhất định là nữ nhi nhà nhà mẹ đẻ Lý Hoa Dung. Về phần lão Tứ...

Từ Bình nghĩ tới Thục phi thường thường gọi Thôi Oản vào cung, cùng lão Tứ tuổi tác kém một chút, nhưng hoàng tử đón dâu, mẹ đẻ đều nghĩ chọn người nhà mình cho nhi tử. Hơn nữa, hẳn nhớ Thôi Oản tiểu cô nương kia, tuy rằng cùng lão Lục là thanh mai trúc mã, ngẫu nhiên gặp thì hẳn lại phát hiện tiểu cô nương ánh mắt rơi vào trên người Tứ biểu ca của nàng thời gian càng lâu hơn.

Trong lòng các loại ý niệm xuất hiện, Từ Bình đối với vương phi mình chọn vẫn là có lòng tin. Hẳn là trưởng bối, hai vị nương nương nhiều nhất trước cho nhi tử định ra chính phi, còn lại chọn trắc phi, về tình về lý đều nên chờ hẳn tuyển xong lại nói tiếp.

Nhưng là hồi phủ về sau, Từ Bình vẫn là đối với tâm phúc bên người nhắc nhở một câu: "Lưu ý động tĩnh của Tam cô nương phủ Cảnh Dương Hầu."

Có quan viên hi vọng nữ nhi thăng tiến, cũng có người sẽ nghĩ biện pháp từ sớm giúp nữ nhi rớt tuyến, hẳn phải xác định trước tâm tư nàng mới được.

~

Thời điểm cuối tháng 1, Hoàng Thượng muốn vì An vương, huynh đệ Túc vương tuyển phi, ý chỉ truyền xuống dưới, đi theo công công tuyên chỉ mà tới, là thái giám cung nữ phụ trách đăng ký tên họ tuổi tác của cô nương các phủ.

Nghe xong ý chỉ, Phó Phẩm Xuyên đứng dậy tiếp chỉ, phía sau một nhà già trẻ thần sắc khác thường mà đứng lên.

Cảnh Dương Hầu phủ là nhà thứ tư hôm nay Lý công công tới, đối với loại tình huống này đã thành thói quen, cười đối chúng nữ Phó Dung nói: "Vài vị cô nương mời đứng tiến lên trước, chúng ta trước cho các cô nương chúc mừng, bắt kịp thời điểm cực tốt này, lại chúc nhóm cô nương tâm tưởng sự thành, vạn sự như ý."

Phó Dung bản năng nhìn về phía cha mẹ.

Phó Phẩm Ngôn trên mặt cười, trong mắt lại không có một tia vui mừng, nhưng lúc này cũng tìm không được lí do ngăn trở nữ nhi.

Phó Dung đành phải tâm tình phức tạp tiến lên.

Nàng là cô nương Nhị phòng Phó gia, tuổi vừa khéo chuẩn, tiểu thái giám không chút do dự đem tên của nàng ghi vào. Phó Dung sau đó là Thẩm Tình, nhưng lão thái thái cùng nàng đi lại đối công công tuyên chỉ

nói: "Ngài nhìn, đây là cháu ngoại nữ đáng thương của ta, mẫu thân từ sớm không còn, phụ tộc ở bên ngoài, có phải hay không là không phù hợp lần này điều kiện tuyển phi là nhi nữ quan kinh thành a?"

Lão thái thái trong lòng rất rõ ràng, nhà mình này hai hợp cô nương tuổi tác thích hợp cũng không có tư cách làm chính phi, Phó Dung cuối cùng rơi vào hạ tràng gì, nàng lười quản, nhưng Thẩm Tình, nàng đã sớm vì tam tôn Phó Hựu định sẵn, khả luyện tiếc nàng bị vương gia nào mang về vương phủ làm trắc phi.

Đặng sau Lâm thị lặng lẽ nhìn về phía nhị tử.

Phó Hựu thần sắc không thay đổi.

Lâm thị mấp máy môi, lúc nàng nghe thấy công công tuyên chỉ khéo léo từ chối thỉnh cầu của lão thái thái, lệnh cho người đem Thẩm Tình hoa dung nguyệt mạo cũng đăng ký vào danh sách thì khéo miệng không khỏi vênh lên. Nàng biết tâm tư lão thái thái, nhưng ở trong mắt nàng, từ sớm Thẩm Tình mất mẫu thân là trăm triệu không xứng với con trai của nàng.

Hai cô nương lớn đã ghi lại, còn lại Phó Bảo, Phó Mật, Phó Tuyên đều không đủ tuổi, công công tuyên chỉ liền dẫn người đi nhà tiếp theo.

Lão thái thái tâm loạn như ma, bất chấp người khác, dẫn Thẩm Tình về Ngũ Phúc đường an ủi.

Phó Phẩm Ngôn cũng lo lắng hốt hoảng mà dẫn người Nhị phòng trở về Đông viện.

Kiều thị còn coi như trấn định, vào nhà liền hỏi trượng phu: "Có thể hay không nghĩ cách cho Nùng Nùng sơ tuyển thì liền rút tuyển?"

Nữ nhi dung mạo như vậy, thân phận như vậy, một khi đi ứng tuyển, khẳng định không vớt được vị trí chính phi, cũng không có cách cùng cô

nường khác một dạng rút tuyến về nhà kiểm rế hiền khác, 8 thành hội lưu lạc thành thiếp thất, thảm hơn chút, thậm chí khả năng bị Hoàng Thượng tuổi quá bốn mươi nhìn trúng...

Ý nghĩ nổi lên, Kiều thị mặt càng trắng.

Phó Phẩm Ngôn nhìn xem ái nữ vẻ mặt mờ mịt thất thần, bình tĩnh nói: "Ta ngầm lại biện pháp, các người đừng gấp, tháng 4 mới tuyển, còn có hai tháng đối phó."

Phó Dung nghe được lời nói của cha mẹ, nhưng nàng lúc này trong đầu có chút hỗn loạn...

Phó Dung không nhớ được đời trước có hay không trận tuyển phi này, nàng mười bốn tuổi cùng Từ Yến đính hôn, năm sau đầu xuân xuất giá, chính là vào thời điểm hiện tại này, nhà mình lại ngụ ở Ký Châu, nơi nào có tâm lưu ý chuyện kinh thành?

Nhưng nàng cảm thấy, hẳn là không có, bằng không Gia Hòa đế giống trống khua chiêng vì ba người tuyển phi, cuối cùng không có khả năng làm cho hai người bọn hắn tiếp tục cô độc. Có lẽ ngầm ngầm Từ Tấn, An vương đều dám cự tuyệt ý tốt của Gia Hòa đế, lấy thân phận người thân, nhưng tới tình trạng tuyển phi thế này, hai người bọn họ chẳng lẽ đều như vậy to gan dám vung mặt mũi Gia Hòa đế?

Phó Dung đã sớm phát hiện, sau khi trùng sinh, chung quanh rất nhiều việc đều thay đổi, trận tuyển phi này, vô cùng có khả năng cũng là một biến hóa.

Vậy nàng nên cố ý rút tuyến, hay vẫn là thuận theo tự nhiên?

Cố ý rút tuyến, Hoàng Thượng sẽ ở lần tham tuyển quý nữ này cho An vương tuyển vương phi, Phó Dung nàng liền triệt để bỏ lỡ vị trí chính thê của An vương.

Thuận theo tự nhiên, thân phận nàng như vậy, chỉ sợ cũng không được làm An vương phi.

Phó Dung bực bội mà nắm chặt ống tay áo.

Vì sao luôn có nhiều chuyện ngoài dự liệu như vậy?

Nàng vẫn luôn biết thân phận của mình, cho nên vẫn ngóng trông có thể cùng An vương ngẫu nhiên gặp gỡ mấy lần, An vương nhìn trúng nàng, tự nhiên không quá so đo thân phận của nàng, liền cùng Từ Tấn muốn cưới nàng làm vương phi giống nhau, nàng sẽ thuận lợi trở thành An vương phi. Hiện tại biến thành Gia Hòa để cho ba người tuyển phi, Gia Hòa để chọn em dâu, con dâu, nhất định là một khuôn mẫu chọn người khác a!

Trừ phi, An vương chủ động tranh thủ nàng...

Trong đầu hiện lên khuôn mặt An vương dừng dừng thanh tuyển, Phó Dung cười khổ lắc đầu, lần đầu gặp chặt vật như vậy, An vương sẽ coi trọng nàng?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Rốt cuộc muốn hay không chân chính đi tuyển phi, Phó Dung lo lắng hơn tháng cũng không thể ra quyết định, tuy không lo tới mức cơm nước không vào, người cũng gầy một chút, may mắn nàng còn kiên trì mỗi ngày sáng và tối luyện chân, Kiều thị thấy nữ nhi không có quên đại kế thích đẹp, tâm mới vững vàng một chút.

"Nùng Nùng còn lo lắng cái gì a?"

Ngày này thấy Phó Dung hết dề dề thì lại nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người, Kiều thị đi tới bên người nữ nhi, nhỏ giọng trấn an nói: "Không phải là theo phụ thân ngươi nói sao? Sơ tuyển hôm đó ăn hai tép tỏi sống đi, trong cung tuyển phi yêu cầu nghiêm đâu, biết người bình thường thích ăn mấy thứ này, nhất định đem người đánh trượt, không được nữa, ở trong cung học quy củ mấy ngày đó, buổi tối người đi ngủ giả trang nói mớ, người ta cũng không cần người."

Các vương gia tuyển phi cùng Hoàng Thượng tuyển phi đại thể quy trình không khác biệt lắm, chỉ là không có như vậy trình trọng lập đầy hậu cung Hoàng Thượng, là có thể thông qua tùy giáo tập ma ma kiểm tra thân thể nhóm quý nữ, ở trong cung học quy củ 3 ngày, thuận tiện cũng cho các ma ma quan sát các nàng tác phong sinh hoạt bình thường, xem thử có hay không thói quen không tốt, này đều thông qua, mới có thể dẫn tới trước mặt đám người Hoàng Thượng, Hoàng Hậu làm một vòng tuyển chọn cuối cùng.

Trượng phu nghĩ hai biện pháp, nữ nhi chỉ cần làm theo, có 8 thành năm chắc trước chung tuyển sẽ bị trượt. Dù sao có nhiều người như vậy ngấm ngầm chuẩn bị, tranh nhau cướp vài vị trí vương phi, trắc phi, những ma ma kia ước gì có lý do loại bỏ các cô nương mạo đẹp lại không được chuẩn bị tốt đâu.

Phó Dung hướng mẫu thân cười cười: "Ta biết, ta cũng không lo lắng cái kia, Ánh Phương muốn cùng Viên tam thiếu đính hôn, ta cân nhắc tặng cho nàng lễ vật gì đâu, nương nghĩ cách cho ta?"

Lương Ánh Phương so với nàng lớn hơn một tuổi, năm nay gả cho người vừa khéo chuẩn.

Nàng thần sắc tự nhiên, Kiều thị yên tâm, trò chuyện sự tình Lương Ánh Phương.

Buổi chiều sau khi nghỉ trưa, Phó Bảo đột nhiên tới tìm nàng.

"Tam tỷ tỷ, ngày kia Tam ca bọn họ ở học viện có kỳ nghỉ, tính toán đi ra ngoài đạp thanh, người cùng Tuyên Tuyên muốn đi hay không?"

Phó Dung thích vui chơi, lúc này lại chính là gió xuân, nắng ấm, trời sáng, thời tiết tốt, nghe vậy động tâm, "Đi nơi nào đạp thanh a?"

Phó Bảo cười nói: "Tây Sơn, hiện tại ở đó vừa lúc hoa đào nở, mỗi năm thời tiết này mọi người đều thích đi nơi đó chơi. Tam tỷ tỷ mau đi đi, đỡ cho tương lai người làm vương phi nương nương, nghĩ muốn đi ra ngoài chơi cũng không dễ dàng như vậy."

Nàng tâm tư đơn thuần, chuyện gì đều nghĩ theo hướng tốt, Phó Dung bất đắc dĩ nuốt một miếng đường vào trong miệng nàng, "Biểu muội cùng Ngũ muội muội đi sao?"

Phó Bảo hừ một tiếng: "Không có, Ngũ muội muội đi đâu đều mất hứng, lười gọi nàng. Vị kia từ khi ý chỉ tuyển phi hạ xuống đều trốn ở trong phòng không ra cửa, nhiệt tình ủ khuất, dường như bắt nàng đi tuyển phi chính là làm cho nàng đi chết cùng một dạng."

"Không cho phép nói bậy!" Phó Dung trừng nàng, đứng lên nói: "Được rồi, chúng ta đi nói với Tuyên Tuyên một tiếng, lại cùng nhau đi chỗ nương ta."

Phó Bảo lập tức cười hì hì từ trên ghế nhảy dựng lên.

Kiều thị biết được nữ nhi muốn ra ngoài đập thanh, ngấm lại nữ nhi ở nhà buồn 1 tháng, đi giải sầu một chút cũng tốt, không cần Phó Dung tốn nhiều lời liên đồng ý, chỉ lệnh cho Xảo Hạnh bồi hai vị cô nương cùng nhau đi. Lan Hương, Mai Hương hai nha đầu bị nữ nhi thu thập được dễ bảo, nữ nhi làm cái gì các nàng đều không dám cãi nghị. Nhất định phải có đại nha hoàn trấn được nữ nhi đi theo nàng mới an tâm.

Nháy mắt liền tới ngày đập thanh.

Phó Dung cùng Phó Tuyên, Phó Bảo lên một chiếc xe ngựa, Phó Hựu cùng Lâm Thiều Đường cưỡi ngựa theo một bên.

Gió ấm phơ phất, bởi vì đều là người một nhà, ra ngoài kinh thành Phó Bảo liền đem rèm cửa kéo lên, lộ đầu ngó nhìn, kinh ngạc nói: "Các người nhìn kia, Tây Sơn bên kia đã có người chơi diều, các nàng đi cũng thật sớm!"

Phó Dung lại gần nhìn quanh, Phó Tuyên theo thói quen, quy củ ngồi ở bên cạnh tỷ tỷ, chỉ nghiêng đầu nhìn hai bên đường cây liễu xanh tươi.

Lâm Thiều Đường nguyên bản theo tại phía sau xe ngựa, lúc này thúc ngựa tới bên cửa sổ, cùng Phó Bảo nói chuyện thì gặp một đôi ánh mắt đen

nhánh chứa đầy ý cười: "A Bảo đừng nóng vội, tới trên núi ta bồi người cùng nhau thả diều."

"Năm nay người nếu là lại thả diều bay không cao, về sau ta đều không cần người giúp ta thả!" Phó Bảo trợn mắt nói.

Lâm Thiều Đường có chút lúng túng. Hắn cũng muốn cho diều của biểu muội bay cao nhất, nhưng đó không phải là hắn có thể khống chế a.

Vừa định giải thích, Phó Bảo đột nhiên chỉ cây liễu bên đường nói: "Ta muốn mũ đan bằng liễu, người giúp ta đan một cái." Nói xong quay đầu hỏi tỷ muội Phó Dung, "Các người muốn hay không? Đường biểu ca tay nghề làm mũ đan bằng liễu tốt lắm, rất đẹp mắt."

Phó Dung mới không nghĩ quấy rầy đôi thanh mai trúc mã này, "Không cần, ta cùng Tuyên Tuyên đều sợ trên lá liễu có sâu bọ, A Bảo chính mình chơi đi."

Phó Bảo nghe vậy, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở thiếu niên bên kia đi bẻ cành liễu: "Đường biểu ca nhìn một chút, đừng bẻ có sâu bọ !"

"A Bảo!" Phó Hựu quay ngựa trách mắng, "Hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì?"

17 tuổi thiếu niên lang, bình thường nhìn ôn hòa, nhãn mặt lại thành nghiêm huynh đầy đủ khí thế, Phó Bảo le lưỡi, nhanh chóng buông rèm cửa xuống ngăn trở tầm mắt huynh trưởng, hướng Phó Dung oán giận nói: "Tam ca hung dữ mô phạm, giống như Tuyên Tuyên, đều là học giả ngoan cố."

Phó Tuyên không để ý tới trêu chọc của nàng.

Phó Dung néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Bảo, hồi tưởng Phó Hựu vừa mới một bộ dáng nghiêm trang, cảm thấy thật mới mẻ. Phó gia vài

thiếu niên lang, Phó Định ổn trọng đoan chính, ca ca nhà mình ở trước mặt người ngoài có khuôn có dạng, trở về nhà liền đánh đánh. Hai người đều tập võ, chỉ có Phó Hựu đọc sách. Bất quá Phó Dung cùng Phó Hựu chưa từng gặp nhiều, đối với hần cũng không quen thuộc.

Lại được gần nửa canh giờ nữa, xe ngựa chậm rãi dừng dưới chân Tây Sơn.

Ba tiểu cô nương mang mũ che xuống xe, theo sau Phó Hựu, Lâm Thiều Đường bước nhẹ nhàng dọc theo đường núi đi lên trên.

Rất nhanh liền tới rừng hoa đào.

Bên cạnh rừng hoa đào là phiến đất trống, các cô nương mặc váy mới, tốp năm tốp ba tụ tập ở một chỗ chơi diều. Dưới chân thanh thanh cỏ xanh vừa nhô ra, đều không che được giày thêu của các cô nương.

"Chúng ta cũng đi chơi diều đi, buổi trưa lại đi rừng đào dùng cơm." Phó Bảo từ trong tay tiểu nha hoàn nhận lấy diều Thái Phượng, hưng phấn nói với tỷ muội Phó Dung.

Phó Dung gật đầu đáp ứng, quay đầu đi cầm diều trong tay Lan Hương, không ngờ quay người một chốc, liếc thấy trên đường núi hai đạo thân ảnh đi tới, nam nhân đi đầu một bộ áo xuân màu xanh, gương mặt như ngọc, đậm nhạt như mây gió vô hình, chính là An vương.

Phó Dung thật sự quá mức khiếp sợ, nhất thời khó có thể đem tầm mắt từ trên người An vương dời đi.

Nam nhân như có phát giác, nhìn về phía nàng.

Phó Dung không có lảng tránh, bởi vì nàng rõ ràng biết hai người khoảng cách xa như vậy, nàng lại mang mũ che, An vương làm sao có thể nhìn rõ bộ dáng nàng? Có lẽ hần đều không phát hiện được nàng đang nhìn hần.

Ngó nhìn đối phương mấy lần, Phó Dung than khẽ quay người, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy điều màu sắc rực rỡ.

An vương đối với nàng mà nói, chính là một cái điều.

Đời trước nàng nhìn trúng An vương hai lần, lần đầu tiên gặp tâm tiếp cận bị Từ Tấn làm hỏng chuyện tốt, lần thứ hai tiếp cận bị một người thân phận không rõ đẩy tới trong nước. Trùng sinh tới hiện tại, An vương vẫn như trước cùng điều dưỡng như cao cao bay ở trên trời, làm cho nàng lão đảo muốn bắt hãm lại không thể làm gì được.

Càng nghĩ, càng không cam tâm.

Phó Dung cắn cắn môi, nói với Phó Bảo: "Ta muốn đi nhìn hoa đào phía trước, A Bảo người chơi điều đi, một lát ta lại qua tìm người."

Ngày hôm nay nàng sẽ bất cứ giá nào !

Tuyển phi sắp đến, nàng không có thời gian lễ mễ. Cuối cùng lại đi tiếp cận An vương một lần, An vương đối với nàng tốt nhất là có tâm, An vương nếu đối với nàng không có bất kì ấn tượng gì, hoặc là không biểu hiện ra thích nàng, nàng liền nghe lời nói cha mẹ cố ý rút tuyển, miễn phải đi làm trắc phi cho người khác.

Không giống với đời trước, hiện tại nàng là cô nương tốt thanh bạch, đi làm An vương trắc phi sau đó bị một nữ nhân khác đè? Phó Dung không cam tâm. Còn về người khác, vô luận là Từ Tấn hay Ngũ hoàng tử, đều là quỷ đoan mệnh (chết sớm), cho không nàng vị trí vương phi, nàng đều không cần, càng không cần nói đến trắc phi.

Hạ chắc quyết tâm, Phó Dung nhẫn nại tính tình dỗ Phó Bảo một trận, cùng Phó Hựu cáo từ, dẫn muội muội đi rừng đào .

Phó Dung đương nhiên là hi vọng chính mình độc hành, nhưng nàng biết, muội muội sẽ không theo nàng tách ra.

Vào trong rừng, hệt như đặt mình vào biển hoa, chung quanh đều là hoa đào hồng nhạt, rực rỡ sáng lạn. Cảnh đẹp ở trước, Phó Dung lại thả hồn đi đâu, chỉ âm thầm lưu ý thân ảnh màu xanh, có lẽ là lão thiên gia cũng đáng thương nàng, đi không bao lâu, liền khiến nàng tìm được hành tung chủ tớ An vương.

Phó Dung không dám áp sát quá gần, có thể xuyên thấu qua hoa đào tươi tốt, nhìn đến một góc áo là đủ rồi, miễn cho bị An vương phát giác.

Giống như nhàn nhã mà dạo một lúc, Phó Dung kinh ngạc mà nhìn An vương trốn đến một vị trí khuất nẻo, quần áo bị hai thân cây đào sinh trưởng kề bên hoàn toàn che giấu, nếu không phải là ánh mắt nàng vẫn không rời khỏi hẳn, chỉ sợ đều không phát hiện được.

Hắn ở trong đó làm cái gì? Là nghĩ một người bình tĩnh mà ngắm hoa sao?

Phó Dung quay đầu lại, nhìn phía sau xa xa đi theo hai bà mẹ gia đình, thiếp thân hầu hạ Xảo Hạnh, Lan Hương cùng với nha hoàn của muội muội, căn cứ môi, đem muội muội kéo tới bên cạnh, nhỏ giọng thì thầm nói: "Tuyên Tuyên, bụng ta không thoải mái..."

Lộ ra một bộ dáng thẹn thùng.

Như thế rõ ràng ám chỉ, Phó Tuyên đương nhiên hiểu, ngó nhìn trái phải, vội la lên: "Vậy phải làm thế nào?"

Phó Dung lặng lẽ chỉ chỉ bên chỗ hẻo lánh kia, "Người ở chỗ này chờ, ta cùng Lan Hương đi qua, rất nhanh liền trở về, muội muội nhất định phải vì tỷ tỷ nguy trang tốt a, nếu bị bọn họ biết ta ở bên ngoài đi ngoài, tỷ tỷ không cần sống nữa."

Phó Tuyên không hi vọng tỷ tỷ như vậy, nhưng người có 3 gấp, thật tới cùng cũng không có cách nào, nghĩ ngợi một lúc, lấy danh nghĩa là đã đi mệt, phân phó bọn nha hoàn ở bên cạnh một gốc cây đào trái giường đệm, muốn ở chỗ này nghỉ ngơi ngắm hoa.

Giả ý ngồi một lát, Phó Dung quay đầu nhìn quanh, đột nhiên đứng lên, chỉ vào xa xa nói: "Bên kia hoa đào đẹp lắm, ta cùng Lan Hương đi hái hai cành, muội muội ở chỗ này đợi ta."

Phó Tuyên gật đầu: "Tỷ tỷ đi nhanh về nhanh."

Phó Dung sờ sờ đầu nàng, vừa muốn đi, Xảo Hạnh đi theo đứng lên: "Ta cũng bồi cô nương đi qua nhìn xem."

"Được a." Phó Dung không mong đợi có thể gạt Xảo Hạnh ra, chỉ ở trên đường nhỏ giọng giải thích chính mình muốn đi tiểu, sau đó để Xảo Hạnh cùng Lan Hương chờ ở chỗ cách An vương ấn thân 50 bước, nàng bước chân nhẹ nhàng mà chạy tới.

Nàng rất mừng, An vương vẫn không có rời đi, làm cho nàng có cơ hội "ngẫu nhiên gặp gỡ".

Lí do Phó Dung đều nghĩ xong rồi, nàng là lại đây hái hoa, nhưng nàng trăm triệu không ngờ tới, nàng vừa mới bước tới hai cây đào kia, còn chưa kịp bày ra ánh mắt khiếp sợ, liền bị người một phen kéo tới trong ngực.

Lồng ngực kia rộng lớn rắn chắc, trên người có mùi hương hoa đào thoang thoang.

Phó Dung hoài nghi chính mình có phải là nằm mơ hay không, hoài nghi chính mình có phải hay không nhầm người rồi, có chút âm thanh quen thuộc mang theo 3 phần ý cười, từ đỉnh đầu truyền vào trong tai nàng, "Tam cô nương theo ta lâu như vậy, có chuyện gì sao?"

Phó Dung không khống chế được mặt đỏ lên.

Nguyên lai nàng tự cho mình là thông minh, kỳ thật sớm bị đối phương phát giác.

Chỉ là, xấu hổ trong lòng rất nhanh lại bị kinh hỉ thay thế.

An vương biết nàng đi theo hần, lại còn cố ý ẩn nấp ở đây, hần liệu định nàng tới gặp mặt, có phải hay không cũng ở chờ mong nàng đến tìm?

Hoặc là, hần có phải hay không vừa lên núi, thời điểm nhìn về phía nàng, liền đoán được thân phận của nàng? Bằng không sau đó tiến rừng đào cách bọn họ xa như vậy, An vương không quay đầu nhìn qua, cũng nghe không được các nàng trò chuyện, như thế nào kết luận nàng chính là Phó gia Tam cô nương?

Nhớ đến đây, Phó Dung chống vào lồng ngực nam nhân chậm rãi đứng thẳng, cánh tay hần vòng lấy eo nàng, cũng chưa từng tham luyến, quân tử buông tay xuống. Phó Dung thuận thế lùi sau một bước, cách mạng che mặt đơn bạc nhìn hần bên hông đeo ngọc bội, nhẹ giọng hỏi ngược: "Điện hạ trốn ở chỗ này chủ định đợi ta, có chuyện gì sao?"

Âm cuối hoạt bát kiều nhã, giống như hồ yêu chín đuôi câu người trong lời đồn, lướt qua đầu quả tim nam nhân, dụ hần nói ra lời thật lòng.

Từ Bình ngơ ngác, lập tức bật cười, giơ tay nhắc mạng che mặt nàng lên.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 92

An vương là một nút thắt trong lòng Phó Dung.

Từ nhỏ đến lớn, phàm là Phó Dung muốn , hoặc là người nhà giúp nàng tìm, hoặc là chính nàng đạt được, có thể nói có cầu tất ứng.

Lần đầu tiên bị nhục, là nàng muốn thu phục mẹ chồng quận vương phi, hi vọng người đó có thể thích nàng, nàng không làm được, có lẽ lúc ấy nàng hiền thực chút, nàng cũng có thể lấy lòng quận vương phi, nhưng mà, cùng so ngày thoải mái, quận vương phi thích tính cái gì?

Mẹ chồng nàng dâu hoà thuận, xem như là Phó Dung chính mình bỏ qua.

Lần thứ hai bị nhục, chính là Từ Tấn. Đã vào Túc vương phủ, Phó Dung liền muốn được Từ Tấn sủng ái, đời trước Từ Tấn chết sớm, cố gắng của nàng bỗng dưng không tiếng động mà đình chỉ, Phó Dung cũng không có gì tiếc nuối, dù sao khi đó Từ Tấn đối với nàng đã có chút buông lỏng, Phó Dung tin tưởng nếu như Từ Tấn không chết, nàng sẽ thành công.

Phó Dung khó nhất là buông xuống An vương.

Đó là nam nhân nàng muốn gả lại không có cơ hội gả. Cứ giống như An vương là một con hổ, nàng theo dõi hẩn, nàng chuẩn bị rất nhiều thứ đi bắt hẩn, nhưng mà không đợi nàng đi tới bên người An vương, đột nhiên bị người đánh ngất, chính mình đến cùng đều không có cơ hội thử xem có làm được hay không. Loại kết cục nghi hoặc khó lường này, so với nỗ lực rồi phát hiện mình không đạt được còn phiền lòng hơn.

Phó Dung thực sự rất muốn biết, nếu như nàng có cơ hội tiếp cận An vương, thiên tử tương lai thanh tuyển như nước, có thể hay không thích nàng.

Bởi vậy nàng không hề nhúc nhích, mở mắt trôn trôn nhìn đôi tay kia đem mạng che mặt của nàng nhắc lên.

Nàng hơi hơi ngẩng đầu, không chút nào nhát gan mà nhìn thẳng nam nhân dưới tàng cây hoa đào.

Từ Bình nâng tay lên, nhìn dưới mạng che mặt lộ ra khuôn mặt khuynh thành tuyệt sắc, nhất thời đã quên động tác.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn nàng gần như thế.

Tiểu cô nương so với ngày đó ở trên thềm đá chùa Vĩnh Thái lần đầu gặp gỡ thì còn đẹp hơn, đặc biệt là cặp mắt kia trong veo thủy nhuận, lớn mật mà nhìn lại hắn, giống như nàng vừa mới hoạt bát hỏi ngược câu hỏi giáo hoạt kia, làm cho hắn giật mình.

"Tháng 4 tuyển phi, người cũng đi tuyển đi?" Thời gian không nhiều lắm, Từ Bình chậm rãi buông mạng che mặt xuống, thấp giọng hỏi.

Phó Dung gật gật đầu.

Nàng một cô nương, dám đuổi theo, đã biểu lộ tâm ý đối với hắn, Từ Bình cũng muốn cưới nàng, liền sẽ không làm cho nàng một cô nương xấu hổ mở miệng nói. Bên cạnh có cánh hoa đào xoay vòng quanh nhẹ rơi xuống, Từ Bình tiếp được, lại xòe bàn tay đưa tới trước mặt nàng: "Tây Sơn làm mối, hoa đào làm sính, không biết Tam cô nương có hay không nguyện ý gả cho một nhàn vương như ta?"

Hắn không hiểu cô nương này vì sao thích mình, có lẽ nàng giống hắn, đều là vừa thấy đã động tâm?

Từ Bình bình tĩnh mà chờ, trong lòng có loại cảm giác chưa bao giờ trải qua, mới lạ vui vẻ.

Mà lòng bàn tay hẵn, trắng nõn như ngọc, hoa đào tựa mây.

Phó Dung sớm nghe nói An vương phong nhã, lúc này mới chân chính lĩnh hội, nàng lặng lẽ mỉm cười, giơ tay nhặt hoa đào hồng nhạt trong lòng bàn tay hẵn.

Mắt thấy nàng cầm cánh hoa muốn đi, Từ Bình nắm ngón tay hơi hơi giật giật, đến cùng không có nắm lại, bỏ tay xuống dặn dò: "mấy ngày tuyển phi đó người ăn mặc trắng trong thuần khiết chút, chuyện còn lại, ta sẽ tranh thủ. Đi thôi, đừng để các nàng sinh nghi."

"Tốt." Nghĩ tới khi lấy cố đi qua đây, Phó Dung quả thật không dám chờ lâu, đáp nhẹ một tiếng, quay người đi.

Nàng bước chân nhẹ nhàng, như dẫm trên đám mây.

An vương thích nàng, hẵn thích nàng...

Phó Dung thật sự nghĩ mau chút về nhà, chính mình trốn ở trong phòng tận tình mỉm cười.

Đời trước mộng cầu mà không được, đời này rốt cuộc thực hiện được, chỉ cần nàng gả cho An vương, thanh thần ổn định đợi qua mấy năm, tương lai nàng chính là Hoàng Hậu. Từng nhìn mẹ con quận vương phi nàng không làm gì được, Vĩnh Ninh công chúa trước mặt mọi người chế giễu nàng lại hại Liễu Như Ý chết thảm, còn có lão thái thái tự tìm phiền phức luôn là âm khang quái điều gây chuyện cho Nhị phòng bọn họ, Phó Dung thật sự ngóng trông tương lai đối thân phận lại cùng các nàng chung đụng.

Khúc mắc có thể cởi ra, Phó Dung đem mảnh cánh hoa đào kia thật cẩn thận đặt trong túi thơm, dẫn muội muội đi tìm Phó Bảo, cùng nhau chơi

điều, tận tình chơi 1 ngày.

Trở lại khuê phòng của mình, Phó Dung trốn đến trong màn lụa cười trộm.

Mà trong Túc vương phủ, Từ Tấn mặt đã không thể dùng tái nhợt để hình dung.

Hắn đưa lưng về phía thuộc hạ mà ngồi, hỏi thăm thì âm thanh không có nửa điểm phập phồng: "Bọn họ ở một mình bao lâu?"

Hứa Linh vẫn phụ trách theo dõi Phó Dung, tới gần cúi đầu nói: "Rất ngắn, chỉ nói có vài câu."

"Vài câu." Từ Tấn lạnh giọng lặp lại.

Hứa Linh cái trán đầy mồ hôi, nàng và Hứa gia cùng nhau vào Túc vương phủ, chỉ là Túc vương không thích nữ tử hầu hạ, cũng không thích cùng nữ thuộc hạ giao tiếp, nàng cùng Túc vương cơ hội tiếp xúc không nhiều. Sau khi Phó gia Tam cô nương vào kinh, nàng mỗi ngày tiến đến hồi bẩm, mới bắt đầu nói chuyện với Túc vương, nhưng những ngày hỏi đáp này, đã đủ để cho nàng nghe ra trong lời nói nam nhân đè nén phần nộ.

Nhưng nàng không dám nói dối, "Trái phải mười câu. Thị vệ của An vương trông giữ ở phụ cận, thuộc hạ không dám tiến lên, cho nên không biết nội dung hai người nói chuyện."

"Vậy sau khi bọn họ tách ra, nàng làm cái gì? Tâm tình như thế nào?" Từ Tấn chẳng biết từ lúc nào đem cái dây Trường Mệnh cầm ra, nhẹ nhàng mà chuyển động ngũ sắc châu phía trên.

Hứa Linh thành thực bẩm báo.

Từ Tấn cười cười, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ: "Đi xuống đi."

Hứa Linh lặng yên không một tiếng động lui xuống, nhanh ra ngoài thì nghe được một tiếng vang nhỏ, dường như có thứ gì rơi trên mặt đất. Nàng rất muốn ngẩng đầu nhìn một chút, nhưng cuối cùng chỉ là hướng cửa lớn đi ra.

Thư phòng u ám, Từ Tấn ngừng lại một lúc lâu, mới nhấc giày lên khỏi cái dây Trường Mệnh kia.

Trên ván gỗ màu nâu, trên châu ngũ sắc thuần khiết, dân chúng tầm thường cùng cực cả đời đều chưa hẳn có thể thấy qua, toàn bộ thành bột mịn.

~

Mất thấy ngày thứ hai liền đến sơ tuyến, Thục phi không yên tâm, lại lệnh cho người đem nhi tử tuyến vào cung.

"Nương." Từ Tấn ngồi xuống đối diện mẫu thân, thần sắc như thường.

Thục phi lại nhíu mày, lo âu hỏi hần: "Tháng này công sự rất bận sao? Như thế nào gây nhiều như vậy?"

"Là có chút vội." Từ Tấn thản nhiên thừa nhận, từ đĩa trái cây cầm một miếng cao đậu đỏ, "Đến nương, ăn nhiều cái này một chút."

Nhi tử còn có thể nói lời nói dí dỏm dễ dàng, Thục phi thoáng an lòng, chỉ là nghĩ tới tuyến phi, lại nhin không được quở trách Từ Tấn, liếc mắt một cái: "Người đến cùng nhìn trúng cô nương nhà nào? Nương trong lòng hiểu rõ, cũng thay nàng chuẩn bị tốt chút, nhờ người chăm sóc. Người không nói, ngộ nhỡ nàng rút tuyến làm thế nào đây?"

Lời này vừa nói ra, vừa đi tới cửa phòng Lục hoàng tử Từ Hạo bước chân khựng lại, hướng phía sau nháy mắt với vài cung nữ, không cho phép các nàng lên tiếng.

Từ Tấn vẫn là câu nói kia: "Nương nhiều lo ngại, nhi tử cũng chưa nhìn trúng ai, việc tuyển phi hoàn toàn do phụ hoàng định đoạt."

Thục phi không tin, nhưng nàng hiểu được nhi tử không muốn nói nàng hỏi bao nhiêu lần đều vô dụng, liền nhắc tới một chuyện khác: "Vậy thân thể người..."

Từ Tấn khoát khoát tay, ăn xong một miếng cao đậu đỏ mới nói: "Nhi tử trong lòng hiểu rõ, nương chính là chờ tương lai bằng cháu đi."

Hắn không thân cận được người khác, vì đích tử, cũng sẽ cưới nàng làm vương phi, mà nàng cũng chỉ có thể là vương phi của hắn, là mẫu thân đứa nhỏ của hắn. Ngoại trừ thân thể, nàng không có bất kỳ giá trị gì để hắn lưu luyến, hắn cũng sẽ không cho bất kỳ sủng ái nào ngoài danh phận.

Thục phi nhìn hắn, thở dài, đứng dậy châm trà cho hắn: "Đừng chỉ ăn những thứ kia, uống nước."

Từ Tấn thật lòng cười .

Từ Hạo chính lúc này đi vào trong, "Nương cùng Tứ ca đang nói cái gì?"

"Nói Tứ tẩu người đâu." Thục phi cũng không giấu con trai út, "Nhưng Tứ ca người kín miệng, không chịu nói cho nương hắn thích cái dạng cô nương gì."

Từ Tấn bất đắc dĩ, tìm lý do lén đi.

Từ Hạo nhìn theo hắn đi, trên mặt rõ rệt không che giấu được, sốt ruột nói: "Nương, người lại đi cầu phụ hoàng một lần đi, thuận tiện đem hoàng tử phi của ta cũng chọn luôn, ta đã mười lăm, cũng tới tuổi đàm hôn luận gả..."

Thục phi lắc đầu: "Đại hôn xong liền mở phủ, người vẫn là quá nhỏ, không nhìn Ngũ ca người cũng 17 tuổi mới đón dâu, lại chờ 2 năm đi."
Mấy vị hoàng tử, chỉ có lão Tứ không thành thân liền từ sớm mở phủ, nhưng đó là nhi tử dùng chiến công đổi lấy, lão Lục còn cùng đứa nhỏ giống nhau, nàng chính là đi cầu Gia Hòa để cũng vô dụng.

"Cái kia Oản Oản bị người chọn đi làm thế nào đây!" Từ Hạo nóng nảy, trước mặt Thục phi đang thông thả bước: "Nương người không nhìn thấy hay sao? Ta đã sớm thích Oản Oản, ta..."

"Câm mồm!" Thục phi xị mặt trách mắng: "Người nói thêm câu nữa, về sau nương liền không gọi Oản Oản đến Chiêu Ninh cung bồi ta nữa!"

Từ Hạo ủy khuất mà ngậm miệng, sau nghĩ tới cái gì, trên mặt buồn bực mau chóng bị mừng như điên thay thế: "Nương nói sau này còn gọi Oản Oản đến trong cung, cũng tức là, lần này Oản Oản sẽ không bị người chọn đi?"

Hắn vui mừng lộ rõ trên nét mặt, Thục phi lắc lắc đầu, ánh mắt rơi vào trên ghế Từ Tấn vừa mới ngồi: "Người như thế nào không suy nghĩ, điểm tâm tư kia của người, phụ hoàng có thể không biết? Phụ hoàng yêu thương nhất mấy người các người, chính phi của Tứ ca, Ngũ ca người đều có rồi, hắn còn có thể đem người trong lòng người ban cho bọn họ làm trắc phi? Người đó nha, nếu có một nửa trầm ổn của Tứ ca người, nương liền có thể an tâm hưởng thanh phúc."

Nàng lời lẽ sâu xa, Từ Hạo vào tai trái ra tai phải, tâm tư tất cả đều ngừng tại chỗ Thôi Oản sẽ không bị người cướp đi.

Ngày kế đầu tháng, chính là sơ tuyển.

Các nam nhân đều từ sớm thượng triều hoặc đi hầu việc, Phó Dung, Thẩm Tình xuất phát thì chỉ có các nữ quyến đến đưa. Kiều thị còn coi như bình tĩnh, đem Phó Dung kéo tới bên cạnh, một lần cuối cùng dặn dò:

"Theo những việc nương đã dạy người làm từ trước, chẳng mấy chốc sẽ được trở về, nương cùng đệ đệ, muội muội ở nhà đợi người."

Phó Dung hiểu được khổ tâm của cha mẹ, chỉ là...

"Nương cũng đừng luôn nhớ thương ta, người yên tâm, mặc kệ có thuận lợi hay không, có thể có biến cố hay không, nữ nhi đều sẽ chiêu cố tốt chính mình." Phó Dung không có cách nào ăn ngay nói thật, chỉ có thể như thế an ủi mẫu thân, miễn cho nàng ở trong cung chờ đợi chung tuyển thì cha mẹ lo lắng.

Nói tạm biệt xong, Phó Dung và Thẩm Tình cùng nhau lên xe ngựa.

Thẩm Tình khước mắt có hơi hồng, nắm tay Phó Dung nhỏ giọng nói: "Tam tỷ tỷ, ta sợ, ta không muốn đi tuyển."

Phó Dung bất động thanh sắc thu tay lại, cũng chẳng thể nào thật lòng mà nói: "Đừng sợ, chúng ta là đi tuyển phi, trong cung sẽ không làm khó chúng ta."

Phó Dung đối với Thẩm Tình có chút khúc mắc.

Theo nàng quan sát, Lâm Thiều Đường đối với Phó Bảo một tấm chân tình, lúc trước hẳn cưới Thẩm Tình nhất định có ẩn tình. Phó Dung không phải Thánh nhân, tâm nàng chỉ hướng vào người thân cận bên người. Phó Bảo bình thường vô tư, tức giận hay cao hứng đều biểu hiện ở trên mặt, Phó Dung bản năng mà cảm thấy, kiếp trước một đôi thanh mai trúc mã rơi vào loại kết cục kia, vấn đề khẳng định ở trên người Thẩm Tình hoặc Lâm Thiều Đường.

Thẩm Tình cúi đầu, âm u nói: "Lão thái thái luyện tiếc ta, ta cũng luyện tiếc nàng, ta biết Nhị cữu, Nhị cữu mẫu cũng không nguyện để Tam tỷ tỷ đi vào, bọn họ hẳn cũng dạy Tam tỷ tỷ biện pháp để sớm một chút rút tuyển?"

Phó Dung cố làm ra vẻ kinh ngạc nhìn nàng: "Có biện pháp giúp chúng ta rút tuyến?"

Thẩm Tình gật gật đầu, từ ống tay áo lấy ra mấy tép tỏi, "Nghe nói muốn kiểm tra hơi thở, lão thái thái bảo ta nhai một mảnh, Tam tỷ tỷ muốn hay không? Chúng ta tỷ muội cùng tiến cùng lui."

Phó Dung mặt lộ vẻ do dự, sau một lát lắc lắc đầu: "Thôi, muội muội chính mình dùng đi, ta, ta không dám."

Thẩm Tình cắn cắn môi, cúi đầu không nói chuyện .

Rất nhanh xe ngựa liền tới một chỗ trước cửa cung, Phó Dung Thẩm Tình xuống ngựa, một vị ma ma vẻ mặt nghiêm túc hướng dẫn mấy vị cô nương xếp thành một đội, đi vào một tòa viện lịch sự tao nhã thanh u.

Sơ tuyến có ba bước, trước nhìn cao thấp mập ốm giọng nói và dáng điệu khẩu khí, lại đi trong phòng kiểm tra trên người hay không có vết sẹo dị vật, cuối cùng tiến vào trong phòng do lão đạo ma ma kinh nghiệm kiểm tra trong sạch có còn hay không.

Thời điểm xếp hàng chờ, Phó Dung nhìn thấy không ít người quen, dù sao nàng ở kinh thành cũng dự không ít tiệc .

Lý Hoa Dung một thân váy hồng, như trước là quận chúa khí độ cao cao tại thượng, ánh mắt cùng Phó Dung gặp nhau, thoáng qua dời đi.

Đây là Ngũ hoàng tử phi, cũng chính là Thành vương phi tương lai.

Phó Dung lại nhìn về phía Lục hoàng tử phi tương lai, Thôi Oản.

Thôi Oản hướng nàng nhu hòa cười, giống đóa phấn mầu đơn mềm mại.

Phó Dung đáp lấy cười, kể đó mắt nhìn phía trước, lại không quan sát những người khác.

Ba bước kiểm tra rất nhanh kết thúc, Phó Dung từ trong nhà ra thì phát hiện trong viện cô nương chia thành hai đội, một đội mặt mang vui mừng, một đội cổ nhin xấu hổ, Phó Dung nghe theo ma ma phân phó, đi theo đội ngũ có Lý Hoa Dung, Thôi Oản.

Không qua bao lâu, Thẩm Tình đi ra.

Phó Dung tò mò nhìn về phía nàng.

Thẩm Tình sắc mặt tái nhợt, ánh mắt cùng nàng gặp nhau, ngỡ như làm sai chuyện gì bị người phát hiện, lập tức quay sang một bên, khẽ cúi đầu xếp tới phía sau Phó Dung.

Phó Dung vênh lên khoe miệng, đáng thương lão thái thái một phen khổ tâm, nhất định là uống phí .

Kế tiếp chính là 3 ngày hướng dẫn tập lễ nghi.

Trúng tuyển đều là khuê tú kinh thành, ngôn hành cử chỉ bình thường đều không bối mớ được sai lầm, chỉ có hai cái tiểu cô nương bởi vì tranh cãi miệng lưỡi bị đưa ra ngoài. Phó Dung đẹp nhất, không thể tránh khỏi cũng bị người chua vài câu, Phó Dung mắt diếc tai ngơ, cùng ma ma giáo tập học quy củ thì ăn mặc đều thực trắng trong thuần khiết, không chớp mắt, nhàn rỗi liền an phận ở trong phòng đọc sách, ngược lại được ma ma giáo tập khen vài câu.

Quy củ học xong, tự nhiên tới trước mặt Hoàng Hậu cùng vài vị nương nương, để các nàng tuyển ra vương phi, trắc phi.

Vừa vặn bắt kịp trong ngự hoa viên mẫu đơn nở rộ, Gia Hòa đế liền để Hoàng Hậu mời chúng quý nữ tới ngự hoa viên ngắm hoa.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Hôm nay cùng 1 ngày An vương và huynh đệ Túc vương tuyển phi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, buổi sáng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cũng vài vị nương nương tự mình nhìn, buổi chiều ý chỉ tứ hôn liền sẽ truyền ra. Nữ quyến các phủ tò mò đến cùng nữ nhi nhà ai có thể bay lên cảnh làm phượng hoàng, nhóm đại thần trong triều cũng có phần coi trọng thế tộc (nhà vợ) mấy vị vương gia rơi vào nhà ai, hạ triều xong đi ra thì khó tránh khỏi nói chuyện vài câu.

Phó Phẩm Ngôn đi lại thong dong, đối với người xung quanh thấp giọng nói cười nhìn như không chút động lòng, trước mắt lại có nhàn nhạt màu xanh.

Phó Phẩm Xuyên vỗ vỗ bả vai hắn, "Kết quả chưa đưa ra, đừng nghĩ quá nhiều."

Hắn không biết nên khuyên như thế nào, một cái cháu gái một cái cháu gái ngoại, xuất thân đều không tính cao, lại đều là hoa dung nguyệt mạo, lần này tiến cung, hơn nửa... Mà ái nữ bị người ta lấy làm trắc phi đưa về nhà chưa xót, đến bây giờ hắn người phụ thân này đều không thể bỏ qua.

Phó Phẩm Ngôn gật đầu, liếc mắt thấy vài đạo thân ảnh hướng Sùng Chính điện bên kia đi, hắn ghé mắt ngóng nhìn.

Là đám người Thái Tử, Túc vương, An vương cũng tới.

Những người kia mới là chân chính thiên chi kiêu tử, nữ nhi hắn đau ở trong tay mười mấy năm, đem bọn họ tùy ý chọn lựa, còn không nhất

định...

Phó Phẩm Ngôn bước nhanh hơn.

Đám người Thái Tử vào Sùng Chính điện.

Gia Hòa để từ trước bàn sách ngẩng đầu, ánh mắt theo thứ tự đảo qua ba vị chuẩn tân lang, cười buông ngự bút xuống, đi tới trên giường bên kia ngồi xuống, nhìn An vương nói: "Người nhìn xem, người là Thất thúc, ngược lại muốn cùng vài đứa cháu cùng nhau tìm tức phụ, chẳng nói gì đến lão Đại, lão Nhị đều sắp cha."

Khang vương cười ha ha, một đôi mắt phượng sắp bị thịt mỡ trên mặt che hết.

Gia Hòa để nguýt hắt một cái, Khang vương lập tức câm miệng, ngượng ngập sờ sờ cái mũi.

Từ Bình bất đắc dĩ hướng Gia Hòa để chấp tay: "Ngay trước mặt bọn họ vài người, hoàng huynh liền không cần trêu ghẹo ta."

"Được a, tha cho người một lần". Gia Hòa để gật gật đầu, hỏi ngũ tử vương phủ tu sửa như thế nào.

Mùng 5 hoàng tử đã thụ phong Thành vương, Gia Hòa để tự mình chọn tòa nhà, do công bộ tu sửa xây dựng thêm, Thành vương đối với tiến độ đương nhiên rõ như lòng bàn tay, lúc này liền tiến lên đáp: "Cơ bản đều xong, dọn dẹp một chút giữa tháng hắt có thể vào ở."

Thái Tử nghe vậy cười : "Phụ hoàng nghe thấy chưa, Ngũ đệ đây là ám chỉ ngài cho hắt sớm định ngày đại hôn một chút đâu."

Thành vương mặt hắt xấu hổ, gập đến độ khuôn mặt trắng nõn đều có hơi hồng, úp úp mở mở giải thích: "Ta không phải ý tứ kia..."

Mấy người trêu ghẹo lẫn nhau, trong điện vui vẻ hòa hợp.

Chỉ có Từ Tấn trên mặt vẫn luôn không có biểu cảm gì.

Gia Hòa để nhớ đến nhi tử không biết đến cùng nhìn trúng người nào, lại hàn huyên vài câu liền đem người khác đều phái đi, lưu lại một mình Từ Tấn hỏi: "Cảnh Hành a, qua tiếp nửa canh giờ Trẫm liền đi ngự hoa viên, người còn không nói ra, Trẫm cho người chọn làm người, người đừng có trách phụ hoàng."

Từ Tấn trầm mặc, một lát sau buông mi nói: "Tháng giêng tại tướng quân phủ thiết yến, ta nhìn trúng một cô nương."

Gia Hòa để không khỏi thân thể nghiêng về phía trước.

Trong đầu là thân ảnh nàng mặt trắng bệch đứng ở trên băng, Từ Tấn cười cười, nhìn thẳng nam nhân trước mặt nói: "Phụ hoàng, nhi tử nhìn trúng là cô nương Nhị phòng phủ Cảnh Dương Hầu, thứ nữ của Phó Phẩm Ngôn, nàng dung mạo nổi trội, nhi tử cảm thấy chỉ có nàng mới xứng được với ta."

Gia Hòa để ngăn ra, đi theo chỉ Từ Tấn mắng: "Da mặt đủ dày ! Bất quá nhi tử ta long tư phượng chương, quả thật ít có cô nương làm tôn lên được người, xem ra cái kia Phó gia cô nương đẹp không giống bình thường a."

Từ Tấn cam chịu.

Nghi hoặc được giải đáp, Gia Hòa để cũng không có lập tức đáp ứng, trầm ngâm nói: "Nhưng thân phận của nàng, có phải hay không có chút thấp? Nếu người thích, Trẫm đem nàng cho người làm trắc phi, chính phi lại tuyển một quý nữ chân chính danh môn." vương phi Lão Ngũ xuất thân từ Khánh quốc công phủ, của lão Tứ chỉ là nhi nữ của một thứ tử, truyền ra ngoài, những triều thần kia sẽ nghĩ sao?

Từ Tấn khéo léo từ chối: " ý tốt Phụ hoàng nhi tử tâm lĩnh, chỉ là nhi tử ánh mắt cao, nữ tử tầm thường không lọt vào mắt được, khó gặp được một người, lại lười so đo thân phận nàng, ta cưới là nàng, quản nhà mẹ đẻ nàng làm cái gì."

Lời này lại xúc động lại không lý trí, hắn nói đương nhiên được, Gia Hòa để nghe xong thật lâu không thể nói gì.

Không để ý thế lực thế tộc, có lẽ chỉ có tứ tử mới có thể nghĩ như vậy đi? Còn lại những hoàng tử kia, không nói chính bọn họ, mẫu hậu mẫu phi bọn họ, ai không hi vọng nhà vợ của nhi tử quyền quý? Chính là Hoàng Hậu, đã có Thái Tử, còn định sẵn cháu gái nhà mẹ đẻ cho lão Nhị để tăng thêm lợi thế.

Lão Tứ cũng có thân biểu muội, Thục phi lại không có chủ động nhắc qua, tất cả đều do hắn làm chủ.

Lão Tứ bản thân cũng ngốc, không so đo thân phận thế tử, là thật thích cô nương kia đi?

Năm đó hắn niên thiếu tự nhận tình thâm, đều không thể cưới người kia.

"Được rồi, Trẫm đều đã biết, yên tâm, sẽ cho người như nguyện." Gia Hòa để phất phất tay, tỏ ý bảo Từ Tấn đi xuống.

~

Phượng Nghi cung.

Hoàng Hậu đứng ở một gốc diêu hoàng sum xuê, không mấy quan tâm hỏi: "Người như thế nào lúc này tới đây? Một lúc nữa ta phải đi ngự hoa viên."

Thái Tử hướng các cung nữ hầu hạ bên cạnh khoát khoát tay, tới gần Hoàng Hậu nói: "Mẫu hậu, nhi tử trong cung chỉ có một vị trắc phi, mẫu hậu không bằng nhân ngày hôm nay tuyển phi, lại cho nhi tử chọn một người đi?"

Hoàng Hậu tay khẽ chạm cánh hoa mẫu đơn khựng lại một chút, vẻ mặt không đổi: "Nói đi, lại nhìn trúng cô nương nhà nào."

Thái Tử nhỏ giọng nói một câu.

Hoàng Hậu cười lạnh, quay người đi tới một bụi nhị kiều phía trước, "Người ngược lại là ngắm hoa, thấu hiểu nhị kiều chi mỹ (2 chị em đều đẹp), nhưng người đừng quên, Phó gia cũng là nhà huân quý, bọn họ sẽ để hai nữ nhi làm trắc phi cho người? Truyền ra ngoài bọn họ không chê mất mặt, ta ngại mặt mũi không còn, người sớm dẹp ý niệm này đi!"

Liếc thấy bên cạnh cái kéo trong khay, nhặt lên, một phen đem đóa nhị kiều kia cắt xuống dưới.

Nàng là thật sự hận sắt không thể rèn thành thép. Hai người con trai, lớn làm Thái Tử, cố tình trừ bỏ một thân bề ngoài tốt đẹp cái gì cũng không được, vẫn không bằng Thành vương của Đao phi sinh ra, võ so ra kém Túc vương chỗ Thục phi, điều này cũng liền thôi, người này chẳng những không có chí tiến thủ, còn cả ngày chơi bời trong chốn bụi hoa. Về phần lão Nhị, đó là ngay cả túi da đều không còn, Hoàng Thượng mắt mù mới có thể ngó tới hần.

Càng nghĩ càng giận, Hoàng Hậu kịp thời đem cái kéo ném đi, chỉ sợ chính mình nhin không được đâm nhi tử một phát.

Thái Tử bị mắng mới tự giác thất sách, vội theo sau bóp vai cho Hoàng Hậu, đem người dè vào trên ghế nói: "Mẫu hậu bớt giận, là nhi tử nghĩ sai rồi, bất quá nhi tử thật sự thích nàng, không thể cưới về làm trắc phi, mẫu

hậu làm cho nàng rút tuyến về nhà cũng được. Nhi tử cam đoan, chỉ cần được nàng, sau này tuyệt đối không còn tâm tư lộn xộn, an phận đọc sách."

Mĩ nhân trở về nhà, ngày khác hẳn lại tìm cơ hội, mang về phủ nuôi làm kiều thiếp.

Hoàng Hậu mặc kệ hẳn.

Thái Tử nhiều lần cầu xin, Hoàng Hậu không kiên nhẫn, đành phải hỏi hẳn rốt cuộc nhìn trúng ai, theo sau liền đi ngự hoa viên .

~

Quý nữ ứng tuyển bên kia cũng chuẩn bị xong hết, một đám trang điểm xinh đẹp từ trong nhà đi ra, ra ngoài thì ánh mắt trước ném về phía nhóm đối thủ trong nội viện.

Cao ngạo như Lý Hoa Dung, mặc một bộ váy dài màu đỏ thắm, liếc mắt nhìn tới, hết như mẫu đơn Tử Phượng Triều Dương diễm lệ.

Xinh đẹp tuyệt trần như Thôi Oản, bôi tử trang hoa hồng nhạt cùng váy dài trắng tinh, kiều kiều nhu hòa như Triệu phấn.

Thân phận thấp như Thẩm Tình, thì chọn váy trang nhã xanh nhạt, quần đỏ hồng trong váy ngược lại trong mắt nhìn có loại Linh Vận thanh lệ thoát tục.

Đứng yên lặng, mọi người chờ những người khác, cửa phòng Phó Dung mở ra thì trong viện đột nhiên yên tĩnh trong một cái chớp mắt.

Nhưng cùng các nàng dự đoán không giống, Phó Dung cũng không có liên tục mấy ngày cúi đầu rồi đột nhiên xuất hiện kinh diễm, như cũ vẫn là trang phục không chút nào thu hút, trên búi tóc châu thoa danh quý tạo hình lại đơn giản chất phác, trên người quần áo cũng là khó được chất liệu tốt,

mặc ra tuyệt đối sẽ không chọc người nhạo báng, nhưng cái kia nhan sắc quá mức tầm thường, đồng dạng là hồng nhạt, so Thôi Oản phai nhạt không biết bao nhiêu...

Loại trang phục này, rõ ràng là không muốn ra mắt.

Có người lạng lẽ thở nhẹ một hơi, có người mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Phó Dung giống như chưa tỉnh, cười đứng tới bên người Thẩm Tình.

"Tam tỷ tỷ như thế nào..." Thẩm Tình nhỏ giọng hỏi, còn chưa nói hết, nhưng năng tin tưởng Phó Dung có thể hiểu được.

Phó Dung cười nhìn nàng trên người váy như cỏ mới ngày xuân, nhẹ giọng nói: "Bởi vì ta cùng mọi người giống nhau, đều không muốn a."

Thẩm Tình miễn cưỡng kéo ra một mặt mỉm cười.

Mọi người đến đủ, cùng nhau đi ngự hoa viên phía trước.

Ở bụi hoa mẫu đơn bên cạnh chờ giây lát, rốt cuộc liếc thấy thánh giá đi lại, Gia Hòa để cùng Hoàng Hậu một thân hoa lệ chính trang sòng vai mà đi, đằng sau Thục phi, Đoan phi cùng vài vị nương nương nhẹ giọng thăm thì, dời bước tới lương đình, mới tuyên mời các tiểu cô nương vào trong lương đình bái kiến.

Khoảng cách gần diện thánh, Phó Dung cũng chẳng thể nào lo lắng. Trước khi ra khỏi cửa nàng hướng trên mặt đắp phấn dày, đuôi mắt tận lực vẽ hướng xuống, như vậy liền khiến nàng ở một đám mỹ nhân không hiện nổi trội. Phó Dung thậm chí không dùng Hoa Điền, cố ý thả tóc mái xuống dưới, miễn cho Hoa Điền để người chú ý.

Hành lễ xong, Phó Dung cùng Thẩm Tình sòng vai đứng ở phía sau hai cô nương khác, cúi đầu thu mắt.

Gia Hòa để quay đầu nói chuyện với Thục phi, phảng phất chưa từng lưu ý nàng.

Hoàng Hậu quan sát Phó Dung liếc mắt một cái, đang muốn lệnh cho 4 người đi xuống, Gia Hòa để đột nhiên hỏi Phó Dung: "Người chính là thứ nữ của Phó Phẩm Ngôn ?"

Phó Dung chúng nữ khi đi tới, bên cạnh có nữ quan nâng bài tử, vào mắt Hoàng Thượng Hoàng Hậu sẽ đem bài tử lấy ra. Vừa mới Phó Dung thấy Hoàng Hậu dường như chuẩn bị đuổi người, tâm khẩn trương nhảy lên đều nhanh dừng, không biết là An vương không có chuẩn bị tốt, vẫn là chính mình không cẩn thận giả bộ quá xấu, thấp thỏm hồi hận thì nghe Hoàng Thượng điểm danh, liền vội vàng tiến lên, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Gia Hòa để gật gật đầu: "Nhìn không sai."

Thục phi nghi hoặc nhìn hẩn một chút, lại nhìn về phía Phó Dung. Trước mắt mới vừa rồi, Hoàng Thượng chính miệng khen ngợi chỉ có ba người, Thục phi đoán được nhi tử đã cùng phụ hoàng hẩn nói rõ , chẳng lẽ Phó cô nương này cũng có khả năng là người nhi tử nhìn trúng?

Nàng lộ ra khác thường, Hoàng Hậu như có phát giác, ánh mắt âm thầm ở Gia Hòa để cùng Phó Dung trung gian quét qua lại một cái.

Bên cạnh nữ quan thức thời đem bài tử Phó Dung lấy ra, đặt tới một cái khay khác.

Sau đó, Hoàng Hậu thấy Gia Hòa để lại không có hứng thú, liền ra hiệu bảo nhóm tứ nữ Phó Dung đi xuống.

Phó Dung trên mặt bình tĩnh, trong lòng mừng thầm.

An vương nhất định là cầu Hoàng Thượng đi?

Tiếp tục thưởng mẫu đơn một lát, đợi đám người Gia Hòa để dời giá đi, Phó Dung rốt cuộc có thể xuất cung về nhà.

~

Gần đến buổi trưa, Từ Bình lại vào Sùng Chính điện.

Gia Hòa để lệnh Vạn Toàn đem mấy tờ bức họa đưa cho hắn, cười nói: "Đây là nhóm vài quý nữ xuất chúng nhất, có hai người bị mẫu phi lão Tứ, lão Ngũ không nói đạo lý định ra trước, Trẫm liền không cho người nhìn, người từ bên trong này lựa chọn chính phi cùng trắc phi, chọn xong Trẫm lại cho mấy đứa nhỏ tuyển trắc phi."

Từ Bình cười ngồi xuống.

Lật xong một trang lại một trang, không có người mình chờ mong.

Tới tờ cuối cùng, Từ Bình mặt lộ vẻ cười khổ, buông bức họa xuống, đi tới phía trước người Gia Hòa để quỳ xuống: "Xin hoàng huynh thứ tội."

"Người làm cái gì vậy?" Gia Hòa để đứng dậy dịu dàng.

Từ Bình không đứng dậy, thong dong đứng dừng: "Xin hoàng huynh thứ cho ta tội mắt cao hơn đầu. Hoàng huynh tuyển ra cô nương đều tốt, đáng tiếc không có ai vào mắt ta. Hoàng huynh, đệ có tật xấu, phàm là người hầu hạ bên mình, mặc kệ có được hay không, đều phải thuận mắt. Thê tử càng phải như vậy, nếu như không có người thích hợp, đệ thà rằng noi theo cổ nhân mai thê hạc tử (lấy mai làm vợ, lấy hạc làm con)."

"Người, người cẩn thận xem xem, thật sự không có một người vào mắt người?" Gia Hòa để không tin được, đi qua lật xem bức họa, nhắc vài người, Từ Bình thủy chung trầm mặc, ngay cả Gia Hòa để đem chân nhân đưa ra dẫn tới trước mặt cho hắn tuyển, hắn cũng không đáp ứng.

Hắn gian ngoan mất linh, Gia Hòa để giận dữ, đem người đánh ra.

Từ Bình ở ngoài Sùng Chính điện lại quỳ nửa canh giờ, mới được Vạn Toàn khuyên bảo trở về phủ.

Tình hình trong cung, Phó Dung là chẳng hề hay biết gì .

Nàng ôm đê đê mấy ngày không gặp, bởi người nhà nói chuyện, phụ huynh đang trực còn chưa trở về, Phó Uyển đã sớm đi tới.

Trò chuyện mãi một lúc, chính viện bên kia phái người lại đây, thúc các nàng mau chút thay xiêm y đi đón chỉ.

Lúc này có thể có cái ý chỉ gì?

Phó Dung không chế vui mừng trong lòng, làm ra một bộ dạng sầu lo, cùng người nhà vội vàng chạy tới.

Tới chính viện, đám người lão thái thái đã đến rồi.

Thẩm Tình đứng ở bên người lão thái thái, Phó Dung nhìn về phía đó, phát hiện Thẩm Tình lại đổi thành bộ dáng ngày thường thoải mái ngọt ngào so với cô nương sắc mặt tái nhợt vì rút tuyến đi ra từ lương đình như hai người khác nhau.

Lòng dạ như thế, Phó Dung thật lòng bội phục.

Người một nhà đơn giản mà chào hỏi, công công tuyên chỉ thấy người đến đông đủ, nhẹ nhàng ho khụ.

Lão thái thái lập tức dẫn một phủ già trẻ quỳ xuống.

Công công tuyên chỉ cầm lấy thánh chỉ đi tới giữa sân, chậm rãi đọc: "Hoàng Thượng có chỉ, thứ nữ Phó Dung của Thông Chính tư Hữu thông chính Phó Phẩm Ngôn, tài đức vẹn toàn, tướng mạo xuất chúng..."

Một chuỗi từ bốn chữ, tất cả đều là khen ngợi Phó Dung .

Thẩm Tình trong lòng chua xót. Nhìn Phó Dung ở trong cung biểu hiện, nàng là thật sự không muốn làm trắc phi, nhưng Thẩm Tình muốn, muốn vô cùng, một vị trí trắc phi của hoàng tử, chỉ cần không phải là Khang vương, ai cũng đều so gả cho Phó Hựu mạnh hơn, chỉ là tạo hóa trêu người, không muốn thì đạt được, muốn thì cầu mà không được.

Phó Dung thì như trôi đến đám mây phía trên, tựa nghe âm thanh của tự nhiên, thẳng đến...

"... Đặc tứ hôn cho tứ Hoàng tử Túc vương vị trí vương phi..."

Còn đang tiếp tục đọc, trầm bổng du dương, Phó Dung cái gì cũng đều không nghe thấy, trong đầu chỉ còn hai chữ "Túc vương".

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 94

"Tam cô nương, tiếp chỉ a."

Công công tuyên chỉ khom lưng đứng ở phía trước người Phó Dung, kêu một lần tiểu cô nương không để ý hăn, hăn cũng không giận, cười tùm tùm lại nhắc nhở. Đừng nói trước mặt tiểu cô nương này, chính là hăn nhìn đến ý chỉ trên thánh chỉ thì cũng thất kinh. Túc vương a, đó nhưng là hoàng tử mà Hoàng Thượng trọng dụng nhất, thánh sùng cùng Thái Tử tương xứng, ai có thể đoán được Hoàng Thượng thế nhưng chỉ nữ nhi của một quan tứ phẩm cho Túc vương làm chính phi?

Chỉ sợ có người muốn một lần nữa suy nghĩ phân lượng chân chính của Túc vương ở trong lòng Hoàng Thượng, nhưng hăn mặc kệ những thứ kia, chỉ biết lần này xuất cung, nhất định có thể thu được một cái đại đại phong bao hồng.

Phó Dung ngơ ngẩn, bị Phó Tuyên lặng lẽ chột chột mới hoàn hồn, do dự một chút, hai tay giơ cao hơn đầu: "Dân nữ khấu tạ hoàng ân."

Công công tuyên chỉ cười thả thánh chỉ màu vàng vào trong tay nàng.

Mọi người thần sắc khác thường mà đứng lên.

Trái tim của Kiều thị, mấy ngày hôm nay cứ có người nhắc tới là lại treo giữa không trung như điên lên. Sau khi Phó Dung tiến cung nàng tâm tư liền thấp thỏm, chờ nửa ngày biết được nữ nhi thông qua sơ tuyển, nàng liền ngóng trông nữ nhi ở vòng thứ hai rút tuyển, sau đó liền chờ đến tin tức nữ nhi tham gia chung tuyển. Lúc ấy Kiều thị cảm thấy trời đất mịt mù,

buổi tối tựa vào trong ngực trượng phu hồi hận đem nữ nhi sinh ra đẹp như vậy, lại giận chó đánh mèo trượng phu vì sao muốn nhờ người tìm quan hệ vào kinh, hai vợ chồng cả đêm mất ngủ. Thật vất vả nữ nhi trở lại, còn chưa thân cận đủ, thánh chỉ theo sát tới, Kiều thị tâm nháy mắt trầm xuống, liệu định nữ nhi hẳn là bị chỉ làm trắc phi cho vị vương gia nào.

Ai ngờ quỳ quỳ, thế nhưng nghe được tin vui nữ nhi chỉ hôn cho Túc vương!

Túc vương phi, cùng trắc phi so sánh, có thể không phải tin vui sao?

Ngày đó ở Vĩnh Thái tự, Kiều thị trước nhìn đến An vương, nàng cho rằng trên đời này không có nam tử nào đẹp hơn An vương, không bao lâu lại gặp được Túc vương. Gặp được, Kiều thị mới biết cái gì gọi là chân chính thiên hạ vô song, bởi vì dung mạo Túc vương cùng nữ nhi nhà mình quả thực là trời đất tạo nên, Kiều thị không tránh khỏi sinh ra một phần hy vọng xa vời. Nhưng Kiều thị biết thân phận nàng cùng trượng phu căn bản không đủ tư cách cho Túc vương làm nhạc phụ nhạc mẫu, liền nghĩ một đồng lí do không để nữ nhi gả cho Túc vương, như thế mới có thể thuyết phục chính mình bỏ đi những ý niệm không hợp thực tế kia.

Năm trước tại dịch quán lại ngẫu nhiên gặp gỡ Túc vương, thấy được Túc vương khiêm tốn có lễ, Kiều thị trong lòng càng tiếc hận nhiều hơn.

Hiện tại thì sao, khi nàng cho rằng nữ nhi muốn biến thành thiếp thất của vương gia nào đó, tương lai bị chủ mẫu chèn ép đến nhà mẹ đẻ cũng không thể về, công công tuyên chỉ lại cho nàng biết Nùng Nùng được Hoàng Thượng hạ chỉ gả cho Túc vương nàng cực kỳ thưởng thức, nàng...

Cắn chặt môi, đem vui mừng như điên tạm thời ngăn lại, Kiều thị sờ sờ ống tay áo đã chuẩn bị phong bao hồng, không có lấy ra, nhất thời suýt quên lão thái thái mới là đương gia chủ mẫu, thân thiện mà mời công công

tuyên chỉ đi vào bên trong uống trà, lại lặng lẽ phân phó Xảo Hạnh mau chóng hồi Đông viện đổi cái phong bao lớn đến.

Hai khắc sau, công công tuyên chỉ uống một ly trà ngon, mang theo phong bao đồ lớn trong dự liệu hài lòng hồi cung phục mệnh.

Đưa xong người, mọi người lại trở về sảnh đường.

Bầu không khí có chút khác thường.

Phó Dung vẫn còn khiếp sợ khó hiểu mờ mịt, bình tĩnh mà ngồi tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm chân ghế dựa đối diện ngăn người.

Lão thái thái nhìn nàng một cái, quay sang một bên, lại liếc mắt nhìn, càng nghĩ lồng ngực càng buồn phiền.

Nàng không hi vọng cháu ngoại nữ Thẩm Tình gả cho người làm trắc phi, nhưng là biết được Thẩm Tình rút tuyến, Phó Dung bị lưu lại bài tử thì nàng vừa cao hứng cháu ngoại nữ trở lại, vừa không phục vì sao quý nhân trong cung cảm thấy cháu ngoại nữ của mình kém Phó Dung. Trừ bỏ dung mạo kém chút, Thẩm Tình cùng Phó Bảo hai tỷ muội đều là người Hầu phủ đúng đắn giáo dưỡng ra, là người nàng tự mình nuôi lớn, cuối cùng bị hạ thấp bởi Phó Dung, một nhi nữ của thứ tử sinh ra ở trấn nhỏ bên ngoài?

Cái này chưa tính, Phó Dung còn thành Túc vương phi?

Luận nhân phẩm đáng mạo, ngoại tôn nữ của nàng cũng có tư cách làm Túc vương phi!

Lão thái thái ghen ghét ánh mắt đều muốn đỏ!

Nàng là định đem Thẩm Tình hứa hôn cho Phó Hựu, nhưng mà, nếu như Thẩm Tình có thể trở thành Túc vương phi, vậy thì chứng minh nàng giáo dưỡng được tiểu bối rất tốt, làm cho nàng mặt mũi rạng rỡ. Hiện tại tốt lắm,

nguyên bản nhân duyên tốt thuộc về Thấm Tình lại bị Phó Dung cướp đi, nổi bật thuộc về nàng bị Kiều thị, một thứ nữ cướp đi ! Hoàng Thượng có thể nhìn trúng thân phận Phó Phẩm Ngôn, Kiều thị? Không có khả năng, Hoàng Thượng nhất định là nghĩ cất nhắc Hầu phủ bọn họ, đã sớm chuẩn bị tuyển cô nương từ Hầu phủ làm Túc vương phi, mà Phó Dung cùng Thấm Tình đều đi, Phó Dung lại có một gương mặt quá câu hồn ...

Một giây kia, lão thái thái thật hối hận lúc trước như thế nào không đem Phó Phẩm Ngôn bóp chết!

"Ta mệt mỏi, các người trò chuyện đi, Tình nha đầu đỡ ta trở về."

Hít thở thật sâu mấy lần, lão thái thái nhếch môi cười cười, có Thấm Tình nâng đỡ đi ra sảnh đường.

"Bác đi thông thả a." Kiều thị đưa người ra ngoài mười mấy bước mới trở về. Tâm tư lão thái thái nàng không cần nhìn cũng có thể đoán ra được, lão thái thái dù đổ kỵ dù hận cũng vô dụng, nữ nhi của nàng chính là xuất chúng như vậy, được trời ưu ái.

"Chúc mừng đệ muội, Nùng Nùng có phúc khí, khiến Hầu phủ chúng ta đều được thơm lây." Lão thái thái đi rồi, những người khác đều thoải mái hơn, Lâm thị tuy rằng trong lòng cũng chua chua, nhưng còn chưa chua tới mức mặt mũi cau có hướng về người Nhị phòng, Kiều thị vừa trở về, nàng liền cười chúc mừng.

Kiều thị hiểu được thương tâm của Lâm thị, Lâm thị cho nàng mặt mũi, nàng cũng không nỡ lột vết sẹo của Lâm thị, đem vui mừng trên mặt thu liễm, khách sáo cảm ơn.

"Vậy mẹ con các người nói lời thân mật đi, ta về trước để chuẩn bị, Nùng Nùng đại hỉ, kế tiếp Hầu phủ chúng ta còn phải bận rộn đâu, ngày mai người tới chỗ ta bên này ngồi một chút, chúng ta cùng nhau tính toán." Lâm thị mỉm cười cáo từ.

Tam phu nhân cũng đứng lên theo.

Phó Mật vẫn trầm mặc không nói, Phó Bảo lại cũng thần kỳ mà yên lặng, muốn chúc mừng Phó Dung, lại chẳng biết tại sao có chút xót xa.

Hai tiểu cô nương yên lặng theo sau mẫu thân đi rồi.

Kiều thị lúc này mới chân chính mà cười ra, thấy Phó Dung như cũ ngờ ngác, nàng cùng Phó Uyển nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đưa tay lắc lắc trước mắt nữ nhi: "Nùng Nùng cao hứng tới choáng váng? Đi thôi, muốn ngốc trở về Đông viện chúng ta ngốc đi." Kiều thị tự nhận hiểu rõ nữ nhi, ở trong mắt nàng, Túc vương có thân phận, có tướng mạo, chính là rõ ràng trong cảm nhận nữ nhi.

Phó Dung hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn một vòng, ở trong mắt mẫu thân nhìn thấy tràn đầy vui mừng, tỷ tỷ không rõ ràng như vậy giống mẫu thân, nhưng cũng là may mắn kinh hi, muội muội một tiểu cô nương, đối hôn sự đại khái nửa tỉnh nửa mê, mà đệ đệ ngốc của nàng, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn chăm chăm vào thánh chỉ màu vàng trong tay muội muội.

Nàng có thể nói cho người nhà nàng không nguyện ý gả cho Từ Tấn sao?

Không thể.

Thánh chỉ đã hạ, phụ thân không có khả năng kháng chỉ, cho dù phụ thân nguyện ý vì nàng tranh thủ, Phó Dung cũng không muốn liên lụy phụ thân phí tâm. Nàng thật sự hiểu rằng như thế chẳng những không sửa đổi được, vẫn phải tuân chỉ gả vào Túc vương phủ, còn có thể khiến cha mẹ từ vui sang buồn, vì nàng hao tổn tinh thần, nóng ruột nóng gan, suốt ngày không được an bình.

Nàng nên cao hứng lại có điểm ngượng ngùng mới đúng.

"Nường, ta, ta chỉ là quá bất ngờ, Hoàng Thượng sao có thể tứ hôn như vậy?" Phó Dung nhỏ giọng hỏi mẹ nàng vấn đề nghi ngờ nhất, nàng biết mẫu thân cũng không có đáp án, chính là tìm lý do giải thích chính mình vừa rồi thất thố.

Kiều thị nắm tay nữ nhi đi ở đằng trước, tự đắc lại tự hào: "Bởi vì Nùng Nùng nhà chúng ta được a, bộ dạng mỹ, người nhu thuận... Đúng rồi, " Kiều thị bước chân khựng lại, quay đầu nhìn lại ba tử đệ Phó Uyển, kéo Phó Dung đi về phía trước vài bước, nhỏ giọng suy đoán nói: "Nói không chừng vương gia đã sớm đổi với người để ý, cố ý cùng Hoàng Thượng cầu người đâu."

Nàng thấy qua Túc vương, kinh ngạc thán phục, Túc vương cũng thấy qua nữ nhi của nàng a. Không phải Kiều thị khoe khoang, Nùng Nùng ở kinh thành cũng là dung mạo đứng đầu, Túc vương nhớ ở trong lòng cũng không phải không có khả năng.

Người nói vô tâm, người nghe cố ý.

Phó Dung cúi đầu trầm tư.

Từ Tấn còn có thể cầu hôn nàng?

Nghĩ tới lần trước gặp mặt Từ Tấn thái độ lạnh như băng, Phó Dung cảm thấy không có khả năng.

Hơn nữa An vương không phải nói hăn sẽ an bài sao? Hăn hăn là cầu Hoàng Thượng...

Chẳng lẽ là nơi đây xảy ra nhầm lẫn?

Phó Dung chân mày nhíu chặt lại. Nếu như An vương thật sự cầu Hoàng Thượng đem nàng ban cho hăn, Hoàng Thượng lại hạ ý chỉ như vậy...

Cố ý không cho An vương như nguyện?

Chẳng lẽ...

Phó Dung lắc lắc đầu, không để cho mình lại nghĩ tiếp. Hoàng Thượng là Hoàng Thượng, An vương là thiên tử tương lai, trong hai người tuyệt không ai đơn giản.

Nhưng là nghĩ tới mấy năm sau Từ Tấn chết cùng với cung biến sau đó, Phó Dung liền vô cùng đau đầu.

Cái vị trí Túc vương phi này là chân chính khoai lang phỏng tay a!

~

Lúc hoàng hôn, Phó Phẩm Ngôn trước tiên trở về, không qua bao lâu Phó Thần, Lương Thông cũng tới, Lương Thông là đến nghe tin tức thuận tiện đón tức phụ.

"Nùng Nùng đâu?" Phó Phẩm Ngôn từng chữ từng chữ một nhìn xong thánh chỉ, lúc này mới tìm kiếm thân ảnh ái nữ.

Kiều thị cười nói: "Ở trong phòng trốn tránh đâu, nha đầu này, cuối cùng cũng biết thẹn thùng."

Phó Phẩm Ngôn lo lắng không hiểu, hơn nữa nữ nhi tiến cung, hẳn đã vài ngày không gặp, liền muốn lập tức trông thấy, phân phó Xảo Hạnh đi mời người: "Sắp dùng cơm chiều, đi gọi Tam cô nương lại đây."

Xảo Hạnh lĩnh mệnh mà đi.

Phó Phẩm Ngôn lại đối với Lương Thông, Phó Uyển nói: "Hai người các người ở chỗ này ăn cơm xong hãy đi, chúng ta một gia đình lâu rồi không náo nhiệt."

Phó Uyển nhìn về phía Lương Thông dò hỏi.

Lương Thông sáng khoái đáp: "Được a, vừa vặn hôm nay là ngày lành của Tam muội muội, ta bồi nhạc phụ uống vài chén."

Cả ngày chỉ thích uống rượu, uống rượu xong ban đêm liền giả say xăng bậy, Phó Uyển bất mãn trừng hăn.

Lương Thông ha hả mà cười.

Phó Phẩm Ngôn nhìn vợ chồng son qua lại trong mắt, nghĩ tới một chuẩn con rể khác kia, trong lòng cảm khái vô hạn.

Phó Dung nhăn nhăn nhó nhó đi tới, một đại gia đình đều vây quanh bàn ăn ngồi yên ổn, thấy nàng tiến vào, ngoại trừ Phó Phẩm Ngôn âm thầm quan sát cảm xúc của nữ nhi, Kiều thị vài người đều là trêu ghẹo mà nhìn nàng.

Phó Thần cùng Túc vương gặp qua mấy lần, hăn rất vừa lòng chuẩn muội phu này, nhìn đến bộ dáng Phó Dung chậm rì rì, nhin không được đùa nói: "Đây là ở nhà chúng ta, người đến muện không quan hệ, tương lai gả đến vương phủ, cũng không thể lại lè mề như thế, miễn cho vương gia cho rằng Phó gia chúng ta dạy ra đều là cô nương như vậy."

Phó Dung buồn lo cả buổi chiều, vốn là tức giận, nghe vậy tức ửng ửng ngồi vào trên ghế, "Phụ thân người quản lý hăn, nào có người cùng muội muội nói chuyện như vậy?"

Phó Phẩm Ngôn lập tức liếc mắt trừng trừng tử một cái.

Phó Thần nhỏ giọng thăm thì một câu, ngoại trừ chính hăn, ai cũng không nghe rõ.

Lương Thông đột nhiên thở dài nói: "Cuộc sống trôi qua thực nhanh, nháy mắt Tam muội muội đều phải gả cho người, không biết lễ bộ chọn ra ngày tốt chưa."

Phó Thần nghiêm sắc mặt: "Nghe nói Thành vương năm nay khẳng định muốn đại hôn, kia muội muội cùng vương gia chắc chắn so với bọn họ sớm hơn."

Lý Hoa Dung năm nay mười sáu, sang năm nói lấy chồng, số tuổi có chút lớn, mà Thành vương đầu năm phong vương, không thích hợp ở lâu trong cung.

Một câu, đem Phó Dung trong đầu ưu tư xa xôi đều đánh tan .

Nàng nhàn rồi không việc gì làm nghĩ xa như vậy làm cái gì? Hiện tại cần lo lắng nhất, là như thế nào xây dựng quan hệ tốt cùng Từ Tấn đi? Cho dù Từ Tấn đoán mệnh, cách hăn tắt thở còn có năm năm đâu, năm năm này nàng như thế nào qua? Năm năm sau Từ Tấn thật sự chết rồi, đời này nàng là Túc vương phi, không có khả năng tái giá, không nghĩ thủ tiết cũng phải thành thành thật thật thủ cho hăn a!

Cho nên, nàng chỉ có thể thành thành thật thật làm Từ Tấn vương phi, còn phải nhắc nhở hăn tương lai có thể gặp phải nguy hiểm, giúp hăn giữ được mạng!

Một khi đã như vậy, nàng phải lần nữa đem tâm Từ Tấn dỗ trở về mới là...

~

Túc vương phủ.

Màn đêm buông xuống, Từ Tấn tựa vào trên giường, tiện tay lật sách.

Hứa gia tiến vào bẩm báo: "Vương gia, Hầu phủ bên kia không có bất cứ động tĩnh gì, sập tối Phó đại nhân một nhà đưa vợ chồng Lương Thông ra thì thần sắc thoải mái, hẳn là rất thích cùng vương gia kết thân đâu."

Từ Tấn nhàn nhạt "Ân" một tiếng.

Hứa gia thấy hẳn không có chi thị khác, lui ra ngoài, nhìn qua mặt án thư thì liếc thấy trên đó có bản hoàng lịch.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Thánh chỉ ban xuống được mấy ngày, người của Lễ bộ cùng Thái Thường tự liền đến Cảnh Dương Hầu phủ.

Túc vương đại hôn đã định ngày tốt, cuối tháng 7 nạp Cát hạ sính, trước Trung Thu chính thức thành hôn.

Tính toán đâu ra đấy, thời gian thiếu nữ khuê các của Phó Dung cũng chỉ còn bốn tháng.

Trong bốn tháng này, còn có vô số sự tình vụn vặt chờ nàng làm. Không nói đến việc xem sổ sách học quản gia, chính là tùy thời làm trang phục mới, Phó Dung bình thường làm loại việc này đều thấy vui mừng, nhưng làm quần áo nhiều đến mức nàng phải đứng nửa ngày cho thợ may đo kích cỡ thì cũng sẽ phiền chán.

Phó Dung chỉ là thân thể mệt, Kiều thị thì lại muốn đi qua chính viện cùng Lâm thị, lão thái thái thương lượng chuẩn bị tiệc mời, lại còn muốn bận tâm giáo nữ nhi.

Nàng cũng không biết nữ nhi đời trước đã gả hai lần, cũng không biết nữ nhi sớm đem những dặn dò về đạo làm thê thiếp đều nhớ thuộc lòng, bởi vậy vừa được nhàn rồi liền đến gần bên người Phó Dung, từng chút từng chút một dạy nàng đạo chung sống cùng trượng phu sau khi kết hôn. Rể của tam nữ là vương gia, cùng con rể kia không giống nhau tự nhiên nàng cũng tương ứng mà thay đổi dặn dò.

Nàng trong thời gian ngắn nhắc tới Từ Tẩn quá nhiều lần, gần như mỗi câu đều sẽ mang theo Từ Tẩn, thế cho nên Đoàn Đoàn học được kêu hai chữ "Nùng Nùng" sau đó một ngày này hai mẹ con một người nghiêm túc nói, một người giả vờ dụng tâm nghe thì Đoàn Đoàn đột nhiên vỗ cánh hô tiếng "Vương gia".

Kiều thị cùng Phó Dung đều ngây ngẩn, nhất tề quay đầu nhìn về phía lồng chim bên trong cái quả cầu màu xanh.

"Vương gia!"

Đoàn Đoàn từ trên nhánh cây nhảy xuống dưới, dọc theo lồng chim chuyển một vòng, cái đầu nhỏ hất lên: "Vương gia! Nùng Nùng! Nghe lời!"

Kiều thị trố mắt.

Phó Dung cao hứng sùng vật càng ngày càng thông minh, lại không nhận được phì cười, nhân cơ hội làm nũng khuyên mẫu thân: "Nương người mau ngừng nói, người nghe xem, cả Đoàn Đoàn đều nhớ kỹ, ta có thể không nhớ được sao? Người lại nói tiếp, Đoàn Đoàn đều học được, tương lai tới bên kia cũng nói lung tung, bị vương gia nghe được còn không chê cười nhà chúng ta a?"

Kiều thị buồn bực, nàng thật sự nói rất nhiều lần sao?

Bất luận như thế nào, kiên kị con vẹt nhỏ này sắp muốn thành tinh, Kiều thị cuối cùng cũng thu liễm chút.

Lỡ tai rồi cuộc thanh tĩnh, Phó Dung thanh thản ổn định ở trong phòng thêu đồ cưới.

Hôn sự phía trước thật bất ngờ, luôn nghĩ giả An vương, nỗ lực cuối cùng được An vương đáp lại, tâm vừa buông xuống, nửa đường đột nhiên đạo thánh chỉ đến đem nàng gả cho người nàng chỉ sợ tránh không kịp, Từ Tẩn.

Như miếng thịt vẹt sắp tới miệng đảo mắt bay mất, mộng đẹp còn chưa làm xong liền bị người đánh thức, Phó Dung khẳng định muốn ảo não, nhưng ảo não có hữu dụng gì?

Thay vì oán trời trách đất rồi rằm không ý nghĩa, Phó Dung càng ưa thích nhìn về phía trước.

Nếu có thể chọn lựa thì sẽ tự nhiên muốn tránh né Từ Tấn, vương gia đoản mệnh, không có chọn lựa, nàng chính là lười bận tâm những nguy hiểm trong triều chính kia, vì không muốn làm quả phụ, nàng cũng phải phí một chút tâm. Huống chi Từ Tấn người này, ngoại trừ yêu bá đạo ghen tuông, ngoại trừ bên người nguy hiểm quá nhiều, bản thân hẳn còn thật sự không có khuyết điểm quá lớn, bộ dạng tuần tú, công phu tốt, trong vương phủ thanh thanh bình bình tĩnh. Còn trường bối, kiếp trước Từ Tấn một mình trải qua nhiều năm như vậy, Hoàng Thượng Thục phi đều không nhét người cho hắn, đời này Từ Tấn thành thân, Hoàng Thượng Thục phi có lẽ cũng sẽ không quá nhúng tay vào chuyện vợ chồng bọn họ. Phó Dung cảm thấy, chỉ cần nàng có thể dỗ được Từ Tấn giống như trước đây đối với nàng, gả sang từ nay trở đi liền không có vấn đề lớn.

Có vấn đề cũng không sợ, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, Phó Dung không tin chính mình không sửa đổi được mệnh.

~

Ngày hôm đó Phó Dung khâu xong một đôi bao gối, cổ có chút đau, liền đi tiền viện dặt dệ dệ, một đường đi tìm Phó Tuyên.

"Tuyên Tuyên luyện chữ đâu?" Phó Dung đi thẳng vào, thấy muội muội một thân quần xanh mát lạnh đứng ở trước thư án, một tay để ở bên người một tay cầm bút ngọc lông sói, thần sắc chuyên chú, không khỏi buông nhẹ âm thanh.

Phó Tuyên sớm nghe được tý tý cùng đệ đệ đi lại, không vội không chậm viết xong một chữ, để bút xuống, đi tới gần Phó Dung thì niết nhẹ giấy phơi khô, tiện tay đặt tới bên cạnh, lại dùng giấy Tuyên Thành đắp lên, lúc này mới quay người nói chuyện với Phó Dung: "Viết xong, chúng ta vào trong viện ngồi đi, trong phòng buồn chán."

Đã là cuối tháng 4, thời tiết chậm rãi nóng lên.

Phó Dung quét mắt nhìn tờ giấy tiểu nha đầu giấu đi, đoán được đó là gả lễ (quà mừng cưới) muội muội chuẩn bị cho nàng. Muội muội thích bút mực, tặng lễ cho người thân cận đều là đưa tranh chữ, đời trước nàng xuất giá, muội muội đưa là một bộ tranh hoa cỏ bốn mùa.

Không có vạch trần nàng, Phó Dung dẫn đệ đệ dời bước đi vào nội viện.

Dưới tàng cây bày ghế mây, hai tỷ muội ngồi kề bên nhau, một mình Quan ca nhi ngồi xõm dưới tàng cây tìm kiến.

"Tỷ tỷ muốn gả sao?" Phó Tuyên đột nhiên hỏi.

Phó Dung kinh ngạc nhìn nàng: "Nghĩ như thế nào hỏi tới cái này ?"

Phó Tuyên nhú nhú mày, hồi ức nói: "Vương gia... Ta nhớ chúng ta ở trong nhà Vân Ngọc thấy qua hắc, hắc lạnh như băng, ở chung không tốt." Người lạnh lùng, lại là thân phận cao như vậy, nàng lo lắng tỷ tỷ cùng vương gia không có hứng thú.

Phó Dung cười nắm lấy tay muội muội: "Vậy người đã quên đoạn ngo năm ngoái chúng ta cũng gặp hắc ? Lúc ấy hắc đối với ca ca nhiều khách sáo a, tướng quân phủ lân kia, là Thôi thiếu gia muốn cùng Ngô Bạch Khởi động thủ, chọc giận hắc . Yên tâm đi, phụ mẫu, ca ca đều khen hắc bình dị gần gũi, không có gì phải sợ."

Phó Tuyên ngẫm lại, lời này quả thật có đạo lý.

"Xem hồ ly!" Quan ca nhi đột nhiên ngẩng đầu, mắt đầy chờ mong mà nhìn về phía Tam tử tử hân. Tiểu tử trí nhớ tốt, nghe mẫu thân nói Tam tử tử muốn gả cho người là lúc trước cho hân nhìn hồ ly kia, về sau chỉ cần có người nhắc tới vương gia, hân liền hiểu được đó là nói Tam tử phu tương lai của hân đâu.

"Tốt, về sau tử tử mang Quan ca nhi đi xem hồ ly!" Phó Dung hướng hân đưa tay, đợi Quan ca nhi đi tới, nàng ôm lấy tiểu nam oa đặt tới trên đùi, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt.

Quan ca nhi cười xinh đẹp, ngồi trên đùi tử tử hưởng thụ tử tử ôn nhu, còn không hiểu được gả người chân chính nghĩa là gì.

Buổi chiều sau khi nghỉ trưa, đại thái giám Chiêu Ninh cung tới, nói Thục phi nương nương mời Phó Dung ngày mai tiến cung ngắm hoa.

Thục phi, đó là nàng chuẩn mẹ chồng.

Phó Dung cho rằng có đời trước trải qua, gặp lại những việc thế này nàng sẽ không sợ, nhưng thật sự đối mặt, vẫn là không khống chế được mà khẩn trương.

Có thể hay không, mẹ chồng này cũng không thích nàng?

Kiều thị nhìn ra nữ nhi bất an, buổi tối lại trấn an, còn cố ý để Lan Hương trước đem Đoàn Đoàn mang ra ngoài, lúc này mới ôn nhu nói: "Nùng Nùng đừng sợ, nương cảm thấy trong hoàng cung, quý nhân dù lớn cũng đều là người, làm sự tình gì cũng nói nhân tình. Nghe nói Hoàng Thượng thực sủng nương nương, vậy hân cho vương gia chỉ hôn thì khẳng định cũng sẽ cùng nương nương nhắc qua. Hiện tại ý chỉ xuống dưới, liền thuyết minh nương nương cũng không phản đối có phải hay không?"

"Ta biết, ta, chính là nhịn không được a." Phó Dung kiêu kiêu mà dựa tới trong ngực mẫu thân, ôm lấy người nói lời ngốc nghếch: "Nếu là nương

nường cùng thân nường một dạng thương ta là tốt rồi." Nghĩ tới kiếp trước với quận vương phi nơi đó nhận bao nhiêu ủy khuất, dù đã cách lâu như vậy, cách cả đời, Phó Dung vẫn là nhện không được xốt xa.

Kiều thị sờ sờ tóc đen mềm mượt của nữ nhi, thở dài: "Người lại không phải là người ta mang thai 10 tháng sinh ra, vô duyên vô cớ vì sao muốn thương người? Nùng Nùng người nhớ kỹ, tới trước mặt nường nường ngàn vạn phải thu hồi yếu ớt ở nhà, vương gia có lẽ thích người khả ái làm nũng, các trưởng bối rất ít thích cái này, đều muốn thật đoan trang. Không quen thuộc, chúng ta chỉ cầu không quá đáng, thăm dò tính tình nường nường, sau rồi nhìn xem có hay không khả năng chân chính vui vẻ cùng nàng."

Nữ nhi biết nói năng đỡ người, người trong lòng khen nàng miệng ngọt, nếu không thích, khả năng vì ngại nữ nhi lỗ mãng không ổn trọng.

Phó Dung là thập phần tin cậy mẫu thân, nghiêm túc gật đầu: "Nữ nhi hiểu."

Ngày thứ hai, Phó Dung dậy thật sớm chuẩn bị quần áo.

Tiến cung, quá rêu rao quá mộc mạc đều không tốt, Kiều thị tự mình chọn cho nữ nhi bối tử trang hoa màu hồng điều bằng gấm Tô Châu, phía dưới là váy dài trắng dưới chân thêu Thúy Trúc, kiều mị lại không mất trang nhã. Trên đầu đeo trâm hồ điệp bích tỳ, bên cạnh cắm đóa mẫu đơn xinh xắn tinh tế bằng lụa, khi bước đi thì hồ điệp cánh mỏng nhẹ nhàng rung động, giống như thật sự có bướm tìm hương hoa bay đến đỉnh đầu Phó Dung, lưu luyến quên về.

Người trong viện Chiêu Ninh cung đã đến rồi, Phó Dung từ biệt mẫu thân, dẫn Mai Hương cùng đi.

~

Chiêu Ninh cung, Thục phi đồng dạng rất sớm đã lệnh cho cung nhân chuẩn bị, lúc tuyển phi thì không thấy rõ bộ dáng con dâu, hôm nay xem như là lần đầu tiên gặp mặt.

"Bác, ngài mời Phó tỷ tỷ lại đây, đã nói cùng Tứ ca sao?" Thôi Oản một thân váy xanh nhạt bồi ở bên người Thục phi, tò mò hỏi thăm.

Thục phi lắc đầu, "Chúng ta vụng trộm gặp, không nói cho hần, đỡ cho hần lại chê ta quản chuyện bao đồng." Vừa nói, vừa tưới nước cho chậu cúc đặt cạnh bàn trà. Hoa cúc trắng nõn, cánh hoa tinh tế, là thợ hoa trong cung dày công trồng ra, ở đây đầu hè thời tiết thập phần khác biệt, Thục phi muốn cho con dâu cũng thưởng thức gốc cúc sớm này.

Có giọt nước đọng trên mặt cánh hoa, lung lay sắp rơi, Thôi Oản nhìn chăm chăm vào giọt nước kia, đi theo trêu ghẹo nói: "Tứ ca thật là, có chuyện gì đều giấu ở trong lòng, không nói cho chúng ta, tựa như lần này, nếu không phải là tuyển phi chỉ hôn, ta đều không biết hần thích Phó tỷ tỷ dâu, lần trước ở tướng quân phủ cũng không có nhìn ra."

"Tướng quân phủ?" Thục phi kinh ngạc nhìn nàng.

Thôi Oản cười đem tình hình ngày đó kể lại một lần, "Phó tỷ tỷ kêu Tần nhị ca hỗ trợ, Tần nhị ca khả năng không nghe thấy, cùng Tứ ca rời đi, ca ca ta tiến lên khuyên bảo Ngô thế tử, làm Phó tỷ tỷ khi lên bờ, sợ bóng sợ gió một trận."

Thục phi nghe buồn bực. Nhi tử đã cầu hôn người ta, như thế nào không giúp giải vây a? Không phải trước đó đã biết hần có thể tới gần Phó cô nương sao? Như thế cặp đôi trời định, chẳng lẽ Nhi tử chỉ nhìn trúng điểm Phó cô nương có thể cho hần tới gần, cũng không có thích nàng, bởi vậy đối Phó cô nương không quản không lo?

Nghĩ tới Nhi tử nói tới con dâu thì thần sắc lạnh lùng dừng dừng, Thục phi càng thêm khẳng định suy đoán của mình, âm thầm lắc đầu.

Tiểu tử ngọc quá không hiểu thương hương tiếc ngọc.

Cho dù không thích, đều quyết định cưới về nhà, cũng nên giúp một phen mới đúng.

Nghĩ như vậy, còn chưa nhìn thấy Phó Dung đâu, Thục phi trước có sẵn một tia áy náy. Tính tình nhi tử không có ai so với nàng rõ ràng hơn, nếu hẳn không sửa đổi tính tình, kia lại phiền muộn lại lạnh thối, sau khi kết hôn tương lai con dâu sợ là phải chịu ủy khuất.

"Nường nường, Phó cô nường tới." Tiểu cung nữ bước nhẹ vào trong, giòn tiếng bấm báo.

Thục phi đại hỉ, vội vàng dẫn Thôi Oản đi ra ngoài đón khách, mới đi tới cửa, liền thấy hai tiểu cô nường đứng trong viện, người đi trước thân ảnh màu hồng tinh tế thướt tha, đang quay đầu cùng nha hoàn nói gì đó, nghe được tiếng bước chân các nàng, nàng quay đầu sang, lộ ra một khuôn mặt có thể cho mẫu đơn khắp vườn đều thất sắc.

Thục phi ngừng bước chân lại.

Đầu hè nắng sớm tươi đẹp mà không chói mắt, nàng nhìn tiểu cô nường hướng nàng lộ ra một nụ cười khẽ thoáng mang e lệ, phảng phất như hoa nở.

Một cô nường tốt như vậy, nhi tử thế nhưng còn có thể trơ mắt nhìn nàng bị người khi dễ?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Lòng thích cái đẹp người người đều có, Thục phi cũng không ngoại lệ, thấy con dâu tương lai da thịt như ngọc, bộ dáng như hoa, tựa nhiên như tiên nữ từ cửu thiên dao trì bay xuống, bẽn lẽn ngượng ngùng, mỉm cười ngây thơ lại nhã nhặn, vừa thấy liền thích, ôn nhu kêu: "Mau vào trong phòng, cẩn thận đừng phơi ngoài trời."

Thục phi nhu hòa làm cho Phó Dung kinh ngạc.

Tuyển phi ngày đó nàng chờ ở ngoài lương đình thì xa xa liếc mắt nhìn qua Thục phi, có thể sinh ra Từ Tấn như vậy, Thục phi mỹ mạo không thể nghi ngờ, đoan trang ung dung như Hoàng Hậu, kiêu diễm quyến rũ như Đoan phi. Thục phi chỉ riêng một thân quần áo bình thường không có gì lạ, cùng các nàng ngồi một chỗ, cũng không thua kém nửa phần.

Lúc ấy Phó Dung không dám nhìn nhiều, sau khi vào lương đình càng buông mi thu liễm, bây giờ cách gần hơn, Thục phi vừa mở miệng, phảng phất có gió xuân ôn hòa thổi tới trước mặt, xua tan trong lòng nàng khẩn trương bất an.

Phó Dung bản năng mà cảm thấy, Thục phi hẳn phải là một người rất dễ gần.

Nhưng nàng quả thực là sợ hai chữ "Mẹ chồng", thà rằng cẩn thận là vàng, quy củ hướng Thục phi bái xuống: "Tiểu nữ Phó Dung, gặp qua Thục phi nương nương."

Đây là lễ nghĩa, Thục phi bất đắc dĩ cười cười, đi qua đem người đỡ dậy, nắm tay Phó Dung đi vào trong, "Trời vừa hửng sáng liền đem người gọi vào cung, rất mệt đi? Sau này chúng ta chính là người một nhà, đến ta bên này không cần khách sáo, người nhìn ta cũng không thích làm dáng vẻ nường nường, người liền đem ta làm bá mẫu bình thường nhìn đi."

Đi chưa được mấy bước, phát hiện lòng bàn tay cô nường đỏ mồ hôi, Thục phi âm thầm buồn cười, đến cùng số tuổi nhỏ, lần đầu thấy mẹ chồng nào có không khẩn trương ?

"Ngồi đi ngồi đi, Oản Oản cũng ngồi lại đây." Tự tay dắt theo Phó Dung ngồi tại bên giường, Thục phi tỏ ý bảo Thôi Oản cũng lại ngồi.

Thôi Oản lắc lắc đầu, cố ý ngồi ở bên cửa sổ bên kia : "Bác trước cùng Phó tỷ tỷ trò chuyện đi, chúng ta đã từng gặp nhau, không vội."

Cháu gái từ nhỏ hiểu chuyện, Thục phi không để ý nàng nữa, chăm chú nghiêm túc quan sát Phó Dung, càng nhìn càng thích, "Nghe nói người nữ danh gọi là Nùng Nùng?"

Phó Dung nhìn chính mình như cũ bị chuẩn mẹ chồng nắm tay, có chút ngại ngùng mà giải thích: "Hồi nhỏ mồm miệng không rõ, đem Dung kêu thành Nùng, nường ta vẫn bảo ta như vậy."

"Nùng Nùng tốt, tên này xứng với người, kiều kiều làm cho người ta yêu thích, ta về sau cũng gọi người như vậy." Thục phi lập tức thân mật, lại hỏi Phó Dung gần đây ở nhà bận cái gì, tất cả đều là nói chuyện nhà, chuyện cửa, cung nữ bưng hai đĩa lớn anh đào Phúc Sơn lại, nàng mới buông tay, gọi Phó Dung ăn chút gì giải khát.

Phó Dung cầm một trái, thả vào trong miệng thì lặng lẽ liếc về phía Thục phi.

Thục phi cũng cười nhìn nàng dâu.

Phó Dung mặt nóng nóng, trái tim chân chính buông xuống. Xem ra Thục phi thật sự thích nàng , bằng không người ta đường đường là chủ một cung, không cần giả trang thân thiện, hai người một tôn một ti, cho dù nàng thành Túc vương phi, cũng phải nhìn sắc mặt Thục phi.

Nhưng nàng cũng không thật sự liền đem Thục phi trở thành phu nhân bình thường, bắt đầu lôi kéo làm quen, Thục phi hỏi cái gì nàng liền đáp cái ấy, vốn định đợi hai người không có gì để nói thì lại chủ động làm sinh động bầu không khí, ai ngờ Thục phi vẫn không để loại tình hình xấu hổ đó xuất hiện, cũng không phải tận lực dẫn nàng nói chuyện, liền như vậy dịu dàng nhỏ nhẹ, người thân bình thường.

"Người thấy qua Cảnh Hành sao?" Hàn huyên một hồi, Thục phi nhỏ giọng hỏi, trong mắt thế nhưng có chút hoạt bát.

Cái này, nên trả lời như thế nào?

Phó Dung trong đầu nhanh chóng chuyển mấy vòng, ngượng ngùng buông mi: "Thấy qua hai lần, năm ngoái theo các ca ca đi xem đua thuyền rồng, ngẫu nhiên gặp gỡ vương gia cùng Tần muội muội, năm nay tháng giêng ở tướng quân phủ, cũng đụng phải..."

Thục phi mau chóng thay nhĩ tử giải thích: "Đúng vậy, lần kia Cảnh Hành cũng nói với ta, nói hẳn vốn định thay người giải vây, chỉ là..."

Còn chưa nói hết, bên ngoài một cái tiểu cung nữ cúi đầu đi vào trong: "Nương nương, Túc vương điện hạ đến thăm ngài ."

Phó Dung lập tức đứng lên, trên mặt tất cả đều là khiếp sợ.

Thục phi cũng vô cùng kinh ngạc. Hôn sự đã định ra, bởi vì ngại nàng hặc hỏi, nhĩ tử đã rất lâu không đến bên này thăm nàng, lần trước là bị nàng quán lấy không tha mới đem quan hệ của hẳn cùng Phó Dung nói cho

nàng. Hôm nay đột nhiên lại đây, chẳng lẽ là nghe nói nàng mời Phó Dung tiến cung?

"Nường nường, ta, ta đi ra phía sau tấm bình phong tạm tránh đi một chút, nường nường đừng cho điện hạ biết ta ở chỗ này." Thục phi nghi hoặc thì Phó Dung đỏ mặt mở miệng, ở phía trước Thục phi níu kéo dẫn Mai Hương vội vàng trốn đến phía sau tấm bình phong. Nàng không sợ thấy Từ Tấn, nhưng thân làm một cô nương thủ lễ, hiện tại liền nên làm như vậy.

Tiểu cô nương đã trốn đi, Thục phi tuy rằng muốn gọi nhi tử gặp tức phụ, lại không muốn đem người kéo ra, liền như trước ngồi ở trên giường.

"Tứ ca tới a." Thôi Oản sớm từ bên cửa sổ đứng dậy, cười dịu dàng cùng Từ Tấn chào hỏi.

Từ Tấn vào nhà thì trước mặt nhìn thấy chính là Thôi Oản, gật gật đầu, ánh mắt quét về phía bên trong.

Nhìn đến mẫu thân hân đang ngồi trên giường ăn anh đào đầu.

Từ Tấn bất động thanh sắc liếc mắt nhìn bình phong bên kia, bước nhanh tới phía trước người Thục phi, "Nường gần đây có khỏe không?"

Thục phi ngó nhìn hân, vừa nghĩ tới nhi tử mặc kệ tức phụ bị người khi dễ liền tức hân không thông suốt, thái độ so với bình thường nhạt nhẽo hai phần: "Còn tốt, người ngày hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây ? Công sự đều xử lý xong?"

"Ừm, cuối cùng cũng có thể thoải mái hai ngày." Từ Tấn chính mình cầm quả anh đào ăn, ăn xong một quả khó được cười cười: "Nường, vừa vào thì ta nhìn thất trong vườn đình hương nở rất đẹp, nhi tử bồi ngài ra ngoài đi dạo? Đừng luôn ở trong phòng buồn bực."

Đổi một ngày khác Thục phi khẳng định sẽ đáp ứng, hôm nay tuyệt đối không có khả năng, thở dài: "Sắp đến đoan ngo , bên ngoài ánh nắng chói chang, liền tại trong phòng ngồi đi." Nhi tử nàng bộ dạng tốt, để con dâu ở phía sau tấm bình phong nhìn thêm một chút, hảo cảm càng nhiều, có lẽ sẽ quên chuyện ngày đó bên hồ.

Từ Tấn cũng không cưỡng cầu.

Thôi Oản bước nhẹ tới gần, ở bên cạnh Thục phi dừng lại, ngẩng đầu trêu ghẹo Từ Tấn: "Tứ ca nhanh đón dâu, nhưng người còn chưa nói cho chúng ta biết người là khi nào nhìn trúng Phó tử tử a?"

Lời này Thục phi thích nghe, chờ mong mà nhìn chăm chăm vào nhi tử.

Từ Tấn trong tay nắm một quả anh đào đỏ thắm thương thức, thấp giọng nói: "Ai nói ta thích nàng? Phụ hoàng đem nàng chỉ cho ta, ta chỉ có thể nhận."

Một bộ ngữ khí miễn cưỡng.

"Tứ ca nói gì vậy?" Thôi Oản nghi hoặc mà nhú mày, "Không phải Tứ ca chủ động cầu tứ hôn?"

Thục phi vừa muốn ám chỉ với nhi tử Phó Dung đang ở chỗ này, Từ Tấn trước cho nàng một ánh mắt, lại phủ nhận: "Ở kinh thành, cô nương mỹ mạo nhiều không đếm hết, ta nhìn nàng cũng không có gì đặc biệt, ta chưa bao giờ cầu phụ hoàng. Về phần phụ hoàng vì sao đem nàng chỉ cho ta, nương có hay không nghe phụ hoàng nhắc tới?"

Thôi Oản khiếp sợ, đi theo hơi hơi cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì.

Thục phi sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tứ hôn về sau, nhi tử từng cùng nàng nói rõ, hẳn không hi vọng sự tình chủ động cầu hôn truyền ra ngoài, khiến cho người khác hoài nghi. Thục phi không hiểu rõ, truyền ra ngoài người khác có thể hoài nghi cái gì? Phó Dung đẹp như vậy, nhi tử vừa gặp đã thương hoàn toàn giải thích a, vô duyên vô cớ ai sẽ đoán được kỳ thật là bởi vì nhi tử chỉ có thể chạm vào Phó gia Tam cô nương? Nghĩ tới nghĩ lui, liệu định nhi tử da mặt mỏng, không muốn có loại đồn đãi hồng phấn (sến súa) này.

Không truyền liền không truyền, cũng không phải việc gì quan trọng, nhưng hiện tại con dâu ở trong phòng đây, nghe thấy vị hôn phu nói như vậy, có thể không khổ sở?

"Là ta cầu Hoàng Thượng đem Nùng Nùng chỉ cho người."

Nhịn xuống một bụng lửa giận sôi trào, Thục phi lạnh mặt nói: "Nùng Nùng tư sắc xuất chúng, người cũng nhu thuận, ngày đó ta nhìn nàng, vừa nhìn thấy liền thích, sau đó cố ý cầu phụ hoàng người. Cảnh Hành, nương chỉ nói một lần, Nùng Nùng là con dâu ta tự mình tuyển, trước mắt người cùng nàng ở chung không nhiều, có thể không thích nàng, một khi nàng qua cửa, người nếu là dám cùng Nùng Nùng bày ra gương mặt thối này, đó chính là cho ta thối mặt, về sau đừng có đến Chiêu Ninh cung nhìn ta!"

Nhi tử thân thể dị thường, quan hệ tới cưới vợ sinh con, vẫn luôn là tâm bệnh của nàng, thật vất vả gặp được cứu tinh, vẫn là như thế quốc sắc thiên hương, hẳn thế nhưng một chút cũng không quý trọng! Nhi tử niên thiếu không hiểu chuyện, Thục phi lại không nguyện nhìn vợ chồng son hợp mặt cách lòng. Sau này kết hôn, cô nương da mặt mỏng, con dâu có tâm sự cũng không dám mở miệng cùng nàng, nàng chỉ có thể khuyên nhi tử săn sóc chút.

"Bác đừng nóng giận, Tứ ca thuận miệng nói một chút thôi, Phó tỷ tỷ tốt như vậy, hẳn sao lại có thể không thích?" Thôi Oản nắm lấy tay Thục phi, nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng, lại cầu xin mà nhìn về phía Từ Tấn, "Tứ ca

người liền dừng nói lời trái lương tâm, đem bác tức đến thế này, việc vui yên lành, người..."

"Nương yên tâm, nếu là người người nhìn trúng, nhi tử sẽ hảo hảo cùng nàng qua ngày." Từ Tấn đứng dậy cáo từ, "Phía trước còn có việc, nhi tử ngày khác lại đến gặp ngài."

Thục phi quay đầu.

Từ Tấn quay người rời đi, đi hai bước rồi phát giác Thôi Oản muốn đưa tiễn, cũng không quay đầu lại nói: "Biểu muội đừng bước."

Thôi Oản đành phải dừng lại, nhìn bình phong, khó xử gọi Thục phi: "Bác, đây..."

Thục phi khoát khoát tay: "Người ra ngoài trước đi, ta cùng Phó tử tỷ tỷ người nói riêng vài câu."

Thôi Oản lo lắng hốt hoảng mà đi ra ngoài.

Không cần Thục phi mời, Phó Dung liền cùng Mai Hương từ phía sau tấm bình phong đi ra, Mai Hương thức thời mà đi ra ngoài, Phó Dung thì đi tới bên người Thục phi, cúi đầu nhận lỗi: "Nương nương đừng giận vương gia, như ngài đã nói, vương gia cùng ta chưa từng gặp nhiều, không dễ tâm là rất bình thường a. Có thể được nương nương ưu ái, Nùng Nùng đã rất thoả mãn, nếu là bởi vì ta hại ngài cùng vương gia tức giận, ta sẽ ăn ngủ không yên."

Nàng mặt mày bình tĩnh, gương mặt thanh tú trong trắng lộ hồng, nhu thuận, cũng không phải miễn cưỡng cười vui.

Như vậy khéo hiểu lòng người, Thục phi càng thích, kéo tay Phó Dung lên thở dài: "Cánh Hành từ nhỏ đã như vậy, trong lòng có thích, cũng không chịu dễ dàng nói ra miệng. Nùng Nùng đừng coi lời của hần là thật,

hắn nếu thật không thích người, tuyệt đối sẽ không đáp ứng mỗi hôn sự này, tựa như Thất thúc hắn, hai người kém nhau một tuổi, đều là thà thiếu không ầu."

Phó Dung đỏ mặt gật đầu: "Đa tạ nương nương nhắc nhở, ta hiểu được."

Nàng tin tưởng Từ Tấn vừa mới nói ra toàn bộ là từ gan ruột, hắn như vậy lãnh đạm đối với nàng, tuyệt đối sẽ không chủ động cầu hôn nữa, nhưng nàng cũng đồng ý Thục phi đã nói, Từ Tấn quả thật là thà thiếu không ầu, đời trước hắn tới chết cũng chỉ có nàng một người thiếp thất, không phải ánh mắt quá cao là gì? Mĩ nhân dung mạo, tầm thường quả thật khó vào mắt hắn đi?

Cho nên Từ Tấn sẽ không chủ động cầu hôn, người khác đem nàng tặng cho hắn thì hắn cũng sẽ không cự tuyệt.

Hắn cam lòng cự tuyệt bỏ được sao?

Nam nhân ở bên trong màn giường tham lam vô sỉ, đòi hỏi vô độ, Phó Dung nhớ rõ ràng rành mạch. Chính vì vậy, nàng chưa bao giờ lo lắng chính mình sẽ không thu phục được Từ Tấn, Từ Tấn còn chịu thấy nàng, nàng sẽ không sợ hắn không muốn. Huống chi có Thục phi che chở như thế, Phó Dung không còn lo lắng buồn phiền, có thể thanh thản ổn định ứng phó Từ Tấn một người.

Hôm nay hắn để Mai Hương thấy nàng bất công bị hắn tổn thương, ngày khác Phó Dung cũng sẽ làm cho bọn nha hoàn cười hắn trời sinh mặt dày.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Từ Tấn rời đi rồi, Phó Dung lại bồi Thực phi hàn huyên một lúc, mắt thấy mặt trời càng ngày càng cao, nàng uyển chuyển chào từ giả.

Thực phi lưu nàng ở Chiêu Ninh cung dùng cơm.

Phó Dung áy náy nói: "Nường nường ưu ái, ta cũng muốn lưu lại bồi ngài, chỉ là hôm nay ta lần đầu tiên đến gặp nường nường, gia mẫu so với ta còn lo lắng hơn, ta nghĩ sớm một chút trở về nói cho nàng biết nường nường người tốt cỡ nào, miễn cho nàng ở trong nhà suy nghĩ miên man, sợ ta không hiểu quy củ chộc nường nường mất hứng."

Quả thật là đạo lý này, Thực phi liền tự mình đưa Phó Dung đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Hôm nay để người trở về, lần sau nói cái gì cũng phải lưu lại. Đúng rồi, đoan ngọc Hoàng Thượng muốn làm đấu thuyền rồng lớn, Cảnh Hành bọn họ vài vị vương gia cũng muốn lên thuyền tỷ thí, đến lúc đó ta phái người đi đón người, chúng ta cùng nhau xem. Lần trước Cảnh Hành kém Khang vương một bậc, năm nay có người cố động cho hắn, nói không chừng liền thắng đây."

Phó Dung cúi đầu giả xấu hổ: "Ngài lại như vậy nói..."

Thực phi cùng Thôi Oản cùng nhau cười nàng.

Nhìn hai chủ tớ theo cung nữ đi xa, Thực phi hướng Thôi Oản cảm khái nói: "Tứ ca người có phúc khí, Nùng Nùng là cô nường tốt cỡ nào a."

Thôi Oản cười nói: "Đúng vậy, ta cũng thích Phó tử tử, chính là Tứ ca hần... Cũng không biết có phải là lời thật lòng."

Thục phi nhú nhú mày, quyết định ngày khác gọi nhi tử lại đây lại thật tốt lắm nhai nhai.

Bên kia Phó Dung lên xe ngựa, nhẹ giọng phân phó Mai Hương: "Hôm nay coi như vương gia không đến, trở về phu nhân hỏi tới, người đừng hờ miệng."

Mai Hương hiểu được, ngược lại trấn an nàng: "Cô nương cũng đừng để trong lòng, vương gia cùng cô nương không quen, đợi cô nương vào phủ, vương gia khẳng định sẽ thích cô nương."

Nàng cùng cô nương ra ngoài cơ hội không nhiều, hôm nay phía trước, nàng chưa từng thấy Túc vương. Vừa mới ở phía sau tấm bình phong nhìn thấy Túc vương, không khỏi mà thay cô nương cao hứng, ai ngờ Túc vương bộ dạng tốt, lại một lời nói ra như vậy. Mai Hương thật sự thay cô nương nhà mình ủy khuất, nhưng nàng không thể thêm mắm dặm muối, miễn cho cô nương đối với vương gia oán khí càng sâu, sau khi kết hôn giận dữ.

Đó là vương gia a, đối mặt với vương gia, cô nương cũng không thể tùy tiện bày ra tiểu tính tình.

Phó Dung cười cười, dựa vào thành xe, quạt tròn nhẹ lay động, nhắm mắt dưỡng thần.

Trở lại Hầu phủ, xuống xe liền thấy Tổng ma ma bên cạnh lão thái thái chờ ở trước cửa, nhìn thấy các nàng trên mặt lập tức vẽ mặt ra một đồng nếp nhăn: "Tam cô nương đã trở lại rồi, lão thái thái mong mãi, mau theo lão nô đi thôi, phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân đều tại Ngũ Phúc đường đợi tin tức đâu, chỉ sợ cô nương ở trong cung chán kinh."

"Đã để ma ma chờ lâu." Mặt trời đã cao, Phó Dung đang đưa cây quạt đi về phía trước, Mai Hương bung dù theo tại bên cạnh nàng. Vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, trước mặt gặp hai bà cụ đứng ở nhuyện kiệu bên cạnh chờ, Phó Dung kinh ngạc quay đầu: "Ma ma thật là săn sóc, biết ta mệt rồi."

Tổng ma ma cười nói: "Chăm sóc cô nương, lão thái thái sớm đã định, cố ý dặn dò lão nô chuẩn bị."

"Vẫn là lão thái thái đau lòng chúng ta." Phó Dung gật gật đầu, quay người thì ánh mắt thận trọng quét qua nhuyện kiệu, lão thái thái có lẽ sẽ không ngu ngốc động tay chân ở loại chuyện này, nhưng Phó Dung vẫn nghĩ kiểm tra một chút, miễn cho ngòi lên đó đột nhiên rớt xuống, ngộ nhờ bị thương mặt thì làm thế nào đây?

Thoạt nhìn dường như không có vấn đề, Phó Dung thông dong ngòi lên, nghiêng đầu tiếp đón Tổng ma ma: "Mai Hương bung dù, ma ma lại đây chờ ta đi? Trời nóng, vừa mới ngòi một đường xe ngựa, ta có chút choáng đầu."

Tổng ma ma ngây ngẩn, hiểu được Phó Dung sầu lo.

Thật là, lòng tốt lại xem là lòng lang dạ thú, giống như nương nàng không biết phân biệt.

Người lại cười ha hả tiến đến, tự mình nâng một bên tay vịn nhuyện kiệu.

Một đường nhẹ nhàng tới Ngũ Phúc đường phía trước.

Phó Dung cố nén nắng nóng mỗi mệt, giữ vững tinh thần vào gian ngoài.

Lão thái thái ngòi tại trường tháp trải chiếu trúc, ba con dâu theo thứ tự ngòi phía bên trái, Thẩm Tình Phó Bảo bốn tiểu cô nương ngòi đối diện.

"Như thế nào hiện tại mới trở về a, không phải là ở trong cung gặp chuyện không may chứ" Lão thái thái tìm tòi nghiên cứu mà quan sát thần sắc Phó Dung.

Các cô nương bên kia lưu lại ghế của Phó Dung, Phó Dung đi qua ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì đi lại đồ bưng, khẽ mỉm cười, không cần giả vờ nhìn cũng có hai phần bộ dáng ngượng ngùng: "Hồi lão thái thái, ta ở trong cung rất tốt, nương nương ôn nhu thân thiết, nói nhiều vài câu, còn lưu ta ở trong cung dùng cơm. Ta sợ lão thái thái nhớ thương, khéo léo từ chối, trên đường cố ý phân phó xe phu đi nhanh một chút, không nghĩ vẫn là muộn rồi."

Lão thái thái kéo kéo khóe miệng.

Kiều thị đau lòng nói: "Đừng vội nói chuyện, trước uống ngụm trà đi, nhìn người đầu đầy mồ hôi."

"Ta châm trà cho Tam tỷ tỷ." Phó Bảo đứng lên, tự mình rót trà bưng cho Phó Dung.

Phó Dung tò mò nhìn nàng, ý chỉ tứ hôn xuống một tháng này Phó Bảo đều không có tìm nàng, ngày hôm nay tại sao lại thân thiện lên?

Nàng ánh mắt trong vắt, Phó Bảo chợt dạ, muốn giải thích, hai bên đều toàn là người, liền cầu xin mà kéo kéo tay áo Phó Dung.

Tiểu nha đầu suy nghĩ trong lòng đều viết ở trên mặt, Phó Dung cười sáng giọng: "Người kéo ta tay áo làm cái gì? Nước trà đổ làm thế nào đây?"

Nụ cười này, như gió xuân làm tan băng, Phó Bảo không hiểu liền yên tâm, ngoan ngoãn ngồi yên.

Phó Dung đem bát trà đưa tới bên miệng, giả trang mấp máy, một chút cũng không uống.

Ngã một lần khôn hơn một chút, hiện tại ra ngoài làm khách, trừ phi triệt để yên tâm, Phó Dung không nghĩ lại dùng nước trà điểm tâm này nọ.

Nhìn nàng buông bát trà xuống, lão thái thái lại hỏi: "Nương nương đều nói với người cái gì? Người lần đầu tiên một mình tiến cung thấy quý nhân, ta cùng nương người các nàng đều không yên tâm, người nói ra nghe thử xem, ngộ nhỡ có cái gì không thích hợp, chúng ta chỉ ra, lần sau người chú ý chút."

Phó Dung nhìn về phía 3 vị trưởng bối đối diện.

Lâm thị mặt mang tươi cười, nhìn kỹ phía dưới có chút bất đắc dĩ, mẫu thân nhà mình cũng là tò mò, nhưng đó hoàn toàn là xuất phát từ quan tâm, Tam phu nhân chính là mặt không biểu cảm, đạm nhạt bình tĩnh, cùng bình thường một dạng không hỏi thế sự.

Phó Dung liền có thể nói chậm rãi.

"Nương nương mời người đi xem đấu thuyền rồng?" Nghe được, lão thái thái rất cuộc tinh thần tỉnh táo, ngó nhìn Thẩm Tình, cười ha hả khen nói: "Được a, được a, Nùng Nùng chúng ta chính là được người yêu thích, lần đầu tiên gặp đã được Thục phi nương nương ưu ái. Khó gặp được loại đại nhiệt nháo này, Nùng Nùng đem muội muội các người cũng qua đó mở mang tầm mắt đi, các người tiểu cô nương cùng một chỗ đi lại cũng có bạn."

Phó Bảo vài tiểu nha đầu có đi hay không không sao cả, nàng muốn để cho cháu ngoại nữ trải đời, được quý nhân trong cung khen ngợi đôi lời, truyền ra ngoài cũng là vinh quang. Như vậy tương lai cháu ngoại nữ gả cho Phó Hựu, người ngoài sẽ nói hai người toàn cặp đôi trời định, tài mạo song, mà không phải nói nàng chỉ nghĩ chiều cổ cháu ngoại nữ.

Lâm thị nhú mày. Thục phi rõ ràng chỉ muốn mời một mình Phó Dung, nữ nhi mình theo sau, người khác sẽ nghĩ sao?

Nàng không nguyện khiến cho nữ nhi biết rõ loại náo nhiệt này, lại cũng không dám ngoài sáng phá lão thái thái.

Tam phu nhân như cũ không nói một lời.

Kiều thị thay nữ nhi giải vây, cố ý phụ họa lão thái thái nói: "Đúng vậy Nùng Nùng, nương nương có hay không bảo người mang theo vài muội muội?"

Phó Dung úp úp mở mở: "Cái này, nương nương chỉ nói phái người tới tiếp ta, không có... Nếu không thời điểm xe ngựa tới, các muội muội cùng nhau đi lên?"

"Không cần." Lâm thị cười mở miệng: "Chúng ta ra ngoài làm khách, nào có thời điểm không mời tự đi? Nùng Nùng không cần nhớ thương mấy muội muội, nhà chúng ta cũng thuê thuyền hoa, đến lúc đó bá mẫu tự mình mang các nàng, đi xem náo nhiệt không thể thiếu các nàng."

Vừa nói xong, liền cảm giác lão thái thái hung hăng liếc mắt một cái trừng nàng.

Lâm thị hơi mím môi, giả bộ không biết. Lão thái thái vốn không thích nàng, trừng mắt nhìn nhiều cũng không có gì, dù sao nàng sẽ không làm loại chuyện mất mặt chuyện kia, trượng phu có biết cũng sẽ đứng ở phía nàng như thường.

Nàng đem lời lão thái thái nói phá hỏng, lão thái thái trong lòng tức giận, phất tay đuổi người.

Thẩm Tình ra tiễn khách, bước đi mấy bước phía sau ôn nhu cùng Phó Dung nói cảm ơn: "Tam tỷ tỷ mọi chuyện đều nghĩ tới chúng ta, là phúc khí của chúng ta, chỉ là lần này Tam tỷ tỷ vẫn là an tâm bồi nương nương đi, chúng ta cùng đại cữu mẫu cùng nhau đi xem náo nhiệt, đều là người trong nhà, chơi càng tự tại đâu."

Liếc mắt âm thầm lưu ý Lâm thị.

Lâm thị cúi đầu nói chuyện với Phó Bảo.

Thăm Tình căn cứ môi.

Phó Dung không muốn bồi nàng diễn trò, cười cười có lệ: "Muội muội mau trở về đi thôi, lão thái thái bên người làm sao cách xa được người?"

Thăm Tình gật gật đầu, hướng 3 mợ cáo từ, đi trở về.

Tam phu nhân dẫn Phó Mật về Tây viện, Lâm thị cùng Kiều thị chào hỏi xong cũng muốn đi, Phó Bảo lại chạy đến bên người Phó Dung, kéo nàng hướng phía trước chạy nhanh vài bước, nhỏ giọng bồi tội: "Tam tỷ tỷ đừng trách ta, ta, thời gian trước có chút khó chịu, liền không đi tìm người chơi. Kỳ thật người có thể gả cho vương gia làm vương phi, ta thật sự mừng thay cho người, thật sự."

Phó Bảo thích Phó Dung, Phó Dung có nhân duyên tốt, nàng sao có thể mất hứng?

Chỉ là nghĩ tới thân tỷ tỷ làm trắc phi cho Thái Tử, sẽ luôn có điểm khó chịu. Trước kia trong nhà không có ai để so sánh, tỷ tỷ về nhà thì cũng luôn nói Thái Tử đối với nàng tốt chừng nào, Phó Bảo liền cảm thấy tỷ tỷ gả cũng không tệ lắm, Thái Tử trắc phi a, tương lai Thái Tử đăng cơ làm Hoàng Thượng, tỷ tỷ ít nhất là chủ một cung, bao nhiêu nữ nhân cầu còn không được. Nhưng giờ đây, Phó Dung thành Túc vương phi, Phó Bảo vì Phó Dung vui mừng đồng thời nhin không được thay tỷ tỷ ủy khuất, đã có Phó gia nữ nhi đủ tư cách làm vương phi, Thái Tử vì sao không cưới tỷ tỷ nàng làm Thái Tử phi? Tỷ tỷ tốt như vậy, bộ dáng tính tình đều không thua Thái Tử phi ...

Một chút ủy khuất, trong mắt liền chuyển lệ.

Phó Dung cũng có thân tử tử, cho nên lý giải phức tạp trong lòng Phó Bảo, nắm lấy tay nàng nói: "A Bảo đừng khóc, ta đều hiểu, người còn chịu vì ta cao hứng, ta thấy thỏa mãn rồi. Có một số việc, cô nương gia chúng ta bất lực, chỉ có thể mọi chuyện nhìn về phía trước, cố gắng đem cuộc sống trải qua cho tốt."

"Ừm, ta biết, tử tử cũng nói với ta như vậy." Phó Bảo nước mắt đến nhanh đi cũng nhanh, đại khái là ngưỡng ngừng, nói với Phó Dung tâm sự xong liền chạy.

Kiều thị tò mò hỏi nữ nhi: "Các người lặng lẽ lắm bẩm gì đâu?"

Phó Dung cười không nói.

Kiều thị điểm điểm đầu nàng, lại hỏi thăm tình hình nữ nhi ở trong cung.

~

Vào tháng 5, trời thật sự nóng lên.

Chính mình ở trong phòng thì Phó Dung liền mặc quần áo mát mẻ, lười biếng tựa vào trên giường, voan mỏng che một đôi đùi đẹp thon dài ẩn ẩn như hiện.

Mai Hương bưng chè xanh vừa cắt sẵn đi vào trong, cất kỹ đĩa trái cây, nghi hoặc mà ngồi ở bên giường ghế thêu, nhìn chăm chăm vào sợi tơ ngũ sắc trong tay Phó Dung hỏi: "Cô nương đây Trường Mệnh này là cho ai đeo?"

Năm ngoái qua đoàn ngộ, cô nương chỉ làm dây Trường Mệnh cho tiểu thiếu gia cùng Lục cô nương, năm nay đều đã đưa ra, chính nàng cũng đã sớm đeo vào cổ tay, hiện tại tại sao lại kết nữa, vẫn là như vậy dùng những hạt châu tốt nhất lão gia phu nhân đưa nhiều năm? Hồng Ngọc như lửa, Bạch Ngọc tựa băng...

"Ta tết cho chính mình đeo, dù sao nhàn rồi cũng không có việc gì làm." Phó Dung mí mắt cũng không nâng, trong tay tiếp tục động tác, cầm nghiêng nghiêng hướng Mai Hương bên kia: "Đút ta một mảnh, có chút khát."

Mai Hương bật cười, dùng thẻ trúc đâm vào một mảnh nhỏ đưa tới bên miệng Phó Dung.

Phó Dung há mồm tiếp, môi đỏ no đủ kiều diễm.

Mai Hương không hiểu sao mặt nóng lên, chẳng biết tại sao nghĩ tới ngày đó Túc vương ngôn ngữ lạnh lùng, lại nhìn xem môi cô nương bị chèn xanh thẫm ướt càng thêm mê người, trong lòng một trận đặc ý. Cô nương nhà mình đẹp như vậy, nàng ở trước mặt hầu hạ nhiều năm còn không làm được có mắt không trông, Túc vương một người nam nhân thấy, có thể không động tâm?

Liên tục hầu hạ Phó Dung dùng hai miếng, Mai Hương lui ra ngoài.

Phó Dung tiếp tục xâu chuỗi ngọc, xâu tốt lắm, nàng đem dây Trường Mệnh đeo vào cổ tay, ngẩng đầu quan sát.

Ánh nắng chiếu không tới tháp dài, mấy phần tán quang lại cũng làm ngũ sắc ngọc châu sáng quang lưu chuyển, cùng cổ tay cô nương trắng nõn càng thêm đẹp.

Phó Dung lòng sinh tiếc nuối.

Đây là năm hạt châu tốt nhất nàng thu thập từ nhỏ đến lớn a, thật không muốn đưa hẳn.

Bất quá nghĩ tới tương lai còn có thể đem hộp ngũ sắc trên châu kia của Từ Tấn đổi trở về, Phó Dung liền không để tâm.

Mùng năm ngày này, trời còn chưa sáng hẳn, Chiêu Ninh cung phái xe ngựa tới trước cửa Cảnh Dương Hầu phủ.

Tiểu cung nữ cùng xe tới đây cười nói với Phó Dung: "Cô nương, Hoàng Thượng cùng vài vị nương nương đã tới ngoài thành, nương nương đau lòng cô nương, không cho cô nương khởi hành sớm, bằng không chỉ riêng đợi nghi thức thị vệ phía trước ra khỏi thành đều phải đến một hai canh giờ đâu, hiện tại cổng thành không bị chặn, cô nương trực tiếp tới bờ sông là có thể cùng nương nương tụ hợp."

"Nương nương thật tốt." Phần này sắc sảo, so với châu báu trên quý cái gì còn làm Phó Dung ấm lòng hơn.

Tiểu cung nữ gật đầu, dọc theo đường đi nói với Phó Dung chuyện Thực phi tốt rất nhiều.

Chậm rãi, phía trước có tiếng người ồn ào truyền tới.

Không cần nhìn cũng biết, Định Hà ngay tại phía trước, trung gian xe ngựa lại dừng một lần, thị vệ kiểm tra lệnh bài sau đó mới cho đi.

"Cô nương, xuống xe đi."

Tiểu cung nữ đi xuống trước, cùng Mai Hương cùng nhau đứng ở trước xe đón nàng.

Phó Dung chính chính đội mũ che, chậm rãi xuống xe.

Trên bờ Định Hà, từng chiếc từng chiếc thuyền hoa song song neo đỗ, khí thế tráng lệ, nguy nga.

Tiểu cung nữ ở phía trước dẫn đường, Phó Dung tùy ý quan sát những thuyền hoa kia, nhìn mãi nhìn mãi, ánh mắt đọng lại.

Ở giữa chiếc thuyền hoa khí phái nhất đương nhiên là Gia Hòa để cùng Hoàng Hậu, tả hữu hai bên các có một chiếc hơi nhỏ chút , Hứa gia liền đứng ở bên trái trong chiếc thuyền hoa kia, gió sông thổi phất lên y bào hần, hần lù lù không động, như người thủ vệ trên thuyền.

Không cần nói, Từ Tấn khẳng định cũng ở trên thuyền.

Phó Dung lặng lẽ chuyển chuyển dây Trường Mệnh trên cổ tay.

Nàng dường như, có bốn tháng không cùng Từ Tấn đối mặt đi?

"Cô nương chậm một chút đi." Lên thuyền, tới cầu thang thông về phía nhà các 2 tầng phía trước, tiểu cung nữ quay người, nhẹ giọng dặn dò.

Phó Dung gật đầu, lấy xuống mũ che đưa cho Mai Hương, giơ tay sửa sang tóc mai, từng bước từng bước bước lên.

Bậc thềm gỗ, bước chân lại nhẹ cũng sẽ phát ra âm thanh, một tiếng một tiếng, không vội không chậm.

Thục phi cười nhìn về phía nhi tử ngồi ở một bên.

Từ Tấn nghiêng đầu, đứng quan sát mặt nước từ xa, phảng phất đối mặt với vị hôn thê sắp lên tới nơi, không hề có hứng thú.

"Thấy qua nương nương, lại để cho ngài phí tâm."

Có thân ảnh quần trắng đi tới bên cạnh, có thanh âm quen thuộc kiều nhuyễn truyền vào trong tai.

Từ Tấn tim đập trật một nhịp.

Ma xui quỷ khiến, nghĩ tới cá chua ngọt.

Năm ngoái trên tầng thượng Thanh Phong các, trong miệng nàng nếm qua, chua ngọt mùi vị.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Phó Dung hôm nay mặc bối tử trang hoa màu liễu xanh, phía dưới một bộ quần trắng trang nhã, thướt tha từ đầu cầu thang đi tới, như là một luồng gió mát trong mùa hè, khiến người nhìn vui vẻ thoải mái.

Thôi Oản, Tần Vân Ngọc hai tỷ muội sóng vai ngồi phía dưới bên tay phải Thục phi, thấy nàng đi lên, cùng nhau đứng dậy, cười gọi "Phó tỷ tỷ" .

Phó Dung gương mặt thanh tú ửng đỏ, gật gật đầu, cúi đầu hướng Thục phi hành lễ, lông mi thật dài khẽ rung động, không dám nhìn phía bên trái Thục phi.

Thục phi yêu hoa, hiện giờ có được con dâu như hoa như ngọc, người cũng ôn nhu nhu thuận, đó là thích từ trong tư tưởng, đợi Phó Dung đứng thẳng lên, nàng chỉ vào nhi tử vẫn như cũ quay đầu nhìn song, hướng Phó Dung giải thích: "Cảnh Hành bọn họ đợi lát nữa mới đi qua tỷ thí đấu, liền trước hết đến bên này ngồi một chút, sắp thành người trong nhà, Nùng Nùng đừng câu thúc."

Phó Dung đầu rũ thấp thêm một phần, quay người hướng Từ Tấn hành lễ: "Gặp qua vương gia."

Từ Tấn rút cuộc đem tầm mắt từ ngoài cửa sổ dời trở về, nhìn về phía vị hôn thê của mình, mặt không biểu cảm, giống như quan sát người xa lạ.

Tiểu cô nương mười lăm tuổi đứng cách vài bước chân, gió sông bên ngoài thổi tới, nàng váy dài một bên lướt nhẹ, lộ ra một đôi giày thêu màu hồng, mặt trên đính một đóa mẫu đơn nhỏ hồng hồng, mũi giày hơi hếch

lên, hoạt bát hoạt bát. Quần trắng phía trên, hai tay nàng tự nhiên rũ xuống, ngón giữa tay phải đeo nhẫn màu phỉ thúy, mười ngón tinh tế trắng nõn, ống tay áo có thêu tuyến lộ ra, Từ Tấn ánh mắt ở đó dừng lại chốc lát, tiếp tục hướng lên trên, liên tiếp đảo qua cái cổ tuyết trắng ónh nhuận, khuôn mặt đẹp trong trắng lộ hồng ...

So với hồi tháng giêng, vóc dáng cao hơn, người dường như nở nang thêm chút.

Vừa nhìn liền biết, nàng những ngày này cho dù không có vì giả cho hăn mà tâm hoa nở phóng, cũng chưa từng bởi vì bỏ lỡ người nợ mà cơ thể nước không màng.

Chẳng quá là nữ nhân thức thời thôi.

Từ Tấn đứng lên, hướng Thục phi nói: "Nương, ta đi ra ngoài nhìn xem."

"Ngồi xuống, bên ngoài có gì đáng xem." Thục phi ngẩng đầu trừng hăn, mắt mang uy hiếp.

Bên kia Tần Vân Ngọc ồn ào nói: "Đúng vậy, đúng vậy, Tứ ca gặp cái gì a, Phó tử tử vừa đến người liền đi, chứ không phải là then thùng?"

Từ Tấn bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, lại ngồi xuống.

Thục phi lưu lại vị trí bên người cho Phó Dung, lúc này vẫy tay tỏ ý bảo Phó Dung ngồi lại đây, nắm tay nàng hỏi: "Dùng điểm tâm chưa?"

Nàng ngôn ngữ thân thiết, Phó Dung thả lỏng không ít, cười nói: "Đã dùng qua. Trên đường nghe nói nương nương rất sớm đã khởi hành, ta trong lòng băn khoăn, làm sao có thể nương nương dậy từ hừng sáng, ta lại ở nhà ngủ nướng? Tiến vào nhìn đến ngài, mới biết được các nàng lừa ta đâu, nương nương mặt mày rạng rỡ, rõ ràng là ngủ no mới dậy."

Thục phi cùng Phó Dung không quen, lần trước Phó Dung tiến cung lại có chút câu nệ, bởi vậy Thục phi cũng không tính hiểu biết tính tình Phó Dung, mới bắt đầu còn làm Phó Dung thật sự bần khoản, Phó Dung vừa nói xong, nàng mới phản ứng lại, tiểu cô nương là khen nàng khí sắc tốt đâu, nhất thời bật cười, nghiêng đầu nhìn Từ Tấn: "Nghe thấy không, Nùng Nùng miệng này thật là ngọt, so với hai muội muội người còn có thể dễ người."

Miệng ngọt...

Từ Tấn kìm lòng không được lại nhìn về phía Phó Dung.

Vừa vặn Phó Dung cũng lặng lẽ liếc về phía hắn, ánh mắt đọng tới, Phó Dung như bị con thỏ kinh hãi lập tức rũ xuống rèm mắt, môi đỏ nhấp nhẹ, giống Quan ca nhi làm sai chuyện thì không dám nhìn thẳng mẫu thân, bộ dáng chột dạ sợ hãi bị mắng.

Từ Tấn chuyển mắt đi.

Nàng quả thật nên sợ hãi, trước đó đã mắng hắn có thù tất báo, hiện giờ lại phải về bên cạnh hắn, nàng khẳng định sợ hắn vắng vẻ nàng đi?

Nhưng nàng vô luận như thế nào đều không tưởng được, hắn chân chính không vui nàng điều gì.

Thục phi đem hai người biểu hiện nhìn ở trong mắt, càng thêm cảm thấy nhi tử không thông suốt, liếc mắt trừng Từ Tấn một cái, quay lại nói chuyện với Phó Dung.

Trò chuyện mãi một lúc, dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng bước chân gấp gấp bịch bịch bịch, rất nhanh một thiếu niên lang mặc hoa phục chạy tới: "Tứ ca, tỷ thí sắp sửa bắt đầu, người thế nào vẫn còn ở ngồi bên này? Nhanh lên thuyền rồng chuẩn bị đi, Nhị ca nói người sợ chiến đâu!

Lên đến nơi, mới phát hiện trong nhĩ các có thêm cô nương, Từ Hạo hai mắt bình tĩnh nhìn, nhận ra được, đó là Tứ tẩu tương lai của hắn.

Hắn sờ sờ đầu, xấu hổ cười, "Tứ tẩu tới a."

Hắn như thế xưng hô, Phó Dung vội vàng cúi đầu.

Thục phi giả trang tức giận mà oán trách nhi tử: "Đừng không biết lớn nhỏ, muốn gọi Tứ tẩu mấy ngày nữa hãy gọi."

Từ Hạo hướng huynh trưởng nháy nháy mắt.

Từ Tấn không chút lưu tình, lại đứng lên, "Nương, tỷ thí sắp đến, ta cùng Lục đệ đi trước."

"Từ từ" Thục phi gọi 2 người con trai lại, hướng cung nữ hầu hạ bên người nháy mắt, cười theo nói: "Nghe thuyền hoa khác đều đánh cược thắng thua, đến, chúng ta cũng làm một mâm, phần đặt cược của ta đều chuẩn bị xong hết rồi." Nói xong, đem Nam Hải trân châu cõ quả trứng gà trong tay cung nữ nhận lấy, đặt ở trên khay, ánh mắt đảo quanh trên 2 người con trai bên người: "Năm nay lão Lục cũng lên thuyền tỷ thí, ta cá 2 anh em các người ai thắng đâu?"

Từ Hạo kìm lòng không được ưỡn ngực, đáp lời mẫu thân, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Thôi Oản: "Nương đặt cho ta đi, người của ta trên thuyền đều là chọn kỹ lựa khéo ra tới, tuyệt không thể kém so với bốn người kia!"

Tần Vân Ngọc le le lưỡi: "Tự biên tự diễn thật không biết xấu hổ, ta liền cược Khang vương điện hạ, người ta thắng rất nhiều lần." Tiểu nha đầu hiển nhiên đến có chuẩn bị, thả một thỏi bạc hai mươi lượng vào.

Từ Hạo khẩn trương hỏi Thôi Oản: "Oản Oản đâu?"

Thôi Oản mím môi cười, "Lục ca lần đầu hạ tràng, ta đương nhiên muốn đặt Lục ca thắng, chúc Lục ca thu hoạch đại thắng."

Từ Hạo mặt mày rạng rỡ.

Thục phi cười hỏi Phó Dung: "Hai người bọn họ đều chọn, Nùng Nùng tuyển ai? Ta cũng đặt Lục đệ người, hãn tuổi nhỏ, cho hãn tăng thêm chí khí."

Phó Dung nhận lấy thỏi bạc Mai Hương đưa qua, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chính là nói không ra miệng.

Tần Vân Ngọc vụng trộm cười, ngó nhìn Từ Tấn, cố ý chọc giận hãn: "Phó tỷ tỷ cũng tuyển Lục ca đi, Lục ca đến đây còn chào hỏi với người, Tứ ca một câu đều không nói, chúng ta đều không chọn hãn!"

Thục phi không nói một lời, cười nhìn náo nhiệt.

Phó Dung đỏ mặt, do dự.

Từ Hạo đi theo ồn ào: "Tứ tẩu mau chút a, ta cùng Tứ ca vội đi, người nhìn người không chọn, Tứ ca đều không động chân di chuyển."

Từ Tấn lạnh lùng liếc hãn một cái, nhắc chân đi về phía trước.

Phó Dung liền tại lúc hãn đi tới đầu bậc thang thì đem bạc thả vào khay, không nói gì, quay người chạy đến bên cửa sổ, đưa lưng về phía mọi người.

Tần Vân Ngọc cười nàng: "Phó tỷ tỷ như thế nào chạy, người còn chưa nói chọn ai đâu a?"

Thục phi điểm một chút cái trán nàng: "Như thế nào không chọn? Các người đều khi dễ Tứ ca người, Phó tỷ tỷ người đương nhiên chọn Tứ ca, ta đều nghe thấy rồi, một lát Tứ ca người quả nhiên thắng, ai cũng đừng hòng quỵ nợ."

Tần Vân Ngọc không thuận theo, cướp lấy khay làm nũng.

Bên kia Từ Tấn không chậm không vội mà xuống dưới lầu.

Từ Hạo nhích gần đến bên cạnh hắc nhỏ giọng nói: "Chúc mừng Tứ ca a, lần trước ở phủ tướng quân nhìn không rõ, hôm nay thấy, Tứ tẩu cùng người thật là trời đất tạo nên."

Từ Tấn liền giống như không nghe thấy vậy, đi tới thuyền rồng phía trước, nhanh tách ra thì mới gọi hắc: "Tới trên thuyền cẩn thận một chút, đừng cùng người cướp lời."

Đua thuyền này chỉ là vì náo nhiệt, bởi vì tranh thắng thua đánh nhau, sẽ chỉ làm cho phụ hoàng không vui. Đạo lý này bọn họ vài người lớn đều hiểu, Lục đệ vẫn là tính tình đứa nhỏ, ngộ nhỡ bị người cố ý chọc giận, dễ dàng xúc động gây việc.

Từ Hạo sáng khoái đáp một tiếng, hướng thuyền rồng của mình chạy tới.

Từ Tấn lắc lắc đầu.

Khang vương đã đứng ở trên thuyền rồng, xa xa hướng hắc khiêu khích: "Lão Tứ trẻ thế này mới đến, có phải hay không không dám cùng Nhị ca so tài?"

Từ Tấn hướng hắc chấp tay một cái, ánh mắt rơi vào thuyền rồng bên cạnh Khang vương.

Từ Bình một thân bạch y, đứng quay lưng lại bờ sông, trên đầu cầm trâm ngọc cổ xưa không ánh sáng, như con người hắc, đứng dưng không tranh.

Thật sự không tranh sao?

Không tranh, vì sao cố ý đi Tây Sơn dụ nàng gặp mặt? Mất công nói mười câu, ai biết bọn họ đều làm cái gì?

Từ Tấn mặt trầm như nước, sải bước rời đi.

~

Các thuyền hoa tiến đến xem so tài, các quý nhân cũng đều gom vào đứng trước cửa sổ.

Phó Dung đứng ở bên trái Thục phi, các nàng bên này là gần với vị trí chiếc thuyền hoa Gia Hòa để xem so tài, từ trên cao nhìn xuống đem mấy người bên bờ chưa xuất phát thấy rất rõ ràng.

Trước tiên nhìn, đương nhiên là An vương.

Nhìn đạo thân ảnh kia hệt như di thể độc lập, Phó Dung rất là tiếc hận. Thật sự gả cho An vương, nàng cái gì đều không cần làm, chỉ cần chiếu cố tốt An vương ăn uống sinh hoạt, ở bên cạnh nhàn rỗi bồi hân, dỗ hân cao hứng, chuyện bên ngoài, hân một người đều có thể thu phục, nàng thanh thần ổn định ở An vương phủ mấy năm, liền có thể theo hân tiến cung .

Nào giống Từ Tấn a, muốn mạng sống, muốn chuyển bại thành thắng, phải bận tâm đâu.

Tầm mắt chuyển tới trên người Từ Tấn thì không khỏi mang theo vài phần u oán.

Từ Tấn lúc này là vô tâm lo chuyện khác, cởi áo khoác giao cho Hứa gia, đứng ở đầu thuyền, động viên sĩ khí vài câu, liền đi tới trống lớn sơn đỏ, tay cầm dùi trống, vận sức đang chờ phát động.

Phó Dung cười cười, tới vài phần hứng trí.

Không thể không nói, Từ Tấn có vẻ ngoài đẹp, loại chuyện này do hân làm, giơ tay nhắc chân lại cũng quý khí đầy đủ, thần thái sinh động. So sánh cùng Khang vương như củ cải đỏ bên cạnh, quả thực khác nhau một

trời một vực. Như vậy nhìn, nàng nên may mắn mới là, nếu như Từ Tấn giống Khang vương như vậy, Phó Dung còn thật không biết mình có hay không dũng khí gả sang.

Miên man suy nghĩ, bên bờ đột nhiên truyền đến ba tiếng trống vang rền.

Hết như sứ tử rống, tiếng trống chưa ngừng, nhóm tay trống trên thuyền rồng ào ào ứng cùng, cánh tay nhất tề vung lên, dùi trống mạnh mẽ nện xuống. Vạn trống cùng vang, sông Định Hà phảng phất rung chuyển theo, tim đập cũng rối loạn tiết tấu.

Thật vất vả hoàn hồn, thuyền rồng đã chặn trước cản sau hướng phía trước lao đi rồi.

Ánh mắt Phó Dung rất nhanh lại đuổi theo thân ảnh Từ Tấn.

Có chút kỳ quái, tiếng trống nhiều như vậy đồng thời vang lên, nàng lại dường như có thể phân biệt được âm thanh Từ Tấn gõ ra.

Nàng nhìn hẩn, nhìn thuyền rồng ở dưới chân hẩn theo tiếng trống dồn, dần dần vượt lên đầu.

Phó Dung cúi đầu cười.

Vị hôn phu này của nàng, là nam nhân cả người tràn đầy lực lượng. Phó Dung chưa từng biết hẩn ở trên chiến trường tư thế giết địch hiên ngang oai hùng thế nào, cũng không có giống như từng nhìn lén ca ca luận võ mà xem Từ Tấn cùng người so chiêu, nàng chỉ có trong đêm đen, nơi màn trướng giam cầm, bản thân cảm nhận qua một thứ lực lượng khác của hẩn, một lần lại một lần, không biết mỏi mệt.

Nam nhân như vậy, nếu như không có ngoài ý muốn bị hại, thật sự không thể làm được vị trí kia?

Ánh mắt rơi vào trên cổ tay, dây Trường Mệnh lộ ra một đoạn, phía trên ngọc châu màu vàng lấp lánh ánh kim.

~

Thuyền rồng so tài hăng hái, Túc vương đoạt giải nhất.

Thục phi cười tủm tỉm đem tất cả đặt cược đưa cho Phó Dung, biết Phó Dung xấu hổ, không tiếp tục trêu ghẹo, "Cảnh Hành lúc này khẳng định bồi phụ hoàng hãn đầu, một lát liền tới, chúng ta nhìn xem hãn được phần thưởng tốt gì."

Phó Dung giả vờ xấu hổ.

Thôi Oản cùng Tần Vân Ngọc hai người nhỏ giọng thương lượng muốn đem phần thưởng Từ Tấn cướp lấy chia đều.

Chờ đủ hai khắc, Từ Tấn, Từ Hạo hai huynh đệ mới qua đây.

Từ Tấn chẳng biết từ lúc nào đổi một thân y bào, nước da như ngọc, một chút cũng không giống vừa mới trải qua một trận kia. Từ Hạo cũng thay quần áo, trên mặt không biết là bởi vì thẹn thua người vẫn là chưa hoãn khí, sót lại đỏ ửng.

"Nương, cho người thu dọn đồ đạc đi, sắp phải lên đường hồi cung." Từ Tấn thông dong ngồi vào chỗ, cùng Thục phi nói chuyện.

Tần Vân Ngọc thương thương hạ hạ quan sát hãn, ngạc nhiên nói: "Tứ ca đoạt giải nhất được thưởng cái gì a, nhanh lấy ra cho chúng ta nhìn xem!"

Từ Tấn cúi đầu uống trà.

Từ Hạo rầu rĩ nói: "Phụ hoàng ngược lại đạ chuẩn bị đồ tốt, Tứ ca không muốn, chỉ cầu Thanh Phong các."

"Thanh Phong các?" Thục phi nghi hoặc mà lặp lại.

Từ Hạo xem thường nàng không nghe nói qua Thanh Phong các, chỉ ra ngoài cửa sổ nói: "Chính là tòa tửu lâu kia, đầu bếp tay nghề nhất lưu, Tứ ca nói hẳn thích đi nơi đó ăn cơm, ngại bình thường phái người đặt chỗ quá phiền toái, cầu phụ hoàng mua cho hẳn, bị phụ hoàng khiển trách là thèm ăn đến không có tiền đồ."

Thục phi lúc này mới biết nhi tử như thế thích ăn, dở khóc dở cười.

Phó Dung ngược lại là nhớ tới đoạn ngộ năm ngoái, xem ra ngày đó Từ Tấn đưa đi Thanh Phong các cũng không phải chỉ là vì tìm cơ hội tiếp cận nàng, còn có một tầng nguyên nhân là chính mình thích, bất quá Thanh Phong các đồ ăn mùi vị quả thật không sai...

Nhớ tới đồ ăn, không khỏi nghĩ tới ở cái nhĩ gian kia ngăn ngui hôn môi, nhớ tới lúc ấy Từ Tấn đối với nàng chủ động nhiệt tình, Phó Dung âm thầm hối hận, sớm biết hôm nay, lúc trước liền nên một lòng theo hẳn, hiện tại không phải bớt việc ? Lời còn nói ra được đến thế, nàng nếu như có bản lĩnh biết trước hậu sự, đời này khẳng định vẫn luôn thành thành thật thật trốn ở nhà, không cho Từ Tấn cơ hội nhìn trúng nàng.

Nàng không thốt một tiếng, buông mi ngồi xuống, giống như đắm chìm ở trong hồi ức, Từ Tấn lơ đãng quét hai mắt, đột nhiên có chút hối hận vừa rồi xúc động.

Nàng hẳn sẽ không cho rằng hẳn là vì nàng cầu Thanh Phong các đi?

Đang muốn nghĩ biện pháp ngăn cản nàng tự mình đa tình, trên bờ bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu vang.

Hoàng Thượng chuẩn bị khởi hành .

Thục phi đứng lên, vỗ vỗ tay Phó Dung nói: "Được rồi, ta cùng Oản Oản hồi cung trước, Nùng Nùng khó được ra cửa, cùng Vân Ngọc ở chỗ này tiếp tục ngắm cảnh đi, đợi chúng ta vào thành các người hãy trở về, miễn cho trên đường đợi uống công." Lại nghiêng đầu phân phó Từ Tấn: "Cảnh Hành lưu lại chiếu cố hai người bọn họ, đều là ta sai người đón tới đây, bên người không có người theo, đối người khác chăm sóc ta không yên tâm." Ngữ khí nhu hòa, ánh mắt lại không cho cự tuyệt.

Từ Tấn khiếp sợ: "Nương..."

"Người ngồi lại, ta có Lục đệ người bồi, không cần người đưa." Thục phi dùng sức đem nhi tử đè xuống, "Ta sẽ cùng phụ hoàng người giải thích."

Từ Tấn đầu lớn như cái đầu, khổ nỗi mẫu thân quyết tâm, ngó nhìn bên kia hai cô nương, đành phải sầm mặt đáp ứng, đi xuống trước dặn người.

Đảo mắt trong nháy mắt chỉ còn Phó Dung Tần Vân Ngọc hai người.

Tần Vân Ngọc nháo Phó Dung: "Dì là muốn cho Tứ ca nhiều thời gian bồi người đâu, Phó tỷ tỷ người nói, muốn hay không ta đi trước một bước?"

Phó Dung vội vàng kéo nàng lại, nhỏ giọng trách mắng: "Bên ngoài đang lộn xộn, người đừng đi loạn."

Tần Vân Ngọc chỉ là thuận miệng nói một chút, thấy Phó Dung không giống vừa mới như vậy then thùng, cũng không có tâm tư đùa, mời nàng ngồi xuống nói chuyện.

Trên bờ bởi vì Gia Hòa để khởi hành nháo ra hỗn loạn động tĩnh kéo dài rất lâu mới hết. Như người đi nhà trống, trên bờ Định Hà triệt để yên lặng hẳn, xa xa còn có thuyền hoa chưa rời đi, nhưng khoảng cách quá xa, có âm thanh cũng truyền không tới bên này.

Nha hoàn của Tần Vân Ngọc đi tới: "Cô nương, Phó cô nương, vương gia hỏi các người muốn đi Thanh Phong các dùng cơm, hay là để bên kia đưa tới."

Phó Dung để Tần Vân Ngọc chọn, Tần Vân Ngọc nói không cần nghị ngại: "Đưa tới đi, người bên kia đông, ta ngại ẩm ỉ."

Phó Dung không có dị nghị.

Tiểu nha hoàn đi xuống đáp lời.

Từ Tấn ngồi gần cửa sổ, nghe được trả lời, cho nàng đi bên ngoài sắp xếp.

Chung quanh an tĩnh lại, Từ Tấn lưng tựa ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Lạch cạch lạch cạch, nghe được cầu thang vang lên tiếng bước chân thanh thiển.

Là nàng tới tìm hân ?

Từ Tấn tư thế không đổi, ánh mắt cũng không có mở ra.

"Tứ ca mệt mỏi?"

Lại là âm thanh quen thuộc bất quá Từ Tấn không bực bội, mở mắt ra nhìn Tần Vân Ngọc: "Có chuyện gì sao?"

Tần Vân Ngọc hắc hắc cười, ngón tay lặng lẽ hướng lên trên chỉ: "Phó tỷ tỷ mời người đi lên, dường như muốn cùng người hỏi thăm linh hồ kia."

Từ Tấn tim đập bỗng nhiên có chút nhanh.

Rốt cuộc nhìn không được sao?

Hắn ngồi không động, lúc Tần Vân Ngọc nghi hoặc nhíu mày thì mới đứng lên: "Ta nghe Phó nhị thiếu gia nhắc tới, đệ đệ hắc Quan ca nhi rất thích hồ ly, nàng hơn nửa cũng là thay đệ đệ hỏi thăm. Nếu nàng đã hỏi, ta liền đi lên trả lời nàng vài câu, chỉ là việc này truyền ra ngoài không ổn, biểu muội..."

"Ta biết ta biết, ta mới sẽ không nói lung tung, Tứ ca mau lên đi thôi!" Tần Vân Ngọc nháy nháy mắt địa đạo.

Từ Tấn vẻ mặt bất đắc dĩ, hướng cầu thang đi đến.

Tới mái nhà, nhìn thấy nàng đưa lưng về phía bên này ngồi trước cửa sổ, gió nhẹ xuyên thấu qua khe hở màn trúc thổi vào, sợi tóc nàng giường nhẹ.

Nàng muốn nói với hắn cái gì?

Từ Tấn đành mặt đi qua, ngồi vào chỗ đối diện Phó Dung, "Người tìm ta?"

Phó Dung ngược mắt nhìn hắn, thấy hắn ánh mắt trong trẻo, nàng cúi đầu, nắm chặt ngón tay hỏi: "Năm ngoái, đầu tiên là bởi vì Ngô thế tử, vương gia giận dữ rời đi, sau đó ta lại sơ ý lộ ra tin tức Giải Độc hoàn ... Ta biết vương gia sớm đã quên ta, ta cũng không dám mong muốn xa rời vương gia còn có thể giống như trước đây đối với ta tốt, chỉ là, đại hôn gần tới, ta, ta muốn hỏi xem vương gia, người còn chịu tha thứ cho ta sao?"

Âm thanh sợ hãi, thấp thỏm bất an.

Từ Tấn trầm mặc, mãi một lúc mới nói: "Bản vương không nhỏ mọn như vậy."

Hắn biết nàng đối với Ngô Bạch Khởi vô tình, cũng biết Từ Diệu Thành là người kín miệng.

Phó Dung như nghe âm thanh của trời, vui mừng ngẩng đầu: "Nói như vậy, vương gia không giận ta ?"

Từ Tấn chuyển mắt đi.

Phó Dung hiểu được, không tức giận không có nghĩa là thích nàng như trước đây, nhưng Từ Tấn không có triết để vắng vẻ nàng, nàng liền có tin tưởng, nhân nhó một lát, đỏ mặt nói: "Vương gia, đoán ngọ vương phủ đưa quà lễ tối, ta nghe nói xong, cũng chuẩn bị cho vương gia một phần lễ vật..."

Nói xong lại cúi đầu.

Cho hẳn lễ vật?

Từ Tấn khá bất ngờ , nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu nàng, đợi nàng lấy ra, chờ nửa ngày không thấy nàng động tác, cau mày nói: "Lễ gì?"

Nguyện ý thu nhận, mới có thể tò mò.

Phó Dung càng thêm không sợ, chậm rãi tuột dây Trường Mệnh trên cổ tay ra, nâng lên đưa tới trước mặt nam nhân, thành thành thật thật nói: "Không giấu vương gia, lần trước đưa vương gia dây kia, bởi vì vương gia luôn là ban đêm tới, ta trong lòng bức vương gia, thời điểm kết dây không phải rất chân thành..."

Còn chưa nói hết đâu, phát hiện nam nhân trong mắt phượng lấp lóe ánh sáng hung dữ, Phó Dung vội vàng nhuần giọng giải thích: "Vương gia yên tâm, cùng dây này không giống nhau, ta khâu mỗi một hạt châu đều ở trong lòng cầu Bồ Tát một lần, cầu Bồ Tát phù hộ vương gia phúc thọ vô cương..."

"Ta làm sao biết thời điểm người khâu dây, trong lòng đến cùng niệm cái gì?" Đã trải qua một lần, Từ Tấn mới sẽ không tin hoa ngôn xảo ngữ của

nàng.

"Vậy người nói ta vì sao không thành tâm?" Nam nhân quay đi rồi, Phó Dung như cũ ngồi yên ổn, trong lời nói lại mang theo khóc nức: "Thánh chỉ đã hạ, vương gia chẳng bao lâu sẽ trở thành phu quân của ta, ta cầu Bồ Tát phù hộ vương gia sống lâu trăm tuổi có cái gì không đúng sao? Chẳng lẽ ta hi vọng vương gia đoán mệnh?"

Từ Tấn bước chân khựng lại.

Phó Dung vụng trộm liếc nhìn bóng dáng hảnh một cái, nước mắt rơi xuống: "Vương gia không tin ta, ta không có gì để nói, dây Trường Mệnh này coi như là ta làm rơi đi, ta đây liền vứt đi!" Nói xong đưa tay ra tóm mảnh thường.

Màn trúc rủ xuống rất nhiều, giật mạnh mảnh thường hai cái mới lộ ra một tia cửa sổ.

Phía sau chậm chạp không có động tĩnh, Phó Dung cười lạnh, một phen đem màn trúc nâng lên hơn nửa.

Lúc nàng chuẩn bị vươn tay đem dây Trường Mệnh ném ra ngoài cửa sổ thì Từ Tấn tay như cơn gió kéo lại, giữ chặt nàng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Từ Tấn luôn cho rằng, Phó Dung đối với An vương có chút tình ý, không sâu đậm, cũng hơn đối với hần nhiều. Cho nên cùng là vương gia, sau khi trùng sinh Phó Dung nhiều lần cự tuyệt hần, một lòng chạy theo An vương. Trong chuyện này hần hơn nửa cũng có thể xác định nguyên nhân, ví như đời trước vị trí kia khả năng rơi vào trong tay An vương, từ lúc trước Phó Dung đã nhìn trúng An vương, nàng đối với An vương bản thân khẳng định cũng rất ư ái.

Nhưng vừa vặn nghe Phó Dung nói nàng là thật lòng hi vọng hần sống lâu (trường mệnh), nghe nàng hỏi ngược chẳng lẽ nàng hy vọng hần sớm chết, Từ Tấn đột nhiên có một cái suy đoán khác.

Có lẽ Phó Dung trốn hần, chỉ là bởi vì hần chết sớm? Mà An vương vẫn sống được rất tốt ?

Nàng như vậy là tìm lợi tránh hại, bởi vì việc này không chịu chấp nhận hần làm trượng phu, cũng còn thôi, không biết không có tội...

Nhưng nàng không nên dối gạt hần, âm thầm chê cười nhìn hần.

Vừa nghĩ tới đời trước chính mình ở trước mặt nàng lạnh lùng nghiêm nghị uy phong, đời này nhiều lần lấy lòng nàng, nàng còn không hiếm lạ, còn đem loại chuyện đó để lừa hần, Từ Tấn liền một bụng lửa giận sôi trào. Sau khi trùng sinh hần liền đem nàng làm vương phi mà trông giữ, tuy rằng động cơ không thuần khiết, nhưng cũng nghĩ tới thay nàng bảo vệ tỷ tỷ, đệ đệ. Còn nàng thì sao, nàng nhìn thấy hần trượng phu này, thế nhưng không có một chút hưng phấn tưởng niệm, nói dối đến thiên y vô phòng. Thử hỏi

người nam nhân nào có thể dung thứ nữ nhân của mình vô tình, vô nghĩa không giữ nữ tắc như thế ?

"Người làm đau ta !"

Nam nhân tay càng nắm càng chặt, Phó Dung thật sự đau, ủy khuất mà trách mắng.

Từ Tấn bỗng nhiên hoàn hồn, cúi đầu, chống lại ngón lệ trong mắt Phó Dung, ánh lệ rung rung, giống sao đêm lấp lánh.

Biết nước mắt nàng có bao nhiêu dự hoặc có thể dỗ người, Từ Tấn mau chóng lui về sau, nhìn dây Trường Mệnh trong tay, mặt mày lạnh tanh nói: "Những thứ khác ta cũng không để ý người ném hay không ném, còn dây Trường Mệnh, loại lễ vật này, ta thà tin là có. Hơn nữa mẫu thân bảo ta đối tốt với người, vì nể mặt mũi mẫu thân, ta tin thêm người một lần."

Phó Dung cúi đầu xoa xoa tay, cắn môi không trả lời.

Từ Tấn liếc về phía tay nàng, thấy không rõ đến cùng mình đã bóp thành cái dạng gì, nghĩ cũng không phải vấn đề lớn, xoay người nói: "Còn có chuyện gì sao?"

"Không có, vương gia cứ tùy tiện."

Phó Dung chậm rãi ngồi vào trên ghế, màn trúc vừa mới kéo lên một nửa, nhìn ra xa phong cảnh Định Hà. Gió nhẹ thổi tới, bên tai một luồng tóc rối nhẹ nhàng phất động, giống lông vũ Đoàn Đoàn mềm mại cọ nàng, Phó Dung tiện tay giắt vào sau tai, phát giác ra nam nhân âm u nhìn chăm chú, nàng rử rèm mắt xuống, như buồn bã bi thương.

Từ Tấn yên lặng nhìn, nhìn nàng sườn mặt mỹ lệ, nhìn nàng thần sắc rêu rắt thấm thiết đủ để cho bất kì người đàn ông nào thương tiếc.

Nhưng nàng thương tâm cái gì?

Chắc hẳn sẽ không phải bởi vì hai người sắp thành vợ chồng, đối với hẳn rẽ tình đậm sâu, vì hẳn một chút vắng vẻ liền có thể làm cho nàng thương tâm?

Chẳng qua là làm bộ làm tịch muốn dỗ hẳn mềm lòng thôi.

Từ Tấn sớm đã lĩnh hội qua nữ nhân này gạt người lộ hóa thuần thanh, tự nhiên không chịu dễ dàng bị lừa nữa, sải bước xuống cầu thang.

Không có tiếng bước chân dưới lầu, Phó Dung dựa tới trên ghế, tay phải nhẹ nhàng vuốt cằm, mặt hiện trầm tư.

Nàng quả nhiên đánh giá thấp Từ Tấn.

Người ta đường đường là vương gia, đầu tiên bị nàng mắng là có thù tất báo, hung tàn, dễ giết, lại thiếu chút nữa vì nàng bại lộ tội hoài bích (cất giấu đồ quý), hiện tại làm sao có thể bởi vì nàng có chút mềm yếu liền lập tức sát tới gần ôn nhu trấn an? Từ Tấn không phải là nam nhân tục tằn thấy sắc đầu óc ngu muội, hẳn vốn là chưa từng thật lòng thích nàng, chỉ tham luyến dung mạo của nàng thôi, cho nên nàng bị Ngô Bạch Khởi khi dễ, hẳn làm như không thấy.

Từ Yến cảm mến nàng, cho nên sủng nàng.

Từ Tấn thì sao, hẳn sủng là có điều kiện. Hẳn cao hứng thì có thể vì cầu hoan sủng nàng, ôn nhu tiểu ý, hẳn mất hứng, trước khi kết hôn hẳn liền khinh thường chạm vào nàng, bởi vì hẳn có kiêu ngạo của vương gia. Tới sau khi kết hôn, hẳn sẽ giống đời trước, lấy quyền lợi bản thân là trọng phụ mà hành xử bá đạo, sủng ái như cũ không cho. Muốn hẳn sủng, thì phải thuận lợi thu giữ được hết toàn bộ con người hẳn, làm cho hẳn chân chính quên quá khứ nàng đã đắc tội với hẳn.

Hiển nhiên một chuỗi dây Trường Mệnh nhỏ nhỏ, không đủ để làm hai người tiêu tan hiềm khích xưa.

Phó Dung rõ ràng biết cách nào đối phó Từ Tấn hữu hiệu nhất, hấn thích thân thể của nàng, nàng hơi chút trêu chọc, hấn hơn nửa liền nhịn không được. Nhưng Phó Dung không định làm như vậy. Thật làm thế, sẽ chỉ khiến cho Từ Tấn tức giận nàng đồng thời lại thêm một tầng xem thường. Bao gồm trước kia nàng nghĩ muốn gả cho An vương, kế hoạch cũng chỉ là dùng mỹ mạo hấp dẫn chú ý của đối phương, mà không phải là dùng những thủ đoạn không đàng hoàng.

Một nữ nhân thông minh mỹ mạo, muốn dùng mỹ mạo khơi mào khát vọng nam nhân, làm cho bọn họ vì thân cận nàng, vì hưởng thụ nàng, hảo vất óc suy nghĩ, bất đắc dĩ thì phải trêu chọc, cũng không thể lộ ra dấu vết. Nếu thật chủ động dâng lên, nam nhân có thể nhất thời cao hứng, rất nhanh cũng sẽ chán ngán, chỉ để nữ tử mất thân mất tôn nghiêm, cũng mất đi nam nhân nàng muốn bắt. (Lời editor: cái quan điểm này ta cũng nhiệt liệt đồng tình)

Phó Dung không mong đợi hôm nay có thể tiêu tan tức giận của Từ Tấn, hấn chịu thu lễ của nàng, có nghĩa là hấn nguyện ý cho nàng cơ hội lấy lòng hấn, cũng nói trong lòng hấn kỳ thật là hi vọng có thể làm vợ chồng mỹ mãn. Thăm dò ra tâm tư của hấn, Phó Dung rất hài lòng, sợ nhất là Từ Tấn lạnh tình, chỉ nguyện cùng nàng chung giường, không cho phép nàng thân cận.

Tần Vân Ngọc bước chân vui sướng mà đi tới.

Phó Dung trước chủ động xin tha, miễn cho tiểu nha đầu lung tung hỏi thăm.

Hai người trò chuyện bên cạnh, chỉ chốc lát sau nha hoàn của Tần Vân Ngọc lại đi lên, "Cô nương, Thanh Phong các đưa đồ ăn tới, hiện tại cho

bưng lên?"

"Không cần, chúng ta đi xuống ăn, người nhiều ăn cơm mới náo nhiệt." Tần Vân Ngọc trước khi Phó Dung mở miệng lớn tiếng nói, thấy Phó Dung nhíu mày, nàng cười ôm lấy cánh tay nàng: "Phó tỷ tỷ đừng câu thúc như vậy a, trên thuyền đều là người của chúng ta, không quan hệ, huống chi chúng ta vốn là thân thích, ăn một bữa cơm có cái gì?"

Phó Dung cúi đầu: "Ta, ta sợ vương gia không vui."

Tần Vân Ngọc nghe, trực tiếp đem người kéo dậy, tin tưởng vững chắc mà nói: "Phó tỷ tỷ yên tâm, Tứ ca không bảo thủ như vậy, người nhìn hắn không trực tiếp lệnh người đem thức ăn bưng lên, nói không chừng cũng hi vọng cùng chúng ta cùng nhau dùng đâu, nếu không một mình hắn cô quạnh đáng thương."

Phó Dung bật cười, do Tần Vân Ngọc dắt cánh tay cùng nhau đi xuống .

Vừa mới rồi âm thanh Tần Vân Ngọc cũng không nhỏ, Từ Tấn ở phía dưới nghe được, liền ra hiệu bảo bọn nha hoàn đem thức ăn đều đặt tới nhà các.

Bọn nha hoàn lui ra ngoài, Từ Tấn đi vào trước, ngồi vào chỗ ở phía đông.

Tần Vân Ngọc biết Từ Tấn dùng cơm thì không thích cùng cô nương kề sát quá gần, nàng nhớ có lần Tứ ca đến nhà mình làm khách, bởi vì đều là người một nhà, nhà mình bốn miệng cùng Tứ ca ngồi chung bàn. Tần Vân Ngọc lúc ấy mới sáu tuổi, muốn ngồi kề bên Tứ ca, bị Tứ ca khéo léo từ chối, sau này có cơ hội cùng bàn dùng cơm thì nàng đều sẽ chủ động ngồi đối diện Từ Tấn.

Lần này cũng vậy.

Bốn phía cái bàn, hai bên đối diện bị bọn họ hai huynh muội chiếm, phía nam lại là cảnh sông, Phó Dung đành phải ngồi phía Bắc.

"Tứ ca không hổ là đông gia (ông chủ) mới của Thanh Phong các a, thoáng cái gọi nhiều món như vậy, đáng tiếc dì và các nàng đã đi về trước." Tần Vân Ngọc rất là tiếc hận.

Từ Tấn nói: "Ăn đi, ăn xong lại ngồi một hồi, ta đưa các người trở về."

Tần Vân Ngọc ngoài ý muốn mà kêu lên "A, nhanh như vậy liền đi? Ta còn muốn ngồi thuyền dạo chơi dọc theo Định Hà đâu, khó được ra cửa, Tứ ca liền bởi chúng ta thêm một hồi đi, hay là buổi chiều người có chuyện gì sao?"

"Có việc, ngày khác có rảnh lại đến đây đi." Từ Tấn bình tĩnh nói, nói xong nâng chiếc đĩa lên dùng cơm.

Tần Vân Ngọc thở dài, cũng bắt đầu động đĩa.

Bên ngoài là phong cảnh Định Hà tú lệ, trước mắt đầy bàn rượu ngon quý và lạ, Phó Dung khẩu vị đại động, hôm nay mục đích ra ngoài cũng đã đạt tới, liền an tâm ăn cơm, theo thói quen mà chọn gấp những đồ ăn mình thích. Trong đó cá chua ngọt mùi vị mê người nhất, chỉ tiếc đặt ở phía bên Từ Tấn, Phó Dung lặng lẽ nhìn, lo lắng Từ Tấn hiểu lầm nàng có ý đồ gì, dứt khoát buông tha ko gấp. Một món ăn mà thôi, buổi tối về nhà phân phó đầu bếp làm là được.

Nàng không ăn, Từ Tấn liên tục gấp ba miếng.

Tần Vân Ngọc thấy, đem bát đưa qua: "Tứ ca cho ta thêm một miếng, thoát nhìn ăn rất ngon."

Từ Tấn cũng rất chiều cố tiểu biểu muội này, đôi đĩa chung gấp cho nàng.

Phó Dung hàm răng cắn môi.

Thích một thứ, trong khi chính mình không thể ăn, người khác lại hưởng dụng liên tiếp hai ba lần thì cảm dỗ trở nên càng lớn.

Nhân lúc Từ Tấn quay đầu ngắm cảnh, Phó Dung bình tĩnh mau chóng vô cùng thò chiếc đũa ra, sau khi thấy Từ Tấn vẫn còn nhìn bên kia, đặt tới trong bát gấp xuống, Phó Dung thở nhẹ một hơi, cúi đầu, chuyên tâm nhắm nháp.

Từ Tấn nâng cốc rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mùi rượu thơm tinh khiết ở trong miệng tản ra, liếc mắt về phía bên phải.

Nàng rèm mi buông xuống, môi đỏ tinh tế căng mọng có chút cong, khe khẽ nhếch, hàm răng nhỏ trong miệng nhỏ nhai đồ ăn, ăn xong một miếng liền mím mím môi, phát giác có nước tương dính lên, nàng cầm lấy góc chiếc khăn ướt đặt ở bên cạnh, nhẹ nhàng ở chấm chấm lên môi, chấm xong rồi, nước tương đã sạch, lộ ra môi nàng như anh đào hồng nhuận no đủ.

Từ Tấn cổ họng chuyển động.

Lão thiên gia thật là không công bằng, cho nàng một trái tim dối trá giả tạo, rồi lại cho nàng khuôn mặt không thể so sánh, làm cho ở nàng mọi cử động đều phong lưu cảm dỗ, mị cốt thiên thành. Mà nữ nhân này tuy rằng xấu xa, quả thật lại có vài phần tính trẻ con, nhìn nàng giờ sào trúc, một khóa một khóa ngơ ngơ ngáo ngáo mà chọc táo, nhìn nàng dùng quạt tròn vừa ngượng và bức mà che khuất dấu móng tay, lại nhìn nàng như vậy tỉ mỉ mà ăn cá, ngây thơ khả ái tới làm người ta xem nhẹ nàng xấu tính...

Từ Tấn nâng chiếc đũa lên, muốn ăn thêm cá, phát giác tiểu cô nương ánh mắt lúc đầu ở tại đó, ngay lập tức đổi tới đĩa bên cạnh.

Nhưng đến lúc cơm trưa kết thúc, Phó Dung cũng không dùng món cá tới lần thứ hai.

"Vương gia chậm ngồi, chúng ta đi lên trước." Súc miệng, rửa tay bằng rượu, Phó Dung hướng Từ Tấn gật gật đầu, cùng Tần Vân Ngọc dắt tay mà đi.

Từ Tấn nhìn theo các nàng lên lầu, nhìn nàng một đôi giày thêu, dọc theo mười bậc cầu thang mà đi lên, đến lúc nhìn không thấy nữa mới chuyển mắt đi.

Lại ngồi một lát, phải trở về.

Phó Dung cùng Tần Vân Ngọc lên một chiếc xe ngựa, Từ Tấn cười ngựa đi theo.

Trên đường không người, Tần Vân Ngọc đẩy rèm cửa ra nói chuyện với Từ Tấn: "Tứ ca, trời nắng như vậy, người cũng ra đằng sau xe ngồi đi, phơi nắng nhiều không thoải mái a." Mùa hè buổi chiều, dường như so buổi trưa còn nóng hơn vài phần.

Từ Tấn ngồi ở trên ngựa, mắt chỉ nhìn thẳng: "Nắng như này tính cái gì? Biểu muội ngồi yên, đừng có hết nhìn đông lại nhìn tây."

Tần Vân Ngọc bĩu bĩu môi, lười quản hăn, vừa quay đầu thấy Phó Dung đã nhắm mắt ngủ.

Tần Vân Ngọc cũng có chút mệt nhọc, không có lên tiếng quấy rầy, Phó Dung dựa vào góc xe bên trái, nàng liền dựa vào bên phải.

Xe ngựa đi chậm rãi, nhẹ nhàng xóc nảy càng khiến cho người ta mơ màng buồn ngủ, không bao lâu, hai cô nương đều ngủ rồi.

Bên trong không có một chút động tĩnh, Từ Tấn trong lòng kỳ quái, lặng lẽ hướng cửa sổ xe tới gần một chút, yên lặng một lát, rốt cuộc có gió thổi đến, đem rèm cửa xóc lên một khe hở nhỏ. Hăn ghé mắt nhìn qua, ánh mắt trước tiên lướt qua Tần Vân Ngọc nhìn về phía bên trong, rèm cửa rơi

xuống ngăn trở tầm mắt, hấn tiếp tục nhìn chăm chăm vào. Làn gió lại vén màn xe lên, hấn nhìn thấy hấn vị hôn thê tựa nghiêng vào xe ngủ, mặt nghiêng nghiêng, môi nhỏ khê hé, đang ngủ say, xe ngựa xóc nảy, thân thể nàng cũng rung động theo, đặc biệt là vạt áo nơi đó...

Từ Tấn trên người đột nhiên bốc hỏa.

Đã bao nhiêu lâu không chạm vào nàng ? Suốt cả một năm đi?

Không chạm vào nàng, là muốn cho nàng biết hấn tức giận, hấn không thích nàng, làm cho nàng lo lắng hãi hùng, sợ tương lai phu quân vắng vẻ nàng. Nhưng nàng dường như không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, ăn ngon uống tốt, hiện tại biết rõ hấn ở bên ngoài, nàng thế nhưng còn ngủ được? Nàng thật sự biết sợ sao? Có phải hay không bởi vì mẫu thân thích nàng, lại nhìn hấn thu lễ vật của nàng, nàng liền bình chân như vại ?

Hấn sủng nàng, nàng dương dương đắc ý, hấn lạnh nhạt nàng, nàng không tim không phổi, vô luận hấn làm gì nàng đều sống tốt, vậy hấn đến cùng vì sao muốn nhẫn nhịn, vì sao muốn vất vả chính mình? (Lời editor: vì yêu chứ còn gì nữa)

Nắm chặt dây cương, Từ Tấn nhắm mắt lại, bình phục lửa giận trong lòng, không để cho mình xúc động.

Bây giờ không phải thời điểm đúng.

"Vương gia, đưa vị cô nương nào hồi phủ trước?" Mới đến cổng thành thì xe phu thấp giọng hỏi.

Phó Dung dụi dụi mắt, tỉnh lại, mờ mịt nghe được âm thanh Từ Tấn hơi có vẻ khàn khàn: "Tướng quân phủ."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Từ bất kỳ chỗ nào ở hoàng thành thì khoảng cách từ Túc vương phủ đến phủ Quảng Uy tướng quân đều gần hơn so với tới Cảnh Dương Hầu phủ, tình huống bình thường, vì thuận tiện, Từ Tấn hẳn là trước đưa Phó Dung về nhà lại tiện đường đưa Tần Vân Ngọc, miễn cho đỡ phải qua lại đường vòng.

Nhưng hẳn là vương gia, xa phu đương nhiên nghe chủ tử nhà mình, nửa điểm nghi hoặc cũng không lộ, khẽ quát một tiếng, tiếp tục đánh xe.

Dưới thân móng ngựa đất đất, xa xa ve kêu từng trận, Phó Dung nhìn xem Tần Vân Ngọc như cũ ngủ say, buồn ngủ dần dần không còn, đối diện cửa sổ xe sẽ sờ.

Giữa trưa, mặt trời trên cao chiếu chói chang, Từ Tấn vì sao muốn vòng đường xa? Không có khả năng chỉ là thuận miệng chọn.

Chẳng lẽ hẳn tính toán tới tướng quân phủ sau đó trực tiếp về nhà, lại tùy tiện cử một người đưa nàng về?

Dường như chỉ có cách giải thích này.

Nghĩ như vậy, Phó Dung một lần nữa dựa vào thành xe, che mặt ngáp một cái, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ồn ào lên, xe ngựa dừng lại.

Nha hoàn của Tần Vân Ngọc từ phía sau chạy tới, "Cô nương xuống xe đi."

Tần Vân Ngọc đang ngủ say, Phó Dung bất đắc dĩ kéo kéo tiểu cô nương, Tần Vân Ngọc ngơ ngác ngồi một lát, triệt để tỉnh , kéo tay Phó Dung nói: "Phó tử tử theo ta cùng nhau xuống xe đi, qua bên kia ngồi, nương ta cũng muốn gặp người đâu."

Phó Dung lắc lắc đầu, thúc giục: "Không được, nhìn muội muội này, mau trở về ngủ đi, ta cũng sớm một chút về nhà, miễn cho nương ta lo lắng."

Tần Vân Ngọc không khách sáo nữa, được tiểu nha hoàn đỡ xuống xe, thấy Từ Tấn ngồi trên lưng ngựa, vừa định mời, nghĩ tới hắn còn muốn đưa vị hôn thê về, Tần Vân Ngọc liền cười vẫy vẫy tay, đi thẳng vào cổng nhà mình.

Nhìn theo nàng đi vào, Phó Dung buông xuống rèm cửa, chờ Từ Tấn sắp xếp.

"Đi Cảnh Dương Hầu phủ."

Nam nhân giọng nói trầm thấp, so với ở trên bờ Định Hà thì nghe lại khàn khàn thêm vài phần.

Xe ngựa một lần nữa động lên, bên cạnh vẫn như trước cùng hai con ngựa, một trước một sau.

Từ Tấn không có sớm trước hồi phủ, Phó Dung khá bất ngờ, quay đi lại nghĩ, Từ Tấn có phải hay không nghĩ đi Hầu phủ ngồi một chút a? Người này đối với mình lạnh như băng, đối với cha mẹ mình vẫn rất khách khí, trước đoạn ngộ mẫu thân đang do dự có nên hay không đưa quà lễ qua Túc vương phủ, bên đó đã đem quà lễ đưa tới trước, lằng la tơ lụa, trái cây theo mùa, khiến lão thái thái một phen ghen tị.

"Dừng xe."

Còn chưa đi ra khỏi con đường tướng quân phủ, Từ Tấn đột nhiên nhảy xuống ngựa, xe phu vội vàng ngừng lại.

"Vương gia nơi nào không thoải mái sao?" Hứa gia mau chóng chạy tới, đỡ lấy nam nhân bước chân có chút lảo đảo.

Từ Tấn tỏ ý bảo hân buông tay, đỡ lấy yên ngựa, đứng yên chốc lát, nói: "Không có việc gì, khả năng phơi nắng, có chút choáng đầu."

Hứa gia nghe vậy, tâm niệm xoay chuyển. Vị gia này không phải là được nuông chiều từ bé, trụ cột thân thể so ra thì mạnh hơn hân nhiều, hân cỡi ngựa một đường không có việc gì, vương gia sẽ bởi phơi nắng một lúc mà không thoải mái?

Cẩn thận quan sát hai mắt đối phương, Hứa gia thử thăm dò đề nghị: "Vương gia thân thể ngàn vàng, không nên sơ suất, không bằng trước tới trong xe nghỉ ngơi một chút?"

Trong xe Phó Dung dựng lỗ tai lên, kim lòng không được nhìn về phía vị trí bên cạnh mình. Phía sau là chiếc kia xe ngựa để nha hoàn dừng , hiện tại Mai Hương còn ở trong đó, Từ Tấn không có khả năng cùng nha hoàn cướp xe, thật muốn ngồi xe, chỉ có thể...

Ý niệm chưa rơi, liền nghe người nọ đi tới phía bên này.

Phó Dung vội vàng dịch sang bên cạnh.

Màn xe bị Hứa gia đẩy ra, Từ Tấn nhìn cũng không nhìn cô nương trong xe, sầm mặt bước lên, trực tiếp ở chỗ bên người Phó Dung ngồi vào, nhắm mắt dưỡng thần, phảng phất không muốn cùng Phó Dung giải thích rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Hứa gia buông rèm xuống, thay chủ tử giải thích: "Tam cô nương, vương gia một đường bị nắng chiếu, thân thể không thoải mái, còn mời Tam cô nương chiếu cố."

Phó Dung nhẹ nhàng đáp một tiếng, "Đã biết."

Hứa gia lặng lẽ vỗ vỗ bả vai xa phu, dùng ánh mắt tỏ ý bảo hãnh đánh xe chậm lại, "Vương gia hiện tại không chịu nổi xóc nảy."

Xa phu gật đầu.

Đều sắp xếp sẵn, Hứa gia lại liếc mắt nhìn màn xe, bước nhanh về tọa kỵ phía trước, xoay người trèo lên, cổ ý rút về sau một khoảng.

Trong xe.

Phó Dung ngó nhìn nam nhân bên người sắc mặt ửng đỏ, nghĩ ngợi một lúc, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia thân thể không thoải mái, nếu có cần gì, cứ việc phân phó." Hãnh là vị hôn phu của nàng a, có sinh bệnh, nàng nếu không quan tâm hai câu, hãnh giận càng thêm giận đi?

"Châm trà." Từ Tấn nhắm mắt nói.

Trong xe trà cụ đầy đủ, Phó Dung từ trên giá đỡ nhắc tới bình trà, lo lắng xe ngựa xóc nảy nước trà đổ, chỉ rót non nửa cốc, thật cẩn thận nâng đến trước mặt Từ Tấn: "Được rồi, vương gia uống đi."

Từ Tấn nhìn nàng một cái, cuối cùng cũng không dám không biết xấu hổ bắt nàng uy (mớm, đút), nhận lấy trà uống cạn.

"Còn muốn không?" Phó Dung quan sát sắc mặt hãnh hỏi.

Từ Tấn quả thật khát, "Lại rót một cốc đầy."

Phó Dung ngoan ngoãn theo lệnh.

Liên tục uống hai cốc, Từ Tấn thoải mái hơn nhiều, nhưng hăn như cũ cau mày, nhìn Phó Dung, hỏi nàng: "Người muốn thay người chăm sóc ta sao? Theo lời nói, giúp ta xoa trán đi, ta đau đầu."

Hăn vừa mở miệng, Phó Dung liền nhin không được hoài nghi hăn là thật không thoải mái hay là giả bộ, đầu tiên là cố ý đi vòng đường xa, hiện tại lại sinh bệnh...

Nhưng thế thì lại có quan hệ gì?

Từ Tấn thật sự không thoải mái, khó được hăn chủ động mở miệng, nàng vừa vặn lợi dụng thời cơ làm dịu quan hệ của hai người. Từ Tấn nếu là giả bộ, nghĩa là hăn muốn thân cận nàng, chỉ là cần một cái bậc thang, thật như vậy, Phó Dung càng là cầu còn không được.

Nam nhân nhìn chăm chăm, Phó Dung mặt chậm rãi đỏ, "Được, được, chỉ sợ hầu hạ không tốt, chộc vương gia tức giận."

"Thử xem sao, không được liền không cần người." Từ Tấn có vẻ rất là mệt mỏi, lại nhắm mắt lại.

Hăn người cao lớn, Phó Dung ngó nhìn hai người thân hình khác biệt, đứng dậy rời ghế, đem bồ đoàn chuẩn bị sẵn bên cạnh đặt tới trước giường, nàng ngồi xổm xuống, ôn nhu khuyên nhủ: "Vương gia nằm xuống nghỉ ngơi đi, như vậy người dễ chịu hơn chút, ta cũng dễ dàng hầu hạ vương gia."

Từ Tấn ngược lại hướng góc gần dựa vào, vỗ vỗ vị trí giữa đùi hăn cùng thành xe: "Ta choáng đầu không muốn động, người đến nơi này."

Phó Dung ánh mắt dời hướng bên kia.

Địa phương tuy nhỏ, quả thật đủ chỗ cho nàng.

Bất quá nàng cũng hiểu được, Từ Tấn là giả bệnh làm bộ làm tịch đâu.

Nhưng ai bảo người ta là vương gia?

Do dự một chút, Phó Dung thấp giọng nói tốt, sau đó nhắc váy, quỳ tới trên giường, chậm rãi tiến đến. Thấy Từ Tấn không hề nhúc nhích, mắt phượng đóng chặt, Phó Dung ở đầu gối đụng tới đùi hăn thì hơi hơi tránh ra, giơ tay chuẩn bị giúp hăn nhu cái trán, lại phát hiện nam nhân trên trán có một tầng mồ hôi mịn.

Nàng ở trong xe ngồi đều ngại nóng, hăn ở bên ngoài phơi nắng, khẳng định muốn ra mồ hôi.

Phó Dung trong lòng ghét bỏ nhưng trên mặt không hiện ra, lấy ra khăn tay trước thay nam nhân lau mồ hôi, vốn là kiêu nhuyển âm thanh bởi vì nhẹ giọng, tiếng lòng ôn nhu xúc động nhiều hơn: "Vương gia một đường vất vả, đợi ta giúp vương gia nhu xong cái trán, vương gia không bằng trước hồi vương phủ đi, ta đi đằng sau cùng Mai Hương ngồi một chiếc xe về nhà."

"Không cần, ta còn có chuyện muốn nói cùng phụ thân người." Từ Tấn thấp giọng nói.

Hăn nhắm hai mắt, Phó Dung thấy hăn nhìn không kiên nhẫn gì, phát giác hăn nói chuyện thì lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, Phó Dung hiểu rõ mà cười, thu hồi khăn, hai tay cắm vào trong tóc hăn, chỉ lưu hai ngón cái ở bên ngoài, nhẹ nhàng thay hăn xoa, "Như vậy, vương gia dễ chịu hơn sao?"

Từ Tấn "Ân" một tiếng.

Phó Dung liền không nói gì nữa.

Bởi vì Từ Tấn vóc dáng cao, Phó Dung phải nâng cánh tay, nàng bình thường lại rất ít hầu hạ người như vậy, không bao lâu cánh tay liền có chút

mỏi, hô hấp cũng không khống chế được nặng lên. Từ Tấn nghe nàng quen thuộc nhẹ thở gấp, ngửi trên người nàng có mùi thơm ngát đặc trưng, lại cảm nhận nàng ngón tay tinh tế ôn nhu, từ sau khi lên xe liền tận lực đè nén xúc động đang dần dần ồn ào náo động dâng lên.

Hắn nâng tay trái lên, vừa muốn ôm nàng, tay cô nương trên cái trán đột nhiên thu về.

Từ Tấn tạm thời bỏ tay xuống, nghi hoặc mà mở mắt ra.

Phó Dung thật sự mệt mỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên chóp mũi thoáng đổ giọt mồ hôi, nhưng nàng không phải bởi vì mệt mà thu tay lại. Thuận theo mà ngồi xồm ở bên cạnh nam nhân, Phó Dung chớp chớp mắt, cùng Từ Tấn đối diện một lát sau cúi đầu, khăn lụa vòng quanh trong tay nói: "Vương gia bảo ta hầu hạ, có phải hay không, không giận ta?"

Nàng chịu thua, mặc kệ thật lòng giả ý, Từ Tấn vừa vặn cũng cần bậc thang để thân cận nàng, trầm mặc một lát sau hỏi: "Giận người cái gì?"

Phó Dung cắn cắn môi, chợt dạ ngược mắt nhìn hắn: "Bởi vì vương gia muốn vì ta ra mặt trừng phạt Ngô thế tử, ta nói không lựa lời, nói người có thù tất báo, vương gia tức, không để ý tới ta, còn đem ngọc bội đòi trở về."

Từ Tấn hừ lạnh, nhìn chăm chăm vào mắt nàng: "Ta tức giận, người tính tình cũng lớn (kiêu ngạo), ta chỉ cần ngọc bội, người liền hộp trân châu kia cũng trả."

Đây chính là chân chính mà nghĩ hòa hảo, Phó Dung đại hỉ, ngoan ngoãn nhận sai: "Là ta nhất thời xúc động làm chuyện sai trái, vương gia ngài đại nhân không chấp tiểu nhân. Ngài, ngài đem cái hộp trân châu kia trả lại cho ta, kỳ thật đêm đó giao cho Hứa gia sau ta liền hối hận."

Từ Tấn biết nàng miệng ngọt dối người, nhưng hôm nay là lần đầu tiên hắn bị nàng dối, trước kia ở chung, đều là hắn các loại lời hay dối nàng, nàng

vẻ mặt khinh thường hoặc phẫn nộ cự tuyệt. Nhìn cô nương ngoan ngoãn vâng lời, Từ Tấn đột nhiên tò mò nàng có thể nói dối không chớp mắt đến mức nào, tiếp tục hỏi: "Đã hối hận, năm ngoái tháng chạp ở dịch quán gặp nhau, người như thế nào không đến nhận sai? Nếu không phải là ta gọi Hứa gia đi mời người, người chỉ sợ căn bản không muốn thấy ta đi?"

Phó Dung u oán trả lời hằn: "Lúc ấy vương gia lạnh như băng, ta nào dám chủ động quấy rầy vương gia? Sau này bị vương gia gọi tới trách cứ, ta cũng nhận sai rồi a, ta còn quỳ xuống đấy."

"Là chính người nguyện ý quỳ, ta không bảo người quỳ." Từ Tấn một chút cũng không cho mặc cả.

Phó Dung hơi mím môi, quay đầu nói: "Vương gia hung dữ như vậy, ta nữ nhi của quan tứ phẩm nho nhỏ, có thể không sợ sao? Vương gia nếu giống như trước đây đối tốt với ta, ta tự nhiên không sợ, hiện giờ vương gia trong lòng căn bản không có ta, ta làm sao có thể thản nhiên đối mặt?"

Trong mắt nàng dâng lên nước mắt, Từ Tấn chậm rãi ngồi thẳng, cúi đầu nhìn nàng: "Vì sao nói như vậy?"

Phó Dung nước mắt rớt xuống chiếu, phát ra hai tiếng nhẹ vang: "Ngày đó ở trên băng, vương gia nhìn thấy ta bị người khi dễ cũng không giúp đỡ, sau này Thánh Thượng tứ hôn, ta cho rằng vương gia trong lòng còn có ta, vô cùng cao hứng đợi gả, ai ngờ tiến cung, lại chính tai nghe vương gia nói không thích ta, nói ta và kinh thành quý nữ khác không có gì khác biệt. Sáng nay ta tặng quà cho vương gia, người càng là vì mặt mũi nương nương mới thu nhận, có thể thấy được vương gia là chân chính đã quên ta."

Từ Tấn biết nước mắt nàng đều là giả, nàng căn bản không để ý tình cảm của hắn, nàng chỉ nghĩ lấy lòng hắn, về sau sống những ngày dễ chịu an ổn.

Hắn cũng nghĩ cùng nàng hảo hảo qua ngày.

Nói cho cùng, nàng không có làm cái gì không thể tha thứ, nàng lựa chọn tất cả đều là xu lợi tránh hại. Nàng giấu diếm trùng sinh, hắn không trách nàng, bởi vì việc này quá ly kỳ, hắn cũng chưa có nói với bất cứ ai. Nàng cùng Từ Yến, Từ Bình liên quan, hắn cũng lười so đo, bởi vì nàng không có tâm, hắn không có được, Từ Yến, Từ Bình cũng đều không có được. Lúc trước nổi giận thì nổi giận, thời gian dài, cẩn thận ngấm lại, đều là việc nhỏ, không đáng giá phí tâm đi phân tích ai đúng ai sai, chân chính quan trọng, là về sau.

Hắn cần một vương phi, nàng là lựa chọn duy nhất, hắn cần nàng vì hắn sinh con dưỡng cái, vì hắn dàn xếp hậu viện.

Nàng không nguyện thật lòng trả giá, hắn cũng không cho nàng là được, dù sao bọn họ vốn chính là theo nhu cầu.

"Thật đã quên người thì sẽ không đáp ứng cưới người." Từ Tấn chậm rãi nâng cằm Phó Dung lên, chăm chú nhìn mắt nàng nói.

Phó Dung không tin, "Nhưng người đối với ta lạnh lung như vậy..."

Từ Tấn thoải mái mái mái đem nàng ôm tới trên đùi, nắm tay nàng nói: "Như vậy cũng gọi là lạnh lung?"

"Người, thả ta xuống đi!" Vừa tốt liền động tay động chân, Phó Dung không vừa ý. Trên người Từ Tấn so với nàng càng nóng, mùa hè nóng nực kề cùng một chỗ, hết như dựa vào cái bếp lò, cả người không thoải mái.

Cái gì nên nói hầu như đều nói, Từ Tấn không nghĩ lãng phí thời gian nữa, nâng mặt nàng lên hôn: "Nùng Nùng nghe lời, một năm không đụng, ta muốn." Nói xong nhìn chăm chăm vào môi son mê người của nàng, hôn xuống.

Nàng lớn thêm một tuổi, hắn đã sớm muốn nếm thử.

Chạm vào, so với trong ký ức còn mềm mại hơn, giống trái cây chín rục thêm vài phần.

Từ Tấn thu chặt cánh tay, hôn đến càng sâu.

Phó Dung phí công đẩy hăn, bị nam nhân bắt lấy hai tay chồng lại đặt vào phía sau. Hăn bá đạo kề tới, nửa thân trên hoàn toàn kề bên nàng, Phó Dung lại nâng tay lên, cũng chỉ có thể đẩy bả vai rắn chắc của hăn, giống như núi cao, không thể lay chuyển.

Môi dường như biến thành anh đào, bị hăn nhắm qua nhắm lại, từng chút từng chút một hút đi ngọt lành, Phó Dung khát, ôm lấy cổ hăn chém giết. Từ Tấn ngơ ngác, lập tức ôm chặt nàng cho nàng, lại ở phía bên ngoài lưu luyến một lúc thì quần lấy cái lưỡi dính hương của nàng đưa tới trong miệng mình, cho nàng một chút, nàng thỏa mãn muốn rời khỏi, Từ Tấn bá đạo ngăn lại, dây dưa không tha.

Phó Dung không biết môi mình là mùi vị gì, Từ Tấn lại ăn ngon cực kỳ, trơn tựa quả vải, luôn khi dễ đầu lưỡi nhỏ của nàng, mang theo chua ngọt, có chút giống mùi vị cá chua ngọt...

Cá chua ngọt...

Năm ngoái bị hăn hôn môi xấu hổ đột nhiên xông lên đầu, Phó Dung nhất thời từ loại cảm giác mê muội tỉnh lại, không nhận được cười.

Bả vai nàng run run, Từ Tấn nghi hoặc mở mắt ra, nhìn nàng cười đến dương dương đắc ý, hăn không quản, hăn còn chưa ăn đủ, tiếp tục chặn miệng nàng hôn xuống. Nhưng nàng càng cười lợi hại, không phát ra được thanh âm nào, cảnh hoa lại loạn run, như vậy không chuyên tâm, Từ Tấn vừa tức bực lại bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn nàng, "Cười cái gì?"

"Trong miệng người có mùi vị." Phó Dung trả thù chỉ ra, "Buổi trưa không súc miệng sạch sẽ, còn có vị đâu."

Nàng mắt ướn sáng ngời, khiêu khích mà nhìn hắn, Từ Tấn tức run một lát mới phản ứng lại, bên trong cong cong vòng vòng, cuối cùng cũng hiểu được nàng có bao nhiêu lòng dạ hẹp hòi, bất đắc dĩ cắn cắn chóp mũi nàng: "Sự tình lâu như vậy người vẫn nhớ?"

Phó Dung hừ một tiếng, nhân lúc hắn rời đi thì che miệng lại, rầu rĩ nói: "Người được tiện nghi còn chế giễu người ta, ta đương nhiên nhớ."

"Đó cũng tính chế giễu?" Từ Tấn không hiểu nàng như thế nào nghe được ý tứ chế giễu, cũng không muốn tiếp tục vì thế phân biệt, một lần nữa cúi đầu.

Phó Dung mau chóng chui vào trong ngực hắn, túm lấy tay hắn cầu xin: "Vương gia đừng, đừng có lại hôn nữa, một lát bị người nhìn ra..." Hôn một lần là vì làm dịu quan hệ, làm sao có thể hắn muốn liền cho hắn? Ban ngày ban mặt, hai người lại chưa có thành thân.

"Không hôn ta khó chịu." Biết nàng không phải chân chính thiếu nữ vô tri, Từ Tấn ấn nàng ở trên đùi giật giật, "Nơi này khó chịu..."

20 tuổi đại nam nhân, càn quấy lại vô sỉ, Phó Dung một tay che mặt một tay đánh hắn, nũng nịu trách mắng: "Người mau thả ta xuống!"

Từ Tấn tự nhiên không buông, nhân lúc nàng trốn tránh thì chiếm càng nhiều tiện nghi.

Ý thức được nam nhân da mặt càng dày, Phó Dung tức đến nắm cổ tay hắn, hàm răng đều cắn lên, bỗng dừng lại.

Không có đau đớn trong dự liệu, chỉ có đôi môi mềm yếu dán vào cổ tay hắn, Từ Tấn tạm thời bỏ qua cho cô nương trên đùi, cúi đầu trêu ghẹo: "Luyến tiếc cần ?"

Phó Dung lắc lắc đầu, buông miệng ra, nâng cổ tay hăn hỏi: "Năm ngoái biên cho người dây Trường Mệnh đâu? Người nói sẽ tự mình bảo quản, nếu như vương gia vừa mới nói vẫn không quên là sự thật, hăn là mang ở trên người đi?"

Nàng thần sắc nghiêm túc, trong mắt Từ Tấn lướt qua một đạo xấu hổ.

Hôm đó biết được nàng cùng An vương một mình chung đụng qua, hăn quá tức giận, đem dây Trường Mệnh kia đập nát .

"Ta..."

"Vương gia không cần phải nói." Phó Dung cười che miệng hăn, nhân lúc Từ Tấn sững sốt thì linh hoạt mà dời tới trên giường bên cạnh ngồi, sau đó đem tay đưa tới phía trước người hăn: "Hôm nay đưa dây kia đâu, vương gia đưa cho ta."

Từ Tấn không muốn đưa.

Hăn thích phần lễ vật này, dây Trường Mệnh, hăn thích ý nghĩa của cái tên này, chẳng sợ đời này hăn tuyệt đối sẽ không lại như vậy chết đi.

"Người đừng nóng giận, cây dây kia ta cất trong phòng, nếu người không tin, ngày khác ta đưa cho người nhìn." Từ Tấn trong cái khó ló cái khôn.

Phó Dung kinh ngạc nhìn hăn: "Tức giận? Tức giận cái gì a?"

Từ Tấn so với nàng còn nghi hoặc hơn: "Người không phải cho rằng ta làm mất dây kia, giận đối muốn thu hồi vật hôm nay đưa sao?"

Phó Dung bật cười, lập tức thở dài, âm u nói: "Cho dù vương gia thật sự mất dây kia, ta cũng sẽ không giận, bởi vì khi đó vương gia đường đột ta, ta không phải thật lòng thích vương gia, dây Trường Mệnh cũng không phải thật tâm kết nên. Dây này không giống, phía trên là năm hạt châu ta quý giá

nhất, ta lấy ra hết đưa cho vương gia, trông mong Bồ Tát cảm niệm thành ý, phù hộ vương gia một đời bình an. Vương gia đem dây này đánh mất, ta mới có thể thất vọng khổ sở."

Trừ bỏ câu cuối cùng, đây xem như là Phó Dung ở trước mặt Từ Tấn nói lời thật lòng.

Từ Tấn trong lòng phức tạp, từ trong ngực lấy ra dây Trường Mệnh, dạo dạo trên Ngọc Châu ngũ sắc, chần chờ nói: "Vậy người như thế nào còn..."

Phó Dung liếc mắt quở hắt một cái, một phen cướp dây Trường Mệnh về, cúi đầu thầm nói: "Ta muốn đeo cho người a, buổi sáng đã nghĩ muốn làm."

Nàng bên lên ngưỡng ngừng, Từ Tấn nhìn ngây ngẩn, kìm lòng không được vươn tay.

Phó Dung đỏ mặt đem dây Trường Mệnh cầm vào đeo lên, "Chúc vương gia cả đời an khang, cùng nhật nguyệt đồng huy."

Nhìn nàng linh hoạt mà nổi dây lại, Từ Tấn nắm lấy tay nàng, vừa định mở miệng, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Hắn nhú mày.

Rốt cuộc tới nhà, Phó Dung rất cao hứng, nhanh chóng thu tay lại, vừa sửa sang lại xiêm y, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Vương gia đừng xuống xe, bị người biết chúng ta cùng xe không tốt, ngày khác người hãy tới tìm phụ thân ta nói chuyện đi."

"Cũng được." Từ Tấn thu hồi khác thường vừa rồi, chấn chỉnh tư thế ngồi.

Phó Dung khom lưng đi ra ngoài, đi tới cửa xe, nàng quay đầu lại nhìn hăn, "Vương gia, vừa rồi ta cột dây trường mệnh cho người thì trừ bỏ chúc người trường thọ, còn trong lòng yên lặng ước một cái nguyện vọng khác."

"Nguyện vọng gì?" Giọng nàng nói quá nhỏ, Từ Tấn thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Phó Dung mắt phượng nhìn chăm chăm vào hăn không còn nửa điểm lạnh lùng, dịu dàng cười: "Chính là hi vọng vương gia... thôi, ta lại không muốn nói cho người."

Nói xong nhanh chóng vén màn xe lên.

Từ Tấn rút cuộc hoàn hồn thì tiểu cô nương đã nhảy xuống, thân ảnh tinh tế bị màn xe rơi xuống che đi.

Hăn nhìn màn xe, nghe tiếng bước chân nàng càng lúc càng xa, nhắm mắt lại cười.

Thật là, trời sinh hồ ly tinh.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Trở lại Đông viện, cùng cha mẹ, đệ đệ, muội muội nói chuyện một hồi, Phó Dung liền trở về phòng đi ngủ, ngồi xe xóc nảy qua lại, thật sự có hơi mệt.

Ngủ thẳng giấc tới hoàng hôn.

Tỉnh ngủ, Phó Dung đem phần thắng cược hôm nay ra xem.

Nam Châu của Thục phi, cỡ quả trứng gà, đây là đồ tốt có tiền cũng không mua được, Phó Dung lệnh cho Mai Hương cẩn thận cất đi. Của Thôi Oản và Tần Vân Ngọc đều là thỏi bạc hai mươi lượng, Phó Dung đặt ở trong tay chuyển chuyển, nói với Mai Hương: "Lan Hương đâu? Gọi đến đây, ta có lời nói với các người."

Mai Hương mang theo nghi hoặc đi gọi.

Rất nhanh hai người cùng đi vào trong.

Phó Dung đem hai người gọi đến bên người, cho mỗi người một thỏi bạc, nhẹ giọng nói: "Ta cùng vương gia gặp gỡ mấy lần, ta biết trong lòng các người đều có nghi hoặc, cụ thể ta không tiện nói với các người, các người chỉ cần nhớ kỹ, ta làm việc tự có chừng mực, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm. Bạc này các người cất kỹ, coi như là phí dán miệng đi."

Nói tới một câu cuối cùng, ngữ khí càng hoạt bát.

Mai Hương, Lan Hương đương nhiên biết đó là lời nói đùa, nhất tề cảm ơn: "Cô nương yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa câu."

Cô nương nhà mình đã cùng vương gia đính hôn, gặp mặt trước thì có quan hệ gì? Cô nương làm việc bí ẩn, ngay cả các nàng bên cạnh đều không rõ ràng, người ngoài càng không có khả năng biết. Hơn nữa các nàng là nha hoàn, cô nương vốn không cần cùng các nàng giải thích, cô nương giọng mềm lờn nhẹ đem các nàng làm tâm phúc đối đãi, phần này tình ý, so với bạc đều nặng hơn bao nhiêu.

"Mức nước đi thôi, ta rửa mặt, thừa dịp hiện tại trời lạnh nhanh lại tiếp tục khâu may vá." Phó Dung đuổi người một cái, có chút bất đắc dĩ nói.

Nàng còn đồ cưới chưa khâu xong đâu.

Mai Hương, Lan Hương cười đi chuẩn bị.

Rửa mặt xong, sáng khoái tinh thần, Phó Dung dời tới dưới cửa sổ khâu đồ cưới, nghĩ tới trong xe ngựa thái độ Từ Tấn đã mềm mại xuống, khóe miệng cong lên. Nam nhân kia, một khi chiếm tiện nghi, liền đều dễ nói chuyện, chỉ hi vọng hẩn rút rè chút, đừng có nửa đêm tới tìm nàng. Phó Dung không nghĩ giận dữ cùng hẩn, nhưng loại chuyện này trăm triệu không thể nuông chiều, cho dù có hôn ước cũng không được, miễn cho hẩn xem thường nàng.

Đề phòng Từ Tấn, Phó Dung buổi tối cố ý chọn bộ đồ ngủ nghiêm kín.

Nhưng Từ Tấn cũng không định đi.

Trong lòng hẩn rất muốn, trong xe ngựa hôn môi làm cho hẩn nếm tủy biết vị, hận không thể lập tức đi nhà nàng tùy tâm sở dục. Nhưng hẩn lạnh nhạt với nàng lâu như vậy, hôm nay mới hòa hảo liền lại gần, càng thể hiện rõ những lãnh đạm kia chỉ là giận dỗi. Thứ hai, đêm hôm lên vào khuê

phòng quả thật không quá quân tử, ban ngày nàng chỉ cho phép hăn hôn một cái, nghĩ đến là còn kiêng dè.

Dạo dạo dây Trường Mệnh trong tay, Từ Tấn không tự giác mà liếm liếm môi.

Nàng chủ động hôn hăn, nhiệt tình lên giống hồ ly tham ăn. Hăn muốn lần thứ hai thì nàng cự tuyệt hăn, chỉ là kiêng dè theo nghi thức xã giao, không phải chán ghét hăn. Tựa như đời trước, tới bên cạnh hăn, nàng liền an tâm sống cùng hăn, có dày công cách ăn mặc tận lực lấy lòng, cũng có ban đêm gắt gao ôm nhau liên tục kiêu ngưỡn...

Nàng làm người ta không thích nhất ở chỗ nàng vô tình ích kỷ, trên mặt cười tâm lại thủy chung bình thản, si tình như Từ Yến cũng không thể giữ được nàng. Nhưng hăn nên may mắn nàng ích kỷ như vậy, bằng không đời trước hăn không có cơ hội gặp được nàng, sẽ không biết trên đời còn có một cô nương hăn có thể chạm vào.

Ánh mắt rơi vào năm viên ngọc châu trên dây Trường Mệnh, Từ Tấn giờ lên điều chỉnh ống kính nhìn, quả thật đều là đồ tốt.

Ngọc Châu óanh nhuận, xuyên thấu qua vầng sáng nhu hòa, Từ Tấn nhớ đến tiểu cô nương cướp dây Trường Mệnh về sau đó bộ dáng bẽn lẽn ngượng ngùng.

"Ta muốn đeo lên cho người a, buổi sáng liền đã nghĩ."

Lời tâm tình khoan khoái như vậy, nàng tùy cơ ứng biến không cần bất kỳ chuẩn bị gì, mở miệng là đến, giống như thật sự là như vậy.

Từ Tấn cười cười, nhặt lên một dây Trường Mệnh khác, sợi tơ ngũ sắc không sai biệt lắm, nhưng phía trên trên châu đều không còn.

Một cái là có lệ làm cho hăn, một cái là thành tâm làm, tuy rằng phần kia thành tâm cũng không phải sinh ra từ yêu thích, mà là nàng chỉ có thể dựa vào hăn.

Một khi trở thành vợ chồng, chính là một đời.

Trước đó, Từ Tấn tính toán cùng nàng hư tình giả ý mà sống tiếp, khi nghe được nàng lời ngon tiếng ngọt, lĩnh hội qua nàng ôn nhu thật giả khó phân biệt, hăn vẫn là không cam tâm.

Nàng cũng là người, trái tim kia thật sự ử không nóng?

Từ Tấn nhắm mắt lại, hồi tưởng nàng hai đời.

Nàng rời Từ Yến đi, là bởi vì không ở chung được với người nhà Từ Yến. Hăn bên này không có loại phiền toái đó, mẫu thân ngoài ý muốn mà thích nàng, phụ hoàng không đếm xỉa tới chuyện vợ chồng bọn họ, hăn một mình mở phủ, nàng cũng không cần lo lắng chị em dâu thân thích không hợp, thực sự có không hợp, hăn sẽ bảo vệ nàng, không có người có thể khi dễ người của Từ Tấn hăn.

Nàng đời trước trước nhìn trúng An vương, hơn nửa là bởi vì An vương thoát nhìn so với hăn dễ dàng tiếp cận hơn? Hiện tại hăn không lạnh nhạt, nàng cũng không sợ.

Về phần Phó Dung trăm phương ngàn kế trốn hăn...

Nàng sợ nhất hăn là gả cho hăn, mấy năm sau phải làm quả phụ, điểm này Từ Tấn không thể nói cho nàng biết, nhưng hăn có thể một năm lại một năm chứng minh cho nàng thấy, hăn có thể sống được rất tốt. Còn lại, nàng không thích hăn ban đêm xách bậy, hăn có thể không đi nhà nàng, dù sao rất nhanh nàng sẽ gả tới, hai ba tháng hăn vẫn có thể nhịn, ngoại trừ chuyện đó, nàng còn không thích hăn cái gì?

Không thích hăn bóp nàng hăn dấu móng tay, không thích hăn hôn xong nói trong miệng nàng có mùi vị, còn không thích... hăn nhìn nàng thất thố.

Nghĩ tới những tính trẻ con kia của nàng, Từ Tấn không nhịn được cười.

Nếu như hăn đều lựa theo nàng, nàng có thể hay không thật sự thích hăn?

Từ Yến không làm được, hăn cũng không làm được sao?

Sủng ái mà thôi, hăn hoàn toàn có thể cho, hăn chỉ cần bảo vệ tốt chính mình, đợi nàng chân chính đem tâm giao ra.

Một người trượng phu, nếu không thể khiến thê tử mình thật lòng đối đãi, truyền ra ngoài cũng mất mặt quá đi.

"Hứa gia." Đem hai cây dây Trường Mệnh thu tới ống tay áo, Từ Tấn ngồi thẳng lên gọi người.

Hứa gia một thân hắc y đi vào trong, tiến đến nghe lệnh, thần sắc so với quá khứ một năm vừa rồi thì rõ ràng thoải mái hơn vài phần, "Vương gia có gì phân phó?"

Từ Tấn biết Hứa gia thông minh, ví như vào ban ngày hăn giả bộ không thoải mái, không cần nhắc nhở, Hứa gia đều biết làm như thế nào. Kỳ thật tâm tư bị người dưới nhìn thấu, là điều tối kỵ của người trên, bất quá Hứa gia trung thành, Từ Tấn hoàn toàn tín nhiệm hăn, lại nói Hứa gia cũng không phải nhiều lần đoán đúng, trước mắt không phải hiểu lầm ?

"Đem cái hộp ngũ sắc trên châu kia lấy tới."

Hứa gia vừa nghe đã hiểu ngay, vương gia quả nhiên muốn đi tìm Tam cô nương, nếu không bảo hăn chuẩn bị lễ vật làm cái gì?

Bước chân hăn nhẹ nhàng mà đi, rất nhanh mang cái kia hộp trang sức gỗ tử đàn khám bát bảo trở về. Bởi vì ở trong khố phòng quá lâu, trên hộp

trang sức đã lưu lại một lớp bụi thật dày, Hứa gia đương nhiên cẩn thận chà lau qua, đưa tới trước mặt Từ Tấn thì đã sạch sẽ lại.

Từ Tấn không mấy quan tâm mà mở hộp ra, trước mắt một mảnh châu quang bảo sắc.

Lại nghĩ tới năm ngoái đưa cho nàng thì nàng bộ dạng nhỏ mọn luyện tiếc làm cho hăn năm hạt trân châu.

Từ Tấn niết một hạt trân châu, đột nhiên có chút không xác định, hỏi Hứa gia: "Người có biết nơi này tổng cộng có bao nhiêu hạt sao?" Nàng hăn sẽ không đếm từng hạt đi, thật như vậy, hiện tại hăn lấy ra năm hạt, nàng phát hiện có thể hay không nghĩ nhiều?

Hứa gia xấu hổ cười: "Cái này, thuộc hạ không đếm quá, nếu không hiện tại đếm?"

Từ Tấn lắc đầu, thoáng yên tâm, Hứa gia tâm tư tinh tế như thế đều không đếm qua, nàng hăn là cũng không đến mức như vậy.

Lấy ra năm hạt châu, Từ Tấn trầm tư chốc lát, cho Hứa gia trở về, cố ý dặn dò một câu: "Sớm đi ngủ đi."

Hứa gia sửng sốt.

Từ Tấn đem kinh ngạc của hăn nhìn ở trong mắt, nở nụ cười đầy thâm ý, đợi Hứa gia đi, hăn cầm hộp trang sức đặt tới bên cạnh, lại đem hai cái dây Trường Mệnh cầm lên, đặt chung một chỗ quan sát.

Nàng đưa lễ vật, hăn luôn muốn đáp lễ đồ nàng, đem dây Trường Mệnh kia cho nàng, vừa vặn làm cho nàng biết hăn không có quên qua nàng. Ở trước mặt Phó Dung mất mặt nhiều lần như vậy, chỉ cần không làm nàng phát giác ra hăn là trùng sinh, nàng cũng không có gì đặc ý, hiểu lầm hăn thâm tình càng tốt, có lẽ còn có chút chút cảm động.

Chỉ là, thứ này như thế nào biên (kết hạt)?

Trong vương phủ cũng có nha hoàn, nhưng các nàng không xứng chạm vào dây Trường Mệnh của hắc cùng nàng, hắc chỉ có thể chính mình tự làm.

Từ Tấn thật sâu nhú mày.

~

Buổi sáng tỉnh lại, Phó Dung nhìn kĩ xiêm y trên người, lần này thật sự kinh ngạc.

Chẳng lẽ Từ Tấn cải tà quy chính ?

Hay là, hai người vừa mới làm dịu quan hệ, hắc tạm thời bỏ xuống dáng vẻ vô lại giống như trước đây?

Phó Dung sờ sờ đùi. Không thể đi, hôm qua ở trong xe Từ Tấn đè nàng cạo chỗ đó, da mặt rõ ràng sắp muốn so với thiên hậu (da mặt dày).

Nghĩ tới Từ Tấn uy phong, Phó Dung không khống chế được nghĩ tới đầu tháng 8 đại hôn, tâm không khỏi co lại.

Nàng sợ đau...

Chỉ vì đêm tân hôn chịu bớt chút hành hạ, Phó Dung cũng phải sớm một chút đem Từ Tấn dỗ tốt a, bằng không tên kia cùng đời trước một dạng lỗ mãng, Phó Dung tuyệt đối phải chịu khổ, dù sao hiện tại nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ.

Trước khi kết hôn cơ hội hai người gặp mặt không nhiều, Phó Dung quyết định chủ ý, nếu như Từ Tấn lại đến khuê phòng nàng, nàng thà rằng hơi chút cho hắc điểm ngon ngọt, triệt để làm tiêu tan khúc mắc trong lòng hắc, thành thân thì nàng cũng có lá gan làm làm nũng.

Nhưng liên tiếp mấy đêm, Từ Tấn đều không đến đây.

Hiện tại lúc Phó Dung bắt đầu lo lắng Từ Tấn có phải hay không biết nàng ở trên xe giả bộ lấy lòng thì Từ Tấn đến Cảnh Dương Hầu phủ làm khách.

Lan Hương hưng phấn mà chạy vào chuyển lời thì Phó Dung đang khâu đồ cưới, nghe Lan Hương nói xong, Phó Dung nhớ ra hôm nay phụ thân được nghỉ, Từ Tấn quả thật có thể quang minh chính đại mà đến gặp chuẩn nhạc phụ.

"Tới thì tới, có cái gì đáng ngạc nhiên?" Phó Dung liếc mắt quở trách Lan Hương một cái, tiếp tục cúi đầu thiêu thừa may vá, khí định thần nhàn.

Lan Hương không ngờ tới nàng bình tĩnh như vậy, dường như chính mình thật sự ngạc nhiên quá mức, ngượng ngập nhìn về phía Mai Hương: "Vương gia lần đầu tiên đến, ta cho rằng cô nương sẽ cao hứng mà."

Phó Dung đầu cũng không ngẩng mà dặn dò: "Người đi nói những tiểu nha kia hoàn, làm cho các nàng đều thành thành thật thật ở trong viện đợi, không cho phép đi phía trước thò đầu ngó dáo dác, bị người nhìn thấy, mất mặt mũi của ta."

"Cô nương yên tâm, ta tự mình đi xem bọn họ!" Lan Hương lập tức nghiêm mặt nói, cùng Mai Hương rời đi.

Phó Dung động tác trên tay chậm rãi dừng lại, buồn bực nhìn về phía ngoài cửa sổ, lần trước Từ Tấn cũng nói có chuyện muốn tìm phụ thân, chẳng lẽ có việc thật?

Tiền viện.

Ở chính viện bên kia cùng Phó Phẩm Xuyên nói chuyện một lúc, Phó Phẩm Ngôn liền đem Từ Tấn mời tới Đông viện nhà mình.

Kiều thị sớm được tin báo, nước trà, điểm tâm đều cho người chuẩn bị tốt, bưng tới trong sảnh đường, nàng một người đàn bà không thể đi vào, chỉ phân phó Xảo Hạnh sai người theo dõi hậu viện, đừng kêu tiểu nha hoàn tò mò chạy tới mất mặt xấu hổ, nàng ở trong phòng chờ Quan ca nhi.

Phó Phẩm Ngôn lại phái người tới, mời các nàng mẫu tử đi ra phía trước gặp khách.

Kiều thị không tránh khỏi khẩn trương, nhìn gương quan sát nhiều lần, xác định không có chỗ thất lễ, lúc này mới dắt Quan ca nhi đi ra ngoài, nhỏ giọng dặn dò: "Quan ca nhi nghe lời, thấy khách nhân không cho phép khóc nháo, biết không?"

Quan ca nhi ngoan ngoãn gật đầu.

Không ngờ queo vào sảnh đường, không nhìn thấy chuẩn tử phu đâu, mà lại nhìn thấy một lồng sắt lớn.

"Hồ ly!" Quan ca nhi giòn giòn gọi, người đã hướng cái lồng chạy tới.

"Đứa nhỏ này!" Kiêu thị cũng bất ngờ, cũng may phản ứng đủ nhanh, đi nhanh mấy bước tóm lấy tiểu tử, ngồi chồm hồm xuống dạy hăn: "Hồ ly là vương gia mang tới, Quan ca nhi có phải hay không nên cảm ơn vương gia trước?"

Quan ca nhi quay đầu, nhìn thấy bên người phụ thân có một nam nhân đặc biệt đẹp mắt, hình như đã từng gặp ở đâu.

Kiều thị nhân cơ hội dẫn hăn đi tới phía trước Từ Tấn, vừa muốn hành lễ, Từ Tấn cười nói: "Bá mẫu không cần khách sáo, đem ta làm văn bối nhìn là được rồi."

Hăn so với lần trước gặp mặt còn hiền hoà hơn, Kiêu thị trong lòng cao hứng cực kỳ, nhưng vẫn kiên trì hành lễ.

Từ Tấn không cưỡng cầu, chuyển giọng giải thích: "Lúc trước săn linh hồ này, là vì bồi bổ cho nương nương, chỉ là nương nương không thích sát sinh, lệnh cho ta mang trở về. Đoan ngoạ thì vô tình nghe Tam cô nương nhắc tới Quan ca nhi còn nhớ nó, vừa vặn trong phủ ta cũng không có người thích, hôm nay liền mang tới đây, đưa cho Quan ca nhi chơi."

Kiều thị thụ sủng nhược kinh: "Lễ này quá quý trọng, vương gia..."

Từ Tấn ngắt lời nói: "Cảnh Hành niên thiếu, bá mẫu không nhận, ngược lại là bảo ta không biết nên như thế nào cùng bá phụ bá mẫu ở chung."

Kiều thị do dự nhìn về phía trượng phu.

Phó Phẩm Ngôn gật gật đầu, cười nói: "Vương gia có ý tốt, chúng ta cũng đừng khách khí."

Kiều thị liền thuận thế cảm ơn.

Từ Tấn sờ sờ đầu Quan ca nhi, cáo từ nói: "Trong phủ còn có việc, ngày khác lại đến quấy rầy."

Hai vợ chồng Phó Phẩm Ngôn cùng nhau đi ra ngoài tiễn hân.

Đoàn người mới tới cổng Đông viện, liền thấy gã sai vặt thiếp thân của Lương Thông là Trường Võ vội vàng chạy tới, nhìn thấy có khách, vừa nhìn thì không giàu cũng là quý, hân thích thời thoỉ lui đến bên cạnh cúi đầu hành lễ, nhưng trên mặt vui mừng đều không che giấu được.

Từ Tấn cũng không nhận ra hân, liếc thấy Hứa gia lạng lẽ đuổi ra hai ngón tay, hân chậm rãi dừng bước lại, không quá chắc chắn hỏi: "Người là tùy tùng bên cạnh Lương tổng kỳ? Bản vương hình như đã gặp qua người ở đâu."

Lương Thông võ nghệ siêu quần, đầu xuân thăng tống kỳ chính thất phẩm, ngược lại là Phó Thần còn chưa có cơ hội tấn chức.

Trường Võ tâm tư thông thấu, vừa nghe Từ Tấn tự xưng bản vương, lập tức quỳ xuống hành lễ: "Trường Võ thấy qua Túc vương điện hạ! Điện hạ thể nhưng nhận ra tiểu nhân, tiểu nhân đời này coi như không sống uống!"

Từ Tấn gật đầu.

Phó Phẩm Ngôn nhìn mặt đoán ý, cười nói: "Mấy ngày không thấy, người càng ngày càng biết nói năng, nói đi, Thiếu Cừ phái người lại đây làm cái gì?"

Trường Võ khom lưng đứng lên, toét miệng nói hi: "Hồi lão gia phu nhân, nãi nãi nhà ta (Phó Uyển) có tin vui..."

Còn chưa nói hết, bị Kiều thị bức thiết ngắt lời: "Thật sự? Mời lang trung nhìn qua sao?"

Trường Võ liên tục gật đầu: "Nhìn qua nhìn qua , nói là sắp hai tháng !"

Kiều thị đại hỉ, nếu không phải cố kỵ Từ Tấn ở đây, nói không chừng lập tức sẽ phân phó người chuẩn bị xe.

Từ Tấn cũng quay người hướng nhị lão chúc mừng, trở lại trên xe ngựa, trên mặt không còn tươi cười.

Lương Thiếu Cừ kia, động tác ngược lại là đủ nhanh.

Lấy ra dây Trường Mệnh chính mình tự tay biên, Từ Tấn quyết định đêm nay đi qua tìm nàng nói chuyện một chút.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Từ Tấn mới đi, Phó Phẩm Ngôn liền dẫn một nhà già trẻ đi thăm trường nữ, thê tử thúc giục gấp rút, hăn cũng ngồi không yên, mắt thấy sắp làm ngoại tổ phụ, hăn phải hảo hảo dặn dò Lương Thông vài câu, miễn cho tương lai con rể tuổi trẻ khí thịnh, ép buộc xảy ra chuyện.

Kinh thành tắc đất tắc vàng, mấy con đường chung quanh hoàng thành gần như đều bị quan lớn huân quý chiếm, khó có người muốn bán nhà, gia đình phổ thông cũng không mua nổi. Kiều thị hi vọng nữ nhi ở gần mình, lại luyện tiếc con rể tiêu pha quá tay, làm cho Lương gia lòng sinh bất mãn, năm ngoái giúp Lương Thông lo liệu nhà cửa thì cố ý để người môi giới giới thiệu địa giới ở phía bên ngoài.

Bởi vậy tòa nhà của vợ chồng son Phó Uyển cách Cảnh Dương Hầu phủ xa một chút, xe ngựa đi một lúc lâu mới dừng.

"Tỷ tỷ như thế nào đi ra đây a, nóng nhiều a, đều là người một nhà còn khách khí làm gì, sau này người lại trở ra, ta liền không đến nhìn người." Phó Dung đầu tiên nhảy xuống xe ngựa, còn chưa đứng vững, trước cùng Phó Uyển đang sóng vai đứng cùng Lương Thông ở cửa oán giận lên tiếng, xem như là giúp Kiều thị bớt việc.

Đối với cô dâu mới mà nói, có thai là việc vui, cũng là sự kiện xấu hổ sự, Phó Uyển mang thai lần đầu, da mặt mỏng vô cùng, không dám nhìn mẫu thân, chỉ nhỏ giọng cùng muội muội, trong mắt nàng đối với cái này có lẽ còn không hiểu lắm, nói chuyện: "Nùng Nùng đừng lo lắng, hiện tại ra

ngoài không có gì đáng ngại , lại nói ta cũng là vừa mới nghe hạ nhân truyền báo mới ra tới đây, không đứng bao lâu."

Phó Dung làm sao có thể không lo lắng?

Một khi bị răn cấm, 10 năm sợ dây thừng, cho dù nàng biết tử tử hai đời có biến hóa rất lớn, cho dù nàng đối với Lương Thông tín nhiệm nhiều hơn so với Tề Sách, nhưng cũng sẽ không quên kiếp trước tử tử là khó sinh mà chết. Hiện tại tử tử có thai, nàng thật lòng cao hứng thay tử tử, cao hứng qua, lúc trước tử tử qua đời thì nỗi đau tới tê liệt kia cũng một lần nữa rõ ràng lên, làm nàng đứng ngồi không yên, thế cho nên tử tử trước mắt ngưỡng ngừng mỉm cười đều như là một giấc mộng.

Phó Dung đi qua, tham luyện mà nắm lấy tay tử tử.

Nàng bình thường thích làm nũng dính người, như bây giờ thân cận Phó Uyển, Phó Phẩm Ngôn, Lương Thông đám người cũng đều tập mãi thành thói quen, hàn huyên thêm liền chia nhau đi vào trong phòng ngồi . Quan ca nhi muốn cùng các tử tử ở chung một chỗ, Kiều thị sợ hã còn bé không hiểu chuyện, cứng rắn bắt trượng phu đem hã ôm ra.

"Như thế nào hiện tại mới mời lang trung?" Ngồi vào chỗ xong, Kiều thị nhẹ giọng oán giận nữ nhi, nàng không tin nữ nhi trước đây không có một điểm phát giác.

Phó Uyển buông mi nói: "Lúc trước không dám xác định, sợ nói ra đại gia không vui..."

"Nha đầu gốc, sau này lại có những việc thế này, trước hết nói cho nương, người, lần đầu trải qua chuyện này, cái gì đều không hiểu, nói ra nương còn có chuyện muốn dạy người đâu." Kiều thị đi tới bên người nữ nhi, đem Phó Dung chen đến bên cạnh, "Hai tử muện các người đi trong vườn hoa chơi một lát, nương có lời muốn nói riêng cùng tử tử các người."

Phó Dung nghe lời mà đi ra, sự tình có liên quan đến dưỡng thai như thế nào, tỷ tỷ khẳng định sẽ dụng tâm nghe.

Bạch Đình đưa các nàng ra khỏi phòng.

Phó Dung để Phó Tuyên đợi lát nữa, nàng đem Bạch Đình gọi đến bên cạnh, nhỏ giọng hỏi thăm: "Người bên cạnh tỷ tỷ ta tín nhiệm nhất người, người theo tỷ tỷ gả tới đây lâu như vậy, trong viện các tiểu nha hoàn đều thành thật?" Tỷ tỷ về nhà số lần không nhiều, mỗi lần lại đều tốt khoe xấu che, tình huống Lương gia, Phó Dung chỉ có thể hỏi Bạch Đình.

Bạch Đình không ngờ Tam cô nương chưa xuất giá lại hỏi thăm cái này, sắc mặt đổi đổi.

Phó Dung thấy, một trái tim mau chóng trầm xuống, âm thanh không khỏi thêm mấy phần nghiêm khắc: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Bạch Đình nhìn nàng, nghĩ tới Tam cô nương lập tức sẽ gả cho người, có một số chuyện nói cho nàng nghe cũng không sao, liền đứng sát vào một chút, "Phía trước đều yên lành, đoạn ngộ trước Nhị cô nương cùng cô gia nghỉ ngơi sau không lâu, Nhị cô nương, Nhị cô nương ngại cô gia nói mớ đem cô gia đuổi ra, cô gia liền tự mình đi tiền viện, sau này Tuyết Anh giả danh mượn danh nghĩa Nhị cô nương muốn đi hầu hạ, bị cô gia một cước đạp hộc máu."

Nàng nói uyển chuyển, Phó Dung nghe lại hiểu.

Tỷ tỷ nguyệt sự không đến, khẳng định sẽ nghĩ tới việc có thai, tự nhiên không dám để tỷ phu xằng bậy, tỷ phu nín vài ngày đại khái nhin không nổi, ban đêm động tay động chân bị tỷ tỷ trong cơn tức giận đuổi ra ngoài, Bạch Đình kiêng dè nàng mới lấy cớ tỷ phu nói mớ. Về phần Tuyết Anhkia, Phó Dung nhớ, hình như là cùng với Hải Đường là nha hoàn nhị đẳng...

Quả nhiên bất luận tỷ tỷ gả cho ai, nha hoàn bên người đều mơ ước cô gia, Lương Thông da ngăm đen, nói bằng lương tâm, thật không xấu, cùng Từ Tấn, Từ Yến là tuần công tử trắng trẻo so sánh có mùi vị khác hẳn.

"Cái kia, cô gia cùng Tuyết Anh..." Phó Dung sầm mặt hỏi.

Bạch Đình vội nói: "Tam cô nương đừng hiểu lầm, Tuyết Anh, Tuyết Anh bị người khiêng ra thì xiêm y mặc yên lành..."

Trong phòng, Phó Uyển cũng lộ vẻ trẻ con, chính là thấp giọng cùng mẫu thân giải thích.

Đêm đó nàng đem Lương Thông đuổi ra, trong lòng bức bối ngủ không được, luyến tiếc cùng trượng phu tách ra ngủ, vừa tức hăn luôn thích động tay động chân, cứ như vậy nằm hướng cửa sổ ngăn người, không qua bao lâu liền nghe được phía trước có động tĩnh. Phó Uyển hoảng sợ giật nảy người, ngồi dậy muốn mặc quần áo, còn chưa thu thập chỉnh tề, Lương Thông nổi giận ùng ùng xông vào, đen mặt hỏi nàng có phải hay không phái nha hoàn đi hầu hạ hăn.

Phó Uyển chưa từng phái người đi qua?

Lương Thông cũng là nhất thời tức giận, cho rằng thê tử thật sự mệt mỏi, ứng phó hăn, muốn cho hăn sắp xếp nha hoàn thông phòng, thấy Phó Uyển vẻ mặt mờ mịt, hăn liền hiểu được tất cả đều là nha hoàn kia ăn nói bừa bãi, mau chóng ngồi vào bên cạnh thê tử đem sự tình nói một lần, còn thề thốt mãi chính mình không có chạm vào nha hoàn kia.

Phó Uyển tin hăn, thực sự có cái tâm kia, khẳng định trực tiếp ôm người đi ngủ, làm sao còn có thể chạy tới tìm nàng tức giận?

Nhưng nàng sợ hãi. Lương Thông quá thích làm cái việc kia, hiện tại mới nhịn nửa tháng liền chịu không được cẩu lên, một thời gian dài, lại có

nha hoàn tới tự tiến cử hầu hạ chần gối, Lương Thông thật có thể nhận được?

Kiều thị thấy nữ nhi mặt ủ mày chau, vỗ tay nàng nói: "Uyển Uyển buồn cái gì, người nên may mắn Thiếu Cừ không phải loại tâm tư kia, đổi thành loại kia chính mình lo liệu thiếp thất, chẳng phải là không có cách nào qua ngày?"

Phó Uyển quay đầu nói: "Ai biết hắn có thể kiên trì bao lâu."

Kiều thị không nhận được phì cười, nhích gần đến nữ nhi bên tai nói nhỏ: "Đứa bé ngốc, hắn muốn, người trước dùng tay giúp hắn, đợi người qua độ 3 tháng, thai yên ổn, Thiếu Cừ muốn người liền cho hắn, động tác nhẹ một chút, 1 tháng làm mấy lần cũng không có bao nhiêu quan hệ, cuối cùng hai tháng kia lại tiếp tục cấm."

Phó Uyển khiếp sợ ngẩng đầu, đã quên xấu hổ.

Kiều thị ôm lấy nữ nhi ngốc tự mình sắp làm mẹ, lại thấp giọng chỉ điểm vài câu, biến mặt mũi Phó Uyển thành đỏ lựng.

Phó Dung nặng trĩu tâm sự ở trong vườn hoa đi một lát liền trở lại, nhân lúc Phó Uyển nói chuyện với Phó Tuyên, nàng đem mẫu thân kéo tới bên cạnh, "Nương, ta nghe Bạch Đình nói Tuyết Anh..."

"Bạch Đình như thế nào lại nói với người... Nga, lại là người hỏi thăm lung tung đi?" Kiều thị vừa nghe thấy chủ đề này, không vui nhíu mày.

Phó Dung bất ngờ nhìn mẫu thân: "Nương đều đã biết?"

Kiều thị thở dài, sờ sờ đầu nữ nhi: "tỷ tỷ người tất cả đều nói cho ta biết. Nùng Nùng không cần miên man suy nghĩ, tỷ phu người là người tốt, ta cũng dạy tỷ tỷ người biện pháp ứng đối, không có việc gì, đợi Nùng Nùng kết hôn, có tin vui, nương cũng nói với người."

"Nường lại trêu ghẹo ta!" Phó Dung giả trang xấu hổ bỏ chạy, ngấm ngấm thở phào một cái.

Tối buổi trưa, một đại gia đình đều ở bên này dùng cơm, sau khi ăn xong đến cho buổi chiều mới đi về.

Ban đêm Lương Thông càng nghĩ càng không được tự nhiên, ôm chặt thê tử nói: "Nhạc mẫu cùng Tam muội muội rời đi thì nhìn ta ánh mắt đều có chút không đúng, người có phải hay không nói với các nàng chuyện đó?"

Ở trong ngực hân, Phó Uyển không khỏi lại nhớ tới những mảnh khoe mẫu thân dạy, đỏ mặt giải thích: "Ta không muốn nói, nường nhìn ra ta có tâm sự, nhất định bắt ta nói. Vậy người cũng không cần lo lắng các nàng không thích người, ta đều giải thích rõ."

Lương Thông càng mất hứng, hướng xuống chuyển chuyển, nhìn ánh mắt thê tử nói: "Người như thế nào còn có tâm sự a, ta không phải đã nói sao, ngoại trừ người ai ta cũng không chạm vào, kẻ nào không có mắt mà lại đưa lên đến, ta trực tiếp đập ra ngoài, bán vào thanh lâu..."

"Câm miệng, người hiểu được nhiều, loại địa phương đó đều biết." Phó Uyển không thích nghe hân nói cái này, ghét bỏ xoay người.

Đêm hè đồ ngủ đơn bạc, nàng như vậy xoay người, thân thể lung linh hấp dẫn dán vào hân lần một vòng, Lương Thông hô hấp nhất thời nặng nề, biết rõ tức phụ không vui vẫn mày dạn mặt dày dựa sát, ôm chặt người vào: "Người đừng sợ, ta liền cạo cạo giải khát, sẽ không động thật sự."

Phó Uyển lỗ tai đều bị hân nói đỏ lên.

Hân cạo như vậy, so ra càng cảm thấy xấu hổ a.

"Đi ngủ." Phó Uyển dùng khuỷu tay đẩy hân.

"Uyển Uyển, Uyển Uyển..." Lương Thông mặc nàng đây, hấn chỉ lo ôm người không cho nàng trốn, bàn tay to bá đạo khi dễ nàng.

Không qua bao lâu, Phó Uyển bị vuốt ve đến không có khí lực.

Mắt thấy hấn lại sát gần tới, ngoài miệng thì nói không động, cái vật vô lại kia lại tuyệt nhiên làm động tác trái ngược, Phó Uyển thật sự chịu không nổi, lo lắng hấn nhìn không được mà thật sự làm tới, nhắm mắt chôn đến trong ngực hấn, tay đưa tới bắt lấy ...

Lương Thông cả người run rẩy một trận.

Bạch Đình gác đêm ở gian ngoài bỗng nhiên bừng tỉnh, nghiêng tai lắng nghe.

Bên trong cô gia lại đang nói lời nói bậy bạ ...

Ý thức được hai người đang làm cái gì, Bạch Đình nhanh chóng dùng chăn che kín lỗ tai.

~

Lan Hương lúc này ngược lại ngủ say sưa, một chút cũng không phát giác trước giường có người bước nhẹ đi qua, vào khuê phòng cô nương nhà nàng.

Từ Tấn đã một năm không đến đây, lại bước vào gian phòng quen thuộc, hấn bình tĩnh mà đứng một lát, mới hướng giường đi tới.

Vừa muốn xốc màn giường lên, chợt nghe tới tiếng khóc nhẹ nhàng nức nở, giống thú con kêu gào.

Từ Tấn nhúu mày, đẩy màn ra.

Đêm nay có chút ánh trăng, hắt như trước mang theo đèn lồng, nhờ vào ngọn đèn mờ nhạt, nhìn nàng nằm ngang, mắt đẹp đóng chặt, trên mặt đều là nước mắt, miệng mơ hồ cái gì không rõ.

Từ Tấn như thế nào cũng không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh tượng này.

Bên giường còn một chỗ đủ cho người nằm nghiêng, Từ Tấn thoát giày, thả màn lụa, sau đó nằm xuống, nửa chống thân thể nhìn nàng.

Tiểu cô nương hai tay xếp ở trên lồng ngực, không hề nhúc nhích như là rơi vào ngủ say, nhưng nước mắt không ngừng rơi, như là đang chịu ủy khuất, hai phiến lông mày dài nhỏ thống khổ mà nhúu lại, môi đỏ mấp máy.

Đây là, gặp ác mộng?

Từ Tấn nhích gần đến nàng trước mặt nghe.

"... Đừng đi, tỷ tỷ đừng đi..."

Từ Tấn tâm thần chấn động, liên tưởng vào ban ngày nghe được tin tức, đoán được nàng mơ thấy cái gì.

Phó gia người khác đều vì Phó Uyển vui mừng, chỉ có nàng lo lắng thảm kịch kiếp trước tái diễn đi?

Một giây kia, Từ Tấn thật muốn biết lúc trước biết tin cáo phó của hã thì nàng phản ứng thế nào.

Hã biết nàng sẽ không có bao nhiêu thương tâm, đời trước như thế nào hã cũng không muốn tiếp tục phí tâm, hã chỉ hi vọng đời này, sẽ có 1 ngày, hã ở trong lòng nàng, sẽ chiếm cứ vị trí không khác biệt so với người nhà của nàng, nếu hã gặp phải bất trắc gì thì nàng cũng sẽ thương tâm thành như vậy, đương nhiên, hã sẽ không thật sự làm cho mình gặp bất trắc.

Yên lặng nhìn một lát, Từ Tấn ôn nhu thay nàng lau nước mắt, cúi đầu ngậm lấy môi nàng, không có dục vọng, chỉ nghĩ dùng như vậy thân mật, nhẹ nhàng cắt ngang ác mộng.

Tiểu cô nương dần dần không khóc, mở môi ra, bản năng mà đáp lại.

Động tác nho nhỏ, liền khiến cái này hôn thay đổi mùi vị, Từ Tấn tìm lòng không được ôm lấy eo nàng kéo vào trong ngực, hôn càng sâu.

Xúc cảm quá mức chân thật, Phó Dung đột ngột bừng tỉnh.

Từ Tấn cảm giác được, nâng mặt nàng lên nói: "Đừng sợ, là ta." Nói xong ngồi dậy, đem nàng ôm tới trên đùi ngồi ở cuối giường: "Vừa mới thấy người khóc, mơ tới cái gì?" Nàng nhỏ nhắn xinh xắn, mỗi lần gặp mặt, hẳn đều muốn như vậy ôm nàng, cảm nhận trọng lượng của nàng đè trên đùi hẳn.

Phó Dung đầu óc hỗn loạn, nghi hoặc nói: "Ta khóc?"

Từ Tấn tiện tay đem khăn tay bên cạnh nhét vào trong tay nàng: "Trên đó đều là lệ của người, dường như nghe người kêu tỷ tỷ."

Phó Dung nháy mắt nhớ ra, vô thức xoa xoa khăn, giờ tay nhu cái trán: "Nhớ không ra, vương gia tại sao tới đây?" Ánh mắt đảo qua đèn lồng ngoài giường, cái ánh sáng êm dịu kia cũng làm cho mắt nàng nhức mắt, không khỏi hướng trong ngực nam nhân nhích lại gần.

Từ Tấn quan tâm quay người, không để ngọn đèn soi vào nàng, cũng không truy cứu nàng có thật không nhớ được mộng hay là đơn thuần không muốn nói cho hẳn, cúi đầu cười nói: "Buổi sáng nghe nói tỷ tỷ người có thai, việc vui lớn như vậy, đoán được người cao hứng, ta lại đây cùng người chia vui."

Phó Dung miễn cưỡng cười cười, vừa muốn nói chuyện, liếc thấy váy ngủ dưới chân chính mình.

Vào ban ngày nàng vui buồn một nửa, thêm vào mấy ngày nay Từ Tấn đều không lộ diện, trước khi ngủ liền tùy tâm chọn một bộ váy mát lạnh , đơn bạc, màu xanh nhạt, phía dưới quần nhỏ hồng nhạt hiện lên rõ ràng, nhìn lên trên nữa, bên trong cũng không có chỗ nào che dấu.

Từ Tấn như thế nào biết chọn ngày như vậy đâu?

Thương cảm trong mộng sót lại triệt để biến mất, Phó Dung cố gắng lấy lại tinh thần, nhân lúc Từ Tấn bởi vì thương tiếc nàng khóc chưa chú ý tới quần áo nàng thì nhẹ nhàng ho, giọng khàn khàn nói: "Cổ họng khó chịu, vương gia thả ta đi xuống rót cốc nước đi."

"Ta rót cho người." Từ Tấn âm thanh ôn nhu, không chờ Phó Dung cự tuyệt liền buông nàng ra, quay người xuống giường.

Phó Dung nghi hoặc mà nhìn bóng dáng hắt cao lớn.

Người này, có phải hay không bởi vì có thể tham hoan, cho nên vui vẻ tốt với nàng trước?

Quản hản như thế nào, Phó Dung lặng lẽ dời tới chân giường, kéo chăn đem chính mình bọc lại nghiêm nghiêm thực thực, chỉ lộ đầu ra. Nhìn bên cạnh nhiều chỗ trống như vậy, âm thầm may mắn đêm nay đi ngủ thì tâm tình không tốt, không đem Đoàn Đoàn đặt tới trên giường, hiện tại nó ngủ trong lồng, trừ phi có động tĩnh lớn, con vệt lười đẩy sẽ không tỉnh.

Từ Tấn bừng trà trở về, xa xa nhìn thấy nàng co lại ở chân giường, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Lại là nàng lừa hản, cho rằng nàng khó chịu thật, nguyên lai là nửa chiêu diệu hổ ly sơn.

"Còn muốn uống sao?" Hấn dừng ở trước giường, trêu tức hỏi nàng.

Phó Dung thật sự có chút khát, thấy Từ Tấn thoát nhìn tâm tình không tệ, gật gật đầu, đưa tay nhận.

Từ Tấn ý vị thâm trường mà nhìn chăm chăm vào cánh tay nàng.

"Vương gia đêm nay không nháo được không?" Phó Dung cầu xin nhìn hấn.

Từ Tấn không có trả lời, chỉ đem bát trà đặt trên tay nàng, đợi nàng uống xong, hấn đem non nửa bát còn lại bên trong tất cả đều uống hết, lại đặt lên tủ đầu giường. Một lần nữa hạ màn lụa xuống, hấn lười biếng mà tựa vào đầu giường, hai tay gối ở sau đầu hỏi xéo cô nương đối diện: "Đoán thử xem đêm nay ta trừ bỏ chúc mừng, còn muốn làm cái gì?"

Phó Dung co rụt cổ lại, nhỏ giọng thăm thì nói: "Chỉ cần vương gia thủ lễ, cái khác đều tùy vương gia."

Từ Tấn cười cười, đem hộp trang sức bằng gỗ tử đàn đặt tới bên người.

Phó Dung mắt sáng lên, kinh hỉ nói: "Là cái hộp trân châu kia?"

Từ Tấn nhìn nàng cười: "Có phải hay không, người mở ra nhìn xem chẳng phải sẽ biết?"

Phó Dung cố làm ra vẻ không hiểu, ngượng ngập nói: "Ta đợi vương gia đi rồi xem."

Nàng thông minh không mắc mưu, giả trang xấu hổ ngoan ngoan đèn giáo hoạt khả ái, Từ Tấn nhin không được cũng không nghĩ nhin, ngồi dậy đem cô nương đang cuộn thành quả cầu một lần nữa ôm tới trong ngực, cúi đầu cắn lỗ tai nàng: "Người cho là người không qua, ta liền không làm gì

được người? Người cho là trên người người nhiều tầng chần, ta liền không chạm vào người?"

Phó Dung cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là tự trói, hai tay đều bị chính mình khóa ở trong chần, Từ Tấn một cánh tay liền thoải mái mái đem nàng vây khốn, nàng đến đôi chân đều không tiện nhúc nhích, chỉ có thể quay đầu tránh né môi hân nhiệt tình. Nhưng làm sao mà trốn được? Lỡ tai bị môi hân bắt lấy thì Phó Dung thân thể hơn nửa mềm nhũn, một bên rụt cổ một bên nhuyển giọng cầu hân: "Vương gia đừng làm rộn, ta sợ ngứa..."

"Sinh con cho ta, ta sẽ tha cho người." Từ Tấn vừa ăn nàng, bên tai vừa nói.

Phó Dung ngơ ngác.

Từ Tấn cũng ngẩng đầu, ôm nàng bình phục: "Nùng Nùng, ta cùng Lương Thông tuổi tác giống nhau, người nhìn hân so với ta thành thân trước, hiện giờ lại muốn so với ta làm phụ thân trước, Nùng Nùng kiên cường lên chút, năm nay cũng cho ta một đứa?" Phái Cát Xuyên tới chiếu cổ nàng, hân đã dặn dò Cát Xuyên hảo hảo thay nàng xem mạch, biết thân thể nàng không có bất cứ vấn đề gì, đời trước 3 năm không có thai, hơn nửa là Từ Yến không được.

Phó Dung cắn môi, nhắm mắt lại bực bội nói: "Người đừng nói nữa, muốn nói, đợi kết hôn sau lại nói tiếp."

Từ Tấn nâng nàng mặt, ở trên miệng nhỏ thơm một ngụm: "Ta biết, chính là liên tục nhìn việc vui của người khác, ta sốt ruột."

Phó Dung quay đầu, mặt lại trắng bệch.

Từ Tấn thấy nàng sợ hân đêm nay thật sự muốn động, buồn cười đem người buông xuống, mở hộp trang sức ra cho nàng nhìn: "Cho người thêm

một lần."

Ngũ sắc trên châu hào quang sáng chói, Phó Dung dễ chịu một chút, nhận lấy đũa giỡn hai cái, nhìn thấy phía dưới dường như có gì đó, lấy ra nhìn, hóa ra là một cái dây Trường Mệnh.

Từ Tấn hài lòng nhìn trong mắt nàng kinh ngạc, ôn nhu nói: "Đây là năm ngoài người đưa ta dây kia, hiện tại ta đeo lên cho người, chúng ta cùng nhau sống lâu trăm tuổi."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Phó Dung ngơ ngác nhìn Từ Tấn hướng cổ tay nàng buộc dây Trường Mệnh, vụng về hậu đậu.

Ngày đó ở trong xe ngựa, vì muốn dời đi tâm tư háo sắc của hã, nàng thuận miệng hỏi hã chuyện dây Trường Mệnh, Từ Tấn nói lấp một chút, Phó Dung liền đoán được Từ Tấn hơn nửa đem phần lễ vật kia ném tới cái xó nào, không nghĩ hã thế nhưng còn thật lưu lại, trả về đưa cho nàng.

Bất quá Phó Dung thực thích, năm hạt trân châu kia là đồ tốt a, so với của nàng còn tốt hơn, mở ra lại có thể để thành một hộp tràn đầy.

Từ Tấn vẫn cúi gằm mặt, nhẹ nhàng kéo chặt sợi dây, buộc vào tốt rồi, hã nâng cổ tay trắng mịn lên hôn, "Vẫn là Nùng Nùng đeo đẹp."

Phó Dung hai mắt nhìn, không mấy quan tâm nói: "Dù đẹp mấy, thứ này cũng trong tiết đoan ngo thì đeo chơi hai ngày, qua một thời gian liền bỏ đi rồi, vừa vặn đem hạt châu đặt lại vào hộp trang sức, sau này tới đoan ngo lại một lần nữa kết dây mới."

Từ Tấn khóe miệng đang cười thoáng cái biến mất.

Tháo ra? Nàng có biết hã kết cái dây Trường Mệnh này dùng bao nhiêu công phu sao?

Hã loay hoay suốt cả 3 ngày!

Không có khả năng tìm người dạy cho, hẳn chỉ có thể tự mình tìm tòi hai cái dây Trường Mệnh này, học cách kết mất hai ngày rưỡi, kết một lần lại phá một lần. Buổi tối ngày thứ ba rốt cuộc biên ra hình dáng, cùng so với của nàng cũng nhìn không có khác biệt, cảm thấy mỹ mãn mới đi ngủ, cởi xong xiêm y mới phát hiện đã quên đem năm hạt châu khâu lên, đành phải tháo ra rồi lại khâu lại một lần nữa. Từ Tấn tự nhận hẳn đời này đại khái cũng chỉ biết biên một cái dây Trường Mệnh này, nàng thế nhưng nghĩ tháo ra?

"Không cho phép phá đi, qua hết đoạn ngo thu lại, năm sau tiếp tục mang dây này." Từ Tấn nắm chặt tay nàng nói.

Phó Dung tò mò, "Vì sao a?"

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào mắt nàng: "Bởi vì đây là ta đưa cho người, ý nghĩa bất đồng."

Phó Dung không nhin được, bật cười: "Vì đây là ta kết a, thời điểm làm cũng không phải thành tâm, nếu là vương gia tự tay kết, vậy ta khẳng định cùng vương gia giống nhau, đem nó giữ bên người, một ngày đều không rời khỏi thân."

Lời ngon tiếng ngọt cũng vô dụng, Từ Tấn động động môi, sầm mặt nói: "Ta chỉ biết đây là ta đưa cho người, người tốt nhất hảo hảo giữ, dám mất hoặc là tháo ra, người biết ta sẽ tức giận lại như thế nào đối với người."

Hắn lạnh giọng uy hiếp, Phó Dung nhìn dây Trường Mệnh trên cổ tay, bất đắc dĩ nói: "Đã biết, đây là vương gia đưa ta, ta nhất định sẽ cất cẩn thận, tuyệt không dám ném đi."

Người này tính tình thật quái dị, Phó Dung xem ra, rất nhiều việc nhỏ không đáng nhắc tới lại có thể chọc hắn nổi giận, dù sao nàng còn có một hộp trân châu, lãng phí năm hạt thì năm hạt đi.

Từ Tấn nhìn ra nàng là có lệ, vừa muốn uy hiếp thêm hai câu, màn lụa ngoài đột nhiên truyền đến tiếng vỗ cánh nhẹ nhẹ.

Phó Dung vội vàng hướng Từ Tấn làm dấu hiệu cấm thanh.

Nàng ngón tay thon dài để ở trên môi hồng nhuận, Từ Tấn cổ họng giật giật, một lần nữa đem người ôm tới trong ngực, hướng lỗ tai nàng trách giận nói: "Ta nhớ ra rồi, đêm đó Hứa gia đến muốn đòi đồ, người đã đem trân châu trả ta, vì sao không đem con vệt kia cũng trả ta nốt?" Nhìn Hứa đem gia trân châu về, hắn cố nén mới không đem hộp trân châu kia quăng đi.

Phó Dung lỗ tai đặc biệt sợ ngứa, nỗ lực rụt cổ, nhỏ giọng giải thích: "Ta đã quên..."

"Không phải không cho phép nói chuyện sao?" Từ Tấn từ lỗ tai nàng một đường hôn tới khóe miệng, lại hoàn toàn ngăn chặn môi nàng.

Phó Dung giãy hai cái, hắn bàn tay to luồn vào trong tóc nàng giữ, không cho cự tuyệt.

Phó Dung dần dần trầm mê.

Nàng chưa bao giờ biết Từ Tấn hôn người sẽ ôn nhu như vậy, đời trước không hôn qua, đời này những ngày trước, nàng đều không nguyện ý cho hắn hôn, tự nhiên cũng không tinh tế cảm nhận qua trong đó tư vị gì. Nhưng giờ đây, hắn là vị hôn phu, nàng không còn cách nào cự tuyệt, là nam nhân nàng nhất định phải dựa vào cả đời để sống những ngày lành, Phó Dung không thể chọc hắn mất hứng ở loại chuyện này, vậy thì, đã tránh không được, Phó Dung nguyện ý đi theo cảm giác.

Có những lời nói ra quá mức chấn kinh, nhưng Phó Dung thật sự cảm thấy, làm loại chuyện này còn rất thoải mái .

Hồi ức từng như lửa, hiện giờ ôn nhu như nước.

Mắt thấy bị hấn ép tới càng ngày càng thấp, đầu ở trong khuỷu tay hấn sắp muốn rớt xuống, Phó Dung kìm lòng không được giơ tay lên, vòng lấy cổ hấn.

Nàng nhu thuận, thuận theo mà ôm hấn, Từ Tấn tay phải ở trong tóc nàng dần dần theo tâm ý dịch xuống, đem chặn bọc nàng từng chút từng chút một kéo ra. Tiểu cô nương phát giác ý đồ, quay đầu trốn, muốn khuyên can hấn, Từ Tấn đuổi theo hôn nàng, không cho nàng cơ hội mở miệng, nàng mới phát ra âm thanh mơ hồ không rõ, liền bị hấn nuốt vào.

Như là trân châu quý hiếm bị voan mỏng che đậy, lúc này voan mỏng bị người chạm rãi xốc lên, không cần nhìn chăm chú, chỉ cần dùng tay cảm thụ kia trơn mịn oánh nhuận, trong đêm hè ngoài ý muốn thoải mái mát lạnh, có thể làm cho người phát ra một tiếng than thở thỏa mãn. Phần lớn trân châu đều tròn, trân châu của hấn cũng có chỗ êm dịu, thưởng thức tới nơi đó, Từ Tấn rốt cuộc không thể nhất tâm nhị dụng (làm 2 việc một lúc), môi có lệ mà dán lên nàng, tâm tư đều đặt ở trên tay.

Bởi vậy tiểu cô nương không thể đè nén kêu nhỏ một tiếng, thành công trốn thoát, buông lời đụng chạm cánh môi giữa 2 người.

Từ Tấn mở mắt ra.

Phó Dung cũng mở mắt ra.

Hấn nhìn nàng con người phủ sương mịn mờ trong suốt, trên tay động một chút, trong mắt nàng màu nước liền nhiều một phần, như sau mưa giữa núi rừng tràn ngập hơi nước mờ mịn, ti ti lũ lũ trôi đến trong lòng hấn, đem tâm hấn quanh quẩn một vòng lại một vòng, làm phai nhòa lửa tàn sát bữa bãi trong lồng ngực hấn, nhắc nhở hấn xem xem bộ dáng nàng đáng thương lúc này kinh hoàng bất lực, lại đem tất cả dừng lại, kỳ vọng ký thác hấn thương tiếc.

Hắn nắm lấy một điểm mềm mại của nàng, giống như nàng lúc trước thường thức trần châu ngũ sắc, nhẹ nhàng xoa nắn.

Mắt nàng nhắm lại, tay vô lực túm lấy cánh tay hắn, môi son giam lại là một tiếng kiều kiều âm.

"Nùng Nùng, người có biết người hiện tại có bao nhiêu mũi sao?" Từ Tấn cúi đầu hôn môi nàng, lại tiếp tục xoa nắn.

Phó Dung cắn môi, quay người chui vào trong ngực hắn, kiều nhuần cầu xin: "Vương gia đừng như vậy, đợi, đợi ta gả đến vương phủ, được không?"

Nàng như vậy xoay lại, Từ Tấn tay không thể không dời tới trên lưng nàng, như chạm vào mũi ngọc.

"Nùng Nùng nói, chúng ta đêm đại hôn, ta làm cái gì người đều không ngăn cản?" Không nhìn thấy mặt nàng, Từ Tấn cúi đầu hôn lỗ tai nàng lộ ra ở bên ngoài, nàng không có chỗ nào không đẹp, chỗ nào hắn cũng đều muốn hôn.

Phó Dung không nói chuyện.

Từ Tấn tay chuyển xuống dưới.

Mắt thấy sắp muốn qua eo, Phó Dung vội vàng trở tay đè hắn lại, giọng buồn buồn nghe qua như muốn khóc: "Ta đều nghe vương gia, chỉ cầu vương gia đừng có lại khi dễ ta, ta, ta, ta mệt nhọc..."

Từ Tấn cười nhẹ, thu tay lại, đem người đặt tới trên giường, hắn từ sau lưng ôm nàng, "Nùng Nùng đã mệt nhọc, vậy thì ngủ đi."

Phó Dung giả trang không phát giác hắn càn quấy, nhỏ giọng nói: "Thời điểm không còn sớm, vương gia cũng về sớm một chút an giấc đi?"

Từ Tấn phía sau chuyển chuyển, nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, "Người ngủ trước, ta một hồi liền đi."

Phía sau truyền đến động tĩnh sột soạt, như là ở cởi quần áo, Phó Dung kinh hãi, túm lấy đệm chặn hỏi: "Vương gia đang làm cái gì?"

Từ Tấn một lần nữa dán lên.

Phó Dung đồ ngủ sớm không còn, cho dù có, nàng phỏng chừng cũng có thể cảm nhận được lúc này Từ Tấn trên người là không còn một mảnh vải.

Chẳng lẽ hãn muốn làm tân lang trước?

Phó Dung bản năng mà hướng bên trong chuyển vào, mới dịch một chút liền bị Từ Tấn đè bả vai lật qua, mặt hướng vào đệm giường.

"Vương gia..."

"Nùng Nùng đừng nói chuyện, cẩn thận ẩm ỉ tới con vệt kia."

Từ Tấn đẩy khuôn mặt nàng bị tóc dài che khuất, khẽ cắn lỗ tai: "Nùng Nùng nhìn xem đây là cái gì? Chúng ta sắp đại hôn, lễ bộ bên kia đưa rất nhiều thứ tới phủ ta, ta tùy tiện lật xem, thế nhưng tìm được một thứ tốt như vậy. Nùng Nùng yên tâm, đêm nay chúng ta chỉ học cái này, cái khác, đợi kết hôn sau lại nói tiếp."

Đem một quyển sách nhỏ đặt tới trước mặt Phó Dung, hãn không nói thêm gì nữa, tự mình bắt đầu.

Phó Dung nhìn tờ giấy kia, tranh vẽ rất sống động, hiểu được Từ Tấn quyết tâm muốn gây sức ép nàng một hồi, che mặt nhận mệnh.

Màn che nhẹ lay động, hồi lâu mới nghỉ. (Editor: Ah ah ah, có ai hiểu hai người định làm gì ko???)

Từ Tấn quỳ ở chân giường thu thập, trong tiếng nói mang theo thoả mãn khó có thể che giấu, "Cái váy ngủ này ta cầm trở về hay là người vụng trộm giặt?"

Phó Dung co lại ở trong chăn, bọc thành viên cầu, lần này cả đầu cũng trốn vào chăn.

Nàng đã gả hai lần, chưa từng thử qua như vậy, nói cái gì gọi là "Đại Vũ trị thủy tam quá gia môn bất nhập", hẳn là Đại Vũ sao? Hẳn thật sự chỉ đi ngang qua cửa 3 lần sao? Còn có trị thủy cái gì, hẳn chiếu theo phương pháp này, thủy càng ngày càng nhiều, Đại Hạ triều đã sớm bị nước bao phủ. (Editor: Các nàng có hiểu gì ko, có hiểu gì ko? Ko hiểu thì nói ta nhé, ta sẽ giải thích thêm)

Đại Vũ trị thủy tam quá gia môn bất nhập: Đại Vũ mới chỉ kết hôn bốn ngày thì được giao nhiệm vụ đi chống lũ. Ông nói lời tạm biệt với vợ mình, nói rằng không biết khi nào ông sẽ trở lại. Trong suốt 13 năm chống lũ, ông đi ngang qua nhà mình ba lần nhưng đều không bước vào trong. Lần đầu tiên đi ngang qua, ông nghe nói rằng vợ của mình đang sinh con. Lần thứ hai đi ngang qua, con trai của Vũ đã có thể gọi tên cha mình. Gia đình thúc giục Vũ trở về nhà nhưng ông từ chối vì lũ lụt vẫn xảy ra. Lần thứ ba đi ngang qua, con trai của ông đã hơn 10 tuổi. Mỗi lần như vậy, Vũ đều từ chối đi vào cửa, nói rằng vì lũ lụt đã khiến vô số người vô gia cư, ông chưa thể nghỉ ngơi được.

Phó Dung xem như là chân chính nhận thức Từ Tấn, mệt cho hắn đòi trước như vậy ít nói ít lời, nguyên lai hắn cao hứng, sẽ biến thành như vậy.

"Tại sao không nói gì thế?" Từ Tấn cười nằm xuống, kéo chăn nàng: "Không chê muộn sao?"

"Người đi nhanh đi, trước khi thành thân ta đều không muốn gặp người!" Phó Dung túm chặt chăn.

Từ Tấn bật cười, đổi thành nằm thẳng, nghĩ ngợi một lúc, nhận lời nói: "Tốt, trước khi thành thân ta đều không tới, lại thêm lần nữa, ta sợ ta nhin không được muốn người trước. Vậy người trước nói cho ta biết, cái váy ngủ này rốt cuộc nên xử trí như thế nào? Ta cầm đi, nha hoàn của người có thể hoài nghi hay không?"

Nghe hẳn nhắc cái này, Phó Dung thật là muốn tức chết .

Quần áo của nàng đều mới làm, Mai Hương Lan Hương trong lòng đều biết rõ, thiếu một cái các nàng khẳng định sẽ hỏi. Nhưng mà lưu lại, vì không để cho bọn nha hoàn phát hiện cái thứ thuộc về Từ Tấn (cái gì vậy???), nàng chỉ có thể chính mình giặt, nhưng nàng ngay cả quần áo bẩn của mình đều không phải giặt bao giờ, dựa vào cái gì phải chạm vào của hẳn ?

Phó Dung thật muốn bắt Từ Tấn giặt xong cho nàng hăng đi!

Nhưng nàng không dám...

"Vương gia đi đi, ta, chính ta thu thập, chỉ cầu vương gia về sau đừng như vậy nữa." Phó Dung rầu rĩ cúi đầu.

Không thể lấy được váy, Từ Tấn có chút tiếc nuối, ôm người trong chăn hôn, lúc này mới đứng dậy mặc đồ.

Người đi rồi, Phó Dung lập tức từ trong chăn chui ra, ngửa mặt nằm bình phục.

Nghĩ tới đứa nhỏ, trăng đêm không ngủ.

Ngày kế Lan Hương dụi mắt đứng lên, nghe được bên trong có tiếng nước, nàng khiếp sợ đi vào xem, nhìn thấy Phó Dung đang giặt xiêm y, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

"Cô nường, người, người như thế nào chính mình giặt?" Bất chấp tóc tai bù xù, Lan Hương nhanh chóng bước tới, định đem chậu đồng dọn đi.

Phó Dung vội vàng quát bảo dừng lại, quay đầu đổi khẩu khí, nhân cơ hội thúc giục: "Lại đi lấy cho ta chậu nước đến!"

Giọng nói nàng lo âu, Lan Hương không rõ nguyên cớ, nghe lời mà đi.

Phó Dung vắt khô váy ngủ đặt tới bên cạnh, nhanh chóng bưng nước đi ra cửa, đem nước hắt tới bồn hoa cách khuê phòng nàng xa nhất.

Lan Hương trở về thì Phó Dung rửa tay hai lần, đem công việc nước nôi giao cho Lan Hương xong liền mặc kệ.

Cũng may Từ Tấn lần này nói lời giữ lời, thật sự không có lại tới đây nhiều nàng.

Vào tháng 6, sau nhiều lần Kiều thị thúc giục, đồ cưới Phó Dung rốt cuộc theo xong. Cái gọi là trước lạ sau quen, so sánh đồ cưới lần trước làm khi gả cho Từ Yến, bộ đồ cưới này theo thừa tiến bộ hơn nhiều, Kiều thị nhìn lại vui mừng lại tự trách, tự trách trước kia luôn là ghét bỏ thứ nữ hết ăn lại nằm, chỉ biết chơi, nguyên lai nữ hồng (theo thừa may vá) của nữ nhi cũng là có bản lĩnh.

Phó Dung không chút nào chột dạ tiếp nhận khen ngợi của mẫu thân.

Hai mẹ con nói tiếp chuyện đồ cưới, Kiều thị thở dài: "Nguyên bản chuẩn bị cho ba tỷ muội các người đều là 64 hòm, nào biết được người đứa nhỏ này phúc khí lớn, tiến cung một chuyến liền thành Túc vương phi. Gả cho vương gia, 64 hòm đồ cưới không khỏi bần hàn, nâng thành 128 hòm đi, bằng của Thái Tử phi, Khang vương phi. Nùng Nùng đừng hiểu lầm, người gả chỗ tốt, đồ cưới có nhiều chúng ta cũng cam lòng bỏ ra được, chính là... Ta cùng tỷ tỷ người nhắc qua, nàng không có tâm tư cùng người

ganh đua so sánh, nhưng nương luôn cảm thấy ủy khuất nàng, các người ba người đều là nữ nhi tốt, ai nương cũng đều yêu thương như nhau..."

Phó Dung hiểu được khúc mắc của mẫu thân, các nàng ba tỷ muội đương nhiên biết cha mẹ chưa từng bất công với ai, có lẽ người ngoài sẽ nói chút nhàn ngôn toái ngữ, mẫu thân sợ thời gian dài, đồ cưới sớm hay muộn sẽ trở thành một vướng mắc trong lòng tỷ tỷ, ảnh hưởng các nàng tỷ muội hoà thuận.

"Nương, người cùng phụ thân dư dả sao?" Phó Dung dựa vào trong ngực mẫu thân hỏi, "Dư dả thì ngấm ngấm lại cấp thêm cho tỷ tỷ đi, ta biết tỷ tỷ sẽ không nghĩ như vậy, nhưng chúng ta đừng để người khác điều tiếng. Trước cứ cấp cho tỷ tỷ, Tuyên Tuyên còn nhỏ, tương lai nàng gả cho người, ta cho nàng thêm chút đồ cưới, còn có Quan ca nhi cưới tức phụ, nương cũng không phải lo gì, nữ nhi không phải là trắng tay gả vào chỗ cao, nhất định sẽ giúp người chiếu cố đệ đệ muội muội."

Bọn họ nhiều huynh đệ tỷ muội, hồi nhỏ cha mẹ chỉ cần chiếu cố bọn họ ăn uống sinh hoạt, vừa đến tuổi đàm hôn luận gả, đồ cưới của các nàng, sính lễ cho ca ca đệ đệ cưới tức phụ, đều chi rộng rãi, cha mẹ mấy năm nay tích cóp được sợ là không quá đủ dùng.

Kiều thị hoảng sợ giật nảy người, nâng dậy nữ nhi nghiêm mặt nói: "Nhanh câm miệng, nương nhất thời không nhin được nói với người vài lời trong lòng, thật sự không có ý tứ khác. Nương trong tay có tiền, ta cùng cha người thương lượng qua, sẽ cấp thêm cho tỷ tỷ người. Tuyên Tuyên và Quan ca nhi đều còn nhỏ, thành thân còn quá sớm, đồ cưới sính lễ nhất định có thể chuẩn bị tốt, không cần người bận tâm. Nùng Nùng a, người gả sang chính là vương phủ, muốn mọi chuyện thay vương gia tính toán, tuyệt đối đừng bởi vì nhớ thương trong nhà, chọc vương gia không vui, chúng ta cũng không cần người nhớ thương, người chiếu cố tốt chính mình là hiếu kính chúng ta !"

Nhìn mẫu thân một bộ dáng nghiêm trang, Phó Dung không nhịn được phì cười: "Nương người nghĩ đi đâu, ta có như vậy ngốc sao? Yên tâm đi, ta sẽ không chọc vương gia không vui, nữ nhi bản thân cũng có cửa hàng ruộng đồng a, mỗi năm tiền nữ nhi thu vào đều tích cóp lại, nào cần của vương gia?"

Kiều thị ngây ngẩn, dùng sức một chút ấn lên cái trán nữ nhi: "Thối nha đầu, hóa ra là cố ý để ta sốt ruột đâu!"

Phó Dung hắc hắc cười.

"Phu nhân" Xảo Hạnh đứng lại ở phía sau bức rèm che, thấy hai mẹ con cùng nhau quay đầu lại, nàng vén màn mà vào, đem thiệp trong tay đưa cho Phó Dung: "Thôi phủ vừa mới phái người đưa tới, hình như là Thôi cô nương mời cô nương các phủ tới nhà thưởng hoa sen đâu."

Phó Dung mở thiệp ra, bên trong mấy hàng chữ nhỏ xinh đẹp, quả thật là Thôi Oản mời nàng đi ngắm hoa, liền đi trở vào.

Kiều thị nhận lấy thiệp nhìn xem, nhú mày nói với Phó Dung: "Người bận rộn chuẩn bị thành thân, nàng như thế nào còn đưa thiệp mời cho người?" Cô nương gia sau khi đính hôn, bình thường đều sẽ không đi ra ngoài, Thục phi nương nương thích nữ nhi như vậy, cũng chỉ gọi đi qua bồi hai lần, một lần là chính mắt xem tướng người, một lần là khó có dịp xem thuyền rồng so tài.

Phó Dung cũng không hiểu, nàng cùng Thôi Oản chỉ có khách sáo mặt ngoài, nàng không tin Thôi Oản nhìn không ra nàng lãnh đạm.

Bất quá Thôi gia có thiếu gia phong lưu nổi tiếng kinh thành, nàng sẽ không đi, đại hôn sắp đến, Phó Dung không muốn xảy ra bất luận cái gì ngoài ý muốn.

"Nường, đầu ta hơi choáng váng, người mời lang trung lại đây xem cho ta đi." Phó Dung có vẻ bệnh ngã vào trên giường, đáng thương tội nghiệp.

Nữ nhi ổn trọng, lại cơ trí giao hoạt, Kiều thị cười sờ sờ nàng đầu, phân phó Xảo Hạnh phái người đi mời lang trung.

Đấy đi một lần tiệc mời, Phó Dung tiếp tục ở trong phòng may một vài đồ vật, cuối tháng Phó Bảo sinh nhật, còn chuẩn bị một phần lễ cho nàng.

Lễ vật còn chưa chuẩn bị tốt, Phó Bảo hưng phấn mà chạy tới: "Tam tỷ tử, nói cho người biết một tin tức tốt, phủ Thái Tử vừa mới phái người chuyển lời, nói là ngày sinh nhật ta, Thái Tử muốn bồi tỷ tử cùng nhau lại đây thay ta tổ chức sinh nhật!"

Phó Dung kinh ngạc ngẩng đầu.

Vị đại tỷ tử số khổ kia của nàng muốn tới?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Đông cung.

Vương ma ma vui rạo rức từ bên ngoài chạy vào, nói với Thái Tử phi đang tựa vào trên giường đọc sách: "Nường nường mau đứng lên dọn dẹp một chút, Thái Tử gia đêm nay lại đến bồi dùng cơm."

Thái Tử phi kéo kéo khóe miệng, mí mắt cũng không nâng, tự giễu nói: "Có cái gì tốt cần thu thập."

Dung mạo là cha mẹ cho, phụ thân tài cán siêu quần dung mạo thường thường, mẫu thân là một mỹ nhân, đáng tiếc nàng không kế thừa được mỹ mạo của mẫu thân, trong các quý nữ khắp kinh thành, nàng xem như là đặt trong đám người rất cuộc là phong thái trung đẳng nhìn không thấy. Nếu không phải là bản thân mình có vài phần tài danh, nếu không phải phụ thân là một các lão trong nội các, dưới gầm trời này vị trí Thái Tử phi người người hâm mộ, dù như thế nào cũng không tới phiên nàng đến ngồi.

Vương ma ma là ma ma hồi môn của nàng, cũng là người nhìn Thái Tử phi từ nhỏ lớn lên, vừa nhìn nường nường nhà mình bộ dáng buồn bã ỉu xìu, âm thầm thở dài, nhích gần đến bên giường, ngồi xuống ghế đầu, ỷ vào tư lịch cướp quyển sách trong tay Thái Tử phi, lời lẽ sâu xa: "Nường nường lời này liền sai rồi, nữ nhân a, 3 phần dựa trời sinh, 7 phần dựa vào cách ăn mặc, nường nường cho rằng vị kia có bao nhiêu mỹ sao? Hừ, đều là ăn diện mà thôi, rửa mặt xong chưa biết là cái dạng gì đâu. Lại nói tiếp nường nường là Thái Tử gia cưới hỏi đằng hoàng, tương lai... Đâu phải là người chuyên để Thái Tử gia bình thường tiêu khiển có thể so sánh?"

Đều là lời lẽ tầm thường, Thái Tử phi lười nghe, hướng bên trong quay vào.

Vương ma ma buồn rầu, ngồi nghiêng tới trên giường tiếp tục dỗ: "Nương nương mau đừng náo loạn, khó được Thái Tử gia gần đây nhớ thương nương nương, nương nương nên giữ vững tinh thần, hảo hảo hầu hạ Thái Tử mới đúng, tranh thủ lại hoài một đứa nhỏ. Ngài đừng bực ta, ta biết lời này ngài không thích nghe, nhưng sự thật như thế, nương nương còn trẻ, không thể bởi vì cùng một vị tiểu chủ tử không duyên phận liền nản lòng thoái chí a, nữ nhân đời này a, con nôi dôi là đại sự hàng đầu, nam nhân sủng ái mới là thứ yếu."

Đề cập tới nhi tử chết sớm, Thái Tử phi tim như bị đao cắt, siết chặt tay nói: "Thái Tử gia muốn sinh con, không cần đến ta đâu."

Vương ma ma chỉ cảm thấy đau đầu, chủ tử nhà mình có tài ba, vì chuyện tình yêu nam nữ lại thành ra bại não, còn chưa nhìn được rõ vị trắc phi kia. Thái Tử là thiên tử tương lai, dân chúng bình thường có tiền còn muốn có nhi phòng đâu, nghĩ muốn Thái Tử toàn tâm toàn ý ở đây, đó không phải là ngấm trắng trong nước sao?

"Nương nương a, ngài như thế nào còn không hiểu? Vị kia cho dù có thai, ai biết nàng hoài là nhi là nữ? Cho dù là nhi tử, đó cũng là thứ xuất, sao có thể cùng đích tử so sánh? Ngài không thấy lúc Hoàng Hậu nương nương nghe được tin tức cũng đều không hỏi tới sao? Đó là một lòng ngóng trông tin tức tốt của ngài đâu! Ai, ngài mau dậy đi, một lát Thái Tử tới thấy ngài như vậy, lại lạnh nhạt xuống."

Thái Tử phi khựng một chút, chậm rãi ngồi dậy, nhìn ngoài cửa sổ cười lạnh: "Ma ma cho rằng hắc hiện tại lại đây chính là thật lòng nhớ tới ta sao? Không phải, hắc là bởi vì muốn bồi nàng về nhà mẹ đẻ nên chột dạ, nghĩ dùng cái này bồi thường ta..."

"Mặc kệ Thái Tử gia nghĩ như thế nào, nương nương chỉ cần nhớ kỹ, ngài hiện tại cần thiết nhất có đích tử, cái khác đều có thể đợi tiểu chủ tử sinh ra lại bàn bạc kỹ hơn." Vương ma ma thấp giọng cắt ngang Thái Tử phi tự ai tự oán, không cho cự tuyệt lại có chút như đinh đóng cột mà nói, biết Thái Tử phi để ý nhất cái gì, nàng lại bổ sung một câu, "Ngài càng như vậy, bên kia liền càng sáng khoái, ngài nhìn ngài phờ phạc ỉu xiu, bên kia có con lại thêm sùng, cái gì cũng đều không chậm trễ."

Thái Tử phi sắc mặt rốt cuộc thay đổi.

Vương ma ma nhân cơ hội thì thăm vài câu, vội vàng đỡ người ngồi vào trang điểm trước gương, kêu bọn nha hoàn tiến vào hầu hạ.

Vì thế Thái Tử giẫm bóng đêm đi tới, liền thấy thê tử một bộ váy dài trang nhã hầu ở trước cửa, trên mặt mang theo ôn nhu mỉm cười, so mấy đêm trước miễn cưỡng cười vui quả thực như hai người khác nhau.

Thái Tử nhanh chóng quét mắt nhìn Vương ma ma sau lưng Thái Tử phi, trong lòng rất hài lòng.

Hắn lười đi quản những cong cong vòng vòng trong lòng nữ nhân này, Thái Tử phi thường thường mặt mũi cau có với hắn, nhìn phân thượng nhà mẹ đẻ nàng hắn mới nhiều lần dung túng, nhưng Thái Tử phi vẫn lãnh đạm như vậy, hắn cũng không biết mình còn có thể dung thứ bao lâu.

"Hôm nay khí sắc không tệ, có việc vui gì sao?" Hắn dắt tay vợ, chậm rãi bước vào trong phòng.

Thái Tử phi dè xuống chưa xót trong lòng, ôn nhu nói với hắn xem được chuyện lý thú ở trong sách.

Ngày kế trời còn chưa sáng Thái Tử liền đi thượng triều, Vương ma ma kéo cung nữ gác đêm qua lạng lẽ hỏi thăm, biết được tối hôm qua trong

phòng động tĩnh kéo dài đầy đủ một khắc, không giống hai đêm trước như thế có lệ, rốt cuộc yên lòng.

Lại nói Thái Tử hạ triều về, cùng Từ Tấn đi ra ngoài.

Trong vài vị hoàng tử, Gia Hòa đế không thích Khang vương hết ăn lại nằm, không sắp xếp cho hắn bất kỳ công sự gì, Ngũ hoàng tử Thành vương chưa đại hôn, cũng không có công sự, cho nên hai vị đó cùng Lục hoàng tử tuổi tác nhỏ nhất, giống nhau, tạm thời không cần thượng triều nghe báo cáo và quyết định sự việc.

"Lão Tứ mấy ngày nữa liền đi hạ sính đi?" Thái Tử mỉm cười hỏi.

Việc vui tới gần, Từ Tấn thoát nhìn cũng chẳng có gì khác với bình thường, nhìn bậc thang trước mặt nói: "Cuối tháng 7, còn có 1 tháng đi."

Thái Tử nhìn chăm chăm vào sườn mặt hắn, nghĩ tới ngày đó xa xa liếc thấy mỹ nhân, cùng với tin đồn Phó gia tam nữ diễm quan kinh thành, có chút hâm mộ vỗ vỗ bả vai Từ Tấn: "Vẫn là phụ hoàng thương người, nghe nói vị hôn thê kia của người quốc sắc thiên hương, là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, lão Tứ có phúc khí a."

Lời này có chút ngả ngớn, Từ Tấn nhú nhú mày, trầm giọng trả lời: "tin đồn nơi phố phường không đáng tin, còn nữa vương phi của huynh đệ chúng ta đều là phụ hoàng tự mình chọn lựa. Nói là vì thương ta, còn mời Thái Tử ăn nói cẩn thận, miễn cho bị tiểu nhân truyền đến tai phụ hoàng."

Thái Tử thần sắc khế biến, đi theo lắc đầu nói: "Lão Tứ vẫn giống như hồi nhỏ, một bộ nghiêm trang, người khác đùa người vài câu cũng không dung được. Đúng rồi, hôm nay sinh nhật Tứ cô nương Phó gia, tiểu tấu người lâu rồi chưa hồi phủ, ta tính bồi nàng qua, lão Tứ muốn hay không cũng đi một chút? Ta nhớ Cảnh Dương Hầu phủ trà uống cũng không tệ."

Từ Tấn bước chân không ngừng: "Không được, trong phủ ta còn có việc, Thái Tử đi thông thả."

Thái Tử dừng ở lan can cẩm thạch bên cạnh, nhìn đạo thân ảnh cao lớn phía trước rời đi, ánh mắt lóe lên một đạo nghi hoặc.

Phụ hoàng đối với lão Tứ thương yêu không phải giả, như thế nào chỉ cho hắn một thứ tử chi nữ (con gái của một thứ tử)? Chẳng lẽ Tam cô nương kia trừ bỏ mĩ mạo, còn chỗ nào khác hơn người?

Hắn ngược lại càng ngày càng nghĩ tới cô nương kia, nàng cùng lão Tứ hôn sự đã định ra, hắn khẳng định không thể lại ngoài sáng đánh chủ ý lên nàng, bất quá, nếu là trùng hợp, có cơ hội có thể trò chuyện ở khoảng cách gần, hoặc là sờ sờ tay nhỏ một thân mùi thơm, hắn cũng cam nguyện mà làm, dù sao nàng chắc chắn sẽ không nói ra.

Trở lại Đông cung, Thái Tử trực tiếp đi hậu viện đón Phó Ninh.

Phó Ninh đã mang thai hơn sáu tháng, ngoại trừ bụng phồng lên rõ ràng, những nơi khác thoát nhìn cũng không có biến hóa quá lớn, khí sắc nàng thoáng êm dịu một chút, lại có vẻ càng tốt, một khuôn mặt phấn trong trắng lộ hồng, so với trước đây còn minh diễm thêm 3 phần.

"Ngài đã tới." Phó Ninh nhợt nhạt mà phúc lễ, nhìn xem phía sau các tiểu nha hoàn bận rộn, có chút lúng túng mà nói: "Sáng nay thức dậy trễ, đến bây giờ còn chưa thu thập xong, ngài vất vả chờ chút."

Thái Tử cười đi qua, tự mình đỡ nàng tới trong phòng ngồi trên giường, ôm người nói: "Vừa lúc không thu thập tốt, lại bồi ta nằm một lát."

Phó Ninh muốn khéo léo từ chối, tay Thái Tử đã tiến vào yếm nàng, ngoài miệng cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Mấy ngày không thấy, người chỗ này lại lớn thêm."

"Ngài đừng như vậy, một lát, phải đi rồi." Phó Ninh cố kìm chứa nhỏ trong bụng, không dám làm động tác quá lớn, chỉ có thể tựa vào lồng ngực nam nhân, nhỏ giọng nhắc nhở, "Còn muốn đi chỗ tử tử từ biệt..."

Nàng nhắm mắt, mặt đỏ bừng, Thái Tử nhìn ngây ngốc.

Nói thật, Phó Ninh là cô nương đẹp nhất hắn thấy qua, hắn còn thật khó để tưởng tượng có ai sẽ hơn Phó Ninh.

Mĩ nhân như thế, mấy ngày chưa từng thân cận, Thái Tử thật sự muốn, buông màn lụa xuống, kéo đai lưng Phó Ninh ra, khàn giọng nói: "Không vội, trước hết để cho ta hôn nhẹ, mấy đêm không đụng rồi."

Phó Ninh quá hiểu rõ hắn, không nói thêm nữa, cắn môi thừa nhận.

Hai người ở trong phòng náo loạn hồi lâu, mới cùng nhau đi chỗ Thái Tử phi bên kia.

Nhìn chăm chăm vào Phó Ninh, khuôn mặt quá quyến rũ rõ ràng vừa mới dịu xuống, Thái Tử phi cười so với khóc còn khó coi hơn.

Thái Tử cũng có chút xấu hổ, hàn huyên hai câu liền dẫn Phó Ninh đi, ngồi lên xe ngựa thì mặt trời đã lên quá ba sào.

Cảnh Dương Hầu phủ, các nữ quyến đều chờ tại Ngũ Phúc đường, chỉ có đám đàn ông chờ ở tiền viện ra ngoài đón khách.

Lão thái thái vẻ mặt nghiêm túc ngồi trên giường, thấp giọng dặn dò các tiểu cô nương trong phòng: "Hôm nay Thái Tử bồi đại tử tử các người về nhà thăm viếng, buổi trưa khẳng định sẽ lưu lại bên này dùng cơm, tan tiệc các người đều ngoan ngoãn trở về phòng mình đợi đi, ai cũng không cho phép tới trong vườn hoa đi lại lung tung, biết không?"

Thái Tử thích đẹp, toàn kinh thành hầu như đều biết, mỹ nhân tầm thường không lọt nổi mắt xanh Thái Tử, lão thái thái đối với cháu gái, cháu ngoại nữ nhà mình đều rất có lòng tin, lo sợ lại bị Thái Tử cướp về làm thiếp thất. Phó Bảo, Phó Mật cùng cháu ngoại nữ Thẩm Tình đều là ruột thịt cốt nhục, nàng luyện tiếc, về phần hai cháu gái Nhị phòng, lão thái thái cũng không hi vọng các nàng rơi vào trong tay Thái Tử. Dù sao Phó gia thực sự có hai cô nương vào phủ Thái Tử, người ngoài sẽ không trách Thái Tử, sẽ chỉ đem nước bẩn hắt tới tấm bảng hiệu Cảnh Dương Hầu phủ này, nói Phó gia bọn họ muốn trèo cành cao, muốn tới diên rồi.

Phó Dung trong lòng hiểu rõ, Phó Bảo mấy người nhỏ tuổi, nửa tỉnh nửa mê, trưởng bối trong nhà đã không cho phép, các nàng liền ngoan ngoãn đáp ứng.

Không qua bao lâu, bên ngoài tiểu nha hoàn báo Thái Tử cùng đại cô nương tới.

Lâm thị khẩn trương mà đứng lên.

Lão thái thái khoát tay nói: "Các người đều đi trong viện tiếp đại nha đầu đi, ta ở trong phòng chờ."

Lâm thị trước tiên dẫn Phó Bảo đi ra ngoài, Phó Dung đám người theo sau đuổi kịp.

Trời nắng chang chang, mọi người đứng trong hành lang, có gió nóng từ một bên thổi tới, phát động cây hoa khô héo bên cạnh.

Phó Dung nhìn một mảnh lá cây hơi héo quăn lại gần người.

Đời trước nàng chỉ thấy qua đại tỷ tỷ Phó Ninh này một lần, khi đó nàng mới vào kinh không lâu, Phó Ninh năm sau về nhà thăm viếng, cũng là Thái Tử theo bồi, cùng hiện tại tình hình không khác biệt lắm, chẳng qua chỉ là Phó Ninh lúc đó ôm đứa nhỏ đã là tiểu nam oa 4 tuổi, hoạt bát đáng

yêu. Lúc ấy Phó Dung cảm thấy, đích trường tử của Đông cung Thái Tử phi chết sớm, chỉ có Phó Ninh mang thai, Thái Tử còn là rất thích nàng đi? Như vậy Phó Ninh ở Đông cung hẳn là cũng tốt, nhưng mà mùa đông năm đó, liền được tin cáo phó của Phó Ninh, một thi hai mệnh, thai nhi đã thành hình bé gái.

Ánh mắt có chút chua chát, Phó Dung lặng lẽ ngẩng đầu lên.

Luôn có người bởi vì các loại nguyên nhân mà chết đi, Phó Dung không muốn nghe nhất 2 loại chết, một là đứa nhỏ chết sớm, hai là nữ nhân trong lúc mang thai mất đi. Loại trước sẽ làm cho nàng nhớ tới đệ đệ, loại sau sẽ cho nàng nghĩ tới tỷ tỷ, nếu là người xa lạ không có quan hệ, Phó Dung có lẽ chỉ biết âm đạm chốc lát, nhưng Phó Ninh, đó là thân đường tỷ, là trưởng nữ của đại bá phụ có phần chiếu cố Nhị phòng bọn họ, Phó Dung thật sự không hi vọng nàng ấy lại giẫm lên vết xe đổ.

Kiếp trước cung biến, phụ huynh đều không nói với nàng, Phó Dung ngấm ngấm lặng lẽ hỏi thăm. Nghe nói Thái Tử đối với chuyện Hoàng Thượng coi trọng Từ Tấn sớm có bất mãn, sau này thông đồng kẻ địch mưu hại hai huynh đệ Từ Tấn, Hoàng Thượng phát giác, có ý phế Thái Tử, Thái Tử chó cùng rứt giậu, dứt khoát khởi binh, trước lấy danh nghĩa thanh quân trắc giết phụ tử Thành vương, cuối cùng lại bị An vương phụng chỉ trấn áp...

Tin tức via hè, Phó Dung không biết nên tin hay không, chỉ cảm thấy những lời đồn đại này quả thực rất có đạo lý. Như vậy đời này, Từ Tấn cùng Thái Tử sớm muộn gì đều liều mạng người chết ta sống, Phó Dung đã muốn tận lực bảo vệ Từ Tấn, cũng chính là muốn đem Thái Tử đẩy vào đường chết. Sự tình quá xa, Phó Dung không muốn phí tâm, chỉ nghĩ thời điểm chính mình đủ khả năng, giúp Phó Ninh tránh khỏi vận rủi kiếp trước, cho dù cuối cùng nàng như cũ không thể toàn thân trở ra, cũng không cần chết đi như vậy.

"Tỷ tỷ!"

Bên tai truyền đến âm thanh kinh hi của Phó Bảo, Phó Dung ngẩng đầu nhìn qua.

Phó Ninh do một ma ma đỡ, bước nhẹ đi tới, áo xanh quần trắng rộng bay theo gió phiêu động, siêu phàm thoát tục.

Phó Dung, Thẩm Tình mấy người ào ào vây lại, ngọt ngào gọi đại tỷ tỷ.

Phó Ninh lần lượt khen từng người, đặc biệt là Phó Dung, quà cưới cho Phó Dung nàng đều mang tới, nắm tay tiểu cô nương nói: "Lúc ấy ta khẳng định không có cách nào tự mình đưa Tam muội muội xuất giá, nhân hôm nay gặp mặt, sớm một chút đem đồ cho người, đợi Tam muội muội gả sang, cơ hội tỷ muội chúng ta gặp mặt ngược lại sẽ nhiều chút, đến lúc đó lại nói chuyện thật tốt."

Thái độ thân mật tự nhiên, không bởi vì Phó Dung sắp trở thành chính phi mà chua chát.

Phó Dung cười gật đầu, khom lưng đối với bụng nàng nói chuyện: "Được a, khi đó chẳng những có thể nhìn thấy đại tỷ tỷ, còn có thể ôm một cháu ngoại đâu."

Phó Ninh sờ sờ bụng, nhu hòa cười.

Lâm thị thích nghe câu này, đối với việc Phó Dung gả cao bỗng nhiên không chú ý như trước, cười nhắc mọi người trở về phòng nói chuyện.

Ở Ngũ Phúc đường cùng ăn một bữa cơm vô cùng náo nhiệt, Kiều thị dẫn hai nữ nhi cáo từ, không quấy rầy Lâm thị với Phó Ninh thân mật nói chuyện.

~

Phó Ninh tựa vào trong ngực mẫu thân trăm mối cảm xúc ngổn ngang thì Thái Tử một mình ở nhà khách đi qua đi lại liên tục, hậm hực phi thường.

Hắn đến Phó gia, có ý tứ dỗ Phó Ninh, càng chủ yếu vẫn hi vọng có thể gặp vị Tam cô nương kia, nhưng tới Cảnh Dương Hầu phủ, đầu tiên là chỉ có đám đàn ông ra ngoài nghênh đón, đằng sau vô luận hắn muốn làm cái gì, hoặc là Phó Phàm Xuyên theo bồi, hoặc là Phó Hựu, Lâm Thiều Đường theo bồi, căn bản không tìm được cơ hội ngẫu nhiên gặp gỡ.

Ngại ở trong phòng ngộp thở, Thái Tử ra cửa, mới đi tới cửa tiền viện, đối diện là Phó Hựu đi tới.

"Hàn xá sơ sài, Thái Tử ở không quen đi?" Phó Hựu ân cần nói.

Thái Tử cười nói: "Nhuận Chi quá khiêm nhượng, ta chỉ là khó được dịp xuất cung, nhớ hoa viên quý phủ các người cảnh sắc độc đáo, muốn đi dạo chơi. Ngược lại là người, thời điểm này như thế nào không ở trong phòng nghỉ trưa?"

Phó Hựu nói: "Gia mẫu lo lắng Thái Tử ngủ không quen, bảo ta đến xem, Thái Tử đã muốn đi ngắm cảnh, ta bồi Thái Tử có được không?"

Thái Tử có thể nói cái gì?

Phó Hựu làm tư thế mời, theo sau Thái Tử nửa bước, khí định thần nhàn mà giới thiệu với hắn phong cảnh trong vườn. Hắn ở Phó gia đòi cháu đứng hàng thứ ba, Phó Định, Phó Thần yêu võ, hắn lại thích đọc sách, ở kinh thành cũng coi như là tài tử nổi danh. Đã là tài tử, văn chương đương nhiên không tầm thường, ở đây buổi chiều mặt trời chói chang chiếu rọi, ve sầu đều trốn ở trong lá cây lười kêu, hắn thế nhưng nhận ra một loại mùi vị khác, lời lẽ khôi hài, một bước nói một cảnh.

Thái Tử cảnh gì đều không nhìn, chỉ ra một thân mồ hôi nóng, nghe được phía trước có thanh âm nước chảy, biết là gần hồ, không khỏi hướng

tối.

Phó Hựu cười đuổi kịp.

Thái Tử quét bên hồ một vòng, chỉ vào lương đình nói: "Đi ngồi một chút đi, đi lâu như vậy, có hơi mệt."

"Tốt." Phó Hựu âm thanh như trước réo rắt, quay đầu phân phó gã sai vặt đi chuẩn bị nước trà.

Thái Tử thật sự quá nóng, Phó Hựu chưa nói xong, hần trước bước nhanh hướng lương đình đi qua, Phó Hựu quay đầu thì Thái Tử cách hần đã 20 bước chân.

Hần nhìn chăm chăm vào bóng dáng Thái Tử một lát, mới nhấc chân.

Chờ hần phát hiện Thái Tử bước chân đột nhiên dừng lại, sau đó bước chân lại nhanh hơn thì Phó Hựu nhíu mày, ánh mắt dời tới hướng lương đình.

Hần nhìn thấy một cô nương váy hồng đang đứng, bởi vì bị đình trụ che khuất, chỉ thấy mép váy không thấy người.

Thiếu niên vẫn mỉm cười con người đen lại, lệ khí chợt lóe qua.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Thẩm Tình từ khi nhớ được, đã ở tại Cảnh Dương Hầu phủ.

Nàng ăn mặc chi phí cùng Phó Bảo gần như không có khác biệt, lão thái thái đối với nàng sủng ái so Phó Bảo Phó Mật còn nhiều hơn, mấy người tỷ muội cùng nhau ra ngoài làm khách, khen ngợi từ phu nhân các nhà dành cho nàng cũng là nhiều nhất. Nhưng Thẩm Tình sống cũng không vui vẻ, nàng hâm mộ Phó Bảo, thậm chí hâm mộ Phó Mật. Bởi vì các nàng đều có mẫu thân ở bên người, các nàng muốn làm cái gì không muốn làm cái gì, đều có thể cùng mẫu thân làm nũng đùa giỡn. Nàng thì không thể, nàng phải đem toàn bộ khuyết điểm đều thu lại, phải làm quý nữ cử chỉ đúng mực nhất trong lòng lão thái thái. Chỉ có như vậy, nàng mới có thể vẫn được lão thái thái thích, không cần lo lắng không có nơi nhờ cậy.

Dần dần nàng trưởng thành, hiểu chuyện, phát giác từ trong lời nói, ánh mắt, lão thái thái có ý đem nàng gả cho Phó Hựu.

Phó Hựu so với nàng lớn 4 tuổi, dáng vẻ đường đường, văn chương phi phàm, hồi nhỏ cũng thực chiều cố nàng. Thẩm Tình nguyện ý gả cho Phó Hựu, nhưng mà, từ lúc nàng mười tuổi, Phó Hựu càng ngày càng bất hòa với nàng, không biết là hấn nghe Phó Bảo nói, hay là vì học hành quá nặng, không còn tâm tư chơi đùa. Đây cũng không quan hệ, nếu Phó Hựu chịu tiến tới, Thẩm Tình ngược lại càng ưa thích hấn, nhưng nàng rất nhanh phát hiện trong mắt Phó Hựu thật sự là không có nàng, vị biểu muội này. Thời điểm hấn nhìn nàng, tựa như nhìn một cô nương không hề có quan hệ, khách khí tới mức trong lòng nàng phát lạnh.

Thẩm Tình làm việc càng thêm cẩn thận, Phó Bảo khiêu khích, nàng lấy ơn báo oán, hi vọng Phó Bảo nhìn nàng thuận mắt, ngấm ngấm sẽ nói chút lời hay cho nàng.

Nhưng mà Phó Bảo không chút lưu tình, mặc kệ nàng được lão thái thái khen ngợi bao nhiêu, thái độ của mợ và Phó Hựu đều không có bất kỳ cải thiện nào.

Thẩm Tình hiểu được Phó Hựu không thích nàng, mợ cũng không muốn nàng, bé gái mồ côi này, làm con dâu. Hiểu được thì thế nào? Thẩm Tình không thể đi tìm lão thái thái kể ủy khuất, lão thái thái cứng rắn, cố chấp, còn một lòng cho rằng chỉ cần bà mở miệng, cậu mợ đều sẽ nghe sắp xếp của bà. Nàng có nói cũng không hữu dụng, nhiều nhất nhận được hai câu trấn an không ý nghĩa, lão thái thái còn có khả năng sẽ trêu ghẹo nàng còn nhỏ tuổi liền chờ gả...

Thẩm Tình thật sự muốn sớm một chút rời khỏi Cảnh Dương Hầu phủ, mà rời đi, chỉ có một đường thoát là gả cho người.

Tâm tư muốn gả ra ngoài Thẩm Tình không dám nói cùng lão thái thái, sợ lão thái thái thất vọng, về sau tùy tiện tìm một gia đình cho nàng. Thẩm Tình muốn gả cũng muốn gả cho người trong sạch để nàng có thể trước mặt mọi người ở Cảnh Dương Hầu phủ ngẩng cao đầu. Ngày đó tận mắt nhìn tiểu thái giám trong cung tới, đem tên của nàng điền vào danh sách tuyển phi, Thẩm Tình liền biết cơ hội tới.

Lấy thân phận dung mạo của nàng, vương phi thì không có tư cách, trắc phi vẫn là có hi vọng. Trắc phi cùng thiếp thất bình thường không giống nhau, là có danh phận, tuy rằng chỉ là kiểu nói để nghe một chút, nhưng trường nữ Phó gia Phó Ninh cũng là trắc phi a, như vậy nàng làm trắc phi, Phó Bảo cũng không có cách chế giễu nàng.

Nhưng nàng rất tuyển , bởi vì tuyển phi, một nhà thông thường chỉ có một cô nương được lưu lại, nàng tuy rằng họ Thẩm, lại xuất thân từ Cảnh Dương Hầu phủ, mà danh ngạch Cảnh Dương Hầu phủ bị Phó Dung so với nàng đẹp hơn chiếm mất. Trở lại Hầu phủ, Thẩm Tình ban ngày miễn cưỡng cười vui, ban đêm nguyên cả đêm không ngủ được, hận Phó Dung làm rối, cũng hận số mệnh của mình.

Hiện tại nàng đang vì tương lai bâng hoàng thì Thái Tử tới.

Thái Tử phong lưu, Thẩm Tình sớm có nghe nói, cho nên nàng nhân lúc lão thái thái nằm ngủ, lặng lẽ chạy tới, thử thời vận. Nếu thật sự thành công, nàng chính là người của Thái Tử, chẳng sợ chỉ là thiếp thất bình thường, một khi Thái Tử đăng cơ, nàng liền có danh phận, vận khí tốt sinh hạ một vị hoàng tử...

Nam nhân bước nhanh tới lương đình, Thẩm Tình nhắm mắt lại, thở phào một hơi sau đó một lần nữa mở mắt ra, chấn kinh đứng lên.

Thái Tử, chân phải đang muốn bước lên thềm đá, ngay lúc đó nhìn rõ bộ dáng thiếu nữ trong đình thì buông xuống, nghi hoặc nói: "Người là?"

Nhìn tuổi tác, không giống mười bốn, mười lăm tuổi.

Thẩm Tình hoảng loạn lui về sau, nửa trốn ở sau cột đình, khẩn trương mà nhìn chăm chăm vào hắn: "Người lại là ai? Tại sao có thể ở hoa viên Hầu phủ?"

Tiểu cô nương mặc một bộ váy phấn hồng, kiều khiêu mỹ lệ, nửa chặn nửa che ngược lại khiến cho người ta muốn lại gần khi dễ nàng. Đối làm hắn thời điểm 16-17 tuổi, gặp được tiểu cô nương đẹp như vậy, Thái Tử chắc chắn tiến lên đùa nghịch, nhưng hiện tại, hắn có một thê tử là nhi nữ các lão, có một trắc phi xinh đẹp không ai sánh được thì tiểu cô nương đáng vẻ vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, mỹ mạo lại cũng không phải vô cùng xuất sắc, hắn không có hứng thú gì.

Hơn nữa Thâm Tình xuất hiện thực không đúng thời điểm.

Hắn hôm nay lại đây, mục đích là trông thấy vị Phó tam cô nương kia, vừa mới chịu nắng gắt đi một đoạn đường, phiền lòng trời nóng nãy thì liếc thấy trong đình có người, âm thầm hy vọng người trong đình là Phó tam cô nương, hiện giờ phát hiện người trước mắt cùng người trong dự liệu kém xa, tự nhiên càng thêm thất vọng.

Vừa định trả lời Thâm Tình một câu, nghe được tiếng bước chân Phó Hựu vội vã chạy tới, Thái Tử lại liếc mắt quan sát Thâm Tình một cái, hơi vừa chuyển tâm tư liền đoán được thân phận Thâm Tình, lập tức quay người trở về, trước mặt gặp Phó Hựu, hắn bất đắc dĩ nói: "Trong đình có nữ quyến, ta vẫn là hồi nhà khách đi."

Khách sáo thủ lễ, như quân tử khiêm tốn.

Phó Hựu rất là ngoài ý muốn, một lát sau kinh ngạc cười nói: "Thái Tử không cần khách sáo, ngài là khách, nên người trong phủ phải tránh đi mới phải, cũng không biết vị muội muội nào ngủ không yên ra chơi, Thái Tử chờ, ta đi gặp nàng hỏi một chút."

Bọn họ ở ngoài lương đình, đối thoại rõ ràng, rành mạch truyền vào trong đình.

Thâm Tình mặt thật sự trắng ra.

Nàng từ nhỏ sẽ nhìn mặt đoán ý, vừa mới Thái Tử quan sát vài cái đã làm cho nàng hiểu được, Thái Tử không coi trọng nàng, trước mắt lại bị Phó Hựu gặp được. Như thế một bước cuối cùng, khả năng nàng gả cho Phó Hựu cũng không còn, trừ phi nàng có thể giải thích nguyên nhân chính mình xuất hiện ở chỗ này. Nếu bị lão thái thái biết được nàng cũng phải giải thích...

Mắt thấy Phó Hựu muốn đi lên, Thẩm Tình cản cản môi, bước nhanh xuống, hướng Thái Tử hành lễ nói: "Nguyên lai là Thái Tử điện hạ, tiểu nữ không biết điện hạ sẽ đến, hồng hững trí của điện hạ, còn mời điện hạ thứ tội."

Thái Tử nhìn về phía Phó Hựu, trong mắt nhiều thêm một tia hứng thú.

Ai giữa trưa ra ngắm cảnh? Vị biểu cô nương này rõ ràng là nhìn trúng hắc, Thái Tử cũng muốn nhìn xem Phó Hựu sẽ xử trí như thế nào vị biểu muội mơ ước thân tỷ phu của hắc. Nói thật, Thái Tử thấy mỹ nhân nhiều rồi, cũng không thích loại người chủ động đưa lên, trừ phi đối phương thật sự đẹp tới mức làm cho hắc phá lệ.

Phó Hựu vẻ mặt dừng dừng, nhìn cũng không nhìn Thẩm Tình: "Ta cùng Thái Tử muốn ngắm cảnh, biểu muội đi về trước, ngày khác lại qua đi."

Ngại cho mặt mũi Hầu phủ, không có vạch trần chân tướng, nhưng ngữ khí như là phái một đũa nha hoàn.

Thẩm Tình buông mi che giấu xấu hổ trong mắt, thẳng người dậy thì sắc mặt đã như thường, nhìn xem hai phía, nghi hoặc nói: "Tam tỷ tỷ hẹn ta ra đây nói chuyện, như thế nào còn không đến? Biểu ca, vậy ta đi trước, một lát Tam tỷ tỷ tới, người thay ta cùng nàng giải thích một chút, thật sự không phải là ta cố ý lỡ hẹn." Nói xong không trì hoãn nữa, hướng Thái Tử gật gật đầu, lại ung dung rời đi.

Thái Tử nhin không được quay đầu nhìn lướt một cái.

Chẳng lẽ là hắc nghĩ sai rồi, vị biểu cô nương này đối với hắc vô tình, mà là thật sự cùng người hẹn trước? Hoặc là, bị Phó tam cô nương ám toán?

Thái Tử muốn vào đình, thử xem có thể chờ xem vị Tam cô nương kia tới hay không, bất quá Thẩm Tình đã nói như vậy, Phó Hựu lại ở bên

người, Thái Tử đành phải đè xuống hiếu kỳ trong lòng, nói với Phó Hựu: "Một hồi nữa còn có cô nương muốn đến, chúng ta vẫn là trở về đi, ta là khách, liên tục quấy rầy hai vị cô nương ngắm cảnh, quay đầu lại còn bị các nàng quở trách."

Phó Hựu cười tạ: "Thái Tử độ lượng rộng rãi, vậy ta đưa Thái Tử trở về."

Thái Tử gật gật đầu, quay người đi.

Phó Hựu bước chân đuổi kịp, ánh mắt chuyển tới thân ảnh bên kia vừa mới xoay qua bụi hoa phấn hồng, thật sự hiếu vị biểu muội này lòng dạ có bao nhiêu thâm sâu.

Nếu như Thái Tử vào đình chờ, Phó Dung tới, chứng minh Thẩm Tình quả thật không phải cố ý tới đây ngẫu nhiên gặp gỡ, Phó Dung không đến, hai cô nương đều có hiềm nghi, khả năng là Thẩm Tình vu oan Phó Dung, cũng có khả năng là Thẩm Tình gặp Phó Dung tính kế, vô luận loại nào, kết quả đều tốt hơn so với nàng không nói một lời rời đi.

Chủ yếu nhất vẫn là lão thái thái bên kia, Phó Hựu tin tưởng, Thẩm Tình trở về trước tiên sẽ hướng trên đầu Phó Dung hất nước bẩn, lão thái thái vốn không thích Nhị phòng, tuyệt đối sẽ không hoài nghi cháu ngoại nữ của nàng không an phận trước...

Thẩm Tình quả thật là làm như vậy.

Lão thái thái nghỉ trưa xong, Thẩm Tình đi vào hầu hạ nàng rửa mặt, bắt đầu yên lành, chậm rãi khước mắt liền đỏ.

Lão thái thái thấy, ngạc nhiên nói: "Người đây là làm sao vậy?"

Thẩm Tình nước mắt rớt cuộc nhin không được, tuôn rơi xuống, quỳ đến phía trước người lão thái thái khóc. Lão thái thái hoảng sợ giật nảy người,

vội đem nha hoàn đều đuổi ra ngoài, nâng người dậy tới trên giường, cau mày nói: "Người trước đừng khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Thẩm Tình như trước khóc, một lúc lâu mới liên tục gián đoạn nói lên, "Sau khi ăn xong ta đưa các mợ ra cửa, Tam tử tử cố ý kéo ta tới bên cạnh, hẹn ta tới trong đình gặp mặt, ta nghĩ tới ngài khuyên giải, cùng nàng thương lượng đổi ngày, Tam tử tử nói phải là hôm nay, còn hứa nói bí mật ngày tuyển phi với ta, ta tò mò mới đi gặp, nào tưởng... Ngoại tổ mẫu, Tam biểu ca nhìn ta, ánh mắt dường như cho là ta cố ý đi gặp Thái Tử, nhưng ta thật sự không phải a, ta trong lòng ủy khuất..."

Lão thái thái tức đến ngứa hàm răng: "Tiểu tiện nhân kia, đây là chính mình bám cạnh cao còn muốn dẫm người một cước đâu, giống như nương nàng tâm can đen tối, cả ngày cân nhắc hại người như thế nào! Người yên tâm, ngoại tổ mẫu sẽ không để người bị oan !" Nàng nghĩ tác hợp cháu ngoại nữ cùng cháu trai, làm sao có thể để Phó Hựu sinh ra loại hiểu lầm này?

Thẩm Tình hoang mang ngẩng đầu, trong mắt mang lệ: "Ngoại tổ mẫu lời này có ý gì? Ai là..." Còn chưa nói dứt câu, mở to hai mắt, khó có thể tin, "Không có khả năng, Tam tử tử không phải loại người như vậy, tuyển phi thì nàng còn cướp tở của ta, sợ ta bị người hiểu được tâm tư, ngược lại không tốt, nàng sao có thể..."

Lão thái thái hận sắt không thể rèn thành thép gõ đầu nàng: "Người cái đứa ngốc này, hiện tại còn thay nàng nói chuyện! Tri nhân tri diện bất tri tâm, nàng không vừa mắt ta đối tốt với người, liền một lòng muốn cho người đi làm thiếp! Sau này cách nàng xa một chút, miễn cho lại bị nàng tính kế. Cái khác, đợi đại tử tử người đi rồi, ta sẽ thay người đòi lại !"

"Ngoại tổ mẫu!" Thẩm Tình vội vàng khuyên can, "Ngoại tổ mẫu tuyệt đối đừng lộ ra, ta, ta sợ lời đồn đãi truyền ra ngoài ta rửa cũng không sạch, mà Tam tử tử lập tức sẽ làm vương phi, chúng ta, ta càng không dám đắc tội

nàng, lần này sẽ làm người cầm ăn hoàng liên thôi, sau này có cơ hội ta sẽ cùng Tam biểu ca giải thích rõ ràng, ngài tuyệt đối đừng nổi giận vì ta. Gia hòa vạn sự hưng, ta không muốn bởi vì ta nháo cho nên hai cữu cữu sinh bất hòa."

Trong lòng vẫn là ủy khuất, nhào vào lão thái thái trong ngực gạt lệ.

Lão thái thái vô thức vỗ nàng, một đôi mắt hơi có vẻ đục ngầu nhìn chăm chăm màn cửa trầm tư.

Việc này nói miệng không bằng chứng, thật nháo lên, Kiều thị, Phó Dung hai người cùng nhau khóc kêu oan, con trai nàng kia lòng mềm liên thiên vị, ngoài miệng không nói, trong lòng cũng sẽ giận chó đánh mèo Thẩm Tình, nhận định là Thẩm Tình vu oan, thật như vậy, kế hoạch nàng tác hợp Thẩm Tình, Phó Hựu nhất định phải ngâm nước nóng .

Nàng không thể nói.

Nhưng nàng cũng sẽ không để Phó Dung thuận gió xuôi nước. Thánh chỉ đã hạ, nàng không có cách nào phá hư mối hôn sự này, chỉ có là biện pháp cho bên kia ngọt ngạt.

"Được rồi, đừng khóc nữa, rửa mặt đi, một lát các nàng đều lại đây, đừng để người nhìn thấy chê cười." Lão thái thái ôn nhu khuyên nhủ.

Thẩm Tình nghe lời mà đi.

Không qua bao lâu, nữ quyến ba phòng lục tục tới.

Lão thái thái hướng Phó Ninh nói: "Đại nha đầu cùng ta lại đây, tổ mẫu có vài câu thân mật nói với người."

Phó Ninh có chút kinh ngạc, chậm rãi đi qua, đỡ nhẹ lấy lão thái thái vào trong phòng.

Đi ra thì lão thái thái cười tủm tỉm, Phó Ninh sắc mặt có chút không đúng.

Phó Dung nhận thấy được, Phó Ninh hai mắt lơ đãng nhìn nàng.

Nhìn lại không nguyện ý làm cho nàng biết được là không bình thường. Phó Dung vụng trộm quan sát lão thái thái, từ gương mặt già nua kia không thể nhìn ra cái gì, lại nhìn Thẩm Tình khả năng biết nội tình, đối phương mặt mang mỉm cười, cùng bình thường không khác nhau.

Mang theo nghi ngờ, Phó Dung cùng Phó Bảo đám người cùng nhau đi ra ngoài tiễn Phó Ninh.

"Nhị thẩm mẫu, Tam thẩm mẫu, các người đều dừng bước đi, bên ngoài nóng, nường tiễn ta là tốt rồi." Tới đường thông về phía ngoại viện trước cửa Nguyệt Lượng, Phó Ninh cười khuyen nhủ, ánh mắt rơi vào trên người vài tiểu cô nương: "Các muội muội cũng đều trở về đi, ngày khác chúng ta lại gặp."

Kiều thị Tam phu nhân nói vài câu cát tường, Phó Dung vài cô nương tiễn lên nhất nhất nói lời tạm biệt.

Phó Ninh cũng không để Phó Bảo đưa, có thể cùng Thái Tử chạm trán phía trước, nhanh chóng đem lời lão thái thái nói với Lâm thị một lần, "Nường, ta luôn cảm thấy, Tam muội muội không phải loại người như vậy, có khả năng, biểu muội cũng coi như là ta nhìn lớn lên ..."

Việc này có chút phức tạp, thời gian ngắn ngủi Lâm thị cũng không thể phán đoán ai đúng ai sai, nắm tay nữ nhi nói: "Sự tình không thành, người liên không cần suy nghĩ, an tâm ở trong cung dưỡng thai, bên này nường sẽ âm thầm lưu ý, có tin tức lập tức báo cho người. A Ninh người nhớ kỹ, hiện tại sovới dưỡng thai không có gì quan trọng, hiểu không?"

Phó Ninh thuận theo gật đầu: "Nữ nhi đều hiểu." Thái Tử chạm vào ai nàg trước nay không để ý, chỉ là tâm tư hai muội muội, nàg muốn nhìn rõ ràng.

~

Phó Dung cơm chiều xong mới từ trong miệng Phó Thần biết được chuyện trong lương đình.

Nàng có chút mơ hồ, sau đó là dờ khóc dờ cười. Nàng không đắc tội Thẩm Tình, như thế nào vô duyên vô cớ chịu một chậu nước bẩn như vậy?

Bất quá nàng cũng tò mò, Phó Hựu không có mấy quan hệ, vì sao như thế tin tưởng mình.

Muội muội không tức giận, Phó Thần cũng hết giận, dựa vào lưng ghế giải thích: " Tam ca người thông minh, đâu dễ bị một tiểu nha đầu lừa ? Cái khác thì không nói, nàng cầu kết đến Thái Tử xem như là trèo cao cành, đối với người có chỗ nào tốt? Muội muội căn bản không đáng đi thiết kế nàng, thật thiết kế cũng sẽ không đem người đại phòng kéo xuống nước, hai bên mất lòng."

Phó Phàm Ngôn ở bên cạnh nhàn nhã thưởng trà.

Kiều thị cũng không đem tiểu tính kế của Thẩm Tình coi là chuyện to tát, hỏi Phó Thần: "Cái kia Nhuận Chi có nói xử trí như thế nào việc này sao?"

Phó Dung, Phó Tuyên cùng nhau nhìn về phía huynh trưởng.

Phó Thần sờ sờ cằm: "Nhuận Chi nói, người nọ dù sao cũng là thân biểu muội của hã, lại vẫn dưỡng ở Hầu phủ, bởi vậy tranh chấp truyền ra ngoài là Hầu phủ mất mặt, hi vọng chúng ta đừng so đo cùng nàng, hã cũng sẽ cùng đại bá phụ, đại bá mẫu giải thích rõ ràng, lại răn dạy nàng một phen, quá 2 năm sắp xếp cho nàng một mối hôn sự, gả ra ngoài."

Kiều thị gật đầu nói: "Là cái lý này, Thấm Tình không dám đắc tội thân cữu cữu mợ, hôn sự của nàng có lẽ lão thái thái có thể làm chủ, đồ cưới nhưng là từ Hầu phủ ra, nàng thông minh như vậy, sẽ không thể không hiểu. Chúng ta chính là sau này đừng để ý tới nàng, không đáng bức bối cùng một tiểu nha đầu. Lão thái thái chỗ đó, liền để nàng tiếp tục đi, tuổi lớn như vậy, đừng giận."

Nói được dễ nghe, khéo miệng lại may mắn họa nhạ họa cười.

Phó Dung biết mẫu thân vì sao cười. Người có thể tổn thương tới mình nhất, là người mình tin cậy nhất. Các nàng thay vì hiện tại vạch Thấm Tình ra lại bị lão thái thái tín nhiệm cháu ngoại nữ trả đũa, không bằng tiếp tục dấu diếm. Thấm Tình điệu bộ như vậy, sớm muộn gì có 1 ngày lão thái thái sẽ nhìn rõ ràng, càng biết muộn, càng tức giận.

Thấy mẫu thân cùng tỷ tỷ đều cười, dường như đã quên sự tình bên cạnh, Phó Tuyên không yên tâm nói thêm: "Ca ca nhớ báo cho Nhị tỷ tỷ một tiếng, để cho khi nàng đi tới cũng đề phòng chút." Ngăn ngủi một buổi trưa, Thấm Tình đầu tiên là mơ ước nam nhân của đại tỷ tỷ, lại thuận miệng chửi bới Tam tỷ tỷ, âm hiểm bậc này, ai biết nàng có thể hay không ra tay với người ngoài?

Mấy đứa nhỏ đều không ngốc, Phó Phẩm Ngôn rất hài lòng, phân phó mấy người trở về phòng đi nghỉ, hăn đi chính viện tìm Phó Phẩm Xuyên nói chuyện. Phó Hựu tín nhiệm thì tín nhiệm, hăn cũng phải thay nữ nhi nhà mình biện giải một câu.

Ngày kế buổi sáng, Lâm thị liền phái người báo tin cho Phó Ninh.

Kế tiếp Hầu phủ hết thấy bình thường, phảng phất như chưa từng xảy ra sự kiện như vậy.

Vào tháng 7, thời tiết hơi chút mát mẻ, đặc biệt là cuối tháng, ban đêm Phó Dung cũng không đá chăn nữa.

Buổi sớm nàng còn ngủ nướng, Kiều thị tức giận mà chạy tới, một bên kéo chăn nữ nhi vừa cười mắng: "Ngày hạ sinh cực tốt, người cũng có thể ngủ, thật là tâm đủ rộng, mau đứng lên trang điểm ăn mặc đi!"

Phó Dung dụi dụi mắt, trong lúc mẫu thân vui sướng dào dạt lái nhái, nhận mệnh ngồi dậy.

Hạ sinh mà thôi, có cái gì ngủ không được ?

Lại không biết trong phủ Túc vương, vị hôn phu của nàng đều luyện xong mấy bộ quyền, tinh thần sảng khoái.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Vương gia cưới vợ, ở kinh thành có thể xem như việc lớn, náo nhiệt không thua gì Trạng Nguyên dạo phố.

Ngày hạ sinh này, dân chúng cũng đều muốn nhìn xem Túc vương phủ chuẩn bị sinh lễ gì.

Kết quả, tầm mắt của mọi người còn chưa rơi vào sinh lễ có cột tơ lụa đỏ thắm vừa được nâng lên, thì đã bị hấp dẫn bởi Túc vương gia cưới ngựa đi qua.

Sau khi Gia Hòa đế đăng cơ, tính luôn lần này, đã có ba hoàng tử đón dâu. Thái Tử khôi ngô, đáng tiếc hãn đón dâu cách đây đã qua 5-6 năm, dân chúng gần như nhớ không được tình cảnh lúc ấy. Nhị hoàng tử Khang vương năm trước cưới vợ, dân chúng ngược lại vẫn nhớ, nhưng vị gia kia hình thể thật sự làm người ta khó có thể tăng bốc, những người qua đường vây xem đều khố thay con ngựa Khang vương cưới, mồ hôi túa đầy, cũng vì Khang vương phi sắp quá cửa mà thốn thức.

Cho đến hôm nay, dân chúng kinh thành mới lại cảm nhận được cái gì gọi là chân chính long tử. Lúc Từ Tấn giục ngựa chậm rãi đi tới, hai bên đường phố bất luận nam nữ già trẻ, đều không hẹn mà cùng nhìn chăm chăm vào nam nhân tuấn mỹ trên ngựa, đặc biệt là những tức phụ, tiểu cô nương kia, vô số tâm hồn thiếu nữ đều muốn bay ra ngoài.

Từ Tấn nhúu nhúu mày không dễ phát hiện.

Hắn không ngờ dân chúng đều nhàn rồi như vậy, chính sự nhiều như vậy không làm, mỗi một người đều chạy tới náo nhiệt nhìn hắn. Nói thật, hai đời lần đầu tiên đón dâu, vẫn là phí một phen trắc trở mới cưới được cô nương giáo hoạt, Từ Tấn quả thật hi vọng cuộc hôn sự này được làm long trọng, để cho mọi người đều biết Phó Dung là vương phi của hắn, nhưng điều này không có nghĩa là hắn nguyện ý bị mọi người vây xem như thế.

Nhưng không nguyện ý thì như thế nào?

Cao quý như vương gia, muốn cưới vợ, cũng phải theo tục lễ, hắn không có khả năng bỏ qua sính lễ mà đơn thương độc mã chạy đến nhà nhạc phụ...

Bởi vậy cưới ngựa chỉ một đoạn đường vốn cần thời gian hai chén trà liền có thể tới, đoàn người mệnh mệnh cuộn cuộn mà đi ước chừng mất thời gian hai bữa cơm.

Ngoài cửa Cảnh Dương Hầu phủ, Phó Phẩm Ngôn, Phó Phẩm Xuyên cùng Phó Thần huynh đệ vài người đã sớm đợi sẵn.

Từ Tấn tung người xuống ngựa, khách sáo hướng Phó Phẩm Ngôn, Phó Phẩm Xuyên hành lễ: "Cảnh Hành bá kiến nhạc phụ, đại bá phụ."

Phó Phẩm Ngôn vội vàng đem người đỡ dậy, chỉ vào trong cửa mời: "Vương gia mau đến trong phòng ngồi."

Con rể thân phận tôn quý, hắn cũng không dám gọi thẳng chữ này, càng không dám lộ ra mình không cam lòng vì ái nữ sắp bị cướp đi.

Phó Thần đến cùng tuổi trẻ khí thịnh, ý vào hai người bình thường quan hệ cũng không tệ, đi vào trong thì ho khụ khụ, cười trêu ghẹo nói: "Vương gia, Nùng Nùng từ nhỏ bị chúng ta chiều hư, tính tình có chút kiêu, tương lai nàng gả qua, nếu làm sai cái gì, kính xin vương gia thông cảm một chút, đừng thoáng cái dọa sợ nàng, nàng nhát gan không chịu được khiển trách, có sai lầm gì về sau chúng ta lại khuyên nàng sửa."

Vương gia thì như thế nào, hiện tại Từ Tấn muốn cưới muội muội của hân, hân làm ca ca liền không thể bởi vì thân phận hai nhà mà nhuyển chân tôm không nâng nổi thắt lưng. Thật như vậy, muội muội gả sang càng không được chào đón.

"Chính Đường." Phó Phẩm Ngôn sầm mặt nhìn hân, "Vương gia há là người người có thể nói?"

Lương Thông cười ha hả hoà giải: "Nhạc phụ đừng gấp, Chính Đường cũng là quá quan tâm Tam muội muội, lúc trước ta hạ sính thì Chính Đường cũng không có khách sáo như vậy, ta nhớ lúc ấy ta nếu không đáp ứng một đời đối tốt với Nhị muội muội, Chính Đường liền dám không cho ta vào cửa."

Phó Phẩm Ngôn còn muốn giáo huấn hân một trận, Từ Tấn cười nói: "Nhạc phụ quá khách sáo, Thiếu Cừ nói đúng, hôn thú đã có, sau này chúng ta chính là người một nhà, lúc ở chung, nhạc phụ chỉ cần đem ta làm con rể nhìn, không cần câu nệ nghi thức xã giao. Cũng mời nhạc phụ, Chính Đường yên tâm, Cảnh Hành sẽ chăm sóc chu đáo cho Tam cô nương, nàng ở Phó gia như thế nào quá, tới vương phủ có thể đồng dạng sống tiếp."

Phó Thần không mấy hài lòng.

Lương Thông cưới vợ thì cam đoan không để Nhị muội muội chịu một chút ủy khuất, Từ Tấn lời này nói cũng dễ nghe, lại không phải thật sự.

Phó Phẩm Ngôn thoả mãn rồi, người ta đường đường vương gia chịu đưa về mặt ôn hoà nói chuyện cùng bọn họ, đây rõ ràng là thông gia trèo cao, đã cho đủ mặt mũi, chẳng lẽ còn mong đợi thật đem hân làm con rể bình thường nhìn?

Một phen náo nhiệt, mọi người tới sảnh đường ngồi vào chỗ, sính lễ đều nâng đến Phù Cừ viện của Phó Dung.

Phó Bảo, Tần Vân Ngọc đẩy Phó Dung một thân hồng y đi tới trong nội viện, bồi nàng cùng nhau nhìn đồ cưới. Tần Vân Ngọc là thân biểu muội dì của Từ Tấn, đối với Từ Tấn một ít đồ tốt đều nghe nói qua, hiện tại gặp được sính lễ, liền như chim hoàng anh thanh thúy mà đứng lên chỉ điểm cho Phó Dung.

"Phó tỷ tỷ người xem, San Hô hồng kia là sinh nhật bác thì Tứ ca từ Nam Hải tìm về, tổng cộng hai đôi, cái đưa cho bác so cái này chỉ cao hơn một chút, lúc trước nương ta vụng trộm nói với ta, cảm thấy Tứ ca khả năng sẽ đem cái này đưa cho bà, hóa ra bà tưởng nhầm rồi... A, Tứ ca thế nhưng đem bộ tám thanh ngọc như ý đều chuyển đến đây, lúc trước hẳn được thưởng, ta cùng biểu tỷ muốn được chia hai thanh hẳn đều không nỡ cho, quả nhiên tức phụ cùng muội muội đúng là có khác a, ta muốn tìm bác cáo trạng đi!"

Tiểu nha đầu líu ríu, âm thanh một hồi cao một lát thấp, một bộ dạng muội muội thèm khát, càng thể hiện được Từ Tấn rất coi trọng mỗi hôn sự này.

Phó Dung cũng không ngờ tới Từ Tấn ra tay xa xỉ như thế, lúc trước sính lễ quận vương phi liền khiến nàng mở rộng tầm mắt, nhưng so sánh cùng phần sính lễ này của Từ Tấn, quận vương phủ dường như bỗng chốc biến thành nhà huân quý bình thường, mỗi một dạng đều kém hơn nhiều.

Bởi vì sính lễ xa hoa ngoài ý muốn, Phó Dung rất cuộc cảm nhận được hưng phấn một cô nương chờ gả nên có.

Tân lang không giống với trước đây, nàng đời này sẽ còn có càng nhiều biến hóa.

Nàng từ nội tâm mà cười ra, từng bước từng bước quan sát bảo vật hiếm lạ.

Bên cạnh Phó Uyên cùng vợ chồng Phó Định, Tần Vân Nguyệt sóng vai đứng, cười nhìn các tiểu cô nương nháo Phó Dung. Hai người bọn họ có tin vui truyền ra thời gian không chênh lệch lắm, hiện giờ đều đang có mang, hai tiểu nha hoàn che chở đứng một bên, miễn cho ở đây náo nhiệt, bọn hạ nhân bị luống cuống tay chân đụng phải.

Phó Tuyên không giống Phó Bảo hoạt bát như vậy, đứng bên người Phó Uyên, đối diện là Thẩm Tình cùng Phó Mật.

Phó Tuyên lặng lẽ quan sát Thẩm Tình, thấy nàng tươi cười tự nhiên giống như thật sự vì tỷ tỷ cao hứng, trong lòng không vui, mau chóng chuyển mắt đi.

Thẩm Tình đâu, cười đến có bao nhiêu vui vẻ, trong lòng liền có bao nhiêu hận.

Nàng không ngờ Phó Dung thế nhưng có bản lĩnh khiến đại cữu cữu gọi nàng đi qua nói một phen, nàng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, cũng không thể nói ra lời. Nàng trừ bỏ an phận thủ thường, cái gì cũng đều không thể làm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phó Dung gả cao. Sau Phó Dung là đến Phó Bảo, Phó Mật, Phó Tuyên. Nàng lại phải tuân theo đại cữu cữu sắp xếp, gả cho một người xuất thân định trước sẽ không quá cao.

Nhìn bên kia cô nương mặt mày như họa chờ gả, Thẩm Tình chỉ cảm thấy chướng mắt, rừ rừ mi xuống.

Liếc mắt lại thấy Phó Mật mắt không chuyển nhìn chăm chăm thùng sính lễ trước mặt các nàng, ánh mắt kia...

Như hiện tại nhìn, nàng biết rõ chính mình đời này sẽ không thể đạt được khát vọng nàng muốn nhịn mà không nhịn được đó.

~

Sính lễ đã đưa đến, ngày đại hôn cũng càng ngày càng gần, mắt thấy ngày qua ngày càng nhanh, mỗi một lần nhắc nhở nàng thời gian ở trong nhà càng ngày càng ít, Phó Dung bắt đầu không yên. Nàng cho rằng đã từng gả một lần, hiện giờ gả lần nữa, nỗi buồn ly biệt sẽ nhạt một chút. Nhưng không phải, nàng luyện tiếc đệ đệ càng ngày càng thông minh, luyện tiếc muội muội bảo thủ im lặng, cũng luyện tiếc thời gian thanh nhàn tự tại nơi khuê các.

"Người tại sao lại đem Quan ca nhi kêu đến?" Cơm chiều xong, Kiều thị muốn chỉ điểm nữ nhi chuyện trong phòng, vào nhà lại thấy Phó Dung tựa vào đầu giường kể chuyện xưa cho Quan ca nhi, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười: "Ta đều không nhìn thấy người ôm hân tới lúc nào, may mà không phải là tiểu tặc bên ngoài."

"Nương, ta tự mình đi tới đây, không cần tỷ tỷ ôm." Quan ca nhi đang ngồi xồm cười hì hì, đứng lên, ló đầu cho mẫu thân nhìn.

Kiều thị sờ sờ cái đầu bé nhỏ của nhi tử, đưa tay đem người nhắc ra ngoài giường, cúi người đỡ: "Đêm nay, nương có lời nói cùng tỷ tỷ người, Quan ca nhi trở về, chính mình ngủ a, tối mai lại qua bồi tỷ tỷ."

Quan ca nhi quay đầu bổ nhào đến trong ngực tỷ tỷ, ôm chặt không chịu đi: "Ngày mai tỷ tỷ bị tỷ phu đưa đi rồi!"

Phó Dung hiểu được mẫu thân không nói xong những lời đó sẽ không yên tâm, tuy rằng không muốn, vẫn đem tiểu nam oa đỡ dậy, hôn một cái nói: "Quan ca nhi nhớ lắm, tỷ tỷ ngày kia mới đi, đến, tỷ tỷ ôm Quan ca nhi trở về, đợi người ngủ rồi tỷ tỷ mới đi."

Không phải ngày mai, Quan ca nhi yên tâm, ngoan ngoãn để tỷ tỷ mặc quần áo cho hân.

Đỗ xong Quan ca nhi, trời đã triệt để tối đen, có chút mát mẻ.

Kiều thị thấy Phó Dung dường như phá lệ luyện tiếc đệ đệ, trở về phòng ôn nhu khuyên nhủ: "Sau khi gả sang, hảo hảo hầu hạ vương gia, tranh thủ sớm một chút sinh một tiểu tử mập mạp, đến lúc đó muốn hiếm lạ như thế nào liền hiếm lạ như thế."

Đứa nhỏ vẫn đều là tâm bệnh của Phó Dung, nhắc một lần nàng liền phiền lòng một lần, sợ bị mẫu thân nhìn ra, nàng giả trang xấu hổ, chuyển tới bên trong giường, "Nương người nói gì vậy, ta không hiểu."

Trường nữ xấu hổ, thứ nữ lại cũng một bộ dạng này, Kiêu thị sớm có chuẩn bị, không bao lâu liền dỗ Phó Dung bởi nàng cùng nhau nhìn sổ nhỏ.

Phó Dung giả trang dùng áo gối che khuất khuôn mặt phía dưới mắt, miễn cho mẫu thân hiểu lầm nàng da mặt quá dày, nhìn cái này cũng không đỏ mặt, tiếp theo liền không yên lòng nghe, ngẫu nhiên lung tung gật gật đầu, đến khi mẫu thân lật đến một trang vẽ bức tranh 2 người dè lên nhau thì nháy mắt nghĩ tới quyển sổ đêm đó Từ Tấn mang tới.

Tư thế kia, gần như giống nhau như đúc.

Nhưng có đôi khi, lưu lại một bước so với làm toàn bộ còn cảm thấy xấu hổ hơn.

Phó Dung da mặt rất cuộc nóng nóng.

Cùng đời trước liên quan, so sánh thấy thiếu chút nữa không phải là Túc vương gia. Đời này Từ Tấn, bởi vì trước chiếm tiện nghi nàng mấy lần, đặc biệt là năm ngoái có lần buổi tối đem nàng cả người hoàn chỉnh căn một lượt, hằn đối với thân thể nàng đã rất quen thuộc, cho nên tháng 5 vừa rồi hần học Đại Vũ trị thủy, tuy không vào cửa, nhưng nhận cửa lại đặc biệt chuẩn...

"Nương người đừng nói nữa, ta đều hiểu." Phó Dung một phen cướp sổ nhỏ đi, bọc chặn lặn đến trong giường.

Kiều thị nói được cũng không ít chuyện, lưu luyến mà vỗ vỗ nữ nhi, yên lặng ngồi một lúc lâu mới đi.

Ngày hôm sau Hầu phủ một nhà bận rộn, tất cả đều vì chuẩn bị ngày kế tiếp đại hôn.

Phó Dung cái gì cũng đều không muốn nghĩ, vào ban ngày cùng tỷ tỷ muội muội đệ đệ ở chung một chỗ, buổi tối Kiêu thị rồi cuộc rảnh rồi, nàng lại chơi xấu trong ngực mẫu thân làm nũng, cuối cùng Kiêu thị lo lắng sáng mai nữ nhi không dậy được, cứng rắn đem người từ trên mình kéo ra, đè vào trong ổ chăn, giống như hồi nhỏ dỗ nàng đi ngủ vậy.

~

Túc vương phủ.

Từ Tấn sáng sớm tỉnh dậy, đối xong lễ phục từ trong phòng đi ra, hỏi Hứa gia: "Lục điện hạ bọn họ đều đã tới chưa?"

Ngày đại hỉ, vương phi lại là người vương gia nhà mình đã sớm nhìn trúng, Hứa gia vẻ mặt đều là cười, "Tới, An vương điện hạ, Lục điện hạ, Tần nhị thiếu gia, quận vương phủ Thế Tử gia đều tới, đang ở trong sảnh đường uống trà."

Nhà dân chúng tầm thường đón dâu, nhà trai thông thường gọi thân thích theo bồi, vương gia cưới vợ cũng không ngoại lệ. An vương là Gia Hòa để bổ nhiệm bồi vương gia nhà mình đón dâu, Lục điện hạ, Tần Anh còn có một số con em thế gia khác muốn bồi tân lang đi phá cửa, về phần Từ Yến, đó là vương gia nhà mình cố ý mời tới. Thôi Tuân ngược lại muốn đến, vương gia không cho.

Từ Tấn gật gật đầu, sai bước đi về phía trước.

"Chư vị đợi lâu." Từ Tấn mỉm cười bước vào sảnh đường, áy náy xin lỗi.

Từ Bình đang thưởng trà, nghe được âm thanh ngẩng đầu, mấy người khác đều đứng lên, chỉ có hần như cũ ngồi ngay ngắn.

Từ Tấn hướng hần chấp tay: "Hôm nay làm phiền Thất thúc theo ta chạy một chuyến."

Từ Bình cười đặt chén trà xuống: "Cảnh Hành đại hỉ, ta vốn sẽ phải đến đòi uống chén rượu mừng."

Từ Tấn hào sảng nói: "Tốt, đêm nay Cảnh Hành chắc chắn kính Thất thúc thêm mấy chén."

Chuyển sang cùng đám người Từ Hạo Tần Anh nói chuyện.

Từ Bình tiếp tục nhìn hần một hồi mới dời tầm mắt, ánh mắt rơi vào bát trà trước mặt, đột nhiên nhớ tới ngày đó ở Khánh quốc công phủ, Phó Dung bị Ngô Bạch Khởi khi dễ thì thái độ Từ Tấn dường như có chút không đúng, tiếp theo lại nhớ tới trong chùa Vĩnh Thái bên cạnh ao Trường Sinh, hần cùng người một nhà Phó Dung ngẫu nhiên gặp gỡ, không nói được mấy câu, Từ Tấn liền tới.

Nguyên lai khi đó, Từ Tấn đã nhìn trúng Phó Dung ?

Từ Bình cúi đầu cười. Quả thật như thế, đứa cháu này quả thật có thể giấu, bình thường không hiện sơn không lộ thủy, khiến hần đã quên đề phòng. Sự tình đã định ra kết cục, Từ Bình đối với việc không thể cưới được Phó Dung cũng không có quá thất vọng, duy nhất tiếc nuối, là cô phụ cô nương người ta một mảnh tâm ý, cũng không thể hết lòng tuân thủ lời hứa, sợ là ở trong lòng Phó Dung, hần nhất định bị bôi danh là một người phụ lòng đi?

Không phải hần nuốt lời, quả thật có người nhanh hơn một bước. Không biết đời này, còn có hay không cơ hội cùng nàng giải thích.

"Tứ ca, chúc mừng."

"Ta nói nàng là cam tâm tình nguyện gả cho ta, người tin sao?"

Bên tai truyền đến âm thanh Từ Tấn tận lực đè thấp, Từ Bình tự lo thường trà, phảng phất như không nghe thấy.

Từ Yến lại nghe được thật sự rõ ràng.

Hắn nhìn nam nhân trước mặt, một thân hỉ bào đỏ thắm, không biết có nên tin hay không tin, nhưng vô luận hắn nghĩ như thế nào, Từ Tấn đều thẳng, chí ít, hắn lập tức sẽ nghênh cưới nàng quá cửa. Cô nương kia, đến một lần cơ hội cũng đều không chịu cho hắn.

"Ta tin." Thu hồi chua xót trong lòng, Từ Yến tận lực lộ ra một nụ cười thành tâm, "Tứ ca văn võ song toàn, cùng nàng cặp đôi trời định, Vân Thăng trước chúc Tứ ca cùng Tứ tẩu bạc đầu đến già, con cháu đầy cả sảnh đường."

Nàng hi vọng hắn gặp được một cô nương tốt, đàm hôn luận gả thổ lộ tình cảm lẫn nhau, hiện tại nàng phải gả cho người, hắn cũng tự đáy lòng hy vọng nàng hạnh phúc.

"Mượn cát ngôn (lời tốt lành) của Vân Thăng." Bên ngoài có người kêu giờ lành tới, Từ Tấn không nói thêm câu nào, dẫn đầu bước ra cửa phòng.

Đội ngũ đón dâu mệnh mệnh cuộn cuộn, rất nhanh liền đến Cảnh Dương Hầu phủ trong tiếng lễ nhạc.

Phó Dung sớm đã trang điểm xong xuôi, đang cùng người nhà nói lời nói tạm biệt cuối cùng, nghe được bên ngoài từng đợt tiếng pháo nổ, bà mai đi tới, nâng khăn voan đỏ nói: "Vương gia tới đón, vương phi mang lên đi?"

Phó Dung nhìn quanh mình, tỷ tỷ đã hiện rõ bụng ôn nhu mỉm cười, muội muội mắt hiền rõ tha thiết không rời, còn có Tần Vân Nguyệt, Phó Bảo, nữ quyến đợi đưa gả, lại sờ sờ đệ đệ phía trước đang làm xấu gật gật đầu với nàng.

Bà mai nói lời cát tường, đồng thời nhẹ nhàng đem khăn voan che lên trên đầu nàng.

"Tỷ tỷ không nhìn thấy." Quan ca nhi muốn xốc lên khăn voan che tầm mắt tỷ tỷ

Phó Tuyên vội vàng đem đệ đệ ôm đi, nhỏ giọng nói: "Quan ca nhi nghe lời, đừng làm rộn."

Phó Dung hơi hơi ngẩng đầu lên, nhận lấy bảo bình men đỏ biểu tượng cát tường viên mãn bà mai đưa tới, âm thầm nắm chặt.

Bà mai cười dịu dàng đỡ nàng đứng lên: "Vương phi xin đứng lên, đứng, đi chậm chút, chúng ta không vội."

Đỉnh đầu là mũ phượng nặng trĩu, Phó Dung muốn đi nhanh cũng không được. Đi chậm rãi, đường dường như rất ngắn, trong nháy mắt liền tới chính phòng, chậm rãi dừng ở bên người tân lang. Khăn voan đỏ che kín, chỉ để lại một mảnh trời đất nhỏ cho nàng nhìn, từ mảnh trời đất này, nàng nhìn thấy ủng đen dưới hỉ bào của Từ Tấn.

Bái biệt cha mẹ, nàng theo hắc cùng nhau đi ra ngoài.

Người thân, khách khứa vây quanh hai bên, các loại lời chúc cát tường ồn ào, nhưng Phó Dung nghe thấy được có người kêu Vân Thăng, có người kêu An vương.

Đều bồi hắc tới đón dâu đi? Dù sao cũng đều là con em trong hoàng thất.

Phó Dung cười cười, bước chân không ngập ngừng, vững vàng đi theo nam nhân bên cạnh, đến khi được ca ca cổng lên đưa vào kiệu hoa.

Từ nay về sau, Từ Tấn chính là trời của nàng, chỉ cần hã không sập, nàng sẽ một lòng đi theo hã.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Từ phủ Túc vương đến phủ Cảnh Dương Hầu cũng không quá xa, bất quá nghênh cười chú trọng đi về không cùng đường, lúc trở về thì đội ngũ đón dâu cố ý vòng một vòng tròn lớn, cũng coi như là làm cho dân chúng kinh thành mở mang kiến thức Túc vương đón dâu khí phái đến đâu.

Tân lang dung mạo độc nhất vô nhị, đồ cưới Hầu phủ đều là châu quang bảo khí, vương phi Phó Dung này mới là có mặt mũi. Chính là buổi sáng không ăn gì, trên đầu còn mang mũ phượng nặng trĩu, như vậy một đường xóc nảy, thật là có chút đầu nặng chân nhẹ, thế nên kiệu hoa dừng lại thì dù Hỉ nương sớm nhắc nhở, Phó Dung vẫn là lung lay một chút, thiếu chút nữa bổ nhào về phía trước.

Vừa ngồi vững, liền nghe bên ngoài có người cao giọng quát một câu: "Vương gia đá cửa kiệu!"

Tiếp theo, phía trước truyền đến một tiếng vang nhỏ, phía dưới khăn voan có một đạo ánh sáng.

Hỉ nương nhún thân mình đỡ nàng xuống kiệu, Phó Dung một tay đưa cho Hỉ nương, một tay nắm chặt bảo bình.

Trước cửa chính Túc vương phủ một đám người vây xem náo nhiệt, ngoại trừ con em thế gia, mấy huynh đệ Từ Tấn đều tới.

Thái Tử cùng Khang vương đứng ở bên trái cửa chính, cười nhìn Từ Tấn ở bên kia đón tân nương xuống. Dưới cầu thang bởi vì người bị Từ Tấn, Hỉ nương che khuất nên nhìn không rõ, bọn họ đứng ở trên bậc thang, nhưng

cố gắng nhìn. Vì thế cây quạt của Khang vương đang phe phẩy chậm rãi dừng lại, đối diện là Thành vương cùng Từ Hạo cũng không nói chuyện, Tần Anh, Thôi Tuân hô hấp đều tạm dừng một lát, bên cạnh bọn họ Từ Yến càng ngơ ngác.

Thái Tử ánh mắt cũng nhìn chăm chú.

Tân nương chỉ là lộ ra một bàn tay ngọc thon thon, ngón tay kia nhỏ như măng non, móng tay nhỏ sơn đỏ thắm, đỏ như sen trắng như ngọc, nổi bật trên một thân đồ cưới đỏ rực, không thể không khiến người nhìn về phía đó. Nhìn rồi lại không thể không bị tay đẹp kia cám dỗ. Đều nói chân chính mỹ nhân toàn thân đều không còn gì để soi mói, hiện tại Thái Tử chỉ muốn nếu thực sự có cơ hội cho hắn sờ sờ bàn tay nhỏ này...

Hắn đang khát khao, tay kia bị người ta đưa tới một dây lụa đỏ, tiếp theo lại một lần nữa giấu vào trong tay áo rộng phía dưới.

Lại nhìn tân nương đã đứng vững, nhỏ nhắn xinh xắn, nếu không có mũ phượng chống đỡ, đại khái cũng chỉ tới đầu vai Từ Tấn. Một đôi chân nhỏ giấu ở giày thêu bằng đoạn đỏ thắm, ngoại trừ xuống kiệu bước qua chậu than thì lộ ra trong nháy mắt, còn lại vẫn dấu ở dưới gấu váy dài, như mỹ nhân ngưng ngưng che mặt.

Thái Tử đôi mắt trông mong nhìn tân nương từ đi qua bên cạnh hắn, người đi rồi, phảng phất có hương thơm nhàn nhạt sót lại.

Hắn ngơ ngác nhìn bóng dáng tân nương. Đồ cưới rộng rãi, không hiển hiện ra dáng vẻ nữ tử, nhưng nàng đi lại nhẹ nhàng có một loại mùi vị khác, đó là trời sinh linh vận, người khác không thể dễ dàng bắt chước.

"Đại ca, chúng ta mau vào đi thôi, nhìn người kia mắt nhìn đến không chớp !" Khang vương trầm thấp mà cười, lặng lẽ dùng cán quạt chọt chọt bên hông Thái Tử.

Thái Tử rút cuộc hoàn hồn, trừng mắt nhìn hắn, dẫn khách khứa đi vào theo.

Tới gian nhà chính, là bái đường thành thân.

Cùng Từ Tấn vợ chồng giao bái Phó Dung trong lòng cảm khái vô hạn.

Đời trước, nàng ngồi trong một đình kiệu nhỏ từ cửa hông tiến vào Túc vương phủ, bị sắp xếp ở Phù Dung viên, không có tiệc rượu không có khách khứa, màn đêm buông xuống, Từ Tấn đến cơm chiều cũng không cùng ăn, trực tiếp đến cùng nàng chung phòng, từ đó nàng thành một vị di nương của hắn.

Đời này, nàng bởi vì sớm trước dọn đi thôn trang mấy ngày, cùng Từ Tấn có liên quan, hắn nhiều lần dây dưa, nàng nỗ lực thoát khỏi, cuối cùng vẫn là âm kém dương sai thành người của hắn, chẳng qua lần này là tam môi lục sính giả tới, làm Túc vương phi của hắn.

Xong xuôi, Phó Dung lại được Từ Tấn dắt, đi vào tân phòng.

Nhóm nữ khách đều chờ tại tân phòng bên này, Phó Dung không nhìn thấy, nhưng nàng nghe được Tần Vân Ngọc, Thôi Oản cùng một tiểu cô nương xa lạ cất tiếng cười, nghe được Tần nhị phu nhân tiếp đón, còn có âm thanh phu nhân khác, bên trong dường như có người kêu Thái Tử phi...

Những người này đều sẽ là nữ quyến, sau khi nàng giả cho Từ Tấn, thường ngày phải giao tiếp đi?

Kiếp trước thân thích trong nhà Từ Yến đều ở kinh thành, nàng ở quận vương phủ thật sự không có thân thích phải ứng phó, hiện giờ trong vương phủ Từ Tấn không có cha mẹ chồng ở chung, nhưng một đám thân thích đều ở kinh thành, nàng là không thể không đi lại.

Dù sao thành thân là ngày quan trọng, ở đây náo nhiệt, trong đầu Phó Dung luôn lơ đãng toát ra các loại ý niệm vụn vặt, thẳng đến khi Hỉ nương đỡ lấy ngồi vào chỗ, chung quanh tiếng cười nói đột nhiên an tĩnh lại, Phó Dung mới hoàn hồn, rũ mắt xuống, liền thấy đòn cân kim sơn vững vàng chạm vào khăn voan phía dưới, từng chút từng chút một nâng lên.

Ánh sáng đột nhiên tràn đến, Phó Dung theo bản năng nhắm mắt lại.

Nàng nghe thấy từng tiếng sợ hãi thán phục, nghe thấy Tần Vân Ngọc nhỏ giọng nói chuyện với người nào đó: "Phó tử tử, không, Tứ tẩu thật đẹp!"

Cô dâu mới ngượng ngùng cũng không thể cứ luôn nhắm mắt, Phó Dung nhấp nhẹ môi son, chậm rãi mở mắt ra.

Phía trước là nam nhân cao lớn mặc hồng bào cầm đòn cân, là tân lang của nàng, Phó Dung chậm rãi ngẩng đầu nhìn.

Nàng dường như nhìn thấy Từ Yến, hắn một thân hỉ bào, mắt đầy kinh diễm, khóe miệng ngậy ngốc cong lên.

Nhưng là nhìn chăm chú ngó xem, nàng nhìn thấy là khuôn mặt Từ Tấn bình tĩnh như nước, chỉ có trong đôi mắt phượng kia, sóng ngầm dâng tràn.

Phó Dung ngượng ngùng cúi đầu.

Từ Tấn thu tầm mắt lại, tỏ ý bảo bà mai tiếp tục chấp lễ.

Kết tóc làm phu thê.

Từ Tấn từ trên đầu cắt xong một món, nhìn Phó Dung cắt tóc nàng, hắn cũng đưa qua, nhìn nàng cúi đầu kết tóc lại. Hắn chính mắt thấy nàng biên dây Trường Mệnh, biết tay nàng khéo, nhưng giờ đây nhìn nàng thuần thực

đem tóc dài của hai người kết cùng một chỗ, nhìn khoe miệng nàng ngượng ngùng mím lại, hăn liền không thể không chế nghĩ tới đời trước.

Hăn là lần đầu tiên thành thân, nàng không phải.

Nàng cũng là trùng sinh trở về, nàng nhớ hết thấy quá khứ, lễ tiết tân hôn này nàng đã cùng một người nam nhân khác làm qua, nàng nhất định nhớ cảnh Từ Yến xốc khăn voan nàng lên, nhất định nhớ nàng cùng Từ Yến uống rượu giao bôi, cũng nhớ đêm tân hôn cùng Từ Yến, mặc kệ hăn làm cái gì, đều là nàng từng làm cùng Từ Yến đi?

Có lần đầu tiên, lần thứ hai liền không mới mẻ.

Một giây kia, Từ Tấn thật sự hi vọng nàng không phải trùng sinh, nàng tất cả lần đầu tiên, bao gồm hồi ức, đều là do hăn cho.

Hăn có thể đem Từ Yến mời đến, cho Từ Yến biết Phó Dung đời này thuộc về hăn, nhưng trong lòng hăn rất rõ ràng, đây bất quá là lừa mình dối người mà thôi. Từ Yến căn bản không nhớ được đời trước, cũng không phải hăn chân chính đổ kị Từ Yến. Hăn đổ kị là Từ Yến trong ký ức cùng nàng chung giường chung gối 3 năm, là hăn đời này nỗ lực như thế nào cũng không thể đem người này đuổi ra khỏi ký ức của nàng.

Hưng phấn vui sướng khi đón dâu dường như phai nhạt hết, miễn cưỡng duy trì một tia tươi cười, Từ Tấn nhận lấy cốc rượu, ngồi vào bên cạnh nàng.

Phó Dung đỏ mặt xoay người, chỉ đợi nam nhân giơ cánh tay lên nàng sẽ vòng qua.

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào hàng lông mi dài nhỏ buông xuống, không hề nhúc nhích.

Bà mai ngờ ngác, nhỏ giọng nhắc nhở, Từ Tấn phảng phất như không nghe thấy.

Bà mai không khỏi nhìn về phía nữ quyến bên kia.

Tần nhị phu nhân không ngờ tới ngoại sanh (cháu trai) bình thường ổn trọng lúc này thế nhưng nhìn tân nương ngây ngẩn, cười tiến lên nhắc nhở: "Cảnh Hành nhìn cái gì đấy? Mau chút hoàn thành lễ, phía trước còn chờ người đi mời rượu đâu, muốn nhìn tức phụ buổi tối lại nhìn a!"

Phó Dung đầu lại càng cúi thấp hơn.

Từ Tấn ánh mắt dời sang bên cạnh thân di cùng bà mai, nhẹ giọng nói: "Dì các người đi ra ngoài trước, ta có mấy câu nói với nàng."

Tần nhị phu nhân ngạc nhiên một chút, nhìn bà mai, chần chờ nói: "Hoàn thành lễ xong rồi nói không được sao?"

Từ Tấn buông mi nhìn cốc rượu.

Tần nhị phu nhân hiểu, cười hoà giải: "Được được được, người đưa nhỏ này từ nhỏ đã có chủ ý lớn, vậy chúng ta đi ra ngoài trước, nhường chỗ cho người. Bất quá chúng ta đi rồi người uống xong rượu giao bôi mới có thể nói chuyện, tuyệt đối đừng quên!"

Mẫu thân Thôi Oản là Tạ thị trêu ghẹo nói: "Cảnh Hành chính là thẹn thùng đi, không muốn chúng ta nhìn hăn uống rượu giao bôi đâu, đi thôi đi thôi, hôm nay là ngày cực tốt của hăn, chúng ta đều nghe hăn!"

Tần nhị phu nhân ngẫm lại đúng là cái lý này, cùng Tạ thị đẩy các tiểu cô nương đi ra ngoài .

"Không cho phép nhìn lén, đều đi trong vườn chờ cho ta, chờ Tứ ca các người đi ra, các người lại đi vào nhận người."

Bên ngoài truyền đến tiếng Tần nhị phu nhân thân mật cười mắng, Phó Dung tầm mắt từ màn cửa thu hồi, nhìn nam nhân cổ quái bên người, cúi đầu, nhẹ giọng oán giận nói: "Vương gia thật là, có lời gì không thể sau này chậm rãi nói tiếp sao? Truyền ra ngoài để người ta chê cười."

Bởi vì hòa hảo, nàng không phải sợ Từ Tấn, nói chuyện tự nhiên phát huy ra, nếu như Từ Tấn vẫn lạnh như băng, nàng chắc chắn sẽ không nói bừa.

"Người thật xấu." Từ Tấn trước cướp chén rượu trong tay nàng đặt tới bên cạnh, mới bình tĩnh nói.

Phó Dung khiếp sợ nhìn hắn, có chút không dám tin vào tai của mình.

Hắn thế nhưng nói nàng xấu? Hóa ra xốc lên khăn voan xong hắn mặt không biểu cảm, là bởi vì chê nàng xấu?

Lửa giận vụt dâng lên trong lồng ngực, Phó Dung tức đến bả vai run rẩy, dải tua trên mũ phượng rũ xuống cũng theo nhẹ nhàng lay động, nhưng đối diện nam nhân không chút động lòng, nàng có giận cũng đều không phát ra được. Phó Dung không hiểu nổi Từ Tấn hiện tại đang nghĩ cái gì, cũng không muốn hiểu, tức giận thở hắt hắt xoay người, "Vương gia đã sớm thấy qua ta, đã chê ta xấu, thì cần gì phải đáp ứng cười ta?"

Nói là nói như vậy, tay lại đem gương nhỏ vẫn giấu ở ống tay áo ra, lặng lẽ soi chính mình.

Còn chưa nhìn rõ ràng thì trong gương xuất hiện nửa khuôn mặt nam nhân.

Phó Dung vội vàng đem gương nhỏ nhét về ống tay áo.

Từ Tấn rốt cuộc không kiềm chế được, từ phía sau lưng ôm lấy nàng, lồng ngực chấn động: "Nùng Nùng, người, ai bảo người lên kiệu hoa cũng

giấu chiếc gương ?"

Lại kêu Nùng Nùng, lại cười, Phó Dung tính tình rất cuộc nhin không nổi, hung hăng nâng cùi chỏ lên đụng hăn, thuận thế ngồi xuống giường, nói với hăn: "Đó không phải là sợ trang dung có tổn hại làm bẩn mắt vương gia sao? Không ngờ vẫn là làm bẩn, vương gia đi nhanh đi, miễn cho đối với xấu phụ ta chán ngán!"

"Đó là đùa với người." Từ Tấn thở dài, đưa tay đem người ôm trở về, ngửa đầu nhìn tiểu cô nương tức anh ách đứng ở phía trước, trong mắt phượng hào quang di động, như là nhìn đến đào nguyên tiên cảnh mới có thể có thần sắc, sợ hãi thán phục cùng khát vọng đan xen. So với bất kỳ ngôn ngữ tán thưởng nào đều làm cho người ta tin phục hăn đối với nàng thực vừa lòng, nhưng hăn vẫn tự miệng nói cho nàng nghe : "Nùng Nùng đẹp nhất, là tân nương đẹp nhất trên đời này."

Nói xong một tay đè sau ót Phó Dung, tỏ ý bảo nàng cúi đầu cho hăn hôn.

Phó Dung nhìn ra hăn lúc trước thật sự là nói giỡn, hết giận hơn phân nửa, nhưng còn dư lại một nửa, đang muốn né tránh không cho hăn hôn, trong lòng vừa động, làm bộ dáng then thùng nhắm mắt lại, thuận theo động tác trên tay hăn cúi đầu.

Từ Tấn cố hống chuyển động, mắt thấy sắp đụng tới đôi môi hồng nhuận, hăn cũng nhắm mắt lại.

Nhưng mà khi hăn đụng tới môi nàng muốn ngậm lấy thì có thứ gì bỗng nhiên đập xuống.

Phó Dung rất cuộc nhin không được, nhanh chóng giẫy thoát khỏi tay Từ Tấn đang vòng lấy eo nàng, trốn đến phía sau tấm bình phong cười trộm.

Từ Tấn đem mũ phượng bị hấn kịp thời đỡ được chuyển tới trước mắt, ước lượng, nặng chừng sáu bảy cân, trách không được nện xuống đầu đến như vậy, lại nhìn phía sau tấm bình phong thân ảnh mơ hồ, tiểu cô nương ôm bụng cười trộm, nơi nào còn không hiểu được, chính mình lại bị nàng bầy một lần nữa.

Nhưng hấn một chút cũng không tức giận.

Ít nhất nàng cùng Từ Yến thành thân thì tuyệt không có làm cái này.

Đem mũ phượng đặt tới bên cạnh, Từ Tấn bình chân như vại mà ngồi trên giường, đợi nàng trở về.

Bên ngoài một đám nữ quyến, Từ Tấn lại bộ dáng giống như không muốn đi, Phó Dung không thể không thu hồi nụ cười, vòng qua bình phong nghi hoặc hỏi hấn: "Vương gia rốt cuộc muốn nói cái gì? Mau chút đi, thời gian lâu quá thật sự không ổn."

"Không có gì, không muốn cho các nàng nhìn chúng ta uống rượu giao bôi." Từ Tấn đưa tay về phía nàng, "Đến đây đi, uống xong ta liền đi."

Nguyên lai hấn ở trước mặt người ngoài da mặt còn thật mỏng, Phó Dung bẽn lẽn ngượng ngùng liếc mắt quở hấn một cái, đem tay nhỏ đặt lên trên.

Từ Tấn lại không cho nàng ngồi vào chỗ ở bên cạnh, mà đem người nâng đến ôm trên đùi, nâng cốc rượu, hướng nàng cười cười: "Như vậy uống rượu giao bôi quá tục khí, chúng ta thử cách mới mẻ. Nùng Nùng, đây là cốc rượu của người, ta trước hết cho người, người hảo hảo học, một lát lại hết ta."

Phó Dung kinh hãi, kim lòng không được muốn ngăn lại, Từ Tấn sớm đã đoán được, tay trái gắt gao kiềm chế nàng, hấn nghiêng người qua uống đầy một ngụm rượu, mau chóng đặt chén rượu xuống tiến lại gần.

Hắn dùng cả hai tay, Phó Dung không chịu nổi không chế ngẩng đầu lên, há mồm tiếp nhận.

Hương rượu thuần hơi lạt của nữ nhi hồng, cứ như vậy bị hắn từng chút đưa vào trong miệng nàng. Phó Dung không biết uống rượu, kiếp trước cùng Từ Yến uống giao bôi cũng chỉ là một ngụm nhỏ, so với Từ Tấn uy một lần còn ít hơn, hiện tại bị bắt uống liên tục, cuối cùng khó chịu mà sặc lên, rượu màu hổ phách theo khóe miệng chảy xuống dưới.

Từ Tấn kịp thời đuổi theo, đem rượu bị nàng lãng phí từng chút đều hút sạch sẽ.

"Lại đến, uống xong một chén này mới được." Nhìn cô nường mặt mũi đỏ lựng, Từ Tấn làm bộ muốn uống một ngụm nữa.

"Vương gia!" Phó Dung gấp đến độ bổ nhào đến trong ngực hắn, ôm hai cánh tay hắn khuyên can, "Đừng uống, ta không uống được, một lát say khiến người nhìn thấy thì làm thế nào đây? Vương gia đừng làm rồi nữa, đi nhanh đi!"

Từ Tấn ôm chặt nàng, không nói một lời, lại nhẹ nhàng cọ.

"Người..." Phó Dung hung hăng đấm bả vai hắn, ngược lại bị xương cứng phản lại làm đau tay.

"Trời như thế nào còn chưa tối?" Từ Tấn đối với lỗ tai nàng nói chuyện, bàn tay to từ bên hông nàng dời tới phía trước, vô lại hết cỡ.

Phó Dung thật là sợ hãi, ngoan ngoãn cho hắn chiếm tiện nghi, chỉ mong hắn giải khát liền đi: "Bên ngoài còn có đám người, vương gia mau chút đi thôi!"

"Người còn chưa dứt ta." Phó Dung buổi trưa cũng phải bồi nữ khách, Từ Tấn sợ nàng say thật rồi không kết thúc tốt, nhưng nàng không uống

được thì phải đút cho hăn.

Phó Dung không muốn.

Từ Tấn kéo kéo đai lưng nàng, ý tứ uy hiếp đầy đủ.

Phó Dung cắn môi, da mặt không dày như hăn, đành phải đứng lên, thấy hăn trêu tức mà nhìn chăm chăm vào nàng, tức giận nói: "Không cho phép người nhìn!"

Từ Tấn cười nghe theo, nhắm mắt lại, hai tay đỡ lấy eo nàng.

Hăn nghe được âm thanh nàng uống rượu, nghe được nàng đặt chén rượu xuống, tiếp theo hai tay nàng khoác lên đầu vai hăn, chậm rãi dựa tới gần.

Từ Tấn ngẩng đầu lên, lúc nàng dán lên thì hé miệng.

Chờ mong một ngụm lớn, kết quả nàng chỉ đưa tới từng chút, đưa xong liền muốn chạy. Từ Tấn bất chấp nuốt xuống, đem người đè vào trong ngực hôn lên, chút rượu kia như mưa bụi cũng trở về trong miệng nàng. Phó Dung lại bị sặc, tay nhỏ kháng nghị mà đẩy hăn, Từ Tấn không quản ngại, không kiêng nể gì mà khi dễ, cướp đi tất cả rượu trong miệng nàng, mới thở hồng hộc ngẩng đầu lên.

Phó Dung trên đầu ngọc tram bị lệch, một đầu tóc đen chẳng biết từ lúc nào rồi tung, có một lọn dính ở cạnh quai hàm, sợi tóc như mực, má thơm tựa phấn.

"Nùng Nùng, rượu giao bôi như vậy, uống ngon sao?" Từ Tấn chăm chú nhìn nàng mắt ướt sương mù mờ mịt, lẩm bẩm nói.

"Vô lại..." Phó Dung hữu khí vô lực mà mắng hăn.

Từ Tấn không hề ngần ngại, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai nàng: "Như vậy liền nói vô lại, buổi tối nay người chuẩn bị mắng ta cái gì?"

Nói xong đem người đặt tới trên giường, hấn đứng dậy rồi thì bàn tay to từ mặt nàng vẫn trượt đến dưới lưng, ý vị thâm trường mà dừng lại chốc lát, lúc này mới rời đi.

Phó Dung tim đập như trống châu, đối với buổi tối càng thêm kiêng dè.

Nhưng nàng căn bản không có thời gian lo lắng cho buổi tối.

Trong viện âm thanh nữ quyến bắt đầu hưởng tới nội thất, Phó Dung vụt đứng lên, bằng tốc độ nhanh nhất chỉnh lý quần áo chải bó búi tóc, một lần nữa đội mũ phượng. Mũ phượng phong phú hoa lệ khê bóp, người khác cũng không biết trong mũ phượng tóc đã sớm không phải bộ dáng buổi sáng bà mai dày công chải bó.

Tần nhị phu nhân xem như là trưởng bối, Phó Dung tương đối quen thuộc, nàng cũng chủ động thay Phó Dung giới thiệu, dựa theo trình tự tôn ti trưởng ấu: "Đại cữu mẫu người một nhà ở bên ngoài, đường xá xa xôi không thể gấp gáp trở về, sau này có cơ hội sẽ gặp, đây là nương của Oản Oản, Nhị cữu mẫu người."

Phó Dung ngượng ngùng kêu người.

Tạ thị có hơi béo, phong thái trung thượng, khuôn mặt trắng nõn như trắng rằm, nhìn rất dễ thân cận, Thôi Oản bộ dáng hảnh là giống phụ thân, cùng Tạ thị, Thục phi đứng chung một chỗ, rất dễ dàng làm người ta hiểu lầm nàng cùng Thục phi mới là mẹ con.

"Đây là quận vương phi, người gọi là thím đi."

Phó Dung trong lòng phức tạp, mẹ chồng kiếp trước, hiện giờ biến thành thím, cũng là thủ phạm hại chết Liễu Như Ý.

"Thím." Phó Dung âm thanh xa cách vài phần.

Quận vương phi gầy đi nhiều, một thân hoa phục như là bị cưỡng ép chống đỡ đứng lên, nhưng trên khuôn mặt nàng rất giống Vĩnh Ninh công chúa, cao ngạo lãnh diễm nửa phần chưa giảm, nhàn nhạt đáp một tiếng, liền lui về sau một bước, nhường chỗ cho thân tấu tử mình, Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ.

Mẫu thân Lý Hoa Dung, Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ được mẹ chồng chỉ bảo, đối với Phó Dung cũng là thái độ lãnh đạm.

Phó Dung đồng dạng lãnh đạm trở lại.

Hai người này đều là người của Đoàn phi Thành vương bên kia, trong lòng phu nhân Tân nhị khẳng định không thích, bởi vậy rất hài long với đáp lại của Phó Dung, cười tủm tỉm tiếp tục giới thiệu cho Phó Dung: "Đây là Thái Tử phi, cố ý từ trong cung ra uống rượu mừng."

Phó Dung trong lòng rung mình, nhìn về phía nữ nhân có khả năng không thoát khỏi liên quan tới cái chết của Phó Ninh Phó Bảo.

Thái Tử phi tươi cười đoan trang, nắm lấy tay Phó Dung nghiêm túc nói: "Tứ đệ muội sinh ra đích thực rất đẹp, trách không được đều nói Cảnh Dương Hầu phu sinh ra mỹ nhân, ta cho rằng đại tỷ tỷ người đã là tuyệt thế hiếm thấy, hôm nay thấy Tứ đệ muội, mới biết được cái gì gọi là mỹ nhân xuất hiện lớp lớp, sóng sau đè sóng trước."

"Ngài quá khen." Phó Dung hào phóng trả lời, "Nghe đại tỷ tỷ nói Thái Tử phi đoan trang hiền thực, hôm nay gặp, quả nhiên danh bất hư truyền, ngày sau ta có gì không hiểu, còn mời Thái Tử phi chỉ bảo một hai."

Thái Tử phi nhẹ nhàng gật đầu, chuyển giải thích: "Nhị tấu người tháng này sắp sinh rồi, thân thể nặng nề không tiện lại đây, Tứ đệ muội chớ để ý a. Hiện giờ người gả tới, sau này chúng ta chị em dâu có cơ hội nào nhiệt tụ ở một chỗ."

Phó Dung ngượng ngùng gật gật đầu.

Kế tiếp chính là tiểu cô nương Phó Dung đã sớm nghe qua âm thanh, là Nhị công chúa Nhu phi nương nương sinh ra, cũng chính là cháu gái lần kia An vương nhắc tới, năm nay mới 9 tuổi, trắng ngần, còn nhỏ tuổi đã là mỹ nhân. Bởi vì hiện tại là vị công chúa duy nhất thuận lợi lớn lên, Gia Hòa để thập phần thích nữ nhi này.

"Tứ tẩu thật đẹp." Nhị công chúa ngửa đầu, vừa kinh diễm vừa hâm mộ.

Phó Dung cười sờ sờ đầu nàng: "Muội muội sau khi lớn lên sẽ càng đẹp."

Kế tiếp Thôi Oản Tần Vân Ngọc đều thấy qua, lại có chính là phu nhân huân quý quan hệ tương đối xa.

Nhận thân cuối cùng kết thúc, Tần nhị phu nhân dẫn nữ quyến đi phòng khách ngồi vào chỗ, cho Phó Dung thời gian thay đồ.

Hôm qua cùng theo đồ cưới vào phủ, Mai Hương Lan Hương lập tức tiến vào hầu hạ Phó Dung, Mai Hương phụ trách lấy mũ phượng xuống, nhìn đến tóc bên trong, khiếp sợ cảm sắp muốn rơi xuống .

"Chải đầu đi, đó là ta không cẩn thận làm ra thế." Phó Dung mệt mỏi, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thu thập xong, cũng tới thời gian khai tiệc, Phó Dung xoa xoa bụng, giữ vững tinh thần đi dự tiệc.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Túc vương phủ.

Dùng cơm trưa xong, tiến đến chúc mừng rồi nhóm nữ khách lục tục tản đi, chỉ có các nam nhân ở tiền viện còn ồn ào uống rượu, trong lúc náo nhiệt này không ai phục ai, phải liều định ra tửu lượng cao thấp mới chịu thu tay lại.

Đó là chuyện Từ Tấn phải ứng đối.

Tiến bước vị nữ khách cuối cùng, Phó Dung nhìn mặt trời lặn về Tây, sức cùng lực kiệt mà trở về phòng đi ngủ.

Buổi sáng gây sức ép trang điểm, buổi tối còn phải bồi nam nhân gây sức ép, nàng cũng chỉ có buổi chiều trong khi rảnh rỗi có thể nghỉ ngơi một lát.

"Trời tối rồi, cô nương nên đứng lên thu thập thôi."

"Người như thế nào còn kêu cô nương, phải gọi là vương phi."

"Ta quên mất..."

Âm thanh quen thuộc ở gần bên tai, Phó Dung nhú nhú mày, mở mắt ra, trong phòng xa lạ, hai nha hoàn của nàng đứng đó.

Phó Dung nhìn ngoài cửa sổ, một mảnh u ám.

Nàng xoa trán ngồi dậy, "Nước ấm chuẩn bị tốt chưa?"

Lan Hương đáp: "Đều tốt, cô nương hiện tại tắm rửa vừa vặn."

Nàng lại kêu cô nương, Mai Hương bất đắc dĩ trừng nàng.

Phó Dung cười nói: "Chỗ riêng tư quen như thế nào thì kêu như thế, đi ra bên ngoài nhớ kêu vương phi là tốt rồi."

Nói chuyện phiếm vài câu, triệt để tỉnh táo, Phó Dung sang phòng bên thoải mái tắm nước ấm, thay quần áo xong, tinh thần sảng khoái. Cơm chiều dùng một bát chè hạt sen, sau đó liền không có việc gì, lệnh cho hai nha hoàn ra bên ngoài trông giữ, chính nàng ngồi tại trong phòng đợi tân lang trở về.

Ngoài cửa sổ bóng đêm càng ngày càng mờ, Phó Dung trong lòng cũng càng ngày càng khẩn trương.

Giữa phu thê, sau khi quen thuộc, vui thích vô cùng, nhưng tân hôn sơ kỳ, đặc biệt là mấy đêm đầu, Phó Dung thật không có dũng khí tiếp nhận một lần nữa. Lúc trước Từ Yến 18 tuổi, giống thiếu niên lang, ôn nhu săn sóc. Hiện giờ Từ Tấn 20 tuổi, đó là đại nam nhân trải qua chiến trường, ban đêm vẫn luôn cùng sói đối giống nhau, đối với đêm nay có thể hay không dễ hấn ôn nhu chút, Phó Dung thật không có bao nhiêu tin tưởng.

Nàng lo sợ bất an, phía trước Từ Tấn còn cùng người cạ chén.

Thái Tử, Khang vương, Thành vương muốn rót cho hấn, ngay cả thân đệ đệ hấn Từ Hạo đều bưng bát không ngừng khuyên hấn uống, càng không cần nói đám người Tần Anh, Thôi Tuân. Từ Bình, Từ Yến ngược lại là không chủ động mời rượu thì hấn lại nhất định muốn cùng bọn họ uống, bên kia còn có Phó Định, Phó Thần, Phó Hựu, Lương Thông là thông gia, buổi trưa đã uống một vòng, hiện tại người tuy rằng còn an an ổn ổn ngồi ở chỗ đó nhưng ánh mắt đã có chút dờ dẩn.

Cuối cùng Từ Bình tiến lại, sầm mặt đem vài đứa cháu răn dạy cho một trận, lại lệnh cho người hầu cận đỡ các vị gia hồi cung hoặc hồi phủ.

Hứa gia dìu Từ Tấn hướng tân phòng bên kia đi tới, đi chưa được mấy bước Từ Tấn liền xông đến dưới tàng cây nôn mửa.

Hứa gia mau chóng đi theo võ lưng cho hăn.

Phun xong rồi, Từ Tấn lệnh Hứa gia trước dìu hăn đi tiền viện tắm rửa thay đồ. Nàng thích sạch sẽ, hăn thối hoặc như vậy đi vào, chắc chắn làm nàng thấy phiền.

Uống xong canh giải rượu, lại tìm gì đó lấp đầy bụng, Từ Tấn cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, có thể tự mình đi đường.

Tới trước cửa Phù Cừ viện, hăn tỏ ý bảo Hứa gia trở về.

Phù Cừ viện đèn đuốc sáng trưng, Hứa gia cũng không lo lắng chủ tử nhà mình bị ngã, an tâm rời đi.

Từ Tấn sai bước vào viện, là hăn tự mình đề biện cho viện của vương phi hăn.

Nàng thích hai chữ "Hoa sen", hăn liền theo nàng. Ngày đó ở trước cửa Cảnh Dương Hầu phủ, lời hăn nói với phụ tử Phó Phẩm Ngôn từng câu từng chữ đều là thật, Phó Dung ở nhà yếu ớt như thế nào, ở bên cạnh hăn liền có thể yếu ớt như vậy, hăn cam nguyện sủng nàng, trừ phi nàng thủy chung không chịu đem tâm cho hăn, trừ phi hăn hao hết nhẫn nại, rốt cuộc không còn tâm tư muốn trái tim kia của nàng.

Hăn vừa vào cửa, Phó Dung đã được tin báo, hít sâu một hơi ra nghênh đón.

Mai Hương Lan Hương đều được chỉ dẫn, biết Từ Tấn không thích nha hoàn thiếp thân hầu hạ, sau khi Từ Tấn vào cửa liền lui ra, ở bên ngoài trông giữ.

"Vương gia dùng cơm chưa?" Phát giác Từ Tấn thân hình có chút bất ổn, Phó Dung chủ động đỡ lấy cánh tay hắn, hướng trong phòng đi vào.

"Tắm rửa rồi." Từ Tấn không hỏi mà đáp, quay người đem Phó Dung kéo vào lòng, cúi đầu xuống hôn miệng nàng: "Người người xem còn có mùi rượu hay không? Sợ hun chết người, ta đều tắm rồi, nơi nào cũng đều tắm rồi." Nàng quá thấp, cúi đầu hắn cũng không hôn đến, Từ Tấn dứt khoát hôn đỉnh đầu nàng, như đứa nhỏ cắn trâm hoa trên đỉnh đầu nàng, kéo ra rồi ném xuống đất, làm không biết chán.

"Vương gia đừng làm rồi nữa, cẩn thận rớt hổng !"

Hắn như vậy, Phó Dung tức giận, trên đầu nàng đều là đồ tốt, nhân lúc trâm cài tóc bị nam nhân làm rớt xuống, vội rời khỏi hắn, xoay người nhặt. Từ Tấn dựa vào cột cửa nhìn nàng, ý vị không rõ mà cười, Phó Dung mới đứng lên, hắn đột nhiên đưa tay đem trâm cài tóc của nàng đoạt lại.

Đầu đầy tóc đen nháy mắt như thác đổ xuống.

Phó Dung tức giận trừng hắn, một đôi mắt đẹp rạng rỡ sinh huy.

"Nùng Nùng thật đẹp." Từ Tấn một lần nữa đem người kéo qua, quay người đem nàng áp tới trên ván cửa, theo khuôn mặt nàng hôn xuống: "Nùng Nùng cởi bỏ quần áo càng đẹp mắt... ."

"Vương gia, người, người đừng như vậy." Mắt thấy nam nhân muốn cắn vài cái cúc áo dưới nách nàng, Phó Dung có chút hoảng, đưa tay đỡ, "Vương gia, chúng ta đi vào trong phòng, ta chuẩn bị canh giải rượu, ta rót cho người một cốc." Hắn sẽ không tính toán ở ngoài này cởi xiêm y nàng đi?

Từ Tấn chính là dự tính như vậy, thêm một bước cũng không chờ được. Hẳn trùng sinh trở về đã là đại nam nhân, cổ kỹ nàng còn nhỏ, chờ nàng 2 năm. Thời điểm nàng không muốn gả hẳn, hẳn không dám thật bắt buộc nàng, nàng nguyện ý gả, hẳn lại bởi vì những quy củ kia hẳn nhìn không chạm vào nàng. Hiện tại tốt rồi, nàng là vương phi của hẳn, kiêu lớn tám người khiêng về phủ, đây là bọn họ động phòng hoa chúc, nàng còn có lý do gì không cho hẳn?

Tiểu cô nương khí lực yếu ớt, Từ Tấn không hề để vào mắt. Nàng không cho, hẳn một bàn tay nắm lấy hai tay nàng, tùy tâm sở dục.

Cô dâu mới, quần áo tầng tầng, tất cả đều là đỏ thắm, cuối cùng từng kiện nhỏ ném ra, mỹ nhân như ngọc.

Từ Tấn si ngốc mà nhìn, dường như nhìn đến một bức tranh hiếm có vẽ cảnh tuyết trắng, mệnh mông mờ mịt giữa trời đất, có mai ngạo tuyết.

"Nùng Nùng, mấy ngày không thấy, người lại lớn hơn." Từ Tấn khẽ chạm môi nàng, yêu thích không muốn rời, nói chuyện thì nham nhật mùi rượu tản ra.

Phó Dung hiểu được đêm nay đã định trước không tránh khỏi, nhưng nàng không hi vọng ở trong này. Trở về trong chăn gối, dùng phương thức bình thường nhất, sẽ dễ chịu hơn chút. Đứng ở chỗ này, ấn tượng nàng khắc quá sâu, nhớ Từ Tấn có bao nhiêu... Lúc đó nàng kiên trì dè dặt ưa thích, hiện tại nàng chỉ biết sợ hãi.

Nàng cả người run rẩy, ôm lấy hẳn không cho hẳn cởi áo, dùng âm thanh mềm mại nhất ý đồ dỗ hẳn thương tiếc, "Vương gia, chúng ta đi vào bên trong, đi vào trong đi, người làm cái gì ta đều đáp ứng người, đừng ở chỗ này được không?"

"Đi bên trong có cái gì tốt?"

Từ Tấn không nguyện ý, từ bên tai nàng ngẩng đầu, nhìn mắt nàng ướm đắm hoảng loạn, "Nùng Nùng, chúng ta không học những vợ chồng bình thường kia. Giống như lúc uống rượu giao bôi, chúng ta làm việc mới mẻ ..."

Hắn muốn nàng thể nghiệm một đêm tân hôn khác, muốn nàng sau này nhớ lại, chỉ có một tân lang là hắn.

Nàng run bần bật, Từ Tấn nhẫn nại trấn an, đợi nàng quên hết tất cả, hắn chậm rãi đứng lên, ôm lấy nàng, dựa lên cánh cửa.

Hai chân cách mặt đất, Phó Dung bỗng nhiên bừng tỉnh, ôm cổ hắn cầu xin: "Đi bên trong..."

Nói còn chưa dứt lời, bị hắn bá đạo chặn môi lại.

Dịu dàng quen thuộc làm cho nàng lạc lối trong một cái chớp mắt, bỗng nhiên giật mình hai mắt mở to.

Từ Tấn chăm chú nhìn nàng, nhìn nàng lặng lẽ cầu xin, nhìn nàng nước mắt lăn xuống. Hắn có chút đau lòng, nhưng cảm giác say cùng thân tâm thỏa mãn mau chóng thổi quét chút ít thương tiếc, làm cho hắn như trước chỉ là nhìn chăm chăm vào nàng, không bỏ lỡ bất kỳ biểu lộ gì của nàng. Nàng là người của hắn, nàng nhíu mày, nàng rơi lệ, những biến hóa này đều do hắn mà ra, đều là hắn đời trước chưa từng thấy qua.

"Nùng Nùng, người là của ta ..."

Hắn buông môi nàng ra, lý trí đều bị thân thể khống chế, không nghe thấy tiếng khóc cùng cầu xin của nàng, chỉ bằng bản năng mà làm.

Cách một lớp màn che, một đôi người mới, không không dang dang, trong phòng cùng gian ngoài cánh cửa, lại "thùng thùng" vang lên.

Ngoài cửa, nghe bên trong tiếng khóc thê thảm, Mai Hương Lan Hương sắc mặt đều trắng. Các nàng hầu hạ cô nương nhiều năm như vậy, đặc biệt là sau khi lớn lên, rất ít nghe cô nương khóc, trong khuê phòng luôn là truyền đến tiếng cười kiêu nhuyễn cô nương cùng với người nhà nói chuyện phiếm. Có mấy lần ban đêm cô nương cũng lặng lẽ khóc, lúc Liễu đông gia vừa mất, là bởi vì thương tâm, không giống hiện tại, là tuyệt vọng cầu xin, đầy ắp đau đớn.

Gió đêm đột nhiên lạnh lẽo, Lan Hương rút bả vai run rẩy, vừa mở miệng âm thanh rung lên : "Chúng ta có nên đi vào xem không?"

Mai Hương so với nàng không tốt hơn chút nào, hướng bên cửa sổ đi hai bước lại lui trở về, "Chờ một chút, chờ một chút, hẳn là không có việc gì đâu."

Giờ phút này, nàng đột nhiên thực hi vọng Tôn ma ma, nhũ mẫu của cô nương, chưa từng về nhà dưỡng lão, nếu nàng ở đây, ít nhất đối với tình hình bên trong có suy tính, không giống nàng cùng Lan Hương cái gì cũng đều không hiểu.

"Cô nương không khóc nữa!" Tiếng khóc ngừng lại, như là sống sót sau kiếp nạn, Lan Hương khẩn trương mà nắm lấy tay Mai Hươ ng.

Mai Hương cũng nhẹ thở một hơi, chỉ tạm ngưng một lúc, lại nghe cánh cửa kia tiếp tục vang lên.

Nàng nghi hoặc nhìn về phía cửa sổ, nhưng rốt cuộc là cô nương chưa xuất giá, dù như thế nào cũng không tưởng tượng được tình hình bên trong.

Phó Dung là đau ngất đi, cũng là bởi vì đau tỉnh lại.

Nàng đã đến trên giường rồi, Từ Tấn, còn ở bên trên nàng.

Phó Dung không muốn mở mắt ra nhìn nét mặt hăn, nắm chặt đệm chăn, yên lặng thừa nhận.

Từ Tấn rút cuộc dừng lại thì trong miệng Phó Dung có nhàn nhạt mùi máu tươi tràn ra.

Nàng nghe được nam nhân nằm ở bên cạnh đã bình phục, nghe được hăn ngồi dậy giúp hai người thu thập, đại khái sau đó cũng quá mệt, hăn đem nàng ôm vào trong ngực hôn, trên đỉnh đầu hô hấp rất nhanh liền trở nên bình thản.

Phó Dung nhẹ nhàng nâng cánh tay rắn chắc của hăn lên, quay người, gian nan mà ngồi dậy, thử xuống đất, đôi chân vô lực, căn bản đứng dậy không nổi.

Trong phòng nhen hỉ còn sáng, Phó Dung buông màn lụa sau lưng xuống, nhìn xem xiêm y hai người rải rác cạnh cửa, im lặng chốc lát, khăn khăn gọi người.

Mai Hương Lan Hương vẫn lo lắng đề phòng mà trông giữ ở bên ngoài, nghe được nàng kêu lập tức chạy tới, vào nhà nhìn thấy tình hình bên giường, đồng thời cũng đỡ.

Phó Dung vô lực cười cười, chỉ chỉ xiêm y bên chân các nàng.

Mai Hương cúi đầu đi nhặt, xiêm y nhặt lên, nước mắt rớt xuống, khi Phó Dung mặc đồ thì căn bản không dám nhìn trên người nàng, sợ nước mắt thật khó khăn đẩy lui lại chảy ra, chỉ theo Lan Hương cùng nhau đỡ Phó Dung đứng lên, phát hiện chỗ Phó Dung vừa mới ngồi, trên đệm giường có phiến đỏ trắng... Mai Hương rút cuộc nhin không được, che miệng quay người.

Hai nha hoàn đều lặng lẽ khóc, Phó Dung quay đầu ngó nhìn, hơi giật mình, về sau không hề thấy bất ngờ, thấp giọng phân phó nói: "Mai Hương

đi chuẩn bị nước ấm, Lan Hương đỡ ta đi cung thất."

Mai Hương mau chóng đi, Lan Hương thật cẩn thận đỡ lấy nàng, tránh xa giường trưởng, tức giận nói: "Vương gia làm sao có thể khi dễ cô nương!"

"Không cho phép nói bậy, hân cũng là người các người có thể oán giận?"

Phó Dung cắn môi, chậm rãi ngồi lên cái bô đã trải một vòng đệm, tỏ ý bảo Lan Hương đi ra ngoài màn.

Lan Hương bước nhẹ ra, bởi vì ban đêm quá yên lặng, nàng nghe được tiếng vang tí tách tí tách liên tục gián đoạn, cuối cùng mới là tiếng nước bình thường.

Tiếng nước ngừng, Phó Dung tiếp tục ngồi hồi lâu, ngồi vào nàng cảm thấy gì đó của Từ Tấn hầu như đều không còn, mới đi tắm.

Nàng không cho hai nha hoàn hầu hạ, chính mình ngồi trong thùng tắm, trên người tùy tiện dội vài gáo nước, chủ yếu vẫn là rửa phía dưới.

Đau, nhưng nàng rửa đặc biệt nghiêm túc, không muốn của Từ Tấn lưu lại trong cơ thể.

Phó Dung không biết thân thể của nàng đến cùng có vấn đề hay không, không biết đến cùng nàng có thể mang thai hay không, nàng chỉ biết, nàng không muốn sinh con cho Từ Tấn, ít nhất mấy năm này không muốn.

Từ Tấn cuối cùng có thể sống sót hay không, Phó Dung không xác định, nhưng nàng nhớ, đời trước hai huynh đệ Từ Tấn chết trận sa trường, Thái Tử lấy lý do Thành vương mê hoặc Gia Hòa để dấy binh, đem Thành vương cùng 2 người con trai của hân giết chết. Sau này An vương trấn loạn, Đông cung, Khang vương phủ cũng không còn một đứa nhỏ sống sót.

Là trùng hợp sao?

Phó Dung không tin, tựa như Gia Hòa để muốn làm Hoàng Thượng, đều không hi vọng bên người có tồn tại uy hiếp đi? Gia Hòa để đăng cơ thì anh em ruột hần đều chết rồi, An vương có thể sống được, toàn bộ bởi vì tuổi hần quá nhỏ, vừa vượn Gia Hòa để cần dùng hần để vẫn hồi một chút thanh danh.

An vương thì sao? Hần muốn vị trí kia, sẽ cho đám người cốt nhục của Thái Tử còn sống? Có hoàng tôn ở đó, hần đăng cơ liền danh không chính ngôn không thuận.

Hoàng gia không có tình phụ tử. Nếu Phó Dung làm thê tử An vương, nàng sẽ giả vờ không biết An vương trên đường đăng cơ đã làm những gì, nàng chỉ cần chính mình sống được tốt, chỉ cần người nhà không chịu liên lụy là được. Nhưng hiện tại nàng là vương phi của Từ Tấn. Phó Dung dám dùng mấy năm thời gian thậm chí nửa đời sau bồi Từ Tấn cùng cực, lại không muốn cực cả con của mình. Đời này, nếu như số mệnh nàng không tốt, Từ Tấn cuối cùng vẫn chết, ngoại trừ ảo não không cam lòng, Phó Dung sẽ không có bất kỳ thương tâm nào. Nàng sẽ nghĩ biện pháp làm một góa phụ khoái hoạt, nhưng nàng tuyệt đối không chấp nhận được nỗi đau mất con.

Cho nên, trước khi xác định Từ Tấn có thể tránh thoát trận ám toán kia, Phó Dung đều không muốn sinh.

"Cô nương có vết thương trên người, tắm một lát liền đứng lên đi." Phía sau tấm bình phong, Mai Hương nhỏ giọng nhắc nhở, nắm trong tay thuốc dán đã sớm chuẩn bị.

Phó Dung nhìn về phía đó, cuối cùng tắm một cái, gọi các nàng tiến vào hầu hạ.

Ở trong phòng tắm boils thuốc xong, Phó Dung chậm rãi trở về trong phòng.

Trên giường nam nhân ngủ say sưa, gương mặt tuấn tú còn sót lại thoả mãn cùng đỏ ửng.

Phó Dung nhìn chăm chăm vào hân, nghĩ tới những lời ngon tiếng ngọt nhu tình mật ý kia của Từ Tấn, lặng lẽ cười.

Như vậy rất tốt, hân chỉ thích thân thể của nàng, nàng ứng phó cũng không cần tồn tại bất kỳ áy náy.

Đắp chăn lên, Phó Dung cũng rất nhanh ngủ thiếp đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Gia đình bình thường, vợ chồng son tân hôn ngày thứ hai, phải dậy sớm kính trà cho các trưởng bối, Từ Tấn cùng Phó Dung đương nhiên cũng phải tới bái, chẳng qua là phải đi vào trong cung.

Bởi vì Hoàng Thượng phải tảo triều, tảo triều xong có một canh giờ chuyên môn xử lý chính vụ, Từ Tấn không sốt ruột. Tỉnh ngủ rồi, đầu đau ghê gớm, biết là hậu quả tối hôm qua say rượu, Từ Tấn giơ tay nhu cái trán, bình tĩnh mà nằm một lát, đợi cổ khó chịu kia trôi qua, mới ôm thê tử bên cạnh.

Đời trước cùng với Phó Dung một chỗ, hẳn không cảm thấy chính mình có bao nhiêu thích nàng, sau này xuất chinh, vừa đi là hơn nửa năm, ngẫu nhiên ban đêm lại nhớ nàng, nhớ cảm giác bên mình có người cùng ngủ, sau khi trùng sinh cũng như thế.

Chạm phải người, Từ Tấn mở mắt ra, còn chưa nhìn đến người, không tự giác mà cười.

Phó Dung nằm quay lưng về phía hắn, bởi vì thân thể không thoải mái, tay Từ Tấn đập lên người, nàng liền tỉnh dậy, chỉ là lười để ý hắn, như trước giả bộ ngủ.

Từ Tấn không biết tâm tư nàng, nhẹ nhàng ngẩng lên, dựa đầu vào cánh tay nhìn nàng.

Bên ngoài trời sáng rồi, trong màn lụa còn có chút tối, nhưng cái này cũng không ngăn Từ Tấn nhìn rõ gương mặt thê tử trắng bệch, phảng phất

qua một đêm, nàng tiều tụy hơn, lông mày nhỏ nhắn hơi hơi nhú lại, vô cớ khiến người đau lòng.

Nụ cười trên khóe miệng Từ Tấn cứng lại.

Một ít tình cảnh tối hôm qua đột nhiên xuất hiện.

Hắn mơ mơ hồ hồ nhớ nàng khóc, tựa vào trên ván cửa không ngừng túm hắn. Ngay từ đầu Từ Tấn có chút đau lòng, nhưng hắn quá thích nàng cho hắn lần đầu tiên, thích nàng bởi hắn rơi lệ, càng khiếp sợ nàng cùng với trong hồi ức so sánh rõ ràng, khiến cho hắn không dừng thân thể lại được, cho nên hắn không có dừng. Hơn nữa hắn nhớ, đời trước hai người cùng một chỗ, nàng ban đầu cũng không thể nào thoải mái, thời gian dài nàng liền thích, hắn cho rằng hiện tại cũng giống như vậy, rồi tiếp đó...

Hắn cái gì cũng quên mất, trong đầu chỉ còn lại chỗ tốt của nàng.

Có phải hay không hắn đòi lấy quá nhiều, nàng mệt nhọc?

Từ Tấn sinh lòng thương tiếc, chậm rãi ngồi dậy, nghĩ nhưn người đi hôn nàng.

Liếc mắt lại liếc thấy màn lụa bên cạnh trên đệm chăn có một mảnh đỏ sậm, rơi trên một đóa mẫu đơn hồng thêu phía trên, hết sức rõ ràng.

Từ Tấn thân thể cứng đờ.

Cái kia đỏ, là máu?

Từ Tấn kìm lòng không được nhìn về phía dưới người nàng, bị áo ngủ bằng gấm che giấu, hắn đưa tay định vén chăn lên vụng trộm nhìn, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay lại ngưng lại.

Từ Tấn giang hai tay, mặt trên có mơ hồ vết máu nhỏ, hắn nhìn về phía đầu giường, nơi đó có tấm khăn, là dùng để đón lặc hồng, xong xuôi hắn

dường như tiện tay nắm khăn lên lau cho hai người, mà lúc này khăn vốn là trắng như tuyết, mặt trên đã phủ đầy từng mảnh hồng.

Từ Tấn mặt thoáng trắng bệch, bất chấp khả năng sẽ làm nàng bùng tỉnh, tháo chăn hai người ra. Trên người nàng mặc đồ ngủ, tối hôm qua rõ ràng quá hăng hái, mà đệm giường kia chưa từng đổi qua, vết máu loang lổ.

Nàng đến cùng... Hắn có phải hay không làm tổn thương nàng ?

Ý nghĩa xuất hiện, Từ Tấn tim đều treo lên, lặng lẽ nhìn Phó Dung, thấy nàng ngủ thật sâu, hắn giật giật tay, chần chờ một phen vẫn là chậm rãi đem nàng quay lại, vô cùng cẩn thận thoát quần ngủ của nàng, ánh mắt khẩn trương mà nhìn chăm chăm vào Phó Dung.

Phó Dung như trước không hề nhúc nhích, cho hắn nhìn xem cũng tốt, kế tiếp mấy ngày nàng có cơ không cho hắn chạm vào. Nàng muốn dỗ Từ Tấn sủng nàng, nhưng muốn tâm của nam nhân, không phải một mực đón ý nói hòa là đủ. Thời điểm có lý do tức giận không tức giận, thời điểm nam nhân chột dạ không nhân cơ hội làm cho hắn hiểu được chính mình sai ở đâu, đó là chuyện nữ nhân gốc mới làm.

Bên kia Từ Tấn nhìn rõ chỗ Phó Dung bị thương, lại nhìn thấy trên đệm chăn loang lổ đầy máu, vừa đau lòng vừa hối hận.

Vô luận là kiếp trước thời điểm không thích nàng, hay là đời này lúc tức giận với nàng, hắn đều không muốn làm nàng tổn thương. Nàng chẳng qua là nữ nhân vô tình có chút tính kế, hắn đường đường vương gia, sao có thể đánh một cô nương tay trái gà không chặt? Nhưng giờ đây, khi hắn muốn dỗ nàng động tâm, khi hắn nhiều lần hứa sẽ đối với nàng tốt, hắn lại đem nàng bị thương thành như vậy. Hắn khó có thể tưởng tượng tối hôm qua khi nàng đứng lên tự thu thập mình thì trong lòng nghĩ như thế nào.

Lúc trước hắn bóp nàng hắn một dấu móng tay nàng đã hận đến muốn cào lại hắn một phen, hiện giờ...

Nếu là cào hấn mấy cái liền có thể hết giận, Từ Tấn không hề có oán trách cho nàng cào, nhưng hấn biết rõ ràng, lần này Phó Dung sẽ không dễ dàng tha thứ.

Đêm tân hôn yên lành biến thành như vậy, Từ Tấn hối hận đan xen lẫn lộn, nhìn cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, một lần nữa mặc quần cho nàng. Ánh mắt liếc quá trên chân dài trắng nõn của nàng bị hấn bóp mạnh đầy dấu bầm, Từ Tấn càng thêm hối hận, hận không thể quay lại thời gian tối hôm qua, hấn thà rằng không cần cũng không nguyện rơi vào loại kết cục này.

Mặc xong, Từ Tấn đang do dự nên làm những gì, bỗng nhiên liếc thấy nàng tỉnh.

Từ Tấn nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt là thấp thỏm bất an.

Phó Dung nhìn thẳng hai mắt hấn, mặt không biểu cảm quay đi.

"Nùng Nùng, tối hôm qua ta, không phải cố ý." Từ Tấn vội vàng đuổi tới, cúi đầu thì liếc thấy từ trong hàng mi dài nhỏ hơi ngược lên có nước mắt chảy xuống, một hạt lại một hạt, một chuỗi lại một chuỗi, cứ như vậy yên lặng mà rơi lệ, không cần bất kỳ oán giận gì, làm hấn hiểu rõ ràng trong lòng nàng vô hạn ủy khuất.

Từ Tấn thật sự hối hận, lại cảm thấy giải thích thế nào cũng đều vô dụng, trầm mặc chốc lát, ôm lấy bả vai nàng đem người quay lại, một bên giúp nàng lau nước mắt một bên nhẹ giọng nhận sai: "Nùng Nùng ta sai rồi, tối hôm qua uống quá nhiều rượu, không nhịn được. Ta biết người chịu ủy khuất, người nói, ta bồi tội như thế nào người mới chịu tha thứ cho ta?"

Phó Dung không để ý tới hấn, nước mắt không ngừng, bả vai đơn bạc ở trong ngực hấn nhẹ nhàng run rẩy.

Từ Tấn nhìn bộ dáng nàng đáng thương, đau đầu lại bất đắc dĩ.

Biết nàng sau khi trùng sinh, hăn gần như không thể phân biệt nước mắt nàng là thật hay giả, chỉ duy có lần này, hăn không chút nghi ngờ.

"Đừng khóc nữa, ta thật sự không phải là cố ý." Từ Tấn cúi đầu ăn nước mắt nàng, tự biết đuối lý, vì dỗ nàng, lời gì cũng đều nguyện ý nói, "Tối hôm qua ta bị quỷ mê tâm trí, Nùng Nùng đừng sợ, sau này tuyệt đối không làm đau người nữa, ban đêm người nói cái gì ta đều nghe người, người không thích đứng, ta cũng sẽ không cưỡng bách người nữa, được không?"

Phó Dung vẫn không nói chuyện, nước mắt lại dần dần ngừng lại.

Từ Tấn lặng lẽ thở nhẹ một hơi, dán vào khuôn mặt nàng của nàng cọ cọ, "Đừng khóc, người khóc ta cũng khó chịu theo."

Quý mới tin lời ngon tiếng ngọt của hăn!

Phó Dung quay đầu trốn hăn.

Từ Tấn dừng trên mặt nàng, âm thanh càng nhẹ: "Nùng Nùng người nói chuyện a, người nói đi, người muốn phạt ta như thế nào, ta đều cam tâm tình nguyện chịu."

Phó Dung nước mắt lại rơi xuống, lúc Từ Tấn cho rằng nàng muốn phạt hăn, thì nàng mở mắt ra, mắt đẫm lệ mông lung mà lên án: "Ta đau..."

Bộ dáng đáng thương, âm thanh càng đáng thương, Từ Tấn ánh mắt không rõ ràng, mơ hồ lên men, sợ bị nàng phát giác, hăn đem người đè vào trong ngực, hôn đỉnh đầu nàng: "Ta biết, ta cùng người cam đoan, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa, Nùng Nùng người tin ta, thật sự sẽ không có lần sau như thế nữa."

Phó Dung rốt cuộc lên tiếng khóc òa, một tay đánh hăn dường như phát tiết, "Ta bảo người đừng, người đều không nghe ta ... Ta đau đến mức đi không nổi, người lại ngủ được như vậy, trong lòng người căn bản không có

ta, trước khi kết hôn những lời kia đều là dối ta, cái gì đây Trường Mệnh, tối hôm qua ta thiếu chút nữa đau chết..."

"Đừng nói nhảm." Từ Tấn cái gì cũng đều tùy nàng nói, duy chỉ có không nguyện nghe nàng nhắc đến cái chết, che miệng nàng lại, nhìn nàng, "Nùng Nùng sẽ sống lâu trăm tuổi, chúng ta cùng nhau sống lâu trăm tuổi."

Phó Dung nhìn hắn, bỗng nhiên nắm lấy tay hắn, cắn vào cổ tay, hung hăng mà cắn, cắn đến khi trong miệng có mùi máu.

Từ Tấn ôn nhu nhìn nàng, nàng càng ra sức, khoe miệng hắn tươi cười càng lớn.

Chịu cắn hắn, chính là nguyện ý tha thứ.

"Đến lúc Trung Thu, không cho phép người chạm vào ta, nếu sau Trung Thu ta còn chưa tốt, cũng không cho phép người chạm vào!" Bỏ qua tay hắn, Phó Dung quay người, giọng căm hận nói ra trừng phạt của nàng.

"Tốt, trước khi người lành vết thương, ta tuyệt đối không chạm vào." Cách trung thu còn có 7 ngày, Từ Tấn lại không hề nghĩ ngợi, đáp ứng vô cùng sảng khoái, leo qua cùng nàng đối mặt, nịnh nọt hỏi: "Còn có gì khác sao?"

Phó Dung hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nhắm mắt lại nói: "Ta hiện tại rất giận vương gia, trừ phi cần thiết, vương gia đừng nói chuyện với ta."

"Vậy người bao giờ mới nguôi giận?" Nàng lại nổi tính trẻ con, Từ Tấn buồn cười sờ sờ tóc dài của nàng.

Phó Dung nghĩ ngợi một lúc, nhỏ giọng hừ hừ nói: "Ta không biết, dù sao ta bớt giận sẽ chủ động cùng vương gia nói chuyện, ta không chủ động phản ứng với vương gia, vương gia cũng đừng phiền ta là được."

Chủ động phản ứng hấn chính là bớt giận?

Từ Tấn tiếp tục sáng khoái đồng ý, "Còn có dạng trừng phạt thứ ba sao?"

Phó Dung muốn thăm dò giới hạn Từ Tấn chịu đựng tưng nàng, một lát sau, nhìn hấn nói: "Vương gia thích đứng như vậy, đêm nay ta đốt 1 nén nhang, vương gia ở trước cửa đứng tới khi nhang tắt thì đi ngủ?"

Từ Tấn nhú mào, Phó Dung thầm nói không xong, vừa muốn bỏ qua lời này, liền nghe hấn hỏi: "Tối hôm qua ta chỉ đứng thời gian chỉ có một nén nhang?"

Phó Dung ngờ ngác mới hiểu được Từ Tấn lời này là có ý gì, nhin không được nắm lấy gối đầu đập hấn. Nàng lúc ấy đau đến sắp chết, sau này dứt khoát hôn mê bất tỉnh, nào nhớ được hấn gây sức ép bao lâu? Nhìn phân thượng hấn là vương gia mới nói một nén nhang, hấn thế nhưng ngại thời gian ngắn?

Từ Tấn trầm thấp mà cười, ngoan ngoãn cho nàng đập, đợi nàng đập đủ rồi, hấn cất kỹ gối đầu thuận thế nắm xuống, nâng tay nàng hôn: "Tốt, đứng một nén nhang thì đứng một nén nhang, ai bảo ta đuổi lý?"

Hấn đến loại trừng phạt này cũng đều chịu đáp ứng, Phó Dung bớt giận một chút, bất tri bất giác ý thức được nam nhân đang hôn tay nàng, nhanh chóng rút trở về: "Người đã đáp ứng không chạm vào ta !"

Từ Tấn kinh ngạc: "Đến tay cũng đều không cho phép chạm vào?" Hấn cho rằng chỉ là không cho phép...

Phó Dung không nói chuyện, chỉ yên lặng ử nước mắt, rất nhanh lại là hai mắt đầm lệ.

Từ Tấn không có cách nào, muốn sờ sờ đầu nàng, tay đưa tới một nửa lại thu trở về, đứng lên nói: "Một lúc nữa phải vào cung vấn an, ta đi xem xem

bọn họ chuẩn bị như thế nào, người ngủ thêm một lúc đi, trước khi xuất phát ta tới gọi người."

Phó Dung gật gật đầu, kéo chăn hướng bên trong chuyển người qua.

Từ Tấn kỳ thật luyến tiếc đi, nhìn nàng tóc đen hỗn độn rối tung ở trên gối đầu, lại nhớ tới hôm qua hồi hận không thôi.

Nếu như không có làm nàng bị thương, sáng nay hơn nửa có thể lại đến một lần nữa ...

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Từ Tấn ở tiền viện đi một vòng rồi rất nhanh quay trở lại, vào nhà liền thấy Phó Dung ngồi ở trên giường, do hai nha hoàn hầu hạ mặc quần áo.

"Các người đi ra ngoài trước." Từ Tấn đứng ở một bên phân phó, âm thanh của hắn ở trước mặt người ngoài thường có vẻ thanh lãnh.

Mai Hương Lan Hương dừng động tác, đồng loạt nhìn về phía Phó Dung.

"Vương gia chờ chút." Phó Dung tỏ ý bảo hai người trước giúp nàng mặc xong trung khố vừa kéo tới đầu gối.

Mai Hương liền đỡ lấy cánh tay Phó Dung đem nàng vững vàng đỡ đứng lên, Lan Hương nửa ngồi kéo trung khố lên cho Phó Dung.

Trung khố được kéo lên phía trước, Phó Dung hai chân thon dài, đùi đẹp lộ ra bên ngoài, Từ Tấn lúc này lại không còn tâm tư có ý nghĩ kỳ quái, chỉ cảm thấy tình cảnh này vô cùng chương mắt. Một đêm đã qua, nàng còn phải do bọn nha hoàn hầu hạ mới có thể đứng lên, tối hôm qua...

Trách không được hai nha hoàn của nàng đều dám đưa mặt thối cho hắn.

Đợi Mai Hương Lan Hương lui ra ngoài, Từ Tấn dời tới trên giường, nhìn thê tử tựa vào đầu giường nói: "Như thế nào nhanh như vậy liền dậy? Ta đã phân phó, bữa sáng bưng tới trong phòng, chúng ta liền dùng luôn ở trong này, người hảo hảo nằm, đừng lộn xộn." Nói hết lời mới phát hiện đệm giường đều đổi thành mới, nghĩ tới buổi sáng nhìn vô cùng bê bối, Từ

Tấn vừa muốn vươn tay phải ra liền dừng lại, ánh mắt càng thêm nhu hòa, "Thật sự không thoải mái, hôm nay liền không vào cung ..."

"Không vào cung vẫn an, vương gia muốn ta biến thành trò cười khắp kinh thành sao?" Phó Dung tức giận nguýt hăn một cái, lại nhìn chân của mình, thở dài: "Hiện tại cũng có thể đứng lên, chỉ là bây giờ ở trong nhà trước bớt chút khí lực, tiến cung chịu đựng thời gian dài, miễn cho đột nhiên ngã xuống làm người ta nhìn thấy lại chê cười."

"Nùng Nùng..."

Từ Tấn nhìn nàng, không biết nên nói như thế nào, đã bị thương, chính hăn đều hiểu, hiện tại hăn nói có dễ nghe đến mấy cũng không sửa đổi được cái gì.

Phó Dung buông mi.

Hai vợ chồng một người ngưỡng chừng không mở miệng, một người có lòng khúc mắc, trầm mặc một lúc, bên ngoài Mai Hương hỏi muốn hay không lập tức dọn cơm.

Từ Tấn rời khỏi giường, phân phó các nàng bưng cơm tiến vào.

Có cháo có canh, tất cả đều là đại bổ cho vợ chồng mới cưới dùng, Từ Tấn định dứt cho Phó Dung, Phó Dung không cần, chính mình mỗi loại đều dùng một ít, sau khi ăn xong đem Từ Tấn đuổi ra ngoài, gọi bọn nha hoàn tiến vào hầu hạ rửa mặt mặc đồ.

Trang phục chính quy của Vương phi cực kỳ rườm rà, mặc xong rồi bên ngoài mặt trời đã lên rất cao. Bất quá Từ Tấn đã nói không cần gấp gáp, Phó Dung cũng không lo lắng như thế không đủ thời gian. Chải đầu thì dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, thẳng đến nghe được cổng viện dường như có tiếng xe ngựa.

Nàng mở mắt ra.

Mai Hương phen phó tiểu nha hoàn đi ra ngoài xem xem, tiểu nha hoàn rất nhanh đi rồi quay lại, có chút không hiểu nói: "Vương phi, vương gia lệnh cho người đem xe ngựa dắt tới chỗ chúng ta bên này, nói là một lát nữa trực tiếp xuất phát." Nàng không biết tối hôm qua Phó Dung phải chịu đau khổ, nên không lý giải được ý nghĩa của cử chỉ này của Từ Tấn.

Mai Hương Lan Hương nhưng là nhất thanh nhị sở (hiểu rõ), đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt rốt cuộc dịu đi một chút. Từ sáng nay vương gia liên tiếp biểu hiện, tối hôm qua hẳn không phải là cố ý, nhưng các nàng cũng không dám hoàn toàn yên tâm, ai biết đêm nay hoặc buổi tối ngày nào vương gia lại tới một hồi?

Đang nghĩ ngợi, Từ Tấn vén màn đi vào trong, mặc một thân trường bào màu đỏ thắm cổ tròn thêu mãng, eo buộc cấm mang, vai rộng eo thon, dáng vẻ cao lớn thẳng tắp, đứng vững, không nói một lời, ánh mắt bình tĩnh ném tới gương trang điểm bên này, gương mặt tuấn tú vừa vặn bị nắng ấm xuyên thấu qua song sa chiếu vào bao phủ, thanh dật khôi ngô, hết như tiên nhân.

Mai Hương Lan Hương hai nha hoàn đều nhìn đến ngậy người.

Phó Dung cũng nhìn xuyên qua chiếc gương quan sát người nam nhân này, không thể không nói, bộ dạng Từ Tấn quả thật cảnh đẹp ý vui.

Ánh mắt của hai người trong gương giao hội, Từ Tấn cười cười, mới nhếch lên khóe miệng, ý thức được bên cạnh nàng còn đứng hai nha hoàn chướng mắt, tươi cười lập tức biến mất, nhú mày thúc giục: "Thời điểm không sớm, hai người các người còn không nhanh trang điểm cho vương phi?"

Một cái nhú mày một tiếng khiển trách, vương gia uy nghiêm hiển rõ, Mai Hương Lan Hương nào còn nhớ hẳn tối hôm qua hung tàn lúc này tuấn

mĩ, đều bị dọa tới mức cả người sợ run, mau chóng xoay qua chỗ khác tiếp tục bận rộn.

Phó Dung cười nhìn nam nhân bên trong gương, cười hân làm bộ làm tịch.

Từ Tấn lặng lẽ trừng nữ nhân này, từ ban đầu đã không có chân chính sợ hãi.

Trang điểm xong xuôi, Mai Hương Lan Hương đỡ Phó Dung đứng lên, Phó Dung đứng vững xong mới chậm rãi buông tay ra.

"Vương gia, người nhìn ta như vậy có gì không ổn?" Phó Dung hướng Từ Tấn chậm rãi đi hai bước, không quá chắc chắn hỏi.

Nàng đầu đội địch quan, châu quang bảo khí, người mặc sam trữ ti thân đối, tay áo dài đỏ thẫm, phía trên thêu hoa văn kim tú vân phượng, ung dung hoa quý. Từ Tấn trước mắt nhìn qua nàng, trang phục nổi bật nhất, trán có gắn Hoa Điền hỏa phượng, đem dung mạo nàng đường hoàng tự tin tất cả đều hiện ra, không còn là thiếu nữ ngây thơ một thân quần áo thường ngày giờ gây đánh tấu, không phải Phó gia Tam cô nương mặc cho người Khánh quốc công phủ khi dễ. Kể từ hôm nay, nàng là Túc vương phi của hắn.

Từ Tấn theo tâm ý đi qua, cúi đầu chăm chú nhìn mắt nàng: "Không có, vương phi của ta rất là vừa vặn."

Phó Dung chuyển mắt đi, thấy trong phòng nha hoàn lớn nhỏ chẳng biết từ lúc nào đều lui xuống, trong lòng buồn cười, nói: "Đi thôi, coi chừng kéo trễ."

Nói xong chậm rãi quay người.

Từ Tấn nhìn nàng đi hai bước rồi đột nhiên tiến lên, trong tiếng kêu sợ hãi của Phó Dung đem người bế lên.

"Người làm cái gì?" Phó Dung khẩn trương mà đỡ lấy địch quan ở đỉnh đầu, thứ này tuy rằng không có nặng như mũ phượng, cũng rất có phân lượng, không cẩn thận liền dễ dàng rơi xuống, bọn họ nào có thời gian dài cho nàng chải đầu một lần nữa.

Từ Tấn cười cười, đi ra ngoài thấp giọng nói: "Không phải nói thời điểm ở nhà phải tận lực giảm bớt chút khí lực sao? Hiện tại ta giúp người, Nùng Nùng yên tâm, hôm nay trừ bỏ giúp người dùng ít sức lực, lúc khác ta tuyệt không chạm vào người, người không cần lo lắng ta nuốt lời."

Trong lúc nói chuyện, người đã bước ra cửa.

Đám nha hoàn Mai Hương Lan Hương đợi ở ngoài nhìn thấy, nhất tề cúi đầu, mặt đỏ rần.

Phó Dung cũng đỏ mặt, Từ Yến đối với nàng cho dù tốt mấy, cũng không có như vậy, ngay trước mặt một đồng nha hoàn ôm nàng đi qua.

Sợ bị bọn nha hoàn nhìn thấy, Phó Dung hướng trong ngực Từ Tấn chui vào.

Nàng lại trốn, Từ Tấn trên cao nhìn xuống vẫn thấy được , nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa đào đỏ rực, trong lòng hẫng bởi vì xúc động ôm nàng, một chút hối hận kéo tới, cái gì mà không được tự nhiên đều không quan trọng nữa. Hẫng đã thương nàng, bắt nàng chịu tội lớn như vậy, vốn là nên yêu thương nhiều một chút.

Lên xe ngựa, Từ Tấn đã sớm lệnh cho người chuẩn bị tốt nệm êm trải tới chỗ Phó Dung bên kia, đợi Phó Dung ngồi ổn, lại ở chỗ thành xe sau lưng nàng nhét thêm đệm, có thể nói là sẵn sóc đầy đủ.

Hắn như vậy, Phó Dung thủy chung cũng không cảm kích, quay đầu sáng giọng: "Hiện tại biết sẵn sóc, tối hôm qua..."

Nhìn như oán giận, kỳ thật là làm nũng, Từ Tấn nhin không được đi qua dựa vào, ôm người cam đoan: "Ta thật biết sai rồi, không tin người nhìn ta lần sau, nhất định sẽ không làm đau người." Không biết là có tâm hay là vô tình, môi ở trên vành tai nàng chạm quá, xứng với câu cuối cùng kia, ngữ khí mờ ám, đến ngốc tử cũng có thể đoán được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

"Người buông tay!" Phó Dung mắt đẹp trừng lên, mới sẽ không bởi vì vài lời ngon tiếng ngọt liền không phạt hắn.

Từ Tấn ngượng ngập lui trở về, ho khụ khụ, nói với nàng sự tình trong cung.

Đó là nhà chồng chân chính của Phó Dung, tuy rằng không ở chung, ngày sau cũng không thiếu được lui tới, đời trước Phó Dung không có cơ hội tiếp xúc, hiểu biết các quý nhân, bởi vậy Từ Tấn vừa mở miệng nói chính sự, Phó Dung liền lên tinh thần.

Bất tri bất giác xe ngựa tới ngoài cửa cung.

Đây mới là bắt đầu khảo nghiệm lớn hôm nay Phó Dung phải đối mặt. Từ Tấn ở vương phủ sủng nàng như thế nào đều được, vào cung, hắn cũng không có quyền lợi cho xe ngựa trực tiếp đi vào, càng không có khả năng ôm Phó Dung tiến cung.

Nhưng hắn nắm lấy tay nàng, vững vàng nâng nàng, hi vọng có thể giảm bớt một chút không thoải mái cho nàng.

Phó Dung nhìn nam nhân mặc trường bào bên cạnh, lại nhìn về phía trước.

Bầu trời xanh thăm, cung điện nguy nga, hùng vĩ lại trống trải, phóng mắt nhìn ra, ngoại trừ các nơi thị vệ canh phòng, chung quanh dường như chỉ có vợ chồng bọn họ, cung nhân trước sau dẫn đường đi theo. Giờ phút này, ở đây xa lạ lại tùy thời có khả năng bởi vì một lỗi nhỏ, đặc tội quý nhân hoàng cung, nàng duy nhất có thể dựa vào, chính là người nam nhân bên cạnh này.

Hắn có phần sẵn sốc, một vương gia đường đường chịu bù đắp như vậy, đối với một tân lang say rượu mà nói, không tính là sai lầm lỗi mẫn lớn, nàng nên may mắn. Thật gặp phải loại vương gia chỉ đem thê thiếp trở thành đồ chơi, như Khang vương, nàng cũng phải nhịn như thường không phải sao?

Phó Dung ngẩng đầu, khi Từ Tấn nhìn qua thì cười cười với hắn, yên tâm mà đem trọng lượng thân thể chuyển qua.

Thời điểm nên giận thì giận, nên cảm kích thì cảm kích, không thể bởi vì tức giận tối hôm qua thô lỗ, liền đối với những cái tốt khác của hắn làm như không thấy. Chuyện nào vào chuyện đấy, yếu ớt nhưng không thể càn quấy không nói đạo lý, đây mới đạo vợ chồng chung sống mà mẫu thân dặn tới dặn lui nàng, cũng là nàng hai đời ngộ ra. Đặc biệt là các hoàng tử như Từ Tấn, Thái Tử bậc này, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, có thể bởi vì thương tiếc cho thê thiếp nhất thời sung ái, nhưng người nào vẫn cau có mặt với bọn họ, bọn họ cũng không có tính tình tốt như vậy mà nhiều lần dung thứ.

Trước đi bái kiến Gia Hòa đế.

Gia Hòa đế vừa xử lý xong chính sự, có phần mệt mỏi, nhưng ái tử dẫn cô dâu đến bái, hắn xoa xoa cái trán, lúc vợ chồng son vào nhà thì mặt mày lại trở nên rạng rỡ. Nhìn rõ dung mạo con dâu, Gia Hòa đế hướng trên bộ mặt nghiêm trang của nhi tử ném tới cái nhìn đầy ẩn ý, cuối cùng cũng hiểu

được nhi tử bình thường không dễ gần nữ sắc, lần này vì sao chủ động cầu hân tử hôn.

Từ Tấn cũng không lĩnh hội phụ thân trêu ghẹo, cùng Phó Dung kính trà.

Gia Hòa để hết lòng tuân thủ lời hứa, trong lời nói không có lộ ra tâm tư riêng của nhi tử, cười dặn dò vợ chồng son vài câu, lại thưởng cho Phó Dung một đồng đồ tốt, rồi bảo bọn họ đi Phượng Nghi cung bái kiến Hoàng Hậu cùng vài vị nương nương.

Từ Tấn cùng Phó Dung hành lễ cáo từ.

Phượng Nghi cung đang náo nhiệt đâu.

Hoàng Hậu ngồi ở chủ vị, ngó nhìn bên ngoài, hướng vào Thục phi ngồi bên cạnh nói: "Nghe nói tức phụ lão Tứ dung mạo khuynh thành, bộ dáng cực tốt?"

Thục phi cười nói: "Nương nương đừng tin những người nói bậy đó, không khoa trương như vậy."

Đối diện thân cô mẫu của Lý Hoa Dung là Đoan phi nghe vậy, đem nho tím trong tay buông xuống, một đôi mắt đẹp liếc nhìn lại: "Thục phi tỷ tỷ vẫn như vậy, Hoàng Thượng trước nay coi trọng lão Tứ, đem cô nương đẹp nhất kinh thành chỉ cho hân, đem hai chị dâu hân đều so xuống dưới, đây là vinh quang, tỷ tỷ cần gì khiêm tốn? Mắt nhìn bọn họ vợ chồng son liền tới, đồn đãi đến cùng là thật hay không, chúng ta vừa nhìn liền biết, không phải là người khiêm tốn hai câu liền có thể lừa gạt cho qua, nương nương nói có đúng hay không?"

Nói hai ba câu, chẳng những làm khó Thái Tử phi, Khang vương phi, cũng ám chỉ Túc vương ở trong lòng Gia Hòa để so với Thái Tử, Khang vương càng được sủng ái.

Thục phi cười lắc lắc đầu, không nhiều lời nữa, thần sắc như thường.

Hoàng Hậu ở vị trí này ngồi lâu như vậy, cho dù trong lòng có ý tưởng gì, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, nhẹ bằng trả lời: "Nguyên lai tức phụ lão Tứ đem Hoa Dung cũng hạ thấp? Ta nhớ trước đây đều nói Hoa Dung là kinh thành đệ nhất mỹ nhân của chúng ta, còn cùng Hoàng Thượng cãi nhai lão Ngũ thực có phúc khí."

Đoan phi sắc mặt đổi đổi.

Nhu phi mẹ đẻ Nhị công chúa ngó nhìn bên kia Thái Tử phi hơi có vẻ xấu hổ, cười hoà giải: "Muốn ta nói a, Hoàng Thượng ai cũng đều không bất công, từ Thái Tử phi tới kế tiếp 3 vị vương phi của các điện hạ, hoặc là tài tình, hoặc là dung mạo, so với các cô nương cùng tuổi ai không phải hàng đầu ? Dù sao cô nương tốt trong kinh thành đều bị Hoàng Thượng tuyển đến làm con dâu nhà mình."

Lời này vừa vắn hào phóng, Hoàng Hậu hướng nàng gật gật đầu: "Vẫn là muội muội hiểu rõ Hoàng Thượng nhất, chờ xem, quá 2 năm lão Lục thành thân, Hoàng Thượng còn có thể chọn người tốt đến đâu, chính là không biết tương lai Phúc Tuệ trưởng thành, cái dạng tài tuấn gì mới có thể vào mắt Hoàng Thượng."

Phúc Tuệ là phong hào của Nhị công chúa, tiểu cô nương 9 tuổi một lòng ngóng trông Tứ tẩu mỹ lệ cũng không nghe thấy.

Nàng ngây thơ vô tri, Hoàng Hậu cũng chiều cười cười, chúng phi tần hai bên cũng đều cười.

Từ Tấn cùng Phó Dung đi vào trong bầu không khí hòa hợp như vậy.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Từ Tấn khôî ngô ðạm mặc, Phó Dung xinh ðẹp mềm mại, vợ chồng son song song ðứng trong ðại ðiện, chân chính là một ðôi bích nhân.

Chúng phi tần ngòì ðó, rất nhiều người bình thường chưa từng thấy Từ Tấn, chỉ nghe nói Túc vương là hoàng tử khí ðộ xuất chúng nhất, hiện giờ nhìn ðến người thật, ðầu tiên là ngậy ra, lại nhìn Phó Dung bên cạnh Từ Tấn, ngay cả ðoan phi thời ðiểm tuổi trẻ cũng phải kém 3 phần, những ðôi mắt kia liền không thể dời khỏi phu thê hai người.

Chính là Hoàng Hậu, chớp mắt cũng nhìn ngẩn ngơ một cái.

Tuyển phi ngày ðó bà thấy qua Phó Dung, lúc ấy không cảm thấy nàng này có bao nhiêu xuất sắc, lúc này vừa thấy, mới biết cô nương này lúc ấy vụng trộm ẩn giấu.

Lại liếc mắt nhìn, Hoàng Hậu ðột nhiên rất mừng, mỹ nhân khuynh thành như vậy, may mắn không bị Thái Tử ðoạt ði, bằng không lấy tật xấu kia của Thái Tử, ðộng một cái liền thương hương tiếc ngọc, ngày sau sợ sẽ làm ra sự tình khói lửa mịt mù, hồng nhan họa thủy. Vậy ðẫn tới phủ người khác càng tốt.

Không phải là con dâu của mình, Hoàng Hậu tự nhiên sẽ không ðể bụng nhiều, khách sáo hai câu liền ra hiệu bảo ma ma bên cạnh giới thiệu phi tần khác cho Phó Dung.

Ðầu tiên ðương nhiên là báì kiến Thực phi.

Thục phi nghĩ tới con dâu sẽ đến Chiêu Ninh cung hảo hảo nói chuyện, lúc này liền chỉ đơn giản khen vài câu, cho thưởng.

Kế tiếp là Đoan phi.

Đoan phi không thích Phó Dung, Phó Dung vừa đến đem Lý gia cô nương các nàng hạ thấp, thứ hai mẫu thân nàng Vĩnh Ninh công chúa từng trước mặt mọi người châm chọc Phó Dung là giáo đường thiếu sót. Hiện tại Phó Dung được ban cho làm chính phi Túc vương, không khác gì ở trước mặt tất cả huân quý quật mặt mũi mẫu thân. Mẫu thân tiến cung ám chỉ cử chỉ này của Gia Hòa để quá mức khinh suất, Gia Hòa để khách khí nói là hấn sơ sẩy, nhưng thánh chỉ hạ xuống không sửa đổi gì, nhìn như là cho mẫu thân đủ mặt mũi, quay đầu lại liên tiếp hai tháng không đến tìm nàng. Cuối cùng Phó Dung cùng việc liên quan đến quận vương phi muội muội nàng cũng đã biết.

Quan sát Phó Dung, Đoan phi một bên lệnh cung nữ thiếp thân đem đồ thưởng đưa qua, vừa cười trêu ghẹo vợ chồng son: "Lão Tứ xem như có tức phụ, nhiều năm như vậy một người ở bên cạnh biết nóng biết lạnh đều không có, làm cho phụ hoàng mẫu phi người lo lắng không thôi. Tức phụ Lão Tứ, người nhìn hai vị huynh trưởng lão Tứ bên kia đều là thê thiếp thành đàn. Trước đó lão Tứ chính mình bận rộn công sự không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác, hiện tại người gả tới, phải thay hấn sắp xếp thêm vài thiếp thất, các người cùng nhau hầu hạ hấn, sớm một chút vì lão Tứ khai chi tán diệp, làm cho phụ hoàng mẫu phi các người yên tâm sớm một chút."

Từ Tấn trên mặt thủy chung không có biểu cảm gì.

Phó Dung xấu hổ cảm ơn: "Đa tạ nương nương chỉ bảo, quay về ta sẽ cùng vương gia thương lượng chọn người."

Thương lượng, Từ Tấn muốn thiếp thất nàng liền cho hấn lo liệu, hấn không muốn, tin tức truyền ra ngoài, có lời làm chứng hôm nay, người khác

cũng sẽ không nói nàng đổ kỵ. Đương nhiên, lấy hai đời Phó Dung hiểu biết về Từ Tấn, hẳn đối với nữ nhân bên cạnh dường như không có hứng thú gì, Phó Dung chỉ có thể đem ưu ái Từ Tấn đối với nàng quy về cho mỉa mai của nàng.

Nàng hào phóng nói chuyện, nhảy vọt qua chạm bầy trong lời nói của mình, Đoan phi khéo miệng ý cười thu liễm.

Phó Dung liền tiếp tục hướng Nhu phi tuổi tác nhỏ nhất trong 3 vị phi hành lễ.

Nhu phi khuôn mặt thanh lệ, khéo miệng hai bên có một cái lúm đồng tiền, không nói chuyện thì như là cười, nói chuyện thì càng làm người ta thấy ý vị vui mừng trong sáng. Nhìn Phó Dung, nàng đem Nhị công chúa gọi đến bên người, hướng Phó Dung giải thích: "Phúc Tuệ ưa thích người, hôm qua uống xong rượu mừng trở về, vẫn cùng ta khen Tứ tẩu nàng đẹp, nói là giống như tiên nữ."

Lời thì thầm bị mẫu thân trước mặt mọi người nói ra, Nhị công chúa có chút ngượng ngùng, bẽn lèn trộm nhìn Phó Dung một cái, gặp ánh mắt Phó Dung, khuôn mặt nhỏ nhắn mau chóng chuyển hồng, hướng mẫu thân bên cạnh nhích lại gần, ngượng ngùng nhấp môi thì khéo miệng cũng có lúm đồng tiền ẩn ẩn như hiện, đặc biệt làm cho người ta yêu thích.

Phó Dung trong nhà huynh đệ tỷ muội đầy đủ, nàng vẫn rất thích trẻ con, hiện giờ được hảo cảm từ một cô nương trẻ, Phó Dung ngoài ý muốn lại cao hứng, đem trâm cài có một đoá phấn mẫu đơn đã sớm đã chuẩn bị tốt làm lễ ra mắt đưa cho Nhị công chúa, thành tâm nói: "Muội muội nếu thích, ngày khác có thể tới vương phủ làm khách a."

Nhị công chúa nhận lễ vật, ngửa đầu nhìn nhìn Phó Dung, đỏ mặt nói: "Tốt, Tứ tẩu có rảnh cũng đến trong cung chơi đi."

Phó Dung nghiêm túc đáp ứng.

Lại đi phi tần khác bái kiến một vòng, Hoàng Hậu liền cho Thục phi đưa hai vợ chồng trẻ đi Chiêu Ninh cung ngồi một chút.

Phó Dung chủ động đi tới bên người Thục phi, đỡ lấy cánh tay nàng đi ra ngoài.

Từ Tấn theo phía sau hai người, ra ngoài thì phát hiện thân thể Phó Dung lão đảo, trong lòng hẩn xiết chặt. Đi ra Phượng Nghi cung, đột nhiên gọi hai người phía trước, nhìn mặt Phó Dung miễn cưỡng cười vui, cúi đầu hướng mẫu thân bồi tội: "Nương, Nùng Nùng thân thể không quá thoải mái, hôm nay liền không đi chỗ người bên kia, ngày khác ta lại đưa nàng tiến cung bồi người."

Thục phi kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn Phó Dung.

Phó Dung nào tưởng tượng được Từ Tấn đột nhiên thốt ra một câu như vậy, nguyên bản mặt bởi vì không thoải mái trắng bệch, nháy mắt đỏ như chín, vội vã giải thích: "Nương đừng nghe hẩn, ta không sao, chúng ta đi thôi..."

Thục phi nắm tay nàng, cẩn thận nhìn ngắm một phen, phát hiện con dâu mặt mày tiêu tụy mỗi một, quả thật son phấn không thể che giấu. Mà nhi tử bức kia tính tình, nếu như không phải xác định thể tử thân thể là thật sự ăn không tiêu, chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này. Như thế xem ra, tối hôm qua nhi tử nhất định là khi dễ người, còn không phải là khi dễ bình thường.

Làm người từng trải, Thục phi rất dễ dàng lý giải vì sao Phó Dung hiện tại không thoải mái, thay Phó Dung liếc mắt trừng Từ Tấn một cái, nàng đem tay nhỏ của Phó Dung giao tới trong tay Từ Tấn, ôn nhu nói: "Đã không thoải mái, vậy thì về sớm một chút đi, việc này ta không vội, khi nào có rảnh lại qua. Cảnh Hành người, người chăm sóc Nùng Nùng thật tốt."

Một chút tạm dừng ngăn ngủi, nàng tin tưởng nhi tử có thể hiểu được ý của nàng.

Bị mẫu thân nhìn ra chính mình làm chuyện sai trái, Từ Tấn da mặt dù dày cũng có chút xấu hổ, bất quá nhìn xem thê tử trên mặt đang bắt lửa, hẳn đảo mắt lại khôi phục tự nhiên, lại nói tạm biệt xong đỡ lấy Phó Dung rời đi.

Thục phi nhìn theo vợ chồng son đi xa, buồn cười lắc lắc đầu, dẫn cung nữ hồi Chiêu Ninh cung.

Thôi Oản như cũ ngụ ở trong cung, được tin ra nghênh đón, ngó nhìn phía sau Thục phi, ngạc nhiên nói: "Bác, Tứ ca Tứ tẩu đâu?"

Thục phi cười đến phá lệ ôn nhu: "Bọn họ trong phủ có việc, đi về trước." Cháu gái nói nhỏ cũng không nhỏ, nàng cũng không thể nói ra tình hình thực tế làm nàng ấy miên man suy nghĩ, vào nhà rồi lạng lẽ đối với ma ma tâm phúc rỉ tai vài câu.

Ma ma kia mau chóng đi ra ngoài làm việc, thoát cái đã đuổi kịp hai vợ chồng Túc vương đang chậm rì rì đi ra ngoài cung.

"Vương gia vương phi, nương nương biết vương phi thân thể không an, đặc mệnh lão nô đưa dược lại đây, mỗi đêm tắm rửa xong dùng một lần, rất nhanh sẽ ổn thôi."

Đầu Phó Dung căn bản nâng dậy không nổi, hận không thể tìm lỗ hổng trên gạch xanh chui vào.

Từ Tấn thẳng thắn vô tư nhận lấy một hộp gỗ nhỏ.

Trở lại trên xe ngựa, Phó Dung hung hăng đập lồng ngực Từ Tấn mấy quyền, ra sức đem người đẩy ra, quay đầu không để ý tới hắn.

Từ Tấn không cảm thấy chính mình làm sai gì, lại gần ôm lấy người hỏi: "Lại tức giận cái gì?"

"Người thả ta ra!" Phó Dung trợn mắt nói.

Từ Tấn không thả: "Người tức giận không quan hệ, phải nói cho ta biết vì sao, nếu không ta liền không thả."

Phó Dung tức đến mặt đỏ rần, nhỏ giọng mắng: "Ai bảo người ở trước mặt nương nói thế? Nàng sẽ nghĩ sao? Ngộ nhờ nàng cho rằng ta thị sủng sinh kiều phải làm thế nào, không thích ta làm thế nào đây? Ta..." Nói đến đây rốt cuộc nhịn không được, bấu bấu môi khóc ra.

Phỏng chừng trên đời này cô dâu mới tân hôn ngày thứ hai đều sẽ không thoải mái, nhưng Phó Dung chưa từng nghe nói có người bởi vì thế liền không bởi mẹ chồng nói chuyện. Hôm nay, nàng biết mình có bao nhiêu khó chịu, Từ Tấn cũng biết, nhưng mẹ chồng không biết a. Mẹ chồng có thể hay không cho rằng Từ Tấn lần này chuyện bé xé ra to là do nàng chỉ thị?

Đời trước ăn đủ khổ sở vì mẹ chồng nàng dâu bất hòa, đời này thật vất vả gặp được người mẹ chồng tốt, Từ Tấn lại đến quấy lung tung vào!

Nàng nước mắt không ngừng tuôn ra bên ngoài, nhìn rất đáng sợ, Từ Tấn yên lặng nhìn, lồng ngực không hiểu sao bật lên một mối lửa.

Đời trước nàng ở quận vương phủ đến cùng chịu bao nhiêu mài giũa, mới có thể bởi vì một chút chuyện nhỏ lo lắng thành như vậy?

"Đừng khóc nữa, nương không phải loại người như vậy, người đây là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, người nghĩ như vậy, nương mới thật sẽ tức giận." Đem người đè vào trong ngực, Từ Tấn nắm lên hộp gỗ đặt tới trước mặt nàng: "Có những suy nghĩ miên man kia, còn có thể đưa được cho

người? Đừng khóc nữa, không tin lần sau tiến cung người nhìn xem, nương chỉ biết đối với người càng tốt."

Phó Dung nửa tin nửa ngờ, nói thật nàng cũng cảm thấy mẹ chồng không phải loại người như vậy, nhưng nàng chính là sợ, lại đâm Từ Tấn một chút: "Dù sao về sau ta cùng nương nói chuyện làm việc, không cần người làm người mù chộn rộn!"

Từ Tấn thật lòng oan uổng, ấn tay nàng nhìn nàng mắt nhắm lệ càn quấy không nói đạo lý: "Ta đây còn không phải là vì tốt cho người? Người có biết Phượng Nghi cung cách Chiêu Ninh cung có bao nhiêu xa sao? Vừa mới đi ra người đều không được, lại qua bên kia đi một lúc, lúc quay ra phải để ta ôm, như vậy người hẳn hài lòng rồi?"

Hắn lẽ thẳng khí hùng, Phó Dung càng không phục, một đôi mắt to ngân ngấn nước trừng lên càng tròn: "Ta đi không được thì trách ai, người nói trách ai!"

Từ Tấn lấp bắp, thở dài, nhanh chóng hôn lên môi nhỏ một ngụm, nhận mệnh nói: "Trách ta, trách ta được chưa?" Say rượu một lần, phải chịu phạt, lại bị mắng, chỉ cần nàng nhớ điểm này, về sau mặc kệ nàng có sai hay không, lục lại nợ cũ, hẳn chỉ sợ đều phải hụt hơi vài phần.

"Người đừng chạm vào ta!" Hắn còn dám nhân cơ hội chiếm tiện nghi, Phó Dung lại đẩy hắn.

Sợ nàng động tác quá lớn liên lụy đến phía dưới, Từ Tấn thành thành thật thật ngồi nguyên tại chỗ, nhặt hộp gỗ nhỏ để ở một bên lên, lại nhìn sườn mặt Phó Dung tức ứng ức, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý niệm.

"Ta nhìn xem cái dược này như thế nào." Tự lẩm bẩm, Từ Tấn mở hộp ra, ngoài ý muốn phát hiện bên trong trừ bỏ một bình sứ tròn dẹt tương tự hộp son phấn, bên cạnh còn có một cái ngăn nho nhỏ, bên trong có một ngọc quản (thanh tròn tròn bằng ngọc) nho nhỏ dài chừng hai tấc, tương tự

kích cỡ đầu ngón út Phó Dung, đỉnh chóp lược tròn, phía dưới khám bạch ngọc giống như búp tay dài mảnh, có khác là có thêm một dây lụa đỏ.

Từ Tấn lấy ngọc quản ra, tò mò chuyển qua lại, rất nhanh liền hiểu được thứ này dùng như thế nào.

Khóe môi giơ lên.

Đẩy cái nắp lại, Từ Tấn nhỏ giọng hỏi Phó Dung: "Có phải rất đau hay không?"

Phó Dung đưa lưng về phía hắc hủ một tiếng.

Xe ngựa vương phủ, ghế dài thập phần rộng rãi, Từ Tấn cười cười, đứng lên nói: "Người như vậy ngồi không thoải mái, chân đặt lên đây nằm một lát đi."

Hắc ngồi ở một bên.

Phó Dung quả thật không thoải mái, nhẹ nhàng đá giày thêu, lại không có nằm xuống, chỉ là tựa lưng vào gối mềm, đôi chân đặt ngang.

Từ Tấn hướng nàng quơ quơ hộp, thấp giọng nói: "Ta trước bôi thuốc cho người, sớm một chút bôi thuốc sớm một chút ngừng đau."

Phó Dung không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào hắc, ý thức được hắc muốn làm cái gì, ngay lập tức liền muốn đứng lên, đáng tiếc động tác chậm một bước, Từ Tấn như hổ đói bổ nhào vào cừu non, một lần nữa lao tới, nhấc váy lên, cởi quần ra lại cong chân nàng lên, liền mạch lưu loát.

Trong nháy mắt thân dưới liền lạnh lẽo, Phó Dung vừa thẹn vừa tức, "Từ Tấn!" Nói chuyện thì có ý đồ khép hai chân lại.

"Nùng Nùng đừng làm rộn, ta thật sự chỉ muốn bôi thuốc cho người, người nói nhỏ chút, làm người ta nghe thấy không tốt." Từ Tấn vô lại mà

chen đến giữa 2 chân nàng, không cho nàng khép chân, lại ngay trước mặt Phó Dung mở hộp ra, khì định thần nhàn mà chà lau ngọc quản, lại xoáy mở cái nắp bình sứ bôi thuốc.

Phó Dung nhìn rõ cái hình dạng ngọc quản kia thì đưa tay che kín mặt.

Từ Tấn nhìn nàng một cái, lặng lẽ cười, đều chuẩn bị xong hết rồi, ôm eo nàng hướng xuống chuyển chuyển, đem chân nàng mở ra càng rộng, lúc này mới cúi đầu xuống bận rộn.

"Đau sao?" Hắc khản giọng hỏi, mắt nhìn chăm chăm ngọc quản, thẳng đến khi nó chỉ còn ở bên ngoài một chút.

Phó Dung nhẹ nhàng run rẩy.

Từ Tấn cái trán toát mồ hôi, lưu luyến thay nàng mặc váy vào, ôm người khấn cầu: "Nùng Nùng, mau chút dưỡng tốt đi, lần sau nên đổi lại thành ta ..."

Nhân lúc nàng mắc cỡ, mảnh mai vô lực kháng cự, hắc lại hôn lại xoa, sớm đem lời hứa lúc sáng sớm ném đến sau đầu rồi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Xe ngựa đi vào Túc vương phủ.

Từ Tấn lưu luyến mà buông môi son Phó Dung ra, chống cái trán nàng bình phục lại, tay cũng từ trong quần lót nàng lui ra ngoài.

Phó Dung cả người vô lực, chôn trong ngực hăn nũng nịu khiến trách hăn: "Lấy ra."

"Còn đau không?" Từ Tấn một bên giúp nàng buộc thắt lưng một bên cắn lỗ tai nàng, "Đau liền tiếp tục ngâm trong đó, trong phủ cũng không có chuyện gì."

Ngâm ...

Phó Dung mặt lại bị thiêu đốt.

Nàng cùng Từ Yến quãng thời gian vui sướng nhất chính là tân hôn sơ kỳ, nàng còn chưa thả lỏng, Từ Yến cũng rụt rè, khó khăn nói được hai câu liền cảm thấy xấu hổ, cũng đã là hết mức rồi. Sau này hai người ngày lành rất nhanh kết thúc, vào ban ngày ứng phó mẹ chồng, tiểu cô xong, ban đêm ai cũng không có cái tâm tư kia, đã rất lâu hầu như đều cách vài ngày mới có một lần, mà Từ Yến càng không có khả năng hay tâm tình nói lời bậy bạ này đó.

Hiện tại thì sao, Từ Tấn này đòi trước phản ứng như thế không nguyện làm nam nhân của nàng, bây giờ nói chuyện thì nào còn có bộ dáng vương gia cao quý?

Rõ ràng là công tử phóng đảng!

"Người lấy ra đi!" Phó Dung xấu hổ xen lẫn tức giận, nắm chặt xiêm y hấn thúc giục, bằng không trên người mang theo loại đồ vật kia, nàng như thế nào đi đường?

Từ Tấn đỡ đỡ địch quan nàng, rất là nghiêm túc nói: "Sợ người đau, ta đến chỗ nương bên kia cũng không cho người đi qua, hiện tại càng không có khả năng lấy ra được giảm đau cho người. Nùng Nùng lo lắng lúc xuống xe không dễ đi bộ sao? Không có việc gì, ta ôm người đi ra, hiện tại lại ôm người đi vào, trong viện ai dám nói nhàn ngôn toái ngữ, đuổi ra ngoài là được."

"Không cần, người nhanh lấy ra đây!" Phó Dung lúc này cái gì cũng đều nghe không vào, chỉ muốn cho Từ Tấn đem đồ vật lấy đi. Hơi chút vừa động cái ngọc quản kia liền động theo, có lẽ là do tác dụng của thuốc, chẳng những thật sự ngừng đau, còn mang tới một loại cảm giác xấu hổ, lại nghĩ tới Từ Tấn vui vẻ nhìn nàng không được như vậy, Phó Dung càng nghĩ càng không được tự nhiên.

Nàng không thích cho Từ Tấn nhìn, Từ Tấn liền cứ thích nhìn, đến khi xe ngựa dừng trước cửa Phù Cừ viện, Từ Tấn cười hân hạnh đầu Phó Dung, khàn giọng nói: "Ta trước xuống xe, người muốn lấy ra, có thể tự mình lấy."

Nói xong nhẹ nhàng đem Phó Dung đặt tới trên ghế dài, hấn mau chóng đứng dậy xuống xe.

Màn xe rơi xuống.

Phó Dung nhìn chăm chăm vào màn xe, trong đầu thiên nhân giao chiến.

Chính mình lấy? Ban ngày ban mặt, làm cho nàng ở ngoài sáng biết bên ngoài có nam nhân, nam nhân kia còn rõ ràng rành mạch thời điểm nàng

cầm thứ kia lấy ra như thế nào? Phó Dung thật sự làm không được, chính mình một người thì nàng có thể không chút nào ngượng ngùng dùng thứ này bôi thuốc, nhưng như bên cạnh có người, nàng xấu hổ không dám ra tay.

Nhưng nếu không lấy, Phó Dung cảm thấy nàng đi tới cửa xe ngựa vài bước đều đi không nổi, đi như thế nào? Quả thực liền cùng...

Người ngoài, xa phu, nha hoàn đều đang chờ, Phó Dung không có bao nhiêu thời gian do dự, cắn cắn môi, tay vươn về phía váy.

Chính vào lúc này, màn xe đột nhiên bị người đẩy ra, có ánh sáng chiếu vào trong.

Phó Dung cả người đổ mồ hôi, như bị phỏng, thu tay lại, đỏ mặt ngẩng đầu.

Từ Tấn nhìn rõ ràng tình hình bên trong thì liền đem màn xe đẩy ra, hướng nàng ôn nhu cười: "Đến đây đi, ta đỡ ngươi xuống xe."

Phó Dung lại mở to hai mắt, hóa ra người này căn bản không có ý định để cho nàng tự lấy ra?

Mĩ kiều nương mặt càng ngày càng hồng, có xấu hổ, có giận dữ, trong một đôi mắt đẹp, màu nước càng nặng, giống mưa phùn mịn mờ, là bộ dáng vừa ngượng vừa bực Từ Tấn chưa từng gặp, hơn nữa loại xấu hổ kia, tuyệt đối không phải giả vờ. Từ Tấn mềm lòng, buông nhẹ âm thanh nói: "Ta ôm ngươi đi vào."

Phó Dung nhìn chăm chăm vào hắn, cắn cắn môi, sửa sang quần áo, chậm rãi đứng lên.

Từ Tấn nhìn thấy nàng thân thể hơi cương, nhìn thấy nàng nhú mày, nhìn thấy nàng môi đỏ khê mở, sắp muốn phát ra âm thanh thì mím lại thật

chặt.

Một giây kia, Từ Tấn vô cùng hâm mộ cái ngọc quân kia, hâm mộ nghĩ tới việc mình trong xe ngựa mà thay thế nó.

Ôm lấy tiểu cô nương gian nan đi tới, nhìn nàng thuận theo vùi vào ngực hẳn, Từ Tấn nhẹ nhàng cười, quay người đi về phía nội thất.

Không có phân phó nha hoàn tiến vào, chỉ có bọn họ vợ chồng đi vào phòng, Từ Tấn bước nhanh tới trước giường, áp tới trên người nàng liền muốn hôn, nghĩ ở trong xe ngựa như vậy, nhân lúc nàng thẹn thùng lại đòi chút tiện nghi.

Phó Dung sao có thể cho hẳn? Ở trong xe ngựa nàng hết cách, sợ nháo ra động tĩnh mất thể diện, hiện tại tới nhà, nàng sẽ cho nam nhân nghĩ hết biện pháp khi dễ nàng nhiều lần được như nguyện?

Muốn nhắc chân đá hẳn một chút, lại sợ thật chọc giận hẳn. Đẩy hẳn đi, Phó Dung tự biết khí lực không địch lại. Mắt thấy hẳn khuôn mặt tuần tú sắp muốn dán lại đây, Phó Dung gần như là bản năng mà mau nhanh chóng giơ tay lên, bắt lấy lỗ tai Từ Tấn ra sức hướng hai bên kéo: "Người lại khi dễ ta một chút thử xem!"

Từ Tấn đoán được nàng sẽ cự tuyệt lại không ngờ được nàng thế nhưng kéo lỗ tai hẳn!

"Người..."

Nàng hiển nhiên không có khí lực, Từ Tấn chỉ hơi có chút đau, hai tay chống ở hai bên nàng, hẳn nịnh nọt dỗ nàng: "Liền hôn một cái..."

Phó Dung hừ lạnh, trên tay lại thêm vài phần khí lực, nhìn chăm chăm vào bộ dáng nam nhân trước mặt bởi vì bị nàng kéo tai có vẻ có chút cổ quái, có chút muốn cười. Nhưng là nghĩ tới cây ngọc quân kia còn ở trong

người, Phó Dung ngay lập tức không còn có nửa điểm ý cười, mắt lạnh nhìn hẳn: "Lời hứa buổi sáng vương gia chính miệng ưng thuận đều không giữ lời sao?"

Từ Tấn mặt hiện xấu hổ, "Không phải, chỉ là ta..." Nàng quá đẹp quá tốt, hẳn khó kìm lòng nổi.

Phó Dung nhìn chăm chăm vào hẳn, thấy hẳn úp úp mở mở nói không nên lời, nàng bỗng nhiên thu tay, nghiêng đầu đi, mắt nhắm lại, nước mắt lại chậm rãi chảy xuống: "Tối hôm qua ta hận vương gia cực kỳ, sáng nay vương gia đầu tiên là bồi tội sau lại nhiều lần săn sóc, ta lại không nhẫn tâm không để ý tới người, nhưng là... Thôi, vương gia đã muốn, vậy thì tự tiện đi, ta là thê tử của vương gia, vốn là nên hầu hạ vương gia, chỉ cần vương gia thư thái, ta nhẫn nhịn là được."

Từ Tấn lửa trên người nhất thời đều tắt.

Hẳn chỉ là nghĩ hôn nhẹ nàng, chưa từng muốn động thật sự ?

Nhìn nàng khóc đến đáng thương, vẫn là lòng lạnh lại, Từ Tấn thở dài, kéo chăn qua thay nàng đắp lên, cúi người gạt lệ cho nàng: "Không hôn không hôn, chớ nói giận nữa? Trong mắt người, ta chính là chỉ lo chính mình không đau lòng người?"

Phó Dung cười lạnh: "Trước khi gả tới, ta cũng cảm thấy vương gia sẽ đau lòng ta, trải qua tối hôm qua, ta thật không biết vương gia có phải hay không chỉ là ngoài miệng nói được dễ nghe..."

Sai lầm lớn lại bị nhắc tới, Từ Tấn trầm mặc, nhìn hai mắt nàng, trong lòng mới có một điểm bức bối, lập tức lại bị nàng mới rơi hai hàng lệ mờ mịt nháy mắt biến mất. Bồi tội lời nói quá nhiều, Từ Tấn không nghĩ lại lặp lại, ngó nhìn Phó Dung bẹp môi nhỏ, đột nhiên cười , "Thôi, là ta định lực không đủ, vậy tối nay liền phạt ta đứng nhiều thêm một nén nhang, như vậy có được không?"

Phó Dung kinh ngạc mà mở mắt ra.

Đôi mắt kia ươn ướt, Từ Tấn nhìn không được nhéo nhéo cái mũi nàng: "Nương ta cũng không có phạt ta như vậy, lần này vì người phá lệ."

Hắn tự nguyện chịu phạt, Phó Dung thấy được rồi thì thu tay, nhỏ giọng giải thích: "Là người tự chuốc lấy."

Âm thanh mềm yếu kiều kiều, Từ Tấn nghe chỉ là dung túng mà cười.

Phó Dung lại bồi thêm một câu, nhìn ra cửa nói: "Hai nén hương, vương gia chính mình nói, không cho phép đổi ý."

Từ Tấn thần sắc trịnh trọng: "Quân tử nhất ngôn."

Phó Dung cố nén mới không cười nhạo.

Từ Tấn cũng biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào, chính mình cười trước, thay nàng lấy địch quan xuống, xoa tóc đen, ánh mắt dịu dàng: "Hảo hảo năm đi, buổi sáng ta đã phân phó, buổi chiều lại để mọi người trong phủ tới bái người, nếu như lúc ấy người như cũ không thoải mái, đổi thành ngày mai cũng được."

"Không cần chậm lại, tới giữa trưa đi." Nói tới chính sự, Phó Dung ngữ khí dịu đi không ít.

Từng là tiểu thiếp của Từ Tấn, đối với tình huống hậu viện Túc vương phủ trước đây biết rất ít, hiện tại nàng là chủ mẫu, có chút hưng phấn, cũng rất mong đợi.

"Vậy người trước năm đi, ta đi tiền viện nhìn xem, một lát lại đây bồi người dùng cơm."

Từ Tấn cách một lớp chăn xoa bóp tay nàng, đứng dậy đi rồi.

Người vừa đi, Phó Dung mau chóng buông xuống màn che, xấu hổ đem cái ngọc quản kia lấy ra, cũng may mắn bên ngoài có dây lụa đỏ.

Buổi trưa Từ Tấn trở về, Phó Dung đã đổi thân thường phục hàng ngày, để giày vải bồi xanh nhạt cùng gấu váy dài màu trắng, vật trang sức trên đầu trắng trong thuần khiết đơn giản, tựa vào đầu giường dựa vệt.

Từ Tấn không khỏi nhìn về phía cửa sổ.

Phó Dung nhìn thấy, đặc ý nói: "Yên tâm đi, Đoàn Đoàn thông minh đâu, không biết bay đi." Hôm qua là ngày đại hôn, Phó Dung để Mai Hương đem lồng chim mang về trong phòng nàng ấy nuôi 1 ngày, buổi sáng chưa kịp mang về, hiện tại rảnh rồi, đương nhiên mau chóng đem sủng vật nhận trở về.

Từ Tấn khá bất ngờ, mắt phượng nhìn chăm chăm vào tiểu lục cầu (quả cầu nhỏ màu xanh) trên đùi Phó Dung nhảy tới nhảy lui, không khỏi thả chậm bước chân tiến lại.

Hắn cao như vậy, Đoàn Đoàn chậm chạp cũng nhìn thấy được a, nghiêng đầu ngó nhìn hắn, cảnh giác hướng bả vai Phó Dung nhảy tới, ổn rồi lớn tiếng kêu lên: "Rời giường, Nùng Nùng rời giường!"

Từ Tấn giật mình mà dừng bước lại.

Phó Dung đem Đoàn Đoàn đặt tới trong lòng bàn tay trái, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu màu hồng phấn, cười đến thập phần tự hào.

"Nó ngược lại là thích người, mới dưỡng hơn một năm cứ như vậy thân thiết, còn có thể kêu tên người." Từ Tấn chậm rãi ở bên cạnh Phó Dung ngồi xuống, cũng định sờ sờ tiểu vệt trong tay thê tử.

Đoàn Đoàn rất thích摸摸 tay người, Phó Dung lúc vừa nuôi nó bị摸摸 không ít, quen thuộc rồi Đoàn Đoàn mới chịu ngoan ngoãn cho nàng sờ,

hiện tại mắt thấy bàn tay to nam nhân tiến lại gần, Đoàn Đoàn lại giơ cổ lên, giống gà trống tơ, nhảy nhót đi mổ Từ Tấn.

Từ Tấn bị mổ một chút, không tính đau, thấy Phó Dung ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa, hăn đột nhiên nắm lấy mỏ ngắn của Đoàn Đoàn, cái mỏ màu vàng nhạt, chất như hoàng ngọc, làm nó rớt cuộc mở miệng không nổi.

Đoàn Đoàn nóng nảy, ục ịch vỗ cánh muốn trốn.

Từ Tấn giương mắt, hướng Phó Dung cười.

"Người buông ra!" Phó Dung một phen đẩy đại móng vuốt ra, đem Đoàn Đoàn đựng tới trước mắt trấn an, "Vương gia là trứng thối, chúng ta không để ý tới hăn." Nói xong hôn đỉnh đầu Đoàn Đoàn.

Từ Tấn ánh mắt thoáng cái thay đổi.

Nàng còn chưa chủ động hôn hăn đâu.

Nhìn nàng cùng một con vẹt lông xanh thân mật, Từ Tấn trong lòng trong ngực đều ngứa, ánh mắt dời tới trên đùi nàng: "Lấy ra rồi?"

Phó Dung giả trang không nghe thấy, mặt lại không khống chế được đỏ lên vài phần, sắc như hoa đào.

Từ Tấn trầm thấp mà cười, bỗng nhiên đem người bế ngang lên: "Cơm trưa đặt ở trên giường bên ngoài, chúng ta đi chỗ đó ăn."

Phó Dung trừng mắt nhìn hăn, cúi đầu tiếp tục đùa Đoàn Đoàn.

Hai vợ chồng dùng cơm thì Đoàn Đoàn liền ở trên giường chung quanh nhảy loạn, một lát bay đến trên đùi Phó Dung, một lát rơi vào trên bàn, vòng quanh đĩa đồ ăn, nó thông minh, biết nam nhân đối diện không thích

mình, chỉ có ở bên Phó Dung dạo quanh, Từ Tấn đem chiếc đĩa đuổi tới, nó mới mổ chiếc đĩa của hăn.

Từ Tấn đương nhiên sẽ không cho một con chim lông xanh chạm vào chiếc đĩa của mình, liên tục né tránh mấy lần, nhú mào nhìn Phó Dung: "Người ở nhà ăn cơm cũng nuông chiều nó như vậy? Sẽ không sợ nó chạm vào trong đĩa đồ ăn? Thật là xằng bậy!"

Phó Dung thông thả ung dung thưởng thức một ngậm canh bồ câu sữa, buông muỗng xuống lấy thêm khăn ướt chấm chấm môi, lúc này mới nói: "Đoàn Đoàn thông minh, sẽ không chạm vào, vương gia cũng nhìn thấy, nó không có loạn chạm vào có phải hay không?"

Nói xong đem đĩa đồ ăn Từ Tấn vừa mới muốn gấp đổi tới chỗ hăn bên kia, cười dịu dàng nói: "Vương gia nhanh ăn đi."

Từ Tấn ngó nhìn con chim lông xanh đứng ở trên bàn bên cạnh nàng nghiêng đầu nhìn hăn, sầm mặt đem chiếc đĩa đưa qua, từ Phó Dung bên kia gấp lấy.

Phó Dung thấy hăn sắc mặt khó coi, vội vàng đem sủng vật nóng lòng muốn được sủng ái ôm xuống dưới, cúi đầu bồi tội: "Là ta không hiểu chuyện, vương gia chớ trách."

Từ Tấn sắc mặt càng khó coi.

Hăn còn muốn con vẹt kia quấy rối, hăn liền có lý do làm cho nàng gấp đồ ăn cho hăn, mà nhìn nàng như vậy, là sợ hăn tức giận đả thương vẹt?

Thời điểm nên sợ hăn thì không sợ, thời điểm không nên sợ thì lại lo lắng không đâu.

Không có lý do để ăn đồ ăn nàng gấp, lại nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn cẩn thận, Từ Tấn thuận thế kẹp một mảnh củ từ đặt tới trong bát nàng: "Ăn

đi."

Phó Dung nhìn củ từ trong bát được hấp mềm lại mang theo hương táo, không nhịn được, khóe miệng cong lên.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Dùng xong cơm, Phó Dung muốn nghỉ trưa.

Tối hôm qua không nói, sáng nay tiến cung đi lâu như vậy, đứng lâu như vậy, nàng thật sự rất mệt.

Thấy Từ Tấn theo sau đi vào, Phó Dung cũng không có sức lực ứng phó, nằm dài trên giường, kéo chăn cầu hăn: "Ta muốn ngủ, vương gia đừng có náo loạn được không?"

Từ Tấn bước chân khựng lại, nhìn nàng lộ ra khuôn mặt tiều tụy, "Không nháo, ta đi ra bên ngoài, người đối đồ ngủ đi, ngủ cho thoải mái." Nói xong quay người đi ra ngoài.

Phó Dung mệt mỏi mà nhắm mắt lại.

Từ Tấn ở bên ngoài ngồi rất lâu, hăn cũng không rõ là bao lâu, cảm thấy nàng hăn là ngủ rồi, mới một lần nữa đi vào trong phòng.

Phó Dung đã ngủ say, hai cái cánh tay đều để ở bên ngoài, chăn chỉ che ở lồng ngực, lộ ra xiêm y bên trong.

Từ Tấn cười khố, nàng không đối đồ ngủ, là sợ hăn thất cảnh xuân mà tâm viên ý mã động tay động chân sao?

Đứng ở bên giường nhìn một lát, nhìn bên trong nàng có một chỗ rộng, Từ Tấn do dự một chút, tới trên giường bên ngoài nằm xuống.

Lúc chính mùi, Mai Hương Lan Hương dựa theo Phó Dung dặn dò, chuẩn bị gọi nàng rời giường.

Hai nha hoàn nhẹ chân nhẹ tay đẩy rèm gian ngoài ra, bởi vì biết vương gia ở bên trong, đang nhỏ giọng thương lượng nên kêu người như thế nào, Lan Hương đột nhiên dừng lại, như thấy quý nhìn chăm chăm vào bên kia trường tháp.

Mai Hương quay đầu nhìn lại, liền thấy vương gia quay lưng ra cửa nằm nghiêng ở trên giường, dường như còn chưa tỉnh.

Lan Hương hướng Mai Hương khoa tay múa chân khẩu hình: "Vương gia như thế nào không ở bên trong?"

Mai Hương nào biết a, nghi hoặc xong, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là hai vợ chồng lại cãi nhau. Mặt biến sắc, cho Lan Hương một ánh mắt, hai người lặng lẽ vào trong phòng, lại thấy Phó Dung ở trên giường đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, ngoại trừ mặc váy bên ngoài, tư thế ngủ giống lúc còn nghỉ trưa ở nhà không khác gì nhau, đồng thời nhẹ thở một hơi.

"Cô nương tỉnh tỉnh." Lan Hương nhỏ giọng kêu.

Phó Dung trong lòng nhớ buổi chiều muốn gặp các ma ma quản sự lớn nhỏ trong vương phủ, ngủ cũng không được sâu, Lan Hương kêu hai tiếng, nàng liền tỉnh dậy.

Thấy nàng hướng bên trong giường nhìn, Mai Hương nhẹ giọng giải thích: "Vương gia ở trên giường bên ngoài, còn chưa tỉnh."

Phó Dung cực kỳ giật mình, Từ Tấn ngủ ở bên ngoài, là sợ âm ỉ tới nàng?

Dường như trừ bỏ cái này, không có nguyên nhân khác.

"Các người đi ra ngoài trước đi, một lát nghe gọi đến hãy tiến vào." Phó Dung che miệng ngáp, đợi hai người đi rồi, chính nàng đổi xiêm y, dùng khăn mặt ướt trong phòng chuẩn bị sẵn lau qua mặt, ngồi vào trước bàn trang điểm, nhìn qua chiếc gương viền mép khảm phi thúy bảo thạch sáng ngời.

Nàng trong gương, mắt ngọc mây ngài, trên mặt đã khôi phục tự nhiên đỏ ửng.

Mình trông như vậy, Từ Tấn hẳn là rất thích đi?

Buông lược xuống, Phó Dung bước nhẹ ra gian ngoài, đi tới trước giường, ló đầu ngó nhìn, thấy Từ Tấn quả nhiên còn đang ngủ, khuôn mặt bình tĩnh, nàng cười cười, nắm lấy cánh tay hắn nhẹ nhàng quơ quơ: "Vương gia, nên dậy rồi."

Từ Tấn đã sớm tỉnh , hẳn chính là muốn biết nàng sẽ gọi hắn như thế nào.

Vừa tỉnh ngủ loại xoay người, nhìn thấy nàng mỉm cười đứng ở bên cạnh, tóc dài như thác rối tung, trong mắt mang theo ý cười ôn nhu.

Từ Tấn nhìn không chớp mắt, như bình tĩnh mộng.

Phó Dung cười đến càng rõ ràng, nắm tay hắn nói: "Vương gia ngủ đến choáng váng?"

Nàng chủ động như thế, Từ Tấn lập tức ngồi dậy, "Người, người khi nào tỉnh?"

Tay bị hắn cầm ngược lại, Phó Dung đành phải ngồi nghiêng ở bên giường, ôn nhu nói chuyện với hắn: "Vừa mới tỉnh, sợ các nàng tiến vào âm ỉ tới người, ta liền trước hết tới gọi người. Vương gia như thế nào không vào bên trong ngủ?"

Từ Tấn nắm chặt tay nàng nhéo nhéo, nhìn mắt nàng nói: "Người không cho ta ầm ĩ người, ta sợ cùng người nằm một chỗ nhìn không được, liền..."

Phó Dung cắn cắn môi, cúi đầu nhìn tay hắn: "Vương gia đối với ta thật tốt."

"Vậy người còn tức giận không?" Từ Tấn chợt dạ hỏi.

Phó Dung ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: "Chỉ cần vương gia cam đoan sau này sẽ không lặp lại lần thứ hai, ta liền không giận, về sau cũng sẽ không nhắc lại chuyện này phiền vương gia."

Từ Tấn thu hồi ý cười, cũng không dựa vào gối đầu, ngồi thẳng nói: "Nếu còn có lần thứ hai, ta cả đời này đều không được chạm vào người."

Phó Dung nguyện ý tin hắn, không phải bởi vì hôm nay hắn nói bao nhiêu lời hay, mà là bởi vì đời trước Từ Tấn chưa từng chân chính ở trên giường đối với nàng thô bạo, mà hôm nay hắn cũng sẵn sàng cẩn thận. Nhưng nàng chưa quên chuyện muốn phạt hắn, nhỏ giọng hừ nói: "Ta tin vương gia, nhưng đêm nay vương gia đừng nghĩ không phải chịu phạt."

Từ Tấn bật cười, nhanh chóng hôn lên môi nàng một chút.

Hai người chia nhau thu thập, sau đó Từ Tấn dẫn Phó Dung đi tiền viện, người đủ tư cách đến bãi kiến vương phi trong vương phủ sớm đã đến đông đủ .

Phó Dung bước vào tiền phủ, vương phủ lớn như vậy mà chỉ có một chủ tử là Từ Tấn, không có lão gia, thái thái, không có huynh đệ tỷ muội cũng không có thông phòng thiếp thất, hậu viện vương phủ, tâm phúc Từ Tấn quản lý đều chỉnh tề.

Ở tiền viện quản sự lớn nhỏ do Từ Tấn quản, lần này tới đây chủ yếu chính là bãi kiến vương phi, cũng không có gì cần phải giao tiếp với Phó

Dung. Phó Dung cũng không định nhúng tay vào chuyện của Từ Tấn ở bên ngoài. Từ Tấn là vương gia, cùng đương gia nhà huân quý bình thường so sánh khẳng định là có càng nhiều bí mật, càng không thích hợp để nữ quyến nội trạch hỏi đến đại sự. Hiện giờ hai người tân hôn, trong phòng có thân mật như thế nào. Việc tư bên ngoài, trừ phi Từ Tấn chủ động nói cùng nàng, Phó Dung đều sẽ không lăm miệng.

Các quản sự báỉ người xong liền đi ra, còn lại đều là các ma ma nội viện.

Từ Tấn tự mình giới thiệu cho Phó Dung một vị lão ma ma tuổi gần lục tuần, tóc hoa râm: "Đây là Ôn ma ma, thời điểm ta mở phủ, nương sắp xếp ma ma đến thay ta quản lý hậu viện. Nùng Nùng về sau quản gia có cái gì không hiểu, đều có thể cùng ma ma thương lượng đi."

Lại nói với Ôn ma ma: "Ma ma vất vả hơn nửa đời, hiện tại Nùng Nùng tới đây, ma ma liền ở vương phủ hưởng thanh phúc đi, Nùng Nùng còn nhỏ, ma ma cảm thấy nàng chỗ nào làm không ổn, giúp ta nhắc nhở nàng chút."

Ngữ khí thập phần thân cận, như là cùng trưởng bối trong nhà nói chuyện.

Ôn ma ma cười tủm tỉm gật đầu, nhìn Phó Dung ánh mắt thập phần hòa ái dễ gần, "Vương phi tốt như vậy, vương gia thật là có phúc khí a."

Từ Tấn bất đắc dĩ nhìn Phó Dung một cái.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ vì sao mẫu thân cùng Ôn ma ma gặp qua Phó Dung thì đều thích nàng, cho dù là bởi vì nguyên nhân từ thân thể hắn, hai người thêm chiều cố nàng, cũng không cần thật sự yêu nhà yêu cả ngói a, đối với Phó Dung đều nhanh chóng thân cận.

Đời trước hắn nạp Phó Dung làm thiếp, mẫu thân biết được ngọn nguồn, sau đó nhiều lần dặn dò hắn đối xử tốt với Phó Dung. Nhưng lúc ấy hắn

trong lòng không được tự nhiên, một câu đều không đặt vào trong lòng. Mẫu thân ban cho Phó Dung cái gì, hẳn đều cất đi, không đưa cho nàng. Phát giác Ôn ma ma cùng mẫu thân một dạng muốn ngấm ngấm chiếu cố Phó Dung, hẳn lại uyển chuyển nhắc nhở Ôn ma ma đừng quản nhiều chuyện của Phó Dung.

Năm ấy tháng giêng, mẫu thân muốn gặp Phó Dung, Từ Tấn không cho phép, bị mẫu thân phát giác, gọi Ôn ma ma tiến cung hỏi. Ôn ma ma bình thường nghe hẳn, không tới vụng trộm chỉ điểm Phó Dung, nhưng lão nhân gia không phải là thật lòng sợ hẳn, tới trước mặt mẫu thân đem hẳn đối xử với Phó Dung như thế nào đều nói ra. Mẫu thân mắng hẳn một trận, Từ Tấn như cũ không muốn cho Phó Dung phần thể diện kia, lại không muốn chọc mẫu thân tức giận, lần đầu tiên đem mấy chậu cúc hoa danh phẩm mẫu thân ban thưởng đưa tới Phù Dung viện.

Đời này thì sao, Phó Dung là thê tử của hẳn, thấy mẫu thân đối với Phó Dung rất ưa thích, Ôn ma ma trước mắt đối Phó với Dung ưu ái có thừa, Từ Tấn ngược lại một chút cũng không giật mình.

Phó Dung cũng không giật mình, cảm nhận được Ôn ma ma tự đáy lòng thích mình, ngược lại có chút ngượng ngùng.

Kiếp trước nàng cùng Ôn ma ma chỉ gặp mặt 3 lần. Lần đầu tiên là nàng mới vào phủ, Ôn ma ma đến chỉ điểm cho nàng quy củ trong vương phủ, lần thứ hai là nàng phái Lan Hương đi hỏi thăm hành tung Từ Tấn, Ôn ma ma phát hiện ra, nhắc nhở nàng an tâm chờ Từ Tấn ở đây, đừng có lại tự chủ trương, miễn cho Từ Tấn biết sau lưng sinh chuyện. Một lần cuối cùng là lúc có tin cáo phó 2 anh em Từ Tấn truyền đến, lão nhân gia như có tang cháu ruột, tang sự xong xuôi, quay trở về bên người Thục phi.

Lúc ấy Phó Dung rất không thích vị Ôn ma ma này. Nàng biết mình chỉ là thiếp thất Từ Tấn, Ôn ma ma khinh thường nàng là rất bình thường, nhưng đạo lý là đạo lý, chân chính gặp mặt, ngấm lại nàng so với một ma

ma của Từ Tấn đều không bằng, Phó Dung trong lòng khó tránh khỏi không thoải mái, đặc biệt là nàng trăm phương ngàn kế tìm cách gặp Từ Tấn mấy lần đều bị Ôn ma ma khuyên can, Phó Dung vừa thẹn vừa bực, ở trong lòng rửa bà ấy không ít lần.

Sau khi trùng sinh, cùng Thục phi tiếp xúc nhiều hơn, nghe Thục phi khen ngợi Ôn ma ma, Phó Dung lại cẩn thận nhớ lại một phen mới hiểu được là nàng nghĩ nhiều rồi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Người với người ở chung, người quen thuộc có lúc còn khó tránh khỏi hiểu lầm, người xa lạ thì càng dễ dàng hiểu sai tâm tư đối phương.

Ý thức được Ôn ma ma lúc trước thật sự chỉ là nhìn nhận đúng sự việc, mà không phải là tận lực cùng nàng đối nghịch, Phó Dung đối với việc mình ở Túc vương phủ ngày càng thêm tin tưởng. Lúc chuẩn bị đồ cưới, mẫu thân muốn đem ma ma tâm phúc cho nàng, Phó Dung không muốn. Cảnh Dương Hầu phủ có lão thái thái khó chơi, đệ đệ muội muội đều còn nhỏ, mẫu thân cần nhân thủ, thứ hai nàng biết Từ Tấn bên này có Ôn ma ma trung thành đáng tin.

Đợi mọi người làm lễ xong, Ôn ma ma dẫn hai tức phụ quản sự theo Từ Tấn, Phó Dung cùng nhau vào sảnh đường.

Từ Tấn cùng Phó Dung ngồi vào chỗ, Từ Tấn bưng trà lên, bày rõ muốn nghe các nàng nói chuyện, lại không định nhúng tay.

Ôn ma ma cũng không để ý hấn, chỉ vào hai bà mục quản sự giới thiệu cho Phó Dung: "Lão nô tuổi đã cao, ánh mắt lỗ tai đều không còn tốt, mấy năm này đều là hai người các nàng trợ thủ giúp ta, đều rất đáng tin, sau này liền để các nàng thay vương phi làm việc đi, vương phi trước nhìn xem, cảm thấy các nàng có thể dùng thì tiếp tục dùng, nếu như phát hiện các nàng lười biếng, dùng mách lới, thì cũng không cần cố kỵ lão nô, nên đuổi thì đuổi đi."

Nói xong đem đôi bài nội viện đưa cho Phó Dung.

Phó Dung vội vàng đứng lên, đem đổi bài một lần nữa nhét về trong tay lão nhân gia, có chút ngại ngùng mà nói: "Ta biết ma ma muốn sớm một chút hưởng thanh phúc, chỉ là ta cùng vương gia ngày mai còn phải đi vào cung thăm hỏi nương nương, sau nữa lại phải về nhà lại mặt, thật sự bận quá không kịp làm gì, ma ma vất vả chút, lại thay ta quản thêm mấy ngày đi? Về sau ta theo bên người ma ma học tập thêm, đến lúc ngài thấy ta có thể một mình đảm đương được thì hãy lười nhác được không? Nếu không ta thật sự nhiều việc chưa lo hết, ngộ nhờ làm sai cái gì, vương gia sẽ không vui."

Sợ hãi mà liếc mắt nhìn Từ Tấn một cái.

Từ Tấn mặt không biểu cảm, tiếp tục cúi đầu uống trà.

Ôn ma ma trong lòng hiểu được, vương gia là thật thích tiểu vương phi duyên dáng yêu kiều này, bằng không như thế nào nhanh như vậy liền yên tâm đem nội viện vương phủ giao cho thê tử tân hôn? Vị vương phi này nhìn cũng không giống như là giả bộ khách sáo...

"Tốt, vậy lão nô lại thay vương phi quản thêm mấy ngày, vương phi cứ việc an tâm ra ngoài đi." Ôn ma ma không có tâm tư đùn đẩy, một lần nữa đem đổi bài cất kỹ. Nàng đến vương phủ chính là vì chiếu cố vương gia, hiện tại vương gia bên người có thêm thê tử, nàng chỉ cần lại giúp đỡ chỉ dẫn một hai, rất nhanh liền có thể buông tay. Ở lâu biết lòng người, nàng không nghĩ tham quyền, tự nhiên sẽ không sợ vương phi kiêng dè.

Sự tình quản gia thương lượng tốt rồi, Ôn ma ma dẫn hai tức phụ quản sự cáo từ.

Từ Tấn nhìn các nàng đi xa, hướng Phó Dung vẫy vẫy tay, đợi Phó Dung tới trước mặt, hần kéo người ngồi vào trên đùi mình, cười hỏi nàng: "Ta có nói ngày mai muốn vào cung sao?"

Trải qua buổi trưa, hai người lại chân chính hòa hảo, Phó Dung cũng không sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt hắn nói: "Buổi sáng người cường ép đem ta kéo đi, hại ta không thể hảo hảo bồi nương nói chuyện, ngày mai lại không đi, hóa ra người thân nhi tử không sợ nương tức giận, ta còn đang muốn vui vẻ hòa thuận với mẹ chồng, chẳng lẽ vương gia không nguyện ý vì ta lấy lòng mẹ chồng?"

Nàng một đôi môi nhỏ dẻ mồm giảo biện, Từ Tấn cúi đầu hôn, "Nùng Nùng nhu thuận hiểu chuyện, nương đã sớm thích, chỗ nào cần người lấy lòng?"

Phó Dung còn không rõ ý của hắn lắm, ngăn trở miệng hắn nói: "Vậy người ngày mai đến cùng bồi ta tiến cung a?"

Từ Tấn hôn lòng bàn tay nàng, ánh mắt nhìn vào mắt nàng: "Không sợ không thoải mái?"

Phó Dung trừng mắt nhìn hắn, buông mi nói: "Đêm nay ngủ một giấc, hắn là không có việc gì." Được kia thực sự là rất tác dụng.

Từ Tấn cũng nghĩ tới được, tay chậm rãi dời tới ngang hông nàng, môi ở bên tai nàng lưu luyến: "Buổi tối phải lĩnh phạt, ta bồi thuốc cho người trước."

"Câm miệng!" Phó Dung dời tay hắn đi, từ trên đùi hắn nhảy xuống liền chạy.

Từ Tấn đuổi theo.

Tân hôn yển hai người, vợ chồng son ở trong phòng người truy ta trốn náo loạn hồi lâu, dùng xong cơm tối, Phó Dung muốn đi tắm, Từ Tấn nhất định muốn theo vào, Phó Dung không chịu, cuối cùng đỏ mặt đáp ứng cho Từ Tấn giúp nàng bồi thuốc mới có thể chính mình tắm bồn.

Từ Tấn tắm rửa nhanh hơn nàng, từ sớm nằm dài trên giường đợi nàng, cầm cái hộp gỗ nhỏ trong tay thưởng thức.

Phó Dung tiến vào thì thấy Từ Tấn đang nhìn cây ngọc quản kia ngẩn người.

Biết nàng càng then thùng Từ Tấn càng thích lấy cái này trêu chọc nàng, Phó Dung bắt buộc chính mình không nên suy nghĩ nhiều, bình tĩnh vô cùng đem đèn trong phòng tắt hắt, chỉ lưu lại một ngọn bên cửa sổ, một ngọn ở trước giường, lúc này mới cởi giày đi lên, ngoài ý muốn nhìn Từ Tấn chăm chăm, nằm xuống, nhắm mắt lại.

"Nhanh như vậy đã thành thói quen?" Từ Tấn cười hỏi.

Phó Dung không nói chuyện, đỏ mặt.

"Vậy ta động thủ." Từ Tấn thả màn xuống, đem Phó Dung hướng bên trong ôm lấy để nằm ngang, bắt lấy quần ngủ của nàng kéo sát lên hết cỡ.

Phó Dung cắn cắn môi, kéo áo gối qua trùm lên trên mặt.

Từ Tấn lặng lẽ cười, nhân lúc Phó Dung không hề nhìn thấy gì hết, lặng lẽ bôi thuốc lên người mình.

Bôi tốt rồi, Từ Tấn giống như trong xe ngựa đem được đưa vào.

Phó Dung thân thể run lên, kìm lòng không được nắm chặt đệm chăn, tức đến mắng hằn: "Người, người vô sỉ!" (Công nhận bạn TT thật vô sỉ)

Nói là đến khi nàng vết thương lành hẳn sẽ không chạm vào nàng, chẳng lẽ vẫn là nhịn không được sao?

Nghĩ tới tối hôm qua chịu khổ, Phó Dung dù như thế nào cũng không nhẫn nổi, kéo áo gối ra muốn ngồi dậy cùng Từ Tấn liều mạng.

Từ Tấn cái trán đầy mồ hôi, mau chóng đem người đè xuống, bức thiết giải thích: "Nùng Nùng muốn đi đâu, ta chỉ là bôi thuốc cho người, ngọc quản quá nhỏ, bôi thuốc rất mất công, nào có bôi nhanh được?" Nói xong cúi đầu hôn, gò má Phó Dung dần dần chuyển hồng, "Đừng sợ, đêm nay ta tuyệt không nuốt lời."

Phó Dung không muốn tin, nhưng hăn quả thật không có ý đồ...

"Đủ rồi !" Cảm giác quen thuộc ập đến, Phó Dung dần dần không thể ngăn nổi, quay đầu thúc hăn, "Nhanh đi cửa đứng!"

"Ta còn chưa bôi xong."

Nàng hô hấp có biến hóa, Từ Tấn làm sao không biết, lá gan cũng lớn lên, đưa tay đỡ, muốn lau chỗ nào thì lau chỗ đó, như sợ có chỗ chiếu cố không chu toàn, làm cho thê tử hăn ngày mai tiếp tục chịu khổ.

Cuối cùng Từ Tấn chỉ riêng bôi thuốc, liền mất thời gian một nén nhang, sau đó đổi thành ngọc quản lại dùng rất lâu.

Lưu luyến mà thay Phó Dung mặc xong quần ngủ, Từ Tấn ôm nàng nói nhỏ: "Xem ra có đôi khi nhỏ vẫn là tốt a, Nùng Nùng nói có đúng hay không?" (Cái gì nhỏ????)

Phó Dung trong lòng cười nhạt, thật nhỏ như vậy, phỏng chừng hăn cũng không có mặt mũi đâu khoe ra.

Nàng không lên tiếng, Từ Tấn cẩn thận ngó nhìn, cố ý hỏi: "Ngủ rồi? Vậy ta không đứng người cũng không biết..."

"Người nhanh đi đi!" Hăn mặt dày vô sỉ, Phó Dung sử ra khí lực toàn thân mới đem hăn đẩy xuống cuối giường.

Từ Tấn cao giọng cười to, mau lẹ nhảy xuống giường, một bên mặc quần một bên nhìn chăm chăm vào Phó Dung nói: "Hai nén hương thì hai nén hương, bất quá Nùng Nùng ta cho người biết, ta thể lực tốt vô cùng, đừng nói chính mình đứng lâu như vậy, chính là ôm người cùng đứng, hai nén hương cũng kiên trì được."

Hắn biết nàng thích như thế nào, cho nên tối hôm qua cố ý chọn chỗ cửa đó, đáng tiếc quá mức cao hứng đã quên nàng không giống trước.

Nghĩ tới qua một thời gian lại có thể vui sướng giống đời trước, Từ Tấn lại ôm Phó Dung gặm cắn một phen, lúc này mới thả màn xuống đi châm hương.

Phó Dung thở phì phì đem màn lụa kéo lên, thật vất vả tới phiên nàng chiếm tiện nghi, nàng sao có thể không nhìn?

Nằm ở trên gối, Phó Dung nhìn chăm chăm vào nam nhân ở cửa, giọng căm hận nhắc nhở: "Không được nhúc nhích, chỗ nào cũng đều không được nhúc nhích, động một chút liền đứng thêm một nén nhang!"

Từ Tấn dựa vào cửa nhìn nàng, thật sự không hề nhúc nhích.

Hai người nhìn lẫn nhau, Phó Dung hừ một tiếng, quay vào bên trong giả bộ ngủ, qua một lát lại quay đầu nhìn.

Từ Tấn không nhịn được phì cười.

Phó Dung bữu bữu môi, mệt mỏi ập đến, không để ý hắn nữa.

Nhưng một nén nhang đốt xong thì Từ Tấn vẫn thành thành thật thật lại đốt thêm 1 nén, sau đó tiếp tục nhìn cô nương trên giường ngẩn người.

Có phải hay không chỉ cần hắn đối tốt với nàng, nàng sẽ yếu ớt khả ái như vậy?

Hắn thích cuộc sống như thế, không còn một người ngủ một mình, không còn vắng vẻ thê lương một chiếc giường, mà là có người có thể nói cười đùa giỡn, nửa đêm quay người đưa tay có thể ôm được thân thể nàng nhỏ xinh ấm áp, cảm nhận nàng ỷ lại mà hướng trong ngực hắn cọ khẽ.

~

Sáng ngày hôm sau, Phó Dung lại bị Từ Tấn gây sức ép tình lại.

Lần này nàng một chút cũng không khách sáo, nằm gối đầu hướng phía Từ Tấn đánh xuống.

Từ Tấn đang kiểm tra thương thế của nàng, đầu bị gối đập một cái liền cúi xuống. (Bạn TT thật là chu đáo a)

Biết rõ nàng buổi tối qua dung được, Từ Tấn vẫn nhịn không được nể nể.

Phó cố gắng khép chân lại.

Từ Tấn luyến tiếc, bất quá cố kỵ được kia, hắn chậm rãi bò lên, quay người lại liền đem Phó Dung ôm tới trên người mình, cười tranh công nói: "Ta thấy đã tốt hơn rất nhiều, đêm nay lại bồi thêm lần nữa, không sai biệt lắm ngày mai có thể khôi phục hoàn toàn."

Phó Dung da mặt không dày như hắn, dứt khoát không đáp lại những lời này, bồi hắn náo loạn một lát, kêu Mai Hương các nàng tiến vào hầu hạ.

Chiều hôm qua Từ Tấn đã phái người đi Chiêu Ninh cung chuyển lời, bởi vậy dùng điểm tâm xong hai vợ chồng không trì hoãn nữa, tiến cung từ sớm.

Lần này Thục phi không tự mình tới bên ngoài đón con dâu, chỉ có Thôi Oản đứng đợi.

Nhìn xa xa Từ Tấn cùng Phó Dung sóng vai đi tới, một người cao lớn khô ngô, một người như chim nhỏ nép vào, dường như vừa đi vừa nói chuyện, tới phụ cận Từ Tấn mới thu liễm ý cười khoe miệng, giống như mọi khi lãnh đạm liếc nhìn nàng, Thôi Oản nắm chặt tay, lộ ra vui mừng tươi cười: "Tứ ca, Tứ tẩu đã tới, bác đợi nửa ngày rồi, mau vào đi."

Chủ động đi tới bên Phó Dung, hỏi nàng ở vương phủ có quen hay không.

Phó Dung từ sớm đã phát hiện, Thôi Oản cùng Tần Vân Ngọc, một là nhà cữu biểu muội (em họ nhà cậu), một là nhà di biểu muội (em họ nhà dì), khó phân thân lạ, nhưng Từ Tấn đối với Tần Vân Ngọc rõ ràng như là huynh trưởng, đối với Thôi Oản lại chẳng khác gì người ngoài. Thực phi đối với hai tiểu bối đều tốt như nhau, Từ Tấn có lẽ không có lý do chán ghét Thôi Oản, Phó Dung liền đem thái độ Từ Tấn quy kết là do tuổi Thôi Oản đã lớn, hơn nữa Lục hoàng tử thích Thôi Oản, mọi người trong lòng hiểu rõ. Như vậy điệu bộ của Từ Tấn có lẽ là vì tránh hiềm nghi?

Đoán không ra tâm tư Từ Tấn đối với Thôi Oản, Phó Dung cũng không vắng vẻ Thôi Oản ngay trước mặt hẳn, một bộ dạng tẩu tử tốt, cùng nàng nói chuyện.

Ba người rất nhanh vào phòng.

Thực phi thân mật đem Phó Dung gọi đến bên người, cẩn thận quan sát một phen, xác định Phó Dung đã thật sự nghỉ ngơi tốt thì yên tâm, nhưng vẫn là lời lẽ sâu xa mà dặn dò Từ Tấn: "Nùng Nùng ít hơn ngươi 5 tuổi, có chuyện gì ngươi đều phải nhường nhịn nàng, vì nàng suy xét, đừng chỉ nghĩ tới chính mình."

Lời này có thâm ý khác, Phó Dung đỏ mặt cúi đầu.

"Nương nói phải." Từ Tấn nghe theo lời mẫu thân, nhìn về phía Phó Dung thì trong mắt không che giấu được vui vẻ.

Thôi Oản vẫn âm thầm lưu ý hẳn, nhìn thấy nam nhân toát ra thần sắc ôn nhu nàng chưa bao giờ thấy, trái tim trĩu xuống.

Ngăn ngủi hai đêm, Tứ ca liền thích Phó Dung ?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Từ Tấn, Phó Dung ở Chiêu Ninh cung ngồi gần nửa canh giờ thì rời đi.

Lúc đi ra gặp Thái Tử, Thái Tử phi vừa từ Phượng Nghi cung thỉnh an trở về.

"Lão Tứ ngày hôm nay sao lại tiến cung?" Thái Tử đi nhanh tới chỗ hai người, ánh mắt ở trên mặt Phó Dung chuyển một vòng, dừng lại một lát mới dời tới Từ Tấn bên kia, cười trêu ghẹo nói: "Lão Tứ vừa thành thân, sao không nhân mấy ngày nghỉ kết hôn này ở trong phủ bồi độ muội thêm một chút? Người có công sự trên người, sau này muốn thanh nhàn phụ hoàng cũng sẽ không chuẩn."

"Thái Tử nói rất đúng, chúng ta bây giờ liền hồi phủ." Từ Tấn biết tính nết Thái Tử, chấp tay muốn đi.

Thái Tử mau chóng ngăn người: "Lão Tứ người gấp cái gì, tới thì cũng tới rồi, đi với ta qua bên kia ngồi. Độ muội cùng Phó thị trong phủ ta là tỷ muội, ngày hôm trước các người đại hôn, Phó thị còn tiếc nuối không thể qua đưa gả, mấy ngày nay nhớ thương vô cùng, nàng thân thể lại nặng nề, lão Tứ người giúp ta một lần, chúng ta huynh đệ ôn chuyện, để độ muội bồi tỷ tỷ nàng giải buồn?"

Nói chuyện thì ánh mắt hướng Phó Dung bên kia ngắm vài lần.

Phó Dung bây giờ thật không trốn nổi, trốn tránh thì mọi người đều không dễ coi, liền làm bộ không phát giác ra, hướng Thái Tử phi sau lưng Thái Tử áy náy nói: "Theo lý là nên đi thăm tỷ tỷ, chỉ là trong phủ còn có

việc bận, hôm nay không đi qua được, còn mời Thái Tử phi sau khi hồi cung phái nha hoàn đi qua chỗ tỷ tỷ, thay ta xin lỗi."

Thái Tử phi tươi cười đoan trang: "Tốt, ta sẽ đích thân đi qua nói với nàng."

Nàng tự tiện đáp ứng, cũng chính là chặt đứt khả năng hôm nay Phó Dung đi Đông cung, Thái Tử khóe miệng mỉm lại.

Phó Dung không nhìn thấy, như trước cùng Thái Tử phi nói chuyện: "Thái Tử phi chiều cố tỷ tỷ như thế, tỷ tỷ nào còn cần ta bồi a."

Thái Tử phi nhìn trượng phu, cười nói: "Đệ muội lạnh lợi, ta không thể sánh bằng, ngày khác có rảnh vẫn là nên đến ngồi một chút."

Nàng không quen nhìn đức hạnh Thái Tử chiếm trong bát nhìn trong nôi, nhưng đó dù sao là người nàng cần dựa vào, Vương ma ma nói đúng, nàng hiện tại chính là muốn nhân lúc Phó thị có thai đỡ Thái Tử đến phòng nàng nhiều hơn, tương lai có con nối dõi, nàng mới có bản sự để lập thân, đối phó với Phó thị cũng càng an lòng.

Thái Tử nghe xong, sắc mặt rốt cuộc dễ nhìn một chút.

Phó Dung vừa muốn khách sáo đáp ứng, Từ Tấn đột nhiên mở miệng cáo biệt, mắt thấy hần quay người, Phó Dung lập tức đi theo.

Xoay qua chỗ khác, Thái Tử không còn kiêng dè, ánh mắt theo sát bóng dáng Phó Dung, nghĩ tới hôm qua nghe được tin tức, hai vợ chồng Túc vương không đi Chiêu Ninh cung, hôm nay lại từ sớm đã đến đây, không khỏi nghĩ tới nguyên nhân vì thân thể Phó Dung, cũng chỉ có một cách giải thích này. Hần cũng từng có lần đầu tiên, biết vừa khai trai thì dễ dàng tham hoan, nhưng hần cũng không đem người cung nữ kia làm cho thâm quá mức, lão Tứ thế nhưng hưng phấn tới mức đã quên suy xét việc ngày kế tiến cung vẫn an, này tư vị của Phó gia Tam cô nương hần là ...

Thái Tử đột nhiên bốc lửa, mắt thấy mũi nhân đi xa, hắt quay người hướng Thái Tử phi nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Thái Tử phi trong lòng tức giận, lại cũng chỉ có thể cố nén, không ngờ hồi cung rồi Thái Tử thế nhưng không có tìm cơ đi Phó thị bên kia, cũng không cho phép nàng đi qua thăm hỏi, mới vào trong viện liền ôm lấy nàng đi vào trong phòng. Lần đầu tiên được loại đãi ngộ này, Thái Tử phi vừa then vừa ngượng, sợ bị bọn nha hoàn chê cười, nhiều lần cự tuyệt. Thái Tử, vốn đã không thích nữ nhân ở trong phòng quá thuận theo, hiện giờ Thái Tử phi như vậy ngược lại càng hợp khẩu vị hắt, vừa bị Phó Dung làm cho bốc lửa, lẩn qua lẩn lại chính là hết nửa ngày.

Từ Tấn trên người cũng có hỏa khí.

"Người tính toán ngày nào đi Đông cung thăm tỷ tỷ người?" Trở lại vương phủ, hắt giống như tùy ý hỏi.

Hắt trên đường đi đều không nói chuyện với nàng, Phó Dung sao có thể không biết hắt tức giận, về phần nguyên nhân tức giận, trải qua việc An vương ở chùa Vĩnh Thái cùng với việc Ngô Bạch Khởi ở Khánh quốc công phủ kia, Phó Dung đã sớm lĩnh giáo Từ Tấn lòng dạ hẹp hòi, lúc này càng đoán chắc, cười ngồi vào bên cạnh hắt nói: "Ta thuận miệng nói một chút, vương gia còn tưởng thật?"

Từ Tấn nhìn nàng cười, nghĩ tới nàng đời trước cũng không coi trọng Thái Tử, khí thuận một chút, nghiêm mặt dặn dò: "Thái Tử người nọ, háo sắc thành tính, sau này nếu ngoài ý muốn gặp gỡ hắt, người cẩn thận chút."

Phó Dung thuận theo gật đầu: "Ta biết."

Từ Tấn trong lòng khê động, "Làm sao người biết?"

Phó Dung thuận miệng nói: "Đại tỷ tỷ là bị Thái Tử sử thủ đoạn bỉ ổi đoạt về, việc này người khác không biết, ta có thể không biết sao? Lại nói

tiếp..." Cỗ ý kéo dài giọng, nhìn ánh mắt Từ Tấn dần dần nghi hoặc, cười ròi xa hăn vài bước mới nhỏ giọng hừ nói: "Lại nói tiếp hôm nay ánh mắt Thái Tử nhìn ta, cùng ánh mắt lúc trước vương gia nhìn ta giống hệt nhau, rõ ràng là không có ý tốt lành, ta đương nhiên sẽ trốn tránh hăn."

Nàng lại châm chọc hăn, Từ Tấn tâm tình cực tốt, ôm lấy người đi vào trong phòng bôi thuốc.

Trong phòng rất nhanh truyền đến động tĩnh khác thường.

Mai Hương Lan Hương hai nha hoàn đối với đêm tân hôn trong lòng còn sợ hãi, nghe được bên trong làm ầm ĩ nhin không được nhích gần đến màn cửa lắng nghe, chỉ nghe cô nương cười duyên từng trận, hình như là bị người cào ngứa, thanh âm cười cười kia liền thành thở gấp lên, mơ hồ lại là cầu xin lại là cảnh cáo...

Hai người nghe được, mặt đỏ tim đập, xác định cô nương không phải chịu khổ liền mau chóng lui ra.

Ngày thứ hai Phó Dung lại mặt.

Lễ vật đều sớm chuẩn bị tốt rồi, lên xe ngựa xong Phó Dung đem đệm dựa đặt ở giữa nàng cùng Từ Tấn, trợn mắt nói: "Ngày hôm nay nếu người xằng bậy, để ta ở trước mặt người nhà mẹ đẻ mất mặt, ta, ta buổi chiều liền không trở về với người!"

Từ Tấn dựa vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần: "Ai muốn nháo người? Tối hôm qua trị thủy quá mệt, người đừng ồn, ta ngủ một lúc."

Hăn còn có mặt mũi nhắc tối hôm qua, Phó Dung phi hăn một ngụm, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Từ Tấn lặng lẽ mở mắt ra, nhìn nàng như vậy, không nhin được cười.

Không vào thì không vào, nhưng nàng ở bên cạnh, mười ngón tay thon dài, hai chân thon dài, hẳn có là biện pháp làm cho nàng hầu hạ.

Ý nghĩ xuất hiện, ánh mắt lại ở ngực nàng quét qua, chẳng biết lúc nào mới có thể trưởng thành bộ dáng 3 năm sau.

Một đường yên ắng, xe ngựa dừng trước cửa chính Cảnh Dương Hầu phủ.

Không giống lần trước Thái Tử bồi Phó Ninh hồi phủ, lần này Hầu phủ ba phòng già trẻ đều ra nhìn chú rể mới, tụ ở sảnh đường náo nhiệt.

Từ Tấn, Phó Dung trước hành lễ với các trưởng bối, đầu tiên đương nhiên phải bái lão thái thái.

Lão thái thái nhìn Túc vương bên người Phó Dung mặt như quan ngọc, lại nhìn bên kia Lương Thông bồi Phó Uyển tới đây, trong lòng thầm hận lão thiên gia không có mắt, liên tiếp hai ba lần đưa con rể tốt cho một thứ nữ như Kiều thị, một người so một người càng tốt hơn. Lương gia là thế gia võ học, Lương Thông tiền đồ cực tốt, Túc vương liền càng không cần nói thêm nữa.

Có lòng muốn gọi cháu gái ruột áp đi hào quang ba nữ nhi Nhị phòng, Phó Ninh cùng Phó Uyển tương xứng, một người lại ở trong cung. Phó Bảo Phó Mật thì sao, là mỹ nhân thật, đáng tiếc tuổi tác quá nhỏ, cũng chỉ có thể so với Phó Tuyên. Cháu ngoại nữ Thẩm Tình dung mạo kém Phó Dung, nhưng bằng việc mượn khí độ Hầu phủ giáo dưỡng ra, ngược lại có thể cùng Phó Dung tranh cao thấp, nhưng cố tình hôm nay bụng không thoải mái, nằm ở trên giường không xuống được, biến thành đầy phòng nữ quyến nổi bật đều bị Nhị phòng cướp đi.

Nhị phòng càng ngày thuận gió xuôi nước, lão thái thái nuốt không trôi khẩu khí này, nghĩ ngợi một lúc, vỗ tay Phó Dung dặn dò: "Dung nha đầu có phúc khí, được nhân duyên tốt với vương gia như vậy, về sau phải hầu

hạ vương gia thực tốt thực tốt, không thể lại giống ở nhà ham chơi, đi lung tung chung quanh. Còn có a, người bên trên có hai chị dâu Thái Tử phi, Khang vương phi, phía dưới còn có tiểu bối Nhị công chúa, ngộ nhỡ nháo ra không vui, người phải rộng lượng, cẩn thận nghĩ lại sai lầm của mình, đừng bởi một chút chuyện nhỏ liền nghĩ tới trả đũa, trong nhà tỷ muội không so đo với người, những người kia đều là quý nhân, không cần thận sẽ chọc phiền toái cho vương gia ."

Kiều thị hoàn toàn biến sắc mặt, Phó Uyển cũng kìm lòng không được dờ dờ bụng, Phó Tuyên khuôn mặt nhỏ nhắn càng căng lên.

Nam đình bên kia, Phó Phẩm Xuyên nhú nhú mày, Phó Phẩm Ngôn dừng dừng tự nhiên, Phó Thần ngó nhìn phụ thân, không lên tiếng, chỉ nghe muội muội nói như thế nào.

Phó Dung đều đã quen, làm nũng trả lời: "Tổ mẫu đối với ta vẫn là tốt như vậy, ngài yên tâm, ta đều ghi lại, nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ vương gia, sẽ không làm cho ngài thất vọng." Nói xong ngượng ngùng nhìn Từ Tấn liếc mắt một cái.

Từ Tấn cười khẽ, ánh mắt ôn nhu.

Không cần bất kỳ ngôn ngữ nào, liền khiến trong phòng mọi người đều hiểu, vương gia người ta đối Phó Dung rất hài lòng.

Lão thái thái nắm tay Phó Dung không khỏi tăng thêm khí lực.

Phó Dung bình tĩnh mà tránh ra, tiếp tục đi bái cha mẹ.

"Nhạc phụ, nhạc mẫu." Từ Tấn cung kính gọi người.

Lúc trước mới bái kiến lão thái thái thì một câu đều không nói cùng lão thái thái, thần sắc đăm đăm đứng ở bên người Phó Dung, thể hiện rõ ràng là bộ dạng vương gia.

Lúc này lại giống như con rể, loại khác biệt này, đủ để trấn an tâm tư của Phó Phẩm Ngôn Kiều thị.

Nhưng Kiều thị vẫn quở trách nữ nhi nhà mình một câu: "Vương gia, Nùng Nùng quả thật bị chúng ta chiều quen, có chút yếu ớt, sau này nàng làm chuyện sai trái, vương gia liền nói ra, báo tin cho chúng ta, ta sẽ đi qua hảo hảo dạy nàng."

"Nường..." Phó Dung kiêu kiêu gọi một tiếng.

Kiều thị trừng nàng.

Từ Tấn cười, nhìn Phó Dung nói: "Nhạc phụ nhạc mẫu khiêm tốn, Nùng Nùng rất tốt, phụ hoàng, mẫu phi đều rất thích nàng."

Phó Dung đặc ý hướng mẫu thân chớp chớp mắt.

Bái xong Phó Phẩm Xuyên Lâm thị, cùng Phó Định, Lương Thông hai đôi vợ chồng tân hôn đối mặt, các tiểu bối đến bái tử phụ .

Phó Bảo đi đầu, nàng cùng Phó Dung thân cận, kêu Tam tử phụ thì cố ý trêu ghẹo nhìn Phó Dung, tự nhiên hào phóng mà nhận phong bao hồng của Từ Tấn.

Phó Mật liền rất câu nệ, một tiếng "Tam tử phụ" gọi được nhẹ nhàng, tiếp phong bao hồng thì mặt đỏ rần, thấy Tam phu nhân âm thầm nhú mày.

Hai người biểu hiện khác xa, Từ Tấn lại là đối đãi ngang nhau, đều chỉ gật gật đầu, đưa phong bao hồng xong thì không còn việc gì.

Phó Tuyên dắt Quan ca nhi cùng nhau đi tới, Từ Tấn khước miệng khẽ nhếch lên, khom lưng đem Quan ca nhi bế lên, không coi ai ra gì hỏi hân: "Quan ca nhi còn nhận được ta không?"

Quan ca nhi mang mũ quả dưa màu xanh nạm ngọc trên vòm mũ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn bóng loáng, ngó nhìn Từ Tấn mang ngọc Nam Châu cực lớn, tiểu nam oa nhu thuận gọi: "Tam tỷ phu!"

Từ Tấn vẫn luôn thích Quan ca nhi, chuẩn bị cho hẳn hai phần phong bao hồng.

Quan ca nhi mỗi tay nắm chặt một cái, hắc hắc cười nhẹ, môi nhỏ toét ra, lộ ra hai hàng răng trắng nhỏ xinh tề.

Phó Dung nhin không được nhận lấy đệ đệ, oán trách Từ Tấn: "Tuyên Tuyên người còn chưa đưa đâu?"

Ngữ khí thân mật tự nhiên, cùng vợ chồng tầm thường không khác biệt.

Từ Tấn trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người xấu hổ cười, vội vàng đem phần của Phó Tuyên đưa tới, "Lục muội muội chớ trách."

"Tạ tam tỷ phu." Phó Tuyên ngoài ý muốn liếc hẳn một cái, nhận lấy phong bao hồng.

Chào xong, hai vợ chồng cùng đám người Phó Phẩm Xuyên Phó Định cáo từ, theo Nhị phòng mọi người đi vào Đông viện.

Các nam nhân đi ở phía trước, Kiều thị dẫn ba nữ nhi theo ở phía sau, bởi vì Phó Uyển có thai, đi rất chậm.

Phó Dung ôm cánh tay Phó Uyển, sờ sờ bụng nàng sáng giọng: "Nói với người bao nhiêu lần, ở trong phòng chờ thôi, lại không phải là người ngoài, cần gì phải ra tiếp? Lại không có phong bao hồng cho người."

Phía trước Lương Thông không nhin được, lớn tiếng tru ghẹo nói: "Đúng vậy, tỷ tỷ người chính là muốn phong bao hồng đâu, không nghĩ các người không chuẩn bị cho nàng."

Phó Uyển mặt đỏ như xuất huyết, hung hăng trừng hăn.

Lương Thông giả trang sợ hãi nhanh chóng quay đi.

Phó Dung cười trộm, lại sờ sờ bụng Phó Uyển, không biết lần này là cháu ngoại hay là cháu ngoại nữ.

Từ Tấn quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy một màn này, trong lòng ấm áp.

Nàng như vậy chờ mong đứa nhỏ của tỷ tỷ, qua một thời gian chính mình mang thai, sẽ càng thêm vui mừng đi?

Buổi trưa dùng cơm xong, Từ Tấn có chút say, cùng Phó Dung trở về khuê phòng trước khi nàng xuất giá, nằm dài trên giường ôm Phó Dung cọ xát lung tung: "Nùng Nùng, trung thu có phải hay không quá trễ? Ta nhìn người đã tốt lắm, chúng ta buổi tối thử xem? Ta nhất định sẽ nhẹ một chút."

Trắc phi Thái Tử có thai, chính phi Khang vương có thai, thê tử Lương Thông, Phó Định đều có thai, hăn bức thiết muốn Nùng Nùng cũng hoài một đứa cho hăn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Bởi vì nhiều băn khoăn như vậy, Phó Dung tạm thời không định sinh con, nhưng chỉ cần cùng Từ Tấn chung giường, nàng khó mà tránh khỏi sẽ mang thai.

Chung giường là không tránh được..., mang thai.

Phó Dung cũng không biết nên tránh thai thế nào.

Phó Dung không dám uống thuốc, là được thì có 3 phần độc, Phó Dung vốn lo lắng nàng có vấn đề về mang thai, ngộ nhờ bởi vì uống thuốc thành ra ăn phải tuyết lại thêm sương, cả đời đều không thể có thai, nàng sẽ hối hận chết. Sợ mẫu thân nghe được mắng nàng, Phó Dung cũng không dám hỏi, may mắn đời trước mẫu thân mời lang trung chẩn bệnh cho nàng. Lúc lang trung hỏi thăm chi tiết sinh hoạt hàng ngày của nàng, Phó Dung cơ duyên trùng hợp đã biết vài phương pháp nhỏ có khả năng gây khó cho việc mang thai, sự việc xong xuôi lập tức rửa sạch chính là một trong số đó.

Cho nên hiện tại Phó Dung chỉ có thể tránh thai dựa vào ba cách, một là thân thể nàng trời sinh khó có thai, hai là nàng chủ động đề phòng, ba là đương nhiên sẽ hạn chế hết mức số lần chung giường.

Vì thế buổi tối Từ Tấn năn nỉ thì Phó Dung liền lấy lời hấn đã hứa lúc chịu phạt làm lý do, không chịu làm đến bước cuối cùng.

Ban đầu hai đêm Từ Tấn bận tâm thương thế Phó Dung còn nguyên ý kiên nhẫn, đợi Phó Dung triệt để dưỡng tốt, hấn liền nóng nảy, sử ra tất cả thủ đoạn dỗ Phó Dung cho hấn, Phó Dung không cho, hấn nín một bụng tức

giận lại không có cách nào phát ra, ai bảo hăn khi dễ người trước, sau đó lại chính miệng mình cam đoan?

"Ngày mai chính là Trung Thu." Đêm nay Từ Tấn nằm xuống, không gây sức ép, ôm Phó Dung nói chuyện, "Đêm nay ta nghỉ ngơi dưỡng sức, tối mai xem người còn trốn thế nào."

Phó Dung vừa ngượng và bức mà đấm đấm lồng ngực hăn, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Từ Tấn hôn nhẹ nàng, giữa mùa thu đêm lạnh, hăn đem người hướng trong ngực ôm càng chặt hơn.

Một đêm bình an vô sự.

Buổi sáng Phó Dung tỉnh lại, ngoài ý muốn phát hiện Từ Tấn đã không ở bên cạnh.

Lúc rửa mặt, nàng hỏi Mai Hương.

Mai Hương cười nói: "Sáng nay vương gia vừa tỉnh dậy, nói là đi ra sân luyện võ, bữa sáng sẽ quay lại."

Phó Dung nghe được, trong lòng nhin không được lắm bầm, thành thân vài ngày, mấy ngày hôm trước cũng không thấy hăn luyện võ, cố tình hôm nay chịu khó đi, chẳng lẽ là vì chuẩn bị cho buổi tối?

Mới ăn mặc xong, Từ Tấn liền tới, một thân áo choàng cổ tròn màu trúc xanh, mắt phượng như thanh tuyền sáng ngời, tinh thần sáng khoái.

Phó Dung ánh mắt lại rơi vào nha hoàn mặc quần trắng sau lưng hăn.

Cô nương nhìn khoảng 16-17 tuổi, vóc người cao gầy, khuôn mặt trầm tĩnh, so ra ổn trọng hơn Mai Hương nhiều, thêm phần anh khí mất đi phần ôn nhu, giơ tay nhắc chân đơn giản mau lẹ, vào nhà rồi rèm mi buông

xuống, thay vì nói là an phận quy củ, không bằng nói là kỷ luật nghiêm minh, giống như Hứa gia vẫn theo bên cạnh Từ Tấn.

Phó Dung hướng Từ Tấn, ánh mắt nghi hoặc, chờ hần giải thích.

Từ Tấn ở bên cạnh nàng ngồi vào chỗ, nhấp một ngụm trà mới nói: "Đây là sư muội Hứa Linh của Hứa gia, công phu siêu quần, từ hôm nay sẽ ở bên cạnh người hầu hạ, về sau người tiến cung hoặc một mình ra cửa, có nàng theo cùng, ta sẽ yên tâm hơn." Giống hôm nay trong cung tổ chức gia yến Trung Thu, hần ở phía trước bồi giá, Phó Dung ở trong hậu cung có yến hội khác, cho dù có mẫu thân chăm sóc, Từ Tấn cũng không yên tâm.

"Nô tài Hứa Linh, bái kiến vương phi." Hứa Linh hướng Phó Dung quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái.

Biết công phu ?

Phó Dung cực kỳ cao hứng, nàng cũng không có quên đời trước nàng bị người hạ độc thủ hại chết, hiện tại có Hứa Linh ở bên cạnh, yên tâm hơn nhiều.

"Đứng lên đi, vừa vặn ta bên này còn thiếu một đại nha hoàn, về sau liền để người làm." Phó Dung vui mừng đáp ứng, nhìn Từ Tấn một cái, lại nói: "Đã là người từng hầu hạ bên cạnh vương gia, ta không cần đổi tên cho người, tên Hứa Linh rất dễ nghe."

"Hứa Linh đa tạ vương phi!" Có lẽ là nhóm sư huynh đệ bọn họ có thể giữ lại tên họ, Hứa Linh thật lòng cảm kích, lại hướng Phó Dung gật đầu. Phó Dung liền tỏ ý bảo theo Mai Hương đi ra ngoài sắp xếp chỗ ở.

"Vương gia thật tốt, bên cạnh ta chính là thiếu người có bản lĩnh lớn như Hứa Linh." Trong lòng cao hứng, Phó Dung nịnh nọt cho Từ Tấn thêm chén trà.

Từ Tấn như thế nào thỏa mãn với một cốc trà? Nhìn nàng vỗ vỗ đùi.

Phó Dung ngó nhìn bên ngoài, căn môi đi tới trước mặt Từ Tấn, lại không chịu chủ động ngồi lên.

Nàng cố ý treo khẩu vị người ta, Từ Tấn đành phải đem nàng ôm tới trên đùi, ngậm lấy môi hôn một lúc mới vẫn chưa thỏa mãn mà buông ra, nhìn nàng ánh mắt thủy nhuận nói: "Đã muốn cảm ơn ta, buổi tối không được khước từ nữa."

Phó Dung đỏ mặt chuyển mắt đi.

Từ Tấn nhớ tới một chuyện khác, giả bộ nghi hoặc hỏi nàng: "Người nói người bên này có ba đại nha hoàn, sao ta chỉ thấy được hai người?"

Phó Dung tâm tư chuyển chuyển, ăn ngay nói thật nói: "Còn có Cầm Hương, chuyên môn làm Hoa Điền cho ta, sau này ta cảm thấy có vẻ là nhân tài không được trọng dụng, cho nàng theo Cố nương tử học đánh trang sức, hàng tháng đưa cho ta một đám Hoa Điền là được."

"Cố nương tử..." Từ Tấn vuốt ve khuôn mặt Phó Dung ửng đỏ, chần chờ nói: "Là thợ trang sức Như Ý trai kia?"

Phó Dung kinh ngạc nói: "Vương gia thậm chí ngay cả cái này cũng biết?"

Từ Tấn ý vị không rõ mà cười: "Lúc trước người nhắc Tín Đô vương hướng ta xin được, quý trọng như vậy, người cảm thấy ta sẽ không hỏi thăm được là dùng cho ai?"

Phó Dung liền đoán được Từ Tấn hơn nửa đã biết sự tình, ánh mắt chua xót, ôm lấy tay hỏi: "Kia vương gia có biết rốt cuộc là ai hạ được Liễu di? Lúc trước ta bị Tề Sách hãm hại, là Liễu di cứu ta, nàng chết không minh bạch, ta đoán được hung thủ đại khái là ai, lại không có chứng cứ."

"Nùng Nùng cảm thấy là ai?" Từ Tấn hôn mu bàn tay nàng, giọng nói nhẹ nhàng như trò chuyện việc nhà.

Phó Dung nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Từ Tấn, bỗng nhiên cảm thấy lúc này Từ Tấn để nàng đoán không ra, hắn như vậy khí định thần nhàn, như là thờ ơ, lại dường như cái gì cũng biết rõ, hết thấy đều nắm giữ.

Nàng đột nhiên không biết nên nói tiếp hay không. Nói ra, khẳng định sẽ dẫn tới một việc, tuy rằng tứ hôn ý chỉ hạ xuống thì Phó Dung liền nghĩ tới biện pháp khiến cho Như Ý trai Đông Sơn tái khởi ít nhất không bị người tận lực chèn ép, lúc này lại do dự. Nàng cùng Từ Tấn chỉ là tân hôn, trước mắt mang thêm phiền toái cho Từ Tấn, hắn có thể không vui hay không? Tuy rằng chuyện là hắn chọn nhắc đến trước...

"Thôi, ta chỉ là tùy tiện đoán thử, muốn dùng cơm rồi, chúng ta không nói cái này." Phó Dung muốn lấy lệ cho qua.

Từ Tấn trong lúc nàng chuẩn bị đứng dậy thì ở bên tai nàng nói ba chữ.

Quận vương phi.

Phó Dung thân thể cứng đờ, quả nhiên là bà ta.

Nàng cúi đầu, trong lòng phức tạp.

Nói thật, Từ Diệu Thành cùng với Liễu Như Ý chung một chỗ, quận vương phi thân làm thê tử của Từ Diệu Thành, bà ta tức giận muốn đối phó Liễu Như Ý, Phó Dung đều có thể lý giải, nhưng lý giải được không có nghĩa nàng sẽ không hận. Liễu Như Ý chết rồi, Phó Dung từ Cố nương tử biết được thực tế là Liễu Như Ý bị Từ Diệu Thành bức hiếp, hai người ký khế ước. Mắt thấy sắp có thể khôi phục tự do, quận vương phi lại dùng một bát độc dược, triệt để chặt đứt giấc mộng của Liễu Như Ý.

Nếu quận vương phi hận, bà ấy nên hận trượng phu của mình, nàng dựa vào cái gì đi hại một nữ nhân đáng thương khác, hại đi kết nghĩa ân nhân cứu mạng của Phó Dung nàng?

Nghĩ tới lời nói của Liễu Như Ý trước khi chết, Phó Dung tựa vào lồng ngực Từ Tấn yên lặng rơi lệ.

Đó chỉ là một nữ nhân vô tội muốn dựa vào chính mình làm ăn lớn a.

"Nùng Nùng tính toán báo thù như thế nào? Hoặc là, người muốn báo thù sao?" Từ Tấn lau đi lệ cho Phó Dung, như mê hoặc hỏi.

Hắn muốn biết, nàng có thể hay không bởi vì bận tâm Từ Yến, lựa chọn cùng quận vương phi xóa bỏ thù hận.

Hắn muốn biết, Từ Yến ở trong lòng nàng có phải hay không quan trọng tới mức làm cho nàng quên đi cái chết của người thân.

Phó Dung chậm rãi ngẩng đầu, mắt đắm lệ mông lung nhìn Từ Tấn.

Nàng muốn báo thù cho Liễu Như Ý, nhưng nàng không biết nên làm như thế nào, nàng sẽ nỗ lực giúp Liễu Như Ý thực hiện nguyện vọng, nhưng báo thù, Phó Dung không biết nên xuống tay như thế nào. Nàng hi vọng quận vương phi lọt vào bẫy, dạng bẫy gì, nàng không biết. Phó Dung chưa từng chủ động hại người, Tề Trúc bị hủy dung, bởi vì phương thức quá mức thảm thiết, nàng liên tục mấy đêm ngủ không ngon giấc, nếu như quận vương phi lại bởi vì nàng...

Một mạng đổi một mạng, quận vương phi giết Liễu Như Ý, dường như chỉ có người chết rồi mới tính là báo thù.

Nhưng quận vương phi chết rồi, Từ Yến nên làm thế nào?

Trong đầu hiện lên thân ảnh Từ Yến gãy gò như thanh củi, Phó Dung thật sự nói không nên lời cái chữ chết kia.

"Nùng Nùng đừng khóc, người nghĩ như thế nào, cứ việc nói cho ta biết, ta đều sẽ thay người làm được." Từ Tấn tiếp tục dụ dỗ nói.

Phó Dung ở trong ngực hẫng lắc đầu: "Ta không biết, ta muốn cho nàng bị báo ứng, nhưng ta không muốn nàng bởi vì ta mà chết..."

Từ Tấn thở nhẹ một hơi.

Nàng một cô nương yếu ớt chưa từng thấy huyết tinh, không bởi vì Từ Yến mà quên thù thì đã đủ rồi.

"Không cần phải chết, có đôi khi vẫn còn sống, nhưng sống không bằng chết." Từ Tấn nâng cằm Phó Dung lên, hôn nhẹ miệng nàng nói: "Kỳ thật quận vương phi ở quận vương phủ, cũng chẳng thể làm gì được, hẫng là mời Vĩnh Ninh công chúa giúp nàng hạ độc. Nùng Nùng người nhớ kỹ, các loại người như họ, chết không tính là gì, mặt mũi mới là quan trọng nhất, người đánh vào mặt họ chính là trả thù lớn nhất."

Phó Dung nhìn hẫng, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, "Vương gia ý tứ là..."

Từ Tấn xoa bóp cái mũi nàng: "Ta biết người định mở lại Như Ý trai, trước đó không dám, hiện tại lại sợ ta mất hứng, đúng hay không?"

Phó Dung lúng túng nhìn ngực hẫng miệng nói: "Ta muốn mượn thế lực vương gia, lại sợ làm cho vương gia chọc thêm kẻ thù..."

"Người cảm thấy ta sẽ sợ các nàng ấy?"

Từ Tấn đầu ngón tay hơi chút dùng chút khí lực, đối lấy một tiếng kêu bất mãn của Phó Dung, dùng cả hai tay đẩy hẫng. Từ Tấn thích xem nàng

như vậy, cùng mèo hoang giống nhau, cố ý bóp thêm mấy cái mới bỗng nhiên đem người đặt ở trên đùi, túm eo nàng dùng sức đẩy lên trên, "Nùng Nùng người nhớ kỹ, ta là trượng phu của người, về sau người có phiền não, chỉ cần nói thật với ta, vô luận việc lớn nhỏ, vô luận đối phương là ai, ta đều sẽ thay người làm chủ. Việc người phải làm chính là toàn tâm toàn ý đối với ta, tương lai lại thay ta sinh con dưỡng cái, hiểu không?"

Phó Dung trân trân nhìn hẳn.

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, đợi nàng trả lời.

Hai vợ chồng yên lặng đối diện, Phó Dung đang muốn mở miệng trong phòng Đoàn Đoàn đột nhiên liên tục kêu ba tiếng "Ăn cơm".

Bầu không khí khác thường không thể nói rõ vừa rồi kia nhất thời tiêu tán không còn một mảnh, Phó Dung bật cười, thấy Từ Tấn cũng bất đắc dĩ cười, nàng cả gan ôm lấy cổ hắn, không quá chắc chắn hỏi: "Vậy ta mở lại Như Ý trai, thật sự sẽ không làm vương gia thêm phiền toái?"

Khánh quốc công phủ đứng ở phía Đoan phi Thành vương bên kia, nàng ngang nhiên khiêu khích đối phương...

Từ Tấn hiển nhiên hiểu được kiêng kị trong lòng nàng, xoa bóp eo nhỏ của nàng nói: "Chẳng lẽ người không mở cửa hàng, bọn họ sẽ nhìn ta thuận mắt hơn? Ngốc, cứ việc mở đi, nếu ngại phiền toái, ta phái người giúp người sắp xếp."

Phó Dung vội vàng lắc đầu: "Không cần, chính ta có người." Nàng chỉ là muốn mượn thế lực Túc vương phủ, để Vĩnh Ninh công chúa bên kia đừng âm thầm động tay chân, không muốn cái gì cũng đều giao cho Từ Tấn.

Nàng có chủ kiến, Từ Tấn không khuyên nữa, khàn giọng nói sang chuyện khác, "Ta vừa giúp người như thế, buổi tối người..."

Phó Dung nhanh chóng che miệng hẳn, không cho phép hẳn nói tiếp.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Mười lăm tháng tám, ánh trăng soi tỏ trên cao.

Đây là lần đầu tiên Phó Dung tham gia cung yến.

Có lẽ là bởi vì sống thêm một đời, đời này cũng vào cung mấy lần, hiện giờ ngồi cạnh mẹ chồng Thực phi phía bên trái trên bàn tiệc, nghe Hoàng Hậu cùng chúng phi tần trêu ghẹo, ngẫu nhiên đáp lại vài câu, Phó Dung cảm giác được cung yến này cùng gia yến bình thường cũng không khác biệt nhiều.

"Nùng Nùng dùng bữa a, một lát còn đi ngắm đèn, đêm nay còn dài, đừng để bị đói." Thực phi quay sang chiếu cố con dâu.

Phó Dung cười nói: "Đã dùng hết rất nhiều rồi, còn ăn nữa thì mọi người sẽ cười nhạo con a."

Thực phi nhìn mấy món ăn trước mặt nàng, thấy Phó Dung quả thật đều dùng một chút, yên tâm bỏ qua.

Phó Dung vừa muốn thu tầm mắt lại, chợt thấy một cung nữ vội vàng hướng Hoàng Hậu bên kia đi đến. Chú ý tới cung nữ kia cũng không phải chỉ có một mình nàng, mọi người đều nghi hoặc mà nhìn theo thân ảnh nàng, khi cung nữ kia khom lưng hướng Hoàng Hậu đáp lời thì trong đại điện đã yên lặng hẳn.

Cung nữ còn chưa nói hết, Hoàng Hậu liền mặt lộ vẻ vui mừng, lát sau hướng mọi người giải thích: "Khang vương phi sắp sinh."

Mọi người nhất tề chúc mừng.

Đoan phi âm thanh cao nhất: "Nương nương thật khiến người hâm mộ, ngày hôm nay Khang vương phi sinh, tháng 10, Thái Tử bên kia cũng muốn sinh con, qua năm nương nương được chuẩn bị hai phần phong bao đỏ lớn đâu."

Hoàng Hậu tâm tình không tệ, cười trả lời: "Cái chuyện bỏ tiền ra bên ngoài này người cũng hâm mộ, đừng gấp, sang năm sẽ đến lượt người."

Cuối tháng 10, Thành vương cùng Lý Hoa Dung chính thức đại hôn.

Nghĩ tới bản thân cũng sắp có con dâu, là người nhà mẹ đẻ, Đoan phi cũng không hâm mộ Hoàng Hậu nhiều như vậy, ánh mắt quét một vòng ở trên mặt mọi người, đối với Thái Tử phi, Phó Dung nói: "Hai người các người cũng gắng sức thêm chút, tranh thủ sang năm ăn tết thì lại thêm mấy tiểu tử trong cung."

Thái Tử phi miễn cưỡng cười cười.

Hoàng Hậu liếc mắt quét Đoan phi một cái, âm thầm đem lửa giận đè ép xuống.

Đối với Thái Tử phi, nàng rất đau lòng, năm đó hoàng trưởng tôn hoạt bát đáng yêu, nàng cũng thích từ trong tư tưởng, đáng tiếc bị một cơn phong hàn đoạt mệnh. Hai năm nay Đoan phi nhiều lần lấy đứa nhỏ nói chuyện, đừng nói Thái Tử phi làm thân nương, chính nàng nghe thấy đều quặn tim. Lúc trắc phi Phó thị có thai, nàng không có hỏi nhiều, xem như là biến tướng trấn an Thái Tử phi.

Đoan phi quay đầu nói chuyện với Nhu phi, phảng phất không cảm thấy chính mình nói sai cái gì.

Phó Dung vừa thành thân chưa được vài ngày, không có áp lực sinh con, bất quá nhìn Thái Tử phi đối diện bị Đoan phi nói dăm câu ba điều biến thành thần sắc ảm đạm, Phó Dung ngó nhìn Thục phi, không khỏi sinh ra một chút sợ hãi. Ngộ nhỡ, nàng vẫn không có đứa nhỏ, mẹ chồng có thể hay không trách nàng? Đời trước Từ Tấn không chịu cưới vợ, sau này cùng với nàng một chỗ thời gian lại ngắn, Thục phi chỉ có thể nhẫn nhịn, hiện giờ nàng gả cho Từ Tấn, một năm không có thai còn tốt, ba năm rưỡi không có động tĩnh...

Có đứa nhỏ, sợ tương lai chính mình bảo vệ không được, không có đứa nhỏ, lại sợ đắc tội mẹ chồng.

Vốn dĩ không có gì khẩu vị, hiện tại ăn càng khó nuốt xuống.

Sắp tan tiệc thì lại có cung nữ chạy vào, thần sắc kích động.

Khang vương phi khó sinh .

Trong đại điện bầu không khí nhất thời phải biến đổi.

Có người chân chính lo lắng, có trong lòng người mừng thầm, cũng có người không chút động lòng.

Phó Dung thì không lo lắng gì, nàng không biết đời trước Khang vương phi có khó sinh hay không, chỉ nhớ được nàng vào kinh thì Khang vương phi đang sống rất tốt, phía dưới một gái một trai. Đời này, Khang vương phi có lẽ sẽ thuận lợi sinh nữ nhi đi?

Con dâu khó sinh, Hoàng Hậu lo lắng hốt hoảng, phân phó mọi người đi ngắm đèn, nàng dẫn người trở về Phượng Nghi cung.

Phó Dung đỡ lấy Thục phi chậm rãi đi, cung nữ bọn nha hoàn theo ở sau lưng.

"Nùng Nùng đừng nghe người khác , khi nào sinh con phải để ý duyên phận, nường một chút cũng không sót ruột bông cháu, người cùng Cảnh Hành cũng không cần gấp gáp. Muốn ta nói a, người tuổi còn nhỏ, trẻ 2 năm hăng sinh càng tốt. Ta lúc trước chính là hầu hạ phụ hoàng người hơn hai năm mới có mang, thời điểm sinh Cảnh Hành cũng không gây sức ép ta nhiều."

Nhu hòa trong ánh đèn, âm thanh Thục phi đồng dạng ôn nhu.

Nhìn mẹ chồng mặt mày ôn nhu, Phó Dung trong lòng đột nhiên thực không biết tư vị gì.

Đồng dạng là không sinh, mẹ chồng vì nàng suy nghĩ, hi vọng nàng sinh trẻ, so với nàng tự mình lựa chọn không sinh, là không giống nhau.

Phó Dung không cảm thấy chính mình có gì sai, nàng không dám lấy đứa nhỏ ra cược, sợ tương lai xảy ra chuyện, nhưng nàng tự tiện tránh thai, lại thật sự cô phụ một phen mẹ chồng thành tâm đối đãi. Thậm chí là Từ Tấn, chẳng sợ hấn chỉ thích mặt mũi và thân thể của nàng, nhưng hấn chịu làm chỗ dựa của nàng, cho nàng tôn trọng mà thê tử nên có...

Cùng Từ Tấn ngồi xe hơi phủ, Phó Dung nặng trĩu tâm sự.

Từ Tấn nhận ra được, thu hồi tâm viên ý mã, nhìn thẳng vào mặt nàng, "Như thế nào mất hứng như vậy? Sợ ta?"

Phó Dung lắc lắc đầu, đem những ý niệm lung tung kia ném ra khỏi đầu, giữ vững tinh thần ứng phó hấn. Ban ngày hấn tốt với nàng như vậy, tối nay là hấn chờ mong từ lâu, nàng về tình về lý đều không nên quét đi hưng phấn của hấn.

Từ Tấn lại không thích nhất nàng chỉ có lệ, đem Phó Dung đặt tới ghế dài bên cạnh, nhúu mày hỏi nàng: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Thật không có việc gì, chính là, có chút mệt nhọc." Phó Dung sợ hãi liếc hăn một cái, khóe miệng chột dạ mấp máy.

Từ Tấn lập tức hiểu được, nàng đây là muốn tránh thoát đêm nay đâu.

Thân thể lại nóng lên, Từ Tấn một lần nữa đem người mò tới trong ngực, bàn tay to trực tiếp duỗi vào trong; trừng phạt mà cắn nàng lỗ tai: "Còn muốn làm bộ làm tịch lừa ta, Nùng Nùng ta cho người biết, đêm nay người nói cái gì ta đều sẽ không buông tha người."

Môi bị hăn ngậm lấy, Phó Dung giãy hai cái liền ôm lấy cổ hăn đáp lại, mặc kệ hăn hiểu lầm nàng để cho hăn hiểu lầm.

Trở lại vương phủ, Từ Tấn trực tiếp ôm Phó Dung đi vào phía trong viện.

Đường xa như vậy, hăn vững vàng ôm nàng, dường như nàng không nặng chút nào. Ánh trăng soi tỏ, trong viện treo đầy những đèn lồng, Phó Dung ngửa đầu nhìn đỉnh đầu nam nhân. Hăn thật tuần mỹ, giống tiên nhân dưới trăng, hăn cũng hưng phấn vì việc hai người kế tiếp sẽ làm.

Bị người đặt lên trên giường, Phó Dung chống giường ngồi dậy, nhìn Từ Tấn vội vàng thoát giày thêu của nàng, lại đứng dậy, tự mình kéo xiêm y.

Thấy hăn lộ ra lồng ngực rắn chắc, Phó Dung rớt cuộc nhắm mắt lại, quay vào bên trong nằm nghiêng.

Từ Tấn trầm thấp cười, leo lên giường buông màn lụa xuống, đưa tay kéo nàng quay lại: "Nùng Nùng, đêm nay ta nhất định sẽ không làm đau người."

Một bên hôn nàng, một bên cởi quần áo của nàng.

Phó Dung đột nhiên nhớ tới lời nói của Từ Tấn.

Hắn nói nàng có phiền não gì, đều có thể nói cho hắn biết, hắn sẽ vì nàng làm chủ.

Nàng nên tin sao?

Không nói cho Từ Tấn, chính mình vụng trộm tránh thai, Phó Dung sợ thời gian dài bị Từ Tấn phát giác, hoặc là hắn không phát giác nhưng ghét bỏ nàng không thể sinh, dần dần lạnh lòng nàng, về sau cũng sẽ không nghe nàng khuyên để tránh nguy hiểm. Nhưng mà nói cho Từ Tấn biết nàng tạm thời không muốn sinh con, thì phải tìm lý do thích hợp, trùng sinh quá ly kỳ, cha mẹ đều sợ nàng trúng tà, Từ Tấn càng không có khả năng tin nàng, Phó Dung cũng không tin Từ Tấn tới mức nói rõ ngọn ngành tình trạng cùng hắn.

Cái kia trừ bỏ nói rõ chi tiết, còn có lý do gì?

Tình cảnh trong yến tiệc, tin dữ đời trước đột nhiên nổi lên trong lòng, Phó Dung nhanh trí nghĩ ra, vội vã hô: "Vương gia!"

Từ Tấn đang đang hướng xuống cõi trung khố của nàng, nghe được âm thanh ngẩng đầu: "Làm sao vậy?"

Phó Dung hô xong mới phát giác phía trên đã không còn một mảnh, mặc cỡ nhật quần áo đã bị Từ Tấn ném ra một bên. Từ Tấn không cho phép, thuận thế đem quần trong tay cùng giật xuống ném ra ngoài màn lụa, chống trên người Phó Dung, ánh mắt từ dưới dờ lên, cuối cùng nhìn ánh mắt Phó Dung nói: "Ta nói, hiện tại người nói cái gì cũng không được."

Cúi đầu liền muốn hôn.

Phó Dung vội vàng chống đỡ bả vai hắn, lần này không cần giả vờ, vì trong lòng tràn đầy những thấp thỏm bất an trầm trọng lại không thể nói ra, nước mắt thật sự rơi xuống, hai mắt đầm lệ nhìn hắn: "Vương gia, ta sợ,

buổi tối Khang vương phủ tới báo tin, nói là Khang vương phi khó sinh, đến lúc chúng ta trở về, bên kia cũng không có tin tức tốt."

Từ Tấn nhíu mày: "Nàng khó sinh hay không cùng chúng ta có quan hệ gì?"

Phó Dung chính mình lau nước mắt, nghiêm túc hỏi hần: "Vương gia còn nhớ được đêm đó người đi vào trong phòng gặp ta khóc vì ác mộng không?"

Từ Tấn trầm mặc chốc lát, "Làm sao vậy?" Đến cùng không chịu được nàng khóc, cúi đầu hôn nước mắt nàng, người cũng nằm xuống bên cạnh nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, thuận tiện nói chuyện. Chỉ nhắc tới Khang vương phi, hần cho rằng nàng lại muốn tìm cơ cựa tuyệt, nhưng nhắc tới đêm đó ác mộng về tỷ tỷ nàng, Từ Tấn luôn cảm thấy nàng thật sự có chuyện muốn nói.

Hần nguyện ý nghe, Phó Dung liền dựa tới trong ngực hần, nhỏ giọng nói: "Đêm đó, ta kỳ thật mơ thấy tỷ tỷ, mơ nàng khó sinh, còn, còn... Ta không nói ra miệng, dù sao trong mộng ta khóc rất lâu, khi tỉnh lại cảm thấy cái mộng kia báo điềm xấu, liền không nói cùng vương gia. Hôm nay nghe được tin tức Khang vương phi khó sinh, lại nghĩ tới tỷ tỷ cũng mang bầu, nghĩ tới giấc mộng kia, ta liền sợ hãi."

Nàng nước mắt mãnh liệt, Từ Tấn đem người nâng lên một chút, tự tay giúp nàng lau nước mắt: "Sợ tỷ tỷ người cũng xảy ra chuyện?"

Phó Dung gật gật đầu, nhìn mắt hần: "Sợ tỷ tỷ, cũng sợ... Vương gia, ta sợ sinh con, chúng ta trước chưa sinh được không? Mẹ chồng cũng nói ta hiện tại tuổi còn nhỏ, trẻ 2 năm hẵng sinh càng ổn thỏa."

Nàng muốn biết thái độ Từ Tấn đối với chuyện này, cũng muốn thăm dò hần buổi chiều nói chuyện rốt cuộc có thật lòng hay không.

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào cô nương trong ngực, mắt đẹp ngấn lệ, hồi lâu đều không nói tiếng nào.

Phó Dung cũng không mở miệng, bình tĩnh chờ hần trả lời, giống hần ban ngày nói xong những lời đó thì cũng đợi nàng trả lời.

Nếu như hần nguyện ý giúp nàng giải quyết phiền não này, nàng cũng tình nguyện thử toàn tâm tín nhiệm hần.

Nàng ánh mắt ngấn lệ quá đẹp, quá rung động, Từ Tấn sợ bị nàng lừa, nhắm mắt lại trầm tư.

Đời trước Phó Uyển khó sinh mà chết, hần biết Phó Dung thật sự kiêng dè hai chữ khó sinh, nhưng hần không xác định nguyên nhân chính hiện tại Phó Dung không muốn sinh con, là sợ chính mình khó sinh, hay là đơn thuần không muốn sinh cho hần?

Hần vô thức vuốt ve sống lưng nàng, "Kia Nùng Nùng hi vọng khi nào sinh? Cũng không thể bởi vì sợ hãi liền không sinh."

Phó Dung hy vọng nhất là sau khi hần tránh thoát trận mưu hại kia mới sinh, nhưng thời gian quá lâu, nàng sợ nói ra lập tức bị phản đối, cẩn thận châm chước tìm từ nói: "Ta không biết, lại nói tiếp sinh hay không sinh cũng không phải chúng ta có thể khống chế, những thuốc kia đều có độc, ta không muốn uống..."

Từ Tấn mở mắt ra, nhíu mày hỏi: "Người nói, hi vọng ta tạm thời đừng chạm vào người?"

Tuy rằng còn đang chờ mong hần trả lời, nghe hần nói loại lời ngốc nghếch này, Phó Dung vẫn nhin không được nguýt hần một cái: "Ta mới không có cái kia ý tứ, ta chính là đột nhiên sợ, muốn cùng vương gia thương lượng một chút, chính vương gia nói ta có phiền não gì đều có thể nói với người ... Thôi thôi, nói cũng vô dụng, chúng ta ngủ đi."

Chủ động chôn vào trong ngực Từ Tấn.

Từ Tấn lại không có cái kia tâm tư, cẩn thận ngấm lại lời Phó Dung nói.

Suy cho cùng, nàng chính là bởi vì chuyện tỷ tỷ mà có khúc mắc, có phải hay không đời này Phó Uyển bình an vượt qua ải sinh con kia, nàng sẽ không sợ nữa? Huống chi nàng mười lăm tuổi, như mẫu thân nói, sinh trẻ chút khả năng càng thích hợp.

"Nùng Nùng, người đã sợ, chúng ta trước tránh một chút, đợi sang năm tỷ tỷ người sinh xong, người an tâm, chúng ta mới sinh."

Hắn đem người nâng lên, ôn nhu nhìn nàng.

Phó Dung khiếp sợ cực kỳ, "Vương gia nguyện ý vì ta trì hoãn?"

Trong mắt Từ Tấn ôn nhu phai nhạt hai phần, vuốt ve khuôn mặt nàng nói: "Chỉ trì hoãn tới đầu xuân năm sau, về sau người cũng phải nghe lời của ta."

Ẩn chứa uy hiếp.

Hắn chịu lời ngon tiếng ngọt cùng nàng thương lượng, chịu vì nàng sợ hãi đáp ứng trì hoãn, tạm thời giải khẩn cấp cho nàng, Phó Dung đã rất thoải mái, không biết nên như thế nào tạ hắn, nàng chủ động ở trên mặt hắn hôn một cái.

Từ Tấn hô hấp biến đổi, mau chóng kéo chăn qua trùm lên nàng: "Người đừng câu dẫn ta, ta sợ ta nhịn không được."

Lần này tới phiên Phó Dung nói lắp, "Vương gia, vương gia người tính toán đến đầu xuân năm sau đều không chạm vào ta?" Không thể đi, hắn nhịn được?

Nàng ngơ ngơ ngáo ngáo, Từ Tấn tâm trạng rất tốt, hôn nhẹ môi nàng nói: "Sao lại thế được, sáng mai ta liền đi tìm người đòi được, chờ hăn phối ra được vừa có thể giúp người tránh thai lại sẽ không làm tổn thương thân thể người, ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời."

Phó Dung nghe vậy, nghĩ tới an hồn hương, giải độc hoàn.

Có lẽ, thuộc hạ của Từ Tấn thực sự có là kỳ nhân?

Bất quá trước mắt quan trọng nhất là báo đáp phần tâm ý này của Từ Tấn. Hăn cho nàng sẵn sóc ngoài dự liệu, nàng cũng không thể lạnh lùng tâm hăn.

Nhìn trong mắt phượng nam nhân rõ ràng còn sót lại khát vọng, Phó Dung lại lộ đầu hôn hăn một cái: "Vương gia đối với ta tốt, ta thực vui mừng."

Từ Tấn hô hấp nghẹn lại, nhìn chăm chăm vào Phó Dung môi hồng nhuận.

Phó Dung mặt chậm rãi đỏ, nhắm mắt lại, có vẻ khát nước liếm môi một cái.

Nhìn cái cái lưỡi dính hương kia chợt lóe qua, Từ Tấn rốt cuộc nhin không được, kéo nàng ra khỏi chần nhào lên, "Người cố ý có phải hay không?"

Phó Dung quay đầu: "Vương gia nói cái gì? Ta không hiểu."

Tay lại ôm lấy eo thon của hăn.

Việc này càng động viên người hơn, Từ Tấn trong lòng triệt để tiêu trừ tia hoài nghi cuối cùng, vui mừng khó nói nên lời hóa thành nhiệt tình như lửa, tất cả đều tới trên người nàng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 118

"Vương gia còn chưa dậy sao?"

Nghe bên ngoài tiếng bước chân nha hoàn đi xa, Phó Dung rút cuộc mới dám gọi nho nhỏ, âm thanh kiêu kiêu.

Từ Tấn ngậm trái cây thê tử tặng cho hắn, lắc đầu, vui đến quên cả trời đất.

Hắn lòng tham không đáy, Phó Dung chỉ có thể nhẫn nhịn, hai bàn tay cuối cùng phải cực khổ.

"Nùng Nùng..." Bình phục lại, Từ Tấn ôm thê tử, cảm thấy mỹ mãn.

Từ trước đều là hắn dỗ nàng cầu nàng, tối hôm qua thế nhưng vì hắn đồng ý trì hoãn sinh con nàng lại chủ động cho hắn. Điều này đủ để chứng minh nàng thật sự chỉ là sợ khó sinh mới tạm thời không muốn, không phải là không thích cùng hắn thân thiết. Nàng có phần tâm tư này, chịu nói thật với hắn, chịu đau lòng hắn nhẫn nhịn vất vả mà chủ động, Từ Tấn cuối cùng cũng thấy có hi vọng. Cho nên hắn thà rằng chờ lâu thêm ngày chứ không triệt để muốn nàng. Nếu không vì đêm nay mang thai mà nàng lo lắng phiền não, hắn chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Phó Dung nhìn Từ Tấn mắt phượng sáng ngời, trong lòng cũng rất xúc động.

Nàng biết Từ Tấn trông mong đứa nhỏ, chính hắn đã từng nói như vậy. Nhìn hắn thích Quan ca nhi như vậy nàng cũng hiểu rõ. Nhưng tối hôm

qua, bởi vì nàng nói những lời đó, bởi vì nàng nói ra cơn ác mộng về tỷ tỷ kia, Từ Tấn liền nguyện ý đợi nàng tới đầu xuân năm sau, như vậy thật tốt. Nếu nói Từ Tấn trong lòng một chút đều không có nàng, Phó Dung cảm thấy không đúng nữa.

Chỉ thích mỗi thân thể của nàng, hẳn có thể đối xử với nàng giống đời trước.

Có lẽ, từ lúc hắn luyện tiếc nàng vứt bỏ cái dây Trường Mệnh kia mà xông đến, trong lòng hắn kỳ thật vẫn luôn có nàng đi?

Chỉ là yêu thích của hắn không phải quá sâu, nếu nàng không chủ động lấy lòng, hắn cũng không nguyện ý đối tốt với nàng. Sau khi hai người tách ra, hắn có thể mở mắt trăn trăn nhìn nàng bị người khi dễ. Đợi nàng gả cho hắn, chủ động lấy lòng hắn, hắn mới nguyện ý đối xử tốt với nàng. Đầu tiên là chống lưng cho nàng ở trước mặt lão thái thái, sau là cho phép nàng mở lại Như Ý trai.

Như thế xem ra nếu nàng cố gắng thêm nữa, Từ Tấn sớm muộn gì sẽ có một ngày triệt triệt để để thích nàng?

"Hai ngày nữa, vương gia phải thượng triều, muốn ngủ nướng cũng không được." Ôm eo thon của nam nhân, Phó Dung ngẩng đầu nói chuyện với hắn, hưởng thụ sáng sớm yên tĩnh hiếm có.

Từ Tấn đổi thành nằm thẳng, để nàng nằm sấp trên người hắn, đẩy tóc dài chảy xuống mặt nói: "Đúng vậy, cho nên mấy ngày nay thời điểm có thể lười biếng đương nhiên phải hưởng thụ thực tốt". Mười ngày nghỉ kết hôn, đảo mắt chỉ còn lại hai ngày, ngày kia sẽ phải dậy sớm.

Phó Dung còn nhớ lời nói tối hôm qua, tò mò hỏi hắn: "Vương gia nói đi tìm người chế được, người có thể phối ra loại kỳ được kia chẳng lẽ chính là vị cao nhân làm Giải Độc hoàn cho vương gia?"

Tay Từ Tấn đang vuốt ve eo nhỏ của nàng khựng lại một chút, rất nhanh lại tiếp tục yêu thương, nhanh đến mức Phó Dung cũng chưa kịp phát giác, "Chính là hắc, hắc họ Cát tên Xuyên, người Kinh châu, tổ tiên thần y xuất hiện lớp lớp, nếu hắc ra tay, hắc là có thể phối ra được."

Cát Xuyên?

Phó Dung mở to hai mắt, khó có thể tin.

Từ Tấn thấy, ngạc nhiên nói: "Nùng Nùng làm sao vậy?"

Phó Dung khiếp sợ, sao có thể sao khéo vậy, vừa định giải thích quan hệ của nàng và Cát Xuyên, sắp mở miệng trong lòng đột nhiên xuất hiện ý niệm, chớp chớp mắt hỏi: "Thần y như thế, vương gia làm thế nào mượn sức tới giúp?"

Trong mắt mang cười, cẩn thận quan sát thần sắc Từ Tấn.

Nàng cảm thấy loại suy đoán kia quá mức hoang đường, nhưng gặp trùng hợp thế này, Phó Dung không thể không chế muốn xác nhận một chút.

Từ Tấn biết Phó Dung hoài nghi.

Chỉ là ngày đó phái Cát Xuyên tới, hắc đã dự đoán được sẽ có hôm nay.

Hắc vẻ mặt không đổi, thông dong nói: "Nhớ năm trước ta đến nhà các nàng trên thôn trang ngầm thăm dò không? Lời nói của nàng không đủ tin cậy, nàng đừng vội nóng giận, lúc ấy ta cũng chưa thích nàng, làm sao có thể bởi vì nàng nói phụ thân mình tốt ta liền tin ngay? Sau này rồi đi, ta lại đi vài địa phương nữa hỏi thăm, trên đường bỗng nhiên nghe nói có người có thể khởi tử hồi sinh, tò mò nên sai người gọi Cát Xuyên đến."

Phó Dung xen miệng hỏi: "Sau đó hắc bị vương gia giữ lại bên người ?"

"Làm sao có thể?" Từ Tấn cười nhéo nhéo eo nàng, ánh mắt lóe lên một đạo đặc ý. "Phàm là người chân chính có đại tài, đều không chịu cam tâm ở nguyên một chỗ. Ta muốn đem Cát Xuyên thu làm người của mình, hắn cự tuyệt không đáp ứng, tuyên bố muốn đi khắp danh sơn đại xuyên. Ta nhìn trúng y thuật hắn, không chịu thả người, phát hiện hắn như trước một bộ dáng thà chết cũng không theo, liền cùng hắn đánh đố. Ta tìm đến một người trời sinh bị câm cho hắn trị, nếu như hắn có thể chữa khỏi, ta liền thả hắn đi, hắn không chữa được, phải làm việc cho ta. Đến bây giờ hắn còn chưa chữa khỏi, cho nên..."

Nhìn hắn mặt dày vô sỉ cười, Phó Dung tin.

Vừa nhắc đến Cát Xuyên quả thật đã nói không chịu cống hiến tài năng cho người quyền quý, Từ Tấn muốn Cát Xuyên giúp hắn, chỉ có thể chơi xấu. Cát Xuyên không cược thì phải một đời bị nhốt ở vương phủ, còn đánh cuộc thì tốt xấu gì cũng có hi vọng.

Thứ hai, nếu như nàng không tin, vậy trùng hợp này chỉ có một lời giải thích, đó là Từ Tấn cũng là trùng sinh giống như nàng. Nhưng loại phỏng đoán này tuy rằng giải thích được Từ Tấn cùng nàng hai lần trước tình cờ gặp, lại không giải thích được tính cách Từ Tấn hai đời có biến hóa lớn. Từ Tấn thật sự là trùng sinh, một người vốn lạnh như băng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua kiêu ngạo đến nỗi nàng, một thiếp thất hắn từng khinh thường.

Quan trọng nhất là, nếu Từ Tấn không có lý do phái Cát Xuyên đi chiêu cố nàng, hiện tại sẽ không quang minh chính đại mà nhắc tới người đó.

Tiêu tan hoài nghi, lại nhìn Từ Tấn dương dương tự đắc cười, Phó Dung nhìn không được sắc giọng: "Vương gia ý thể hiếp người, thế nhưng còn không biết tốt xấu mà cười?"

Phát giác nàng đã tin, Từ Tấn bỗng nhiên xoay người đem người đè ở phía dưới, nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói: "Bản vương ý thể hiếp

người, các người có thể làm sao?"

Cúi đầu hôn xuống.

Buổi chiều Từ Tấn gặp Cát Xuyên, quan hệ tới đại sự mang thai, Phó Dung cũng muốn nghe, Từ Tấn liền bảo nàng trốn ở phía sau tấm bình phong.

"Vương gia tìm ta có chuyện gì?" Cát Xuyên rất nhanh theo Hứa gia đi vào trong, một thân trường bào màu xám, tuy rằng bị giữ lại nhưng vẫn như trước tiêu sái bất kham. Nhìn thấy Từ Tấn thì trực tiếp ngồi vào chỗ, không đem vương gia uy nghiêm để ở trong mắt.

Từ Tấn tỏ ý bảo Hứa gia lui ra, đợi Cát Xuyên thưởng trà xong mới nói: "Hôm nay mời tiên sinh lại đây, là có một chuyện muốn cầu. Nội tử tuổi tác quá nhỏ, ta lo lắng nàng có thai quá sớm tương lai phải chịu khổ quá nhiều, cho nên muốn chậm lại một đoạn thời gian, không biết tiên sinh có thể hay không đưa ra phương thuốc, vừa có thể giúp nội tử tránh thai, lại không tổn hại thân thể nàng?"

Cát Xuyên ngó nhìn hẩn, nghi hoặc nói: "Việc này là vương gia tự mình định đoạt, hay là vương phi cũng biết sự tình?"

Từ Tấn cười cười, "Có gì khác biệt sao?"

Cát Xuyên hừ nói: "Liên quan đến mạng người, ta sao biết vương gia muốn cho vương phi tránh thai một lần hay là một đời? Nếu như vương phi không biết chuyện, Cát mỗ cho dù có biện pháp, cũng sẽ không báo cho vương gia. Ngày đó người và ta đánh cược lập ước, ta đã nói qua, tuyệt không làm chuyện trái lương tâm, huống chi ta cùng vương phi đã có một đoạn duyên phận, càng không có khả năng đối với nàng như thế."

Phía sau tấm bình phong, Phó Dung kìm lòng không được cười.

Thần y chính là thần y, làm việc có chuẩn tắc của mình, mặc dù khuất thân cống hiến vì quyền quý, cũng không phải cái gì cũng đều làm.

Từ Tấn thì bất đắc dĩ lắc đầu, hướng bình phong bên kia nói: "Nàng ra giải thích cùng Cát tiên sinh đi, miễn cho Cát tiên sinh oan uổng ta muốn hại nàng."

Cát Xuyên kinh ngạc đứng lên, mắt nhìn chăm chăm bình phong.

Phó Dung sửa sang xiêm y, có chút ngượng ngùng từ phía sau tấm bình phong đi ra, trong ánh mắt khiếp sợ của Cát Xuyên bước tới cạnh Từ Tấn bên bàn đọc sách, hướng Cát Xuyên vái một vái: "Ân tình tiên sinh quan tâm, tiểu nữ ghi nhớ trong lòng."

Cát Xuyên lúng túng trốn sang bên cạnh, "Cái này, Phó... Vương phi nhanh đứng dậy, lão phu làm việc bằng lương tâm, không coi là ân tình, vương phi nói quá lời."

Phó Dung mời hần ngồi vào chỗ, hồ thẹn nói: "Ta đến vương phủ nhiều ngày như vậy, thế nhưng không biết tiên sinh ở quý phủ, lúc trước có chỗ thất lễ, còn mời tiên sinh thông cảm."

Cát Xuyên cười khổ lắc đầu, "Lão phu tài sơ học thiển, bị khốn vì người, bởi vậy biết được vương phi là cố nhân, cố ý lảng tránh, ai, việc này vương phi đừng nhắc lại. Chỉ nói việc hôm nay, vừa mới vương gia nói..."

Phó Dung xấu hổ cúi đầu: "Đúng, là ta cầu vương gia mở miệng cùng tiên sinh nói chuyện, tiên sinh nếu như có phương thuốc tốt, xin giúp ta một lần."

Cát Xuyên cúi đầu trầm ngâm, mãi một lúc mới nói: "Nếu vương phi vương gia đều thương lượng tốt rồi, ta cũng không có lý do ngăn trở. Ta quả thật có một đơn thuốc, ta sẽ nhanh chóng phối ra đan dược giao cho vương gia, vương phi. Chỉ là thuốc này trái thiên đạo, ngẫu nhiên sử dụng

đối với thân thể vô hại, liên tục dùng chi sợ là sẽ thương tổn đến quý thể vương phi, còn mời vương phi thận trọng, mỗi tháng nhiều nhất sử dụng bảy lần."

Phó Dung cao hứng cực kỳ, liên tục cảm ơn.

Từ Tấn lại nhú nhú mày, nói với Phó Dung: "Nàng về trước đi, ta còn có lời muốn thỉnh giáo tiên sinh."

Sự tình thuốc men đã thương lượng tốt rồi, Phó Dung quả thật không có lý do tiếp tục lưu lại, hướng Cát Xuyên thi lễ, vui mừng mà đi.

Nghe nàng đã đi xa, Từ Tấn không vui nhìn về phía Cát Xuyên: "Giữa trưa hỏi tiên sinh, tiên sinh như thế nào không nhắc đến chuyện bảy lần?"

Cát Xuyên sờ sờ râu, nghi hoặc nói: "Ta không nói sao? Ta nhớ ta nói rồi a, nga, cũng có thể là ta đã quên, bất quá hiện tại nói cũng không muộn, chỉ cần vương phi hỏi đến. Mỗi đêm xong việc, sử dụng sẽ không xảy ra chuyện. Tốt lắm, vương gia nếu là không có phân phó khác, ta đây liền trở về phối dược, sớm một chút giao cho vương gia. Vương gia vừa lòng, ta cũng cao hứng, khó được vương gia cho ta nửa năm tự do."

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào bóng dáng hắt, tay càng nắm chặt "Tiên sinh chậm đã!"

Cát Xuyên quay người.

Từ Tấn hơi mím môi, nghiêm mặt nói: "Ta biết tiên sinh đối với ta có chút oán hận, chỉ cần tiên sinh trả lời ta một câu thật lòng, ta sẽ cho tiên sinh thêm nửa năm tự do." Bệnh của hắt khó chữa, lưu Cát Xuyên ở trong vương phủ cũng không có tác dụng, thả hắt ra ngoài, có lẽ còn có thể tìm được cơ hội.

Cát Xuyên sờ râu cười: "Vương gia muốn hỏi chuyện bảy lần là thật hay giả à?"

Từ Tấn cam chịu.

Cát Xuyên lắc lắc đầu, có phần bất đắc dĩ nói: "Đó là lời nói thật, vương gia không cần hoài nghi ta mượn việc công báo thù riêng. Thật muốn báo thù, sao có thể dùng chuyện nhỏ này? Huống chi một tháng bảy lần cũng không ít, vương gia không cần bởi vì niên thiếu tham hoan mà quên đạo dưỡng sinh. Cáo từ."

Nói xong cười nhẹ rồi đi.

Từ Tấn chán nản.

Trở lại Phù Cừ viện, thấy Phó Dung ngồi trước cửa sổ mặt mày hớn hờ mà đùa nghịch Đoàn Đoàn, lồng ngực càng phát ghen.

Hắn bình tĩnh nhìn chăm chăm vào nàng, rõ ràng mất hứng, Phó Dung chỉ cảm thấy không hiểu ra làm sao, "Vương gia làm sao vậy?"

Từ Tấn không nói chuyện.

Hắn quá khác thường, Phó Dung buông gậy bạch ngọc đang đùa nghịch Đoàn Đoàn xuống, đi tới bên người Từ Tấn, nhìn kỹ hắn. Thấy vẻ mặt hắn dục cầu bất mãn, Phó Dung tâm tư vừa chuyển liền hiểu được. Vốn không muốn để ý tới, lại sợ hắn vẫn nghiêm mặt hù dọa người, vừa ngượng vừa bực sẵn giọng: "Vương gia, vương gia là ngại, số lần ít sao?"

Từ Tấn hừ lạnh: "Bốn năm ngày một lần, nàng cảm thấy đủ?"

Phó Dung đỏ mặt, nhắm mắt lại gật đầu.

Nàng thế nhưng còn dám gật đầu?

Từ Tấn một phen đem người kéo vào lòng, nghiêng rặng nghiêng lợi nói:
"Đã cảm thấy đủ, đêm nay người đừng có cầu ta nhanh chút!"

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Khang vương phi sinh nữ nhi, mẹ con bình an.

Tin tức truyền đến Túc vương phủ, Từ Tấn trấn an Phó Dung: "Nàng xem, nghe thì nguy hiểm, kỳ thật không sao, nàng cứ nhất gan!"

Phó Dung cho rằng hãn sắp hối hận chuyện tránh thai, vội nói: "Ta nhất gan, vương gia không phải là muốn hối hận đi?" Vì 1 tháng bảy lần, mặt Từ Tấn đã căng ra nửa ngày.

Từ Tấn nhéo nhéo cái mũi nàng. Hãn ngược lại thực muốn hối hận, nhưng hãn biết Phó Uyển sinh con mới là tâm kết trong lòng Phó Dung.

Mắt hãn mang sủng nịch, Phó Dung yên lòng, đứng lên nói: "Vương gia ngồi đi, ta đi tìm ma ma thương lượng việc lễ tắm ba ngày chúng ta đưa cái gì, ta trước kia không lo liệu cái này, đều không hiểu."

Từ Tấn gật gật đầu, nhìn theo nàng ra khỏi phòng, hãn tiếp tục tựa vào đầu giường đọc sách.

Phó Dung dẫn Lan Hương đi tìm Ôn ma ma.

Lão nhân gia tuổi lớn rồi, đi đường không tiện, vừa vặn Phó Dung ở trong phòng bởi Từ Tấn vài ngày, cũng muốn đi ra hít thở không khí.

"Vương phi nhìn bên kia! Thật đẹp." Lan Hương theo ở sau lưng nàng, đột nhiên hưng phấn nói.

Phó Dung nhìn theo tay nàng chỉ, nhìn thấy một mảng lớn hoa phù dung, hồng vàng chiếu rọi, phấn tím vây quanh, rực rỡ như gấm.

Mà ở sau mảnh hoa phù dung kia, lộ ra một góc tường trắng ngói xanh.

Chính là chỗ Phó Dung đời trước ở trong Túc vương phủ, Phù Dung viện.

Trở lại chốn cũ, Phó Dung nhin không được hướng bên đó đi qua.

Hai miếng bản gỗ sơn đen giữa cửa khóa chặt, xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong, một mảnh vắng vẻ, trong viện cỏ dại sinh sôi, cùng trong ký ức tình hình khác nhau rất lớn. Phó Dung nhìn về phía phía Tây góc tường, nhớ lại rõ ràng rành mạch. Nàng dọn vào xong ở chỗ đó làm một giá đu, trong lúc rảnh rỗi mỗi ngày đều ngồi lên lắc lư qua lại. Ngẫu nhiên cũng sẽ hy vọng Từ Tấn sẽ đột nhiên tới, giống trong sách đã viết, tường ngăn xem lén.

Nhưng Từ Tấn chưa từng đến vào ban ngày.

Hồi tưởng thái độ Từ Tấn trong hai đời, quả thực giống như thay đổi cả con người.

Phó Dung nhìn lần nữa rồi quay người đi.

Ôn ma ma đang xem các tiểu nha hoàn phơi chăn, nhìn thấy chủ tớ Phó Dung, lập tức từ ghế mây ngồi dậy, cười nói: "Người già hận không thể mỗi ngày đều nằm nghỉ, khiến vương phi chê cười, mau vào trong phòng ngồi."

Buổi chiều thu, ánh nắng ấm áp nhu hòa, Phó Dung ngó nhìn lão nhân gia đặt ghế mây ở bên cạnh cây quế, hâm mộ nói: "Vẫn là ma ma biết hưởng thụ, ta cũng muốn bồi ngài cùng nhau phơi nắng. Trong phòng nhàm chán, chúng ta ngồi ở bên ngoài một chút đi."

Ôn ma ma liền cười phân phó tiểu nha hoàn chuyển một ghế mây lại, bưng trà rót nước.

Nói chuyện phiếm vài câu, biết được ý của Phó Dung, Ôn ma ma cười nói: "Cái này không có gì; vương gia mở phủ, các loại việc hiếu hỉ đều đã trải qua, đối với nhà ai tặng lễ gì đều có định số. Ta cho người đem sổ ghi quà biếu mấy năm trước đưa đến Đông cung lấy ra xem, hơi thêm bớt cắt giảm mấy thứ là được."

Cái này Phó Dung đã biết, Thái Tử phi trước đã từng sinh con nối dõi, tám ba ngày Túc vương phủ khẳng định có đưa lễ.

Ôn ma ma thấy nàng hiếu, liền không có giải thích nhiều, đợi sổ quà biếu đưa tới, nàng giao cho Phó Dung xem qua, lại chỉ điểm thêm.

Trang giấy mấy năm trước, nhìn có chút cũ, Phó Dung nhìn kỹ, trong lòng có tính toán, "Thôi để ma ma chuẩn bị đi."

Thương lượng tốt rồi, Phó Dung lại dẫn Lan Hương trở về.

Từ Tấn còn đang đọc sách, thấy nàng tiến vào, hẩn buông quyển sách xuống, tỏ ý bảo Phó Dung ngồi xuống bên cạnh.

Phó Dung vừa vặn có chuyện muốn hỏi hẩn, khẽ cất bước đi tới, ngồi nghiêng đối diện Từ Tấn: "Vương gia, vừa rồi ta nhìn thấy một mảnh vườn hoa phù dung, nở thật đẹp, là vương gia cho người trồng sao?"

Vương phủ có một mảnh vườn hoa phù dung lớn như vậy, Từ Tấn lập tức hiếu được Phó Dung nói là nơi nào, nghĩ ngợi một lúc, lắc đầu nói: "Không phải, trong phủ nguyên lai đã có, ban cho ta về sau, ta nhìn hoa nở được đẹp lắm, bảo người để lại. Thế nào, nàng thích hoa phù dung?"

Phó Dung nghiêng đầu nhìn hẩn.

Từ Tấn đã cảm thấy mảnh hoa phù dung kia đẹp, đời trước sắp xếp nàng ngụ ở đó, chẳng lẽ cũng là kinh tâm?

"Không phải đặc biệt thích, bất quá vừa mới nhìn thấy rất đẹp." Phó Dung cười đáp.

Từ Tấn đem người ôm vào trong ngực, nâng tay nàng thưởng thức: "Vậy nàng thích hoa gì, ta cho người trồng ở trong sân nhiều một chút."

Phó Dung nghiêng đầu nhìn hắn: "Hoa gì ta đều không tính là đặc biệt thích, trong viện đều giao cho Mai Hương chuẩn bị, nhưng ta thích xích đu, vương gia giúp ta làm một cái cho đẹp?"

Xích đu a...

Từ Tấn cũng nghĩ tới đời trước.

Lúc ấy nàng ở trong vương phủ hơn nửa năm, an phận , không có ý đồ hấp dẫn chú ý của hắn, sau đó có lẽ là nhàn rồi không thú vị, phái người hỏi Ôn ma ma có thể hay không làm cái xích đu cho nàng. Ôn ma ma cố ý tới nói với hắn, một chút chuyện nhỏ, hắn không để ở trong lòng, thuận miệng chấp thuận.

Nhìn tiểu cô nương con người trong suốt, Từ Tấn hôn nàng một cái: "Một lúc nữa sẽ phân phó, ngày mai sẽ cho người làm, đặt vào trong viện."

Phó Dung hài lòng cười.

Cơm chiều xong, Từ Tấn đi tiền viện một chuyến, biết được Cát Xuyên còn chưa tìm được bản sách cổ có ghi phương thuốc tránh thai, thất vọng mà về.

Buổi sáng hôm sau, bọn hạ nhân đem giá xích đu sơn đỏ thắm chuyển đến, đặt ở hậu viện.

"Vương gia đã từng chơi đu sao?" Đuổi hạ nhân đi, Phó Dung ngồi lên xích đu, một bên nhẹ nhàng lắc lư, một bên nghiêng đầu hỏi nam nhân tuần mã đứng ở bên cạnh. Đu đặt ở phía Tây, chỗ hai người đều đón ánh nắng, Từ Tấn một thân trường bào màu đỏ thẫm, có loại lơ đãng tản mát ra uy nghiêm hoàng gia, cùng giá xích đu nhìn thập phần không hợp.

Từ Tấn cũng nhìn Phó Dung, nhìn nàng như đứa nhỏ, một thân váy hồng ngồi ở chỗ đó, dưới váy dài giầy thêu đung đưa nhẹ nhàng, người lưng lay đứng lên, tai đeo khuyên hồng mã não đong đưa qua lại, làm tôn lên da nàng trắng như ngọc.

"Nàng cảm thấy ta sẽ chơi cái này?" Hắc cười nhạt, vươn tay bắt lấy dây thừng, nhìn Phó Dung không thể không dừng lại, nghiêng về bên hắc làm dây lệch đi.

"Vương gia có muốn thử một chút hay không?" Phó Dung thuận thế đứng xuống đất, cười túm lấy Từ Tấn lôi về phía cây đu, "Hôm nay là ngày cuối cùng vương gia hưởng thanh nhàn, phá lệ một lần đi, có lẽ chàng cũng sẽ thích đâu."

Từ Tấn nhìn bộ dạng nàng ngồi ngốc phía trên, tự nhiên không chịu để Phó Dung nhìn hắc vờ ngớ ngẩn, bất quá...

Thời điểm hắc ngồi lên, thuận thế đem Phó Dung kéo vào lòng, "Muốn chơi thì cùng nhau chơi."

Đây không phải là trên giường, lão đảo rất không ổn định, Phó Dung gấp gáp đi xuống, Từ Tấn cũng cảm thấy tư thế không ổn, tạm thời ổn định thân hình, đem thê tử đã đứng lên một lần nữa bắt lại, để nàng ngồi quay mặt vào hắc: "Chân nâng lên đưa ra đằng sau ta."

Cảm thấy tư thế như vậy thật xấu hổ, Phó Dung không chịu, ý đồ từ trên đùi hắc đứng lên, "Vương gia thả ta đi xuống, bị các nàng nhìn thấy thì làm thế nào đây?"

"Mọi người đều trốn đi rồi, ai tới nhìn nàng" Nàng không nghe lời, Từ Tấn đột ngột rời xích đu, giống như ôm đứa nhỏ đem Phó Dung nâng lên, một tay ôm eo nàng, một tay kéo đùi bên trái của nàng. Động tác như vậy, Phó Dung hét lên một tiếng, bản năng mà vòng lấy cổ nam nhân, Từ Tấn nhân cơ hội buông eo nàng ra, đi kéo đùi phải, "Ôm chặt, rớt xuống đừng trách ta."

"Chàng thả ta xuống!" Phó Dung ngó mặt đất, vừa ngượng vừa bực, quả thực là cái tư thế này ấn tượng quá sâu, Từ Tấn từng cứ như vậy ôm nàng đi vào trong phòng. Tuy rằng hiện tại hai người đều mặc quần áo, nhưng giữa ban ngày ban mặt, Phó Dung vẫn nhịn không được nóng mặt.

Từ Tấn cười cười, lui về đu ngồi xuống, Phó Dung đôi chân tự nhiên đưa tới phía sau hắn, mặt đối mặt cùng hắn dán vào.

Từ Tấn dùng cằm cọ cọ cô nương không nguyện ngẩng đầu đang chôn trong ngực hắn. Dưới chân học nàng như vậy lùi sâu vài bước lại nâng lên, đu liên tục đưa biên độ nhỏ, Phó Dung khẩn trương, tay ôm chặt cổ hắn, đôi chân cũng không khỏi quấn chặt eo hắn, lo sợ chính mình rớt xuống.

"Hiện tại không sợ bị người nhìn thấy?" Từ Tấn trầm thấp mà cười, bắt đầu hưởng thụ tư vị này, xích đu lên lên xuống xuống, lại thân mật như thế này, hai người không tránh khỏi sẽ có chút cọ xát, không cần hắn chủ động giở trò xấu.

Phó Dung nhận ra được Từ Tấn có biến hóa.

Nàng bắt đầu hồi hận rủ hắn chơi cái này.

"Vương gia..."

"Nùng Nùng trước kia chơi qua như vậy sao?" Từ Tấn đột nhiên dừng lại, tay buông dây thừng ra, một tay ôm nàng, một tay nâng cằm nàng.

Phó Dung bực nói: "Trừ bỏ vương gia, ai sẽ nghĩ đến cách chơi này? Chúng ta tởm muội đều thay phiên đẩy chơi."

Nàng thuận miệng đáp, căn bản chưa hề nghĩ tới lời Từ Tấn nói có lẽ có thâm ý khác, Từ Tấn nhìn nàng mặt đỏ bừng, bỗng nhiên rất chắc chắn, nàng tuyệt không có cùng Từ Yến nháo qua như vậy.

"Nùng Nùng, ta đây là lần đầu tiên ngồi đu." Từ Tấn hôn môi nàng, chăm chú nhìn nàng nói: "Về sau cũng chỉ ngồi cùng nàng."

Hắn thần sắc chuyên chú, dường như cùng nàng chơi đu là chuyện cỡ nào có ý nghĩa, Phó Dung có chút buồn bực, vừa muốn hỏi, nam nhân ôm chặt nàng hôn lên. Nàng định đứng lên, hắn dùng sức đè eo nàng ấn xuống, như là muốn bức nàng nuốt hắn...

Buổi chiều Từ Tấn lại đi chỗ Cát Xuyên hỏi được.

Trở về thì sắc mặt vô cùng khó coi.

Phó Dung vừa nhìn liền hiểu được, Cát Xuyên còn chưa phối ra được đâu.

Kỳ thật nàng định nhắc nhở Từ Tấn, chỉ cần đứng ra ở bên trong là được, bất quá nhớ tới bản lĩnh hắn ở bên trong màn trướng, chính hắn cũng không tưởng tượng được, Phó Dung liền không mở miệng, chẳng mấy khi được thanh nhàn hai ngày. Hơn nữa nếu nàng thật nhắc nhở, giống như nàng cũng ngóng trông chuyện đó, Từ Tấn không biết sẽ trêu ghẹo nàng thế nào. Muốn trách thì trách chính hắn ngốc thôi.

Khó có được là đêm nay Từ Tấn thế nhưng không có nháo nàng.

Phó Dung khe khẽ mà nhẹ thở một hơi.

Từ Tấn vừa bực mình vừa buồn cười, thật tiếp tục dày vò, nàng cũng rất thích không phải sao? Như thế nào hiện tại bày ra một bộ dáng được toại nguyện đây?

Khẩu thị tâm phi.

Ngày kể trời còn chưa sáng, Từ Tấn liền tỉnh dậy.

Phó Dung đời này còn chưa hầu hạ hẳn dậy sớm, bởi vì hai người gần như đều cùng nhau dậy. Nhưng nàng đời trước làm quen những việc thế này, bởi vậy Từ Tấn vừa đứng dậy, Phó Dung theo thói quen mà mở mắt ra, có tinh thần nói: "Ta giúp vương gia canh y (mặc quần áo)."

Hắn không thích nha hoàn hầu hạ, nàng thân làm thê tử tự nhiên nên hầu hạ hắn, trong nhà phụ thân tảo triều, mẫu thân cũng đều đứng lên như thế.

Thời điểm nên làm nũng thì làm nũng, nên săn sóc phải săn sóc.

Từ Tấn lại không cần nàng săn sóc như thế, "Nàng tiếp tục ngủ, ta không cần người hầu hạ." Đời trước để nàng hầu hạ, một là không quen nhìn hắn đi sớm về muộn, nàng lại nằm trong ổ chăn ngủ say sưa, hai là bộ dáng nàng cố chống đỡ mí mắt hầu hạ hắn thẳng thắn thú vị. Hiện giờ nàng chịu lấy tính cách thật cùng hắn ở chung, hắn tự nhiên không cần phải tham một chút dậy sớm này.

Lại nói tiếp, nàng buổi sáng ngủ ngon, buổi tối mới có tinh thần.

Phó Dung mệt là thật, nghe nam nhân giọng mềm lời nhẹ, nàng không kiên trì nữa, quay vào trong ổ chăn co lại.

Từ Tấn ở bên cạnh nhìn, nghĩ tới hôm qua Cát Xuyên nói chuyện, chỉ trông mong trước mắt không phải hừng đông, mà là trời tối.

Phó Dung đối với tâm tư nam nhân không hề hay biết gì, ngủ một giấc tỉnh lại, trời đã sáng choang.

Thảnh thơi hưởng dụng bữa sáng thì Phó Dung hỏi Mai hương: "Lễ cho Khang vương phủ đều đưa lên xe ngựa sao?"

Mai Hương nói: "Đều tốt rồi, ta bồi Ôn ma ma cùng nhau kiểm tra qua."

Phó Dung gật gật đầu, nhìn vài nha hoàn bên người, "Hôm nay Lan Hương Hứa Linh theo ta cùng đi."

Trừ Túc vương phủ này, những nhà vương phủ khác nàng đều không yên tâm.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Khang vương phi sinh nữ nhi, theo lẽ thường không đáng ăn mừng như thế, nhưng đây cố tình là hoàng tôn nữ đầu tiên của Gia Hòa đế, cũng là đời cháu duy nhất còn sống trước mắt Gia Hòa đế, đương nhiên cùng nữ nhi sẽ sinh sau này có địa vị bất đồng.

Nghe nói ngày đó tin vui truyền vào trong cung, Gia Hòa đế đại hỉ, ban thưởng cho trưởng tôn nữ không kém chút nào so với lúc trước thưởng hoàng trưởng tôn.

Khang vương hai vợ chồng đầu tiên hơi thất vọng, sau đó rất nhanh liền cao hứng, vui sướng dào dạt chuẩn bị tắm ba ngày cho nữ nhi.

Phó Dung cố ý tới sớm.

Nàng là đệ muội, lúc đại hôn thì Khang vương phi thân thể nặng nề nên chưa từng gặp, hiện tại tới sớm một chút là lễ nghĩa. Hơn nữa Phó Dung nghĩ nàng tới trước, một lát có khách nhân đến nàng chính là người tiếp khách, muốn nói chuyện thì theo góp vui, không muốn nói thì chỉ cần tránh xa một chút.

"Nhị tấu."

Vào phòng, thấy Khang vương phi tựa vào trên giường, trên đầu cột khăn quần đỏ thẫm, bởi vì vừa sinh xong đứa nhỏ, có nét êm dịu, mặt trứng ngỗng, mắt đào hoa, cũng là đại mỹ nhân khó có được, nhìn cùng Hoàng Hậu có vài phần giống nhau.

Phó Dung không khỏi trong lòng than đáng tiếc, một đóa hoa mỹ nhân như vậy, cố tình rơi vào trong tay Khang vương béo phì. Đổi thành Phó Dung, muốn cùng Khang vương làm những chuyện kia, chỉ riêng nghĩ đến đã không còn khẩu vị.

"Tứ đệ muội tới a, mau đến bên này ngồi, cho ta ngắm cẩn thận nào." Khang vương phi tinh thần rất tốt, đợi Phó Dung ngồi lên ghế gấm trước giường, nàng tinh tế đoan trang ngắm Phó Dung, kinh diễm nói: "Cũng chỉ có Tứ đệ muội mỹ nhân như vậy mới có thể phối với Tứ đệ a. Phụ hoàng thật là biết chọn người, ai, đáng tiếc ta thân thể này mang thai không đúng thời điểm, bỏ lỡ ngày lành của các người."

Phó Dung chưa từng cùng Khang vương phi có giao tế qua lại, lúc này nhìn nàng thân thiết hay cười, quay vào trong màn giường, khó có thể che giấu ý vị này nọ, liền thoải mái nói, "Nhị tẩu đừng nói như vậy, làm cháu gái nhỏ nghe được, lại trách ta, rõ ràng là nàng tới trước, Nhị tẩu làm sao có thể bởi vì bỏ lỡ việc vui của chúng ta mà ghét bỏ nữ nhi đâu, thật không có đạo lý."

Khang vương phi ngây ngẩn, không ngờ Phó Dung lại biết nói năng như vậy, hơn nữa nói như thể nữ nhi nhà mình thông minh cỡ nào, không khỏi nhìn sang tã lót bên cạnh.

Phó Dung cũng nghiêng đầu nhìn qua, thấy một bé gái nho nhỏ, chỉ lộ đầu ra bên ngoài, gương mặt như trước có chút nhăn nhó.

Nàng trái lương tâm khen nói: "Cháu gái nhỏ bộ dáng giống Nhị tẩu đâu, lớn lên khẳng định cũng là đại mỹ nhân, Nhị tẩu chọn nữ nhi danh chưa?"

Khang vương phi lắc lắc đầu, điểm điểm khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi nói: "Còn chưa, đợi lúc đầy tháng sẽ chọn."

Phó Dung vừa định phụ họa, có nha hoàn mặc bối tử màu hồng đào đi vào trong: "Vương phi, Thái Tử phi, Thế Tử phu nhân Khánh quốc công

phủ tới."

"Mau mời." Khang vương phi vui vẻ nói.

Phó Dung hướng nàng cười cười, đứng dậy đi ra phía cửa nghênh đón, khách khí theo hai người vừa vào cửa chào hỏi.

"Đệ muội đến được thật sớm." Thái Tử phi thấy bất ngờ nói, nhìn Phó Dung sắc mặt hồng nhuận so với lần trước gặp mặt, dường như càng đẹp hơn vài phần. Nhớ tới Túc vương ngày đó đối với nàng giữ gìn, trượng phu nhà mình thì âm thầm thêm nhỏ dãi, trong lòng thực không biết tư vị gì.

Phó Dung theo nàng đi vào trong, nhìn Khang vương phi nói: "Định nhân lúc không đông người cùng Nhị tẩu nói mấy câu, nên đến sớm một chút."

Thái Tử phi gật gật đầu, không nói chuyện với Phó Dung nữa, bước nhanh tới trước giường ngồi xuống, thân mật ôm tiểu nữ oa bên trong: "Tiểu nha đầu rất nặng a, trách không được gây sức ép nương người lâu như vậy, thật là tình nghịch." Nàng cùng Khang vương phi là thân chị em dâu, ngày thường hay lui tới nên càng thân cận một chút.

Khang vương phi cùng tẩu tử quan hệ không tệ, cười nhìn nàng dỗ trẻ con.

Nghe Khang vương phi nói nữ nhi sinh ra nặng bảy cân, Thế Tử phu nhân phủ Khánh quốc công vẫn ở bên cạnh nhìn náo nhiệt đột nhiên xen vào nói: "Tiểu nha đầu mập như vậy a, ta nhớ đại lang lúc ấy cũng chỉ sáu cân tám lượng, phải không?" Không quá chắc chắn mà hỏi thăm Thái Tử phi.

Phó Dung ở bên cạnh nhìn đến rõ ràng rãnh mạch, Thái Tử phi trên mặt cười thoáng cái liền cứng đờ.

Tuy rằng hoài nghi đời trước Phó Ninh Phó Bảo chết có khả năng liên quan tới Thái Tử phi, nhưng giờ phút này Phó Dung vẫn là nhện không được đồng tình nàng.

Trong phòng rơi vào xấu hổ trầm mặc thì Khang vương phi bỗng nhiên phát ra hai tiếng cười lạnh, ngẩng đầu hỏi: "Thím hôm nay cố tình tới đây gây ngọt ngào sao? Lời nói ra nên bớt nên thêm cũng nói xong rồi, lúc này người đi đi thôi, thứ cho ta thân thể mệt mỏi, không có cách nào đưa tiễn."

Ngay trước mặt Thái Tử phi, Phó Dung còn có nha hoàn khắp phòng lại bị khiển trách như thế, Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ trên mặt đỏ trắng biến đổi thất thường, cau mày nói: "tức phụ Lão Nhị nói cái kiểu gì vậy, ta chẳng qua là nghe các người nói cân nặng của tiểu nha đầu nên nghĩ tới đại lang, không phải là cố ý nói, ngữ khí người như vậy định làm cái gì? Có thể cùng trưởng bối nói chuyện như vậy sao?"

Nàng là đệ muội họ hàng của Gia Hòa đế, bọn người Phó Dung đều phải gọi nàng một tiếng thím, bởi vậy hiện tại có thể lễ thẳng khí hùng khiến trách Khang vương phi.

Khang vương phi lại không sợ nàng, lạnh giọng phân phó tiểu nha hoàn tiễn khách.

Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ sắc mặt âm trầm, ra ngoài thì cao giọng nói muốn vào cung đi tìm Hoàng Hậu nương nương phân xử.

Khang vương phi không khách khí chút nào hướng phía cửa "Phi" một ngụm: "Người tìm mẫu hậu làm cái gì? Chúng ta dứt khoát trực tiếp đi tìm phụ hoàng phân xử, cho lão nhân gia hẳn nghe xem người làm thím như thế nào! Già mà không kính đó, về sau đừng hòng tiến vào cổng Khang vương phủ!"

"Được rồi, người cùng nàng nóng nảy cái gì, người hiện tại chính là không thể tức giận, mau đừng bởi vì ta mà thân thể bị thương." Thái Tử phi

đã bình phục lại, ẩn bả vai Khang vương phi nói.

Phó Dung cũng hoàn hồn khuyên nàng: "Thái Tử phi nói rất đúng, Nhị tẩu nhanh bớt giận, đừng dọa tới cháu gái nhỏ của ta."

Khang vương phi hừ một tiếng, trừng ra cửa nói: "Ta mới không thêm giận đâu, chỉ là loại người này nói chuyện, không lớn tiếng chút bà ta sẽ đem người là quả hồng mềm, lần sau còn dám đập lên mặt mũi chúng ta."

Thái Tử phi cười khổ lắc đầu, nói với Phó Dung: "Nhị tẩu người từ nhỏ tính tình đã nóng nảy, ngày hôm nay xem như là để người chê cười."

Khang vương phi rút cuộc lộ ra một mặt xấu hổ.

Phó Dung cười nói: "Nhị tẩu đây là tính cách thật, rất tốt."

Dám nói dám làm, Phó Dung thật sự rất thưởng thức Khang vương phi như vậy.

Ba người nói chuyện một lúc, lục tục có nữ quyến tới thăm, các nhà dường như đều nghe nói chuyện Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ bị đuổi đi, vào nhà cũng thêm mấy phần dè dặt cẩn trọng, lo sợ nói lời cũng bị Khang vương phi đuổi ra ngoài. Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ sau lưng có Vĩnh Ninh công chúa, Đoan phi nương nương chống lưng, không ai dám giáp mặt cười nhạo nàng. Người khác cũng không có mặt mũi như thế.

Tiệc trưa qua, đến thời điểm lễ tắm ba ngày chân chính bắt đầu.

Bên cạnh tiểu nữ oa là chậu đồng chứa nước nóng có đầy các loại lá thơm, nữ quyến theo tôn ti lớn nhỏ cho thêm vào trong chậu một muống nhỏ nước trong, lại thả vào các nén vàng bạc làm lễ vật. Tới phiên Phó Dung, nàng ngắm tiểu nữ oa nhắm mắt phun bong bóng, nghĩ tới tương lai

bé gái chưa chắc may mắn sống sót, lại nghĩ tới Khang vương phi treo cổ tự vẫn, bỗng nhiên không dám nhìn thêm lần nữa.

Tăm ba ngày kết thúc, các khách nhân lục tục cáo từ, Phó Dung Thái Tử phi là chị em dâu, muốn ngồi thêm một lát.

Phó Dung cùng Thái Tử phi không có chuyện gì để nói, nhưng cùng với Khang vương phi ngược lại có chút hợp ý, nghe nàng dùng giọng điệu khinh thường chỉ điểm nàng như thế nào thu thập thiếp thất không thành thật, cũng có chút hứng thú.

"Vương phi, Túc vương điện hạ vừa mới tới." Tiểu nha hoàn lại đi vào chuyển lời.

Phó Dung ngoài ý muốn nhìn nha hoàn kia, Thái Tử phi, Khang vương phi thì không hẹn mà cùng nhìn về phía đối phương, trong mắt đều có kinh ngạc.

Thái Tử phi trước nay ôn trọng, buông mi không nói, Khang vương phi cười trêu ghẹo Phó Dung: "Xem xem, Tứ đệ không thành thân thì mọi người đều nói hắn không gần nữ sắc, không biết chuyện tình thú. Bây giờ lại biết tới đón tức phụ, chắc chắn, là trước kia chúng ta đều hiểu lầm Tứ đệ, vẫn là đệ muội quá tốt, dễ được Tứ đệ lạnh tình kia thay đổi tính nết?"

Phó Dung cúi đầu giả trang xấu hổ.

Thái Tử phi cười cười: "Được rồi, hắn đã tới đón, đệ muội đi nhanh đi, đừng để Tứ đệ sốt ruột chờ."

Phó Dung đỏ mặt cáo từ, đi ra tiền viện thì trong lòng dần dần toát ra một tia ngọt ngào. Người này, tới đón nàng thế nhưng cũng không nói trước một tiếng.

Tiền viện, Khang vương cũng đang trêu ghẹo Từ Tấn: "Lão Tứ a lão Tứ, người thật là khiến ta nhìn với cặp mắt khác xưa a, chiêu này học từ ai?"

Hắn uống rượu, toàn thân sức nức mùi, Từ Tấn lùi sang bên cạnh mấy bước, nhìn hướng về trong cung nói: "Thái Tử muốn tới đón Thái Tử phi, mời ta đồng hành, chỉ là nửa đường Thái Tử bị phụ hoàng gọi trở về, không biết vì cơ sự gì."

Bị phụ hoàng gọi đi rồi?

Khang vương trong lòng giật giật, đang muốn hỏi thăm, liếc mắt thấy một thân ảnh thướt tha đi tới.

Phó Dung hướng hắn gật gật đầu, chủ động đi tới phía sau Từ Tấn.

Từ Tấn hướng Khang vương cáo từ: "Nhị ca, vậy chúng ta đi trước đây."

Khang vương thích vui đùa, đối với mỹ nhân hứng thú không lớn, khoát tay nói: "Đi đi, đi đi, tháng sau nhớ lại đây uống rượu mừng cháu gái người đầy tháng."

Từ Tấn đáp ứng, cùng Phó Dung lên xe ngựa.

"Không bị người khi dễ chứ?"

"Sao chàng lại tới đây?"

Vừa ngồi vững, hai người nhìn đối phương đồng thời mở miệng, nói xong rồi lại nhất tề ngơ ngác.

Phó Dung cười lên, nhẹ giọng nói với hắn chuyện phát sinh trong Khang vương phủ, "Không ngờ Khang vương phi nhìn nhu mỹ, tính tình lại đánh đá như vậy."

Từ Tấn đem nàng ôm tới trên đùi giải thích: "Nàng ấy là đích tôn đích nữ của Thừa Ân công phủ, có Hoàng Hậu là thân cô mẫu che chở, đủ đảm lượng, đủ tính tình, đừng nói là Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ, chính là Vĩnh Ninh công chúa, nàng ấy cũng dám nói."

"Kia Hoàng Thượng cũng không quản?" Phó Dung tò mò hỏi.

Từ Tấn nhéo nhéo tay nàng: "Đều là người một nhà, khẳng định không thể tránh khỏi giáo huấn vài câu."

Nhưng cũng chỉ là giáo huấn ngoài miệng, nhiều năm như vậy Vĩnh Ninh công chúa nhiều lần gây chuyện, phụ hoàng trong lòng sớm đã khó chịu, ngại thân phận nên chưa xử lý mà thôi.

"Không nhắc đến bọn họ, mất hứng." Từ Tấn rất nhanh nói sang chuyện khác.

Phó Dung cười hắc, một đôi mắt ướt sáng lóng lánh, "Được a, vương gia còn chưa nói cho ta biết sao chàng lại đột nhiên tới đón ta đâu."

Từ Tấn cười nhẹ, ghé vào tai nàng nhẹ nhàng nói một câu.

Phó Dung nghe, so với vừa mới nghe nha hoàn nói Từ Tấn tới đón nàng thì càng khiếp sợ, lắp bắp nói: "Không phải hôm qua còn chưa phối ra được sao?" Hóa ra hắc cố ý giả vờ thất vọng?

Từ Tấn bàn tay to lần vào trong y phục nàng, căn lỗ tai nàng: "Hôm qua không có, hôm nay có không được sao?"

Nàng sợ đau, nàng muốn ôn nhu, đêm nay hẳn sẽ cho nàng ôn nhu.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Trở về vương phủ, Từ Tấn để Phó Dung hảo hảo chuẩn bị một chút, lúc cơm chiều hân đến Phù Cừ viện.

Phó Dung không hiểu hân rốt cuộc muốn nàng chuẩn bị cái gì.

Không phải là đi ngủ sao? Giống mấy ngày hôm trước không phải được rồi sao, chẳng lẽ hân muốn nàng dày công ăn mặc?

Hai người tuy là tân hôn nhưng bởi vì đời trước cùng nhau sống chung như vậy, Phó Dung cùng Từ Tấn hiện tại ở chung ngược lại có cảm giác vợ chồng lâu năm. Duy nhất bất đồng là phương thức hai người ở chung thay đổi. Đối với nàng mà nói, loại chuyện đó trực tiếp ngã trên giường là tốt rồi, nào cần chuẩn bị?

Nhưng Từ Tấn đã nói như vậy, hân là thập phần chờ mong đêm nay, nên Phó Dung phải tận tâm "chuẩn bị".

Trước tiên là cơm chiều.

Từ Tấn thích ăn cái gì, Thực phi, Ôn ma ma đều lặng lẽ nói cho nàng biết, Phó Dung nhớ kỹ, phân phó phòng bếp làm vài món.

Mắt nhìn chẳng bao lâu nữa trời sẽ tối, Phó Dung mau chóng tắm nước ấm, ngồi trang điểm trước gương. Quá mức tận lực cũng không tốt, Phó Dung để Mai Hương chải búi tóc bình thường, sau đó chọn một cái trâm cài hồng mã não rũ châu, cắm vào búi tóc. Nàng chỉ gật đầu hoặc nghiêng đầu,

từng chuỗi hồng mã nào to bằng hạt gạo ở đầu trâm lắc lư theo, sóng quang lưu chuyển, làm tôn lên dung nhan nàng càng thêm kiều mị.

Xiêm y...

Phó Dung đem hồng y đem động phòng lôi ra mặc, áo ngắn màu đỏ thắm cổ áo thêu hoa mẫu đơn, váy dài bên dưới màu đỏ thắm thêu hoa văn kim phượng, dưới chân một đôi giày thêu hồng đoạn, hai bên mũi giày gắn đóa hoa lụa xinh xắn tinh tế. Từ nhỏ đến lớn, giày thêu Phó Dung đều là dạng này.

Ăn diện xong, nàng ngồi trước gương lớn, Mai Hương Lan Hương ở phía sau cúi đầu che giấu ý cười.

Phó Dung nhìn thấy , "Hai người các người không cần cười, qua 2 năm nữa cũng sẽ gả đi, hiện tại học một chút, tương lai nhất định có thể có tác dụng."

Mai Hương đỏ mặt, Lan Hương nũng nịu trả lời: "Vương phi lại trêu ghẹo chúng ta."

Các nàng là nha hoàn, tương lai chính là gả đi, bận tâm cũng là củi gạo đầu muối, nào có thành thói loay hoay này đó?

Nhìn hai người lơ đãng, Phó Dung ngược lại thật sự phát sầu. Đời trước gả vào quận vương phủ, bởi vì tình cảnh không tốt, hai nha hoàn nói gì cũng đều không chịu gả, chỉ muốn lưu lại ở bên cạnh nàng hầu hạ. Sau này tới Túc vương phủ, Phó Dung lại không tìm được người thích hợp cho các nàng ấy, sai vặt ở tiền viện nàng vừa không quen thuộc lại không dám tự tiện làm chủ, hai người chậm trễ thành gái lỡ thì.

Hiện giờ nàng và Từ Tấn quan hệ tốt lắm, hai năm nay cẩn thận lưu ý người ở tiền viện, phải tìm cho hai người mối hôn sự tốt.

Bên ngoài các tiểu nha hoàn đột nhiên đồng thanh kêu vương gia.

Mai Hương Lan Hương đưa mắt nhìn nhau, không cần Phó Dung phân phó, thức thời lui ra ngoài, ở trước cửa gặp phải Từ Tấn, hai người phân biệt lùi ra sau ba bước, cúi đầu đợi Từ Tấn tiến vào mới bước nhanh ra ngoài.

Phó Dung đã ngồi vào bên bàn giả trang ngắm hoa, Lan Hương cố ý cầm một bình phù dung cho nàng. Biết rõ Từ Tấn tới, Phó Dung cũng không nhìn hăn, tập trung tinh thần đoan trang ngắm phù dung trước mắt, hồn nhiên không biết.

Từ Tấn biết là nàng giả bộ, nhìn nàng một thân hồng y, lại nhìn thấy mặt kia đỏ bừng, rõ ràng là thẹn thùng.

"Không phải nàng không thích hoa này sao?" Hăn cười đi qua, đứng ở sau lưng Phó Dung, cúi người hỏi, sườn mặt sắp muốn dán lên nàng.

Phó Dung ngửi thấy được mùi thanh trúc nhàn nhạt Từ Tấn dùng để tắm rửa.

Nàng nghiêng đầu nhìn hăn.

Hăn không mặc hỉ bào đỏ, nhưng một thân áo choàng màu đỏ thắm hiển nhiên cũng là cố ý chọn ra, đầu đội ngọc quan, lông mày dài như vẽ mực, mắt phượng tựa điểm sơn, âm u mà nhìn nàng, đáy mắt phảng phất có ánh sáng êm dịu dâng tràn, rất ôn nhu, cũng chính là sóng lớn bao phủ nàng.

Đã thành vợ chồng, có thể cầm sắt hòa minh, chính là chuyện may mắn.

Phó Dung xoay người, nhân lúc Từ Tấn đứng thẳng người thì quan sát hăn từ trên xuống dưới, kéo ngọc bội bên hông hăn, cúi đầu thường thức: "Vương gia để ta dày công chuẩn bị, vương gia chính mình như thế nào còn mặc đồ thường ngày?"

Trên tóc nàng chuỗi hạt hồng mã não nhẹ nhàng lắc lư, Từ Tấn đưa tay đỡ nhẹ, thấp giọng nói: "Ta chuẩn bị đều ở bên trong quần áo."

"Chàng ..."

Phó Dung vừa ngượng vừa bực mà đẩy hẳn ra, bước nhanh ra gian ngoài.

Từ Tấn không vội vã đuổi theo, cúi người ngửi ngửi hai đóa phù dung hồng nhạt trong bình hoa, khóe môi giờ lên.

Gian ngoài cơm chiều đã bày xong, các tiểu nha hoàn dọn xong bát đĩa cũng đều lui ra. Phó Dung vừa ngồi xuống, Từ Tấn liền đi ra theo, ở bên cạnh nàng ngồi vào chỗ, nhắc tay lên, trên bàn cạnh Phó Dung liền có thêm một bầu rượu men hồng cổ mảnh mạ vàng.

Mắt thấy nàng nhú mày, Từ Tấn kịp thời giải thích: "Cái này là rượu trái cây, không nặng, chỉ là trợ hứng mà thôi."

Nói xong lại như làm ảo thuật lấy ra hai cái cốc nhỏ, tự tay rót đầy 8 phần, chuyển một cái tới trước mặt Phó Dung: "Không tin nếm thử."

Mùi rượu hỗn hợp hoa quả thạch lựu nhàn nhạt mê người bay tán ra, Phó Dung đã tin hơn phân nửa, lại vẫn lắc đầu nói: "Vương gia chính mình uống đi, ta không biết uống rượu, uống một chút sẽ choáng đầu." Tân hôn bị hẳn dứt một ngụm lớn nữ nhi hồng, buổi trưa trên bàn tiệc đầu có chút choáng váng mơ hồ.

"Nàng không uống, ta sẽ mớm cho nàng." Từ Tấn bưng cốc rượu của mình lên, đặt ở trên môi lưu luyến, mắt nhìn chăm chăm môi Phó Dung.

Hắn ánh mắt sáng quắc, Phó Dung biết hẳn dám nói dám làm, cắn cắn môi nói: "Vậy thì uống một chén này, vương gia không được lại khi dễ người ta."

Từ Tấn trầm thấp "Ân" một tiếng.

Phó Dung đành phải nâng cốc rượu, lấy tay áo che mặt, uống cạn.

Từ Tấn bật cười: "Nàng hào sảng như vậy, nếu không biết còn cho rằng tử lượng tốt cỡ nào." Hắn bảo nàng uống, lại không nói phải uống cạn một hơi.

Phó Dung thấy trong miệng thơm mùi rượu nguyên chất, thật sự cổ họng không sặc, chua chua ngọt ngọt mang theo một chút chát, uống rất là ngon.

Nàng không khỏi nhìn về phía bầu rượu cổ mảnh kia.

Từ Tấn cười lại rót cho nàng một ly, lần này là đầy 9 phần.

Tâm tư bị nhìn thấu, Phó Dung đỏ mặt, tạm thời không động đến rượu, nâng đĩa lên, trước gắp đồ ăn cho Từ Tấn: "Vương gia dùng cơm đi."

Từ Tấn gật đầu, tay nâng đĩa, tầm mắt như cũ dừng lại ở trên mặt nàng.

Bị hắn liên tục nhìn chăm chăm vào như vậy, Phó Dung dần dần ăn không nổi nữa, mắt đẹp trừng hắn, hàm nghĩa không cần nói cũng biết.

Từ Tấn liền cúi đầu dùng cơm, đưa mắt thấy Phó Dung lại mím miệng uống rượu, âm thầm chờ mong phản ứng của nàng đêm nay.

Cơm chiều kết thúc thì một bình rượu trái cây hai người gần như là chia đôi.

Phó Dung khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chính nàng cũng cảm thấy nóng, rửa mặt xong đứng trước gương, nũng nịu oán giận nam nhân bên kia còn đang rửa mặt: "Đều tại chàng, nói cái gì rượu không nặng, chàng nhìn ta mặt đỏ thành cái dạng gì."

Từ Tấn lau mặt xong, đi tới phía sau lưng ôm lấy nàng, mặt dán vào nàng cọ cọ, nhìn cô nương trong gương nói: "Là tửu lượng nàng quá thấp, nàng nhìn ta mặt không hồng chút nào, lại nói tiếp, ta chỉ tính toán cho nàng uống một ly, là chính nàng tham uống."

Phó Dung nhìn chăm chăm vào hai người trong gương.

Đều là hồng y, hăn mặt như quan ngọc, nàng mặt như hoa đào.

Hai người ánh mắt trong gương chạm nhau, đối diện không biết bao lâu, nam nhân đột nhiên dời tầm mắt, chậm rãi quay đầu sang, môi dán lên tóc mai nàng.

Phó Dung không chịu nổi hơi hơi nghiêng đầu, nhìn trong gương nam nhân đang hôn cô nương kia. Hăn nhắm hai mắt, lông mi thật dài, hăn thêm chuyên chú ôn nhu, hôn lỗ tai cô nương đang rụt người trốn. Trốn không thoát, nàng ấy nhin không được bắt lấy xiêm y hăn mới có thể không ngã xuống, sau đó hăn lại hôn lên cổ, thuận thế kéo cạp váy nàng ấy ra.

Phó Dung nhìn chiếc gương, choáng váng cảm thấy cô nương bên trong trông rất quen. Mặt của nàng ấy cùng nàng giống nhau như đúc, bờ vai của nàng ấy giống như nàng êm dịu, thắt lưng của nàng ấy giống như nàng tinh tế, chân của nàng ấy cũng là giống như vậy thon dài. Cô nương đẹp như vậy, Phó Dung nhìn không chuyển mắt. Bởi vì biết đó không phải là nàng, nàng cũng không cảm thấy xấu hổ, đến khi nam nhân bỗng nhiên từ sau lưng nàng đứng thẳng người, đến khi cảm hăn khoác lên đầu vai nàng, lại đối diện mắt của hăn, cảm giác của Phó Dung cuối cùng mới từ suy nghĩ viễn vông xa lạ kia tỉnh lại.

Tỉnh lại, nhìn quang cảnh trong gương, Phó Dung đâu chỉ là mặt, trên người đều đỏ hồng choáng váng.

Quần áo đều rơi trên đất, nàng không thể che giấu, muốn trốn, bị nam nhân bá đạo ngăn lại, nhìn vào gương hỏi nàng: "Nùng Nùng sao không

nhìn?"

Hai tay bị hắt nắm chặt ở phía sau, eo bị hắt kiềm chế, Phó Dung chỉ có thể nhắm mắt lại, muốn độn thổ cho rồi: "Vương gia đừng nói nữa, ta..."

"Nùng Nùng thật đẹp, nàng tự nhìn chính mình cũng nhìn đến ngây người." Từ Tấn ở bên tai nàng nhẹ giọng, ánh mắt không biết nên nhìn chiếc gương hay là nhìn nàng.

Phó Dung cắn môi, giãy giụa muốn trốn.

Trong gương cô nương đang run rẩy hết cả người, Từ Tấn hô hấp nghẹn lại, không còn chần chờ nữa, khom lưng đem người ôm ngang lên, đi về giường.

Màn lụa rơi xuống, nàng vì rượu mà say, hắt vì người mà say.

Phó Dung nhắm mắt, dường như lại lâm vào một cơn mơ.

Ôn nhu như nước, rơi vào chỗ nào liền mang tới một chút ẩm ướt, giống mưa xuân rơi trên mặt đất, nhẹ nhàng trần trọc, gọi dậy hạt giống chôn ở phía dưới. Hạt giống từng chút nẩy mầm, dưới đất chui lên, nàng bởi vì theo nó vui sướng mà kêu lên vui mừng, sau đó mưa kia lại dời tới chỗ khác, đi gọi loại hoa nơi nào đó còn chưa tỉnh lại.

Tất cả hạt giống đều nẩy mầm, mưa xuân tán mát, thất lạc nhân gian, Phó Dung cảm nhận được một thứ lực lượng khác.

Như là những cây non nỗ lực trưởng thành, chồi non biến thành lá cây, rễ cây cũng khỏe mạnh lên, hướng chỗ bùn đất sâu cắm xuống.

Bắt đầu vẫn là chậm rãi, sau này đại khái là gặp được ánh nắng, chôn ở dưới đất, thoáng cái mọc lên.

Phó Dung mở choàng mắt.

Đối diện khuôn mặt Từ Tấn phủ đầy mồ hôi.

Nàng nhìn hần, nghĩ nói với hần giấc mộng cổ quái kia, hần lại khàn khàn mở miệng: "Đau sao?"

Phó Dung ngơ ngác nhìn hần, cái gì có đau hay không? Còn có mảy hần vì sao nhú lại, như là đang cố nhịn thống khổ?

Nàng muốn nói chuyện, từ miệng lại là một thanh âm mềm nhẹ, như vậy kiều như vậy mị, mang theo thỉnh cầu như có như không.

"Vương gia..."

Nàng muốn hỏi đến cùng là chuyện gì xảy ra, bả vai hần đột nhiên chuyển lên, nàng khiếp sợ lại không khống chế được theo hần dời lên phía đầu giường một chút, sau đó lại theo hần dịch trở về.

Nàng che miệng lại, cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì xảy ra.

Từ Tấn nhìn nàng trong mắt hơi nước mờ mịt, như cũ có chút không yên lòng, cúi đầu hôn mu bàn tay nàng: "Nùng Nùng nói đi, có gì không thoải mái sao?"

Phó Dung cũng không phải lắc đầu, cũng không phải gật đầu.

Nàng không chịu nói, Từ Tấn vẫn như trước nhìn chăm chăm vào mắt nàng thủy nhuận, giống như lúc trước hướng lên trên chuyển động.

Nàng, dưới lòng bàn tay, bay ra một tiếng kêu to duyên dáng.

Từ Tấn hạ cái trán đầy mồ hôi xuống, bá đạo kéo tay nàng ra, tiếp tục ôn nhu của hần.

Nếu như nàng không thoải mái, nàng sẽ mở miệng, nàng không mở miệng, chính là dung túng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Khi Phó Dung tỉnh lại, ngoài cửa sổ ánh nắng đã sáng ngời.

Nàng định đẩy màn lụa ra xem cho rõ ràng, nhưng quay người thì eo mỗi lưng đau.

Phó Dung đành phải nằm xuống, nghĩ tới tối hôm qua nam nhân lòng tham không đáy nhiều lần đòi hỏi, bất đắc dĩ cười khổ.

Từ Tấn lúc bắt đầu có bao nhiêu ôn nhu thì sau đó có bấy nhiêu bá đạo, cuối cùng lại biến thành Túc vương gia nàng quen thuộc kia.

Bất quá, có đôi khi quả thật... Vô cùng thoải mái.

Lười biếng trở mình, Phó Dung vừa định nhắm mắt lại ngủ một lúc, bỗng nhiên liếc sang bên cạnh, thấy dưới gối đầu của Từ Tấn có một quyển sách. Phó Dung nghi hoặc mà chớp chớp mắt, lật ra xem, phát hiện bên trong kẹp một mảnh giấy nhắn.

Tối hôm qua đã cho nàng uống thuốc, chớ lo.

Thế chữ nam nhân mạnh mẽ có lực, giống như động tác của hãn tối hôm qua.

Phó Dung cười đem tờ giấy cất lại chỗ cũ. Hãn cho rằng nàng không biết, kỳ thật nàng nhớ, chỉ là lúc ấy quá mệt, nhắm mắt không muốn mở ra, hãn ôm nàng chà lau thu thập, hãn đem dược có chút đắng đút cho nàng giống như đút nàng uống rượu.

Hắn thế nhưng không chê đấng...

Chính mình thất thần, bên ngoài Mai Hương nhẹ giọng kêu: "Vương phi tỉnh chưa? Cầm Hương đến thỉnh an ngài."

Cầm Hương a, lâu không gặp, vừa vặn có lời muốn nói với nàng.

"Các người vào đi." Phó Dung đỡ lấy eo ngài dậy, siết chặt đồ ngủ rộng rãi trên người.

Nàng muốn che giấu, lại không biết tối hôm qua gác đêm ở bên ngoài, Mai Hương đem động tĩnh bên trong nghe rõ nhất thanh nhị sở, ánh mắt mới đối diện Phó Dung, cả khuôn mặt đỏ bừng, một bộ dáng lạy ông tôi ở bụi này.

Nàng xấu hổ thành như vậy, Phó Dung giả bộ dừng dừng, một bên để Mai Hương hầu hạ mặc quần áo một bên hỏi nàng: "Vương gia đi khi nào?"

Mai Hương ở sau lưng nàng nói: "Cũng giống hôm qua, giờ dần đã dậy, phân phó chúng ta đừng ồn ngài, để cho ngài ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh."

Phó Dung cười cười, vừa định đi soi gương, nghĩ tới tối hôm qua chính mình bởi vì uống rượu ở trước gương ngó ngán lâu như vậy, mặt cũng đỏ hồng, đi thẳng tới cái giá rửa mặt.

Bên ngoài mặt trời đã lên quá ba sào, Phó Dung dùng điểm tâm sáng đơn giản, để Mai Hương gọi Cầm Hương vào.

"Cầm Hương bái kiến vương phi nương nương." Tiểu nha hoàn một thân bối tử lụa mỏng màu xanh lục thủy, thoải mái bước vào, quỳ gối hướng Phó Dung bái.

Phó Dung gật gật đầu, cẩn thận quan sát Cầm Hương.

Cùng đầu năm trước so sánh, Cầm Hương dường như biến thành người khác. Lúc đó Cầm Hương bởi vì dung mạo mà tự ti khiếm nhược, ánh mắt cũng không dám ngước lên nhìn người. Sau này tới bên cạnh nàng, ở Phù Cừ viện không ai dám cười nhạo. Nàng ấy lại bằng vào một đôi khéo tay đồ cho các tiểu nha hoàn đều thích tìm đến nói chuyện, ngôn hành cử chỉ thông dong hơn rất nhiều. Đặc biệt là năm ngoái chính thức báai Cố nương tử làm thầy, tiểu nha đầu cao hứng, mỗi ngày khoe miệng đều là công lên.

Đó là khí độ, bộ dáng Cầm Hương cũng có biến hóa không nhỏ. Phó Dung xem qua cánh tay Cầm Hương, phát hiện trên người nàng cũng không đen đúa. Mặt đen hoàn toàn là bởi vì hồi nhỏ nhà nghèo, xuống ruộng phơi nắng làm việc, liền tặng Cầm Hương phấn bôi mặt chuyên dùng dưỡng da dưỡng nhan. Cầm Hương lông mày quá thô, Phó Dung lại dạy nàng sửa lại, chỉ có mũi tẹt môi dày Phó Dung không có biện pháp. Cũng may 2 năm dưỡng tốt, Cầm Hương sắc mặt tái nhợt đã hồng hào. Tuy rằng phong thái còn kém chút, cuối cùng cũng không đến mức làm người ta liếc mắt nhìn liền quay mặt đi.

Trước mắt xiêm y màu sắc phối hợp vừa vặn, nhìn còn rất nhẹ nhàng khoan khoái .

"Cầm Hương ngày càng đẹp, các người nói có đúng hay không?" Phó Dung cười hỏi Mai Hương Lan hương hai người.

Lan Hương giả trang ghen tỵ mới nói: "Đó là Cầm Hương vẫn không ở bên cạnh hầu hạ ngài, vương phi mới nhớ nàng, ta cùng Mai Hương thì ngài không khen qua."

Cầm Hương cười nghe nàng trêu ghẹo, nháo đủ rồi mới đem mới hoa diễm làm tốt rồi bưng tới trước Phó Dung, chỉ vào phía trên một hàng mười hai Hoa Diễm hoa văn mẫu đơn nói: "Đây là thời điểm rảnh rồi sư phụ làm ra, vương phi nhìn xem sao? Sư phụ nói cô nương nếu thích, sau này nàng lại làm nhiều thêm mấy thứ."

Phó Dung ánh mắt đã sớm dính chặt vào.

Diêu Hoàng, Ngụy Tử, Triệu phấn, nhị kiều, Lạc Dương, hồng ngự, y hoàng (đều là tên các loại hoa mẫu đơn), hoa diên nhỏ như vậy, lại có thể làm cho người ta vừa thấy liền nhận ra chủng loại mẫu đơn.

"Cố di đôi tay kia, thật có thể nói là điêu luyện tinh tế." Phó Dung kìm lòng không được khen ngợi.

Cầm Hương thở dài: "Đúng vậy, mỗi lần ta cảm thấy ta đã làm tốt lắm rồi, vừa nhìn thấy sư phụ làm thì không dám tự mãn nữa."

Phó Dung cười liếc mắt trừng nàng một cái, nhìn Cầm Hương làm những hoa diên kia, cũng yêu thích không muốn rời: "Người mới bao nhiêu tuổi, làm ra như vậy đã rất lợi hại rồi, bớt nghĩ những thứ kia có được không, hảo hảo cùng Cố di học, tương lai Cố di già đi, Như Ý trai chúng ta chỉ mong đợi người gánh vai chính đâu."

Lời này vừa nói ra, ba nha hoàn đều ngây ngẩn.

Chuyện Như Ý trai, người ngoài không biết, mấy người các nàng đều rõ ràng.

Mai Hương Lan Hương đưa mắt nhìn nhau, Cầm Hương thì trực tiếp hỏi ra: "Vương phi ý tứ là..."

Phó Dung g thu tầm mắt khỏi đám hoa diên, nhìn Cầm Hương nói: "Ta và vương gia đã thương lượng xong, muốn mở lại Như Ý trai, người trở nói lại cho Cố di và Chu chương quý, bảo bọn họ bắt đầu tìm cửa hàng, mời tiểu nhị đi, không đủ tiền cứ việc tới tìm ta, cái khác không cần cố kỵ."

Nàng bình tĩnh thông dong, phảng phất như không sợ điều gì, Cầm Hương được động viên gấp bội, khẩn cấp trở về chuyển lời.

Lan Hương đi ra ngoài tiền nàng.

Mai Hương nhìn Phó Dung, nhỏ giọng nhắc nhở: "Vương phi và vương gia thương lượng tốt rồi, có nên nhắc một tiếng cùng lão gia, phu nhân hay không?"

Phó Dung gật gật đầu, "Người đi đi, ta đi viết phong thư."

Trở thành tức phụ của người khác, dù Túc vương phủ cách Cảnh Dương Hầu phủ chỉ có hai khắc đường đi xe, cũng không nên không có việc gì lại chạy về nhà.

Viết xong thư, Phó Dung phơi khô bỏ vào trong phong bì, lệnh cho Mai Hương đi gọi Hứa Linh.

Theo lý chuyện chuyển lời đưa tin thế này, thông thường nàng đều gọi quản sự tới, tự mình dặn dò. Cố tình Từ Tấn lòng dạ hẹp hòi, không thích nàng và quản sự tiền viện tiếp xúc quá nhiều, nên nàng phân phó Hứa Linh thay thế làm chân chạy. Nói câu không dễ nghe, chính là ám chỉ nàng không cần đem Hứa Linh xem là cô nương. Lúc ấy Phó Dung cười mắng hằn một trận, sau này cùng Hứa Linh tiếp xúc, nàng phát hiện Hứa Linh quả thật không thích hợp ở trong phòng hầu hạ, bảo nàng bưng trà rót nước, quả thực tựa như giết gà dùng dao mổ trâu. Rõ ràng thoát nhìn đích thực là một cô nương thanh tú, đứng ở trong khuê phòng chính là không hợp. Phát giác Hứa Linh cũng không có thói quen này, Phó Dung chỉ có lúc ra ngoài mới gọi nàng theo cùng, hoặc là tương tự hôm nay có việc cần nàng làm chân chạy ra tiền viện.

"Đem phong thư này giao cho Phương thúc, bảo hắn tự mình đi một chuyến, giao cho mẫu thân ta."

Phương thúc là quản sự hồi môn của nàng, thay nàng quản lý đồ cưới, ruộng đồng, cửa hàng các sản nghiệp bên trong. Phó Dung và trong nhà thư từ qua lại, đều qua hắn tay. Bình thường việc nhỏ phải gã sai vặt chạy một

chuyển là được, phong thư này đề cập ân oán của nàng cùng Vĩnh Ninh công chúa, Phó Dung chỉ yên tâm để Phương thúc làm.

Hứa Linh nhận lấy thư, đi tiền viện.

Phó Dung vốn cho rằng mẫu thân chắc chắn muốn đợi buổi tối cùng phụ thân thương lượng xong mới hồi âm cho nàng, không nghĩ tới buổi trưa vừa cơm nước xong, Kiều thị lại dẫn Phó Tuyên, Quan ca nhi tới thăm. Phó Dung nghe vậy đại hỉ, mau chóng đi phía trước đón người.

"Tam tỷ tỷ!" Quan ca nhi đứng ở bên cạnh mẫu thân, nhìn thấy Phó Dung, giòn giòn gọi người.

"Quan ca nhi càng ngày càng ngoan." Phó Dung ôm lấy đệ đệ hôn mấy cái, rất nhanh lại buông xuống, tiểu tử càng ngày càng nhanh nhẹn, Phó Dung tối hôm qua mệt mỏi một phen, hôm nay cánh tay dù nhiệt tình cũng không nhắc lên nổi.

So với hôm lại mặt, hôm nay Phó Dung đầu mày khóe mắt bị nam nhân làm dụ đi, càng đủ quyến rũ nhiệt tình, Kiều thị thoáng an lòng. Vào Phù Cừ viện, nàng ở bên cạnh nhìn ba tỷ muội Phó Dung chơi một lát, nói với Phó Tuyên: "Tuyên Tuyên dẫn đệ đệ người đi vườn hoa trong vương phủ dạo chơi, nương có lời nói cùng tỷ tỷ người."

Phó Dung biết mẫu thân vì sao mà đến, nhưng nàng cảm thấy việc này mấy câu là có thể giải thích rõ ràng, ôm cánh tay mẫu thân nói: "Nương, các người ít khi tới, đi, chúng ta cùng nhau đi dạo."

Khuyên can mãi, phải đem Kiều thị đẩy ra khỏi nhà.

Kiều thị còn muốn quay trở vào, phát hiện trong mắt Phó Tuyên hoài nghi nhiều hơn, sợ cái đầu nhỏ của nàng ấy miên man suy nghĩ, đành phải cùng Phó Dung đi ra ngoài .

"Tam tỷ tỷ, cái kia là cái gì?"

Quan ca nhi lần đầu tiên đến vương phủ, nhìn cái gì cũng cảm thấy thú vị, chạy đến một tượng đá cẩm thạch, tò mò sờ nói.

"Đó là hạc trắng a, thần tiên cười hạc trắng." Phó Dung cười nói.

Quan ca nhi mắt sáng lên, nhưng nhìn chăm chăm vào tượng đá hạc trắng một lát, phát hiện tượng đá hẹp hẹp dài dài căn bản không có khả năng ngồi lên, lông mày nhỏ nhú lại.

Phó Dung không nhịn được phì cười.

Kiều thị để Phó Tuyên đi đỡ đệ đệ, nàng kéo Phó Dung hướng xa xa đi vài bước, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện mở lại Như Ý trai, người nói với vương gia như thế nào? Vương gia biết ân oán của chúng ta cùng Vĩnh Ninh công chúa, quận vương phi sao? Việc này quan hệ trọng đại, người tuyệt đối đừng tự chủ trương."

Nàng sợ nhất nữ nhi giấu diếm vương gia, tương lai cùng Vĩnh Ninh công chúa sinh chuyện, chọc vương gia tức giận. Thân sơ có khác, nàng tuy đồng tình Liễu Như Ý, nhưng so sánh cùng với nữ nhi kết hôn hạnh phúc, Như Ý trai có thể mở lại hay không, ở trong mắt nàng thật không tính là cái gì.

Phó Dung nghe, bất đắc dĩ sắc giọng: "Ta trên thư đều viết rõ ràng, nường như thế nào lại không tin đâu?"

Nói xong lại giải thích một lần, dấu diếm tình cũ của nàng cùng Từ Tấn, chỉ nói Từ Tấn quả thật đều rõ ràng, cũng đồng ý nàng mở Như Ý trai.

Kiều thị nhiều lần xác nhận.

Phó Dung còn thề thốt mãi.

Kiều thị rất cuộc yên tâm, nhưng vẫn khuyên nhủ: "Sau này làm việc cần thận chút, tận lực bớt chọc phiền toái cho vương gia." Hiện tại vợ chồng son chính là thời điểm tân hôn ngọt ngào, vương gia đang mới mẻ đầu, nguyện ý sủng nữ nhi, tương lai cuộc sống sau này, sợ là tính tình sẽ không tốt như vậy.

"Nương yên tâm, ta đều hiểu." Phó Dung khiêm tốn thụ giáo, thấy mẫu thân không phản đối, cười chạy tới chơi cùng đệ đệ, muội muội.

Ở trong sân đi dạo một vòng, Kiều thị muốn đi về.

Phó Dung luyện tiếc đệ đệ, muội muội, nàng muốn cho đệ đệ ở lại vương phủ mấy ngày.

Kiều thị liếc mắt quở trách nàng. Thật là không có bà bà (mẹ chồng) ở nhà nhìn chăm chăm, lá gan liền lớn, ý vào vương gia sủng ái làm cái gì cũng không kiêng nể. Quan ca nhi thật lưu lại, hãnh nhỏ như vậy, nữ nhi nhất định muốn đem đệ đệ ôm vào trong phòng ngủ. Đến lúc đó trên giường vương tử, vương gia có thể cao hứng?

Một nhà 3 người như thế nào tới, lại như thế đấy rời đi.

Phó Dung đứng ở cửa nhìn theo xe ngựa đi xa, quay đầu nhìn lại tòa Túc vương phủ khí phái lại trống không, hận không thể cũng theo mẫu thân trở về nhà.

Trời chiều ngả về Tây, Từ Tấn sai bước đi vào Phù Cừ viện, tỏ ý bảo bọn nha hoàn đừng lộ ra, lặng lẽ đi vào nội thất.

Vào nhà liền thấy Phó Dung đưa lưng về phía cửa, đứng ở trước lồng chim đùa vẹt.

"Vương gia!"

Đoàn Đoàn vỗ cánh kêu lên.

Phó Dung bản năng mà quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân một thân măng bào màu tím, nửa thân trên bị ánh chiều tà bao phủ như tiên.

Nhưng hần cười, lập tức lại biến thành vương gia tối hôm qua phong lưu đa dạng chồng chất.

Thấy Từ Tấn ánh mắt ném về phía chiếc gương, Phó Dung mặt nóng lên, đi tới cái bàn bên kia.

"Hôm nay nhạc mẫu tới?" Từ Tấn đuổi tới, thuần thục ôm người tới trên đùi.

Phó Dung vùi vào ngực hần gật gật đầu, đem ý đồ mẫu thân đến cũng nói ra, "Nương sợ ta đắc tội chàng đâu, làm như ta ngốc lắm ấy."

Từ Tấn cười khẽ: "Nhạc mẫu quá cẩn thận, Nùng Nùng tốt như vậy, ta sao lại có thể bởi vì một chút chuyện nhỏ tức giận cùng nàng?"

Nói xong cúi đầu muốn hôn.

Phó Dung ngăn trở mặt hần, đỏ mặt hừ nói: "Nói được dễ nghe cũng vô dụng, đêm nay, đêm nay không cho phép, ta mệt."

Từ Tấn nhìn tiểu cô nương lời chưa nói xong đã lại trốn vào trong ngực hần, thở dài.

Chén thuốc kia liên tục sử dụng cũng không tốt, 1 tháng bảy lần, cũng chỉ có thể cách vài ngày một lần.

Hần chịu theo kế hoạch, Phó Dung cũng không bạc đãi hần, tới ngày có thể thân thiết, xấu hổ bởi hần xằng bậy.

Tháng 9, Chu chương quỹ tới, đem ba chỗ vị trí cửa hiệu mặt tiền đã dày công chọn lựa giới thiệu cho Phó Dung nghe, hỏi nàng muốn hay không tự mình xem rồi quyết định.

Phó Dung muốn xem tận mắt, chỉ là nàng còn chưa định ngày ra ngoài, Đông cung liên tục truyền đến hai tin vui.

Thái Tử phi chần ra mang thai.

Thái Tử trắc phi muốn sinh.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Thái Tử hai ngày này thật là xuân phong đắc ý.

Trắc phi Phó thị sinh con trai cho hần, Thái Tử phi cũng chuẩn ra hỉ mạch.

Lúc trước mẫu hậu từng ám chỉ với hần, nếu như Phó thị sinh con thì đem đứa nhỏ giao cho Thái Tử phi nuôi nấng, Thái Tử trong lòng không nguyện ý. Cùng Thái Tử phi so sánh, hần càng ưa thích Phó thị, đó là nữ nhân mỹ lệ ôn nhu, ở bên cạnh hần vẫn an phận thủ thường. Tuy rằng trong lòng có thể còn chút khúc mắc, nhưng không có giờ mặt lạnh cho hần. Cô nương tốt như vậy, hần thật sự không nhẫn tâm đem đứa con đầu của nàng ôm cho người khác. Nhưng nếu không cho, mẫu hậu lại mất hứng...

Hiện tại tốt lắm, Thái Tử phi chính mình có thai, đề khó đã giải quyết dễ dàng.

Không có phiền não, Thái Tử đi đường có chút phiêu.

Thái Tử phi lại không cao hứng chút nào, sầu muộn ở trong phòng tức giận.

Phó thị vào phủ, nhiều lần làm cho nàng ngọt ngào, nàng vẫn ngóng trông ngày Phó thị sinh con này. Sinh nữ nhi, nàng thật lòng cao hứng, sinh nhi tử, nàng mất hứng. Nhưng nàng có thể lấy thân phận chủ mẫu đem nam oa kia ôm về, chính mình nuôi, hung hăng đâm trái tim Phó thị.

Đầu tháng phát hiện nguyệt sự chậm lại, Thái Tử phi thầm nói không ổn, vừa hy vọng chính mình thật sự có tin vui, vừa hy vọng chỉ là thân thể tạm thời không thoải mái. Khi nguyệt sự trễ hơn mười ngày, gần như có thể xác định không thể nghi ngờ, Thái Tử phi như cũ giấu diếm Thái Tử, cố làm ra vẻ hào phóng mà đem Thái Tử đẩy tới chỗ người khác, chỉ vì thuận lợi đem đứa nhỏ Phó thị ôm về. Sau này mặc dù nàng có thai, Phó thị cũng không thể mở miệng đòi đứa nhỏ, nàng cũng sẽ căn cứ cái thai này là nam hay nữ để an bài tiếp. Chẳng sợ cuối cùng nàng sinh nhi tử thì sẽ phải đem nhi tử trả lại cho nàng ấy, Phó thị cũng đã có gần một năm ăn ngủ không yên.

Vẫn giấu được thật tốt, cố tình một ngày trước khi Phó thị sinh con, Thái Tử say rượu nhất định muốn nháo nàng, nàng càng trốn Thái Tử càng gấp gáp. Thái Tử phi không dám lấy đứa nhỏ trong bụng ra cược, đành phải giả trang không thoải mái, để Thái Tử mời thái y bắt mạch.

"Nường nường, người Túc vương phủ và Cảnh Dương Hầu phủ tới, ở bên ngoài chờ đâu."

Vương ma ma đi vào trong, báo tin xong thấy Thái Tử phi vẻ mặt không vui, mau chóng khuyên nhủ: "Hôm nay Thái Tử gia ở trong phủ, nường nường nên giả trang bộ dáng cũng cao hứng đi, đừng khiến người khác sinh ra điều tiếng. Lại nói tiếp ngài cũng có tin tức tốt, để ý tới bên kia làm cái gì? Sang năm ngài sinh một cậu nhóc mập mập, đó mới đúng là đích tử Đông cung của chúng ta."

Thái Tử phi sờ sờ bụng, thở phào một hơi, đứng lên nói: "Đi thôi."

Trắc phi Phó thị sinh con, Thái Tử cố ý cho phép người nhà mẹ đẻ tiến cung thăm hỏi, cũng gửi thiệp cho Túc vương phủ.

Nhận thiệp đó, Từ Tấn trầm mặt một ngày.

Nhưng Phó Dung về tình về lý đều nên đi. Huống chi cùng người Cảnh Dương Hầu phủ đi, chỉ cần nàng không bị lạc, Phó Dung không cảm thấy

Đông cung có gì nguy hiểm. Thái Tử háo sắc, cũng sẽ không quang minh chính đại cướp người đi? Thật dám như vậy, Gia Hòa đế là người đầu tiên sẽ không tha cho hắn. Thái Tử nhìn cũng không phải loại ngu dốt.

Từ Tấn tự nhiên hiểu được đạo lý này, chỉ là vừa nghĩ tới Thái Tử sẽ dùng kiểu ánh mắt đó nhìn Phó Dung, hắn liền hận không thể đâm mù đôi mắt đó ra. Biết rõ Phó Dung là thê tử của hắn, Thái Tử còn sinh lòng mơ ước, đem hắn đặt vào chỗ nào? Nếu không phải là thời cơ không đúng, không cần thận chọc phụ hoàng nghi kị, Từ Tấn muốn đối phó đầu tiên chính là Thái Tử, mà không phải là...

Phó Dung không hiểu tâm tư Từ Tấn, cho tất cả là do Từ Tấn sợ nàng chịu thiệt. Bây giờ đứng ở thiên điện chờ Thái Tử phi đến, nghĩ tới buổi sáng nay Từ Tấn ánh mắt phức tạp, một lời khó nói hết, nàng không hiểu, muốn cười.

Nguyên lai nam nhân ghen, so nữ nhân cũng chẳng kém gì.

Miên man suy nghĩ, Thái Tử phi dẫn Vương ma ma tới, Phó Dung vội suất lĩnh chúng nữ quyến ra chào.

Thái Tử phi gặp mặt người Phó gia đương nhiên sẽ không có tâm trạng tốt, cố giả bộ cười khách sáo vài câu rồi lệnh cho cung nữ đưa các nàng đi viện của Phó Ninh.

Trên đường Phó Dung rất muốn đi cùng mẫu thân, khổ nỗi nàng là Túc vương phi, chỉ có thể đi ở đằng trước cùng lão thái thái là nữ quyến Phó gia bối phận cao nhất.

"Dung nha đầu gả sang cũng được 1 tháng rồi, đã có tin tốt chưa?" Lão thái thái vỗ tay Phó Dung, cười tủm tỉm nói, "Người nhìn hai chị em dâu người đi, một người đã sinh, một người có tin vui, đại tỷ tỷ người thì một lần được luôn con trai, người cũng phải gắng sức thêm chút a."

Cháu gái lớn nhất thoáng cái đã sinh nhi tử, hiện tại vẫn là con trai độc nhất của Thái Tử, cuối cùng cũng cho nàng hào quang.

Phó Dung giả trang e thẹn nói: "Ta vừa mới hầu hạ vương gia 1 tháng, tổ mẫu đừng lấy lời này trêu ghẹo ta."

Lão thái thái thuận theo, chuyển đề tài nói: "Nghe nói hiện tại vương gia bên người chỉ có mình người? Cái này không thể được, người nhìn Thái Tử, Khang vương, phủ nào không có trắc phi, thiếp thất? Dung nha đầu nhất thiết không thể độc chiếm vương gia, truyền ra ngoài, người ta nói Hầu phủ chúng ta không biết giáo dưỡng cô nương, dạy ra cô nương đồ ả. Phía dưới người còn có bốn muội muội nữa, thân làm tỷ tỷ, người phải vì các nàng suy xét."

Phía sau Lâm thị, Kiều thị, Tam phu nhân sắc mặt đều thay đổi.

Phó Phẩm Xuyên ba huynh đệ đều không có thiếp thất, theo ý tứ trong lời kia của lão thái thái, các nàng cũng làm ả đồ ả?

Kiều thị càng hận không thể một hơi đem lão thái thái thổi tới chân trời đi.

Phó Dung vẫn mặc kệ lão thái thái, trước đó bởi vì ngụ ở dưới một mái nhà, không thể không nhẫn nhịn, hiện tại nàng cũng là vương phi, lão thái thái còn dám nói chuyện như vậy, thật coi nàng là cháu gái ngoan từ nhỏ luôn lời nghe bà ấy?

Buông cánh tay lão thái thái ra, Phó Dung cười quay người, lui tới bên cạnh Lâm thị nói: "Bây giờ đại bá mẫu mang quà gì cho tỷ tỷ? Ta may cho cháu nhỏ mấy cái yếm, chính là việc thù của ta không tốt lắm, sợ tỷ tỷ chê cười."

Lâm thị nhìn bóng dáng lão thái thái, nhẹ giọng đáp lời.

Lão thái thái mặt già âm trầm, thân thể đứng thẳng tự mình đi ở phía trước.

Rất nhanh liền tới viện của Phó Ninh.

Nha hoàn thông báo rồi, Phó Dung lại trở bên người lại lão thái thái, cùng bà sóng vai đồng hành.

Không ngờ vào phòng, lại thấy Thái Tử ở bên trong.

Mọi người vội vàng hành lễ.

Thái Tử đứng quay lưng về phía giường ở cửa của Phó Ninh, thấy đám người Phó Dung đều quỳ gối hành lễ, hắn không kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm vào Phó Dung. Bởi vì Phó Dung cúi đầu lộ ra cần cổ trắng mịn, tầm mắt Thái tử ở chỗ đó lưu luyến chốc lát, lúc này mới khách khí nói: "Chư vị miễn lễ, buổi sáng ta nghe nói Phó thị thân thể không quá thoải mái, tới xem một chút, chậm trễ một lát, không ngờ các người đến sớm như vậy."

Phó Dung đứng dậy lui về phía sau lão thái thái, để bà đáp lời.

Nàng tận lực lảng tránh, Thái Tử kịp thời đem ánh mắt chuyển tới trên người lão thái thái.

Ngay trước mặt người nhà Phó thị, hắn cũng không thể làm càn quá mức, có thể lợi dụng thời cơ thấy qua mỹ nhân đã thoả mãn rồi.

Lão thái thái nghe lời Thái Tử nói, sửng muồn điên lên. Thái Tử sủng ái cháu gái, hiện giờ cháu gái sinh nhi tử, ngày sau Thái Tử đăng cơ, cháu gái khẳng định là có một phi vị, thậm chí nếu chặt ngoại tạo hóa lớn... Ngày lành của Cảnh Dương Hầu phủ vẫn còn ở phía sau.

"Điện hạ ngày đi nghìn dặm (bận rộn) vẫn còn quan tâm Ninh nha đầu như thế, là phúc khí của nàng." Nhanh chóng thu liễm kinh hỉ trên mặt, lão

thái thái cung kính trả lời.

Thái Tử gật đầu, lên tiếng chào hỏi Lâm thị, lại như thể vô tình liếc nhìn Phó Dung một cái, cáo từ rồi đi.

Nam nhân đi rồi, trong phòng bầu không khí vì thế buồn lóng.

Bởi vì bên người đều là tâm phúc của Phó Ninh, nữ quyến Phó gia không còn câu thúc nữa. Lão thái thái, Lâm thị trước tiên chạy tới bên giường hỏi han ân cần, Tam phu nhân ở chân giường đứng một bên, Phó Dung cùng Kiều thị đứng ở sau lưng Lâm thị, cười nghe Phó Ninh trả lời hai vị trưởng bối.

"Tổ mẫu không cần lo lắng, ta cùng đứa nhỏ đều rất tốt." Phó Ninh khuôn mặt so với trước cũng không mập hơn, dường như càng kiều non, mặt phấn trắng bóng lộ ra nhàn nhạt, mình diễm nhu mì, nhắc tới đứa nhỏ trong mắt là ôn nhu vui sướng của người mới làm mẹ.

Kiều thị lường trước Lâm thị có lời thân mật muốn nói với Phó Ninh, cùng Phó Dung chúc mừng xong liền cùng Tam phu nhân lui ra gian ngoài .

Lâm thị yên lặng ngóng trông lão thái thái cũng đi ra ngoài.

Lão thái thái lại không đem chính mình làm người ngoài, Phó Dung ba người mới đi, nàng liền nhỏ giọng hỏi thăm: "Nghe nói Thái Tử phi cũng có thai ? Người có biết mấy tháng rồi không?"

Lâm thị mím môi, tay đặt trên đầu gối, âm thầm nắm chặt khăn tay.

Phó Ninh nhìn mẫu thân, thấp giọng đáp: "Nói là hơn một tháng."

Lão thái thái khẽ hừ nhẹ thanh âm, hạ giọng nói: "Nàng đấy mang thai cũng không khỏi quá trùng hợp, người vừa muốn sinh nàng liền có tin tức, ai biết là thật hay giả? Ninh nha đầu phải cẩn thận một chút, ở cữ xong,

không có việc gì tuyệt đối đừng tới gần nàng, miễn cho bụng nàng xảy ra chuyện xấu lại rơi trên đầu người, vừa ức hiếp người, lại vừa có lý do đem chắt ngoại ta ôm đi mất. Còn có cơm canh của mẹ con các người, phải giao cho tâm phúc chăm sóc, trong cung này a, chúng ta không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, đề phòng nhiều chút cũng không sai."

Lời này tuy rằng có vẻ là người quân tử cẩn thận có bụng hiểm nghi, lại là thật lòng tốt cho Phó Ninh.

Lâm thị kỳ thật cũng muốn dặn dò nữ nhi như vậy, nghe lão thái thái nói ra rồi, trong lòng bất mãn đối với mẹ chồng hơi giảm đi.

Phó Ninh nhìn hai người, lại cúi đầu nhìn ấu tử bên người đang ngủ say, nhẹ giọng nói: "Ta hiểu, tổ mẫu cùng nương cũng không cần quá lo lắng, bên kia, cũng không có khắt khe ta quá."

Trước nay Thái Tử quá mức sủng nàng, trong lòng nàng bất an, có thai rồi Thái Tử đi hai bên số lần như nhau. Nửa năm qua bởi vì nàng không hầu hạ được càng khiến cho Thái tử nhiều tháng nay hơn nửa thời gian đều nghỉ ở chỗ Thái Tử phi. Nàng ngược lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Sau này nàng an phận, Thái Tử phi bận rộn chiếu cố chính mình, hẳn là chưa đến nỗi làm gì.

Lo lắng tai vách mạch rừng, Phó Ninh cười nói tới chuyện lý thú của nhi tử.

Gian ngoài Phó Dung cùng mẫu thân hỏi thăm xong tình hình đệ đệ muội muội gần đây, quay sang Tam phu nhân nói: "Ngũ muội muội gần đây thế nào? Lâu rồi không nhìn thấy nàng, lần sau Tuyên Tuyên đi thăm ta bên kia, Tam bá mẫu để Ngũ muội muội cũng theo tới chơi đi, nàng luôn một người buồn rầu ở trong sân cũng không tốt."

Tam phu nhân bất đắc dĩ nói: "Nàng từ nhỏ không thích náo nhiệt, ta cũng không có cách nào, phiền người lo lắng cho nàng, quay về ta sẽ nói

với nàng."

Phó Dung cười cười.

Lâm thị bỗng nhiên vén màn gọi các nàng đi vào, nói là tiểu nam oa ngáp, gọi các nàng vào xem.

Đây chính là đã nói xong chuyện thì thầm, Phó Dung cùng hai vị trưởng bối lại đi vào trong.

Tổng cộng ở Đông cung ngồi gần nửa canh giờ, mọi người muốn dẹp đường hồi phủ .

Thái Tử phi phái Vương ma ma thay nàng đưa tiễn.

Tới cửa cung, xa xa nhìn thấy một thị vệ mặc áo xám kiểu nam tử đứng canh ở chỗ đó, nhìn thấy đoàn người các nàng lại đây, hẩn đi về phía trước vài bước.

Đám người Lão thái thái Lâm thị mặt hiện nghi hoặc.

Kiều thị nhìn hẩn trông quen quen, đang hồi tưởng xem đã gặp ở đâu, nghe thấy nữ nhi bên người ngạc nhiên nói: "Hứa gia, người sao lại ở chỗ này?"

Hứa gia khom lưng, cúi đầu đáp lời: "Vương gia lệnh cho ta thông báo với vương phi, hôm nay Lại bộ vô sự, vương gia mời vương phi ở trong xe ngồi tạm chốc lát. Một lúc nữa vương gia tới cùng vương phi chung đường hồi phủ."

Phó Dung ngây ngẩn, gật đầu nói: "Tốt, ta đã biết, người đi trả lời đi."

Hứa gia chấp tay, sải bước rời đi.

Phó Dung nhìn bóng dáng hắt, nghĩ tới Từ Tấn hơn nửa là lo lắng nàng ở Đông cung chịu mệt mỏi, mới vội vã muốn thấy nàng như thế, khoe miệng cong lên.

Lão thái thái thấy vậy, nhin không được ở trong lòng cười lạnh.

Đắc ý cái gì? Bà cũng không tin Túc vương sẽ chỉ sủng một mình Phó Dung, đó nhưng là hoàng tử, trước mắt chẳng qua là mới mẻ thôi, qua một thời gian chán ngấy, đương nhiên sẽ nạp người mới, thời điểm Phó Dung khóc sẽ tới.

Kể cả Kiều thị, nàng cho rằng Phó Phẩm Ngôn đời này cũng sẽ không chạm vào người khác ?

Phó Phẩm Ngôn vẫn chưa đến 40, hiện tại yên tâm cũng không khỏi hơi sớm.

Quét mắt nhìn bên kia Kiều thị một lòng vì nữ nhi cao hứng, lão thái thái ho khụ, dẫn đầu đi tiếp.

Lâm thị, Tam phu nhân theo sau.

Kiều thị cố ý rút lại phía sau vài bước, cùng nữ nhi nói nhỏ: "Vương gia đối với người tốt, người cứ lo thanh thân ổn định cùng hắt sống, người khác nói cái gì đều không cần để ở trong lòng". Có một số việc phát sầu cũng vô dụng, không bằng nhân lúc trong phủ chỉ có hai người thì vợ chồng son ngọt ngào thêm mấy ngày. Sau này vương gia thật sự nạp thêm người, nàng sẽ tiếp tục giảng đạo lý cho nữ nhi.

Phó Dung gật đầu tỏ vẻ đã rõ, vẫn đi đưa mẫu thân lên xe ngựa.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Trước cửa cung không dừng xe được, Phó Dung lệnh xa phu đi lên phía trước một đoạn.

Xe dừng lại, Phó Dung lấy ra gương nhỏ, tự mình nhìn gương kiểm tra lại trang dung.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa.

Phó Dung vội vàng thu hồi chiếc gương ngồi ổn, chớp mắt tiếp theo liền ý thức được là có xe ngựa từ phía sau tới, hẳn là muốn vào cung. Cũng không phải Túc vương gia nàng muốn đợi, lại một lần nữa lấy chiếc gương ra, ngón trỏ ấn ấn ngạch tâm gần Hoa Điền mẫu đơn Triệu phấn. Hiện giờ đã vào thu, thời tiết dần lạnh, Phó Dung ra ngoài thích điểm phấn, Hoa Điền hai màu hồng, đem màu xanh biếc thu lại, lưu lại mùa hè dùng.

Vì da nàng trắng muốt, theo lời Từ Tấn đùa nàng, chính là điểm Hoa Điền màu đen nhìn cũng đẹp.

Nghĩ tới lúc ấy Từ Tấn cười trêu tức, Phó Dung bĩu bĩu môi, tiếp tục nhìn gương tự phụ, nhìn mãi nhìn mãi ánh mắt chuyển tới trên Hoa Điền, ngơ ngác.

Đời này Từ Tấn đối với nàng thật là khác hẳn, hẳn muốn nhìn sọc nhỏ của nàng, nàng làm nũng không cho phép, hẳn thế nhưng không tiếp tục kiên trì.

Cùng Từ Yến lúc trước một dạng.

Cũng bởi vì thích nàng, cho nên không miễn cưỡng nàng sao?

Nhìn gương, Phó Dung đặc ý cười.

Lão thái thái luôn muốn nhìn nàng khóc vì Từ Tấn nạp thiếp. Đời trước Từ Tấn không thích nàng thì bên người vẫn chỉ có một mình nàng, đời này hai người ở chung hòa hợp, Từ Tấn sao có thể có người khác?

Nói thật, sau khi trùng sinh Phó Dung muốn gả cho An vương, tương lai tiến cung hưởng thụ vinh hoa phú quý, hưởng thụ vạn người quý lạ, cũng không hy vọng xa vời An vương chỉ có một mình nàng. Cùng tình yêu so sánh, nàng càng để ý sủng ái của nam nhân. Nàng chỉ cần trở thành người hảnh để ý nhất, để những nữ nhân bên cạnh không thể cười trên đầu nàng là được. Gả cho Từ Tấn, Phó Dung cũng có ý tưởng này, nhưng như Từ Tấn thật có thể chỉ sủng một mình nàng, nàng cũng vui như mở cờ.

Bất quá...

Phó Dung vẫn không có hy vọng xa vời cái kia.

Chỉ cần tránh được lần nguy hiểm kia, Từ Tấn vị vương gia này vô cùng có khả năng ngồi vào cái vị trí kia, lên ngôi, hậu cung...

Thay vì hiện tại mộng tưởng hảo huyền, tương lai mộng tưởng thất vọng, không bằng nhân lúc bên cạnh hảnh không có người khác thì ở trong lòng hảnh chiếm trước một vị trí lớn. Như vậy mặc kệ Từ Tấn về sau có bao nhiêu phụ nữ, các nàng cũng chỉ có thể cướp được góc bên cạnh.

"Vương phi, Thôi cô nương gọi ngài đâu."

Màn xe bên ngoài truyền đến tiếng Lan Hương nghi hoặc nhắc nhở.

Phó Dung hoàn hồn, cửa sổ xe bên cạnh lại có người kêu một tiếng, không khỏi vén rèm cửa.

Đầu xe ngựa Túc vương phủ hướng về phía Đông, lúc này bên cạnh chẳng biết từ lúc nào nhiều thêm một chiếc xe ngựa, đầu xe hướng về phía Tây, cửa sổ xe vừa vắn đối nhau. Rèm cửa màu xanh sẫm bị một bàn tay trắng mịn kéo lên, lộ ra khuôn mặt Thôi Oản trắng nõn đẹp đẽ, "Tứ tẩu nghĩ cái gì vậy, ta gọi người vài tiếng rồi."

Phó Dung xoa xoa khóe mắt, lúng túng nói: "Có chút mệt mỏi, đặc tội muội muội, muội muội muốn đi Chiêu Ninh cung sao?"

Thôi Oản cười nói: "Đúng vậy, ở nhà mấy ngày, nương chê ta, lại đem ta đuổi ra ngoài, đành phải đi chỗ bác. Tứ tẩu đâu, như thế nào đừng ở nơi này?"

Phó Dung nói: "Hôm nay đi Đông cung thăm hỏi tỷ tỷ, đi ra thì vương gia bảo ta chờ hân..."

Còn chưa nói hết, lại có tiếng vó ngựa truyền tới, Lan Hương theo sát nhỏ giọng nhắc nhở, "Vương phi, vương gia tới."

Phó Dung hướng Thôi Oản gật gật đầu, buông rèm xuống.

Thôi Oản lại ló đầu ra, liền thấy Từ Tấn một thân áo tím thêu mãng giục ngựa đi tới, trên mặt một mảnh trong trẻo.

Nàng cười gọi "Tứ ca".

Từ Tấn dường như mới phát hiện ra nàng, khẽ gật đầu, đối với xa phu Thôi gia nói: "Đi thôi."

Xa phu không dám trì hoãn, thấp giọng dặn dò cô nương nhà mình ngồi ổn, chậm rãi thúc ngựa đi trước.

Xe ngựa rất nhanh từ bên cạnh Từ Tấn đi ra, tiến về phía trước. Thôi Oản khó có thể tin mà nhìn lại, nhìn Từ Tấn tung người xuống ngựa, nhìn

hắn mau lẹ vô cùng lên xe ngựa vương phủ, màn xe nhấc lên thì lộ ra vạt váy hoa lệ bên trong.

Nàng thần sắc phức tạp mà thả rèm cửa xuống.

Phó Dung thì thuận theo để nam nhân đem nàng ôm tới trên đùi.

Vô luận là ở vương phủ hay trên xe ngựa, chỉ cần hai người cùng một chỗ, Từ Tấn đều thích ôm nàng như vậy. Phó Dung cũng quen dần, ngồi ổn rồi ngựa đầu ra sau hỏi: "Vương gia, công sự đều xử lý xong?" Lại bộ nhàn như vậy?

"2 ngày này quả thật không có việc gì." Từ Tấn nhìn kỹ hai mắt nàng, "Ở bên kia như thế nào?"

Phó Dung mấp máy môi, nói chuyện ở trong phòng Phó Ninh gặp phải Thái Tử, "Hắn cùng lão thái thái nói hai câu thì đi."

Từ Tấn nắm tay nàng, trầm mặc không đáp.

Nam nhân vì mình ghen tuông, Phó Dung trong lòng rất hưởng thụ, dựa vào lồng ngực hắn không nói chuyện. Loại chuyện này, nàng không có cách nào khuyên. Nếu khuyên, trong lòng Từ Tấn không chừng còn cho rằng nàng không để tâm việc bị Thái Tử nhìn, không bằng giả trang ủy khuất, ngược lại càng chọc Từ Tấn thương tiếc.

"Về phủ thay xiêm y, giữa trưa chúng ta ra bên ngoài ăn."

Từ Tấn ôm nàng một lát, đột nhiên nói một câu như vậy.

Phó Dung kinh ngạc ngẩng đầu, "Sao lại muốn ra ngoài dùng cơm?"

Từ Tấn cười hôn nàng một cái: "Tối hôm qua không phải nàng nói muốn đi xem cửa hiệu mặt tiền 3 gian sao? Nàng chưa làm bao giờ, nhìn cũng

không hiểu gì, cuối cùng còn phải để bọn họ nghĩ cách, vừa vặn hôm nay ta rảnh, bồi nàng đi."

Phó Dung ngoài ý muốn nhìn hắc cười: "Không ngờ vương gia đối với sinh ý nhỏ của chúng ta cũng rất để bụng, thế nhưng chịu bồi ta xem cửa hàng."

Từ Tấn nhéo nhéo cái mũi nàng: "Ta sợ nàng chọn sai cửa hàng, tương lai sinh ý không tốt, để cho người khác chê cười, quay về lại khóc cùng ta."

"Chàng lại bóp cái mũi ta, bóp đẹp thì làm thế nào đây?" Phó Dung ghét bỏ mà đẩy tay hắc ra, quay đầu hừ nói: "Vương gia đâu phải là sợ ta bị chê cười a, ngài là sợ ta làm mất mặt mũi Túc vương phủ đi?"

Từ Tấn nhìn nàng chớp mũi hơi ửng đỏ, bất đắc dĩ cười nói: "Túc vương phủ là ta và nàng hai người, mặt mũi vương phủ không phải là mặt mũi hai chúng ta sao? Hảo tâm giúp nàng, nàng lại không cảm kích. Một khi đã như vậy, buổi chiều chính nàng tự đi một mình."

Hắc lấy lui làm tiến, Phó Dung không tiếp chiêu, cố ý cùng hắc đối nghịch: "Được a, tự mình đi thì tự mình đi, vương gia ở nhà nghỉ ngơi đi."

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, tựa như đang phân biệt thật giả trong lời nói của nàng.

Phó Dung thản nhiên mà nhìn lại hắc.

Từ Tấn mặt chậm rãi trầm xuống.

Mắt thấy hắc buông nàng ra, rõ ràng là định thả nàng tự ngồi, Phó Dung rốt cuộc nhin không được, ôm lấy cổ hắc cười, nhìn mắt hắc nói: "Vương gia đối với ta tốt như vậy, ta sao lại không thích? Vương gia đã đáp ứng cùng nhau đi, không cho phép đổi ý."

Nàng trông mắt như nước, giảo hoạt, hoạt bát, cười dịu dàng mà nhìn hẩn.

Tâm Từ Tấn tựa như mặt trăng chìm trong nước, bởi hai câu kiều ngữ này của nàng, chớp mắt lại nổi lên.

"Lá gan càng lúc càng lớn có phải hay không?"

Hẩn nắm lấy cằm nàng, sầm mặt như cũ.

Phó Dung nháy nháy mắt, lộ ra một tia khiếp ý hối hận, "Vương gia tức giận?"

Từ Tấn buông mi nhìn nàng, "Sợ sao?"

Phó Dung bật cười, nhìn chăm chăm vào đôi lông mày dài của hẩn nói: "Vương gia nếu lại nhíu nhíu mày, ta sẽ thật sự sợ."

Nàng nhanh mồm nhanh miệng, to gan lớn mật, Từ Tấn nhìn chăm chăm vào cái đôi môi đỏ thắm kia một lát, cúi đầu ngậm lấy, xem nàng còn gặt người thế nào.

Muốn trừng phạt nàng, đụng tới môi nàng, nghe nàng kiều kiều giọng mũi, không khỏi lại buông nhẹ động tác.

Phó Dung cảm nhận được ôn nhu của hẩn, tay ôm cổ hẩn thật chặt, ngượng ngùng đáp lại. Hôn sắp kết thúc, hẩn lưu luyến mà đụng chạm nàng một lần rồi muốn rời đi. Nàng bẽn lễn ngượng ngùng đuổi theo, phảng phất không biết hẩn muốn rời đi, như vậy mọt nhẹ. Từ Tấn làm sao cam lòng bỏ được, lại lần nữa che lên.

Rốt cuộc tách ra thì nàng tựa vào khuỷu tay hẩn, kiều nhuyễn vô lực, một đôi mắt đẹp sương mịt mờ nhìn hẩn.

Từ Tấn dán môi nàng thương lượng: "Nếu không, nghỉ trưa xong hãy ra ngoài?"

Phó Dung biết hẳn định làm cái gì, lắc đầu: "Không cần". Thật nghỉ trưa, nàng sợ nàng không đứng dậy nổi.

Từ Tấn không cam tâm mà đem người đặt sang bên cạnh, nhắm mắt bình phục.

Phó Dung cũng thở hỗn hển một lát mới triệt để bình phục lại, thấy Từ Tấn còn chưa bỏ đệm dựa đem trên đùi ra, nàng nghĩ ngợi một lúc, đem bàn tay to lớn của hẳn dờ tới đầu gối, cúi đầu ấn ngón tay hẳn chơi, "Vương gia, ở Đông cung lão thái thái hỏi ta sao còn không cho vương gia thêm người, lần trước Đoan phi nương nương cũng cố ý dặn dò qua, vương gia trong lòng nghĩ như thế nào?"

Nàng còn chưa hỏi ý của Từ Tấn, hiện tại hỏi rõ ràng, đối với chuyện sau này cũng có chuẩn bị tốt.

Từ Tấn lựa soát lại trong cơ thể nhất thời tắt ngúm.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy nàng cúi đầu ngồi ở bên cạnh, như đứa nhỏ chơi ngón tay hẳn, hỏi ngược lại: "Nùng Nùng nghĩ như thế nào?"

Phó Dung nhu thuận nói: "Ta đều nghe vương gia."

Lời nói dễ nghe, lúc ấn ngón tay Từ Tấn thì ngón trở đổi thành móng tay, ở trên ngón tay hẳn lưu lại một cái dấu móng tay nho nhỏ, còn sợ hẳn không rõ tâm tư nàng, hơi chút dùng thêm khí lực.

Từ Tấn cảm giác đau, khoe miệng lại cong lên, bắt lấy tay nhỏ không thành thật nói: "Chớ suy nghĩ lung tung, ta có một mình nàng là đủ rồi, ai lại lấy chuyện thiếp thất nói, nàng chỉ làm như không nghe thấy, bất quá cứ việc lừa gạt đẩy lên trên người ta."

Phó Dung nghiêng đầu nhìn hăn, muốn hỏi biện pháp này nàng có thể dùng bao lâu, một năm, 3 năm hay là một đời.

Nhưng nàng không hỏi, lúc hăn ôn nhu chỉ nhìn chăm chăm cười thỏa mãn.

Đổi qua xiêm y, Từ Tấn mang Phó Dung đi Nhàn Thú sơn trang ở thành Tây, nơi đó đình đài lầu các mọc lên san sát, cảnh sắc sông núi mê người, là nơi huân quý kinh thành thường tổ chức tiệc mời. Bên trong thị nữ hoặc thông viết văn, hoặc hiểu âm luật, đều là dày công dạy dỗ từ nhỏ, nghe nói dung mạo cũng đều là phong thái thượng đẳng.

Phó Dung sớm đã nghe nói tới Nhàn Thú sơn trang, càng muốn tận mắt xem tin đồn có phải là sự thật hay không.

Đáng tiếc xe ngựa trực tiếp dừng tới trước nhả các Từ Tấn chuyên dùng, bên trong tiệc rượu đã dọn sẵn, một bóng dáng tỳ nữ đều không có.

Phó Dung vòng quanh mấy chỗ cửa sổ đi qua lại, nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài: "Thế này cùng ở vương phủ dùng cơm có gì khác nhau?"

Từ Tấn đã ngồi xuống, nhìn nàng bên kia, cau mày nói: "Nơi này cảnh trí không hợp ý nàng?"

Phó Dung quay người về bên cạnh hăn, nũng nịu thầm nói: "Đều nói Nhàn Thú sơn trang thị nữ tài mạo song tuyệt, vương gia đã đặt chỗ hàng năm ở trong này, ta muốn xem thị nữ đủ tư cách hầu hạ vương gia dùng cơm là dung mạo bậc nào a."

Từ Tấn kéo kéo khóe miệng, tỏ ý bảo Phó Dung rót rượu cho hăn.

Phó Dung thấy hăn dường như không có tâm tình nói đùa, cũng không nháo nữa, nhắc tay áo tới hầu hạ hăn.

Vừa ngồi xuống, tay Từ Tấn đột nhiên vươn tới, rời đi thì trên bàn trước mặt Phó Dung có thêm một ngọc bội long văn (hình rồng).

Thứ này quá quen mắt, Phó Dung thần sắc cổ quái, nghiêng đầu nhìn hắn: "Vương gia..."

"Thưởng cho nàng." Từ Tấn nâng cốc rượu thưởng thức một ngụm, thấy Phó Dung vẻ mặt ngờ ngẩn mờ mịt, hắn không nhịn được, đem người mò tới trong ngực hôn: "Ta nói nàng là thị nữ tài mạo song tuyệt đầu tiên hầu hạ ta dùng cơm, nàng tin sao?"

Phó Dung nghếch mặt.

Từ Tấn lại hôn mắt nàng: "Bản vương ánh mắt cực cao, đến nay chỉ nhìn trúng nàng một người, yên tâm?"

Đầu tiên là thăm dò thái độ hắn về chuyện nạp thiếp, tiếp theo lại hoài nghi hắn ở bên ngoài có hồng nhan tri kỷ. Hắn hôm nay mới biết, nàng cũng là bình dân chua.

Nhưng hắn rất vui vẻ.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Phó Dung muốn thấy thị nữ Nhân Thú sơn trang, thật sự chỉ là xuất phát từ hiếu kỳ, mỹ nhân như hoa, nàng cũng tò mò các loại sắc đẹp thế gian a. Lúc này đáp lại ánh mắt Từ Tấn bất đắc dĩ lại cứng chịu ôn nhu, lập tức hiểu được hãn nghĩ sai rồi...

Bất quá nàng không cải chính, rèm mắt rũ xuống như tâm tư bị nhìn thấu, nhìn ngọc bội trong tay nói: "Yên tâm một nửa."

Từ Tấn nâng nàng cái trán hỏi: "Vì sao chỉ có một nửa?"

Phó Dung thấy hãn tâm tình tốt đang cực kỳ tốt, bữu bữu môi, cả gan nói: "Vương gia chính mình nói a, đến nay chỉ nhìn trúng một mình ta, năm nay vương gia mới bao nhiêu tuổi, sau này lâu như vậy, ai biết vương gia có thể hay không gặp được người so với ta càng đẹp mắt ? Cho nên ta vẫn là chỉ yên tâm một nửa thôi."

Từ Tấn ăn dấm Thái Tử, trong lòng nàng đặc ý, hiện tại nàng có chút chua, Từ Tấn hãn là cũng hưởng thụ đi?

Từ Tấn quả thật rất hưởng thụ.

Chỉ có để ý một người, mới có thể sợ hãi tương lai có người đem người đó cướp đi.

Từ Tấn không thể mong muốn biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, ví như hãn không thể dự đoán nàng khi nào toàn tâm toàn ý đối với hãn. Nhưng hãn biết Phó Dung lúc này muốn nghe cái gì nhất, hôn nhẹ gò má

nàng, lại hôn nhẹ lỗ tai nàng, nhẹ giọng dỗ nói: "Nùng Nùng có thể đem toàn bộ tâm tư buông xuống, ở trong lòng ta Nùng Nùng chính là tốt nhất, người khác có đẹp cũng kém nàng, ta càng sẽ không thêm nhìn."

"Ta mới không tin, vương gia chỉ dỗ ta." Phó Dung đỏ mặt đẩy hẳn ra, trở lại chỗ ngồi của mình.

Từ Tấn nhìn nàng cười, không nói gì nữa.

Sau khi ăn xong, hai người đi xung quanh tản bộ tiêu cơm, xa xa có tiếng trúc bay tới, nhẹ nhàng dễ nghe, xen lẫn ngẫu nhiên có âm thanh dang lên, làm tôn lên thanh u bên này. Thấy Phó Dung liên tiếp hướng bên kia nhìn, mặt lộ vẻ khát khao, Từ Tấn thử dò xét nói: "Thích nghe cầm?"

Phó Dung gật gật đầu: "Đúng vậy, người nọ đàn thật tốt, nghe thấy làm ta muốn ngủ."

Ăn no uống đủ, nằm ở trên giường nghe tiếng đàn sáo rồi thiếp đi, cỡ nào hưởng thụ a.

Từ Tấn lần đầu nghe nói tiếng đàn dễ nghe thì muốn ngủ, nhìn thê tử nhỏ xinh bên người, nắm tay nàng nói: "Đợi lúc về ta cho người mua vài người khéo tay nuôi ở trong vườn. Khi nào nàng muốn nghe, tùy thời gọi các nàng tới Phù Cừ viện hầu hạ."

Hắn mỗi ngày thượng triều không ở nhà, hai người lại không có con cái, một mình nàng ở nhà quả thật không thú vị.

Phó Dung nhìn hắn, con người đen bóng chuyển chuyển, "Kia vương gia nhớ nhắc nhở bọn họ, phải tìm người dung mạo tầm thường, ta chỉ nghe các nàng đánh đàn hát khúc, không cần mỹ mạo rung động."

Nàng lại hẹp hòi, khiến người ta thương yêu được ngay, Từ Tấn trực tiếp ôm lấy eo nàng đem người áp tới trên cây, cúi đầu hôn.

Lề mề, hai người lên trên phố thì mặt trời đã lặn hẳn về Tây.

3 gian cửa hàng, một gian ở thành Tây, một gian ở thành Nam, một gian khác ở trên phố Long Khánh phần hoa nhất kinh thành.

Bởi vì Nhàn Thú sơn trang nằm ở thành Tây, xe ngựa trước hết chạy đến cửa hàng thành Tây.

Phó Dung muốn làm ăn lớn, vị trí cửa hàng khẳng định không thể quá hẻo lánh, mà kinh thành ở địa phương này, phàm là nơi tương đối náo nhiệt, hai bên đường phố gần như đều bị chiếm chỗ hết, khó gặp được người muốn chuyển nhượng, đó cũng là một nhà bán trăm nhà cầu. Chu chương quỹ theo Phó Dung vào kinh đã bắt đầu lưu ý cửa hàng. Khi Phó Dung vừa mở miệng, hắn lập tức quyết định 3 căn nhà. Thành Đông, thành Tây hai nhà này là cuối tháng 8 nhờ người bán trao tay, trước mắt còn chưa định ra, gian trong thành kia chủ gia đình tháng 5 muốn bán, bởi vì vẫn chưa được giá mới kéo đến hiện tại.

Nhà ở Thành Tây này là một tửu lâu, hai tầng, hiện tại còn đang mở cửa, bởi vì quá giờ cơm, sinh ý thoạt nhìn khá vắng vẻ.

Cửa sổ tửu lâu trên lan can sơn đỏ cơ bản hoàn hảo, bên trái là tiệm tơ lụa, bên phải là tiệm bán đồ cổ.

Phó Dung ngồi trong xe ngựa nhìn một chút, quay đầu hỏi Từ Tấn: "Vương gia cảm thấy thế nào?"

"Nàng nói xem?" Từ Tấn nhìn qua vừa thấy liền ngồi thẳng dậy, phảng phất đã tính trước kỹ càng.

Phó Dung buông rèm cửa, nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, thử nói: "Tửu lâu này thật lớn, tu sửa một chút làm trang sức lầu thực thích hợp, chỉ là bên này vị trí vẫn là có chút chưa ổn, bán trang sức tầm thường có thể được. Như Ý trai trang sức chỉ có gia đình giàu có mới mua nổi, mà các

phu nhân, thái thái kia hơn nửa không nguyện ý chạy đến bên này mua. Còn có a, cửa hàng hai bên từ lâu đều có thể thấy, những nhà khác cùng phố liền có chút... không đặt lên được mặt bàn. Đổi lại là ta, đến một lần tuyệt đối sẽ không đến lần thứ hai."

Nàng không làm buôn bán, nhưng nàng thích dạo cửa hàng, loại địa phương này, nàng thật không coi trọng.

Từ Tấn xoa bóp tay nàng, phân phó Hứa gia đánh xe đi phố Long Khánh.

Phó Dung nghi hoặc nói: "Không đi thành Nam ?"

Thành Nam nhà kia là hiệu cầm đồ, địa phương cũng không nhỏ, trên phố cũng so với nơi này náo nhiệt hơn, là vị trí hợp ý Chu chương quỹ nhất.

Từ Tấn không mấy quan tâm nói: "Nùng Nùng đã nghĩ làm ăn lớn, nên chọn cái cửa hàng mặt tiền khí phái nhất, ở kinh thành các nhà cửa hiệu lâu đời đều trên phố Long Khánh, đó cũng là địa phương bình thường các phu nhân thích đi nhất. Theo ta thấy Như Ý trai mở ở bên đó tốt nhất."

Phó Dung rầu rĩ nói: "Ta cũng nghĩ thế, nhưng cửa hàng kia quá nhỏ, chỉ có hai mặt tiền."

"Đi trước nhìn xem." Từ Tấn chủ ý đã định.

Phó Dung đành phải theo hẵn.

Lần này Từ Tấn phân phó xe ngựa ở đầu phố dừng lại, hai người cùng nhau xuống xe.

Từ Tấn đổi thân trường bào màu thiên thanh cổ tròn, eo buộc ngọc bội, vươn người mà đứng, trong trẻo tuần mĩ, vừa xuống xe liền hấp dẫn không ít tầm mắt. Phó Dung thì chọn bối tử trang hoa hồng nhạt, phía dưới là váy

dài thêu hoa viền trắng, dáng vẻ thướt tha, duyên dáng yêu kiều đứng ở bên người Từ Tấn, hết như thần tiên quyến rũ.

Mạng che mặt rũ xuống từ mũ che, thấy người qua đường liên tiếp hướng bên này nhìn, Phó Dung nhỏ giọng cười nói: "Vương gia tuyệt đại phong hoa, dù thay một thân xiêm y vải thô, vẫn làm cho người ta chú mục như thường."

Từ Tấn đánh mặt quét một vòng, mắt chỉ nhìn thẳng, đem nàng bảo hộ ở bên trong hướng tòa trà lâu Chu chương quỹ nhìn trúng đi đến.

Trà lâu cũng còn làm sinh ý (đang kinh doanh), bên trong tiểu nhị nhìn thấy một đôi vợ chồng phong thái xuất chúng đứng đối diện, vụng trộm nhìn ra phía ngoài.

Phó Dung đang cùng Từ Tấn oán giận đâu, "Chàng xem, chật hẹp như vậy, mở cái lầu trang sức nhỏ ngược lại là không tốt lắm."

"Đi uống chén trà trước đi." Từ Tấn dẫn Phó Dung vào trà lâu, chọn xong nhã gian, phân phó Hứa gia: "Người đi tìm đông gia (chủ nhân) của trà lâu này cùng hai nhà hàng xóm, nói ta muốn mua cửa hàng bọn họ, bảo bọn họ ra giá, nói bao nhiêu trả bấy nhiêu."

Hứa gia lập tức đi.

Phó Dung khiếp sợ, nói không ra lời, ngơ ngác mà nhìn Từ Tấn, một lúc lâu mới lắp bắp nói: "Cái này, cái này cũng quá..."

"Ý thế hiệp người?" Từ Tấn thay nàng nói ra.

Phó Dung chợt dạ cam chịu. Trà lâu không tính, hai cửa hàng khác kia kinh doanh thật tốt, có lẽ vẫn là sản nghiệp tổ truyền. Đột nhiên có người muốn mua, nếu là lão gia bình thường có tiền, chủ cửa hàng hơn nửa sẽ không bán. Nhưng đổi thành Từ Tấn, vương gia quyền cao chức trọng, bán

đi thì không cam tâm, không bán chộc vương gia không vui, buổi tối đại khái là muốn ngủ cũng không được.

Nhưng Phó Dung phải thừa nhận, Từ Tấn bá đạo nói ra như vậy thì trong lòng nàng là kinh hãi, tiếp theo còn tự mình tìm lý do kinh hãi. Từ Tấn trả tiền rồi a, đều nói không mặc cả, cho dù là sản nghiệp tổ truyền, có ai sẽ cầm bạc gây khó dễ? Thật sự luyến tiếc, đổi chỗ khác tiếp tục mở cửa hàng cũng được a.

Lại nói tiếp, Từ Tấn đây đều là vì nàng...

Phó Dung lại không biết nên lộ ra biểu tình gì, cười, dường như muốn xin lỗi người bị mua cửa hàng, không cười, Từ Tấn có thể hay không mất hứng?

Nàng cúi đầu, căn môi chuyển động vòng ngọc trên cổ tay.

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào nàng, thấy nàng lông mi thật dài quạt a quạt, ý vị thâm trường hỏi: "Đang nghĩ cái gì?"

Phó Dung nhỏ giọng nói: "Ngộ nhỡ, hai nhà đều không nguyện ý bán, vương gia tính toán như thế nào?"

Từ Tấn ánh mắt dời tới ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: "Vậy ta liền bảo Hứa gia hỏi thăm dọc theo phố Long Khánh, luôn có người muốn bán."

Phó Dung trong lòng nói không nên lời là tư vị gì, dưới gầm bàn giấy thêu đá đá giày Từ Tấn, nhãn nhó hỏi hẩn: "Vương gia làm việc như vậy, tin tức khẳng định sẽ truyền ra ngoài, vương gia sẽ không sợ bị người chê cười sao? Hoàng Thượng biết, lão nhân gia hẩn chỉ sợ cũng mất hứng đi?"

Phó Dung biết mình đẹp, đời trước nàng cũng từng hy vọng xa vời An vương sẽ bởi vì nàng đẹp không để tâm nàng từng hòa ly. Nhưng đó bất quá là ý nghĩ viễn vông thôi, thuần túy là không cam tâm hạ gả, không cam

tâm bị người khác chế giễu trào phúng mới sinh ra ý niệm xúc động, cho nên cuối cùng biến thành tiểu thiếp của Từ Tấn, nàng rất nhanh liền tiếp nhận hiện thực. Hiện giờ thì sao, Từ Tấn thế nhưng nguyện ý vì nàng...

Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai.

(Thơ Đỗ Mục, dịch: Ngựa ruồi bụi hồng, phi mím miệng, ai hay vãi tiền đã về triều. Dương Quý phi thích ăn vãi, nên để làm vừa lòng ái phi của mình, Đường Huyền tông đã lệnh cho người cưỡi ngựa dùng phương thức chạy tiếp sức vận chuyển vãi từ vùng Lĩnh Nam về Trường An để Dương Quý phi thưởng thức)

Hành động này của Từ Tấn cùng việc đó cũng tương tự?

Phó Dung tim nhảy thành thịch vì sủng ái ngoài dự liệu kia, nàng ngẩng đầu nhìn lên, mắt còn sáng hơn trân bảo.

Từ Tấn đưa tay về phía nàng.

Tay kia thon dài, lòng bàn tay có tầng da mỏng, ban đêm không chỉ một lần trần trọc lưu luyến trên người nàng.

Phó Dung đem tay đặt lên, lại theo động tác thu tay của hắn đi vòng đến trước mặt, bị hắn ôm tới trên đùi.

"Chỉ cần nàng không chê ta ỷ thế hiếp người, cái khác ta đều không để ý." Từ Tấn chống cái trán nàng, chăm chú nhìn mắt ướt của nàng nói.

Hắn đáy mắt có tinh quang mỹ lệ nhất, dường như nhìn thêm một lần sẽ đem nàng hút vào. Phó Dung theo bản năng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lắc đầu: "Vương gia đối với ta tốt như vậy, ta làm sao không biết tốt xấu, ta cảm kích vương gia còn chưa kịp."

"Kia Nùng Nùng tính toán cảm kích ta như thế nào?"

Mặt nàng chói lọi như ráng chiều, môi Từ Tấn dán lên, ôn nhu đụng chạm.

Phó Dung tim đều bị hẫng hôn mềmra, vì hẫng mấy lần chạm qua bờ môi nàng mà không chịu hôn lên, nàng chủ động nâng mặt hẫng đưa lên môi thơm.

Hai đôi môi dán nhau, hô hấp đều nhẹ.

Nhẹ như mưa xuân, trong một cái chớp mắt, đột ngột bùng lên.

Thân thể khát vọng lẫn nhau, Từ Tấn ôm lấy Phó Dung đi đóng cửa sổ, thuận thế đem nàng áp trên vách tường.

Nhưng ngay khi tay hẫng chuẩn bị rút cạp váy nàng ra thì Hứa gia trở lại.

Từ Tấn còn muốn tiếp tục, Phó Dung đột ngột bừng tỉnh, ý thức được chính mình thiếu chút nữa ở gian phòng xa lạ trong trà lâu nhỏ sát đường mà theo Từ Tấn. Khí lực vừa mới bị nam nhân hút đi nháy mắt đều khôi phục lại, bỗng nhiên đẩy Từ Tấn ra, ôm mặt trốn đến bên cạnh bức tranh sơn thủy phía sau tấm bình phong.

Từ Tấn hung hăng đập tường một cái.

Bên ngoài Hứa gia nghe được động tĩnh, đôi chân bỗng dừng mềm nhũn, nam tử áo xám bên cạnh hẫng vẻ mặt mờ mịt.

"Tiến vào." Đứng một lúc lâu, bên trong rốt cuộc truyền đến âm thanh Từ Tấn khàn khàn.

Hứa gia mơ hồ đoán được gì đó, tuy rằng hối hận cực kỳ, trước mắt lại không thể dây dưa, đẩy cửa bước vào, cúi đầu nói: "Vương gia, đây là kế ước mua bán nhà của trà lâu này và cửa hàng bút mực bên trái, đông gia Đỗ

Viễn Chu của cờ xã bên phải không nguyện bán, ta đem người mang tới đây, vương gia muốn gặp sao?"

"Ai?" Từ Tấn nhướn mày.

Hứa gia lại lặp lại một lần: "Đông gia cờ xã bên phải, Đỗ Viễn Chu."

Từ Tấn nghe, nhìn vị trí Phó Dung ẩn thân, nhấp một ngụm trà: "Gọi vào đi."

Hứa gia lập tức đi ra ngoài mời người.

Phó Dung đã bình phục, xuyên qua bình phong nhìn về phía cửa, cũng muốn xem vị Đỗ đông gia dám đắc tội với vương gia.

Một mảnh yên lặng, một thân ảnh thon dài cao thẳng đi vào trong, không đợi Phó Dung nhìn rõ ràng diện mạo hắc, hắc đã hướng Từ Tấn quỳ xuống: "Thảo dân bái kiến vương gia."

"Miễn lễ." Từ Tấn nhàn nhạt nói, đám người đứng dậy, hắc quan sát hai mắt đối phương, hỏi: "Vì sao không nguyện bán?"

Đỗ Viễn Chu buông mi: "Cờ xã là nghĩa phụ ta để lại cho ta, trước khi lão nhân gia qua đời đã dặn dò ta kinh doanh cho tốt, thảo dân không dám quên."

Từ Tấn lại hỏi: "Vậy người có biết ta vì sao muốn mua cửa hàng của người?"

Đỗ Viễn Chu làm sao biết được?

Từ Tấn cười: "Túc vương phi là ai, người cũng biết chứ?"

Đỗ Viễn Chu biến sắc, úp mở nói: "Vương gia, vương gia là mua vì vương phi?"

Từ Tấn gật đầu.

Đỗ Viễn Chu mặt hiện do dự, cuối cùng thở dài: "Vương gia chờ chút, thảo dân liền trở về lấy khế đất."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Đỗ Viễn Chu vừa đi, Phó Dung lập tức từ phía sau tấm bình phong đi ra, "Cái này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hẳn như thế nào..."

Không có đạo lý a, sao có thể có người không sợ Từ Tấn quyền cao chức trọng, lại nhìn mặt mũi nàng mà nhường cửa hàng?

"Chính nàng tự đoán." Trải qua chen ngang này, bầu không khí mờ ám lúc trước sớm không còn, Từ Tấn chậm rãi dùng trà.

Phó Dung chậm rãi ngồi vào trên ghế, ánh mắt nhìn Từ Tấn, tâm tư nhanh chóng quay vòng.

Đầu tiên, Đỗ Viễn Chu là vì cảm tình với nàng, vậy hẳn nhất định không phải bạn cũ của Từ Tấn, không phải Từ Tấn thì chính là nàng.

Nhưng Phó Dung xác định chính mình chưa từng gặp Đỗ Viễn Chu, vậy đối phương kỳ thật cũng không phải cho nàng mặt mũi, mà là của cha mẹ nàng.

Cha mẹ...

Ông bà...

Trong đầu có cái gì chợt lóe qua, Phó Dung khiếp sợ mà đứng lên, "Hẳn, hẳn là họ hàng tổ mẫu ta bên kia?"

Nàng có hai tổ mẫu, một người là lão thái thái ngụ ở Cảnh Dương Hầu phủ, cùng nàng không có nửa điểm quan hệ máu mủ, một người là tổ mẫu

ruột thịt Đỗ thị, khi phụ thân còn nhỏ thì ốm chết,. Đỗ Viễn Chu họ Đỗ, nhất định là thân thích bên kia của ngoại tổ mẫu. Chỉ là Phó Dung đối với Đỗ gia không hề hay biết gì, không thể phán đoán cụ thể Đỗ Viễn Chu thoát nhìn tuổi gần 30, đến cùng là quan hệ thế nào với nàng.

Từ Tấn tỏ ý bảo nàng ngồi xuống, nhìn nàng, không quá chắc chắn hỏi: "Đỗ gia sự tình, nhạc phụ nhạc mẫu đều chưa từng nói với nàng?"

Phó Dung đối với thân tổ mẫu chưa từng gặp mặt, không rõ có cảm tình gì, nhưng giờ phút này, tận mắt nhìn thấy một người Đỗ gia, nàng suy nghĩ một lúc, trong lòng sinh ra vài phần buồn bã không có lý do, cúi đầu nhìn bát trà của mình, "Không có, hồi nhỏ ta hỏi nương, nàng không nói cho ta, cũng không cho phép ta nhắc đến. Ta đi hỏi phụ thân, hắn nói hắn cũng không nhớ được ..."

Rõ ràng là nói dối, nhưng phụ thân không muốn nói, nàng cũng không có cách nào.

Nàng thần sắc ảm đạm, Từ Tấn nhìn không nổi, đi qua đem thê tử ôm tới trên đùi, hai tay nắm tay nhỏ của nàng, cầm khoác lên đầu vai nàng nói: "Nhạc phụ nhạc mẫu đã không muốn cho nàng biết, hiện tại ta nói với nàng, nàng đừng lộ ra trước mặt hai người."

Nàng vừa nhìn đã biết ngay là tò mò, Từ Tấn cũng cảm thấy việc này không cần giấu diếm. Phó Phẩm Ngôn không muốn nhắc tới là bởi vì bản thân trải quá khó chịu. Huynh muội Phó Dung bọn họ không có trải qua, cho dù biết những chuyện cũ năm xưa kia, cũng sẽ không quá để ý.

Phó Dung chờ mong nhìn hắn, tạm thời đề xuống một nghi hoặc khác.

Từ Tấn hôn nhẹ mặt nàng, thấp giọng giải thích.

Đỗ gia là một hộ nhà nông ở Kinh Giao, Đỗ thị trên có hai ca ca, cha mẹ lần lượt qua đời. Huynh muội ba người lần lượt vì Đỗ gia nghèo rớt mồng

tôi, Đỗ lão đại mượn tiền chung quanh đến năm 20 tuổi mới miễn cưỡng cưới tức phụ. Đỗ lão nhị trong lòng hâm mộ, cùng huynh trưởng đem Đỗ thị bán cho người môi giới, định dùng tiền bán muối muối cưới tức phụ.

Sau này Đỗ thị vào Cảnh Dương Hầu phủ làm nha hoàn, bị lão Hầu gia nhìn trúng chiếm lấy thân thể, sinh ra Phó Phẩm Ngôn rồi nâng thành di nương. Đỗ gia bên kia, Đỗ lão Nhị tích cóp đủ tiền cưới tức phụ, tân hôn không lâu, lúc lên núi đốn củi bị rắn độc cắn, ngay cả cái con nối dõi đều không lưu lại liền ra đi, tức phụ cũng tái giá. Đỗ lão đại cùng thê tử lo liệu tang sự, trong tay càng khoa khăn, liền nghĩ mọi cách từ đòi tiền trong tay Đỗ thị. Đỗ thị ốm chết rồi, bọn họ lại đi tìm Phó Phẩm Ngôn.

Phó Phẩm Ngôn lúc ấy còn nhỏ, vụng trộm tiếp tế cậu mợ một ít, phát hiện đối phương lòng tham không đáy, mời lão Hầu gia ra mặt, cuối cùng cũng dùng một khoản bạc triệt để đoạn tuyệt quan hệ cùng Đỗ gia.

Theo lý, khoản bạc kia đủ cho Đỗ lão đại cả nhà già trẻ cơm áo không lo cả đời. Đáng tiếc Đỗ lão đại kết bạn sơ suất, bị người dụ dỗ nghiện cờ bạc, rất nhanh liền đem gia sản thua sạch, thiếu chút nữa cũng đem nhà ở đều thua mất mới thôi. Không tiền không đất, cũng không có muối muối để bán, hai vợ chồng liền đem con trai út bán vào cờ xã làm tiểu nhị.

Đỗ Viễn Chu chính là đứa con trai út kia, cũng là thân biểu đệ của Phó Phẩm Ngôn. Hắn vận khí tốt, bởi vì đầu óc thông minh được đông gia của cờ xã sắp xếp làm thư đồng bên người con trai mình, sau đó con của vị đông gia này bệnh nặng một trận rồi mất, lão đông gia cơ khổ không nơi nương tựa, liền nhận Đỗ Viễn Chu làm nghĩa tử, sau khi chết đem gia sản đều cho Đỗ Viễn Chu.

Phó Dung hôm nay mới biết chuyện Đỗ gia, lẩm bẩm nói: "Nói như vậy, hẳn là... của ta"

"Tam thúc" Từ Tấn tiếp tục giải thích, "Hắn trên có hai huynh trưởng, lão Đại chết rồi, lão Nhị ở nông thôn trồng trọt, có tìm hắn mấy lần, hắn đều không nhận. Bên đó tới đây dây dưa, bị hắn đưa vào nhà tù ngồi 3 tháng, ra tù rồi không tới dây dưa nữa."

Phó Dung trố mắt, ngửa đầu nhìn hắn: "Vương gia làm sao mà biết được rõ ràng như vậy?"

Từ Tấn cười cười.

Đời trước hắn phái người điều tra tất cả mọi chuyện của Nhị phòng Phó gia, đối với Đỗ gia bên kia kỳ thật không quan tâm như thế. Chỉ là danh sách đưa lên thì tùy tiện quét mắt nhìn. Trong một dãy cái tên quê mùa họ Đỗ, nhìn đến Đỗ Viễn Chu thì khó tránh khỏi lưu ý nhiều một chút. Sau khi trùng sinh, hắn lại cho người thu thập tin tức Phó gia Nhị phòng bên kia một lần nữa, những chuyện này càng rõ ràng hơn.

Nhìn ra nghi hoặc trong mắt Phó Dung, hắn thản nhiên nói: "Ý chỉ tứ hôn hạ xuống, ta cho người tra rõ thân thích của các nàng, bình thường sai người theo dõi, miễn cho tương lai xảy ra chuyện liên lụy đến ta. Nùng Nùng đừng trách ta đa tâm, chỉ là không ít nhà huân quý trong kinh thành đều bởi vì họ hàng xa gây sự dẫn đến liên lụy. Ta là vương gia, càng phải cẩn thận làm việc, không cho sơ thất."

Phó Dung im lặng.

Cảm giác bị người nắm hết chi tiết nhà mình khẳng định không tốt. Bất quá dù sao không biết không có tội, huống chi biết Từ Tấn chu đáo cẩn thận như thế, Phó Dung ngược lại buông lỏng ít nhiều. Từ Tấn bản thân lợi hại, tương lai khả năng tránh được tai họa sẽ càng lớn. Hắn nếu cả ngày chỉ muốn ăn nhậu chơi bời, nàng mới nên lo lắng.

"Không nhắc nữa, hiện tại chúng ta nên làm thế nào a?" Phó Dung bất an mà đứng lên, "Hắn, Tam thúc chịu chiếu cố ta, ta cũng không nghĩ làm khó

hắn, kỳ thật cửa hàng của hắn vốn dĩ không cần lấy, trà lâu này thêm cửa hàng bút mực bên cạnh, tu sửa xong cũng không coi là nhỏ."

Từ Tấn biết, nàng đối với nam nhân quay người là có thể quên ngay, đối với người thân trước nay đều thực săn sóc, ai đối với nàng tốt, nàng khẳng định sẽ đồng dạng tốt lại.

Hắn bình tĩnh nhắc nhở: "Chu chương quỹ trung thành đáng khen, nhưng hắn đã cao tuổi, Nùng Nùng không cảm thấy nên bồi dưỡng tâm phúc của mình sao? Như Ý trai, nàng và Cố nương tử mỗi người giữ năm phần, một người thì ở vương phủ không có cách nào tự mình chăm sóc bên này, một người chỉ biết trốn ở trong phòng làm trang sức, tương lai người Chu chương quỹ tiếp nhận nếu như có lòng xấu xa..."

Phó Dung mắt sáng lên: "Chàng nói, mời Tam thúc giúp ta làm việc?"

Từ Tấn gật đầu, "Hắn muốn kinh doanh cờ xã là xuất phát từ hiếu nghĩa, nhưng nam nhi đại trượng phu, một gian cờ xã nho nhỏ không khỏi làm nhân tài không được trọng dụng. Hắn có thể ở trong một đám tiểu nhị được lão đông gia nhìn trúng, nhân phẩm tài cán nhất định đều thực xuất chúng, thiếu khuyết chỉ là tôi luyện. Không bằng mời hắn làm Nhị đông gia Như Ý trai, cho hắn theo bên người Chu chương quỹ học hỏi thêm, như vậy sau khi Chu chương quỹ nghỉ, hắn cũng có thể tiếp quản."

Hắn chu toàn mọi mặt, thời gian ngắn ngủi đã nghĩ lâu dài như vậy, Phó Dung lòng đầy kính nể, lại nhìn tuần mã nam nhân ngồi ngay ngắn trên ghế, lần đầu tiên ý thức được Từ Tấn kỳ thật rất có bản lĩnh. Như hắn, võ có thể lên chiến trường giết địch lại có thể bắt được linh hồ. Văn thái kia muốn dùng không có gì dùng, càng quan trọng là tâm kế, ngày hôm nay vì cửa hàng cho thấy đủ chuyện để chứng minh Từ Tấn cũng không phải đồ hữu kỳ biểu (người chỉ có bề ngoài).

"Vương gia..."

Nàng đi tới trước mặt hắn, cẩn thận ngắm hắn, dường như hôm nay mới chân chính nhận thức.

"Nhìn ta như vậy làm cái gì?" Từ Tấn vừa định lại đem nàng ôm tới trên đùi, đoán chừng Đỗ Viễn Chu sắp quay về rồi, chỉ cầm tay nàng, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

"Vương gia thật lợi hại." Phó Dung tự đáy lòng khen ngợi.

Từ Tấn ngửa đầu nhìn nàng, đột nhiên đứng lên, cắn lỗ tai nàng nói: "Lời này ta thích, buổi tối nàng lại nói tiếp cho ta nghe."

Phó Dung ngượng và bực mà đấm hắn một chút, mới khen hai câu hắn đã lộ nguyên hình.

Bên ngoài truyền đến hai tiếng bước chân, Từ Tấn tạm thời thu hồi hoa hoa tâm tư, hỏi nàng: "Mời hắn làm Nhị chương quỹ, ta nói hay là nàng tự mình nói với hắn?"

Phó Dung thoáng chần chờ rồi quyết định: "Ta nói đi, vương gia ở bên cạnh nhìn là tốt rồi."

Đó rốt cuộc là thân nhân của nàng, tương lai là đại chương quỹ Như Ý trai mà nàng coi trọng, Phó Dung cũng nên gặp.

Vì thế Đỗ Viễn Chu bước vào nhã gian liền thấy bên người Túc vương trong treo khôi ngô có thêm một đạo thân ảnh yêu kiều.

Đỗ Viễn Chu có chút không dám tin vào hai mắt của mình, trên đời này, thế nhưng có nữ tử đẹp như vậy?

Hắn cứng đờ ở cửa, ngoài ý muốn có thêm nữ tử trong phòng, cũng kinh diễm tiểu cô nương khuynh thành mỹ mạo.

Từ Tấn khó có thể phát giác mà nhú nhú mày.

Bị nam tử xa lạ nhìn chăm chăm như vậy, Phó Dung lại không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào. Một là bởi vì Đỗ Viễn Chu thật sự chỉ là quá mức giết mình, rất nhanh lại khôi phục trấn định. Thứ hai nàng đã biết đây là thân biểu đệ của phụ thân nàng, là Tam thúc của nàng rồi a.

Có chút ngượng ngùng, nàng hướng Đỗ Viễn Chu đi hai bước, nhẹ giọng kêu: "Tam thúc, ta là nữ nhi thứ hai của phụ thân, ngài biết ta sao?"

Một tiếng thân mật kiều nhuyễn "Tam thúc" làm Đỗ Viễn Chu cả người nổi một tầng da gà, sau đó là tự đáy lòng vui mừng, là thụ sủng nhược kinh. Xác định thân phận Phó Dung, nam nhân đối mặt với Từ Tấn luôn bình tĩnh thông dong, lại trở nên câu nệ xoa xoa bàn tay, nói chuyện cũng có chút không mạch lạc, "Cái này, vương phi, ta, thảo dân nghe nói qua, ngài đừng hiểu lầm, ta không có ý tứ gì khác, là ngày đó ngài cùng vương gia đại hôn, ta..."

Nói xong một hồi ý thức được chính mình thất thố, Đỗ Viễn Chu khuôn mặt trắng nõn tuấn tú đỏ như chín, buông mi đứng yên chốc lát, mới khôi phục vài phần trầm ổn, cúi đầu nói: "Vương phi có thân phận gì, thảo dân thất lễ."

Hắn bị cha mẹ bán đi năm gần 7 tuổi. Nhưng trong lúc ngẫu nhiên cha mẹ cãi nhau hắn cũng biết được mình có người thân là biểu huynh làm Hầu phủ Nhị thiếu gia, biết được người sinh ra biểu huynh đó cũng là bị nhà mình bán đi. Sau này mỗi năm trôi qua, hắn hiểu được Phó gia là thân thích hắn không thể bám víu cũng không mặt mũi nào mà bám víu. Đỗ gia lại là thân thích hắn không muốn nhận, cứ như vậy một người sống qua ngày cũng rất tốt.

Đôi khi ngẫu nhiên từ miệng các khách nhân nghe được chút tin tức, hắn cũng không tận lực hỏi thăm chuyện Cảnh Dương Hầu phủ. Đến tháng 8, Túc vương đại hôn, hắn mới biết Túc vương phi là thứ nữ của Phó Phẩm Ngôn, cũng chính là cháu gái họ của hắn.

Có chút tự hào, cũng có lo lắng, nhưng đều bị hắt giấu ở trong lòng, đối với ai cũng chưa từng nhắc tới.

Không nghĩ hôm nay tiểu cô nương thế nhưng muốn mua cửa hàng của hắt.

Đỗ Viễn Chu không quên dặn dò của nghĩa phụ, chỉ là, hắt nhịn không được muốn thành toàn cho người cháu gái hắt chưa từng gặp mặt.

Hiện tại thì sao, nàng thế nhưng đứng ở trước mắt hắt, còn gọi hắt Tam thúc.

Đỗ Viễn Chu chỉ cảm thấy hổ thẹn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Phó Dung chịu gọi Đỗ Viễn Chu là Tam thúc, do quan hệ lễ tiết, cũng là vì thấy đối phương nguyện ý chiếu cố nàng. Kỳ thật trong lòng có chút kiêng kỵ, bởi vì nàng không biết phụ thân có chịu nhận thân thích này hay không. Ngộ nhỡ không chịu, nàng tự tiện nhận thân, phụ thân biết được tức giận thì làm thế nào đây?

Nhưng nhìn Đỗ Viễn Chu bởi vì nàng xưng hô một tiếng mà bộ dáng mặt đỏ ửng tai nhấc tay vô thức, nàng đột nhiên bỏ qua.

Đỗ Viễn Chu nếu như bình tĩnh thông dong, nàng có lẽ sẽ hoài nghi hẳn có rắc rối khác. Hẳn thất thố, ngược lại thuyết minh ở trong lòng hẳn, nàng cô cháu gái này so với Túc vương gia còn làm cho hẳn khẩn trương hơn. Đối phương lấy thành tâm đối đãi, nàng cần gì phải nghĩ quá nhiều?

Cùng Từ Tấn đưa mắt nhìn nhau, lĩnh hội trong mắt Từ Tấn có ý tán thành, Phó Dung càng thêm chắc chắn chính mình không nhìn lầm người, cười nói: "Tam thúc không cần khách sáo, ngài là trưởng bối, trực tiếp gọi ta Nùng Nùng đi. Ngài luôn miệng gọi ta vương phi, ta một tiểu bối làm sao chịu nổi."

Đỗ Viễn Chu như cũ không dám nhìn nàng, khéo léo từ chối: "Ngài là vương phi, lẽ không thể bỏ, còn nữa thảo dân thân phận ti tiện, không đảm đương nổi vương phi xưng hô như thế, cũng mời vương phi đừng gọi thảo dân như vậy nữa, truyền ra ngoài làm cho người khác hiểu lầm."

Cảnh Dương Hầu phủ có Tam gia đích xuất, tuy rằng đã qua đời, nhưng đó mới là người Phó Dung chân chính nên gọi Tam thúc. Nàng gọi hẳn như

vậy, truyền đến tai Hầu phủ lão thái thái hoặc là Phó Phẩm Xuyên, e rằng cùng Nhị phòng sinh khoảng cách.

Phó Dung hiểu được thâm ý trong lời nói Đỗ Viễn Chu, nghĩ ngợi một lúc, đổi giọng nói: "Vậy ta gọi ngài tiểu thúc tốt lắm. Vừa rồi tiểu thúc nguyện ý nhượng lại cửa hàng ta đều nghe thấy rõ. Ngài trong lòng rõ ràng là đem ta làm cháu gái mà nhìn nhận, hiện tại nếu tiếp tục nói với ta theo nghi thức xã giao này đó, vậy mời ngài trở về đi, ta không mua cửa hàng nữa, hôm nay coi như chưa bao giờ gặp qua."

Đỗ Viễn Chu ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn nàng.

Cháu gái muốn mua cửa hàng, đều lao động đến vương gia ra mặt, nghĩ tới là có việc lớn, sao có thể trẻ con như thế, nói không cần là không cần?

Phó Dung không để ý tới hăn, cố ý nghiêm mặt đi tới bên cửa sổ, đưa lưng về phía hăn mà đứng.

Đỗ Viễn Chu quay nhìn Từ Tấn: "Vương gia, đây..."

Từ Tấn khoát tay nói: "Nếu nàng đã nói không cần, vậy thì thôi. Hứa gia, tới hỏi xem cửa hàng bên cạnh chỗ bán bút mực kia". Trà lâu cùng cửa hàng bút mực cộng lại cũng còn hơi nhỏ, ba cửa hàng sát nhập vừa khéo chuẩn, phá ra rồi sửa lại, hăn là so với Phượng Lai Nghi còn rộng rãi hơn.

Hứa gia lĩnh mệnh đi, bước chân nhanh đến mức Đỗ Viễn Chu muốn ngăn trở cũng không được.

Hảo tâm hoàn thành như vậy, Đỗ Viễn Chu xấu hổ phi thường, biết việc này Phó Dung nói mới được, thả mềm âm thanh khuyên nhủ: "Vương phi cần gì lại mất công lo lắng? Ta, cửa tiệm kia..."

"Đỗ đông gia không cần phải nói, người với ta không hề có quan hệ, lúc trước người đã chứng tỏ đó là của nghĩa phụ người để lại cho người, không

nguyện ý bán, nếu như thế, ta cùng vương gia cũng không muốn làm ra việc ép mua ép bán. Ta cùng vương gia còn có lời muốn nói, Đồ đông gia đi thông thả." Phó Dung sắc mặt bình tĩnh trở lại ngồi vào chỗ đối diện Từ Tấn, bưng trà tiễn khách.

Tiểu cô nương rõ ràng là đang giận lấy, Đồ Viễn Chu đứng thẳng bất động chốc lát, bất đắc dĩ nói: "Người và ta ngấm ngấm nhận thân, người không sợ phụ thân người không vui sao?"

Tuy rằng còn chưa hô nữ danh nàng, nhưng đây đã là thỏa hiệp.

Phó Dung lập tức cười dịu dàng đứng lên, đi tới bên cạnh hãnh thán mật nói: "Tiểu thúc muốn đi đâu, phụ thân ta không phải là người không hiểu đạo lý, ngài xem vương gia đều không cảm thấy ta với ngài nhận thân không có gì không thỏa đáng, ngài nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Đến, ngồi xuống uống chén trà đi."

Đồ Viễn Chu nào dám cùng Từ Tấn ngồi cùng một cái bàn, không chịu đáp ứng.

Nhưng Phó Dung cũng không thể đứng cùng hãnh thán lượng đại sự a, căn căn môi, cầu xin nhìn về phía Từ Tấn.

Từ Tấn yên lặng nhìn lại nàng, cố làm ra vẻ không hiểu.

Phó Dung lộ ra một cái cười nịnh nọt.

Từ Tấn chuyển mắt đi, lại dùng ngậm trà, mới đi ra phía sau bình phong trong ánh mắt thỏa mãn của Phó Dung.

Phó Dung cũng không mong đợi Từ Tấn sẽ để nàng một mình cùng với tiểu thúc vừa nhận nói chuyện, cười mời nói: "Tiểu thúc lần này có thể an tâm ngồi đi?"

Nói xong mới lật lên một bát trà, tự tay châm trà cho hần.

Đỗ Viễn Chu sống lưng cứng đờ ngồi xuống, nhìn bát trà trước mặt, cảm khái ngàn vạn.

Hần có người thân, nhưng cũng không giống nhau. Trước đây cha mẹ, anh trai và chị dâu chỉ biết đòi tiền hần, nếu không có, lần sau cũng không đến nữa, thật coi trên đời không có người như hần. Phó gia bên kia, hần biết Phó Phẩm Ngôn đã nhìn thấy cha mẹ hần ở nhà tham lam ích kỷ, hần cảm động lây, càng không có mặt mũi đi kết giao. Cho nên nhiều năm như vậy, Phó Dung lại là thân thích đầu tiên chịu thành tâm đối đãi.

"Cửa tiệm kia..."

Phó Dung lắc lắc đầu, một bên tò mò nhìn người thân mới nhận, một bên nhẹ giọng giải thích: "Đó là nghĩa phụ của tiểu thúc lưu lại cho ngài, ta cảm kích tâm ý tiểu thúc đối với ta, lại không nhẫn tâm để ngài một đời lương tâm bất an. Cứ như vậy tốt lắm, ta đi mua cửa hàng bên kia, về sau cùng tiểu thúc sát vai buôn bán, tương lai có cái gì không hiểu, còn mời tiểu thúc chỉ bảo nhiều hơn."

Đỗ Viễn Chu vừa định khuyên, nhìn mắt Phó Dung sáng ngời, trong vắt, hiểu được tâm ý nàng đã quyết, không tiếp tục kiên trì nữa, chuyển sang hỏi thăm: "Người muốn mở cửa hàng gì?"

"Trang sức lâu." Phó Dung rất tự hào trả lời, sau đó lại thốn thức đứng lên, "Đó cũng là di kết nghĩa của ta trước khi ra đi để lại cho ta, như vậy xem ra, ta cùng tiểu thúc cũng rất giống nhau."

Nghĩ tới nghĩa phụ, Đỗ Viễn Chu trầm mặc chốc lát, sau đó lại hỏi Phó Dung chuẩn bị như thế nào. Nhìn hôm nay Túc vương gia làm việc bá đạo, Đỗ Viễn Chu lo lắng cháu gái chỉ là nhất thời xúc động muốn mở cửa hàng chơi, vương gia quá mức sùng ái vùng tiền như rác, lại chưa hần suy xét xem định làm tốt sinh ý này như thế nào.

Đề tài chuyển tới đây, Phó Dung cũng thừa nước đục thả câu, đem sự tình nàng cần một Nhị chương quỹ có thể tin cậy nói ra, "Tiểu thúc, ngài có rảnh giúp ta sao? Đây là đồ cưới của ta, mua cửa hàng phiên toái vương gia ta đã thật ngại, không muốn việc liên quan đến người quản lý cửa hàng cũng mời vương gia hỗ trợ, ta cũng không muốn đi cầu phụ thân, nghĩ tới nghĩ lui, người có bản lĩnh lại đáng giá tín nhiệm chỉ có tiểu thúc."

Đỗ Viễn Chu ngoài ý muốn nhìn nàng: "Chúng ta hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, người liền dám tín nhiệm ta?" Cháu gái tin hẳn, hẳn cao hứng, lại sợ cháu gái như thế dễ tin người, tương lai chịu thiệt trong tay người ngoài, nhin không được muốn nhắc nhở một chút.

Phó Dung giả hoạt mà chớp chớp mắt: "Ta vì sao không tin đâu? Thứ nhất, tiểu thúc không cho vương gia nhân tình lại nguyện ý đem cửa hàng bán cho ta, không cầu gì khác. Đủ thấy tiểu thúc chỉ đem ta làm cháu gái, không đem ta làm vương phi để nịnh bợ. Ta tin tưởng tiểu thúc sẽ không lừa gạt cháu gái mình. Thứ hai, tiểu thúc đáng vẽ đường đường, có thể được lão đông gia ưu ái, nhân phẩm tài cán khẳng định cũng có chỗ hơn người, tuyệt không phải tục nhân. Ta tin tưởng tiểu thúc có thể giúp ta chỉnh lý tốt sinh ý. Thứ ba, cho dù hai điểm trước ta nhìn lầm người, tiểu thúc không có đầu óc sinh ý hoặc là tương lai làm giả sỡ lừa ta, ta có thể tùy thời đổi người hoặc là mời vương gia thay ta giáo huấn tiểu thúc a."

Phía sau tấm bình phong truyền đến một tiếng cười khẽ.

Đỗ Viễn Chu cũng cười, nhìn tiểu cô nương đối diện bởi vì Túc vương cười khẽ hơi hơi đỏ mặt, gật đầu nói: "Nùng Nùng trong lòng đều đã hiểu rõ, vậy ta liền giúp người đi." Cờ xā bên kia tiểu nhị, chương quỹ đều là người cũ quen thuộc, lại là sinh ý thanh nhàn, gần như không cần hẳn làm cái gì.

Hắn đáp ứng, Phó Dung lại thu hồi cười, nghiêm mặt nói: "Về Như Ý trai, ta còn có chút bí mật muốn nói cho tiểu thúc. Nơi này nói chuyện

không tiện, sáng mai tiểu thúc đến vương phủ ngồi một chút đi, ta giới thiệu Chu chương quỹ cho ngài, chúng ta triệt để nói rõ để tiểu thúc quyết định?"

Đỗ Viễn Chu hơi kinh ngạc, rất nhanh đáp: "Cũng tốt."

Chính sự nói xong rồi, Đỗ Viễn Chu không dám để Túc vương gia ở bên kia đợi quá lâu, đứng dậy cáo từ: "Vậy chúng ta ngày mai lại gặp, ta đi trước đây."

Phó Dung đưa hân tới cửa.

Đỗ Viễn Chu do dự một lát, vẫn dằn dò: "Chuyện của chúng ta, tạm thời đừng nói cho phụ thân người, về sau người ngầm ngầm gọi ta tiểu thúc, ở bên ngoài chỉ đem ta làm Nhị chương quỹ là tốt rồi."

Phó Dung trêu ghẹo nói: "Tiểu thúc còn không biết ngày mai ta muốn nói bí mật gì mà đã ra quyết định?"

Đỗ Viễn Chu cười không nói, quay người rời đi.

Phó Dung đóng cửa nhã gian lại.

Còn chưa quay người, eo đã bị ôm lấy, "Tương lai hân thật một tay che trời làm giả sổ sách lừa nàng, ta lại không chịu làm chủ, nàng làm sao bây giờ?"

Phó Dung cúi đầu nhìn cánh tay của hân, nhỏ giọng nói: "Vương gia không chịu vì ta làm chủ, đó nhất định là có niềm vui mới, không thích ta. Thật như vậy, vương gia cho rằng ta còn có tâm tư để ý tới sinh ý cửa hàng sao?"

Nàng thần sắc âm đạm, phảng phất lạc vào cảnh giới kỳ lạ, Từ Tấn buồn cười đem người chuyển trở lại, hôn xuống: "Thuận miệng nói một chút, lại

tưởng thật, ngọc, chỉ cần nàng toàn tâm toàn ý đối với ta, ta sẽ thương nàng một đời."

Phó Dung ôm lấy eo hắn, ở trong lồng ngực hắn cọ cọ.

Rất nhanh Hứa gia trở lại, bởi vì Từ Tấn ra tay hào phóng, cửa hàng bên kia cũng thống khoái đem khế đất cầm ra.

Từ Tấn phái người đi quan phủ đóng dấu, hắn cùng Phó Dung về vương phủ trước.

Đến hoàng hôn, 3 khế đất đã đóng quan ấn được giao vào trong tay Phó Dung. Phó Dung vừa hưng phấn vừa vui sướng, bất quá nghĩ tới tiền mua cửa hàng đều là Từ Tấn trả, buổi tối hỏi hắn: "Mua cửa hàng đến cùng tốn bao nhiêu tiền a? Chàng nói cho ta biết, ta đem tiền trả lại, bằng không ta trong lòng không được tự nhiên."

Nàng có tiền, cha mẹ cho nàng đồ cưới xem như là một ít, Liễu Như Ý để lại cho nàng tiền tích cóp nửa đời, đủ cho nàng tiêu hoang.

"30 vạn lượng." Từ Tấn vừa cởi quần áo vừa nói.

Phó Dung tựa vào đầu giường chính mình tính toán, nghe được lời này bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, " Bao nhiêu? Chàng thử nói lại lần nữa xem!"

Ánh mắt kia, giọng điệu kia, phảng phất giống chủ mẫu đang chất vấn nhi tử phá sản!

"30 vạn lượng." Từ Tấn nhẹ nhàng mà lặp lại, đi tới trước giường hướng Phó Dung đưa tay đòi: "Trả ta đi, thoáng cái chi ra ngoài nhiều bạc như vậy, ta trong tay cũng hơi khó khăn."

Phó Dung ngửa đầu nhìn hắn, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn chậm rãi phủ đầy rắng đỏ.

Của nàng tất cả cộng lại, cũng không đến ba mươi vạn lượng a.

Hơn nữa nàng hỏi xong liền nghĩ lại, Từ Tấn thuần túy là bịa chuyện, kia 3 gian cửa hàng, 3000 lượng đều đã là nhiều...

Nàng đỏ mặt là bởi vì chính mình kêu to ra tiếng, mất mặt quá đi.

Nàng nhắm mắt lại, quay đầu muốn chui vào trong ổ chăn.

Từ Tấn một phen nhào tới, đè người hôn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hô hấp dồn dập: "Bản vương không yêu bạc chỉ yêu mỹ nhân, vương phi bồi ta một đêm, kia tiền nợ 3 gian cửa hàng đều xóa bỏ..."

Hắn cố ý học những nam nhân ăn chơi trác tang ép uống nữ nhân, động tác cũng đầy vô lại. Một chớp mắt như vậy, Phó Dung lại thật sự nghĩ rằng nam nhân bên cạnh không phải là Túc vương gia của nàng, mà là một ác bá xa lạ.

Bởi cái cảm giác cổ quái này, đêm nay thân mật cũng thay đổi mùi vị, hắn ôn nhu lại thô lỗ, nàng ngượng ngùng lại mới lạ, như ngã vào đám mây.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Thành thân với Từ Tấn, bởi vì trong phủ không có cha mẹ chồng, Từ Tấn lại dung túng nàng, Phó Dung buổi sáng đều ngủ đến khi tự tỉnh. Hôm nay hẹn trước cùng Đỗ Viễn Chu và Chu chương quý, Phó Dung cố ý dậy sớm một lần, miễn cho giống lần Cầm Hương đến, để người ta đợi uống công lâu như vậy, ai biết trong lòng nghĩ bất định những gì.

Đỗ Viễn Chu tới trước.

Hắn mặc một bộ áo choàng lụa Hàng màu ghi đậm, dáng vẻ cao thẳng, mặt mày thanh tú, giơ tay nhắc chân nho nhã ôn hòa, cùng thân phận đông gia cờ xã rất là tương xứng.

"Tiểu thúc kỳ nghệ nhất định rất tốt đi?" Ngồi vào chỗ rồi, Phó Dung cười hàn huyên nói.

Lão đông gia của cờ xã cũng họ Đỗ, là người yêu cờ, kinh doanh cờ xã mỗi tháng đều sẽ tổ chức một trận so tài văn nhã. Đỗ Viễn Chu ở cờ xã làm tiểu nhị, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, luyện một tay hảo kỳ nghệ, từ lúc 25 tuổi chưa từng thua ai, dần dần ở cờ xã trong vùng cũng có danh khí không nhỏ, thường có người mộ danh đến lãnh giáo.

Đỗ Viễn Chu đương nhiên sẽ không cùng cháu gái khoe khoang, khiêm tốn nói: "Không đến nỗi nào."

Phó Dung mới không tin, gọi người bày bàn cờ ở trong viện dưới tàng cây, hai thúc cháu một bên đánh cờ một bên trò chuyện ngày thường. Đỗ Viễn Chu âm thanh thanh lãng, lời lại không nhiều, chủ yếu đều là Phó

Dung nói. Nhìn ra Đỗ Viễn Chu rất hiếu kỳ sự tình huynh muội bọn họ, Phó Dung liền lược qua chuyện phụ thân, chỉ nói về huynh muội bọn họ.

"Ca ca thẳng lục phẩm, không ít người tới nhà làm mai, nhưng hần không biết nghĩ như thế nào, chính là không nguyện cưới tức phụ. Đúng rồi tiểu thúc, người thành thân chưa? Tiểu tẩu là người ở đâu, ta có đệ đệ muội muội sao?" Phó Dung buông xuống một câu, hưng phấn hỏi. Đỗ Viễn Chu 28 tuổi, đứa nhỏ hần là còn ít tuổi, Phó Dung thích có nhiều đệ đệ muội muội.

Đỗ Viễn Chu cười lắc đầu: "Trước sau trải quá hai mối hôn sự, một người nhiễm bệnh mất, một người trong nhà hoả hoạn, muội muội cùng ở chung một phòng đều không thoát ra được. Thầy tướng số nói ta có mệnh khắc thân, ta liền tiêu tan tâm tư. Tới phiên người."

Phó Dung vội vàng hoàn hồn, lòng dạ không yên nhặt cờ trắng đặt tới một vị trí, ngó nhìn nam nhân đối diện tuần mã nhô nhô, ngạc nhiên nói: "Tiểu thúc bộ dáng như vậy, không có ai tới làm mai cho ngài?"

Muốn diện mạo có diện mạo, muốn sản nghiệp cũng có sản nghiệp, trong nhà còn không có cha mẹ chồng, chị em dâu, các cô nương phụ cận nhà hần không động tâm?

Đỗ Viễn Chu cười cười, "Có, chỉ là ta không muốn gây tai họa cho người ta. Hơn nữa quả thật không có tâm tư thành thân, tùy duyên đi. Nghe người nói Tuyên Tuyên thích đánh cờ? Ta có mấy bản sách dạy đánh cờ tự mình tìm được, ngày khác ta đưa qua, lấy danh nghĩa của người tặng cho nàng đi."

"Cái này, gặp đã rồi hăng nói đi." Phó Dung hàm hồ nói.

Như Ý trai mở lại, phụ thân khẳng định sẽ hỏi đến, Phó Dung muốn tìm cơ hội giới thiệu hai người nhận thức. Nàng cảm thấy phụ thân cùng Đỗ Viễn Chu hần có thể nói chuyện hợp ý, khẳng định cũng sẽ nhận thân thích

này. Khi đó Đỗ Viễn Chu muốn đối tốt với mọi mọi đệ đệ có thể quang minh chính đại.

"Cô nương, Chu chương quỹ cùng Cố nương tử tới."

Lan Hương nhỏ giọng nhắc nhở.

Phó Dung quay đầu lại, thấy tiểu nha hoàn dẫn hai người đi vào trong, vội vàng đứng dậy nghênh đón: "Cố di như thế nào cũng tới?"

Cố nương tử trên đầu mang mũ che như trước, thanh âm êm dịu: "Nghe nói các người muốn thương lượng chuyện mở cửa hàng, ta tới đây nghe xem."

Phó Dung đi tới bên cạnh nàng dừng lại, quay người giới thiệu Đỗ Viễn Chu cho hai người: "Đây là tiểu thúc ta, nếu hẳn đáp ứng về sau chính là Nhị chương quỹ của Như Ý trai." Lại cùng Đỗ Viễn Chu giới thiệu nói: "Tiểu thúc, đây là Chu bá, chuyện Như Ý trai mở lại hoàn toàn dựa vào Chu bá lo liệu, đây chính là Cố nương tử, là bảo vật trấn cửa hàng của Như Ý trai. Ngài nhìn những trang sức kia đều từ tay nàng làm ra."

"Người lại đề cao ta." Cố nương tử bất đắc dĩ nói.

Phó Dung hắc hắc cười.

Đỗ Viễn Chu tiến lên cùng hai người chào hỏi.

Chu chương quỹ hiền lành mà cười, Cố nương tử gật đầu đáp lễ, "Tiểu nữ dung mạo có tổn hại, có chỗ thất lễ, còn mời Đỗ công tử thông cảm."

Đỗ Viễn Chu cười nói không ngại.

4 người vào phòng khách, các tiểu nha hoàn bày xong nước trà liền lui ra, Mai Hương Lan Hương hai người ở trước cửa trông giữ.

Chu chương quỹ được Phó Dung tỏ ý, đơn giản mà đem chuyện liên quan đến Như Ý trai cùng Khánh quốc công phủ, quận vương phi giải thích một lần. Trước hết nói rõ ràng, Đỗ Viễn Chu nếu sợ phiền phức có thể không làm Nhị chương quỹ này. Nếu không sợ, biết tăng quan hệ này, về sau gặp được người bên kia dây dưa, hẳn hiểu được nguyên do trong đó mới có thể xử lý thích đáng.

Hắn nói xong rồi, Phó Dung trêu ghẹo hỏi Đỗ Viễn Chu: "Hiện tại tiểu thúc còn muốn giúp ta sao?"

Đỗ Viễn Chu hơi trầm ngâm, khi Phó Dung bắt đầu lo lắng hắn thật sự rút lui có trật tự thì hắn mới mở miệng: "Vương phi tính toán trả ta bao nhiêu bạc một tháng?"

"Tiểu thúc!" Phó Dung nũng nịu sáng giọng, nàng nào đoán được nam nhân vẫn luôn rất ôn hòa đứng đắn sẽ ở thời điểm này nói đùa.

Hai thúc cháu gặp mặt nhau 1 ngày liền thân cận, Chu chương quỹ cười sờ sờ râu.

Cổ nương tử cúi đầu thưởng trà, lúc Phó Dung hỏi thăm khi nào khởi công sửa chữa cửa hàng thì nói: "Đợi đã, Nùng Nùng người còn chưa nói cho ta biết, vương gia mua cửa hàng dùng bao nhiêu ngân lượng? Chúng ta đã nói mở lại Như Ý trai, tất cả tiêu dùng đều được nhập sổ cùng gánh vác."

Nàng cùng Liễu Như Ý tình như tỷ muội, nhưng sổ sách cũng nhớ kỹ rõ ràng. Cổ nương tử trong lòng hiểu được, Phó Dung tiếp quản Như Ý trai chủ yếu là vì tình cảm cùng Liễu Như Ý, cũng không phải thêm muốn chút tiền lẻ này. Hiện giờ thành vương phi, chỉ sợ càng không để ý bạc mở cửa hàng, nhưng nàng phải phân rõ. Nàng đã mượn danh Phó Dung, không thể lại chiếm tiện nghi tiền bạc, nên Phó Dung ra một nửa, kia nàng cũng phải ra một nửa.

Phó Dung không mời Cố nương tử đến chính là không hi vọng nàng hỏi thăm cái này, vừa muốn khuyên, bên kia Chu chương quỹ nói: "Vương phi vẫn nên nói cho ta biết đi, ta ghi lại trường mục. Chúng ta làm ăn là làm ăn, sổ sách vẫn phải ghi rõ ràng."

Đỗ Viễn Chu cũng đồng ý.

Phó Dung hết cách, suy nghĩ một chút nói: "3 gian cửa hàng và trạch viện phía sau, tổng cộng hết 1500 lượng, số lẻ vương gia không nói với ta, Cố di sẽ không cùng ta so đo mấy chục lượng bạc đi?"

Kỳ thật nàng căn bản không biết Từ Tấn dùng bao nhiêu bạc, nàng vừa hỏi, tên kia liền muốn nàng lấy thân gán nợ. Nghĩ tới tối hôm qua hấn điên cuồng, miệng nói bậy nói bạ, Phó Dung cũng không dám tra hỏi đến cùng.

Cố nương tử không hiểu lắm giá thị trường của tòa nhà, nhìn về phía Chu chương quỹ.

Chu chương quỹ đoán được Phó Dung nói ít đi, thấy Đỗ Viễn Chu không phá nàng, hấn cũng phụ họa nói: "Giá đất phố Long Khánh khoảng khoảng như thế đi."

Cố nương tử cẩn thận quan sát ba người trong phòng. Phó Dung vẻ mặt bất đắc dĩ, Chu chương quỹ buông mi tựa đang suy xét cái gì, Đỗ Viễn Chu đối diện vui mừng thưởng trà, Cố nương tử tuy rằng trong lòng có hoài nghi, nhưng cũng chỉ có thể tin.

Số tính rõ ràng, kế tiếp muốn thương lượng chuyện phá cũ xây mới.

Đỗ Viễn Chu đối với kinh thành quen thuộc nhất, hấn lại ngụ ở bên cạnh, chủ động nhận liên hệ thợ thủ công, bố cục cửa hàng cùng với việc xây dựng hậu viện phòng ốc do hấn cùng Chu chương quỹ cùng nhau thương lượng làm, dự tính năm sau mới có thể hoàn công.

"Vậy thì đầu xuân chọn ngày tốt khai trương đi." Phó Dung giải quyết dứt khoát.

~

Chuyện thi công cửa hàng Như Ý trai Phó Dung không cần quan tâm, nhưng những ngày sau đó nàng cũng rất bận.

Đông cung làm bữa tiệc đầy tháng nàng phải đi, tiếp theo là cuối tháng 10, Thành vương nghênh cưới Lý Hoa Dung.

Sáng sớm, Phó Dung Từ Tấn ngồi xe ngựa đi Thành vương phủ.

Bên ngoài trời lạnh, Phó Dung nâng lò sưởi tay thì thầm nói với Từ Tấn: "May mắn chàng lớn tuổi hơn Thành vương, nếu không tới phiên chúng ta thành thân là thời điểm này". Mùa thu buổi sáng nàng còn luyến tiếc dậy đầu, trời đông giá rét bận việc dậy sớm, động tay động chân, trên người quần áo cũng càng thêm rườm rà, Lý Hoa Dung tân nương tử này có thể vất vả hơn nàng.

"Nàng nói là may mắn có thể gả cho ta sớm trước hai tháng?" Từ Tấn cố ý xuyên tạc ý của nàng.

Phó Dung nguýt hằm một cái.

Từ Tấn trầm thấp mà cười, ghé vào tai nàng nói: "Đêm nay chúng ta cũng động phòng."

Hắn còn không biết tốt xấu nhắc động phòng, bắt quá lời này ngược lại nhắc nhở Phó Dung một chuyện. Một tay ôm lò sưởi, một tay kéo kéo vạt áo Từ Tấn, ôn nhu dặn dò: "Ngày hôm nay người khác thành thân, tiệc trưa tiệc tối chàng uống ít đi, còn dám uống đến mức say mềm giống lần trước, buổi tối ta cho người khóa cửa từ sớm, không cho chàng vào."

Nàng nhìn xong tân nương tử, dùng xong cơm trưa sẽ hồi phủ trước, Từ Tấn thì phải lưu lại đến tối.

Tiểu cô nương mặt mày ôn nhu, lời uy hiếp nói ra cũng là kiêu kiêu mềm mềm, nghĩ tới sau khi thành thân, nàng đối với hân càng ngày càng thân cận tự nhiên, Từ Tấn trong lòng yên lặng dâng lên một dòng nước ấm, nắm lấy tay nàng hôn: "Đã biết, đều nghe nàng, buổi tối nhớ để cửa cho ta."

Phó Dung ngoan ngoãn gật đầu.

Xe ngựa dừng ở trước cửa phủ Thành vương.

Từ Tấn xuống xe trước, quay người chuẩn bị đón Phó Dung thì liếc thấy đối diện một chiếc xe ngựa cũng tới trước cửa sắp dừng lại.

Từ Tấn nhìn nhiều mấy lần, khóe miệng cong lên, đối với màn xe kêu: "Ra đi."

Phó Dung lưu luyến mà bỏ tay khỏi lò sưởi, lại đem mũ trùm phía sau áo choàng đội lên, lấy ra gương nhỏ soi thử, xác định xiêm y, trang dung đều không có sai sót, lúc này mới khom lưng đi ra ngoài. Nàng cúi đầu, tầm nhìn bị hai bên mũ lông cáo tuyết trắng che giấu, nhìn không thấy tình hình trước sau hai bên. Phó Dung cũng không có tâm tư chú ý những cái đó, quét mắt nhìn trước xe, kinh ngạc hỏi Từ Tấn: "Ghế đâu?"

Nàng phải giẫm ghế để xuống xe a.

"Cần gì phải phiền toái, ta ôm nàng xuống."

Từ Tấn cười nhìn nàng, tiếp theo đem tiểu cô nương ngậy người bế ngang lên, vững vàng đặt xuống đất.

Phó Dung bị hân ôm xoay nửa vòng, hai chân trống không, có cảm giác choáng váng thiên toàn địa chuyển.

Từ Tấn thế nhưng ngay trước mặt thị vệ trước cửa phủ Thành vương ôm nàng xuống xe?

Hắn đối với nàng cho dù tốt mấy, ở bên ngoài còn chưa từng hành động thân mật như vậy...

"Sững sờ cái gì, Thất thúc ở bên kia, Nùng Nùng theo ta đi qua chào." Từ Tấn thay nàng siết chặt dây lưng áo choàng, mắt phượng sáng ngời.

Hắn cười đến ôn nhu, Phó Dung lại một lần có cảm giác như nằm mơ.

Từ Tấn tâm nhãn đặc biệt nhỏ, nàng cùng nam nhân bên ngoài nói nhiều một câu, hắn đều sẽ ghen. Từ Yến, An vương, Ngô Bạch Khởi đều là những người hắn từng ghen. Vừa mới có cử động khác thường là hắn cố ý làm cho An vương nhìn đi?

Người này, chỉ bởi ngày đó ở Vĩnh Thái tự tận mắt nhìn thấy nàng cùng An vương chạm mặt nói chuyện liền đem An vương trở thành tình địch, nếu để cho hắn biết nàng từng cùng An vương dưới hoa đào hứa hẹn...

Phó Dung trong lòng cười khố, sau đó ngăn ngừa ngoài ý muốn gật gật đầu, quay người lại không quên nhỏ giọng oán giận hắn: "Lần sau không được hồ nháo như vậy."

Một bộ dáng then thùng.

Bất kỳ một nữ tử nào bị nam nhân bên ngoài nhìn thấy nàng cùng trượng phu thân mật, hắn sẽ ngưỡng và bức giống nàng.

Nhưng câu oán giận này rơi vào trong tai Từ Tấn, lại có thêm thâm ý khác.

Ánh mắt dừng ở trên mặt nàng trong nháy mắt, Từ Tấn ý vị không rõ mà ừm một tiếng, dẫn nàng đi tới chỗ nam nhân cao lớn vững chãi bên kia.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Từ lúc từ biệt ở Tây Sơn, ngoại trừ đấu thuyền rồng dịp đoàn ngộ, xa xa liếc nhìn bóng dáng An vương một lần, Phó Dung cũng không còn nhìn thấy hần.

Giờ phút này, nam nhân kia đang đứng đối diện cách vài chục bước. Ngày đại hỉ của Thành vương, hần mặc một bộ trường bào màu đỏ tía, so với mấy lần trước gặp gỡ, thêm mấy phần ung dung tôn quý vương gia nên có, về phần khuôn mặt...

Phó Dung không nhìn kỹ.

Người này đã từng thích nàng, từng lấy một mảnh hoa đào để hỏi nàng có nguyện ý gả cho hần hay không. Nửa năm thoáng lướt qua, Phó Dung không biết trong lòng An vương rốt cuộc nghĩ như thế nào, ngộ nhờ hần còn một chút ý niệm, ngộ nhờ một ánh mắt của nàng làm cho hần hiểu lầm cái gì, làm cho hần lộ ra thần sắc không nên có, Từ Tấn phát giác được trong lòng chắc chắn sinh ra nghi kị.

Có lẽ An vương vẫn còn khả năng có thể cuối cùng đăng lên cái vị trí kia, nhưng hiện tại Từ Tấn mới là trượng phu của nàng. Phó Dung thà rằng để An vương đem nàng xem là một nữ nhân vô tình, ngăn ngại nửa năm đã quên lời thề non hẹn biển, cũng không muốn cho Từ Tấn hiểu lầm nàng đối với An vương có tình, làm cho nỗ lực hai tháng này uổng phí.

Các vương gia đó, không có ai là kẻ ngu, đã gả cho Từ Tấn, Phó Dung không có ý định thuận lợi ở giữa Từ Tấn và An vương.

"Gặp qua Thất thúc". Từ Tấn chào hỏi xong, Phó Dung đi theo buồng mi chào, hào phóng thông dong "Cháu dâu gặp qua Thất thúc".

Từ Tấn tầm mắt từ trên gò má nàng dời đi, nhìn về phía An vương.

Từ Bình ánh mắt lượn một vòng ở trên người vợ chồng bọn họ, khẽ cười cười, "Các người thành thân lâu như vậy, hôm nay ta mới nhìn thấy các người cùng đứng một nơi, quả nhiên là cặp đôi trời định."

Ngỡ khí qua quít, phảng phất hắc trước kia chưa từng gặp Phó Dung.

Nhưng Từ Tấn biết hai người đã từng gặp mặt, biết An vương cố ý chọn ngày Phó Dung đi Tây Sơn để cùng đi. Hắc không rõ An vương vì sao chắc chắn Phó Dung thấy hắc rồi nhất định sẽ đuổi theo. Có lẽ là hắc thích Phó Dung trước, sau đó cũng cảm thấy Phó Dung sẽ coi trọng hắc vị vương gia này? Hắc chỉ biết Phó Dung quả thật đuổi theo, hai người còn dưới tàng cây hoa đào nói riêng mười câu...

Hiện tại bọn họ đều ở trước mặt hắc làm bộ cái gì cũng không xảy ra, là lòng có linh tê sao (tâm ý tương thông với nhau)?

Tâm tư Phó Dung, Từ Tấn có thể đoán ra vài phần, nàng thông minh như vậy, hiện tại khẳng định không còn nhớ thương An vương, đương nhiên muốn phỉ sạch quan hệ. An vương thì sao, sợ lộ ra sơ hở làm cho Từ Tấn hoài nghi, lo lắng đem lửa giận phát tới trên người Phó Dung? Quả thật như thế, An vương đối với thê tử của hắc còn thật sự không phải là sẵn sóc bình thường.

Giống như Thái Tử, một người nhớ thương dung mạo vương phi hắc, một người nhớ thương tâm vương phi hắc.

PS: Bạn TT lúc nào cũng tìm lí do để ghen

Lồng ngực Từ Tấn lửa giận cuộn cuộn, lại không hiện lên trên mặt, dẫn An vương đi vào Thành vương phủ, khách khí nói: "Thất thúc quá khen. Người nhìn hôm nay Ngũ đệ cũng thành thân, Thất thúc mỗi một lần đều uống rượu mừng của hàng con cháu chúng ta, không biết khi nào chúng ta có thể uống rượu mừng của Thất thúc?"

Phó Dung đi theo phía bên phải Từ Tấn, hơi hơi chậm hơn một bước, nghe hai người nói chuyện.

Từ Bình nói: "Nhân duyên do trời định, duyên phận không đến không thể cưỡng cầu, Cảnh Hành đừng có cười ta nữa, chúng ta đi xem lão Ngũ chuẩn bị như thế nào."

"Tốt." Từ Tấn sáng khoái đáp, quay người dặn dò Phó Dung: "Vậy nàng đi vào hậu viện trước, lúc hồi phủ thì phái người tới nói với ta một tiếng."

Phó Dung nhẹ giọng đáp, vừa muốn đi, liếc mắt nhìn An vương một cái, phát hiện hắc đứng phía bên cạnh bọn họ, nhanh chóng hướng Từ Tấn chớp chớp mắt, lặng lẽ cảnh cáo hắc buổi tối uống ít rượu một chút.

Nàng làm tự nhiên vô cùng, rất là quan tâm, Từ Tấn trong lòng lại không có sinh ra bất kỳ vẻ ấm áp nào.

Bởi vì hắc biết, nàng không có khả năng triệt để đã quên An vương, nàng làm như thế chỉ là vì che giấu chột dạ, chỉ là vì muốn hắc tin tưởng trong lòng nàng chỉ có hắc, làm cho hắc tin tưởng nàng chỉ có cảm tình với hắc.

Từ Tấn nhìn Phó Dung bóng dáng tinh tế, nhìn nàng dẫn nha hoàn hướng hậu viện đi vào, bỗng nhiên ý thức được kết hôn rồi nàng biểu hiện ra ngoài nào yếu ớt thân mật, ý lại ôn nhu, kỳ thật đều có thể cùng với hoạt bát vừa rồi đều là giả vờ, đều là vì dễ hắc thích nàng, dễ hắc sủng nàng. Hắc ban đầu cũng rất rõ ràng, nhưng hắc quá thích nàng xinh đẹp đáng yêu như vậy, thích tới mức lựa chọn tin tưởng những thứ đó đều là sự thật, tin tưởng nàng đã vì hắc động tâm.

Nàng thì sao, đến cùng có động tâm hay không?

Từ Tấn hoàn toàn không đoán được.

Nữ nhân này nói dối bản lĩnh đã lộ hóa thuần thanh (thành thực không dấu vết), nữ nhân này có thể trọn tròn mắt thuận miệng nói ra lời tâm tình thật giả khó phân biệt. Hẳn có thể nhìn ra nàng có phải là tức giận, cao hứng, thương tâm thật hay không, duy chỉ có nàng đối với tâm nam nhân, hẳn một chút cũng nhìn không thấu.

~

Phó Dung đi tân phòng bên kia.

Hôm nay tới bồi tân nương tử đều là nữ quyến Thành vương bên này, nếu như Thành vương cưới là nữ nhi nhà người ta, đám người Vĩnh Ninh công chúa, quận vương phi khẳng định cũng tới đây, cố tình hẳn cưới là cháu gái ruột Lý Hoa Dung của Vĩnh Ninh công chúa, Vĩnh Ninh công chúa cùng quận vương phi chỉ có thể ở Khánh quốc công phủ đưa Lý Hoa Dung xuất giá.

Không cần giao tiếp cùng những người đó, Phó Dung rất cao hứng, nàng không sợ họ, nhưng nhìn thấy người nhất định sẽ mất hứng, đương nhiên có thể không gặp là tốt nhất.

"Nhị tẩu tới bao giờ?" Vào buồng sưởi, bên trong vài nữ quyến nhất tề hướng nàng hành lễ, Phó Dung cười đáp lễ, cuối cùng đi tới bên người Khang vương phi, thân mật hỏi.

Khang vương phi so với lúc ở cửu trùng gầy đi rất nhiều, mặt trứng ngỗng trong trắng lộ hồng, một đôi mắt đào hoa ngoảnh nhìn chiếu rọi, nắm lấy tay Phó Dung cười nói: "Sắp tới, tới hôm qua ta dặn dò bọn nha hoàn gọi ta dậy từ sớm, người thành thân lúc ấy ta không được gặp, lần này kiểu gì cũng muốn cùng nhau về."

Đầy phòng nữ quyến đều cười theo.

Phó Dung không nhìn thấy Thái Tử phi nên hỏi thăm.

Khang vương phi lập tức lộ ra dáng vẻ một kẻ thích cười trên nỗi đau của người khác, tươi cười: "Nàng lần này nôn nghén thật nghiêm trọng, còn chưa ngừng lại đâu, bây giờ không thể tới. Người xem, phong thủy luân chuyển có phải hay không, người thành thân thì ta thân thể nặng, Ngũ đế thành thân nàng ấy có mang thân thể không thoải mái. Sang năm nếu lão Lục thành thân, phỏng chừng tới phiên người thân tấu tử này sẽ nôn ọe!"

Phó Dung giả bộ ngượng và bức, "Nhị tấu thật là, hôm nay rõ ràng là Ngũ đế muội vào cửa, người nhanh lưu lại khí lực để nháo nàng đi."

Khang vương phi ngó nhìn ngoài cửa, vỗ vỗ tay nàng nói: "Yên tâm đi, nàng ấy là tân nương tử, ta sẽ không quên phần của nàng ấy."

Phó Dung rèm mi thấp xuống, không nhìn thấy Khang vương phi trong mắt chợt lóe ra châm chọc. Ngẩng đầu thì thấy Nhị công chúa ở bên người ma ma đang tiến vào. Vừa nhìn thấy nàng, tiểu cô nương khoe miệng lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ, Phó Dung tâm trạng rất tốt, cười gọi muội muội.

Dần dần, các nữ quyến đều đến đông đủ, Thành vương sớm đã xuất phát đón dâu, giờ cũng đem vương phi đưa trở về.

Phó Dung rất nhanh lại biết một lần nháo tân phòng náo nhiệt, mới chỉ hai tháng trước nàng là tân nương bị người vây xem, hôm nay nàng lại là khách vây xem Lý Hoa Dung.

Tân nương tử phủ khăn voan bước vào, tân lang Thành vương một thân hỉ bào đỏ thắm làm tôn lên mặt như quan ngọc, tuy không bì kịp Từ Tấn tuần mã, cũng xếp vào loại công tử đẹp đẽ nhất nhì trong kinh thành. Nhìn hảnh mặt mỉm cười, trong lúc mọi người nhìn chăm chăm thì hơi có vẻ đáng

vẻ khăn trương, hiển nhiên là rất vừa lòng lấy được thân biểu muội làm vương phi.

Người làm mai cười híp mắt đem đòn cân kim sơn dùng để vén khăn voan đưa tới.

Thành vương cầm đòn cân kim sơn lên, các nữ quyến không hẹn mà cùng đình chỉ trêu ghẹo, trong phòng thoáng cái an tĩnh lại.

Khăn voan từng chút từng chút một bị nhấc lên, lộ ra khuôn mặt Lý Hoa Dung diễm quang tuyệt sắc. Nàng ngẩng đầu nhìn Thành vương, trên mũ phượng, râu kim châu dài rũ xuống cũng không thể che giấu nàng trong mắt ướn liễm diễm, rung động sáng rọi.

Đối với nữ tử mà nói, thời điểm xuất giá mặc vào đồ cưới, chính là lúc đẹp nhất trong cuộc đời.

Cho nên dù bình thường vẫn gặp, lúc này nhìn biểu muội ăn mặc kiêu tân nương, Thành vương vẫn là nhìn ngây ngẩn.

Các nữ quyến đa số cũng đều kinh diễm.

Phó Dung cũng thừa nhận Lý Hoa Dung quả thật quá mỹ mạo.

Chỉ có Khang vương phi rất thanh tỉnh, trong khoảng khắc kinh diễm cười, vỗ vỗ bả vai nhỏ của Nhị công chúa phía trước, cúi đầu hỏi nàng: "Phúc Tuệ nói thử xem, là Tứ tẩu người làm tân nương tử đẹp, hay là Ngũ tẩu đẹp a?"

Giọng nói nàng thấp, nhưng ở đây cô dâu chú rể yên lặng chăm chú nhìn, cây kim rơi cũng có thể nghe tiếng, âm thanh có thấp cũng đủ truyền vào tai mọi người.

Thành vương nghe được, chẳng biết tại sao liền nghĩ tới ngày Túc vương thành thân, hẳn ở cửa phủ Túc vương chỉ nhìn được bàn tay thon dài.

Lý Hoa Dung cũng nghe được, sau đó liền phát hiện người thiếu niên phía trước ánh mắt thay đổi, như là đang nhớ lại cái gì.

Là đang nghĩ tới bộ dáng Phó Dung mặc đồ cưới sao, hay là lấy nàng cùng Phó Dung so sánh?

Phía dưới tay áo dài đỏ thẫm, Lý Hoa Dung âm thầm nắm chặt tay, cố nén mới không có nhìn về phía Khang vương phi cố ý làm hỏng chuyện tốt của nàng, cũng không nhìn nữ chi của một thứ tử đến từ địa phương nhỏ Tín Đô tới cướp đi thanh danh kinh thành đệ nhất mỹ nhân của nàng.

Phó Dung thì sao, nàng thật sự không ngờ tới Khang vương phi thế nhưng đem nàng ra làm cho Lý Hoa Dung ngột ngạt.

Bất quá một thoáng qua, Khang vương phi làm như vậy quả thật thông minh, vừa báo thù lần trước Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ làm cho Thái Tử phi ngột ngạt, lại đem chiến hỏa dẫn tới trên người nàng. Thái Tử, Khang vương bên kia cùng Thành vương bên này đối phó với nhau đều phải âm ỉ, vậy nàng cùng Từ Tấn Túc vương phủ cũng đừng hòng tọa sơn quan hổ đấu, đại gia ai cũng đừng chỉ ngồi xem náo nhiệt.

Chỉ là hảo cảm của nàng đối với Khang vương phi kia, bởi một câu nói này nửa điểm cũng không còn.

Duy nhất đáng mừng là Nhị công chúa cũng không trả lời cái vấn đề đặc tội người khác này, tiểu cô nương cúi đầu, như còn cân nhắc.

Mắt thấy người làm mai hướng chính mình nhìn qua, Phó Dung dùng ánh mắt tỏ ý bảo nàng tiếp tục chấp lễ.

Khi người làm mai tận lực nói lời cát tường, mọi người tựa như giống nhau, không nghe thấy vấn đề Khang vương phi nói kia, trên mặt lại đều lộ ra tươi cười.

Tiệc trưa bắt đầu, Khang vương phi đem Phó Dung kéo tới bên cạnh, thập phần áy náy mà bồi tội: "Tứ đệ muội tức giận đi? Ai, đều tại ta không tốt, trong lòng nghĩ gì liền nói đấy. Người biết không, nàng bình thường ý vào chính mình đẹp xem thường người khác. Ta sớm muốn giáo huấn nàng một lần, đáng tiếc chính mình diện mạo không bằng người, chỉ có thể nhẫn nhịn. Thật vất vả chờ được Tứ đệ muội đẹp như tiên nữ, ngày hôm nay nhất thời không nhịn được. Tứ đệ muội người cũng biết cái miệng này của ta, tha thứ cho Nhị tẩu lần này có được hay không? Nàng nếu dám bởi vì chuyện này tìm người phiền toái, Nhị tẩu tuyệt đối đứng bên cạnh người!"

Phó Dung cười khở: "Nhị tẩu quá đánh giá cao ta quá, luận mỹ mạo ta tự nhận là không kịp Ngũ đệ muội. Nhị tẩu cũng đừng nghĩ nhiều, ngày hôm nay là ngày vui của Ngũ đệ muội, ta không giận Nhị tẩu, Nhị tẩu cũng đừng có tức giận Ngũ đệ muội, chúng ta chị em dâu hòa thuận, phụ hoàng mẫu hậu nghe nói mới cao hứng a."

Một lời nói hào phóng vừa vặn, không cho người lợi dụng bắt nhược điểm.

Nhìn theo Phó Dung đi về phía Nhị công chúa, Khang vương phi ánh mắt đổi đổi.

Phó Dung không muốn lẫn lộn vào ân oán của Khang vương phi và Lý Hoa Dung, lúc dùng cơm thì ngồi cùng một chỗ với Nhị công chúa cười cười nói nói, sau khi ăn xong cùng nhau rời đi, ở trước cửa mỗi người một ngã.

Trở lại Phù Cừ viện, Phó Dung thay xiêm y, nằm trong ổ chăn nghỉ trưa.

Hoàng hôn thì Lan Hương hỏi Phó Dung cơm chiều muốn dùng cái gì.

Phó Dung nhìn ra ngoài cửa sổ, lắc đầu nói: "Chờ một chút đi, vương gia ở bên kia chắc chưa ăn gì, một lát vương gia trở lại, phân phó phòng bếp bưng lên hai chén mì thịt bò, ta cùng vương gia cùng nhau dùng."

Lan Hương mím môi cười, "Vương phi đối với vương gia thật tốt."

Phó Dung kéo kéo khóe miệng, Từ Tấn cũng nghĩ như vậy thì tốt biết bao.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Thành vương bị người đỡ vào tân phòng, mấy huynh đệ Từ Tấn tiếp tục uống rượu, đêm khuya mới tan tiệc.

Từ Tấn cùng Lục hoàng tử Từ Hạo sóng vai đi ở phía sau.

Từ Hạo niên thiếu, tửu lượng thấp, nhưng không đem chính mình làm đứa nhỏ, các ca ca uống bao nhiêu hân đều theo, uống rồi thì ới đến lợi hại, hân còn tính tình ương bướng không chịu uống trà tỉnh rượu nha hoàn Thành vương phủ bưng tới. Thái Tử giả ý khuyên bảo, Khang vương ở bên cạnh ồn ào trầm trồ khen ngợi, Từ Tấn nhìn không được, nhắc bả vai Từ Hạo đem người xách ra bên ngoài, tự tay dội cho hân vài bát.

"Tứ ca, ta biết sai rồi, quay về người đừng nói cùng nương." Từ Hạo người đã thanh tỉnh, bước chân còn hư không, nói chuyện cũng mơ hồ không rõ.

Từ Tấn mặt không biểu cảm.

Hân biết sai cái gì? Hân chỉ phạm lỗi nhiều hơn.

Nhưng đó là đệ đệ ruột thịt cùng mẹ, là quan hệ huyết thống trước mắt trong lòng hân xếp ở vị trí thứ hai. Phụ hoàng đối tốt với hân, nhưng đó cũng là phụ hoàng của những người khác, vẫn là thiên tử Đại Ngụy triều, tốt với hân cũng chỉ có hạn. Mẫu thân sinh ra hân, thương hân, xếp ở vị trí thứ nhất, đệ đệ... Hân lúc 7 tuổi sinh bệnh, có ủy khuất gì cũng không thể nói cùng phụ hoàng, không thể để mẫu thân ôm vào trong ngực dỗ dành, chỉ có thể đi tìm đệ đệ nói chuyện còn không lưu loát kia. Nhìn đệ đệ trắng

trẻo mập mập, mặt mày cùng có chút giống hăn, chọc chọc cánh tay hăn tròn trịa như ngó sen, tâm tình sẽ thoải mái một chút.

Cho nên đệ đệ phạm nhiều lỗi, hăn làm ca ca đều sẽ giúp khắc phục hậu quả.

Cáo từ cùng đám người An vương, Từ Tấn đỡ lấy Từ Hạo lên xe ngựa nhà mình. Đêm khuya tĩnh lặng, cổng cung đã sớm đóng, tiểu tử này cũng thông minh, xuất cung thì cùng phụ hoàng mẫu thân nói buổi tối qua đêm trong Túc vương phủ.

Đem người ném vào nhà khách, phái người hảo hảo hầu hạ, Từ Tấn ở tiền viện tắm rửa xong, mới đi Phù Cừ viện.

Nửa đường lại dừng lại, một mình trong bóng đêm ngẩn người.

Hăn biết Phó Dung không làm gì sai.

Sau khi bình phục tất cả xúc động, hăn đem hồi ức hai đời thận trọng nhớ lại một lần. Phó Dung không nguyện trở lại bên cạnh hăn, sợ hăn giống đời trước lạnh lùng đối với nàng, sợ hăn lên chiến trường một đi không trở lại, hăn đều hiểu, cũng không có cách nào trách nàng trước đây nhớ thương An vương. Nhưng trong lòng hăn chính là không thoải mái.

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Từ Tấn nhìn phía trước, thấy có người nhắc đèn lồng đi tới, ngọn đèn u ám, hai ngọn cũng chỉ có thể soi được thân ảnh nàng khoác áo choàng, không thấy rõ khuôn mặt.

"Nàng tại sao tới đây?" Từ Tấn thu hồi nỗi lòng, bước nhanh tới.

Nàng không thích mùa đông, trời lạnh liền ở trong phòng đâu cũng không muốn đi, cuối tháng 10 buổi tối càng lạnh, hăn cho rằng nàng ngủ từ

sớm...

Phó Dung nâng lò sưởi tay trong tay, nhìn thấy Từ Tấn, nàng thở phào một hơi, từ trong tay Mai Hương nhận lấy đèn lồng, tỏ ý bảo nàng ấy cùng Lan Hương về trước.

Hai người vừa đi, Từ Tấn bản năng mà cướp lấy đèn lồng trong tay nàng, tay phải đem người ôm tới trong ngực, cúi đầu hỏi nàng: "Đi tìm ta?"

Mùi rượu nhàn nhạt trước mặt đánh tới, cũng không khó ngửi, Phó Dung hai tay ôm lấy eo hắn, dựa vào lồng ngực hắn nói: "Nghe người ta nói vương gia trở về, lại chậm chạp không đi hậu viện, ta sợ vương gia say rượu khó chịu, muốn đi nhìn xem, nếu như vương gia nghỉ ở tiền viện, ta lại trở về."

Câu sau âm thanh nhỏ hơn, ủy khuất lại oán giận.

Nàng ôm tay trái hắn, lò sưởi tay bên trong chống sau lưng hắn, nhiệt ý chậm rãi truyền đến trên người hắn, tâm hắn cũng dần dần ấm áp, ôm chặt nàng giải thích: "Ngũ đệ tới, say bết nhè, ta an trí hắn chậm trễ chút thời gian. Nùng Nùng suy nghĩ miên man cái gì, buổi sáng tách ra ta đã nói là để cửa chờ ta, làm sao ta có thể tự mình nghỉ ở tiền viện?"

Chóp mũi dò vào trong mũ áo choàng của nàng, môi thuần thực tìm được vành tai nàng: "Ban đêm Nùng Nùng không rời được ta, ta cũng không rời được nàng."

Phó Dung bị hắn mút, đôi chân như nhũn ra, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt y bào hắn, quay đầu phủ nhận: "Ai nói ta không rời được chàng?"

"Nàng nói đi tiền viện tìm ta, chính là muốn ngủ cùng với ta, nhớ lời ta nói đêm nay chúng ta cũng động phòng có phải hay không?" Chân thiết ôm thân thể nàng nhỏ nhắn xinh xắn, bị nàng làm nũng ỷ lại, Từ Tấn lười nghĩ những chuyện không thoải mái kia. Quản nàng từng như thế nào, quản

trong lòng nàng rất cuộc là nghĩ như thế nào, nàng bây giờ là thê tử của hắn, đối với hắn ôn nhu săn sóc, hắn cứ lo hưởng thụ mỹ nhân là tốt rồi.

"Ta mới không nghĩ..."

Phó Dung nũng nịu giải thích, đẩy hắn ra muốn chạy: "Vương gia nhanh quay về tiền viện đi, ta đi khóa cửa viện."

Từ Tấn ha ha cười, bước một bước dài đem người bắt trở lại, thoải thoải mái mái ôm ngang lên, "Bên ngoài lạnh, chúng ta trở về phòng đi ngủ."

Phó Dung vùi vào ngực hắn, len lén cười.

Nàng thích Từ Tấn đối với nàng tốt, thích những ngày thoải thoải mái mái như vậy. Từ Tấn thích ghen, vậy nàng trong lúc hắn phát tác ghen tuông dỗ tốt hắn.

Vào phòng, Từ Tấn tự tay giúp Phó Dung cởi áo choàng, miệng nói lời bậy bạ.

Phó Dung đỏ mặt cùng hắn nháo, thoát xong áo choàng thì không cho phép hắn cởi đến bên trong, cũng không cùng hắn giải thích, vòng quanh cái bàn trốn hắn. Từ Tấn buổi tối uống rượu, về phủ lại ném được tiểu cô nương ôn nhu ngoài ý muốn, hiện tại đang đủ sức, mắt thấy Phó Dung như hồ ly giáo hoạt không chịu cho hắn bắt lấy. Hắn sốt ruột, bàn tay to tóm lấy hai bên cạnh bàn, muốn đem cái bàn dời đi.

Còn chưa phát lực, bên ngoài Lan Hương thử thăm dò hỏi: "Vương phi, hiện tại dọn cơm sao?"

Từ Tấn sửng sốt, ngạc nhiên nhìn Phó Dung: "Nàng còn chưa dọn cơm?"

Phó Dung u oán trừng mắt nhìn hăn: "Sợ vương gia ở bên kia chưa ăn no, về phủ một người ăn lại mất mặt, ta hảo tâm đợi vương gia trở về, nghĩ bồi vương gia cùng nhau dùng, sớm biết vương gia trở về muộn như vậy, ta nên ăn trước."

Từ Tấn yên lặng nhìn nàng, một lúc lâu cũng không nói chuyện.

Phó Dung sửa sang tóc mai, phân phó Lan Hương đem cơm đặt ở gian ngoài trên giường.

Từ Tấn hoàn hồn, trên người hỏa đã diệt hăn, có chút áy náy, càng nhiều vẫn là khống chế không được ấm áp cùng vui mừng. Hăn không muốn suy đoán điềm tốt này là bởi vì ban ngày nhìn thấy An vương chợt dạ hay là thật sự nhớ thương hăn, hăn chỉ biết hăn thích nàng như vậy. Nàng nguyện ý đối với hăn như vậy, thê tử của hăn nguyện ý đối với hăn như vậy, có một nữ nhân không phải mẹ hăn nguyện ý đối với hăn như vậy, hăn cả người thoải mái.

PS: Bạn TT thiếu thốn tình cảm quá đi.

"Nùng Nùng thật biết thương người." Đây rèm ra, Từ Tấn đột nhiên ôm lấy Phó Dung hôn một cái, nghiêm túc bồi tội: "Về sau ta tuyệt đối không trở về muộn như vậy, thực sự có chuyện khẩn yếu, ta kêu người nhắn tin cho nàng."

Đêm nay hăn quả thật cố ý về trễ, cố ý ở bên kia ngồi uống rượu.

Phó Dung kéo tay hăn lên, uy hiếp nắm mu bàn tay hăn: "Đây là vương gia nói, nếu có lần sau nữa, sau này vương gia trở về trễ ta cũng mặc kệ, tự mình ăn cơm tự mình đi ngủ, cũng sẽ đem cửa viện khóa lại."

Từ Tấn cười cười, cầm ngược lại tay nàng đi ra gian ngoài.

Trên bàn bày hai chén mì thịt bò, bốc hơi nóng hôi hổi.

Một bát mì thịt nhiều, một bát khác chỉ có 3 phần, nhìn ít tội nghiệp.

Từ Tấn bất đắc dĩ cười: "Nhạc mẫu nhìn thấy hai tô mì này, có thể cảm thấy ta tiếc cơm không cho nàng ăn hay không?"

Phó Dung đem chiếc đũa đưa cho hắn, cười nói: "Mới sẽ không, nương biết ta ăn ít, đừng nói chuyện, mau ăn lúc còn nóng đi."

Từ Tấn nhận lấy chiếc đũa, giả trang cúi đầu, ánh mắt lại len lén liếc thê tử đối diện, nhìn nàng tinh tế gấp một miếng, bỏ vào trong miệng một ít, lại dùng hàm răng cắn đứt, miệng nhỏ nhai nuốt, xinh xắn khả ái. Phát giác nàng sắp nhìn qua, Từ Tấn cũng gấp một miếng đưa vào trong miệng, bởi vì kích động, không cẩn thận gấp một miếng lớn.

Phó Dung ghét bỏ mà nhú mày, "Vương gia sao lại giống ca ca ta, ăn như hổ đói vậy."

Từ Tấn nuốt xong rồi mới đương nhiên trả lời nàng: "Nam nhân đều như vậy."

Phó Dung bĩu môi: "Phụ thân ta không như vậy."

Từ Tấn nghĩ ngợi một lúc, cười nhìn nàng: "Nhạc phụ ở trước mặt các nàng là phụ thân, dùng cơm đương nhiên chú ý cái này, ở trước mặt nhạc mẫu phỏng chừng cùng ta hiện tại không có gì khác biệt. Ta đâu, đợi tương lai nàng sinh nhi tử cho ta, ta cũng... giờ không cần chú trọng nhi tử, ta còn ăn như vậy." Nói xong lại cố ý chọn một sợi mì thật to.

Phó Dung lập tức chuyển mắt đi, tiếp theo cười, nhìn Từ Tấn mồm to ăn mì.

Kỳ thật vẫn tốt, bộ dạng đẹp mặt, tướng ăn cũng không khó nhìn.

Sau khi ăn xong không lập tức đi ngủ, hai vợ chồng vào ổ chăn, Phó Dung sợ nam nhân có tâm tư xấu, trước nghiêm chỉnh nói chuyện với hắn: "Hôm nay ở tân phòng, Khang vương phi hỏi Nhị công chúa là Tứ tẩu và Ngũ tẩu ai đẹp hơn. Nhị công chúa không nói, nhưng ta phỏng chừng vị kia trong lòng hơn nửa là hận ta."

Từ Tấn lơ đãng, ôm eo nhỏ của nàng nói: "Nàng ấy đã sớm hận nàng, lúc trước nàng cho là Ngô Bạch Khởi vì sao cố tình đuổi theo nàng đâu?"

Phó Dung đôi mi thanh tú lập tức nhăn lại, ngồi thẳng lên hỏi hắn: "Chàng nói là Ngô Bạch Khởi chịu để nàng ấy sai khiến?"

Ngô Bạch Khởi càn quấy bắt nạt nàng, nàng có thể tha thứ, nhưng nếu như Ngô Bạch Khởi cùng Lý Hoa Dung có cấu kết...

Ý nghĩ xuất hiện, Phó Dung trong lòng lại sinh nghi hoặc, nàng nhớ Phó Bảo nói qua Ngô Bạch Khởi cùng Lý Hoa Dung là đối thủ một mất một còn, Từ Tấn nói như vậy, chẳng lẽ là oan uổng cho Ngô Bạch Khởi?

Từ Tấn đang định nói tiếp, nhận thấy được trong mắt Phó Dung hoài nghi, tâm tư vừa chuyển liền hiểu được, ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo.

Được a, ở trong lòng nàng, muội phu so với hắn càng đáng tin có phải hay không?

Eo nhỏ dưới tay dường như cũng không trơn trượt như vậy, Từ Tấn buông tay ra, xoay người.

Phó Dung mắt tròn, Từ Tấn đây là ở cùng nàng đùa thành giận?

Đúng vậy, nàng chỉ đem Ngô Bạch Khởi làm muội phu, nhắc tới Ngô Bạch Khởi cũng không có nói ra An vương, cẩn thận như thế, đã quên kiêng dè, nhưng ở trong mắt Từ Tấn, Ngô Bạch Khởi sợ rằng so với An

vương càng khiến hăn chua hơn (ghen), lúc trước bởi vì nàng bảo vệ Ngô Bạch Khởi, tên này thiếu chút nữa muốn giết nàng...

Phó Dung trong lòng thật sự rất hối hận, biết mình hoài nghi bị Từ Tấn nhìn ra, còn che giấu chỉ sợ hoàn toàn ngược lại, dứt khoát ngoan ngoãn nhận lầm, áp tới trên người Từ Tấn dỗ nói: "Vương gia đừng nóng giận, ta không phải có chủ tâm nghi ngờ chàng, chỉ là quá bất ngờ, chàng nhanh nói cho ta xem đến cùng là chuyện gì xảy ra? Lúc ấy ta cùng Lý Hoa Dung lần đầu tiên gặp mặt, nàng ấy vì sao ám toán ta a?"

Từ Tấn nhắm mắt, một bộ dáng "Đừng để ý tới ta, ta muốn đi ngủ".

Hăn chỉ là tức hăn ở trong lòng Phó Dung còn không đáng tin nhiệm bằng muội phu, cũng không phải nghi kị Phó Dung cùng Ngô Bạch Khởi có cái gì, cho nên biểu hiện ra ngoài cũng chính là tức giận bình thường, mà không phải là lạnh lùng uy nghiêm cự người ngàn dặm.

Phó Dung có phần thấy bất ngờ với thái độ Từ Tấn, bất quá Từ Tấn không tức giận càng tốt, ý vào đêm nay không khí tức giận, Phó Dung cứng rắn đem Từ Tấn xoay trở lại. Trong lúc Từ Tấn muốn xoay qua chỗ khác thì vô lại mà nằm sấp trên người hăn, nhuyển giọng làm nũng: "Vương gia mau nói cho ta biết a, một ta lúc trước còn thay Ngô Bạch Khởi nói chuyện, chỉ coi hăn là tính trẻ con, không ngờ hăn thế nhưng giúp đỡ người khác khi dễ ta. Vương gia nói cho ta nghe đi, lần này chàng muốn giáo huấn hăn, ta tuyệt không ngăn cản."

"Đi xuống." Từ Tấn lạnh lùng nói.

Phó Dung nhìn chăm chăm vào mắt phượng âm u, cả gan nói: "Ta không xuống."

Từ Tấn cùng nàng đối diện chốc lát, đột nhiên xoay người, thoáng cái liền đem người đè xuống phía dưới. Phó Dung đang lo lắng Từ Tấn sẽ đứng dậy rời đi thì hăn không hề báo trước bắt lấy đồ ngủ nàng kéo thẳng xuống,

mặc kệ giật xuống một nửa, cúi đầu cắn nàng: "Đêm nay tha cho nàng một lần, lần sau còn dám hoài nghi lời ta nói, ta..."

Hung tợn ngậm lấy điểm kiều kiều đang bởi vì nàng sợ mà run rẩy đứng lên, sau đó, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Phó Dung bị trừng phạt nhẹ ngoài ý muốn mà mềm nhũn nửa người, "Vương gia... Ta không dám, sau này vương gia nói cái gì ta tin cái đó!"

Từ Tấn hừ lạnh một tiếng, một bên phạt nàng, một bên đem Ngô Bạch Khởi bởi vì chuyện hai con rắn mà bị người sai khiến nói cho nàng nghe, "Nàng xem nàng đang bảo hộ ai, lần sau còn dám thay hăn nói chuyện, ta cũng ném những thứ kia lên người nàng!"

"Không cần..." Phó Dung lần này thật sự sợ hãi, thân thể theo bản năng co rúm lại.

Từ Tấn bị cú ám toán ngoài ý muốn này đánh vào, vội vàng dừng lại, hoãn một lát, tự cho là đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu lăm bẫm nói các loại sâu bọ xấu xí cho nàng nghe. Phó Dung muốn bịt lỗ tai, Từ Tấn đè tay nàng lại, trong từng tiếng xin tha của nàng cố tình làm bậy, suýt nữa làm sập giường cưới mới đóng hôm đại hôn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Một đêm xăng bảy, sáng ngày hôm sau hai vợ chồng đều không thể dậy sớm.

Mơ mơ màng màng , Phó Dung mở mắt ra, thấy bên ngoài đã sáng, triệt để thanh tỉnh, quay người đẩy Từ Tấn: "Sao chàng không đi lên triều!"

Từ Tấn tối hôm qua uống rượu, đột nhiên bị nàng đánh thức, cái trán hơi đau, đưa tay đem người đè vào trong ngực tiếp tục ngủ: "Không cần đi, phụ hoàng biết chúng ta uống nhiều rượu, hôm nay cho nghỉ, một lát ta bồi nàng tiến cung, chúng ta cùng đi gặp nương."

Thành vương hai vợ chồng hôm nay sẽ vào cung vấn an, Phó Dung thân làm tấu tử cũng muốn đi Phượng Nghi cung của Hoàng Hậu gặp người.

Trời rét lạnh, Phó Dung cũng không muốn dậy sớm, ngoan ngoãn nằm ở trong ngực hắn.

Vừa muốn ngủ, Từ Tấn đột nhiên ngồi dậy.

Phó Dung nghi hoặc nhìn hắn, "Làm sao vậy?"

Từ Tấn áo não xoa xoa cái trán: "Đã quên Lục đệ còn ở tiền viện." Nói xong vén chăn xuống giường.

Phó Dung cười trộm. Nàng không sợ ngủ nướng bị muội muội biết, Từ Tấn thân làm huynh trưởng, đại khái không muốn cho thân đệ đệ nhìn hắn chê cười đi?

Bất quá là Từ Tấn lo ngại quá nhiều, hăn chạy tới tiền viện thì Từ Hạo còn chưa tỉnh.

Từ Tấn không chút lưu tình mà kéo hăn ra khỏi chần. Nếu không phải là cố kỵ đệ đệ này, hăn có thể ôm kiều thê ngủ thêm một lúc.

Từ Hạo lạnh a, tưởng là người hầu hạ bên người to gan lớn mật, vừa định mắng, liền thấy Tứ ca nhà mình đứng ở đầu giường. Hăn sửng sốt thật lâu mới phản ứng lại, mau chóng đi tìm xiêm y mặc vào.

Thu thập thỏa đáng, hai huynh đệ đi sân luyện võ so chiêu.

Từ Hạo từ nhỏ đã bội phục chiến tích của huynh trưởng, luyện võ thì rất dụng tâm, công phu thân thủ ra tay, lấy côn làm đại đao, chiêu chiêu mau lẹ. Từ Tấn có tâm chỉ điểm cho hăn, chỉ thủ không công. Từ Hạo rất nhanh liền lĩnh hội ý đồ của huynh trưởng, thiếu niên tranh cường háo thắng, biết rõ huynh trưởng có ý tốt, lại càng muốn bức huynh trưởng sử ra bản lĩnh thật sự, vì thế cố ý hướng mấy chỗ yếu hại trên người Từ Tấn mà tấn công.

Từ Tấn cười cười, thấy chiêu phá chiêu, khi trường côn ở trong tay đệ đệ quét về phía cổ hăn thì ánh mắt đột nhiên thay đổi, một tay nắm lấy trường côn kia, chân dài đồng thời đá ra ngoài, trực tiếp đập lên lồng ngực Từ Hạo.

Hăn nhắc chân thì dùng mười phần khí lực, tuy rằng chớp mắt tiếp theo liền hối hận, nhưng một cước kia vẫn thật sự rơi vào trên người Từ Hạo.

Thiếu niên lang mười lăm tuổi cứng rắn bị đá ra xa hơn một trượng.

Từ Hạo hiển nhiên không ngờ tới huynh trưởng đối với hăn như vậy, đã quên đau, khó có thể tin mà nhìn về phía nam nhân đang chạy tới chỗ mình.

Thấy trong mắt thiếu niên khiếp sợ mau chóng chuyển sang oán giận, Từ Tấn trong lòng xấu hổ, cúi người dìu hăn: "Lục đệ, ta không phải cố ý..."

"Ta không cần người đỡ!" Từ Hạo một phen đẩy tay hăn ra, che ngực đứng lên, vừa gạt máu trên khóe miệng vừa nổi giận đùng đùng, đi ra khỏi sân luyện võ, trong miệng phẫn nộ gào thét: "Tốt, người chính là chỉ điểm ta như vậy! Người yên tâm, ta sẽ không nói cho nường, nhưng Túc vương phủ này a, ta cũng tuyệt đối sẽ không quay lại lần nữa!"

Từ Tấn đứng sững ở sân luyện võ, thần sắc phức tạp mà nhìn theo Từ Hạo đang rời đi.

Hứa gia rất nhanh đi tới: "Vương gia, Lục điện hạ dẫn người hồi cung rồi."

"Đưa mấy bình thuốc trị thương qua cho hăn." Từ Tấn bình tĩnh nói, lại dặn dò Hứa gia: "Việc này đừng... Thôi, đi thôi."

Hăn không muốn cho Phó Dung biết, Từ Hạo giận dữ rời đi, động tĩnh lớn như vậy, người hầu tiền viện đều đã biết, bao gồm quản sự, gã sai vặt Phó Dung mang tới. Thay vì vô tình truyền qua, chọc Phó Dung phỏng đoán lung tung, không bằng chính miệng hăn nói cho nàng biết.

Đổi xong xiêm y, Từ Tấn đi Phù Cừ viện.

Phó Dung đang muốn dùng bữa sáng, thấy hăn lại đây, kinh ngạc mà đứng lên: "Người cùng Lục đệ nhanh như vậy liền ăn xong rồi?"

Từ Tấn lắc lắc đầu, mệnh Lan Hương hầu hạ bên cạnh lấy thêm một bộ bát đĩa, trong phòng không có người, lúc này mới giải thích: "Vừa mới cùng Lục đệ so chiêu không khống chế tốt khí lực, không cẩn thận đem hăn đánh hộc máu ..."

Phó Dung mặt trắng bệch, ngó nhìn bên ngoài, vội la lên: "Lục đệ thế nào? Mời lang trung xem chưa?" Nói xong ý thức được không đúng, Từ Tấn còn có tâm tư tìm nàng cùng ăn bữa sáng, Từ Hạo bị thương khẳng định không nặng.

Quả nhiên nghe nam nhân có chút bất đắc dĩ nói: "Hắn là không có việc gì, bất quá hắn giận ta, hồi cung trước."

Phó Dung chậm rãi ngồi xuống ghế, thấy Từ Tấn giống như vài ngày chưa ăn cơm, trực tiếp cướp bát đĩa của nàng, đã ăn trước, lại nhìn hắn thần sắc cũng không giống như quá để ý, nhin không được nhỏ giọng oán giận hắn: "Người làm ca ca, cùng hắn so chiêu nghiêm túc như vậy làm cái gì? Cho dù thương thế không nặng, đánh đến hộc máu, Lục đệ trong lòng sẽ nghĩ sao? Khăng định khó chịu a, thậm chí Tứ ca không thích hắn mới có thể ra tay nặng như vậy."

Từ Tấn nhú nhú mày.

Phó Dung vội vàng ngậm miệng, vừa vặn Lan Hương bưng một bộ bát đĩa khác tiến vào.

Người đi rồi, Phó Dung cũng không dám nói gì, cúi đầu dùng cơm.

Đến lúc lên xe ngựa, hai vợ chồng đều không nói chuyện. Nam nhân bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, Phó Dung quay đầu, đối diện một bên cửa sổ xe mấp máy miệng. Người này cũng quá không hiểu đạo lý, hắn thân làm ca ca đánh đệ đệ không biết sai cũng thôi đi, thế nhưng còn cùng nàng tức giận lên, không giống như trước đây đem nàng ôm trên đùi...

Chính mình ủy khuất, ngang hông có thêm một đôi cánh tay cường khỏe, dễ như trở bàn tay đem nàng ôm lấy.

Phó Dung cúi đầu dấm lồng ngực hắn.

Từ Tấn than thở: "Ta không tức giận với nàng, ta cũng biết ta xuống tay nặng, nhưng ta thật sự không phải là cố ý, không có việc gì ta đánh hắn làm cái gì?"

Rốt cuộc có thể tiếp tục nói việc này, Phó Dung trực tiếp bỏ qua điểm không tự nhiên giữa hai người, ngẩng đầu hỏi: "Vương gia đã nhận lỗi cùng Lục đệ?"

Từ Tấn trầm mặc.

Lúc ấy dưới tình thế cấp bách muốn nhận lỗi, Lục đệ không nghe, hiện tại bình tĩnh trở lại, hẳn ngược lại không muốn nói.

Phó Dung chỉ sợ hấn mất mặt, ôn nhu khuyên nhủ: "Tin tưởng Lục đệ cũng biết vương gia vô tâm, một lát vương gia đi tìm Lục đệ cố giải thích đi? Đều là anh em ruột, người đánh hấn, hấn khó chịu, người nói lời xin lỗi, hấn nhiều lắm cùng người rùng mình vài ngày, qua một thời gian liền bình thường, người nếu là cái gì cũng không nói, hấn mới chân chính bức người đau."

Từ Tấn cười hôn nàng một cái: "Các người huynh muội cũng từng học hặc qua?"

Phó Dung nghĩ ngợi một lúc, khóe miệng cong lên, nhớ tới một ít chuyện nhận lỗi lý thú, "Năm Tuyên Tuyên 7 tuổi, nàng ở trong phòng luyện chữ, ta gọi nàng đi ra ngoài chơi nàng không đi, ta liền đem bút nàng đoạt lấy, Tuyên Tuyên đuổi theo ta thì vướng chân ngã một cái, răng cửa bị đụng gãy... Tiểu nha đầu tức giận, mặc kệ ta nói xin lỗi đều không để ý tới ta, cả nửa ngày cũng không nói chuyện với ta."

Vì nàng xui xẻo, chính mình gặp lúc muội muội thay răng, bằng không dù không ngã, răng cửa muội muội cũng vẫn rụng, sao có thể đổ cho nàng?

Nàng vui sướng khi người gặp họa lại không cho là như vậy bữu bữu môi, Từ Tấn kìm lòng không được cười theo, "Vậy các người hòa hảo như thế nào?"

Phó Dung mặt đỏ hồng, cái trán chống ở lồng ngực hần, nhỏ giọng nói: "Ta cùng nàng chơi xấu a, nàng không tha thứ ta, ta liền cố ý lúc nàng đọc sách viết chữ thì phiền nàng. Tuyên Tuyên bị ta giận đến hóa cười, chúng ta cười cười là tốt rồi. Cho nên vương gia cũng không cần cảm thấy thẹn thùng, anh em ruột sao có thể giận nhau? Sớm nói ra, miễn cho lại phát sinh rất nhiều cơn giận không đâu."

Từ Tấn gật gật đầu.

Cũng không nói cuối cùng có đi tìm Từ Hạo xin lỗi hay không.

Phó Dung không khuyên nữa. Nên khuyên đều khuyên, Từ Tấn nếu là nghe không vào lời nói lúc trước, nàng khuyên nữa cũng chỉ chọc hần thêm phiền.

"Nường bên kia..."

"Ta nói."

Từ Tấn lập tức tiếp lời. Hần một cước kia không nhẹ, sợ đệ đệ không chịu mời thái y, nhắc nhở với mẫu thân cũng tốt, có người nhìn chăm chăm hần uống thuốc.

Gia Hòa đế đang xử lý chính sự, vợ chồng Thành vương còn chưa tới, Từ Tấn cùng Phó Dung đi Chiêu Ninh cung trước.

Thôi Oản cũng ở đây, Phó Dung mời nàng theo bồi đi vào phòng ẩm ngắm hoa, để hai mẹ con Từ Tấn nói nhỏ.

Trở về phòng thì Từ Tấn đã đi rồi.

Thục phi cười gọi Phó Dung: "Đi thôi, chúng ta cũng nên đi Phượng Nghi cung, Oản Oản tự mình chơi, chúng ta rất nhanh sẽ trở lại."

Thôi Oản thuận theo đáp ứng, đưa các nàng ra ngoài Chiêu Ninh cung.

Trên đường Thục phi hỏi Phó Dung, biết được Phó Dung cũng không nhìn thấy hai huynh đệ gây gổ như thế nào, tin Từ Tấn giải thích, thở dài: "Vẫn là sinh cô nương tốt a, từ nhỏ nhu thuận, không giống nam oa, hồi nhỏ nháo lên liền động thủ đánh nhau, trưởng thành cưới tức phụ, như cũ vẫn không để người ta yên tâm. Nùng Nùng cũng không cần chen vào, chúng ta chia nhau khuyên nhủ, chuyện khác để cho hai huynh đệ bọn họ tự giải quyết."

Phó Dung nhẹ giọng nói: "Việc này là vương gia đuối lý, con dâu sẽ hảo hảo khuyên hẫn."

Thục phi vỗ vỗ tay nàng, "Cảnh Hành tính tình không tốt, người cẩn thận nhìn sắc mặt hẫn, hẫn nếu là chìa mặt thối cho người, người cũng không cần quản nữa, đừng bởi vì việc này nháo cho vợ chồng các người bất hòa. Ta nói Cảnh Hành không phải, ra tay không đúng mực, nhưng hơn nửa vẫn là lão Lục làm gì chọc tới hẫn..."

Nàng nhẹ giọng thăm thì, nói một đường chuyện hai huynh đệ Từ Tấn Từ Hạo hồi nhỏ, tới Phượng Nghi cung mới ngừng miệng cười.

Tới đây chuẩn bị gặp vương phi mới, gần như vẫn là những người lần trước Phó Dung gặp.

Nhất nhất hành lễ xong, Phó Dung ngồi ở phía dưới Thục phi, đối diện là Thái Tử phi, Khang vương phi.

Phó Dung có chút giật mình, Thái Tử phi mang thai hẫn là đã ba tháng, so với lần trước gặp mặt, nhìn ngược lại hao gầy rất nhiều, cùng nàng ấy so sánh, dáng vẻ đầy đà của Khang vương phi càng như là có thai .

Xem ra cái thai này của Thái Tử phi quả thật gây sức ép lớn, khó trách sang năm sẽ sinh non, sinh ra tiểu Thế Tử nghe nói cũng ốm yếu nhiều bệnh...

Hai vợ chồng Thành vương tới.

Phó Dung thu tầm mắt lại, hướng phía cửa nhìn ra.

Thành vương phong độ có thừa, nhìn ổn trọng một chút, Lý Hoa Dung một thân xiêm y đỏ thắm, khéo mắt nhiều thêm một tia quyến rũ phong tình.

Phó Dung nhìn vợ chồng bọn họ hướng Hoàng Hậu và 3 vị phi hành lễ, nghe hàn huyên quen thuộc, không tự giác mà chuyển chuyển lễ ra mắt trên tay nàng đã dày công vì Lý Hoa Dung chọn lựa ra, một đôi vòng tay vàng nạm hồng mã não chạm rồng khắc hoa.

Ngày đó đi Khánh quốc công phủ dự tiệc, Vĩnh Ninh công chúa làm khó dễ tỷ muội các nàng hẳn là bởi vì Từ Yến biểu hiện ra ngoài đối với nàng yêu thích. Nhưng lần trước đó Lý Hoa Dung muốn hại nàng, Phó Dung không tưởng tượng được hai người có gút mắc gì, nghĩ tới nghĩ lui, Lý Hoa Dung nhắm vào mình, đại khái chính là bởi vì nàng đem nàng ấy hạ thấp.

Phó Dung lý giải tư vị kia kia, hiện tại đều nói nàng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, tương lai ngày nào nhảy ra một người đem nàng đè xuống, trong lòng nàng khẳng định cũng không thoải mái, nhưng nàng nhiều lắm ở trong lòng chua vài câu, tuyệt đối sẽ không tìm người đi khi dễ đối phương.

Nếu đã kết thù, Phó Dung cũng không khách khí, tới phiên Lý Hoa Dung tới bái kiến nàng thì Phó Dung cười đến vô cùng thân thiết, nắm tay Lý Hoa Dung đem một đôi vòng tay chạm rai đeo vào. "Năm ngoái lần đầu tiên thấy Ngũ đệ muội thì đã cảm thấy cùng Ngũ đệ muội hợp ý, không nghĩ hôm nay chúng ta thế nhưng thành chị em dâu, đợi Ngũ đệ muội rảnh rồi, thường xuyên đi phủ chúng ta ngồi một chút đi, Tứ tẩu dùng trà tốt nhất chiêu đãi người."

Từ Vĩnh Ninh công chúa tới Lý Hoa Dung, bà cháu 3 đời đều có tính tình cao ngạo cực kỳ. Lý Hoa Dung chán ghét nàng như vậy, hôm nay Phó

Dung kêu nhiều vài tiếng "Ngũ đệ muội", so với đâm một dao còn làm cho nàng ấy khó chịu hơn.

Lý Hoa Dung há chỉ khó chịu?

Nàng từng khinh thường nữ nhi của một thứ tử, một chớp mắt thành Túc vương phi, trên danh nghĩa thành Tứ tẩu nàng, có thể lấy thân phận Tứ tẩu răn dạy nàng, còn một bộ mặt mũi điều võ dương oai cùng nàng khoe khoang, Lý Hoa Dung chỉ nghĩ tuột chiếc vòng trong tay ra, hung hăng nện lên người đối phương, nhìn nàng còn như thế nào tiểu nhân đắc chí!

"Biểu muội...". Thê tử chậm chạp không trả lễ, Thành vương nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

Lý Hoa Dung đột ngột hoàn hồn, phát hiện mọi người đều đang nhìn nàng, nàng dè xuống uất khí đầy ngực, buông mi hướng Phó Dung cảm ơn: "Tứ tẩu phải tiêu pha rồi."

Phó Dung dịu dàng cười, "Ngũ đệ muội thích là được."

Lý Hoa Dung miễn cưỡng duy trì tươi cười, hướng một bên Thục phi gật gật đầu, chờ đợi theo trượng phu cùng rời đi.

Nhưng Thành vương không động.

Lý Hoa Dung nghi hoặc ngẩng đầu, liền thấy trượng phu mình vừa hoàn hồn lại bình thường, quay người đi.

Lý Hoa Dung cắn chặt môi bên trong.

Có phải đệ nhất mỹ nhân trong mắt biểu ca cũng đổi người rồi?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Chào hỏi xong, hai vợ chồng Thành vương cùng nhau đi Vĩnh Thọ cung của Đoan phi.

"Hoa Dung làm sao vậy, nhìn nàng đi đường đều nghiêm mặt, trên người không thoải mái?" Ngồi vào chỗ xong, Đoan phi ngó nhìn con dâu, cười hỏi.

Nghĩ tới tối hôm qua trong màn giường sóng lớn, Thành vương xấu hổ cười cười.

Lý Hoa Dung sắc mặt tốt cuộc cũng hòa hoãn, nhìn trượng phu, đem lời nói oán giận nuốt về. Xuất cung lên xe ngựa, mới trong lúc Thành vương muốn ôm nàng thì nhú mày đẩy hăn ra, lạnh mặt nói: "Biểu ca, trước đó ở trong cung cùng Túc vương phi chào xong, chàng vì sao ngơ ngác mãi mới đi?"

Thành vương mặt lộ vẻ mờ mịt, nghĩ ngợi một lúc, nhớ ra rồi.

Khi đó Túc vương phi hướng biểu muội cười, hăn nhất thời kinh diễm...

Lại nhìn Lý Hoa Dung gương mặt lãnh đạm mất hứng, Thành vương hiểu, không để ý Lý Hoa Dung phản đối, cứng rắn đem người ôm trong ngực, cười nói: "Biểu muội ghen tỵ? Nàng đừng nghĩ nhiều, ta hôm nay lần đầu thấy nàng ấy, tò mò nhìn nhiều mấy lần, không có ý khác. Luận mỹ mạo, nàng ấy so với biểu muội, một đầu ngón chân cũng không bằng."

Lý Hoa Dung nghe hắc thừa nhận lúc ấy quả thật là nhìn Phó Dung đến gần gũi, càng thêm mất hứng, bỗng nhiên đẩy Thành vương một phen.

Tân hôn yến, lại là biểu muội trước nay quen biết, Thành vương không hề ngần ngại, tiếp tục lại gần, như cũ bị Lý Hoa Dung đẩy ra. Mắt thấy mỹ nhân thật sự giận, Thành vương cười khổ, ôm lấy sau lưng người dè chặt tay Lý Hoa Dung, nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: "Biểu muội thật dễ quên, hôm nay ta nhìn nàng ấy chỉ sửng sốt một chớp mắt, tối hôm qua ta nhìn biểu muội thật lâu cũng không hoàn hồn. Nàng nói, ở trong mắt ta đến cùng ai đẹp hơn?"

Hắc dám nhắc chuyện xấu hổ đêm tân hôn việc, Lý Hoa Dung gương mặt thanh tú nhất thời đỏ như chín, lại như trước mất hứng, bị người cường hôn hai cái, sau đó ra sức đấm hắc bả vai: "Dù chàng nói thế nào; ta chính là không thích nàng ấy, không thích chàng nhìn nàng ấy..."

"Không có chuyện nhìn hay không, ta lại không phải là Thái Tử." Thành vương cười cho nàng đánh, ý vị thâm trường nói.

Lý Hoa Dung ngần ra, nghi hoặc nhìn hắc: "Thái Tử?"

Thành vương gật đầu, thầm thì bên tai nàng vài câu, "Biểu muội nhớ kỹ cái này, tương lai hành sự tùy theo hoàn cảnh, nếu có thể làm cho Thái Tử cùng Túc vương bởi vì nàng ta... Đó mới là biểu muội tốt của ta."

Phía trước hắc tổng cộng có ba huynh trưởng, Khang vương tầm thường vô vị, hoàng vị không thể nào rơi vào trong tay hắc, còn Thái Tử là đích trưởng, trời sinh ưu thế, Túc vương văn thao vũ lược, được đủ loại quan lại khen ngợi. Bọn họ đấu tới lưỡng bại câu thương, hắc mới có thể làm ngư ông đắc lợi. Cho nên Phó Dung càng đẹp càng tốt, tốt nhất mê hoặc được Thái Tử, bất chấp tất cả muốn nhúng chàm nàng ấy.

Hắc nhìn Lý Hoa Dung, hi vọng nàng có thể hiểu được thâm ý trong lời nói của hắc.

Lý Hoa Dung hiểu được, trong lòng không còn có nửa điểm hoài nghi, dựa vào bả vai nam nhân nói: "Biểu ca yên tâm, ta hiểu."

Cho dù Phó Dung so với nàng mạo đẹp thì như thế nào, ở trong mắt biểu ca chẳng qua là nữ nhân hạ lưu có thể lợi dụng, mà nàng, mới là người đứng ở bên cạnh biểu ca, thê tử phụ tá hẳn thành tựu nghiệp lớn.

Chiêu Ninh cung cũng có một đôi biểu huynh muội từ sớm tụ với nhau.

"Lục ca sao lại tới đây?" Thôi Oản ngồi trên giường ấm thường cúc, màn cửa có động tĩnh, nàng quay đầu nhìn, thấy Từ Hạo sắc mặt trắng bệch đi vào trong, rất giống Từ Tấn lông mày dài nhú lại thật sâu, nghiêm mặt, dường như đang tức giận cùng ai.

"Nường đi Phượng Nghi cung ?" Từ Hạo quen thuộc mà ngồi ở đối diện Thôi Oản, tức ứng ức nói.

Thôi Oản trừng mắt nhìn hắn: "Lục ca biết rõ còn cố hỏi, nhìn người như vậy, tối hôm qua ở Thành vương phủ lại uống nhiều đi? Bảo người uống ít chút người không nghe, hiện tại đến trước mặt ta giả trang cái gì khó chịu. Được rồi, người đi nhanh đi, bác biết người vụng trộm chạy tới, quay về lại bị mắng."

"Tứ ca đánh ta."

Từ Hạo nhìn nàng, đột nhiên khô khan nói, "Buổi sáng hai chúng ta so chiêu, hắn hung hăng đập ta một cước..."

Thôi Oản cúi đầu loay hoay với chậu hoa, nghe được lời này kinh ngạc ngẩng đầu, rất nhanh liền hiểu được vì sao buổi sáng Phó Dung bảo nàng rời đi, nguyên lai Tứ ca là có lời muốn nói cùng bác. Hiểu được, lại nhìn thiếu niên trước mặt cùng nàng cáo trạng, Thôi Oản ghét bỏ nói: "Luận võ so chiêu, vốn dĩ dễ dàng bị thương, chính người công phu không bằng Tứ ca, tránh né không kịp chịu thua Tứ ca một chút, có cái gì mà ủy khuất ?"

Việc này quả thật không minh bạch, Từ Hạo vốn không muốn nói với Thôi Oản, nhưng hấn sợ Thôi Oản từ người khác nghe được hiểu lầm hấn, cho nên vội vã tới giải thích, đỏ mặt nói: "Không phải như vậy, người cảm thấy ta không phân biệt được là vô tình hay cố ý? Hấn đập ta một cước kia khí lực rất mạnh, quả thực đem ta đối đãi như kẻ thù, bằng không chút đánh chút nháo, ta cần gì trách hấn? Người không biết, ta còn học máu, hiện tại lồng ngực vẫn đau."

Thôi Oản sắc mặt đối đối, nhìn về phía lồng ngực hấn: "Học máu?"

Từ Hạo gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện, lồng ngực bởi vì nhớ lại tình cảnh lúc đó lại đau lên, mặt lại trắng nhợt.

Thôi Oản thấy hấn không giống như là giả bộ, nóng nảy, xuống rót chén trà nóng cho hấn, ân cần nói: "Lục ca gọi thái y chưa?"

Nàng quan tâm hấn như vậy, lồng ngực Từ Hạo dường như không còn đau đớn, nâng bát trà nói: "Không có, việc này truyền đến chỗ phụ hoàng thì không tốt, ta trong lòng hiểu rõ."

Thôi Oản nhẹ thở một hơi, hai huynh đệ ngấm ngấm nhốn nháo không được tự nhiên thì không sao, truyền ra ngoài để khiến cho người có tâm lợi dụng. Tứ ca bởi vì tài hoa xuất chúng vẫn bị Thái Tử, Hoàng Hậu kiêng dè, Thành vương, Đoan phi bên kia cũng thỉnh thoảng bỏ đá xuống giếng, loại phiền toái này càng ít càng tốt.

"Kia Tứ ca cùng người nhận lỗi sao?" Thôi Oản một lần nữa ngồi vào cái bàn đối diện, nhỏ giọng hỏi.

Từ Hạo hừ lạnh: "Đánh đều đánh, xin lỗi có hữu dụng gì, còn phải người đưa được cho ta, ta đều ném đi."

Thôi Oản nhú mày, biết người này không thích nghe nàng thay Từ Tấn nói chuyện, nàng đổi biện pháp, thở dài nói: "Buổi sáng Tứ ca Tứ tẩu đến,

bác đã biết chuyện các người đánh nhau, Tứ ca chính miệng cùng bác nói hăn sai rồi. Một lúc nữa Tứ ca bọn họ trở về, Lục ca người chủ động cùng Tứ ca lấy lòng đi, đừng để bác lo lắng. Người có biết bác không chịu nổi nhất là các người giận dữ, mỗi lần các người cãi nhau, bác liền nguyên cả đêm ngủ không yên, người nhẩn tâm sao?"

Từ Hạo không nhẩn tâm, cho nên hăn không muốn để mẫu thân biết, lại không ngờ huynh trưởng đem sự tình nói ra trước, nhất thời tức giận lên, giọng căm hận nói: "Hăn còn giả bộ làm con trai ngoan! Bây giờ thì hay rồi, nương khăng định lại cho rằng ta gây họa, hăn hảo tâm thay ta che giấu đâu, hừ, hăn đánh ta còn muốn để cho ta chủ động nói chuyện với hăn, không có cửa đâu!"

"Người, người này không có đạo lý, ta không để ý tới người." Thôi Oản nghiêm mặt đi ra ngoài, "Chính người ngồi ở đây đi, ta quay về phòng ta."

"Oản Oản!"

Từ Hạo mau chóng tới phía trước người nàng, liên tục nhận lỗi: "Là ta không nên phát giận lung tung, biểu muội đừng đi a, chúng ta đánh ván cờ đi?"

"Vậy người chủ động cùng Tứ ca hòa hảo, đừng để bác lo lắng, ta liền theo người đánh cờ." Thôi Oản quay đầu nói.

Từ Hạo mấp máy miệng.

Thôi Oản vòng qua hăn tiếp tục đi ra cửa.

Từ Hạo không có cách nào, mắt thấy người trong lòng muốn đi, nhận mệnh nói: "Được được được, ta đại nhân không nhớ lỗi tiểu nhân, một lát nữa nói chuyện với hăn được chưa? Còn có hai tháng là qua năm mới, ta mới lười cùng hăn giận dữ."

Thôi Oản bước chân khựng lại, quay người, hướng hẳn cười rục rờ, "Lục ca lời này mới đúng chứ, chúng ta là người một nhà, nên hòa hòa thuận thuận, bởi vì một chút chuyện nhỏ cãi nhau thật không đáng? Một lát người chủ động hòa hảo, bác cũng sẽ vui mừng."

Từ Hạo trong lòng ủy khuất, dõi mắt nhìn theo nàng: "Oản Oản người nhớ kỹ, ta là cho người mặt mũi, bằng không mới không để ý tới hử."

Thôi Oản cúi đầu, cố làm ra vẻ không hiểu.

Từ Hạo thích nàng bộ dáng ngượng ngùng, vừa muốn nói vài lời thì thầm, bên ngoài cung nữ nhắc nhở bọn họ Thục phi trở về.

Hai huynh muội cùng nhau đi ra ngoài đón.

Từ Tấn Phó Dung cùng với Thục phi ánh mắt nhất tề rơi vào trên người Từ Hạo.

Từ Tấn nhìn trước mặt vẻ mặt đê đê không vui, thầm thở dài, mở miệng nói: "Lục đệ, buổi sáng cùng so chiêu, ta thất thần, thật sự không phải là cố ý nặng tay, Lục đệ..."

"Tứ ca không cần nói thêm nữa, ta biết người không phải cố ý, nhưng ta bị thương không nhẹ, người đem cây bảo đao năm trước Tần lão tướng quân tặng người đưa cho ta, lần này ta liền không so đo với người ." Từ Hạo khẽ hất cằm, có phần rộng lượng đáp ứng.

Con trai út hiểu chuyện, Thục phi vui mừng gật đầu, hiểu được nơi này không thể thiếu công lao Thôi Oản, lặng lẽ cho Thôi Oản một ánh mắt khen thưởng.

Thôi Oản có chút ngại ngùng mà rũ rèm mắt xuống, phát giác bác dời tầm mắt, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Từ Tấn, cười trêu ghẹo nói: "Thế nào, Tứ ca cam lòng bỏ được cái bảo đao kia sao? Tứ ca nếu không nỡ, vậy

ta cũng không biết nên khuyên Lục ca như thế nào, vừa mới Lục ca nhưng là oan uổng..."

"Oản Oản..." Từ Hạo vội vã cắt ngang nàng.

Thôi Oản giao hoát mà hướng hắt chớp chớp mắt.

Từ Hạo bất đắc dĩ thở dài, nhận thấy Từ Tấn chậm chạp không mở miệng, sắc mặt lại trở nên khó nhìn: "Tứ ca đến cùng có nguyện ý cho hay không a?"

Một cước nặng như vậy, nhìn phân thượng biểu muội hắt mới đáp ứng cùng Tứ ca hòa hảo .

Từ Tấn vẫn không chịu nói chuyện.

Phó Dung nhìn ra hắt đường như buông xuôi, vụng trộm kéo kéo tay áo hắt.

Từ Tấn hoàn hồn, chống lại ánh mắt đệ đệ bất mãn, hắt kéo kéo khóe miệng: "Ta về phủ rồi sẽ sai người đưa qua cho ngươi."

Đệ đệ đối với cây bảo đao kia thêm nhỏ dãi đã lâu, đời trước lúc đệ đệ thành thân thì hắt đưa sang, đời này bất quá sớm trước 3 năm mà thôi.

Hắt chịu đưa ra, Từ Hạo tâm hoa nộ phóng (vui mừng), oán khí tồn đọng một buổi sáng nháy mắt bay hết.

Có lẽ trong lòng còn có chút khúc mắc, ít nhất ở mặt ngoài, huynh đệ hai người xem như là hòa hảo như lúc ban đầu .

Mấy trận tuyết lớn đến, năm mới sắp qua.

Phó Uyển sản kỳ là vào mấy ngày cuối tháng chạp kia. Phó Dung lo lắng không thôi, mỗi ngày đều phái nha hoàn đi qua chờ tin tức. Xong cung yến

hoặc yến hội nhà huân quý khác, về đến phủ, việc đầu tiên chính là gọi nha hoàn tới hỏi thăm tin tức tử tử, quả thực so Kiều thị còn bận tâm hơn. Buổi tối ngủ không ngon giấc, gầy đi không ít.

Từ Tấn đều thấy, cả tháng chạp cũng không nháo nằng, chỉ có hai lần là Phó Dung trong lòng băn khoăn, chủ động cho hẳn.

Đêm giao thừa qua, chính là mừng một, Phó Uyển bụng vẫn không thấy động tĩnh.

Phó Dung ngồi không yên, về nhà mẹ đẻ hai ngày, gần như mỗi ngày đều chạy qua Lương gia bên kia một chuyến, nhìn bụng Phó Uyển cầu: "Cháu ngoại mau ra đây đi, dỉ chuẩn bị cho người một cái phong bao hồng đặc biệt lớn, nếu không ra, qua hết mừng năm sẽ không còn phong bao."

Lúc ấy Kiều thị, Phó Tuyên đều ở bên cạnh nhìn, bị nàng chọc cho không nhin được phì cười.

Hình như là vì chứng minh chính mình không tham tài, buổi sáng mừng sáu, Phó Uyển phát động.

Phó Dung nhận được tin tức, lần đầu tiên không trang điểm, vội vàng chạy ra ngoài, Từ Tấn bất đắc dĩ thở dài, cầm áo choàng đuổi theo.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 133

"Nùng Nùng đừng sợ, không có việc gì."

Biết Phó Dung sốt ruột, Từ Tấn cố ý phân phó xe phu đi nhanh, trong tháng giêng mấy ngày hôm trước chính là thời điểm dân chúng tổ chức tiệc tùng. Trên đường phố, người nhiều xe nhiều, hẳn dù là vương gia, cũng không có khả năng nghênh ngang xông thẳng qua để ngự sử giám quan bắt được nhược điểm, nên chỉ có thể đem Phó Dung ôm vào trong ngực, nắm chặt tay nàng trấn an, "Cát Xuyên trước khi đi đã chấn mạch cho tử tử nàng, y thuật của hẳn nàng còn không tin sao?"

Phó Dung tin Cát Xuyên, nhưng nàng chính là sợ hãi, nghĩ tới đời trước chính mình vội vàng chạy tới Tề phủ nhìn thấy tình cảnh tử tử mặt không có chút máu nằm trong phòng sinh, nước mắt liền rơi xuống. Sợ bị Từ Tấn nhìn thấy, nàng chui vào trong ngực hẳn, vừa muốn dán lên, lại sợ nước mắt làm ướt xiêm y, người khác nhìn thấy...

Từ Tấn thở dài, cướp khăn trong tay nàng, tự tay lau nước mắt cho nàng.

Đối với cháu trai hay cháu gái sắp sinh này, Từ Tấn vốn không để ý chút nào, nhưng thấy Phó Dung đợt này ăn ngủ không yên, hẳn tự đáy lòng hi vọng Phó Uyển thuận lợi sinh ra đứa nhỏ, triệt để cho Phó Dung an tâm, cũng làm cho bọn họ hai vợ chồng lần nữa khôi phục những ngày đùa giỡn ăm ỉ thoải mái trước đây. Quan trọng nhất là, Phó Uyển bình an sinh con, Phó Dung không còn khúc mắc, nàng cũng không cần uống canh tránh thai nữa.

Lương phủ, đám người Kiều thị đã đến rồi.

Đoán được hai vợ chồng bọn họ muốn đến, Phó Phẩm Ngôn Phó Thần đều đứng ở tiền viện, được tin thì cùng nhau tới cửa nghênh đón.

"Vương gia sao lại tới, đây..."

"Thời điểm này nhạc phụ, Chính Đường không cần chú trọng hư lễ nữa."

Sau khi xuống xe Từ Tấn trước cổng ngang hai người khách sáo, lại quay người đỡ Phó Dung, động tác thuần thục tự nhiên, vừa nhìn thì biết ngay là đã quen làm.

Phó Phẩm Ngôn Phó Thần thấy, đều thực vui mừng.

"Phụ thân, tỷ tỷ ta thế nào ?" Ở trước mặt người nhà, Phó Dung càng không khách sáo, sau khi xuống xe vội hỏi.

Phó Phẩm Ngôn một bên mời hai người đi vào trong, một bên giải thích: "Tỷ tỷ người mới vào phòng sinh, cách thời điểm sinh còn xa, nương người ở bên kia cùng vào rồi, người đi nhìn đi." Lại hướng Từ Tấn nói: "Thiếu Cừ lần đầu làm phụ thân, trong lòng không bỏ xuống được, cũng ở đó trông giữ, có chỗ thất lễ kính xin vương gia thứ lỗi."

Từ Tấn gật đầu: "Nên như thế." Nhìn theo Phó Dung dẫn nha hoàn vội vàng hướng hậu viện đi vào, một gã đàn ông như hăn cũng khó mà hỏi thăm Phó Uyển thế nào, ánh mắt ở trong sân quét một vòng, tiến vào sảnh đường thì thuận miệng hỏi: "Quan ca nhi lưu lại ở Hậu phủ ?"

Phó Thần nói: "Không, tiểu tử kia thấy chúng ta đều đi, hăn cũng khóc muốn theo, hiện tại cùng Lục muội muội ở trong vườn chơi."

Từ Tấn khen: "Quan ca nhi thông minh, ngày sau nhất định thành người có tài."

Phó Thần kéo kéo khoe miệng, đứa nhỏ nhỏ như vậy có thể nhìn ra cái gì? Cả ngày chỉ biết tự mình ở trong phòng vợ vết của cái, nếu thật làm quan, phỏng chừng cũng là đại tham quan. Bất quá lời này hăn cũng chỉ để trong lòng nghĩ ngợi lung tung, chắc chắn sẽ không nói ra, ngộ nhờ bởi vì một câu nói đùa của mình mà chậm trễ tiền đồ của đệ đệ, hăn cũng không có chỗ khóc đi.

Tiểu nha hoàn bưng trà lên, Phó Phẩm Ngôn nhìn sắc mặt Từ Tấn, đề nghị: "Ta phái người đón Quan ca nhi lại đây?"

Từ Tấn cười nói: "Nhạc phụ không cần phiền toái, để cho hăn ở bên ngoài chơi đi, miễn cho nghe được động tĩnh lại lo lắng."

Phó Phẩm Ngôn cùng hăn nói chút việc nhà.

Hậu viện trong phòng sinh, Phó Dung đi vào thì Phó Uyển đang... ăn cơm.

Phó Dung thế nào cũng không ngờ tới tình hình này.

Nhìn mẫu thân ngồi ở một bên cầm bánh đưa tới trước mặt tỷ tỷ, tỷ tỷ bình tĩnh lại có chút ngượng ngùng ăn, giống như không có chuyện gì. Phó Dung hoài nghi chính mình có phải là nằm mơ hay không, "Nương, không phải nói tỷ tỷ muốn sinh sao?"

Kiều thị nghiêng đầu nhìn nàng: "Là muốn sinh rồi a, bất quá hiện tại vừa bắt đầu, nhanh thì buổi trưa chậm thì buổi tối mới có thể sinh, trong lúc này cũng không thể không ăn cơm đi? Sinh con là việc rất tốn sức, ăn no mới có sức mà sinh." Nói xong lại dứt cho Phó Uyển một thìa, ngoài miệng hỏi Phó Dung, "Chính người tới đây?"

Phó Dung ngồi vào chỗ ở bên cạnh nàng, nhìn bụng Phó Uyển phồng phồng nói: "Vương gia cũng tới, ở tiền viện cùng phụ thân nói chuyện đầu."

Kiều thị liền ngẩng đầu nhìn con rể đứng ở bên kia: "Thiếu Cừ đi qua chào hỏi đi, một lát Uyển Uyển thật muốn sinh ta sẽ phái người gọi người."

Lương Thông luyến tiếc đi ra, nhạc phụ nhạc mẫu không biết thê tử hẩn trong lòng vô cùng sợ hãi, hẩn biết nên muốn theo cùng nàng.

Trượng phu thương yêu mình như thế, Phó Uyển trong lòng ấm áp, nhưng mẫu thân muội muội đều ở trước mặt, Phó Uyển ngượng ngùng, đỏ mặt thúc hẩn: "Người nhanh đi gặp vương gia, vương gia hảo tâm tới đây thăm hỏi, người thân là chủ nhân sao có thể không lộ mặt?"

Tức phụ lên tiếng, Lương Thông không thể không đi, sợ Phó Uyển lo lắng, hẩn vô cùng chắc chắn cam đoan nói: "Vậy nàng chờ, ta rất nhanh liền trở về."

Phó Uyển buông mi không để ý tới hẩn.

Kiều thị nhẹ nhàng mà cười, đợi Lương Thông gần như là giật lùi đi ra, nàng đem chén sứ không đưa cho nha hoàn, ôn nhu cảm khái nói: "Vẫn là Uyển Uyển biết chọn người, nhìn Thiếu Cừ đối với người tốt bao nhiêu, thời điểm ta sinh ca ca người cùng người, phụ thân người đều không thương ta như vậy."

Phó Uyển đỏ mặt.

Trong phòng bầu không khí ấm áp, Phó Dung thấy thật thú vị, giả trang ghét bỏ nói: "Nguyên lai lúc trước phụ thân đối với nương chưa đủ tốt a? Một lúc nữa ta tìm hẩn hỏi xem hẩn lúc ấy làm cái gì mà không ở bên nương."

Kiều thị không rõ nàng là thuận miệng nói một chút hay là muốn hỏi thật, vội vàng nói: "Người thành thành thật thật ngốc đi, cái gì mà người có thể hỏi? Dám đi trước mặt phụ thân người nói cái này, nhìn ta đem miệng của người dán vào."

Trưởng tử trưởng nữ đều là ở Hầu phủ sinh ra, lúc ấy lão thái thái ở ngoài phòng sinh trông giữ, Phó Phẩm Ngôn nào dám vào bồi nàng? Bất quá nàng biết trưởng phu ở bên ngoài, nàng đau đến không được thì còn nghe thấy hần mắng bà đỡ, hần không tiện mở miệng trấn an nàng, liền dùng phương thức kia nói cho nàng biết hần đang chờ bên ngoài...

Hồi ức quá khứ hạnh phúc, Kiều thị đầu mày khóe mắt đều là ôn nhu.

Phó Dung, Phó Uyển hai tỷ muội vụng trộm trao đổi một ánh mắt.

Buổi trưa qua, Phó Uyển mới chân chính đau, Kiều thị đem Lương Thông, Phó Dung đều đuổi ra bên ngoài, không cho phép hai người bọn họ ở bên cạnh nhìn. Vì thế Từ Tấn theo phụ tử Phó Phẩm Ngôn chạy tới thì thấy Lương Thông ở dưới mái hiên tới tới lui lui, một lát phá cửa một hồi đâm tường. Phó Dung đứng ở dưới cầu thang, khăn trong tay muốn vắn thành dây thừng.

Từ Tấn hướng thê tử đi tới.

Phó Phẩm Ngôn, Phó Thần thức thời mà đứng xa chút.

"Cơm trưa đã ăn sao?" Từ Tấn dừng ở phía trước Phó Dung, lặng lẽ nắm lấy tay nàng.

Phó Dung trong lòng vội vã, phải làm chút gì đó mới có thể miễn cưỡng đứng vững, mà không phải giống Lương Thông thất thố như vậy. Từ Tấn duỗi tay tới, nàng liền ấn đầu ngón tay hần quên đi nôn nóng, "Nào có tâm tư ăn a, vương gia sao lại đến bên này?"

"Sợ nàng gấp quá ngất đi, lại đây trông chừng một chút." Từ Tấn cười trêu ghẹo.

Phó Dung một chút cũng cười không nổi, nghe bên trong từng tiếng bà đỡ động viên thúc giục, nàng có chút then thùng, khuyên Từ Tấn: "Vương

gia vẫn nên đi tiền viện đợi tin tức đi." Nữ nhân sinh con, nam nhân nên tránh một chút.

Từ Tấn không động, nhìn Lương Thông bên kia đi đi lại lại nôn nóng, cúi đầu nói với Phó Dung: "Không cần, sớm muộn gì ta cũng có ngày này, trước làm quen một chút, tương lai nàng sinh, ta còn có thể khí định thần nhàn."

Hắn mắt mang chờ mong, Phó Dung hiểu được hắn là có ý gì, lúc này lại vô tâm lo nghĩ, một lòng khẩn cầu Bồ Tát phù hộ tử tử mẫu tử bình an.

Trời chiều ngả về Tây, bên trong rốt cuộc truyền đến vang dội tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Phó Dung hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã vào người Từ Tấn.

Phó Uyển sinh nữ nhi.

Phòng sinh thu thập sạch sẽ rồi, Phó Dung, Phó Tuyên, Quan ca nhi đều có thể đi vào, ào ào đến gần bên người Phó Uyển nhìn cháu ngoại nữ.

Phó Uyển tinh thần còn tốt, nằm ở trên giường nhu hòa mà cười, bất quá tiểu nữ oa ngủ rồi, Phó Dung tỷ đệ ba người đều buông nhẹ âm thanh.

"Nàng chính là cháu ngoại nữ a?" Quan ca nhi ngồi trên đùi Phó Dung, một đôi con mắt đen dờng như ngay cả chớp cũng không chớp mà nhìn chăm chăm vào tiểu nữ oa trong tã lót, "Không đẹp như Nhị tỷ tỷ, cũng không trắng như Nhị tỷ tỷ, một chút cũng không giống."

"Ai nói không giống?" Kiều thị cúi đầu nhìn bé gái, tự đáy lòng khen nói: "Cùng Nhị tỷ tỷ người vừa sinh ra lúc ấy giống nhau như đúc." Chính là màu da ít nhiều giống Lương Thông, có chút đen, nhưng khẳng định không đen như Lương Thông, ngày sau lớn lên, phỏng chừng so với Lương Ánh Phương còn có thể trắng hơn chút, là đại mỹ nhân như thường.

Phó Dung cũng nói với đệ đệ: "Nàng hiện tại còn nhỏ a, trưởng thành sẽ dễ nhìn."

Năm trước nàng trước sau từng thấy nữ nhi của Khang vương phi và nhi tử của đại đường tỷ. Nói thật Phó Dung cảm thấy trẻ con vừa sinh ra đều nhăn nhúm chẳng mấy dễ coi, nhưng vì thiên vị người trong nhà, Phó Dung nhìn nhi tử Phó Ninh so với nữ nhi Khang vương phi thì thuận mắt hơn. Bây giờ nhìn tới thân ngoại sanh nữ (cháu gái ruột) chờ mong đã lâu, chẳng để ý tiểu nha đầu đen một chút, nàng cũng thích từ trong tư tưởng rồi.

Cao hứng nhất là tỷ tỷ yên lành, cháu ngoại nữ cũng bình an.

"Nhạc mẫu, các người nhìn đủ chưa? Nên đến lượt ta đi?"

Các nàng vài người nhìn đến náo nhiệt, bên ngoài Lương Thông chờ nửa ngày rốt cuộc nhìn không nổi, đáng thương tội nghiệp mà thúc giục. Tức phụ sinh con, thời điểm sinh không cho phép hãm vào cùng, sinh xong rồi còn không cho hãm đi vào đầu tiên, hãm muốn nhìn kỹ trưởng nữ nhi trông thế nào a, còn có tức phụ vất vả hơn nửa ngày, hãm vẫn không thể kêu than đâu.

Phó Uyển lại đỏ mặt, đáng tiếc không có sức lực nói chuyện.

Con rể hiền hậu thành thật, tâm ý đối với nữ nhi chỉ là chưa viết ở trên mặt, Kiều thị không hề lo lắng Lương Thông sẽ ghét bỏ nữ nhi không thể sinh nhi tử cho hãm, ôn nhu dặn dò Phó Uyển vài câu, nàng mau chóng dẫn Quan ca nhi kêu Phó Dung Phó Tuyên hai tỷ muội đi ra ngoài, đem hai mẹ con bên trong nhường cho con rể thân cận.

"Uyển Uyển, hiện tại còn đau không?" Đóng cửa lại, Lương Thông sải bước chạy tới trước giường, không chờ thê tử nói chuyện, nâng khuôn mặt nàng lên hôn vài cái, "Lần sau lại sinh đứa nhỏ, không gọi nhạc phụ nhạc mẫu tới, ta ở trong phòng bồi nàng."

Phó Uyển nhắm mắt cho hăn hôn, nghe hăn nói ngốc, chờ hăn rớt cuộc hôn đủ rồi, lúc này mới mở mắt ra, nhìn nam nhân của mình cười: "Mau xem nữ nhi chúng ta đi, Quan ca nhi nói bộ dạng nàng không giống ta."

Lương Thông nghe thế, vội vàng cúi đầu, nhìn tiểu nữ oa trong tã lót, xấu hổ cười: "Đều tại ta đen, liên lụy nữ nhi chúng ta cũng đen theo." Hăn là nam nhân, không để ý đen hay không, tiểu cô nương thích đẹp, đều hi vọng chính mình trắng trẻo sạch sẽ thật xinh đẹp. Hăn không chỉ một lần nghe muội muội oán giận nàng không đủ trắng.

Phó Uyển không thích nghe hăn nói như vậy, nhìn nữ nhi nói: "Đen một chút thì làm sao, Ánh Phương cũng rất dễ nhìn a."

Lương Thông lập tức phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, ai dám ghét bỏ nữ nhi ta đen, ta đem hăn trói ở trong viện phơi nắng mấy tháng."

Phó Uyển bật cười, nhẹ nhàng thở dài: "Không biết tổ phụ, phụ thân nghe nói là nữ nhi, có thể mất hứng hay không."

Lương Thông cười ha ha, sợ kinh động nữ nhi rất nhanh lại ngừng lại, nhỏ giọng cùng thê tử nói chuyện: "Đã nói với nàng bao nhiêu lần, nhà chúng ta cô nương ít, nàng sinh thêm mấy nữ nhi bọn họ mới cao hứng, không nhìn Ánh Phương ở nhà được sung cỡ nào? Cùng nàng ấy so sánh, mấy người đường huynh đệ chúng ta quả thực là như được nhật về."

Đây cũng là lời thật, nhìn trượng phu bên cạnh vẻ mặt vui mừng, Phó Uyển lại may mắn ngày đó ở trên thuyền, nàng không đẩy người nam nhân này ra.

~

Nhà gặp việc vui, buổi tối mọi người ở Lương phủ dùng xong cơm mới từng người hồi phủ.

Như tảng đá lớn đè ở trong lòng rồi cuộc được dời đi, Phó Dung lười biếng mà tựa vào trong ngực Từ Tấn, an tâm lại mệt mỏi, trong xe ngựa nhẹ nhàng xóc nảy dần dần nhắm hai mắt lại.

Không biết ngủ bao lâu, bị người hôn tỉnh.

Phó Dung thật sự bị ôm chặt, ghét bỏ mà đẩy nam nhân trên người, không nghĩ hẳn chẳng những không đi, còn nâng eo nàng lên tiến thêm một bước.

Bá đạo này tới quá đột ngột, Phó Dung nhất thời thanh tỉnh, bắt lấy bả vai cầu hăn, "Chậm chút..."

Từ Tấn sớm quen thuộc thân thể Phó Dung, biết trong lòng nàng thời điểm cam tâm tình nguyện rất nhanh có thể chuẩn bị sẵn sàng, bởi vậy chỉ là đánh thức nàng trước, không có vội vã tiếp tục. Chăm chú nhìn nàng con người mỹ lệ dần dần tự hơi nước, hăn lẩm bẫm hỏi: "Nùng Nùng, hiện tại còn sợ sinh con sao?"

Phó Dung muốn toàn tâm ứng phó hăn, nhưng hăn bên kia không ngừng, nhẹ nhàng dịu dàng nhỏ nhẹ cướp đi một nửa tâm thần của nàng, "Không sợ, chỉ là ta..."

"Đã không sợ, vậy thì sinh con cho ta."

Nghe nàng dường như không nguyện ý, Từ Tấn vọt tới trước trực tiếp làm cho nàng mất tiếng, làm cho nàng nói không ra lời hoàn chỉnh.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Đêm khuya tĩnh lặng.

Trên màn gấm màu tím nhạt, dải tua dần dần đình chỉ đọng đưa, trong màn oanh gáy, cũng qua một trận mưa rào dồn dập, bỗng dừng im bất mà ngưng lại.

Phó Dung nhắm mắt, lồng ngực kịch liệt đập phồng.

Từ Tấn môi ở đằng kia lưu luyến chốc lát, chậm rãi chuyển tới khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Phó Dung, hôn một lát phát giác nàng lạnh, hân kéo cái chăn vừa mới bị bỏ ra, đem đắp cho hai người, nhẹ nhàng hôn trán nàng: "Nùng Nùng khóc thật dễ nghe, thật muốn nghe nàng khóc nữa."

Ban đêm nàng quả thực triệt triệt để để chính là hồ yêu. Một cái nhú mày một tiếng kêu kêu cầu xin đều làm cho lòng người sinh thương tiếc đồng thời lại muốn tận tình mà khi dễ nàng, nghe nàng khóc ra các kiểu, khóc nức nở nhỏ giọng, khóc thút thít lúc liên tục lúc gián đoạn, khóc cầu cao giọng khi không chịu nổi...

"Nùng Nùng..." Không biết nên hình dung chính mình thích đến thế nào, Từ Tấn ngậm lấy môi nàng, lại phóng túng.

Phó Dung một chút khí lực cũng không còn, dường như có chuyện gì nên làm nhưng nàng thật sự quá mệt. Từ Tấn còn chưa từ trên người nàng rời đi, nàng đã ngủ say, chỉ khi Từ Tấn đi ra ngoài thì kim lòng không được hờ hờ, môi son khẽ hé, diêm dúa lẳng lơ quyến rũ.

Từ Tấn nằm nghiêng nhìn nàng, bình tĩnh bình phục một lát, lúc này mới cầm lấy khăn đã sớm chuẩn bị tốt thay hai người chà lau, lau xong trực tiếp ném ra ngoài màn lụa, tự có nha hoàn tiến vào thu thập, hẳn cứ lo ôm Phó Dung đi ngủ.

Trước ngày mười lăm đều không cần thượng triều, ngày mai cũng không có yến hội phải đi, Từ Tấn ngủ thập phần an tâm.

Phó Dung ngủ được rất sâu, ngủ thẳng giấc tới mặt trời lên quá ba sào, nếu không phải là bị người chung quanh sờ mó lung tung, chỉ sợ còn có thể ngủ tiếp.

"Vương gia đừng chạm vào ta." Phó Dung tức giận lắm lắm, muốn xoay người.

Từ Tấn một đêm ngủ ngon lành, hiện tại tinh thần vừa vặn, thích nhất nhìn nàng yếu ớt thể này, ôm người không buông, thành thật một hồi lại động tay động chân. Phó Dung buồn ngủ dần tan hết, định né tránh bỗng nhiên phát giác giữa hai chân một mảnh khác thường, nhú nhú mào, lạnh lẽo.

Sờ xem tối hôm qua Từ Tấn để lại cho nàng gì đó.

Phó Dung ngơ ngác.

Từ Tấn tay cũng sờ qua, thấy Phó Dung chỉ ngây ngốc, hẳn cười căn lỗi tại nàng: "Đêm nay lại cho nàng ăn no..."

Trước bởi vì chén thuốc kia, cách mấy ngày mới qua một hồi, ghen hẳn đến khó chịu, hiện tại tốt lắm, có thể tùy tâm sở dục.

Hẳn tha mãi mãi nguyện, Phó Dung lại phát sầu.

Nàng như cũ chưa định sinh con, không muốn lo lắng hãi hùng, nhưng nàng không dám kiếm cơ tránh thai nữa. Một lần Từ Tấn sẽ tin nàng, nhiều lần tên kia vốn dĩ thích ghen, ngộ nhờ liên tưởng tới sự tình bên cạnh. Chuyện liên quan đến trung thành của thê tử đối với trượng phu cũng không phải nói hai câu dễ nghe hay chờ hăn về trễ cùng nhau ăn cơm mà có thể dễ tốt được.

Chỉ có thể tận lực tự mình tránh thai, có thai hay không là do lão thiên gia. Lão thiên gia thật muốn nàng sinh, vậy nàng dù sống chết cũng phải bảo vệ con của mình.

Không để ý tới vẻ mặt nam nhân cười xấu xa, Phó Dung mau chóng đi tắm rửa.

Ban đêm Từ Tấn lại muốn, Phó Dung kiên quyết không cho, biết hăn ăn mềm không ăn cứng, Phó Dung ôm eo hăn nhỏ giọng làm nũng: "Vương gia ta thật mệt mỏi, chàng xem, ta sáng nay suýt nữa không dậy nổi. Vương gia, tốt xấu gì cũng để ta nghỉ lấy sức a?" Cho dù không phải là vì tránh thai, nàng cũng chịu không nổi Từ Tấn liên tục gây sức ép, ít nhất cũng phải cách một ngày.

Từ Tấn không mấy nguyện ý, cũng may hăn biết tham nhiều không tốt, ôm người hôn một lát liền ngủ .

Ngày kế Phó Dung tỉnh lại hông mỏi khó chịu, buổi trưa thì nguyệt sự tới.

Phó Dung thở phào một hơi dài.

Từ Tấn có hơi thất vọng, nhưng hăn cũng không mong đợi một đêm đã khiến cho Phó Dung mang thai, huống chi hăn tuy rằng hy vọng nhi tử, cũng chưa chuẩn bị tốt chuyện Phó Dung lập tức mang thai. Hăn còn chưa ăn no đâu, tốt nhất cách một hai tháng hăng có tin tốt.

Nguyệt sự kết thúc, vì Phó Dung kiên trì, hai vợ chồng đồng ý quy luật cách mỗi ngày một lần. Hơn nữa Phó Dung mỗi đêm nhiều nhất dung tủng Từ Tấn xằng bậy hai lần, sau đó lấy lý do mệt mỏi mà đi tắm rửa. Nàng thích sạch sẽ, Từ Tấn theo nàng cùng tắm, ngẫu nhiên ở trong thùng tắm còn có thể chơi xấu, ăn thêm một lần. Bởi vì được tắm rửa, khi đó Phó Dung ngược lại dễ nói chuyện.

Nguyên Tiêu qua, Tần Vân Nguyệt cũng sinh cho Phó Định một tiểu tử mập mạp nặng bảy cân.

Phó Dung đi tham gia lễ tắm ba ngày cho đứa nhỏ.

Các khách nhân đi rồi, chỉ còn nữ quyến nhà mình ở buồng sưởi nói chuyện.

Lão thái thái cố ý phái đám tiểu cô nương Phó Bảo đi ra ngoài, tò mò hỏi Phó Dung: "Nghe nói Thành vương phi truyền ra tin tức tốt?"

Hôm cung yến nguyên tiêu, Lý Hoa Dung thân thể không thoải mái, gọi thái y tới bắt mạch, lại là hỉ mạch.

Nàng cùng Thành vương cuối tháng 10 đại hôn, gần ngủi hơn hai tháng liền có tin tức tốt, Đoan phi đại hỉ, cao hứng rồi không quên uyển chuyển châm chọc Phó Dung một trận. Phó Dung lúc đó nghe chế nhạo, hiện tại lão thái thái vừa mở miệng, nàng đã biết lão thái thái đằng sau muốn nói gì, cười nhạt gật gật đầu.

Lão thái thái quả nhiên nói: "Như thế nào Thành vương phi thành thân sau người lại có động tĩnh trước? Dung nha đầu không phải thân thể có vấn đề chứ? Nghe nói người vừa qua quý thủy, có phải hay không lúc ấy có bệnh căn? Đừng sợ, tổ mẫu giới thiệu lang trung cho người, hẳn am hiểu nhất trị bệnh cho nữ nhân chúng ta, ở kinh thành có danh tiếng lớn. Nùng Nùng còn nhỏ, hảo hảo dưỡng dưỡng khẳng định có thể dưỡng tốt."

Kiều thị nhìn nữ nhi, cười nói: "Bác thật là, quan tâm sẽ bị loạn, tức phụ Hành Chi không phải cũng thành thân một năm mới có tin tức tốt sao? Nùng Nùng còn nhỏ, không vội, nếu như trước cuối năm nay còn chưa có tin tức, lúc ấy lại làm phiền ngài đi."

Lão thái thái lười biếng mà tựa vào giường ấm, tiếc hận nói: "Thôi, ta có ý tốt, các người không nguyện ý lĩnh, ta cũng không có cách nào. Nhưng ta nghe nói vương gia bên người chỉ có một mình Dung nha đầu hầu hạ đâu, như vậy sao được? Vương gia 21 tuổi còn chưa có con nối dõi, Dung nha đầu chậm chạp không có mang, vẫn nên mau chóng vì vương gia chọn hai nha đầu đi, đừng để người ta nói người không có chữa lại đổ kị. Dung nha đầu bên người có phải là không có người thích hợp? Không có việc gì, tổ mẫu thay người chuẩn bị xong hết rồi, ngày hôm nay người liền đưa về đi."

Nói xong tỏ ý bảo Tống ma ma bên cạnh đi đón người.

Kiều thị tươi cười liếm liếm, "Bác, trong cung nường nường cũng không hướng vương phủ đưa thêm người, chúng ta..."

Lão thái thái ánh mắt liếc về phía nàng, thành khẩn nói: "Nường nường đó là cho Hầu phủ chúng ta mặt mũi, nường nường đối với Dung nha đầu càng tốt, chúng ta càng nên vì vương gia. Hiện giờ mấy vị gia khác đều có con nối dõi, chỉ có Túc vương gia không có, Hoàng Thượng nơi đó cũng mất hứng có phải hay không? Hiện tại chúng ta chủ động tặng người cho vương gia, nường nường biết sẽ khen ngợi Dung nha đầu rộng lượng."

Kiều thị còn muốn nói tiếp, Phó Dung xen vào: "Nường, tổ mẫu nói rất đúng, nữ nhi kỳ thật cũng tính toán sắp xếp nha hoàn chải tóc cho vương gia, để tổ mẫu giúp ta chọn, vậy khẳng định là trăm dặm mới tìm được một người bộ dáng tốt, ta cầu còn không được đâu."

Lão thái thái nghe thế, rất là ngoài ý muốn.

Kiều thị trong lòng biết nữ nhi không ngốc, nghe lời này ngược lại không nóng nảy như vậy nữa.

Lâm thị, Tam phu nhân đều không lên tiếng.

Tổng ma ma rất nhanh dẫn đến hai nha hoàn 16-17 tuổi mặc bối tử hồng đào đi vào trong, một người vóc người tinh tế, bộ dáng thanh lệ, nhìn như đã rèn luyện qua, rèm mi buông xuống để lộ ra vài phần phong độ của người trí thức. Một người khác cái đầu nghiêng xuống hơi thấp, trên người chỗ nên đầy thì đầy, chỗ nên gầy thì gầy, ngũ quan càng xuất chúng, mắt đào hoa, khóe mắt hơi hơi nhếch lên, môi son hơi dày nở nang mê người, tuy rằng cũng buông mi liễm mục đứng ở chỗ đó, lại không che giấu được một thân câu người nhiệt tình.

Hai người bộ dáng đương nhiên đều không bằng Phó Dung, nhưng lão thái thái biết, nam nhân dù người đẹp thế nào đều có một ngày ăn ngán, không bằng mới mẻ chưa mở bao.

"Đây chính là vương phi nương nương, về sau hai người các người phải hầu hạ vương gia thực tốt, giúp vương phi phân ưu." Lão thái thái cười tùm tùm nói.

"Nô tài Cẩm Y bái kiến vương phi."

"Nô tài Cẩm Tụ bái kiến vương phi."

Hai nha hoàn nhất tề hướng Phó Dung quỳ xuống.

Phó Dung gật gật đầu, cho các nàng đứng lên, hai nha hoàn quy củ đứng ra phía sau Lan Hương, Hứa Linh.

Đưa người xong, lão thái thái hài lòng, tỏ ý bảo các nàng mỗi người trở về phòng nghỉ ngơi.

Phó Dung đỡ lấy cánh tay mẫu thân đi ra ngoài, trước vào buồng sưởi bên kia đón Phó Tuyên và Quan ca nhi.

Trong âm cách, bốn tiểu cô nương Thẩm Tình đang đánh bài giấy, Thẩm Tình kê bên Phó Mật, Phó Bảo, Phó Tuyên ngồi đối diện. Phó Bảo, Phó Tuyên đều không thích Thẩm Tình, nhưng ở chung trong Hầu phủ, Thẩm Tình khuôn mặt tươi tắn thân thiện, các nàng cũng không có cách nào thật sự không để ý tới nàng ấy, đặc biệt là ở bên Ngũ Phúc đường này, còn phải cho lão thái thái 3 phần tình cảm.

Quan ca nhi ngồi giữa Phó Bảo Phó Tuyên, mặc kệ tỷ tỷ nào thắng tiền, hăn đều toét miệng ôm hết vào trong ngực mình. Phó Bảo thua hăn cũng đòi, Quan ca nhi ôm chặt nàng ấy không tha. Tiểu nam oa trông như 5 tuổi, nhưng tuổi thực chỉ chưa tới 3 tuổi rưỡi, cơ trí khả ái. Thủ lễ như Phó Tuyên, khuyên mấy lần không được đành kệ hăn, đợi tan cuộc chính nàng sẽ đem tiền trả cho Phó Bảo.

Ván này Phó Tuyên thắng, Thẩm Tình Phó Bảo đều sáng khoái trả tiền.

Phó Mật ngồi ở cạnh bàn nhìn, một tay chống bàn, một tay giúp tiểu nam oa nhặt tiền cho tỷ tỷ, cố ý không chịu đem bạc đưa qua.

Quan ca nhi đã biết những số đơn giản, phát hiện thiếu một hạt đậu bạc, mắt to quan sát ba người Thẩm Tình, cuối cùng rơi vào trên người Phó Mật, giòn giòn mà nói: "Ngũ tỷ tỷ trả ta đậu bạc!"

Phó Mật lúc này mới đem đậu bạc đưa cho hăn.

Quan ca nhi vui mừng nhận lấy, nắm chặt 3 hạt đậu bạc một lần nữa ngồi yên, cùng sô thắng được lúc trước đặt chung một chỗ. Tiểu tử cúi đầu, một bên đếm một bên tính, đếm tới chín hạt lại tiếp tục đếm từ đầu, sau đó quay sang Phó Tuyên khoe khoang: "Lục tỷ tỷ, ta có chín với thêm sáu hạt đậu, đều để giành cho cháu ngoại nữ."

Nữ nhi của Phó Uyên để qua đầy tháng mới đặt nhũ danh, Quan ca nhi liền đem "Cháu ngoại nữ" trở thành tên của tiểu nha đầu.

Phó Bảo cố ý đùa hăn: "Người sao không để lại vài hạt cho cháu trai người (con của Phó Định)?"

Quan ca nhi chớp chớp mắt, nằm sấp trên cánh tay Phó Tuyên, một bộ nghiêm trang nhìn bài trong tay tỷ tỷ.

Phó Bảo nhẹ nhàng đánh hăn một chút: "Tiểu quỷ nghịch ngợm!"

Quan ca nhi cười khanh khách.

Phó Mật không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào Quan ca nhi, quên cả nhìn bài, Thẩm Tình đang muốn nhắc nhở nàng, thì thấy Kiều thị cùng Phó Dung trước sau tiến vào.

Bốn tiểu cô nương liền tan cuộc.

Phó Tuyên đem hạt đậu bạc Quan ca nhi cướp từ chỗ Phó Bảo trả lại, Phó Bảo nhận, quay người đều nhét hết vào trong hà bao nhỏ của Quan ca nhi: "Còn chưa hết tháng giêng đâu, coi như là ta mừng tuổi cho Quan ca nhi đi."

"A Bảo chính là có tiền a." Phó Dung cười sờ sờ đầu nàng, dặt dặt đi.

Trên đường trở về Đông viện, Phó Tuyên hỏi nàng: "Hai nha hoàn kia là lão thái thái đưa tới?"

Nàng năm nay mười hai tuổi, rất nhiều việc đã hiểu, vừa nhìn thấy diện mạo hai nha hoàn đó là đoán được ý tứ lão thái thái.

Phó Dung khí định thần nhàn nói: "Đúng vậy, muội muội không cần lo lắng, tỷ phu người chường mắt các nàng."

Từ Tấn nếu có thể coi trọng nha hoàn tứ sắc bậc này, trong Túc vương phủ hẳn sẽ không chỉ có một mình nàng.

Phó Tuyên quay đầu lại, tầm mắt lượn một vòng ở trên người hai cô gái, đầu lông mày hơi nhíu. Tuy rằng tỷ tỷ rất điềm tĩnh, nàng vẫn không có cách nào yên tâm hoàn toàn.

Lúc hoàng hôn Từ Tấn tới đón Phó Dung, Phó Tuyên đi ra theo, muốn tận mắt xem phản ứng của vương gia tỷ phu khi nhìn thấy hai nha hoàn kia.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Từ Tấn đi ra khỏi nha môn Lại bộ, trước tiên phái Hứa gia đi Thông Chính tư hỏi xem Phó Phẩm Ngôn khi nào hồi phủ để đi cùng nhạc phụ.

Hứa gia rất nhanh quay trở lại, "Vương gia, Phó đại nhân có việc, tạm thời không sao thoát ra được, mời vương gia đi trước."

Từ Tấn gật gật đầu, dẫn Hứa gia đi ra ngoài cổng cung.

Giữa đường gặp được Phó Phẩm Xuyên vừa từ Đại Lý tự quay về, vì thế hai người đồng thời đến Cảnh Dương Hầu phủ.

"Vương gia cùng ta đi uống chén trà đi, vương phi tới đây cũng cần một khoảng thời gian." Sau khi xuống xe, Phó Phẩm Xuyên khách sáo mời.

Cảnh Dương hầu Phó Phẩm Xuyên làm quan thanh chánh liêm minh, trên triều đình thanh lưu, rất được Gia Hòa đế thưởng thức. Từ Tấn cảm nhận về hắn cũng không tệ, vui vẻ đáp ứng. Ngồi vào chỗ, hai người cũng không bàn luận chính sự, vừa vắn hôm nay là ngày trưởng tử Phó Định tám ba ngày, đề tài liền xoay quanh chuyện vui này.

Hàn huyên trong thời gian một chén trà, một cái gã sai vặt bước nhanh tới, đứng ở cửa hồi bẩm: "Bẩm vương gia, lão gia, vương phi cùng Nhị phu nhân đã đến tiền viện."

Từ Tấn đặt chén trà xuống đứng lên, Phó Phẩm Xuyên đương nhiên phải đi ra ngoài tiễn người.

Hai nhóm người ở cổng trước, chỗ tường xây làm bình phong, thì gặp được nhau.

Từ Tấn chào Kiều thị, Phó Dung Phó Tuyên Quan ca nhi cùng đi tới trước mặt Phó Phẩm Xuyên hô đại bá phụ.

Phó Phẩm Xuyên hầu như không nói cười, nhưng đối diện với Phó Dung Phó Tuyên hai cháu gái như hoa, còn có Quan ca nhi nhu thuận đang nắm tay Phó Dung, hân hiếm khi cười, cùng Phó Dung nói: "Tháng sau cháu trai người (con của Phó Định) tròn tháng, vương phi nhớ trở về nhà, cùng nhau náo nhiệt một chút."

"Đại bá phụ yên tâm, cháu gái nhất định tới." Phó Dung thân mật đáp, khách sáo vài câu, dặt dẹo đi về phía Từ Tấn.

"Tam tỷ phu, ta hôm nay thắng được vài hạt đậu, người xem!" Quan ca nhi cười hà bao nhỏ bên hông xuống, khoe khoang với Tam tỷ phu hân.

Phó Dung cười giải thích cho Từ Tấn hạt đậu này thắng được như thế nào.

Từ Tấn thích nghe Phó Dung nhắc chuyện lý thú của huynh muội bọn họ hồi nhỏ, trước mắt thấy Quan ca nhi khả ái cơ trí, lại càng thích, đưa tay đem Quan ca nhi ôm vào trong ngực, cười hỏi hân: "Tỷ phu trong nhà có hạt đậu còn đẹp hơn, Quan ca nhi có muốn đi xem không?"

Quan ca nhi liên tục gật đầu, mắt sáng ngời trong suốt, chờ mong hỏi: "Ngồi xe ngựa đi cùng Tam tỷ phu sao?"

Từ Tấn không đáp, xoay qua chỗ Kiều thị thương lượng: "Nhạc mẫu, để Quan ca nhi đi chỗ chúng ta ở mấy ngày có được không? Ta ban ngày tiến cung hầu việc, Nùng Nùng ở nhà một mình không có ai bầu bạn, có Quan ca nhi ta cũng yên tâm chút."

Hắn đã nói như vậy, Kiều thị sao có thể cự tuyệt, "Vương gia không chê hẳn tình nghịch, vậy thì đi qua ở mấy ngày đi. Vương gia các người hồi phủ trước, lát nữa ta phái người đưa nhũ mẫu Quan ca nhi cùng xiêm y qua, bên kia vương gia cũng không cần lo lắng."

Từ Tấn gật đầu, mượn thân mình nho nhỏ của Quan ca nhi che giấu, hướng Phó Dung nháy nháy mắt.

Phó Dung bĩu bĩu môi, nhìn thoáng qua hai tiểu tỳ sau lưng Lan Hương.

Từ Tấn lúc này mới chú ý tới bên kia có thêm hai nha hoàn lạ mắt, nhìn bộ dáng khí độ kia, so với Lan Hương Mai Hương khá hơn rất nhiều, so với một số tiểu thư nhà quan cũng không kém nhiều lắm. Không phải Phó Dung mang tới, cũng không thể nào là Kiều thị đưa cho nữ nhi, như vậy trong Hầu phủ còn dám nhét người cho Phó Dung, chỉ có thể là...

Như không có việc gì, thu tầm mắt lại, Từ Tấn ôm Quan ca nhi cùng Phó Phẩm Xuyên, Kiều thị cáo từ, dẫn đầu đi ra phía cửa.

Hắn trước đem Quan ca nhi đưa vào trong xe ngựa, lại tỏ ý bảo Phó Dung lên xe.

Phó Dung trước khi lên xe phân phó Cẩm Y, Cẩm Tụ: "Các người theo Lan Hương Hứa Linh đi xe sau ngồi đi."

Hai nha hoàn đồng thanh đáp vâng, hành lễ xong, Cẩm Y trực tiếp đi theo Lan Hương đi tới chiếc xe ngựa phía sau. Cẩm Tụ thì lớn gan liếc về phía Từ Tấn, thấy Từ Tấn nhìn về phía đó, nàng ngượng ngùng rũ rèm mắt xuống, quay người muốn đi.

"Đứng lại."

Từ Tấn lạnh giọng quát, ánh mắt từ trên người hai nha hoàn thu hồi lại, hỏi Phó Dung: "Các nàng ấy là ai?"

Phó Dung bưng tỉnh hiểu ra, theo bản năng mà nhìn Phó Phẩm Xuyên, thì như ý thức được điều gì vội vàng quay sang một bên, có chút lúng túng mà giải thích: "Tổ mẫu lo lắng ta tuổi còn nhỏ, hầu hạ vương gia khó tránh khỏi có lúc không chu toàn, liền chọn hai nha hoàn tốt giúp ta cùng nhau hầu hạ vương gia. Vương gia thấy thế nào? Ta xem đều rất tốt."

Kiều thị, Phó Tuyên đều lặng lẽ quan sát Từ Tấn.

Từ Tấn sắc mặt xanh mét, đang muốn xử lý, phản phát vừa nhớ tới Phó Phẩm Xuyên đang ở đây, lại đem lời định nói nuốt xuống, nhưng thần sắc khó coi như cũ, lạnh giọng hướng Phó Phẩm Xuyên nói: "Lão thái thái có ý tốt ta tâm lĩnh, bất quá mời Phó đại nhân thay ta chuyển cáo lão thái thái một tiếng, nói rằng Nùng Nùng rất tốt, bản vương hết sức hài lòng, lão thái thái không cần phí tâm nhúng tay vào việc trong nội phủ của bản vương."

Người sáng suốt đều nhìn ra được, hẳn đối với cử chỉ này của lão thái thái cực kỳ bất mãn, nhìn mặt mũi Phó Phẩm Xuyên mới không nổi giận.

Kiều thị thở nhẹ một hơi, vụng trộm liếc mắt nhìn Phó Phẩm Xuyên, ở trong lòng lặng lẽ thở dài.

Phó Phẩm Xuyên kinh nghiệm sự tình nhiều hơn, Từ Tấn còn chưa dứt lời, hẳn đã vén vạt áo lên, không chút do dự hướng Từ Tấn quỳ xuống, cung kính dập đầu nói: "Vương gia bớt giận, gia mẫu già nua, thần trí có khi không rõ, vì thần cam đoan tuyệt đối sẽ không để chuyện như thế này phát sinh nữa."

"Như thế rất tốt, hai người kia giao cho Phó đại nhân xử trí đi."

Từ Tấn không khách sáo, đem Phó Dung đang muốn thay Phó Phẩm Xuyên biện hộ đỡ lên xe ngựa, chính mình bước lên theo.

Màn xe rơi xuống, âm thanh nam nhân trầm thấp trong trẻo truyền ra: "Hồi phủ."

Xa phu không dám trì hoãn, vội vàng thúc xe đi.

Trước cửa Cảnh Dương Hầu phủ, xe ngựa xa dần, Phó Phẩm Xuyên mới chậm rãi đứng lên, liếc mắt lại thấy thân ảnh mẹ con Kiều thị, hần cười khổ một tiếng, buông mi nói: "Đệ muội yên tâm, ta sẽ cùng lão thái thái giải thích rõ ràng, ta cũng sẽ cùng bà nói rõ đạo lý, về sau tuyệt đối sẽ không để bà ấy làm vương phi khó xử."

Kiều thị hiểu được đau khổ trong lòng hần, thở dài: "Đại ca cùng bác nói chuyện thì ngữ khí hòa hoãn chút, đừng vì vậy mà gây gổ."

Phó Phẩm Xuyên không tiếp lời, quay người đi vào bên trong, vào cửa thì phân phó đầy tớ bên cạnh: "Mang hai nha hoàn kia theo ta đi Ngũ Phúc đường."

Cầm Y, Cầm Tụ sớm quỳ xuống đất, gục mặt cúi đầu run bần bật, mất hồn. Đầy tớ đáp cho một cước mới khóc đứng lên, rứt bả vai lại theo sau đầy tớ, nhỏ giọng thút tha thút thít.

Mọi người tản ra, Kiều thị cũng dắt Phó Tuyên đi Đông viện, nghĩ tới Từ Tấn đối với Phó Dung giữ gìn, nhỏ giọng nói với Phó Tuyên: "Xem ra vương gia đối với Tam tỷ tỷ người thật sự là rất tốt. Nếu về sau vẫn có thể dài lâu như vậy, nương có thể triệt để yên tâm bên đó, sau này chỉ bận tâm ba anh em các người."

Phó Tuyên đối với biểu hiện này của tỷ phu cũng rất hài lòng.

Phó Dung càng tâm hoa nộ phóng, sau khi lên xe khóe miệng vẫn nhếch lên.

"Tam tỷ tỷ cười gì vậy?" Quan ca nhi ngồi trên đùi Từ Tấn, tò mò nhìn chăm chăm vào Phó Dung.

Phó Dung xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn câu hỏi: "Tỷ tỷ cao hứng a, tỷ tỷ thích Quan ca nhi có thể cùng ta về vương phủ, tỷ tỷ không thích mọi người đều ở lại, người nói tỷ tỷ có nên cười hay không?" Tay đặt vào sau lưng Từ Tấn, nhẹ nhàng gãi gãi.

Từ Tấn trừng nàng.

Phó Dung nụ cười không đổi.

Quan ca nhi lại lo lắng, nhìn chăm chăm vào Phó Dung nhỏ giọng hỏi: "Tam tỷ tỷ không thích nương và Lục tỷ tỷ? Các nàng đều không đi vương phủ."

Tiểu tử đều sẽ suy nghĩ lung tung, Phó Dung buồn cười đem người ôm tới trên đùi mình, cúi đầu hôn hân: "Sao có thể a, chúng ta là người một nhà, người nhà chúng ta tỷ tỷ đều thích, tỷ tỷ không thích hai nha hoàn xa lạ kia, Quan ca nhi đã biết chưa? Bất quá lời này người đừng nói cho người khác."

Quan ca nhi không lưu ý nha hoàn gì, nghe tỷ tỷ nói nàng không phải là không thích mẫu thân cùng Lục tỷ tỷ, hân liên yên tâm, quay đầu hỏi Từ Tấn hạt đậu đẹp trong vương phủ là sao, mắt đầy hưng phấn.

Từ Tấn nhìn hai tỷ đệ các nàng cười thực đẹp, khó chịu lúc trước sớm tan đi, lại đem Quan ca nhi cướp tới trong ngực mình ngấm ngấm.

Vì một người không hề có quan hệ như lão thái thái mà tức giận?

Hân mới không rảnh rỗi như vậy.

Phó Phẩm Xuyên lại tức đến đau đầu.

Hân thủy chung không rõ mẫu thân đến cùng muốn gì. Một gia đình hòa hòa thuận thuận không tốt sao? Bà tại sao nhất định phải gây sức ép. Trước

đó con dâu nửa năm không có thai bà liền muốn nhét người vào trong phòng trưởng tử, giống lúc trước muốn nhét người cho hấn. Lâm thị không phải là không sinh được nhi tử, chẳng lẽ là bởi vì năm đó hấn cố ý ngỗ nghịch với bà, đời này bà ấy liền không định yên tĩnh ?

Hiện giờ ngược lại tốt rồi, bà ấy dám cùng Túc vương làm bộ dáng trưởng bối. Túc vương nổi danh không gần nữ sắc. Thừa thiếu niên, Hoàng Thượng ban mũ nhân, Túc vương đều uyển chuyển từ chối , lão thái thái làm việc sao lại không suy nghĩ trước cho kỹ? Cảnh Dương Hầu phủ cùng Túc vương phủ đã thành quan hệ thông gia, lão thái thái muốn mượn uy danh Túc vương phủ, tùy thời mới có thể mượn. Bà hiện tại đưa hai nha hoàn qua, cho dù Túc vương thu lấy thì làm sao, ngoại trừ làm cho cháu gái ngọt ngào, căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Mẫu thân, vương gia không thích người ngoài nhúng tay vào chuyện trong vương phủ. Hôm nay mẫu thân mạo muội đưa tới hai nha hoàn, vương gia phẫn nộ, vì bận tâm mặt mũi Nhị đệ mới không nổi trận lôi đình. Lần này nhi tử quỳ xuống nhận sai là có thể, nếu có lần thứ hai, con đây chỉ sợ phải từ quan mới có thể tạ tội."

Phó Phẩm Xuyên đứng đối diện lão thái thái, sầm mặt nói.

Lão thái thái không ngờ sự tình thế nhưng kết thúc như vậy, trên mặt một hồi trắng một hồi hồng, cảm giận nói: "Ta tặng người cho nàng là vì tốt cho nàng, nàng không thích thì thôi a. Nàng ngược lại tốt rồi, ngay trước mặt ta thì giống cháu gái ngoan, quay người lại liền cáo trạng cùng vương gia rồi..."

"Mẫu thân!"

Lão thái thái gian ngoan, Phó Phẩm Xuyên đau đầu vô cùng, khẩn cầu nhìn nàng: "Mẫu thân đừng có quản sự tình nhị đệ bên kia được không? Nhị đệ cũng được, cháu gái cũng được, mẫu thân đã không thích bọn họ,

vậy thì đừng xen vào việc của họ nữa. Nói câu không dễ nghe, hiện tại Nhị đệ có vương gia chống lưng, mẫu thân thật sự muốn làm cái gì, sẽ không sợ đắc tội vương gia?"

Lão thái thái khóe miệng gắt gao mím lại.

Phó Phẩm Xuyên biết rõ mẫu thân mình, biết lão thái thái lộ ra thần sắc này chính là đã hiểu, chỉ là không nguyện nhận sai mà thôi. Phó Phẩm Xuyên không định bức lão thái thái nhận sai, nói xong đạo lý, ngữ khí hằn dui đi, trấn an mẫu thân vài câu, cuối cùng hỏi lão thái thái muốn khế ước bán thân của hai nha hoàn kia.

Lão thái thái để Tống ma ma đi lấy, lúc Phó Phẩm Xuyên cầm khế ước đi rồi, bà cầm bát trà lên hung hăng đập xuống dưới đất.

Tống ma ma đưa Phó Phẩm Xuyên trở về xong, đang muốn vào nhà, nghe thấy bên trong liên tục vang lên vài âm thanh, cúi đầu, không dám vào, quay đi.

Thấp thỏm lo sợ một lúc, bên trong lão thái thái tài ba hùng hực mắng: "Người đều chết ở đâu cả rồi? Còn không tiến vào thu thập!"

Tống ma ma mau chóng dẫn hai nha hoàn đi vào, thấy lão thái thái ngửa mặt nằm ở trên giường, nàng tỏ ý bảo bọn nha hoàn động tác nhẹ nhàng chút.

Lão thái thái nhắm mắt chậm rãi bình phục, hết giận, hỏi Tống ma ma đang trông giữ bên cạnh: "Ngũ cô nương đâu? Đi gọi nàng đến đây."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Trở lại Phù Cừ viện, Phó Dung phân phó vài người Mai Hương đem Tây sương phòng dọn dẹp lại, cho Quan ca nhi và nhũ mẫu ở.

Quan ca nhi còn nhỏ, đột nhiên chuyển đến một nơi xa lạ, Phó Dung ở trước mặt mới yên tâm. Tuy rằng Quan ca nhi buổi tối cũng tự mình ngủ, ban ngày nàng sẽ dẫn theo bên mình.

"Quan ca nhi lớn lên giống nhạc mẫu." Dùng cơm chiều, Từ Tấn nhìn hai tỷ đệ ngồi kề nhau ở bàn thấp đối diện, cười nói.

"Ta cũng giống Tam tỷ tỷ." Quan ca nhi múc một muống cháo nấm hương thịt bò, ăn xong rồi nghiêm túc mà nói, lại nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ.

Phó Dung giúp hăn lau khóe miệng, cẩn thận quan sát đệ đệ, cười khen: "Đúng vậy, Quan ca nhi rất giống ta, trưởng thành rồi khẳng định so với ca ca còn đẹp hơn."

Người trong nhà Quan ca nhi không thích nhất là Phó Thần, ghét Phó Thần luôn bóp mặt hăn, bóp thì bóp nhưng lực tay đặc biệt lớn, không giống Tam tỷ tỷ bóp thật thoải mái. Cho nên bây giờ nghe Phó Dung nói như vậy, tiểu tử cực kỳ xinh đẹp, vốn đang tính toán ăn thêm, được tỷ tỷ khen, hăn lại muốn ăn xong hết cho tỷ tỷ cao hứng, liền múc một miếng lớn cháo đặt vào trong miệng, quai hàm nhỏ phồng lên, chậm rãi nuốt.

"Quan ca nhi thật ngoan, một bát cháo cũng ăn xong rồi, sáng sớm ngày mai khẳng định lại sẽ lớn thêm."

Đệ đệ vốn lười ăn, hôm nay thế nhưng nghe lời như vậy, Phó Dung vừa mừng vừa sợ.

Từ Tấn nhìn tỷ đệ các nàng qua lại, ánh mắt càng ngày càng ôn nhu.

Sau khi ăn xong, Phó Dung dẫn đệ đệ đi dạo hai vòng ở trong phòng, bên ngoài trời lạnh, chỉ có thể tiêu cơm như vậy. Đi đủ rồi, Quan ca nhi muốn ở trên giường tìm Từ Tấn chơi, Phó Dung lại đem áo choàng nhỏ của hân lấy ra, vừa mặc cho hân vừa nói: "Ngày mai Quan ca nhi lại nghe tỷ phụ kể chuyện xưa cho người, hôm nay trời tối rồi, phải đi ngủ."

Quan ca nhi luyến tiếc đi, dựa tới trong ngực nàng làm nũng: "Ta muốn Tam tỷ tỷ đỡ ta ngủ."

Phó Dung hôn nhẹ hân: "Tỷ tỷ cũng muốn đỡ Quan ca nhi a, đi, chúng ta đi vào trong phòng Quan ca nhi, tỷ tỷ kể chuyện xưa cho người, đợi người ngủ rồi ta mới trở về."

Quan ca nhi hài lòng, ngoan ngoãn để tỷ tỷ mặc xiêm y cho hân.

Mặc xong, Phó Dung quay đầu nói với Từ Tấn: "Vương gia nghỉ ngơi trước đi, ta đỡ xong Quan ca nhi sẽ trở lại."

"Ta và người cùng đi tới đó." Từ Tấn đã ngồi vào trên giường, đi giày xong mới tới bên người Quan ca nhi, cúi người đem tiểu nam oa bế lên, cố ý nhắc nhắc, "Quan ca nhi nặng như vậy, Tam tỷ tỷ người ôm không nổi có phải hay không?"

Quan ca nhi nhìn về phía Phó Dung, xem tỷ tỷ có cao hứng hay không để trả lời vấn đề này.

Phó Dung nhìn Từ Tấn ngẩn người.

Từ Tấn cảm giác được, không nhìn nàng, ôm Quan ca nhi đi ra ngoài, Phó Dung hoàn hồn theo sau thì hẫng đã vào Tây sương phòng.

Lan Hương nhin không được nhỏ giọng nói: "Vương phi, vương gia đối với thiếu... Tứ gia thật tốt."

Phó Định trưởng tử đã sinh ra, Phó Định, Phó Thần liền sửa xưng hô, bỏ đi chữ "Thiếu", trực tiếp xưng Đại gia, Nhị gia Tam gia, ngay cả Quan ca nhi 5 tuổi cũng thành "Tứ gia" .

Phó Dung bị Lan Hương chen ngang chọc cười, bước nhanh tới.

Tây sương phòng, gạch xanh dưới mặt đất cũng có khói ấm từ bếp lò bên kia, trong phòng ấm áp như xuân, mắt thấy Từ Tấn đang giúp Quan ca nhi cởi quần áo, nhũ mẫu bên cạnh cúi đầu không dám lên tiếng, Phó Dung mau chóng tiếp nhận, nói với nhũ mẫu: "Ma ma đi ra ngoài trước đi, một lát chúng ta đi rồi người hẵng vào chăm sóc."

Nhũ mẫu như được đại xá, cùng vài nha hoàn lui ra ngoài.

Phó Dung nhỏ giọng trêu ghẹo Từ Tấn: "Đường đường là vương gia giúp cậu em vợ cởi quần áo, người cũng không sợ truyền ra ngoài để người ta chê cười."

Từ Tấn ở bên giường ngồi xuống, dựa nghiêng vào nhìn nàng: "Quan ca nhi mới 5 tuổi, ta chiếu cố một chút thì sao nữa rồi?"

Hẫng ở trước mặt người nhà không làm bộ vương gia, Phó Dung trong lòng ngọt ngào, giúp đệ đệ cởi quần áo xong, đem người nhét vào ổ chăn đã sớm ủ nóng hổi, nàng cũng cởi giày chui vào trong, nằm nghiêng kể chuyện cho hẫng. Quan ca nhi ngó ngồi tỷ phụ đối diện, thấy tỷ phụ không nói chuyện, chỉ bình tĩnh nhìn hẫng cùng tỷ tỷ, liền đem lực chú ý đều đặt ở câu chuyện của tỷ tỷ, quay người chui vào trong ngực tỷ tỷ, ngửa đầu nhìn nàng.

Ăn no uống đủ thì muốn ngủ, trong mùi thơm quen thuộc từ cơ thể tỷ tỷ, Quan ca nhi rất nhanh đã mệt nhọc, tay nhỏ nắm chặt vạt áo Phó Dung dần dần buông ra, cuối cùng triệt để ngủ say.

Phó Dung lặng lẽ vén chăn lên, giúp đệ đệ chỉnh góc chăn, chuẩn bị xuống giường.

Từ Tấn lại đem giày thêu đoạt lấy, ngoài ý muốn của Phó Dung đem người mò tới, nhẹ nhàng hôn nàng một cái: "Ta cũng ôm người trở về."

Phó Dung sắc mặt không hiểu, túm lấy vạt áo hăn hất cầm ra phía ngoài: "nhũ mẫu Quan ca nhi còn ở bên ngoài đâu, vương gia..."

"Nhạc mẫu ở bên ngoài thì như thế nào?" Từ Tấn thấp giọng đáp, "Đây là vương phủ của ta, ta muốn làm cái gì thì làm cái đó."

Phó Dung cắn cắn môi, tựa vào đầu vai hăn giả bộ ngủ.

Ra khỏi sương phòng, gió lạnh bên ngoài gào thét, nhưng nam nhân đi nhanh, lãnh ý còn chưa xua tan nóng rực trên mặt nàng, Từ Tấn đã vào nhà chính, rất nhanh liền đem nàng đặt lên trên giường.

Phó Dung nhìn hăn nghiêm túc bình tĩnh mà cởi áo nàng, trong lòng phảng phất có gió xuân thổi qua.

Lão thái thái tặng người, Phó Dung đã dự liệu Từ Tấn sẽ không chạm vào hai nha đầu này, nhưng nàng không ngờ Từ Tấn thế nhưng trực tiếp ở phủ trước cửa Cảnh Dương Hầu đem hai nha hoàn đuổi đi, không đưa vào vương phủ. Cùng đại bá phụ nói những lời đó, càng không khác gì cho lão thái thái một cái tát. Lúc Đại bá phụ quỳ xuống, Phó Dung trong lòng có chút không được tự nhiên, bởi vì nàng biết đại bá phụ không có gì sai. Nhưng nàng cũng cao hứng vì Từ Tấn đối với nàng giữ gìn.

Lão thái thái dù không hiểu đạo lý, cuối cùng vẫn là tổ mẫu của nàng. Nếu nháo lên, hai người ai cũng không dễ coi. Hiện tại thì tốt rồi, Từ Tấn chính mình không thích, truyền ra ngoài, người ngoài cũng chỉ nói lão thái thái nhiều chuyện, mà không phải là nàng đồ kỹ, không dung người.

Nhưng Phó Dung càng ưa thích Từ Tấn đối với Quan ca nhi tốt.

Từ Tấn cự tuyệt những nha hoàn kia, nàng suy xét kỹ, nguyên nhân là bản thân hẳn coi thường đối phương. Duy chỉ có đối với Quan ca nhi, hẳn nhất định là thật lòng thích. Thích người nhà của nàng, cho nên mới có thể tốt như vậy, tỷ phu giống như thân huynh trưởng. Loại tốt này, dân chúng nhà bình thường đều chưa hẳn có thể làm được, Từ Tấn một vị vương gia lại làm được.

"Vương gia hôm nay đối với ta thật tốt."

Áo ngoài rơi xuống, Phó Dung tự đẩy lòng nói, thanh âm êm dịu.

"Ta có ngày nào đối với nàng không tốt đâu." Từ Tấn vén chăn lên tỏ ý bảo nàng vào, trong phòng ấm áp, nàng chỉ mặc áo đơn sẽ bị lạnh.

Phó Dung lắc lắc đầu, giơ tay lên thay nam nhân cởi áo.

Từ Tấn ánh mắt đối đối, thấp giọng cười nói: "Nùng Nùng hôm nay thật hiền lành."

Phó Dung giương mắt trừng hẳn: "Ta ngày nào không hiền lành?"

Chỉ cần hẳn không nhào lên, buổi sáng hai người cùng nhau rời giường, nàng đều sẽ tự mình hầu hạ hẳn mặc đồ. Buổi tối không phải hầu hạ là bởi vì Từ Tấn gấp gáp. Mỗi lần trước khi đem nàng nhào lên trên giường thì đều tự mình cởi đồ, căn bản không cần nàng động thủ.

Hai vợ chồng cưới hết, chỉ còn lại đồ bên trong, cùng nhau chui vào ổ chăn.

Tối hôm qua nghỉ ngơi, đêm nay có thể gây sức ép.

Phó Dung tựa vào trong ngực Từ Tấn, vốn cho rằng hân sẽ nhiệt tình giống như trước, Từ Tấn lại chỉ là ôm nàng, không có động tĩnh gì.

Phó Dung tò mò ngẩng đầu lên, thấy Từ Tấn mắt phượng khép hờ, khuôn mặt bình tĩnh, như đang nghĩ chuyện gì thư thái.

"Vương gia nghĩ cái gì vậy?" Ngoài ý muốn, Phó Dung nhẹ giọng hỏi thăm.

Từ Tấn mở mắt ra, nhìn vào con người nàng thủy nhuận ôn nhu, cười cười, hôn nàng một ngụm nói: "Nhìn người chiếu cố Quan ca nhi ăn cơm, đỡ hân đi ngủ, nghĩ tới tương lai chúng ta sinh nhi tử, Nùng Nùng khẳng định cũng là mẫu thân tốt."

Hân còn nhớ hồi nhỏ, mẫu thân cũng chiếu cố hân như vậy, hân đương nhiên không giống Quan ca nhi hoạt bát hay cười như vậy. Nhưng mỗi lần hân đi Chiêu Ninh cung, mẫu thân đều sẽ ôn nhu hỏi hân đọc sách có mệt hay không, sẽ chuẩn bị ăn ngon cho hân, sẽ giúp hân xoa cổ tay lúc luyện võ không cẩn thận bị thương, cho đến lúc hân sinh bệnh.

Phó Dung có lẽ không đem tâm giao cho hân, nhưng thành thân rồi, nàng chân chính coi hân làm trượng phu. Nàng chiếu cố âm thầm sinh hoạt của hân, cũng nghĩ biện pháp hòa giải quan hệ hân cùng Lục đệ, đối với mẹ chồng cung thuận hiếu kính. Cũng có thể đều là giả vờ làm ra, nhưng Từ Tấn tin tưởng, nếu như Phó Dung sinh con, nàng nhất định sẽ là thật lòng thích đứa bé kia.

Nàng nhất định sẽ là mẫu thân tốt.

Phó Dung mắt có chút cay.

Nàng vẫn luôn muốn có đứa con của mình.

Nàng thành thân rồi, Khang vương phi sinh nữ nhi, đại đường tỷ sinh nhi tử, Thái Tử phi có thai, tỷ tỷ sinh cháu ngoại nữ, trưởng tẩu sinh cháu trai, Lý Hoa Dung thành thân sau nàng cũng có thai, nàng không thể không hâm mộ.

Đoan phi, lão thái thái châm chọc nàng, bề ngoài nàng làm bộ không để ý, trong lòng lấy lý do không sinh con thì không cần lo lắng tương lai hẳn xảy ra chuyện gì để nhắc nhở bản thân mình không cần đổ kỵ, không cần khổ sở. Nhưng nàng biết đó chỉ là lừa mình dối người, đời trước nàng bởi vì không có thai mà chịu rất nhiều trào phúng, chế giễu. Đời này lại như vậy, nàng thật sự khó mà chịu được.

Muốn sinh không dám sinh, không muốn sinh nhưng vẫn hâm mộ khát vọng, muốn sinh lại sợ chính mình thật sự không có thai được...

Phó Dung chôn trong ngực Từ Tấn, lặng lẽ khóc.

Từ Tấn cho rằng nàng then thùng, cười sờ sờ tóc dài của nàng, nhưng rất nhanh, hẳn cảm giác lồng ngực có chút lạnh...

"Tại sao lại khóc?" Từ Tấn kinh hãi, vội vàng đem người nhấc lên, nhìn ánh mắt nàng.

Phó Dung trong lòng có ủy khuất không nói rõ được, hẳn vừa hỏi, ủy khuất kia hóa thành nước mắt như vỡ đê, khóc không thành tiếng.

Từ Tấn hoàn toàn không có biện pháp giải thích lý do nàng khóc cái gì, nhưng nàng khóc đến ủy khuất như vậy, chôn trong ngực hẳn, không muốn cho hẳn nhìn bộ dáng nàng khóc. Khóc mãi khóc mãi bắt đầu phát run, một câu cũng nói không nên lời rõ ràng, hẳn thật sự hoảng hốt, ngồi dậy đem

người gắt gao ôm trên đùi. Ngại tư thế không thuận tiện, hắn để nàng ngồi trong ngực hắn, một tay đè lấy ót nàng, một tay nhẹ nhàng, liên tục vỗ vỗ sống lưng nàng, "Nùng Nùng đừng khóc, có ủy khuất gì nàng nói với ta, ta đều giúp nàng giải quyết..."

Nàng không ngừng khóc, hắn không ngừng dỗ.

Phó Dung dần dần bình phục lại.

Có lẽ là hắn quá ôn nhu, có lẽ là rốt cuộc không chịu nổi những kia lo lắng, Phó Dung ôm hắn, quyết định nói ra.

"Vương gia, lão thái thái nói ta..."

"Nói nàng đổ ky?" Từ Tấn không ngờ nàng khóc bởi vì như thế, sắc mặt khó coi vô cùng, nâng cằm nàng lên muốn khiển trách. Đối diện nàng khóc đến sừng mắt, lửa giận thoáng cái không còn, bất đắc dĩ nói: "Nùng Nùng ta đáp ứng nàng, ai đưa người tới, ta cũng đều không cần. Trốn không được phải mang về, ta cũng sẽ không chạm vào, ta chỉ cần một vương phi là nàng, an tâm chưa?"

Đời trước tất cả nữ nhân hắn đều không chạm vào, phụ hoàng bị cự tuyệt mấy lần thì không tặng người nữa. Sau này hắn nạp Phó Dung làm thiếp, phụ hoàng lại bắt đầu lo liệu tuyển vương phi cho hắn. Từ Tấn hiểu được tâm tư phụ hoàng, hắn không hi vọng các con mình bị một nữ nhân mê muội tâm trí. Vì hắn từng chỉ có một thiếp thất, phụ hoàng muốn hắn tuyển vương phi, hiện giờ hắn chỉ có một vương phi, phụ hoàng cũng sẽ đưa trắc phi thiếp thất cho hắn.

Kiếp trước Từ Tấn chưa từng mơ ước hoàng vị, đời này hắn muốn vị trí kia nên không thể làm cho phụ hoàng hiểu lầm hắn, nghĩ hắn chỉ chuyên sung một mình Phó Dung.

Hắn có lẽ không thể nhiều lần cự tuyệt phụ hoàng, nhưng cho dù có thêm nữ nhân vào phủ, hắn cũng sẽ không chạm vào. Phó Dung hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng.

Phó Dung căn bản không lo lắng cái đó, một lần nữa chôn vào trong ngực Từ Tấn: "Không phải, lão thái thái nói ta mãi không mang thai, vương gia, ngộ nhỡ ta thật sự không thể có con thì làm thế nào đây?"

Từ Tấn hiểu, đời trước nàng cũng không có con cái.

Hắn ôn nhu hôn nàng: "Nói bậy bạ gì đó, Cát Xuyên nói nàng không có việc gì thì nàng chắc chắn không có việc gì. Trước không có mang là bởi vì nàng uống canh tránh thai. Bây giờ ngừng canh, chúng ta nỗ lực nhiều thêm mấy lần, rất nhanh liền có thể mang thai. Nếu không, chúng ta bây giờ liền làm..."

Biết nàng không thật sự chịu ủy khuất, Từ Tấn yên tâm, cúi đầu hôn cổ nàng.

Phó Dung trốn hắn, ngăn miệng hắn lại, lẳng lặng nói: "Vương gia, ta, ta còn sợ, ta sợ ta cùng Thái Tử phi giống nhau, bảo vệ không được hài nhi..."

Từ Tấn thân thể cứng đờ.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Trưởng tử của Thái Tử phi, 3 tuổi năm ấy chết non.

Từ Tấn nhớ rất rõ ràng, bởi vì hoàng trưởng tôn chết, phụ hoàng một quãng thời gian rất dài trên mặt không cười nữa.

Hiện tại Phó Dung lo lắng nàng cũng không bảo vệ được đứa nhỏ, ngoài miệng nói là sợ đứa nhỏ sinh bệnh, nhưng trong lòng nàng chân chính sợ điều gì Từ Tấn hiểu.

Nếu như hết thảy dựa theo đời trước, bốn năm sau hắn sẽ chết, Phó Dung phía trước bởi vì không muốn làm quả phụ, tự nhiên cũng sẽ...

Sợ hắn chết rồi nhi tử không có phụ thân?

Từ Tấn biết Phó Dung kiêng dè không phải là chuyện này.

Nàng so với ai cũng kiên cường hơn, chỉ cần nàng chân chính để ý thì sẽ bình an, nàng sẽ sống sót cho tốt. Từ Tấn tự nhận lúc này hắn ở trong lòng Phó Dung, khẳng định là kém hơn đứa nhỏ chưa ra đời kia. Cho nên Phó Dung không phải sợ nhi tử thiếu phụ thân thương yêu, mà là sợ nhi tử không có phụ thân làm chỗ dựa này, sẽ xảy ra chuyện.

Từ Tấn rất muốn hỏi Phó Dung, trong mấy năm nàng sống lâu hơn hắn đó, kinh thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng hắn không thể hỏi, không thể bại lộ bản thân cũng trùng sinh, không thể làm cho nàng biết hắn đã sớm tính kế nàng.

Cũng may hãn có thể đoán được.

Mưu hại huynh đệ bọn họ, không ngoài An vương, Thái Tử, Thành vương ba phe này.

Bọn họ huynh đệ lên chiến trường thì phụ hoàng bệnh nặng, khi tin dữ truyền đến kinh thành, phụ hoàng nghe tin bệnh tình càng nghiêm trọng. Những người kia đang chăm chăm vào hoàng vị lúc này động thủ thật sự vô cùng thích hợp. Mà trong quá trình này, muốn đoạt được hoàng vị người đó nhất định sẽ thừa loạn tiêu trừ hết thầy tai hoạ ngầm.

Phó Dung nhất định là thấy con nối dõi của vương phủ khác đều bị hại mới có thể sợ hãi như thế, sợ con của mình cũng chịu độc thủ.

Cho dù nàng chưa từng thấy, Phó Dung cũng sẽ lo lắng nàng sinh con ra, tương lai lúc hãn chết rồi sẽ tiếp tục bị phía đối địch nhổ cỏ tận gốc, cho nên không dám sinh.

Nàng hết thầy sợ hãi, đều là bởi vì không thể xác định hãn đời này có thể sống sót hay không.

Nàng không khóc không nói, hãn không biết. Nàng nói, hãn mới hiểu được trong lòng nàng có bao nhiêu khổ sở, mới hiểu được nàng vì sao luôn trốn hãn.

Ai bảo hãn đời trước lãnh đạm đối với nàng, khiến nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy? Ai bảo hãn sơ ý mất mạng, khiến nàng có nhiều kiêng dè như vậy?

Từ Tấn ôm thật chặt cô nương trong ngực, nâng mặt nàng, nhìn ánh mắt của nàng, chậm rãi kiên định nói cho nàng nghe: "Nùng Nùng không cần sợ, nàng cứ việc an tâm sinh, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt đứa nhỏ cũng bảo vệ tốt nàng. Chúng ta trong phủ có thần y, nàng không cần sợ đứa nhỏ sinh bệnh, bên ngoài hết thầy có ta."

Phó Dung hai mắt đắm lệ nhìn hăn, mắt phượng bị nước mắt làm mờ hồ nói: "Vậy chàng ở bên ngoài xảy ra chuyện thì làm thế nào đây? Ta, ta sợ ta cùng Tam bá mẫu giống nhau, mang theo nữ nhi một đời đau khổ vắng vẻ, nhà người ta đều là vợ chồng mỹ mãn, phụ tử tử hiếu, hai mẹ con chúng ta lại..."

Lời này có chút ý tứ nguyên rủa Từ Tấn, nếu bình tĩnh thì Phó Dung tuyệt đối sẽ không nói với Từ Tấn. Nhưng hiện tại, hăn ôn nhu kiên định cam đoan với nàng, hăn vì nước mắt của nàng, đem nàng trở thành bảo bối ôm vào trong ngực thương yêu, Phó Dung liền nghĩ phá lệ một lần, muốn tin hăn một lần, ngóng trông hăn sẽ đáp ứng giống chuyện tránh thai lần trước, cởi bỏ khúc mắc cho nàng.

Nàng lên tiếng bất kính, Từ Tấn lại cao hứng nàng nguyện ý tin hăn, "Sẽ không, ta sẽ không bỏ lại các nàng. Nùng Nùng, trước khi thành thân, ta thường thường sẽ làm một ít hành động khinh suất. Ví dụ như ở trên chiến trường khinh địch liều lĩnh, liên lụy di phụ vì ta gãy một cánh tay, hay như lúc Lục đệ cưỡi ngựa bị hoảng loạn, ta vì cứu hăn thiếu chút nữa cũng ngã rớt xuống ngựa. Nhưng sau này sẽ không thế nữa, ta đã có vương phi, rất nhanh còn sẽ có đứa nhỏ đáng yêu giống Quan ca nhi, ta sẽ vì các người sống thật tốt."

Phó Dung nhìn hăn, rất muốn bởi vì hăn lần này cam đoan triệt để yên tâm, nhưng nàng không buông xuống được.

Chẳng lẽ đời trước Từ Tấn không muốn sống thật tốt sao? Hăn khẳng định muốn, nhưng đâm sau lưng khó phòng...

Trên mặt nàng lại có nước mắt lăn xuống, trong mắt là do dự bàng hoàng. Từ Tấn hôn nước mắt của nàng, âm thanh càng thêm ôn nhu, "Nùng Nùng nàng tin ta một lần. Đứa nhỏ sinh ra, nàng thương hăn bao nhiêu, ta so với nàng càng thương bấy nhiêu. Vì hai mẹ con các nàng, ta sẽ không để cho mình mạo hiểm. Nùng Nùng nàng không biết là ta có mười sáu hộ vệ.

Mỗi người thân thủ đều không thua Hứa gia. Trước kia ta ỷ vào chính mình công phu cao, thường thường sẽ điều bọn họ đi. Bây giờ ta đáp ứng nàng, tương lai vô luận ra ngoài đi săn hay là lên chiến trường, ta đều để bọn họ tùy thân theo cùng, lần này nàng có thể yên tâm chưa?"

"Chàng có mười sáu hộ vệ?" Phó Dung lăm lăm hỏi.

Từ Tấn cười gật đầu: "Ngày kia ta nghỉ công việc, ta mang nàng cùng Quan ca nhi đi nhìn bọn họ tỷ thí? Có bọn họ, cho dù bị vây giữa thiên quân vạn mã, ta cũng có cơ hội thoát thân."

Phó Dung nháy nháy mắt.

Đời trước Từ Tấn có phải hay không đem mười sáu người kia đi, cho nên mới bị hại?

"Vương gia nhất ngôn cửu đỉnh, sau này chàng đi chỗ nào đều phải gọi bọn họ đi theo." Phó Dung mau chóng dặn dò.

Nàng rốt cuộc chịu bỏ qua, Từ Tấn vội nói: "Nhất định nhất định, Nùng Nùng yên tâm, ta đã cưới nàng, sẽ cho nàng và đứa nhỏ những thứ tốt nhất. Nàng cứ an tâm sinh con, ta nói được thì làm được, sẽ không làm cho nàng thất vọng."

Phó Dung muốn cười, kết quả nước mắt lại rơi xuống: "Vậy ta, ta có thể sinh con?"

Nàng ngốc khiến người ta đau lòng, Từ Tấn hôn môi nàng: "Sao mà không thể? Nàng muốn sinh vài đứa, chúng ta liền sinh vài đứa."

Phó Dung dựa vào đầu vai hắn, vẫn không yên lòng: "Vậy thân thể ta có vấn đề thì làm thế nào đây?"

Nàng triệt để ngốc, Từ Tấn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ôm nàng nâng lên cao, trong một tích tắc đem quần của mình cởi ra, lại một bên hôn nàng một bên thay nàng cởi áo: "Nàng cứ miên man suy nghĩ đi, ta không biết nên khuyên nàng thế nào, đành phải trước hết để nàng mang thai, Nùng Nùng, chúng ta đêm nay sinh một đứa nhỏ..."

Môi hắn nóng như lửa, Phó Dung rất nhanh đã chống đỡ không được, vịn bả vai nghênh hắn lại trốn hắn.

Trong màn lụa tiếng khóc mau chóng thay đổi mùi vị.

Từ Tấn nâng nàng lên, lại chậm rãi thả xuống.

Phó Dung không muốn như vậy, kiên quyết không chịu, nhưng nàng khí lực nhỏ, bị Từ Tấn cứng rắn triệt để ấn ngồi trên đùi hắn.

"Nằm xuống, ta lạnh..." Phó Dung túm lấy bả vai Từ Tấn nhỏ giọng cầu xin, âm thanh run run.

"Như vậy còn lạnh?" Từ Tấn nhìn chăm chăm vào mặt nàng đỏ bừng, một chút cũng không tin, lại cố ý nói: "Nghe nói người nghèo mùa đông không có áo bông chống lạnh, bọn họ liền đứng tại chỗ nhảy, rất nhanh sẽ ấm áp, ta làm nhanh một chút, Nùng Nùng sẽ không lạnh nữa."

Vừa nói vừa bận rộn, hơi thở bất ổn.

Hắn nâng càng cao, Phó Dung thực sự có cảm giác như nhảy lên, nhưng nàng chịu không nổi, nhân lúc Từ Tấn buông nàng xuống dưới thì gắt gao ôm lấy eo hắn, "Vương gia, vương gia ta không thích như vậy..."

"Không thoải mái?" Từ Tấn kéo tóc nàng sang một bên, hôn lỗ tai nàng.

Phó Dung cắn cắn môi, nhắm mắt nói: "Ngồi không dễ dàng, không dễ dàng có thai..."

Từ Tấn lần đầu nghe được cách nói này, căn bản không tin, vừa hôn vừa hỏi: "Ai nói cho người biết ? Nùng Nùng cố ý lừa gạt ta?"

Phó Dung trên mặt nóng đến không được, nhưng nàng khúc mắc mỗi giải, muốn vội vã mau chút mang thai cốt nhục của mình, bất cứ giá nào xấu hổ nói: "Chàng, chàng nghĩ xem, chàng dốc ngược cốc nước, nước ở trong cốc, có thể không đổ ra ngoài sao..."

Nói đến một nửa, thật sự không nói được nữa, vừa ngượng vừa bực mà dấm bả vai hăn.

Nàng nói lắp bắp, Từ Tấn đem những chữ kia nối lại mới bưng tỉnh hiểu ra, sau đó không nhịn được phì cười, ôm lấy nàng, nhưng cười đến suýt nữa thì lặng lẽ hành quân mới vội vàng thu lại. Liên tục khi dễ nàng vài lần, một lần nữa ổn định sĩ khí, hôn lỗ tai nàng, "Nùng Nùng nàng sao lại ngốc đến vậy, nàng nói xem, nàng sao lại ngốc đến vậy..."

Hăn còn chưa phun ra đâu, nàng lo lắng không đâu cái gì?

Phó Dung một chút cũng không cảm thấy chính mình choáng váng chỗ nào, tiếp tục giục thúc hăn mau nằm xuống.

Từ Tấn mặc kệ, đến lúc nàng gấp đến độ sắp phát giận thì hăn mới dán vào mặt nàng nói: "Nùng Nùng yên tâm, ta đều giữ lại cho nàng, sẽ không lãng phí."

Nùng Nùng của hăn thật là tham lam, đưa cho nàng một hộp trân châu, nàng còn nhỏ mọn tới mức không muốn chia cho hăn năm hạt, hiện tại...

Hăn có nhiều như vậy, nàng đến vài giọt cũng luyến tiếc.

Nhìn cô nương khả ái nhắm mắt bất mãn phản kháng, trong mắt Từ Tấn tràn đầy nhu tình.

~

Mười tám tháng hai, trưởng tôn Cảnh Dương Hầu phủ làm lễ mừng đầy tháng.

Phó Dung rất sớm đã trở về nhà mẹ đẻ, đây cũng là lần đầu tiên quay về Hầu phủ kể từ lần trước cùng lão thái thái nháo ra chuyện không vui.

"Nường, bên kia không có tìm Đông viện chúng ta gây phiền toái đi?" Đi về phía viện của vợ chồng Tần Vân Nguyệt, Phó Dung nhỏ giọng cùng mẫu thân hỏi thăm.

Kiều thị nhìn một bên Phó Tuyên nắm Quan ca nhi, nhẹ giọng nói: "Không, giống như là đã an phận, Nùng Nùng không cần lo lắng."

Lão thái thái trong lòng tức giận, bị cháu rể vương gia khiển trách một trận, nàng cũng không dám làm tiếp chuyện thiêu thân chinh người.

Phó Dung gật gật đầu, vừa định hỏi tỷ tỷ mới ra kỳ ở cử không lâu hôm nay có thể đến hay không, thì thấy bên kia Tam phu nhân dẫn Phó Mật đi tới.

Mẹ con vài người dừng bước chân lại, đợi đối phương cùng đi.

Tam phu nhân nhìn thấy Phó Dung, kinh ngạc nói: "Nùng Nùng sớm như vậy đã tới a?"

Phó Dung cười nói: "Đúng vậy, nhân lúc khách nhân còn ở phía trước, ôm cháu nhỏ nhiều thêm một lúc, cũng cùng vài muội muội hảo hảo gặp nhau." Ánh mắt rơi vào trên người Phó Mật, ngo ngoe, tự đáy lòng khen nói: "Vài ngày không thấy, Ngũ muội muội càng thêm tinh xảo."

Nàng nói là lời nói thật.

Năm nay Phó Mật cũng đã mười ba, chải búi tóc song nha đơn giản, một thân bôi tử hồng đào làm tôn lên màu da trắng hơn tuyết, bộ dáng nhìn lại so Phó Bảo còn đẹp hơn vài phần. Câu nệ đứng ở chỗ đó, nhút nhát e ngại ngược lại có khí chất nhu nhược làm cho người khác thương tiếc một phen.

Tam phu nhân khiêm tốn cười cười, cúi đầu nhìn nữ nhi.

Phó Mật lúc này mới theo thứ tự chào: "Nhị bá mẫu, Tam tỷ tỷ, Lục muội muội." Tới phiên Quan ca nhi, mắt nàng lóe lóe, khóe miệng rớt cuộc tươi cười, "Quan ca nhi dường như lại cao thêm."

Quan ca nhi thích được người khen, ngẩng đầu hướng Phó Tuyên cười.

Phó Tuyên sờ sờ đầu hãnh.

Hàn huyên xong, mọi người tiếp tục đi về phía trước, đổi thành Kiều thị Tam phu nhân ở trước, Phó Dung mấy tiểu bối đi ở phía sau.

Quan ca nhi đi giữa Phó Dung Phó Tuyên, bá đạo để hai tỷ tỷ cùng nhau dắt hãnh.

Phó Mật đi cạnh Phó Tuyên, thoáng lùi sau nửa bước, vụng trộm nhìn Quan ca nhi mặt cười đáng yêu, nhìn nhìn, ánh mắt rơi vào trên váy Phó Dung. Đó là một loại chất liệu nàng chưa bao giờ thấy qua, tính chất mềm nhẹ như nước, mặt trên thêu mẫu đơn kiều mị phảng phất như thật, ở trong nắng sớm nở rộ sáng rọi.

Nàng hơi mím môi, rừ rừ mắt xuống.

Tam phu nhân quay đầu thì vừa vặn nhìn thấy bộ dáng này của nàng, thờ dãi trong lòng.

Nữ nhi bộ dáng tốt, đáng tiếc quá hướng nội, trong nhà thân tử muội cũng không thể chơi chung với nhau.

Trách nàng a.

Trượng phu chết, hai năm đầu nàng đắm chìm trong bi thống, vô tâm lo nghĩ chuyện khác. Đến khi nàng nhớ tới còn có một nữ nhi cần nàng hảo hảo nuôi nấng thì tính tình nữ nhi đã định rồi. Nàng bảo cái gì nữ nhi đều làm theo, chỉ là làm xong rồi lại thành Ngũ cô nương hướng nội ít nói, ngay cả mẫu thân này cũng nhìn không ra trong đầu nàng ấy đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Đại danh của trưởng tử Phó Định đã được đặt, gọi là Phó Hàng, nữ danh đơn giản gọi là Đại lang.

Đều nói nữ danh càng xấu càng dễ nuôi, gia đình giàu có không thể đặt cho đứa nhỏ nữ danh quá khó nghe, bình thường đều là theo thứ tự mà gọi.

Phó Dung đời trước rất thích đứa cháu này, bây giờ nhìn thấy bộ dáng cháu hồi nhỏ, đỉnh đầu có tóc máu đen nhánh, mắt to ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng non mềm, nhìn không được ôm vào trong ngực ngắm nghía, kinh ngạc nói với Tần Vân Nguyệt: "Đại lang thật nhiều thịt a, so với Viện Viện ôm có vẻ còn nặng hơn."

Viện Viện là nữ danh của nữ nhi nhà Phó Uyển, hôm nay Phó Dung tới được một lúc, Phó Uyển phái người đưa tin tới, nói có gia khách từ Tín Đô Lương, nàng không tiện tới đây, chỉ đưa lễ đầy tháng cho cháu, ngày khác sẽ tới thăm.

Tần Vân Nguyệt cười nói: "Đại lang đứa nhỏ này có thể ăn khỏe, bộ dạng sẽ nhanh lớn."

Nàng lúc trước gả tới, một năm bụng vẫn không có tin tức, trong lòng cũng gấp rút, hiện giờ thai đầu tiên liền sinh được nhi tử, tuy rằng không lộ ra đắc ý nở mày nở mặt, nhưng đầu mày khoe mắt vui mừng thỏa mãn cũng có thể cho người ta nhìn ra nàng vui sướng.

Phó Dung có phần hâm mộ.

Nếu là nàng, con trai con gái Phó Dung đều sẽ thật lòng thích, nhưng thai đầu tiên sinh con trai có thể chặn lại những miệng người kia muốn nhìn nàng chê cười, bớt rất nhiều phiền toái.

Đáng tiếc việc này không thể cưỡng cầu.

Trong lúc nói chuyện, Lâm thị từ bên ngoài đi vào trong, cười nói với mọi người: "Khách nhân đều đến đông đủ, chúng ta mau qua đi, đừng để người ta đợi."

Tần Vân Nguyệt vội vàng đáp một tiếng, từ trong ngực Phó Dung nhận lấy đứa nhỏ, theo sát phía sau mẹ chồng.

Phó Dung muốn đi cùng Phó Tuyên, Phó Bảo cười hì hì ôm lấy một bên cánh tay nàng, "Tam tỷ tỷ, vệt của ta cũng sắp nói chuyện, tan tiệc rồi ta dẫn người về phòng ta xem."

Phó Dung nghiêng đầu nhìn nàng, giật mình phát hiện tiểu nha đầu cao hơn không ít, đã sắp cao bằng nàng, mắt ngọc mây ngài, trong veo như nước tựa như một đóa hoa. Nghĩ tới kiếp trước Lâm Thiều Đường chính là vào sang năm cưới Thẩm Tình, Phó Dung không khỏi thả chậm bước chân, nhỏ giọng hỏi nàng: "Đường biểu ca của người cũng sắp trở lại rồi? Có nhớ h lẫn không?"

Lâm Thiều Đường đọc sách trong kinh, nhưng hết năm quay về Tô Châu, tính ra cũng đã vào kinh được mấy ngày.

Phó Bảo lập tức hừ hừ nói: "Ta nhớ h lẫn làm gì, h lẫn đã trở lại cũng phải đi Tây Sơn thư viện đọc sách, không có thời gian chơi với ta. Ta càng nhớ lúc Tam tỷ tỷ ở nhà, chúng ta tỷ muội cùng nhau chơi đùa tốt cỡ nào a. Hiện tại người gả rồi, Lục muội muội lại cả ngày ở trong phòng không muốn ra khỏi cửa. Tam tỷ tỷ không biết, ta chỉ có đem Quan ca nhi ôm đến, nàng mới chịu đi theo, dường như sợ ta sẽ chiều cổ Quan ca nhi không tốt. May mắn Quan ca nhi hiếu động, nên Ngũ muội muội cũng thích ra cùng."

Phó Dung nghe mẫu thân nói Quan ca nhi làm cho người ta yêu thích, Phó Bảo vài người thường đưa hân đi chơi đùa, chơi trốn tìm, sờ người mù. Tiểu tử mỗi ngày chơi vui đến quên cả trời đất, ban đêm đi ngủ nói mớ còn nhắc đi chơi. Bất quá Quan ca nhi ngày lành cũng không còn bao nhiêu, năm nay sinh nhật tới thì phải chính thức đọc sách vỡ lòng. Cho nên hiện tại mẫu thân đồng ý thả hân ra ngoài.

Trò chuyện một chút đã tới buổi sớm.

Mọi người ào ào chào, nhích gần đến bên người Tần Vân Nguyệt vây xem tiểu nam oa, đưa tặng quần áo trẻ con tự tay thêu, khóa Trường Mệnh, đợi hạ lễ.

Lão thái thái ngồi ở chủ vị cười híp mắt nhìn, thấy mẹ con Phó Dung đi về phía này, nàng tươi cười không thay đổi, thân thiết cùng Phó Dung chào hỏi, phảng phất trước đây chưa từng đưa nha hoàn cho Phó Dung, cũng chưa từng bị Túc vương gián tiếp khiển trách. Ngược lại làm cho các phu nhân kia vốn nghe được chút tin tức, ánh mắt trông ngóng chờ xem nào nhiệt phải thất vọng.

Phó Dung đồng dạng qua loa có lệ, ngồi vào chỗ nói chuyện phiếm.

Tần Vân Nguyệt ứng phó xong khách nhân, ôm đứa nhỏ đi tới.

Lão thái thái ngoắc ngoắc gọi: "Cho ta cho ta, hôm nay ta còn chưa nhìn thấy trai ta một cái đâu, nhanh cho ta nhìn xem."

Tần Vân Nguyệt vội bảo nữ mẫu đem nhi tử ôm tới, đứa bé còn quá nhỏ, cho ai ôm nàng kỳ thật đều không yên tâm, ánh mắt chăm chú nhìn tâ lốt, trên mặt lộ ra bình tĩnh tươi cười.

Lão thái thái thật lòng thích thấy trai mập mạp, nhìn nhìn đột nhiên nhớ tới cái gì, hướng Phó Mật nói: "Mật nha đầu lại đây xem xem, ta nhìn Đại lang, bộ dáng này có phần giống người đâu."

Nghe được lời này, những nhóm khách nữ đang nói chuyện phiếm đều yên lặng, tò mò quan sát tỷ muội Phó Bảo Phó Mật. Theo lý Phó Bảo là thân cô mẫu của đại lang, nếu giống cũng nên giống Phó Bảo. Lão thái thái sao lại nói là giống Tam phòng Ngũ cô nương? Bất quá Phó Phẩm Xuyên, Phó Phẩm Hiên đều là lão thái thái sinh ra, giống nhau cũng có khả năng.

Phó Mật có chút khẩn trương nhìn về phía mẫu thân mình.

Tam phu nhân không cảm thấy Đại lang có chỗ nào giống nữ nhi của mình, nhưng lão thái thái như vậy nói, nàng cũng không thể nói thật, cam chịu.

Phó Mật trong lúc mọi người chú ý, đi tới, tò mò nhìn đứa trẻ trong ngực lão thái thái.

Lão thái thái nhìn chặt trai lại nhìn Phó Mật, gật đầu nói: "Cầm có chút giống, giống với phụ thân người, đều giống tổ phụ các người."

Lâm thị ngồi bên cạnh lão thái thái, nghe vậy nhú mày, nhìn về phía Tam phu nhân.

Tam phu nhân bất ngờ nghe người đề cập tới vong phu, sắc mặt tái nhợt, buông mi không trả lời.

Phó Dung cùng mẫu thân nhìn nhau một cái, đều không hiểu lão thái thái lại làm trò gì, ngày đại hỉ nói lời này, không phải cố ý tự tìm phiền phức sao?

Trong bầu không khí yên lặng quái dị, Phó Mật sợ hãi hỏi han: "Tổ mẫu còn nhớ được bộ dáng phụ thân ta?"

Lão thái thái thần sắc chán nản gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện, ý thức được người khác đều đang nhìn nàng, vội vàng cười tự trách nói: "Nhìn ta này, thật là già rồi, hồ đồ, nói cái này làm gì. Mật nha đầu quay về bên

nường người đi thôi." Nói xong đem đứa nhỏ trong ngực đưa cho nữ mẫu, để nàng ôm trở về chỗ Tần Vân Nguyệt.

Phó Mật cúi đầu lui về trước mặt Tam phu nhân, thấy sắc mặt mẫu thân không đúng, nhỏ giọng hỏi: "Nường lại nghĩ tới phụ thân sao?"

Âm thanh tinh tế, yếu ớt, tội nghiệp truyền ra ngoài, nữ quyến chung quanh nghe được hoảng hốt, trong lòng lập tức dâng lên đồng tình.

Tam phu nhân không ngờ nữ nhi hội đột nhiên như vậy hỏi, thấp giọng nói: "Không có, ngồi đi, nường không có việc gì."

Phó Mật không động, nhìn chăm chăm vào mẫu thân một lát, đột nhiên quay người lui tới phía trước người Kiều thị, ập quỳ xuống, trong lúc mọi người khiếp sợ đập đầu lạy cầu xin: "Nhị bá mẫu, cháu gái có một chuyện muốn cầu, xin ngài đáp ứng ta được không?"

Kiều thị mắt tròn tròn, lấy lại tinh thần vội vàng đỡ nàng, Phó Dung thấy mẫu thân bị Phó Mật ôm chân động tác khó khăn, vội vã đi hỗ trợ: "Ngũ muội muội có chuyện gì từ từ nói, đều là người một nhà, người như vậy là làm sao?"

Nhưng hai mẹ con cùng nhau ra sức đều không thể đẩy Phó Mật ra.

Phó Mật ôm chân Kiều thị khóc, đến Tam phu nhân khuyên cũng không nghe, khóc đến ruột gan đứt từng khúc "Nhị bá mẫu, phụ thân ta chết rồi, nường ta mỗi ngày đều nhớ hân, cơm nước không màng. Nhiều năm như vậy không còn thật lòng cười, chỉ riêng hôm ấy nhìn thấy Quan ca nhi mới cười một lần. Nhị bá mẫu, cầu người đem Quan ca nhi làm con thừa tự cho phụ thân ta đi. Tương lai tế tổ, có người nhớ thắp nén hương cho hân. Ngày sau ta đi rồi cũng có người giúp ta hiếu kính nường. Xin ngài, ta sẽ đem Quan ca nhi làm thân đệ đệ chăm sóc thật tốt, Nhị bá mẫu thành toàn cho ta một mảnh hiếu tâm được không?"

Kiều thị sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đảo qua trên mặt Tam phu nhân, cuối cùng lại rơi vào trên người lão thái thái.

Các nàng thông đồng thật tốt, nhân lúc hôm nay kinh thành một đám phu nhân ở đây thì diễn khổ tình, bức nàng đem nhi tử làm con thừa tự cho Tam phòng?

Tam phòng không có con nối dõi, lấy từ hai phòng khác làm con thừa tự là đương nhiên. Lúc trước Phó Phẩm Hiên qua đời, Phó Phẩm Xuyên viết thư cho trượng phu nàng, nói là tính toán tương lai từ đời cháu chọn một người làm con thừa tự cho Tam phòng chống đỡ môn hộ. Cho nên nàng chưa từng nghĩ tới các nàng sẽ nhìn vào con trai mình. Hiện tại Quan ca nhi tuổi còn nhỏ, chính là thích hợp làm con thừa tự, nếu nàng cự tuyệt, chính là không nói đại nghĩa...

"Mật nhi người đứng lên, ai bảo người nói hươu nói vượn!"

Tam phu nhân chưa từng nghĩ tới chuyện muốn cướp Quan ca nhi. Vừa mới bị ánh mắt Kiều thị tuyệt vọng phản hận đảo qua, nàng liền đoán được Kiều thị hiểu lầm. Ngay lập tức đem Phó Mật quỳ trên mặt đất hung hăng lôi dậy, hướng Kiều thị bồi tội nói: "Nhị tẩu đừng nghe nàng nói bậy, ta chưa từng nghĩ tới chuyện nhận con thừa tự. Mật nhi tối hôm qua thân thể không thoải mái, ta đây mang nàng trở về."

Việc này đã nói ra, Tam phu nhân hiểu được bây giờ dù nàng thừa nhận hay phủ nhận đều không có khả năng đem sự tình đè xuống. Ngược lại sẽ càng thể hiện rõ Kiều thị không nguyện nhường nhi tử, dứt khoát cường kéo nữ nhi trúng tà đi ra.

Chung quanh xì xào bàn tán, Kiều thị vỗ vỗ tay Phó Dung, đứng dậy hướng lão thái thái nói: "Bác, lời kia của Mật nhi ta cũng không biết là ý của bản thân nàng hay là Tam đệ muội. Ta tới hỏi xem, nếu như nàng thật

muốn nhận một người cháu thừa tự, ta sẽ nói với phu quân, lại cùng đại ca hảo hảo thương lượng."

Nói xong lại hướng Lâm thị xin lỗi, dẫn Phó Dung tử muội đi ra.

Lão thái thái xoa xoa cái trán, lấy lý do thân thể không thoải mái bảo Thẩm Tình đỡ trở về.

Lễ đầy tháng không thể bỏ, Lâm thị là đương gia chủ mẫu không có cách nào thoát thân, chỉ đành dè bực bội trong lòng xuống, trấn an chúng nữ quyến.

Hôm đó, chuyện ở Cảnh Dương Hầu phủ, Tam phòng muốn thứ tử Nhị phòng làm con thừa tự đã truyền khắp kinh thành.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Bất hiếu có tam, vô hậu vi đại (trong 3 tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất).

Con nối dõi truyền thừa ở trong gia tộc có quan hệ trọng đại, trưởng tử, trưởng tôn càng có ý nghĩa phi phàm. Cho nên hôm nay vì lễ đầy tháng đại lang, Phó Phẩm Xuyên, Phó Phẩm Ngôn đều nghỉ ở nhà, ở tiền viện chiêu đãi nam khách. Quan ca nhi 5 tuổi, tuy rằng ham chơi, cũng coi như đã hiểu biết lý lẽ, Phó Phẩm Ngôn liền đem nhi tử giao cho Phó Thần trông, cho hẳn sớm hiểu biết lễ tiết lui tới của các nam nhân, đừng cả ngày chỉ biết cùng vài tỷ tỷ làm nũng.

"Lão gia." Gã sai vật bên người đột nhiên đi tới.

Phó Phẩm Ngôn thấy, hướng Hàn đại nhân ở Lễ bộ xin lỗi một tiếng, đi tới góc tường hỏi, "Chuyện gì?"

Đứa sai vật kia thấp giọng kể vài câu.

Phó Phẩm Ngôn bản năng nhìn về phía ái tử của mình.

Quan ca nhi cùng hai nam đồng 6-7 tuổi đứng chung, đều là trẻ con trong nhà nam khách hôm nay mang tới. Quan ca nhi một thân y bào màu xanh ngọc, đang ngẩng đầu nghe hai đồng bạn nói chuyện, nghe một hồi liền nghiêng đầu nhìn Phó Thần cách đó không xa, có vẻ nhu thuận nhưng hơi hơi toét môi nhỏ lại lộ ra một cổ bướng bỉnh.

Phó Phấm Ngôn cười cười, dời tầm mắt, tìm kiếm thân ảnh Phó Phấm Xuyên.

Phó Phấm Xuyên vừa vặn hướng hẳn nhìn sang, rõ ràng cũng đã nghe được tin tức.

Phó Phấm Ngôn khẽ gật đầu, tỏ ý bảo hẳn trước xong lễ đầy tháng của cháu trai, chuyện khác lát sau bàn lại.

Việc làm con thừa tự, Phó Phấm Ngôn một chút cũng không lo lắng. Lúc trước Phó Phấm Xuyên sớm cùng hẳn nói chuyện tính toán chọn người làm con thừa tự Tam phòng, sẽ là từ đời cháu của đại phòng. Tuy rằng lúc ấy Phó Phấm Xuyên chỉ là thuận miệng nhắc một câu, cũng không phải lời hứa, nhưng hẳn tin tưởng Phó Phấm Xuyên nhớ câu nói kia, sẽ không lật lọng. Thứ hai hẳn có con rể vương gia, nói câu khó nghe, Phó Phấm Xuyên nếu không để ý Đại phòng Nhị phòng nhiều năm hoà thuận như vậy, hẳn cũng phải bận tâm tình cảm Túc vương, dù sao Quan ca nhi được Túc vương yêu thích, Hầu phủ mọi người đều biết.

Chọn Quan ca nhi làm con thừa tự, là dự định của mẹ con Tam phu nhân cũng tốt, còn có lão thái thái lửa cháy thêm dầu cũng tốt, đều đã định trước không có kết quả.

"Trở về nói cho phu nhân, bảo nàng không cần lo lắng." Thấp giọng dặn dò gã sai vặt một câu, Phó Phấm Ngôn một lần nữa cùng khách khứa nói chuyện.

Yến hội tán, Phó Phấm, Xuyên Phó Phấm Ngôn dẫn Phó Thần vài người cùng nhau tiễn khách.

Sự tình lúc này, hậu viện mọi người ở đây đều đã biết, ở cùng một chỗ ít ít nhiều nhiều đều có chút lúng túng.

Tiền xong vị khách cuối cùng, Phó Phấm Xuyên nói với Phó Phấm Ngôn: "Nhị đệ trước tiên về phòng nghỉ ngơi, buổi tối các người một nhà tới chính phòng dùng cơm đi, về việc làm con thừa tự, ta có chuyện muốn nói."

Phó Thần khước miệng mím lại.

Phó Phấm Ngôn trầm mặc chốc lát, thở dài: "Đại ca, ta cẩn thận nghĩ, nếu như Tam đệ muội thật thích Quan ca nhi, vậy liền đem Quan ca nhi..."

Phó Phấm Xuyên khoát khoát tay, tỏ ý bảo việc này buổi tối hãy nhắc.

Phó Phấm Ngôn đành phải dẫn Phó Thần cáo từ đi trước, Quan ca nhi sớm đã bị nha hoàn dẫn trở về phòng đi ngủ rồi.

Nhìn theo hai người đi xa, Phó Phấm Xuyên nhìn về phía 2 người con trai, nghiêm mặt nói: "Các người đi theo ta."

Phó Định, Phó Hựu đưa mắt nhìn nhau, yên lặng theo sau.

Vào thư phòng, Phó Phấm Xuyên đi thẳng vào vấn đề: "Chuyện hôm nay, hai người các người thấy thế nào?"

Phó Định nhìn đệ đệ, thân làm huynh trưởng mở miệng trước: "Tam thúc chết sớm, trước đó chúng ta không nhắc chuyện con thừa tự, người khác cũng sẽ không thấy gì. Hiện tại chuyện đã nói ra, phụ thân không đáp ứng, người ngoài chắc chắn chỉ trích phụ thân không để ý tình nghĩa huynh đệ, để mộ phần Tam thúc hoang vu không người bái tế, thê nữ cơ khổ không nơi nương tựa."

"Nhưng nếu đáp ứng, Nhị thúc bên kia sẽ không nguyện ý." Phó Hựu tiếp lời nói, "Nhị thúc một nhà trên dưới đối với Quan ca nhi đều coi như trân bảo. Phụ thân cưỡng cầu, Nhị thúc sẽ không phản bác phụ thân. Nhưng chúng ta và Tam phòng quan hệ bây giờ khăng định khó có thể duy trì tốt."

Còn có Túc vương bên kia, tháng giêng tổ mẫu định hướng vương phủ tặng người, chộc cho vương gia không vui. Giờ mới qua một tháng, chúng ta lại muốn đem em vợ vương gia đưa đi làm con thừa tự. Bất luận là tổ mẫu xúi giục hay là chủ ý của Ngũ muội, vương gia được tin chỉ sợ đều sẽ không cao hứng, đều sẽ trách tội tới trên đầu phụ thân."

Phó Phẩm Xuyên lông mày dài thâm tỏa.

Hắn lo lắng nhất chính là Túc vương.

Hầu phủ Tam phòng, bọn họ đại phòng có nữ nhi làm Thái Tử trắc phi, ở trong mắt Túc vương vốn chính là thế đối lập. Hoàn toàn dựa vào hắn nhiều năm tích góp thanh danh thanh lưu, Túc vương đối với đại phòng mới khách sáo 3 phần. Năm nay trước sau nháo ra hai sự kiện đặc tội Túc vương, người ta hoàng tử dòng dõi quý tộc sẽ nghĩ sao?

Thái Tử chính thống là đích trưởng, Túc vương văn thao vũ lược, tương lai chỉ sợ sẽ có một phen long hổ tranh đấu. Phó Phẩm Xuyên không muốn sớm đầu nhập vào bên Thái Tử. Hắn cũng không muốn đắc tội Túc vương, hắn chỉ muốn làm trung thần, chỉ trung với người trên long kỷ, mà không phải là người tương lai có khả năng ngồi lên long ý.

Huống chi, năm đó mẫu thân muốn đem thứ tử làm con thừa tự cho Tam phòng, hắn không nhẫn tâm làm cho thê tử khổ sở, hiện tại đối thành con của nàng...

Về tình về lý, hắn đều không thể ôm Quan ca nhi từ Nhị phòng đi.

Nhưng không cho thừa tự, đúng như trưởng tử đã nói, hắn cùng Phó Phẩm Ngôn đều được gánh vác tiếng xấu khi để cô nhi quả phụ Tam phòng.

Phải có người làm con thừa tự, nhưng người nọ không thể là Quan ca nhi, không phải Quan ca nhi...

Phó Phẩm Xuyên chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người thứ tử.

Phó Hựu 18 tuổi, dung mạo thanh tú, dáng vẻ cao thẳng, đứng ở đó như chi lan ngọc thụ.

Nhìn ra hàm nghĩa trong mắt phụ thân, Phó Định cả kinh nói: "Phụ thân, người, chẳng lẽ người định để Tam đệ nhận thừa tự?"

"Là ta đi."

Không chờ Phó Phẩm Xuyên trả lời, Phó Hựu dừng dừng mở miệng, nghiêng người hướng Phó Định giải thích: "Đại ca không cần lo lắng, sự tình nháo tới thế này, chỉ có cách này mới có thể vẹn toàn đôi bên. Vừa chặn miệng đời bên ngoài, vừa có công đạo Tam phòng bên kia. Ta thì sao, ta không phải Quan ca nhi, sẽ không bởi vì xa cha mẹ mà khóc nháo. Phụ thân khó xử ta hiểu, trong lòng sẽ không oán hận. Lại nói tiếp làm con thừa tự cũng chỉ là sửa xưng hô, chẳng lẽ ở trong mắt phụ thân, ở trong mắt đại ca, ta không phải là quan hệ huyết thống?"

Phó Định âm trầm, nhìn phụ thân phía trước xoay người, thở dài: "Ta cùng phụ thân không có gì, mẫu thân nơi đó..."

"Ta đi chỗ mẫu thân nói, mẫu thân sẽ thông cảm". Phó Hựu vỗ vỗ bả vai huynh trưởng, lại hướng phụ thân đứng xoay lưng với mình hành lễ, quay người đi ra.

Tiếng bước chân đi xa, Phó Phẩm Xuyên chậm rãi xoay người, trầm giọng dặn dò trưởng tử: "Hành Chi nhớ kỹ lời Tam đệ người nói, mặc kệ hấn ghi vào danh nghĩa ai, các người đều là anh em ruột, tương lai ta cùng mẫu thân người trăm năm, huynh đệ các người phải giúp đỡ lẫn nhau, nhất thiết không thể xa lạ."

Phó Định "bịch" quỳ xuống, nặng nề dập đầu lạy ba cái, "Phụ thân yên tâm, tình huynh đệ nhi tử không dám quên, tương lai nếu dám cô phụ nổi

khổ tâm của Tam đệ, cô phụ kỳ vọng của phụ thân, làm cho Hầu phủ nhà cửa bất an, nhi tử sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết rồi không thấy được tổ tông Phó gia."

Phó Phẩm Xuyên tự tay đem trường tử đỡ dậy.

Hai đứa con trai này, hẳn rất yên tâm, chỉ có...

"Người đi Nhị thúc người bên kia báo tin đi, đừng để họ lo lắng, ta đi xem tổ mẫu người."

~

Trong Ngũ Phúc đường, lão thái thái thích ý tựa ở trên giường, biếng nhác nói chuyện với Thẩm Tình: "Người nói Ngũ muội muội người muốn Quan ca nhi làm đệ đệ, ngày nào mở miệng không được, nhất định muốn chọn ngày hôm nay, nháo cho đại lang lễ đầy tháng đều không thoải mái, Tam cứu mẫu người thật là nên hảo hảo quản giáo nàng ấy."

Lời là Phó Mật nói, không có nửa điểm quan hệ cùng nàng. Người Nhị phòng muốn đi Túc vương cáo trạng cũng là cáo trạng Phó Mật. Lần này đừng hòng quật mặt của nàng nữa. Tam phòng bên kia, tuy rằng việc này truyền ra ngoài đối với thanh danh Phó Mật không tốt, nhưng nàng cho 2 mẹ con họ đứa con trai, Phó Mật thích Quan ca nhi như vậy, nàng ấy sẽ không để ý đến tổn thất này. Dù sao lấy tính tình Phó Mật, không có việc này nàng cũng không gả được tới gia đình quá tốt.

Nghĩ như vậy, điểm áy náy trong lòng lão thái thái đối với tức phụ Tam nhi đều không còn.

Thẩm Tình cúi đầu dấm chân cho lão thái thái, nhỏ giọng phụ họa nói: "Ngũ muội muội có chút nôn nóng, đại khái là xúc cảnh sinh tình đi, nhìn cũng thật đáng thương ." Trong lòng lại càng thêm không dám đắc tội lão thái thái. Người này đến cháu gái ruột cũng nhẫn tâm tính kế, nàng ăn nhờ

ở đây, thật đáng vi phạm ý tứ lão thái thái, tự tiện chủ trương, không có mẹ đẻ che chở, càng không có kết cục tốt.

Lão thái thái thích cách nói này, khua tay nói: "Được rồi, ta muốn ngủ, người cũng trở về phòng nghỉ trưa đi thôi."

Thẩm Tình nói "Vâng", tự tay hầu hạ lão thái thái nằm xong, lúc này mới nhỏ giọng lui ra ngoài.

Chuyển ra gian nhà chính, lại thấy hành lang bên kia Phó Phẩm Xuyên vẻ mặt nghiêm túc đi tới, phía sau là mẹ con Tam phu nhân. Tam phu nhân sắc mặt tái nhợt, đáy mắt một mảnh tiêu tụy, thần sắc nhàn nhạt không biết đang nghĩ cái gì. Phó Mật như cũ cúi đầu xuống, thần thờ theo bên cạnh mẫu thân.

Thẩm Tình trong lòng sinh nghi, tiến lên hành lễ, thấp thỏm mà nhắc nhở: "Cửu cửu, ngoại tổ mẫu vừa mới nghỉ ngơi..."

"Không có việc gì, người trở về nghỉ đi." Đối mặt với thân ngoại sanh nữ này, Phó Phẩm Xuyên thoáng thả mềm ngữ khí.

Thẩm Tình không dám dừng lại, đầy bụng ngờ vực mà đi.

Ba người cùng nhau vào gian nhà chính, Phó Phẩm Xuyên ngồi vào chỗ, phân phó nha hoàn Ngũ Phúc đường đi vào hầu hạ lão thái thái dậy, rồi không nói chuyện nữa.

Tam phu nhân đoán được hẳn muốn thương lượng chuyện con thừa tự, nhân lúc lão thái thái chưa ra vội giải thích trước: "Đại ca, lời kia thật sự chỉ là A Mật bị ma quỷ ám ảnh nhất thời nói bậy nói bạ, đại ca không cần phải thật..."

"Nương, ta không có bị quỷ mê tâm trí, ta muốn Quan ca nhi làm đệ đệ." Phó Mật đột nhiên chen lời, khóc quỳ tới trước mặt Phó Phẩm Xuyên: "Đại

bá phụ giúp giúp ta đi. Đi bá mẫu, Nhị bá mẫu đều có nhi tử, chỉ có nương ta không có, tương lai ta đi rồi, nương ta một người cô quạnh quá đáng thương ..."

Nữ nhi gian ngoan mất khôn, Tam phu nhân thật là muốn tức chết, không muốn làm Phó Phẩm Xuyên động đây, bận rộn sai khiến nha hoàn đi tới đờ nữ nhi.

"Các người đều đi ra ngoài." Phó Phẩm Xuyên lạnh lùng nói.

Hai cái nha hoàn lập tức xám xịt mà đi.

Phó Phẩm Xuyên nhìn cháu gái quỳ ở trước mắt, bình tĩnh nói: "A Mật không cần thay nương người lo lắng. Ta cùng đại bá mẫu người đã quyết định đem Tam ca người nhận làm thừa tự danh nghĩa cho cha mẹ người. Quan ca nhi còn nhỏ, hẳn không hiểu những kia đạo lý lớn, cưỡng ép ôm hẳn đi, hẳn chắc chắn khóc nháo, cho các người thêm phiền toái. Tam ca người không giống thế, hẳn hiện tại có thể giúp nương người chiếu cố người. A Mật về sau cũng đem Tam ca làm thân ca ca đi, muốn cái gì đều có thể nói với hẳn, không cần khách sáo."

Phó Mật khiếp sợ ngẩng đầu.

Tam phu nhân càng không ngờ tới sẽ biến thành như vậy, vừa muốn cự tuyệt, phòng bên màn cửa đột nhiên bị người vén lên, lão thái thái nổi giận ùng ùng đi ra, một đôi mắt đục ngầu gắt gao trừng Phó Phẩm Xuyên: "Người lập lại lần nữa, lời mới nói kia người thử nói lại lần nữa xem!"

Phó Phẩm Xuyên đứng lên, nhìn mẫu thân của mình nói: "Nhi tử quyết định đem Nhuận Chi nhận thừa tự cho Tam đệ, Nhuận Chi cùng mẫu thân hẳn đều đáp ứng, mẫu thân có sao không?"

Lão thái thái tức giận đến run rẩy cả người.

Lúc bà muốn Phó Hữu nhận thừa tự, trưởng tử không cho. Hiện tại bà muốn cho Kiều thị ngọt ngào, hẳn ngược lại là chủ động đem thân nhi tử đưa ra !

"Người, người thế nhưng vì nàng ấy..."

"Mẫu thân ăn nói cẩn thận!"

Phó Phẩm Xuyên gân xanh trên trán nháy lên, nhìn miệng mẫu thân không biết giữ gìn, liên tiếp làm ra hai tai họa mà vẫn không biết hối cải, cố nhin giận dữ nói: "Tam đệ vô hậu vẫn đều là tâm bệnh của mẫu thân. Hiện tại sự tình được giải quyết, còn mời mẫu thân ở Ngũ Phúc đường an tâm dưỡng lão. Chuyện tiểu bối tự có nhi tử bận tâm. Mẫu thân nghỉ trưa đi, ta đi Nhị đệ bên kia một chuyến, đêm nay chúng ta cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm. Trước lúc thanh minh tế tổ chính thức đem Nhuận Chi nhận thừa tự cho Tam đệ."

Nói xong sai bước rời đi.

Lão thái thái thân hình lão đảo, được bọn nha hoàn phía sau kịp thời đỡ lên trên ghế.

Phó Mật không muốn ca ca, nàng chỉ muốn Quan ca nhi hoạt bát đáng yêu. Mắt thấy Phó Phẩm Xuyên đi rồi, nàng khóc hướng lão thái thái cầu xin: "Tổ mẫu bây giờ phải làm sao đây a, ngài nói xem..."

"Cái gì phải làm thế nào, chuyện đại bá phụ người quyết định người khóc cùng ta có tác dụng gì!" Lão thái thái đang đau đớn, thấy Phó Mật còn muốn đem chuyện bà giựt giây vạch trần ra, ngay lập tức hất đổ một cái bát trà, "Đi đi, đều đi hết cho ta, mỗi người đều muốn tức chết ta đúng không!"

Phó Mật sợ tới mức mất tiếng.

Tam phu nhân nhìn chăm chăm vào lão thái thái, đến khi lão thái thái chợt dạ chuyển mắt đi, nàng mới cười lạnh một tiếng, dắt nữ nhi đi.

Đông viện bên kia, biết được quyết định của Phó Phẩm Xuyên, mọi người trong phòng đều trầm mặc.

Phó Phẩm Ngôn nhìn thần sắc phức tạp của thê tử, trấn an nói: "Tổ nương đừng nghĩ nhiều, đại phòng sẽ không trách chúng ta."

Lâm thị muốn trách, cũng nên trách quái lão thái thái cùng Tam phòng, việc này rõ ràng là bọn họ hai bên thông đồng nhau .

Kiều thị trong lòng có nỗi khổ nói không nên lời.

Nếu như Phó Phẩm Xuyên không thích nàng, hoặc Lâm thị không biết chuyện, Lâm thị quả thật sẽ không trách tới trên đầu nàng. Nhưng trong lòng Lâm thị vốn dĩ đối với nàng có vương mắc, mặc dù nàng ấy biết Phó Phẩm Xuyên quyết định thế này là xuất phát từ lợi ích Hầu phủ mà suy xét, chỉ sợ vẫn sẽ nghĩ tới chuyện khác bên trong.

Đó là hận cướp con a.

Thở dài, Kiêu thị nhìn người thân bên cạnh, nói với Phó Dung: "Được rồi, sự tình đều đã giải quyết xong rồi, Nùng Nùng mau trở về đi thôi, buổi tối hảo hảo cùng vương gia nói một chút, đừng để hấn tức lên."

Phó Dung cười khố, Từ Tấn không tức mới là lạ, hấn chỉ kém đem Quan ca nhi làm con ruột mà nuôi dưỡng.

Vạn hạnh là Quan ca nhi được bảo vệ, không cần đưa cho người khác làm nhi tử.

Phó Dung đi vào trong phòng, nhìn đê đê trên giường ngủ say, cúi người hôn hai cái, lúc này mới từ biệt cha mẹ.

Phó Phẩm Ngôn vợ chồng đưa xong nữ nhi không bao lâu, thì dẫn ba con trai gái đi chính phòng dự tiệc.

Phó Phẩm Xuyên không phải muốn nói chuyện con thừa tự, nhìn sắc mặt mọi người trong phòng, cả nhà dĩ nhiên hiểu rõ.

Kiều thị vụng trộm quan sát Lâm thị.

Lâm thị khí sắc không tốt, khóe mắt cũng hơi hồng, buông mi ngồi tại chỗ, ai cũng không để ý đến.

Lại nhìn lão thái thái, nhưng là bình tĩnh ngoài ý muốn, phát giác ánh mắt Kiều thị, bà nghiêng đầu nhìn lại, hướng nàng mím môi cười.

Kiều thị một trái tim trầm xuống. Lão thái thái tức giận mắng người, nàng đều không sợ, nhưng lão thái thái như vậy, rõ ràng còn có hậu chiêu.

Lo sợ bất an thì lão thái thái do nha hoàn đỡ đứng dậy, ý vị thâm trường nhìn Kiều thị một cái, chuyển cười hướng Phó Phẩm Ngôn nói: "Lão Nhị đỡ ta trở về phòng, ta có lời nói với người."

Kiều thị khăn trong tay rút xuống.

Lâm thị ngồi bên cạnh nàng, nhìn khăn thêu màu tím nhạt trôi đến bên cạnh ghế của mình, đáy lòng đột nhiên dâng lên một loại khoái ý không rõ.

Dựa vào cái gì nàng phải chịu đựng nỗi khổ trượng phu không quên được tình cũ, Kiều thị lại có thể có được tâm của hai nam nhân? Dựa vào cái gì nàng bởi vì Kiều thị mà mất một đứa con trai, còn Kiều thị vẫn có thể ôm con trai út tiếp tục tiêu dao tự tại? Nữ nhân này hưởng phúc lâu như vậy, cũng nên ném chút khổ.

Bàn bên kia, Phó Phẩm Xuyên khó có thể tin nhìn lão thái thái, dưới gầm bàn một đôi thiết quyền nắm chặt. Mẫu thân hẳn có phải là thật sự không

chịu được bọn họ huynh đệ hoà thuận hay không? Bởi vì muốn chen ép thứ tử Phó Phẩm Ngôn này, đến cả mặt mũi con trai ruột bà cũng không để ý?

Phó Phẩm Ngôn thì kinh ngạc để đũa xuống. Mẹ cả lần cuối cùng một mình nói chuyện với hắn là khi nào?

Hắn đứng lên, quay người thấy thê tử sắc mặt tái nhợt, Phó Phẩm Ngôn đưa cho nàng một ánh mắt yên tâm, đi tới chỗ lão thái thái.

Phó Phẩm Xuyên theo sát đứng dậy.

Lão thái thái thấy vậy, cười nói: "Người cũng muốn nghe a? Vậy ta ở trong này nói luôn?"

Trong mắt là uy hiếp không chút nào che giấu, là điên cuồng Phó Phẩm Xuyên chưa bao giờ thấy qua.

Phó Phẩm Xuyên cứng người tại chỗ.

Lão thái thái hài lòng gật gật đầu, tỏ ý bảo Phó Phẩm Ngôn đang tỏ vẻ nghi hoặc cùng bà đi vào.

Nhi tử không hiểu thuận với bà, ba con dâu cũng đều hận bà, lần này nửa đời còn lại không dễ chịu được nữa, vậy thì bọn họ cũng đừng hòng dễ chịu. Bà sẽ không đem gièm pha lan truyền ra ngoài, nhưng bà phải cho Phó Phẩm Ngôn biết thê tử hắn nâng niu trong lòng bàn tay rốt cuộc là cái đức hạnh gì, phải cho Kiều thị trong một đêm từ trên trời rơi xuống.

Cũng không thể để mẹ con bà xa cách vì Kiều thị trong khi nàng ấy vẫn ở trong ngực trượng phu khoái hoạt.

"Mẫu thân muốn nói với ta cái gì?" Ra khỏi gian nhà chính, Phó Phẩm Ngôn theo lão thái thái đi một quãng. Biết lão thái thái không định nói chuyện hay ho gì, cũng không có ý định thật sự đưa lão thái thái về Ngũ

Phúc đường, mắt thấy lão thái thái vẫn không mở miệng, Phó Phẩm Ngôn dừng lại trước.

Lão thái thái phân phó nha hoàn bên cạnh đều lùi xa một chút.

Phó Phẩm Ngôn lạnh nhạt chờ bà.

Bộ dáng Phó Phẩm Ngôn rất giống lão Hầu gia, lại cũng có bóng dáng Đồ di nương, lão thái thái lắc đầu cười, hỏi: "Người có biết năm đó ta vì sao muốn đem Tố nương gả cho người? Ta tuy rằng không thích cháu gái thứ xuất này, nhưng bằng dung mạo của nàng, gả cho người vẫn có chút uổng phí."

Phó Phẩm Ngôn ánh mắt bình tĩnh như nước, chớp mắt đã phủ băng sương.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Hoàng hôn, trong nội viện cảnh trí đã có chút mơ hồ, nhưng Phó Phẩm Ngôn thần sắc biến hóa, lão thái thái thấy rất rõ ràng.

Bà cười trào phúng. Phía trước là hành lang, bà chậm rì rì đi tới, bước lên bậc thềm lại xoay người, đợi Phó Phẩm Ngôn sầm mặt theo tới, mới từ trên cao nhìn xuống nói: "Trong những cháu gái của ta, Tố nương bộ dáng tốt nhất. Chính nàng cũng biết, ta lần đầu tiên mang đại ca người đi Hàng Châu, nàng mới mười mấy tuổi, lúc ấy liền hiểu được đòi đi theo đại ca người, một câu lại một câu biểu ca, gọi thật dễ nghe. Trách không được đại ca người bị nàng mê đắm, mỗi năm đều muốn đi, nói là thăm hỏi ngoại tổ mẫu, kỳ thật là nhìn Tố nương thôi."

Phó Phẩm Ngôn sắc mặt âm trầm, khóe môi mím chặt.

Lão thái thái thấy hần chịu nghe, cười cười, nhìn về phía Tây, ráng chiều dần chuyển hồng, ung dung nhớ lại: "Nàng chỉ là một thứ nữ, có điểm nào xứng đôi với đại ca người? Ta định sắp xếp gả nàng đi xa, gả càng xa càng tốt, đỡ cho nàng tiếp tục câu hồn đại ca người. Nhưng đại ca người kiên quyết không chịu, sợ nàng ở bên ngoài chịu khổ. Ta hết cách với đại ca người, vừa vặn người tới tuổi cưới hỏi. Ta chỉ muốn a, đem Tố nương tặng cho người, đại ca người không thể còn mãi nhớ thương đệ muội đi?"

"Mẫu thân bảo ta lại đây chính là nói cái này?"

Lão thái thái tươi cười đắc ý, Phó Phẩm Ngôn cũng cười, "Nếu là như vậy thì mẫu thân không cần nói nữa. Hôm Tố nương gả cho ta đã đem tình hình thực tế nói cho ta biết. Tố nương biết đại ca thích nàng, nàng cũng biết

mẫu thân chường mắt nàng, cho nên vẫn ở trốn tránh đại ca. Vốn cho rằng mẫu thân sẽ tùy tiện tìm một người đem nàng gả, không ngờ mẫu thân lại đem nàng phối cho ta."

Lão thái thái trợn tròn hai mắt: "Tiện nhân kia đã nói với người như thế nào..."

Phó Phẩm Ngôn cười khở lắc đầu: "Mẫu thân quả nhiên vẫn không thích Tổ nương. Bất quá nói thật với mẫu thân, ta và Tổ nương nhiều năm như vậy là tương cứu trong lúc hoạn nạn. Chúng ta thật cảm kích ngài, không có ngài, ta và Tổ nương sẽ không gặp gỡ, không sinh ra được Chính Đường bọn họ tốt như vậy. Đặc biệt là Nùng Nùng, nàng có thể lên làm Túc vương phi, bên trong này có 8 thành công lao của mẫu thân. Mời mẫu thân yên tâm, chỉ vì phần ân tình này, ta và Tổ nương sẽ tiếp tục đối đãi với ngài như mẫu thân thân sinh. Đại ca tức giận với ngài, chúng ta vẫn sẽ hiếu kính ngài."

Lão thái thái tức giận đến run rẩy cả người, trừng mắt nhìn về phía tiền viện nói: "Người cầm miệng cho ta, nàng làm sao nói thật với người? Lúc trước rõ ràng là nàng si tâm vọng tưởng muốn làm Hầu phu nhân nên nghĩ mọi cách thông đồng với đại ca người, nàng..."

"Mẫu thân tỉnh lại đi." Phó Phẩm Ngôn cường ngạnh cắt ngang lời nàng, vừa khinh miệt vừa đồng tình mà nhìn lão thái thái, "Mẫu thân không cần châm ngòi ly gián, Tổ nương ôn nhu thiện lương, ta hoàn toàn tin nàng. Mẫu thân, kỳ thật ta vẫn nghĩ mãi mà không rõ, Tổ nương được ngài chỉ bảo, sao Tổ nương thông minh như vậy, biết cách lung lạc trượng phu, giáo dục đứa nhỏ. Mẫu thân so với nàng sống lâu hơn mấy chục năm, mà không bằng 3 phần của Tổ nương? Ngài nhìn ngài, nói đến giúp chồng, phụ thân đầu tiên là bởi vì di nương ta vứt bỏ ngài, phụ thân thà rằng đi theo di nương ta xuống hoàng tuyền cũng không nguyện còn sống nhìn gương mặt già nua này của ngài..."

"Làm càn, người im miệng ngay cho ta!"

Lão thái thái bỗng nhiên nâng gậy lên, làm bộ muốn đánh hấn, hận đến mức mắt trừng muốn lồi ra.

Phó Phẩm Ngôn nắm lấy cây gậy kia, ngẩng đầu đối diện với lão thái thái: "Nói đến nuôi con dưỡng cái, đại ca tài cán siêu quần, lại cố tình thích đối nghịch cùng ngài. Mẫu thân không thích ta, đại ca cùng ta là huynh hữu đệ cung (anh em thân thiết). Mẫu thân không thích Tổ nương, đại ca lại thích đến tận xương tủy. Tổ nương gả cho ta, đại ca vẫn thích nàng như cũ, thậm chí yêu nhà yêu cả ngói. Nhiều năm như vậy vẫn thay ta ở trong triều quan hệ. Mẫu thân cho rằng ta vì sao thăng chức nhanh như thế? Ta nói cho ngài, đều là công lao đại ca. Cho nên biết rõ đại ca thích Tổ nương, ta vẫn kính trọng hấn như thường, bởi vì ta muốn lợi dụng hấn!"

Nguyên lai hấn thế nhưng có tâm tư bậc này!

Lão thái thái mắt trợn đến mức muốn nứt ra, muốn đem gậy đánh xuống. Trở lại thì rút không nổi, nàng hai tay cùng nhau ra sức, "Người là mặt thú, tâm bạch nhãn lang, hôm nay ta phải đánh chết người!"

Phó Phẩm Ngôn như cũ chỉ nắm gậy bằng một tay, dùng thân thể ngăn cây gậy giữa hai người. So sánh với lão thái thái tức đến sắp muốn phát điên, trên mặt hấn mang theo ôn hòa mỉm cười, miệng tiếp tục kích thích lão thái thái.

"Còn có hôm nay chuyện Quan ca nhi, mẫu thân cho rằng đại ca vì sao để Nhuận Chi làm con thừa tự? Bởi vì Tổ nương khóc cùng hấn. Tổ nương vì sao đi tìm đại ca, là vì ta bảo nàng. Bởi vì ta biết đại ca ngốc, nên cố ý sai khiến Tổ nương đi diễn trò! Kết quả ngài nhìn thấy đấy, đại ca hoàn toàn bị vợ chồng chúng ta đùa bỡn trong lòng bàn tay, đem nhi tử dạy thành như vậy, ngài hài lòng chưa? Càng không cần nói Tam đệ cùng muội muội, đều bị ngài dạy thành quỷ đoán mệnh!"

Nói xong câu cuối cùng, hắc bổng nhiên buông tay lui về sau.

Lão thái thái không ngờ tới hắc bổng nhiên buông lỏng khí lực, không kịp chuẩn bị ngã xuống đất.

"Mẫu thân!" Phó Phẩm Ngôn cả kinh kêu.

"Lão thái thái!" Xa xa hai nha hoàn nghe ngóng vẫn lưu ý động tĩnh bên này, mắt thấy lão thái thái muốn ngã, nhất tề kêu to.

Nhưng Phó Phẩm Ngôn cũng không để lão thái thái ngã xuống, một đôi bàn tay to bắt lấy bả vai bà, dễ dàng đem người đỡ dậy, "Mẫu thân không sao chứ?"

Cao giọng hỏi xong, lại nhanh chóng ở bên tai lão thái thái nói nhỏ: "Mẫu thân tuyệt đối đừng tìm chết, sau này ta cùng Tổ nương sẽ càng sống tốt cho ngài xem. Cho dù mẫu thân muốn chết, cũng đợi ta đi khỏi đây rồi lại hẵng tiếp tục. Bằng không truyền ra ngoài làm người ta nói ta mưu hại mẹ cả, thật là không tốt? Bất quá hắc là cũng không thể truyền ra ngoài, vì đại ca sẽ thay ta bịt miệng những nha hoàn kia."

"Người, người..."

Lão thái thái kinh hồn choàng váng, đôi chân như nhũn ra. Nghe được lời này, lửa giận trước đó còn chưa phát ra lại dâng lên, chỉ lắp ba lắp bắp mắng hai tiếng, bổng nhiên không nói được nữa, ngã vào trong ngực Phó Phẩm Ngôn run rẩy, mí mắt nháy lên, khóe miệng lệch sang rồi cứng lại, hai nha hoàn chạy tới vừa vặn nhìn thấy.

(PS: Vẫn biết bác Phó Phẩm Ngôn này không hiền lành gì, bác ý bị bà mẹ cả này chèn ép nửa đời rồi thì cũng nên phản ứng lại)

"A, lão thái thái đây là..." Trong đó một nha hoàn đã từng thấy lão nhân trúng gió, nhìn đến bộ dáng này của lão thái thái, sợ tới mức mặt trắng bệ!

"Thất thần làm cái gì, nhanh đi thông báo Hầu gia!" Phó Phẩm Ngôn nghiêm giọng trách mắng.

Tiểu nha hoàn run rẩy, vô cùng lo lắng mà đi, Phó Phẩm Ngôn thì cùng một nha hoàn khác đem lão thái thái đưa về Ngũ Phúc đường.

Màn đêm buông xuống, Ngũ Phúc đường đèn đuốc sáng trưng.

Lão thái thái nằm ở trên giường, mắt lệch miệng méo, trong miệng phát ra âm thanh ô ô mơ hồ không rõ, như là cả người có vướng mắc.

Lão lang trung cẩn thận khám mạch, thở dài một tiếng, đứng dậy nói với Phó Phẩm Xuyên: "Hồi Hầu gia, lão thái thái đây là trúng gió, về sau, sợ chỉ có thể nằm ở trên giường qua ngày."

Phó Phẩm Xuyên tuy rằng tức giận lão thái thái gây chuyện thị phi, rốt cuộc vẫn là mẫu thân thân sinh, lo lắng hỏi: "Chẳng lẽ ngài không nắm chắc khả năng hồi phục?"

Lão lang trung lắc lắc đầu, "Lão phu tài sơ học thiển, không bằng Hầu gia mời thái y đến xem, có lẽ còn có hi vọng."

Phó Phẩm Xuyên ngơ ngác. Đây là lang trung tốt nhất ở kinh thành, luận y thuật chưa hẳn kém hơn những kia thái y, ngay cả ông ấy cũng không nắm chắc...

Lâm thị thấy hẳn thất thần, gọi quản gia tới tiễn lang trung, thuận tiện kê đơn bốc thuốc.

Lang trung đi rồi, trong phòng lão thái thái nháy mắt yên lặng, chỉ có Thẩm Tình nằm sấp ở bên giường lão thái thái, vùi đầu nức nở. Phó Bảo kinh ngạc mà nhìn lão thái thái, phảng phất còn chưa từ trong biến cố này phản ứng lại. Phó Tuyên đứng ở bên người Kiều thị, rèm mi buông xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh. Phó Mật thần sắc cũng không khác biệt

mấy, chỉ là bả vai hơi hơi co rúm lại, có vẻ bàng hoàng bất lực đáng thương.

Nhóm Lâm thị ba người con dâu hôm nay đều chịu đả kích không nhỏ, lúc này thần sắc giống nhau thần kỳ, không có giả bộ thương tâm, cũng không có vui sướng khi người gặp họa. Phảng phất lão thái thái chỉ là người xa lạ, sống hay chết không có quan hệ tới họ. Tần Vân Nguyệt nhìn mẹ chồng, cẩn thận mà đứng hầu ở bên cạnh, cũng không lộ ra ánh mắt quá mức bi thống.

Nhóm đời cháu, Phó Định Phó Thần Phó Hựu đều rất bình tĩnh, chỉ có Quan ca nhi sợ hãi đứng ở bên người Phó Thần, không dám nhìn lên trên giường.

Phó Phẩm Xuyên nhất nhất lướt qua những người này, thở dài: "Ngày mai ta phái người tiến cung mời thái y khám xem, các người trước trở về phòng mình. Hôm nay đều mệt mỏi cả ngày, lão thái thái nơi này có ta trông giữ. Tình tử nhi cũng trở về đi, sáng mai lại qua thăm ngoại tổ mẫu người."

"Ta không đi, ta muốn trông giữ ngoại tổ mẫu, ta không đi đâu cả!" Thầm Tình ngẩng đầu, mắt khóc sưng lên.

Phó Phẩm Xuyên đưa mắt ra hiệu cho Lâm thị.

Lâm thị hơi mím môi, cứng rắn đem Thầm Tình lôi đi.

Phó Phẩm Ngôn tỏ ý bảo Kiều thị cũng mang Phó Tuyên, Quan ca nhi trở về trước.

Kiều thị bất an nhìn về phía trượng phu, nhưng không đợi nàng nhìn thẳng vào mắt Phó Phẩm Ngôn, Phó Phẩm Ngôn đã dời sang hướng khác. Thành thân nhiều năm như vậy, Kiều thị lần đầu tiên hốt hoảng trong lòng.

Nhưng đây không phải là nơi nói chuyện, nàng miễn cưỡng ổn định nỗi lòng, một tay nắm nữ nhi, một tay nắm con trai út đi khỏi Ngũ Phúc đường.

Ba anh em Phó Định đi vào gian nhà chính, bọn họ trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, tổ mẫu xảy ra chuyện, các tiểu cô nương có thể trở về, bọn họ phải trông giữ.

Trong phòng chỉ còn Phó Phẩm Xuyên và Phó Phẩm Ngôn.

"Đại ca, mẫu thân là bị ta chọc tức mới trúng gió."

Phó Phẩm Ngôn đi tới phía sau Phó Phẩm Xuyên, thấp giọng giải thích: "Nhưng ta cũng là xuất phát từ bất đắc dĩ, mẫu thân mắng ta là thứ tử cũng không sao, hiểu lầm ta ý vào Túc vương uy hiếp đại ca bắt Nhuận Chi làm con thừa tự cũng không sao. Nhưng nàng bôi nhọ Tổ nương, chửi bới thanh danh Tổ nương, ta phải thay Tổ nương nói, cũng là thay ba tỷ muội Nùng Nùng các nàng đòi lại danh dự."

"Nhị đệ đừng nói nữa, ta xin lỗi các người." Phó Phẩm Xuyên đưa lưng về phía hắn, nhìn mẫu thân trước mặt, trong lời nói tràn đầy tự trách.

"Ta thích Tổ nương, nhưng Tổ nương không thích ta. Lúc trước Tổ nương cự tuyệt ta thì ta nên thu tâm, nghe theo mẫu thân cưới một biểu muội khác, mẫu thân sẽ không hận ta như thế, càng sẽ không giận chó đánh mèo người và Tổ nương. Hôm nay mẫu thân trúng gió là ngoài ý muốn, Nhị đệ không nên tự trách, ta đã xử trí hai nha hoàn kia, nói ra ngoài là mẫu thân trúng gió khi ở một mình, cùng Nhị đệ không liên quan. Tổ nương bên kia, Nhị đệ và Tổ nương thành thân nhiều năm như vậy, nàng làm người như thế nào người so với ta càng rõ ràng. Nhị đệ không cần nghe mẫu thân nói bậy nói bạ, cùng nàng sinh ra xích mích."

Phó Phẩm Ngôn nhìn bóng dáng Phó Phẩm Xuyên, không đáp lời.

Hôm nay lúc trước, hăn căn bản không biết Phó Phấm Xuyên cùng thê tử từng có liên lụy.

Năm đó lão thái thái đem Tố nương gả cho hăn, nghe nói là thứ nữ, Phó Phấm Ngôn liền đồng ý, không ngờ lúc đẩy ra khăn ra, gặp được quốc sắc thiên hương như vậy. Hăn đầu tiên là kinh diễm, tiếp theo là hoài nghi, hoài nghi lão thái thái muốn dùng sắc đẹp mê hoặc tâm hăn, thông qua Tố nương khống chế hăn. Lúc động phòng thì Tố nương cùng hăn nói rõ, nàng ở nhà mẹ đẻ chịu khổ, lại hứa nàng và hăn sẽ cùng nhau sống tốt, tuyệt không giúp lão thái thái đối phó hăn, xem như là cải tà quy chính.

Phó Phấm Ngôn nửa tin nửa ngờ, sau này từng ngày ở chung mới phát hiện thê tử có một tấm chân tình.

Khi đó hăn một lòng đọc sách, cùng thê tử ở tiểu viện đều không đi đâu cả, cũng không gặp Phó Phấm Xuyên, hăn làm sao biết được quan hệ của bọn họ? Lại sau đó nữa, hăn mang theo thê tử đi ra ngoài, nàng vì hăn cần kiếm chăm lo việc nhà, sinh con dưỡng cái. Mười mấy năm sau một nhà một lần nữa trở về Hầu phủ, hăn càng sẽ không đoán lung tung, nghi kỵ thê tử cùng huynh trưởng có tình cố tri.

Lão thái thái muốn làm hăn tức, lời thật cũng tốt lời nói dối cũng tốt, hăn đều sẽ không làm cho bà ấy toại nguyện. Nhưng vừa mới rồi Phó Phấm Xuyên chính miệng thừa nhận .

Hăn tin tưởng thê tử quả thật cự tuyệt Phó Phấm Xuyên, bằng không Phó Phấm Xuyên sẽ không buông tha để cưới người khác. Chỉ là hăn không biết, thê tử là bởi vì đơn thuần không thích Phó Phấm Xuyên mới cự tuyệt hay là bởi vì biết lão thái thái sẽ không tán thành mối hôn sự này cho nên tuy rằng thích nhưng vẫn lý trí mà cự tuyệt ?

Hăn muốn hỏi xem thê tử đến cùng có thích Phó Phấm Xuyên hay không.

"Đại ca yên tâm, ta trong lòng đều hiểu rõ, vậy ta đi trước đây."

Hắn thấp giọng cáo lui, quay người rời đi.

Phó Phẩm Xuyên có phải còn thích thê tử hắn hay không, điều đó không quan trọng. Hắn chỉ để ý tâm thê tử, chỉ cần thê tử không từng thích Phó Phẩm Xuyên, chỉ cần Phó Phẩm Xuyên giống trước đây một dạng tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, hắn cũng sẽ tiếp tục kính hắn là huynh trưởng, kính trọng người từ nhỏ đã đem hắn làm thân đệ đệ mà chiếu cố.

Người đi rồi, Phó Phẩm Xuyên khuỷu tay chống trên giường lão thái thái, hai tay che kín mặt.

Nếu mà ngày xưa hắn không có đánh bậy đánh bạ chạy đến trong viện Tổ nương, không từng thích nàng, hiện tại hết thảy mọi việc sẽ không phát sinh?

Nhưng hắn đã gặp nàng, hắn không ngờ được chuyện tương lai, hắn chỉ biết hắn động tâm, không thu về được... (PS: Si tình quá !)

"Mẫu thân, ngài muốn trách thì trách ta đi, là nhi tử bất hiếu, không thể hảo hảo hiếu kính ngài."

Quỳ ở trước giường lão nhân, Phó Phẩm Xuyên áy náy mà dập đầu lạy.

~

Đông viện, Kiều thị trước đem Quan ca nhi dỗ đi ngủ, lại đi chỗ Phó Tuyên ngồi một lát, Phó Tuyên cũng ngủ nàng mới trở về chính phòng.

"Phu nhân an trí trước sao?" Xảo Hạnh nhỏ giọng hỏi.

"Không cần, ta đợi lão gia trở về." Kiều thị miễn cưỡng cười, đợi Xảo Hạnh đi ra ngoài, nàng ngồi ở bàn làm việc, chống má ngẩn người.

Lão thái thái trúng gió lúc đang cùng trượng phu nói chuyện, nàng cơ bản có thể đoán được, chính là do sự tình nàng cùng Phó Phẩm Xuyên mà nên.

Khuê dự nữ nhân, dễ dàng nhất là chửi bới, không có bằng chứng chỉ bằng vào mở miệng nói liền có thể làm người khác trong lòng sinh nghi ngờ.

Phó Phẩm Ngôn sẽ tin nàng sao?

Kiều thị sợ trượng phu hoài nghi nàng, sợ trượng phu không chịu tin nàng, nhưng nghĩ tới lúc ở trong phòng lão thái thái, nam nhân ánh mắt lạnh lùng, Kiều thị đột nhiên cảm thấy hết sức ủy khuất. Hẳn dựa vào cái gì không tin nàng? Nếu như trải qua nhiều năm tương cứu trong lúc hoạn nạn như vậy, hẳn còn không tin nàng, vậy nàng cũng không để ý hẳn, muốn nạp thiếp thì nạp thiếp, muốn dưỡng ngoại thất thì dưỡng ngoại thất, nàng đều không sao cả. Dù sao nàng có trượng tử niên thiếu có tài, có ba nữ nhi như hoa như ngọc biết thương nàng, còn có một con trai út hoạt bát lanh lợi.

Phó Phẩm Ngôn không tin nàng không cần nàng, vậy nàng cũng không cần cùng hẳn sống chung.

Nghĩ sáng tỏ rồi, Kiều thị cao giọng kêu Xảo Hạnh đi bưng nước nóng.

Ngoài cửa, Phó Phẩm Ngôn nghe được nhất thanh nhị sở tiếng nói trong trẻo đang phân phó nha hoàn, thấy Xảo Hạnh muốn thông truyền, hẳn dùng ánh mắt ngăn cản.

Xảo Hạnh không biết hai vợ chồng trong lòng không được tự nhiên, đáp lời phu nhân một tiếng, bước nhanh đi bưng nước.

Phó Phẩm Ngôn nhẹ bước chân đi vào trong phòng, nghe được bên trong giọng thê tử nhẹ khẽ ngâm nga khúc nhạc, hiển nhiên tâm tình rất vui vẻ.

Phó Phẩm Ngôn kìm lòng không được cười, Tổ nương là người thông minh, khẳng định có thể đoán được lão thái thái nói với hăn cái gì, hiện tại còn có tâm tình hát khúc, nhất định là hỏi lòng không then.

Nhưng ở sâu trong lòng, vẫn nhịn không được hoài nghi, lúc trước Phó Phẩm Xuyên xuất sắc như vậy, lại là Hầu phủ Thế Tử, thê tử sẽ không động tâm?

Phó Phẩm Ngôn sầm mặt đi vào.

Kiều thị đang cởi áo khoác, nghe được động tĩnh quay đầu lại, thấy Phó Phẩm Ngôn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nàng hừ lạnh một tiếng, thuận thế đem quần áo một lần nữa mặc vào, chỉ cởi giày tựa vào đầu giường, một đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Phó Phẩm Ngôn, chờ hăn mở miệng.

Phó Phẩm Ngôn chỉ lúc đắc tội thê tử mới phải nhận lạnh nhạt như vậy. Bình thường hăn trở về, thê tử đều sẽ hỏi han ân cần. Hiện giờ thê tử bày ra thái độ hỏi tội, làm hăn không dám hỏi thăm, quay người đi tới trước bàn sách ngồi xuống, yên lặng cùng nàng đối diện.

Kiều thị không nói một lời.

Phó Phẩm Ngôn như lão tăng nhập định.

Hai vợ chồng cứ như vậy đối diện, đến khi Xảo Hạnh bưng nước ấm tiến vào, hầu hạ Kiều thị rửa chân, Kiều thị mới chuyển mắt đi.

Phó Phẩm Ngôn ánh mắt tự nhiên mà rơi vào một đôi chân ngọc tuyết trắng, một đôi chân nhỏ trời sinh oánh nhuận khả ái, nhìn nhiều năm như vậy hăn cũng không nhìn đủ.

Kiều thị giả bộ không biết, rửa chân xong buông màn lụa xuống, cởi áo khoác đặt lên ghế thêu trước giường rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Xảo Hạnh lại bưng một chậu nước ấm tiến vào.

Phó Phẩm Ngôn tự mình rửa chân, Xảo Hạnh vừa đi, hẩn lạng lẽ tắt đèn, cởi áo vào trướng.

Hẩn dựa vào đầu giường, thấp giọng nói: "Lão thái thái nói nàng thích hẳn."

"Chỉ nói ta thích hẳn? Ta cho rằng ở trong lòng lão thái thái ta vẫn luôn câu dẫn hẳn." Kiều thị đưa lưng về phía hẳn nằm, tự giễu nói.

"Ta biết nàng không phải loại người như vậy." Phó Phẩm Ngôn nghiêng đầu nhìn nàng, "Ta, ta chỉ muốn biết nàng có từng động tâm hay không."

Kiều thị hừ lạnh, "Ta nếu động tâm, đã sớm lên làm Hầu phu nhân."

Phó Phẩm Xuyên dám vi phạm ý tứ lão thái thái cưới Lâm thị, chẳng lẽ hẳn không dám cưới nàng? Kiều thị lúc trước biết rõ ràng Phó Phẩm Xuyên có thể nói được làm được, nàng chỉ là không muốn vì một nam nhân mình không thích mà đắc tội lão thái thái, gả vào phủ rồi cùng lão thái thái một phen mẹ chồng nàng dâu tranh đấu, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gập, đấu đến đâu đi mệt mỏi.

Lời này rơi vào trong tai Phó Phẩm Ngôn, không khác gì thể hồ quán đỉnh (thông suốt).

Thê tử nếu thích Phó Phẩm Xuyên, sao lại không tranh thủ? Nàng không phải là người tính tình nhân nhượng, chịu nhận thiệt thòi.

Hiếu được, hẳn lập tức bắt đầu tự trách, đưa tay ra kéo chặn thê tử: "Tổ nương đừng giận, ta sai rồi, ta không nên hoài nghi nàng."

Kiều thị đến hừ lạnh cũng lười, che kín chăn không cho hẳn chui vào.

Trong màn lụa đen như mực, Phó Phẩm Ngôn đành phải ôm người trong chăn bồi tội: "Ta, ta đây còn không phải là bởi vì quá thích nàng? Thích tới mức lo sợ trong lòng nàng có quá người khác. Tổ nương nàng nói đạo lý một chút, hôm nay nếu như đổi thành lão thái thái nói với nàng ta từng thích người khác, nàng trong lòng có thể không thoải mái hay không?"

"Ta dù không thoải mái cũng sẽ không hỏi rõ ràng trước đã cùng chàng trưng ra mặt thôi!"

Kiều thị rầu rĩ mãi, nghĩ tới từ khi trượng phu bị lão thái thái gọi đi, nàng lo lắng hãi hùng, nhịn không được khóc thành tiếng, "Lúc trước không nói cho chàng chính là sợ chàng nghi ngờ ta. Không ngờ đã sinh cho chàng năm đứa trẻ chàng còn không tin ta! Phó Phẩm Ngôn ta cho chàng biết, nếu như ta có nhà mẹ đẻ, hiện tại ta đã về nhà mẹ đẻ, còn ở lại nơi này ăn nhờ ở đậu sao?"

"Thế này gọi là ăn nhờ ở đậu?"

Nàng chịu nói chuyện chính là bớt giận, Phó Phẩm Ngôn hiểu được thế tử chỉ là hi vọng hãnh diện, mày dạn mặt dày cứng rắn chui vào trong, ôm lấy người hôn, "Ăn nhờ ở đậu thì không tốt, ta làm sao yên tâm làm để nàng dạy võ lòng cho Quan ca nhi? Không bằng giao cho Tuyên Tuyên còn đáng tin hơn."

"Chàng cú!"

"Cút thì cú." (Tiếng Trung là "cỗn", còn có nghĩa là lẩn)

Giường đủ lớn, Phó Phẩm Ngôn thật sự ôm người lẩn trái phải, lẩn hai vòng cùng nhau, bên động bên hôn: "Tổ nương bớt giận, sẽ không có lần sau, nàng xem hôm nay lão thái thái bị ta chọc tức thành như vậy, chúng ta nên cao hứng có phải hay không?"

Kiều thị nhẹ giọng rầm rì, hung hăng véo lưng hắn: "Nếu có lần sau nữa, ta, ta dẫn Quan ca nhi, Tuyên Tuyên chuyển đến vương phủ, chàng sống một mình đi!"

"Được a, có con rể vương gia thì không sợ ta có phải hay không?" Phó Phẩm Ngôn làm bộ tức giận, ép buộc càng thêm hăng say.

Ngày kể Phó Dung được tin vội vàng chạy tới, thấy mẫu thân sắc mặt tái nhợt trông giữ ở trước giường lão thái thái, thỉnh thoảng dùng khăn gạt lệ.

Phó Dung buồn bực vô cùng, đi tới bên cạnh, mới phát hiện trên mặt mẫu thân có một tầng phấn.

Quả nhiên là giả trang khổ sở.

Mẫu thân không sao, lại nhìn lão thái thái trên giường đến cổ cũng không thể chuyển động, Phó Dung chợt thấy sáng khoái tinh thần.

Ít nhất Cảnh Dương Hầu phủ này có thể an bình một thời gian.

Như Ý trai của nàng cũng nên mở cửa.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 141

Thanh minh tới, trời ngày càng ấm áp.

Như Ý trai định khai trương vào mừng một tháng ba.

Phó Dung muốn trước lúc khai trương đến Như Ý trai dạo một vòng, cửa hàng tu sửa tốt rồi nàng còn chưa tới xem. Đã muốn đi, Phó Dung muốn ăn mặc thật xinh đẹp, đem tám bộ đồ mới làm mấy ngày trước thích hợp với thời tiết cuối xuân cầm ra khuê phòng, đứng ở trước gương nhất nhất ngắm thử.

Chất liệu mỏng manh mềm mượt, sắc thái sáng ngời tươi diễm, gió xuân từ ngoài cửa sổ thổi vào, phát động quần áo phát phối.

Phó Dung nhìn mình trong gương, mắt ngọc mảy ngài da tuyết xương ngọc, rất hài lòng, "Ngày mai sẽ mặc như vậy."

Mai Hương nghe thấy, do dự nhắc nhở: "Có phải hơi mỏng hay không? Hiện tại bên ngoài vẫn còn lạnh."

Gió mùa xuân se lạnh, có thể một ngày trước cảnh xuân tươi đẹp, ngày hôm sau trời lại lạnh xuống.

Phó Dung chủ ý đã định, ngoảnh nhìn phía ngoài nói: "Không có việc gì, mặt trời lên cao ta mới ra cửa, ăn xong cơm trưa sẽ trở lại, không bị lạnh."

Mặc mãi quần áo mùa đông dày, nàng đã sớm muốn đổi sang quần áo mỏng.

Mai Hương nhìn Lan Hương, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cô nương nhà mình từ nhỏ thích tự phụ, lúc nào trong 3 cô nương cũng là người thay áo xuân sớm nhất.

Vào lúc hoàng hôn, Từ Tấn từ trong cung trở về, vào nhà rồi sửng sốt một chút.

Phó Dung ngồi trước bàn may váy cho cháu ngoại nữ. Một thân bối tử trang hoa màu phấn đào, phía dưới là quần trắng, yên lặng ngồi ở chỗ đó, hơi hơi cúi đầu, một túm tóc nhỏ theo gió đông đưa bên cạnh quai hàm. Bước chân hảnh nhẹ xuống, nàng không nghe thấy, trong tay cầm kim khâu nhẹ nhàng khâu, thần sắc chuyên chú.

Thật là đẹp, nhưng mà...

"Như vậy không lạnh sao?" Từ Tấn nhíu mày hỏi.

Phó Dung hoảng sợ giật nảy người, kim khâu vừa chuẩn bị đâm xuống không khỏi bị lệch ra, đâm vào ngón trỏ trái, nàng đau đến "Tê" một tiếng, ngay lập tức buông váy mới khâu được một nửa xuống, giơ ngón tay lên nhìn.

Còn chưa nhìn rõ ràng, bị nam nhân nhanh chân chạy tới ôm lấy, "Sao lại không cẩn thận như vậy?"

Hắn thế nhưng còn dám nói nàng?

Nhìn Từ Tấn từ ngồi xuống bên cạnh, Phó Dung trợn mắt oán giận nói: "Vương gia làm sao cứ thích vụng trộm tiến vào hù dọa người ta? Chàng kêu người truyền hô một tiếng không được sao?"

Từ Tấn trầm thấp mà cười, "Bảo các nàng ấy truyền làm gì? Ta thích bắt gặp nàng làm một ít việc vốn dĩ không làm ở trước mặt ta."

Phó Dung mặt đỏ hồng.

Nàng thích soi gương, thích đùa Đoàn Đoàn, nói xấu Từ Tấn, mấy lần đều bị Từ Tấn bắt gặp, hoặc là cố ý chê cười nàng, hoặc là vô lại mà phạt nàng. Nàng muốn đề phòng hẳn đi vào, cố tình Từ Tấn mỗi ngày thời gian trở về cũng không nhất định, có thể buổi trưa dùng xong cơm đột nhiên trở về, cũng có thể là mặt trời lặn mới về.

Mắt thấy ngón tay chảy ra một giọt máu nhỏ, Phó Dung chu miệng nói: "Được a, vương gia cứ tiếp tục hù dọa ta như vậy đi, sớm muộn gì ngón tay của ta cũng bị vương gia hại thảm."

Từ Tấn theo nàng ánh mắt nhìn tới, thấy ngón trỏ kia trắng trong lộ hồng có thêm giọt máu tươi diễm, ướm át, hẳn cúi đầu xuống ngậm mát.

Môi ngậm ngón tay, mắt phượng ngược lên nhìn nàng.

Môi nhẹ nhàng mát làm cho cả người như nhũn ra, thâm ý trong mắt phượng làm người ta mặt đỏ tim đập. Phó Dung buông mi xuống, "Vương gia không chê bẩn?"

"Nùng Nùng chỗ nào cũng thơm." Từ Tấn mơ hồ không rõ đáp lại, đem người ôm tới trên đùi mình, vuốt ve áo vải đơn bạc trên người nàng: "Sao sớm như vậy đã thay vào? Cố ý mặc cho ta ngắm?"

Hắn chuyên chọn chỗ không có gì che, đâu phải là sờ xiêm y a. Phó Dung đề cái ngón tay hư hỏng kia xuống, vừa ngượng vừa bực nói: "Ai cố ý mặc cho chàng xem? Ngày mai ta muốn đi Như Ý trai, hôm nay thử trước xiêm y, nhưng cũng không cảm thấy lạnh."

Từ Tấn tạm thời thu tay lại, dán vào sườn mặt nàng nói chuyện: "Là từ giờ bắt đầu khai trương à?"

Phó Dung gật gật đầu, có chút ngại ngùng hỏi hân: "Vương gia có hối hận hay không?"

Long Khánh là đường phố phồn hoa náo nhiệt nhất kinh thành, đột nhiên có cửa hàng muốn sửa chữa lại, tất nhiên sẽ làm mọi người chú ý. Phó Dung không định giấu diếm quan hệ của nàng và Liễu Như Ý. Chủ yếu là muốn giấu cũng không giấu được. Có Vĩnh Ninh công chúa ở đây, thay vì che che giấu giấu tương lai bị Vĩnh Ninh công chúa chế giễu, không bằng quang minh chính đại mà thừa nhận Như Ý trai là đồ cưới của nàng.

Bởi vậy trong lúc sửa chữa có người hỏi thăm Chu chương quý, Đỗ Viên Chu bọn họ muốn mở cửa hàng gì, hai người liền đem danh hiệu trang sức lâu Như Ý trai truyền ra ngoài, thuận tiện mờ mờ ảo ảo nhắc tới bối cảnh Như Ý trai.

Túc vương phi có di kết nghĩa là nữ thương gia, tin tức lan truyền nhanh chóng, chỉ có quan hệ giữa Liễu Như Ý và Từ Diệu Thành cùng với ân oán trong đó là giấu đi.

Phó Dung sống hai đời, nàng đối với hư danh cũng không quá để ý, mẫu thân lúc trước dám quyết định như vậy, chắc cũng có cách nhìn giống nàng. Nhưng hiện tại Phó Dung gả cho Từ Tấn, Từ Tấn phải chịu đựng ảnh hưởng chuyện này mang tới. Vương phi của mình gọi một nữ thương gia là di, đối với một vị vương gia mà nói khẳng định sẽ mất mặt mũi. Từ Tấn thật sự không để ý tới người khác trào phúng sao?

Từ Tấn nếu để ý, hẳn đã không cưới Phó Dung.

Vuốt ve gò má nàng một chút, Từ Tấn cười giải thích cho nàng: "Có cái gì phải để ý, những vương tôn quý tộc kia nếu truy ngược đến tổ tông, chỉ có vài người ngay từ đầu chính là danh môn vọng tộc, còn lại chẳng phải đều là mấy đời trước thanh danh không đáng nhắc đến? Nùng Nùng không cần nghĩ quá nhiều, nàng muốn làm cái gì thì cùng ta thương lượng trước,

ta cảm thấy không ổn tự nhiên sẽ khuyên can, ta đã đáp ứng, cũng sẽ không hối hận."

Hắn giơ tay sờ khuôn mặt nàng, Phó Dung ôm lấy cái tay kia, nhìn mắt hắn hỏi: "thời điểm Vương gia đáp ứng ta, đã đoán được có hôm nay rồi?"

"Đương nhiên."

Từ Tấn tránh tay nàng, nâng cằm nàng lên nói: "Nùng Nùng nhớ kỹ, nàng bây giờ là Túc vương phi, là vương phi của ta, người khác không phải coi trọng quá khứ của nàng, mà là hiện tại và tương lai cuối cùng. Chỉ cần ta vẫn cưng chiều nàng, chỉ cần ta vẫn đứng ở người phía sau chống lưng cho nàng, cho dù nàng xuất thân là nữ thương gia, những người đó dám chê cười sao? Các nàng chỉ có thể càng đổ kị hơn."

Đúng vậy, nàng dám mở lại Như Ý trai, không phải là bởi vì biết có người sẽ chống lưng cho nàng sao?

Phó Dung không phải Liễu Như Ý, nàng đối việc buôn bán không có hứng thú nhiều, từ nhỏ chẳng qua chỉ muốn gả cho một phu quân có bản lĩnh nhất, để không ai dám xem thường nàng, sau đó nàng an tâm hưởng thụ. Đã cùng Từ Tấn thành thân lâu như vậy, cha chồng Hoàng Thượng mặc kệ nàng, mẹ chồng Thục phi thích nàng, trong vương phủ cả ngày thanh nhàn, quả thực so với ảo tưởng về ngày lành của nàng cũng không chênh lệch lắm .

"Vậy vương gia phải luôn là chỗ dựa chống đỡ cho ta." Nàng ý lại mà ôm lấy cổ hắn, đôi mắt nhìn hắn.

Hắn đối với nàng như vậy tốt, vì chính nàng, vì con của bọn họ, nàng cũng tự đáy lòng hi vọng Từ Tấn sống được thật tốt.

Trong mắt nàng là ý lại tự đáy lòng, Từ Tấn cười nhẹ, tay chậm rãi dời tới eo nhỏ nàng: "Nùng Nùng eo nhỏ như vậy, ta càng muốn thay nàng

chống đỡ."

Chẳng những chống, còn bóp.

Hắn không đứng đắn, Phó Dung vừa ngượng vừa bực mà muốn đứng lên.

Từ Tấn lại ấn nàng xuống, không cho phép động, cúi đầu kiểm tra xiêm y trên người nàng: "Xiêm y này rất dễ nhìn, ta xem bên trong thêu thùa như thế nào, nếu thật sự tốt, sẽ thưởng cho tú nương." Nói xong tay liền từ chỗ cổ áo bối tử tiến vào bên trong thăm dò; còn thật sự làm bộ nghiêm trang đánh giá việc thêu thùa.

Phó Dung tức chộp lấy tay hắn: "Chàng đừng kéo lỏng của ta!"

"Nếu lỏng thì lại đổi một cái khác!" Từ Tấn phút chốc nâng nàng lên để nàng dạng chân ngồi ở trên đùi hắn, đem người chống vào bàn phía sau, mau chóng cởi đai lưng của mình, lại nhắc váy nàng lên...

Phó Dung lại chặn lại che nhưng không làm hắn dừng lại được.

Bên cạnh chính là cửa sổ, bên ngoài một gốc cây hoa hải đường đang nở hoa, mắt nhìn chỗ tàng cây Hải Đường, theo động tác Từ Tấn đỡ eo nàng lên xuống, một cảnh hoa rung rinh trong tầm mắt, một lúc biến mất một lúc lại xuất hiện. Bên ngoài còn có âm thanh Mai Hương Lan Hương nhẹ giọng nói chuyện. Phó Dung nóng nảy, thừa dịp hiện tại còn có thể cố gắng khống chế hô hấp, nằm ở trên đầu vai Từ Tấn nhỏ giọng cầu hắn: "Đừng ở chỗ này, đi vào bên trong..."

"Đã ở bên trong rồi a." Từ Tấn cố ý xuyên tạc lời của nàng, nghiêng đầu hôn lỗ tai nàng.

Phó Dung vừa thẹn vừa giận, cào bả vai hắn kháng nghị: "Nhỡ bị người khác nhìn thấy..."

Cửa sổ không cao, nếu có người ở trong viện đi lại, liếc mắt nhìn vào bên này một cái, nàng còn sống thế nào?

"Vậy ta gọi các nàng tới đóng cửa sổ lại?" Từ Tấn cố ý trêu nàng, đột nhiên đem người bế lên. Trong lúc Phó Dung thấp giọng sợ hãi kêu lên, đi tới trước cửa sổ, để nàng đứng hướng ra phía cửa sổ, nhanh tay lẹ mắt đè tay nàng đang muốn đóng cánh cửa, cẩn nhẹ lỗ tai nói: "Nhanh đem bối tử mặc vào, như vậy người khác nhìn thấy cũng chỉ nghĩ hai chúng ta ở đây ngắm hoa".

Nàng quá thấp, hăn để nàng dẫm lên mu bàn chân hăn, bàn tay to vững vàng chống eo nàng.

Phó Dung quá thẹn, cố gắng mấy lần Từ Tấn đều không để cho nàng đóng cửa sổ, đành phải trước đem bối tử buộc lại, quay đầu muốn cầu xin Từ Tấn, lại liếc thấy váy vắt ở trên bàn sách bên kia, tiết khố, trung khố bên trong thế nhưng bị Từ Tấn đính đạc đặt ở trên cùng.

"Chàng..."

"Nùng Nùng thích như vậy sao?" Từ Tấn dán vào mặt nàng cọ sát.

Biết không tránh thoát, Phó Dung mím thật chặt môi, giả bộ nhận mệnh, yên lặng chịu đựng chốc lát, phát giác Từ Tấn cúi đầu nhìn, cũng không biết đến cùng đang nhìn cái gì, Phó Dung bỗng nhiên đưa tay, đem hai cánh cửa sổ đóng lại.

"Ba" một tiếng, Mai Hương Lan Hương sợ tới mức run người, từ trước cửa phòng chạy vài bước về phía viện, nghiêng đầu nhìn cửa sổ.

Cửa gỗ khắc hoa đóng chặt, bên trong truyền ra thanh âm bàn ghế bị đẩy trượt đi, sau đó là tiếng nghiêng mực rơi xuống đất.

Nếu là thời điểm vừa chuyển vào vương phủ, hai nha hoàn chắc hẳn lo lắng vương gia vương phi có phải cãi nhau hay không. Hiện tại mà nói, hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng nhau đỏ mặt tìm chỗ xa trốn đi.

Trốn gần nửa canh giờ, nghe thấy bên trong vương gia kêu người vào nhà thu thập.

Mai Hương Lan Hương vội vàng bước nhanh vào trong phòng, buông nhẹ bước chân vào nhà, trước tiên nhìn chỗ bên cạnh cửa sổ, thấy bàn lệch ghế đổ, trên đất rơi đầy giấy Tuyên Thành, có mấy tờ dính mực nước, quần áo vương phi các nàng hôm nay mới thay đều rơi tán loạn ở trên mặt đất, chất liệu tơ lụa tốt cũng không thể may mắn thoát khỏi vài chỗ dính mực đen xì.

Ngược lại xiêm y vương gia tất cả đều không sao.

Trong phòng không có người, nhưng trong màn lụa dường như có bóng người lắc lư.

Mai Hương Lan Hương không dám nhìn thêm, chia nhau đi thu thập. Xiêm y và giấy Tuyên Thành bị bẩn được cuốn lại, giấy thêu, vớ lụa trắng sạch sẽ thu vào bên cạnh, lại bưng nước tiến vào lau chùi, một phen bận rộn, bên ngoài sắc trời đã tối.

"Dọn cơm đi." Sắp đi ra ngoài thì trong màn lụa truyền đến âm thanh nam nhân khàn khàn.

Mai Hương Lan Hương nhẹ giọng đáp vâng.

Các nàng đi rồi, Từ Tấn hôn tiểu cô nương bên cạnh vẻ mặt đỏ hồng choáng váng "Ta đi lấy quần áo cho nàng."

Phó Dung nhắm mắt.

Từ Tấn lặng lẽ cười, xuống giường đi tới tủ quần áo , ánh mắt đảo qua mấy bộ áo xuân, cầm bộ bên cạnh dày hơn chút, quay trở lại trước giường tự mình giúp Phó Dung mặc vào, từ trong ra ngoài, động tác hết sức thuần thục.

"Lần sau còn dám làm bậy như vậy, ta, ta sẽ cào cho thấy dấu móng tay !"

Màn lụa vén lên, liếc thấy bàn ghế bên cạnh giường đã khôi phục sạch sẽ, nghĩ tới Mai Hương Lan Hương thu thập những thứ bê bối kia thì khả năng sẽ biết, Phó Dung thật là không đất dung thân, nhân lúc Từ Tấn thay nàng buộc thắt lưng thì giữ lại cổ tay hắn, ngón tay uy hiếp giơ lên.

Từ Tấn ngẩng đầu nhìn nàng, nói chuyện phiếm: "Cào đi, ta thích nàng cào ta."

Hắn mặt dày vô sỉ, Phó Dung tức gạt tay hắn ra, vừa muốn mắng, Từ Tấn lại xông tới, ôm eo nàng dỗ: "Ngày mai ta đi với nàng xem cửa hàng, đến ngày 3 tháng 3, ta cũng mang nàng đi ra ngoài giải sầu, như thế nào?"

Mùng 3 Tháng 3, tiết thượng ty, là ngày đập thanh thưởng xuân, cũng là ngày nữ nhi khuê các có thể quang minh chính đại đi ra ngoài du ngoạn.

Phó Dung nhất thời không giận nữa, một đôi mắt đẹp liễm diễm chờ mong nhìn hắn: "Vương gia muốn mang ta đi chỗ nào?"

Từ Tấn ngồi nghiêng bên cạnh nàng, vừa đi giày thêu cho nàng vừa cười hỏi: "Nàng muốn đi chỗ nào?"

Phó Dung nghĩ ngợi một lúc, hưng phấn nói: "Ta về hỏi Tuyên Tuyên, nàng cả ngày ở nhà buồn bức, ta không mang theo nàng đi ra ngoài nàng sẽ không chịu đi."

Từ Tấn động tác thoáng ngừng, thấy nàng cười dịu dàng vẻ mặt khát khao, âm thầm ở trong lòng thở dài, "Tốt, đem cả Quan ca nhi theo."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Như Ý trai ngày mai khai trương, hiện tại cửa tiệm tuy còn đóng, bên trong tất cả đồ vật trang hoàng kể cả các loại trang sức đều đã bày xong.

Phó Dung, Từ Tấn từ cửa sau đi vào cửa hàng, xem như là khách nhân đầu tiên của Như Ý trai.

Bên ngoài mặt trời lên quá ba sào, nhưng bởi vì cửa còn đóng, bên trong cửa hàng ánh sáng rất tối. Phóng tầm mắt nhìn ra, giá gỗ tử đàn tốt nhất bình tĩnh mà đứng trong ánh sáng xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào trong, tăng thêm lịch sự tao nhã. Trong góc là bồn cảnh cây mai hoa hồng cảnh lộc, trên vách tường nét chữ long phượng như múa, trên cầu thang hoa văn rất sống động...

Hết thấy đều mới như vậy, rồi lại cho người ta một cảm giác quen thuộc, phảng phất nơi này chính là một gian trang sức lâu dành riêng cho mình.

Nhớ tới năm ngoái đi tới nơi này vẫn là 3 gian tiệm nhỏ, Phó Dung kìm lòng không được dọc theo quầy lượn một vòng, lại theo mười bậc cầu thang mà bước lên, đẩy cửa phòng mở ra một nhã gian. Nhìn bên trong bình phong gấm Tô Châu tranh sơn thủy tinh xảo, hệt như bố trí khuê phòng nữ tử ấm áp, Phó Dung ánh mắt bỗng nhiên cay cay.

Nơi này hình như là giống Như Ý trai ở Tín Đô kia, chỉ là chỗ càng lớn bài trí càng tốt, Liễu Như Ý trên trời có linh, sẽ rất cao hứng đi?

"Khóc ?" Từ Tấn đứng ở ngoài cửa, vốn cho rằng nàng ở bên trong dạo một vòng sẽ ra, lại thấy Phó Dung đi vòng ra đằng sau tấm bình phong.

Xem một lúc ở lầu 1, chuyện phiếm cùng Chu chương quỹ và Đỗ Viễn Chu, hần đi theo vào trong, đem cô nương trốn ở phía sau tấm bình phong lau mắt quay lại.

Phó Dung chỉ là nhất thời cảm khái, mau chóng thu hồi cảm xúc, cười hỏi hần: "Vương gia cảm thấy nơi này như thế nào?"

Từ Tấn nắm lấy tay nàng: "Không ném đi mặt mũi Túc vương phủ."

Phó Dung trừng mắt nhìn hần, rút tay về, hai vợ chồng cùng nhau xuống lầu.

"Vương phi buổi trưa ở trong này dùng cơm sao?" Chu chương quỹ cười híp mắt hỏi, lão nhân gia không chịu ngồi yên, tự mình chuẩn bị Như Ý trai, tinh thần ngược lại tốt lên rất nhiều, nhìn phảng phất trẻ ra vài tuổi.

Phó Dung lắc lắc đầu, nhìn Đỗ Viễn Chu nói: "Ta cùng vương gia muốn đi Cảnh Dương Hầu phủ, hôm nay sẽ không quấy rầy. Chu bá thay ta nói với Cố di một tiếng, chúng ta đi đây."

Chu chương quỹ và Viễn Chu cùng nhau đi ra ngoài tiền sảnh.

Lên xe ngựa, chạy thẳng đến Cảnh Dương Hầu phủ.

Cuối tháng nghỉ công việc, Phó Phẩm Ngôn cũng ở nhà, đem Từ Tấn đón vào thư phòng nói chuyện, mẹ con Phó Dung đi hậu viện.

"Nhìn con mặc ít như thế này, đông lạnh thì làm thế nào đây?" Kiều thị sờ xiêm y trên người Phó Dung, không vui nói.

Phó Dung giả vờ không nghe thấy, dắt tay Phó Tuyên hỏi nhỏ nàng: "Mùng 3 Tháng 3 chúng ta muốn đi Định Hà đập thanh, muội muội cùng đi nhé?"

Phó Tuyên ngó mẫu thân, tò mò hỏi: "Tỷ tỷ cùng đi với ai?"

Phó Dung thuận miệng nói: "Cùng tỷ phu người a, chúng ta buổi sáng ở bờ sông chơi diều, giữa trưa đi Thanh Phong các dùng cơm, buổi chiều du thuyền ngắm cảnh, đem theo cả Quan ca nhi, hẳn còn chưa từng đi Thanh Phong các đâu."

Phó Tuyên nghe vậy lắc đầu, "Tỷ tỷ cùng tỷ phu đi chơi thôi, ta đã cùng Tứ tỷ tỷ đã hẹn trước, chúng ta cùng nhau đi Tây Sơn."

Kiều thị ở bên cạnh khẽ gật đầu, khó có được con rể vương gia có lúc thành thời bồi nữ nhi ra ngoài dạo, hai người nên hảo hảo thân mật.

Phó Dung có chút mất hứng, Tây Sơn nàng không dám đi nữa, bất quá biết được muội muội năm nay không có ý định ở nhà buồn rầu, nàng liền yên tâm. Vừa định nói tiếp, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh Phó Bảo: "Tam tỷ tỷ trở về rồi sao?"

Phó Dung cười đáp một tiếng, đi ra ngoài đón nàng.

Phó Bảo cũng mặc một bộ váy mỏng, thấy Phó Dung cùng nàng ăn mặc giống nhau, lập tức cười đến môi mắt cong cong, đi nhanh mấy bước tới ôm lấy cánh tay Phó Dung, "Tỷ hôm nay thế nào lại rảnh rỗi về nhà mẹ đẻ rồi a? Tam tỷ tỷ, cửa hàng là ngày mai khai trương sao, ta cùng Vân Ngọc đều đã bàn rồi, hẹn mấy người tỷ muội đi ủng hộ, chính là không biết tỷ tỷ có thể cho chúng ta chút lợi ích hay không?"

Tiểu nha đầu có lúc làm người ta tức điên giống như đốt pháo, lúc ngọt ngào lên cũng đặc biệt dễ người. Phó Dung xoa bóp khuôn mặt phấn nhỏ nhắn cười: "Yên tâm đi, ta đã phân phó chương quỹ, nhìn thấy A Bảo cô nương nhà chúng ta tới, hết thấy đều tặng không!"

Phó Bảo xuy một tiếng, "Ta mới không tin! Đúng rồi, Tam tỷ tỷ, tiết thượng ty có tính toán gì hay không? Ta hẹn Tuyên Tuyên cùng nhau đi Tây Sơn, nàng không chịu đi, cả ngày chôn trong phòng sẽ nhanh chóng thành tiểu lão đầu sâu muội."

Phó Dung vừa nghe, ánh mắt xéo sang Phó Tuyên, tức giận nói: "Được a, mấy ngày không thấy đã dám nói dối ta!"

Phó Tuyên đau đầu, nhìn mẫu thân xin giúp đỡ: "Ta..."

"Cái gì cũng không cần nói thêm nữa, ngày đó ta tới đón người, chúng ta cùng đi ra ngoài." Phó Dung bày ra bộ dáng không cho cự tuyệt, lại quay sang cùng Phó Bảo đang mờ mịt giải thích: "Ta cùng vương gia tính toán mang Tuyên Tuyên cùng Quan ca nhi cùng đi bờ sông Định Hà chơi, A Bảo muốn cùng đi hay không?"

Phó Bảo nói lắp một chút.

Ngày khác nàng ngược lại là muốn đi, chỉ là mùa xuân mỗi năm nàng đều sẽ cùng Lâm Thiều Đường đi Tây Sơn chơi diều, năm nay cũng không ngoại lệ, nàng đã đáp ứng Lâm Thiều Đường, đến ngày lại từ bỏ... Không đi một sách kia khẳng định sẽ thất vọng, hẳn ở Tây Sơn thư viện đọc sách, khó được có thể có kỳ nghỉ đi chơi.

"Thôi, ta vẫn thích đi Tây Sơn hơn, chỗ đó hoa đào rất đẹp mắt." Phó Bảo có chút tiếc hận mà cự tuyệt.

Phó Dung đột nhiên nhớ tới năm ngoái Lâm Thiều Đường cho đan mẫu bằng liễu tử cho Phó Bảo, nở nụ cười đầy thâm ý, ngại có mẫu thân ở bên cạnh, uyển chuyển nói: "A Bảo năm nay nhớ mang mẫu đan bằng cành liễu về cho ta a, năm ngoái cái mẫu kia nhìn rất đẹp."

13 tuổi chính là thời điểm chớm mối tình đầu, nếu như nói Phó Bảo lúc trước chỉ đem Lâm Thiều Đường làm biểu ca. Năm nay Lâm Thiều Đường sau khi trở về vóc dáng cao hơn, bộ dạng càng đẹp mắt, ánh mắt nhìn nàng cũng càng thêm tình ý miên man. Phó Bảo cảm nhận được loại tình cảm tự nhiên kia không biết đến cùng bắt đầu biến hóa từ lúc nào. Có lẽ là xa cách gặp lại nhìn thấy Lâm Thiều Đường thì vui vẻ hơn nàng nghĩ, có lẽ là Lâm

Thiều Đường đưa lễ vật thì nàng bị hấn chạm vào tay, sau đó không hiểu sao tim đập nhanh hơn...

Hết thấy làm cho nàng lập tức hiểu được ám chỉ trong lời nói của Phó Dung.

Nàng mặt đỏ hồng, cố làm ra vẻ không hiểu mà trêu ghẹo Phó Dung: "Tỷ đã làm vương phi còn mang cái gì mũ đàn bằng sành liễn, thật không sợ bị người chê cười! Thôi, Tuyên Tuyên đã có chỗ đi, vậy ta đi về trước. Tam tỷ tỷ nhớ mang cho ta bánh hương hoa mai của Thanh Phong các a, chỗ khác đều không ăn ngon bằng Thanh Phong các."

Phó Dung đáp ứng, cười đưa nàng ra ngoài.

Phó Tuyên nhân lúc nàng tiễn Phó Bảo thì lên đi.

Phó Dung vừa quay lại thì không thấy người đâu, cùng mẫu thân oán giận: "Thật không biết muội muội giống ai, lại không đi thi Trạng Nguyên, nàng đọc nhiều sách như vậy làm cái gì?"

Kiều thị còn đang tức nàng, đem người dắt vào trong phòng giáo huấn: "Đừng nói muội muội con, con có chuyện gì vậy, lần này đi Định Hà chơi là chủ ý của con hay vương gia?"

Phó Dung không hiểu mẫu thân lửa giận từ đâu tới, thản nhiên nói: "Vương gia để con chọn địa điểm, con liền chọn Định Hà, nơi đó không ồn sao?"

Kiều thị hận sắt không thể rèn thành thép ầm ầm cái trán nàng một chút: "Vương gia khó có được rảnh rỗi muốn mang con đi ra ngoài chơi. Con kêu muội muội làm cái gì? Các con vợ chồng son cùng nhau giải sầu tốt cỡ nào a, thật không biết điều, một lát nữa nói với vương gia, muội muội con muốn đi Tây Sơn, ngày đó không cần qua đón nàng"

Phó Dung ngơ ngác.

Từ Tấn định một mình cùng nàng đi ra ngoài chơi sao?

Nàng cho rằng hẳn chỉ là xằng bậy xong rồi thuận miệng dỗ nàng, mục đích chính là làm cho nàng nguôi giận. Vậy nàng đương nhiên dựa theo tâm ý của mình, nhân cơ hội mang muội muội ra ngoài. Nếu như, nếu như biết Từ Tấn là thật lòng muốn bồi nàng, là vì hai vợ chồng thêm chút tình thú, nàng dù sao cũng sẽ không ngốc đến mức gọi thêm muội muội a.

Có lẽ mẫu thân hiểu lầm đi, bà không biết tình hình lúc Từ Tấn đưa ra ý đồ này khi, huống chi hai người đều đã thương lượng sẽ mang theo đệ đệ muội muội .

"Nương nghĩ nhiều rồi, vương gia đã bảo con mang theo Quan ca nhi , đến lúc đó hẳn dỗ Quan ca nhi, con cùng muội muội chơi đùa, vừa vặn." Phó Dung vẻ mặt chắc chắn đáp.

Kiều thị ngơ ngác, chuyển sang dở khóc dở cười, xem ra con rể này thật đúng là thích trẻ con.

Nàng thoải mái, Phó Dung lại nghi hoặc, buổi tối hai vợ chồng vào màn lụa, trước ánh đèn sáng, nàng tìm tòi nghiên cứu đánh giá Từ Tấn.

Nàng ánh mắt cổ quái, Từ Tấn tạm thời không nhìn nàng, cúi đầu nhìn trên người mình, nghi hoặc nói: "Làm sao vậy?"

Phó Dung mấp máy môi, không biết nên mở miệng như thế nào.

Từ Tấn khó nhịn nhất là bộ dáng nàng lúc này muốn nói lại thôi, nhìn thấy, cả người hẳn ngửa ngửa. Năm ngoái nàng ở trong xe ngựa đưa cho hẳn bộ dây Trường Mệnh thì nói trong lòng còn thầm ước một nguyện vọng, đến bây giờ nàng vẫn không nói cho hẳn biết. Bất luận hẳn trừng trị nàng thế nào nàng đều không chịu nói ra.

Lo sợ đêm nay Phó Dung lại chọc hấn, Từ Tấn nhắc chân bước vào trong giường, tiếp theo đem Phó Dung túm vào trong ngực, nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói: "Có lời mau nói!"

Phó Dung bật cười, tay nhỏ kéo đồ trong vạt áo hấn chơi, có chút bất an mà nói: "Sáng nay vương gia hảo tâm muốn mang ta đi ra ngoài chơi, ta lại muốn đem đệ đệ muội muội cũng đi cùng, vương gia có phải mất hứng hay không?"

Từ Tấn ánh mắt lóe lên, nắm lấy tay nàng nói: "Vì sao nghĩ như vậy?"

Phó Dung vẫn nhìn chăm chăm vào hấn, tự nhiên nhận ra được sự khác thường của hấn, trong lòng nhất thời hiểu được. Từ Tấn quả thật là đã sớm tính toán tiết thượng tỵ mang nàng đi ra ngoài chơi, cũng không phải chỉ là vì đỡ nàng nguôi giận, không khỏi một trận xấu hổ, áo nào nói: "Lúc trở về trên đường cân nhắc nghĩ ra, cái này, nếu không ngày mai ta lại về nhà một chuyến, tìm cơ không mang theo Tuyên Tuyên, Quan ca nhi."

Từ Tấn bóp nhẹ cái mũi nàng, lúc nàng nhú mày thì kịp thời buông tay ra, thở dài: "Không cần phiền toái thế, cùng nhau đi ra ngoài chơi, nàng cao hứng là tốt rồi."

Nói giống như một mình nàng cùng hấn chơi đùa liền mất hứng vậy.

Sợ trong lòng nam nhân thật sự nghĩ như vậy, Phó Dung ngoan ngoãn dựa tới trong ngực hấn, ôm lấy eo hấn nói: "Ta một mình cùng vương gia đi ra ngoài cũng cao hứng a. Ai, lần này ta ngốc, vương gia nếu có thì giờ rảnh, chúng ta lại chọn ngày cùng nhau đi. Lần sau chỉ có ta cùng vương gia được không?"

"Tốt, ta chọn thời gian, chỉ mang nàng đi ra ngoài." Từ Tấn trở người đem nàng đặt ở phía dưới, vuốt ve khuôn mặt nàng nói: "Bất quá lần sau là lần sau, lần này Nùng Nùng cô phụ một mảnh tâm ý của ta, nàng nói có phải nên bồi tội hay không?"

Phó Dung cắn môi, nhắm mắt lại đánh hắt: "Vương gia khi dễ ta nhiều lần như vậy, sao không thấy chàng bồi tội?"

"Bởi vì ta là vương gia." Từ Tấn vô lại cười, một tay bần rộn cời xiêm y nàng, một tay sờ soạng dưới gối, rất nhanh lấy ra một quyển sách nhỏ, cố ý lật đến mấy trang cuối cùng, một phen chọn lựa sau đó chọn một trang chuyển cho Phó Dung xem: "Chọn cái này đi, đêm nay Nùng Nùng cứ bồi ta như vậy, ta sẽ tha thứ cho nàng."

Phó Dung lúc hắt lấy sách ra thì đã che mắt lại, nghe hắt nói, nàng lặng lẽ nhìn xuyên qua kẽ ngón tay, thấy trong tranh là nữ tử hai tay bị trói...

Nàng then quá mức, đáng tiếc không để nàng kịp cự tuyệt, Từ Tấn đã không thể chờ đợi được nhảy xuống giường đi tìm đai lưng ném ở bên ngoài...

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Tam nguyệt tam nhật thiên khí tân,

Trường An thủy biên đa lệ nhân

(Lệ nhân hành – thơ Đỗ Phủ - Ngày 3 tháng 3 thời tiết mới mẻ, bên bờ sông ở Trường An nhiều người đẹp).

Phó Dung chưa từng đi Trường An, nhưng hôm nay ở Định Hà người du xuân đông đúc, các cô nương mặc váy áo tươi đẹp, quần lụa mỏng bay bay, kết bạn mà đi, tiếng cười đùa liên tiếp cao thấp như tiếng chim hoàng anh thanh thúy dễ nghe, so với cảnh cuối xuân miêu tả trong câu thơ cũng không khác nhiều lắm.

Nàng thích náo nhiệt, ôm đệ đệ đẩy rèm cửa ra nhìn, Từ Tấn lại rõ ràng không thích cùng những người này ở chung một chỗ, dáng vẻ cao thẳng mà ngồi trên lưng ngựa, tỏ ý bảo xa phu đi tới một chiếc thuyền hoa phía xa bờ.

"Đệ muốn cười ngựa." Quan ca nhi hâm mộ nhìn tỷ phu trên ngựa.

Phó Dung nhéo nhéo tay hăn ú năn, nhẹ giọng nói: "Đợi Quan ca nhi lớn thêm mấy tuổi thì có thể cười ngựa."

Quan ca nhi bĩu bĩu môi, ngẩng đầu nhìn diều trên bầu trời: "Vậy đệ muốn chơi diều."

Lần này Phó Dung thống khoái đáp ứng: "Tốt, một lúc nữa để Lục tỷ tỷ bồi độ thả điều."

Quan ca nhi nhoẻn miệng cười, quay đầu nhìn Phó Tuyên ngồi ở một bên khác, như là tìm chứng cứ Lục tỷ tỷ thật sự sẽ bồi hấn chơi.

Phó Tuyên hướng độ độ cười cười.

Lại đi thêm thời gian bằng uống một cốc trà, xe ngựa vững vàng dừng ở bờ sông, ba tỉ muội Phó Dung trước sau xuống xe, trong xe ngựa phía sau Mai Hương vài nha hoàn đem hành lý của các chủ tử chuyển xuống thuyền hoa đầu vào đấy.

Từ Tấn hỏi Phó Dung: "Vào trong thuyền hoa ngồi một chút trước, hay là đi sang bên kia chơi?"

Bờ sông là bãi cỏ xanh, phía xa đồi núi nhỏ bằng phẳng nhấp nhô, xa xa có thể thấy được có nhóm thiếu niên lang giục ngựa du ngoạn, bên trong cũng có áo hồng quần xanh, không biết là cô nương nhà ai tư thế oai hùng. Phó Dung có phần hâm mộ, nhưng nàng cũng không muốn cưỡi ngựa chút nào. Hồi nhỏ nhìn phụ thân dạy ca ca cưỡi ngựa nàng cũng tiến đến, phụ thân ôm nàng lên rồi tự mình dẫn ngựa cho nàng. Mới bắt đầu Phó Dung cảm thấy thật mới lạ, kết quả là xuống ngựa rồi, mặt trong bắp đùi lâm râm đau nhức, nàng cũng không còn thích cưỡi ngựa nữa.

"Trước chơi điều đi, ngồi xe ngựa cả quãng đường, hiện tại muốn đi lại." Phó Dung cười nói, lệnh cho Lan Hương đem điều của Quan ca nhi tới. Nàng là vương phi, chơi cái này không tốt, muội muội không thích chơi, nàng chỉ chuẩn bị cho Quan ca nhi một cái điều Hắc Ưng.

Lan Hương lập tức mang tới, Phó Dung cười hì hì đưa cho Phó Tuyên: "Tuyên Tuyên còn nhớ được thả như thế nào không?"

Phó Tuyên nhìn điều Hắc Ưng trước mặt, mặt không biểu cảm nhận lấy, cúi đầu gọi đệ đệ: "Đi thôi."

Quan ca nhi không động, đi tới phía trước người Phó Dung kéo kéo ống tay áo nàng, nhỏ giọng nói: "Tam tỷ tỷ, ta muốn đi cung phòng (nhà vệ sinh)."

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, nhìn tội nghiệp, còn có chút then thùng.

Phó Dung không nhịn được phì cười, vừa định dắt hắc đi, Từ Tấn đưa tay đem Quan ca nhi bế lên, "Ta mang hắc đi, các nàng giải sầu trước một chút."

Phó Dung cảm kích nhìn hắc một cái.

Từ Tấn sai bước lên thuyền.

Phó Tuyên cầm lấy điều đi lên phía trước, phát giác tỷ tỷ theo au, nàng nhẹ giọng cảm khái nói: "Tỷ phu đối với tỷ tỷ rất tốt, ở vương phủ cũng như vậy sao?"

"Chẳng lẽ muội hoài nghi hắc là cố ý làm cho các người nhìn ?" Phó Dung cười ôm lấy bả vai tiểu nha đầu, "Yên tâm đi, ở vương phủ cũng như vậy, tỷ tỷ của muội thực làm cho người ta yêu thích. Thế nào, đi ra ngoài chơi cảm giác như thế nào? Muội muội nên ra cửa đi lại nhiều mới tốt, gặp nhiều người, mới biết được chính mình thích gì, xem Nhị tỷ tỷ không phải là tự mình nhìn trúng tỷ phu sao?"

Phó Dung cảm thấy trượng phu là người mình muốn cùng chung sống một đời, nói chọn lựa có thể chính mình chọn vẫn là đáng tin nhất.

Phó Tuyên không dám gạt bừa: "Tỷ đừng nói với ta đạo lý này đó, Nhị tỷ tỷ gặp được tỷ phu là ngoài ý muốn, lại không phải là cố ý đi ra ngoài xem người."

"Người là cái ngốc tử Tiểu Thư." Phó Dung chọc cái trán nàng một chút.

Phó Tuyên nhân lúc nàng buông bỏ vai mình ra, vội hướng phía trước chạy trốn vài bước.

Phó Dung nhìn lại thuyền hoa, không biết Từ Tấn cùng Quan ca nhi khi nào ra, liền đề nghị: "Chúng ta trước thả điều bay lên đi, một lát trực tiếp cho Quan ca nhi."

Phó Tuyên vừa vặn không muốn chơi điều ngay trước mặt tỷ phu mặt, nghe vậy đem dây điều đưa cho Phó Dung: "Ta giờ điều, người chạy."

"Tốt, Lục cô nương thật là tiểu thư khuê đúng quy củ, nửa điểm động tác thất lễ đều không chịu làm." Phó Dung tức giận mà trào phúng, thấy phía trước trên bãi cỏ có chỗ gò đất nhô lên, tỏ ý bảo Phó Tuyên đứng ở nơi đó.

Hai tỷ muội hồi nhỏ đã chơi cái này, hiện tại phối hợp cũng không khó khăn, thuận thực đem điều thả lên.

Bên kia Quan ca nhi bị Từ Tấn ôm từ thuyền hoa ra, thấy điều bay lên, hưng phấn hô: "Tam tỷ tỷ cho ta!" Một bên vặn vẹo thân thể thúc Từ Tấn, "Tam tỷ phu thả ta xuống, ta muốn đi chơi điều!"

Nam oa tinh nghịch, Từ Tấn buồn cười đem hân đặt trên đất, lại nhìn bước chân hân ngăn ngụt hướng Phó Dung chạy tới.

Phó Dung đem điều giao cho đệ đệ, sờ sờ đầu hân, dặn dò Phó Tuyên trông hân, nàng nhắc chân đi về phía Từ Tấn.

Nhìn thê tử nhẹ nhàng đi tới, Từ Tấn chỉ chỉ tuần mã bên kia cúi đầu ăn cỏ, cười hỏi: "Nùng Nùng muốn cưỡi ngựa sao?"

Vừa mới hân nhìn thấy Phó Dung ánh mắt ngóng nhìn đám thiếu niên cưỡi ngựa kia.

Phó Dung lắc đầu, quay đầu ngó nhìn đệ đệ hưng phấn kéo điều chạy cùng với muội muội bước nhanh trông giữ ở bên cạnh, lại nhìn Hứa gia đứng bên cạnh bọn họ, nàng lặng lẽ kéo tay Từ Tấn, một tay khác kéo ngọc bội bên hông hần, nhỏ giọng nói: "Muốn cùng vương gia ở chỗ này đi dạo."

Ngày xuân hoà thuận vui vẻ, gió mát mê người, nàng ngượng ngừng cúi đầu, là đóa xinh đẹp rung động trên bãi cỏ xanh.

Từ Tấn xoa bóp tay nàng, hướng tọa kỵ nhẹ giọng huýt sáo, nói khẽ giải thích với thê tử mặt hiện nghi hoặc: "Có ngựa che khuất, không phải sợ sẽ bị người nhìn thấy." Nói xong quơ quơ tay hai người đan vào nhau.

Phó Dung hừ hừ, quay đầu nói: "Nguyên lai vương gia cũng biết ngượng a?"

Tuần mã đã đến trước mặt, Từ Tấn một tay nắm dây cương, một tay dắt nàng, mắt nhìn phía trước nói: "Giữa trưa chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi."

Phó Dung một lúc lâu mới phản ứng lại ý tứ trong lời nói này, khó có thể tin mà ngẩng đầu, thấy Từ Tấn khoe môi cong lên không có vẻ đang nói đùa ,nhất thời giận dữ, "Chàng dám!"

Đệ đệ muội muội đều ở trên thuyền, hần thế nhưng còn dám đánh chủ ý hư hỏng?

Từ Tấn tươi cười càng sâu, ý vị thâm trường mà nhắc nhở: "Nùng Nùng không cần sợ, thuyền hoa vốn chính là lắc lư, chỉ cần nàng đừng phát ra âm thanh, Quan ca nhi bọn họ sẽ không nghe được."

"Chàng, chàng năm mơ đi!" Phó Dung một chút cũng không muốn bởi hần tán bộ , quay người muốn đi, Từ Tấn nắm chặt không buông, thoải mái đem người kéo vào lòng, ôm chặt lấy eo nàng nói: "Đùa nàng thôi, ta há là loại người không đúng mực? Nếu chỉ có hai ta, hôm nay nhất định không

buông tha nàng, trước mắt nhìn mặt mũi Quan ca nhi, tha cho nàng một lần."

Phó Dung hoài nghi mà nhìn chăm chăm vào mắt hăn.

Từ Tấn cúi đầu hôn nàng một ngụm, ngẩng đầu thì thấy trên trời xa một hàng chim nhạn bay đến, tỏ ý bảo Phó Dung nhìn.

Trời xanh không mây, đậm nhạt như mây gió vô hình.

Thả điều chán, đoàn người đi Thanh Phong các dùng cơm.

Quan ca nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Phó Dung ở trong xe ngựa cẩn thận giúp đệ đệ lau mồ hôi, lo lắng ra mồ hôi sẽ bị gió thổi qua cảm lạnh. Quan ca nhi hưng phấn, nhìn qua rèm cửa mỏng ngắm cảnh bên ngoài, bỗng nhiên ngạc nhiên nói: "Tam tỷ tỷ xem, có người mặc đồ màu đỏ kìa!"

Phó Dung quay đầu nhìn sang, thấy bên cạnh xe ngựa nhà mình chẳng biết từ lúc nào thêm một thiếu niên hồng y cười ngựa, cách khoảng 20 bước cũng không tính gần. Lúc Từ Tấn ở bên ngoài, những huân quý đệ tử kia ra du ngoạn nhận ra hăn hoặc là nhận ra xe ngựa Túc vương phủ, căn bản không dám chạy tới trước mặt nhìn, thiếu niên hồng y này lại vô cùng nổi bật .

Mà cái thiếu niên gan lớn này Phó Dung vừa thấy liền nhận ra ngay.

Ngô Bạch Khởi.

Phó Dung chợt thấy đau đầu. Nhìn khuôn mặt Túc vương gia trong treo giục ngựa đi theo bên cạnh xe, chỉ có thể hy vọng Ngô Bạch Khởi là vừa vặn tới, đừng không có mặt đến trêu chọc Từ Tấn.

Nhưng nàng còn chưa khẩn cầu cùng Bồ Tát, đã nghe Ngô Bạch Khởi trung khí đầy đủ mà cùng Từ Tấn lên tiếng chào hỏi: "Vương gia, hôm nay Tần nhị ca như thế nào không theo ngài ra ngoài a?"

Ngô Bạch Khởi cùng Tần Anh quan hệ quả thật không tệ, Tần Anh không có công sự trước mặt, gần như mỗi ngày cùng Ngô Bạch Khởi xen lẫn chơi ở một chỗ.

Sợ Từ Tấn nhìn Ngô Bạch Khởi càng không vừa mắt, Phó Dung tim đều nhấc lên, không dám nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉ dựng thẳng lỗ tai nghe. Quan ca nhi rất hiếm thấy nam nhân mặc đồ đỏ, bởi vậy đối với Ngô Bạch Khởi cực kỳ hiếu kỳ, hai bàn tay nhỏ bé bấu vào cửa sổ xe, không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào thiếu niên dần dần tới gần.

Vì thế Từ Tấn nhìn về phía xe ngựa, không nhìn thấy thê tử mà thấy cậu em vợ vô cùng tò mò mặt đỏ hồng.

Hắn kim lòng không được cười, cậu em vợ nhìn Ngô Bạch Khởi giống như thấy hủ tử (khi), hắn liền nhàn nhạt trả lời một câu: "Bản vương không gọi hắn."

Ngô Bạch Khởi đã đến trước mặt, tận lực cùng Từ Tấn giữ vững khoảng cách bằng một chiếc xe ngựa, còn thức thời mà đi sau nửa thân ngựa. Bởi vì Từ Tấn trả lời không mặn không nhạt, hắn không có cách nào tiếp lời. Ngô Bạch Khởi đang phát sầu kế tiếp nên nói cái gì, liền thấy trong xe một tiểu nam oa cực kỳ xinh đẹp đang chăm chăm nhìn mình. Hắn nhìn về phía đó, tiểu tử cũng không chút nào khiếp đảm mà nhìn lại hắn.

Ngô Bạch Khởi vui vẻ, "Vương gia, tiểu công tử trong xe là ai? Nhìn thật sự thông minh."

Từ Tấn đang cân nhắc trả lời hắn hay không, Quan ca nhi đột nhiên kéo màn xe, giòn giòn hướng Ngô Bạch Khởi nói: "Ta gọi là Quan ca nhi, là Tứ gia của Cảnh Dương Hầu phủ, người là ai? Người hôm nay muốn làm tân

lang sao?" Ở trong ký ức ngắn ngủi của hắn, chỉ có hai tỷ phu nghênh cười tỷ tỷ thì mới mặc quần áo đỏ như vậy.

Phó Dung vội vàng che miệng lại mới không cười ra tiếng.

Phó Tuyên cũng cắn môi dưới, lập tức thấp giọng tỏ ý bảo Phó Dung đem đệ đệ ôm xa khỏi cửa sổ xe.

Phó Dung không động. Từ Tấn thế nhưng không có quát lui Ngô Bạch Khởi, nàng thực tò mò hai người này kế tiếp sẽ nói cái gì.

Bên ngoài Ngô Bạch Khởi thấy Quan ca nhi một bộ dạng nghiêm trang tự xưng là Tứ gia, chộc cho thiếu chút nữa ngã xuống ngựa, ôm bụng cười, còn chưa phát ra âm thanh, phía trước Từ Tấn mắt như dao nhỏ phóng tới. Ngô Bạch Khởi vội vàng cầm miệng, nín một lát mới đồng dạng nghiêm trang mà nói: "Ta là Thế Tử Trung Nghĩa hầu phủ, ta không phải là đang làm tân lang, tức phụ ta còn không biết đã sinh ra hay chưa."

Phó Dung nhin không được liếc về phía muội muội.

Phó Tuyên thập phần phản cảm Ngô Bạch Khởi , lúc này nghe hắn nói khó nghe, tỷ tỷ lại một bộ dáng xem náo nhiệt, liền nghiêm mặt đem Quan ca nhi ôm trở về, thuận tiện đem rèm cửa buông xuống, triệt để che khuất tầm mắt bên ngoài.

Từ Tấn nghe được động tĩnh, lạnh giọng trách mắng: "Vương phi của bản vương không thích người quấy rầy, người lui ra đi."

Ngô Bạch Khởi không dám chộc hắn, cố ý thả chậm tốc độ, mắt nhìn chằm chằm xe ngựa, tâm tư quay vòng lên.

Vừa rồi xa xa nhìn, bên bờ rõ ràng có hai cô nương, mặc bối tử xanh nhạt, cao ráo nhất định là Túc vương phi, nàng đã đem đệ đệ tới, tiểu cô nương khác mặc bối tử màu trắng nhất định là Lục cô nương Hầu phủ

không thể nghi ngờ. Vừa mới ôm đi tiểu nam oa, người nọ trên cánh tay là ống tay áo màu trắng...

Hắn cùng Hầu phủ Tứ gia nói chuyện, Lục cô nương nàg dựa vào cái gì không cho phép?

Mắt thấy xe ngựa hướng về phía Thanh Phong các chạy nhanh tới, Ngô Bạch Khởi dừng tại chỗ chốc lát, lại đuổi theo sau.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Thanh Phong các cao bảy tầng, tầng thượng thích hợp để ngắm cảnh nhất, đương nhiên đã sớm chuẩn bị cho đông gia mới là Túc vương điện hạ lưu lại.

Nhưng Phó Dung một chút cũng không hài lòng cách sắp xếp này!

Lầu 7 a, vậy là bao nhiêu bậc thang a, đi tới đi lui nàng còn ngại choáng đầu, thà rằng ở lầu một tùy tiện chọn một cái nhĩ gian mà ngồi .

"Ta ôm Quan ca nhi, nàng và Tuyên Tuyên đi trước đi."

Từ Tấn nhìn ra u oán trong mắt thê tử, lúc này lại không quen bệnh lười của nàng, tỏ ý bảo tỷ muội các nàng đi trước một bước.

Phó Dung liếc mắt trừng hăn một cái, dắt Phó Tuyên đi về phía trước.

Phó Tuyên lại lắc lắc đầu, lùi sau vài bước nói: "Tỷ tỷ cùng vương gia đi trước đi, ta theo phía sau."

Từ Tấn nghi hoặc nhìn nàng.

Phó Dung hiểu, lên thang lầu thì phải nhấc chân rất cao, bên người đều là cô nương còn tốt, đằng sau có một người nam tử, dù là tỷ phu nhà mình, muội muội đại khái cũng cảm thấy không ổn đi?

"Được a, ta đi cùng vương gia, muội muội sắp muốn lười biếng đâu, đi ở phía sau chúng ta cũng nhìn không thấy." Phó Dung cười trêu ghẹo nói.

Nếu nàng đã nói như vậy, Từ Tấn ôm Quan ca nhi đi bên cạnh nàng, dọc theo cầu thang đi được vài bước, vừa muốn xoay qua tầng thứ nhất, chợt nghe phía dưới truyền đến âm thanh thiếu niên quen thuộc: "Vương gia, chúng ta đều là người quen, ngài để ta và các người cùng lên được không?"

Từ Tấn cùng Phó Dung nhất tề quay đầu lại.

Bọn họ cả nhà tới Thanh Phong các, Từ Tấn đã sớm phái thị vệ sắp xếp sẵn, bước lên trên thì mấy tầng trên cầu thang không cho phép có người, bọn họ đến tầng trên cùng rồi phía dưới cũng không cho phép có người đi theo. Xe ngựa Túc vương phủ vừa đến Thanh Phong các, lầu 1 trong sảnh đường tạp vụ người đợi cũng đều bị đuổi vào trong phòng chờ, những người muốn vào phải chờ ở bên ngoài. Mà lúc này ở cửa Thanh Phong các, Ngô Bạch Khởi bị hai thị vệ ngăn cản, hắn không dám cùng thị vệ động thủ, liền nhảy nhót hướng bên trong kêu.

Mắt thấy Phó Tuyên đưa lưng về phía hắn đứng ở giữa thang tầng lầu 1 cũng không thèm quay đầu lại, Túc vương hai vợ chồng liếc hắn một cái rồi lại muốn tiếp tục bước lên trên, Ngô Bạch Khởi kêu càng thân thiết: "Vương gia, nhìn phân thượng ta và Tần nhị ca tình như thủ túc, ngài cho ta vào trong đi, ta đói bụng rồi, thật sự không chống đỡ nổi rồi a!"

Bên ngoài truyền đến một mảnh cười vang.

Từ Tấn nhìn về phía Phó Dung.

Phó Dung đang lo tìm không được cơ hội xóa bỏ hoài nghi của Từ Tấn đối với nàng và Ngô Bạch Khởi. Huống chi nàng cũng tức Ngô Bạch Khởi nhiều lần quấy rối, liền suy ngẫm cười cười, "Vương gia, Ngô thế tử hai lần đối với ta cùng Tuyên Tuyên bất kính, chàng nói chúng ta nên phạt hắn như thế nào?"

Từ Tấn sao có thể không biết chút tâm tư riêng kia? Nhưng hắn cũng rõ ràng Phó Dung chỉ coi Ngô Bạch Khởi là muội phu, lúc trước nói muốn

đánh gãy chân Ngô Bạch Khởi chỉ là định bức nàng thừa nhận trùng sinh mà thôi. Hiện giờ sự tình đều đã qua, hẳn nhìn Ngô Bạch Khởi cũng không phải đặc biệt không vừa mắt, liền phân phó nghiêng Hứa gia trông giữ ở đầu bậc thang: "Đem hẳn trói ở phía ngoài phòng bếp, cho Ngô thể tử hảo hảo ngửi mùi đồ ăn."

Hứa gia cao giọng đáp vâng.

Ngoài cửa Ngô Bạch Khởi cũng nghe được, tươi cười cứng đờ, Từ Tấn không để ý hẳn, vững vàng bước lên lầu.

Phó Tuyên đuổi kịp, nghe được bên ngoài có người ồn ào, lại là Ngô Bạch Khởi muốn trốn, chạy chưa được vài bước liền bị Hứa gia bắt trở về, vài tiếng kêu oan rồi bị người bịt kín miệng. Phó Tuyên nhìn không được liếc mắt theo khe hở tay vịn cầu thang nhìn xuống phía dưới một cái, thấy Ngô Bạch Khởi đã bị Hứa gia cho thị vệ trói chặt, bị hai người nâng vào phòng bếp. Ngô Bạch Khởi ngẩng đầu giãy giụa, miệng bị đút khăn, ánh mắt giãy dụa bỗng nhiên thấy Phó Tuyên .

Hắn cho rằng tiểu cô nương sẽ cười nhạo hắn, kết quả người ta chỉ ghét bỏ mà liếc hắn một cái, tiếp theo liền đi rồi.

Ngô Bạch Khởi tức đến mức suýt nữa hộc máu!

Hắn phí hết tâm tư bắt nạt Phó Tuyên, trả thù đòn hiểm trước kia của nàng. Kết quả người ta một chút cũng không để ý tới, ánh mắt kia, phảng phất giống như nhìn tôm tép nhãi nhép, so với trực tiếp nhục nhã hắn một trận còn làm hắn khó chịu hơn.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên bị người ném xuống đất, Ngô Bạch Khởi nhìn chung quanh một vòng, phát hiện nơi này là phòng nhỏ chứa củi phía ngoài phòng bếp, mà hẳn cả người bị trói nằm trên mặt đất, như sơn dương hồn nhiên chờ đợi bị làm thịt!

Hắn ô ô giã giụa, cầu xin nhìn về phía Hứa gia.

Hứa gia cười cười, hảo tâm nhắc nhở: "Hôm nay vương gia tâm tình tốt, đối với Ngô thế tử chỉ là làm chút trách phạt, lần sau Ngô thế tử chỉ sợ chưa chắc có vận khí tốt như vậy. Ta khuyên người về sau thành thật một chút, đừng có lại trêu chọc vương gia, cũng đừng đem những tâm tư trêu cợt người kia đặt vào vương phi và vài vị muội muội, bảo trọng."

Nói xong quay người đi, chỉ lưu hai thị vệ trông giữ Ngô Bạch Khởi.

Ngô Bạch Khởi tức đến muốn lăn lộn, đáng tiếc bị trói thành bánh chưng, muốn xoay người cũng không được.

"Đây là vương gia muốn cá chua ngọt, lập tức đưa lên, cẩn thận đừng đổ!"

"Đây là vương gia muốn Tứ Hỷ viên..."

"Đây là vương gia muốn tôm hùm hấp..."

Thanh Phong các sớm biết được thời gian Túc vương một nhà tới đây, phòng bếp tự nhiên đã tăng cường ở tầng thượng, từng loại mỹ vị quý lạ liên tiếp đưa vào đĩa, các thị nữ thứ tự tiến vào xem kỹ món ăn, lại lục tục theo bậc thang lên, chỉnh tề đi đưa đồ ăn, chỉ để lại mùi cơm mê người gió xuân thôi không tan.

Ngô Bạch Khởi nằm trên mặt đất, bụng đói kêu vang, khóc không ra nước mắt.

Tầng thượng, Phó Dung Phó Tuyên hai tỷ muội đã hết mệt mỗi lúc trèo cầu thang bộ. Nghe nhĩ gian sát vách Quan ca nhi hưng phấn hỏi thăm các loại cảnh trí Định Hà xa xa và Từ Tấn nhẫn nại nhất nhất giải đáp, Phó Dung hướng ra ngoài cửa sổ hít vào một hơi thật sâu, nghiêng đầu nói với

Phó Tuyên: "Dựa cao nhìn xa, quả thật vui vẻ thoải mái, cuối cùng cũng không uổng công đi."

Phó Tuyên gật gật đầu, đứng ở bên người tỷ tỷ nhìn ra cảnh sông xa xa.

Phó Dung nhỏ giọng hỏi nàng: "Tỷ phu muội trường phật Ngô Bạch Khởi như vậy, muội muội hả giận không?"

Phó Tuyên lạnh nhạt nói: "Hắn tự làm tự chịu, có quan hệ gì tới ta, về sau đừng có trêu chọc chúng ta là được."

Phó Dung nhìn chăm chăm vào khuôn mặt muội muội thanh tú nhỏ nhắn, trong lòng thật là buồn bực cực kỳ. Đời trước Ngô Bạch Khởi đến cùng làm thế nào bắt được trái tim muội muội? Theo thanh danh Ngô Bạch Khởi ở kinh thành, nếu như không vì muội muội nhận lời, hắn đi nhà mình hỏi cưới, khẳng định sẽ bị phụ thân không chút lưu tình mà đuổi ra ngoài.

Đáng tiếc lúc ấy nàng đã ở Túc vương phủ, với việc hai người giao kết không hề hay biết gì. Đời này muội muội cùng Ngô Bạch Khởi ngược lại gặp gỡ từ sớm. Bất quá hạ mắt nhìn tình hình, Ngô Bạch Khởi muốn sớm ngênh cưới muội muội là không thể nào, có thể 3 năm sau muội muội cập kê đem người ôm được về nhà, Phó Dung thật bội phục hắn.

"Đi thôi, thức ăn đã bày xong, chúng ta qua thôi." Giúp muội muội sửa sang tóc mai, Phó Dung cười nói.

Phó Tuyên cũng cười, ánh mắt lưu luyến từ ngoài cửa sổ thu lại, đi ra ngoài cảm ơn Phó Dung: "Cám ơn tỷ tỷ hôm nay mang ta ra ngoài, bên này cảnh sắc rất tốt."

Phó Dung nhin không được néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn, đổi lấy mày liễu cô nương hơi nhú.

Hai tỷ muội vào nhà gian sát vách, Quan ca nhi nghe được động tĩnh, lập tức quay đầu hướng các tỷ tỷ vẫy tay, chỉ ra ngoài cửa sổ tỏ ý bảo các nàng tới đây nhìn: "Tam tỷ tỷ Lục tỷ tỷ mau nhìn, thuyền hoa chúng ta biến thành nhỏ rồi!"

Phó Tuyên không động, Phó Dung cho chút mặt mũi nhích gần đến trước cửa sổ nhìn một chút, đem đệ đệ từ trong ngực Từ Tấn nhận lấy, "Ăn cơm trước, ăn cơm xong tỷ tỷ mang Quan ca nhi đi bờ sông nhìn xem thuyền hoa chúng ta có phải là thật hay không bị biến nhỏ đi. Ai, Quan ca nhi càng lúc càng nặng, một lát ăn ít một chút, nếu không tỷ phu người cũng ôm không nổi người!"

Quan ca nhi bị tỷ tỷ đặt ở trên ghế, đang nhìn đầy bàn thức ăn nuốt nước miếng, nghe tỷ tỷ không cho phép hăn ăn nhiều, trong mắt to nhất thời chứa đầy ủy khuất lấy lòng.

Phó Dung quay đầu cười trộm.

Từ Tấn ngồi ở bên cạnh Quan ca nhi, đem muống đưa cho Quan ca nhi, trong mắt cũng mang theo 3 phần ý cười: "Quan ca nhi muốn ăn cái gì thì ăn, ăn nhiều nữa ta cũng ôm được."

Quan ca nhi lúc này mới nhoẻn miệng cười.

Phó Tuyên ở bên cạnh nhà nhận dùng cơm, thấy tỷ phu tỷ tỷ cùng nhau chiếu cố Quan ca nhi, một nhà 3 người giống nhau, trong lòng một nơi nào đó kiên định, rồi lại có loại nhàn nhạt bất an. Tỷ phu này, rốt cuộc là vương gia, thật sự sau này sẽ vẫn đối tốt như vậy với tỷ tỷ sao?

"Tuyên Tuyên nghĩ cái gì vậy, dùng bữa a." Phó Dung thấy muội muội buông mi thất thần, cười gắp cho nàng một ít thịt tôm hùm.

Phó Tuyên mặt đỏ hồng, rầu rĩ nói: "Tỷ chiếu cố Quan ca nhi là được, không cần để ý tới ta."

Nàng lại không phải là trẻ con bốn năm tuổi, nơi nào còn cần tỷ tỷ gấp đồ ăn cho nàng?

Thời điểm này muội muội đáng yêu nhất, Phó Dung cho Từ Tấn một ánh mắt cười.

Từ Tấn nhìn Phó Tuyên mấy lần, nghĩ tới Ngô Bạch Khởi ở dưới cột lầu, luôn cảm thấy Ngô Bạch Khởi vẫn không xứng với Phó Tuyên cô nương tốt như vậy, không tự giác trong đầu tìm tòi một phen huân quý đệ tử trong kinh thành tuổi tác thích hợp. Sau khi ăn xong trở lại thuyền hoa, đợi Phó Dung dỗ xong đệ đệ đi ngủ, trở về nhà gian hai vợ chồng. Từ Tấn một bên giúp nàng gỡ tóc một bên thấp giọng nói: "Nùng Nùng nghĩ tương lai muốn cho Lục muội muội tìm cái dạng tài tử gì? Nàng nói trước đi, ta có thể thay nhạc phụ nhạc mẫu lưu ý chút."

Phó Dung không nghĩ đến, bởi vì không cần nghĩ, Ngô Bạch Khởi rất tốt a, Phó Dung còn nhớ thương cháu ngoại kiếp trước đâu.

"Tuyên Tuyên thích là được, tiểu nha đầu ánh mắt cao, người trong lòng nàng khẳng định cũng không kém, xem ra nàng có chủ ý của mình, vương gia không cần phí tâm." Lo sợ Từ Tấn lung tung dặt dầy, Phó Dung vội vàng nói.

Từ Tấn hiểu, Phó Dung nhận định Ngô Bạch Khởi là vị muội phu này.

"Lục muội muội ánh mắt tốt, kia Nùng Nùng cảm thấy ánh mắt của mình như thế nào?" Buông lược xuống, đem người ôm vào trường tháp bên cạnh, Từ Tấn nâng cằm nàng hỏi.

Phó Dung cắn cắn môi, giao hoát nhìn nam nhân tuổi trẻ trước mắt, trong lòng lại phát sầu, vấn đề này nên trả lời như thế nào.

Từ Tấn kiên nhẫn chờ nàng.

Phó Dung đột nhiên chôn vào trong ngực hắn, ôm eo hắn rầu rĩ nói: "Ánh mắt ta không tốt."

Từ Tấn nhẹ nhàng, nghi hoặc mà "Ân" một tiếng, dùng cằm vuốt ve mái tóc dài đen nhánh mát lạnh như gấm vóc, "Vì sao nói như vậy?"

Phó Dung tay nhỏ vòng quanh lưng hắn, chậm rãi nói: "Vương gia đã sớm muốn cưới ta, ta lại nhận định vương gia ỷ thế hiếp người, ra vẻ đạo mạo, tuyệt không phải lương phối, lại còn lo lắng. Cuối cùng vẫn là phụ hoàng ngoài ý muốn tác hợp, ta mới có cơ hội chân chính nhận thức vương gia. Cho nên ta ánh mắt không tốt a, thiếu chút nữa đem rể hiền làm oan gia."

"Nói như vậy, Nùng Nùng hiện tại đối với ta rất hài lòng?" Từ Tấn đỡ bả vai nàng, khàn giọng hỏi.

Phó Dung buông mi mắt không nhìn hắn, mặt bởi vì vừa mới chôn trong ngực hắn đỏ bừng, "Vương gia đối với ta tốt như vậy, ta nếu là còn không vừa lòng, lão thiên gia cũng muốn phạt ta."

Từ Tấn thích nghe nàng nói lời ngon tiếng ngọt, ôm chặt nàng, nói ở bên tai nàng: "Kỳ thật Nùng Nùng ánh mắt cực chuẩn, bản vương quả thật ra vẻ đạo mạo".

Phó Dung lòng sinh cảnh giác.

Từ Tấn đã thuần thục chế trụ nàng, hai tay đem người đè ở trên giường, vội vàng cắn lỗ tai nàng: "No bụng sinh dâm dục, đây là nhân chi thường tình, Nùng Nùng liền theo bản vương đi?"

Phó Dung tức đến giận sôi lên, thấp giọng mắng hắn: "Đệ đệ muội muội ở ngay bên cạnh đâu!"

Từ Tấn cời xiêm y nàng, động tác không có nửa phần chậm lại, cúi đầu nhìn nàng, trong mắt phượng là thần nhiên nhiệt tình khát vọng, "Nùng Nùng đừng sợ, ta điếm nhẹ, nàng đừng kêu, bọn họ không nghe được."

Phó Dung cắn chặt môi, bởi động tác của hắn, trong mắt mau chóng nổi lên màu nước.

Từ Tấn yêu thương hôn lên.

Thuyền hoa dập dềnh, nước sông Định Hà chảy xuôi không biết mệt mỏi, bị thân thuyền hoa ngăn trở, nước sông không cam tâm mà cố gắng tuôn về phía trước, thân thuyền vô lại đóng đưa, vẫn là lão đảo không chịu mở ra, nước sông tiếp tục xông vào. Chiếc thuyền liên tiếp tục lắc, che đậy chủ nhân bên trong nhả gian nháo ra động tĩnh.

Kinh thành trong nhả gian Phượng Lai Nghi, cũng có người trộm hương.

"Oan gia, chàng điếm nhẹ, đừng để nha hoàn bên ngoài nghe được." Một quý phụ nhân quần áo nửa cời, lười biếng chống bức tường, quay đầu khuyên nhủ.

Nam nhân một thân hoa phục, khoe miệng trào phúng giơ lên: "Nàng đừng kêu ra tiếng không phải được rồi sao?"

Quý phụ nhân mắt đẹp khép chặt, cũng không nhìn thấy thần sắc nam nhân, cắn môi ần nhẩn chốc lát, đột nhiên nói: "Hôm nay Phượng Lai Nghi dường như thanh tĩnh nhiều a, có phải khách đều đi Như Ý trai mới mở kia?"

Nam nhân khựng một chút, "Nàng hỏi ta, ta hỏi ai?"

Quý phụ nhân cười khẽ, "Chàng là thiếu đông gia Phượng Lai Nghi, đột nhiên xuất hiện một cường địch dựa vào Túc vương phủ như vậy, chàng có thể không biết?"

Kỷ Thanh Đình sắc mặt triệt để nhục nhã xuống.

Nếu như không phải biết đối phương có Túc vương phủ chống lưng, bọn họ Kỷ gia đã sớm ra tay, còn có thể cho phép người khác đến chia phần bát canh này?

Bất quá, hắn đã xem trang sức của Như Ý trai, quả thật có mấy thứ so với trang sức mà thợ thủ công nổi danh nhất Phượng Lai Nghi làm ra nhìn còn xuất sắc hơn 3 phần, xuất sắc tới mức làm cho hắn có cảm giác quen thuộc.

Cố nương tử, Cố nương tử...

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, Kỷ Thanh Đình đột nhiên lui ra, lấy khăn chà lau qua loa, miệng nói: "Ta còn có việc, nàng đi trước đi." Âm thanh tuy rằng khàn khàn, lại khôi phục bình tĩnh như thường, dù ai nghe cũng sẽ không đoán được một giây trước hắn còn đang cùng người pha trộn.

Quý phụ nhân khó có thể tin xoay người, nhìn theo bóng dáng nam nhân vô tình sai bước rời đi, sườn mặt tuần mi nháy mắt đã bị bình phong che khuất.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Phó Dung ba tỷ muội nghỉ trưa thời gian không chênh lệch, đều khoảng chừng nửa canh giờ. Nhã gian sát vách, Phó Tuyên dậy rửa mặt thì bên này Phó Dung cũng đang thu thập. Duy nhất khác biệt là Phó Tuyên ăn no ngủ một giấc, còn Phó Dung mới vừa được nam nhân buông tha.

"Ta hầu hạ vương phi?" Từ Tấn đem Phó Dung ôm đến ghế, tự tay làm ướt khăn, ngồi xổm trước mặt Phó Dung định giúp nàng.

Phó Dung trên người chỉ còn bối tử đã bị cởi xuống lúc trước, phía dưới trung khố, váy cũng không mặc, hai cái chân thon dài lộ ra bên ngoài. Lúc ngồi xuống, đùi cũng lộ ra một phần, bởi vì bị nam nhân nắm chặt một lúc lâu, phía bên trong lưu lại hai vòng dấu tay. Phát hiện ánh mắt Từ Tấn thế nhưng còn dạo chơi ở những chỗ không che giấu được ở trên người nàng, Phó Dung đoạt lấy khăn, chỉ vào bên kia bình phong, khiển trách hắn: "Chàng đi ra ngoài!"

Từ Tấn đã ăn ngon một lần biết Phó Dung hiện tại đang nổi nóng, không dám trêu chọc nàng nữa, chỉ chỗ xiêm y đã sớm chuẩn bị tốt trên bình phong, cười đi ra ngoài. Hồ nháo lâu như vậy, hắn búi tóc chỉ là hơi loạn, trên người cũng dễ thanh lý hơn so với Phó Dung, liền lười biếng dựa vào trên giường, không chuyển mắt nhìn chăm chăm bình phong, nhìn thân ảnh ẩn ẩn như hiện đằng sau, khóe miệng cười thỏa mãn.

Phó Dung không hưởng thụ như Từ Tấn, chà lau người cẩn thận xong, đem xiêm y mặc vào, tiếp theo cầm lấy chiếc gương kiểm tra trên cổ có dấu vết Từ Tấn lưu lại hay không, xác định không còn, lúc này mới rút cuộc thờ

nhẹ một hơi. Cuốn xiêm y lúc trước lên, Phó Dung đi ra bình phong, làm như không thấy người vô lại đang ở trên giường, đem quần lót ném loạn dưới giường cất kỹ vào trong túi đồ, xong rồi oán hận nói: "Vương gia về sau tự mình ra ngoài đi, ta không dám bồi vương gia đi nữa."

Từ Tấn thở dài: "Ta cũng là kim lòng không được, Nùng Nùng quá tuyệt, ta thật sự là nhịn không nổi."

Hóa ra tất cả đều tại nàng?

Phó Dung cũng không nhịn được, giơ túi đồ trong tay lên quẳng vào Từ Tấn.

Từ Tấn linh hoạt đón được, mau chóng đứng dậy, đem thê tử quay người muốn đi ôm trở về trong ngực, bồi tội: "Được được được, ta cam đoan đây là lần cuối cùng, về sau tuyệt đối không khi dễ nàng khi đang có người bên cạnh, được chưa?"

"Không có người cũng không cho phép chàng ở bên ngoài vắng bầy!" Nghĩ tới khả năng bị người khác nhìn thấy, Phó Dung thật là vừa thẹn vừa bực.

"Được được được, đều nghe nàng." Từ Tấn ôm nàng hôn một cái, đỡ lấy bả vai nàng cẩn thận quan sát hai mắt, trấn an nói: "May quá may quá, Nùng Nùng bình thường ngủ trưa xong cũng chính là cái dạng này, sẽ không để người hoài nghi."

Phó Dung hoài nghi mà sờ sờ khuôn mặt: "Thật sự?"

Từ Tấn son sắt gật đầu, ánh mắt rơi vào trên môi nàng: "Chỉ là càng đẹp hơn."

Phó Dung hừ lạnh, đuổi hẳn ra bên ngoài: "Được rồi, chàng đi ra ngoài đi, ta muốn gọi Lan Hương các nàng vào hầu hạ ta chải đầu."

Sát vách truyền đến âm thanh Quan ca nhi có chút mờ mịt, Từ Tấn biết không còn thời gian trì hoãn, cười đi ra.

Một khắc sau, mấy người một lần nữa ở nhĩ các lầu 2 tụ hợp, Phó Dung thấy Phó Tuyên nhìn nàng ánh mắt giống với bình thường, hẳn là không nhìn ra sự khác thường của nàng, trái tim vững vàng trở lại.

Thuyền xuôi dọc theo dòng Định Hà, 3 tỉ muội vui vẻ thưởng thức phong cảnh ngày xuân, tận hứng rồi lên bờ, dẹp đường hồi phủ.

Cùng lúc đó, Như Ý trai sắp đóng cửa lại nghênh đón một vị khách nhân.

Chu chương quỹ đã đi trước, Đỗ Viễn Chu ở đằng sau cùng phòng tài vụ nói xong việc cũng đang muốn về. Cửa tối sầm lại, hắn tùy ý nhìn sang, nhìn rõ bộ dáng người mới tới, mau chóng từ sau quây đi ra ngoài, cười chào hỏi: "Nguyên lai là Kỷ đông gia, ngọn gió nào đem ngài thổi tới đây?"

Phượng Lai Nghi là kinh thành đệ nhất trang sức lâu, Kỷ Thanh Đình thân làm thiếu đông gia Phượng Lai Nghi, trong các cửa hàng ở kinh thành cũng có tiếng tăm lừng lẫy. Đỗ Viễn Chu chưa từng nói chuyện với hắn, nhưng cũng thấy vài lần từ xa.

Kỷ Thanh Đình trước đây chưa từng thấy Đỗ Viễn Chu, nhưng từ khi biết được trên phố Long Khánh có mở một cửa hàng trang sức thì hắn liền đem những nhân vật có tiếng nói trong Như Ý trai tìm hiểu rõ. Hắn liếc mắt cao thấp đánh giá Đỗ Viễn Chu một cái, có chút khinh miệt cười: "Người chính là Đỗ chương quỹ Như Ý trai đi? Ta hôm nay tới đây, muốn mời Cố nương tử đánh một kiện trang sức, một số chi tiết sợ hạ nhân giao phó không rõ ràng, ta phải giáp mặt dặn dò nàng, nhờ Đỗ chương quỹ mời Cố nương tử ra."

Người tới là khách, đặc biệt là Kỷ Thanh Đình, loại khách quý thân gia đáng tin có thể đến đánh đồ tốt, theo lý nên gọi thợ trang sức ra gặp hắn, nhưng Cố nương tử đã dặn trước không gặp người Phượng Lai Nghi.

Đỗ Viễn Chu lộ ra nụ cười thụ sủng nhược kinh, chấp tay bồi tội nói: "Cái này, thực sự xấu hổ, Cố nương tử tay nghề siêu quần, từng bị phiền nhiễu vì nhiều người trong nghề tới luận bàn, vì vậy tự định quy củ, không tiếp người trong nghề. Hơn nữa Kỷ đông gia quả thực là quá mức cất nhắc Như Ý trai chúng ta, Phượng Lai Nghi ở kinh thành là đệ nhất nhân tài làm trang sức kiệt xuất, đâu cần tới chúng ta một tiểu điểm vừa mở đánh trang sức cho?"

Kỷ Thanh Đình nhìn hai mắt hần tìm tòi nghiên cứu, lại hướng hậu viện Như Ý trai ngó nghiêng, rồi đi tới ngồi lên một cái ghế, thản nhiên nói: "Tốt, Cố nương tử đã không tiếp người trong nghề, vậy thì mời Đỗ chương quỹ chuyển lời hộ, nói là bạn cũ đến tìm, mời Cố nương tử ra ôn chuyện. Nga, quan hệ của ta và nàng, Đỗ chương quỹ không cần biết, người chỉ cần nói cho nàng biết là ta muốn mời, nàng sẽ tự đến."

Một đôi mắt đào hoa mang cười chiếu rọi ngoảnh nhìn, mười phần tự tin, lại có thâm ý khác ở bên trong.

Lời nói đến mức độ này, Đỗ Viễn Chu không tiện cự tuyệt, gọi một tiểu nha hoàn đi chuyển lời, còn hần mời Kỷ Thanh Đình tới lầu 2 nhã gian dùng trà.

Thời gian một cốc trà, tiểu nha hoàn đi rồi quay lại, cúi đầu nói: "Hồi Đỗ chương quỹ, Cố nương tử nói nàng chưa từng cùng Kỷ đông gia gặp qua, Kỷ đông gia sợ là nhận lầm người, cho nên không thể tới gặp khách."

Đỗ Viễn Chu gật gật đầu, nhìn về phía Kỷ Thanh Đình.

Kỷ Thanh Đình gọi tiểu nha hoàn đang quay người muốn đi, từ trong tay áo lấy ra một cây chùy thủ, cân nhắc nói: "Người đem thứ này mang cho nàng nhìn xem, có lẽ nàng có thể nhận ra được."

"Đây..." Tiểu nha hoàn nghi hoặc nhìn về phía Đỗ Viễn Chu.

Đỗ Viễn Chu như cũ gật đầu.

Nghe tiểu nha hoàn bước xuống lầu, Kỷ Thanh Đình hướng Đỗ Viễn Chu cười cười, thấp giọng dò hỏi: "Nghe nói Cố nương tử dung mạo xấu xí, ra ngoài luôn mang mạng che mặt, không dễ dàng lộ mặt thật trước người khác, không biết Đỗ chương quý có từng thấy qua diện mạo thật của nàng hay chưa? Nếu trên má trái nàng có vết đao, đó chính là cổ nhân của ta, không thể nghi ngờ."

Trước lấy ra dao găm, sau nữa nói rõ ràng trên mặt cổ nhân có vết đao chém, ai cũng đều có thể liên tưởng tới hãn và vị cổ nhân kia rất có thể là địch chứ không phải là bạn.

Kỷ Thanh Đình chăm chú nhìn ánh mắt Đỗ Viễn Chu.

Đỗ Viễn Chu có chút kinh ngạc, lập tức tiếc nuối lắc đầu: "Đỗ mỗ cũng chưa từng thấy dung mạo Cố nương tử, không biết trên mặt nàng có vết đao hay không. Chỉ là, Cố nương tử ở Ký Châu, lúc trước chưa từng tới kinh thành, chỉ sợ Kỷ đông gia thật sự nhận lầm."

Kỷ Thanh Đình nhướn mày, dựa vào thành ghế, thấp giọng hoài niệm nói: "Đó thật đúng là đáng tiếc, cổ nhân đó của ta, năm đó ta làm ra một chuyện không phải với nàng, chọc nàng giận dữ rời đi. Nhiều năm như vậy ta vẫn muốn bù đắp cho nàng. Ai da, từ biệt hơn mười năm, ta thật đúng là nhớ nàng. Nàng cũng thật sự là nhẫn tâm, đều nói một đêm vợ chồng... Khụ khụ, nhất thời cảm khái, lỡ lời."

Đỗ Viễn Chu mỉm cười lắc lắc đầu.

Kỷ Thanh Đình thấy từ trong miệng hãn không moi được lời nào, cũng không tiếp tục đông dài.

Tiểu nha hoàn lại quay về, như cũ nói: "Cố nương tử cũng không nhận biết vật này."

Kỷ Thanh Đình sắc mặt đối đối, đứng dậy nhận lấy dao găm, hướng Đỗ Viễn Chu cáo từ: "Xem ra quả nhiên là ta nhận lầm người, còn mời Đỗ chương quỹ chuyển cáo Cố nương tử, hôm nay Kỷ mạo muội đến nhà nhiều lần quấy rầy, thật sự thất lễ, ngày khác có cơ hội ổn thỏa gặp mặt sẽ hướng Cố nương tử bồi tội."

"Kỷ đông gia khách sáo, việc rất nhỏ, không đáng nhắc đến." Đỗ Viễn Chu cười đưa hân xuống lầu.

Lên xe ngựa, Kỷ Thanh Đình sắc mặt trầm xuống.

Hắn có 8 thành năm chắc Cố nương tử chính là nữ nhân năm đó chạy trốn, đáng tiếc Như Ý trai sau lưng có Túc vương phủ chống lưng, hắn không thể cứng rắn, bằng không chỉ cần hắn đem Cố nương tử thu làm người của mình, hoặc là triệt để hủy thanh danh nàng, Như Ý trai sẽ không có cửa cùng Phượng Lai Nghi đối nghịch làm ăn.

Làm sao mới có thể nhìn thấy nàng đây?

Kỷ Thanh Đình không tự giác mà vuốt ve dao găm trong tay, trong đầu bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt quý phụ nhân buổi trưa kia.

Ngay lúc Kỷ Thanh Đình rời Như Ý trai không lâu, trong Túc vương phủ, Từ Tấn cũng nhận được tin tức.

Hắn không yên lòng nghe thuộc hạ hồi bẩm, nghĩ tới người này tuy rằng giáo hoạt nhưng cũng chưa từng tưởng tượng ra có thể làm những việc đáng ghê tởm đến thế. Đối với Nùng Nùng, hắn do dự nên nói cho nàng biết lúc nào mới tốt.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Kỷ Thanh Đình bức thiết muốn khẳng định Cố nương tử rốt cuộc có phải là người hãn nhận thức hay không. Hãn cũng muốn nhờ người giúp hãn tìm chứng cứ, đáng tiếc người đó ở kinh thành là phu nhân danh vọng cực cao. Lo lắng hai người lui tới thân thiết bị người khác phát giác, nàng chỉ mừng ba mỗi tháng đến Phụng Lai Nghi. Trừ lúc đó ra hãn không có phương thức khác liên lạc với nàng. Bởi vậy sau lần lén hẹn hò trước, Kỷ Thanh Đình chỉ có thể phái người đi Như Ý trai nhìn chăm chăm, một khi Cố nương tử ra cửa, lập tức thông báo cho hãn.

Đỗ Viễn Chu rất nhanh phát hiện phụ cận Như Ý trai có thêm vài người lạ mặt.

Hãn không thể xác định những người này là Khánh quốc công phủ phái tới hay là Kỷ Thanh Đình phái tới, hãn đi tìm Cố nương tử trước khi thông báo cho Phó Dung.

Ở Như Ý trai, Cố nương tử có một tòa biệt viện của nàng. Bình thường chỉ có Chu chương quý đến tìm, Đỗ Viễn Chu có lời đều mời nha hoàn thông truyền. Nhưng Đỗ Viễn Chu đã hỏi thăm Chu chương quý, Chu chương quý dường như cũng không biết rõ quá khứ của Cố nương tử đã từng trải qua chuyện gì, cho nên chuyện về Kỷ Thanh Đình, Đỗ Viễn Chu muốn tự mình nhắc nhở Cố nương tử một tiếng.

Ở sảnh đường ngồi một lát, Cố nương tử thong thả chậm rãi đi tới, một thân váy dài tố sắc (màu trắng), đầu đội mũ che như trước.

Đỗ Viễn Chu nghe được tiếng bước chân liền đứng lên.

Cố nương tử mời hắc ngòi vào chỗ, nghi hoặc hỏi: "Đỗ chương quỹ có việc gì à?"

Đỗ Viễn Chu liếc mắt nhìn nha hoàn bên cạnh nàng, nói: "Buổi chiều ta muốn đi vương phủ đi một chuyến, Nhị đông gia có thứ gì cần chuyển không?" Ngấm ngầm hắc gọi nhũ danh Phó Dung, ngoài sáng gọi Phó Dung là vương phi, đối với Cố nương tử, từ khi Như Ý trai khai trương, hắc vẫn gọi là "Nhị đông gia".

Cách một tầng lụa trắng, Cố nương tử nhìn ra ám chỉ uyển chuyển của nam nhân, đối với thiếp thân nha hoàn nói: "Đi nói với Cầm Hương, bảo nàng đem Hoa Điền mới làm chuẩn bị sẵn, lát nữa giao cho Đỗ chương quỹ mang qua cho vương phi."

Tiểu nha hoàn bước chân nhẹ nhàng đi ra.

Cố nương tử quay sang đối diện với nam nhân.

Thời gian không nhiều lắm, Đỗ Viễn Chu nói thẳng: "Hôm qua Kỷ Thanh Đình mới đến, hôm nay bên ngoài liên nhiều có thêm vài người lai lịch không rõ. Ta đoán Kỷ Thanh Đình chưa thấy người thì chưa chịu hết hy vọng. Nhị đông gia vô sự thì tận lực không cần ra cửa, nếu không thể không ra ngoài, nhớ nói với Chu bá một tiếng, mang thêm vài tiểu nhị đi theo là được."

Cố nương tử trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng nói cảm ơn.

Đỗ Viễn Chu tùy ý cười cười, cúi đầu thưởng trà.

Cố nương tử nhìn nam nhân văn nhã này, buông mi nghĩ ngợi một lúc. Đến lúc Đỗ Viễn Chu nhận Hoa Điền cáo từ, nàng đưa người tới cổng viện, lúc chia tay thì mới nói: "Việc này ta sẽ cẩn thận, Nùng Nùng sự tình trong vương phủ cũng nhiều, Đỗ chương quỹ đừng đem việc này báo cho nàng."

Đỗ Viễn Chu thần sắc như thường, gật đầu nói: "Được."

Cố nương tử nhợt nhạt thi lễ, dẫn nha hoàn trở về.

Đỗ Viễn Chu quay đầu nhìn lướt một cái, nghĩ tới lời nói Kỷ Thanh Đình hôm qua, có chút dăm chiêu.

Hắn tính toán định buổi chiều đi gặp cháu gái nói chuyện Kỷ Thanh Đình. Hiện tại không thể nói, chỉ chạy một chuyến để tặng hoa diên cũng không quá thích hợp, Đỗ Viễn Chu liền đi cờ xả sát vách chọn một bộ cờ vây Vĩnh Xương ở bên Tây Nam vừa đưa tới, lúc này mới đi vương phủ.

Phó Dung không thích đánh cờ, lại rất thích quân cờ cực phẩm tốt bực này, cứng rắn bắt Đỗ Viễn Chu đánh hai ván rồi mới tiễn hắn về.

Sập tối Từ Tấn từ trong cung trở về, Phó Dung khoe khoang với hắn mới được tặng bộ cờ.

Từ Tấn một bên bồi nàng đánh cờ một bên cùng nàng hỏi thăm Đỗ Viễn Chu nói cái gì, biết được Đỗ Viễn Chu chỉ là đưa đồ tới, hắn trầm thấp ừm một tiếng, chậm rãi đem một quân cờ trắng đặt xuống.

Nùng Nùng của hắn thích tự phụ, thích vui đùa, chuyện Cố nương tử trải qua so với Liễu Như Ý càng thảm hơn, vẫn là không nên nói cho nàng, miễn cho nàng thương tâm.

Nhưng Phó Dung vẫn rất buồn bực.

Giữa tháng Đông cung truyền đến tin tức, Thái Tử phi sinh non được một con trai trưởng, Đông cung trên dưới vui sướng dào dạt.

Buổi tối Phó Dung nằm sấp ở trong ngực Từ Tấn khóc: "Ta có phải là có vấn đề thật hay không a. Từ tháng giêng đã ngừng dùng được, đến bây giờ

đã qua ba tháng, người khác thành thân hai tháng có tin tức tốt, chúng ta, chúng ta chịu khó như vậy, một chút động tĩnh đều không có..."

Từ Tấn hiện tại sợ nhất Phó Dung khóc vì chuyện này, hắn cũng ngóng trông đứa nhỏ. Nhưng từ lúc biết Phó Dung lo lắng chính mình không có mang được, mấy tháng này hắn không dám ở trước mặt nàng nhắc tới hai chữ đứa nhỏ, sợ nàng miên man suy nghĩ. Không ngờ hôm nay thế nhưng bởi vì Thái Tử phi sinh con mà trực tiếp khóc lóc, xem ra nàng cũng không phải không sốt ruột như thoát nhìn.

"Nói vậy bực gì đó, nàng xem tỷ tỷ nàng, không phải cũng thành thân gần một năm mới mang thai ? Bọn họ tháng 8 thành thân, tháng 5 tỷ tỷ nàng truyền ra tin tức tốt, Nùng Nùng chờ một chút, nếu tháng 5 còn chưa có gì, ta bảo Cát Xuyên xem kỹ cho nàng? Hắn là thần y, chỉ cần nàng muốn sinh, liền nhất định có biện pháp."

Phó Dung còn có thể nói cái gì? Nàng cũng chỉ có thể tiếp tục chờ, nóng ruột cũng vô dụng.

Nàng nhỏ giọng nước nỡ, ủy khuất khóc, Từ Tấn thở dài một tiếng, cúi đầu hôn miệng nàng.

Phó Dung tâm tình thân mật đều không có, xoay người đưa lưng về phía hắn nằm: "Đi ngủ đi, chàng đừng làm rộn ta."

Từ Tấn đêm nay hứng trí cũng không cao, nghe vậy đắp kín mền cho nàng, ôm nàng chuẩn bị đi ngủ.

Vừa có chút buồn ngủ, trong ngực cô nương chậm rãi nuốt nuốt lại quay lại, một lát ôm eo hắn, một hồi nhắc chân lộn xộn, còn vô tình cố ý cọ vào hắn. Từ Tấn không rõ tâm tư nàng, nhắm mắt nhắm nại, đợi Phó Dung tay nhỏ dò vào bên trong thì Từ Tấn đã thập phần khẳng định chính mình không lĩnh hội sai, đè tay nàng lại, khàn giọng hỏi: "Muốn?"

Phó Dung lắc đầu.

Từ Tấn không khỏi thất vọng, bất đắc dĩ hôn nhẹ trán nàng: "Ngủ không được ?" Thật là phá hư a, chính mình ngủ không được cũng không cho phép hân ngủ.

"Ta không muốn chàng, ta muốn đứa nhỏ." Phó Dung chui vào trong ngực hân, rầu rĩ đáp, nhỏ như muỗi kêu.

Từ Tấn vừa muốn cởi đồ của nàng, lập tức dừng lại, thân thể dịch chuyển, cố ý lạnh lẽo nói: "Nàng đem bản vương thành cái gì? Muốn đứa nhỏ trước hết phải muốn bản vương, bằng không bản vương không hầu hạ."

Phó Dung nín khóc mím cười, kéo chăn che chính mình, hừ nói: "Muốn yêu hay không."

Lời vừa dứt lời, chăn bị người tháo ra, nam nhân vài ngày chưa được ăn nhào tới, căn loạn khắp nơi.

Phó Dung thở hồng hộc, gắt gao ôm chặt hân.

Từ Tấn hôn trán, hôn chân mày, hôn chóp mũi, hôn gò má, hôn môi đỏ lại hôn lỗ tai nàng, "Nùng Nùng, kỳ thật ta hiện tại không gấp gáp sinh con chút nào. Chỉ hai chúng ta rất tốt, mỗi ngày đều có thể ôm nàng như vậy... Nùng Nùng, nàng không biết ta thích đến mức nào, nàng giống như nước vậy, vô luận ta cố gắng thế nào cũng không thoát được nàng, nhưng ta chính là muốn như vậy..."

Hân cố định eo nàng, dùng sức đẩy lên phía trước, nhìn nàng khó nhịn mà quay đầu ẩn nhẫn.

"Nùng Nùng nàng cũng chớ gấp, chúng ta thuận theo tự nhiên, đứa nhỏ chưa đến, hai chúng ta thỏa thuê mà hưởng thụ. Đứa nhỏ tới, chúng ta cùng nhau chiều cổ hai mẹ con các nàng, biết không?" Hân ôn nhu hôn cô nương

của hăn, muốn luôn thấy nàng thật vui vẻ, chỉ cần nàng cao hứng, chuyện người ngoài, chuyện đưa nhỏ, hăn đều không để ý tới.

"Nhưng ta vẫn không sinh được thì làm thế nào đây?" Hăn nói dễ nghe, ôn nhu, đều không xóa được lo lắng trong lòng Phó Dung.

Từ Tấn cười cười, nhìn mắt nàng nói: "Vậy ta đêm đêm đều uy nàng, cho đến khi nàng mang thai."

Phó Dung tức đánh hăn.

Từ Tấn càng dùng sức đáp lại.

~

Vào tháng 4, quần áo ăn mặc càng đơn bạc, nghĩ tới mấy ngày nữa phải đi Đông cung tham gia lễ đầy tháng của thứ tử Thái Tử phi, Phó Dung lòng dạ rối bời, quyết định đi Như Ý trai chơi, chọn cái khóa Trường Mệnh tinh xảo cho trẻ con, lại thuận tiện chọn hai loại trang sức đeo lúc tiến cung.

Vừa khéo, tới trước cửa Như Ý trai, mới xuống xe thì thấy mẫu thân Lý Hoa Dung, Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ Phan thị, cũng từ một xe ngựa khác đi xuống.

Dù không thích nhưng cũng không tránh được khách sáo, miễn cho vì chuyện nhỏ này làm cho đối phương nói này nọ.

"Thím hôm nay cũng ra ngoài đi dạo a." Phó Dung cười nghênh đón.

Phan thị thoát nhìn cùng Kiều thị tuổi không chênh lệch lắm, một thân hoa lệ Thực tú y, trên đầu cài trâm thoa châu quang bảo khí, ngày thường dày công bảo dưỡng, xinh đẹp rung động, chỉ có môi thoáng mỏng một chút, có vẻ có chút khó sống chung.

Ngày đó Phan thị lấy nhi tử mất sớm đả kích Thái Tử phi, Phó Dung còn nhớ rõ ràng rành mạch.

Phan thị cũng không ngờ gặp phải Phó Dung, thấy Túc vương phi một thân bồi tử trang hoa hồ lam, váy dài trắng tinh, nhìn xa thanh lệ nhìn gần quyến rũ, thân mật dặt tay nàng khen ngợi: "tức phụ Lão Tứ vẫn là đẹp nhất, nhìn dáng vẻ này của người, thật là hâm mộ. Ai, ta vốn muốn gọi Hoa Dung cùng tới đây xem Như Ý trai náo nhiệt. Ai ngờ đứa bé kia bình thường tự phụ đã quen, hiện tại thân thể bắt đầu hiện rõ liền không muốn ra cửa. Thật là, nữ nhân nào không có con a, nàng cả ngày vì chuyện nhỏ này mà so đo. Đúng rồi, tức phụ lão Tứ gần đây có động tĩnh chưa, các người hai vợ chồng thành thân cũng hơn nửa năm đi?"

Phó Dung mím môi cười khê: "Chưa có đâu, may mắn chưa có, nếu không ta cũng phải giống Ngũ đệ muội sâu muộn ở trong phủ , sao có thể vừa ra khỏi cửa liền gặp thím? Thím hôm nay là tới đây chọn trang sức sao?"

Hai người trực tiếp lên lầu hai, thị nữ thấy Phó Dung, theo thói quen dẫn nàng dẫn tới nhà gian ngồi.

Phó Dung phân phó nàng đem mấy thứ đẹp nhất mới bày hôm nay ra cho Phan thị nhìn.

Phan thị lắc đầu từ chối, từ bên người nha hoàn trong tay nhận lấy một cái hộp gỗ, mở ra cho Phó Dung xem.

Bên trong là một miếng ngọc lục bảo lớn cỡ bàn tay trẻ sơ sinh chưa điêu khắc qua, vừa vặn bị Phan thị đặt dưới ánh sáng, rực rỡ bắt mắt.

Phó Dung sợ hãi than: "Thật đẹp a, thím muốn đánh thành cái gì?"

Phan thị cười nói: "Muốn đánh một cái cúc cổ áo cho Hoa Dung, đầu thừa đuôi theo còn lại muốn thỉnh giáo Cố nương tử một chút, xem có thể

hay không làm ra một trâm cài gắn lục bảo thạch, chính là chuỗi hạt mỗi viên to bằng hạt gạo như vậy . Nghe nói Cố nương tử sinh ý bận rộn nhận không ít yêu cầu, không biết bây giờ có rảnh tiếp ta hay không? Kỳ thật ta vốn định đi Phượng Lai Nghi, nhưng ngẫm lại Như Ý trai là đồ cưới của người, ta đương nhiên phải chiếu cố người trong nhà."

"Thím đối với ta thật tốt." Phó Dung mặt mày hớn hở, ngẩng đầu phân phó thị nữ hầu hạ bên cạnh: "Mau đi xem một chút Cố nương tử bận cái gì? Nói ta mang khách quý tới cho nàng, mời nàng ra đón mời làm ăn lớn."

Thị nữ thông dong đi.

Phó Dung bồi Phan thị nói chuyện phiếm, ánh mắt đảo qua lục bảo thạch trong hộp, lòng sinh nghi hoặc.

Phan thị sẽ hảo tâm chiếu cố việc làm ăn của nàng?

Phó Dung bản năng mà cảm thấy Phan thị có ý đồ khác, nhưng nàng lại thật sự không thấy đầu mối.

Chờ một khắc đồng hồ, Cố nương tử một bộ quần áo trắng đi vào.

Hai bên chào hỏi, thấy Phan thị nghi hoặc mà nhìn chăm chăm vào Cố nương tử, Phó Dung chủ động giải thích: "Thím, Cố nương tử dung nhan có tổn hại, sợ dọa khách nhân nên vẫn luôn mang mũ che, còn mời thím tha thứ nhiều hơn a."

Phan thị cười gật đầu: "Ta biết, Cố nương tử làm việc không giống bình thường, ta đều nghe nói. Người ngồi uống trà, ta ngồi bên cạnh Cố nương tử nói với nàng, lục bảo của ta trả một giá lớn mới mua được, phải thật cẩn thận."

Phó Dung đứng dậy nhường chỗ cho nàng.

Phan thị liền ngồi xuống bên trái Cỗ nương tử, nhẹ giọng nói với nàng yêu cầu của mình.

Phó Dung đối với làm thế nào trang sức cũng rất có hứng thú, tập trung tinh thần nghe, phát giác Phan thị quét mắt vài lần lên mặt Cỗ nương tử, còn cố ý nhích lại gần, ý đồ nhìn trộm bên trong mũ che. Phó Dung không khỏi nhú mày, nghi hoặc nói: "Thím nhìn cái gì đấy?"

Phan thị lấp bắp kinh hãi, vội vàng ngồi thẳng, hơi có vẻ không được tự nhiên giải thích: "Ta ngửi thấy trên người Cỗ nương tử mùi hương rất thơm, không nhịn được thưởng thức thêm vài lần, là hương gì a?"

Cỗ nương tử thủy chung ngồi đoan chính, mỉm cười nói: "Phu nhân quá khen rồi, ta chưa bao giờ dùng hương ."

Phan thị trong tươi cười nhiều hơn vài phần xấu hổ.

Ý thức được Cỗ nương tử dường như bắt đầu đề phòng nàng , Phan thị cũng không muốn lãng phí thời gian, nói xong yêu cầu về khay áo, không báo trước đứng lên: "Vậy được, cứ như vậy... Ai u, ta choáng đầu..."

Nói xong hướng Cỗ nương tử ngã xuống, một tay đè trên đầu vai Cỗ nương tử, một tay khác như vô tình mà túm lấy mũ che đỉnh đầu.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Từ khi Từ Tấn đem Hứa Linh cho nàng, Phó Dung mỗi lần ra ngoài đều mang theo. Vừa mới phát hiện Phan thị nghĩ tìm tòi nghiên cứu dung mạo Cố nương tử, cử chỉ lén lút cũng giống không có ý tốt lành, Phó Dung liền hướng Hứa Linh bên kia đang đứng sóng vai chung một chỗ với Lan Hương, đưa mắt ra hiệu.

Hứa Linh ngẫm hiểu.

Cho nên mắt thấy Phan thị hướng Cố nương tử ngã xuống, Hứa Linh bước vài bước vọt đến bên cạnh nàng, Phan thị tay vừa mới đụng tới mũ che của Cố nương tử, còn chưa kịp phát lực, đã bị Hứa Linh nắm lấy, thuận thế đem người kéo lại, "Phu nhân không sao chứ?"

Phó Dung và Cố nương tử đều mau chóng đứng lên.

Phan thị âm thầm căn môi, lấy tay bóp trán, "Có chút choáng đầu, không biết xảy ra chuyện gì, 2 ngày này có tật xấu này, ai, làm cho các người chê cười, ta đây phải nhanh về nhà, đánh đồ xong rồi thì phải người đưa tới quốc công phủ đi."

Nói xong gọi nha hoàn của mình tới dìu đỡ.

Hứa Linh buông tay, lui về vị trí cũ.

Phó Dung nhìn Cố nương tử, hai người cùng nhau đưa Phan thị xuống lầu, sau khi trở về liền trực tiếp đi vào viện của Cố nương tử ngồi .

"Ta thấy bà ấy dường như có ý nhìn trộm Cố nương tử?" Phó Dung buồn bực hỏi. Chẳng lẽ Phan thị chẳng những ngoài miệng chán ghét người, tay chân cũng không thành thật, người khác càng muốn che giấu nàng càng muốn nhìn rõ ràng? Phan thị đầu gù cũng là Thế Tử phu nhân quốc công phủ, là mẹ ruột Thành vương phi, hẳn là chưa đến mức càn quấy như phụ nhân nông thôn đi? Cố nương tử lại không phải là nhân vật trọng yếu, bình thường cùng Phan thị không hề có quan hệ a.

Cùng với nàng một chỗ, Cố nương tử không mang mũ che, nghe vậy tự giễu, sờ sờ vết sẹo trên má trái: "Đại khái là rất tò mò đi, có vài người như thế; ta trước kia cũng gặp phải. Huống chi chúng ta cùng quốc công phủ không phải có ân oán sao, có lẽ nàng vì bị mẹ chồng sai khiến, muốn biết chúng ta rõ ràng đi."

Con gái ruột quận vương phi gièm pha, Vĩnh Ninh công chúa chắc chắn sẽ không nói cùng con dâu, nhưng có thể sai khiến con dâu đến Như Ý trai gây chuyện. Dù sao Như Ý trai là đồ cưới của Phó Dung, Vĩnh Ninh công chúa cùng Phó Dung quan hệ vốn không tốt, sai khiến Phan thị như vậy cũng không lo nàng sinh nghi.

Phó Dung lại quan sát Cố nương tử.

Nói thật, cái vết sẹo kia tuy rằng dài, đã rất nhạt, hơn nữa dung mạo Cố nương tử nhã nhặn thanh lệ, tròn mắt đen nhánh thủy nhuận, da trắng môi hồng, có thêm vết sẹo vẫn là mỹ nhân, căn bản không tính là xấu không thể gặp người. Nhưng Phó Dung cho rằng Cố nương tử muốn mang mũ che là vì nữ nhân càng đẹp càng để ý dung mạo. Nếu là nàng, trên mặt thêm một vết sẹo như vậy, nàng cũng muốn phí hết tâm tư che giấu.

Việc này quy kết lại là do nhân phẩm của Phan thị, coi như bỏ qua, hai người nói đến chuyện khác.

Lại nói bên kia Phan thị lên xe ngựa rồi, lệnh cho xa phu đi đến một nhà hàng.

Tư thông là tội lớn, chuyện của nàng và Kỷ Thanh Đình không thể để một điểm sơ xuất. Phan thị cùng Kỷ Thanh Đình hẹn trước, nếu như xác nhận Cổ nương tử trên mặt có sẹo, sẽ trực tiếp về quốc công phủ. Nếu như không có, hồi phủ thì dừng lại chốc lát ở trước một cửa hàng son phấn. Không thể nhìn được mặt người, thì đến nhà hàng này.

Nếu là chuyện khác, Phan thị tuyệt đối không muốn gây sức ép như vậy, nhưng nữ nhi của nàng và Phó Dung đối đầu, khó có được là Kỷ Thanh Đình có khả năng có thù với Cổ nương tử. Một khi được xác nhận có thể đem Cổ nương tử đưa vào nhà tù, nàng đương nhiên nguyện ý bôi đen Phó Dung, đáng tiếc...

Lệnh cho tiểu nha hoàn mua hai loại điểm tâm, Phan thị sớm về công phủ, trở về phòng nhỏ nhẹ hỏi thăm tin tức của chồng.

Ma ma hồi môn của nàng rũ tròn mắt nói: "Thế Tử gia còn chưa trở về."

Phan thị cười lạnh.

Mẹ chồng nàng là Vĩnh Ninh công chúa, Vĩnh Ninh công chúa bá đạo cường thế, đem cha chồng quản chặt chẽ, không cho phép cha chồng vụng trộm. Tới phiên thân nhi tử lập tức thay đổi bộ dáng, tùy ý để nhi tử nạp thiếp, nạp thông phòng, thậm chí dung túng hãm dơng ngoại thất. Phan thị ở nhà mẹ đẻ cũng được nuông chiều từ bé. Trước khi xuất giá còn hy vọng mẹ chồng cũng sẽ giúp nàng quản thúc Thế Tử gia, nào ngờ khi phát hiện Thế Tử gia cùng nha hoàn bên người qua lại, nàng đi trước mặt mẹ chồng kể ủy khuất, Vĩnh Ninh công chúa thế nhưng ập xuống mắng nàng một trận, nói nàng là đồ phụ...

Phan thị thật muốn hỏi xem bà ấy thì được coi là gì, nhưng nàng không có gan hỏi.

Dần dần nàng cũng xem nhẹ, chỉ trông giữ nhi tử quá. Mà ngay khi nàng hoài nữ nhi, Thế Tử gia lại tới thông báo cho nàng để cho một thứ muội vào cửa. Thứ muội kia từng ý vào di nương được sủng ái đã nhiều lần khiêu khích nàng, di nương của nàng ấy còn chọc tức đến mẫu thân nàng khiến bà hậm hực không yên. Hiện giờ trượng phu thế nhưng bị nàng ấy câu đi...

Nàng sinh non, lúc sinh nữ nhi suýt nữa mất mạng, về sau sợ là lại khó mang thai nữa.

Thế Tử gia cuối cùng cũng có chút lương tâm, không nhắc chuyện nạp thứ muội vào cửa, rồi lại bắt đầu ở nơi khác phong lưu.

Đại khái là bởi vì ủy khuất tức giận, phát giác Kỷ Thanh Đình, thiếu đông gia Phượng Lai Nghi, nhìn nàng ánh mắt có chút bất kính, nàng tức giận đồng thời lại trào ra một loại đắc ý. Nàng không đẹp sao? Nàng thực đẹp, Thế Tử gia không biết mà quý trọng nàng, nhưng bên ngoài còn có bao nhiêu nam nhân đối với nàng cầu còn không được.

Vì điểm vui sướng này, Phan thị như cũ mỗi tháng đều đi Phượng Lai Nghi một chuyến, nhưng nàng hiển nhiên đánh giá thấp đảm lượng của Kỷ Thanh Đình. Hắn thế nhưng trốn ở trong nhĩ gian, trước sai khiến thị nữ bỏ thuốc vào trong trà, lại phái người dắt nha hoàn của nàng đi. Phan thị thanh tỉnh nhưng không thể động đậy, tùy ý để nam nhân to gan lớn mật này dùng hết thủ đoạn trên người nàng.

Nhớ tới lần đầu của hai người, Phan thị nhin không được mặt đỏ tim đập.

Nàng nên hận Kỷ Thanh Đình, nhưng động tác hắn ôn nhu như vậy, trượng phu cũng chưa bao giờ cho nàng vui sướng như vậy. Để tăng thêm khoái cảm trả thù kia, Phan thị dung túng chính mình đọa lạc. Dù sao, không để cho người ta biết là được. Về phần thâm thiệp con cái của Kỷ Thanh Đình kia, Phan thị cũng chẳng hề để ý, nàng không thích Kỷ Thanh Đình, chỉ là hưởng thụ loại kích thích kia mà thôi.

"Phu nhân, công chúa mời ngài qua."

Mặt còn hồng, ngoài cửa tiểu nha hoàn bỗng nhiên tạt một chậu nước lạnh.

Phan thị thở một hơi, hơi sữa sang lại liền đi gặp mẹ chồng.

Vĩnh Ninh công chúa trong lương đình ở bên hồ ngắm cảnh, thấy con dâu tới, nàng nhàn nhạt hỏi: "Vừa mới ra ngoài đi đâu ?"

Phan thị cười nói: "Muốn đánh cho Hoa Dung cái khay cổ áo, nghe nói Cổ nương tử của Như Ý trai tay nghề thoát tục, muốn đi xem thử bản lĩnh nàng ấy. Nếu không được, về sau đi Phượng Lai Nghi sửa lại."

Vĩnh Ninh công chúa đáy mắt lướt qua không vui.

Liễu Như Ý câu dẫn nhị con rể của nàng. Cổ nương tử, Chu chương quỹ biết chuyện, nàng cũng không muốn để người sống. Vì Từ Diệu Thành uy hiếp nàng, tuyên bố nàng dám tìm đám người kia phiền toái, hẳn sẽ đổi đôi với nữ nhi nàng tương tự. Vĩnh Ninh công chúa không muốn bởi vì chuyện tạp nham đó làm hỏng tương lai nữ nhi cùng con rể liền nhin. Ai ngờ Cổ nương tử kia chẳng những không co đầu rút cổ trốn đến địa phương xa xôi, ngược lại cùng Phó Dung liên thủ đến kinh thành mở cửa hàng !

Cho rằng có Túc vương phủ chống lưng thì có thể đánh vào mặt của nàng sao?

Nàng không sợ Túc vương, nhưng nàng kiêng dè Từ Diệu Thành, nữ nhi ở quận vương phủ, Từ Diệu Thành thật muốn hại nữ nhi, là có biện pháp.

Cũng may Như Ý trai cũng không phải chỉ có mình nàng muốn đổi đầu.

Quan sát con dâu vài lần, Vĩnh Ninh công chúa tò mò nói: "Người là khách hàng lâu năm của Phượng Lai Nghi, hôm nay đi Như Ý trai, sẽ

không sợ Phượng Lai Nghi bên kia mất hứng? Ngộ nhớ lần này Như Ý trai đánh ra cái gì đó không hợp ý, lần sau người đi Phượng Lai Nghi, người ta ngoài miệng không nói, đánh trang sức cho người thì trong lòng khẳng định cũng không tận tâm đi?"

Phan thị đã sớm nghĩ xong, thông dong nói: "Mẫu thân nói rất đúng, bất quá đợi con lấy trang sức Cổ nường tử làm ra, nếu phát hiện không hài lòng sẽ lan truyền ra ngoài, Như Ý trai thanh danh bị quét sạch, Phượng Lai Nghi chỉ sợ càng cảm kích đi?"

Vĩnh Ninh công chúa ngoài ý muốn nhìn nàng: "Người ngược lại thật thông minh."

Phan thị hướng phía Túc vương phủ liếc mắt nhìn: "Bên kia dám cho Hoa Dung ngọt ngào, con đương nhiên cũng muốn cho nàng không thoải mái."

Vĩnh Ninh công chúa gật gật đầu, nhìn cảnh hồ trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng nói: "Chút đánh chút nháo này bên kia sẽ không để ý, hay là thôi đi. Nhưng lần sau người đi Phượng Lai Nghi, nhớ ám chỉ với Kỷ phu nhân, nếu như bọn họ muốn đối phó Như Ý trai, cứ việc buông tay ra chân, gặp chuyện không may ta che chở cho bọn họ. Bọn họ muốn làm, chỉ cần tay chân sạch sẽ, đừng lưu lại nhược điểm."

Phượng Lai Nghi Kỷ ở kinh thành là con rắn độc, ý vào cùng các huân quý trong quý phủ có chút giao tình mua bán, thường chèn ép người trong nghề. Nhưng phạm là nhà nào tiệm nhỏ có thợ trang sức có bản lĩnh thật sự đều bị bọn họ dùng các loại thủ đoạn đưa đi. Nghe nói Như Ý trai mặt tiền cửa hiệu so Phượng Lai Nghi còn lớn hơn chút, lại có một đám sư phó Giang Nam nổi danh tọa trấn, bao gồm vị kia, Cổ nường tử, đánh ra vài loại vòng cho Túc vương phi làm kinh điểm các phu nhân kinh thành. Phượng Lai Nghi muốn đánh sập Như Ý trai, chỉ sợ càng có tâm tư hơn so với bà.

Cuối cùng cho dù sự tình bại lộ, cũng là chuyện của Phượng Lai Nghi. Không có bằng chứng, Phượng Lai Nghi muốn cản ngược lại bà đều không được. Mà Phượng Lai Nghi ra tay đối phó Như Ý trai trong mức hợp tình hợp lý, Từ Diệu Thành cũng không dám lấy lý do này nọ cùng bà trở mặt. Hẳn cũng phải vì thanh danh của một đôi con cái mà suy xét, không phải sao?

Vĩnh Ninh công chúa đắc ý cười.

Phan thị khiếp sợ hết mức.

Phượng Lai Nghi muốn triệt để chèn ép Như Ý trai, trước tiên chính là phải loại trừ Cố nương tử, mẹ chồng vì chèn ép Phó Dung, thế nhưng...

Bất quá như vậy rất tốt, vừa vặn Kỷ Thanh Đình muốn đối phó Cố nương tử, có mẹ chồng chống lưng cho hẳn, hẳn cũng không cần kiêng dè Túc vương phủ.

"Mẫu thân yên tâm, lần sau đi Phượng Lai Nghi con sẽ nhớ nhắc nhở bọn họ."

"Chú ý đừng để người khác nghe được." Vĩnh Ninh công chúa phá lệ dặn dò một câu.

Phan thị cười cam đoan.

~

Đoan ngọ qua, Cố nương tử nhận được một phong thư, Kỷ Thanh Đình hẹn nàng ngày mai đi Vĩnh Thái tự gặp mặt ở sau núi.

Nàng không có ý định đi, không ngờ màn đêm buông xuống, Túc vương phủ bên kia lại cũng đưa một phong thư tới.

Cố nương tử nhìn xong thư, lại nhìn nam nhân trước mặt, một thân hắc y không một tiếng động vào phòng nàng, sắc mặt tái nhợt: "Ta, chuyện của ta, vương gia sớm biết ? Kia vương phi..."

Hứa gia cúi đầu nói: "Vương gia lo lắng vương phi vì chuyện này đau buồn, cho nên che giấu."

Cố nương tử mặt mày buồn lòng, chuyện của nàng nói ra sẽ chỉ làm cho Phó Dung khổ sở, nàng thật sự không muốn cho nàng ấy biết.

Hứa gia lại nói: "Tối ngày đó, cô nương chỉ cần mang theo nha hoàn làm bộ đi Vĩnh Thái tự dâng hương là được. Chuyện khác hết thảy cứ yên tâm, vương gia sẽ sắp xếp người từ trước, cam đoan không có sơ hở gì. Về lí do giải thích sau này, trên thư đã nói rõ, còn mời cô nương ghi nhớ, không cần làm hồng đại sự của vương gia."

Cố nương tử trịnh trọng gật đầu.

Hứa gia cáo từ, lại đi viện của Đỗ Viễn Chu ở cờ xá sát vách.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Biết Hứa gia đem hết thầy sự tình đều sắp xếp thỏa đáng, Từ Tấn trở về Phù Cừ viện.

Phó Dung đã nghỉ ngơi, nghe được hắc tiến vào, xoay người hỏi: "Bạn rộn xong rồi?"

Hôm nay Từ Tấn cùng những phụ tá kia hình như đặc biệt bận, cơm chiều đều dùng ở tiền viện. Đã lâu không ăn cơm một mình, Phó Dung còn rất không quen.

Từ Tấn cởi bỏ quần áo, ngồi ở mép giường nhìn nàng: "Mất hứng?"

Phó Dung lắc lắc đầu, cầm tay hắc cười nói: "Tức giận có cái gì tốt, ta chính là đau lòng vương gia."

Nàng miệng ngọt biết nói năng, Từ Tấn thân mật điểm điểm cái mũi nàng, thoát giày ra. Nằm xuống giường phía bên cạnh nàng, mắt phượng mỉm cười: "Nùng Nùng không cần đau lòng, hôm nay đều xử lý xong, ngày mai sẽ có thể bồi nàng ra ngoài đi dạo."

Phó Dung ngơ ngác, tiếp theo hưng phấn mà ngồi dậy, "Vương gia ngày mai không cần lên triều?"

Từ Tấn nằm ngang, ánh mắt cam chịu: "Vừa vặn hôm nay trên người nàng sạch sẽ, ngày mai ra ngoài cũng thuận tiện."

Hắn không nhắc đến nguyệt sự còn tốt, hắn nhắc tới, Phó Dung liền suy sụp bả vai, nhẹ nhàng đánh hắn một chút, xoay qua chỗ khác nằm quay lưng về phía hắn.

Từ Tấn dán lên, ôm lấy người: "Đừng nghĩ những chuyện không vui về kia, nói một chút, ngày mai muốn đi nơi nào chơi?"

"Đâu cũng không muốn đi." Phó Dung chán nản nói.

Từ Tấn thở dài, xoa bóp tay nàng, ngừng một lát lại đề nghị: "Chúng ta đi Vĩnh Thái tự dâng hương đi, đều nói nơi đó Bồ Tát linh nghiệm, ta bồi Nùng Nùng đi cầu nguyện, trở về cố gắng nỗ lực nữa, có lẽ Nùng Nùng sẽ mang thai."

Phó Dung bĩu bĩu môi, "Bồ Tát nếu có tác dụng, ta..."

Nói đến một nửa, nghĩ tới chính mình trùng sinh, nghĩ tới lúc tỷ tỷ sinh con thì nàng cũng khẩn cầu Bồ Tát, Phó Dung đem những lời nói bất kính kia nuốt trở vào, nhìn màn che nghĩ ngợi một lúc, một lần nữa chuyển vào trong ngực Từ Tấn, "Được a, ngày mai vương gia bồi ta đi dâng hương, vương gia chuẩn bị nhiều tiền nhang đèn một chút."

Nàng kiêu kiêu khả ái, Từ Tấn đề lên trên, "Tâm thành thì linh, người nhắc bạc làm cái gì? Bồ Tát cũng không phải là người tham tài."

Nam nhân lông mày dài mắt phượng, lạnh lùng nghiêm nghị thì chỉ có thể ở xa mà ngắm nhìn, nhưng dịu dàng, tuần mi độc nhất vô nhị có thể khiến người nhìn đến thất thần. Nhìn mãi nhìn mãi, Phó Dung kìm lòng không được vuốt ve khuôn mặt hắn, "Bồ Tát tham sắc sao? Nếu tham, ta đem vương gia làm cống phẩm cho Bồ Tát, đổi lại Bồ Tát cho ta một đứa nhỏ."

"Lớn mật!" Từ Tấn sầm mặt trách mắng.

Phó Dung nhìn chăm chăm vào mắt hăn, thấy Từ Tấn một lúc lâu cũng không cười, đoán là hăn tức giận thật, cắn cắn môi buông tay, đáng thương tội nghiệp nói: "Là ta lỡ lời, vương gia thứ tội."

"Nàng lỡ lời." Từ Tấn cúi đầu hôn vành tai nàng êm dịu đáng yêu, hôn đến lúc nàng không chịu nổi đỏ mặt nhỏ giọng rầm rì, hăn mới vừa cởi quần áo nàng vừa nói: "Sắc của ta chỉ cho nàng nhìn, Bồ Tát cũng đừng hòng mơ ước."

Phó Dung nén cười, đợi Từ Tấn chôn vào trước ngực nàng, nàng mới nhỏ giọng mắng "Da mặt dày".

Từ Tấn nghe được , nhẹ nhàng cắn nàng một ngụm.

Phó Dung lập tức thành thật.

Bởi vì nguyệt sự, hai người chùng mấy ngày không làm gì, đêm nay không tránh khỏi náo loạn lâu một trận. Ngày hôm sau Phó Dung uể oải không muốn dậy, Từ Tấn tự mình giúp nàng mặc xiêm y, lại múc nước rửa mặt, chải đầu. Hăn cũng giúp nàng chải một búi tóc đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, rồi trực tiếp đem người ôm lên xe ngựa.

Vương phủ xe ngựa đi ổn định, Phó Dung ngủ thật sự rất say, đến Vĩnh Thái tự thì mới bởi vì một cái xóc nảy ngoài ý muốn mà tỉnh lại, mở mắt ra, thấy chính mình nằm ở trên ghế dài trong xe ngựa, Từ Tấn ngồi ở một bên đọc sách.

"Tỉnh rồi? Bữa sáng muốn ăn cái gì? Nghe nói trong chùa cơm chay cũng không tệ." Từ Tấn buông sách xuống, đỡ nàng ngồi dậy.

Phó Dung dụi dụi mắt, đẩy rèm cửa nhìn ra phía ngoài, phát hiện trời còn sớm, chưa tới lúc bình thường nàng rời giường đâu, nhin không được hỏi: "Chàng ra cửa lúc nào a?"

"Nàng ngủ đến độ ngay cả lúc ta rửa mặt cho nàng đều không biết." Từ Tấn cười đem khăn ướt chuẩn bị tốt đưa cho nàng: "Lau mặt đi."

Phó Dung còn đang nhập nhèm lau mặt, lau lên trán thì trong lòng khẽ động, đưa tay sờ lên, quả nhiên không có Hoa Điền.

Từ Tấn vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, kịp thời đem hộp tròn nhỏ chứa Hoa Điền đưa tới: "Không quên."

Phó Dung tức đến mặt đỏ rần, che cái trán xoay qua chỗ khác, một bên gắp hoa điền một bên nhỏ giọng oán giận: "Ta biết vương gia đối với ta tốt, nhưng ta chính là không muốn cho chàng nhìn thấy, lần sau vương gia đừng như vậy nữa." Nàng ngay cả mẫu thân cũng đều không cho nhìn, chỉ có Quan ca nhi không hiểu chuyện nàng mới có thể tháo Hoa Điền xuống cho hân sờ hồ nhỏ.

Từ Tấn thức thời mà không có tiếp lời, đợi Phó Dung thu thập xong mới đem người ôm tới trên đùi, hôn trán nàng: "Nhưng ta cảm thấy Nùng Nùng có cái hồ nhỏ này càng đẹp. Thật sự, nàng không biết vừa rồi ta vụng trộm hôn bao nhiêu lần."

Phó Dung nhéo lồng ngực hân: "Nói có dễ nghe cũng vô dụng, chính là không muốn cho chàng nhìn."

Từ Tấn đau đến hấp khí, ngoan ngoãn cầm miệng.

Trước đi đại diện dâng hương, xong rồi đi dùng cơm chay.

Hứa gia từ bên ngoài đi vào trong: "Vương gia, vừa mới có người thấy Cố nương tử cũng tới dâng hương."

"Thật sự?" Phó Dung đại hỉ, nhìn Từ Tấn, thấy Từ Tấn không phản đối, nàng cười nói: "Mau mời tới đây."

Cố nương tử đi tới thì hai vợ chồng đã dùng xong cơm, trên bàn bày nước trà hoa quả.

"Ngài cũng tới dâng hương sao?" Phó Dung tò mò hỏi, Cố nương tử sẽ không dễ dàng ra cửa, nếu như không phải nàng mời, Cố nương tử phỏng chừng một năm cũng không đi ra khỏi Như Ý trai nửa bước.

Cố nương tử từ ống tay áo lấy ra một cái hộp tròn nhỏ, giải thích: "Đây là Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ nhờ ta làm khuy cổ áo, buổi sáng ta mời Đỗ chương quỹ đưa qua, Thế Tử phu nhân nhìn không mấy hài lòng, vừa vặn nàng hôm nay muốn đến Vĩnh Thái tự, liền bảo ta lại đây một chuyến."

Phó Dung ngạc nhiên, lấy khuy ngọc lục bảo ra, ngốc mấy trong nháy mắt mới tìm được âm thanh: "Như vậy còn có gì không hài lòng ? Rõ ràng là kiếm cớ gây sức ép ngài, ta biết bà ấy không có ý tốt lành gì!"

Cố nương tử tính tình rất tốt, ôn nhu trấn an nói: "Thôi thôi, làm buôn bán nhà ai không từng gặp phải loại khách nhân này, nhịn một chút là được. Kia vương gia vương phi ngồi trước, ta đi bên kia đợi Thế Tử phu nhân."

Phó Dung không cho phép nàng đi, "Ngài ngồi đây, đợi nàng ấy tới chúng ta cùng đi, xem bà ấy có ý tứ nói dối không chớp mắt ngay trước mặt ta hay không."

"Đây..." Cố nương tử do dự nhìn về phía Từ Tấn.

Từ Tấn gật đầu: "Cố đông gia ngồi đi, người bồi Nùng Nùng nói chuyện, ta đi ra bên ngoài."

Cố nương tử đành phải theo lệnh.

~

Sau núi Vĩnh Thái tự, Kỳ Thanh Đình đợi rất lâu vẫn không chờ được Cổ nương tử, nhúu mày phân phó tùy tùng: "Đi xem làm sao vậy."

Hắn biết Cổ nương tử ngồi xe ra khỏi cửa thành mới chạy tới , Cổ nương tử đã tới, như thế nào không qua gặp hắn?

Nghĩ tới mười mấy năm trước ban đêm kia, Kỳ Thanh Đình hoài niệm mà sờ sờ môi.

Nàng nguyên bản họ Diệp, tổ phụ phụ thân đều là thợ trang sức ký khế ước với Phượng Lai Nghi, mấy đời đều là nô bộc Kỳ gia. Tới Cổ nương tử này, Diệp gia chỉ có một cô nương, Diệp lão đầu thấy cháu gái có thiên phú làm trang sức, liền đem tay nghề tổ truyền dạy nàng. Cổ nương tử sinh đẹp, nhưng cũng không coi là đại mỹ nhân. Nhưng nàng cúi đầu làm trang sức thì trong mắt sáng rọi hơn so với bảo thạch Phi Thúy trong tay nàng. Kỳ Thanh Đình thích cô nương này, muốn nạp nàng làm thiếp, tiểu cô nương nói gì cũng không chịu, còn bắt đầu trốn hắn.

Đêm đó Kỳ Thanh Đình uống rượu say, đuổi tùy tùng bên người đi tiểu viện Diệp gia. Diệp lão đầu lúc ấy ốm đau liệt giường, nghe được động tĩnh tới ngăn trở, bị hắn đẩy ngã xuống đất chết tươi. Hắn tự tay đem Cổ nương tử cột vào giường, đang cởi quần áo thì phụ thân nàng lại chạy về, Kỳ Thanh Đình liền cho ông một đao chết nốt...

Xong việc, hắn hứa chỉ cần Cổ nương tử về sau hảo hảo hầu hạ hắn, hắn sẽ cho nàng danh phận di nương. Cổ nương tử như cũ mạnh miệng, còn muốn đâm cổ tự vận. Kỳ Thanh Đình vẫn còn rất thích nàng, luyến tiếc nàng chết, lại muốn trừng phạt nàng, liền dùng cái trùy thủ tùy thân vừa dùng để giết người rạch một nhát lên khuôn mặt kiều non như sứ mỏng của nàng.

Cũng không biết là hạ nhân nào to gan lớn mật, nhân lúc hắn bận rộn xử lý thi thể phụ tử Diệp gia thì cởi trói cho tiểu cô nương. Kỳ Thanh Đình tìm

nàng mãi, không ngờ nàng thế nhưng đổi họ. Nàng vốn họ Diệp, mẫu thân họ Trương, lần đầu tiên nghe nói tới Cố nương, Kỷ Thanh Đình thật không ngờ sẽ là cố nhân, sau này ở Phượng Lai Nghi cùng Phan thị pha trộn, đột nhiên nhớ tới họ Cố là ai.

Sư phụ của vị tổ tông Diệp gia kia họ Cố.

Nàng phí hết tâm tư sửa họ tên như vậy, làm cho hắn không dễ dàng nhận ra quan hệ .

Trong lúc xuất thần, tùy tùng đi rồi quay lại: "Đông gia, Túc vương và Túc vương phi cũng tới, Cố nương tử bị bọn họ mời qua."

Kỷ Thanh Đình nhướn mày, trầm ngâm một lát nói: "Người đi trông chừng, bọn họ tách ra rồi mời nàng tới đây."

Hôm nay hắn cho Cố nương tử 2 con đường, một là ngoan ngoãn trở lại bên cạnh hắn, chuyện cũ quá khứ hắn bỏ qua, nếu nàng cứng đầu, vậy hắn cũng bất chấp ân tình vợ chồng đêm hôm đó, đành phải phái người đưa nàng quy thiên.

Kỷ Thanh Đình rất có kiên nhẫn chờ, chờ đến triệt để hết hy vọng, mắt đào hoa phong lưu rất cuộc nổi lên âm ngoan, "Đi phân phó bốn người kia, đợi xe ngựa Cố nương tử và xe ngựa vương phủ tách ra thì động thủ, không cần khách sáo."

Hắn cho nàng đường sống, nàng ý vào sau lưng có chỗ dựa khinh thường để ý hắn .

Kỷ Thanh Đình quả thật không dám đắc tội Túc vương, dù Vĩnh Ninh công chúa vì hắn chống lưng hắn cũng không định cầm lấy khế ước bán thân lúc trước của Diệp gia đi Phượng Lai Nghi đòi người. Dù sao hắn không nhìn thấy mặt Cố nương tử, ngộ nhỡ trên mặt nàng không có sẹo, hoặc là nàng cố ý xóa đi, hắn không có chứng cứ chứng minh nàng chính là

Cổ nương tử, chỉ chắc chắn đắc tội Túc vương phủ. Như bây giờ tốt nhất, làm cho nàng đi bồi tố phụ phụ thân đi, Như Ý trai không có nàng làm trấn điểm chi bảo, mấy vị sư phó khác, Phụng Lai Nghi cũng không sợ.

(PS: Thăng cha này ko phải là người mà. Nhưng cũng giải thích thêm cho những bạn chưa biết hiểu rõ hơn, thời xưa khi đã bị bán đi (có kế ước bán thân) thì trở thành nô tài/nô tì trong nhà chủ. Chuyện sống chết, hôn nhân đều do chủ quyết định. Nếu là bán thân cả đời thì thậm chí con cái sinh ra cũng kế tiếp thân phận đó. Chủ nhân đánh đập dã man, thậm chí giết chết thì cũng không bị tội gì hoặc cùng lắm là phạt rất nhẹ. Nếu nô tì/nô tài đó bỏ trốn thì ngược lại chịu tội rất nặng. Xã hội dân chủ bây giờ thật là tốt biết bao he he he)

~

Ở nhà khách của nhà chùa nghỉ trưa, qua thời điểm buổi chiều nóng nhất, đoàn người trở về thành.

Phó Dung sợ trên đường Từ Tấn lại xằng bậy, muốn cùng Cổ nương tử ngồi một chiếc xe trở về, lúc vào thành sẽ đổi lại.

Từ Tấn không nói một lời.

Cổ nương tử cười đem Phó Dung dẫn tới trước xe ngựa vương phủ, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đã gả cho người mà còn như trẻ con thích làm nũng, khó được vương gia bồi người ra ngoài giải buồn, Nùng Nùng đừng cố ý chọc giận vương gia." Vỗ vỗ tay nhỏ Phó Dung, quay người đi về phía xe ngựa của mình.

Từ Tấn lại tới đỡ Phó Dung lên xe, xe ngựa mới chuyển động, hắn liền đem người áp tới trên giường hôn môi.

Xe ngựa Như Ý trai đi ở phía sau, sợ chỉ cách một đoạn ngắn sẽ nghe được hết âm thanh, Phó Dung so với bình thường bên ngoài chỉ có xa phu

thì khẩn trương hơn, ra sức cào tay hấn: "Chàng buông tay!"

"Về sau còn dám qua cầu rút ván không?" Từ Tấn chống người dậy, uy hiếp nhìn nàng, nếu nàng dám lắc đầu, hấn sẽ đè xuống lần nữa.

Phó Dung chợt dạ chuyển mắt đi: "Ai bảo chàng luôn muốn khi dễ người ta?"

Từ Tấn căn căn vành tai nàng, đem người đỡ dậy.

Trong xe bầu không khí có chút mờ ám, Phó Dung vội vã nói sang chuyện khác,: "Người nọ gọi Cố di tới, nàng lại không đến, thật sự là quá khi dễ người, cũng không biết là chủ ý của bà ấy hay là của mẹ chồng bà ấy."

Từ Tấn nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: "Yên tâm, bất kể là chủ ý của ai, ta đều sẽ giúp nàng hả giận."

Phó Dung thích nhất nghe hấn như vậy nói .

~

Từ Vĩnh Thái tự trở lại kinh thành, có một đoạn đường núi, hai bên đường là cây xanh dày đặc.

Bên trái trên đỉnh núi, có người vội vàng chạy tới, thở gấp nói: "Sự tình có biến, Cố nương tử và Túc vương, Túc vương phi cùng một đường trở về, đông gia lệnh cho chúng ta chờ bọn họ tách ra rồi mới động thủ."

Đồng bọn hấn nheo mắt lại.

Ám sát một thợ thủ công của trang sức lâu, cùng với ám sát vương gia tội danh cách nhau rất xa .

Hắn thu hồi cung tên trong tay, giơ tay lên, tỏ ý bảo hai huynh đệ ở đỉnh núi đối diện đến bên này tụ hợp, cùng nhau thương lượng vào thành rồi hành động.

Phượng Lai Nghi có thể duy trì địa vị ngày hôm nay, không chỉ dựa vào những trang sức trong tủ quần, cũng phải dựa vào bọn họ những thủ hạ không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Thường ngày bọn họ huynh đệ hưởng thụ ăn ngon uống đã, một khi Phượng Lai Nghi muốn đối phó ai, liền để bọn họ ra sân. Vận khí tốt làm xong một lần còn có thể tiếp tục trở về sống những ngày lành. Đã ăn loại cơm này, đương nhiên cũng chuẩn bị tùy thời mất mạng. Nhưng nếu như có thể, ai cũng muốn làm được cẩn thận chút, sống lâu thêm mấy năm.

Đáng tiếc có người không muốn bọn họ sống.

Hai thủ hạ đối diện không thể tới, hai người bên này cũng đột nhiên ngã xuống mặt đất.

Lặng yên không tiếng động, mỗi người đánh lén tiếp nhận vị trí của bọn họ, sau đó...

Lặp lại động tác của bọn họ.

Vì thế khi hai chiếc xe ngựa đi tới, mấy mũi tên nhọn nhất tề hướng xe ngựa bắn tới.

Vèo vèo vài tiếng, mũi tên nhọn bắn vào thành xe, boong boong vang lên.

Phó Dung đang nói chuyện với Từ Tấn, không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra đã bị Từ Tấn đè vào chiếu trúc trải trên xe. Ngoài xe, thanh âm xa phu nha hoàn hãi hùng kêu cứu, Hứa gia rút kiếm ngăn đỡ mũi tên, Phó Dung lại dường như cái gì đều không nghe thấy, mắt nhìn chăm chăm Từ Tấn, trên cánh tay trái còn mũi tên đang rung rung, sắc mặt trắng bệch.

Mặt trời chưa lặn, Túc vương Túc vương phi ra ngoài bị ám sát, tin tức nhanh chóng truyền khắp kinh thành.

Gia Hòa để giận dữ, lệnh cho người suốt đêm tra rõ.

Trong hậu viện Phượng Lai Nghi, Kỷ Thanh Đình sống lưng phát lạnh.

Hắn rõ ràng nhấn mạnh chỉ cho phép đánh lén một mình Cố nương tử, tại sao Cố nương tử yên lành, Túc vương lại bị thương?

Hắn nghĩ mãi không hiểu, làm sao cũng không nghĩ ra, chỉ có thể hi vọng rằng mấy người kia không trốn nhanh thì chết nhanh. Với bản lĩnh của bọn họ, chỉ cần trốn sẽ không bị người bắt được, nếu chết rồi càng không cần lo lắng.

Bóng đêm dần sâu, Kỷ Thanh Đình vỗ vỗ mặt mình, không ngừng nói với chính mình phải bình tĩnh.

Thật vất vả trấn định một chút, bên ngoài một tiếng két vang nhẹ nhàng, có người đẩy cửa bước vào.

Kỷ Thanh Đình cả người lông tơ dựng thẳng, một tay đặt ra phía sau, âm thầm nắm chặt dao găm dấu trong tay áo, trùng người vừa tới nói: "Người là ai?"

Hứa gia không nói chuyện, sau lưng hắn, bốn hắc y nhân nối đuôi đi vào, mỗi người xách theo một cỗ thi thể.

Nhìn rõ bộ dáng những thi thể kia, Kỷ Thanh Đình mở to hai mắt.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Giấu kỹ thi thể, Hứa gia để bốn thuộc hạ lui ra ngoài, so với Kỷ Thanh Đình thần sắc tái nhợt kinh khủng, trên mặt hắt một mảnh lạnh lùng dừng dừng, nhìn chăm chăm vào mắt Kỷ Thanh Đình nói: "Người còn có lời gì muốn nói? Người có thể ngụy biện, nhưng còn hai người sống ở trong tay chúng ta. Trước khi giao cho quan phủ, vương gia phái ta tới hỏi cho rõ ràng, người vì sao muốn hành thích?"

Kỷ Thanh Đình đã tuyệt vọng.

Nhìn rõ ràng dung mạo bốn có thi thể thì phát hiện trong đó chỉ có hai người là hãn phái ra, hãn nghi hoặc hơn là sợ hãi, đến khi nghe được Hứa gia nói còn có hai người sống, có lẽ chính là hai người khác hãn phái ra, liền hiểu được, hãn không có tư cách ngụy biện phủ nhận.

Nhưng hãn không cam tâm!

Âp quỳ xuống, Kỷ Thanh Đình run rẩy chỉ vào hai người trong đó, lắp bắp nói: "Bọn họ, hai người bọn họ không phải là người của ta! Ta chỉ là không muốn nhìn Như Ý trai cướp đi danh tiếng nổi bật của Phượng Lai Nghi, muốn giáo huấn Cố nương tử một chút, chưa từng nghĩ tới mưu hại vương gia. Thỉnh vương gia minh xét a, ta chưa từng nghĩ tới mưu hại vương gia!"

Hãn vô luận như thế nào đều không sống được nữa, nhưng hãn còn cha mẹ vợ con. Mưu sát Cố nương tử là một mình hãn gây nên, cùng lắm chính mình đem mạng ra đền. Mưu sát hoàng tử là tội lớn liên lụy cả tộc, Kỷ

Thanh Đình không thể nhận tội, hắn vốn dĩ không làm, hắn không thể nhận tội!

"Thình vương gia minh xét, thình vương gia minh xét!" Hắn cuống quýt đập đầu, dường như đã quên đau.

"Chết đến nơi còn không chịu nói thật, không phải người của người, tại sao lại cùng nhau động thủ? Hôm nay vương gia mạng lớn, bằng không hiện tại ta đã muốn mạng chó của người!" Lạnh giọng nói xong, Hứa gia quay người muốn đi.

"Đại nhân dừng bước, đại nhân dừng bước!" Kỷ Thanh Đình lê gối đuổi theo, đưa tay muốn ôm đùi Hứa gia, bị Hứa gia tung một cước đá văng đi. Kỷ Thanh Đình ở trên mặt đất lăn lộn một cái, nhìn thấy Hứa gia dừng lại, hắn lại đập đầu lạy: "Đại nhân người tin ta đi, cho ta mười cái đầu ta cũng không dám mưu sát vương gia a. Phái người ám sát Cố nương tử là một mình ta gây nên, ta cam nguyện chịu phạt. Nhưng ta thật sự không mưu hại vương gia, cầu xin đại nhân cùng vương gia minh xét!"

Hứa gia nhíu mày, rút bội kiếm ra, đem mũi kiếm đưa tới trước mặt Kỷ Thanh Đình: "Hai người này thật sự không phải là người phái tới ?"

Kỷ Thanh Đình ra sức lắc đầu, nhắc tay thề với trời: "Nếu ta dám đối với vương gia có lòng bất chính, ta đời kiếp kiếp vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Hứa gia hừ lạnh, đối với hắn lời thề không chút nào để ý, ánh mắt từ hai cổ thi thể kia chuyển chuyển, một lần nữa trở lại trên mặt Kỷ Thanh Đình, "Đem chuyện người khi nào đối với Cố nương tử động sát cơ, mưu đồ cùng với ai, một năm một mười toàn bộ nói ra. Nếu như có nửa câu nói sáo, ngày mai chính là ngày chết của Kỷ gia ba phòng già trẻ!"

Kỷ Thanh Đình sắc mặt xám trắng, tuyệt vọng quỳ trên mặt đất, đem ân oán của hắn và Cố nương tử nói hết từ đầu chí cuối.

Hứa gia giống như lắng nghe, khi Kỷ Thanh Đình giải thích xong xuôi lại bắt đầu xin tha thì cắt ngang: "Nếu hai người kia không phải người của người, vậy bọn họ làm sao biết hôm nay người muốn động thủ? Hay là trước đó người từng đề cập với người ngoài, bị kẻ thù của vương gia lợi dụng sơ hở? Nói thật, một thương gia nho nhỏ như người, vương gia cũng cảm thấy không có lớn mật như vậy, cho nên phải ta tới cẩn thận tra xét, miễn cho người làm quý chết oan, kẻ thù vương gia lại tiếp tục tiêu dao."

Người chịu tội thay?

Kỷ Thanh Đình chậm rãi ngẩng đầu, trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo thân ảnh.

Phan thị, Khánh quốc công phủ, Vĩnh Ninh công chúa, Thành vương, Túc vương...

Hôm nay đủ loại hoài nghi, phảng phất đều có giải thích .

Kỷ Thanh Đình đột nhiên cười đến ngã trên mặt đất, oán hận đập đất: "Tiện nhân kia, tiện nhân kia dám hại ta như thế! Nghĩ Kỷ Thanh Đình ta chạm qua nhiều nữ nhân như vậy, không ngờ cuối cùng lại ngã trên người một nữ nhân..."

"Nàng là ai?" Hứa gia nghiêm giọng cắt ngang lời hăn tự giễu.

Kỷ Thanh Đình ngược mắt nhìn hăn, gằn từng chữ: "Khánh quốc công phủ, là Khánh quốc công phủ muốn hại vương gia!"

Phan thị cùng Vĩnh Ninh công chúa thật là mưu đồ tốt, nếu không phải là Túc vương trong lòng hoài nghi, đêm nay chính là tử kỳ của hăn, chỉ sợ bọn họ mấy nhà trên dưới mấy chục miệng đều phải làm cái quý chết oan! Đã đối phương dám lừa hăn làm người chịu tội thay, vậy hăn vì khẩu khí này, vì Kỷ gia già trẻ lớn bé, hăn cũng phải cắn chết các nàng!

~

Canh hai, Sùng Chính điện.

Gia Hòa để cuống quào chạy tới, nhìn thấy ái tử hôm nay hiêm hiêm thoát được một trận, bước chân càng thêm nhanh , không chờ Từ Tấn hành lễ liền đem người vững vàng đỡ dậy, nhìn cánh tay hấn nói: "Thương thế như thế nào? Không phải nói người cố gắng tỉnh dưỡng, người suốt đêm chạy vào cung làm cái gì? Độc tố khuếch tán thì làm thế nào đây?"

Đau lòng vô cùng đỡ lấy người vào bên trong.

Từ Tấn vừa đi vừa nói: "Phụ hoàng không cần lo lắng, thái y đã đem độc đều giải hết, hiện tại chỉ là ngoại thương, dưỡng cẩn thận là tốt rồi. Nhi thần suốt đêm tới là vì tra được hung thủ. Chỉ là, hung thủ cự không nhận tội, khẳng định có hung phạm khác. Việc này quan hệ rất lớn, nhi thần không dám tự tiện làm chủ, cũng không mạo muội giao cho Đại Lý tự, còn mời phụ hoàng tự mình thẩm vấn."

Gia Hòa để thần sắc ngưng trọng, phân phó tạp vụ lui ra, chỉ lưu một mình tâm phúc Vạn Toàn ở bên người.

Từ Tấn thấy hấn đồng ý , phái người mang Kỷ Thanh Đình trên đầu phủ vải đen dẫn tới.

Đêm khuya sương nặng, trong cung đình tĩnh mịch, chỉ có Sùng Chính điện đèn đuốc sáng trưng.

"Thảo dân từng câu là thật, Hoàng Thượng không tin có thể phái người đi hỏi thăm. Ngày đó thảo dân hoài nghi Cố nương tử chính là tì nữ nhà ta trốn ra, ngại vì vương gia nên không dám cường đến, tự mình đi nhận người không được đành nhờ Thế Tử phu nhân đi hỏi thăm. Đó là việc hồi tháng 4, mừng ba tháng năm Thế Tử phu nhân lại đến gặp ta, ta vốn đối với việc này đã hết hy vọng , Thế Tử phu nhân lại thay Vĩnh Ninh công chúa

chuyển lời, nói nàng sẽ thay ta chống lưng, để ta thoải mái đi đối phó Cổ nương tử."

"Thảo dân nghĩ mãi mà không rõ Vĩnh Ninh công chúa vì sao muốn thay thảo dân chống lưng. Do dự mãi, Thế Tử phu nhân giải thích nói Vĩnh Ninh công chúa cùng Túc vương phi vốn không hợp, thảo dân lúc này mới yên tâm. Ai ngờ hôm nay kết quả quá mức ngoài dự đoán. Hoàng Thượng, thảo dân khi dễ Thế Tử phu nhân sau lại thông gian, hiện giờ lại giết người cướp của, thảo dân tội đáng muôn chết, chết không có gì đáng tiếc, chỉ có tội mưu hại vương gia là không thể nhận, kính xin Hoàng Thượng minh xét a!"

Hắn quỳ rạp dưới đất, khóc rống rơi lệ.

Gia Hòa đế nhìn về phía lão nô Vạn Toàn ở bên cạnh hắn hầu hạ hơn 30 năm, thấy Vạn Toàn buồn mi đứng yên như tượng đá, lại nhìn về phía nhi tử cánh tay quấn băng gạc đứng ở một bên khác, mở miệng hỏi: "Cảnh Hành thấy thế nào? Người cảm thấy hắn tin được không?"

Từ Tấn khuất chân quỳ xuống, cúi đầu nói: "Việc này liên lụy quá nhiều, nhi thần trở về thành thì sắc trời đã tối, cũng chỉ là lúc trước bắt được người này, nghe lời từ một phía của hắn, tạm thời không tra rõ lời nói hắn là thật hay giả, cho nên không dám khẳng định. Bất quá đã liên lụy đến cô tổ mẫu, nhi thần có một chuyện phải báo cáo phụ hoàng."

Gia Hòa đế gật gật đầu: "Người nói."

Từ Tấn liền đem chuyện Liễu Như Ý và Phó Dung kết bạn, ân oán của Liễu Như Ý và Từ Diệu Thành, cùng với chân tướng nàng chết bất đắc kỳ tử nói một lần.

Gia Hòa đế nhất thời tin 8 phần.

Giết chết tất cả nữ nhân có quan hệ cùng trượng phu, quả thật vẫn đều là điều bộ của Vĩnh Ninh công chúa. Bà dung túng nhi tử nạp thiếp, đối với

con rể thì hà khắc giống như đối đãi với trượng phu. Nếu không phải hẳn là Hoàng Thượng, chỉ sợ Vĩnh Ninh công chúa cũng sẽ quản việc riêng trong hậu viện của con rể. Tính tình Vĩnh Ninh công chúa sĩ diện như vậy, tức phụ lão Tứ ngang nhiên cùng bà đối nghịch, bà muốn mượn đao giết người cũng không lấy làm lạ.

Giết tức phụ lão Tứ xem như là loại trừ cái đinh trong mắt, thuận tiện giết lão Tứ...

Đều là thân cốt nhục, không có đầy đủ chứng cứ trước, Gia Hòa đế mau chóng đánh gãy ý niệm làm cho hẳn đáy lòng phát lạnh.

Nhưng nếu như việc này thật sự là do Vĩnh Ninh công chúa gây nên, Gia Hòa đế trăm triệu lần không thể lại dung túng nàng. Hiện tại hẳn còn khoẻ mạnh, Vĩnh Ninh công chúa một số ý niệm nào đó đều dè ở trong lòng, tương lai hẳn ra đi hoặc bị bệnh, Vĩnh Ninh công chúa có thể hay không xúi giục lão Ngũ...

Trong mắt Gia Hòa đế hàn ý chợt lóe qua, trước tỏ ý bảo Từ Tấn đứng lên, sau đó nói với Kỷ Thanh Đình: "Nói miệng không bằng chứng, mới rồi người đã nói gì Trẫm sẽ nhất nhất kiểm chứng, nhưng Trẫm phải chính tai nghe mới có thể tin tưởng. Kỷ Thanh Đình, ngày mai Trẫm sẽ truyền ra tin tức, hung thủ bỏ trốn mất dạng chưa quy án, sau đó Trẫm cho người 1 tháng, người cứ coi như Túc vương bị ám sát là chuyện không liên quan đến người, đến mừng ba tháng sau, Trẫm muốn tự mình tới Phượng Lai Nghi nghe người cùng người nọ đối chất. Nếu như chứng minh người quả thật là bị oan uổng, Trẫm tha cho người một nhà già trẻ, bằng không Kỷ gia trên dưới tất cả đều chịu tội lăng trì!"

"Hoàng Thượng anh minh, thảo dân tạ Hoàng Thượng bỏ qua cho già trẻ Kỷ gia!" Kỷ Thanh Đình như được đại xá, ô ô khóc lên.

Gia Hòa để hướng Vạn Toàn đưa mắt ra hiệu: "Đưa hẳn ra ngoài, không thể kinh động bất cứ kẻ nào, nếu như để lộ nửa điểm tin tức, rút dây động rừng, người và Kỷ gia cùng tội."

Vạn Toàn quỳ lạy: "Hoàng Thượng yên tâm, lão nô hiểu được."

Gia Hòa để gật gật đầu, đợi Vạn Toàn mang theo Kỷ Thanh Đình đi ra, hẳn nhìn Từ Tấn, thở dài: "Cảnh Hành trở về cố gắng nghỉ ngơi dưỡng thương đi, người nhớ kỹ, phụ hoàng sẽ không làm cho người cứ thế mà chịu đổ máu. Sự tình tra rõ, Trẫm tự sẽ cho hai vợ chồng các người một công đạo, phía trước chưa rõ, các người cũng đừng suy đoán lung tung."

Từ Tấn khuôn mặt bình tĩnh: "Nhi thần hiểu được, khuya khoắt kinh động phụ hoàng, là nhi thần bất hiếu, phụ hoàng mau trở về an giấc đi."

Gia Hòa để khoát khoát tay, tỏ ý bảo hẳn lui xuống trước đi.

Từ Tấn lùi lại đi ra ngoài, rồi sải bước vào trong bóng đêm.

Túc vương phủ xe ngựa như bình thường, không chậm không vội mà trở về.

Từ Tấn dựa vào thành xe, nhắm mắt trầm tư, hồi ức lại bố cục hai năm nay.

Phó Dung nhận Liễu Như Ý làm di thì hẳn liền phái người tra rõ chuyện của Liễu Như Ý, Cố nương tử. Liễu Như Ý còn tốt, Cố nương tử thật đúng là làm cho hẳn bất ngờ, làm cho hẳn đánh bậy đánh bạ phát hiện Kỷ Thanh Đình tư tình cùng Phan thị. Việc này chỉ cần truyền ra ngoài, sẽ trở thành vết bẩn lớn trên người lão Ngũ.

Nhưng mà, tư tình truyền ra, Phan thị sẽ chết, Vĩnh Ninh công chúa đám người chỉ tổn thất mặt mũi, có thể sống tốt như thường.

Cho nên Từ Tấn tạm thời không động thủ, hắn muốn đợi cơ hội thích hợp.

Hắn không ngờ Liễu Như Ý chết, nhưng hắn rất nhanh liền ý thức được việc này có chỗ có thể lợi dụng được.

Bởi vì hắn đã sớm biết, Phó Dung nhất định là thê tử của hắn.

Trong một tháng này, phụ hoàng nhất định sẽ bí mật điều tra, hắn sẽ phát hiện chuyện của Liễu Như Ý là sự thật, sẽ phát hiện Cố nương tử là bị người cố ý sắp xếp ra ngoài trong lúc vợ chồng bọn họ đi Vĩnh Thái tự ngày hôm ấy. Nhưng phụ hoàng sẽ không biết Kỷ Thanh Đình sớm trước một ngày đã viết thư cho Cố nương tử. Bởi vì Kỷ Thanh Đình là người thức thời, vì người nhà của hắn, hắn phải thức thời, thức thời tới tháng sau cố ý để Phan thị nói ra chuyện Vĩnh Ninh công chúa muốn hại Phó Dung cho phụ hoàng nghe.

Vĩnh Ninh công chúa, Khánh quốc công phủ nhất định phải đổ, vừa giúp Phó Dung thu thập kẻ thù, lại trừ đi một bên hỗ trợ của Thành vương.

Từ Tấn rất hài lòng kế hoạch của mình, chỉ có một điều...

Hắn không muốn cho Phó Dung biết chân tướng, hắn cho phép nàng mở lại Như Ý trai quả thật có ý đồ khác, nhưng cũng là thật sự thích nàng mới giúp nàng .

Hắn sợ nàng biết rồi nghĩ nhiều, phủ nhận tâm hắn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Từ Tấn đi vào cung , Phó Dung ở trong phòng đứng ngồi không yên.

Nàng bắt buộc chính mình hồi tưởng lại tình hình buổi chiều, cha mẹ huynh trưởng nghe tin chạy đến, hồi tưởng bọn họ quan tâm trấn an, nhưng không có tác dụng. Chỉ cần nàng đừng nhớ lại, trước mắt sẽ hiện lên cảnh tượng các thái y giúp Từ Tấn khoét thịt trừ độc. Từ Tấn có Giải Độc hoàn, nhưng thứ đó quá trân quý, không thể ngay trước mặt các thái y đem ra dùng, cho nên Từ Tấn không lấy ra, thà rằng chịu đựng thống khổ.

Phó Dung căn bản không dám nhìn, trong phòng mùi máu tươi nồng nặc suýt nữa làm nàng hôn mê.

Nàng không nghe thấy Từ Tấn phát ra nửa điểm âm thanh, tựa như ở trên đường núi kia, Từ Tấn bình tĩnh ôm nàng xuống xe ngựa, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị mà không hoảng loạn, phảng phất như trên cánh tay không cảm một mũi tên độc.

Vạn hạnh hai người đều không xảy ra chuyện gì, nhưng rốt cuộc là ai muốn giết bọn họ?

Từ Tấn hẳn là tra được manh mối, cho nên suốt đêm tiến cung, đi gấp như vậy, còn không có thời gian nói chuyện với nàng.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Phó Dung nhìn về phía cửa, hơi giật mình, vội vàng đi ra ngoài đón.

Từ Tấn nhắc chân bước vào cửa gian nhà chính, thấy Phó Dung vội vã đẩy màn cửa đi ra, hai mắt nhìn nhau, nàng sững sờ tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn chăm chăm vào cánh tay trái của hắn, môi son nhấp nhẹ, thần sắc lo lắng, nháy nháy mắt, liền có nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Bọn nha hoàn thức thời lui ra ngoài.

Từ Tấn chậm rãi đi tới phía cô nương đang cúi đầu gặt lệ.

"Vương gia..."

Phó Dung cũng đi tới chỗ hắn, sợ đụng tới cánh tay trái, nàng chuyển ra sau lưng ôm lấy eo hắn, mặt dán ở trên lưng hắn khóc: "Vương gia, ta sợ..."

Sợ hắn xảy ra chuyện, nàng không biết trông cậy vào đâu.

Sợ hắn xảy ra chuyện, cũng không còn người nam nhân nào sẽ đối tốt với nàng như vậy.

Phó Dung là người rất lười, lười ngồi xe ngựa xóc nảy, lười rời giường từ sớm, lười quản lý nội trợ, cũng lười vắt óc suy nghĩ trừ khi bất đắc dĩ, giống như lúc nàng nỗ lực ngăn trở tỷ tỷ lại gả cho Tề Sách vô sỉ kia, nỗ lực tránh né Từ Tấn, toàn tâm toàn ý muốn gả cho An vương, cũng là vì trước lúc hắn đăng cơ giấu diếm làm một lần cho dứt điểm.

Chuyện cũ không nhắc tới, hiện tại Từ Tấn đối với nàng tốt như vậy, Túc vương phủ bên trong sinh hoạt an nhàn giống giấc mộng, Phó Dung thật sự không hi vọng sự tình có biến, không muốn sau khi Từ Tấn chết, nàng lại hao tâm tổn trí suy nghĩ làm sao cho mình sống tiếp được càng tốt...

Trước nay Từ Tấn đáp ứng tốt như vậy, lời hứa dễ nghe như vậy, Phó Dung tin hoặc có lẽ nàng cũng không tin, có lẽ nàng chỉ là không muốn sống mệt mỏi, chỉ là muốn sinh đứa trẻ, cho nên nàng lừa mình dối người

mà tin Từ Tấn sẽ chiếu cố tốt bản thân cũng sẽ bảo vệ tốt nàng. Nhưng hôm nay, nàng và hấn cùng trải qua một trận đánh lén.

Loại này ám sát này đến cùng sẽ còn xảy ra bao nhiêu lần? Từ Tấn thật sự có thể tránh được sao?

Nàng thì sao, nếu như có người muốn hại nàng, thời điểm nàng không có Từ Tấn bên cạnh, nàng còn có thể may mắn sống sót như thế sao?

Nguyên lai không phải mọi chuyện nhìn có vẻ đơn giản như vậy, nguy hiểm chỉ là vẫn ẩn giấu ở chỗ tối tối.

Phó Dung ôm chặt lấy người nam nhân phía trước, ôm lấy chỗ dựa của nàng, lo sợ không thôi.

Nàng nước mắt nhiều như vậy, xuyên thấu qua áo mùa hè mỏng truyền đến trên sống lưng hấn lạnh lạnh, từng chút khuếch tán.

Từ Tấn có chút tự trách.

Trận này ám sát là hấn sắp xếp, chân chính bản tên đều là người của hấn, hấn đương nhiên biết cả hai đều sẽ bình an vô sự. Phó Dung không biết, cho nên nàng sợ đến run bần bật, sợ đến ôm chặt hấn không buông, sợ đến khóc thành như vậy. Nhưng Từ Tấn không thể nói cho nàng biết, không nói cho nàng, nàng mới có thể tin tưởng hết thảy đều là sự thật, tương lai ở trước mặt người ngoài mới sẽ không lộ ra sơ hở. Từ Tấn biết Phó Dung rất biết nói dối, rất biết giả vờ. Chỉ là việc này quan hệ rất lớn, vô ý một cái là có khả năng kiếm củi ba năm thiêu một giờ, bị phụ hoàng không vui nghi kị, Từ Tấn không thể lấy tương lai hai người ra mạo hiểm.

Hấn đẩy tay nàng ra, chậm rãi xoay người, đem đầu nàng đè vào ngực phải, nhẹ nhàng mà vỗ phía sau lưng nàng trấn an: "Nùng Nùng không cần sợ, nàng nhìn chúng ta bây giờ không phải là yên lành rồi sao? Nghe ta nói, chuyện lần này chỉ là ngoại lệ, là Phượng Lai Nghi, bởi vì bị Như Ý trai

cướp sinh ý, mới ra tay , sau đó có người nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, muốn lừa dối..."

Phó Dung khiếp sợ ngẩng đầu, mắt đăm lệ mơ hồ hỏi hẩn: "Phượng Lai Nghi?"

Từ Tấn dùng tay phải giúp nàng lau lệ, ôm lấy bả vai nàng đi vào trong phòng: "Chúng ta vào trong phòng nói."

Hẩn muốn nói đại sự, Phó Dung mau chóng lau khô nước mắt, quan tâm vén rèm cửa lên, thật cẩn thận đỡ lấy hẩn.

Từ Tấn bị nàng chọc cười, "Chỉ là cánh tay chịu chút vết thương nhỏ, nàng cần gì phải đối đãi như thế?"

Phó Dung hiện tại không có tâm tình cùng hẩn đấu võ mồm, vẫn cố chấp như cũ mà đỡ lấy hẩn. Dem người đè lên trên giường rồi, Phó Dung bước nhanh ra ngoài, phen phó Lan Hương bùng nước rửa chân tới. Nàng ở gian ngoài chờ, Lan Hương bùng nước tới, nàng tự nhận lấy, phen phó Hứa Linh dẫn Mai Hương Lan Hương ở trước cửa trông giữ, bùng nước vào phòng, đặt xuống dưới chân Từ Tấn.

"Vương gia trên người bị thương, lại suốt đêm bồn ba, trước ngâm chân nghỉ ngơi đi, ta hầu hạ vương gia, người nói nhỏ với ta, nói xong chúng ta liền nghỉ ngơi."

Từ Tấn cứng ngắc hồi lâu, mắt thấy Phó Dung nâng chân hẩn lên, thật sự muốn giúp hẩn cởi giày, vội vàng không chịu để nàng làm, đỡ lấy bả vai nàng tỏ ý bảo nàng đứng lên: "Nùng Nùng không cần như vậy, ta một bàn tay cũng có thể rửa được."

Trước khi thành thân những việc thế này đều giao cho nội thị làm, ở vương phủ, Từ Tấn đều tự mình rửa. Hiện tại cùng Phó Dung thành thân, Từ Tấn không muốn rửa ở tiền viện, lại không muốn đem nội thị đưa vào

Phù Cừ viện, nên tự mình rửa. Có hai lần hấn cố ý đùa Phó Dung bảo nàng giúp hấn, Phó Dung ghét bỏ hấn thối nói cái gì cũng không chịu, đều là do hấn chiều nàng mà ra, nhưng Từ Tấn cũng thật luyến tiếc bắt nàng làm việc này.

Phó Dung lúc này lại thật sự muốn hầu hạ người nam nhân này.

Hấn chịu vì nàng ngăn đỡ mũi tên, hiện giờ hấn có vết thương, nàng thân làm thê tử nên chiếu cố sinh hoạt của hấn. Từ Tấn hộ nàng sủng nàng 1 ngày, nàng nên đem hấn làm trượng phu mà dày công chiếu cố 1 ngày, không phải là chỉ hưởng thụ nam nhân đối tốt với nàng, nàng cái gì cũng đều không làm.

Nữ nhân có thể bằng dung mạo được sủng ái nhất thời, nhưng ở đây nữ tử diện mạo đẹp tùy tiện giờ tay có thể bắt được hàng loạt, muốn sủng ái lâu dài thì phải dụng tâm.

"Vương gia đừng khuyên nữa, ban ngày chàng che chở ta, buổi tối ta chiếu cố chàng, vợ chồng không phải đều như thế này sao?" Phó Dung ngẩng đầu cười nói, giả hoạt mà hưởng nam nhân thần sắc phức tạp chớp chớp mắt, "Vương gia nghe lời, ngoan ngoãn đem chân nâng lên."

Nàng thật lòng giúp hấn, Từ Tấn không muốn cự tuyệt nữa, chỉ là nghĩ tới hôm nay hấn ở Vĩnh Thái tự đi dạo một vòng, lại ở trong cung đi lại rất lâu, mùa hè nóng nực, trong giày mùi vị khăng định không dễ ngửi. Nhìn Phó Dung bình thường tay nhỏ trắng non mềm không dính nước mùa xuân, vành tai hơi nóng, giả bộ tùy ý trêu ghẹo nói: "Đây là tự nàng nói, một lát đừng chê ta thối."

Phó Dung cúi đầu cười, nâng chân hấn lên, cởi giày trái: "Vương gia đối với ta tốt như vậy, dù thối ta cũng cảm thấy thơm."

Nói được dễ nghe, thoát giày thì vẫn sớm nín thở từ trước.

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng nhỏ nhắn dần dần hồng hào lên, nhìn nàng nhanh chóng cởi xuống hai cái giày, đặt ra xa xa, rồi cuộc nhện không được cười lên: "Nàng đó nha, muốn làm bộ hiền lành cũng không được, yên tâm đi, ta đã ngủ qua, một chút cũng không thối."

Nhân lúc Phó Dung quay ra, chính mình cho chân vào trong chậu nước, hai chân chà rửa lẫn nhau.

Phó Dung cất kỹ giày, nghe được tiếng vang quay đầu lại, đỏ mặt giải thích: "Ai nói ta giả bộ hiền lành ? Chẳng lẽ ta không phải thật sự muốn hầu hạ vương gia rửa chân sao?" Vừa nói một bên cuốn ống tay áo lên quay trở lại.

Từ Tấn đem nàng kéo tới phía bên phải ngồi xuống, bất đắc dĩ hôn nàng một cái: "Ta biết Nùng Nùng hiền lành, chỉ là ta luyện tiết để Nùng Nùng làm loại việc này, nàng thật muốn hầu hạ ta, xoa bóp bả vai cho ta đi."

Phó Dung bĩu môi nhìn hắn: "Kia vương gia nhớ kỹ, là chàng không cho, sau này cũng đừng nói ta không muốn hết lòng hầu hạ."

Từ Tấn cười, tay phải ôm eo nàng đem người đè vào trong ngực, cắn lỗ tai nàng nói: "Nùng Nùng ở trên giường tận tâm hầu hạ ta là đủ rồi..."

Thời điểm này hắn còn có tâm tư nghĩ những thứ kia, Phó Dung trừng phạt vắn đuôi hắn một chút, nhân lúc Từ Tấn giả vờ hô đau mau chóng thoát giày thêu quỳ sau lưng Từ Tấn, nhẹ nhàng vuốt ve bả vai cho hắn, lặng yên chốc lát nhỏ giọng hỏi hắn: "Vương gia nói cho ta biết, đến cùng là chuyện gì xảy ra."

Từ Tấn thu hồi cười, ánh mắt rơi vào bình phong có cảnh ao sen phía đối diện, thấp giọng giải thích.

Hắn nói với Gia Hòa để thế nào, nói với Phó Dung như thế, cuối cùng nói: "Hiện tại hết thấy đều là lời từ một phía Kỷ Thanh Đình, muốn đợi phụ

hoàng tra rõ về sau mới có thể định án. Nùng Nùng thán này chính là an tâm chiếu cố ta, cũng đừng đi đâu nữa, cũng đừng cùng người thứ ba nói chuyện này, chúng ta hết thấy nghe phụ hoàng quyết định, hiểu không?"

Phó Dung trong lúc khiếp sợ, đã quên bóp vai cho Từ Tấn, ngồi sang bên cạnh nhìn hẳn: "Nghe ý tứ vương gia, phụ hoàng khả năng..."

Từ Tấn hướng nàng lắc lắc đầu, thở dài: "Việc này không đơn giản như vậy, chúng ta chờ xem đi, hiện tại nghĩ như thế nào cũng đều vô dụng."

Phó Dung cắn cắn môi.

Việc này bày rõ là mưu đồ của Vĩnh Ninh công chúa bên kia. Nàng cùng Từ Tấn đi Vĩnh Thái tự không phải bí mật, bên kia đầu tiên là sai khiến Kỷ Thanh Đình ám hại Cố nương tử, nghe nói bọn họ đi Vĩnh Thái tự liền cố ý đem Cố nương tử lừa tới. Cố nương tử không dễ dàng ra cửa, Kỷ Thanh Đình chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, vì thế Vĩnh Ninh công chúa bên kia tương kế tựu kế phái người đóng giả người của Kỷ Thanh Đình, vừa giết nàng, còn có thể đem tội danh tất cả đều đẩy tới trên người Kỷ Thanh Đình.

Phó Dung duy nhất không thể xác định, mục tiêu của Vĩnh Ninh công chúa là nàng, hay là hai vợ chồng bọn họ?

Vĩnh Ninh công chúa có lý do giết nàng, nhưng nếu cũng muốn giết Từ Tấn, đó chính là...

Phó Dung khẩn trương mà ôm lấy tay phải Từ Tấn, sắc mặt tái nhợt: "Vương gia, việc ngày hôm nay, có phải ta liên lụy chàng hay không?"

Nếu đúng như vậy, nàng muốn xin lỗi Từ Tấn, không phải như vậy, nàng cũng nhắc nhở Từ Tấn.

Từ Tấn sao có thể làm cho nàng tự trách nữa, cầm ngược tay nàng nói: "Nữ nhân đối phó với nữ nhân có rất nhiều biện pháp, không cần hao tổn tâm cơ như thế. Lần này bọn họ dày công sắp xếp, rõ ràng là vì ta. Nùng Nùng, lời này ta chỉ nói với nàng, trong lòng rõ ràng là tốt rồi, tuyệt đối đừng truyền ra ngoài, nếu như cuối cùng cái nhìn của phụ hoàng và chúng ta không giống nhau, Nùng Nùng cũng không cần ủy khuất. Liên quan đến an ổn triều cục, phụ hoàng phải vì đại cục suy nghĩ."

Phó Dung ngoan ngoãn gật đầu, ôm lấy eo hắn dựa vào: "Chỉ cần vương gia yên lành, cái khác ta đều không để ý."

Từ Tấn nghiêng đầu, hôn đỉnh đầu nàng: "Ta biết. Nùng Nùng xem, cho dù là bên kia muốn hại ta, cũng không dám quang minh chính đại tới, cho nên Nùng Nùng đừng sợ, mưu sát vương gia vương phi là tội lớn, chúng ta rời kinh khả năng sẽ có nguy hiểm, ở kinh thành dưới chân Thiên Tử, sẽ không có thêm Kỷ Thanh Đình nữa."

Phó Dung không nói chuyện, chỉ đem hắn ôm càng chặt.

Nàng đây là không dám tin, mảnh mai đáng thương làm người ta đau lòng, Từ Tấn cúi đầu hôn gò má nàng, "Nùng Nùng không sợ, ta vẫn sẽ trông giữ nàng."

Ban đêm yên tĩnh, nam nhân giọng nói ôn nhu kiên định, giống như nói không đủ, ở bên tai nàng thì trào lặp lại, một lần rồi lại một lần.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Túc vương hai vợ chồng bị ám sát, trong sáu thích khách, 4 người nuốt thuốc độc tự vẫn, hai người bỏ trốn mất dạng, quan phủ hết sức truy tra nhưng không hề có tin tức.

Việc này ở kinh thành dẫn tới một cơn sóng to gió lớn.

Dân chúng tầm thường có thêm đề tài nói chuyện lúc trà dư tửu hậu, thế gia huân quý cùng Túc vương phủ có giao tình bất kể nghĩ thế nào, đều đến nhà dò hỏi một phen, nhưng khi bọn họ tới trước phủ Túc vương lại được biết Túc vương dưỡng thương không tiếp khách, mọi người đành phải lưu lại lễ vật, dẹp đường hồi phủ.

Ai cũng không ngoại lệ, Thái Tử Khang vương Thành vương bao gồm Lục hoàng tử đều không thể bước vào Túc vương phủ nửa bước.

Nhà mẹ đẻ Túc vương phi, Cảnh Dương Hầu phủ mọi người cũng để lại lễ vật rồi hậm hực mà đi.

Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ Phan thị đương nhiên cũng không công mà lui về.

"Mẫu thân, Túc vương phủ cổng đóng chặt, ai cũng không cho phép vào đâu." Trở lại Khánh quốc công phủ, Phan thị trực tiếp đi viện mẹ chồng.

Vĩnh Ninh công chúa thấy nàng đầu đầy mồ hôi, phát tay cắt ngang lời của nàng, phân phó nha hoàn châm trà, "Cứ bình tĩnh đừng nóng, không sốt ruột."

"Vẫn là mẫu thân đối với ta tốt." Phan thị thân mật cảm ơn, uống xong một chén trà cả người mát mẻ, trong phòng nha hoàn hầu hạ cũng đều lui ra, chính là thích hợp nói nhỏ. Phan thị liền buông bát trà xuống, dời tới sạp giường trước ghế thêu, nói nhỏ: "đám người Thái Tử cũng đều không thể đi vào, xem ra bị thương không nhẹ, nghe nói là tên độc..."

Vĩnh Ninh công chúa lắc lắc đầu: "Đó là hãn phô trương thanh thế, thật có việc Hoàng Thượng đã sớm sớm ruột ."

Phan thị đối với thương thế Túc vương không để ý chút nào, nàng càng sợ sự tình bại lộ liên lụy nhà mình, nhịn không được oán giận Kỷ Thanh Đình: "Bên kia cũng thật sự là gan lớn, đã nói trước đối phó với Cố nương tử, sao cũng dám chạm vào hai vợ chồng Túc vương? Ngộ nhớ tra ra, Kỷ gia bọn họ tất cả đều phải chôn cùng."

Vĩnh Ninh công chúa trừng nàng liếc mắt một cái: "Chuyện này người không cần quản, coi như chưa từng lần lộn qua lại. Hiện tại chúng ta phải làm chính là cùng Kỷ gia phủ sạch quan hệ, chuyện bên kia chúng ta một câu cũng đừng nên dò hỏi, như thế nếu quan phủ thật sự tra ra được Kỷ gia, cũng sẽ không hoài nghi đến trên đầu chúng ta."

"Cái kia, sau này ta có nên đi Phượng Lai Nghi mua đồ không?" Phan thị chần chờ hỏi.

Nàng cùng Kỷ Thanh Đình tốt xấu làm vợ chồng hờ lâu như vậy, nhiều ít cũng là có chút tình cảm , nàng khẳng định không dám nói ra miệng chuyện đi Phượng Lai Nghi, nhưng nàng còn nhớ mong gặp gỡ lần sau. Nếu như Kỷ gia không bị tra ra, nàng muốn cùng Kỷ Thanh Đình tiếp tục duy trì.

Vĩnh Ninh công chúa đã sớm nghĩ sâu tính kỹ, miễn cưỡng nói: "Phượng Lai Nghi nếu vẫn bình yên vô sự, vậy người vẫn nên đi đi, đột nhiên không đi mới chọc người khác hoài nghi. Vừa vặn cùng Kỷ gia thông truyền tin, nói với họ có chúng ta âm thầm hỗ trợ quan phủ mới không tra được đến

bọn họ, bảo bọn họ giữ miệng nghiêm chặt chút, một chữ không nên nói đều không cho phép cùng người khác nhắc đến. Ngoài ra, chuyện Như Ý trai bên kia, người bảo bọn họ đừng có ra tay nữa, có thể có một không thể có hai, lần này là bọn họ gặp may, thêm lần nữa, ta cũng không bảo vệ được bọn họ."

Bà hận Như Ý trai ba chữ kia, ngóng trông mượn tay Phượng Lai Nghi trừ bỏ Như Ý trai, không ngờ Phượng Lai Nghi dám người kia quá to gan lớn mật, dám xuống tay với hai vợ chồng Túc vương. Vĩnh Ninh công chúa vui vẻ nhìn thấy Túc vương xảy ra chuyện, lại càng sợ tự rước lấy họa, tội danh mưu hại hoàng tử bà cũng không gánh nổi.

Đường về sau còn dài, đợi tương lai lão Ngũ ngồi lên vị trí kia, Túc vương tính là cái gì?

Vĩnh Ninh công chúa khinh miệt cười .

Phan thị thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn, mẹ chồng không có nghiêm cấm nàng đi Phượng Lai Nghi.

Nhắc tới có tâm muốn đến, sợ Kỷ gia trốn không được một kiếp này, sợ Kỷ Thanh Đình bị bắt đem sự tình hai người khai ra. Mấy năm nay Phan thị làm việc cẩn thận không có để lại bất kỳ bất nhược điểm nào, nhưng thanh danh nữ nhân không thể bị bôi bẩn, mẹ chồng tính cách cao ngạo, nếu như mất mặt mũi bởi người con dâu này, Phan thị sợ mẹ chồng xuống tay với nàng, chẳng sợ nàng không có chứng cứ.

Đáng tiếc hồi hận vô dụng, chỉ có thể khẩn cầu Kỷ gia tránh thoát kiếp nạn này thôi.

Phan thị ăn chay niệm phật cầu Bồ Tát phù hộ Kỷ Thanh Đình không xảy ra chuyện thì trước cửa phủ Túc vương dần dần thanh tĩnh lại.

Tối ngày thứ năm, chỉ có ít người đến tặng lễ .

Tương phản với tin tức bên ngoài lưu truyền Túc vương gia trọng thương khó chữa, Từ Tấn mấy ngày nay trải qua thập phần tiêu dao.

Trời nóng, bởi vì không cần ra cửa, thêm vào cánh tay đeo băng, hắn chỉ mặc một cái áo ngắn không tay ở trong phòng lặc lự, so với sớm tối lên triều vất vả ra một thân mồ hôi thì thoải mái hơn nhiều. Bên ngoài có Hứa gia nhìn chăm chăm, hắn cũng không cần quan tâm, mỗi ngày chỉ cần hưởng thụ Phó Dung ôn nhu săn sóc, hai đời đều không có thoải mái thích ý như vậy.

Trừ bỏ Phó Dung không cho hắn đụng chạm.

Buổi trưa Phó Dung đổi được cho hắn, Từ Tấn dứt khoát hắn hỏi mà ngồi trên ghế, Phó Dung cúi người giúp hắn, một vòng một vòng gỡ băng gạc trước.

Từ Tấn tầm mắt chậm rãi từ trên mặt nàng dời xuống.

Phó Dung mùa đông sợ lạnh mùa hè ngại nóng, trước mắt ở trong vương phủ nhà mình, xiêm y nàng mặc thường ngày đều rất là mát mẻ. Ví như bối tử trên người, lúc ra ngoài nàng mặc cổ áo đều tương đối cao chỉ lộ cái cổ, khi khom lưng cũng sẽ không lộ ra bao nhiêu cảnh xuân, nhưng mà ở trong nhà, cổ áo thấp hơn rất nhiều, đứng cũng có thể lộ ra xương quai xanh và một mảnh ngực, hiện tại nàng khom người cúi đầu, bên trong cảnh sắc có thể tưởng tượng được.

Rõ ràng là tuyết cơ da ngọc, Từ Tấn nhìn đến miệng đắng lưỡi khô.

Hai người thành thân hơn nửa năm , có lẽ là được hắn siêng năng chăm sóc, Phó Dung chỗ đó rõ ràng lớn hơn rất nhiều, tuy rằng so với lúc nàng mười tám tuổi còn kém một chút, nhưng cũng đã chín mọng, làm hắn yêu thích không muốn rời.

Nam nhân hô hấp nặng lên, phất ở trên mặt nàng.

Phó Dung phát giác, kỳ quái liếc nhìn Từ Tấn một cái, thấy hăn ngơ ngác, mắt phượng chăm chăm dọc theo cổ nàng, hơn nữa nửa thân trên rời khỏi lưng ghế, so với vừa ngồi xuống thì nghiêng về phía trước rất nhiều, như là muốn dán lên nàng. Phó Dung càng thêm buồn bực, buông mi nhìn lại mình...

"Vương gia!"

Phó Dung đột ngột đứng thẳng , đỏ mặt sắng giọng.

Từ Tấn xem cánh tay mình đã sớm cầm máu, bắt đầu lên da non, lại nhìn thê tử kiều mị trước mặt đã vài ngày không chạm vào, trong đầu còn đang do dự, cổ nóng rực kia lại đã cháy trong lồng ngực, hăn cái gì cũng đều không cố kỵ, mau chóng đứng dậy. Lúc Phó Dung định chạy trốn, hăn dùng tay phải ôm lấy eo nàng, ôm người đem đẩy tới tủ quần áo phía trước, cúi đầu hôn.

Cát Xuyên đã nói tháng này Từ Tấn tốt nhất không nên sinh hoạt vợ chồng, Phó Dung sợ Từ Tấn hôn 1 lúc thì không khống chế nổi, kiên quyết không chịu cho hăn, ý đồ từ phía bên phải Từ Tấn chen ra ngoài. Từ Tấn không dám động tay trái, chỉ đem người gắt gao đè trên tủ quần áo, cũng không dùng tay ngăn cản, chỉ nhỏ giọng cầu nàng: "Nùng Nùng cho ta hôn nhẹ, ta thật nhịn không được ."

Trên người hăn biến hóa mau chóng rõ ràng, ban ngày ban mặt , Phó Dung trên mặt nóng đến lợi hại, cúi đầu nói: "Vương gia thân thể quan trọng hơn, hay là chịu đựng một chút, đợi vương gia triệt để khỏi hăn..."

"Nàng không cho ta, ta sợ ngay cả hôm nay cũng chịu không nổi đi." Từ Tấn khàn khàn cắt ngang lời nàng, cúi đầu hôn lỗ tai nàng: "Nùng Nùng ngoan, nàng để ta hảo hảo một hồi, so với ăn linh đan diệu dược gì đều khôi phục nhanh hơn."

Lỗ tai bị người bừa bãi khi dễ, Phó Dung nỗ lực né tránh sang một bên, muốn đẩy hẳn, lại sợ đụng tới cánh tay hẳn.

Từ Tấn nhìn ra được, tay trái cố ý vờ đỡ lấy eo nàng, vừa hôn vừa dỗ: "Nùng Nùng thật lòng thương ta thì đừng động, nàng đụng đến ta liền muốn đè nàng, nhưng ta mà ra sức vết thương liền đau, Nùng Nùng đều biết có phải hay không? Nùng Nùng ngoan, nàng đừng động, đều giao cho ta."

Chẳng sợ chỉ tay phải mới có thể động, hẳn cởi quần áo tốc độ một chút cũng không chậm.

Mắt thấy một kiện quần lót cuối cùng cũng phải thất thủ, Phó Dung vô lực nắm lấy cổ tay Từ Tấn, "Vẫn là đừng, đừng như vậy, vương gia..."

"Nùng Nùng không muốn sinh nhi tử sao?"

Từ Tấn dán lên người nàng, nhân lúc nàng ngu ngơ đem quần lót trong tay ném xuống đất, tay ở bên hông nàng xoay vòng, mắt phượng chăm chú nhìn nàng mắt ướt mê ly, "Chúng ta cùng nhau ở trước mặt Bồ Tát cầu nguyện, kết quả cầu nguyện xong lại không nỗ lực, Bồ Tát sẽ nghĩ sao? Hiện tại ta bị thương còn không quên sinh nhi tử, Bồ Tát nhìn chắc chắn cảm niệm ta thành tâm, chắc chắn cho chúng ta một đứa nhỏ."

"Chàng, miệng đầy lời nói bậy nói bạ." Nam nhân da mặt càng ngày càng dày, Phó Dung giơ tay lên chặn miệng hẳn.

Từ Tấn hôn lòng bàn tay nàng, thần sắc chuyên chú, dường như đó là mỹ vị khó có được.

Hắn ánh mắt nghiêm túc so với cái kia đụng chạm còn làm cho Phó Dung tim đập nhanh hơn, lập tức rút tay về.

Không bị ngăn cản, Từ Tấn không do dự nữa, hướng môi nàng tiến đến.

Phó Dung nhắm mắt cầu xin lần cuối: "Chỉ lần này, vương gia vết thương chưa lành thì không thể ..."

Còn chưa nói dứt câu, bị nam nhân chặn lại.

Phó Dung nhận mệnh mà ôm lấy eo hăn.

Hăn so với trước kia có vẻ càng biết hôn người, hôn đến mức nàng cái gì cũng quên mất, hoàn toàn đi theo tiết tấu hăn.

"Xoay qua chỗ khác."

Hăn cúi đầu nói, thay vì nói là mệnh lệnh, càng như là mê hoặc.

Phó Dung cho rằng hăn muốn hôn gáy nàng, thuận theo hơi xoay người.

Hăn quả thật hôn, rồi lại từng điểm từng điểm dỗ nàng quay nữa. Phó Dung chậm rãi lui về sau, lui lui mãi chỉ có thể cúi người, đụng vào tử quần áo. Nàng muốn kháng nghị, Từ Tấn quá quen thuộc nàng ham thích, môi nhẹ nhàng vừa chạm, Phó Dung liền quên mình muốn nói cái gì, chỉ dựa vào tử quần áo.

Đợi nàng phát giác chính mình tiến vào phạm bẫy của Từ Tấn thì đã muộn rồi, hăn như là đoán được nàng sẽ oán giận, chủ động nhảy vào phạm bẫy của nàng, nói cái gì cũng đều không chịu lui ra ngoài, nhìn như hưởng nàng bồi tội, kì thực là cưỡng chiếm thước sào (không phải khó nhọc mà chiếm được chỗ tốt), bằng không vì sao nàng cầu hăn rồi đi hăn đều không nguyện ý đi?

Tử quần áo nhẹ nhàng lung lay.

Phó Dung không có cách nào ngăn đầu, chỉ có thể nhìn xiêm y rải rác ở trên mặt đất.

Nhìn mãi nhìn mãi, nàng nhìn thấy có giọt nước rơi xuống.

Là mồ hôi sao?

Phó Dung nhắm mắt lại, xấu hổ nghĩ đến...

PS: Ta chả hiểu gì J

~

Cuối tháng 5 Vĩnh Ninh công chúa mừng thọ.

Phó Dung hỏi Từ Tấn muốn nàng đi hay không, Từ Tấn hừ lạnh, ôm người nói: "Không cần, ta vết thương còn chưa lành, nàng ở nhà hầu hạ ta, phải người đưa món lễ lớn đi qua là được."

Phó Dung nhìn hắn đã sớm tháo băng gạc ở cánh tay trái ra, cười hôn hắn một cái, lệnh cho người đem quà biếu năm ngoái đưa đến Khánh quốc công phủ lấy tới đây. Hiện tại nàng đã chính thức quan gia, bất quá ngày qua vẫn thật thoải mái. Ôn ma ma tự mình đưa tới hai vị ma ma kia trung thực đáng tin, Phó Dung thường xuyên chỉ cần quyết định mà thôi.

Định sẵn quà biếu, sắp xếp các ma ma chuẩn bị, nghĩ tới lập tức sẽ đến tháng 6, Phó Dung bắt đầu khẩn trương.

Nàng thật sự muốn nhanh chút biết đám người Vĩnh Ninh công chúa sẽ rơi vào cái kết cục gì.

Phan thị đồng dạng ngóng trông tháng 6.

Nàng không phải người hỏi thăm Kỷ Thanh Đình, nhưng Phượng Lai Nghi không có tin tức chính là tin tức tốt, nếu như Phượng Lai Nghi thật sự đổ, tin tức chắc chắn truyền đến tai các phu nhân thái thái nàng bình thường vẫn đi lại.

Tới ngày mừng ba, Phan thị hơi trang điểm thêm một chút, sắp xếp trước đi Vĩnh Ninh công chúa bên kia thỉnh an.

Vĩnh Ninh công chúa biết nàng muốn đi Phụng Lai Nghi, lại dặn dò một phen rồi để nàng đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Phan thị cực kỳ thích ăn diện.

Thời điểm nàng lần đầu tiên đến Phượng Lai Nghi, trước tiên là chọn một ít trang sức, đi vào nhã gian, giao cho bọn nha hoàn hầu hạ nàng chải đầu, đều thử các loại rồi quyết định mua loại nào. Như vậy có vẻ không có việc gì nên tìm việc để làm. Nhưng nàng vốn rất nhàn a, Khánh quốc công phủ do Vĩnh Ninh công chúa quản gia, nàng người con dâu này bình thường cũng chỉ có chút việc là ra ngoài làm khách.

Cùng với Kỷ Thanh Đình một chỗ, Phan thị như cũ giữ nguyên thói quen này, chỉ là đổi thành tự mình chải đầu ăn mặc, đem bọn nha hoàn đuổi ra, sau đó mỗi lần nàng đến, Kỷ Thanh Đình đều sẽ trốn sẵn ở bên trong, như thế nàng ở bên trong "một mình" gần nửa canh giờ, bên ngoài bọn nha hoàn cũng sẽ không sinh nghi.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Phan thị dày công chọn lựa mấy thứ trang sức, liền đi nhã gian Phượng Lai Nghi chuyên để sẵn cho nàng vào mừng ba mỗi tháng.

Đẩy cửa ra, bên trong trống không, Phan thị quét mắt nhìn bình phong, tỏ ý bảo hai nha hoàn ở bên ngoài trông giữ, chính nàng đi vào.

Chốt then cửa, Phan thị đem mấy thứ trang sức tùy ý đặt lên trên bàn, chậm rãi hướng phía sau tấm bình phong đi tới.

Cửa sổ đóng, trong nhã gian ánh sáng u ám, nhưng cũng không gây trở ngại Phan thị nhìn rõ ràng phía sau tấm bình phong nam nhân sẫm mặt ngồi

trên ghế. Kỷ Thanh Đình 36 tuổi, bởi vì dung mạo khô ngô, nhìn cũng chỉ như hơn 20 tuổi, nhưng lúc này hăn hình dung tiều tụy, khuôn mặt gầy gò, phẳng phất trải qua một cơn bệnh nặng.

Phan thị khiếp sợ cực kỳ.

Lập tức liền phản ứng lại, xảy ra tai họa lớn như vậy, Kỷ Thanh Đình làm sao có thể vô ưu?

"Tháng này trải qua không dễ chịu đi?" Nam nhân gầy thành như vậy, Phan thị vẫn có chút đau lòng, đi tới phía trước người Kỷ Thanh Đình, thấy hăn giống như trước đây giang rộng hai cánh tay, nàng cũng thói quen mà ngồi lên trên đùi hăn, dựa vào lồng ngực hăn cọ cọ: "Đừng lo lắng, hiện tại đều không có việc gì rồi không phải sao?"

Kỷ Thanh Đình ôm nữ nhân trong ngực, chăm chú nhìn mắt nàng.

Hăn ánh mắt không đúng, Phan thị mặt hiện nghi hoặc: "Chàng sao lại nhìn ta như vậy?"

Kỷ Thanh Đình bỗng nhiên nhắm hai mắt lại.

Hăn chỉ biết, Phan thị không có tâm kế hại hăn, nàng chính là cái nữ nhân ngu xuẩn tự phụ mình đẹp, thực sự có loại gan dạ sáng suốt kia, sẽ không bí quá hoá liều theo hăn nhiều năm như vậy. Tháng này hăn nghĩ rất nhiều, hoài nghi Phan thị, lại không tin nàng có bản lĩnh đó. Hôm nay nhìn Phan thị thái độ tự nhiên tùy ý, chỉ sợ cũng là bị người lừa gạt.

Trầm mặc một lúc lâu, Kỷ Thanh Đình bỗng nhiên đứng lên, ôm Phan thị đi tới trước bức tường phía Tây. Nơi đó phía trên treo một bức tranh chữ, bức tường sau tranh chữ trên vách đá có hai cái ống to, đủ để cho quý nhân kê bên nghe rõ bọn họ trò chuyện.

Kỷ Thanh Đình tháng này đã nghĩ thoáng rồi, hẳn hiện tại có thể làm, chính là phải sạch chính mình, bảo toàn người nhà.

"Xảy ra chuyện như vậy, chàng còn có tâm tình làm cái này?" Bị nam nhân đề trên tường, Phan thị cho rằng Kỷ Thanh Đình lại muốn sinh hoạt vợ chồng, nhin không được quở trách hẳn một câu, một đôi tay được bảo dưỡng trắng nõn mỡ lệ lại dọc theo lồng ngực hẳn vuốt ve. Hẳn đã có tâm, nàng cũng nguyện ý phụng bồi, trượng phu quanh năm suốt tháng không chạm vào nàng, nàng cũng vô cùng muốn.

Kỷ Thanh Đình chỉ đề nàng, nâng cầm nàng lên, trầm giọng hỏi: "Lần trước nàng thay Vĩnh Ninh công chúa chuyển lời, nói để ta thoả mái đối phó Cố nương tử, xảy ra chuyện bà ấy thay ta chống lưng, thật sự giữ lời sao?"

Phan thị hiểu được , nam nhân này vẫn là sợ đâu, ôm lấy eo hẳn thở dài: "Đương nhiên giữ lời, bằng không chàng cho là chuyện lần này có thể toàn thân trở ra? Trong quan phủ có người hoài nghi tới Phượng Lai Nghi , là chúng ta giúp chàng nói chuyện, bên kia mới buông tha chàng. Chỉ là chàng lá gan cũng quá lớn rồi, bảo chàng đối phó Cố nương tử, như thế nào đến Túc vương cũng tiện thể làm?"

Lời vừa nói ra, sát vách nhĩ gian, Thành vương hoàn toàn biến sắc mặt, đột ngột đứng lên.

Hẳn còn chưa mở miệng, Gia Hòa để một thân thường phục đã liếc mắt nhìn hẳn.

Cái nhìn kia hết sức bình thản, phảng phất chỉ là tỏ ý bảo hẳn chớ có lên tiếng, Thành vương lại cảm thấy toàn thân phát lạnh, chậm rãi lặng lẽ quỳ trên đất, cái trán chạm đất.

Hẳn mơ hồ đoán được chân tướng phía sau Túc vương bị hại, nhạc mẫu cùng người thông dâm, lại kể cả Vĩnh Ninh công chúa cùng nhau mưu hại

Cố nương tử, tội danh này là dù như thế nào cũng rửa không sạch.

Gia Hòa để không nhìn hẳn, ánh mắt rơi vào ống to trên vách tường, dường như có thể trực tiếp nhìn thấy tình hình bên kia.

"Các người giúp ta nói chuyện?"

Như là nghe được chê cười lớn, Kỷ Thanh Đình cười nhẹ vài tiếng, trong thanh âm là bi thương tuyệt vọng không thể hóa giải, nhìn chăm chăm vào Phan thị nói: "Vậy người nói cho ta biết, vì sao ta phái bốn người đi, quan phủ lại bắt được 6 người? Vì sao ta phát hiện Cố nương tử cùng Túc vương, Túc vương phi đồng hành, ra lệnh cho bọn họ 4 người ngừng động thủ, bọn họ lại gan lớn hướng vợ chồng Túc vương hạ thủ? Ta nghe được bên ngoài đồn đãi, những mũi tên kia tất cả đều là hướng vào xe ngựa vợ chồng Túc vương, xe ngựa Cố nương tử bình yên vô sự, người nói cho ta biết, này đó đến cùng là làm sao vậy!"

Phan thị mở to hai mắt, "Chàng nói cái gì, còn có hai người... Điều này sao có thể, người là chàng sắp xếp, sao có thể..."

"Câm miệng!"

Kỷ Thanh Đình túm lấy cổ nàng, nghiêng răng nghiêng lợi: "Một ta cùng người vợ chồng nhiều năm như vậy, người thế nhưng hại ta như thế! Đến bây giờ người còn dám tới đây gặp ta, có phải hay không thấy Túc vương không chết, người còn muốn lợi dụng ta một lần nữa? Các người coi ta là ngốc tử sao? Người biết ta muốn đổi phó Cố nương tử là người, cố ý dẫn Cố nương tử đi Vĩnh Thái tự là người..."

"Chàng nói bậy gì đó, ta khi nào dẫn Cố nương tử đi Vĩnh Thái tự !" Phan thị ra sức đẩy tay Kỷ Thanh Đình, khó chịu gần như nghẹt thở.

"Không phải người thì ai!" Kỷ Thanh Đình ánh mắt đỏ lên, gầm nhẹ: "Ta vẫn sai người theo dõi Như Ý trai, ngày đó Đỗ Viễn Chu đi Khánh quốc

công phủ giao hàng, người của ta chính tai nghe được nha hoàn của người nói cho hẳn biết người muốn đi Vĩnh Thái tự, bảo hẳn chuyển cáo Cố nương tử đi Vĩnh Thái tự gặp mặt, ta còn cho rằng các người là vì tạo cơ hội cho ta ra tay..."

Phan thị lắc đầu liên tục: "Ta không có, ta căn bản là chưa từng thấy Đỗ Viễn Chu, càng chưa từng nói muốn đi Vĩnh Thái tự!"

"Sự thật đặt ở trước mắt, người còn dám nói dối!" Kỷ Thanh Đình rống giận cắt ngang nàng, khí lực trên tay càng lớn hơn.

Phan thị thống khổ miệng mở rộng, mắt mở to giãy giụa.

Kỷ Thanh Đình không chút lưu tình, lửa giận trong mắt là đủ để thiêu rụi nàng.

Phan thị rốt cuộc hiểu được, Kỷ Thanh Đình là thật sự bị người ám toán , nhưng nàng thật sự không có ra tay, cái gì nha hoàn quốc công phủ...

"Ta đã biết, người, người thả ta ra, là, là mẹ chồng ta hãm hại người ! Khụ khụ..."

Nam nhân rốt cuộc buông tay, Phan thị kịch liệt ho lên, mắt thấy trong tay Kỷ Thanh Đình có thêm dao găm, nàng không dám trì hoãn, đem suy đoán của mình nói ra: "Người đừng giết ta, ta thật sự không hại người, ta đối với người, người còn không tin sao? Nhất định là mẹ chồng ta làm, dưới tay bà ấy nuôi không ít người, cha chồng ta ở bên ngoài chạm qua nữ nhân đều bị bà phái người đi giết ! Lần này bà ấy khẳng định là cũng muốn giết Túc vương phi, bà ấy đã sớm nhìn Túc vương phi không vừa mắt !"

Phan thị càng nói càng chắc chắn, biết Kỷ Thanh Đình muốn giết Cố nương tử chỉ có nàng cùng mẹ chồng, đã không phải nàng ra tay, vậy khẳng định là mẹ chồng. Bà lão kia trong tay cũng có người, thật là có thể giả bộ a, ngay cả nàng đều giấu diếm...

Kỷ Thanh Đình ánh mắt như đang nhìn kẻ thù, Phan thị sợ hãi lại ủy khuất, ngã bệt dưới đất khóc lên: "Đều là bà ấy làm, cùng ta không có quan hệ, Thanh Đình người phải tin ta a, ta đã nguyện ý giúp người đi xác nhận Cổ nương tử... A, ta nhớ ra rồi, sự tình ta đi Như Ý trai đặt làm khuy cổ áo bà ấy cũng biết, ta nói muốn mượn cái này chửi bới tay nghề Cổ nương tử, là bà ấy khuyên ta dừng tay, nhất định là khi đó đã nghĩ tới kế hoạch này, ngày đó nha hoàn cùng Đỗ Viễn Chu nói chuyện khẳng định cũng là người của bà ta!"

Quả nhiên như thế.

Kỷ Thanh Đình lui lại mấy bước, nhắm hai mắt lại.

tội danh hãm mưu hại Túc vương xem như là rửa sạch , người nhà của hãm đều được bảo vệ, hãm tự làm tự chịu, chết chưa hết tội.

Phan thị thấy hãm bộ dáng như mất hồn, nhìn ra cửa, muốn chạy trốn, quay đi lại nghĩ tới chạy cũng vô dụng, không thể không tiếp tục trấn an Kỷ Thanh Đình: "Thanh Đình chàng đừng sợ, bà ấy cũng tính toán thu tay lại, chỉ cần chúng ta về sau cẩn thận chút, việc này người khác sẽ không biết ."

Kỷ Thanh Đình cười khổ.

Phan thị vừa định đi tới bên cạnh hãm, Kỷ Thanh Đình đột nhiên bước một bước dài áp sát, đem chủ thủ trong tay cắm thật sâu vào lồng ngực nàng.

Phan thị chết không nhắm mắt.

Sát vách.

Gia Hòa để nhìn Thành vương quỳ ở trước mắt: "Vĩnh Ninh công chúa mưu sát Tứ ca Tứ tẩu người, người có biết không?"

"Nhi thần không biết!" Thành vương gần như là rống lên, ngẩng đầu thì vẻ mặt đều là lệ: "Phụ hoàng minh giám, nhi thần nếu như có tâm mưu hại Tứ ca, để nhi thần bị thiên lôi đánh chết không toàn thân! Cầu phụ hoàng minh xét, nhi thần cùng Tứ ca không oán không thù, vì sao muốn hại hần? Phụ hoàng, nhi thần trong lòng khổ quá a, ngoại tổ mẫu, mẹ, các nàng, còn có biểu muội... Phụ hoàng!"

Thiếu niên lang quỳ rạp dưới đất, khóc không thành tiếng.

Gia Hòa đế tin tưởng đứa con trai này.

Vừa đến hần đã phái người tra, gần đây bởi vì tức phụ có thai, lão Ngũ hạ triều xong trực tiếp hỏi vương phủ, chỉ có chúc thọ Vĩnh Ninh công chúa thì hần mới đi bên kia một lần. Thứ hai, nếu như lão Ngũ thật muốn vị trí kia, hần thông minh nhất là tọa sơn quan hổ đấu, mà không phải là xuất thủ trước. Cuối cùng, Gia Hòa đế cũng tin tưởng con trai của mình không phải người huynh đệ tương tàn.

Ngay cả Vĩnh Ninh công chúa, nàng muốn giết kỳ thật cũng là Túc vương phi, lão Tứ chỉ là chịu liên lụy mà thôi.

"Đừng khóc nữa, Trầm đã tra qua, Hoa Dung là thân biểu muội người."

Thành vương tiếng khóc ngừng.

Gia Hòa đế tiếp tục nói: "Ngày mai chuyện Tứ ca người bị ám sát sẽ tra ra manh mối, Vĩnh Ninh công chúa bởi vì cùng Tứ tẩu người có thù riêng, cùng cậu mẹ người mưu đồ. Mẹ người sợ tội tự sát, cậu người một nhà lưu đầy Liêu Bắc, Vĩnh Ninh công chúa chung thân biếm làm thứ nhân, đêm nay Kỷ Thanh Đình sẽ nhiễm bệnh nặng chết bất đắc kỳ tử. Chỉ có như vậy, Trầm mới có thể cho Tứ ca người một công đạo, cũng bảo toàn thanh danh của người."

"Nhi thần xin để phụ hoàng làm chủ." Thành vương quỳ xuống đất dập đầu lạy.

Gia Hòa đế đứng lên, "Quan hệ tới thanh danh của người, chuyện mợ người đừng có nói với người khác, bao gồm tức phụ người, nàng hiện tại có thai, đó là đứa con đầu, có tức cái gì, người chờ nàng sinh rồi hãy nói tiếp."

Thành vương khóc đáp vâng, đáy mắt lại là một mảnh ác hiểm.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Muốn Gia Hòa để định tội danh cho Vĩnh Ninh công chúa, phải có chứng cứ.

Nói thật, dù trong tay hiện có nhân chứng vật chứng, muốn định tội Vĩnh Ninh công chúa cũng không phải dễ dàng.

Bởi vì không thể đánh răn động cỏ, trong một tháng này Gia Hòa để không phái người dẫn Đỗ Viễn Chu đi Khánh quốc công phủ chỉ ra và xác nhận nha hoàn giả truyền mệnh lệnh Phan thị dụ Cố nương tử đi Vĩnh Thái tự, cũng không phái người đi bắt đám tay sai của Vĩnh Ninh công chúa để bọn họ phân biệt thân phận hai hắc y nhân. Nhưng Kỷ Thanh Đình và Phan thị nói chuyện, đủ để chứng minh chuyện có gian tình, chứng minh chuyện Vĩnh Ninh công chúa sai khiến mưu sát Cố nương tử. Lại có thêm chứng cứ Phan thị suy đoán, Gia Hòa để liên không chút nghi ngờ khẳng định Vĩnh Ninh công chúa chính là hung phạm sau lưng.

Vĩnh Ninh công chúa quả thật có đủ lý do sát hại Túc vương phi. Gia Hòa để phái người đi Tín Đô điều tra, bởi vì Từ Diệu Thành làm việc cẩn thận không có để lại bất cứ chứng cứ hắc cùng Liễu Như Ý lui tới, hẳn dứt khoát trực tiếp phái người giáp mặt chất vấn Từ Diệu Thành, Từ Diệu Thành không có nửa điểm giấu diếm.

Từ lúc Gia Hòa để biết ân oán của Vĩnh Ninh công chúa và Phó Dung, đã nhận định là Vĩnh Ninh công chúa gây nên, Gia Hòa để càng không có lý do hoài nghi.

Gia Hòa đế ở trong lòng định tội cho Vĩnh Ninh công chúa, nhân chứng vật chứng đều dễ giải quyết .

Hắn nói Thế Tử phu nhân Khánh quốc công phủ Phan thị sợ tội tự sát, ai dám không tin?

Hắn nói hai hắc y nhân kia chính là người của Vĩnh Ninh công chúa, ai dám không phục?

Hoàng mệnh vừa ra, ngăn ngui nửa ngày, phủ Khánh quốc công, phủ Vĩnh Ninh công chúa đều bị xét nhà, toàn bộ mọi người vào tù, căn bản không cho bọn họ cơ hội giải oan nguy biện. Cùng lúc đó, các ngự sử đã sớm bất mãn với việc làm của Vĩnh Ninh công chúa, Khánh quốc công phủ, đem nợ cũ năm xưa lôi ra, ào ào dâng biểu, chính là tường đồ mọi người đây, trong đó không thiếu phe Thái Tử âm thầm lửa cháy thêm dầu.

Việc này vừa ra, cả thành ồ lên.

Cha mẹ vào tù, Đoan phi nhận được tin tức lập tức cầu kiến Gia Hòa đế, muốn vì cha mẹ giải thích cầu tình, bị Gia Hòa đế phái người nhốt ở Vĩnh Thọ cung, cấm túc 3 tháng, xem như là thay thế cha mẹ suy ngẫm. Đoan phi khóc đến ruột gan đứt từng khúc, khổ nỗi cung cung thâm tỏa, nàng không ra ngoài Vĩnh Thọ cung được nửa bước.

Thành vương phủ, nghe tin cáo phó của mẫu thân, tin dữ của nhà mẹ đẻ, Lý Hoa Dung mang thai hơn sáu tháng trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lo lắng nàng động thai khí, Thành vương lệnh cho lang trung trong phủ cho nàng uống thuốc dưỡng thai, Lý Hoa Dung vừa tỉnh, hắn tự tay dứt nàng uống.

"Biểu ca, chàng đi van cầu phụ hoàng đi, nương ta, tổ mẫu ta các nàng sẽ không làm những việc thế này , biểu ca..."

Bình thường làm việc Lý Hoa Dung còn coi như bình tĩnh, lúc này khóc nước mắt ràng rụa, túm lấy tay Thành vương khổ sở cầu xin.

Thành vương vẻ mặt xám trắng, cầm ngược tay nàng, vô cùng đau đớn nói: "Không phải ta không muốn giúp, là thánh chỉ giáng tội phụ hoàng đã hạ, không có khả năng sửa lại, hơn nữa ngoại tổ mẫu nhà mợ ám sát Túc vương phi, nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực... Hoa Dung, nàng cho là ta không muốn cứu người sao? Đó là người thân của nàng, cũng là người thân của ta a, mẫu thân cũng bị giam cầm ở cung Vĩnh Thọ không được ra ngoài, ta đi cầu tình, chỉ càng thêm chọc phụ hoàng không vui..."

"Bác bị giam cầm?" Lý Hoa Dung khó có thể tin hỏi.

Thành vương sầm mặt gật đầu, nhìn thê tử trước mặt sắc mặt tái nhợt, trong mắt hần đột nhiên rơi lệ, đem người ôm vào trong ngực nói: "Hoa Dung, mợ bên ấy xảy ra chuyện, ta biết trong lòng nàng đau, ta cũng đồng dạng khổ, chỉ là nàng đang có đứa nhỏ, nhất định phải hảo hảo bảo trọng chính mình biết không? Hiện tại ta không vui với phụ hoàng, lại không gặp được mẫu thân, ta chỉ còn nàng và con, Hoa Dung coi như vì ta, hảo hảo an thai được không?"

Hần càng an ủi che chở cầu xin, Lý Hoa Dung lại càng ngây dại.

Nàng có thể theo biểu ca thanh mai trúc mã, là bởi vì quan hệ hai người biểu huynh muội, nhưng nàng có thể gả cho biểu ca lên làm Thành vương phi, tuyệt không chỉ bằng vào biểu ca thích nàng. Tổ mẫu là Vĩnh Ninh công chúa, tổ phụ là đường đường Khánh quốc công, trong nhà ở trên triều đình rất có uy vọng, nàng còn có một người bác ruột làm quận vương phi Tín Đô Vương, đều là được việc trợ lực cho biểu ca, biểu ca cưới nàng, hai nhà đám hỏi, quan hệ cao hơn một tầng.

Nhưng giờ đây, mọi thứ nàng từng tự hào đều không còn, nhà mẹ đẻ không có, biểu ca muốn tranh đoạt vị trí kia, nàng còn có thể giúp hắn cái

gì?

Chẳng những không giúp được, nàng lại bôi đen hăn, mầu tộc thê tộc vào tù, đây sẽ là vết bẩn biểu ca vĩnh viễn rửa không sạch.

Biểu ca có thể hay không bởi vậy chán ghét nàng?

Có thể hay không?

Lý Hoa Dung không dám cam đoan, dù hồi tưởng quá khứ thanh mai trúc mã, hồi tưởng kết hôn rồi như keo như sơn, nàng đều không thể thuyết phục chính mình, không thể tin tưởng vững chắc mà nói với chính mình, biểu ca còn có thể thích nàng giống như trước đây.

Tựa vào trong ngực nam nhân, Lý Hoa Dung tay chậm rãi che trên bụng.

Đứa bé này, là trông cậy duy nhất, chỉ cần nàng sinh nhi tử, đó chính là Thành vương phủ đích trưởng tử, là Thế Tử tương lai, biểu ca nghĩ tình đứa bé này, cũng sẽ tiếp tục đối với nàng tốt. Còn có bác, đó là thân cô mẫu nàng a, nàng không phải nữ nhi nhà người ta, nàng cùng bọn họ có quan hệ huyết thống, chỉ cần bụng nàng không chịu thua kém, cuộc sống sau này vẫn có mong đợi .

Lý Hoa Dung cắn chặt môi, nói với chính mình đừng khóc, mẫu thân chết thảm, phụ huynh lưu đầy, nàng có thể để sau này tính nợ.

Nàng thật lâu không nói, Thành vương đỡ bả vai nàng, quay lại nhìn nàng.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc này, Lý Hoa Dung vẫn nhịn không được khóc , "Biểu ca, ta hiện tại chỉ còn chàng..."

Thành vương hôn nước mắt nàng, "Ta biết, Hoa Dung không khóc, ta sẽ đối với nàng tốt hơn."

Lý Hoa Dung muốn tin, nhưng nàng không dám tin, vừa muốn dựa vào lồng ngực hãn, phần bụng đột nhiên truyền đến một cổ đau kịch liệt.

Lý Hoa Dung sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Thành vương rống giận thúc người đi mời y.

Một canh giờ sau, Lý Hoa Dung đẻ rơi một nam anh đã thành hình, ra không lâu liền đứt hơi.

Lang trung nói là vương phi đột nhiên chịu đựng thay đổi lớn, động thai khí mới dẫn đến sinh non, mà mất máu quá nhiều, về sau sợ là khó có thể mang thai nữa.

Lý Hoa Dung cái gì đều không nghe thấy, ngơ ngác nằm ở trên giường, mặt xám như tro.

Thành vương đồng dạng thương tâm muốn chết, bởi nàng ngồi tròn một đêm.

Tin tức truyền vào trong cung, Gia Hòa đế chỉ thở dài một tiếng. Tức phụ Lão Ngũ chính mình không có phúc khí, cũng không trách được người khác, thân thể đã hỏng rồi, sang năm tuyển tú hãn lại chỉ trắc phi cho lão Ngũ đi. Lão Tứ nơi đó...

Gia Hòa đế nhú nhú mày.

Tức phụ Lão Tứ xuất thân quá thấp, nếu như không phải lão Tứ vẫn đối với nữ tử không có hứng thú, lại quỳ xuống cầu hãn làm chủ tứ hôn, hãn sẽ không đáp ứng mỗi hôn sự này. Trước mắt nhìn xem, tức phụ lão Tứ phẩm hạnh cũng có vấn đề, nhận một nữ thương gia làm dì cũng thôi, nàng biết rõ Vĩnh Ninh công chúa nhìn nàng không vừa mắt còn nhất định muốn ỷ vào lão Tứ sủng ái mở lại cửa hàng trang sức, cố ý cùng Vĩnh Ninh công chúa đối nghịch, còn liên lụy lão Tứ trúng một mũi tên...

Một cây làm chẳng nên non, Vĩnh Ninh công chúa tâm tư độc ác, tức phụ lão Tứ cũng không an phận .

Sang năm hắc phải cho lão Tứ chọn trắc phi thân phận cao một chút, mỹ mạo không áp được nàng, nhưng thân phận vượt qua nàng một đoạn lớn, trong vương phủ có người bồi nàng "giải buồn", nàng mới sẽ bỏ qua việc cùng người ngoài không chịu thua kém.

(PS: Ta ghét lão vua này)

~

Từ Tấn đối với tâm tư phụ hoàng nhà mình một chút cũng không rõ ràng, như trước ở nhà dưỡng thương.

kết cục của Vĩnh Ninh công chúa, hắc đoán trước không sai biệt lắm.

Không có đủ chứng cứ, phụ hoàng nhiều nhất ở trong lòng hoài nghi lão Ngũ vài phần, sẽ không thật sự đem tội danh chuyển đến lão Ngũ. Từ Tấn cũng không muốn thoát cái đã đẩy ngã lão Ngũ, tốt quá hóa dở, lần này hãm hại Vĩnh Ninh công chúa hoàn toàn dựa vào Phan thị cùng Kỷ Thanh Đình có gian tình, dựa vào Vĩnh Ninh công chúa lửa cháy thêm dầu sai khiến đối phó Như Ý trai, 3 tội danh chứng thực hai cái, phụ hoàng sẽ bản năng mà tin tưởng tội danh thứ ba, cũng chính là Vĩnh Ninh công chúa muốn hại vợ chồng bọn họ, nhưng nếu như hắc lại đem họa dẫn đến lão Ngũ, phụ hoàng chỉ sợ sẽ chân chính tra rõ...

Về phần gian tình Phan thị cùng Kỷ Thanh Đình, phụ hoàng không muốn truyền ra ngoài, hắc cũng sẽ không truyền, như thế mới có vẻ hắc không có tâm đối phó lão Ngũ.

Chỉ có Lý Hoa Dung sinh non mất con là ngoài ý liệu của hắc .

Đối với cái này, hắn không đồng tình cũng không vui sướng trên nỗi đau của người khác, người khác có nhi tử hay không, cùng hắn có quan hệ gì?

Từ Tấn chỉ muốn con trai của mình.

"Tam tử phụ, người tại sao không nói chuyện ?"

Từ Tấn bỗng nhiên hoàn hồn, liền thấy Quan ca nhi ngồi xổm ở cái bàn đối diện, mắt to nghi hoặc mà nhìn hắn đâu.

Từ Tấn bật cười.

Vĩnh Ninh công chúa tội danh chứng thực , Túc vương phủ cũng khôi phục giao thiệp lui tới bình thường. Biết nhạc mẫu một nhà lo lắng nữ nhi, hắn trước đưa thiệp cho Cảnh Dương Hầu phủ, hôm nay nhạc mẫu dẫn Phó Uyển Phó Tuyên cả Quan ca nhi qua phủ làm khách. Các nữ nhân ở Phù Cừ viện nói chuyện, hắn ôm Quan ca nhi tới tiền viện.

"Vừa mới người hỏi ta cái gì?" Hắn cười sờ sờ cái đầu Quan ca nhi.

Quan ca nhi nhìn về phía cánh tay trái hắn, "nương nói Tam tử phụ trên cánh tay trúng tên, hiện tại còn đau không?"

"Đã sớm khỏi đau". Từ Tấn cởi áo ngoài mùa hè cho hắn nhìn.

Trên cánh tay trái hẳn chắc có cái sẹo kết vảy dữ tợn, Quan ca nhi khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nhú lại, dường như hắn cũng đau theo.

Hắn lá gan đủ lớn, Từ Tấn rất hài lòng, cười đem xiêm y mặc tốt, đứng trên đất nói: "Đi, ta ôm người đi nhìn kho binh khí của tử phụ."

Quan ca nhi lắc đầu, chính mình nhảy xuống đất, một bộ nghiêm trang mà nói: "Nương nói Tam tử phụ cánh tay không thể dùng sức, để ta chính mình đi."

Từ Tấn ha ha cười, cánh tay trái hẳn còn phải dưỡng một thời gian, nhưng cánh tay phải yên lành, hẳn cũng không giải thích, trực tiếp đem tiểu nam oa kẹp dưới nách, trong lúc Quan ca nhi hưng phấn kêu, sải bước ra cửa phòng.

Phù Cừ viện.

Mẹ con vài người đem lo lắng một tháng này đều nói xong rồi, bầu không khí rốt cuộc thoải mái xuống.

Phó Uyển đem nữ nhi hơn năm tháng ôm lấy, tiểu nha đầu mày rậm mắt to phần chấn tinh thần, nhìn thấy Phó Dung cũng không sợ người lạ, a a nha nha mà muốn vỗ khuyển tai Phó Dung. Phó Dung đặc biệt thích cháu gái này, hôn hai cái nói với Phó Uyển: "Viện Viện càng ngày càng trắng nõn, chỗ nào cũng đều giống tỷ tỷ, chính là chân mày giống tỷ phụ."

Phó Tuyên chân mày bay xéo đầy đặn, anh khí đầy đủ lại không mất thanh tuyến, Viện Viện mày rậm không giống vậy, có vẻ tương môn hồ nữ uy phong nhiệt tình.

Phó Uyển cũng phát sầu đầu, nữ nhi xinh xắn mới làm cho người ta yêu thích, Viện Viện lông mày sắc, nàng càng ngày tính tình càng bá đạo, tương lai sẽ không lớn lên thành tiểu bá vương đi?

Kiều thị ở bên cạnh nhìn Phó Dung ngẫm nghĩ ngoại sanh nữ, trong lòng âm thầm sốt ruột, buổi trưa dùng xong cơm đem Phó Dung kéo vào trong phòng nói nhỏ: "Nùng Nùng thế nào, có động tĩnh sao?"

Phó Dung lắc đầu, thấy mẫu thân trong mắt hiện lên kinh hãi, vội vàng giải thích: "Nương trước đừng cao hứng, ta mấy tháng này đều không quá chuẩn ngày, tháng trước muộn 5 ngày rồi, lần này mới trễ hai ngày, vẫn là đợi chút rồi xem, có tin tức ta sẽ thông báo người."

Nàng so với ai đều khẩn cấp đứa nhỏ, đối với nguyệt sự càng đặc biệt để ý, phá lệ nhớ rõ ràng. Tháng trước nguyệt sự trễ, Phó Dung muốn gạt Từ Tấn, nhưng hăn buổi tối quá quẩn người, Phó Dung lo lắng tổn thương đến đứa nhỏ liền nói cho hăn, Từ Tấn cao hứng cực kỳ, mấy ngày kia quả thực đem nàng làm tổ tông hầu hạ, kết quả thất vọng. Lần này Phó Dung như cũ ôm chờ mong, lại không kích động như vậy.

Biết nữ nhi trong lòng hiểu rõ, Kiều thị cũng đành phải kiên nhẫn chờ.

Tiền xong người nhà mẹ đẻ, Phó Dung mệt mỏi mà trở về phòng, nằm xuống nghỉ trưa.

Hoàng hôn thì tỉnh lại, ngang hông có chút đau, Phó Dung trong lòng phát lạnh, lặng lẽ sờ sờ, phát hiện nguyệt sự cũng không đến, thở nhẹ một hơi, quay đi lại phát sầu buổi tối nên cự tuyệt Từ Tấn như thế nào. Nàng không muốn làm Từ Tấn thất vọng nữa, cho nên lần này xác định trước sẽ không có ý định nói cho hăn biết, vì Từ Tấn dưỡng thương hai người hẹn trước 3 ngày nháo một hồi, hăn ngóng trông đêm nay như vậy, Phó Dung nếu là không cho, Từ Tấn hơn nửa muốn sinh nghi ...

"Nghĩ cái gì vậy?"

Từ Tấn ở trước cửa đứng một lúc, thấy nàng dựa vào đầu giường thất thần, ý vị thâm trường nói: "Ban ngày ngủ nhiều như vậy, là muốn dưỡng đủ tinh thần buổi tối hảo bồi ta?" Trước kia thê tử nghỉ trưa nửa canh giờ là đủ, hôm nay trực tiếp ngủ thẳng tới hoàng hôn, ngủ được sâu như vậy, hăn không nhẫn tâm đánh thức nàng.

Hăn không đứng đắn, Phó Dung nguyền hăn một cái.

Từ Tấn cười đem người ôm tới, ôm eo thon nói: "Bên ngoài cơm đều bày xong, trước không nháo nàng buổi tối lại đến."

Phó Dung phiền lòng đâu, đem hũ đuổi ra ngoài, gọi Mai Hương Lan Hương tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Thu thập xong , đi gian ngoài dùng cơm.

Tùy tiện liếc nhìn một bàn thức ăn, nhìn đến một mâm đầu sư tử kho tàu, Phó Dung đột nhiên buồn nôn một trận, phát giác muốn mất khống chế, vội đi ra ngoài.

Từ Tấn đã ngồi vào chỗ , thấy nàng dường như không thoải mái, đứng dậy muốn theo ra.

Bên ngoài lại truyền đến âm thanh nàng nôn khan.

Từ Tấn ý nghĩ đầu tiên trong đầu là nàng bị bệnh, bước chân nhanh hơn đuổi theo, nhanh tay sắp đặt phải rèm châu, bước chân khựng lại.

Tháng trước Phó Dung nguyệt sự trễ, hũ gọi Cát Xuyên đến bắt mạch, Cát Xuyên bắt không ra, nói có khả năng là tháng quá ngắn, lại hỏi Phó Dung có cảm thấy thân thể không thoải mái, muốn nôn hay không.

Chẳng lẽ...

Từ Tấn tâm thoáng cái nhấc lên.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Phù Cừ viện.

Mai Hương Lan Hương gác ở gian ngoài, vừa hưng phấn vừa khẩn trương nhìn chăm chăm vào Cát Xuyên ngồi đối diện Phó Dung, chờ mong trước khi hắn mở miệng có thể từ trên mặt hắn nhìn ra tin tức các nàng muốn nghe.

Từ Tấn đã trải qua một lần không vui, trong lòng hiểu được, nếu như hắn biểu hiện được quá mức cao hứng sau đó lộ ra thần sắc thất vọng thì Phó Dung sẽ chịu hai lần đả kích. Cho nên hắn khí định thần nhàn ngồi một bên, dường như đối với chuyện Phó Dung mang thai hay không cũng không để bụng, thản nhiên chờ đợi, tiếp tục uống trà.

Cát Xuyên liếc mắt ngắm hắn một cái, tiếp tục chuyên chú bắt mạch cho Phó Dung, sau đó trong chớp mắt, nhíu nhíu mày.

Từ Tấn thấy rất rõ ràng, nhất thời không có tâm tình uống trà, muốn mắng Cát Xuyên. Mắng hắn đường đường là thần y, vì sao một cái hỉ mạch mà chẩn lâu như vậy. Lại sợ dọa đến Phó Dung, chỉ âm thầm siết chặt năm tay nhẫn nhịn, trong lòng khô nóng từng chút từng chút một bốc lên, phảng phất tùy thời đều có khả năng bộc phát.

Phó Dung vẫn nhìn chăm chăm vào Cát Xuyên, đương nhiên cũng phát hiện hắn nhíu mày .

Nàng cắn cắn môi, bắt buộc chính mình duy trì khóe miệng mỉm cười.

Cát Xuyên chỉ muốn trêu cợt Từ Tấn một chút, thật không định hành hạ tiểu cô nương bên cạnh, trước đây từng nghĩ mọi cách cầu hãn thuốc mỡ tẩy sẹo. Treo khẩu vị một lát liền thu hồi tay, cười nói: "Chúc mừng vương phi, ngài đây là hỉ mạch, chỉ là còn ít thời gian, mới sắp đủ 1 tháng, cho nên lão phu trì hoãn thêm một lát."

"Thật sự là hỉ mạch?" Phó Dung mờ mịt lặp lại, lo sợ chính mình nghe lầm.

Cát Xuyên tự tin vuốt vuốt chòm râu: "Thiên chân vạn xác, vương phi quả thật có tin vui."

Phó Dung cúi đầu nhìn bụng, nhìn một lát, nghiêng đầu nhìn Từ Tấn.

Từ Tấn trên mặt không có biểu cảm gì, tay phải lại sắp đem bát trà bóp nát, đang muốn cảm ơn Cát Xuyên, thấy Phó Dung cắn môi khóc lên, ngây ngốc nhìn hãn, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Từ Tấn rốt cuộc bất chấp che giấu mừng như điên trong lòng, mau chóng chạy tới phía trước người Phó Dung, đem người đè vào trong ngực không để người khác nhìn thấy bộ dáng nàng vui đến phát khóc. Lúc này mới nói với Cát Xuyên: "Đa tạ tiên sinh, buổi tối nếu tiên sinh không ghét bỏ, ta mời tiên sinh uống rượu."

Cát Xuyên hừ hừ, đứng dậy cáo từ.

Mai Hương Lan Hương cùng nhau đi ra ngoài tiễn hãn, thuận tiện ở ngoài cửa trông giữ, để hai vợ chồng vương gia ở trong phòng nói chuyện riêng.

"Nùng Nùng đừng khóc nữa, đây là việc vui, nàng khóc thành như vậy, con của chúng ta cho rằng nàng không thích hãn thì làm thế nào đây?" Từ Tấn đã đem Phó Dung ôm lên giường, bên đỡ bên lau nước mắt cho nàng, bất đắc dĩ lại đau lòng.

Phó Dung cũng không muốn cho Từ Tấn thấy nàng khóc đến xấu xí, chôn trong ngực hăn không cho hăn lau, chỉ hướng xiêm y hăn gạt lệ.

Nàng nhịn không được.

Chờ mong hai đời, nàng rốt cuộc có con của mình, không cần lo lắng thân thể nàng có vấn đề, không cần lo lắng bởi vì không thể sinh con bị người chỉ trích, bị người châm chọc, cũng không cần hâm mộ người khác có con trai có con gái. Hiện tại nàng cũng có, chờ mấy tháng, nàng có thể ôm con của mình.

Nàng quá cao hứng, cao hứng tới mức chỉ có khóc lên mới có thể giải trừ, giải trừ lo lắng dần tại đáy lòng nhiều năm.

Rất nhanh lồng ngực Từ Tấn đã ướt một mảng lớn, cũng may là mùa hè, ướt còn rất mát mẻ.

Đợi nàng khóc đủ rồi, hèn sam trên người Từ Tấn căn bản không có cách nào mặc nữa. Tạm thời thả Phó Dung tự ngồi, hăn đi bên trong đổi một thân xiêm y sạch sẽ. Sau khi trở về cầm khăn ướt đưa cho nàng: "Lần sau còn dám ở trên người ta lau nước mũi, nàng xem ta phạt nàng như thế nào."

Phó Dung phát tiết đủ rồi, nghĩ tới chính mình thất thố, chợt cảm thấy không còn mặt mũi thấy người, đưa lưng về phía Từ Tấn nhận lấy khăn, hảo hảo lau một lần mới hoàn toàn thả lỏng, xoay người, then thùng nhìn Từ Tấn một cái: "Vương gia đừng giận, một lát ta giúp vương gia giặt quần áo đi."

Từ Tấn đem khăn ném sang bên cạnh, đưa tay đem người ôm tới, cúi đầu nói: "Lại cố ý nói dễ nghe dễ ta có phải hay không? Nàng không có con ta còn luyện tiếc sai khiến nàng, hiện tại có thai, ta sẽ để cho nàng giặt quần áo?"

Phó Dung mím môi cười, đưa tay ôm lấy eo hắn, đầu dán vào hắn: "Cảm ơn vương gia."

Cảm ơn hắn bị nàng mấy lần cự tuyệt vẫn như cũ nguyện ý đối tốt với nàng, nguyện ý che chở nàng. Cảm ơn hắn cho nàng cơ hội làm mẫu thân. Có lẽ Từ Tấn đối với nàng sủng ái không có thuần túy như Từ Yến. Nhưng Từ Tấn cho nàng rất nhiều điều Từ Yến không thể cho, ví như lúc này nàng có thai, đủ để chứng minh kiếp trước nàng không có là do quận vương phi hoặc Từ Tịch hãm hại. Phó Dung biết đó không phải là lỗi của Từ Yến, nhưng cùng là trượng phu, Từ Tấn quả thật so với Từ Yến làm được tốt hơn.

Phó Dung thích cảm tình đơn thuần, lại càng muốn an nhàn hưởng thụ sinh hoạt.

Từ Tấn có thể cảm nhận được nàng tự đáy lòng ý lại cùng thỏa mãn.

Thân làm một người trượng phu, không có gì đáng giá tự hào bằng việc làm cho thê tử thỏa mãn.

Hắn hôn đỉnh đầu nàng, âm thanh ôn nhu: "Nùng Nùng xem, ta nói Bồ Tát sẽ cảm niệm ta thành tâm, thật sự đưa hài tử tới cho chúng ta."

Phó Dung ngẩng đầu, nhỏ giọng phản bác: "Vương gia chắc chắn sao? Cát tiên sinh nói đứa nhỏ đủ tháng, vậy đứa nhỏ hắn là chúng ta trước dâng hương một đêm thì mang thai, mới không phải là về sau khi vương gia bị thương."

"Dù sao đều là công lao của ta." Từ Tấn ngồi vào bên cạnh ôm nàng, cùng nàng thương lượng: "Nùng Nùng có con vất vả, quản gia sự tình tạm thời giao cho Ôn ma ma đi, người an tâm dưỡng thai, cái gì khác đều không cần quản nữa."

Phó Dung ngoan ngoãn gật đầu, nắm tay hắn đặt trên bụng mình: "Vương gia sắp làm phụ thân, cao hứng sao?"

"Nàng nói ta có cao hứng hay không?" Từ Tấn hôn gò má nàng, cách xiêm y sờ sờ bụng nàng vẫn còn bằng phẳng, "Cao hứng tới mức hi vọng mười tháng kế tiếp đảo mắt qua nhanh, sáng sớm mai nàng đã sinh thằng cu bụ bẫm cho ta. Nùng Nùng, nhi tử sinh ra ta sẽ thỉnh phong Thế Tử cho hắn, đem hắn dạy được xuất sắc giống như ta vậy."

Hắn một chút cũng không biết khiêm tốn, nhưng nghe hắn thích đùa bé này như thế, Phó Dung cũng cao hứng, chỉ là nghĩ tới một chuyện, bỗng nhiên lo lắng, nhìn mắt hắn hỏi: "Vương gia chỉ muốn nhi tử sao? Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ cái thai này là nữ nhi đâu?"

Nàng cũng ngóng trông nhi tử, thai đầu sinh con trai sẽ ít đi rất nhiều phiền toái, nữ nhi Phó Dung cũng sẽ thương đến tận xương tủy, chỉ cần là con của nàng, nàng đều thích, giống cha mẹ thích các nàng tỷ muội. Ngày đại hỉ, Phó Dung không muốn nói lời mất hứng nhưng nàng phải thăm dò rõ ràng tâm tư Từ Tấn, thuận tiện nhắc nhở một câu, miễn cho hắn toàn tâm toàn ý ngóng trông nhi tử, cuối cùng lại...

Nàng ngửa đầu, cẩn thận quan sát thần sắc Từ Tấn.

Từ Tấn ngẩn ra.

Là nữ nhi thì làm thế nào đây?

Nữ nhi nhất định rất giống Phó Dung đi?

Nhìn cô nương bởi vì hắn không lập tức trả lời mà trở nên khẩn trương lên, Từ Tấn cười cười, không chút nào chột dạ nhìn thẳng mắt nàng: "Là nữ nhi ta cũng thích, là nữ nhi, chúng ta liền đem nàng ấy dưỡng được giống như nàng ngây thơ khả ái, giống như nàng điểm quan kinh thành, không ai có thể sánh bằng, giống như nàng tôn quý không ai dám khi dễ."

Nhưng nếu là nữ nhi, hẳn có khả năng cả đời đều không thể ôm.

Kiếp trước biết được hẳn có thể tiếp cận Phó Dung, Từ Tấn liền phải Hứa gia ban đêm thám thính khuê phòng chúng nữ Phó gia, lấy quần áo các nàng thử ngửi mùi vị, mượn cái này phán đoán xem chỉ riêng Phó Dung là đặc thù, hay là Phó gia cô nương đều đặc thù. Phó Dung một người đặc thù, Cát Xuyên có lẽ phát hiện không được đầu mối trị liệu bệnh cho hẳn, Phó gia cô nương đều đặc thù, cơ hội cuối cùng sẽ lớn hơn một chút.

Cuối cùng chứng thực hẳn chỉ có thể chịu được mùi thơm cơ thể Phó Dung.

Phó Tuyên là thân muội muội Phó Dung, không được, Kiều thị là thân sinh mẫu thân Phó Dung, cũng không được, như vậy hẳn cùng Phó Dung sinh nữ nhi, Từ Tấn thật sự không có nắm chắc, một thành chắc chắn đều không có.

Trong vòng bốn năm năm tới bệnh của hẳn nhất định là không tốt lên được, Từ Tấn muốn thân cận con của mình, chỉ có thể hy vọng Phó Dung sinh nữ tử.

Phó Dung nhìn ra được Từ Tấn nói thật lòng.

Nàng cười cười với hẳn, ánh mắt rơi vào trên bụng, ôn nhu nói: "Ta cũng thích nữ nhi, bất quá đầu tiên vẫn là sinh nhi tử tốt hơn, giống như ca ca ta vậy, tương lai có thể che chở các đệ đệ muội muội."

"Có ta người phụ thân này ở đây, người sinh vài đứa ta đều có thể bảo hộ được thật tốt." Từ Tấn đầy đủ bá khí.

Phó Dung nâng tay hẳn lên hôn, tự đáy lòng nói: "Kia vương gia nói lời phải giữ lời."

Từ Tấn đương nhiên gật đầu.

Hai vợ chồng nói chuyện một lúc, Từ Tấn để Phó Dung nghỉ ngơi trước, hẳn phái người tới các phủ báo hi, sau đó đi Cát Xuyên bên kia.

Biết ý đồ Từ Tấn đến, Cát Xuyên nghiêm mặt nói: "Không thể, ít nhất cũng phải đợi vương phi mang thai 6 tháng ta mới có thể cho vương gia đáp án năm chắc bảy thành." Hẳn hiểu được khúc mắc của Từ Tấn, cho nên không để chuyện phán đoán thai nhi nam nữ treo khẩu vị.

Còn phải đợi năm tháng a?

Từ Tấn cười khố.

Thấy hẳn như vậy, Cát Xuyên thở dài: "Vương gia lo lắng thế nào cũng vô dụng, không bằng vô cùng cao hứng chiếu cố vương phi, đừng để nàng cho rằng vương gia không thích nữ nhi, cho vương phi thêm áp lực. Bệnh của Vương gia, lão phu sẽ xem tiếp, tranh thủ sớm tìm được giải dược."

Từ Tấn gật gật đầu, suy nghĩ một chút nói: "trước khi Vương phi sinh con, tiên sinh tạm thời ở lại vương phủ. Đợi vương phi bình an sinh rồi, tiên sinh tiếp tục đi bên ngoài du lịch đi, có lẽ có thể phát hiện sách thuốc hoặc thiên tài địa bảo, vừa vặn có thể trị bệnh của ta. Ta sẽ phái người đi theo tiên sinh, chiếu cố sinh hoạt, về phần ngày về, do tiên sinh tự mình làm chủ."

Cát Xuyên ngoài ý muốn nhướn mày: "Vương gia hào phóng như thế, sẽ không sợ ta cả đời đều không trở lại?"

Từ Tấn cười đáp: "Tiên sinh làm người, ta tin được."

Cát Xuyên không nói thêm gì, đứng dậy tiễn hẳn.

~

Đêm đó, Gia Hòa để đi Chiêu Ninh cung chỗ Thục phi.

Một đứa con trai mới mất con nối dõi, một đứa con trai khác lại truyền đến tin tức tốt, hoàng gia con nối dõi hưng thịnh, Gia Hòa đế tâm trạng rất tốt, nhìn thấy Thục phi nửa vui mừng nửa cảm khái nói: "Tức phụ Lão Tứ có phúc khí, nàng gây chuyện liên lụy lão Tứ, Trẫm đang không vui nàng đâu, cách vài ngày nàng liền truyền ra tin vui, xem như là ưu khuyết điểm bù nhau đi."

Thục phi nhàn nhạt mỉm cười: "Ưu khuyết điểm ta không hiểu, dù sao ta nhất định muốn thưởng nàng, khó có được ta cũng muốn làm tổ mẫu một lần."

Thục phi đương nhiên không cảm thấy con dâu có gì sai, nhưng nàng không thể thay con dâu giải thích. Gia Hòa đế giáng tội Vĩnh Ninh công chúa một là bởi vì Vĩnh Ninh công chúa phạm lỗi, hai là bởi vì nhi tử bị thương, nhi tử cùng bác đương nhiên là nhi tử thân hơn. Nhưng bác cùng và dâu đặt chung một chỗ, nhất định là bác thân hơn. Trước mắt Vĩnh Ninh công chúa bị biếm làm thứ nhân, giam cầm trong một tòa trạch viện nhỏ, Gia Hòa đế trong lòng ít ít nhiều nhiều sẽ có chút đồng tình. Nàng thay con dâu nói chuyện, chỉ càng chọc Gia Hòa đế phản cảm.

Nàng lời này ngược lại nhắc nhở Gia Hòa đế. Con dâu khác có thai hẳn đều có thưởng, duy chỉ có tức phụ lão Tứ hẳn không cho, lão Tứ sẽ nghĩ sao? Hẳn không thích người con dâu này, nhưng trong bụng nàng là huyết mạch hoàng gia, là con nối dõi đầu tiên của lão Tứ.

"Khụ khụ, hôm nay chính vụ bận rộn, nghe được tin Trẫm đã nghĩ tới thưởng cho tức phụ lão Tứ, một chớp mắt liền quên. Vừa vặn, ngày mai chúng ta cùng nhau thưởng nàng." Sở dĩ nhi tử hiểu lầm hẳn bất công, đương nhiên cũng sợ Thục phi hiểu lầm hẳn không thích đứa cháu này, Gia Hòa đế vội vàng giải thích, lại cùng Thục phi thương lượng thưởng những gì.

Thương lượng tốt rồi, hai người vào màn trướng.

Người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, Gia Hòa đế ôm sủng phi hảo hảo đôn luân một hồi, bình phục rồi nghĩ tới một chuyện, "Lão Tứ bên kia chỉ có một tức phụ hầu hạ đâu?"

Thục phi trong lòng rùng mình, trong miệng rất tùy ý nói: "Đúng vậy, thành thân rồi, nàng cùng ta nhắc mấy lần, muốn cho Cảnh Hành thêm hai nha đầu thông phòng, nhưng Cảnh Hành kia tính tình người cũng biết, ánh mắt cao đâu, tuyển người cho hẵn, hẵn đều chướng mắt, nói nhiều hẵn còn làm mặt lạnh cho người."

Gia Hòa đế "Ân" một tiếng, xem ra người con dâu này cũng không phải không có chỗ đáng khen, biết thêm người cho trượng phu.

"Hiện tại tức phụ lão Tứ có thai không tiện hầu hạ, người chọn cho lão Tứ hai người có thể vào mắt hẵn, lão Tứ lại không thích, cho hẵn làm thông phòng là đủ tư cách đi? Đều đã khai trai, Trẫm không tin hẵn có thể mười tháng không đụng người."

Một bộ ngữ khí tự nhiên vô cùng.

Thục phi mệt mỏi nhắm mắt lại, nhỏ giọng đáp: "Tốt, ngày mai ta gọi Cảnh Hành vào, trước hỏi xem hẵn thích cái dạng gì."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Hôm qua lúc hoàng hôn Từ Tấn phái người đưa tin tức vào cung, hôm nay buổi sáng đồ thưởng của Gia Hòa đế và Thục phi cùng tới.

Tất cả đều đưa vào Phù Cừ viện.

Chẳng qua là chút kim ngân, ngọc khí, lăng la tơ lụa, đặc sản miền núi, thuốc bổ. Kim ngân Phó Dung không dùng được, thuốc bổ nàng cũng sẽ không dùng đồ từ bên ngoài vương phủ, quần áo trẻ con bằng lụa dệt hoa Thục phi đưa tới thì để lại, tinh tế vuốt ve, cảm khái nói: "Chất liệu tốt như vậy, cho trẻ con dùng có phải quá đáng tiếc hay không?"

Đứa nhỏ mới sinh ra, vài ngày đã lớn, xiêm y làm ra rất nhanh không mặc vừa nữa.

Từ Tấn tựa vào đầu giường nhìn quà thưởng, thuận miệng nói: "Có cái gì đáng tiếc, con của chúng ta đương nhiên phải mặc xiêm y tốt nhất."

Phó Dung thấy hăn nghiêm túc nhìn quà, buông vải xuống, nhích gần đến bên cạnh hăn: "Vương gia nhìn cái gì đấy?"

Từ Tấn quay đầu ở trên mặt nàng hôn một cái, "Không nhìn cái gì, nương bảo ta tiến cung, ta đây phải đi, buổi trưa trở về bồi nàng cùng nhau dùng cơm." Sợ Phó Dung nghĩ nhiều, hăn đổ kị mà nhéo nhéo cái mũi nàng, "Xem nương đau lòng nàng bao nhiêu, sợ nàng chịu nóng, bảo nàng ở nhà an tâm dưỡng thai, ta cánh tay này còn chưa tốt đâu, cũng không thấy nương lo lắng ta chịu nóng."

"Đừng có huyền thuyên nữa, mau đi đi, một lát nữa bên ngoài càng nóng .". Phó Dung né tránh tay hắt, cười nhắc nhở.

Từ Tấn cúi đầu, cách xiêm y hôn bụng nàng mới đi vào bên trong thay xiêm y.

Phó Dung muốn ra ngoài tiễn hắt, Từ Tấn nào có cam lòng, đem người dè ở trên giường, chính mình sai bước băng băng mà đi ra ngoài .

Người đi rồi, Phó Dung nhàn rỗi không việc gì làm, lệnh cho người ở bên ngoài dưới cây quế bày bàn trà ghế nằm, nàng thích ý mà nằm, ngẩng đầu nói chuyện cùng Đoàn Đoàn treo ở trên nhánh cây.

Tiểu nha hoàn đột nhiên vui rạo rức chạy tới, "Vương phi, phu nhân tới đây thăm ngài ."

Phó Dung đại hỉ, nhanh đi ra ngoài đón khách.

Đi một nửa đường thì gặp mẫu thân, Phó Dung hướng phía sau nàng ngó ngó, chu miệng nói: "Nương sao lại một mình tới? Đệ đệ cùng muội muội đâu?"

Kiều thị giận nàng: "Ta một mình tới người liền mất hứng có phải hay không?"

Phó Dung hắc hắc cười, hai mẹ con cùng nhau đi vào trong phòng ngồi, thán 6 nhiều trái cây, không cần Phó Dung phân phó, Mai Hương Lan Hương lệnh cho tiểu nha hoàn bưng hai đĩa tiến vào, một đĩa dưa hấu cắt sẵn, một đĩa nho tím đã rửa sạch.

Kiều thị lau tay rồi bắt đầu ăn.

Phó Dung biết trong lòng mẹ nàng nghĩ gì, cười nói: "Nương yên tâm, Cát tiên sinh đã dặn kĩ, không thể ăn đồ lạnh, cũng không thể ăn dưa hấu,

cho nên đĩa dưa hấu này là chuẩn bị cho người, ta chỉ ăn nhỏ. Bình thường ẩm thực sinh hoạt, Cát tiên sinh cùng Ôn ma ma đều ghi sẵn trong giấy, sang năm sinh con cần chú ý chuyện gì, Mai Hương các nàng đều ghi nhớ, cam đoan không có sơ suất."

Kiều thị thở nhẹ một hơi, ngay từ đầu lo lắng nữ nhi lần đầu mang thai không hiểu chuyện, hiện tại biết bên này có thần y, có lão ma ma từng hầu hạ Thục phi nương nương, lòng nàng đã yên tĩnh.

"Nùng Nùng, người có thai, có bao giờ nghĩ tới chuyện chải tóc cho nha hoàn (chọn nha hoàn thông phòng)? Vương gia có nhắc sao?"

Đây mới là mục đích chủ yếu Kiều thị tới đây. Hiện tại nàng có hai người con rể, Lương Thông hiền hậu thành thật, Kiều thị hy vọng Lương Thông có thể giống trượng phu mình, đối với Phó Uyển toàn tâm toàn ý, tự nhiên cũng nguyện ý chỉ điểm biện pháp cho Phó Uyển lung lạc nam nhân. Tới phiên Từ Tấn, Kiều thị thật không dám hy vọng xa vời một vị vương gia sẽ chuyên sủng nữ nhi. Cho nên ngoài nhắc nhở nữ nhi trong lúc mang thai hầu hạ nam nhân như thế nào để không làm cho hấn trong toàn bộ thời gian chờ sinh lưu ở phòng người khác, nàng cũng phải khuyên giải nữ nhi yên tâm, sẽ dạy nàng ứng phó với thông phòng nha đầu thậm chí thiệp thất, trắc phi về sau của vương gia.

Phó Dung động tác nhét nhỏ vào miệng thoáng dừng lại.

Thông phòng nha hoàn a, nàng còn thật không nghĩ tới.

Bởi vì Từ Tấn tính tình quá kì quái, đường đường vương gia, đừng nói thông phòng nha hoàn, ngay cả nha hoàn bình thường bên cạnh hấn đều không có. Trước nay hai đời nàng vào cửa, hấn sinh hoạt hàng ngày đều là nội thị hầu hạ. Phó Dung từng hoài nghi Từ Tấn có ham mê khác thường, nhưng cũng chỉ là rảnh rỗi không có việc gì nghĩ ngợi lung tung mà thôi. Cùng Từ Tấn ở chung, phát hiện hấn căn bản không phải loại người như

vậy, ngoại trừ với nàng và vài người thân cận trước đây, Từ Tấn vĩnh viễn đều là bộ dáng cự người ngàn dặm.

Thời điểm Phó Dung chưa có thai, nàng không lo lắng Từ Tấn sẽ chạm vào người khác. Hiện giờ nàng không thể hầu hạ hần, vốn dĩ Từ Tấn với chuyện kia vô cùng nhiệt tình tham lam, hần có thể nhịn hay không, có cần thêm hai nha hoàn đi hầu hạ hần?

Phó Dung không nắm chắc.

"Vương gia còn chưa nhắc, trở về ta hỏi xem, hần muốn ta liền sắp xếp cho hần."

Phó Dung bình tĩnh nói. Việc này không tránh được, vậy thì không bằng nàng chủ động nói ra, còn có vẻ nàng hiền lành.

Kiều thị giật mình mà nhìn nữ nhi: "Nùng Nùng không để tâm?"

Nữ nhi từ nhỏ ở trong hũ mật lớn lên, không phải chịu bất kỳ ủy khuất nào, Kiều thị cho rằng nữ nhi nghe nàng nói như vậy sẽ thương tâm khổ sở. Dù không tốt cũng sẽ hoảng hốt một chút, dù sao cũng không nên bình tĩnh như thế a, dường như nàng đã thường thấy nam nhân tam thê tứ thiếp.

Phó Dung đem nho nhét vào trong miệng, một bên nhai một bên suy xét vấn đề mẫu thân mới nói.

Để ý hay không để ý đâu?

Đương nhiên để ý, khó được Từ Tấn đối tốt với nàng như vậy, Phó Dung tham lam hi vọng Từ Tấn vĩnh viễn đối tốt với nàng, chỉ đối tốt với mình nàng. Nhưng nàng biết đây là không có khả năng, hần là vương gia, tương lai thành công còn có khả năng là người đứng đầu thiên hạ, Phó Dung chưa bao giờ nghe nói triều đại nào Hoàng Thượng chỉ có duy nhất một nữ nhân

.

Cho nên Từ Tấn thật muốn thêm người, nàng cũng sẽ không nói gì, chỉ có thể tận lực giữ chắc tâm hắc, làm cho hắc dù chạm vào người khác, vẫn sùng nàng nhất, như vậy Phó Dung sẽ bày ra vẻ vương phi, xem ai dám đến chỗ nàng điều võ dương oai.

Phun xong hạt nho, Phó Dung đem dự định chi tiết của mình nói cho mẫu thân.

Nữ nhi nghĩ thông, Kiều thị nên vui mừng, nhưng nàng nhịn không được mà đau lòng.

Cứ tưởng rằng nữ nhi yếu ớt nhất, không chịu nổi ủy khuất nhất, thế nhưng hiểu chuyện như thế.

Có phải là nữ nhi ra vào hoàng cung, lui tới vương phủ khác trải qua chuyện gì hay không? Sợ nàng lo lắng không nói cho nàng, nữ nhi tự mình nhanh chóng hiểu chuyện hơn?

Đem nữ nhi sắp làm mẹ kéo vào trong ngực, Kiều thị nén lệ nói: "Phải, Nùng Nùng nên nghĩ như vậy, người là vương phi, người hoài đứa nhỏ của vương gia, thân phận con nối dõi mới là thứ trọng yếu nhất. Về phần vương gia, Nùng Nùng cứ làm như người nói đi, giữ chắc tâm hắc, quản tốt những nữ nhân kia, cái khác đều không cần nghĩ, không muốn thấy thì để các nàng ấy tự ở trong viện của mình, người cứ lo ở trong Phù Cừ viện thanh nhàn khoái hoạt."

Phó Dung gật đầu, lại nhặt một quả nho đưa vào trong miệng.

~

trong cung Chiêu Ninh, Từ Tấn cũng đang ăn nho ướp đá, mát lạnh giải khát.

Thục phi ngồi đối diện hẳn, dùng ngữ khí nhàn đạm không liên quan đến mình hỏi hẳn: "phụ hoàng người để ta chọn người cho người, người nghĩ như thế nào?"

Việc này kỳ thật dễ xử lý, cho dù nhi tử đem người nhận về, hẳn không chạm vào, con dâu sẽ không cần lo lắng. Mà hai tiểu nha hoàn, nhi tử chỉ cần tìm một viện xa xôi cho các nàng, bình thường bảo người trông coi, nhi tử không đi tới đó, các nàng cũng không gây ra nổi sóng gió gì.

Từ Tấn lại ngại phiền toái.

Phụ hoàng tặng người cho hẳn là hi vọng hẳn chạm vào, thư giải thân thể, thuận tiện thêm nhiều con nối dõi. Nhưng hiện tại phụ hoàng tặng người, hẳn sáng khoái nhận, một hai người chưa có thai còn dễ giải thích, tương lai người nhiều, đều chưa có thai, phụ hoàng khẳng định sẽ nghi ngờ Phó Dung. Lần này Phó Dung bởi vì hẳn mà chịu ủy khuất từ chỗ phụ hoàng, ưu khuyết điểm bù nhau những lời này đều nói ra được...

Nùng Nùng là tốt nhất, hẳn bị nàng lừa mấy lần đều không sao, phụ hoàng không liên quan thì bận tâm cái gì?

Huống chi Phó Dung vừa mang thai con của hẳn, hẳn đảo mắt đã nhận hai người về, cho dù hẳn không chạm vào, trong lòng nàng cũng sẽ không thoải mái đi?

Liên tục ăn 3 quả nho, Từ Tấn rốt cuộc mở miệng nói: "Nương thay ta trả lời phụ hoàng, nói hiện tại Nùng Nùng đang có đứa con nối dõi đầu tiên, ta sợ mang nữ nhân trở về, có người động ý xấu quấy rối hai mẹ con các nàng. Để an toàn, trước khi Nùng Nùng bình an sinh con, ta đều sẽ không chạm vào người khác."

Thục phi nhẹ nhàng gật đầu, Gia Hòa để mới mất cháu trai, hiện tại lấy an nguy đứa nhỏ trả lời hẳn, hẳn càng dễ dàng nghe lọt.

Nhưng trong lòng nàng thực tò mò nhi tử quyết định như vậy đơn thuần vì con nối dõi, hay là giống trước kia cự tuyệt vì cảm thấy phiền toái, hoặc là bởi vì luyện tiếc làm cho tức phụ ngột ngạt?

Muốn hỏi nhưng đoán được nhi tử không có khả năng nói thật với nàng, Thục phi dứt khoát đem nghi hoặc nuốt vào bụng, chuyển sang dặn dò Từ Tấn sau khi trở về chăm sóc thật tốt con dâu.

Hai mẹ con nói một lát, Từ Tấn lại vội vàng xuất cung.

Trở lại vương phủ thì Kiều thị đã đi rồi.

Từ Tấn ra một thân mồ hôi, tắm rửa xong mới nhích tới gần bên người Phó Dung, hung hăng thơm mấy ngụm, "Nhạc mẫu tới nói cái gì?"

Phó Dung hơi mím môi, dựa vào đầu giường nhẹ lay động quạt tròn, "Một ít chuyện phiếm, dặn dò ta mang thai phải kiêng kị cái gì, vương gia thì sao, mẹ chồng tìm người khi nào a?" Nói xong đem quạt tròn quạt cho Từ Tấn vài cái.

Từ Tấn nào cam lòng để nàng phí sức lực, cướp quạt tròn quạt cho nàng, "Phụ hoàng muốn tặng người hầu hạ ta, ta không muốn."

Đây là lời nói nhất định sẽ làm tức phụ vui mừng, hẳn đương nhiên sẽ không dấu diếm, một đôi mắt phượng ôn nhu nhìn nàng, chờ mong nàng kinh hỉ.

Phó Dung nghe, kinh nhiều hơn hỉ: "Vương gia cứ như vậy trở về? Phụ hoàng mất hứng làm thế nào đây?"

Từ Tấn và Gia Hòa để không phải là phụ tử bình thường, Từ Tấn cũng không có tư cách cãi láo chơi xấu với Gia Hòa để.

Biết nàng lo lắng mình chộc giận phụ hoàng, Từ Tấn tạm thời đè thất vọng xuống, ôm người đem lý do hăn từ chối nói một lần.

Phó Dung lần này rốt cuộc lộ ra vui mừng, ngửa đầu nhìn hăn: "Vương gia nói là thật? Thời điểm ta mang thai người thật sự không chạm vào người khác sao?"

Từ Tấn hài lòng, cúi đầu hôn môi nàng, "Nương có thể thay ta làm chứng, Nùng Nùng còn lo lắng cái gì?"

Môi nàng có vị nho ngọt, Từ Tấn cổ họng chuyển động, ôm thân người hôn một phen, hôn đến tự mình kìm lòng không được đem tay dò vào tiết khố của nàng, "Chỉ là mấy tháng này ta phải chịu khổ, nhìn được, sờ được nhưng không thể ăn. Nùng Nùng nàng nói xem, nên bồi thường ta như thế nào?"

Phó Dung ngã vào trong ngực hăn, cách xiêm y đè tay hăn đang giở trò xấu, đỏ mặt nói: "Ta sinh con cho vương gia a..."

Từ Tấn quay người buông màn lụa xuống, vừa cởi quần áo nàng vừa nói: "Đứa nhỏ phải đợi chín tháng mới có thể cho ta đâu, ta muốn vài điểm tiện nghi trước."

Phó Dung cho rằng hăn thật sự muốn đến, nhất thời nóng nảy, một phen đẩy tay hăn ra, trốn đến chân giường trừng hăn: "Vương gia tối hôm qua rõ ràng đáp ứng ta, tại sao lại muốn như vậy? Vương gia thật nhịn không được, lần sau phụ hoàng thưởng người vương gia trực tiếp đưa trở về đi, tội gì nín ghen chính mình?"

Hai đời mới có mang thai, Phó Dung không dám mạo hiểm một chút xiu, thà rằng đắc tội Từ Tấn cũng không muốn dung túng hăn làm bậy.

Từ Tấn cởi xiêm y của nàng chỉ là muốn đỡ phần tay nghiền miệng nghiền, căn bản không động thật sự, Phó Dung nói hăn còn tốt, nghe nàng

khuyên hẳn chạm vào người khác, mặt hẳn nháy mắt lạnh xuống.

Hắn khắp nơi vì nàng suy nghĩ, nàng lại định đem hẳn đây tới chỗ người khác?

Từ Tấn ánh mắt dần dần dời tới trên bụng Phó Dung.

Quả nhiên ở trong mắt nàng, Từ Tấn hẳn chỉ là cho nàng vinh hoa phú quý? Luận địa vị ở trong lòng nàng, căn bản không cách nào so sánh được với đứa nhỏ đi?

"Nàng thật hi vọng ta chạm vào người khác?" Tựa vào đầu giường, Từ Tấn lạnh giọng hỏi.

Phó Dung hơi mím môi, buông mi trầm mặc, lúc Từ Tấn đứng dậy muốn đi thì thấp giọng nói: "Vương gia không phải vừa hỏi nương ta tới làm gì sao? Nàng khuyên ta sắp xếp thông phòng cho vương gia. Ta không nguyện ý vương gia chạm vào người khác, nhưng ta không nguyện ý vương gia sẽ không chạm vào sao? Chàng là vương gia, cho dù hiện tại chỉ sủng ta, tương lai cũng sẽ có người khác. Ta thì sao, ta không độc chiếm được vương gia, chỉ có đứa nhỏ trong bụng là của ta, một khi đã như vậy, vương gia hiện tại nhận người vào hay là trễ chút nhận người vào có gì khác biệt? Thánh chỉ tứ hôn ban xuống ngày đó, ta đã hiểu được, ta cùng nương ta không giống nhau, ta phải học cách cùng nữ nhân khác hầu hạ trượng phu ta..."

Vừa mở miệng thì khóc, nói tới cuối cùng dứt khoát xoay người, lặng lẽ dùng khăn gạt lệ.

Từ Tấn trân trân nhìn bóng dáng nàng.

Hắn cho rằng hẳn đối với nàng như vậy đủ tốt, nàng sẽ không có bất kỳ ủy khuất nào, hiện tại hẳn mới biết được, gả cho hẳn chính là ủy khuất lớn nhất của nàng.

Sao có thể không ủy khuất?

Từ nhỏ đã được cha mẹ nâng niu, gặp phụ thân chỉ chuyên sủng mẫu thân, gặp Lương Thông chuyên sủng tỷ tỷ, tương lai còn có thể nhìn thấy Ngô Bạch Khởi chuyên sủng muội muội. Mẹ con 4 người, chỉ có trượng phu của nàng ngoại trừ nàng sẽ có người khác, ít nhất ở trong tưởng tượng của nàng hẳn sẽ có người khác, nàng sẽ không cảm thấy ủy khuất?

Từ Tấn không muốn nàng chịu ủy khuất, giống như hẳn không muốn nhìn nàng khóc.

Hắn làm sao có thể làm cho nàng chịu ủy khuất?

Trên đời nhiều nữ nhân như vậy, chỉ có nàng là đặc biệt, là lão thiên gia đặc biệt vì hắn sắp xếp, là nữ nhân tốt nhất. Nàng với hắn, giống như trăng tỏ trên trời đêm, hào quang độc nhất vô nhị, sao đầy trời ngàn vạn cũng không địch lại. Đừng nói hắn hiện tại chỉ có thể chạm vào nàng, cho dù tương lai bệnh của hắn khỏi, hắn cũng sẽ không ủy khuất nàng.

"Nùng Nùng..."

Hắn quỳ trên giường, cẩn thận đem người kéo quay lại.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Mắt thấy sắp phải dọn cơm, trong phòng vương gia, vương phi lại không có dấu hiệu muốn ra, Mai Hương cách màn cửa vụng trộm nghe, chỉ nghe thấy âm thanh trầm thấp mơ hồ không rõ, trong lòng đoán chắc vương gia cùng vương phi nói trong cung chuyện, liền hướng Lan Hương nháy mắt, tạm thời lui xuống.

Wương gia dường như ở nhà, buổi chiều không cần ra cửa, cơm trưa ăn trễ chút cũng không có gì đáng ngại.

Bên ngoài ve kêu từng trận, trong phòng hai vợ chồng nhẹ giọng thăm thì.

Phó Dung bây giờ động tác không dám kiêu ngạo, Từ Tấn đem nàng ôm vào trong ngực, nàng liền ngoan ngoãn cho hắn ôm, quay đầu oán giận nói: "Wương gia không phải là muốn đi rồi sao, không phải là muốn đi chạm vào người khác sao, còn ôm ta làm cái gì?"

"Ai nói ta muốn đi tìm người khác?" Từ Tấn xoay qua khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt giàn giụa của nàng, nghiêm mặt trách mắng: "Đừng khóc nữa, nàng có thai khóc không tốt, hôm nay là trong lòng ủy khuất, nàng khóc ta không so đo. Sau này lại dám dễ dàng rơi lệ, tương lai đứa nhỏ sinh ra ta liền đem hắn đi, miễn cho giống như nàng thích rút đậu vàng (thích khóc)."

"Chàng dám!" Phó Dung lập tức bất chấp tính tình thích đùa làm nũng, hung hăng mà trừng hắn.

Từ Tấn nhìn thẳng mắt nàng: "Ta như thế nào không dám? Ta là vương gia, nàng hoài là con của ta, ta có cái gì không dám?"

Phó Dung cắn môi.

Đang muốn phân biệt nam nhân là thật hay giả, hăn đột nhiên dán lên trán nàng, bất đắc dĩ nói: "Nhưng ta luyện tiếc, luyện tiếc để Nùng Nùng của ta thương tâm khổ sở, luyện tiếc nhìn nàng rơi nước mắt. Nùng Nùng, kể tiếp lời này ta chỉ nói một lần, nàng tin cũng tốt không tin cũng tốt, ta sẽ không lặp lại lần thứ hai, cho nên nàng phải nghe thực rõ."

Hăn ngoài ý muốn ôn nhu lại trịnh trọng, Phó Dung không khỏi ngây người, bình tĩnh chờ hăn nói.

Nàng thuận theo xuống, trên mặt còn mang theo nước mắt, Từ Tấn dùng tay giúp nàng lau.

Cô nương mười sáu tuổi, khuôn mặt oánh nhuận mỹ lệ, sắc như hoa đào lại nõn nà, làm hăn lưu luyến không buông. Ánh mắt của nàng ẩm ướt trong veo, giống đứa nhỏ tò mò, đôi mắt trông mong nhìn hăn, chờ hăn mở miệng. Môi của nàng hồng nhuận kiều non, khẽ mở ra một kẽ hở nhỏ, nhìn thấy hăn muốn lại gần, hấp thu ngọt lành bên trong.

Từ Tấn nhin không được muốn trước nếm một ngụm.

Hăn chậm rãi dán sát vào, ý tứ không thể rõ hơn được nữa, Phó Dung nhú mày, nàng còn buồn bực hăn muốn nói gì đây, sao lại đột nhiên muốn đến hôn nàng?

Bất quá lần này Phó Dung cũng không trốn. Khó được hăn không tức giận nàng nói năng như đồ phụ oán giận trượng phu, nàng phải cho hăn chút điểm tốt. Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng Từ Tấn sẽ có người khác, nhưng chuyện đó đến càng trễ càng tốt. Hiện tại nàng có con, nhân lúc Từ Tấn trong lòng cao hứng, nàng trước tiên làm nũng, cho hăn biết nàng không

thích hấn chạm vào người khác, hấn có lẽ sẽ dung túng nàng thêm một trận, cho đến ngày nhịn không được đó.

Môi hấn dán lên, Phó Dung nhìn Từ Tấn gần ngay trước mắt đang khép hờ mắt phượng, cũng nhắm hai mắt lại.

Hấn nhẹ nhàng trần trọc, Phó Dung hơi ngược đầu cho hấn. Hấn ôn nhu như vậy, nghĩ tới có 1 ngày Từ Tấn khả năng cũng sẽ hôn một nữ nhân khác như vậy, Phó Dung trong lòng liền không thoải mái. Mẫu thân nói trong đám huynh muội bọn họ, nàng là bá đạo nhất, hồi nhỏ mẫu thân ôm các nàng đi ra ngoài làm khách, chỉ có nàng không cho phép mẫu thân ôm trẻ con bên cạnh.

Phó Dung cũng không phủ nhận chính mình tham lam.

Nữ nhân nào sẽ không tham lam?

Trượng phu của mình, nữ nhân nào nguyện ý cùng người khác chia xẻ?

Từ Tấn đối với nàng không tốt cũng thôi đi, Từ Tấn đối với nàng tốt, nàng liền muốn nỗ lực thử một lần. Chuyện vương gia tam thê tứ thiếp, nguyên nhân từ chính bọn họ, cũng có nguyên nhân từ thủ đoạn ngự phu của vương phi. Phó Dung nàng mĩ mạo vô song, lại vừa lúc gặp được Từ Tấn như vậy, vương gia cổ quái không thích nữ nhân tới gần, nàng không nỗ lực chiếm hết tâm hấn thân hấn, chẳng phải là quá mức cô phụ vận khí tốt của mình?

Có lẽ Từ Tấn cuối cùng có ngày chạm vào người khác, nhưng nàng không thể bởi vì loại khả năng này liền thật sự làm một thê tử hiền lành, chủ động giúp hấn sắp xếp thông phòng. Nàng muốn chuẩn bị chuyện xấu nhất, cũng phải nỗ lực sắp xếp cho ngày tốt nhất. Không có ai quy định sự tình nữ nhân khác không làm được, nàng cũng chắc chắn không làm được.

Cho dù cuối cùng thất bại thì đã sao?

Phó Dung vẫn luôn không hiểu tình cảm của tử tử, vì yêu vui mừng phần khởi, vì yêu buồn bã bi thương. Nàng cũng thập phần may mắn chính mình không hiểu, không hiểu không yêu, mới sẽ không bởi vì nam nhân tam thê tứ thiếp đau lòng. Nàng muốn độc chiếm Từ Tấn là vì muốn sống ngày thoải mái, Từ Tấn chạm vào người khác, nàng sẽ tiếp tục trước tính toán tốt rồi sống thoải mái, không có bất kỳ tổn thất nào.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Phó Dung vòng lấy cổ Từ Tấn, thấp thỏm lại kiên định nhìn hắn: "Vương gia, chàng đừng tin lời ta vừa mới nói, ta một chút cũng không muốn chàng chạm vào người khác. Ta không phải vương phi tốt, ta không muốn vương gia có trắc phi, thiếp thất, thông phòng nha hoàn. Ta muốn vương gia chỉ thích mình ta, chỉ hôn mình ta, chỉ cần mình ta."

"Vậy ta chỉ cần một mình nàng."

Từ Tấn bản năng mà đáp, nâng khuôn mặt nàng hồng nhuận: "Nùng Nùng tốt như vậy, ta có nàng là đủ rồi. Thời điểm nàng sinh con, ta an tâm chiếu cố hai mẹ con, đợi nàng sinh xong rồi, ta lại thật tốt muốn nàng. Nùng Nùng ở bên cạnh ta, ta hận không thể đêm đêm đều cùng nàng. Nùng Nùng không ở bên cạnh ta, bên cạnh nữ nhân dù đẹp dù tốt mấy, ta cũng sẽ không nhìn thêm một lần. Ta biết nàng không tin, ta cũng không nói nhiều. Nùng Nùng nhớ kỹ, chỉ cần nàng thủy chung toàn tâm toàn ý đối với ta, ta sẽ đối với nàng tương tự. Chúng ta cùng nhau sống tiếp, lời này là thật hay giả, chính nàng tự xem."

Phó Dung kinh sợ.

Lập tức ôm chặt lấy hắn, dán vào lồng ngực hắn nói: "Ta tin!"

Kỳ thật nàng không tin, trong màn giường, nam nhân lời ngon tiếng ngọt làm sao có thể tin? Nhưng Từ Tấn đường đường là vương gia chí tôn có thể nói ra những lời dỗ nàng như vậy, đã là khó được. Nàng vẫn là muốn cảm

kích hấn, cảm kích hấn không trách cứ nàng có ý nghĩ viển vông, không có ngại nàng đổ ky.

Từ Tấn nhẹ nhàng cọ đỉnh đầu nàng, ôm nàng thân thể kiều nhuỷễn, ngửi trên người nàng hương thơm đặc trưng, nghĩ tới trong bụng nàng đã có con của bọn họ, chợt cảm thấy vô cùng thỏa mãn, "Về sau không được tùy tùy tiện tiện khóc, cũng không cho phép tùy tùy tiện tiện nghi ngờ ta."

Phó Dung nhỏ giọng tranh luận: "Ai bảo chàng không thành thật? Biết rõ ta không tiện hầu hạ còn động tay động chân, ta sốt ruột mới nói sai a."

"Không cho ta muốn nàng, đến động tay động chân cũng không cho phép?" Từ Tấn cũng ủy khuất, nâng đầu nàng lên kể khổ.

Phó Dung chuyển mắt đi, khước miệng cong lên, "Cũng không cho phép, ta sợ vương gia không nhịn được."

"Nàng nói không cho phép cũng không được, ta mới là vương gia." Nàng điêu ngoa làm nũng, Từ Tấn liền bá đạo không nói đạo lý, ỷ vào nàng không dám trốn, bàn tay to trực tiếp từ cổ áo rộng tiến vào bên trong thăm dò; "Bản vương thích động tay, nàng làm khó dễ được ta?"

Phó Dung tức đến đánh hấn: "Muốn ăn cơm , vương gia nhanh lấy tay ra!"

Từ Tấn vẫn không bỏ tay ra, khi dễ đủ rồi mới ôm người đi gian ngoài dùng cơm.

Phó Dung bây giờ còn chưa bắt đầu nôn nghén, chỉ là không nhìn được thức ăn dầu mỡ. Hiện giờ phòng bếp được Cát Xuyên đưa thực đơn hàng ngày, trên bàn đều đặt thứ thích hợp cho thai phụ ăn, bao gồm mấy thứ Phó Dung bình thường không thích, ví như canh rau chân vịt gan heo kia.

Từ Tấn biết rõ khẩu vị Phó Dung, thấy nàng cau mày gấp miếng gan heo, nhìn chăm chăm mãi một lúc mới bắt đầu đưa vào trong miệng, một bộ dáng thấy chết không sờn, nhin cười khuyên nhủ: "Không thích ăn coi như thôi, một bàn đồ ăn đều bỏ, ăn ít thứ này cũng không sao cả."

Phó Dung lắc lắc đầu, bắt buộc chính mình ăn miếng gan heo kia .

Thật vất vả có con, nàng muốn đối tốt với nó từ lúc nó còn chưa ra đời.

Nếu là tốt cho đứa nhỏ và thân thể mình, Phó Dung ăn vào cũng không có thống khổ giống trong dự liệu, rất nhanh liền thích ứng nuốt xuống.

Từ Tấn ở bên cạnh nhìn, lại thương tiếc lại ưa thích, hẳn chỉ biết Nùng Nùng nhất định là mẫu thân tốt.

Đáng tiếc đứa nhỏ chưa xuất thế này không biết mẫu thân thích hẳn bao nhiêu, rất nhanh bắt đầu gây sức ép tới Phó Dung. Cuối tháng 6, Phó Dung gần như là ăn cái gì nôn cái đó, cả Cát Xuyên cũng không nghĩ được biện pháp tốt, thân thể gầy đi nhiều. Từ Tấn nhìn thấy đau lòng không thôi, rõ ràng vết thương trên cánh tay đã lành vẫn cố ý trì hoãn thêm 1 tháng mới lên triều.

Nắng nóng qua đi, Phó Dung rốt cuộc không nôn nữa, dày công điều dưỡng một đợt, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần khôi phục tròn trịa, đợi đến tháng 8, bụng rõ ràng phồng lên.

Cảm nhận bụng to ra, Phó Dung cảm thấy mỹ mãn, hai tháng trước chịu khổ đều không tính là gì .

Kiều thị dẫn Phó Tuyên đến thăm nàng, thuận tiện đem lễ Trung Thu tới.

Phó Dung đã lâu không nhìn thấy đệ đệ, vì đệ đệ bắt đầu theo tiên sinh đọc sách vỡ lòng, nàng cũng không có cách oán giận. Nam hài tương lai muốn làm quan, Quan ca nhi dù học văn học võ, hiện tại đều phải cố gắng,

không giống các tỷ tỷ này đó thường hoa, thêu thùa may vá, ngày tháng thanh nhàn.

"Được a được a, Nùng Nùng cùng tỷ tỷ người giống nhau, đều không bị rạn da."

Để Phó Dung tựa vào trên giường, Kiều thị xốc xiêm y nữ nhi lên, thận trọng kiểm tra một phen, vui mừng phát hiện. Rất nhiều người mang thai rồi trên người đều sẽ xuất hiện một ít đường vân màu đỏ, chữa xong cũng khó biến mất, Kiều thị không muốn nữ nhi cũng bị như vậy.

Phó Dung đắc ý cười.

Thân thể mình không sao, Phó Dung vẫn không dám khinh thường, một bên dùng tuyết cao Cát Xuyên chuyên môn chế biến ra bôi lên trên người, một bên hưởng thụ Mai Hương hầu hạ xoa bóp. Gia đình giàu có nữ quyến đều có một bộ biện pháp bảo dưỡng da thịt. Kiều thị muốn dạy Mai Hương, biết được Ôn ma ma đã dạy qua, phương pháp trong cung khẳng định so với phương pháp nàng biết tốt hơn, liền không muốn tốn công nữa.

Ngày đó Từ Tấn trở về trễ, Phó Dung đã ăn cơm , nằm ở trên giường để Mai Hương xoa bụng cho nàng.

Từ Tấn trước khi dùng cơm thì tiến vào đuổi Mai Hương ra ngoài, hăn tự mình xoa cho nàng.

Động tác rất đơn giản, hăn nhìn nhiều tự nhiên sẽ biết làm, đêm nay cũng không phải lần đầu tiên giúp Phó Dung.

"Vương gia mệt mỏi rồi? Mau lên đây nằm đi, vừa mới Mai Hương đều xoa xong rồi, không còn việc gì ." Phó Dung tóc dài rối tung, ôn nhu khuyên nhủ.

Từ Tấn lắc đầu, ngồi nghiêng ở trên giường giúp nàng, ánh mắt ôn nhu.

Phó Dung không có cách nào làm gì được hẳn, nhắm mắt lại an tâm hưởng thụ. Nam nhân ngón trở có lớp chai tay mỏng, so với Mai Hương hầu hạ còn dễ chịu hơn chút.

Chỉ là tay kia rất nhanh liền không thành thật, hoặc là cổ ý hướng phía trên chạm vào, hoặc là cổ ý hướng trong cặp váy dò xét.

"Vương gia!" Phó Dung bất đắc dĩ quở hẳn.

Từ Tấn ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt âm u: "Nùng Nùng, ta đã hỏi qua, hiện tại có thể thử."

Phó Dung căn cứ môi, quả thật có thể, mẫu thân cũng từng nhắc nàng.

Nhưng nàng chính là khẩn trương, lo lắng tổn thương đến đứa nhỏ.

Từ Tấn biết nàng lo lắng, thả màn xuống, ôm người nhẹ giọng trấn an: "Nùng Nùng tin ta, ta là người không cẩn thận như vậy sao?" Sợ nàng không rõ, nắm bàn tay nhỏ để tới trước mặt, chỉ vào hai đoạn trên ngón giữa của nàng nói: "Chỉ tiến vào như vậy, đảm bảo sẽ không đụng tới đứa nhỏ, được hay không?" (PS: anh mô tả sinh động lắm)

Phó Dung ngượng ngùng rút tay về, quay đầu không nhìn hẳn.

Đây chính là cam chịu.

Từ Tấn đại hỉ, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, ôm lấy nàng hôn.

Tâm nóng như lửa, động tác lại ôn nhu như nước.

Phó Dung chậm rãi thả lỏng, dần dần cảm thấy chưa đủ, nghĩ muốn hẳn thêm một chút, lại sợ làm kinh động đứa nhỏ.

Từ Tấn làm sao không muốn như vậy? Muốn cho nàng thêm một chút, lại sợ nàng tức giận, sau này cũng sẽ không nguyện ý dung túng hẳn.

Đều không dám vội vàng, cũng chỉ có thể tinh tế nhăm nháp.

Một phen gây sức ép, hai người cả người đầm mồ hôi.

Thu thập xong , Từ Tấn khàn giọng kể khổ: "Không được cũng khó chịu, được rồi càng khó chịu."

Phó Dung hô hấp còn không ổn, bữu môi trào phúng: "Vương gia, vương gia đã khó chịu, về sau cứ thế bỏ qua đi."

"Không, khó chịu ta cũng muốn." Từ Tấn lập tức phản bác, thị uy đem người ôm càng chặt hơn, không cho nàng đổi ý.

Phó Dung nhẹ nhàng cười.

Hai vợ chồng lại ôn tồn chốc lát, Từ Tấn thay nàng đắp chăn, hôn nhẹ trán nàng nói: "Ngủ đi, ngày mai còn phải tiến cung."

Phó Dung gật gật đầu, an tâm ngủ .

Từ Tấn lại thật lâu còn chưa ngủ.

Nàng có đứa nhỏ, hẳn không hi vọng nàng tiến cung, nhưng gia yển Trung Thu, nàng mới có mang ít tháng, không có lý do không đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Cung yến vào buổi tối, Phó Dung và Từ Tấn nghỉ trưa xong mới chuẩn bị tiến cung.

Từ Tấn đã thu thập chỉnh tề, ngồi trên ghế nhìn Phó Dung trang điểm ăn mặc.

"Có phải ta mập hơn rất nhiều không?" Phó Dung nhìn gương hỏi, luôn cảm thấy chính mình mặt mập eo phì, không còn dễ nhìn như trước kia.

Từ Tấn tỏ ý bảo hai nha hoàn ra ngoài, đi tới trước gương từ phía sau ôm lấy người, cúi đầu hôn sườn mặt nàng: "Nhìn từ phía sau căn bản không giống người có thai, yếu điệu như trước kia. Đừng có đoán mò, đi thôi, nương gần đây rất nhớ nàng, nàng sớm một chút đi qua trò chuyện cùng bà."

Phó Dung gật đầu, quay người thì đầu nghiêng như cũ, muốn nhìn xem chính mình rốt cuộc là cái dạng gì.

Từ Tấn cười kéo nàng quay đầu lại.

Hai vợ chồng lên xe ngựa, ở trước cửa cung gặp hai vợ chồng Khang vương.

Khang vương vẫn mập như vậy, người mập thường có vẻ già hơn tuổi, đứng ở bên cạnh Từ Tấn dường như lớn hơn mười mấy tuổi.

Khang vương phi khí sắc rất tốt, thân mật cùng Phó Dung hàn huyên: "Quả nhiên mỹ nhân lúc nào cũng đẹp, nhìn cái dáng vẻ này của Tứ đệ muội, so với lúc ta mang thai thon thả hơn nhiều. Nghe nói thời gian trước đứa nhỏ này đem người giày vò thảm rồi, thế nào, gần đây còn nôn sao?"

"Làm phiền Nhị tẩu nhớ thương, đều tốt, người nhìn mặt ta có phải hay không mập hơn rất nhiều?" Phó Dung cười đáp, dời tầm mắt về phía tã lót được nhũ mẫu ôm trong ngực, "Ngày mai cháu gái nhỏ tròn tuổi đi? Ngày trôi qua thật nhanh a, ta còn nhớ năm ngoái đúng lúc cung yến là Nhị tẩu muốn sinh đâu."

Nhắc tới nữ nhi, Khang vương phi vẻ mặt ôn nhu, gọi nhũ mẫu tới trước mặt, nhận lấy nữ nhi cho Phó Dung nhìn, "Trân tỷ nhi mau nhìn, đây là Tứ thẩm mỹ nhân của người, Trân tỷ nhi gọi một tiếng?"

Trân tỷ nhi sinh rất là xinh đẹp, một đôi mắt to ươn ướt tò mò nhìn chăm chăm vào Phó Dung, giòn giòn gọi tiếng "Tứ" .

"Thực khéo a, đã biết gọi người." Phó Dung nhin không được điểm nhẹ lên khuôn mặt của nha đầu.

Một người đã làm mẫu thân, một người đang có đứa nhỏ, lại là chị em dâu, nói chuyện tới đứa nhỏ, không khỏi nói nhiều hơn.

Khang vương ở bên cạnh nhìn, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói với Từ Tấn: "Nữ nhân chính là nói nhiều, nói đến không dứt."

Từ Tấn cười cười.

Khang vương thấy hăn nhẩn nại, không mở miệng nhắc nhở ý tứ tức phụ, hăn lại không chờ nổi nữa, hướng vương phi của mình nói: "Đi thôi, đừng để mẫu hậu chờ, buổi tối ngắm đèn các nàng lại tụ họp tiếp."

Khang vương phi oán giận mà trừng mắt nhìn hăn, áy náy hướng Phó Dung cáo từ: "Vậy thì đợi buổi tối lại nói tiếp."

Nói xong đi tới bên người Khang vương, hai vợ chồng sóng vai rời đi.

Phó Dung cũng trở về bên người Từ Tấn, hai người chậm rãi đi về hướng Chiêu Ninh cung.

Vì là Trung Thu, Thôi Oản ngày hôm trước đã về nhà ăn tết, thiếu cháu gái làm bạn, Thục phi càng thêm ngóng trông nhi tử và con dâu. Vợ chồng son vừa vào nhà, nàng lập tức đem Phó Dung gọi đến bên người, dắt tay nàng cẩn thận quan sát: "Như thế nào cũng không thấy mập a? Có phải Cảnh Hành không cho con ăn cơm hay không?"

Mẹ chồng ôn nhu thân thiết, Phó Dung cười liếc mắt nhìn Từ Tấn một cái, làm nũng nói: "Có ngài làm chỗ dựa, vương gia nào dám bỏ đói con a. Nương đừng lo lắng, con gần đây khẩu vị càng ngày càng tốt, lần sau gặp lại ngài chắc sẽ không nói con gầy, chỉ sợ mập đến mức ngài đều nhận không ra."

"Con dâu mà ta không nhận ra được thì chính là ánh mắt ta không dùng được nữa." Thục phi khéo miệng cười không dứt, muốn cùng con dâu nói chút lời thân mật, ngại Từ Tấn ở bên cạnh trông giữ chướng mắt, liền bảo hăn đi lên đằng trước.

Từ Tấn có chút không yên lòng, thấp giọng dặn dò: "Nương, trong cung người nhiều, lúc tiệc tối ngài dẫn Nùng Nùng tìm một chỗ ngồi xuống ngắm đèn đi, đừng đi lại chung quanh." Trung Thu trắng tròn, trong cung khắp nơi đều treo hoa đăng, chúng phi tần bình thường đều là vừa đi vừa ngắm, Từ Tấn lo lắng Phó Dung bị người vô tình cố ý đụng phải.

Thục phi lập tức nói: "Biết biết, không cần con nói ta cũng tính toán như vậy, con cứ việc ở phía trước bồi phụ hoàng người uống rượu. Nùng Nùng

có ta chăm sóc, cam đoan con tới đón thì đem nàng từ đầu chí cuối trả lại cho con, một sợi tóc cũng không thiếu."

Nàng có ý tứ trêu ghẹo, Từ Tấn lại không cảm thấy xấu hổ, ngay trước mặt mẫu thân không muốn nhiều lời, nhìn Phó Dung thật sâu một cái mới đi.

Phó Dung bởi cái nhìn kia của hắn trong lòng ấm áp.

Thục phi thấy con dâu bộ dáng thỏa mãn, vui mừng nói: "Cảnh Hành đứa nhỏ này, cả ngày một gương mặt cứng nhắc, ngay cả hai biểu muội đều không từng thấy hắn cười. Trước khi các con thành thân, ta còn lo lắng hắn sẽ không thương con dâu, bây giờ nhìn xem, hắn đối với con khấn trương bao nhiêu a, quả nhiên vô quýt dày có móng tay nhọn, gặp được người chân chính thích, liền triệt để biến dạng."

Phó Dung đỏ mặt, cúi đầu sảng giọng: "Nương đừng giấu cợt con ..."

Thục phi cười cười, đem đồ lót chính mình đã sớm đã chuẩn bị tốt lấy tới cho nàng xem.

Nàng đã sinh hai đứa nhỏ, có kinh nghiệm muốn truyền cho Phó Dung, vừa nói là quên cả thời gian, phải để cung nữ nhắc nhở mới nhớ tới lúc đi Phượng Nghi cung.

Sửa soạn lại một chút, Phó Dung đỡ lấy cánh tay Thục phi, mẹ chồng nàng dâu chậm rãi đi dự tiệc.

Trong đại điện Phượng Nghi cung, Hoàng Hậu còn chưa đến, Nhu phi đã đến rồi, đang nhìn Nhị công chúa ngắm Chương ca nhi Phó Ninh sinh ra. Chương ca nhi chỉ nhỏ hơn một tháng so với Trân tỷ nhi Khang vương phủ, trắng trẻo mập mập, yên tĩnh làm cho người ta yêu thích.

"Tứ tấu." Nhị công chúa mười tuổi vui mừng gọi người.

Phó Dung hướng nàng gật gật đầu, hầu hạ mẹ chồng ngồi xuống nàng trước tiên hướng Nhu phi hành lễ, lại hướng ba chị em dâu bên kia đi qua.

Thái Tử phi phân phó cung nữ chuyển ghế đến cho Phó Dung, còn phải đợi lát nữa mẫu hậu mới tới, mấy người muốn trò chuyện thêm.

Phó Dung hướng nàng cảm ơn.

Khang vương phi nhìn nàng ngồi vào chỗ, giống như tiếc hận mà nói: "Đáng tiếc, Ngũ đệ muội có hiếu trên người, đêm nay không thể tới, nếu không chúng ta chị em dâu tụ ở một chỗ vui cỡ nào a."

Phó Dung không tiếp lời, hỏi Thái Tử phi: "Sao không thấy Thế Tử?"

Thái Tử dường như rất coi trọng đích tử này, mới quá rằm đã thỉnh phong Thế Tử, nghe nói Hoàng Thượng ban đầu không mấy nguyện ý, sau này không biết tại sao lại đáp ứng.

Thái Tử phi nụ cười không đối, hào phóng trả lời: "Hắn còn nhỏ, ta sợ hắn lạnh, ôm tới cho mẫu hậu nhìn một lát liền để người ôm trở về, tháng giêng sẽ cho Tứ đệ muội gặp đi."

Phó Dung biết Thế Tử thân thể không tốt, không hỏi nhiều, trêu chọc Trân tỷ nhi, quay đầu nhìn Chương ca nhi trong ngực Phó Ninh: "Trân tỷ nhi cũng đã kêu tứ thẩm, Chương ca nhi cũng hô một tiếng cho ta nghe xem?"

Chương ca nhi nhìn mẫu thân, lại nhìn về phía Phó Dung, ngoan ngoãn gọi người: "Tứ thẩm."

Âm thanh bởi vì sợ người lạ có chút thấp, nhưng mồm miệng rõ ràng, đọc rõ từng chữ cực chuẩn.

Phó Dung vừa mừng vừa sợ, vừa định khen cháu trai cũng là cháu bên ngoại thông minh, liếc mắt thấy hai người Thái Tử phi Khang vương phi sắc mặt đối đối, nàng kịp thời đem lời khen ngợi nuốt xuống, chỉ cười nắm lấy tay nhỏ Chương ca nhi đang quơ quơ, "Chương ca nhi thật ngoan, hiện tại tứ thâm thân thể không tiện, sang năm lại ôm người a."

Đứa nhỏ này so với Đông cung Thế Tử rắn chắc hơn, so với đích trưởng nữ Khang vương phủ thông minh hơn, nàng hiện tại khen hẳn, sẽ chỉ làm cho Thái Tử phi, Khang vương phi càng thêm không thích hẳn.

Phó Dung lặng lẽ cho Phó Ninh một ánh mắt áy náy.

Phó Ninh nhu hòa cười, hỏi thăm thân thể của nàng.

Dần dần các phi tần đều đến đông đủ, Phó Dung trở lại bên cạnh Thực phi ngồi xuống.

Mẹ đẻ Thành vương, Đoan phi, trong tháng 6 bị Gia Hòa đế cấm túc 3 tháng, hiện tại còn chưa hết thời gian, đêm nay cũng không thể tham dự. Thiếu một người khắp nơi nói lời có gai, năm nay tiệc tối bầu không khí thoải mái hơn. Hoàng Hậu đặc biệt cao hứng, nói vài câu sẽ trêu Chương ca nhi một chút, hiển nhiên rất là thích đứa cháu này. Cùng Chương ca nhi so sánh, đích tôn nữ Trân tỷ nhi sủng ái dường như kém 3 phần, càng không cần nói căn bản không có mặt Đông cung Thế Tử .

Phó Dung ngậm thở dài.

Thái Tử phi sinh con lúc trước, Hoàng Hậu đối với nàng còn rất chiều chuộng, trước mắt Hoàng Hậu lại không bận tâm tâm tình Thái Tử phi, vì Chương ca nhi là cháu ruột nàng, thông minh lanh lợi nàng thật lòng thích, cũng là đối với Thái Tử phi có chút thất vọng đi? Thế Tử thân thể yếu ớt, kiếp trước vẫn luôn có lời đồn đãi nói Thế Tử khả năng sống không được mấy năm.

Chính thức mở yến, Phó Ninh là trắc phi cùng với trắc phi Khang vương phủ tới thiên điện dùng cơm, ánh mắt Phó Dung rơi vào trên người Chương ca nhi do nhũ mẫu ôm bên cạnh Thái Tử phi, trong lòng mơ hồ có suy đoán.

Nhưng cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

"Được rồi, chúng ta cùng đi ngắm đèn đi, năm nay các nơi tiến cống nhiều đèn mới, ta sớm nhìn trước mấy thứ, vẫn rất thích, đêm nay rốt cuộc có thể nhìn cho đủ từng cái." Yến hội kết thúc, Hoàng Hậu đứng lên, do cung nữ đỡ lấy dẫn đầu đi ra ngoài điện, hai con dâu đi theo bên cạnh.

Phó Dung đỡ lấy Thục phi theo sau lưng, bên cạnh là mẹ con Nhu phi.

Nhị công chúa lặng lẽ cùng mẫu thân nói một câu gì đó.

Nhu phi không nhịn được phì cười, sờ sờ đầu nữ nhi: "Ngày khác đi, Tứ tẩu người hiện tại thân thể nặng nề, ta sợ người động tay động chân đụng đến nàng." Lập tức giải thích qua với mẹ chồng nàng dâu Phó Dung đang tò mò nhìn: "Phúc Tuệ hỏi ta có thể đi bên cạnh Tứ tẩu nàng hay không. Nha đầu này, cũng không biết nàng sao lại đặc biệt thích Tứ tẩu, chẳng lẽ cảm thấy cùng Tứ tẩu ở lâu nàng cũng sẽ đi theo biến thành đại mỹ nhân?"

Lời thì thầm lại bị mẫu thân lớn tiếng nói ra, Nhị công chúa thẹn thùng, trốn sang một bên không cho mọi người nhìn.

Phó Dung thực thích cô em chồng này, cười gọi nàng: "Muội muội đừng gấp, một lát chúng ta ngồi cùng một chỗ ngắm đèn."

Nhị công chúa lập tức vui vẻ đáp một tiếng.

Hành lang khúc khuỷu, hai bên treo đủ các loại kiểu dáng hoa đăng, Thục phi cùng Hoàng Hậu đi được một đoạn đường, đột nhiên xin lỗi nói: "Nương nương dẫn chư vị muội muội tiếp tục ngắm đi, ta vừa mới uống hai

chén rượu, hiện tại có chút choáng, đi trước trong đình bên kia ngồi một chút, miễn cho một hồi xấu mặt."

"Biết rõ mình tử lượng không được còn mê rượu, đều sắp làm tổ mẫu rồi." Hoàng Hậu cười trêu chọc một câu, chuyển sang nói với Phó Dung: "tức phụ Lão Tứ đỡ mẫu phi người đi qua thôi, trời tối, các người đi chậm chút."

Phó Dung quỳ gối hành lễ, ở chỗ đường rẽ cùng mọi người cáo từ, quay người lại nàng nhớ tới cái gì, hướng Nhị công chúa nhìn qua, thấy tiểu cô nương cũng đang quay đầu lại nhìn nàng, vẻ mặt tiếc nuối, đáng tiếc tay bị Nhu phi phía trước nắm chặt, không thể không đi về phía trước.

"Người hiện tại thân thể nặng nề, nàng không dám gọi nữ nhi bởi người cũng là bình thường, Nùng Nùng đừng nghĩ nhiều." Thục phi nhẹ giọng nói.

Phó Dung hiểu được , Nhu phi làm việc cẩn thận, cũng là xuất phát từ một mảnh từ tâm yêu thương nữ nhi.

Nàng thu tầm mắt lại, cười nói: "Đi thôi, chúng ta đi vào trong đình, nương tiếp tục nhắc nhở ta, lúc ăn cơm ta còn chưa nghe đủ đâu."

Con dâu hào phóng hiểu lý lẽ, Thục phi hài lòng vỗ vỗ tay nàng.

đêm Trung Thu trăng sáng treo cao, trong cung khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, trước sau lại có cung nữ đốt đèn soi đường, quả thực sáng như ban ngày.

Nhưng dù sao cũng không phải là ban ngày, ngọn đèn ánh trăng không chiếu sáng bụi hoa phía sau, có người hít vào một hơi thật sâu, mắt thấy mẹ chồng nàng dâu Phó Dung sắp từ bên cạnh đi tới, hẩn bỗng nhiên xông ra ngoài.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Trong cung các nữ nhân ở nội cung đang cười đùa ngắm đèn thì Hoàng Thượng cùng một đám hoàng thất đệ tử ở ngự hoa viên uống rượu ngắm trăng.

Mấy năm này quốc thái dân an, Gia Hòa đế tâm tình không tệ, hân hoan ở chủ vị thượng, để An vương cùng mấy đứa con trai chơi tửu lệnh, đối thơ đối câu, thua thì bị phạt rượu.

Kỳ thật tửu lệnh này có chút không công bằng, không tính An vương đã có nhã danh vì tài năng văn chương mà nổi danh, trong năm hoàng tử, Thái Tử, Thành vương văn hay, Từ Tấn, Từ Hạo hai huynh đệ đều am hiểu công phu, Khang vương thì loại nào cũng chẳng ra sao. Bất quá vốn chính là trợ hứng, vì đỡ Gia Hòa đế cao hứng, mấy người đều phải nâng cao tinh thần.

Sau mấy vòng, An vương, Thái Tử một ly đều không phải chịu phạt, Từ Tấn uống hai cốc, Khang vương, Thành vương uống nhiều nhất, đầu lười nói chuyện có chút lớn, Lục hoàng tử Từ Hạo thế nhưng so Từ Tấn uống còn ít hơn.

"Tứ ca có biết ta vì sao đều nói đúng không?" Từ Hạo đặc ý nghiêng đầu nói chuyện cùng huynh trưởng: "Bởi vì Oản Oản thích thi từ ca phú, là ta học theo nàng."

Từ Tấn nhàn nhạt quét mắt nhìn hân một cái, không có phản ứng.

Trong lòng hân có việc, Phó Dung không ở bên người, hân luôn nhịn không được lo lắng cho nàng. Hân biết có mẫu thân che chở, có Hứa Linh

theo sát, Phó Dung có lẽ sẽ không có sơ xuất, nhưng nhờ đâu vạn nhất xảy ra chuyện gì? Mẫu tử hai người, vô luận ai xảy ra chuyện, hẳn đều gánh vác không nổi.

Trong lòng bất an, tự nhiên không có tâm tình nghĩ thơ gì đó, lại tới phiên hẳn thì Từ Tấn trực tiếp nâng cốc rượu uống cạn.

Gia Hòa đế vừa muốn trêu ghẹo hẳn hai câu, chợt thấy bên kia có tiểu thái giám vội vàng chạy tới, bị thị vệ ngăn lại, rất nhanh lại cho vào.

Từ Tấn cũng nhìn thấy , nhin không được siết chặt nắm tay.

"Hoàng Thượng, việc lớn không tốt , Túc vương phi và Thục phi nương nương đang ngấm đèn thì bị chấn kinh, hiện tại dời giá tới Chiêu Ninh cung rồi."

Từ Tấn vụt đứng lên.

Gia Hòa đế liếc hẳn một cái, nhíu mày hỏi: "Túc vương phi có chuyện gì sao? Tại sao lại chấn kinh?"

Tiểu thái giám cúi đầu trả lời: "Hoàng Hậu nương nương đã phái người mời thái y tới chăm sóc Túc vương phi, tình hình cụ thể nô tài cũng không biết. Nói là đang ngấm đèn thì có người đột nhiên từ sau bụi hoa vọt ra, đụng phải Túc vương phi, Hoàng Hậu nương nương đã đem người nọ bắt lại, chờ Hoàng Thượng xử lý."

Cung nhân phạm sai lầm trực tiếp đưa tới tổng quản nội giám nơi, hoặc là giải tới Hình bộ, nhưng chuyện hôm nay là huyết mạch hoàng gia, quan hệ rất lớn, người sáng suốt đều có thể liên tưởng tới một loạt âm mưu, Hoàng Hậu mời Gia Hòa đế làm chủ cũng là theo lý thường nên làm.

Vậy chuyện này rốt cuộc có phải là âm mưu hay không?

Không phải âm mưu mới là lạ, bằng không nhiều vương phi tần phi như vậy, vì sao chỉ đường đột riêng Túc vương phi hiện tại không chịu được chấn kinh nhất?

Gia Hòa để tâm trạng tốt nhất thời không còn, nói với Từ Tấn: "Người đi trước xem tức phụ người, Trầm tự sẽ phái người đi tra xét."

"Nhi thần cáo từ!"

Từ Tấn lập tức quay người đi, Từ Hạo cũng lo lắng thân tẩu tử cùng đưa cháu chưa sinh ra, hốt hoảng theo sau.

~

Chiêu Ninh cung.

Thái y đang thay Phó Dung chẩn mạch, thu tay lại ngẩng lên, hơi hơi cúi đầu nói: "Hồi Thục phi nương nương, hồi vương phi, vương phi thai tượng ổn định, không cần lo lắng, thần mở đơn thuốc an thai cho vương phi, ngài sử dụng rồi nghỉ ngơi cho khỏe là có thể yên tâm."

Thục phi thở phào một hơi dài.

Phó Dung cũng triệt để yên tâm, tuy rằng nàng thật sự không bị dọa. Người nọ lao tới thì nàng đã sợ tới mức tim đều thót lên tới cổ họng, cũng không đợi nàng phản ứng lại, Hứa Linh đã lao lên nghênh đón. Đợi Phó Dung trấn định lại, Hứa Linh đã đem tiểu thái giám mặc đồ đen kia đè xuống đất một cách nhẹ nhàng, khiến người ta khó tưởng tượng được.

Tiểu thái giám là ai, là vô tình va chạm hay là cố tình chờ ám toán nàng, Phó Dung không biết chút nào. Bởi vì mẹ chồng lo lắng quá mức, Hứa Linh chế phục đối phương rồi, mẹ chồng vội vã đỡ nàng quay lại, lo sợ nàng cùng đứa nhỏ xảy ra chuyện.

"Nường, ngài mau phái người báo cho vương gia một tiếng, để hăn đừng lo lắng." Không cần lo lắng đứa nhỏ, Phó Dung vội vàng nhắc nhở mẹ chồng, việc này nháo ra động tĩnh không nhỏ, khẳng định truyền đến đằng trước rồi, Từ Tấn không rõ chân tướng, sẽ sốt ruột a.

Thục phi cũng nghĩ tới nhi tử, đang muốn phái người đi, huynh đệ Từ Tấn Từ Hạo tới.

Mắt thấy nhi tử sắc mặt đều trắng bệch, Thục phi tỏ ý bảo người hầu đều đi ra ngoài, đem trong phòng lưu lại cho vợ chồng son nói chuyện.

"Không sao không sao, sợ bóng sợ gió một trận, ta cùng đứa nhỏ đều không có việc gì." Không chờ Từ Tấn mở miệng, Phó Dung trước cười trấn an nói, ý đồ từ trên giường bước xuống dưới.

"Nàng đừng động." Từ Tấn lập tức đỡ lấy nàng, dường như vừa mới không nghe thấy những lời Phó Dung vừa nói. Hăn cẩn thận ngăm khuôn mặt nàng ngăm bụng nàng, trắng mặt hỏi nàng: "Thật sự không có chuyện gì sao? Nùng Nùng nàng đừng nhả nhẹn, nơi nào không thoải mái, dù chỉ một chút không thoải mái, cũng phải nói với thái y."

Hăn ngờ ngáo lại đáng thương như vậy, Phó Dung kéo tay hăn dán lên trên mặt, ôn nhu trấn an nói: "Thật không có việc gì, người nọ không đụng phải ta, đã bị Hứa Linh chế trụ, bản lĩnh của Hứa Linh vương gia còn không tin sao?"

Nàng cười được thực đẹp, tâm Từ Tấn rốt cuộc chạm đất, gắt gao đem người ôm vào trong ngực, một lúc lâu đều không nói chuyện.

Hăn lồng ngực rộng lớn, vừa mới rồi rõ ràng chạy nhanh tới, lồng ngực còn đang phập phồng kịch liệt. Phó Dung kề bên hăn cọ cọ, vì có người như thế để ý nàng mà cảm thấy kiên định.

"Đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Bình tĩnh lại, Từ Tấn ngồi bên giường, nhú mày hỏi.

Phó Dung lắc lắc đầu, đem những điều chính mình biết nói một lần.

Đầu mỗi quá ít, Từ Tấn nhìn Phó Dung, hôn nhẹ trán nàng nói: "chuyện bên kia có phụ hoàng thay chúng ta làm chủ, Nùng Nùng không cần lo lắng, đi, chúng ta trước hồi vương phủ." Nói đến buồn cười, phụ hoàng mẫu thân đều ở trong hoàng cung, nhưng nơi này lại không phải là nhà hắc, chỉ có hắc cùng nàng ở Túc vương phủ, mới là nhà của hắc.

Phó Dung có phần không chắc chắn bây giờ đi về thích hợp hay không, bất quá Từ Tấn đã nói như vậy, nàng liền nghe hắc .

Hai vợ chồng đi từ biệt Thục phi.

Thục phi nhiều lần dặn dò Từ Tấn trên đường xe ngựa đi chậm chút, lúc này mới thả người rời đi.

~

Sùng Chính điện.

Vạn Toàn đem kết quả vừa mới thẩm vấn tiểu thái giám kia đến hồi bẩm cho Gia Hòa để nghe, "Hoàng Thượng, tiểu thái giám va chạm vương phi tên là Lục tử, trong Phượng Nghi cung, là một tiểu thái giám chăm sóc hoa cỏ. Hôm nay Phượng Nghi cung các nơi treo hoa đăng, hắc lâm thời bị điều đến chăm sóc hoa đăng, nhất thời mệt mỏi trốn sau bụi hoa ngủ, đang mơ mơ màng màng nghe bên ngoài có tiếng bước chân, Lục tử tưởng là đồng bạn đến giục hắc làm việc, liền vô cùng lo lắng chạy ra ngoài..."

Gia Hòa để ý vị không rõ mà "Hừ" tiếng.

Vạn Toàn đầu lại càng cúi thấp hơn , "Lão nô cũng không tin, phái người cho hăn ném chút đầu Knoxville, hăn, hăn..."

"Nói." Hăn úp úp mở mở, Gia Hòa để không vui thúc giục.

Vạn Toàn ập quỳ xuống, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng, Lục tử cung khai, nói hăn là bị người sai khiến cố ý theo dõi vương phi, muốn mưu hại vương phi , còn nói người sai khiến là đại cung nữ Lưu Hà bên cạnh Hoàng Hậu nương nương."

Hoàng Hậu?

Gia Hòa để vẻ mặt không đổi, bình tĩnh phân phó nói: "Người tự mình đi Phụng Nghi cung một chuyến, lại tự mình thẩm vấn hai người, mặc kệ bọn họ kéo ra ai, cung nữ thái giám người cứ việc lựa đi, cần phải mau chóng tra ra người sau lưng xúi giục."

"Lão nô lĩnh mệnh." Vạn Toàn dập đầu, lùi lại rời đi.

Người đi rồi, Gia Hòa để nhắm mắt dựa vào thành ghế.

Sẽ là Hoàng Hậu sao?

Nói Hoàng Hậu, nàng quả thật có lý do làm hại con nối dõi của lão Tứ, lão Tứ vẫn thao võ lược, trong đám triều thần danh vọng cực cao, nàng đương nhiên sẽ đem lão Tứ xem là uy hiếp, nhưng sai khiến thái giám trong cung mình mưu hại tức phụ lão Tứ, không khỏi quá xuẩn. Như thế vụng về, còn không bằng trong cơn cạnh của tức phụ lão Tứ hạ được gì đó càng thần không biết quỷ không hay.

Nhưng không phải Hoàng Hậu, thì sẽ là ai?

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương cầu kiến."

Gia Hòa để bỗng nhiên đau đầu, xoa xoa cái trán nói: "Mời tiến vào đi."

Rất nhanh, Hoàng Hậu một thân hoa phục tiến vào, chống lại ánh mắt Hoàng Thượng, Hoàng Hậu bình tĩnh quỳ xuống: "Hoàng Thượng lệnh cho Vạn Toàn đưa Lưu Hà đi, nghĩ tới là chiêu trò gì đó của tiểu thái giám gọi là Lục tử đó. Theo lý Hoàng Thượng anh minh, cuối cùng nhất định có thể đem sự tình tra ra manh mối, nhưng thần thiếp vẫn muốn tự mình cùng Hoàng Thượng giải thích một câu. Thần thiếp làm được ngay thẳng ngồi được đoan chính, tuyệt không có làm ra bất kỳ chuyện gì đánh mất lương tâm."

Nàng năm nay 43 tuổi, thanh xuân sớm đã không còn, nhưng theo cùng Gia Hòa để một đường đi tới nay, nhiều năm làm hậu, dưới một người trên vạn người, ung dung hoa quý đã sớm khắc đến tận xương tủy, lúc này thông dong tự trần tình trong sạch, vô cớ khiến người tin phục.

Gia Hòa để với thê tử kết tóc hơn 20 năm còn rất kính trọng , hẳn sẽ không dễ tin Hoàng Hậu lần này lời lẽ chính phái, cũng sẽ không dễ tin một lời chửi bới của một tiểu thái giám, đứng dậy đem Hoàng Hậu đỡ dậy, bắt đắc dĩ nói: "Người làm cái gì vậy? Trẫm gọi Vạn Toàn đưa Lưu Hà đi, chính là vì trong sạch của người, tuyệt không phải nghi ngờ, Hoàng Hậu chớ nghĩ nhiều."

Hoàng Hậu cười khổ: "Thần thiếp cũng không nguyện ý như vậy, chỉ là người hành hung lại từ Phượng Nghi cung, đừng nói Hoàng Thượng, chính là thần thiếp chính mình..."

Lời chưa nói xong lại có tiểu thái giám vội vàng tiến vào hồi bẩm: "Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, Vạn tổng quản phái người chuyển lời, Lưu Hà, biết được Lục tử nói nàng sau lưng xúi giục, không cam lòng danh tiết chịu nhục, đập vào cột mà chết."

Hoàng Hậu thân thể run lên.

Gia Hòa để vội vàng đỡ lấy nàng.

Hoàng Hậu ngẩng đầu nhìn, nước mắt rơi xuống: "Hoàng Thượng, Lưu Hà năm đó cùng thần thiếp vào vương phủ của ngài. Nàng, nàng chết oan uổng, mời Hoàng Thượng nhất định phải cho nàng một công đạo!"

Gia Hòa để nắm chặt tay nàng, lạnh giọng hướng tiểu thái giám quỳ trên mặt đất trách mắng: "Còn không nhanh đi! Nói cho Vạn Toàn, sáng mai Trẫm muốn hắn tra ra hung phạm, không điều tra ra được không cần trở lại!"

Tiểu thái giám run run rẩy rẩy mà đi ra.

Hôm đó lúc nửa đêm, bị các loại cực hình hành hạ, Lục tử lúc hấp hối rốt cuộc chịu mở miệng nói chuyện.

Hắn giọng nói nhỏ không thể nghe thấy, Vạn Toàn nhích gần đến trước mặt hắn nghiêng tai lắng nghe.

"Kết thúc rồi, Đoan phi nương nương, ta đã tận lực, cầu ngài bỏ qua cho người nhà của ta, họ..."

Vạn Toàn quay đầu lại, thấy trên mặt tiểu thái giám máu thịt mơ hồ, hai mắt nhắm lại, hắn thám dò hô hấp, xác định người không chết, đứng lên nói: "Đi tra xem Lục tử mấy tháng này gặp những người nào, phạm là ai cùng Vĩnh Thọ cung có liên quan, đều mang tới."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Phó Dung một giấc này ngủ cũng không an ổn, buổi sáng khi tỉnh lại đầu rất không thoải mái.

Nàng quay sang bên cạnh, muốn lui vào trong ngực Từ Tấn tìm kiếm an ủi, không nghĩ bổ nhào vào khoảng không, bên người thế nhưng trống không.

Tối hôm qua Từ Tấn nói hôm nay không cần lên triều.

Phó Dung nghi hoặc ngồi dậy, kêu hai nha hoàn tiến vào hầu hạ.

"Vương phi, vương gia trời còn chưa sáng đã dậy, đi thư phòng phía trước, nói là sẽ quay về lúc bữa sáng." Mai Hương có chút lo lắng nói. Tối hôm qua Phó Dung suýt nữa xảy ra chuyện, có lẽ tin tức này còn chưa truyền khắp vương phủ, Phù Cừ viện những nha hoàn này đều đã biết, tự nhiên cũng hiểu được vương gia hiện tại khả năng đang lúc gấp rút tìm hiểu cái gì.

Phó Dung nhẹ nhàng sờ sờ bụng, thở dài trong lòng.

Từ Tấn có thể ngồi lên cái vị trí kia, nàng khẳng định sẽ đi theo hưởng phúc, nhưng trước khi Từ Tấn thành công, nàng cũng phải càng cẩn thận.

Ăn mặc trang điểm, Phó Dung an tâm ở Phù Cừ viện, đợi Từ Tấn tới.

Bên ngoài những việc kia nàng không xen tay vào được, hiện giờ có thể làm chỉ có không để cho Từ Tấn làm loạn thêm.

Bữa sáng yên ổn, Phó Dung phân phó phòng bếp giữ ấm, đợi vương gia tới mới bày bát đĩa.

Từ Tấn nếu nói muốn bồi nàng dùng bữa sáng, vậy khẳng định sẽ tới, ngồi chờ cũng không có ý tứ, Phó Dung nhắc lồng chim bước ra hành lang, đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch. Cát Xuyên và Ôn ma ma đều nhắc nhở nàng bình thường nên tản bộ nhiều, vừa vận tháng 8 không nóng không lạnh, đầy sân mùi hoa quế thực thích hợp giải sầu .

Đem Đoàn Đoàn treo ở trên hành lang, Phó Dung từ trong tay Lan Hương nhận lấy đồ ăn, tự tay dứt nó, dạy nó nói lời may mắn: "Bình an."

Đoàn Đoàn dù thông minh, dường như không thích học nói chuyện, ngoại trừ chính nó đột nhiên bật ra từ, Phó Dung muốn dạy nó phải phí rất nhiều công phu, tựa như hai chữ "Bình an", Phó Dung từ lúc mang thai bắt đầu dạy nó, đến bây giờ nó cũng chưa học được. Phó Dung lấy cảm dỗ nó, Đoàn Đoàn liền sẽ chớp cánh nhỏ kêu "Ăn cơm", từng tiếng , giống đứa nhỏ tội nghiệp, làm Phó Dung không có cách nào nhẫn tâm cự tuyệt.

Liên tục mổ vài cái, Đoàn Đoàn quay đầu mổ lông vũ trên cổ, mổ mổ đột nhiên nhảy dựng lên, hướng cuối hành lang kêu vương gia.

Phó Dung kinh ngạc nhìn qua.

Từ Tấn quả nhiên tới, một thân mực sắc thêu măng trường bào, thần sắc trong trẻo, ánh mắt cùng nàng tương đối mới nhu hòa xuống dưới.

"Đi phân phó phòng bếp dọn cơm đi." Phó Dung quay đầu nói với Mai Hương Lan Hương, hai nha hoàn thức thời lui xuống, Phó Dung lại nhìn về phía Từ Tấn, cười chờ hăn tới gần.

Nàng chỉ mỉm cười, dịu dàng nhỏ nhẹ duyên dáng yêu kiều, giống nắng ấm xua tan một mảnh mù mịt trong lồng ngực hăn. Từ Tấn đem người ôm

vào trong ngực hôn một cái, cười nhìn nàng: "Khi nào dậy ? Thân thể có gì không thoải mái sao?"

Như cũ còn lo lắng nàng chưa thoát khỏi kinh hãi tối hôm qua.

Phó Dung vừa dứt cơm cho Đoàn Đoàn vừa hoạt bát nói: "Vương gia thấy ta giống không thoải mái sao? Chính là nhìn Đoàn Đoàn ăn cơm, ta cũng đói bụng, vương gia nếu là trở về trễ hơn, ta chắc đã ăn được 8 phần rồi."

"Ăn cơm! Ăn cơm!"

Đoàn Đoàn đập cánh, tinh thần đầy đủ mà gọi.

Từ Tấn ngó nhìn quả cầu xanh nhỏ bên trong lồng chim, thấp giọng bồi tội nói: "Là ta không tốt, làm vương phi nương nương bị đói, đi, chúng ta cũng đi ăn cơm." Nhận lấy đũa sứ nhỏ trong tay Phó Dung đặt sang cái cột bên cạnh lan can, nắm tay nàng trở về, "Việc này còn chưa có tin tức xác thật, nếu có ta sẽ nói cho nàng biết."

Phụ hoàng đem người giao cho Vạn Toàn thẩm vấn, Vạn Toàn ở trong cung hầu hạ nhiều năm như vậy, làm việc không để lọt một giọt nước, trước mắt hắn cũng hỏi thăm không ra tin chính xác gì. Nhưng không cần tìm hiểu Từ Tấn cũng có thể đoán được, hung phạm không phải Hoàng Hậu thì chính là Doan phi. Phượng Nghi cung, Vĩnh Thọ cung đều đã có người bị mang đi, phụ hoàng hẳn là có đầu mối.

"Ăn cơm , vương gia tạm thời cũng đừng nhắc chuyện tối hôm qua đi, hai mẹ con chúng ta đều hảo hảo không phải sao?" Thấy hắn lông mày dài hơi nhíu, Phó Dung nhẹ nhàng gỡ gỡ mu bàn tay hắn, lại đem tay hắn đặt tới trên bụng mình.

Từ Tấn hôn nhẹ nàng, hai vợ chồng cùng nhau ngồi vào chỗ dùng cơm.

~

Trong Vĩnh Thọ cung của Đoan phi, trên đất một đồng hồ đồng, đồ tốt dân chúng tầm thường một đời cũng ăn không hết đều bị người quét ném trên đất.

"Nường nường, nghe nói Phượng Nghi cung bên kia Lưu Hà cũng bị mang đi, nường nường không cần lo lắng, chúng ta chính không sợ tà, Hoàng Thượng sẽ biết nường nường trong sạch." Nhìn theo tiểu các cung nữ thu thập xong mặt đất, cảm như hén lui ra ngoài, Đặng ma ma ở bên cạnh Đoan phi nhỏ giọng khuyên nhủ.

"Hắn sẽ có phán xét?" Đoan phi đột nhiên cất cao âm thanh, chỉ ra bên ngoài căn rằng nghiêng lợi mắng: "Hắn nếu như thật anh minh, sẽ không nên bị người che giấu giáng tội cho cô ruột hắn, hắn nếu như thực sự có phán xét, sẽ không nên đem ta giam cầm tại nơi này, cũng không nên hại cháu trai ruột của ta sinh non chết non! Việc này bày rõ có người đang hãm hại chúng ta, hắn thế nhưng mắt mờ..."

"Nường nường!" Nghe nàng càng nói càng đại nghịch bất đạo, Đặng ma ma rốt cuộc bất chấp tôn ti, một phen che kín miệng Đoan phi, Đoan phi đang hỏa khí công tâm, làm sao nghe lọt được khuyên, hung hăng đem lão ma ma tuổi quá năm mươi đẩy ra ngoài.

Đặng ma ma tuổi già, lão đảo vài bước té xuống đất.

Trong phòng còn có hai cung nữ tâm phúc của Đoan phi, một là Lục Bình một là Thanh Lăng, thấy vậy vội vàng đi đỡ Đặng ma ma.

Đoan phi cũng không phải cố ý, mắt thấy nhũ mẫu ma ma sắc mặt tái nhợt đau đến đổ mồ hôi, áp lực hai tháng phần nộ cực kỳ bị ai không cam lòng đột nhiên đều bộc phát ra, nàng nằm ở trên bàn ô ô khóc rống.

Thanh Lăng tỏ ý bảo Lục Bình chiếu cố Đặng ma ma, nàng đi qua trấn an Đoan phi, vừa định nói chuyện, liếc thấy phía sau bức rèm có góc áo màu vàng rực chột lóe qua. Nàng trong lòng căng thẳng, mau chóng thu tầm mắt lại, cúi đầu khuyên nhủ: "Nương nương đừng khóc nữa, vạn hạnh lần này Túc vương phi mẫu tử bình an, Hoàng Thượng hẳn chỉ là tùy tiện tra xem, bắt hai cung nhân giáng tội chính là sẽ không làm to chuyện. Lui 1 bước mà nói, cho dù thật tra được chúng ta bên này, không có đầy đủ chứng cứ, Hoàng Thượng cũng sẽ không thể cưỡng ép đem tội danh đổ tới trên người nương nương a."

"Mẫu tử bình an?"

Đoan phi mới mất cháu trai, nghe không được nhất bốn chữ này, bỗng nhiên ngẩng đầu mắng: "Tiện nhân kia hại ta nhà tan cửa nát, ta hận không thể đem nàng một thi hai mệnh! Lần này là nàng mạng lớn, đợi ta ra tay, ta thật muốn xem xem nàng còn có thể hay không tránh thoát!" Nhà mẹ đẻ lưu lạc tới tình trạng thế này, tất cả đều là vợ chồng Túc vương hại, Đoan phi hận thấu xương, nếu như không phải bị cấm túc, nàng đã sớm ra tay.

"Nương nương ăn nói cẩn thận!" Đặng ma ma nhin đầu quát.

Đoan phi cũng ý thức được chính mình nói lỡ, ngượng ngập ngậm miệng, vừa muốn phân phó Thanh Lăng đi tìm hiểu tình huống bên ngoài, liếc mắt đột nhiên thấy có người đẩy màn cửa đi vào trong, một thân long bào màu vàng rực, thân hình cao lớn khuôn mặt uy nghiêm tái nhợt, không phải Gia Hòa đế thì là ai?

Đoan phi đại hỉ, khóc lên nghênh đón: "Biểu ca người rốt cuộc đến rồi, người nghe ta nói, ta thật sự..."

Nói đến một nửa không nói được nữa, bởi vì Gia Hòa đế ánh mắt quá lạnh, như dao nhỏ dừng ở trên người nàng, khiến cho nàng toàn thân phát

lạnh, cũng bởi vì nàng nhớ tới chính mình vừa mới nói cái gì, nếu như Gia Hòa để nghe được, khẳng định sẽ hiểu lầm...

Đoan phi run bần bật, trắng mặt quỳ xuống, ngẩng đầu thì lệ rơi đầy mặt: "Biểu ca, không, Hoàng Thượng, ta vừa mới nói tất cả đều là giận dữ, ta cùng chuyện này không có nửa điểm quan hệ, toàn bộ Vĩnh Thọ cung đều bị cấm túc, ta làm sao có thể phái người đi ra ngoài hại nàng?"

Gia Hòa để cười lạnh: "Chính người không ra được, bên cạnh người có người có thể thay người làm việc đúng hay không?"

Ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Thanh Lăng phía sau Đoan phi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Gia Hòa đế đột nhiên xông vào, ba người trong phòng Đoan phi được nàng tín nhiệm nhất đều quỳ xuống, cúi đầu cam như hến. Nhưng Gia Hòa đế rõ ràng đang ám chỉ các nàng bên trong có người liên quan đến chuyện mưu hại Túc vương phi, Đặng ma ma ba người lại không hèn mà cùng ngẩng đầu, vẻ mặt hời hợt.

Thấy Gia Hòa đế chỉ nhìn chăm chăm một mình Thanh Lăng, Đặng ma ma, Lục Bình không khỏi thở nhẹ một hơi, dù sao bị Gia Hòa đế hoài nghi không phải chuyện hay ho gì. Nhưng ngay sau đó hai người lại treo tâm lên, bởi vì các nàng hiểu rõ, nếu như tội danh Thanh Lăng bị chứng thực, toàn bộ Vĩnh Thọ cung đều không thể tốt, nương nương bị đổ, cung nhân như các nàng này đó cũng phải chịu liên lụy theo.

Đoan phi tự nhiên cũng hiểu được điểm này, khiếp sợ nhìn chăm chăm vào Thanh Lăng, mặc dù nàng biết mình không làm gì.

Thanh Lăng sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đùng phải Gia Hòa đế, vừa kinh vừa sợ, cuống quýt dập đầu giải thích: "Hoàng Thượng tha mạng! Nô tài hai tháng này vẫn ở bên người nương nương hầu hạ, không rời khỏi Vĩnh Thọ cung nửa bước, càng chưa từng có tâm mưu hại Túc vương phi, kính xin Hoàng Thượng minh xét!"

Đoan phi vốn không phân phó Thanh Lăng làm gì, ban đầu nhất thời hoảng loạn, sau đó khôi phục lại như thường lễ thẳng khí hùng, ngẩng đầu hướng Gia Hòa đế nói: "Hoàng Thượng người đều nghe được, ta căn bản không có tính kế Túc vương phi..."

Gia Hòa để trào phúng nhìn nàng.

Đoan phi cắn cắn môi, hiểu được những lời chính mình vừa nói đó đều bị Gia Hòa để nghe thấy được, dứt khoát vò mé chẳng sợ sứt, vừa vặn vô duyên vô cố bị cấm túc hai tháng nàng cũng tức giận đầu. Do dự một chút rồi đứng lên, tức giận lại ủy khuất mà cùng Gia Hòa để giải thích: "Phải, ta vừa mới nói muốn hại nàng, ta trong lòng quả thật cũng muốn hại nàng, nhưng đó là nàng đáng nhận được! Nàng liên lụy nương ta bị biếm làm thứ nhân, liên lụy phụ huynh ta bị lưu đầy, còn làm hại Hoa Dung sinh non, biểu ca, người nói ta không nên hận nàng sao!"

Ủy khuất giống như giận dữ cùng người thân.

Quỳ ở phía sau, Đặng ma ma tuyệt vọng nhắm mắt lại. Nương nương, đến lúc nào rồi, thế nhưng vẫn đem Gia Hòa để làm biểu ca mà đối đãi? Lời này cũng nói ra được, ai cũng phải nhận định là nàng có tội a, thật là...

"Thánh chỉ là Trầm hạ, người cùng tức phụ lão Tứ tức cái gì?" Gia Hòa để cũng không đem Đoan phi làm biểu muội, trừng mắt nhìn nữ nhân ích kỷ tự lợi, gần như sắp muốn phun ra lửa, "Kỳ thật người cũng tức giận với Trầm có phải hay không? Người chỉ là không có bản lĩnh mưu hại Trầm có phải hay không? Nếu như Trầm không phải Hoàng Thượng, chỉ là một trượng phu, cha chồng bình thường, ngày nào người cảm thấy Trầm xử trí bất công, có phải hay không sẽ trực tiếp mưu hại Trầm?"

Đoan phi khẩn trương, bèn thanh phản bác: "Biểu ca người ngậm máu phun người, người..."

"Câm miệng!" Nghe nàng còn liến thoắng luôn mồm gọi hần biểu ca, Gia Hòa để nghiêm giọng quát.

Đoan phi sợ tới mức hai chân mềm nhũn, không khống chế được quỳ xuống, run run rẩy rẩy mà khóc kể: "Biểu ca, Hoàng Thượng người mắng

ta thế nào đều không quan hệ, nhưng tối hôm qua người nọ thật sự không phải là ta sai khiến , ta..."

Gia Hòa để giơ tay lên, tỏ ý bảo nàng câm miệng.

Nam nhân khí thế quá thịnh, Đoan phi không dám phản kháng hẳn, chỉ cúi đầu gạt lệ.

Gia Hòa để dịch sang bên cạnh hai bước, ngồi vào chỗ nhìn chăm chăm vào nữ nhân ngồi xổm nơi đó.

Hắn có một hậu 3 phi, trong đó hắn không thích nhất chính là vị thân biểu muội này.

Bởi vì nàng cùng mẫu thân Vĩnh Ninh công chúa giống nhau, cao ngạo khí thịnh, lòng dạ chật hẹp, dung người không được.

Vĩnh Ninh công chúa là thân cô mẫu hẳn, thân cô mẫu muốn đem biểu muội cho hẳn, hẳn không có lý do cự tuyệt, dù sao lúc đó biểu muội dung mạo xuất chúng, ở trước mặt hẳn cũng chưa từng phạm sai lầm, ngẫu nhiên làm nũng giở ra tiểu tính tình, đối với hẳn mà nói ngược lại mới mẻ kích thích.

Biểu muội tiến cung rồi, hẳn quả thật sung nàng một quãng thời gian.

Sau đó biểu muội liền thị sung sinh kiêu. Hẳn hàng tháng đều có một nửa thời gian ở chỗ Thục phi, biểu muội bất mãn, một hồi cùng hẳn đùa khí một hồi đi gây sự với Thục phi. Khi đó hẳn còn nguyện ý dung túng nàng, Thục phi rộng lượng không muốn cùng biểu muội so đo, hẳn liền ít đi Chiêu Ninh cung mấy lần. Vì thế biểu muội được một tắc lại tiến một thước, chèn ép vài quý nhân mới nhập cung, thế nhưng bắt đầu khắp nơi nhắm vào Hoàng Hậu, nhiều lần trước mặt mọi người khiêu khích uy vọng Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu có tính tình của mình, dựa theo cung quy phạt nàng một trận.

Biểu muội lại cùng hần oán giận, Gia Hòa đế không dung túng nàng nữa, đem nàng cấm túc 1 tháng, để nàng đóng cửa kiểm điểm.

Kết quả nữ nhân này chẳng những không suy ngẫm, lệnh cấm vừa giải liền đem Vĩnh Ninh công chúa mời vào. Đó là thân cô mẫu hần, Vĩnh Ninh công chúa cũng biết rõ thân phận của mình, tuy rằng không có đổ ập xuống mắng hần một trận, nhưng ngữ khí uyển chuyển khuyên hần chăm sóc thân biểu muội nhiều hơn, cho đến tận bây giờ, Gia Hòa đế nhớ tới đều tức muốn lật bàn.

Các nàng cho rằng hần thật sự sợ các nàng sao?

Hần kính trọng Vĩnh Ninh công chúa là khách sáo, là suy nghĩ tới thể diện hoàng gia, nhưng hần không cho phần thể diện này, cũng không ai dám nói cái gì.

Từ đó về sau, vô luận Đoan phi khóc cầu thể nào, hần cũng không tiếp thu bộ dạng kia nữa; tiếp tục sủng ái Thục phi, tiếp tục kính trọng Hoàng Hậu, Đoan phi gây sự hần liền đem nàng giao cho Hoàng Hậu trừng phạt, Đoan phi nghe lời, hần tâm tình tốt liền đi chỗ nàng nhìn xem, không có tâm tình ứng phó liền không đi. Đoan phi cuối cùng cũng học được thu liễm tính tình.

Gia Hòa đế vẫn luôn rõ ràng Đoan phi chỉ là do tình thế bức bách mới giả ngoan, trong lòng vẫn đổ kỵ Hoàng Hậu, đổ kỵ Thục phi, Nhu phi được hần sủng ái, chỉ yêu thích trượng phu Hoàng Thượng là hần có thể hỗ trợ tiền đồ nàng. Nhưng ngay vừa rồi, hần ở ngoài cửa, chính tai nghe nàng chỉ trích hần già nua hồ đồ.

"Vạn Toàn, người lại đây, đem chuyện tốt Thanh Lăng làm qua nói cho nàng nghe."

Gia Hòa để đi sang một bên, xoay người không muốn nhìn nữ nhân kia nữa.

"Hoàng Thượng..." Nhìn ra nam nhân quay người đi, trong mắt đầy chán ghét, Đoan phi một trái tim triệt để trầm xuống, khóc kêu.

Gia Hòa để hướng hai tiểu thái giám sau lưng Vạn Toàn đưa mắt ra hiệu.

Hai người lập tức tiến lên, một người đè chặt Đoan phi nường nường lúc trước còn cao ngạo dám cùng Hoàng Thượng tranh cãi, một người thuận thực dùng dây vải ngăn miệng Đoan phi.

Đoan phi ô ô giãy giụa.

Vạn Toàn tự nói rõ ràng.

~

Phượng Nghi cung.

Hoàng Hậu lười biếng tựa vào trên giường, tay phải được bảo dưỡng tốt ít hơn tuổi thật của nàng thò ra bên ngoài giường, để cho tâm phúc Khổng ma ma bôi sơn móng tay.

"Người nói, bên kia hiện tại nhận tội chưa?"

Khổng ma ma nhẹ nhàng cười cười, vừa chuyên chú bận việc, vừa thấp giọng nói: "Thanh Lăng là nha đầu thông minh, nàng có thể thành công đạt được tín nhiệm của người nọ, trở thành đại cung nữ số một số hai Vĩnh Thọ cung, tự nhiên biết biểu hiện như thế nào mới có thể để cho Hoàng Thượng tin tưởng nàng là do chủ tử sai khiến mới hại người."

Hoàng Hậu thở dài: "Đáng tiếc, chúng ta mưu kế tỉ mỉ lâu như vậy, chết mất Lưu Hà, Thanh Lăng hai nhân tài khó có được, chỉ mò được một con cá nhỏ, để cho con cá lớn chạy mất, thật là lãng phí. Thực phi, lão Tứ yêu

thương Phó gia Tam cô nương như vậy, nếu là một thi hai mệnh, các nàng mới dễ chịu đâu."

Đoan phi thì tính cái gì? Từ sau khi Khánh quốc công phủ rơi đài, nàng liền không đem Đoan phi để ở trong mắt, tối hôm qua chỉ là ngại cho giao tình nhiều năm như vậy, đưa nàng ấy một phần đại lễ cuối cùng mà thôi. Cái đình trong mắt nàng vẫn luôn là Thục phi, là Thục phi dần dần phân chia sủng ái của Gia Hòa đế, là Thục phi sinh nhi tử đem Thái Tử của nàng hạ xuống dưới...

Đáng tiếc a, bỏ lỡ cơ hội tốt ngàn năm khó gặp lần này, sau này lại muốn đối phó Túc vương, càng phải vạn phần cẩn thận .

Cũng may nàng có nhần nại.

~

Ngày thứ hai, Gia Hòa đế hạ một đạo thánh chỉ.

Đoan phi vì Vĩnh Ninh công chúa mưu hại Túc vương phi bị xử trí mà lòng mang phần hận, sai khiến cung nhân trong cung yến Trung Thu trên làm hại Túc vương phi cùng hoàng gia con nối dõi, lại coi rẻ thiên uy lên tiếng bất kính, tội không thể tha thứ, ban chết, chết rồi bỏ phong hào Đoan phi, không cho nhập hoàng lăng.

Cả triều khiếp sợ.

Phó Dung cũng lắp bắp kinh hãi.

"Phụ hoàng, phụ hoàng thật sự ban chết cho Đoan phi ?" Từ Tấn từ trong cung sau khi trở về, Phó Dung khó có thể tin hỏi. Đó là một trong 3 phi ở hậu cung, là thân biểu muội của Gia Hòa đế, hai người cùng giường chung gối nhiều năm như vậy, Đoan phi còn sinh hoàng tử Thành vương, Gia Hòa đế thế nhưng trực tiếp đem người ban chết rồi?

Từ Tấn rất bình tĩnh, sợ nàng chấn kinh, đem người ôm lên trên giường, mới nắm tay nàng nói: "Tối hôm qua đã chết rồi, Nùng Nùng không cần suy nghĩ nhiều, nàng ấy dám hại nàng, hại con trai của chúng ta, nữ nhân ác độc như thế, phụ hoàng sao có thể lưu lại mạng?"

Phó Dung không biết nên nói gì, gắt gao dựa vào trong ngực nam nhân, trầm mặc một lát lo lắng nói: "Vương gia, bởi vì ta, ngăn ngủi nửa năm, phụ hoàng đầu tiên là phạt một vị công chúa sau lại ban chết một vị phi tử. Phụ hoàng, phụ hoàng có thể hay không không vui ta?"

Gia Hòa để cho dù biết sai không phải ở nàng, khẳng định cũng chán ghét nàng gây chuyện quá nhiều đi?

Là nàng làm cho hoàng gia nhà cửa không yên, không có nàng, cũng không có nhiều chuyện như vậy, ít nhất trong lòng Gia Hòa để hẳn là nghĩ như vậy.

Phó Dung ảo não lại ủy khuất. Nàng cũng không ngờ tới, đời này chính mình rốt cuộc được mẹ chồng thích, lại lưu lại ấn tượng xấu ở chỗ cha chồng bên kia. Cha chồng bình thường thì cũng thôi đi, nhưng đó là Hoàng Thượng a. Hoàng Thượng cha chồng lên tiếng, mẹ chồng và trượng phu gộp lại cũng không có cách bảo vệ nàng.

Từ Tấn rất muốn phủ định suy đoán của nàng, nhưng hẳn biết đó là nói dối, phụ hoàng lúc trước không thích Phó Dung, hiện tại...

Nếu như chỉ có chuyện đêm Trung Thu này, phụ hoàng sẽ không giận chó đánh mèo Phó Dung, nhưng hồi tháng 5 hẳn bố cục trận kia...

Đều tại hẳn không suy xét chu toàn.

Không có cách nào nói lời trái lương tâm dỗ nàng, cũng sợ nàng căn bản không tin, Từ Tấn chỉ có thể nâng hai tay Phó Dung trịnh trọng hứa hẹn: "Nùng Nùng yên tâm, mặc kệ phụ hoàng nghĩ như thế nào, nàng đều có ta,

ta nhất định sẽ bảo hộ nàng chu toàn. Còn có mẫu thân, bà sâu sắc được phụ hoàng sủng ái, có bà thổi gió ở bên tai phụ hoàng, đợi sự tình Đoan phi triệt để qua đi, phụ hoàng sẽ không để ở trong lòng. Nói cho cùng, Nùng Nùng không có nửa điểm sai có phải hay không?"

Phó Dung bữu bữu môi, sờ bụng nói: "Hiện tại chỉ có thể hi vọng nơi này không chịu thua kém, nếu ta có thể sinh cho vương gia một cậu nhóc mập mạp, phụ hoàng ít nhiều sẽ nhìn ta thuận mắt chút đi?"

Từ Tấn bật cười, vuốt ve khuôn mặt nàng nói: "Nàng là vương phi của ta, ta nhìn thuận mắt là đủ rồi, quản phụ hoàng làm cái gì?"

Hắn càng ngày càng nói lời ngon tiếng ngọt, Phó Dung liếc mắt quở trách hắn một cái, tâm tình lại buông lỏng rất nhiều.

Nàng cùng Gia Hòa để không dễ dàng gặp mặt, chỉ cần nàng không trêu chọc ra phiền toái gì, người ta triều chính bận rộn, có lẽ cũng sẽ không nhớ ra nàng.

Qua mấy ngày, nghe nói Gia Hòa để liên tục ở Chiêu Ninh cung nghỉ hai đêm, Phó Dung tâm mới chân chính trở về nguyên chỗ.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Nhập đông, Phó Dung để Mai Hương Lan Hương đem tất cả gương lớn nhỏ trong phòng cất đi, ngay cả gương nhỏ nàng giấu ở trong tay áo lúc ra ngoài đều chủ động nộp ra.

Bởi vì nàng có bao nhiêu thích đứa nhỏ trong bụng thì có bấy nhiêu chán ghét bộ dáng mập mập lúc này.

Trước lúc mang thai 3 tháng, Phó Dung chưa mập mà rất gầy, sau đó 1 tháng lại 1 tháng mập lên, lần đầu tiên thay trang phục mùa đông, nhìn vào trong gương, Phó Dung nhìn rất lâu nữ nhân trong gương mặt tròn eo tròn kia, cuối cùng quyết định không nhìn thấy thì càng đỡ ngứa mắt. Nếu như không phải Từ Tấn kiên trì muốn cùng nàng ở chung một chỗ, Phó Dung càng hi vọng Từ Tấn đợi nàng sinh xong đứa nhỏ rồi mới đến Phù Cừ viện, thật không muốn để Từ Tấn nhìn thấy một vương phi xấu xí.

"Tam tỷ tỷ trong phòng tại sao không có gương a?" Phó Bảo theo đám người Kiều thị vào nhà, vốn định soi gương kiểm tra búi tóc của mình có bị gió lạnh thổi loạn hay không, không ngờ tìm một vòng cũng không thấy.

Kiều nhìn nữ nhi bụng to, cười không nói.

Phó Tuyên tự nhiên cũng hiểu được nguyên do trong đó, nàng sẽ không trêu ghẹo Phó Dung, chỉ thân mật ngồi bên người Phó Dung, nhẹ nhàng sờ sờ bụng Phó Dung.

Tiểu cô nương một bộ dáng ôn nhu, Phó Dung lại rõ ràng trong lòng muội muội đang nghĩ cái gì, ảo não trừng nàng.

Phó Tuyên khoe miệng nhếch lên, ngoan ngoãn thu tay lại.

Phó Bảo nhìn ba người mẹ con các nàng, lại nhìn Mai Hương Lan Hương bên kia cúi đầu cười trộm, chậm rãi vòng qua. Nàng từ nhỏ thật náo nhiệt, bình thường đều là Phó Dung ở trước mặt nàng làm bộ tỷ tỷ trêu ghẹo nàng các kiểu, hiện tại rốt cuộc bắt được cơ hội, tiểu cô nương đương nhiên sẽ không buông tha, cười hì hì hướng Phó Dung nói: "Trước kia Nhị thẩm nói Tam tỷ tỷ là cô nương thích đẹp nhất trên đời này ta còn không tin. Hôm nay cuối cùng cũng mở rộng tầm mắt, thật là, có chữa mà thôi, sao lại tự phụ đến nước này? Lại nói tiếp Tam tỷ tỷ hiện tại cũng rất dễ nhìn, so với tẩu tử ta lúc mang thai còn thon thả hơn nhiều."

"Câm miệng đi, còn nói lung tung lần sau không cho phép người đến nữa." Phó Dung cố ý uy hiếp nói.

Phó Bảo bĩu bĩu môi ngồi xuống, cùng nhau trò chuyện việc nhà.

Phó Dung rất cao hứng.

Từ Tấn phải thượng triều, đi sớm về trễ, rất ít có thời gian bồi nàng. Nàng đâu, bụng lớn không ra cửa được, tự đáy lòng ngóng trông người nhà đến nhiều hơn, bồi nàng nói chuyện giải buồn.

"Hôm qua lại có người đến nhà hỏi cưới Tam ca người." Kiều thị nhìn Phó Bảo, cười nói. Trong tháng 8, Phó Hựu tham gia thi Hương, tháng 9 yết bảng, tên hắc xếp hạng thứ năm, thành tích hết sức xuất sắc. Hắc sớm có tài danh, đàn ông Phó gia trong kinh thành nổi danh là dung mạo tuấn mỹ, đầu năm Phó Hựu nhận làm thừa tự cho Tam phòng, hào quang hắc có chút giảm, hiện giờ trúng thì toàn bộ trở về .

Phó Dung lập tức tò mò hỏi: "Là nhà ai?"

Phó Bảo xuy một tiếng, cướp lời Kiều thị nói: "Nhà ai cũng vô dụng a, Tam ca nói muốn đợi sang năm thi xuân rồi mới suy xét hôn sự, cha ta

nường ta cũng sợ hấn phân tâm, nên đợi sang năm lại nói tiếp."

Người nói vô tâm, người nghe cố ý.

Phó Dung nhìn về phía mẫu thân.

Kiều thị khẽ gật đầu.

Phó Dung sinh lòng cảm khái.

Lúc trước lão thái thái khuyến khích Phó Mật muốn Quan ca nhi làm con thừa tự, cuối cùng biến thành đại phòng đem Phó Hựu nhận thừa tự cho Tam phòng. Việc này cho dù lão thái thái không trúng gió năm liệt ở giường, cũng không có cách nào sửa đổi. Tam phu nhân hiển nhiên không muốn cùng đại phòng nháo ra xích mích, rất sớm đã cùng Lâm thị nói rõ ràng, hôn sự Phó Hựu hoàn toàn do đại phòng làm chủ, nàng không đụng đến. Lâm thị trong lòng dù không thoải mái nhi tử mình biến thành con của người khác nhưng cũng coi như hiểu lý, không giận chó đánh mèo Tam phu nhân, cũng không thật sự mọi chuyện tự mình làm chủ. Loại chuyện như cưới hỏi này, nàng đều sẽ mời Tam phu nhân tới, hai người cùng nhau thương lượng.

Nói xong chuyện Phó Hựu, Phó Bảo thần bí thì thầm: "Nường ta nói, sang năm Thấm Tình cập kê sẽ bắt đầu lo liệu hôn sự cho nàng ấy."

Phó Dung ngẩn ra.

Nàng nhớ Thấm Tình sinh nhật trong tháng 2, tháng 11 sắp tới, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ còn bốn tháng nữa.

Đời trước nàng cuối năm sau mới vào kinh, nghe nói Thấm Tình tháng 6 năm đó gả cho Lâm Thiều Đường.

Phó Dung nhìn Phó Bảo, mắt thấy tiểu cô nương sắp mười bốn tuổi, như hoa như ngọc yêu kiều động lòng người. Phó Dung rất chắc chắn Lâm Thiều Đường cưới Thẩm Tình có ẩn tình khác. Chỉ là cái ẩn tình này bị Hầu phủ giấu thập phần nghiêm kín, cả nhà bọn họ vào kinh muện, cho nên Phó Dung dù tò mò cũng không thể hỏi dò ra được.

Đời trước Phó Dung chưa từng thấy cảnh Lâm Thiều Đường và Phó Bảo chung đặng, với bốn chữ thanh mai trúc mã này nàng khinh thường hừ mũi, thêm vào lúc ấy nàng cùng Phó Bảo thường thường giận dỗi, Lâm Thiều Đường cưới người khác, Phó Dung cảm thấy hết sức bình thường. Đời này Phó Dung đương nhiên không nghĩ như vậy. Thậm chí biết được Thẩm Tình muốn thông đồng với Thái Tử, Phó Dung kì lòng không đặt suy đoán có phải Thẩm Tình dùng cái thủ đoạn hạ lưu gì hay không.

Lúc trước đó, Phó Dung sẽ không dễ dàng suy đoán như thế về một cô nương trong sạch, biết tâm cơ Thẩm Tình rồi, Phó Dung nghĩ về nàng ấy như thế sẽ không có bất kỳ tự trách nào.

Chính là không biết hiện giờ lão thái thái không thể che chở Thẩm Tình , Cảnh Dương Hầu phủ trừ mẹ con Tam phòng, những người khác đều để phòng nàng ấy, Thẩm Tình có thể lại ra tay hay không. Bất quá Lâm thị đem nha hoàn thiếp thân hầu hạ bên người Thẩm Tình đều đổi thành người của mình, Thẩm Tình nếu có tâm tư gây rối, Lâm thị khẳng định sẽ biết trước tiên đi?

Có người theo cùng, thời gian trôi qua dường như nhanh hơn, dùng xong cơm trưa Kiều thị muốn đưa hai tiểu cô nương trở về, Phó Dung rất không muốn, một tay dắt một người muốn giữ các nàng thêm một lúc.

Kiều thị nhìn sắc trời âm u, dặn dò Phó Dung: "Được rồi, sau này không phải là không tới nữa, ta nhìn hôm nay buổi chiều chắc sẽ có tuyết rơi, Nùng Nùng mau vào trong nhà ngồi đi, nhớ phái người đi Lại bộ đưa ô cho vương gia đi để phòng ngộ nhỡ."

"Đã biết, vẫn là nương chu đáo." Phó Dung ngoan ngoãn nói.

Kiều thị sờ sờ bụng nữ nhi đã tròn trịa, quay người lên xe ngựa.

Phó Dung trở về phòng, thật sự bảo người đi đưa ô cho Từ Tấn.

Ở nha môn Lại bộ, Từ Tấn đang được thân ngoại tổ phụ (ông ngoại) Thôi Phương Lễ trợ thủ. Sắp tới cuối năm, các nha môn đều bận rộn đến mức loạn thành một đoàn, vị vương gia Từ Tấn này cũng đừng hòng lười biếng.

Tới lúc nghỉ ngơi, hai ông cháu cùng ngồi một chỗ thưởng trà.

Uống được một nửa, Chiêu Ninh cung cho người tới .

"Nương nương và biểu cô nương lo lắng ngày hôm nay sẽ có tuyết rơi, đặc biệt lệnh cho nô tài đưa ô tới."

Từ Tấn phảng phất như không nghe thấy, nâng lò sưởi tay dựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Thôi Phương Lễ cho người thu xếp đồ, hướng Từ Tấn cảm khái nói: "Nương người từ nhỏ đã chu đáo, hai cữu cữu người đều là nương người giúp chiếu cố."

Ông có ba đứa nhỏ, Thục phi là trưởng nữ, cũng là đứa con ông yêu thương nhất. Nói thật, cháu gái Thôi Oản có thể do trưởng nữ một tay nuôi lớn, so với nuôi ở nhà mình ông còn yên tâm hơn, dâu trưởng Tạ thị có chút cậy thế lực, ông không hi vọng cháu gái trưởng thành giống mẫu thân nàng.

Nhắc tới cữu cữu, Từ Tấn nhớ tới Nhị cữu cữu hẳn giữ chức ở Kinh châu, trầm tư một lát nói: "Năm nay Nhị cữu một nhà cũng không về kinh?"

Đại cữu bình thường, Nhị cữu là thực sự có bản lĩnh , Từ Tấn nhớ, Nhị cữu một nhà cuối năm sau mới có thể trở về.

Thôi Phương Lễ quả nhiên gật gật đầu: "Sang năm thời điểm này đi, để cho hần tôi luyện thêm một năm."

Từ Tấn đưa tay lấy bát trà, nước trà vừa pha xong, còn hơi nóng, hần nhẹ nhàng thổi một hơi, nghĩ tới hôn sự của thân đệ đệ.

Nhị cữu trong nhà cũng có biểu muội...

Nhưng tiểu tử kia đã sớm nhận định một người này.

Chỉ hy vọng đời này bởi vì hần tận lực gây bất hòa, Thôi Oản sẽ thật lòng thích đệ đệ đi?

Vừa định uống trà, Hứa gia gõ cửa vào, sắc mặt vui mừng nói: "Vương gia, vương phi lo lắng tuyết sẽ rơi, phái người đưa ô tới."

Từ Tấn nghe, chợt cảm thấy một dòng nước ấm từ trong ngực mau tràn ra toàn thân, không cần uống trà cũng ấm áp .

Thôi Phương Lễ nhìn cháu ngoại đáy mắt khóe miệng đây ý cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngẫm lại buổi chiều có việc cần phải làm, phóng khoáng nói: "Nhìn người vui chưa kìa, hôm nay cho người nghỉ nửa ngày, hồi phủ bồi tức phụ người đi thôi."

Người khác không biết Từ Tấn thích Phó gia Tam cô nương đến thế nào, hần lại biết, thổi tiểu tử năm đó cầu hần hỗ trợ dìu dắt Phó Thần, Lương Thông còn một bộ nghiêm trang mà nói đạo lý lớn cho hần nghe, hóa ra đã sớm đánh chủ ý lên cô nương nhà người ta. Còn có trong năm nay, Từ Tấn gần như đem tất cả lý do có thể về sớm đều tìm ra dùng hết, cho nên vừa mới nhìn thấy hần khóe miệng tươi cười, Thôi Phương Lễ biết ngay hần sẽ nói gì tiếp.

Từ Tấn quả thật muốn về sớm một chút, khó có được ngoại tổ phụ khéo hiểu lòng người, hẳn đương nhiên sẽ không cự tuyệt, phủ áo ngoài lên đi ra.

~

Phó Dung sắp xếp xong người đưa ô liền nằm dài trên giường nghỉ trưa, thân thể càng ngày càng nặng, buổi tối ngủ không được thoải mái, vào ban ngày càng thêm mệt mỏi, nằm không một hồi thì ngủ thiếp đi. Ngủ một lúc căng chân đau, Phó Dung hút khí nhắm mắt lại, lớn tiếng kêu người: "Mai Hương, mau vào, chân ta lại bị chuột rút!"

Mai Hương chu đáo, mát xa chính là sở trường nhất.

Có người tiến vào.

Phó Dung nằm mặt quay vào bên trong, cũng không quay đầu lại nhìn, nghe được màn lụa bị người kéo lên, nàng hơi hơi nâng đùi phải: "Chính là chỗ này."

Người tới quỳ tới trên giường, thuần thục nâng chân nàng, một tay khác xoa chân nàng bằng nhón tay to.

Hai bàn tay to này tuyệt đối không phải Mai Hương, lại cũng vô cùng quen thuộc, Phó Dung kinh ngạc mà mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn hẳn: "Vương gia hôm nay tại sao trở về được sớm như vậy?"

Từ Tấn ánh mắt ôn nhu, nhìn chăm chăm vào nàng ngủ đến đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Nàng dùng ô câu hồn ta, ta đương nhiên trở lại, dễ chịu chưa?"

Phó Dung chờ một lát mới gật gật đầu, tỏ ý bảo hẳn có thể nói lỏng tay: "Không đau nữa, nói đi nói lại, vương gia trở về thật đúng thời điểm."

Từ Tấn đổi thành gối xếp bằng, tiếp tục bóp chân cho nàng, đòi thưởng mà giải thích: "Trở về được hai khắc rồi, thấy nàng ngủ rất ngon, ta liền không vào âm ỉ nàng, thế nào, hiện tại còn muốn ngủ sao?"

Phó Dung nhìn hắn ôn nhu săn sóc, thật lâu không nói chuyện.

Nửa năm này, nàng thay đổi rất nhiều, sớm đã không phải đại mỹ nhân vừa gả vào kia. Nàng biến thành một thai phụ bụng to, biến thành nữ nhân một buổi tối sẽ đi cung phòng vài lần, một nữ nhân nửa đêm đột nhiên tỉnh bởi vì chân bị chuột rút đau. Từ Tấn thì sao, hắn cũng thay đổi. Ban đầu hắn nhìn nàng trong mắt chỉ toàn là kinh diễm, là khát vọng, là tận tình có được nàng thì thoả mãn. Hắn sủng ái nàng cũng có vẻ như là vì tưởng thưởng thân thể mỹ mạo của nàng. Nhưng khi nàng mang thai, khi nàng trở nên xấu xí, khi nàng cách vài ngày mới có thể dung túng hắn chậm rãi hưởng thụ một lần thì Từ Tấn ngược lại đối với nàng càng tốt.

Ban đêm nàng muốn đi cung phòng, Từ Tấn đỡ nàng đi, chân nàng bị chuột rút, chỉ cần Từ Tấn ở bên cạnh, hắn sẽ giúp nàng. Nàng lo lắng trên người có vết rạn màu hồng, mỗi ngày đều để Mai Hương giúp nàng mát xa, Từ Tấn trở về sớm, hắn sẽ đuổi Mai Hương ra, hắn tự mình động thủ.

Phó Dung từng cho rằng không có ai đối tốt với nàng như Từ Yến, nhưng Từ Tấn trước mắt, thời điểm hắn hư so với Từ Yến hơn rất nhiều, thời điểm hắn tốt, cũng vượt xa Từ Yến. Cắt móng chân cho nàng thì đã tính là gì, Từ Tấn còn lần lượt đem đầu ngón chân nàng từng cái đều liếm một lần.

Nghĩ tới đêm đó Từ Tấn làm việc ngốc, Phó Dung nhin không được cười lên.

Nàng cười đến giao hoạt, Từ Tấn buông chân nàng xuống, chuyển vào bên trong giường nằm đối diện với nàng, rõ ràng trên giường có hai cái gối

đầu, hăn nhất định muốn cùng nàng chen chung một cái, "Cười gì vậy? Không có hảo ý."

"Vương gia con mắt nào nhìn thấy ta không có hảo ý?" Phó Dung cười quở hăn, sờ khuôn mặt tuần tú độc nhất vô nhị của hăn, khen hăn giống như khen ngợi Quan ca nhi, "Ta đang nhớ lại vương gia đối với ta tốt lắm, bởi vì cảm kích mới cười."

Từ Tấn đề tay nàng lại, thấy nàng nói đến dễ nghe nhưng cười lại càng ngày càng gian, càng thêm tò mò, cắn cắn chóp mũi nàng: "Nói mau, đến cùng đang cười cái gì, không nói ta..." Làm bộ muốn hôn lỗ tai nàng.

Phó Dung vội vàng đề mặt hăn lại, nháy nháy mắt, muốn cam đoan trước: "Kia vương gia muốn ta đáp ứng, phải nghe ta nói hết không cho phép tức giận."

Từ Tấn bất đắc dĩ sờ sờ bụng nàng: "Ta khi nào tức giận nàng? Nói mau."

Phó Dung đỏ mặt, buông mi nhìn ngực hăn: "Vương gia còn nhớ được đêm đó ta ghét bỏ ta xấu xí, vương gia làm cái gì sao?"

Từ Tấn ngạc nhiên, lập tức gương mặt như ngọc còn hồng hơn Phó Dung.

Hăn đương nhiên nhớ.

Đêm đó Phó Dung lần đầu tiên phát hiện nàng bị phù chân, khóc đến mức dường như chịu ủy khuất lớn lao, không ngừng ghét bỏ chính mình càng ngày càng xấu. Hăn gấp đến độ không được, đành phải nàng nói một tiếng xấu hăn cứ nói một tiếng không xấu, cuối cùng sợ nàng không tin, hăn đem những chỗ trên người nàng bị sưng phù đều hôn một lần, hôn tới đầu ngón chân thì Từ Tấn hơi ngần ngại, vừa ngẩng đầu nhìn thấy nàng đỏ khỏa mặt, nước mắt rùng rùng nhìn hăn, hăn nghĩ cũng không nghĩ liền...

Sợ bị Phó Dung nhìn ra hăn quẩn bách, Từ Tấn nhân lúc Phó Dung đang chờ đợi, chậm rãi dời đến trước ngực nàng, cố ý xuyên tạc ý của nàng, "Đương nhiên nhớ, Nùng Nùng ngại trên người sưng phù khó coi, bảo ta hôn nàng, chứng minh ta không ghét bỏ nàng xấu, ta sao có thể chê nàng? Ta ước gì chỗ này lại sưng thêm một chút..."

Ngoài miệng trầm thấp nói ra, hai tay thuần thực cởi bỏ vạt áo nàng.

"Vương gia..." Mắt thấy hăn lại muốn chơi xấu, Phó Dung trong khoảnh khắc hô hấp rối loạn.

Đáp lại nàng, là một loại nam nhân khác muốn chứng minh trong lòng hăn thích hôn đến mức nào.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Ban đêm Phó Dung lại tỉnh dậy. Phó Dung kỳ thật không muốn kinh động Từ Tấn, nhưng Từ Tấn trước nay tỉnh ngủ. nàng không mang thai, ban đêm muốn đi, vừa dậy thì Từ Tấn cũng sẽ tỉnh theo. Hiện tại nàng ngủ ở phía bên trong, bụng lớn, không muốn kinh động Từ Tấn, muốn vụng trộm xuống giường, cơ bản là không có khả năng.

"Muốn đi đằng sau?" Quả nhiên nàng mới ngồi dậy, bên người liền truyền đến âm thanh nam nhân vừa mới tỉnh ngủ còn mang theo vài phần khàn khàn mờ mịt.

Phó Dung ừm một tiếng, cung phòng ở đằng sau, nàng muốn đi tiểu, mang thai rồi chuyện đó trở nên cực kỳ nhiều lần.

"Từ từ." Từ Tấn lập tức ngồi dậy, vén chăn lên cũng muốn xuống giường.

Mùa đông trong phòng đốt địa long, nhưng đột nhiên từ trong ổ chăn nóng hầm hập chui ra khăng định cũng lạnh, Phó Dung nhỏ giọng dặn dò: "Vương gia trước khoác thêm quần áo hăng đốt đèn, đừng để lạnh."

Nàng giọng mềm lờn nhẹ, Từ Tấn hôn cái trán nàng một ngụm.

Hai vợ chồng làm việc này rất thuần thực, lo lắng Phó Dung vừa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng đập vào chỗ nào, Từ Tấn đem người đỡ đến cái bờ, ngồi xuống mới cười lui ra ngoài. Biết Phó Dung không thích hắt đứng nghe ở góc tường, hắt không triệt để đi xa nàng sẽ ghen không đi được, Từ Tấn cũng không cố ý đùa nàng, đi tới bên cửa sổ ngồi đợi.

Bên tai có tiếng nước tuôn rơi nhẹ.

Từ Tấn trong lòng khê động, hơi mở cửa sổ ra, trong phòng ngọn đèn nhu hòa, chiếu lên tuyết trắng đầy mặt đất, còn có bông tuyết lông ngỗng lớn ào ào bay xuống. Không có gió, bông tuyết rơi im ắng, nếu không phải có người nửa đêm dậy, chỉ sợ đến ngày hôm sau mới sẽ có người nhìn thấy .

Đây là trận tuyết đầu đông ở kinh thành.

Từ Tấn nhìn đến ngân ra.

"Tuyết rơi ?"

Phía sau truyền đến thanh âm Phó Dung kinh ngạc, Từ Tấn vội vàng đem cửa sổ đóng chặt, xoay người nói: "Mau trở về nằm xuống đi, đừng để lạnh ." Nói xong đi tới bên người Phó Dung, đỡ lấy bả vai nàng.

Phó Dung ngửa đầu nhìn hắn, làm nũng dựa vào trong ngực hắn: "Vương gia, ta muốn nhìn."

Từ Tấn vừa vặn cũng có tinh thần, bất đắc dĩ xoa bóp chóp mũi nàng, mang áo khoác, áo choàng nhất nhất thay Phó Dung mặc lên, đem người che kín mới ôm người đi tới trước cửa sổ. Mở ra một nửa cửa sổ, hắn từ sau lưng ôm nàng cùng nhau ngắm, "Nếu lạnh nói cho ta biết, đêm nay hảo hảo ngủ, ngày mai ta hạ triều trở về lại bồi nàng cùng nhau thưởng tuyết."

Phó Dung cái ót dán vào lồng ngực hắn cọ cọ, nhìn bên ngoài bông tuyết tuôn rơi tung bay, nghĩ tới một chuyện, nhuyển giọng hỏi: "Vương gia còn nhớ được năm trước chúng ta một nhà vào kinh, ở dịch quán gặp gỡ lần đó sao? Lần đó cũng có tuyết lớn rơi."

Từ Tấn đương nhiên nhớ.

Phó Dung cười cười, "Lúc ấy nếu không phải vương gia mang theo linh hồ trở về, ta thực đã nghĩ rằng vương gia cố ý muốn thấy ta đi."

Từ Tấn mấp máy môi.

Hắn chính là cố ý tìm nàng, lúc ấy hắn hẳn là đã thích nàng rồi? Chỉ là ngại mặt mũi, ngại tự tôn không chịu thừa nhận chính mình động tâm trước. Nhưng dù không chịu thừa nhận, vẫn nhịn không được muốn đi gặp nàng. Chẳng sợ nhìn thấy hắn, nàng như cũ sẽ làm bộ không vui, cố ý cho nàng mặt lạnh, chẳng sợ đoán được chính mình sẽ lại bị nàng chọc giận. Nhìn thấy cũng còn hơn cách xa nghìn dặm chỉ có thể tưởng nhớ nàng.

"Nùng Nùng về sau không được quỳ trước mặt ta, ta nhìn khó chịu." Hắn nắm chặt tay nàng.

Phó Dung bản năng muốn hỏi hắn sau này khi là Hoàng Thượng, nàng có cần quỳ hay không. Nhưng lời này quá đại nghịch không tưởng, nàng hiện tại thậm chí nhìn không ra Từ Tấn đến cùng có ý muốn đoạt vị hay không. Cho nên nàng cũng không dám ám chỉ hắn điều gì, nếu như Từ Tấn không có, nàng một người đàn bà mà dám xúi giục hắn...

Quả thực không cần mệnh a, không cần thận truyền đến tai Gia Hòa đế, muốn sống cũng sống không được.

Chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Sáng mai Từ Tấn còn phải vào triều, Phó Dung cũng nhìn đủ rồi, Từ Tấn đóng cửa sổ lại, hai người một lần nữa chui vào ổ chăn.

Phó Dung rất nhanh liền ngủ.

Từ Tấn không ngủ.

Vừa mới nhìn tuyết rơi, hăn bỗng nhiên nhớ lại, đời trước kinh thành trận này tuyết rất nhanh liền dừng, Tây Bắc bên kia các huyện Hoài An lại gặp phải bạo tuyết thành tai hoạ lớn, rất nhiều nạn dân chạy loạn về kinh thành. Tin tức truyền vào kinh, phụ hoàng phái hăn đi chinh đồn việc cứu tế thiên tai. Hăn ở bên đó bận rộn 1 tháng, cuối tháng chạp mới trở về.

Đây là thiên tai, Từ Tấn không có cách nào ngăn cản, phụ hoàng tín nhiệm hăn đem việc lớn cứu tế thiên tai an dân giao cho hăn, đó là coi trọng, hăn cũng không thể cự tuyệt. Chỉ là Phó Dung đang có mang, hăn thật sự luyến tiếc phải đi.

Đèn đã tắt, Từ Tấn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Phó Dung nhắm mịt, đặt lên một nụ hôn.

~

Ngày kế tiếp lại, bên ngoài bao phủ một màu tuyết trắng xóa.

Tuyết nhiều đường trơn, Phó Dung chỉ ở trong hành lang ngắm cảnh, lệnh cho các tiểu nha hoàn đi hái mai vàng, một đám các tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, khó được chủ tử buông lời có thể tận tình chơi đùa, mỗi người mặt mày hớn hở, lúu rú làm chim sẻ bay loạn.

Phó Dung hâm mộ nhìn các nàng.

Mai Hương ở bên cạnh khuyên nhủ: "Trời lạnh, vương phi nên trở về phòng nghỉ ngơi, một lát ta gọi người bẻ mai vàng đưa vào, vương phi ở trong phòng thưởng mai."

Phó Dung được nàng đỡ lấy chậm rãi xoay người, vừa đi vừa cảm khái: "Người nói xem, năm ngoái lúc tuyết rơi, ta không ngại trời lạnh mà ngại tuyết đọng sẽ ướt giày, ở trong phòng không muốn đi đâu, hiện tại không thể đi, cố tình lại muốn đi."

Lan Hương ở bên kia cười nói: "Đều giống nhau a, giống như em ăn mai hoa cao, vương phi mỗi ngày đều cho em, ăn đến ngán không thích ăn nữa, đợi đến lúc vương phi không cho nữa, em lại muốn ăn ."

Phó Dung giận nàng: "Thèm ăn cứ việc nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng như vậy mà nhắc nhở ta thưởng em mai hoa cao."

Mai Hương Lan Hương đều cười .

Đang lúc hoàng hôn Từ Tấn trở về, lệnh cho người mời nàng đi tiền viện.

Từ lúc nàng mang thai, Từ Tấn vẫn lo lắng nàng đi đường quá nhiều không cẩn thận bị ngã, có chuyện gì đều là hăn trực tiếp tới nói với nàng, chưa từng gọi Phó Dung đi ra phía trước.

Phó Dung tò mò dẫn hai nha hoàn đi qua.

Còn chưa đi tới cửa, trước hết nghe thấy bên trong tiếng cười cợt mở cửa ca ca, Phó Dung đại hỉ, nếu không phải là có đứa nhỏ, đã sớm chạy tới.

Tháng 5 Từ Tấn bị ám sát, Túc vương phủ đóng cửa không tiếp khách, tháng 6 Phó Dung chần ra hỉ mạch, kế tiếp vì giữ thai, ngoại trừ lần đó tiến cung, Phó Dung cũng không còn ra cửa. Mẫu thân tỷ tỷ muội muội tới đây thăm nàng mấy lần, ca ca ban ngày hầu việc không dễ dàng có lúc nhàn rỗi, cẩn thận tính lại, Phó Dung đã có nửa năm không gặp ca ca .

Chuyển tới cửa, ngoài ý muốn phát hiện Phó Phẩm Ngôn thế nhưng cũng ở đó.

"Phụ thân, ca ca." Phó Dung hốc mắt nóng lên, không biết vì sao ứa nước mắt.

Hơn nửa năm không nhìn thấy muội muội, Phó Thần đương nhiên cũng nhớ, nhưng nhìn đến bộ dáng muội muội nâng bụng to, tiểu cô nương lại chảy lệ, nhịn không được muốn trêu chọc nàng, ánh mắt ở trên người hai người Mai Hương Lan Hương chuyển một vòng, lúc này mới trở lại trên người Phó Dung: "Người thật sự là Nùng Nùng nhà chúng ta? Không phải chứ, ta mới nửa năm không nhìn thấy nàng, nàng sao lại trở nên xấu xí thế?"

Phó Dung trong lòng ngàn vạn cảm khái nhất thời biến mất không còn một mảnh, trợn mắt nhìn về phía Phó Phẩm Ngôn: "Phụ thân, lần sau ngài đừng mang hấn tới, ta nhìn hấn thật không vừa mắt!"

Phó Phẩm Ngôn khẽ cười, giáo huấn cả hai: "Ở trước mặt vương gia mà không biết lớn nhỏ, còn thể thống gì?"

"Ca ca chọc ta trước, vương gia đều nghe được." Phó Dung thị uy hướng nam nhân của mình hất hất cằm.

Phó Thần lập tức xin tha: "Được được được, người bây giờ là vương phi, có vương gia chống lưng cho người, ta đặc tội không dậy nổi được chưa?"

Phó Dung hắc hắc cười, ngồi xuống bên cạnh Từ Tấn, chờ mong hỏi han: "Phụ thân các người buổi tối ở chỗ này dùng cơm đi? Ta bảo phòng bếp làm thêm mấy món ăn, Hầu phủ bên kia phụ thân cũng bảo người báo tin đi, đừng để nương và muội muội bọn họ đợi uống công."

Phó Phẩm Ngôn nhìn Từ Tấn, biết đây là con rể cho nữ nhi kinh hỉ, lập tức giải thích: "Lúc tối đã phái người qua, Nùng Nùng không cần nhớ nương người."

Phó Dung thế mới biết được Từ Tấn đã lưu người lại dùng cơm, nhìn về phía Từ Tấn trong mắt tất cả đều là vui mừng cảm kích.

Ngay trước mặt nhạc phụ, anh vợ, Từ Tấn không lộ ra biểu tình gì.

Phó Dung hiểu được hăn muốn giả bộ đứng đắn, trong lòng vụng trộm cười, không quản hăn nữa, thân mật cùng phụ huynh nói chuyện.

Cơm chiều rất nhanh dọn xong, Phó Dung có người nhà làm bạn, vui vui vẻ vẻ dùng một bữa cơm. Sau khi ăn xong, sắc trời đã tối, Phó Dung muốn cùng Từ Tấn đi ra ngoài tiễn người, ba nam nhân ai cũng không cho phép, nhìn Mai Hương Lan Hương hai nha hoàn đỡ Phó Dung đi về đằng sau, Từ Tấn mới dùng tay ra dấu mời.

Từ Tấn cùng Phó Phẩm Ngôn sóng vai đi, đột nhiên nói: "Hôm nay ta nghe được tin tức, Tây Bắc mấy huyện tuyết đường như còn chưa ngừng, nhạc phụ có biết không?"

Thông Chính tư chấp chương tấu chương trong ngoài, quan viên vùng khác có chuyện liên quan bẩm báo đưa vào, Phó Phẩm Ngôn giữ chức ở Thông Chính tư hăn là biết được.

Phó Phẩm Ngôn biết con rể vương gia mời bọn họ tới đây tuyệt đối không phải chỉ bồi nử nhi ăn bữa cơm đơn giản như vậy, nghe xong cẩn thận suy nghĩ; nói: "Quả thực có việc này, bất quá đất Bắc giá lạnh, nhiều ngày tuyết rơi không coi là hiếm thấy, quan viên bên kia cũng chỉ thoáng đề cập mà thôi."

Từ Tấn gật đầu: "Quả thật, nhưng ta nghe nói Hoài An mấy huyện sự tình tuyết rơi bất thường khác với năm ngoái, bên kia quan viên có nhắc qua hay không?"

Phó Phẩm Ngôn hiểu được, nghiêm mặt nói: "Vương gia lo cho dân cho nước, là phúc của dân chúng Đại Ngụy, trở về thần liền viết tấu báo cáo việc này."

Vừa vặn ba người đã đi tới cửa, Từ Tấn dừng lại, hướng Phó Phẩm Ngôn chấp tay.

Phó Phẩm Ngôn và Phó Thần cùng nhau vào xe ngựa.

Phó Thần thấp giọng hỏi: "Phụ thân, vương gia đây là biết tin tức chính xác, muốn đem công lao tặng cho người?"

Phó Phẩm Ngôn quay đầu hỏi ngược: "Công lao gì?"

Phó Thần vừa muốn tiếp tục giải thích, phát giác ý cười trong mắt phụ thân, thức thời ngậm miệng lại.

Ngày thứ hai tảo triều, Phó Phẩm Ngôn dâng lên một phần tấu chương, chuyện mấy huyện phụ cận kinh thành tuyết lớn, khẩn cầu Hoàng Thượng phái người tới các nơi tuần tra, trước đó chuẩn bị tốt phòng họa. Có người lập tức nghi ngờ hãn chuyện bé xé ra to, mùa đông tuyết rơi là bình thường, bất quá tri huyện các nơi nên làm tốt chuẩn bị. Gia Hòa đế cũng không coi trọng quá mức. Không ngờ ở Hoài An, mấy huyện có biến rất nhanh tấu gấp, vì tuyết đột nhiên rơi nặng, nhà cửa đổ sập, dân chúng trôi giạt khắp nơi, đã thành tai họa.

Gia Hòa đế giận dữ, đương triều bãi miễn bốn tri huyện cùng bao nhiêu quan viên Thông Chính tư, thăng nhiệm Phó Phẩm Ngôn thành chính tam phẩm Thông Chính sứ, theo cùng Túc vương lĩnh người đi cứu tế thiên tai an dân.

Hai tin tức đồng thời truyền đến Phù Cừ viện.

Mai Hương nghe được hồi bẩm, nhanh chóng vào phòng, do dự một chút, trước đem tin tức Phó Phẩm Ngôn thăng quan nói cho Phó Dung.

Phụ thân thăng quan, Phó Dung đương nhiên cao hứng, lập tức sắp xếp người chuẩn bị trước hạ lễ đưa tới Cảnh Dương Hầu phủ.

"Vương phi, còn một chuyện." Mai Hương thần sắc phức tạp nói, "Hoàng Thượng phái vương gia đi Tây Bắc cứu tế thiên tai, buổi chiều liền

xuất phát, vương phi xin ngài thu thập hành lý thay vương gia, cơm trưa ngài mới trở về."

Từ Tấn muốn rời kinh a?

Phó Dung tươi cười trên mặt cứng đờ, mờ mịt hỏi han: "Biết đại khái khi nào trở về sao?"

Mai Hương xấu hổ lắc đầu.

Phó Dung ngơ ngác đứng một lát, rất nhanh bình tĩnh trở lại, tự mình chuẩn bị đồ đạc Từ Tấn cần mang theo.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Thành thân rồi Phó Dung còn chưa cùng Từ Tấn xa cách quá lâu.

Nếu lúc vừa thành thân Gia Hòa để phái Từ Tấn rời kinh làm việc, Phó Dung sẽ không có ý niệm gì về nỗi buồn ly biệt, hơn nữa còn có thể vì không phải cùng Từ Tấn chung phòng, không phải sợ có con mà thấy may mắn. Hiện tại thấy ba tháng nữa là sinh rồi, người chồng tốt đêm đêm bồi ở bên mình lại phải rời đi, Phó Dung trong lòng không thể không thất lạc.

Nàng không biết Từ Tấn khi nào về kinh, đối với đời trước, những chuyện của Từ Tấn trước khi nàng chuyển vào Túc vương phủ, Phó Dung không hề hay biết gì.

Áo choàng thật dày, găng tay tất vải ấm áp, lò sưởi tay sưởi chân, túi sưởi, gừng miếng chống lạnh, nhân sâm...

Phó Dung đem tất cả những thứ có thể nghĩ được cho người xếp vào xe ngựa.

Công việc lu bù lên, tạm thời đã quên chuyện Từ Tấn sắp phải đi, cho đến khi Từ Tấn trở về.

"Vương gia..." Phó Dung ôm lấy eo hắn, thật sự luyến tiếc, quả thực là ban đêm Từ Tấn chiếu cố nàng quá tốt.

Nàng như chim nhỏ nép vào người, Từ Tấn ngửi trên người nàng mùi hương lưu luyến. Sắp đến lúc xuất phát, thời gian lưu lại cho hai người

không nhiều lắm, Từ Tấn dứt khoát không cần gì, đem thời gian ăn cơm đều để lưu luyện bồi thể tử.

"Cuối năm khẳng định sẽ trở về, Nùng Nùng không cần lo lắng." Đờ lấy Phó Dung ngồi xuống giường, Từ Tấn kéo ghế ngồi đối diện với nàng, nâng tay nàng lên, lại cúi đầu hôn nhẹ bụng nàng, ánh mắt càng thêm ôn nhu, "Năm nay chúng ta một nhà 3 người lần đầu tiên cùng nhau, ta khẳng định sẽ trở về bồi mẹ con nàng."

Phó Dung sản kỳ vào tháng 2, nhưng hiện tại đứa nhỏ đã biết đá phụ thân mẫu thân, nói là một nhà 3 người cùng qua năm mới cũng không sai.

Hắn chắc chắn như thế, Phó Dung yên tâm, nhìn mắt hắn nói: "Kia vương gia ở bên ngoài phải chăm sóc tốt bản thân, nghe nói bên kia tuyết lớn, vương gia ra ngoài quần áo mặc dày chút, buổi tối trước khi ngủ ngâm chân, uống canh gừng, cẩn thận đừng để lạnh tay chân."

"Ta vẫn thường đi đánh trận." Từ Tấn cười nói, nâng tay nàng lên hôn, "Bên kia có khổ cũng sẽ không khổ hơn chiến trường, Nùng Nùng thật đem ta làm vương gia sống an nhàn sung sướng, quên chiêu chuộng a? Màn trời chiếu đất ta còn không sợ, sẽ sợ chút đất trời lạnh lẽo này? Ta chỉ không yên lòng hai mẹ con các nàng, các nàng yên lành, ta liền triệt để an tâm."

Nghĩ tới Từ Tấn từng ra chiến trường, Phó Dung cũng cảm thấy mình lo lắng vô ích, rồi lại không chịu phục, cúi đầu quở hắn: "Quan tâm sẽ bị loạn, ta còn không phải là vì vương gia suy nghĩ?"

Từ Tấn thích nàng quan tâm thể này, nâng cằm nàng lên hôn.

Tiểu biệt thăng tân hôn, sắp chia tay cũng không khác biệt lắm.

Càng hôn càng không thể buông, biết hôn tiếp chính mình sợ là sẽ bị muộn, Từ Tấn bắt buộc chính mình lui ra.

Phó Dung thở hồng hộc, môi son bị hấn hôn hồng lên như anh đào kiêu diễm, một đôi mắt đẹp hiện lên mờ mịt hơi nước, chốc người thương tiếc.

Từ Tấn bỗng nhiên nhắm mắt lại, ghé vào tai nàng nói nhỏ: "Nùng Nùng, nếu không mang thai, ta khẳng định mang nàng cùng đi."

Hắn lại cắn lỗ tai nàng, Phó Dung quay đầu trốn, lại ngửa lại thoải mái cũng không bị hấn hôn đến mơ hồ, nhỏ giọng hừ nói: "Ta mới không đi, vương gia không sợ khổ, ta sợ."

Lời nói ngây thơ bại hoại, cuối cùng cũng làm nổi buồn ly biệt tản đi một chút.

Cùng thê tử nói chuyện một lúc, Từ Tấn cúi người, mặt dán vào bụng Phó Dung nói chuyện cùng đứa nhỏ: "Phụ thân phải đi rồi, người phải nghe lời nương người, dám nhân lúc ta không ở nhà thì khi dễ nàng, đợi người ra đời xem ta như thế nào giáo huấn người."

Trong bụng oa oa dường như nghe hiểu, nhẹ nhàng đá đá chân nhỏ.

"Con ngoan." Từ Tấn lại hôn chỗ đó.

Phó Dung cúi đầu nhìn bọn họ hai người nói chuyện, nhìn Từ Tấn ngơ ngơ ngáo ngáo tự lẩm bẩm, lòng đầy nhu tình.

Hứa Linh bỗng nhiên ở bên ngoài nhắc nhở một tiếng.

Từ Tấn động tác khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu, hôn gò má Phó Dung: "Có việc viết thư cho ta, ta cũng sẽ viết cho nàng."

Phó Dung lưu luyến gật đầu, trong mắt không tự giác mà nổi lên ánh lệ.

Từ Tấn hôn nhẹ mắt nàng, "Ta tự mình đi, nàng đừng tiễn, một lát ăn cơm cho ngon."

Dứt lời không lưu luyến nữa, sải bước rời đi.

Phó Dung yên lặng ngồi ở trong phòng, ngồi đến đói bụng, trong bụng tiểu tử cũng kháng nghị đá đá nằng. Phó Dung cười cười, phân phó Mai Hương Lan Hương đi gọi cơm.

Hắn không phải là không trở lại, chia cách 1 tháng mà thôi, có gì luyến tiếc ?

Nghĩ đến thoải mái, ban đêm một thân một mình nằm xuống, sờ bên người đệm giường trống không, Phó Dung ngủ không được .

May mắn còn có người thân.

Đại khái là sợ nằng một mình ở vương phủ tịch mịch, mấy người Kiều thị đến vương phủ càng nhiều. Phó Dung có muội muội, đệ đệ, có tỷ tỷ, có cháu ngoại nữ, còn có Phó Bảo, Tần Vân Ngọc bình thường nói chuyện hợp ý, các tiểu muội muội cùng theo trêu ghẹo, ngày trôi qua cũng phong phú, Phó Tuyên ở lại Túc vương phủ, mỗi ngày cùng Phó Dung đánh cờ nói chuyện.

Một hôm đại cữu mẫu (vợ của cậu) Tạ thị và a di (dì) Tần nhị phu nhân của Từ Tấn cùng tới cửa, Thôi Oản, Tần Vân Ngọc hai tỷ muội cũng tới.

Phó Tuyên cùng hai vị trưởng bối cũng từng gặp mấy lần, ôn nhu im lặng hành lễ.

Tạ thị nắm tay nhỏ Phó Tuyên khen: "Lục cô nương năm sau mới mười ba đi? Nhìn xem bộ dáng này, chừng hai năm nữa sẽ đem Tam tỷ tỷ người hạ thấp."

"Mợ quá khen rồi." Phó Tuyên tự nhiên hào phóng trả lời, nằng cùng Phó Dung là tỷ muội, xưng hô với Tạ thị giống Phó Dung.

Tần Vân Ngọc và Phó gia tử muội vô cùng thân cận, nghe lời này ở bên cạnh cười trêu ghẹo: "Mợ làm sao có thể ngay trước mặt Tứ tẩu ta nói như vậy đâu, Tứ tẩu không thích nghe thì làm thế nào đây? Người nào chẳng biết Tứ tẩu mới là kinh thành đệ nhất mỹ nhân a."

Phó Dung vờ giận hờn nàng đưa tay: "Ngay cả người cũng dám cười nhạo ta , lại đây, xem ta bóp miệng của người!"

Tần Vân Ngọc cười hì hì trốn đến phía sau Phó Tuyên.

Phó Dung tiếp đón hai vị trưởng bối ngồi vào chỗ, Mai Hương dẫn tiểu nha hoàn quy củ dâng trà.

Phó Dung có chút kinh ngạc, Thôi Oản thế nhưng cũng tới, tò mò hỏi: "Muội muội hôm nay như thế nào không ở trong cung a?"

Thôi Oản ôn nhu nói: "Ngày hôm trước Vân Ngọc tiến cung, biết được nàng định tới đây, ta liền cùng nàng xuất cung , ngày mai lại tiến cung với bác, thuận tiện đem đồ vật chuyển về đây."

"Chuyển về đây?" Phó Dung khó hiểu.

Tạ thị sờ sờ đầu nữ nhi, cảm khái nói: "Đúng vậy, năm sau Oản Oản cũng mười lăm rồi, là đại cô nương, lại ở lại trong cung mãi không quá thích hợp, chỉ có thể nhân lúc rảnh tiến cung thăm hỏi bác nàng."

Thôi Oản có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Phó Dung hiểu rõ, gia đình giàu có cô nương bình thường đều là cập kê rồi bắt đầu đàm hôn luận giá. Thôi Oản hôn sự tuy rằng sớm đã điều động nội bộ, trước mắt cũng nên tránh hiềm nghi , lại ở mãi Chiêu Ninh cung chỉ sợ sẽ truyền ra nhàn ngôn toái ngữ.

Chỉ là bên người mẹ chồng đột nhiên thiếu một thân nữ nhi dường như là bông hoa hiếu ý người, sợ là sẽ thất lạc trong một thời gian đi?

Âm thầm trầm tư, bỗng nhiên phát hiện Tần nhị phu nhân đang lặng lẽ quan sát muội muội, trong mắt dường như rất hài lòng.

Phó Dung hướng muội muội nhìn.

Phó Tuyên tư thế ngồi đoan chính, giơ tay nhắc chân nhả nhận đoan trang, nàng so với cô nương cùng tuổi cao hơn, nhìn như đại cô nương mười bốn mười lăm.

Phó Dung ánh mắt lại từ Tần nhị phu nhân trên người quét một vòng, đáy lòng thành linh xuất hiện một ý nghĩ, Tần nhị phu nhân hẳn sẽ không nghĩ đem muội muội cưới về nhà làm con dâu đi? Tần Anh, Tần Anh so với muội muội lớn hơn 6 tuổi? Đợi muội muội mười lăm tuổi, Tần Anh đã hai mươi mốt, Tần nhị phu nhân thật cam lòng để muện như vậy mới cho nhi tử cưới tức phụ?

Phó Dung bản năng mà không muốn tin tưởng, nhưng Tần nhị phu nhân nhìn muội muội ánh mắt quá không đúng. Lại nhìn vài con trai Phó gia, mấy vị hoàng tử, 20 tuổi cưới vợ dường như cũng bình thường.

Đợi các khách nhân đi rồi, Phó Dung đem Phó Tuyên gọi đến bên người, muốn hỏi xem muội muội có từng cùng Tần Anh giao tế qua lại hay không, lại sợ muội muội quá thông minh đoán ra ý của nàng sau đó lại giáo huấn ngược lại nàng một trận, cuối cùng vẫn là không mở miệng.

Đợi chút đi, Từ Tấn trở về nàng nói bóng nói gió hỏi thăm một chút, có lẽ Tần Anh sớm đã có người trong lòng rồi.

Dù sao muội muội còn nhỏ.

~

Chiêu Ninh cung.

Thục phi nhớ thương nhi tử cũng nhớ thương con dâu, vì không thể xuất cung, chỉ có thể may xiêm y cho cháu nội đầu xuân sẽ ra đời.

Thôi Oản ôm một chậu cúc hoa "Thập trường thùy liên" (rèm treo 10 trường) từ bên ngoài hưng phấn đi vào trong, "Bác, ngài nhìn cái chậu này nở đẹp quá... Bác tại sao lại may xiêm y, ngài chú ý mắt, đừng để mệt."

Cháu gái hăng hái bừng bừng, Thục phi liền buông đồ may vá xuống, cùng nàng ngắm hoa.

"Bác, ta thích cái chậu này, ngày mai mang về nhà được không?" Thôi Oản thân mật hỏi.

Thục phi thở dài, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Thực độc ác a, chính mình đi rồi không tính, còn muốn đem hoa của ta cùng đi."

Thôi Oản dựa tới trong ngực nàng, nhuyển giọng làm nũng: "Bác không cần khổ sở, ta không làm gì sẽ tiến cung thăm ngài, ta cũng luyện tiếc ngài a."

Hai người thân mật một lát, Thục phi vỗ vỗ bả vai Thôi Oản, đứng lên nói: "Năm nay hoa nở được tốt, kia Oản Oản cùng ta chọn mấy chậu, Tứ tẩu người một mình ở nhà buồn bức, đưa mấy chậu hoa cho nàng, ngắm cũng thư thái."

Thôi Oản giả trang lộ ra biểu tình thất vọng nói: "Bác thật là, ta còn tưởng ngài cho ta mấy chậu, náo loạn nửa ngày là chọn cho Tứ tẩu, thật là bất công."

Thục phi không nhịn được phì cười, vỗ tay nàng nói: "Được được được, cũng cho người, những hoa kia tùy tiện người chọn được chưa?"

Thôi Oản lúc này mới vừa lòng.

Hai người ở trong phòng hoa đi dạo một lúc lâu, dày công chọn mười mấy chậu cúc hoa danh phẩm bưng vào trong phòng, lại một lần nữa tuyển chọn sau đó mới lấy ra chín chậu tốt nhất, do đại cung nữ bên cạnh Thực phi tự mình lĩnh người đưa đến Túc vương phủ.

Rất nhanh chín chậu cúc hoa danh phẩm đã đặt ở trong phòng Phó Dung.

Mẹ chồng tặng quà, Phó Dung đương nhiên thích, tiến bước cung nhân rồi cùng Phó Tuyên ngắm hoa.

Trong ngày mùa đông phong cảnh thâm đạm, nhìn thấy cúc hoa muôn màu muôn vẻ nhiều như vậy, quả thật cảnh đẹp ý vui. Phó Tuyên rất hiểu biết, Phó Dung theo ở sau lưng nàng, nghe muội muội giới thiệu cho nàng từng loại, tiểu cô nương đọc sách nhiều, trí nhớ cũng tốt, lai lịch mỗi loài đều nhớ rõ ràng rành mạch.

Đi tới một chậu cúc hoa màu sắc và hoa văn hồng vàng tôn nhau, Phó Dung mắt sáng lên, "Cái chậu này ta từng thấy qua, gọi là phượng hoàng chấn vũ (phượng hoàng rung cánh) có phải không?" Nói xong cúi đầu nghe.

Phó Tuyên gật gật đầu, bởi vì cái chậu phượng hoàng chấn vũ này quá mức đẹp mắt, Phó Dung ngẩng đầu lên, nàng cũng nhin không được cúi đầu ngửi.

Tiểu cô nương nhắm mắt, thần sắc chuyên chú, cùng Phó Dung hít một cái coi như xong, cách ngửi khác nhau rất lớn.

Phó Dung kiên nhẫn chờ muội muội, đệ đệ hoạt bát, muội muội điềm đạm ít nói, nàng đều thích.

Thường xong hoa, Phó Dung để Phó Tuyên chọn mấy chậu chuyển đến sương phòng của nàng.

Phó Tuyên cùng tỷ tỷ nhà mình không khách sáo, chọn bốn chậu lệnh cho nha hoàn dọn đi.

Ngày kế buổi sáng thức dậy, Phó Tuyên tự mình tưới nước cho mấy chậu cúc hoa, biết Phó Dung thức dậy muộn, chính nàng ở trong phòng ngắm hoa, thường đủ rồi đi phòng trên nhìn mấy chậu hoa của Phó Dung đều đặt ở gian ngoài, nàng buông nhẹ động tác, cũng không sợ âm ỉ tới tỷ tỷ ngủ say bên trong.

Mai Hương biết được ý nàng, đem người mời vào.

"Tối hôm qua người mới tưới nước đi?" Phó Tuyên nhìn bùn đất trong chậu hoa, nhẹ giọng hỏi.

Mai Hương gật đầu, biết Phó Tuyên thích hoa, hiểu biết cũng nhiều, bất an hỏi: "Có phải ta tưới sai rồi hay không?"

Phó Tuyên lắc lắc đầu, "Không có việc gì, đều không sai gì, ta chính là thuận miệng hỏi..."

Còn chưa nói dứt câu, chân mày cau lại, cúi đầu đi ngắm mấy chậu cúc hoa.

Mai Hương mặt lộ vẻ khó hiểu.

Phó Tuyên đem năm chậu cúc hoa đều ngửi một lần, đứng dậy rồi thần sắc phức tạp: "Mai Hương tỷ tỷ yêu hoa, người ngắm kỹ xem năm bồn này, có phải có chỗ nào không thích hợp hay không." Nói xong đẩy rèm đi vào trong phòng, thấy trong màn lụa Phó Dung ngủ an tường, dưới thân cũng không có gì không ổn mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Mai Hương vừa vặn ngửi xong một chậu cuối cùng, nghi hoặc nói: "Lục cô nương, ta không cảm thấy có cái gì không thích hợp a, ngửi cũng không sai biệt lắm."

"Cho dù đều là cúc hoa, mùi hương cũng không nên như thế, huống chi hôm qua mấy chậu này còn chưa thơm như vậy ." Phó Tuyên sầm mặt, lệnh cho nàng ấy đi mời Cát Xuyên.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 164

"Tỷ tỷ, tỉnh tỉnh."

Ánh sáng ban mai mờ nhạt trong phòng, Phó Tuyên ngồi bên giường, nhẹ giọng gọi.

Phó Dung thân thể nặng nề, đổi thành tư thế ngủ mặt hướng vào bên trong, đây là mẫu thân dạy, nói là thai phụ quay bên trái ngủ dễ chịu hơn chút. Nghe được âm thanh muội muội, nàng chậm rãi xoay người, mệt mỏi dụi mắt: "Tuyên Tuyên? Lúc nào rồi?"

Về mặt nàng êm dịu rất nhiều, thoát nhìn vẫn là tỷ tỷ trước kia, tỷ tỷ yêu ngủ nướng, nghĩ tới tỷ tỷ gả đến vương phủ, trải qua hai lần ám toán, Phó Tuyên trong lòng êm ấm, một bên giơ tay đỡ Phó Dung dậy, một bên nhẹ giọng nói: "Có chút việc, tỷ tỷ trước đứng lên thu thập, một lát nữa nói với người."

Nàng thần thần bí bí, xem ra dường như có chuyện gì lớn, Phó Dung mệt mỏi biến mất hết.

"Tỷ tỷ thân thể có gì không thoải mái?" Phó Tuyên tự tay chiếu cổ nàng mặc quần áo, nhìn tỷ tỷ bụng to, lo lắng hỏi.

"Không có a, rất tốt ." Phó Dung ăn ngay nói thật, mắt thấy Phó Tuyên mang tới hai nha hoàn Thanh Thư, Thanh Trúc bưng nước đi vào trong, càng thêm nghi hoặc, "Mai Hương Lan Hương đâu?"

"Ta phái các nàng đi làm việc rồi." Phó Tuyên lạnh nhạt nói.

Phó Dung nhìn nàng, không hỏi nữa.

Thu thập xong , Phó Tuyên dẫn Phó Dung đi gian nhà chính.

Chính giữa gian nhà chính, Ôn ma ma đang cùng với Cát Xuyên nói chuyện, Mai Hương Lan Hương hai người quỳ ở giữa, Lan Hương khoe mắt hồng hồng, Mai Hương thần sắc còn coi như bình tĩnh, chỉ có một khuôn mặt dịu dàng trắng bệch như tờ giấy, nhìn thấy Phó Dung, hai người đồng thanh hô "Vương phi" .

"Đây là có chuyện gì?" Phó Dung nhíu mày.

Ôn ma ma đỡ nàng ngồi vào chỗ, hiền hậu khuyên nhủ: "Vương phi đừng gấp, trước hết mời Cát tiên sinh bắt mạch cho ngài, có việc chúng ta lát sau lại nói tiếp."

Quan hệ tới thân thể của mình, Phó Dung thuận theo, ánh mắt ở trong phòng quét một vòng trên thân mọi người, lại ném về phía bên ngoài viện đặt chín chậu cúc hoa, cuối cùng rơi vào trên người chín gã sai vặt cùng bốn tiểu nha hoàn Phù Cừ viện quỳ ở bên cạnh.

Cát Xuyên thay nàng bắt mạch, rất nhanh liền thu tay, đứng lên nói: "Vương phi thai tướng vững vàng, chư vị không cần lo lắng."

Phó Tuyên thở nhẹ một hơi, đứng ở bên người Phó Dung giải thích: "Tỷ tỷ, sáng nay ta thưởng xong bốn chậu cúc hoa kia liền đi qua bên này nhìn tỷ, lại phát hiện mấy chậu kia so hôm qua chúng ta ngắm hoa thì thêm một loại mùi thơm nhàn nhạt, ta cảm thấy không thỏa đáng, cho người đem bốn chậu kia cũng bưng tới, phát hiện cũng có thêm loại hương này, nhưng lúc ta rời khỏi phòng thì còn chưa có ."

Cát Xuyên nói tiếp: "Lão phu đã tra quá , hẳn là có người sớm trước trong bùn đất chỗ gốc cúc hoa chôn bột phấn xạ hương. Hôm qua đưa tới thì xạ hương bị bùn đất che giấu, bởi vậy vương phi cùng Lục cô nương

không phát giác được. Sau đó chín bồn cúc hoa phân sang hai bên, Mai Hương tối hôm qua tưới nước cho cúc hoa, xạ hương bị nước xối lộ ra, bị Lục cô nương phát giác. Mà Lục cô nương buổi sáng tưới nước cho cúc hoa, xạ hương phát tán ra cũng phải cần một khoảng thời gian, cho nên vừa tưới nước xong thì Lục cô nương không ngủi được ngay, sau một lát mới có."

Phó Dung hiểu được, nhìn Mai Hương Lan Hương, lại nhìn về phía mọi người quỳ trong viện: "Có thể giấu đồ trong đất, bọn họ vài người chạm qua cúc hoa phải không? Trước tiên mấy người trong viện có thể loại trừ, bọn họ chuyển cúc hoa vào Phù Cừ viện thì mỗi người chỉ chạm qua một chậu, nếu như có người lần lượt chạm từng chậu, lúc ấy sẽ bị người khác chú ý tới, cho nên bọn họ không có cơ hội bỏ thuốc vào trong cả chín chậu. Mà từ hôm qua cúc hoa đặt ở Phù Cừ viện tới buổi sáng hôm nay, vào đến gian ngoài trừ bỏ ta cùng muội muội, chỉ có hai người Mai Hương Lan Hương..."

"Vương phi, không phải chúng ta làm , chúng ta tuyệt đối sẽ không hại người a!" Mai Hương Lan Hương nhất tề dập đầu lạy.

Phó Dung đương nhiên tin tưởng nha hoàn của mình. Không nói đời trước hai người đối với nàng trung thành và tận tâm, chỉ nhắc đời này, hai người nếu thật muốn hại đứa nhỏ trong bụng nàng, là cơ hội. Chỉ cần rời đi tầm mắt, lời nói, các nàng có thể trong lúc nàng tiến cung lần đó âm thầm động tay chân hại người khác, cũng có thể ở Cảnh Dương Hầu phủ xuống tay khi đi tới nữ quyến khác trong phủ, không cần chờ đến hôm nay.

Nhưng Phó Dung không thể ngay trước mặt Ôn ma ma nói thẳng Mai Hương Lan Hương vô tội.

Bởi vì trừ bỏ người Túc vương phủ, người trong cung Chiêu Ninh đồng dạng có thể bỏ thuốc trong cúc hoa, hơn nữa cơ hội càng nhiều. Phó Dung gọn gàng dứt khoát mà nói Mai Hương Lan Hương vô tội, chính là đem

hiềm nghi toàn bộ đẩy tới Chiêu Ninh cung bên kia. Tuy rằng Phó Dung trong lòng quả thật hoài nghi Chiêu Ninh cung có người động tay chân, nàng cũng không thể nói ra, không thể không có bất kỳ chứng cứ nào mà tin tưởng nh nha hoàn bên cạnh, sau đó hoài nghi chỗ mẹ chồng.

Ôn ma ma ở trong cung nhiều năm như vậy, Phó Dung có thể nghĩ tới bà đương nhiên cũng đã nghĩ tới, mà hiện tại bà là đại biểu cho Chiêu Ninh cung .

Bà đi tới bên người Phó Dung, cúi đầu xin chỉ thị: "Vương phi, Mai Hương, Lan Hương hai người có hoài nghi, cung nữ thái giám trong cung Chiêu Ninh vận chuyển cúc hoa cũng có hoài nghi, mời vương phi cho phép lão nô tiến cung một chuyến, đem việc này báo cho nương nương, hai chúng ta cùng nhau thăm vấn, mới sẽ không để tiểu nhân âm hiểm kia bỏ trốn mất dạng."

Phó Dung đợi chính là câu nói này.

Nàng đem tay đặt lên trên bụng, thần sắc ngưng trọng nói: "Việc này quan hệ đến con nối dõi của vương gia, quan hệ tới Túc vương phủ, Chiêu Ninh cung giấu giếm tiểu nhân hay không, vậy thì làm phiền ma ma đi một chuyến, ma ma tới bên kia, cần phải hướng nương nương trước nói rõ ta thân thể không ngại, miễn cho lão nhân gia lo lắng."

Mẹ chồng Phó Dung là 1 người đáng tin tưởng vạn lần.

Ôn ma ma gật gật đầu, Phó Dung theo thói quen muốn phân phó Mai Hương đi lấy lệnh bài tiến cung của Túc vương phủ, sắp mở miệng thì đổi thành Hứa Linh, bảo nàng nhìn Mai Hương đi lấy.

Tiền bước Ôn ma ma và Cát Xuyên, gian nhà chính chỉ còn tỷ muội Phó Dung cũng bốn nha hoàn, Hứa Linh trông giữ ở bên ngoài.

Mai Hương Lan Hương rốt cuộc nhin không được khóc thành tiếng. Cho dù xạ hương không phải các nàng động tay chân, buổi sáng không thể phát giác cúc hoa khác thường cũng là các nàng thất trách. Bằng không, nếu không phải là Lục cô nương bén nhạy phát hiện ra, vương phi rất có khả năng bị ám toán rồi.

"Vương phi, là ta vô dụng, buổi sáng ta dọn dẹp phòng ốc thì còn người mấy chậu hoa, thế nhưng đều không phát giác ra." Mai Hương dập đầu lạy nhận sai.

Lan Hương cũng dập đầu lạy theo, nàng cũng ngẫm mấy chậu kia, người được mùi thơm nhàn nhạt lại coi thành hương hoa.

Phó Dung trong lòng rối loạn, thấy các nàng khóc suốt mướt, nàng tức giận khiển trách: "Được rồi, mất công hồi hận ủy khuất không bằng suy nghĩ thật kỹ làm thế nào tự chứng minh trong sạch. Hứa Linh đâu, người dẫn người đi lục soát phòng ở hai người bọn họ, không cần biết có lục soát được gì hay không, trước đều nhốt vào phòng chứa củi đi, khi nào bắt được hung phạm lại thả các nàng ra."

Lan Hương hoảng sợ ngẩng đầu.

Mai Hương lại cười , dập đầu nói: "Vương phi giáo huấn đúng, chúng ta nhất định sẽ hảo hảo đóng cửa kiểm điểm ."

Lan Hương phản ứng chậm một chút, nghe Mai Hương rạo rực, nàng rất nhanh quay vòng lại, toét miệng cười ngây ngô.

Việc này tạm thời chỉ có thể sắp xếp như vậy, Phó Dung gọi hai nha hoàn nhị đẳng vẫn trông giữ ở bên ngoài, phân phó các nàng dọn cơm, lại phái người đi Như Ý trai bên kia chuyển lời, lệnh cho Cầm Hương trở về hầu hạ một thời gian.

Hai tỷ muội dùng cơm với nhau, Phó Tuyên quan sát thần sắc Phó Dung, nhỏ giọng hỏi: "Tỷ tỷ trong lòng có người hoài nghi sao?"

Phó Dung lắc lắc đầu.

Túc vương phủ không có nghi hung, Chiêu Ninh cung bên kia Phó Dung không biết những cúc hoa kia đã từng qua tay những người nào, chỉ có mẹ chồng mới có thể tra ra.

~

Chiêu Ninh cung.

Ôn ma ma tiến cung thì Thục phi và Thôi Oản vừa dùng xong bữa sáng không lâu, Thôi Oản đều thu thập hành lý xong, chỉ đợi buổi chiều mới xuất cung.

Bởi vậy Ôn ma ma thấp giọng hỏi thăm sự tình Túc vương phủ thì Thôi Oản cũng ở tại chỗ.

"Tứ tẩu không sao chứ?" Nàng kìm lòng không được nắm chặt khăn, sốt ruột hỏi, "Ta nhìn qua trong sách thuốc, thai phụ không thể chạm vào nhất là xạ hương !"

Thục phi bình tĩnh mà vỗ vỗ tay nàng, con dâu thật sự xảy ra chuyện, Ôn ma ma khẳng định không phải có cái dạng này.

Được Ôn ma ma khẳng định, Thôi Oản thở nhẹ một hơi, lập tức cau chặt đôi lông mày, nhìn về phía Thục phi: "Bác, việc này rõ ràng có người chủ tâm hãm hại Tứ tẩu a, thế nhưng còn dám trong lúc bác đưa cúc hoa cho mà động tay chân, lòng dạ này đáng giết!"

Thục phi gật đầu, cô cháu gái này từ nhỏ thông minh, lại từ nhỏ ở trong cung lớn lên, có thể nghĩ tới mẫu chốt trong đó không hề thấy bất ngờ.

Nàng cẩn thận ngẫm lại một phen, phân phó đại thái giám Sầm công công bên cạnh: "Đem tất cả người hầu hạ trong nhà ẩm trồng hoa hôm nay đến Túc vương phủ tặng hoa đều dẫn đến, nhất nhất thăm vấn, lục soát phòng xem có giấu xạ hương hay không, lại đi mời thái y, kiểm tra chậu hoa khác trong nhà ẩm trồng có xạ hương hay không."

Sầm công công cúi đầu lĩnh mệnh.

"Chờ đã!" Thôi Oản đột nhiên hô lên, lập tức giải thích với Thục phi: "Bác, những hoa kia là ta bồi ngài cùng nhau chọn, như vậy ta cũng có hiềm nghi, bác để Sầm công công đem chỗ ta bên kia cũng lục soát một phen đi, ta biết bác tin ta, nhưng việc này phải tra rõ ràng rành mạch, ta cũng muốn chứng minh chính mình trong sạch, tương lai mới tiện gặp Tứ tẩu."

Ôn ma ma gật đầu khen ngợi.

Cháu gái tự tay nuôi lớn, Thục phi đương nhiên sẽ không hoài nghi, bất quá lời nói Thôi Oản quả thật có đạo lý, liền ra hiệu bảo Sầm công công làm theo lời Thôi Oản nói.

Thôi Oản nhìn trên người mình, đi tới phía trước người Ôn ma ma nói: "Ma ma đi ra bình phong lục soát ta đi, ta cùng những cung nữ kia đều có hoài nghi, theo lý phải là chịu lục soát giống nhau."

Thục phi nhú mày, "Người nha đầu này như thế nào còn tới chui rúc vào sừng trâu?"

Thôi Oản quay đầu, trong mắt mang theo ánh lệ: "Tứ tẩu xảy ra chuyện như vậy, trong lòng ta khó chịu, bác bắt được hung phạm còn tốt, không bắt được, vậy ta chỉ sợ sẽ trở thành người Tứ tẩu hoài nghi đầu tiên. Ta không muốn bất hòa với Tứ tẩu, nhất định phải triệt để chứng minh ta không làm gì, bác đừng khuyên nữa, ta biết ngài tin ta."

Nàng lời này hợp tình hợp lý, Thục phi thở dài, tùy theo nàng.

Ôn ma ma dẫn Thôi Oản đi vào trong phòng, đem toàn thân Thôi Oản trên dưới kiểm tra, lại đem túi thơm trên người nàng đưa đi chỗ Sầm công công bên kia.

Một canh giờ sau, Sầm công công tới đáp lời: "Nô tài đã tra rõ, hôm nay người theo Lý cô cô đi vương phủ tặng hoa, trong phòng Thu Hà lục soát được một túi phấn xạ hương, Vương thái y cẩn thận kiểm tra móng tay nàng, phát hiện nàng tuy rằng đem tay rửa sạch, trong kẽ móng tay còn sót lại mùi vị xạ hương."

Thu Hà là tam đẳng cung nữ trong Chiêu Ninh cung, Thục phi có chút ấn tượng.

"Những người khác đều thả đi, tiếp tục thẩm vấn nàng, cần phải tra ra nàng từ chỗ nào có được cái túi xạ hương kia, lại là chịu ai sai khiến."

"Đây..."

Sầm công công ngẩng đầu nhìn nàng, thanh âm hạ thấp xuống, "Hồi nương nương, nô tài phái người đi lục soát thì Thu Hà đã phục độc tự vẫn, thái y nhìn qua, suy đoán Thu Hà là tối hôm qua không có..."

Thục phi vốn vẫn luôn rất nhàn định, lúc này rốt cuộc khiếp sợ đứng lên.

Nàng hôm nay mới biết, trong Chiêu Ninh cung này lại ẩn giấu một vị cao nhân tâm cơ thâm trầm, lợi dụng xong Thu Hà, ngày đó liền lặng yên không một tiếng động diệt khẩu.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 165

Chiêu Ninh cung bên kia tra ra tin tức rất nhanh được Ôn ma ma truyền về Túc vương phủ.

Phó Dung, Phó Tuyên hai tỷ muội cùng nhau nghe.

"Nường nường hoa khác trong phòng đều không tìm ra xạ hương, mấy chậu cùng được chọn ra kia cũng không có, đủ để chứng minh với vương phi bên này là lúc ra cung hoặc trên đường đến vương phủ bị người động tay chân. Lý cô cô và tám cung nữ vận chuyển cúc hoa, lúc bảo các nàng xuất cung cũng không đổi người, tới cổng cung lên xe ngựa, bốn cung nữ hồi cung, Lý cô cô dẫn bốn cung nữ có Thu Hà đến vương phủ. Hai chiếc xe ngựa, Lý cô cô cùng Thu Hà ngồi chung một chiếc, phụ trách trông giữ chín chậu cúc hoa, Lý cô cô làm chứng quả thật mỗi chậu cúc hoa Thu Hà đều nhìn qua, chỉ là cúc hoa quá đẹp, Thu Hà ngắm hoa cũng không kỳ quái..."

Phó Dung nhú mày, chen lời nói: "Xạ hương mùi vị nồng đậm, trong xe ngựa không gian chật hẹp, thêm vào Thu Hà trước sau lấy ra xạ hương sử dụng trên chín chậu cúc hoa, Lý cô cô chẳng lẽ không phát giác? Cho dù không ngửi được mùi khác thường, Thu Hà đem xạ hương chôn và trong chậu hoa cũng sẽ lộ ra dấu vết đi?"

Ôn ma ma thở dài, vươn tay cho Phó Dung nhìn.

Phó Dung Phó Tuyên tỷ muội cùng nhau nhìn về phía đó, 1 thấy Ôn ma ma trên tay có vài hạt nhỏ màu tro so hạt gạo còn nhỏ hơn, nhìn như là bùn.

"Xạ hương giấu ở chỗ này, nường nường đã phái người thử quá, chỉ cần gặp nước, xạ hương bên ngoài liền tan chảy, không tưới nước thì có cái này che giấu, mùi thơm xạ hương không phát tán ra được, đặt vào trong chậu hoa cũng khó có thể làm người khác chú ý, cho nên Thu Hà chỉ cần làm bộ sờ sờ lá cúc, nhân cơ hội đem những hạt nhỏ này ném vào trong chậu hoa..."

Phó Dung im lặng. Đối phương đem xạ hương chế thành hình dáng như thế, quả nhiên tâm tư xảo diệu, nếu như không phải muội muội nhạy bén, mùa đông cảnh sắc buồn tẻ, nàng khẳng định sẽ đi thưởng mấy chậu cúc hoa kia, có lẽ nàng sẽ không ở ngắm cúc hoa quá lâu, nhưng mỗi chậu đều người, mỗi ngày đều người, không bao lâu nữa con của nàng sẽ chịu ảnh hưởng.

Quả thực là giết người không thấy máu.

"Kia người sau lưng Thu Hà đã tra ra sao?" Phó Tuyên thần sắc ngưng trọng hỏi.

Ôn ma ma mặt hiện xấu hổ: "Thu Hà vừa vặn một người ở một gian phòng, theo những cung nữ khác khai, hôm qua trước cơm tối Thu Hà biểu hiện đều không khác gì mọi khi, dùng xong cơm chiều liền trở về phòng. Ngày thứ hai vừa vặn tới phiên nàng nghỉ ngơi, nàng không ra khỏi phòng cũng không chốc người hoài nghi. Đến khi Sầm công công đi tra, phát hiện trong nước trà của nàng có độc. Lục soát trong phòng trừ bỏ một túi phấn xạ hương, còn phát hiện một túi bột phấn màu tro như vậy, giữa kẽ tay nàng còn sót lại xạ hương, hẳn là chính nàng chà xát bùn xạ hương."

"Thu Hà là cô nhi, không xuất cung thăm người thân, nhưng nàng tính tình hiền lành hay cười, trong đám cung nữ nhân duyên cực tốt. Lý cô cô thường thường phái nàng đi ra ngoài hỏi thăm một ít tin tức, khả năng chính là dò hỏi tin tức thì bị người nhân cơ hội thu mua." Ôn ma ma sầm mặt đáp, "Đáng tiếc nàng đã chết, trong phòng lại không có bất kỳ đầu mối

nào, nường nường cũng bó tay vô kế, chỉ có thể tiếp tục nhìn chăm chăm vào đại tiểu cung nữ thái giám Chiêu Ninh cung, nhìn xem có thể phát hiện manh mối khác hay không."

Người nào cũng biết phía sau Thu Hà khẳng định có xúi giục, nhưng đối phương thủ đoạn gọn gàng lưu loát diệt khẩu, về sau triệt để chặt đứt tìm hiểu nguồn gốc đầu mối.

Phó Dung nhìn muội muội, nói với Ôn ma ma: "Ma ma đi một ngày vất vả, mau trở về nghỉ ngơi một chút đi, vạn hạnh hôm nay hữu kinh vô hiểm."

Ôn ma ma gật gật đầu, cáo từ rời đi.

Hung phạm khẳng định ở trong cung, Phó Dung trước hết để Hứa Linh thả Mai Hương Lan Hương ra.

"Tỷ tỷ, việc này người nghĩ như thế nào?" Phó Tuyên đỡ Phó Dung tới trên giường nằm, một vừa nhàng bóp chân cho Phó Dung vừa thấp giọng hỏi.

Muội muội sẵn sóc, Phó Dung không khách sáo, nhìn nàng nói: "Thu Hà trong lúc nường nường nhất thời nảy ra ý tặng hoa cho ta mà mau chóng ra tay, có thể thấy được nàng sớm đã bị người thu mua. Nường nường lúc trước sinh nữ nhi thì gặp khó sinh, nữ nhi chết rồi, bà cũng không có khả năng sinh nữa. Như vậy đối phương thu mua Thu Hà, còn đưa xạ hương cho nàng, đủ để chứng minh mục đích chính là loại trừ con của ta. Nhưng Thu Hà bị thu mua sớm hơn lúc ta có thai hoặc ta gả cho vương gia, như vậy đối phương nhằm vào cũng không phải một mình ta, mà là muốn loại trừ đứa nhỏ Túc vương, loại trừ con nối dõi Túc vương phủ. Nường nường thân làm mẹ chồng, ban thưởng cho con dâu là chuyện thường, đối phương tâm tư kín đáo, luôn có thể bắt được chỗ trống."

"Nhưng nàng động tác không khỏi quá nhanh ." Phó Tuyên bình tĩnh nói, "Tỷ tỷ cũng nói, nương nương ngấm hoa là nhất thời nảy ra ý, cho dù Thu Hà tuyệt đỉnh thông minh, lập tức nghĩ tới diệu kế bậc này, sau đó lúc nương nương đi nhà ấm chọn hoa thì lập tức trở về phòng bóp bụn xạ hương, nàng làm sao chắc chắn Lý cô cô nhất định sẽ gọi nàng xuất cung tặng hoa? Nàng không phải hầu hạ trong nhà ấm trồng hoa, Lý cô cô chọn nàng hoàn toàn là trùng hợp a."

Phó Dung khước miệng cong lên, "Đúng vậy, đây cũng là toàn bộ điểm đáng ngờ duy nhất trong kế hoạch. Thu Hà móng tay có lưu mùi xạ hương, là muốn chứng minh viên đất là nàng tự tay nặn, nhưng bóp quá nhanh ngược lại chọc người hoài nghi. Ta đoán nàng không phải cam tâm tình nguyện phục độc tự vận, hẳn là có người lặng lẽ ở trong nước trà hạ độc, đợi Thu Hà chết rồi mới vu oan giá họa."

"Vu oan giá họa, chính là nói những bụn xạ hương kia không phải Thu Hà bỏ, nàng chỉ là một cái kẻ chết thay." Phó Tuyên chắc chắn đáp, "Không phải Thu Hà, dựa theo Ôn ma ma miêu tả, chỉ còn lại có Lý cô cô , nàng là đại cung nữ Chiêu Ninh cung, không một tiếng động giết chết một cung nữ quá đơn giản. Bất quá, hơn nữa nàng quen thuộc tính cách nương nương, hẳn có thể đoán được nương nương chắc sẽ chọn hoa cho tỷ tỷ, không phải hôm nay, sau này cũng sẽ thưởng, bởi vậy sớm trước chế xong bụn xạ hương, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Tỷ tỷ, người nói nương nương có nghĩ tới điểm này hay không?"

Phó Dung không chút nghi ngờ: "Nương nương ở trong cung lâu như vậy, hai người chúng ta có thể nghĩ tới, nàng sao có thể không nghĩ được? Bất quá Lý cô cô làm người đến cùng như thế nào, chỉ có nương nương trong lòng rõ ràng, lần này nương nương phạt Lý cô cô nửa năm tiền tiêu hàng tháng, có lẽ là tin nàng, có lẽ là có dự tính khác, chúng ta chỉ nên nhìn xem."

Lý cô cô ở Chiêu Ninh cung, ngoài tầm tay với các nàng, cũng chỉ có thể giao cho Thục phi .

Hai tỷ muội lại hàn huyên một lúc, đến lúc Phó Dung mệt mỏi, Phó Tuyên thay tỷ tỷ đắp kín chăn, bước nhẹ ra ngoài.

Màn cửa rơi xuống, Phó Dung chậm rãi mở mắt ra.

Muội muội vẫn là thiếu suy xét một chút.

Trừ bỏ Lý cô cô, còn có hai người chạm qua chín chậu cúc hoa kia, một là Thục phi, một là Thôi Oản theo cùng chọn hoa.

Thục phi đương nhiên sẽ không hại cháu của mình, Thôi Oản...

Thôi Oản có cơ hội ra tay, thật là nói nàng ra tay, mục đích là tại sao?

Phó Dung không nghĩ được lý do, nhưng nàng nhớ lại thái độ Từ Tấn đối Thôi Oản. Có lẽ, Từ Tấn trong lòng càng rõ ràng hai người Lý cô cô và Thôi Oản ai hiểm nghi lớn hơn?

~

Đêm khuya tĩnh lặng, Chiêu Ninh cung.

Thục phi tựa vào trên giường, Sầm công công quỳ ở trước giường, cầm trong tay năm đấm mũi nhân từng cái từng cái gõ chân thay nàng.

Ôn ma ma cùng Lý cô cô đều là hồi môn của Thục phi, được Thục phi tín nhiệm, Sầm công công là năm đó Thục phi vào vương phủ thì được đưa đến bên cạnh nàng hầu hạ, hai mươi mấy năm qua, đồng dạng là tâm phúc Thục phi tín nhiệm.

Một mảnh trong tĩnh mịch, bên ngoài truyền đến mõ canh hai gõ vang.

Sầm công công lặng lẽ giương mắt, thấy nương nương nhà mình nhìn cúc hoa trên bệ cửa sổ ngẩn người. Từ lúc buổi chiều biểu cô nương không tình nguyện mà xuất cung, nương nương liền trầm mặc xuống, cơm chiều không dùng nổi, sau khi ăn xong vẫn ngơ ngẩn như vậy, nhìn hoa xuất thần.

"Nương nương, đêm khuya rồi, nô tài hầu hạ ngài nghỉ ngơi đi?" Hần hạ thấp thanh âm khuyên nhủ.

Thục phi tầm mắt rời khỏi cuộc từ trên chậu cúc hoa dời đi, quay đầu hỏi hần: "Người cảm thấy rốt cuộc là ai?"

Sầm công công trong lòng rung mình.

Nương nương hỏi như vậy, hiển nhiên cùng hần nghĩ tới một chỗ.

Việc này nhìn thoáng là Thu Hà bị người sai khiến động tay chân, suy nghĩ tỉ mỉ về sau Lý cô cô cùng biểu cô nương cũng đều có hiềm nghi.

Ai khả năng càng lớn?

Lý cô cô hiềm nghi lớn nhất. Nương nương tiến cung, bên người phát sinh hai sự việc lớn, một là Túc vương gia trúng độc bệnh nặng một trận, hai là nương nương sinh công chúa thì ngoài ý muốn khó sinh. Lúc ấy đều xử trí một nhóm người, nhưng ai có thể cam đoan những người kia không phải chịu tội thay, ai có thể cam đoan Chiêu Ninh cung không có phản đồ khác hoặc ánh mắt người khác? Nếu như hôm qua thật sự là Lý cô cô gây nên, hai vụ án trước đều có thể đổ trên người Lý cô cô.

Về phần biểu cô nương...

Nếu là biểu cô nương ra tay, vậy thì phải có lý do. Bị người thu mua? Thôi gia vinh nhục tất cả đều treo ở trên người nương nương cùng hai hoàng tử, biểu cô nương không ngu xuẩn như vậy. Đơn thuần muốn hại đứa

nhỏ của vương phi? Biểu cô nương còn nhỏ tuổi, có tâm cơ sâu như thế? Cho dù có, lí do là vì sao?

Sầm công công cúi đầu, trong đầu đột nhiên lướt qua mấy cảnh tượng.

Lúc Túc vương gia chưa xuất cung, thường thường cùng Lục hoàng tử tới Chiêu Ninh cung thỉnh an, Sầm công công nhớ, biểu cô nương hồi nhỏ càng ưa thích cùng Túc vương gia nói chuyện, Túc vương gia cũng đối đãi như thân muội, rất chiều cố. Thẳng đến vương gia mười lăm tuổi xuất cung, hai huynh muội gặp mặt số lần ít đi, biểu cô nương 8 tuổi mới bắt đầu cùng Lục điện hạ gần gũi.

Biểu cô nương đối với Túc vương gia có ý?

Sầm công công cảm thấy không có khả năng, hồi nhỏ thân cận hẳn chỉ là tình huynh muội, mà biểu cô nương năm ấy mười tuổi, Túc vương gia đối với biểu cô nương thái độ liền lạnh nhạt xuống, biểu cô nương chớm mỗi tình đầu thì bên người có Lục điện hạ thanh mai trúc mã, làm sao có thể thích một nam nhân đối với nàng lạnh lùng xa cách?

Thục phi cũng nghĩ như vậy.

Cháu gái dưỡng ở bên người, 2 người con trai thái độ đối với biểu muội nàng rất rõ ràng, trưởng tử là thủy chung đem biểu muội xem là thân muội muội. Cháu gái mười tuổi năm ấy, nàng phát hiện trưởng tử thái độ đại biến, gặp mặt một câu đều không nói, còn buồn bực hỏi hắt một hồi. Nhi tử nói cho nàng biết, nói hẳn phát hiện Lục đệ không cao hứng hẳn cùng biểu muội nói chuyện, bởi vậy bắt đầu kiêng dè. Thục phi thực vui mừng, thứ tử niên thiếu vô tri, chỉ muốn tranh đoạt lực chú ý biểu muội, trưởng tử đã sớm vì tình cảm huynh đệ suy nghĩ.

Mà cô cháu gái kia, tiểu cô nương mười tuổi hiểu cái gì, phát hiện biểu ca thái độ biến hóa thì ủy khuất cáo trạng cùng nàng. Thục phi đương nhiên không thể nói thật, chỉ nói nhi tử tính tình cổ quái nàng cũng không hiểu,

cháu gái ủy khuất một trận cũng nghĩ thoáng rồi, Tứ ca lại đây nàng cười chào hỏi như thường, nhu thuận hiểu chuyện.

Thục phi không nhìn ra cháu gái đối với trưởng tử có tình yêu nam nữ, cũng không tin cháu gái sẽ bị người khác thu mua bỏ thuốc mưu hại Tứ tẩu.

Vậy thì còn lại Lý cô cô .

Thục phi nhắm mắt lại.

Ở trên đời này tình cảm hai chữ không đáng tin cậy nhất là ở trong hoàng cung, những người bên cạnh này, đến cùng những người nào đáng tin?

"Ngày mai bắt đầu, người âm thầm lưu ý nhất cử nhất động của nàng, quả thật là nàng, về sau khẳng định còn có thể ra tay nữa."

Một lúc sau, Thục phi âm u mở miệng.

~

Thôi Oản xuất cung ngày thứ hai, Tạ thị dẫn nữ nhi đến thăm hỏi Phó Dung.

Phó Dung nằm ở trên giường, hai người vừa vào nhà, nàng suy yếu bồi tội: "Mợ, muội muội đến thăm ta, ta vốn nên đi ra ngoài nghênh đón , chỉ là hai ngày này thân thể không quá thoải mái..."

"Người nhanh hảo hảo năm, chuyện đó Oản Oản đều nói với ta ." Tạ thị đi nhanh mấy bước chạy tới trước giường Phó Dung, ân cần hỏi thăm: "Thân thể không sao chứ?"

Phó Dung nhu hòa cười: "Không có việc gì, chính là chịu chút kinh hãi, thái y đã kê thuốc dưỡng thai ."

"Vây thì tốt, vậy thì tốt." Tạ thị chân mày giãn ra, quay đầu đem Thôi Oản gọi đến bên cạnh, buồn cười nói cùng Phó Dung: "Muội muội người nghe nói là do nàng chọn mấy chậu cúc hoa gây ra sai lầm, áy náy vô cùng, cùng bồi bác nàng nửa ngày, hôm qua buổi trưa về nhà cũng không lên nổi tinh thần, sáng sớm ngày hôm nay đã kéo ta lại đây muốn chịu đòn nhận tội đâu."

Nàng vừa nói xong, Thôi Oản khóe mắt liền đỏ, "Tứ tẩu..."

Tiểu cô nương sắc mặt tái nhợt tiều tụy, quả thật như là ăn ngủ không yên, Phó Dung cười cười, giành trước khuyên nhủ: "Muội muội đừng như vậy, người vừa khóc ta cũng khó chịu theo, việc này rõ ràng là người khác muốn hại ta. Hiện tại hung phạm không bắt được, chúng ta thân thích nghi kị lẫn nhau, chẳng phải là hợp ý đối phương?"

Thôi Oản cúi đầu gạt lệ, "Nhưng mà ta..."

Tạ thị điểm điểm cái trán nàng: "Đừng có nhưng mà, Tứ tẩu người trong lòng rõ ràng đâu, không có đa nghi như vậy. Hừ, theo ta thấy a, việc này chắc chắn là bên kia giở trò quỷ, bọn họ vẫn luôn nhìn lão Tứ không vừa mắt đâu." Nói chuyện thì hướng phía Đông hất hất cằm.

Phó Dung ánh mắt tối sầm, ủy khuất lại bất đắc dĩ mà cắn cắn môi: "Không có bằng chứng, mợ đừng nói vậy nữa đi."

Tạ thị thờ dãi theo, vỗ vỗ tay Phó Dung nói: "Tốt, chúng ta không nói những thứ xúi quẩy kia. Lão Tứ đâu, đã mừng mười, lão Tứ có nói khi nào trở về sao? Người bụng ngày càng lớn, hần trở về, có hần ở bên người, người ít ít nhiều nhiều đều có thể an tâm chút."

Nhắc tới trượng phu, Phó Dung mắt sáng rực lên: "Lần trước vương gia gửi thư tới, nói là trước năm cũ hần có thể về."

Vừa nói xong, Lan Hương hưng phấn đi vào trong: "Vương phi, vương gia trở lại!"

Phó Dung đại hỉ, chống giường muốn ngồi dậy, Tạ thị định đỡ nàng, bị Hứa Linh vẫn trông giữ ở bên cạnh cướp trước.

Thôi Oản ánh mắt đổi đổi.

Tạ thị ngược lại không để ý, dù sao nàng cũng chỉ khách sáo một chút, dẫn nữ nhi tránh ra, nhìn Hứa Linh Mai Hương hai người cùng nhau hầu hạ Phó Dung mặc xiêm y. Còn chưa mặc xong, Từ Tấn gió bụi dậm trường xông vào, một thân y bào màu mực, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, mang tới một phòng thanh bần.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 166

Hoài An cách kinh thành còn gần hơn một chút so với Tín Đô, không đến năm trăm dặm, sáng sớm hôm qua Phó Dung phái người đưa tin cho Từ Tấn, thị vệ ra roi thúc ngựa, mới quá trưa đã đem tin đưa tới tay Từ Tấn.

Lần này cứu tế thiên tai, đời trước Từ Tấn dùng hơn một tháng thời gian mới đem toàn bộ sự tình sắp xếp thỏa đáng, kịp trở về kinh thành trong năm cũ. Đời này, trong nhà kiều thê có thai, Từ Tấn nóng lòng trở về, lại đã trải qua cứu tế thiên tai đời trước, biết những quan viên nào có thể làm việc, rõ ràng thôn trấn nào gặp tai họa nghiêm trọng nhất, ứng đối tự nhiên làm ít công nhiều.

Không có thư nhà của Phó Dung, Từ Tấn cũng chuẩn bị trở lại, nói với Phó Dung năm cũ về là muốn cho nàng một bất ngờ. Trước mắt biết được trong nhà xảy ra chuyện, Từ Tấn ở lại thêm nửa ngày đem một ít việc vặt giao phó rõ ràng, hôm nay trời chưa sáng vội vàng chạy gấp trở về.

Vào trong phòng, Từ Tấn không nhìn Tạ thị cũng không nhìn Thôi Oản, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Phó Dung ngồi ở trên giường đang muốn mang giày.

Phó Dung nhìn hẩn cười, trông mắt sáng ngời, sắc mặt lại tái nhợt.

Từ Tấn tim trĩu xuống, đi nhanh mấy bước đem Phó Dung muốn đứng lên một lần nữa đỡ lên giường, không coi ai ra gì mà giáo huấn nàng: "Trên người không thoải mái còn lộn xộn cái gì, ngoan ngoãn nằm xong." Sau đó cũng không quay đầu lại phân phó ba nha hoàn Phù Cừ viện, "Tiễn khách."

Tạ thị trên mặt nụ cười thoáng cái cứng đờ .

Nàng biết ngoại sanh này vẫn luôn không chào đón mình, lại không ngờ được Từ Tấn đến câu mợ cũng không kêu, trực tiếp muốn đuổi người, vô cùng thất lễ.

Thôi Oản giật nhẹ tay áo nàng, cười khuyên nhủ: "Nương, Tứ ca Tứ tẩu hơn tháng không gặp, Tứ tẩu thân thể lại không thoải mái, chúng ta đừng quấy rầy bọn họ nói chuyện, ngày khác lại đến đi."

"Đúng vậy." Tạ thị vỗ vỗ tay nhỏ nữ nhi, chẳng mấy chốc lại khôi phục bộ dáng hòa ái, cùng Phó Dung lên tiếng chào hỏi, dẫn Thôi Oản đi.

Hai mẹ con lên xe ngựa, Thôi Oản rốt cuộc không duy trì nổi nụ cười trên mặt nữa, lại hồi tưởng động tác Hứa Linh không cho phép mẫu thân tới gần Phó Dung, thấp giọng nói cùng Tạ thị: "Nương, người xem Tứ ca và nàng có phải hoài nghi chúng ta hay không?"

Tạ thị thần sắc biến đổi, lo lắng hỏi nàng: "Vì sao nói như vậy?"

Thôi Oản nói nhỏ: "Nương muốn đỡ nàng đứng lên, còn chưa đụng tới nàng liền bị nha hoàn ngăn lại. Ta đoán là nàng đã phân phó nha hoàn đề phòng chúng ta. Còn Tứ ca, hẳn trước kia đối với chúng ta lãnh đạm, cũng không đến mức không khách sáo như vậy a."

Tạ thị nắm lấy tay nữ nhi, cẩn thận suy nghĩ; cười nói: "Oản Oản quá đa tâm, hung phạm dù không tìm ra, nàng cũng không dễ dàng hoài nghi tới trên đầu người, hiện tại hung phạm đều phục độc tự vẫn, nàng làm sao có thể nghi người? Nha hoàn của nàng ngăn ta là chuyện thường tình. Lúc ta có mang các người cũng dặn dò bọn nha hoàn cẩn thận hơn. Hôm nay đổi thành Nhị cô mẫu người, Hứa Linh vẫn sẽ ngăn trở như thường. Về phần Tứ ca người, xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng hẳn đang có lửa dẫu, nhìn nàng sắc mặt không tốt hẳn càng lo lắng, tự nhiên không có tâm tình cùng chúng ta khách sáo ."

Là như vậy sao?

Thôi Oản nửa tin nửa ngờ.

Thấy nữ nhi mặt hiện ưu sầu, trong mắt Tạ thị lướt qua một đạo tiếc hận ghen ghét: "Cơ hội tốt trời ban, khiến chúng ta nghĩ tới biện pháp xảo diệu như vậy, đáng tiếc Lục cô nương kia làm hỏng chuyện tốt."

Tấu tử kia của nàng tốt số, trước thành sủng phi của Gia Hòa đế, sau lại sinh 2 người con trai, Từ Tấn càng văn võ song toàn, rất được Gia Hòa đế coi trọng, coi trọng tới mức tuy rằng Gia Hòa đế đăng cơ thì lập đích trưởng tử của Hoàng Hậu làm Thái Tử, Từ Tấn như cũ trong đám triều thần danh vọng rất cao. Có danh vọng rồi lại không bị Gia Hòa đế kiêng dè, thấy Từ Tấn tương lai thế nào cũng có cơ hội ngồi lên cái vị trí kia a.

Như vậy nữ nhi gả cho Từ Tấn, bây giờ là vương phi, tương lai khả năng sẽ trở thành Hoàng Hậu. Gả cho Từ Hạo, vậy thì chỉ có thể làm vương phi .

Nữ nhi tài mạo song toàn, có gia thế cũng có quan hệ thân thích, hoàn toàn xứng với Từ Tấn, duy nhất tiếc nuối là nữ nhi kém Từ Tấn 7 tuổi. Sau này lão Lục bám riết không tha, lung tung quấy nhiễu, khiến cho Từ Tấn bắt đầu bất hòa với nữ nhi.

Tạ thị không nhận mệnh, nữ nhi cũng không nhận mệnh, chỉ cần Từ Tấn 1 ngày không thành thân, các nàng vẫn còn có cơ hội. Năm ngoái Từ Tấn thành thân, nếu như nhà gái có lai lịch lớn, các nàng có lẽ cũng buông tha, nhưng Phó Dung chỉ là một nữ nhi của thứ tử Hầu phủ a. Phó Phẩm Ngôn có bản lãnh đi nữa, thân thế vẫn là một nhược điểm, như vậy để nữ nhi khuất thân làm trắc phi, Phó Dung cũng không dám cùng nữ nhi bày uy phong chính phi.

Trắc phi thì như thế nào?

Tạ thị đắc ý nhướn mày.

Từ Tấn hồi nhỏ thực chiều cổ nữ nhi , hiện tại ngại lão Lục mà kiêng dè nữ nhi, một khi nữ nhi vào vương phủ, Từ Tấn không cần kiêng dè, khẳng định sẽ đối với nữ nhi tốt. Thực phi bên đó, nàng dù thích Phó Dung, cũng sẽ không nhiều hơn so với nữ nhi. Cũng tức là, nữ nhi thành trắc phi, lập tức có thể đem sủng ái của trượng phu, thương yêu của mẹ chồng mà Phó Dung đang được hưởng đều cướp về.

Nữ nhi sang năm cập kê, Tạ thị tính toán nghĩ biện pháp cho nữ nhi chuyển vào vương phủ thành công. Đã không cần e ngại Phó Dung, các nàng muốn làm, chính là không cho Phó Dung sinh trưởng tử cho Từ Tấn. Nhi tử đầu tiên của Từ Tấn, phải ra từ bụng nữ nhi, trước chiếm trưởng tử, tương lai lại chậm rãi giành giật danh phận Túc vương phi, thậm chí Hoàng Hậu.

"Oản Oản đừng lo lắng, chúng ta trước nhìn xem nàng sinh ra cái dạng gì, thật là nhi tử, cũng không có nghĩa hăn nhất định có thể thuận lợi lớn lên." Tạ thị đem nữ nhi thần sắc hoảng hốt ôm vào trong ngực, thăm thì bên tai nàng, "Oản Oản người phải nhớ kỹ, nhẫn nhịn được mới có thể thành đại sự. Hiện tại Chiêu Ninh Cung Túc vương phủ đều phòng bị chặt, trong thời gian tới chúng ta không nên ra tay nữa, không bằng hảo hảo cân nhắc sang năm làm sao gả cho Tứ ca người. Năm sau Oản Oản nhà ta cũng là đại cô nương ."

"Nương..." Thôi Oản nhẹ giọng làm nũng, nhưng nghĩ tới Từ Tấn coi trọng Phó Dung, đối với nàng làm như không thấy, trong lòng vẫn là một trận khổ sở.

Nàng muốn gả cho hăn , ngoại trừ gả cho hăn có thể đứng được càng cao, cũng là thật lòng thích người này a.

Nếu như không có Phó Dung thì tốt bao nhiêu, nếu như không có Từ Hạo thì tốt bao nhiêu.

Nhắm mắt lại, Thôi Oản chua xót căn căn môi.

~

Phù Cừ viện.

Từ Tấn đã sớm quay về, Phó Dung cực kỳ kinh hãi, kéo tay hăn hỏi: "Vương gia không phải nói năm cũ mới trở về sao? Như thế nào hôm nay đã về?"

Từ Tấn ngồi bên giường, không chớp mắt quan sát thê tử dựa vào đầu giường, nhìn thế nào cũng không đủ: "Không yên tâm nàng nên trở về. Nùng Nùng sắc mặt sao khó coi như vậy? Thân thể không thoải mái?" Hóa ra trên thư báo bình an là lừa hăn đi?

Phó Dung sờ sờ mặt, ngượng ngùng cười : "Không có không thoải mái, ta cùng đứa nhỏ đều yên lành, vương gia đừng lo lắng." Nói xong đem khăn bên cạnh đưa cho hăn, "Chàng giúp ta làm ướt , ta lau mặt."

Từ Tấn không hiểu nàng vì sao đột nhiên muốn lau mặt, nhưng vẫn đứng dậy đi, sau khi trở về ngồi nghiêng trên giường, tự tay giúp nàng lau.

Lau đi một tầng phấn trắng, lộ ra bên trong khuôn mặt trong trắng lộ hồng.

Từ Tấn mờ mịt nhìn nàng.

Phó Dung buông mi nói: "Tối hôm qua ngủ không an ổn, buổi sáng bởi muội muội vài ván cờ liền mệt nhọc, sắp muốn ngủ thì mợ cùng biểu muội tới. Ta, ta muốn lười biếng, nhân lúc các nàng tiến vào để Mai Hương bôi phấn cho ta giả bệnh đâu, không ngờ cũng lừa cả vương gia."

Vừa trở về liền gặp được nàng giở trò xấu, Từ Tấn không nhịn được cười, cúi đầu hôn bụng nàng, "Không có việc gì là tốt."

Hắn nhìn nàng, nhẹ nhàng dán vào bụng nàng, Phó Dung đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuần tú hơi gầy của hắn.

Kỳ thật nàng tối hôm qua ngủ rất ngon, mẹ con Tạ thị tới tinh thần cũng không tệ, chỉ là lười cùng các nàng khách sáo mới nằm trên giường giả bệnh. Nhưng nàng không thể nói với Từ Tấn nàng không thích mẹ con Tạ thị a, đó là thân mợ thân biểu muội của Từ Tấn, Phó Dung dám nói nàng hoài nghi người thân Từ Tấn sao?

Đối thành bất kỳ người nào không có quan hệ gì với Từ Tấn, Phó Dung đều dám nói thẳng, đề cập tới người thân Từ Tấn, Phó Dung không muốn thử xem Từ Tấn sẽ giúp người nào. Nàng cùng Từ Tấn khó nhọc mới được tới bước này, Phó Dung không muốn bởi vì thân thích bên này lại chọc Từ Tấn không vui.

Nhưng nàng thăm dò được thái độ Từ Tấn đối với mẹ con Tạ thị.

Phó Dung thấp thỏm nhìn sườn mặt hắn: "Ta đối với mợ bất kính, vương gia không tức giận sao?"

Từ Tấn đang cảm thụ được động tĩnh của đứa nhỏ, nghe được lời này nghĩ cũng không nghĩ trả lời: "Người là vương phi của ta, các nàng tính là cái gì? Nùng Nùng thật không muốn gặp, không cần giả bệnh, trực tiếp bảo người ta đuổi các nàng trở về đi."

Phó Dung cực kỳ khiếp sợ.

Từ Tấn thấy nàng lộ ra bộ dáng ngốc bức này, tỏ ý bảo nàng xoay vào bên trong. Phó Dung hiểu được hắn có lời muốn nói, xốc lên chân trên đùi nói: "Vương gia đem chân bỏ vào đây đi, ấm áp ấm áp."

"Không cần, ta không lạnh." Từ Tấn sợ lạnh tới nàng, thoát xong giày, một đôi chân dài liền để lên trên chân, đưa tay ôm lấy Phó Dung, sờ sờ xiêm y ở lồng ngực, cảm giác không lạnh mới để nàng dựa lại gần, một bên

hôn khuôn mặt một bên nhỏ giọng hỏi: "Nùng Nùng nghĩ được là ai sau lưng Thu Hà xúi giục sao?"

Phó Dung đoán được Từ Tấn sẽ hỏi như vậy.

Nàng cũng do dự giữa giả trang ngu xuẩn và lời nói thật, cuối cùng nghĩ đến năm ấy thiết kế trả thù Tề Trúc thì mẫu thân cũng không ở trước mặt phụ thân che giấu tâm cơ của nàng, Phó Dung cảm thấy nàng cũng nên ở trước mặt Từ Tấn biểu hiện thông minh một chút, dù sao nàng phải vì tương lai nhắc nhở Từ Tấn trải đường tránh né nguy hiểm a.

"Ta, không giấu vương gia, ta cảm thấy bùn xạ hương kia không phải Thu Hà bỏ, Thu Hà chỉ là thay người gánh tội."

Từ Tấn sững sốt, ngoài ý muốn nhìn nàng.

Phó Dung liền đem suy đoán của nàng nói một lần nữa.

Từ Tấn cười khen, "Không ngờ Nùng Nùng thông minh như vậy, không hổ là vương phi của ta, vậy nàng cảm thấy là ai động tay chân?"

Phó Dung kể bên lồng ngực hần cọ cọ, rũ rèm mắt nói: "Ngày đó có cơ hội xuống tay chỉ có nương, biểu muội còn có Lý cô cô. Nương cùng biểu muội chắc chắn sẽ không hại ta, ta có chút hoài nghi Lý cô cô, nhưng nương chỉ phạt Lý cô cô nửa năm tiền tiêu hàng tháng, vương gia chàng nói, rốt cuộc là ta đa tâm, bùn xạ hương chính là Thu Hà rắc hay là nương không có nghĩ tới mức này đâu?"

"Nàng cho là nương sẽ không thông minh?" Từ Tấn xoay người, nâng nàng hôn lên khuôn mặt, "Lý cô cô quả thật có hiềm nghi rất lớn, nương không có vạch trần nàng hơn phân nửa là muốn lưu lại nàng, tương lai đợi nàng cùng chủ tử liên hệ thì lại một lưới bắt hết, bắt quá Nùng Nùng nàng nói sai, ngoại trừ Lý cô cô, Thôi Oản cũng có hiềm nghi."

"Làm sao có thể?" Phó Dung kinh hãi hỏi, "Biểu muội vì sao muốn hại ta?"

"Bị người xúi giục đi."

Từ Tấn một lần nữa dựa vào đầu giường, ngửa đầu nhìn nóc giường: "Lý cô cô hầu hạ nương hơn 20 năm, nàng có thể phản bội nương, Thôi Oản cũng thế thôi, chỉ là hiện tại chúng ta không có chứng cứ. Nùng Nùng, ta cho nàng biết là để nàng cẩn thận đề phòng Thôi Oản, nàng đừng nói cùng nương, miễn cho nương thương tâm. Đợi tương lai ta bắt được hung phạm, vô luận là ai, ta đều sẽ làm cho người ấy sống không bằng chết."

Thật ra nói Thôi Oản hại Phó Dung khả năng còn có nguyên nhân khác, nhưng mặc kệ vì cái gì, một khi tra ra là nàng, hẳn tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.

Chỉ có Lục đệ bên kia...

Từ Tấn lắc lắc đầu, đều là suy đoán vô căn cứ, vẫn đợi tin tức Hứa gia đi, hiện tại quan trọng nhất là...

"Nùng Nùng, nhớ ta không?"

Hắn ôm lấy thê tử bên cạnh, nâng cằm nàng lên tìm đôi môi, "Ta nhớ nàng lắm."

Hắn đột nhiên chuyển tâm tư, Phó Dung còn chưa đuổi kịp đâu, môi liền đụng tới môi hắn.

Nhớ hay không nhớ?

Đương nhiên nhớ, thói quen hai người ngủ chung, thoáng cái chỉ còn chính mình, ổ chăn cùng trong lòng đều trống trải.

Đã lâu chưa ôn nhu, Phó Dung ngoan ngoãn dựa vào đầu giường, tùy ý Từ Tấn nếm xong môi nàng, lại theo cằm nàng dần dần hướng xuống. Đại khái là vừa từ bên ngoài trở về, môi hắn còn có chút lạnh, rơi vào trên người mang theo run rẩy không giống với trước kia.

"Vương gia, không được, lúc này không được ..." Dài dòng buồn chán thân mật rồi, mắt thấy hắn hạ màn lụa xuống lại muốn cởi quần áo, Phó Dung đỏ mặt khuyển nhử. Mẫu thân nói qua, trước khi sinh 3 tháng là không thể xằng bậy .

Từ Tấn động tác khựng lại, ánh mắt đảo qua bụng nàng phồng phồng, rơi vào tay nhỏ trắng nõn mảnh khảnh của nàng.

Hắn ngược mắt nhìn nàng, vô lại mà đem quần cởi xuống.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 167

"Tốt lắm sao? Tay ta đau..."

"Chàng cảm thấy sao?"

Trong màn lụa, thê tử âm thanh then thùng, trượng phu lễ thẳng khí hùng càng vô lại, còn kèm theo tiếng vang nhẹ kỳ quái.

Phó Dung trong việc này không có da mặt dày như Từ Tấn, phát hiện mình hỏi ngược, dứt khoát nhắm chặt mắt, một lòng giúp hẩn.

Từ Tấn lát sau muốn vào cung phục mệnh, tuy rằng không muốn buông, cũng không có thật sự nháo Phó Dung lâu, rất nhanh tóm lấy tiết khố của Phó Dung cầm lên.

Phó Dung tức đến đánh hẩn một chút, mỗi lần đều muốn dùng xiêm y nàng chà lau, thật không biết là hẩn nghĩ như thế nào.

Từ Tấn nhìn nàng cười, ôm Phó Dung bình phục chốc lát, kéo chăn đắp cho nàng: "Nùng Nùng trước ngủ một lát, buổi trưa chờ ta trở về cùng nhau dùng cơm." Nói xong sảng khoái tinh thần xuống giường. Lúc mặc đồ thì tùy ý nhìn lên giường, thấy Phó Dung khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng đang nhìn hẩn, Từ Tấn kìm lòng không đành cười, "Luyện tiếc ta đi?"

Phó Dung nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt ôn nhu như nước, như có từng đợt sóng gợn, đem hẩn cuốn quanh, làm tâm hẩn ướt theo mềm nhũn.

Từ Tấn không thể dời mắt , sờ soạng buộc xong đai lưng, một lần nữa ngồi lên trên giường, cúi người hôn nàng.

Triền miên hôn, khó phân khó cách.

"Nùng Nùng ngủ đi, ta rất nhanh sẽ trở lại." Gian nan rời khỏi môi nàng, Từ Tấn dán lên trán nàng nói.

Phó Dung không nói chỉ nhìn hắn, mắt đẹp chan chứa tình cảm, câu hồn hắn.

Từ Tấn bất đắc dĩ xoa chóp mũi nàng, hôn vài cái mới nhẹ bước chân rời đi.

Người đi rồi, trong màn lụa tất cả đều là mùi vị của hắn, Phó Dung tuy rằng thẹn thùng, nhưng cũng không có cách nào, đem một thân xiêm y của Từ Tấn quần chặt ném xuống dưới giường, trốn sau màn gọi Mai Hương các nàng tiến vào thu thập. Mai Hương, Lan Hương thấy nhưng không thể nói gì, vào nhà nhìn sau màn lụa, Mai Hương thu thập trên đất, Lan Hương từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ áo trung y, đặt trên giường gian ngoài dùng lò sưởi làm ấm rồi đưa vào màn lụa.

"Ta hầu hạ vương phi mặc?" Nàng nhin cười hỏi.

"Người đi đi." Phó Dung nũng nịu trách mắng.

Lan Hương cười trộm đi ra, nhìn thấy Phó Tuyên trước mặt đi vào.

"Tỷ tỷ tỉnh chưa?" Phó Tuyên thấy hai nha hoàn nhẹ chân nhẹ tay, không khỏi buông nhẹ âm thanh.

Dù có nhẹ Phó Dung cũng nghe thấy được, tạm thời bỏ trung khố xuống nhét vào ổ chăn, kêu muội muội vào nhà.

Lan Hương theo vào, treo màn lụa lên rồi lại lui ra ngoài.

Phó Tuyên thông minh hiểu chuyện, nhưng vẫn còn nhỏ, năm sau mới mười ba đầu, đối với chuyện nam nữ biết rất ít, lúc này thấy Phó Dung sắc mặt hồng nhuận, tròn mắt ướm sáng, so với dùng son phấn càng minh diễm kiều mị, tiểu cô nương ngồi vào trên ghế thêu, khó có được trêu ghẹo một câu: "Tỷ phu trở lại, tỷ tỷ cao hứng a?"

Người gặp việc vui tinh thần thoải mái, chính là nói tỷ tỷ như bây giờ đi.

"Bớt cùng ta nói năng không có lớn nhỏ, có phải muốn về nhà rồi hay không?" Đoán được ý đồ muội muội đến, Phó Dung trong lòng rất không muốn, vừa định nắm lấy muội muội tay, đột nhiên nhớ tới hai tay này vừa mới chạm qua cái gì, Phó Dung trên mặt nóng lên, vội vàng lùi tay về ổ chăn, âm thầm mắng Từ Tấn vài lần.

Phó Tuyên quả thật là đến cáo từ, nàng tuổi này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu như không phải tỷ phu ra ngoài làm việc, thân tỷ tỷ có thai cần người làm bạn, nàng không có khả năng đến ở vương phủ. Nàng cũng không phải là Quan ca nhi, nào có chuyện cô em vợ mười mấy tuổi vô duyên vô cớ ngụ ở trong nhà tỷ phu?

"Tỷ tỷ người hảo hảo dưỡng, ngày khác ta lại cùng nương tới đây thăm tỷ, nhìn tỷ mặt đỏ, cũng không cần đứng lên đưa ta, cẩn thận vừa nóng vừa lạnh lại bị cảm."

Phó Dung gật gật đầu, cười nói: "Vậy ta không tiễn, đúng rồi Tuyên Tuyên, tỷ phu người biết người lập công lớn, nói qua năm mới muốn đưa tặng người một cái đại đại phong bao hồng đâu."

Phó Tuyên không để ý tới lời này, đứng dậy, quan tâm đem màn lụa hai bên buông xuống, kéo màn lụa thì hít hít cái mũi, nghi hoặc nói: "Tỷ tỷ, cái màn này bao lâu không thay rồi, ta người thấy có mùi lạ a."

Mùi lạ gì?

Phó Dung ngửi ngửi, nhận ra ngay, nhắm mắt bịt đặt: "Không phải trên màn, là trên người ta, có thai đều như vậy."

Phó Tuyên kêu "Ồ", không hoài nghi, rời khỏi đây tự có Mai Hương Lan Hương chuẩn bị xe ngựa cho nàng.

Phó Dung trong hơi thở quen thuộc của nam nhân an tâm ngủ .

Trong cung, Từ Tấn từ Sùng Chính điện ra, sải bước đi Chiêu Ninh cung.

"Nương bên này có tiến triển sao?"

Thục phi lắc đầu: "Không có, bất quá người yên tâm, ta đã sai người theo dõi nàng, chỉ cần nàng lại liên hệ với bên ngoài, nhất định chạy không thoát."

Từ Tấn vừa nghe lời này liền hiểu được, mẫu thân chưa từng hoài nghi Thôi Oản.

Nhìn mẫu thân ôn nhu nhã nhặn, nghĩ tới cảnh Thôi Oản sinh bệnh thì mẫu thân tự tay dứt nàng uống thuốc, Từ Tấn cũng tự đáy lòng hi vọng việc này cùng Thôi Oản không có nửa điểm quan hệ. Không phải để tâm vị biểu muội kia, mà là không muốn đệ đệ thương tâm, càng không muốn mẫu thân thương tâm.

Trở lại vương phủ, Từ Tấn trước gọi Hứa gia tới hỏi vài câu. Lý cô cô từ sớm bán thân vào Thôi gia, ở ngoài cung không còn bất kỳ ràng buộc với người nào, chỉ có thể theo người trong cung cấu kết, trong cung giao cho mẫu thân tìm hiểu Từ Tấn rất yên tâm, bên ngoài hẳn muốn tra, đương nhiên là mẹ con Tạ thị.

"Vương gia, ta tra mấy y quán trong kinh thành, sổ sách bán hương liệu của cửa hàng trong 3 tháng qua, chỗ bên kia không có từng mua xạ hương

hay loại bụi phấn kia. Có cần ta phái người đi mấy huyện vùng ngoại ô tra xem?"

Từ Tấn nghĩ ngợi một lúc, nói: "Không cần, xạ hương hại người bậc này, gần như mỗi đương gia chủ mẫu đều có trong tay, mà đối phương đã có thể nghĩ ra thủ đoạn như vậy, cũng sẽ không đem chứng cứ lưu lại trong tay. Từ hôm nay, người phái người cẩn thận nhìn chăm chăm vào hành tung mẹ con các nàng, nếu như có dị thường, tùy thời hồi bẩm."

Hứa gia lĩnh mệnh.

Từ Tấn hồi Phù Cừ viện nhìn Phó Dung.

Qua mười lăm, triều đình nghỉ lớn, ngoại trừ xã giao cần thiết, Từ Tấn cơ bản trông giữ ở bên người Phó Dung, đều không đi đâu cả. Cách sản kỳ ngày càng gần, Phó Dung càng khẩn trương, có lúc mơ thấy ác mộng, nửa đêm đột nhiên bừng tỉnh, dựa vào trong ngực Từ Tấn khóc, "Nếu ta khó sinh thì làm thế nào đây?"

Từ Tấn không thích nghe nàng nói lời này, không thích nghe, cũng không dám nghe.

Muốn khiển trách nàng, nàng khóc đến tội nghiệp, khóc đến mức hằn nửa điểm lửa giận cũng không còn, đành phải một lần lại một lần giảng đạo lý cho nàng: "Nùng Nùng sợ cái gì? Bà đỡ chúng ta mời tới là tốt nhất, bên người còn có Ôn ma ma chăm sóc, ta cùng Lục đệ đều là Ôn ma ma nhìn sinh ra, nàng chẳng lẽ không tin bà ấy? Cho dù không ti Ôn ma ma, cũng nên tin ma ma bên cạnh nương người đi? Huynh đệ tử muội các nàng năm người đều là bà ấy tận mắt nhìn sinh ra."

Nói đến năm người, hần cười cười.

Phó Dung biết hần là cười mẫu thân có thể sinh nhiều đâu, nàng cũng không nhin được cười, vừa thút tha thút thít vừa đánh hần: "Năm người thì

làm sao, chàng muốn ca ca tỷ tỷ còn chưa có đâu."

"Ta không có ca ca tỷ tỷ, nhưng ta có thể có năm đứa trẻ a." Từ Tấn ánh mắt ôn nhu hôn nàng: "Nùng Nùng cũng sinh cho ta năm đứa, càng nhiều càng tốt. Nàng có biết sao, ta đặt điều kiện cho Cát Xuyên, để cho hắn đi ra ngoài du lịch, ngoại trừ lúc nàng mang thai hắn phải trở về chăm sóc, hắn mấy năm không trở về cũng không sao cả. Nàng không thấy hắn cao hứng cỡ nào a, Nùng Nùng không chịu thua kém, cách một năm sống một đứa cho hắn cụt hứng."

"Sao chàng lại phá hư a, Cát tiên sinh giúp chúng ta không ít việc ." Phó Dung nước mắt triệt để dừng, dờ khóc dờ cười.

Không khóc nữa, Từ Tấn tiếp tục ôn nhu dỗ một lát, cuối cùng cũng làm cho nàng rơi vào mộng đẹp.

Bởi vì bụng lớn, năm nay cung yến đêm giao thừa Phó Dung không dự, ngày 2 tháng giêng cũng không thể về nhà mẹ đẻ.

Từ Tấn mang lễ đi, cùng Lương Thông phát phong bao hồng cho mấy tiểu bối.

Lương Thông là nhị con rể, xếp ở đằng trước hắn, lấy ra phong hồng trước mấy tiểu bối tự giễu nói: "Thanh minh trước a, ta phong hồng khẳng định không lớn hơn của tỷ phu vương gia các người, nói sớm cho các người biết để một lúc nữa miễn cho phải thất vọng."

Phó Uyển lặng lẽ nguýt hắn một cái, chê hắn nói nhiều.

Phó Bảo miệng ngọt: "Nhị tỷ phu yên tâm đi, chỉ cần người cho, bao nhiêu chúng ta cũng đều thích."

Phó Mật đứng bên cạnh nàng không nói chuyện, rèm mi buông xuống, ánh mắt đảo qua trên áo bào thêu hoa văn măng xà của Từ Tấn.

Thẩm Tình ở chỗ lão thái thái bên kia, không ra.

Lương Thông phát tiền mừng tuổi trước, kế tiếp tới phiên Từ Tấn.

So với năm kia Phó Dung lại mặt, thì hẳn ra lễ cũng không khác gì, Phó Bảo Phó Tuyên thoải mái nhận lấy, Phó Mật đỏ mặt.

Từ Tấn không để ý, phát xong Quan ca nhi, lại phát cho ngoại sanh nữ trong ngực Phó Uyển một cái. Phát xong tiền mừng tuổi, Từ Tấn đứng ở bên cạnh Phó Uyển một bước, từ trên cao nhìn xuống tiểu nữ oa xinh đẹp mấy ngày nữa đầy tuổi, lòng hâm mộ lại phức tạp.

Hắn ngóng trông Phó Dung sinh nhi tử, nhưng hắn cũng muốn có nữ nhi kiều kiều giống Phó Dung, sẽ gọi hắn là phụ thân ngọt ngào giống như Phó Dung gọi Phó Phẩm Ngôn vậy. Nhi tử còn nhỏ cùng phụ thân làm nũng, lớn lên chút sẽ trở nên ổn trọng, không bằng nữ nhi, vẫn luôn làm nũng.

Kiều thị phát giác hâm mộ trong mắt Từ Tấn, không khỏi thở nhẹ một hơi, nhìn vương gia có bộ dạng này, con trai hay con gái đều thích như nhau a.

Buổi trưa cơm nước xong, Kiều thị dẫn Phó Uyển Phó Tuyên Quan ca nhi theo Từ Tấn cùng nhau trở về vương phủ.

Nhìn thấy người thân, Phó Dung cực kỳ cao hứng, sờ sờ cái đầu nhỏ của Quan ca nhi, nghe hắn lưu loát đọc một thiên [Tam Tự kinh], thưởng cho hắn một cái phong bao hồng. Lại hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của ngoại sanh nữ, dạy nàng gọi dì, tiểu nha đầu miệng cười toe toét nhưng không chịu kêu, còn vươn tay muốn khều hoa điểm trên trán nàng, Phó Dung tức đến cắn cắn nàng, cũng phát một cái phong bao hồng.

Cuối cùng Phó Dung lúc rảnh hỏi Phó Tuyên: "Tỷ phụ cho người bao nhiêu tiền mừng tuổi a?" Tối hôm qua nàng hỏi Từ Tấn, Từ Tấn không chịu nói cho nàng biết.

Phó Tuyên đang phát sầu đâu, từ trong ngực lấy ra cái phong hồng kia, lặng lẽ đưa cho Phó Dung: "Tỷ tử người thu lại đi, người là thân tỷ tử, người hoài là ngoại sanh nữ của ta, tỷ phu quá khách sáo."

Phó Dung tò mò mở ra phong hồng, xem ngân phiếu hóa ra cả một vạn lượng! (PS: Bạn TT giàu quá, cho mình 1 cái bao lì xì như thế đi)

Phó Dung không nhịn được phì cười, đóng phong hồng lại, một lần nữa nhét vào tay Phó Tuyên: "Tỷ phu người có tiền, hănh cho thì người nhận, không cần lãng phí."

Phó Tuyên không cự tuyệt được, đành phải thu lại.

Nguyên Tiêu qua, trong kinh thành tiếng pháo cao thấp liên tiếp rất cuộc ngừng, các quan viên bắt đầu thượng triều, trên phố tất cả cửa hàng lớn nhỏ cũng lại khai trương, bất tri bất giác đã vào tháng 2.

Mùng chín tháng hai, ngày đầu tiên thi xuân.

Từ Tấn theo thường lệ phải đi thượng triều, tan triều bị Gia Hòa để gọi vào Sùng Chính điện.

"Tức phụ người có phải sắp sinh hay không?" Gia Hòa để nói chuyện phiếm hời, đưa con đầu của tứ tử, hănh rất quan tâm.

Từ Tấn đáp: "Đúng vậy, thái y nói chỉ mấy ngày này." Nếu có thể nói chuẩn ngày nào thì tốt, miễn cho hănh nóng ruột nóng gan.

Gia Hòa để cẩn thận quan sát hai mắt hănh, cười: "Nhìn người này, có phải rất khẩn trương hay không? Người khác quá năm đều thêm thịt, người lại gầy đi nhiều."

"Có sao?" Từ Tấn sờ sờ mặt, trên mặt thêm xấu hổ, "Để phụ hoàng chê cười, bất quá nhi thần quả thật khẩn trương, nghĩ tới mấy ngày nữa ta cũng

được làm phụ thân, nguyên cả đêm không ngủ được."

Hắn hôm nay nói chuyện nhiều hơn bình thường, có thể thấy là thật hưng phấn . Nhớ tới lúc trước Hoàng Hậu lần đầu tiên có thai, Gia Hòa đế trong lòng một trận cảm khái, khoát tay nói: "Đi thôi đi thôi, mấy ngày nay không cần người thượng triều, đợi tức phụ người sinh xong rồi người lại đến."

Từ Tấn đại hỉ, quỳ xuống nói tạ.

Gia Hòa đế nhìn nhi tử bước ra cửa, bóng lưng cao lớn, lắc đầu bật cười. Lão Ngũ ước gì mình cho hắn thêm một phần công sự, lão Tứ ngược lại tốt rồi, không cần thượng triều hắn còn cao hứng. Cười đủ rồi, Gia Hòa đế vui mừng vuốt vuốt râu ngắn dưới cằm, con trai thứ tư có bản lĩnh thiếu dã tâm, tương lai Thái Tử đăng cơ , lão Tứ khẳng định sẽ là hiền vương.

Lại nói bên ngoài Từ Tấn mới đi ra khỏi cổng cung, liền thấy thị vệ nhà mình cuống quào chạy tới, thở hồng hộc hồi bẩm nói: "Vương gia, vương phi muốn sinh !"

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 168

Phó Dung trong lúc Từ Tấn đi không lâu thì có cảm giác mình muốn sinh

Sắp trở dạ, nàng ngủ không được sâu, trước kia Từ Tấn dậy sớm nàng vẫn ngủ rất ngon không hề hay biết gì, gần đây Từ Tấn vừa dậy, nàng liền tỉnh theo, nằm ở trên giường nhìn hẩn mặc xiêm y. Sáng nay nhìn theo Từ Tấn rời đi, nghe tiếng bước chân bên ngoài, Phó Dung nhắm mắt lại muốn ngủ thêm một lúc, sau đó cảm giác bụng có vẻ không ổn.

Phó Dung chưa từng sinh con, nhưng nàng đã từng bồi Phó Uyển sinh con, hai tháng này càng gần đến lúc sinh tình trạng càng nhớ thuộc lòng.

Bụng truyền đến cơn đau lần thứ nhất thì Phó Dung bản năng mà cảm thấy nàng đại khái là sắp sinh .

Kỳ quái là những hoảng loạn sợ hãi xuất hiện 2 tháng nay thì đến khi thật sự sắp sinh ngược lại đều không còn. Phó Dung cũng không biết mình vì sao bình tĩnh như thế, nàng không kêu người, bình tĩnh nghe Lan Hương ở gian ngoài một lần nữa đóng cửa. Nàng vốn thức dậy trễ, đưa xong Từ Tấn, Lan Hương cũng có thể ngủ bù thêm một lát. Đợi bên ngoài triệt để bình tĩnh trở lại, bụng lại đau một lần nữa.

Kỳ thật cũng không tính là đau nhiều, chỉ giống như là đứa nhỏ đang nhắc nhở nàng.

Phó Dung cười sờ sờ bụng: "Một hồi nữa con phải ngoan, không cho phép gây sức ép nương quá lâu a."

Nói xong câu này, Phó Dung nắm chuông vàng để ở một bên lắc lắc.

Tiếng chuông thanh thúy, Lan Hương tiếng la hửng phấn khẩn trương, so gà trống gáy sáng còn hữu hiệu hơn, các nơi trong Phù Cừ viện mau chóng thấp đèn.

Từ Tấn trở về thì Phó Dung đã vào phòng sinh.

"Bắt đầu đau từ lúc nào?" Trong tháng 2, trời còn lạnh , Từ Tấn một đường khoái mã nhanh chạy về, xuống ngựa thì mặt đã bị gió thổi cứng đơ, đi từ cửa chính vương phủ một đường nhanh chạy tới Phù Cừ viện, mặt đông cứng đỏ bừng lên, cái trán cũng đổ mồ hôi, bị Ôn ma ma nhắc nhở trước đi chính phòng đối xiêm y mới rồi hăng đi gặp người.

Hắn nắm tay nàng, lòng bàn tay ấm áp, Phó Dung nhất thời cảm thấy điểm đau kia cũng không có gì, ôn nhu trả lời hắn: "Vương gia vừa đi ta liền đau, đợi lúc vương gia sắp tan triều mới cho người đi báo tin cho vương gia, vương gia ăn cơm chưa?"

Nàng thoát nhìn bình bình tĩnh tĩnh , Từ Tấn không muốn gia tăng áp lực cho nàng, tạm thời thu hồi lo âu trên mặt, cười nói: "Hiện tại nào có tâm tình ăn cơm, nàng thì sao, bữa sáng ăn gì chưa?"

Phó Dung gật gật đầu, nói với hắn chính mình đã ăn cái gì.

Từ Tấn nhìn nàng không chớp mắt, phát hiện nàng nhú mày, biết chính là đau, nhưng hắn bất lực, hắn có thể che chở nàng, duy chỉ có không thể thay nàng sinh con, thay nàng đau.

Rất nhanh Kiều thị Phó Uyển đều tới.

Nghe được Lan Hương hồi bẩm, Phó Dung trêu ghẹo Từ Tấn: "Đợi nường ta và các nàng tiến vào, vương gia đi ra ngoài đi, đừng để các nàng chê cười vương gia. Đúng rồi, ta nhớ lúc tỷ tỷ sinh Viện Viện, vương gia

chê cười tởm phụ, không biết một lúc nữa vương gia có thể cũng gấp thành như vậy hay không a?"

Từ Tấn không biết nên trả lời thế nào.

Khi đó hắc quả thật đã cười nhạo Lương Thông, cũng nhận định chính mình sẽ khí định thần nhàn chờ Phó Dung sinh con. Nhưng hiện tại, hắc nhìn như bình tĩnh, chỉ có tự mình biết, tim hắc nhảy thành thịch mà càng nhảy càng nhanh, chân của hắc cũng không chế không được muốn phát run.

"Nùng Nùng đừng sợ, ta ở bên ngoài trông giữ nàng, nàng đau thì gọi ta, không cần nhần nhẹn." Hắc tự cho là quan tâm nói.

Phó Dung lắc đầu: "Ta mới không có sức lực mắng chàng, ta phải tích góp sức lực sinh con đâu."

Nàng thích nói lời dí dỏm, Từ Tấn cứng chịu ấn chớp mũi nàng.

Vợ chồng son đang đùa giỡn, bên ngoài ba người Kiều thị đã đến cửa.

Từ Tấn vội vàng thu tay lại đứng lên, lui ra cánh giường vài bước: "Nhạc mẫu tới, vậy các người bồi Nùng Nùng đi, ta ra bên ngoài đợi."

Kiều thị gật gù đầu, ánh mắt đã sớm rơi vào trên người nữ nhi bảo bối.

Từ Tấn ra phòng ngoài, nhìn thấy Cát Xuyên đứng trong hành lang, cúi đầu cùng Quan ca nhi nói chuyện đâu.

Phó Uyển sinh nữ nhi vào tháng giêng, đám người Phó Phẩm Ngôn Phó Thần đang nghỉ ở nhà, cho nên có thể chạy tới Lương gia chờ. Hôm nay bọn họ lại sốt ruột cũng không có khả năng bỏ công việc tới đây, Từ Tấn có hơi bất ngờ nhạc mẫu thế nhưng đem Quan ca nhi mang tới, cười đi qua, "Quan ca nhi sao lại tới?"

Quan ca nhi sáu tuổi vóc dáng nho nhỏ, cùng tiên sinh học non nửa năm, nam oa trên người thiếu 3-4 phần bướng bỉnh ngây thơ, thêm một phần trầm ổn, nhìn thấy Từ Tấn nhu thuận nói: "Tam tử tử muốn sinh cháu ngoại, ta cũng lại đây chờ."

Hạ nhân Vương phủ đi Hầu phủ chuyển lời thì bọn họ đang dùng cơm, Quan ca nhi nghe được, kiên trì tới đây.

Từ Tấn sờ sờ đầu hắn, nhìn về phía Cát Xuyên, nhin không được lại hỏi một lần: "Tiên sinh xác định vương phi hoài nhi tử sao?"

Quan ca nhi kêu ngoại sanh (cháu ngoại trai) là thuận miệng nói, Cát Xuyên có thể chần ra chuyện nam nữ Từ Tấn không nói cho ai biết, đến Phó Dung cũng không nói, sợ nàng không vui.

Cát Xuyên vuốt râu cười: "Vương gia lời ấy sai rồi, lão phu đã sớm nói chỉ có bảy thành năm chắc, không dám khẳng định mười phần."

Đối với Từ Tấn mà nói, bảy thành năm chắc cũng tốt hơn so với năm thành.

Dần dần, các bà mụ bắt đầu công việc lu bù lên, Mai Hương Lan Hương Cầm Hương ba đại nha hoàn tự mình bưng nước bê đồ, làm hết việc bình thường tiểu nha hoàn vẫn làm, Cát Xuyên cũng sớm tới trong phòng sinh chờ. Bên trong bày bình phong, hắn bình chân như vại ngồi phía sau, tùy thời đợi lệnh.

Thời điểm chân chính muốn sinh, Phó Tuyên bị Kiều thị đuổi ra.

Phó Tuyên muốn tìm đệ đệ, nhìn thấy Quan ca nhi cùng Từ Tấn một lớn một nhỏ ngồi song song trong hành lang, nàng liền đi tới một bên khác chờ.

Phó Dung trời còn chưa sáng đã vào phòng sinh, lúc này mặt trời đỏ đã ngã về tây.

Trong viện một mảnh yên tĩnh, chỉ có Phó Dung đè nén không được tiếng kêu không ngừng truyền ra.

Quan ca nhi sớm ở trong lúc Phó Dung phát ra tiếng kêu thảm thiết thứ nhất thì bị Phó Tuyên dẫn đi tiền viện, Từ Tấn một mình ngồi ở hành lang, không hề nhúc nhích, từ buổi sáng ngồi đến hiện tại, buổi trưa cơm cũng không ăn. Hắn nhìn cây mai hồng ngoài hành lang, trong đầu các loại ý niệm lẫn qua lộn lại.

Phó Dung xảy ra chuyện thì làm thế nào đây? Đều nói nữ nhân sinh con tựa như qua Quỷ Môn quan. Từ Tấn trấn an Phó Dung nhiều lần như vậy, trong lòng hắn kỳ thật cũng sợ. Phó Dung không biết, lúc trước mẫu thân sinh muội muội, hắn chờ tại sườn điện Chiêu Ninh cung, giống Quan ca nhi cách xa phòng sinh, chỉ có thể nghe được âm thanh mẫu thân mơ hồ xa cách.

Khi đó hắn 8 tuổi, Lục đệ 3 tuổi, hắn dẫn đệ đệ cùng nhau đợi.

Khi đó phụ hoàng không có nữ nhi, phụ hoàng nói hắn muốn công chúa, hỏi bọn họ muốn đệ đệ hay là muội muội. Từ Tấn lúc ấy đã mắc phải quái bệnh, nhưng hắn vẫn muốn muội muội, bởi vì mẫu thân cũng nói là thích nữ nhi, bởi vì hắn đã có thân đệ đệ.

Cuối cùng mẫu thân quả nhiên sinh cho hắn một muội muội, chỉ là...

Bên trong lại truyền đến Phó Dung kêu thảm thiết, giống dây thừng siết chặt tâm của hắn.

Từ Tấn nắm chặt quyền.

Con trai con gái đều không quan hệ, hiện tại hắn chỉ ngóng trông nàng yên lành, trông mong nàng sinh mau chút, đừng đau ...

Trong phòng sinh.

Phó Dung chưa từng đau như thế, dường như đêm tân hôn đều không là gì, đau đến mức nàng muốn buông tay, giống đêm đó bất tỉnh, hôn mê cái gì cũng đều không biết. Nhưng mỗi lần sắp không chịu nổi, cái đau đớn kia lại kịp thời đem nàng kéo về.

Nàng làm sao có thể buông tay?

Nàng hai đời chờ mong đứa nhỏ, con ra đời, nàng mới xem như là một mẫu thân chân chính. Nàng sẽ giống tỷ tỷ nuôi nấng cháu ngoài nữ, tự mình cho nó ăn sữa. Nàng sẽ giống mẫu thân thương yêu đệ đệ, tự tay vì hấn chùi dít, đổ nước tiểu không ghét bỏ chút nào, nàng cũng sẽ dỗ dành nó ngủ giống như chiếu cố đệ đệ...

Nàng muốn giống như những mẫu thân khác, sinh con ra!

Chấp niệm cũng tốt, tình mẹ cũng tốt, Phó Dung nắm chặt tay mẫu thân, trong lúc bà đỡ liên tục không ngừng thúc giục, hít một hơi thật sâu...

Không biết nỗ lực bao nhiêu lần, Phó Dung đột nhiên cảm nhận được có cái gì từ bên trong cơ thể chạy ra ngoài, thân thể bỗng nhiên nhẹ bằng một cái.

"Chúc mừng vương phi, là tiểu thiếu gia!"

Hỗn loạn, nàng nghe được thanh âm bà đỡ trung khí đầy đủ chúc mừng, như thế còn có tiếng khóc to rõ. Phó Dung kìm lòng không dặng cười, muốn mở mắt ra nhìn con trai của mình, chỉ là mí mắt quá nặng, nàng không chống đỡ nổi.

Lúc tỉnh lại, chung quanh một mảnh yên lặng.

Phó Dung mở mắt ra, không thấy các bà mẹ bận rộn mê man ở chân giường, nàng như thế còn trong phòng sinh, lại dường như đổi sang nơi khác.

"Tĩnh ?" Tay bị người nhẹ nhàng nắm lấy, bên tai âm thanh quen thuộc lại âm cảm xa lạ.

Phó Dung chậm rãi quay đầu sang, đối diện Từ Tấn khuôn mặt ôn nhu, hẩn ngồi trước giường, cũng không biết đã ngồi bao lâu, trong mắt là Nùng Nùng, thương yêu cùng thỏa mãn. Không đợi nàng nói chuyện, nam nhân tỏ ý bảo nàng cúi đầu.

Phó Dung cúi đầu, nhìn thấy bên cạnh tã lót đỏ thắm tự tay nàng thêu, bên trong lộ ra tiểu oa oa trắng như phấn, trên đầu tóc máu đen nhánh nồng đậm, cái trán có chút nhẵn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại trơn bóng non mịn, mỏng manh hai mảnh môi nhẹ nhàng mím, đang ngủ say.

Phó Dung cười, đưa tay sờ hẩn.

Từ Tấn tầm mắt theo tay nàng động, nhẹ giọng nói cho nàng biết: "Chúng ta sinh con nặng bảy cân hai lượng (3.6 kg), khí lực lớn lắm, bà đỡ chà lau cho hẩn thì hai cái chân nhỏ đạp được đặc biệt có lực, bà đỡ nói đỡ đẻ mấy chục năm đều chưa gặp được đứa nhỏ khí lực lớn như vậy."

"Chàng là vương gia, bà ấy đương nhiên chọn lời hay để nói." Phó Dung cũng không có đau đến hồ đồ, cười liếc hẩn một cái, lại cúi đầu nhìn nhi tử, "Tại sao ta không nhận ra hẩn giống ai a? Nương ta đâu, nàng khẳng định biết hẩn giống ta hay không."

"Nhạc mẫu ở sát vách, ta gọi bà lại đây? Nhạc phụ, Chính Đường bọn họ hạ triều rồi đều đến thăm nàng, nàng ngủ sâu, bọn họ dùng xong cơm chiều liền đi rồi, ngày mai lại đến, nhạc mẫu không yên tâm nàng, nói là đêm nay muốn bồi nàng."

"Muộn thế này rồi a?" Phó Dung kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, vất vả nàng rồi." Nàng gần như đau tròn một ngày, bằng không cũng sẽ không mê man đi. Từ Tấn không biết nên hình dung chính

mình đau lòng như thế nào, nâng tay nhỏ của nàng lên hôn, "Nùng Nùng nói xem, nàng muốn cái gì ta đều cho nàng."

Phó Dung nào có tâm tình đòi thưởng, lực chú ý hoàn toàn chạy đến trên tay hắn: "Vương gia, tay của chàng..."

Từ Tấn bình tĩnh hiểu ra, nhìn tay trái quấn băng gạc, không hề để ý nói: "Lúc chờ ở bên ngoài trong tay nắm chặt ngọc bội, sau đó mới phát hiện nắm quá chặt." Nói xong có phần đắc ý cười cười, nhìn ánh mắt Phó Dung nói: "Nùng Nùng nàng không nhìn thấy, ta trong hành lang ngồi vững vàng, so với Thiếu Cừ bình tĩnh hơn nhiều."

"Nhưng tỷ phu không đem chính mình làm tổn thương a." Phó Dung đau lòng mà huấn hắn, "Ta thà rằng vương gia đi tới đi lui cũng không muốn vương gia như vậy."

Từ Tấn cúi người hôn nàng: "Một chút cũng không đau, so với nàng chịu khổ kém xa ."

Phó Dung nhắm mắt cảm nhận hắn ôn nhu, phát giác Từ Tấn muốn ăn lười nàng, thâm nhập càng sâu. Hôn, nàng không có sức lực hầu hạ, quay đầu hừ nói: "Ta đói bụng, cả người không có tí sức lực nào, vương gia đừng làm rộn ta."

Từ Tấn có chút lúng túng, lưu luyến đứng lên, "Ta đi mời nhạc mẫu lại đây."

Phó Dung nhìn theo hắn rời đi.

Kiều thị rất nhanh bưng mâm đi vào trong, nhìn thấy nữ nhi liền cười: "Đói bụng không?"

Nhìn thấy mẫu thân, Phó Dung thỏa mãn lại an lòng.

Kiều thị tự tay đút cho nữ nhi.

Phó Dung ăn non nửa bát cháo long nhãn, lại uống nửa bát canh cá trích, sau khi ăn xong vừa định cùng mẫu thân nói một chút lời thân mật, trong tã lót tiểu nam oa tỉnh, rầm rì khóc.

"Hắn đây là đói bụng." Kiêu thị cười nói, nhìn ngực Phó Dung, hỏi nàng: "Người định chính mình đút hay là kêu nhũ mẫu lại đây?"

Phó Dung có chuẩn bị nhũ mẫu, nhưng nàng đã sớm quyết định chính mình cho con bú, có lẽ sau này sinh nữa nàng sẽ giao cho nhũ mẫu nuôi nấng, nhưng đưa đầu tiên nàng luyện tiết.

Kiều thị liền giúp nàng cời áo váy, nữ nhi nhà mình, Kiêu thị không kiêng dè gì, ôm cháu ngoại lại gần. Tiểu nam oa theo bản năng tìm đúng vị trí, bắt đầu dùng sức mút. Kiêu thị vẫn nhìn chăm chăm vào đó, nhìn một hồi thở dài: "Sữa còn chưa thông, thử xem bên này, không được nữa thì phải kêu vương gia giúp người hút."

Phó Dung khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sưng lên đỏ bừng.

Kiều thị cười nàng: "Cùng nương còn có cái gì thẹn thùng ... Ai, bên này cũng không được, vậy ta trước ôm cháu ngoại ra ngoài, các người mau chút a." Nói xong ôm cháu ngoại khóc mếu máo đi. Đẩy màn cửa ra nhìn thấy Từ Tấn trông giữ ở bên ngoài, Kiêu thị thản nhiên tỏ ý bảo con rể đi vào bên trong. Nàng cùng nữ nhi nói chuyện nhỏ giọng, vương gia khẳng định không nghe thấy.

Từ Tấn nghi hoặc đi vào, đối diện màn cửa nói: "Không phải nói nàng muốn tự mình cho con bú sao? Nhạc mẫu sao lại đem đứa nhỏ ôm đi?"

Phó Dung thẹn thùng, nhưng nghe bên ngoài tiếng khóc của con, nàng luyện tiết để nhi tử đói bụng, nhắm mắt lại giải thích cùng hắn.

Từ Tấn ngạc nhiên một chút, lập tức nóng lòng muốn thử, nhích gần đến trước giường, thấp giọng nói ra lời mặt dày.

Phó Dung giả trang không nghe được.

Từ Tấn cười vén chăn lên, thấy bên trong thê tử vạt áo mở ra, trực tiếp nhìn nghếch mặt, nghĩ cũng không nghĩ liền tiến đến.

Động tác tương tự hần đã làm rất nhiều lần, lúc này theo thói quen đã nghĩ đến nhiều kiểu.

Phó Dung xấu hổ thúc hần: "Chàng nhanh lên!"

Bên ngoài nhi tử còn khóc đâu, Từ Tấn hoàn hồn, thu hồi hoa hoa tâm tư, ôn nhu lại chuyên chú, hút một cái, chớp mắt bỗng nhiên nếm thấy vị ngọt nhàn nhạt.

Từ Tấn đại hỉ, còn muốn ăn thêm, bị Phó Dung che lại.

Từ Tấn cười, quay sang bên kia làm tiếp.

Hai bên đều thông , Phó Dung lập tức đem người đuổi ra ngoài, cầm khăn bên cạnh lau sạch sẽ một lần nữa, chờ dứt cho nhi tử bảo bối.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 169

Túc vương phi bình an sinh nhi tử.

Tin tức truyền đến Chiêu Ninh cung, bởi vì biết Phó Dung hôm nay sinh con, Gia Hòa đế xong chính vụ đặc biệt đến bồi Thục phi cùng nhau đợi tin tức. Nghe được mặt rồng cực kỳ vui mừng, ngay lập tức trọng thưởng ban đến Túc vương phủ, quay đầu hướng Thục phi cảm khái nói: "Tức phụ Lão Tứ một lần được con trai, cuối cùng cũng không cô phụ tâm ý lão Tứ."

Thục phi đang chỉnh lại quần áo trẻ con mình mới khâu, đưa lưng về phía hăn trên ghẹo nói: "Há chỉ không cô phụ Cảnh Hành sủng ái, cũng không cô phụ Hoàng Thượng kỳ vọng cao a. Nhìn Hoàng Thượng cười, ngài lại không phải là lần đầu tiên bông cháu, cao hứng thành như vậy sao?" Dù sao mặc kệ cháu trai hay là cháu gái, nàng đều thích, cháu trai càng tốt, miễn cho nhi tử lo lắng chính mình chạm vào không được.

Gia Hòa đế cười không nói.

Hăn có thể mất hứng sao?

Đầu tiên hoàng tôn từ sớm không có, khiến hăn hảo một trận đau buồn, năm ngoái Thái Tử phi, Thái Tử trắc phi đều sinh nhi tử, đáng tiếc đích tử ốm yếu, lại là thứ tử khoẻ mạnh. Gia Hòa đế ngóng trông một đích xuất hoàng tôn khoẻ mạnh, tức phụ lão Ngũ mang thai thì hăn quả thực chờ mong một lần, nhưng lại phúc mỏng, không thể bảo vệ đứa nhỏ. Hiện giờ rốt cuộc có con dâu thuận ý của hăn.

Tên cháu trai Gia Hòa để sớm ngấm ngấm nghĩ xong rồi, nhất nhất lái nhái cho Thục phi nghe.

Thục phi cười nghe hần nói.

Hoàng tổ phụ ban tên là vinh quang, nàng cao hứng, nhi tử cũng sẽ cao hứng.

Cuối cùng hai người quyết định chọn chữ "Trần", đại danh Từ Trần, nữ danh Trần ca nhi.

Phó Dung thực thích tên này, dỗ nhi tử thì gọi hần "Trần ca nhi, Trần ca nhi".

Một hôm Từ Tấn hạ triều trở về, ở tiền viện đối xong xiêm y liền vội vã chạy về Phù Cừ viện, vừa vặn Trần ca nhi tỉnh giấc đang rất có tinh thần, nằm ở trên giường cùng mẫu thân chơi trốn tìm. Phó Dung giơ gối đầu lên che mặt, sau một lát đột nhiên lộ đầu ra, tiểu tử sắp đầy tháng nhìn thấy mẫu thân, môi nhỏ cười toe toét, đôi mắt phượng híp thành đường thẳng rất giống Từ Tấn.

Nhìn thấy Từ Tấn tiến vào, Phó Dung hưng phấn nói với hần: "Vừa mới nhi tử cười ra tiếng, nghe rất tuyệt."

Từ Tấn chỉ nghe thấy nhi tử khóc, còn chưa nghe nhi tử cười khanh khách, thập phần kinh hỉ: "Thật sự? Không phải nàng nói Viện Viện hai tháng mới cười ra tiếng sao?" Phó Dung thích trẻ con, đặc biệt thích thân cận với cháu gái, mỗi lần Viện Viện có tiến triển mới, ví như biết cười, biết ngồi, nàng đều nói lại với Từ Tấn, Từ Tấn thích nghe nàng nói những việc này, bất tri bất giác liền nhớ kỹ.

Phó Dung ôm lấy nhi tử hôn một cái, đắc ý nói: "Rõ ràng con của chúng ta so với tỷ tỷ hần càng thông minh a."

"Cho ta ôm một cái." Từ Tấn ngồi lên trên giường, thuần thục đem cả đồng tử lót tiếp đến trong ngực mình, "Trần ca nhi cười với phụ thân một tiếng nào."

Trần ca nhi không chuyển mắt nhìn chăm chăm phụ thân, nhìn một lát quay đầu tìm kiếm mẫu thân, kết quả không nhìn thấy mẫu thân, chỉ thấy một cái gối đầu đỏ thẫm. Trần ca nhi nghi hoặc chớp chớp mắt, con mắt đen nhánh quẹo chuyển qua lại, hắn cũng thông minh, biết mẫu thân khẳng định sẽ lộ ra từ gối đầu bên cạnh, không nhìn nơi khác nữa.

"Trần ca nhi xem ai thế này a?" Phó Dung đặt xuống gối đầu, đột nhiên nhích gần đến trước mặt nhi tử, "Có phải mẫu thân hay không?"

Trần ca nhi vui vẻ nhếch miệng, hưng phấn đạp mạnh cẳng chân, chính là không có cười ra tiếng, Phó Dung liên tiếp đùa mấy lần đều vô dụng. Từ Tấn ở bên cạnh nhìn mà thèm, thèm nhi tử cùng nương hắn trong lúc đó thân mật nhiệt tình, nhưng hắn không có khả năng ngay trước mặt Phó Dung làm cái này, đành chỉ ngồi nhìn.

"Sạch sẽ chưa?" Nhìn nhìn, ánh mắt Từ Tấn dời tới người Phó Dung, lại lặp vấn đề hắn hỏi suốt nửa tháng qua.

Hắn hỏi là ác lộ (sản dịch) của Phó Dung.

Nữ nhân sinh xong đứa nhỏ đều có một vài ngày không sạch sẽ, kỳ thật không có mùi gì, nhưng Phó Dung chính mình cảm thấy không thoải mái, hơn nữa ở cữ thì không có khả năng tắm rửa nhiều giống như trước đây. Phó Dung không muốn để Từ Tấn mỗi ngày thấy mình như vậy liền khuyên Từ Tấn đi tiền viện ngủ, đợi nàng hết ở cữ mới chuyển về đây. Từ Tấn không nguyện ý, rồi lại không dám chọc giận thê tử đang ở cữ, đành phải tâm không cam tình không nguyện đi tiền viện.

Bởi vậy trong một tháng này, thời gian Từ Tấn cùng nhi tử ở chung thật không nhiều, Phó Dung oán giận nói với hắn chuyện nhi tử ban đêm khóc

nháo phiền phức, hấn lại ước gì bị phiền một chút, vì thế rất là đổ kỵ Phó Dung. Nếu như Phó Dung không đuổi hấn đi, nhi tử nói không chừng càng thân thiết với hấn một chút.

Phó Dung hôm qua đã hết ác lộ, sợ hôm nay lại đến nữa nên không nói cho hấn, hiện giờ thực sự đã triệt để sạch sẽ, Phó Dung tự nhiên sẽ không giấu diếm Từ Tấn, buông mi gật gật đầu.

Mùa xuân tháng 3, thời tiết ấm áp hơn nhiều, Phó Dung ở cũ tuy rằng vẫn còn mặc quần áo thực ấm áp, nhưng cũng không nghiêm kín như mùa đông. Hiện tại nàng ngồi xổm ở trên giường, áo mặt trên màu hồng đào, cổ áo màu xanh ngọc làm tôn lên cổ nàng càng thêm trắng nõn, một đầu tóc đen vén ra sau đầu, lộ ra vành tai trắng mịn.

Từ Tấn nhìn đến tâm thần rung động, hấn có bao nhiêu lâu không có hảo hảo hôn nàng ?

Đem nhi tử giao cho Phó Dung, Từ Tấn thoát giày leo vào trong giường, lại từ phía sau ôm lấy nàng, cúi đầu ngửi mùi hương trên người nàng: "Vậy tối nay ta chuyển về đây?"

Đã lâu chưa đụng chạm, đột nhiên tập kích càng khiến cho người ta khó có thể chống đỡ. Sợ mất lực làm ngã nhi tử, Phó Dung đem Trần ca nhi đặt vào bên trong giường, quay đầu quở hấn: "Vương gia không sợ nhi tử ban đêm khóc nháo cứ việc chuyển về đây đi, bất quá ta trước nói rõ ràng, ta, ta mấy ngày nữa mới tính là chân chính ra kỳ ở cũ đâu, trước đó vương gia đừng nghĩ nháo ta."

Nàng khuôn mặt ónh nhuận sắc như hoa đào, con ngươi như nước hồ thu, xấu hổ mà trừng lại, rõ ràng là dục nghê còn cự. Từ Tấn đã nhịn mấy thành nay, làm sao có thể nhịn thêm được, ngay lập tức thả màn xuống, lại đem thi tử bên lên ngưỡng ngừng quỳ ở đằng kia đặt nằm ngang ở trên giường, cúi đầu hôn.

Phó Dung trong lòng cũng khát vọng , xấu hổ mặc hăn cố tình làm bậy, chỉ trong lúc Từ Tấn kéo áo nàng ra lại chuẩn bị cởi váy nàng thì dè chặt tay hăn, thái độ kiên quyết: "Không được, vương gia đừng làm khó dễ ta..."

Từ Tấn hô hấp sớm rồi loạn, biết nàng hiện tại quả thật còn không thể hầu hạ hăn, hăn không chạm vào váy nàng nữa, một lần nữa trở lại phía trên: "Hôm nay uy nhi tử chưa?" Vừa nói vừa động tay động miêng, yêu thương không đủ.

Phó Dung ôm cổ hăn, trong đầu mê muội, lời gì cũng đều nuốt trở về.

Trần ca nhi ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh, tầm mắt bị tã lót hai bên gấp lại che khuất, không nhìn thấy phụ thân và mẫu thân đang làm cái gì. Mới bắt đầu hăn cho rằng mẫu thân lại đang cùng hăn chơi trốn tìm, thành thành thật thật mà chờ, sau một lát vẫn không nhìn thấy mẫu thân, tiểu tử sốt ruột , đá đá cẳng chân muốn khóc, bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh mẫu thân.

Cái âm điệu kia có chút kỳ quái, một lát cao một lát thấp, Trần ca nhi lần đầu tiên nghe thấy mẫu thân nói chuyện như vậy, cảm thấy thú vị, một bên đạp cẳng chân một bên nghe, hai cái tay ú nắn vô thức quơ quơ, đến lúc hăn đói bụng. Kỳ thật Trần ca nhi không cảm thấy đói , nhưng bên cạnh thỉnh thoảng vang lên thanh âm nuốt nuốt có chút quen thuộc, Trần ca nhi nghe thấy liền cũng muốn ăn.

Tiểu tử thềm đến khóc lên.

Phó Dung lo lắng con trai, phí sức đẩy Từ Tấn, đẩy không ra, nàng hung hăng tóm lấy hăn, kéo theo hăn cùng quay người lại.

Trần ca nhi nhìn thấy mẫu thân xiêm y đều không còn, kia mỹ vị nguyên bản thuộc về hăn bị người khác chiếm một bên, nhất thời khóc càng úy khuất. Phó Dung nhìn đau lòng, không còn có nửa điểm mềm lòng đem Từ

Tấn đẩy ra, cầm lấy khăn lau qua, chuyển thành nằm nghiêng, ôm lấy nhi tử.

Mùi vị mẫu thân thơm thơm đập vào mặt, Trăn ca nhi lập tức ngậm lấy, sùng sục sùng sục ăn.

Từ Tấn không tức giận cùng nhi tử, dời sang phía sau Phó Dung, phía trước nhường cho nhi tử, đằng sau hẳn cũng yêu thích, nhân lúc Phó Dung bận rộn, hẳn lớn mật giở trò xấu.

Hắn ở bên kia làm cái gì, Phó Dung nghe được rõ ràng rành mạch, nhin không được nhỏ giọng mắng một câu.

Từ Tấn chống người dậy hôn lỗ tai nàng, gãi gao kê bên nàng, trên tay bận việc Chỗ đó cố ý đụng tới nàng, tự tìm lý do: "Ai bảo nàng hiện tại không thể cho ta? Nàng nếu có thể cho, ta còn phải tự mình đến sao?"

Phó Dung không muốn so với hẳn ai da mặt dày hơn, ghét bỏ mà dịch chuyển về phía trước.

Từ Tấn đuổi theo, chuồn chuồn lướt nước dây dưa không thả.

Giống như hạt mưa rơi vào trên lưng, mát lạnh , Phó Dung trốn không thoát hẳn, nhắm mắt dằn dò: "Chàng đừng để tới trên người ta..."

Từ Tấn không trả lời.

Kỳ thật hẳn cũng là lần đầu khi dễ nàng như vậy, nhìn nàng mặt hồng hồng lông mày nhăn lại, hẳn kìm lòng không đành muốn biết nếu như hẳn làm ở trên người nàng, nàng sẽ như thế nào.

Thật sự đến một khắc kia, hẳn đem đồ lót của nàng đút xuống dưới lưng, tránh làm bẩn đệm chăn.

Phó Dung thân thể cứng đờ, quay đầu muốn mắng hăn, bị hăn giành trước bịt kín miệng.

Bình tĩnh lại rồi, Từ Tấn dùng khăn thay Phó Dung chà lau trên lưng, thấy nàng một lòng dễ nhĩ tử coi như bên người không có hăn, rõ ràng còn đang tức giận, Từ Tấn nhỏ giọng nhận lỗi: "Nùng Nùng đừng nóng giận, ta về sau không khi dễ nàng như vậy nữa."

Phó Dung nghe mà chẳng thêm để tâm.

Từ Tấn hiểu được nàng cũng không phải thật sự tức giận, bởi tội đã không được, nàng cũng không thêm để ý hăn, hăn tiếp tục chơi xấu, giúp nàng mặc quần áo vào rồi ép tới, cố ý hôn lỗ tai nàng sợ ngứa nhất.

Phó Dung rụt cổ trốn, Từ Tấn đuổi theo không bỏ, hai vợ chồng nháo lên đã quên bên cạnh. Ngược lại Trần ca nhi bị cách chơi này hấp dẫn, lúc mẫu thân nằm lỗ tai phụ thân, phụ thân như cũ cắn lỗ tai mẫu thân ăn thì cười khanh khách ra tiếng.

Phó Dung động tác khựng lại.

Từ Tấn càng khiếp sợ, cúi đầu nhìn nhĩ tử.

Trần ca nhi nhìn phụ thân cười.

Từ Tấn mềm lòng như nước, thả Phó Dung, ôm lấy nhĩ tử hung hăng hôn một cái.

Phó Dung cũng đã quên chút không tự nhiên vừa rồi, ngồi dậy cùng hăn ngắm nghía nhĩ tử.

Buổi tối Từ Tấn được như nguyện chuyển về, trước khi ngủ lại khi dễ thê tử một lần, cảm thấy mỹ mãn, không ngờ ban đêm bị tiếng khóc của con ồn tỉnh hai lần. Đợi Phó Dung rót cuộc dễ nhĩ tử ngủ rồi, hăn mơ mơ màng

màng khuyen nàng: "Về sau ban đêm vẫn là để nhũ mẫu chăm sóc hẳn đi, ban ngày nàng lại ôm tới bên người."

Phó Dung hôn nhẹ chân mày hẳn đang nhăn lại, nhẹ giọng nói: "Tốt."

Trong một tháng này tuy rằng có Mai Hương Lan Hương hai nha hoàn cho Trần ca nhi đi tiểu đêm, Phó Dung chỉ cần ôm nhi tử cho bú sữa, đỡ dành hẳn ngủ là được, nhưng tiểu tử mỗi đêm đều khóc mấy lần, Phó Dung cũng cảm thấy mệt. Nếu như không có Từ Tấn, nàng sẽ tiếp tục tiếp tục như vậy, vì nửa đêm ồn tỉnh bức bối, lại vì nhìn nhi tử ở trong ngực nàng ngủ mà thỏa mãn. Nhưng nàng có Từ Tấn a, nhi tử nàng có thể để ban ngày lại thân cận, Từ Tấn ban ngày làm việc, hai vợ chồng chỉ có ban đêm mới có thể hảo hảo ở chung.

Từ Tấn thích nhi tử sao? Phó Dung không chút nghi ngờ.

Từ Tấn thích ban đêm chiếu cố nhi tử khóc nháo sao? Vậy khẳng định không có khả năng, một ngày hai ngày hẳn có lẽ có thể nhẫn, thời gian dài khẳng định chịu không nổi, dù sao hẳn trời chưa sáng đã phải rời giường Phó Dung không muốn đem Từ Tấn bức về tiền viện một mình, cũng luyện tiếc hẳn ban đêm ngủ không an ổn, không bằng theo đề nghị của hẳn, buổi tối đem nhi tử giao cho nhũ mẫu.

Nghe nàng đáp ứng, Từ Tấn chân mày giãn ra, ôm người hôn một cái.

Ngày kế buổi tối, quý con hay khóc không ở bên người, hai vợ chồng cùng nhau ngủ một giấc rất ngon, tỉnh lại sáng khoái tinh thần chuẩn bị tiệc đầy tháng cho nhi tử.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 170

Trần ca nhi đầy tháng, Phó Uyển còn đến trước Kiều thị.

Viện Viện một tuổi hai tháng đã biết gọi người, nhìn thấy mập oa oa (đứa nhỏ) nằm ở trên giường, nàng tò mò ngồi một bên quan sát, Phó Dung dạy nàng gọi a di nàng cố ý không nói, dạy nàng gọi đệ đệ, tiểu cô nương gọi đặc biệt sáng khoái, đưa tay nhỏ muốn sờ Trần ca nhi, lại sợ người lớn không cho.

Phó Dung nắm bàn tay nhỏ nhắn khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần ca nhi.

Mắt thấy sắp chạm phải, Trần ca nhi bỗng nhiên nâng cánh tay lên, còn ra sức đạp đuổi chân, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, một bộ dáng không nguyện ý cho tý tý sờ. Phó Dung bị nhi tử chọc cười, kiên trì để ngoại sanh nữ chọc hấn một chút: "Trần ca nhi đừng nóng giận, đây là tý tý a."

Viện Viện chờ mong nhìn đệ đệ.

Trần ca nhi nhìn chăm chăm vào mẫu thân, mặt chậm rãi đỏ lên, tùy thời sắp khóc.

Phó Dung không thể làm gì được, đem nhi tử không nguyện ý cho người chạm vào bế lên, một bên nhẹ nhàng đung đưa một bên ôn nhu dỗ hấn. Trần ca nhi hài lòng, nhếch miệng cười với mẫu thân. Phó Dung cúi đầu hôn nhẹ nhi tử, chớp chớp mắt với Phó Uyển: "Tý tý ta hồi nhỏ khẳng định không quý giá như vậy đi? Vừa nhìn thấy đã theo cha hấn."

Phó Uyển trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Ngoại sanh này không phải là người bình thường, trong cơ thể chảy dòng máu hoàng gia, tương lai cũng vô cùng có khả năng tiếp nhận vương vị của phụ thân.

Hai tỷ muội thanh nhàn đỡ đưa nhỏ một lát, không qua bao lâu nhóm nữ khách từ Cảnh Dương Hầu phủ tới, đại phòng có mẹ chồng nàng dâu Lâm thị, Tần Vân Nguyệt cùng Phó Bảo, Nhị phòng có Kiều thị, Phó Tuyên, Tam phòng có Tam phu nhân cũng đem Phó Mật mang tới, trong phòng lập tức náo nhiệt lên.

"Tẩu tử sao không đem đại lang tới a?" Phó Dung ôm nhi tử hỏi Tần Vân Nguyệt.

Tần Vân Nguyệt nói: "Hắn quá tình nghịch, ta sợ một lát hắn không chịu thành thật ở trong nhà, ngày khác khách ít ta sẽ hắn tới đây chơi, dù có tình nghịch thì cũng chỉ có người trong nhà chúng ta, không cần lo lắng người ngoài nhìn vào chê cười."

Phó Dung nhìn về phía Phó Bảo: "Tẩu tử quá khách sáo, người có thể để A Bảo hỗ trợ trông nom cháu a, A Bảo đã là đại cô nương, còn không biết dỗ cháu?"

"Tam tỷ tỷ lại trêu ghẹo ta." Phó Bảo nhích gần đến bên người Phó Dung, muốn ôm Trăn ca nhi.

Lâm thị vội vàng khuyên nhủ: "Người vụng về hậu đậu, cứ thành thành thật thật đợi đi." Đó nhưng là hoàng tôn, ôm lên có chuyện gì thì làm thế nào đây?

Phó Bảo mất hứng, cúi đầu hỏi Trăn ca nhi.

Trần ca nhi liếc mắt nhìn nàng một cái, thân mình nho nhỏ chui vào trong ngực mẫu thân.

Phó Bảo giả trang tức giận.

Phó Dung xem như là hiểu được tính tình nhi tử nhà mình, cười giải thích: "A Bảo đừng nóng giận, tiểu tử này tính tình lớn đầu, đến Viện Viện chạm vào hân, hân cũng không thích, chúng ta ai cũng đừng để ý đến hân đi."

Mọi người cùng nhau cười phụ họa.

Dần dần lục tục có khách nhân khác tới.

Tạ thị, Tần nhị phu nhân cùng đi đến, phân biệt dẫn nữ nhi của mình. Tần Vân Ngọc biết được Trần ca nhi không vui bị người chạm vào, nhất định muốn tự mình thử xem, lọt vào cự tuyệt sau thoải mái trêu ghẹo. Tạ thị nhìn thấy, đi tới bên người Phó Dung hướng Trần ca nhi vỗ tay, khuôn mặt hiền hoà: "Trần ca nhi nghe lời, cho cữu tổ mẫu ôm một cái?"

Từ lúc trong phòng nhiều người Trần ca nhi liền mất hứng, hiện tại lại bị người quấy rối, môi nhỏ ngoác ra "Oa oa" khóc lên.

Phó Dung áy náy hướng Tạ thị cười cười, ôm nhi tử đi đến đầu giường, ôn nhu nhẹ dỗ.

Tạ thị có chút lúng túng, cùng Tần nhị phu nhân trêu ghẹo nói: "Tiểu tử này thật sự không chịu đùa."

Tần nhị phu nhân cười nói: "Giống như Cảnh Hành, lớn lên tính tình cũng giống nhau như đức."

Tạ thị cười gượng hai tiếng, lui sang một bên, âm thầm quan sát Phó Dung ngồi trên giường dỗ nhi tử. Thấy nàng mới ra kỳ ở cử trên mặt tuy

rằng hơi có vẻ êm dịu, đáng vẻ dường như đã khôi phục không ít, liếc mắt nhìn một cái không nhận ra là vừa mới sinh con, thậm chí so với lúc trước khi mang thai càng thêm quyến rũ mình điễm, trong lòng hảo một trận không vui. Lại nghĩ tới nam oa vừa mới nhìn thấy, bộ dáng, trắng trẻo mập mạp, tiếng khóc cũng vang dội, trong lòng nước chua quả thực sắp muốn tràn ra .

Đây hết thủy vốn nên là của nữ nhi nàng a.

Ánh mắt chuyển tới trên người nữ nhi, thấy Thôi Oản đang cùng Tần Vân Ngọc, Phó Bảo nói chuyện, nhu thuận vừa vắn.

Tạ thị cuối cùng cũng khí thuận , nữ nhi của nàng có tư sắc có gia đình có huyết thống ưu thế lớn, càng quan trọng là còn đủ thông minh, có 1 ngày sẽ đem nữ nhân Phó gia đạp xuống dưới chân (PS: Cứ mơ đi cưng).

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài tiểu nha hoàn thông truyền Thái Tử phi, Khang vương phi cùng Nhị công chúa tới.

Mọi người ào ào ra ngoài nghênh đón.

Thái Tử phi, Khang vương phi ai cũng không mang đứa nhỏ tới, chào hỏi xong, Tần nhị phu nhân thay Phó Dung giải thích: "Trần ca nhi đang phát giận đâu, tức phụ lão Tứ không sao thoát ra được, còn mời Thái Tử phi, Khang vương phi thứ lỗi a."

Khang vương phi cười mở cười nói: "Không sao không sao, trẻ con nhà nào không nháo người a, đi, mau quay trở lại ta xem cháu ta có lên cân không". Dắt cánh tay Thái Tử phi cùng nhau đi vào bên trong.

Lâm thị đám người không đi vào, đi tới phòng khách bên kia cùng cái khách nữ khác tụ hợp. Tạ thị để Thôi Oản Tần Vân Ngọc cùng vài cô nương Phó gia đi ra chơi đùa cùng nhau, nàng cùng Tần nhị phu nhân theo phía sau 3 vị khách quý.

"Thái Tử phi, Nhị tẩu." Phó Dung muốn đem nhi tử giao cho nhũ mẫu, bất đắc dĩ tiểu tử nói cái gì cũng không chịu rời khỏi ngực mẫu thân. Phó Dung thấy nhi tử khóc, đành phải tiếp tục dỗ hã, nhìn thấy khách quý vào cửa, nàng ôm nhi tử đứng lên, áy náy mà lắc lắc đầu, "Trần ca nhi quá dính người, khiến hai vị tẩu tử chê cười."

Khang vương phi trước tiên nhích gần đến bên cạnh nàng, cúi đầu xem xem, nhẹ giọng khen: "Trần ca nhi bộ dạng cũng thật tốt, nhìn cái cánh tay mập mập này."

Phó Dung cười làm lành: "Vì ăn rất tốt." Thấy Nhị công chúa vẻ mặt hiếu kỳ, nàng ngồi trên giường, tỏ ý bảo Nhị công chúa tới trước mặt nhìn cháu.

Thái Tử phi nhìn tiểu tử mập mập trong ngực Phó Dung, nghĩ tới nhi tử của mình ở Đông cung kia suy yếu nhỏ gầy, trong lòng phát khổ. Nàng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao nhi tử Phó Ninh rắn chắc cường tráng, nhi tử Phó Dung cũng tráng tráng kiện kiện, chỉ có con trai của nàng vốn sinh ra đã ốm yếu?

Tạ thị đem phức tạp trong mắt Thái Tử phi thấy rất rõ ràng, cố làm ra vẻ không hiểu mà hỏi thăm hai vị hoàng tôn trong Đông cung: "Khó có được ngày náo nhiệt như vậy, Thái Tử phi sao không đem hai tiểu ca ca của Trần ca nhi mang tới a? Trần ca nhi không thích chơi cùng tỷ tỷ, nói không chừng có thể theo ca ca chơi cùng một chỗ đâu."

Thái Tử phi khước miệng cong lên, đi tới phía trước người Phó Dung, cúi người quan sát vẻ mặt cảnh giác của tiểu nam oa đang co lại ở trong ngực mẫu thân, nhẹ giọng nói chuyện cùng Phó Dung: "Trần ca nhi bộ dạng thật giống Tứ đệ, cảm nhìn giống đệ muội, trưởng thành khẳng định lại là mỹ nam tử phong hoa tuyết đại."

Phảng phất không nghe thấy lời nói của Tạ thị.

Tạ thị mấp máy miệng.

Khang vương phi cười lạnh một tiếng, lúc trước Khánh quốc công phủ Thế Tử phu nhân Phan thị năm lần bảy lượt cho Thái Tử phi ngọt ngào, người ta phía sau có Vĩnh Ninh công chúa, Tạ thị lấy gan chó ở đâu ra dám ám phúng Thái Tử phi? Thái Tử phi khinh thường so đo cùng Tạ thị, Khang vương phi không nể mặt nàng, nghi hoặc mà hỏi ngược lại: "Nguyên lai Trăn ca nhi lúc này sẽ cùng các ca ca chơi rồi a? Phu nhân kia như thế nào không đem vài thứ tôn (cháu thứ xuất) của người mang tới a?"

Thôi Tuân phong lưu thành tính, ở bên ngoài có không ít nữ nhân, một năm luôn có 2, 3 hồi nháo chuyện nữ nhân lớn bụng.

Việc xấu trong nhà bị người nói ra, Tạ thị cố tình bình tĩnh, thông dong đáp: "Ngài thật biết chê cười, là những tin đồn đại, Khang vương gia..."

"Nhị tẩu, mợ, thực sự xấu hổ, Trăn ca nhi mệt nhọc, các người đi phòng khách ngồi bên kia trước đi, ta đem hân đồ ngủ rồi đi qua bồi tội cùng các người." Phó Dung khuôn mặt bình thản chen lời, hai người ai cũng không nhìn, cười hướng Tần nhị phu nhân nói: "Còn mời dì tạm thời bồi ta chiêu đãi mợ cùng hai chị dâu."

Tần nhị phu nhân cùng Tạ thị đều là trưởng bối của Từ Tấn, Phó Dung lại mời Tần nhị phu nhân hỗ trợ chiêu đãi Tạ thị, hiển nhiên càng thân cận người trước.

Tần nhị phu nhân là ái nữ của Thôi gia, trước khi xuất giá Tạ thị đã vào cửa, quan hệ cũng không hòa hợp với em chồng, trước mắt Phó Dung cho nàng mặt mũi, Tần nhị trong lòng rất hưởng thụ, huống chi nàng cũng cảm thấy Tạ thị ở lễ đầy tháng của Trăn ca nhi lại đắc tội với Thái Tử phi, thật là không lên được mặt bàn. Chẳng ai lại ra tay đánh kẻ đang cười, người ta tiến đến chúc mừng, cũng không nói năng lỗ mãng, nhà mình bên này khiêu khích trước, quả thực là làm cho lão Tứ khó xử.

Bởi vậy Tần nhị phu nhân không để ý Tạ thị, thân thiện mời Thái Tử phi Khang vương phi dời bước đi sang phòng khách, đợi hai người đi qua, mới nhàn nhạt gọi Tạ thị một tiếng.

Tạ thị hết sức bảo trì bình thản, giả bộ không hiểu cong cong vòng vòng trong đó, cùng nàng sóng vai đồng hành.

"Tứ tẩu người đừng nóng giận." Nhị công chúa còn chưa đi, ngồi đối diện Phó Dung, do dự một chút cố lấy dũng khí khuyên nhủ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

Phó Dung hướng nàng cười: "Tứ tẩu mới không tức giận đâu, muội muội ngồi thêm đi, một lát chúng ta cùng đi gặp khách."

Nhị công chúa cao hứng gật đầu, nhu thuận nhìn Phó Dung dỗ Trần ca nhi, hai người đi ra ngoài thì nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, ngừng đầu nói với Phó Dung: "Tứ tẩu, lúc ta xuất cung gặp được Phó nhị ca, ta cảm thấy Trần ca nhi bộ dạng cũng có chút giống hần đâu."

Phó nhị ca?

Phó Dung sửng sốt một lát mới suy nghĩ rõ ràng ai là Phó nhị ca, nhin không được hỏi: "Muội muội nhìn thấy ca ca ta ? Người làm thế nào nhận ra được?"

Nhị công chúa có chút ngại ngùng nói: "Ta nhìn thấy mấy thị vệ Kim Ngô Vệ đứng ở bên kia, người đầu lĩnh dung mạo cực kỳ xuất chúng, ánh mắt đầu tiên nhìn đã cảm thấy thân thiết, sau đó liền nghĩ tới Tứ tẩu. Ta nhớ Tứ tẩu nói qua Phó nhị ca hầu việc ở Kim Ngô Vệ, liền liệu định người nọ hẳn là Phó nhị ca. Đi một đoạn thì quả nhiên nghe thấy có người gọi hần Phó đại nhân."

"Muội muội thật thông minh." Phó Dung buồn cười sờ sờ đầu tiểu cô nương.

Nhị công chúa có chút thẹn thùng cười. Cũng không phải là nàng thông minh, mà là Tứ tẩu bộ dạng tốt, ca ca nàng bộ dạng cũng tốt, khiến cho người ta không thể không chú ý.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Vì Trần ca nhi mừng đầy tháng, Túc vương phủ cả sảnh đường đầy khách khứa. Cảnh Dương Hầu phủ bên kia 3 vị phu nhân đều ra ngoài làm khách, tự nhiên vắng lạnh xuống không ít.

Trong Ngũ Phúc đường, Thẩm Tình lệnh cho bọn nha hoàn đem lão thái thái chuyển lên trên xe lăn: "Hôm nay thời tiết tốt, ta bồi lão thái thái đi hoa viên ngắm hoa."

Từ khi lão thái thái trúng gió nằm trên giường không dậy nổi, nha hoàn Ngũ Phúc đường kể cả người bên cạnh Thẩm Tình đều bị Lâm thị đối một lần. Lão thái thái miệng không thể nói, chỉ còn một chủ tử Thẩm Tình này. Thẩm Tình nếu như có phân phó gì, phạm là việc nội bộ, bọn nha hoàn đều giữ khuôn phép mà làm, yêu cầu khác không hợp lẽ, các nàng hết thảy không đáp ứng.

Thẩm Tình thăm dò hai lần liền triệt để thành thật xuống, chỉ lo an tâm chiếu cố lão thái thái.

Lão thái thái đầu xuân năm ngoái bị bệnh, Thẩm Tình đẩy bà đi hoa viên là chuyện thường, hai đại nha hoàn A Phúc, A Hi đương nhiên theo lệnh.

Chuẩn bị xong hết rồi, Thẩm Tình tự mình đẩy lão thái thái, A Phúc A Hi đi theo ở phía sau.

"Ngoại tổ mẫu, ngài nhìn hoa đào bên kia, nở thật đẹp a, ta còn nhớ hồi nhỏ ngoại tổ mẫu thường mang chúng ta đi Tây Sơn ngắm hoa dâu, đi, chúng ta đi qua kia nhìn một chút." Trong vườn Hầu phủ cây hoa phong

phú, Thẩm Tình nhìn chung quanh một lần, hướng rừng hoa đào bên kia đi tới.

Lão thái thái như cũ không thể động, kia mắt đục ngầu, cảnh xuân dù đẹp cũng không ý nghĩa.

Rừng hoa đào bên cạnh có con sông, hồ nước trong vườn hoa Hầu phủ chính là từ con sông này dẫn ra, Thẩm Tình tùy ý hướng bờ sông quét mắt nhìn, thu tầm mắt thì ngoài ý muốn phát hiện có người ngồi bên bờ sông thả câu đầu, một thân áo xuân màu trúc xanh, thấp thoáng ở bên trong đám cỏ tươi tốt bên sông, nếu không quan sát chu đáo, khả năng sẽ không phát hiện được.

Thẩm Tình bước chân chậm chậm.

Đó là Lâm Thiều Đường. Thiếu niên lang mười sáu tuổi đã trúng tú tài, tài mạo song toàn, trong nhà phụ thân cũng là quan lớn, trách không được Lâm thị đã sớm để ý, một lòng lưu lại cho Phó Bảo làm tướng công.

"Đường biểu ca!" Thẩm Tình dừng bước lại, cười gọi.

Lâm Thiều Đường kinh ngạc quay đầu, nhìn rõ là Thẩm Tình cùng lão thái thái, hắc vội vàng buông cần câu đứng lên, bước nhanh qua, hướng lão thái thái hành lễ: "Thiều Đường gặp qua lão thái thái, ngài thân thể đã tốt lên một chút chưa?"

Lão thái thái toàn thân trên dưới trừ miệng môi, duy nhất có thể động chính là ánh mắt, nghe được lời này liếc mắt trừng Lâm Thiều Đường một cái.

Lâm Thiều Đường có chút lúng túng. Hắc tuy rằng ở kinh thành đọc sách, bình thường thời gian ở Hầu phủ cũng không nhiều, phần lớn đều ở Tây Sơn thư viện. Năm nay bắt kịp thi xuân, tiên sinh cho bọn họ nghỉ,

hoặc là đi ra ngoài kết giao cùng các thí sinh cử tử, hoặc là cùng các sư huynh chung trường sắp đi xa du sơn ngoạn thủy, lưu luyến lần cuối cùng.

Lâm Thiều Đường đều là đi theo Phó Hựu, hôm nay Phó Hựu muốn một mình gặp gỡ hảo bằng hữu, Lâm Thiều Đường liền lưu lại Hầu phủ.

Nhìn ra Lâm Thiều Đường xấu hổ, Thẩm Tình cười nói sang chuyện khác: "Đường biểu ca đang câu cá a? Ta cùng ngoại tổ mẫu ở bên cạnh nhìn có được không? Đại biểu ca có công sự trên người, Nhị biểu ca gần đây bận việc xã giao, đều thực lâu không thể bồi ngoại tổ mẫu, ngoại tổ mẫu bên người chỉ có ta hầu hạ, đã sớm chán ngấy, nhìn Đường biểu ca câu cá ít nhiều có chút mới mẻ."

"Đây..."

Lâm Thiều Đường không quá nguyện ý cùng Thẩm Tình thân thiết. Phó Bảo không thích Thẩm Tình, tuy rằng Lâm Thiều Đường thấy những lý do Phó Bảo chán ghét Thẩm Tình đều có chút càn quấy, không nói đạo lý. Ví như Thẩm Tình dễ được lão thái thái thích nàng còn hơn Phó Bảo, hoàn toàn là Phó Bảo ghen tỵ mà thôi. Nhưng Phó Bảo dù sao cũng không thích a, ngộ nhờ để Phó Bảo biết hấn cho phép Thẩm Tình ở bên cạnh nhìn hấn câu cá, cùng hấn tức giận thì làm thế nào đây?

Nhưng Thẩm Tình đưa ra thỉnh cầu này cũng là xuất phát từ một mảnh hiếu tâm đối với lão thái thái, hấn thật sự không tìm được lý do cự tuyệt.

Lâm Thiều Đường cúi đầu hướng lão thái thái nói: "Kia Thiều Đường bêu xấu."

Lão thái thái nhìn chăm chăm vào thiếu niên trước mặt ôn hòa có lẽ, khóe mắt cong cong, nhìn như là cười.

Lâm Thiều Đường thở phào một hơi.

Có thể làm cho lão thái thái cao hứng một chút cũng không tệ.

Hắn quay đầu đi đến vị trí mình vừa mới câu cá, Thẩm Tình đẩy lão thái thái đuổi kịp.

A Phúc A Hi liếc nhìn nhau, trong lòng dâng lên một tia bất an. Phu nhân sắp xếp các nàng ở đây, đặc biệt dặn dò các nàng phải kèm chặt biểu cô nương, không cho phép biểu cô nương cùng với vài vị thiếu gia Hầu phủ hoặc là bất kỳ ngoại nam nào lui tới. Nhưng loại trường hợp này, các nàng thân làm nha hoàn cũng không có khả năng nghiêm cấm biểu cô nương nhìn biểu thiếu gia câu cá, bằng không các nàng không cho biểu cô nương tình cảm, biểu thiếu gia sẽ nghĩ sao?

May mắn hai người cũng không phải là một mình cùng một chỗ, cũng không có quan hệ đi?

Quay về cùng phu nhân nhắc nhở một tiếng là được.

Tới bờ sông, Thẩm Tình cũng không ngồi vào bên chõu Lâm Thiều Đường, mà nhu thuận trông giữ ở bên cạnh xe lăn lão thái thái.

Lâm Thiều Đường âm thầm hướng bên kia liếc vài lần, thấy Thẩm Tình không giống Phó Bảo lúu rúu quấy rầy hắn câu cá, yên tâm, hết sức chăm chú mà lưu ý động tĩnh trong nước.

Mặt trời lên quá ba sào, Lâm Thiều Đường tổng cộng câu được hai con cá to.

Hắn đem thùng cá nhắc tới trước mặt lão thái thái, cung kính nói: "Lão thái thái thích ăn cá sao? Nếu thích, hai con này biểu ngài làm thêm đồ ăn đi."

Lão thái thái môi giật giật.

Thẩm Tình nghiêng đầu nhìn, nhìn một lát đứng thẳng người, cười dịu dàng nói với Lâm Thiều Đường: "Đường biểu ca, ngoại tổ mẫu khen người hiếu thuận đâu, còn nói buổi trưa mời người tới Ngũ Phúc đường cùng nhau dùng cơm. Đường biểu ca, ngoại tổ mẫu đã lâu không cao hứng như vậy, người đáp ứng đi, ta nói với người, phòng bếp Ngũ Phúc đường am hiểu nhất là làm cá."

Đi Ngũ Phúc đường dùng cơm, vậy khẳng định phải cùng Thẩm Tình ăn chung bàn, cho dù hai người là thân thích, đó cũng không thích hợp.

Lâm Thiều Đường vội vàng khéo léo từ chối, hướng lão thái thái làm một đại lễ: "Lão thái thái mời tới, Thiều Đường thụ sủng nhược kinh, chỉ là hôm nay thật sự không khéo, Thiều Đường cùng vài huynh đệ chung trường hẹn buổi trưa đi ra ngoài ăn cơm, bắt buộc phải đi. Lão thái thái không ghét bỏ, ngày khác Thiều Đường lại bồi ngài giải buồn."

Lão thái thái ánh mắt lóe lên một đạo uất sắc.

Thẩm Tình thấy, lặng lẽ hướng Lâm Thiều Đường chớp chớp mắt: "Đường biểu ca nếu đã có ước, kia mau mau đi thôi, lão thái thái sẽ không để ý."

Lâm Thiều Đường cảm kích hướng nàng chấp tay một cái, cất kỹ cần câu, sai bước mà đi.

Thẩm Tình đẩy lão thái thái trở về Ngũ Phúc đường, đem hai nha hoàn A Phúc A Hỉ phái đi ra ngoài, ngồi đối diện lão thái thái, vừa dấm chân cho nàng vừa thì thầm: "Ngoại tổ mẫu, ta nhớ người trước kia cũng chẳng thích Đường biểu ca, hôm nay như thế nào?" Lão thái thái không thích Lâm thị, liên quan với thân thích Lâm thị bên kia cũng không chào đón.

Lão thái thái nhìn nàng cười.

Hai bà cháu bình thường thân mật, một năm nay Thẩm Tình nửa bước không rời lão thái thái, càng có thể dễ dàng nhìn hiểu hàm nghĩa bên trong mỗi một ánh mắt của lão thái thái, không khỏi đỏ mặt, cúi đầu nói: "Ta biết ý tứ ngoại tổ mẫu, Đường biểu ca làm người quả thật không sai, nhưng hẳn cùng A Bảo thanh mai trúc mã, tình đầu ý hợp, ta tính cái gì?"

Lão thái thái trong miệng phát ra âm thanh ô ô.

Thẩm Tình nâng mí mắt, chống lại ánh mắt lão thái thái cổ vũ lại có chút âm ngoan, nàng cắn cắn môi, "Tốt, vậy ta thử xem xem."

Lão thái thái khen ngợi nhìn nàng.

Một là cháu ruột, một là cháu ngoại, theo lý cả hai cháu bà đều thương, nhưng bà bị bệnh một năm, hai cháu ruột bồi nàng nói chuyện thời gian cộng lại cũng không bằng cháu ngoại nữ bồi nàng 1 ngày. Mỗi lần lại đây đều là có lệ mà quan tâm hai câu, điểm mặt xong liền đi. Các nàng bất nhân, đừng trách bà bất nghĩa, ai đối với bà tốt nhất, bà liền yêu thương nhất người đó.

Cho cổ vũ, còn phải hỗ trợ nghĩ biện pháp, lão thái thái tỏ ý bảo Thẩm Tình đẩy bà đi tới chỗ hòm xiềng bên kia.

Có tiền mới làm việc được.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 172

Đưa xong nhóm khách nhân cuối cùng, Phó Dung cùng Từ Tấn sóng vai trở về.

Phó Dung nói với Từ Tấn chuyện Tạ thị khiêu khích Thái Tử phi.

"Vương gia, ta không phải bởi vì lần trước chàng hoài nghi mợ mà không vui bà ấy, chỉ là cảm thấy mợ nói năng không thỏa đáng. Ngộ nhờ Thái Tử phi nghe rồi trong lòng khó chịu, trở về cùng Thái Tử oán giận, Thái Tử đem sai lầm toàn bộ trách xuống trên đầu vương gia thì làm thế nào đây? Đây không phải là vô cớ sinh sự sao?"

Tình thế trước mắt, Thành vương cơ bản không xoay người được, Từ Tấn vốn chính là uy hiếp lớn nhất trong mắt Đông cung. Tạ thị ngôn ngữ đắc tội đối phương, cho dù đâm vào vết sẹo của Thái Tử phi thì như thế nào, còn không phải là sẽ chủ động đem chuỗi dao đưa tới? Các nam nhân muốn thành đại sự, nữ quyến có lẽ không giúp được gì, nhưng muốn làm chuyện xấu thì quá đơn giản, một nhà Vĩnh Ninh công chúa chính là vết xe đổ.

Phó Dung đối với Thái Tử phi có phòng bị nhưng cũng không có gì không vui, mặc dù chứng thực Thái Tử phi có tâm mưu hại Phó Ninh, Phó Dung cũng sẽ không đòi tiện nghi ngoài miệng, dùng sự tình con nôi dỗi hướng ném dao nhỏ lên người Thái Tử phi, tự nhiên càng không muốn cho miệng xấu Tạ thị ra làm hỏng thanh danh Từ Tấn.

"Biết rồi, Nùng Nùng làm rất tốt."

Từ Tấn nắm tay nhỏ Phó Dung, cho nàng ăn viên thuốc an thần: "Phụ hoàng hi vọng huynh đệ chúng ta chung sống hòa thuận, không thích nhất con dâu dâm bị thóc chọc bị gạo. Nùng Nùng làm vương phi hiền lành, phụ hoàng sẽ càng ưa thích nàng." Lại sợ Phó Dung thật sự hiền lành, nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: "Ngoài sáng không có trở ngại là được, không cần thật lòng đem các nàng ấy làm chị em dâu, dù sao các nàng ấy cũng không đem nàng làm thân đệ muội." (PS: Bạn TT này xấu tính quá, cơ mà ta thích)

Hắn xấu xa, Phó Dung gãi gãi lòng bàn tay hắn, "Ta hiểu."

Từ Tấn nắm chặt tay nhỏ của nàng giở trò xấu, hai vợ chồng cùng nhau trở về Phù Cừ viện.

Trần ca nhi còn đang ngủ, thấy bọn họ trở lại, nhũ mẫu, Hứa Linh cùng nhau lui ra ngoài.

Trên giường màn lụa mở ra, Phó Dung nhìn nhi tử ngủ say sưa, quay người rót cho Từ Tấn một chén trà, ngồi ở bên bàn nói với hắn chuyện lý thú của nhi tử: "Trần ca nhi tính tình quá giống chàng, ngày hôm nay ai muốn ôm hắn, hắn đều không chịu, bị phiền nhiều thế còn giở chứng lên, oa oa khóc một trận."

Từ Tấn rất là ngoài ý muốn: "Nhạc mẫu ôm hắn cũng không cho?"

Phó Dung thở dài: "Đúng vậy, thói tiểu tử thật không nhận người yêu thích."

Mai Hương Lan Hương nhũ mẫu vẫn giúp nàng chiếu cố Trần ca nhi, thời điểm Trần ca nhi thanh tỉnh cũng không chịu cho các nàng chạm vào, chỉ có ban đêm tỉnh ngủ muốn sụt sụt, tiểu tử khóc đến ánh mắt đều mở không ra hoặc là mệt mỏi mà nhắm mắt, mới không phản cảm người ngoài chiếu cố hắn. Cứ như vậy, mỗi buổi sáng Trần ca nhi triệt để tỉnh ngủ, như

thường khóc nháo thảng đến khi nhũ mẫu đem hũ đưa tới bên người mẫu thân.

Nhi tử dánh mình như thế, Phó Dung trong lòng rất cao hứng, nhưng nghĩ tới mẫu thân không thể ôm cháu ngoại thì trên mặt tiếc nuối, Phó Dung muốn đánh hai cái lên trên mông nhỏ của nhi tử, để hũ biết thương ngoại tổ mẫu và hai dì.

Từ Tấn đã xác định nhi tử không có di truyền bệnh lạ của mình, bởi vậy nhi tử không thích để cho người khác ôm, hũ cũng không để ý, ngược lại rất là tự hào: "Con trai của ta, há là người khác có thể dễ dàng chạm vào ?"

Nói xong buông bát trà xuống, đi tới trước giường nhìn nhi tử.

Buổi chiều thanh nhàn, Phó Dung ngồi ở cạnh bàn nhìn một đôi phụ tử trên giường. Bên ngoài Lan Hương bỗng nhiên gọi nàng, Phó Dung chào Từ Tấn rồi đi ra ngoài, là Ôn ma ma bên kia đem quà biếu nhận được từ các phủ hôm nay đưa tới. Phó Dung ngồi ở trên giường gian ngoài nhìn, vài trang đầu tiên tự nhiên là ghi lễ của mấy vị hoàng tử, Đông cung Khang vương, sau đó chính là lễ của Thành vương phủ.

Phó Dung lâu không nhìn thấy Thành vương phi, nghĩ tới đứa nhỏ vô duyên kia của Lý Hoa Dung, có chút thổn thức.

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng khóc Trần ca nhi to rõ.

Phó Dung mau chóng chạy vào trong, thấy Từ Tấn sững sờ đứng ở trước giường, phía trước người ướm một mảnh phá lên cười. Phó Dung trước bảo hai nha hoàn theo sau đi ra ngoài, lúc này mới bước nhanh tới bên người nhi tử, đem nam oa đã sụt sụt ướm hết người cha hũ ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng dỗ.

Trần ca nhi nghe được âm thanh mẫu thân, ngửi được mùi trên người mẫu thân, rất nhanh không khóc to nữa, chôn trong ngực mẫu thân nhỏ

giọng nước nở.

Từ Tấn lúc này đem áo khoác thoát xuống, ném ở trên ghế.

Phó Dung nhìn chăm chăm vào mặt hăn nhìn một lát, nhin cười nói: "Không phun tới trên mặt vương gia đi?"

Từ Tấn hung hăng liếc mắt trừng nàng một cái.

Phó Dung không dám đùa hăn nữa, gọi hai nha hoàn tiến vào hầu hạ, tự mình giúp Trăn ca nhi rửa mặt. Rửa mặt xong Trăn ca nhi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng non mềm, mắt to trong veo như nước, nằm ở trên giường tự mình duỗi dài cánh tay, căng chân nhỏ chơi. Từ Tấn tức giận còn chưa tiêu tán toàn bộ, lại gần bắt lấy chân nhỏ nhi tử, đè hăn lại không cho hăn động, Trăn ca nhi còn cho rằng phụ thân muốn cùng mình chơi đâu, nhếch miệng hướng phụ thân cười.

Từ Tấn tâm thoág cái liền mềm nhũn, cúi đầu hôn nhi tử: "Lần sau còn dám tinh nghịch, đợi người lớn lên phụ thân không dạy người cười ngựa."

Phó Dung ở bên cạnh nhìn, len lén cười.

Từ Tấn đối với nhi tử quả thực giống như đối với nàng một dạng lòng dạ hẹp hòi, nàng chọc hăn mất hứng, Từ Tấn sẽ tức giận chìa mặt lạnh cho nàng. Nàng chủ động lấy lòng, hăn lập tức cả vốn lẫn lời trả lại cho nàng, đối với nàng các loại tốt. Nói cho cùng, trong lòng hăn có nàng, tức giận là bởi vì nàng không chịu cảm kích, cố ý cùng nàng giận dỗi đi? Cho nên mới có thể dễ dàng tha thứ nàng những chuyện đắc tội kia.

Người nam nhân này, về mặt tình cảm, kỳ thật thật sự rất dễ thỏa mãn.

Ban đêm Từ Tấn muốn cùng nàng tắm rửa, Phó Dung không cho.

Hôm nay nàng xem như là chính thức ra kỳ ở cũ, trước đó đều chỉ có thể dùng khăn lau lau trên người, rất lâu không có triệt triệt để để tắm một lần. Phó Dung để bọn nha hoàn chuẩn bị hai thùng nước, thùng thứ nhất xem như là rửa sạch, thùng thứ hai là dùng để hưởng thụ.

Từ Tấn trông mong buổi tối hôm nay đã non nửa năm, vẫn ở trong phòng chờ đợi, chờ một lát nghe thấy tiếng vang bên kia bọn nha hoàn nâng nước đi ra ngoài, trong lòng hân đại hỉ, biết Phó Dung chẳng mấy chốc sẽ muốn đi ra, phóng nhẹ bước chân trốn ở bên cửa chờ, chỉ đợi Phó Dung vừa vào cửa liền đem nàng bế lên hảo hảo tận hưởng một lần.

Không ngờ bên ngoài chậm chạp không có động tĩnh.

Từ Tấn nhú mào, mặt không chút thay đổi đi ra, vừa vào buồng tắm, liền thấy Phó Dung dựa vào thùng tắm, hơi hơi ngửa đầu, mắt đẹp nhắm chặt, Mai Hương Lan Hương một người xoa cánh tay cho nàng, một người giúp nàng bóp chân. Đùi đẹp thon dài từ trong nước thò ra, khoác lên mép thùng tắm bằng gỗ hoàng dương, giống như mỹ ngọc, năm đầu ngón chân êm dịu móng sơn màu đỏ tươi, đoạt hồn phách người.

Từ Tấn cái gì cũng chưa nói.

Hắn cũng không cần nói, Mai Hương Lan Hương nhìn thấy hắn liền cúi đầu, thức thời mà đi ra ngoài .

"Vương gia sao lại tới?"

Phó Dung mở mắt ra, nhìn thấy nam nhân đứng ở bên kia mắt phượng âm u, dường như bị nóng, mau chóng đem chân bỏ xuống.

"Ta đến hầu hạ vương phi." Từ Tấn khàn giọng nói, một bên hướng thùng tắm đi tới, một bên cởi áo bào, tới sát thùng tắm, trên người chỉ còn một cái quần đùi.

Đều làm vợ chồng lâu như vậy, trước mắt tình hình bậc này, Phó Dung không đuổi hẳn đi ra ngoài nữa, bắt lấy khăn bên cạnh khoác lên lồng ngực che chắn, nhắm mắt lại chờ hẳn tiến vào, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lại càng đỏ hơn, như trái cây chín hẳn mê người chờ hái.

Nhưng Từ Tấn cũng không vào, hẳn cúi người, đem một cái đùi đẹp kéo ra ngoài, học Lan Hương vừa mới vừa rồi, giúp nàng bóp chân.

Phó Dung ngoài ý muốn mở mắt ra, lại thấy tay tay Từ Tấn thành thành thật thật, ánh mắt nhưng là nhìn chăm chăm vào trong nước đậu.

Tư thế như vậy, Phó Dung cực thẹn, bản năng mà đưa tay che: "Vương gia..."

"Bóp đau ?" Từ Tấn rút cuộc đem ánh mắt chuyển tới trên mặt nàng, tay thì chậm rãi dọc theo mắt cá chân nàng chuyển xuống dưới, dò dẫm hướng vào trong nước.

Hắn vóc dáng cao, cánh tay cũng dài, vô lại mà kéo tay nàng ra, giúp nàng che .

Phó Dung cắn chặt môi.

Dường như nếm lại cảm giác hẳn dùng ngọc quản giúp nàng bôi thuốc, chỉ là lần này ngọc quản đổi thành ngón tay hắn.

"Vương phi có vừa lòng?" Từ Tấn cứ nhìn nàng chăm chú, nhìn nàng bởi vì hẳn hầu hạ, trên mặt xuất hiện các loại thần sắc, nhú mày cắn môi, quay đầu la hoảng, hết như nhìn một đóa mẫu đơn bị mưa gió tập kích, nhìn thế nào cũng đều đẹp. Mưa rơi dần dần biến lớn, hoa mẫu đơn không chịu nổi, hai tay bỗng nhiên đề lấy hắn, khuôn mặt có giọt nước trượt xuống, không biết là mồ hôi hay là nước, môi son khẽ mở, muốn cầu xin lại run rẩy không phát ra được thanh âm nào.

Nàng nhẹ nhàng thở hỗn hển, mắt nhắm chặt.

Từ Tấn chậm rãi thu tay lại, nhắc chân dài bước vào thùng tắm, ôm người lên trên đùi, mặt đối mặt.

Phó Dung thế mới biết được, vừa mới tay của hắn chẳng qua là sóng gió nhỏ mà thôi.

Bão tố bỗng nhiên ập đến, nàng nằm trên đầu vai hắn, cái gì cũng không thể nghĩ.

Hắn tựa như một đầu sói bị nhốt quá lâu, đột nhiên được tự do, bức thiết muốn hưởng thảo nguyên chứng minh uy phong ngày xưa.

Phó Dung chính là mảnh thảo nguyên kia, bị hắn chinh phục triệt để, tùy ý hắn đi nhanh như gió, cảm nhận hắn mỗi một lần lực lượng cuồng dã.

Rốt cuộc bình tĩnh trở lại thì trong thùng tắm nước gần như đều tràn ra bên ngoài, trên đất một mảnh ướt sũng.

Rõ ràng là hắn làm, Phó Dung lại mệt đến mức không thể động, Từ Tấn hôn nhẹ nàng, đem nàng từ trong thùng tắm vớt ra, vững vàng đi vào nội thất.

Mai Hương Lan Hương tiến vào thu thập, nhìn thấy bê bối đầy đất, nghĩ tới ở trong sân chờ thì nghe được động tĩnh, hai người mặt đỏ rần.

Vương gia thương yêu vương phi như thế, thật tốt.

Nhưng các nàng hiển nhiên đánh giá thấp vương gia thương yêu vương phi. Thu thập xong buồng tắm, Mai Hương trở về phòng hạ nhân phía sau. Lan Hương đêm nay trực, đóng cửa phòng lại đang muốn quay người, đột nhiên nghe được trong phòng truyền đến tiếng ván giường kéo kẹt quen thuộc.

Lan Hương nhìn then cửa đã rơi xuống trước mặt, bất đắc dĩ thở dài, một lần nữa mở cửa, âm thầm hoài niệm những ngày vương phi mang thai.

Bên này giường kết kết vang không ngừng, Cảnh Dương Hầu phủ, phòng trên đã sớm yên lặng hẳn.

Lâm thị ngửa mặt nằm, nghĩ tới A Phúc A Hi hồi bẩm những lời kia, trong lòng bất an không hiểu.

Thẩm Tình nha đầu kia, tâm tư thật không đơn giản. Lâm thị tự nhận mẹ ruột trứng gió nàng chưa hẳn có thể 1 ngày không rơi, không hề có oán trách, thiếp thân hầu hạ. Thẩm Tình lại có thể, đem lão thái thái trông nom ngăn nắp sạch sẽ, được trượng phu nhiều lần khen ngợi, còn cố ý dặn dò nàng chọn cho Thẩm Tình mỗi hôn sự tốt, đừng có so đo Thẩm Tình từng xúc động phạm lỗi.

Lâm thị tức trượng phu dễ dàng bị Thẩm Tình lừa, nhưng nàng không có chứng cứ chứng minh Thẩm Tình giấu giếm tâm cơ, dù sao chẳng sợ Thẩm Tình là vì muốn cậu tha thứ tương lai gả được cho người trong sạch mới dày công chiếu cố ngoại tổ mẫu, đây cũng là nhân chi thường tình, trượng phu sẽ không để ở trong lòng. Nói cho cùng, Thẩm Tình là thân ngoại sanh nữ của hắn, đối với đứa trẻ mồ côi muội muội lưu lại này, trượng phu luôn coi là nữ nhi mà chiếu cố. Thẩm Tình phạm sai lầm hắn tức giận, nhưng cũng sẽ tha thứ.

Bởi vậy nàng không thể ở trước mặt trượng phu nói xấu Thẩm Tình.

Còn Lâm Thiệu Đường, thân ngoại sanh của nàng, nàng cũng không thể trực tiếp gọi đến bên người, nhắc nhở hắn rời xa Thẩm Tình. Nam nhân và nữ nhân cách nghĩ không giống nhau. Rất nhiều sự tình nữ nhân để ý còn nam nhân lơ đãng, có nói với hắn, hắn không chừng còn ghét bỏ lòng dạ nhỏ mọn.

Nói cho Lâm Thiều Đường rằng Thẩm Tình từng muốn câu dẫn Thái Tử?

Đây đâu phải là một chuyện mà bác nên nói cùng cháu trai còn là con rể tương lai? Huống chi không có bằng chứng, có thể còn hoàn toàn ngược lại làm cho Lâm Thiều Đường hiểu lầm nhạc mẫu này cố ý gây khó dễ một tiểu cô nương mồ côi. Đường như nàng kém độ lượng, hoặc là cháu sẽ hoài nghi nữ nhi ở trước mặt nàng nói gì đó, nàng thay nữ nhi làm chủ đâu.

Lâm thị rất hiểu cháu mình, đó là một thiếu niên khiêm tốn có lễ, trừ phi hấn tận mắt nhìn thấy, hấn sẽ không hoài nghi Thẩm Tình tiếp cận hấn là có rắp tâm khác. Có lẽ Lâm thị có thể trước lúc Thẩm Tình ra tay triệt để chặt đứt ý niệm, không cho nàng ấy cơ hội. Nhưng về sau thì sao? Về sau nữ nhi gả cho cháu mình, vợ chồng son không ở trước mắt nàng, lại có nữ nhân tiếp cận cháu mình cố ý quấy rối, chỉ bằng tính tình kia của nữ nhi, trong cơn tức giận còn không chủ động đem nam nhân đẩy tới bên người đối phương?

Lâm thị tin tưởng tâm ý của cháu đối với nữ nhi, hấn tuyệt đối sẽ không chủ động trêu hoa ghẹo nguyệt, cô phụ nữ nhi, Lâm thị sợ nhất là cháu mình bị người ta lừa gạt.

Thẩm Tình dễ giải quyết, nhưng nàng nên để cho cháu mình biết chút ít về tâm cơ nữ nhân, chịu thiệt thòi một lần, về sau hấn sẽ không cho những người đó cơ hội.

Buổi sáng hôm sau, Lâm thị lệnh cho người đi gọi hai nha hoàn A Phúc A Hỉ tới đây.

A Phúc A Hỉ rất nhanh đi tới, cung kính đứng ở trước mặt nàng. Lâm thị vừa muốn mở miệng, ngoài ý muốn phát hiện hai người có cái gì không đúng, A Phúc nhìn còn coi như trấn định, A Hỉ buông xuống rèm mi, tay phải không tự giác mà nắm chặt ống tay áo.

Chiều hôm qua các nàng qua đây thăm báo sự tình thì cũng không phải như vậy .

Lâm thị trong lòng giật giật, tạm thời không nói chuyện, thông thả ung dung dùng chén trà nhỏ, mới nhẹ nhàng nói: "Thế nào, muốn ta dùng hình, các người mới chịu chủ động giao phó sao?"

A Hỉ chân mềm nhũn, ập quỳ xuống, cuống quýt dập đầu: "Phu nhân hiểu lầm , nô tài không muốn giấu diếm phu nhân, vốn định đợi phu nhân phân phó xong liền báo cáo phu nhân !"

A Phúc đồng dạng quỳ xuống, dập đầu lạy xin tha.

Lâm thị cúi đầu nhìn các nàng, "Được rồi, hôm qua sau khi các người trở về nàng đến cùng làm cái gì, một năm một mười nói rõ cho ta nghe."

Kỳ thật không cần hỏi cũng có thể đoán được, Thẩm Tình muốn ra tay, trước hết thu mua hai nha hoàn thay nàng làm việc, giúp nàng lừa dối.

Giờ phút này, Lâm thị vô cùng may mắn, A Phúc A Hỉ vốn chỉ là tam đẳng nha hoàn trong viện nàng, công phu còn chưa luyện đến nơi, làm việc trái với lương tâm sẽ khó có thể nhẫn nại đối diện với đương gia chủ mẫu, đổi lại hai người tâm cơ sâu, nhẫn nại được, nàng chỉ sợ thật sẽ phải té nhào trên người một cô nương trẻ.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 173

A Phúc, A Hỉ trở về Ngũ Phúc đường.

Thẩm Tình đã sớm chờ các nàng, cẩn thận liếc mắt quan sát hai người, cười hỏi: "Phu nhân tìm các người làm cái gì?"

A Hỉ nhìn về phía A Phúc.

A Phúc bình tĩnh nói: "Phu nhân nhắc nhở chúng ta, nếu cô nương muốn nhắc chuyện người và biểu thiếu gia câu cá với nhau, nếu Tứ cô nương tới, chúng ta phải nghĩ biện pháp cắt lời, không thể để Tứ cô nương biết việc này."

Thẩm Tình gật gù đầu: "Đã biết, A Phúc đi xuống trước đi, A Hỉ lưu lại giúp ta cắt móng tay, hơi dài rồi."

A Phúc thản nhiên lui ra ngoài.

Thẩm Tình nhìn theo nàng ra cửa, quay người ngồi vào trên giường, biếng nhác nhàn nhã. A Hỉ ngoan ngoãn cầm kéo, nhắc ghế thêu đặt ở trước giường, thật sự muốn giúp nàng cắt móng tay. Nha hoàn này tâm tư so với A Phúc đơn giản hơn nhiều, Thẩm Tình cười cười, tỏ ý bảo nàng buông cái kéo xuống, nhẹ giọng hỏi: "Phu nhân đến cùng tìm các người nói cái gì?"

A Hỉ kinh ngạc nâng rèm mi, phảng phất không hiểu nàng vì sao hỏi như vậy: "Chính là A Phúc vừa mới nói như vậy a, phu nhân đại khái là sợ Tứ cô nương biết rồi sẽ tức giận đi. Hôm qua chúng ta, chúng ta hồi bẩm thì

phu nhân không ngờ, hôm nay lại cố ý nhắc nhở chúng ta... A, cô nương không tin chúng ta sao?"

Bất tri bất giác nàng khẩn trương đứng lên, vội vàng thể hiện trung tâm: "Cô nương, chúng ta nói thiên chân vạn xác, ngài, ngài sẽ không nuốt lời đi?"

Thẩm Tình chăm chú nhìn mắt nàng.

Hôm qua hai nha hoàn từ tiền viện trở về, nàng cố ý đem một cái vòng tay ngọc lục bảo lão thái thái quý giá nhất làm rớt bể, mượn việc này uy hiếp hai người nghe lời nàng, bằng không nàng và lão thái thái sẽ vu là các nàng làm rớt hỏng chiếc vòng. Đến lúc đó lão thái thái tức giận, Lâm thị cũng không bảo vệ được các nàng, nhẹ thì gia pháp, nặng thì đem bán ra ngoài, thậm chí nhốt vào đại lao. A Phúc, A Hỉ sợ tới mức quỳ trên mặt đất xin tha, nàng lại phát ra chút quà, cho mỗi người một ngân phiếu trăm lượng, yêu cầu các nàng ấy thay nàng làm việc, tương lai nàng được toại nguyện, sẽ đưa thêm mỗi người một trăm lượng.

Ân uy cùng dùng, Thẩm Tình nguyện ý tin tưởng các nàng ấy, nhưng nàng cũng không dám tin hoàn toàn.

Từ trong lòng ngực lấy ra một thỏi bạc năm lượng, Thẩm Tình ước lượng, nhỏ giọng nói với A Hỉ: "A Hỉ, ta tin người, nhưng ta không quá tin tưởng A Phúc, chỗ bạc này cho người, về sau nếu người phát hiện A Phúc có chỗ nào không thích hợp, ví như vụng trộm đem việc ta cần phải làm tiết lộ cho phu nhân, người cứ việc nói cho ta biết, một lần phát hiện ta lại thưởng người năm lượng bạc."

A Hỉ mừng rỡ khôn xiết, nhận bạc liên tục cảm ơn: "Cô nương yên tâm, A Hỉ về sau hoàn toàn nghe theo cô nương !"

Thẩm Tình hài lòng cười, "Được rồi, người về trước đi, đem bạc giấu kín một chút, đừng để nàng ấy thấy."

A Hỉ vui vẻ đi.

Trở lại phòng hạ nhân, nhìn thấy A Phúc ngồi trước cửa phòng nàng loay hoay may vá, thấy nàng lập tức tiến lên nghênh đón. A Hỉ hướng bạn mình làm cái dấu hiệu, vào nhà rồi hưng phấn đem hành vi của Thâm Tình nói cho A Phúc nghe, còn khoe khoang một chút mới được thỏi bạc.

A Phúc có phần hâm mộ.

Phu nhân đã nói, chỉ cần các nàng hảo hảo phối hợp với biểu cô nương, ở trước mặt biểu cô nương đừng lộ ra bất kỳ sơ hở nào, tương lai sự tình kết thúc, bạc biểu cô nương cho đều là của các nàng. Kể từ đó, các nàng vừa không cần lo lắng chuyện về sau bị phu nhân giáng tội, lại còn được nhiều bạc, có sao mà không làm?

"Không nhìn ra a, người so với ta còn có thể đóng kịch giỏi hơn." A Phúc thân mật điểm điểm cái trán đồng bạn.

A Hỉ cười nói: "Còn không phải là bởi vì người chỉ bảo?" Nàng cũng không phải người vong ân, lục ra một thỏi bạc ba lượng cho A Phúc: "Tỷ tỷ đừng khách khí với ta, không có người ta cũng không làm được tam đẳng nha hoàn trong viện phu nhân, càng sẽ không nhận được phần nhiệm vụ này, về sau chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, nhắc nhở lẫn nhau, cùng nhau làm tốt phần việc này đi!"

A Phúc vui vẻ gật đầu.

Thâm Tình muốn các nàng làm, chẳng qua là tìm hiểu khi nào Lâm Thiều Đường đi hoa viên.

Thâm Tình nghe Phó Phẩm Xuyên và lão thái thái nhắc vài người để kết hôn, đều là con trai quan viên vùng khác. Xem ra cậu biết nàng đối với lão thái thái hiếu thuận, đều bởi vì trong lòng còn khúc mắc chuyện nàng có ý đồ gả vào Đông cung, không nguyện ý lưu nàng ở kinh thành. Đã gả cho ai

cũng phải rời kinh, trước mắt lại không có cơ hội tiếp xúc với ngoại nam bên cạnh, thay vì để Lâm thị tùy tiện chọn một nam nhân nhìn như không có gì không tốt nhưng sau lưng chưa biết nàng có thể chịu nổi hay không, không bằng nàng tự mình tuyển.

Lâm Thiều Đường không cần nói thêm nữa, Thẩm Tình có vài phần hiểu biết hẳn. Phó Hựu bởi vì Phó Bảo mà đối với nàng vị biểu muội này mặt lạnh, mắt lạnh, không giảng đạo lý chút nào. Lâm Thiều Đường lại không phải như thế, hẳn chỉ bởi vì Phó Bảo nên tận lực lảng tránh nàng. Nhưng hai người thật sự gặp nhau, Lâm Thiều Đường cũng sẽ không giữ mặt lạnh cho nàng. Như thế có thể thấy được Lâm Thiều Đường hoặc là cũng không phải thích Phó Bảo nhiều, hoặc chính là mềm lòng. Chỉ cần kế hoạch đủ tốt, Thẩm Tình tự tin có thể ứng phó được người nam nhân này, cho dù không chiếm được tâm hắn, cũng có thể được hắn thương tiếc và kính trọng.

Phiền toái ở chỗ Lâm gia là nhà mẹ đẻ Lâm thị.

Nhưng Thẩm Tình cũng không phải đặc biệt lo lắng. Tổ mẫu Lâm Thiều Đường đã không còn, tổ phụ phụ thân có lẽ đều sẽ không thích nàng, nhưng bọn họ là nam nhân, sẽ không tận lực khó xử nàng một tiểu tức phụ. Mẫu thân Lâm Thiều Đường là Đồng thị, quan hệ cùng Lâm thị không thân mật lắm. Nghe ý tứ lão thái thái, hai người còn bởi vì chuyện hôn sự Lâm Sơ Hà và Phó Hựu mà có khoảng cách. Cho nên nàng giả sang rồi chỉ cần nói xấu Lâm thị vài câu, ví như Lâm thị giả cao, về sau khinh thường nhà mẹ đẻ, Đồng thị có lẽ cũng sẽ không bởi vì nàng cướp hôn sự Phó Bảo mà trách phạt nàng.

Chờ mong thật lâu, tháng 3 nhanh qua, rốt cuộc Thẩm Tình chờ được đến lúc Lâm Thiều Đường một mình đi hoa viên .

Thẩm Tình cố ý đổi một thân bối tử trang hoa màu tím đình hương, dẫn A Phúc đi hoa viên.

Lâm Thiều Đường hôm nay cũng cố ý trải truốt, một thân trường bào nguyệt nha trắng, cổ tròn, eo buộc một ngọc bội màu mỡ dề hoa văn hình mây, từ sớm chạy tới hoa viên Hầu phủ, trước bụi hoa mẫu đơn chờ người trong lòng tới. Hai người dần dần trưởng thành, không giống hồi còn nhỏ, muốn cùng nhau chơi đùa thì cùng nhau chơi đùa, ngẫu nhiên gặp gỡ cũng không quan hệ.

Hôm nay dựng bác cùng nhau ra ngoài làm khách, Phó Định tiến cung hầu việc, Phó Hựu đóng cửa chuẩn bị tháng 4 thi đình, Lâm Thiều Đường ngồi không yên, bảo người lạng lẽ đưa tờ giấy cho Phó Bảo, hẹn nàng đến bên này ngắm hoa.

Vì giả vờ giống như ngẫu nhiên gặp gỡ, Lâm Thiều Đường sai đầy tớ Thiên Lý đặt giá vẽ chỗ bụi hoa mẫu đơn, hẳn làm bộ làm tịch vẽ tranh.

"Thiếu gia, Tứ cô nương đang tới!" Thiên Lý vẫn lưu ý động tĩnh đâu, nhìn thấy sau bụi hoa có tiểu cô nương đi về phía này, liệu định là Tứ cô nương, không nhìn mặt liền vui rạo rức nói.

Lâm Thiều Đường hưng phấn treo bút vẽ lên, xoay người sang chỗ khác.

Khoảng cách tuy xa, đủ để hẳn nhìn rõ người tới là ai.

Hắn mắt liếc nhìn bên cạnh gã sai vặt đã sớm rụt cổ cúi đầu, một lần nữa ngồi lên trên ghế, cầm bút vẽ lên thì do dự một lát.

Tiếp tục vẽ, e rằng phải cùng Thẩm Tình gặp gỡ, Lâm Thiều Đường không muốn giao tiếp cùng nàng, nhưng bây giờ rồi đi rồi, Phó Bảo tới tìm không thấy hẳn thì làm thế nào đây?

Hắn nhẹ nhàng khụ một tiếng, thấp giọng dặn dò Thiên Lý một câu.

Có chút thất lễ, nhưng hẳn cũng chỉ có thể làm như vậy, đã lâu không cùng Phó Bảo nói chuyện, hẳn thật rất nhớ. Nửa tháng nữa hẳn phải về Tây

Sơn đọc sách rồi, Lâm Thiều Đường không muốn bỏ lỡ cơ hội khó có được này.

Thiên Lý nhận được mệnh lệnh, mắt thấy Thẩm Tình bước chân nhẹ nhàng đi về phía này, rõ ràng nhìn thấy bọn họ cũng không có ý tứ lảng tránh. Thiên Lý không hề do dự, trước lúc hai chủ tớ kia đi vào bụi hoa mẫu đơn, nhanh chạy tới, cúi đầu hướng Thẩm Tình bồi tội, nhỏ giọng nói: "Tiểu nhân bái kiến biểu cô nương, xin hỏi biểu cô nương tới đây thường mẫu đơn sao?"

Thẩm Tình lắc lắc đầu, âm thanh mỉm cười, không cao không thấp: "Lão thái thái thích mẫu đơn, ta muốn hái mấy đóa cho bà, không ngờ Đường biểu ca cũng ở đây, thế nào, hẳn đang vẽ tranh?"

Thiên Lý gật đầu: "Đúng vậy, tiên sinh giao bài tập, thiếu gia dặn dò ta nhìn xung quanh, đừng để hạ nhân ồn ào quấy rầy hẳn. Biểu cô nương nếu như chỉ muốn hái hoa, có thể dời bước đi sang bên kia hay không? Tiểu nhân thay thiếu gia nhà ta cảm ơn trước."

"Được thôi, vậy người tiếp tục trông giữ đi. A Phúc, chúng ta đi bên kia, nói chuyện thì nói nhỏ chút, đừng ồn tới biểu thiếu gia." Thẩm Tình quan tâm đáp, nói xong tự nhiên hào phóng mà đi.

Thiên Lý thật ngạc nhiên, vị này biểu cô nương khéo hiểu lòng người như thế.

A Phúc thì âm thầm bội phục tâm cơ Thẩm Tình, rõ ràng là chạy tới chỗ Lâm Thiều Đường, đột nhiên xảy ra sự cố, thế nhưng tùy cơ ứng biến như thế.

Thẩm Tình bẻ mấy đóa hoa mẫu đơn liền đi. Được nửa đường nhìn thấy Phó Bảo đẩy xe gỗ nhỏ chở cháu trai đi tới, tiểu cô nương mười bốn tuổi mặc một bộ bối tử màu hồng đào, trên đầu mang trâm hoa mẫu đơn trông

rất sống động, mắt ngọc mảy ngài, bước chân nhẹ nhàng, một mảnh thuần chân vô hạ, ngây thơ rung động.

"Tứ muội muội." Thẩm Tình cười cùng nàng chào hỏi.

Phó Bảo đang đùa với Đại lang trong xe gỗ, cháu trai trắng trẻo mập mạp, nghe được âm thanh ngẩng đầu, vốn không muốn để ý, nhưng nhìn thấy Thẩm Tình trong tay cầm hoa mẫu đơn, sắc mặt đối đối: "Người đi hái mẫu đơn?"

Thẩm Tình cười gật đầu, giơ tay lên hít hà hai đóa mẫu đơn, nhẹ giọng nhắc nhở: "Đúng rồi, Đường biểu ca ở bên kia vẽ tranh đâu, nghe nói là tiên sinh giao bài tập, Tứ muội muội vẫn nên mang đại lang đi chỗ khác chơi đi, miễn cho âm ỉ tới Đường biểu ca."

Phó Bảo rất ghét Thẩm Tình, đặc biệt là thời điểm Thẩm Tình gọi Lâm Thiều Đường là "Đường biểu ca", nàng hận không thể chặn miệng Thẩm Tình lại.

Đó là xưng hô chỉ nàng mới có thể gọi.

Muốn trừng Thẩm Tình, Phó Bảo đột nhiên nhớ tới lời nói Phó Dung.

Lần kia nàng oán giận với Phó Dung là Thẩm Tình luôn bày ra khuôn mặt tươi tắn thân thiện, cho dù nàng mắng nàng, Thẩm Tình cũng cười, cười đến mức so với cãi lại còn làm cho nàng phát hỏa hơn. Phó Dung nói cho nàng biết, Thẩm Tình là bởi vì biết tươi cười so với cãi lại càng khiến nàng không thoải mái nên nàng ấy mới cười, nàng càng tức giận, Thẩm Tình sẽ càng đắc ý. Nàng nếu không để ý, thì Thẩm Tình mới sẽ phát hỏa lên.

Nghĩ tới bộ dáng Phó Dung tràn đầy tự tin, Phó Bảo cường ép đem một bụng lửa giận sôi trào nuốt xuống, hướng Thẩm Tình ngọt ngào cười nói: "Làm phiền người nhắc nhở, bất quá ta mới không sợ một sách kia. Đây là

nhà ta, ta muốn đi chỗ nào thì đi, hắn không quản ta được, đúng không Đại lang?"

Nói xong đi qua Thẩm Tình, tiếp tục ngâm tiểu khúc cho cháu nghe.

"Ngốc tử!"

Đại lang ngồi trong xe nhỏ, một đôi mắt đen lay láy nhìn chăm chăm vào cô cô, học nàng nói chuyện.

Phó Bảo nhìn cháu, trong đầu lại là bộ dáng ngoài ý muốn vừa rồi của Thẩm Tình, tâm trạng rất tốt.

Nhưng là cho dù tốt mấy, trong lòng nàng cũng không thoải mái, nhìn thấy Lâm Thiều Đường trợn mắt chất vấn: "Người vừa mới cùng với Thẩm Tình một chỗ ?"

Lâm Thiều Đường sợ nhất chính là nàng hiểu lầm, vội vàng gọi Thiên Lý đang muốn lảng tránh lại, bảo hắn giải thích cho Phó Bảo nghe.

"Hắn cùng người là một nhóm, ai biết hắn nói thật hay giả?" Phó Bảo không tin, xoay xe đẩy muốn đi.

Lâm Thiều Đường khẩn trương, mắt thấy Thiên Lý xoay qua chỗ khác, Phó Bảo thở phì phì đích thực muốn rời đi, hắn cố lấy dũng khí dè tay tiểu cô nương đẩy xe gỗ lại, đỏ mặt nói: "Bảo Bảo người tin ta, ta hôm nay cố ý hẹn người ra, làm sao có thể nói chuyện với nàng ấy? Đừng nóng giận a..."

Phó Bảo đỏ mặt , buông mi quở hắn: "Người buông tay trước!"

Hai người ngấm ngầm vụng trộm gặp mấy lần, động tác không hợp lẽ nghĩa như vậy Lâm Thiều Đường không dám làm. Lúc này thấy người trong lòng then thùng động lòng người, so với đại đóa mẫu đơn phấn hồng bên cạnh còn quyến rũ ngọt ngào hơn, hắn nuốt một ngụm nước miếng, tới

gần Phó Bảo một bước, cúi đầu nhìn nàng, cái trán sắp đụng vào nàng :
"Người đừng tức giận với ta, ta liền buông tay."

"Người..."

"Ngốc tử!" Phó Bảo còn chưa kịp mắng hăn vô lại, trong xe nhỏ mập oa oa đột nhiên ngừng đầu kêu một tiếng.

Lâm Thiều Đường sửng sốt.

Phó Bảo nhân cơ hội gạt tay hăn ra, quay đầu hừ nói: "Sau này nàng ấy gọi người là Đường biểu ca, ta liền gọi người là ngốc tử. Chính người chọn đi, thích nghe nàng ấy hay là ta gọi người là biểu ca."

Lâm Thiều Đường nghĩ cũng không nghĩ liền nói: "Đương nhiên thích nghe người gọi ta là biểu ca." Thầm Tính tính là biểu muội cái gì?

Phó Bảo khoe miệng cong lên, sợ bị thiếu niên nhìn thấy, cúi đầu xuống ngửi một đóa mẫu đơn bên cạnh.

Mĩ nhân ngắm hoa, hoa ánh dung mạo, Lâm Thiều Đường kìm lòng không được lại nắm lấy tay Phó Bảo, ngóng nhìn sườn mặt xinh đẹp của nàng nói: "Bảo Bảo gọi ta thế nào ta đều thích nghe, gọi ngốc tử ta cũng thích nghe."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 174

Mùng một tháng tư, Phó Hựu sớm đi vào cung tham gia thi đình .

Kiều thị và Tam phu nhân đều đi thượng phòng, bồi Lâm thị nói chuyện.

Các trưởng bối ở trong phòng mặc sức tưởng tượng tiền đồ của Phó Hựu. Trong viện Phó Bảo, Phó Tuyên, Phó Mật, ba tiểu cô nương ngồi dưới bóng cây chơi đùa với Đại lang. Đại lang đi đường lắc lắc lư lư, trong ba cô cô đương nhiên thích nhất cô cô ruột, đi đủ rồi liền chao đảo trở lại phía trước người Phó Bảo, bổ nhào lên trên đùi nàng, còn có thể thở dài một hơi giống như mệt mỏi, đặc biệt khả ái.

Phó Tuyên thực thích đứa cháu này, chỉ là nhìn đại lang và Phó Bảo thân mật nhiệt tình, nàng đột nhiên đặc biệt nghĩ tới hai tỷ tỷ. Viện Viện so với đại lang lớn hơn một tháng, vừa học được gọi dì, chính là thời điểm khiến người ta thương yêu nhất. Thối tiểu tử Trăn ca nhi không thích cho nàng ôm, cố tình trêu mới có thú vị, nương nàng lúc trước không phải là khi dễ nàng như vậy sao?

Phó Mật yên lặng ngồi ở một bên, giống như trước kia không thích nói chuyện.

Cũng không có người nào nói với nàng bởi vì chuyện lúc trước Phó Mật quỳ xuống cầu mẫu thân cho Quan ca nhi làm con thừa tự, Phó Tuyên đã sớm không để ý tới nàng, biểu hiện khách sáo bên ngoài cũng không có. Nhìn thấy Tam phu nhân Phó Tuyên sẽ kêu thím, nhìn thấy Phó Mật liền coi như trong mắt không có người này. Phó Bảo cũng đồng dạng chán ghét Phó Mật. Trước đó chỉ là chán nàng không thú vị, hai người không chơi

được một chỗ, sau này chính là đem sự tình ca ca mình phải nhận thừa tự của Tam phòng trách lên trên đầu Phó Mật.

Chỗ ngồi Tam phu nhân vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài, thở dài trong lòng.

Nháo ra chuyện làm con thừa tự, nữ nhi nếu miệng ngọt, cùng hai tỷ muội nhận lỗi, Phó Bảo tùy tiện cầu thả, Phó Tuyên hiểu biết lý lẽ, cho dù trong lòng có khúc mắc, ngoài sáng cũng sẽ tha thứ nàng. Nhưng nữ nhi luôn rất kín tiếng, người ta không để ý tới nàng nàng cũng sẽ không nói câu nào. Vốn dĩ đuối lý, chẳng lẽ còn chờ Phó Bảo, Phó Tuyên chủ động lấy lòng nàng?

Tam phu nhân buồn đến bạc tóc. Nữ nhi tính tình như vậy, gia đình huân quý nào nguyện ý muốn nàng làm con dâu?

Trong lúc xuất thần, có tiểu nha hoàn đi vào trong, ở bên tai Lâm thị thấp giọng nói vài câu. Lâm thị gật gật đầu, cười nói: "Khó được lão thái thái tâm tình tốt, người đi theo các cô nương nói một tiếng, để cho các nàng đi xem náo nhiệt."

Tiểu nha hoàn "Ai" một tiếng, quay người đi.

Kiều thị tò mò hỏi: "Cái gì náo nhiệt a?"

Lâm thị trả lời: "Lúc trước thấy Thiều Đường ở trong vườn vẽ tranh, lão thái thái nghe nói, hôm nay mời Thiều Đường đi qua giúp nàng vẽ một bức."

Kiều thị trong lòng ha hả cười lạnh. Lão thái thái dưỡng một năm mới làm cho mắt miệng méo mó thẳng trở lại, nhưng nhìn vẫn khô cằn, sớm không còn sắc mặt hồng nhuận lúc trước, thế nhưng còn có tâm tình vẽ tranh cho mình? Cũng không biết đến cùng đang nghĩ cái gì.

Trong vườn Phó Bảo nghe nói , lập tức nghĩ tới Thẩm Tình, vụt đứng lên, ôm lấy cháu đi mau vào nhà giao cho Tần Vân Nguyệt, ra ngoài rồi kéo Phó Tuyên đi: "Lục muội muội đi, chúng ta cũng đi xem xem, ta không biết hẳn họa kỹ đã tốt đến mức có thể vào mắt lão thái thái!"

Phó Tuyên căn bản không muốn đi, đáng tiếc Phó Bảo khí lực lớn, bắt đắc dĩ khuyên nhủ: "Người thả ta ra, ta tự mình đi."

Phó Bảo ý thức được chính mình thất thố, vội vàng buông tay ra, bước chân cũng chậm lại, tức ửng ửng cùng Phó Tuyên oán giận: "Hắn còn không vẽ cho ta đâu, hiện tại thế nhưng vẽ cho lão thái thái. Lão thái thái cũng thật là, nàng trước kia đều không thích biểu ca, hôm nay như thế nào nghĩ tới hẳn ? Thẩm Tình khẳng định cũng ở bên cạnh đâu!"

Thân tỷ tỷ Phó Ninh lúc nàng còn bé đã gả ra ngoài, sau này Nhị phòng vào kinh, Phó Bảo có tâm sự gì đều nói với Phó Dung. Đến lúc Phó Dung cũng xuất giá, Phó Bảo có tâm sự liền bị nín nghẹn. Lúc đi Túc vương phủ gặp Phó Dung thì một lần nói hết, thật sự không nín được. Ví như hiện tại, nàng cũng chỉ có thể theo nữ mọt sách Phó Tuyên oán giận.

Phó Tuyên đối với sự tình Phó Bảo, Lâm Thiều Đường cũng không cảm thấy hứng thú, huống chi loại tin đồn dấm chua thất thiệt này, nàng cũng không biết nên khuyên như thế nào, liền yên lặng nghe.

Phó Bảo tức đến dậm chân, đợi nàng nhìn thấy Thẩm Tình đứng ở bên cạnh Lâm Thiều Đường cười dịu dàng không biết từ lúc nào, lòng đổ kị càng lớn, bỏ Phó Tuyên lại, sai bước chạy qua. Phó Tuyên vốn định dừng tại chỗ đợi Phó Bảo hỏi xong người rồi trở về, chỉ là thấy lão thái thái ngồi trong bụi hoa mẫu đơn, nghĩ tới Thẩm Tình từng làm chuyện tốt gì, Phó Tuyên không yên tâm lại đuổi theo.

"Lâm Thiều Đường, người hôm nay còn thực sự nhân hạ thoải mái a!" Phó Bảo lớn tiếng kêu.

Nghe được âm thanh người trong lòng rõ ràng mang theo lửa giận, Lâm Thiều Đường tâm thoảng nhắc lên, bất chấp buông xuống bút vẽ, cuống quýt quay người cùng Phó Bảo giải thích: "A Bảo, lão phu nhân mời ta vẽ tranh cho bà, ta..."

"Vậy nàng vì sao đứng ở bên cạnh người?" Phó Bảo đã sớm không đem lão thái thái trúng gió nhìn ở trong mắt, coi như nơi đó không có lão thái thái, chỉ vào Thẩm Tình chất vấn Lâm Thiều Đường: "Lần trước hai người các người ở bên này gặp gỡ, hôm nay lại tụ ở một chỗ, người đã quên đáp ứng ta cái gì sao?"

Lâm Thiều Đường không quên.

Hắn đáp ứng Phó Bảo, cũng không nói chuyện với Thẩm Tình, nhưng lão thái thái tới mời, hắn đã cự tuyệt lão thái thái một lần, lần này lại cự tuyệt thì thật sự bất kính. Hắn không thể không tới vẽ tranh. Thẩm Tình đi theo đến bên cạnh hắn, nhìn hắn vẽ, cũng không nói chuyện với hắn, vẫn chỉ cười trừ ghẹo lão thái thái, hắn cũng không thể bảo nàng lui ra?

Lão thái thái đang ở phía sau, Lâm Thiều Đường không thể để trước mặt trưởng bối hoặc Thẩm Tình, Phó Tuyên thân thiết cùng Phó Bảo, cầu xin nhìn nàng: "A Bảo đừng làm rộn, quay về ta giải thích với người, được không?"

Phó Bảo còn chưa nói, bên kia Thẩm Tình cau mày nói: "Tứ muội muội có ý gì? Ngày đó ta tới hái mẫu đơn cho ngoại tổ mẫu, nhìn thấy Đường biểu ca ở đây vẽ tranh, sợ quấy rầy hắn, ta một câu đều không nói với hắn đã đi rồi. Quay về cùng ngoại tổ mẫu nhắc một câu, hôm nay mới tới mời. Ta cùng Đường biểu ca khắp nơi thủ lễ, còn mời Tứ muội muội về sau ăn nói cẩn thận. Đây là ở nhà, đều là người trong nhà, đi ra bên ngoài, Tứ muội muội nếu chỉ trích ta như thế, vậy ta chỉ có dùng cái chết chứng minh trong sạch."

Quan hệ tối trong sạch của nữ tử, Phó Bảo chuyện này đã quá phận. Một khi Thẩm Tình cảm thấy ủy khuất cáo trạng cùng Phó Phẩm Xuyên, Phó Bảo khẳng định phải chịu khiển trách. Lâm Thiều Đường vội vã thay Phó Bảo hướng Thẩm Tình bồi tội: "Biểu cô nương, A Bảo không phải có ý này, người đừng hiểu lầm."

Thẩm Tình lùi lại vài bước, chỉ vào giá vẽ bên cạnh thùng cá nói: "Vốn định giúp ngoại tổ mẫu giải sầu, không ngờ chọc Tứ muội muội mất hứng, ta đây liền đưa ngoại tổ mẫu trở về. Đường biểu ca đi thì đừng quên đem thùng cá theo, cáo từ." Nói xong quay người đẩy lão thái thái đi.

Lâm Thiều Đường mau chóng hướng lão thái thái bồi tội.

Phó Bảo nhìn bóng dáng hắt, lại nhìn thùng cá bên kia, cắn cắn môi, quay đầu chạy.

Lâm Thiều Đường dỗ xong lão thái thái, vừa quay đầu thấy người trong lòng chạy đi, bộ dáng kia rõ ràng là đang khóc, đầu đau vô cùng, muốn đuổi theo, lại sợ bị bọn nha hoàn nhìn thấy, hồng thanh danh Phó Bảo.

Cúi đầu ử rũ nhìn Phó Bảo chạy mất dạng, Lâm Thiều Đường xoay người, bất tri bất giác phát hiện Phó Tuyên còn chưa đi. Trong lòng hân vui vẻ, cách vài bước mời Phó Tuyên hỗ trợ: "Lục muội muội, ta cùng biểu cô nương thật sự không có gì, Lục muội muội thay ta giải thích cùng A Bảo một chút có được không?"

Phó Tuyên thản nhiên nói: "Lâm biểu ca có phải cảm thấy lời biểu cô nương khiển trách Tứ tỷ tỷ là có đạo lý hay không, là Tứ tỷ tỷ cố tình gây sự?"

Lâm Thiều Đường ngăn ra.

Phó Tuyên cười lạnh: "Không biết Lâm biểu ca có đọc qua [Quân Tử Hành] của Tào Tử Kiến hay không?"

Lâm Thiều Đường đương nhiên đọc quá, thoáng cái liền hiểu được ý tứ Phó Tuyên, biến sắc, "Nhưng ta..."

Phó Tuyên giơ tay cắt ngang hẳn: "Quân tử phòng chuyện chưa xảy ra, không để rơi vào chỗ hiềm nghi. Vừa rồi Lâm biểu ca cùng biểu cô nương một người cầm bút vẽ tranh, một người ở bên cạnh cười nói tự nhiên, không khác gì tình ngay lý gian. Ta một người ngoài thấy còn hoài nghi, càng không cần nói tới Tứ tỷ tỷ. Tâm tư nàang, Lâm biểu ca so với ta càng rõ ràng. Tứ tỷ tỷ xúc động, ngôn ngữ quả thật có mất khống chế, Lâm biểu ca nếu thật lòng không muốn Tứ tỷ tỷ tái phạm loại lỗi sai này, mời tự xét lại mình đi."

Ý vị thâm trường liếc mắt nhìn thùng cá kia một cái, nho nhã mà đi.

Lâm Thiều Đường cứng người tại chỗ.

Thẩm Tình không sai, Phó Bảo cũng không sai, hẳn...

"Thiên Lý, ta làm sai ở đâu không?" Hắn trăn trăn hỏi đầy tớ bên cạnh.

Thiên Lý gãi đầu một cái: "Ta không cảm thấy thiếu gia làm sai a, bất quá, Tứ cô nương đã không thích ngài cùng biểu cô nương ở một nơi, sau này lão thái thái lại mời, thiếu gia nên cự tuyệt, đừng quản bên kia. Lão thái thái cũng thật sự là kỳ quái, sao đột nhiên lại thân cận với thiếu gia?"

Lâm Thiều Đường ngược lại có vài phần lý giải được lão thái thái.

Ba đứa cháu đều lớn, các cháu gái không có ai thích bà, hẳn lại thích Phó Bảo, cũng không thể không nói thái độ Phó Bảo đối với lão thái thái...

Nhưng hiện tại đâu phải là thời điểm nghĩ những thứ kia? Phó Bảo lại giận hẳn.

Lâm Thiều Đường sợ nhất Phó Bảo tức giận, để Thiên Lý đưa một tờ lại một tờ thư, đều bị từ chối.

Phó Bảo lòng đầy ủy khuất, không muốn nói cùng mẫu thân, lười nói với Phó Tuyên, đi Túc vương phủ tìm Phó Dung.

Phó Dung nghe trong lòng lộp bộp một chút.

Đời trước Thẩm Tình là trong tháng 6 gả cho Lâm Thiều Đường, trước mắt đã tháng 4, có thể nghĩ cũng biết Thẩm Tình đã ra tay, châm ngòi li gián quan hệ Phó Bảo và Lâm Thiều Đường chính là bước đầu tiên.

Kỳ thật Phó Dung có chút chướng mắt Lâm Thiều Đường, hẳn nếu thật sự yêu thích Phó Bảo, nên chủ động rời xa nữ nhân bên cạnh. Giống phụ thân, giống Từ Yến, Từ Tấn, thoát nhìn là ôn hòa nhưng rất lạnh lùng, có nữ nhân hướng đến bọn họ, bọn họ đều không cho đối phương lưu nửa điểm tình cảm. Phó Dung nhớ hồi nhỏ phụ thân dẫn nàng ra cửa, có một quả phụ phong tao cổ ý xông tới, còn chưa tới trước mặt đã bị phụ thân cho người đuổi đi .

Nhưng trừ bỏ Lâm Thiều Đường, Phó Bảo còn có thể gả cho ai?

Thanh mai trúc mã tình cảm, Phó Dung không trải qua, không biết có bao nhiêu sâu đậm, nhưng nàng nhớ kết cục đời trước của Phó Bảo. Lâm Thiều Đường cưới người khác, Phó Phẩm Xuyên, Lâm thị không chọn người trong sạch khác cho nữ nhi sao? Phó Bảo đều không muốn, giận đối chủ động gả cho Thái Tử. Có lẽ nàng cũng muốn chiếu cố trẻ mồ côi của tỷ tỷ, nhưng hơn cả, vẫn là bị thương quá sâu đi?

Phó Dung hi vọng Phó Bảo vẫn luôn sống hạnh hạnh phúc phúc, Lâm Thiều Đường còn chưa tới tình trạng không thể dạy.

"Nàng đang muốn cướp biểu ca cùng người đâu." Phó Dung chắc chắn đáp.

Phó Bảo khiếp sợ đem phù dung cao đưa tới bên miệng buông xuống.

Phó Dung đơn giản giải thích cùng nàng: "Nếu như Thiều Đường thích nàng ấy, sớm đã thích từ trước. Nhưng bởi vì Thiều Đường đối với người toàn tâm toàn ý, nàng ấy biết quang minh chính đại cướp không được, liền nghĩ xuống tay từ người bên này, cố ý cho người thấy được nàng cùng Thiều Đường thân mật. Người ở chỗ này cùng Thiều Đường phát giận, nàng lại giả trang trấn an Thiều Đường, như thế càng hiển hiện được người không giảng đạo lý, nàng ôn nhu hào phóng. Thời gian dài, người nói Thiều Đường sẽ thích ai?"

Phó Bảo nổi trận lôi đình: "Hắn định thích Thẩm Tình thì làm đi, tốt lắm, ta cũng đi thích người khác!"

"Vậy người định thích ai a?" Phó Dung xoa bóp tay nhỏ nhẻ bên trong giường, cười xem cô nương sắc mặt đỏ lên.

Phó Bảo lắp ba lắp bắp, đột nhiên bấu bấu môi, chôn trên đùi Phó Dung khóc lên: "Hắn khẳng định đã thích nàng ấy, bởi nàng vẽ tranh cũng thôi, trước đó còn cùng nhau câu cá, hắn nếu không chột dạ, vì sao không nói cho ta?"

Phó Dung sờ sờ đầu nàng, ôn nhu khuyên giải nói: "Cái kia ta không biết, nhưng A Bảo, người cứ như vậy không tin tưởng Thiều Đường sao? Hai người các người nhiều năm như vậy tình cảm thanh mai trúc mã, chỉ bởi vì nhìn thấy Thẩm Tình đứng ở bên cạnh hắn cười, người đã không tin hắn? Có lẽ Thiều Đường có thể giải thích rõ ràng đâu? A Bảo, sau này mặc kệ thấy cái gì, người đừng vội tức giận, nghe hắn giải thích. Tựa như lần này, hắn giải thích được rõ, người liền tin hắn, lại nói cho hắn biết người không thích hắn cùng với Thẩm Tình chung một chỗ. Hắn sửa rồi, người tiếp tục thích hắn, nếu như hắn biết rõ mà tái phạm, người liền vĩnh viễn đều không để ý tới hắn nữa."

Phó Bảo nằm ở trên đùi tỷ tỷ, không nói chuyện, tiếng khóc lại dần dần ngừng.

Đang cân nhắc đạo lý trong đó, Lan Hương hưng phấn đi vào trong, chúc mừng nói: "Vương phi, Tứ cô nương, Tam thiếu gia trúng Thám Hoa!"

Phó Bảo đại hỉ, thoáng cái nhảy dựng lên.

Phó Dung nhìn tiểu cô nương trong mắt còn mang ánh lệ, quyết định khi Hầu phủ mở tiệc ăn mừng thì nàng sẽ tìm cơ hội nhắc nhở Lâm thị một chút.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Hầu phủ truyền đến tin vui, Phó Bảo tạm thời đem chuyện nàng và Lâm Thiều Đường không được tự nhiên ném ra sau đầu, rửa mặt xong thu thập một phen liền muốn về nhà.

Phó Dung để nhũ mẫu chiếu cố Trăn ca nhi, nàng đi ra ngoài tiễn người, trên đường nhẹ giọng dặn dò: "A Bảo, thích một người thì phải tận lực tin tưởng hẳn, không có chứng cứ xác thực, người hoài nghi hẳn một lần hai lần không sao, nếu nhiều lần, hẳn sẽ phiền chán. Người nghĩ xem, nếu như ta có một ngày không tín nhiệm người, cảm thấy người làm chuyện có lỗi với ta, nhiều lần oan uổng người, người có thể khổ sở hay không?"

Phó Bảo bĩu bĩu môi, "Tam tỷ tỷ nói thật nhẹ nhàng linh hoạt, ngày nào người nhìn thấy vương gia ở bên một người khác, người có thể mất hứng hay không?"

"Nhưng ta không nhìn thấy a."

Phó Dung vỗ vỗ tay nàng, "Người cũng không nhìn thấy, người chỉ thấy Thẩm Tình đứng cười ở bên cạnh Thiều Đường, cũng không biết hai người nói cái gì, nếu như người nhìn thấy hai người có động tác thân mật, vậy ta nhất định đứng ở phía người, giúp người tìm vị phu quân tốt, triệt để đã quên hẳn. Nhưng Thiều Đường không có a. A Bảo người nhớ kỹ, nam nhân cũng cần chúng ta dỗ, tựa như lần kia lão thái thái đưa hai nha hoàn cho vương gia, người còn có ấn tượng sao?"

Phó Bảo gật gật đầu. Lão thái thái nhàn rồi tự tìm việc, liên lụy phụ thân quỳ xuống đất bồi tội, nàng đương nhiên nhớ.

"Nếu đổi lại là người, người làm như thế nào?" Phó Dung cười hỏi.

Phó Bảo hừ nói: "Không cần, trượng phu của ta, bà ấy dựa vào cái gì đưa nha hoàn đến?"

Phó Dung gõ đầu nàng một cái: "Biết là người sẽ nói như vậy, đó là trường bối, nói không cần chẳng phải là điều tiếng cho mình? Lúc ấy ý nghĩ đầu tiên trong đầu ta là mất hứng, sợ vương gia thật sự chạm vào hai nha hoàn kia. Nhưng chuyển mắt lại nghĩ, ta biết vương gia thích ta, ta tin tưởng hẳn sẽ không chạm vào người khác, vậy ta thuận thế đồng ý hai người kia thì như thế nào? Vương gia tới đón ta, ta không giận dữ với hẳn, cũng không giở sắc mặt thối, trêu ghẹo tỏ ý bảo hẳn bên kia có thêm hai nha hoàn. Vương gia nhìn ra ta tín nhiệm hẳn, lúc ấy liền đem hai người đưa trả về bên người lão thái thái. Cho nên nói a, người chân chính thích người tuyệt đối sẽ không làm cho người chịu ủy khuất, người tín nhiệm hẳn, hẳn cao hứng sẽ đối với người càng tốt, trở về nghe một chút xem Thiều Đường nói như thế nào đã, đừng oan uổng hẳn."

Phó Bảo trong đầu có chút loạn, mờ mịt theo Phó Dung cùng nhau vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, trước mặt đụng phải Từ Tấn.

Phó Dung kinh hỉ hỏi: "Vương gia hôm nay tại sao trở về sớm như vậy?"

Phó Bảo ngoan ngoãn hô tiếng "Tam tỷ phu", nhìn chăm chăm vào nam nhân cao lớn tuấn mỹ đối diện, như muốn nhìn thấu hẳn.

Từ Tấn phát hiện tiểu cô nương khóe mắt còn đỏ, ánh mắt nhìn hẳn cũng có chút cổ quái, đợi Phó Bảo đi rồi, hỏi Phó Dung làm sao vậy.

Phó Dung sao có thể đem tâm sự muội muội trong nhà nói cho hẳn biết, cười nói: "Không liên quan tới chàng, vương gia đừng hỏi."

Từ Tấn chỉ thuận miệng nhắc một câu, Phó Dung không nói hẳn cũng đem chuyện này ném sang một bên, "Nhi tử tỉnh chưa?"

"Tĩnh rồi." Nhắc tới nhi tử, Phó Dung âm thanh đều ôn nhu xuống.

Từ Tấn yên tâm, nắm tay nàng nói: "Nhuận Chi đỗ Thám Hoa nàng hẳn đã biết rồi đi? Lúc trước phụ hoàng còn cùng ta khen một lần, nói Phó gia biết cách dạy con, qua 2 năm nếu cháu trai lớn được dạy dỗ tốt, cho hẳn làm thư đồng cho Trần ca nhi chúng ta."

Phó Dung ngoài ý muốn nhìn hẳn, lập tức không nhịn được phì cười.

Đại lang đi còn chưa vững đâu, nhi tử nhà mình đến bò cũng chưa biết, Gia Hòa để thật sự nghĩ đến lâu dài. Bất quá con nối dõi của vài vị vương gia tương lai đều phải đi ngự thư phòng đọc sách. Nếu tiểu bối nhi trong nhà có thể được chọn làm thư đồng cho hoàng tử, hoàng tôn, gia đình huân quý đều coi là vinh quang, Đại lang thật sự làm thư đồng cho Trần ca nhi, Lâm thị có lẽ sẽ không bất mãn.

Nhưng Phó Dung rất nhanh thu hồi nụ cười.

Đại lang là trưởng tôn của đại phòng Hầu phủ, theo lý cùng Thái Tử bên kia quan hệ càng gần, Gia Hòa để lại muốn cho Đại lang làm thư đồng của Trần ca nhi, có phải trong lòng cũng không quá xem trọng Hủ ca nhi của Thái Tử phi? Về phần Chương ca nhi của Phó Ninh, dù sao cũng là thứ tôn, Gia Hòa để có chọn thư đồng tốt đương nhiên trước hết phải nghĩ tới đích tôn.

Nàng ngửa đầu nhìn Từ Tấn.

Từ Tấn biết nàng đã nghĩ được một vòng, rất hài lòng nàng thông minh, cúi đầu hôn nàng: "Vẫn là Nùng Nùng biết sinh con."

Hắn muốn nhi tử, nàng liền thật sự sinh cho hắn một tiểu tử mập mạp, khỏe mạnh, đáng yêu, lại được phụ hoàng coi trọng.

~

Bên kia Phó Bảo trở về Hầu phủ, chạy thẳng tới chính phòng.

Các nam nhân có quan hàm trên người còn đang bận rộn trong nha môn, ngoại trừ hai người Phó Hựu, Lâm Thiều Đường, trong phòng tất cả đều là nữ quyến, khen ngợi Phó Hựu hết lời.

"Người nha đầu này, cuối cùng cũng biết trở lại." Lâm thị hướng Phó Bảo vẫy tay, tỏ ý bảo nữ nhi đến ngồi vào bên cạnh mình, cả mặt đều là tươi cười: "Biết tin vui của Tam ca người chưa?"

Phó Bảo cũng không nhìn phía ánh mắt Lâm Thiều Đường đang mong chờ, tầm mắt tất cả đặt trên người ca ca nhà mình lắc lư: "Đương nhiên nghe nói, bất quá ta đã sớm đoán được Tam ca sẽ đỗ cao, Tam ca đọc sách thật nghiêm túc a, cũng không có nhàn rỗi vẽ tranh, câu cá cho ai đi."

Lời này chua chát, ngoại trừ đại lang đang ngồi trên đùi mẫu thân, mọi người trong phòng đều hiểu Phó Bảo nói tới ai.

Kiều thị Tam phu nhân thiện ý mà cười.

Lâm Thiều Đường xấu hổ cực kỳ, cúi đầu nhìn dưới chân, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ.

Lâm thị trong lòng oán giận nữ nhi không hiểu chuyện, bảo nàng ôm Đại lang đi ra bên ngoài chơi.

Phó Bảo vừa vặn không muốn ở cùng một chỗ với Lâm Thiều Đường, nghe lời đi ra, đem đại lang đặt vào trong xe gỗ, đẩy ra khỏi viện.

Lâm Thiều Đường thấy Phó Tuyên Phó Mật không đi theo, trong lòng vui vẻ, sau một lát tìm cớ chạy ra ngoài, rất nhanh ở dưới một gốc cây đình hương nhìn thấy cô nương đang bẻ hoa cho đại lang, một thân váy dài thêu hoa theo gió nhẹ nhàng phát động, đẹp như một bức tranh.

"Bảo Bảo." Sợ nàng trốn hẩn, Lâm Thiều Đường nhẹ bước chân vụt chạt tới, xác định Phó Bảo chạy hẩn cũng có thể ngăn cản, mới nhẹ giọng kêu, "Bảo Bảo đừng nóng giận, hôm đó đều là lỗi của ta, sau này mặc kệ lão thái thái dùng lý do gì tìm ta, ta đều không đi, nàng đừng không để ý tới ta nữa được không?"

Phó Bảo ngồi trên ghế dài, đem hoa mới bẻ đưa cho cháu chơi, nhẹ bằng hỏi: "Cái thùng cá kia là làm sao vậy?"

Lâm Thiều Đường vội vàng giải thích một lần.

Biết được lại là Thẩm Tình chủ động đặt ở bên cạnh hẩn, Phó Bảo rốt cuộc tin tưởng lời Phó Dung nói, Thẩm Tình quả thật muốn cùng nàng cướp người đầu.

Nàng nên làm thế nào?

Phó Bảo ngẩng đầu, nước mắt không ngừng rớt xuống: "Ta mặc kệ nàng ấy có phải cố ý tiếp cận người hay không, ta chính là không muốn nhìn người theo nàng ấy. Thẩm Tình cũng được, người khác cũng được, ta không muốn thấy người bởi các nàng ấy câu cá vẽ tranh, không muốn thấy người cười nói với các nàng. Ta biết ta không giảng đạo lý, nhưng người là người trong lòng ta, ta hi vọng người chỉ đối tốt với một mình ta. Giống Đại ca Tam ca vậy, đối với tất cả cô nương khác họ đều kính nhi viễn chi. Bằng không ta trong lòng khó chịu, ta sẽ không nhận được lo lắng người có phải thích các nàng ấy hay không. Ta chính là không giảng đạo lý như vậy, không biết nói năng như các nàng ấy. Hôm nay ta đều nói rõ với người, nếu người có thể làm được như thế ta sẽ tiếp tục thích người, nếu người không làm được, vậy thì tìm cô nương tốt ôn nhu hiểu chuyện đi thôi, ta cũng đổi sang thích người khác!"

Thích chính là thích, không thích liền tránh xa chút, nào có cong cong vòng vòng nhiều như vậy? Nàng không muốn phí tâm tư kia, nàng chỉ hi

vọng Đường biểu ca vĩnh viễn vây quanh nàng, hắn làm được một ngày nàng sẽ thích hắn một ngày, hắn không làm được, nàng sẽ không thích nữa là xong.

Trong lòng nghĩ thông suốt, nước mắt lại càng ngày càng nhiều, sợ bị cháu nhìn thấy, Phó Bảo quay người đi, che miệng lại không để cho mình khóc thành tiếng.

Lâm Thiều Đường chưa từng thấy nàng khóc đến đáng thương như vậy.

Trước kia hai người cãi nhau, đều là vì một số việc nhỏ vụn vặt, ví như hắn thả điều không tốt, ví như hắn đem hân hai cây vải nàng cố ý tặng ăn hết không phần nàng, nàng giống như đứa trẻ, dễ dàng tức giận cũng dễ dàng bị hấn dỗ. Về mặt tình cảm, Lâm Thiều Đường không từng tiếp xúc với các cô nương bên cạnh, ra ngoài thì không phải không có người biểu hiện là thích hấn, hấn đều cự ngoai ngàn dặm. Thâm Tình bên kia, bởi vì Thâm Tình cùng lão thái thái ở một chỗ, lại là thân thích, Lâm Thiều Đường căn bản không nghĩ đến phương diện kia. Cho nên Phó Bảo tức giận, hấn cũng chỉ cho là Phó Bảo bởi vì đơn thuần chán ghét Thâm Tình mà thôi, không nghĩ liên quan đến hấn.

Mãi đến khi Phó Tuyên dùng những lời đó nhắc nhở hấn.

Phó Bảo là bởi vì ghen mới tức giận.

Bởi vậy là hấn sai rồi. Hấn làm cho Phó Bảo bất an, làm cho nàng ủy khuất, làm cho nàng khóc thành như vậy, chính là lỗi của hấn.

Nhưng Lâm Thiều Đường trong lòng lại nhin không được mà cao hứng.

Phó Bảo vẫn luôn giống như đứa nhỏ, hai người cho tới hiện tại, tất cả đều bởi vì hấn vẫn dây dưa nàng, hồi nhỏ không cho phép nàng chơi cùng nam hài khác, thậm chí cùng Phó Hựu cướp lực chú ý của nàng. Tới sau này bên cạnh nàng chỉ có một người nam nhân là hấn, cho dù nàng gặt đầu

cam chịu nàng thích hẳn, Lâm Thiều Đường cũng nhin không được hoài nghi, nàng dường như vẫn là đứa nhỏ, thật sự hiểu được thích là gì sao?

Hôm nay nàng khóc thành như vậy, Lâm Thiều Đường tâm cuối cùng cũng chạm đất, nàng đã thật sự hiểu, nàng cũng muốn độc chiếm hẳn.

Yên tâm về sau sẽ không thể nói bằng lời tự trách đau lòng.

"Bảo Bảo đừng nói nhảm, ta chỉ thích nàng, ta thích xem nàng không giảng đạo lý, nhìn nàng tức giận sau đó ta lại đi dỗ nàng." Hắn ngồi xổm xuống trước mặt nàng, đưa tay giúp nàng lau nước mắt, "Đừng khóc nữa, ta biết ta làm sai chỗ nào, nàng yên tâm, sau này ta sẽ không cùng nữ tử bên cạnh nói một lời, ta chỉ một lòng trông giữ nàng."

Toàn bộ Hầu phủ, Phó Bảo mới là người hẳn để ý nhất, nếu như kính trọng lão thái thái nhất định sẽ đặc tội Phó Bảo, lão thái thái kia tính là gì?

"Ta không tin!" Phó Bảo bỗng nhiên đẩy tay hắn ra, đỏ khước mắt oán hẳn: "Lần trước người đã đáp ứng ta không nói chuyện với nàng. Kết quả đâu, người hướng nàng bồi tội, nàng nói ta người không giúp ta, người còn cùng nàng bồi tội! Người cút đi, người đi tìm nàng được rồi!"

Càng nói càng tức, Phó Bảo hung hăng đẩy bả vai thiếu niên một phen.

Lâm Thiều Đường nửa ngồi, đột nhiên mất cân bằng, hẳn bản năng mà nắm lấy tay Phó Bảo, Phó Bảo vốn đang nghiêng về phía trước, bị hắn kéo như vậy, không tự chủ được ngã theo ra ngoài, nằm ở trên người hắn.

Hai mắt nhìn nhau, Phó Bảo ngây ngẩn, hoảng thủ hoảng cước muốn đứng lên.

Lâm Thiều Đường hiểu được, lần này nếu đỡ không tốt, nàng chỉ sợ sẽ càng ngày càng tức, trong lòng khẳng định cũng khổ sở.

Cũng không biết dừng khí ở đâu ra, Lâm Thiều Đường ôm chặt lấy eo nàng, không cho nàng đi, vội vã tỏ rõ cõi lòng: "Là ta không đúng, không nên tùy ý người khác khi dễ nàng, Bảo Bảo nàng cho ta một cơ hội nữa. Lần sau nàng ấy dám nói nàng nói năng lỗ mãng, ta giúp nàng mắng nàng ấy, đừng nếu như bởi vì nàng ấy cáo trạng mà phạt nàng, chúng ta cùng nhau chịu phạt."

"Cáo trạng cái gì?" Phó Bảo nghi hoặc quên giấy giữa.

Lâm Thiều Đường nhìn mắt nàng nói: "Nàng chỉ trích nàng ấy không tuân theo quy củ, nàng ấy không cam lòng chịu nhục nói với đừng, nàng nói xem đừng có thể mắng nàng hay không?"

Phó Bảo ngỡ ngàng, nghĩ tới phụ thân tính tình bảo thủ, đột nhiên chợt dạ: "Người, người hướng nàng ấy bởi tội, là vì muốn tốt cho ta?"

Lâm Thiều Đường bất đắc dĩ nói: "Nàng từ nhỏ đã sợ bị đừng giáo huấn, ta cũng thói quen thay nàng chùi mông (dọn dẹp)."

Hắn nói cũng là lời thật trong lòng. Phó Bảo hồi nhỏ ham chơi thích gây họa, lo lắng bị nghiêm phụ giáo huấn, mấy lần đều là Lâm Thiều Đường thay nàng chịu tội, có điều Lâm Thiều Đường cùng Phó Bảo quá thân thiết, nhất thời đã quên hai người đều đã trưởng thành, có mấy lời nói ra... dễ dàng làm người ta dừng ở ý tứ trên mặt chữ.

Phó Bảo đỏ mặt giống anh đào, lắp ba lắp bắp giải thích: "Ai cần người giúp ta... người thả ta ra!" Càng giải thích càng xấu hổ, lại giấy giữa.

Lâm Thiều Đường sửng sốt một lát mới ý thức được mình nói sai chỗ nào, mà hiện tại tay hắn ôm eo nhỏ của nàng, chuyển xuống dưới chính là ... của nàng.

Ý nghĩ xuất hiện, thiếu niên lang ngây ngô thân thể lập tức có biến hóa, sợ bị Phó Bảo phát giác, vội vàng đem người đỡ dậy.

Phó Bảo mau chóng lui về trên ghế, lấy khăn lau ra nước mắt lau còn sót lại trên mặt, tức giận đuổi hẳn: "Người đi đi."

"Nàng không tức giận nữa?" Lâm Thiều Đường ngồi xổm hỏi.

Phó Bảo hơi mím môi, nguýt hẳn một cái: "Còn có một lần nữa, ta sẽ thật sự không để ý tới người, người nói có dễ nghe ta cũng không tin."

Lâm Thiều Đường thở phào một hơi, tiếp theo liền nhấc tay thề với trời, "Ta cam đoan, tuyệt không có lần sau, về sau Bảo Bảo nói cái gì chính là cái đó, nàng không cho ta làm, tất cả ta đều không làm."

Phó Bảo hừ một tiếng, quay đầu nhìn cháu, lại thấy tiểu tử hai tay chống lên thành xe gỗ, đang tò mò lại mờ mịt nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Phó Bảo trên mặt nóng lên, nhéo nhéo mũi nhỏ: "Nhìn cái gì mà nhìn, đi thôi, trở về."

Đại lang ngẩng đầu hướng nàng cười: "Bảo Bảo!" (trong tiếng Trung, Bảo Bảo cũng có nghĩa là cục cưng)

Phó Bảo nghếch mặt, quay đầu tìm đầu sỏ gây nên tội, Lâm Thiều Đường đã co cẳng chạy mất.

Nàng tức đến dậm chân, nhìn bóng dáng thiếu niên chạy trốn, trong lòng lại vui mừng.

Sập tối tin tức thanh mai trúc mã hòa hảo đã truyền đến Ngũ Phúc đường.

Thẩm Tình kinh ngạc, Phó Bảo sao lại nhanh như vậy đã tha thứ cho Lâm Thiều Đường. Lấy hiểu biết của nàng về Phó Bảo, Phó Bảo ít nhất còn phải trong một thời gian dài mới có thể bỏ qua cho Lâm Thiều Đường.

Cũng may, nàng ngay từ đầu cũng không có ý định dựa vào mấy lần hiệu lầm đã chia rẽ được hai người.

"A Hỉ, tiến vào trái giấy mài mực, ta muốn luyện chữ."

A Hỉ lập tức liền từ gian ngoài đi vào trong.

Nhìn thân ảnh tiểu nha hoàn bận việc, Thẩm Tình lại cảm thấy may mắn. Lúc trước vì lấy lòng Phó Bảo, nàng cố ý học chữ của Phó Bảo, chủ động giúp nàng ấy ứng phó việc học với tiên sinh. Nhân quả tuần hoàn, hồi nhỏ Phó Bảo đã chiếm chỗ tốt của nàng, lại không nhận phần tình cảm kia của nàng. Bây giờ nàng đành phải tự mình đòi về.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Phó Hựu đỗ Thám Hoa, Cảnh Dương Hầu phủ thiết yến chúc mừng.

Phó Dung từ sớm đã trở về nhà mẹ đẻ.

Lâm thị, Kiều thị, Tam phu nhân, 3 vị chủ mẫu bận rộn chiêu đãi các nữ quyến khác, bảo Tần Vân Nguyệt bồi người trong nhà trước.

Phó Dung nghe Phó Bảo thì thầm xong, biết được nàng cùng Lâm Thiều Đường đã hòa hảo, vẫn là lấy phương thức đơn giản vô lý như vậy, cười chọc chọc đỉnh đầu nàng: "Thiều Đường biết đỗ người như vậy, người sau này cũng học miệng ngọt một chút, đừng nhìn thấy cái gì là nổi giận với hân ngay."

Phó Bảo tuy rằng không dùng biện pháp Phó Dung dạy nàng để đối phó với Lâm Thiều Đường, nhưng nàng hiểu được ý tứ Phó Dung, về sau cũng tính toán học cách làm theo, không giống như trước đây chỉ biết phát giận với Lâm Thiều Đường. Lúc này định ngoan ngoãn gật gật đầu, lại sợ Phó Dung chê cười nàng, nên chạy đi躲 cháu .

Vừa vặn bên kia Tần Vân Nguyệt cùng Phó Uyển cũng nói chuyện xong.

Phó Dung hướng Lan Hương nháy mắt, Lan Hương ngầm hiểu, từ ống tay áo lấy ra một chiếc khăn.

Phó Dung nhận khăn, đi tới bên người Tần Vân Nguyệt thỉnh giáo: "Đại tẩu, lần trước người dạy ta châm pháp, ta có vài chỗ chưa học tốt, đại tẩu lại làm mẫu cho ta một chút có được không?"

Tần Vân Nguyệt có hơi bất ngờ, lập tức đứng lên, cười nói: "Được a, cái này cũng không dễ, Nhị muội muội người trước thay ta nhìn mấy người các nàng, ta đi vào trong phòng làm mẫu cho Tam muội muội."

Phó Uyển liếc mắt nhìn Phó Dung một cái, mỉm cười đáp ứng.

Nhà mình muội muội lười nhất, làm sao có khả năng sẽ cùng Tần Vân Nguyệt học thiêu thừa may vá, rõ ràng là có lời thì thầm muốn nói đâu.

Phó Dung giả hoạt hướng tỷ tỷ chớp chớp mắt, theo Tần Vân Nguyệt rời đi. Bọn nha hoàn đều không theo vào trong phòng, Phó Dung cũng không vòng vo, ngồi vào bên cạnh Tần Vân Nguyệt nhỏ giọng nói: "Đại tẩu, năm trước Thái Tử điện hạ bồi đại tỷ tỷ về nhà thăm viếng, Thái Tử điện hạ ở lương đình bên hồ ngẫu nhiên gặp gỡ biểu cô nương, chuyện này người có biết không?"

Phó Dung cảm thấy Lâm thị trong lòng đối với Nhị phòng các nàng ít nhiều đều có chút khúc mắc, nếu nàng trực tiếp nói với Lâm thị, bảo bà ấy đề phòng Thẩm Tình, cẩn thận Thẩm Tình và Lâm Thiều Đường có dính líu, Lâm thị nói không chừng hiểu lầm sang chuyện khác, không bằng nói với Tần Vân Nguyệt vốn không bất kỳ khoảng cách nào với nàng. Tần Vân Nguyệt tự mình đề phòng cũng tốt, nhắc nhở Lâm thị cũng tốt, so với nàng tự nói ra hiệu quả tốt hơn.

Tần Vân Nguyệt biết chuyện đó, mẹ chồng từng đề cập với nàng, xem như là giải thích vì sao bà ấy bất hòa với Thẩm Tình.

Phó Dung thấy nàng gật đầu, liền đem sự tình Phó Bảo cùng Lâm Thiều Đường cãi nhau vì Thẩm Tình nói một lần, cuối cùng nói: "Có lẽ là ta nghĩ nhiều, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, oan uổng biểu cô nương, nhưng thái độ lão thái thái đối với Thiều Đường quá mức khác thường, biểu cô nương lại có tiền án, cho nên..."

Tần Vân Nguyệt thần sắc ngưng trọng, cảm kích hướng Phó Dung nói: "ý tứ Tam muội muội ta hiểu, người yên tâm, ta hiểu được người là vì tốt cho A Bảo, ta cũng sẽ nhắc nhở mẹ chồng, tuyệt đối không để người ta làm hỏng nhân duyên tốt của A Bảo."

Phó Dung cuối cùng cũng yên tâm được một nửa.

Lâm thị là gia chủ Hầu phủ, hiện tại là người duy nhất có thể áp chế, trông chừng Thẩm Tình và lão thái thái đã ngã xuống. Chỉ cần Lâm thị có tâm đề phòng, Phó Dung tin tưởng bày ấy sẽ không để một người như Thẩm Tình, từng định nhúng chàm phu quân của trưởng nữ, lại cướp đi như ý lang quân của thứ nữ.

Nói xong chuyện này, mấy người cùng nhau đi phòng khách.

Phó Dung quét mắt nhìn nhóm nữ khách bên trong, cười hướng Phó Uyển trêu ghẹo nói: "Tỷ tỷ người xem, hôm nay có nhiều tiểu cô nương trẻ tuổi như vậy, ngoại trừ tới vì Tam ca, có phải cũng là vì Nhị ca nhà chúng ta hay không?"

Phó Uyển ước gì có người đánh chủ ý lên ca ca nàng đâu, nàng cùng muội muội đều đã sinh đứa nhỏ, Phó Thần thì cưới tức phụ cũng không muốn, mẫu thân không vui đã bắt đầu suy nghĩ lung tung, bảo nàng dặn dò Lương Thông lặng lẽ lưu ý một chút, xem ca ca có phải ở bên ngoài dưỡng người nào hay không...

"Vương phi, Lương phu nhân."

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm bình thản.

Hai tỷ muội cùng nhau quay lại.

Phó Uyển không nhận ra người tới, Phó Dung lại biết, hướng thê tử Lễ Bộ thị lang Hàn đại nhân hô: "Phu nhân tới a, vị này là..."

Hàn phu nhân cười giới thiệu nói: "Đây là nhị nữ nhi, nhũ danh gọi là Ngọc Châu."

Hàn Ngọc Châu mười lăm tuổi tự nhiên hào phóng hướng tử muội Phó Dung hành lễ.

Phó Dung kéo tay Hàn Ngọc châu, vừa mỉm cười đoan trang vừa khen ngợi: "Ngọc Châu muội muội sinh ra cũng thật đẹp, mười lăm rồi sao?"

Trong lòng âm thầm cảm khái Phó Hựu thực phúc khí, Hàn Ngọc Châu vóc dáng so với nàng hơi thấp một chút, nhưng dáng vẻ chỗ nên mảnh thì mảnh, chỗ nên đầy thì đầy, mặt trứng ngỗng, mắt ướm liễm diễm, môi đỏ nở nang no đủ, chột nhìn có chút không giống cô nương trong sạch, đẹp đến quá mức diễm lệ, nhưng nghe nàng ấy mở miệng nói chuyện, thanh âm kia giống như nước chảy trong hang núi linh động xuất trần, lập tức làm người ta thu hồi lòng khinh thị ban đầu.

Đời trước Phó Dung cùng hai vợ chồng Phó Hựu chưa gặp gỡ nhiều, chỉ nghe nói Phó Hựu cực kỳ sủng ái thê tử này, vợ chồng son thường đi ra ngoài du ngoạn.

Bất quá Phó gia từ đại bá phụ, phụ thân tới ba ca ca Phó Định, Phó Thần, Phó Hựu, có ai không thương tức phụ đâu?

Phó Thần không thương bởi vì hắn không có tức phụ.

Trong nháy mắt, Phó Dung thật muốn đem mỹ nhân trước mắt cướp đi, nhét vào trong ngực thân ca ca.

Nhưng cũng chỉ là ý niệm vui đùa nhất thời thôi.

~

Trời chiều ngả về Tây, đưa xong khách nhân, nghỉ ngơi rồi, Lâm thị gọi con dâu đến, hỏi nàng về Hàn Ngọc Châu: "Con cảm thấy cô nương kia như thế nào?" Hàn Ngọc Châu là Phó Hựu chính miệng nhắc với nàng, Lâm thị quan sát nửa ngày, phát hiện tiểu cô nương làm người quả thật không sai, bộ dạng đẹp, lễ nghi cũng chu đáo. Lâm thị rất hài lòng, cũng hi vọng con dâu cả vừa lòng, tương lai chị em dâu hai người ở chung với nhau mới hoà thuận.

Tần Vân Nguyệt nghỉ ngơi một lúc, gật đầu nói: "Rất tốt a, A Bảo cùng nàng chơi đùa mấy lần, đối với nàng ấy ấn tượng cũng không tệ."

Lâm thị hết sức vui mừng.

Tần Vân Nguyệt châm chọc đem lo lắng của Phó Dung nói ra.

Lâm thị nghe vậy, trong lòng có chút phức tạp.

Nàng hâm mộ Kiều thị, không thể không thừa nhận Kiều thị rất biết dạy nữ nhi, Phó Uyển dịu dàng đoan trang, Phó Tuyên thanh quý xinh đẹp nho nhã, ngay cả Phó Dung bình thường thoát nhìn chỉ biết làm nũng ăn diện, đáy lòng cũng thiện lương, chân chính quan tâm nữ nhi gốc của nàng.

"Đã biết, việc này không cần con nhúng tay, ta trong lòng hiểu rõ."

Đêm đó nghỉ ngơi rồi, Lâm thị tựa vào trong ngực trượng phu cảm khái nói: "Nhuận Chi có người trong lòng, ta nhìn cô nương kia cũng không tệ, chờ hai bọn họ định ra việc hôn nhân, ta cũng có thể an tâm tìm cho Tình nha đầu một gia đình trong sạch. Đúng rồi, lần trước người nhìn trúng mấy người kia, lão thái thái nói như thế nào?"

Phó Phẩm Xuyên thở dài: "Mẫu thân không nguyện ý, vẫn không nỡ gả nàng đi xa."

Lâm thị trong lòng cười lạnh, trượng phu có tâm, chọn người đều ở phủ huyện thành chỉ cách kinh thành hai ba ngày xe, như vậy còn ngại xa?

Ngoài miệng lại nói: "Nếu như thế, chúng ta tìm hộ gia đình tại kinh thành đi, ta cẩn thận nghĩ, nàng năm đó dù sao vẫn còn nhỏ, hai năm nay toàn tâm toàn ý chiếu cố mẫu thân, nhu thuận làm người ta đau lòng. Chúng ta cũng đừng có túm lấy chút lỗi sai kia không buông, tha thứ cho nàng một lần đi, gả ở kinh thành, nàng cũng có thể thường thường trở về bồi mẫu thân giải buồn."

Phó Phẩm Xuyên nghiêng đầu nhìn nàng: "Nàng thật buông xuống được?"

Lâm thị liếc mắt quở trách hần một cái: "Hóa ra ở trong mắt Hầu gia, ta là một người lòng dạ chật hẹp?"

Phó Phẩm Xuyên vội vàng bồi tội.

Thê tử gả tới đây, hiếu kính cha mẹ chồng, chiếu cố chị em dâu, chính là hiền thê khó có được.

Ngày kế Phó Phẩm Xuyên như cũ dậy sớm lên triều, Lâm thị như thường lệ xử lý chuyện lớn nhỏ trong Hầu phủ, buổi sáng nghe A Phúc nói Thẩm Tình bảo nàng hỏi thăm hôm nay Lâm Thiều Đường có ở Hầu phủ hay không. Nàng gật gật đầu, cho A Phúc trở về phục mệnh, phái người chuyển lời cho Phó Hựu, bảo hắn đem Lâm Thiều Đường mời tới chỗ hắn bên kia chỉ điểm bài tập, đâu cũng không được đi.

Qua hôm nay trở đi Lâm Thiều Đường phải quay về Tây Sơn thư viện đọc sách, hôm nay Thẩm Tình chắc chắn sẽ làm chút động tác lớn.

Buổi trưa dùng cơm xong không lâu, lúc Lâm thị chuẩn bị nghỉ trưa thì A Phúc lại tới nữa, đưa cho nàng một mảnh giấy nhắn.

Nhìn rõ dòng chữ ở phía trên, Lâm thị ngạc nhiên một chút, cúi đầu hỏi A Phúc: "Chính nàng ấy?"

A Phúc nhẹ giọng nói: "Vâng, chỉ sai ta đem mảnh giấy nhắn giao cho biểu thiếu gia, lí do đều đã nghĩ trước rồi, bảo ta đem mảnh giấy nhắn kẹp trong quyển sách này, nhìn thấy Thiên Lí thì nói là nửa đường gặp Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt bụng không thoải mái nhờ ta chuyển hộ."

Tịch Nguyệt là đại nha hoàn bên cạnh Phó Bảo, cho dù Lâm Thiều Đường có phần hoài nghi vì sao Tịch Nguyệt đem sách được giao nhờ nàng đưa hộ, nhìn đến mảnh giấy nhắn Phó Bảo "tự tay viết" giấu bên trong quyển sách, chỉ sợ cũng sẽ vui vẻ mà quên hoài nghi. Thẩm Tình rất là dụng tâm, trên mảnh giấy nhắn xưng hô với Lâm Thiều Đường là "Một sách", giống Phó Bảo vẫn quen dùng.

Lâm thị hỏi A Phúc có biết kế hoạch cụ thể của Thẩm Tình không.

A Phúc lắc đầu.

Lâm thị trầm tư chốc lát, trình trọng dặn dò: "Tốt, việc này các người coi như hoàn toàn không biết chuyện, nếu sau này Hầu gia hỏi tới, các người nói biểu cô nương nằm ngủ rồi các người cũng nghỉ trưa, cũng không phát giác biểu cô nương vụng trộm chạy ra ngoài."

A Phúc lĩnh mệnh đi.

Lâm thị lập tức phái người đi mời Phó Hựu.

"Mẫu thân gọi con?" Phó Hựu rất nhanh đi tới, buổi sáng được mẫu thân phân phó, trong lòng hẳn đã có nghi hoặc.

Lâm thị đem mảnh giấy nhắn đưa cho hắn, lại đem tiền căn hậu quả nhanh chóng giải thích một lần.

Phó Hựu nắm chặt tờ giấy, sắc mặt âm trầm, thấy trên bàn sách giấy bút đầy đủ, hỏi Lâm thị có chữ của Thẩm Tình không.

Lâm thị thực sự có, Thẩm Tình từng sao chép kinh Phật cho nàng, không hỏi nhiều, vội vàng đi tìm.

Phó Hựu nhìn qua, cầm bút trong thời gian một chén trà, bắt đầu viết chữ.

Lâm thị ở bên cạnh nhìn, khiếp sợ tròn hai mắt, nhi tử viết ra, thế nhưng cùng Thẩm Tình giống nhau như đúc, thậm chí từng chữ cuối cùng một nét đều có chút dồn dập, biểu hiện ra trong lòng chủ nhân khẩn trương, liên hệ với nội dung mảnh giấy nhãn, ai cũng đều có thể lý giải "Nàng" vì sao khẩn trương.

"Mẫu thân nhớ kỹ, nàng chỉ viết cho ta mảnh giấy nhãn kia, còn cái này ta cho Thiệu Đường nhìn xong sẽ đốt đi. Chuyện kế tiếp toàn bộ giao cho nhi tử, mẫu thân chỉ cần dặn dò tốt những nha hoàn kia, trả lời thì đừng khiến phụ thân sinh nghi."

Lâm thị con mắt cay cay, nàng đem nhi tử kéo vào, vì chính là nàng để nhi tử ra mặt vạch trần Thẩm Tình. Nàng ra mặt, trượng phu rất có khả năng hoài nghi là nàng tương kế tựu kế hãm hại Thẩm Tình, cho dù Thẩm Tình có sai, nàng thân làm vợ không răn dạy nàng ấy, ngược lại dẫn dụ nàng ấy tiếp tục phạm sai lầm, trượng phu đều sẽ không vui. Đổi thành nhi tử ra mặt, sự việc này liền dễ dàng xóa được sạch sẽ.

Mà Nhuận Chi thông minh như vậy, trầm ổn như vậy, nhưng rõ ràng ở ngoài sáng cố tình hãm hại không thể gọi nàng là mẫu thân.

Ngắn lẹ tiến bước nhi tử giống như núi cao vững trãi, Lâm thị mau chóng phái người đi gọi A Phúc tới, làm an bài khác.

~

Hầu phủ trong rừng trúc có gian nhà trúc, để các chủ tử mùa hè tới ngồi giải nhiệt.

Thẩm Tình đứng bên cửa sổ, xa xa nhìn thấy Lâm Thiều Đường đi tới, nàng mau chóng trốn vào trong phòng, châm Tiêu Dao hương lão thái thái đưa cho nàng.

Chỉ cần nàng cùng Lâm Thiều Đường xong việc, về sau rồi nói bản thân cũng bị người lừa tới đây, lấy phẩm tính quân tử của Lâm Thiều Đường, chắc chắn sẽ phụ trách nàng.

Tác dụng của hương này rất nặng, dù Thẩm Tình dùng khăn bịt miệng mũi, dần dần vẫn cảm nhận được một trận vô lực, cùng với một cổ khô nóng khó có thể hình dung.

May mắn, ngoài cửa vang lên âm thanh Lâm Thiều Đường gọi Phó Bảo.

Thẩm Tình đem khăn dấu đi, làm bộ mê man.

Ngoài cửa, Lâm Thiều Đường gọi người xong, nghi hoặc nhìn về một bên khác Phó Hựu lặng lẽ dựa sát tới.

"Người đi đi, nhớ kỹ, hôm nay người vẫn ở thư phòng đọc sách, sự tình gì đều không biết."

Lâm Thiều Đường có chút bận tâm, "Nếu không ta ở bên ngoài trông giữ, ngộ nhớ..."

"Người cho là ta giống như người dễ dàng bị lừa?" Phó Hựu ý vị thâm trường nói, lúc Lâm Thiều Đường xấu hổ cúi đầu thì lại nhắc nhở: "Nhớ kỹ lần giáo huấn này, về sau phải đối đãi với A Bảo thật tốt."

Lâm Thiều Đường ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, "Được."

Là hân dễ tin tiểu nhân, thế nhưng cho rằng Thẩm Tình đoan trang thiện lương giống như nàng biểu hiện ra ngoài, thậm chí vì nàng chộc Phó Bảo thương tâm.

Không cần Phó Hựu nhắc nhở, hân cũng nhớ kỹ lần giáo huấn này, sẽ không cho người thời cơ lợi dụng nữa.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 177

Lâm Thiều Đường đi rồi, Phó Hựu vào nhà trúc.

Hắn chưa đóng cửa.

Nhà trúc phân thành phòng trong phòng ngoài, hắn dừng trước màn cửa trong phòng, nghe động tĩnh bên trong.

Âm thanh gì đều không nghe thấy, lại có một mùi thơm theo khe hở màn cửa bay ra.

Phó Hựu mau chóng lui về sau, đợi khô nóng trong lòng bình phục xuống, hắn lấy khăn bịt chặt miệng mũi, bước nhanh vào nhà.

Hắn nhìn thấy trên giường một thân ảnh yếu điệu đang nằm, một thân bối tử thủy lục đáy trắng, váy dài, đưa lưng về phía hắn nhẹ nhàng cọ chân, như là ngựa trên người. Phó Hựu không nhìn nhiều, ánh mắt đảo qua cửa sổ trong phòng đóng chặt, mau chóng rơi vào trên lư hương phía dưới bàn, nơi đó hương đã đốt được nửa đoạn ngón tay.

Phó Hựu bước nhanh tới bàn.

Thẩm Tình nhận thấy không đúng, cường chế rung động trong cơ thể, xoay người, vừa muốn hô một tiếng "Đường biểu ca", lại nhìn thấy sườn mặt Phó Hựu trong treo. Trong đầu đột ngột dâng lên dự cảm không ổn, Thẩm Tình tâm niệm xoay chuyển, nhỏ giọng cầu xin: "Tam ca, người cứu ta, ta bị người dẫn tới nơi này... Tam ca!"

Phó Hựu nhìn cũng không nhìn nàng, dập tắt hương rồi bưng lư hương nghênh ngang rời đi.

Thẩm Tình khẩn trương vừa căng thẳng, lửa trong cơ thể dường như đột nhiên bị hắt dầu, hùng hực vọt lên, cháy đến mức nàng đi không nổi, mềm nhũn ngã trên mặt đất, trong miệng từng tiếng hô Tam ca, mềm nhẹ mà mỉa mai.

Phó Hựu nghe thấy, nhưng hắc không chút động lòng, đem lư hương đặt tới bên cạnh trên bệ cửa sổ, từ bên ngoài đóng cánh cửa nhà trúc, phân phó đầy tớ đi bẩm báo Lâm thị, lại đi Đại Lý tự mời Hầu gia trở về.

Thẩm Tình ra cái thủ đoạn hạ lưu này câu dẫn Lâm Thiệu Đường, Phó Hựu có trăm ngàn loại thủ đoạn làm cho nàng sống không bằng chết, nhưng nàng dù sao cũng là cốt nhục duy nhất cô mẫu lưu lại ở trên đời này, Phó Hựu không muốn phụ thân đau càng thêm đau. Hắc chỉ muốn cho phụ thân nhìn rõ ràng bộ mặt thật Thẩm Tình. Phó Hựu tin tưởng, thấy rõ rồi phụ thân tuyệt đối sẽ không lưu Thẩm Tình ngụ ở Hầu phủ nữa.

Như vậy đã đủ rồi, hắc muốn nhà cửa an bình, chỉ cần Thẩm Tình rời đi, nàng tốt hay xấu đều không có quan hệ tới Phó gia.

Nửa canh giờ sau, Phó Phẩm Xuyên vội vàng chạy về.

Thẩm Tình đã bị Lâm thị phái ma ma tâm phúc bên cạnh đánh ngất mang về sương phòng.

Phó Hựu tỏ ý bảo Phó Phẩm Xuyên nhìn hai thứ trên bàn, sầm mặt nói: "Buổi sáng ta đi Ngũ Phúc đường thỉnh an tổ mẫu, biểu muội đem mảnh giấy nhả này đưa cho ta, ta cảm thấy không ổn, lại lo lắng biểu muội cố chấp, quyết định đi gặp nàng một lần, cùng nàng giảng đạo lý, ai ngờ biểu muội..."

Phó Phẩm Xuyên phảng phất như không nghe thấy, khó có thể tin nhìn chăm chăm vào mảnh giấy trong tay. Nét chữ Thắm Tình hẵn đương nhiên nhận ra, tâm tư Thắm Tình đối với nhi tử...

Lão thái thái quả thật từng nhắc muốn đem Thắm Tình hứa cho thứ tử, ban đầu hẵn cũng tán thành, cho đến khi Thắm Tình có ý đồ câu dẫn Thái Tử.

Phó Phẩm Xuyên buông xuống mảnh giấy xuống, tầm mắt rơi vào lư hương bên cạnh.

Lâm thị ngơ ngác ngồi một bên, theo ánh mắt của hẵn nhìn tới, mỗi một nói: "Hầu gia, việc này truyền ra ngoài đại phòng chúng ta đều không dễ coi, ta đã phân phó đầy tớ, không cho phép bọn họ tiết lộ nửa câu. Chỉ là, Nhuận Chi đã có người trong lòng, lão thái thái thế nhưng còn muốn tác hợp hẵn cùng biểu muội, thậm chí lấy ra thứ gì đó kia..."

Phó Phẩm Xuyên nhắm hai mắt lại.

Mẫu thân trong tay quả thật có thứ không lên được mặt bàn (không hay ho), hồi nhỏ phụ thân sủng ái Đỗ di nương, mẫu thân liền dùng loại thủ đoạn này níu kéo phụ thân, phụ thân phát giác rồi càng thêm không muốn gặp mẫu thân, hai vợ chồng trở mặt thành thù.

Vừa muốn nói chuyện, chợt nghe thê tử trầm thấp khóc ra: "Bà ấy là trưởng bối, ta không nên nói bất kỳ lời nói bất kính nào, chỉ cầu Hầu gia sớm một chút đem biểu cô nương gả ra ngoài, vùng khác cũng tốt, kinh thành cũng tốt. Nhuận Chi đã cho Tam phòng làm thừa tự, ta không muốn nhân duyên của hẵn bị hỏng. Hành Chi bên người không có thiếp thất, Nhuận Chi còn chưa thành thân, bên người lại muốn thêm một quý thiếp, để cho Hàn gia nhìn chúng ta như thế nào? Nhuận Chi thích biểu muội hẵn cũng thôi đi, nhưng mà..."

"Phu nhân không cần nói thêm nữa, việc này là ta sơ suất." Phó Phẩm Xuyên lặng lẽ thở dài, quay người đi ra ngoài, đi tới cửa thì bình tĩnh nói: "Nha môn còn có việc, ta đi về trước. Nhuận Chi người sắp xếp người, lập tức đưa biểu muội người về Cám Châu, cần phải đem nàng an toàn đưa đến nơi, lại tự mình viết một phong thư cho dưỡng người, nói là biểu muội người đã lớn, kinh thành không có gia đình thích hợp, mời hẳn sắp xếp hôn sự."

Nói xong rời đi.

Phó Hựu hướng mẫu thân cáo từ, đi ra ngoài sắp xếp chọn người.

Lâm thị đi sương phòng.

Thẩm Tình còn hôn mê, trên mặt đỏ không bình thường, vì danh dự nhà mình, Lâm thị cũng không mời lang trung. Bây giờ nhìn tiểu cô nương tâm cơ thâm trầm này, Lâm thị thật muốn hắt một thùng nước lạnh đánh thức nàng, nói cho nàng biết nàng sắp đối mặt với kết cục gì.

Nhưng nàng không làm thế, nàng không muốn nghe Thẩm Tình khóc nháo, như vậy lặng yên mà đi là tốt nhất.

Thẩm gia gia đạo sa sút, bất đắc dĩ từ kinh thành dọn về Cám Châu, bằng vào sản nghiệp tổ tiên ở bản địa cũng xem như gia đình giàu có, nhưng tiểu cô lo sợ ủy khuất nữ nhi, lúc sắp chết đem Thẩm Tình giao cho Hầu phủ. Nhưng tiểu cô chỉ sợ không thể tưởng được nữ nhi của nàng ấy ý định đen tối, triệt để đắc tội Hầu phủ vốn đối đãi nàng như con gái ruột, bây giờ lập tức sẽ phải về bên người cha để vốn chỉ có quan hệ máu mủ, không có tình cảm nuôi nấng.

Lâm thị cười cười, cuối cùng liếc mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Tình.

Nàng tin tưởng, Thăm lão gia cùng kế thất phu nhân của hần sẽ chọn người trong sạch cho trưởng nữ mĩ mạo này.

Trước lúc mặt trời lặn, Thăm Tình do Nhị quản gia Hầu phủ tự mình hộ tống ra khỏi kinh thành, về phần nàng ấy khi nào tỉnh lại, có thể khóc nháo hay không, chỉ có người đưa nàng mới biết.

Phó Dung cũng nhận được tin tức.

Thăm Tình làm cái gì, Phó Dung không biết, nàng cũng không quan tâm, nàng chỉ biết, Phó Bảo đời này không cần vờ ngớ ngẩn nữa.

Tâm trạng rất tốt, Phó Dung soi gương, mặc thử quần áo mới mùa hè, nhìn một lát phên phó Lan Hương đem váy năm ngoái lấy ra ngoài.

Nhưng nàng chưa bao giờ mặc thử quý xiêm y, Lan Hương buồn bực đi tìm, chọn mấy bộ năm ngoái Phó Dung không mặc .

Phó Dung không ngại phiền hà thử đồ, cuối cùng đưa ra một kết luận, lúc nàng mang thai thì tăng thêm mấy cân nhưng vẫn chưa hoàn toàn giảm xuống đâu.

"Các người đều chỉ biết lừa gạt ta!" Phó Dung trợn mắt khiển trách hai nha hoàn.

Mai Hương Lan Hương liếc nhìn nhau, đều không biết nên trấn an như thế nào.

Bởi vì căn bản là không cần trấn an a, vương phi nhà mình sinh xong ngắn ngủi không tới 3 tháng đã khôi phục dáng vẻ như cũ. Các nàng xem ra, vương phi trước sau khác biệt duy nhất chính là bộ ngực càng lớn, nếu như không phải dùng cây thước nhiều lần đo, các nàng mắt thường cũng không nhìn ra vương phi mập chỗ nào.

Dáng vẻ như vậy, các nàng rất hâm mộ đâu, vương phi thật là... Đang ở trong phúc mà chẳng biết.

"Đem nệm êm lấy ra, ta muốn luyện chân." Phó Dung nhìn chăm chăm vào chiếc gương hồi lâu, rốt cuộc mở miệng nói.

"Hiện tại luyện?" Mai Hương giật mình hỏi.

Phó Dung gật gật đầu, ngó nhìn sắc trời bên ngoài đánh giá, còn phải đợi Từ Tấn lát nữa mới trở về, đủ cho nàng luyện một khắc , "Chuẩn bị tốt nước ấm, luyện xong ta muốn tắm rửa."

Hai nha hoàn đành phải chia nhau đi sắp xếp.

Phó Dung bước nhẹ tới trước giường, hôn nhi tử còn đang ngủ.

Rất nhanh chuẩn bị xong hết rồi, Phó Dung đem Mai Hương Lan Hương phái ra ngoài, thay một bộ váy ngủ the mỏng nằm ở trên nệm êm luyện chân.

Một năm không luyện, rất nhanh đã thở hồng hộc.

Bất quá vì muốn mau chóng khôi phục dáng người, Phó Dung vui vẻ chịu đựng vất vả, càng mệt, khoảng cách với eo thon chân nhỏ trong quá khứ dường như càng gần một bước.

Nhắm mắt, nàng cắn môi kiên trì, quá mức chuyên chú, Từ Tấn đi vào khi nào cũng không biết.

Mĩ nhân nằm ngang dưới đất, váy áo mỏng ướt mồ hôi, đùi đẹp thon dài luân chuyển lắc lư, nhìn đến hấn cả người bốc lửa.

Từ Tấn thích nhất nhìn Phó Dung gây sức ép như vậy, xa cách một năm không thấy, hôm nay trở về thế nhưng nhìn no mắt, thật là kinh hi.

Không một tiếng động cởi quần áo, Từ Tấn chậm rãi ngồi xuống, ngồi lên quần áo của mình, tầm mắt dọc theo thê tử thượng thượng hạ hạ quan sát, sau đó trong lúc Phó Dung rớt cuộc mệt đến không động nổi chân, xụi lơ ở trên nệm từng ngum từng ngum thở dốc thì hần bất thành linh đê lên.

Phó Dung sợ tới mức phát ra một tiếng thét chói tai!

Từ Tấn kịp thời che miệng nàng: "Suyt, đừng đánh thức nhi tử."

Phó Dung nhìn chính mình bị bắt nâng hai chân lên, lại nhìn nam nhân quỳ ở trước mặt, vô lực khuyên can: "Vương gia đừng làm rộn, trên người ta đều là mồ hôi, đừng làm bẩn vương gia..."

"Nùng Nùng mồ hôi cũng thơm ." Từ Tấn nhìn nàng cười, bỗng nhiên hướng phía trước thổi một cái.

Mồ hôi nhiều mới tốt, đều không cần hần tổn công .

Hần nhanh như mưa to, Phó Dung vốn đang sức cùng lực kiệt, nào chịu được hần gây sức ép như thế, biết không tránh thoát, Phó Dung nhỏ giọng cầu xin: "Vương gia người thả ta ra, chân ta mỏi, chàng, chàng để chân ta xuống được không?"

Từ Tấn nhẹ nhàng ấn ấn bụng nàng: "Nùng Nùng không phải muốn mau chút gầy đi sao? Ta giúp nàng gầy."

Một bộ nghiêm trang, lại hết sức vô sỉ.

Phó Dung tức đến chen chân đá hần, không chịu thành thành thật thật mà cho, Từ Tấn cố tình thích nàng như vậy, cũng không né, cứ lo hết sức chăm chú mà thu thập nàng, đợi Phó Dung cuối cùng một tia khí lực hao hết, hần lại ôm lấy chân nàng, giúp nàng xoa nắn, nhìn nàng bộ dáng yếu ớt, tức giận thở hển hển mà không thể làm gì được.

Vì thế Phó Dung lần này luyện chân, theo kế hoạch cứng rắn duy trì một khắc, kéo dài tới nửa canh giờ. Trong lúc đó Từ Tấn còn bắt nàng luyện cánh tay, luyện eo, Phó Dung như bại tướng bị bắt làm tù binh, đánh không lại trốn không được, chỉ có thể mặc cho người mài giũa.

Trần ca nhi tỉnh lại, Phó Dung ôm hẩn bú sữa thì cánh tay đều run rẩy.

Từ Tấn sợ nàng làm ngã nhi tử, chủ động xin đi giết giặc, muốn giúp nàng ôm Trần ca nhi.

Phó Dung hung tợn nguyệt hẩn một cái, nằm dài trên giường uy nhi tử.

Từ Tấn ngồi một bên nhìn, nhẹ giọng nói chuyện với nàng, trong thanh âm mang theo ám cảm biếng nhác sau bữa ăn ngon: "Phụ hoàng bảo chúng ta ngày mai ôm Trần ca nhi tiến cung, cho hai người nhìn."

Đứa nhỏ đầy tháng lần trước không chịu nổi sức ép, hiện tại lớn một chút, là có thể ôm vào cung cho mẫu thân nhìn.

Nghe hẩn nói chuyện nghiêm chỉnh, Phó Dung tạm thời hết giận, quay đầu hỏi: "Người đã nói với phụ hoàng Trần ca nhi xấu tính sao? Chớ để vào cung rồi Trần ca nhi không chịu cho phụ hoàng ôm, phụ hoàng sinh khí." Chỗ Thục phi, Phó Dung ngược lại không sợ, chỉ sợ Gia Hòa để so đo cùng trẻ con.

Từ Tấn hôn nhẹ khuôn mặt nàng diễm như đào lý, ôn nhu nói: "Nói rồi, phụ hoàng còn khen hẩn có tính tình đâu, Nùng Nùng yên tâm, phụ hoàng thích cháu trai, sẽ không so đo chuyện nhỏ này ."

Phó Dung cúi đầu, nhìn tiểu tử trong ngực ăn, nhẹ nhàng sờ sờ đỉnh đầu hẩn: "Trần ca nhi nghe thấy không, ngày mai chúng ta phải vào cung gặp Hoàng tổ phụ, Trần ca nhi nhìn thấy Hoàng tổ phụ phải nghe lời a, người làm Hoàng tổ phụ cao hứng, hẩn mới thích người đâu."

Trần ca nhi môi nhỏ không buông, đen mắt to lúng liếng tò mò nhìn chăm chăm vào mẫu thân, không hiểu mẫu thân đang nói gì.

Phó Dung thích vô cùng, uy xong nhi tử, nàng cũng khôi phục chút khí lực, ôm lấy tiểu tử hôn.

Từ Tấn lớn nhỏ đều thích, sau một lát phân phó bọn nha hoàn đem cơm chiều đặt trong phòng.

Bọn nha hoàn lui ra ngoài, Phó Dung vừa muốn xuống giường, Từ Tấn đè bả vai nàng lại, cười nói: "Hôm nay Nùng Nùng vất vả, ta dứt cho nàng."

Hắn chủ động lấy lòng, Phó Dung không hưởng thụ thì quá phí, cười dịu dàng nhìn hắn.

Đêm nay phòng bếp làm mì nước gà xé, mùa hè trời nóng, mặt cũng hơi nóng, Từ Tấn nhắc một sợi mì dài vòng vài cái, để mì sợi gần như đều quấn ở trên chiếc đũa, lại dùng đũa sứ tiếp lấy, đưa tới trước mặt Phó Dung.

Hắn bình thường phóng đảng vô sỉ, ôn nhu thì chu đáo săn sóc, Phó Dung cười ngọt ngào: "Vương gia thật tốt." Nói xong há mồm đón lấy.

Từ Tấn mắt phượng híp lại, đột nhiên đem chiếc đũa lui trở về.

Phó Dung ngơ ngác, giương mắt thấy nam nhân cười đến hư hỏng, nhất thời giận không chỗ trút.

Từ Tấn vội vàng lại đưa trở về: "Ăn đi, lần này không đùa nàng."

Phó Dung cắn cắn môi, quyết định lại tin hắn một lần.

Không nghĩ Từ Tấn vẫn đem chiếc đũa chuyển đi rồi.

Phó Dung tức đến vừa muốn mắng hăn, bên thân đột nhiên truyền đến Trần ca nhi cười khanh khách ra tiếng. Phó Dung quay đầu, liền thấy tiểu tử thối nhìn phụ thân hăn cười đầu, lộ ra lợi hồng phấn nộn, một đôi chân ngắn ngủn vui vẻ loạn đạp.

Phó Dung vừa tức lại buồn cười, cúi đầu đi căn khuôn mặt nhỏ nhắn.

Từ Tấn thấy, nuốt nuốt nước miếng, nhân lúc Phó Dung nháo nhi tử thì vụng trộm đem chiếc đu đưa tới trong miệng mình, lại nhanh chóng chọn một sợi.

Trở về theo nàng luyện chân nửa ngày, hăn cũng đói bụng...

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Lần đầu tiên ôm nhi tử vào cung cho Hoàng tổ phụ hân gặp, Phó Dung đặc biệt khẩn trương, dậy thật sớm đi chỗ nhũ mẫu bên kia.

Trần ca nhi còn chưa tỉnh ngủ, lông mi thật dài tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn càng trắng nõn, môi phấn nộn nhẹ nhàng mím, hai cái tay ú nần đều giờ ra bên ngoài, như chuẩn bị đánh nhau với người ta, cổ quái lại thú vị.

Phó Dung lặng lẽ mỉm cười, ôn nhu quan sát tiểu tử.

Hơn hai tháng Trần ca nhi bộ dáng nẩy nở không ít, khuôn mặt, lông mày, ánh mắt, cái mũi đều giống Từ Tấn, cằm cùng môi giống nàng, xinh đẹp cực kỳ, thời điểm không cười mắt phượng nhìn chăm chăm vào người ta, có chút bộ dáng trong trẻo của Từ Tấn, cười lên, ánh mắt hí thành một đường thẳng, môi nhỏ toét ra, khả ái làm người ta nhìn không được muốn đem hân ôm vào trong ngực yêu thương.

Chỉ là tại sao nhi tử tính tình lại khó chịu như vậy đâu?

Phó Dung thật sự phát sầu. Nàng đã hỏi thăm chỗ Ôn ma ma, Từ Tấn vốn hiểu chuyện, hồi nhỏ cũng là người gặp người thích, sau này tính tình mới trở nên lạnh lẽo. Trần ca nhi nếu trưởng thành học tính tình của phụ thân, nàng quản không được, hiện tại là tiểu oa oa, cái gì đều không hiểu, hân bày ra tác phong thói, chẳng lẽ là quá mức sợ người lạ?

Trong lòng đang lo lắng, Trần ca nhi đột nhiên nghiêng đầu ra ngoài, môi nhỏ mấp máy, lập tức mở mắt ra.

Phó Dung nhìn nhi tử.

Trần ca nhi mờ mịt nhìn chăm chăm vào mẫu thân, đột nhiên nhếch miệng cười, miệng phát ra thanh âm "A a", hình như là đang cùng mẫu thân nói chuyện.

Phó Dung nhất thời không lo nữa, nắm lấy tay nhi tử đỡ: "Trần ca nhi vừa tỉnh đã nhìn thấy mẫu thân, có phải là rất cao hứng hay không a?"

Trần ca nhi nghe không hiểu, chỉ biết cười với mẫu thân.

Phó Dung tự mình cho nhi tử đi tè, cho bú xong ôm nhi tử đi phòng trên.

Từ Tấn đã thức dậy, đem nhi tử tiếp vào trong ngực, ôm hân đi nhìn vệt.

Trần ca nhi hiện tại có thể nhìn rõ trong khoảng bốn năm thước, thấy Đoàn Đoàn rồi, mỗi ngày chuyện vui vẻ nhất chính là cùng mẫu thân đùa vệt. Phó Dung thích dạy Đoàn Đoàn nói, Trần ca nhi nghe mẫu thân hướng Đoàn Đoàn không ngừng lặp lại âm thanh giống nhau, hân cũng biết hướng Đoàn Đoàn gọi a a.

Bên ngoài các tiểu nha hoàn dọn cơm, nghe được bên trong nam oa kêu lên "A a", đều không tự giác bật cười.

Sau khi ăn xong, nghỉ ngơi một lúc, người một nhà cùng nhau tiến cung .

Trần ca nhi lần đầu ngồi xe ngựa, được mẫu thân ôm vào trong ngực, cái đầu nhỏ quẹo trái quẹo phải nhìn loạn chung quanh, tay nhỏ vô thức ở trên mặt di động, móng tay vừa cắt không lâu, không phải lo lắng hân tự làm mình bị thương. Hân nhìn cái gì, Phó Dung liền nói cho hân biết, cũng mặc kệ nhi tử nghe hiểu được hay không.

Từ Tấn rất ít có thời gian nhìn hai mẹ con ở chung, lúc này thấy được, lòng mềm đi một mảnh, ôn nhu hỏi Phó Dung: "Có Trần ca nhi, hàng ngày

có phải thú vị nhiều hơn hay không?"

Phó Dung cười trả lời: "Đúng vậy, hẳn tỉnh thì ta theo hẳn nói chuyện, hẳn ngủ thì ta trông giữ ở một bên, luôn có việc để làm."

Từ Tấn nắm lấy tay nàng: "Sang năm thời điểm này, chúng ta một nhà đi lên thôn trang ở một thời gian, ta bồi mẹ con các nàng cùng nhau chơi đùa." Khi đó nhi tử có lẽ đã biết đi, hẳn sẽ dẫn con đi chơi đùa.

"Đây là vương gia nói, vương gia đừng quên." Phó Dung nghiêng đầu nhìn hẳn, ánh mắt linh động.

Từ Tấn sát gần tới hôn nàng, hôn hôn mặt nàng, hôn nhẹ khóe miệng, chậm rãi thay đổi mùi vị.

Trần ca nhi nằm ở trong ngực mẫu thân, bả vai bị một bàn tay to lớn của phụ thân vững vàng nâng lên, tò mò nhìn đỉnh đầu hai người thân hẳn quen thuộc nhất. Nhìn mãi nhìn mãi, ánh mắt Trần ca nhi rơi vào cổ áo thêu măng của phụ thân, nhìn một hồi, theo lồng ngực Từ Tấn nhìn xuống phía dưới, tìm kiếm những hoa văn khác, sau đó liền nhìn thấy ngọc bội bên hông phụ thân.

Hắn kêu "A" một tiếng.

Từ Tấn vội vàng buông thê tử ra, thân thể lùi về phía sau tay lại không buông ra, xác định Phó Dung có thể ôm ổn nhi tử mới thu tay lại, cúi đầu đùa hẳn: "Nương người mỗi ngày hôn người, cho ta hôn một cái người lại không muốn?"

Phó Dung quở hẳn: "Đừng nói nhảm."

Từ Tấn không hề để ý nói: "Dù sao hẳn cũng nghe không hiểu." Thấy tiểu tử ra sức nhìn chăm chăm vào bên hông hẳn, Từ Tấn cúi đầu xem, đem ngọc bội long văn giơ lên, không cần hẳn hỏi, Trần ca nhi liền vui vẻ đuổi

chân. Từ Tấn bật cười, cởi ngọc bội xuống đặt vào trong ngực nhi tử, "Vẫn là con ta biết hàng, lúc trước có người nhiều lần không chịu thu nhận đâu."

Phó Dung giả trang không nghe thấy.

Từ Tấn lại hôn nàng.

Một nhà 3 người ai làm việc nấy, bất tri bất giác xe ngựa đã tới cửa cung.

Từ Tấn ôm Trăn ca nhi, chu đáo không để cho ánh mặt trời soi vào mắt nhi tử, dẫn Phó Dung trực tiếp đi thẳng vào Chiêu Ninh cung.

Gia Hòa đế sớm đã đến Chiêu Ninh cung đợi sẵn. Hiện tại trong số các cháu của hần, Hủ ca nhi ốm yếu, Chương ca nhi thông minh lại là thứ xuất, Trân tỷ nhi là con gái, hần tuy rằng thích, nhưng càng muốn được ôm cháu trai, cho nên đối với đích tôn Trăn ca nhi này, hần ôm hi vọng cực lớn, trông mong thẳng bé thông minh lanh lợi, hoạt bát khoẻ mạnh.

"Miễn lễ miễn lễ, ít khách sáo đi." Mắt thấy hai vợ chồng Từ Tấn muốn hành lễ, Gia Hòa đế khoát tay miễn lễ trước, lệnh cho Từ Tấn đi tới bên cạnh hần.

Phó Dung cười đứng sang bên cạnh Thục phi, nhìn bọn họ ba người thân mật.

"Trăn ca nhi, cho Hoàng tử phụ ôm một cái được hay không a?" Ngấm ngầm Gia Hòa đế là người rất hiền hoà, ở chung cùng với một số phi tần được sủng, hần đều để các nàng tự xưng là "Ta". Chỉ có vài người, ví như Hoàng Hậu, quá nặng quy củ, không dám đi quá giới hạn. Bản tính hiền hoà như Thục phi, Nhu phi, liền thuận thế tự xưng ta . (PS: Hôm trước có bạn hỏi tại sao Thục phi xưng là "ta", hôm nay tác giả giải thích rồi nhé).

Trước mắt con dâu ở bên người, Gia Hòa đế cũng không bày ra dáng vẻ Hoàng Thượng, lực chú ý tất cả ở trên người hoàng tôn mập mạp.

Trần ca nhi ngó nhìn nam nhân trước mặt, co lại trong ngực phụ thân, đầu dúi vào lồng ngực Từ Tấn, chỉ lộ cái ót cho Hoàng tổ phụ.

Phó Dung trong lòng căng thẳng, lặng lẽ quan sát thần sắc Gia Hòa đế.

Thục phi quen thuộc tính tình Gia Hòa đế, chẳng những không sợ hãi, còn cười ngồi xuống bên cạnh Gia Hòa đế, nhìn cháu trai trêu ghẹo nói: "Đều nói Trần ca nhi tính tình lớn, không thích cho người ta ôm, Hoàng Thượng chính là không tin, hiện tại đụng phải tường rồi?"

Gia Hòa đế còn thật sự không tin, tiếp tục nhẹ giọng gọi cháu.

Từ Tấn mặt không chút thay đổi xem náo nhiệt.

Phó Dung âm thầm sốt ruột, đứng ở sau lưng Thục phi ôn nhu dỗ nhi tử: "Trần ca nhi nhìn bên này a, không phải đã nói với người sao, hôm nay chúng ta tiến cung bái kiến Hoàng tổ phụ, Trần ca nhi mau nhìn Hoàng tổ phụ."

Trần ca nhi nghe được âm thanh mẫu thân, chậm rãi xoay đầu lại.

Phó Dung từ sau lưng cha chồng mẹ chồng lặng lẽ giơ ngón tay về chỗ Gia Hòa đế bên kia.

Trần ca nhi ánh mắt theo tay mẫu thân rơi vào trên người Gia Hòa đế, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Gia Hòa đế một lát, lại nhìn vào cổ áo hắn.

Gia Hòa đế thấy cháu trai như tiên đồng chăm chăm nhìn đầu vai mình, cười, chỉ vào vạt áo nói: "Trần ca nhi biết đây là cái gì sao?"

Trần ca nhi nghiêm túc nghe, đột nhiên quay đầu, nhìn hoa văn thêu trên y bào Từ Tấn.

Tiểu tử thế nhưng biết so sánh, Gia Hòa đế ha ha cười, hấp dẫn cháu trai quay lại xem, hắn một tay đón cháu trai, một ngón tay chỉ vạt áo nói: "Trần

ca nhi cho Hoàng tổ phụ ôm một cái, Hoàng tổ phụ dạy người nhận hình rồng."

Trần ca nhi nhìn chăm chăm vào xiêm y hăn, nháy nháy mắt.

Gia Hòa để thử ôm, Trần ca nhi trốn một chút, nhưng cũng không có đặc biệt phản cảm. Gia Hòa để đại hi, bàn tay to hướng vào tả lót phía dưới muốn chính mình bên này ra sức cướp lấy cháu. Một lát, phát hiện Từ Tấn không nguyện ý buông tay, nhìn không được thúc giục hăn: "Cảnh Hành người buông tay a, không nhìn xem Trần ca nhi là nguyện ý cho ta ôm ..."

Vừa nói chuyện thì đã đem cháu trai ôm vào trong ngực, một bên thuận thực lắc lư một bên hướng Thục phi khoe khoang: "Nàng xem, đây không phải để cho ta ôm? Trần ca nhi thích Hoàng tổ phụ có phải hay không?"

Trần ca nhi nhớ tên của mình, "A a" gọi hai tiếng, ánh mắt ở trên người Gia Hòa để dạo quanh.

Thục phi thấy thèm, muốn ôm thử.

Trần ca nhi lập tức co vào trong ngực Gia Hòa để.

Gia Hòa để cười ha ha, ôm lấy cháu trai ở trong phòng đứng lên đi lại, dạy hăn nhận biết các thứ, trong đó trên bàn có một đôi Ngọc Kỳ Lân màu mỡ dê là hăn cố ý chuẩn bị cho Trần ca nhi, đại khái là quá cao hứng, Gia Hòa để không coi ai ra gì ngồi xuống, đẩy cho hai Ngọc Kỳ Lân đánh nhau, đùa cho cháu trai nhìn.

Trần ca nhi cười khanh khách không ngừng.

Phó Dung cuối cùng cũng thở nhẹ một hơi, sau lưng một mảnh mồ hôi lạnh. Thục phi cười vỗ vỗ tay nàng, để Từ Tấn ở trong phòng bởi Gia Hòa để dỗ trẻ con, nàng dẫn Phó Dung đi ra bên ngoài, vừa nói hai câu thân mật thì thấy Lục hoàng tử Từ Hạo hưng phấn chạy tới.

"Nường, Tứ tấu, Trăn ca nhi đâu?" thân làm Lục thúc, Từ Hạo cũng thấy thật mới lạ, cầm trong tay một cái vòng vàng chạm rồng, trên vòng vàng gắn từng chuỗi chuông vàng, lúc Từ Hạo đi vào, những cái chuông đung đưa kêu vang lên.

Thục phi tò mò hỏi hần: "Làm sao tìm được thứ này?"

Từ Hạo tự đắc nói: "Ta cố tình lệnh cho công tượng làm." Nghe được âm thanh Gia Hòa đế bên trong, thiếu niên lang vội vàng đi vào.

Thục phi hướng Phó Dung lắc đầu nói: "Đã mười bảy, sắp cưới tức phụ rồi còn giống như một đứa nhỏ."

Phó Dung nghe vậy, biết rõ còn cố hỏi: "Nường đã chọn người tốt cho Lục đệ?"

Nàng giao hoạt nghịch ngợm, Thục phi điểm điểm cái trán nàng: "Bớt cùng ta giả ngu, người thông minh như vậy còn không đoán được? Đợi chút đi, trong tháng 6 Oản Oản cập kê, tháng 9 tuyển tú, đến lúc đó thuận tiện tứ hôn cho Lục đệ người."

Phó Dung hiểu được, lần này tuyển tú không phải là cho mấy vị hoàng tử chọn vương phi, mà là triều đình ở các nơi tuyển chọn người dung mạo xuất chúng, vào kinh tuyển tú, lấp đầy hậu cung Gia Hòa đế.

Nhìn Thục phi đề cập việc tuyển tú thì khuôn mặt bình tĩnh dừng dừng, Phó Dung phảng phất nghe được một tiếng cảnh báo.

Gia Hòa đế đã sắp 50, vẫn còn đang hưởng thụ tùy tiện giờ tay có thể bắt được các mỹ nhân, Từ Tấn bây giờ là vương gia, vừa vặn nàng cũng đang tuổi đẹp nhất của nữ nhân, hần nguyện ý sủng nàng. Về sau nàng dung mạo dần dần giảm sút, Từ Tấn lại đăng lên địa vị cao, hần còn có thể một lòng với nàng?

Một năm này Từ Tấn đối với nàng quá tốt, Phó Dung nhanh chóng tin tưởng hẳn thật sự sẽ vĩnh viễn không đổi tâm .

Hắn không phải nam nhân bình thường a.

Trên đường ra cung, Phó Dung sờ sờ khuôn mặt nhĩ tử đang ngủ say trong ngực Từ Tấn, nhẹ giọng hỏi: "Tháng 9 tuyển tú, vương gia nghe được tin tức sao?"

Từ Tấn thuận miệng "Ân" một tiếng, "Đại khái trong tháng 6 sẽ truyền xuống ý chỉ, các nơi tuyển chi nữ của quan viên tứ phẩm trở xuống, tuổi tròn mười bốn dưới mười bảy đưa vào kinh. Thế nào, Nùng Nùng vì sao hỏi cái này?" Nghĩ tới cái gì, hắn cúi đầu nhìn Phó Dung, trong mắt mang cười, "Lại đang suy nghĩ lung tung?"

Phó Dung bĩu bĩu môi, dựa vào cánh tay hắn nói: "Ta cái gì cũng không nghĩ, chính là có chút đau lòng nường."

Từ Tấn tươi cười liêm liêm.

Lần này tuyển tú, quả thật có vị tuyệt sắc mỹ nhân, vừa vào cung liền cướp đi tất cả sủng ái của phụ hoàng.

Hắn dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu Phó Dung, trầm thấp trấn an nói: "Không cần đau lòng, nường chưa bao giờ để ý những chuyện kia."

Chính là bởi vì mẫu thân không để ý, hắn mới có thể an tâm bố cục.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 179

Cuối tháng 4, Phó Hữu cùng Hàn Ngọc Châu định thân, tháng 9 đại hôn.

Đính hôn hôm đó Phó Thần đương nhiên cũng ở nhà, yến hội kết thúc, bị Kiều thị Phó Dung cùng nhau tra hỏi, Phó Uyển cười không nói chuyện, Phó Tuyên dẫn Quan ca nhi, Viện Viện ở trong sân chơi.

"Ca ca, người đã 20, nhìn Tam ca đính hôn người không sốt ruột sao?" Phó Dung tự mình châm trà cho huynh trưởng, trang trọng đặt ở trước mặt hắn, mượn chuyện này chứng tỏ bất mãn.

Phó Thần 20 tuổi cao lớn, khôi ngô giống Phó Phẩm Ngôn nhưng hiên ngang anh khí nhiều hơn. Có lẽ là đời này người một nhà đều bình an, Phó Dung phát hiện ca ca so với kiếp trước hay cười hơn, cũng không lạnh lùng nghiêm nghị, đặc biệt là ở trước mặt người nhà.

Phó Thần mấy năm này đều bị mẫu thân và các muội muội bức hôn, hắn đã thành thói quen, thản nhiên nhấp một ngụm trà: "Ta cũng sốt ruột a, nhưng ta chưa gặp được người mình thích, các người không thể bảo ta cưới người ta không thích đi?"

Kiều thị trợn mắt nói tiếp: "Cái gì gọi là thích a? Người nhìn Nhuận Chi, còn không phải là đại bá mẫu người thay hắn tuyển người?"

Phó Thần cười nhạo.

Hắn nụ cười này có thâm ý khác, rõ ràng là biết nội tình gì đó, Phó Dung vốn dĩ đã tò mò với nhân duyên của Phó Hữu, không khỏi ngồi vào bên

cạnh Phó Thần, hưng phấn hỏi hần: "Chẳng lẽ Tam ca cùng Ngọc Châu đã sớm biết nhau?"

Cô nương gia đối với loại sự tình này đều cảm thấy hứng thú, Phó Uyển cũng nhin không được dựng lỗ tai lên. Ngay cả Kiều thị, đều tạm thời đem một bụng đồ kị đè xuống. Nàng có thể không đổ kị sao? Lâm thị đã làm tổ mẫu, Phó Hựu bây giờ là người Tam phòng, sang năm Tam phu nhân phỏng chừng cũng sẽ ẵm cháu trai, cháu gái. Chỉ có con trai của nàng không có chí tiến thủ, các nữ nhi ngược lại không chịu thua kém ai, nhưng cháu ngoại, cháu ngoại nữ đều không ở trước mắt nàng a. Quan ca nhi càng lúc càng lớn, cũng không bằng hồi nhỏ lừ gạt tốt như vậy.

Ba mẹ con đều mở đôi mắt trông mong nhìn mình, Phó Thần cố làm ra vẻ thần bí chốc lát, rồi cuộc giải thích: "Năm ngoái tháng 9, Nhuận Chi thi được cử nhân, ba anh em chúng ta cùng nhau đi tiệm ăn, ăn cơm xong Nhuận Chi muốn đi hiệu sách. Đại ca về nhà trước, ta và hần cùng nhau đi, xem thử có sách gì mới mua tặng cho Tuyên Tuyên hay không. Tới hiệu sách, vừa vặn gặp huynh muội Hàn gia cũng ở đó chọn sách. Hàn thiếu gia muốn mua một độc bản (bản sách quý còn lại duy nhất), Hàn cô nương cho rằng đó là hàng nhái, không cho hần mua."

Nói đến đây, hần bưng bát trà lên uống.

Phó Dung thử suy đoán nói: "Sau đó Tam ca đứng ở chỗ Ngọc Châu bên kia, nói sách đó quả thật là nhái phẩm?"

Phó Thần liếc xéo nàng một cái: "Người nhìn hần là người thối khoe khoang như vậy sao? Nhuận Chi nhưng mà lại biết giả vờ không nhìn thấy bên kia có cô nương xinh đẹp. Đông gia hiệu sách biết hần học rộng tài cao, mời hần đi qua làm chứng. Nhuận Chi đi qua nhìn, nói sách kia là chính phẩm, Hàn cô nương không phục, cùng hần tranh cãi, ta nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, dù sao nói đủ một khắc thì đi. Sau này Nhuận Chi nhận sai cùng nàng, thừa nhận ánh mắt không bằng nàng."

Phó Uyển nghe, tự đáy lòng khen: "Xem ra Ngọc Châu muội muội cũng là tài nữ a, đến Tam ca ánh mắt cũng không bằng nàng." Nàng và Phó Hựu cùng tuổi, sinh nhật sau Phó Hựu, gặp mặt cũng phải gọi một tiếng Tam ca.

Phó Thần lại cười, Phó Dung vẫn nhìn chăm chăm vào hắc đầu, thấy hắc đầu như vậy cười, nhất thời hiểu được, giành trước nói: "Ca ca ý tứ là, Tam ca lúc ấy đã nhìn trúng Ngọc Châu, cố ý nói sách kia là chính phẩm, kích Ngọc Châu lý luận với hắc đầu?"

Phó Thần sờ sờ đầu nàng: "Không hổ là làm vương phi, thực thông minh."

Nếu không nói Phó Hựu có thể giả vờ, bằng biểu hiện ngày đó của Phó Hựu ra vẻ đạo mạo, hắc đầu thật không nhìn ra Phó Hựu nhìn trúng người nhà đó, nghe nói Hầu phủ cùng Hàn gia trao đổi thiếp canh rồi hắc đầu mới nghĩ lại ý vị lúc đó, hóa ra tiểu tử kia tâm tư thật sâu đâu.

Kiều thị thấy nhi tử thành công dời đi lực chú ý của hai nữ nhi, ngay lập tức đem đề tài chuyển trở về: "Cho dù là Nhuận Chi chính mình nhìn trúng, đó cũng là bản lĩnh của hắc đầu, sao không thấy người mang con dâu về cho ta? Chính Đường người nói thật cho ta, người có có yêu mến cô nương nào không? Người yên tâm, chỉ cần nàng là cô nương trong sạch, chẳng sợ gia thế thấp hơn chúng ta, ta cùng phụ thân người cũng không phản đối."

Phó Thần đầu đầu che trán: "Thật sự không có, nếu như có, không cần các người thúc, ta lập tức đem người cưới về nhà."

Hắc đầu ở trong cung làm thị vệ, khó có lúc được nghỉ công thì cũng theo một đám đồng liêu phi ngựa đi uống rượu, căn bản không có cơ hội gặp cô nương a, muốn gặp được người mình thích, nói dễ vậy sao.

Không muốn nghe các nàng lải nhải nữa, Phó Thần chạy vào trong viện đồ ngoại sanh nữ, vẫn là tiểu cô nương tốt, thích nàng làm cái gì thì làm cái đó, sẽ không quay ngược lại quản hắc đầu. Trong phòng hai muội muội kia, gả

cho người rồi đều không bằng lúc nhỏ làm cho người ta yêu thích, càng nghĩ càng buồn bực, Phó Thần từ phía trước người Quan ca nhi mò lên Viên Viên ôm vào trong ngực hôn một cái, "Viên Viên muốn mơ không?"

Viên Viên không hiểu mơ là gì, đưa tay bắt cái mũi Phó Thần, hắc hắc cười: "Muốn Nhị cữu cữu!"

Phó Thần ha ha cười, đem tiểu nha đầu giơ cao lên trên đầu, biết nàng thích nhất chơi như vậy.

Quan ca nhi sáu tuổi đứng ở bên cạnh, thấy ngoại sanh nữ vừa nãy còn thích chơi cùng hân, được ca ca cao lớn giơ lên, mất hứng đành mặt, chạy vào trong phòng tìm Phó Dung: "Tam tỷ tỷ, ta muốn Trần ca nhi."

Trần ca nhi vóc dáng nhỏ, hân có lẽ có thể ôm được.

Phó Dung không nhìn thấy tình hình bên ngoài, sờ sờ đầu đệ đệ, cười nói: "Được a, một lúc nữa Tam tỷ phu người tới đón ta, người cùng chúng ta trở về đi."

Quan ca nhi xin giúp đỡ nhìn về phía mẫu thân.

Kiều thị lắc đầu: "Không được, phụ thân người trở về còn muốn kiểm tra công khóa của người đâu (bài tập), đợi kỳ nghỉ, nương mang người cùng đi."

Quan ca nhi không quá cao hứng, nhưng khi Từ Tấn đi tới, hân cũng không cầu vương gia tỷ phu làm chủ.

Mặt trời đỏ ngả về tây, Phó Dung cùng Từ Tấn lên xe ngựa, tựa vào trong ngực hân cảm khái nói: "Vẫn là Hầu phủ náo nhiệt."

Sắc mặt nàng hồng nhuận, có thể thấy được ở nhà mẹ đẻ quá nhiều cao hứng, Từ Tấn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, cười nói: "Dù náo nhiệt,

nơi đó cũng không có nhi tử của nàng."

Nghĩ tới nửa ngày không thấy nhi tử, Phó Dung lập tức nóng lòng trở về nhà.

Trở về vương phủ, hai vợ chồng còn chưa đi tới Phù Cừ viện đã nghe thấy tiếng khóc to rõ của Trần ca nhi, khóc đến ủy khuất, nghe được Phó Dung trong lòng thắt lại, rốt cuộc bất chấp dáng vẻ, vội vàng chạy vào trong.

Nhũ mẫu đang ôm Trần ca nhi ở trong phòng đi lại xung quanh, vừa đi vừa nhẹ nhàng dỗ, thấy Phó Dung tiến vào, phảng phất thấy cứu tinh, đem Trần ca nhi đưa cho Phó Dung sau đó quỳ xuống giải thích: "Vương phi thứ tội, buổi sáng vương phi đi, Trần ca nhi còn yên lành, vừa mới tỉnh ngủ chẳng biết tại sao không nghe dỗ ..."

"Đi xuống." Từ Tấn không kiên nhẫn đuổi người.

Nhũ mẫu vội vàng lui ra ngoài.

Phó Dung đã ngồi lên giường, cởi bỏ xiêm y muốn uy nhi tử, Từ Tấn không yên tâm ngồi bên cạnh nàng, thấy nhi tử trên khuôn mặt nhỏ nhắn vương nước mắt, nháy mắt thì còn nước mắt rơi xuống, lo lắng nói: "Muốn mời thái y nhìn không?"

Phó Dung bật cười, ôn nhu giúp nhi tử lau nước mắt nói: "Không có việc gì, chính là muốn ta, chàng nhìn hãn bây giờ không phải là yên tĩnh rồi?"

Từ Tấn xoa bóp tay nhỏ nhi tử, trong lòng thở dài.

Nhi tử quá nhỏ, Phó Dung ra ngoài mang theo hãn không thuận tiện, không ra cửa lại không được...

Cũng không biết thói tiểu tử tính tình này đến cùng giống ai.

Trần ca nhi mắt to vụng trộm nhìn chăm chăm vào phụ thân đầu, thấy phụ thân nhíu mày nhìn hẩn, hẩn tạm thời buông mẫu thân ra, hướng phụ thân nhếch miệng cười.

Nhi tử quá đáng yêu, Từ Tấn nắm gan bàn chân hẩn lên hôn.

Đảo mắt lại sắp qua đoan ngo.

Phó Dung đem hộp ngũ sắc trên châu Từ Tấn tặng nàng lấy ra, biên dây Trường Mệnh cho Trần ca nhi. Từ Tấn từ nha môn trở về, thấy trên cổ tay nhi tử có thêm một xâu năm sợi dây Trường Mệnh, mặt trên còn cột một cái chuông vàng. Trần ca nhi cũng biết tự phụ, nhìn thấy hẩn, tiểu tử vui vẻ lắc lư tay chơi, cho hẩn nghe tiếng chuông.

Từ Tấn đem nhi tử ôm tới trên đùi, hỏi Phó Dung: "Nàng cái dây kia đâu?"

Phó Dung đang khâu cái yếm cho Trần ca nhi, nghe vậy quay đầu hỏi ngược: "Vương gia cái dây kia đâu?"

Từ Tấn đã sớm tìm thấy, lúc này lôi từ trong lòng ngực ra, quơ quơ trước mặt nàng.

Phó Dung không chút nào yếu thế, đem ống tay áo hướng lên trên nhắc nhắc, trên cổ tay trắng hơn sương tuyết, dây Trường Mệnh ngũ sắc sáng chói.

Từ Tấn hài lòng cười, nâng tay ú nắn của nhi tử lên hôn.

Bọn họ cả nhà 3 người đều sẽ bình an.

Đoan ngo vừa qua, Tạ thị liền đến làm khách.

Phó Dung có hơi bất ngờ, từ khi Trần ca nhi đầy tháng thì nàng bỏ qua mặt mũi Tạ thị, Tạ thị đã lâu không đến đây.

"Mợ trời nóng như vậy tới, là có chuyện gì sao?" Phó Dung mời Tạ thị ngồi vào chỗ ở bên cạnh chủ vị.

Tạ thị nhìn nàng, cười khen nói: "Vương phi dáng vẻ khôi phục thực tốt, nhìn một chút cũng không giống vừa sinh đứa nhỏ, Trăn ca nhi đâu? Đã lâu không nhìn thấy hân, ta làm cữu tổ mẫu còn thật nhớ hân."

Phó Dung áy náy nói: "Mợ tới không khéo, Trăn ca nhi mới vừa ngủ, đành phải lần sau ôm ra cho ngài nhìn."

"Không sao không sao, về sau sẽ có cơ hội đâu, lần này không vội." Tạ thị tươi cười niềm nở, dùng hớp trà liền nói rõ ý đồ: "27 tháng này là ngoại tổ phụ người sinh nhật 58 tuổi, ngoại tổ phụ người không thích làm lớn, dự định chúng ta người một nhà tụ ở một chỗ náo nhiệt một chút. Người nói với Cảnh Hành một tiếng, các người một nhà 3 người tử đều đến đi, cũng cho ngoại tổ phụ các người ôm cháu ngoại một cái, chúng ta tứ thế đồng đường."

Đây là việc vui, Phó Dung vội vàng đáp ứng.

Tạ thị đứng dậy cáo từ: "Ta đi nhà dì người nói một tiếng, cuối tháng chúng ta lại tụ a."

Phó Dung tự mình đưa nàng ra ngoài.

Sập tối Từ Tấn quay về, Phó Dung đem việc này nói với hân, "Vương gia, chúng ta đưa phần thọ lễ gì cho ngoại tổ phụ a?" Từ khi ngừ khí Từ Tấn nhắc tới Thôi gia rất bình thường, Phó Dung biết Từ Tấn đối với đại phòng Thôi gia đều không mấy thích thú, nhưng lại hết sức kính trọng Lại bộ Thượng Thư Thôi Phương Lễ.

Từ Tấn trầm mặc một lát nói: "Ta đây đi kho phòng chọn mấy thứ mang về, nàng giúp ta chú ý chọn một chút."

Phó Dung gật đầu, nhìn theo hắt ra cửa, cũng không nghĩ nhiều.

Đi ra khỏi Phù Cừ viện Từ Tấn sắc mặt lại trầm xuống.

Đời trước, ngoại tổ phụ cũng làm mừng thọ 58 tuổi, bọn họ mấy tiểu bối cùng nhau đi chúc thọ. Tan tiệc hắt tới bờ ao sen Thôi gia ngắm hoa, Thôi Oản cười dịu dàng chạy tới hỏi hắt có thể chuẩn bị cho nàng lễ vật cập kê hay không, nàng tháng 6 sinh nhật, vài ngày nữa là đến.

Lúc ấy Từ Tấn còn đem nàng làm thân muội muội, tự nhiên sẽ không quên lễ cập kê của nàng.

Hai người nói chuyện một lúc, hắt chuẩn bị rời đi thì Thôi Oản đột nhiên ở sau lưng hắt mở miệng, nói người trong lòng nàng vẫn luôn là hắt.

Từ Tấn đối với nàng không có nửa điểm tình yêu nam nữ, cũng biết Lục đệ đối với nàng tình sâu vô cùng, tại chỗ nói rõ ràng với nàng, khuyên nàng hảo hảo cùng Lục đệ sống qua ngày. Thôi Oản có lẽ không hết hy vọng, cự tuyệt yêu cầu của Lục đệ để phụ hoàng tứ hôn, mãi đến năm thứ hai hắt có Phó Dung, nàng mới hứa gả.

Cho nên sau khi trùng sinh, Từ Tấn tận lực bất hòa với Thôi Oản, hi vọng nàng toàn tâm toàn ý đối đãi với Lục đệ.

Mà lần này ngoại tổ phụ chúc thọ, chưa chắc không phải là một cơ hội cho Thôi Oản thăm dò.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 180

Thôi Phương Lễ chúc thọ, Từ Tấn sớm báo trước với Gia Hòa đế, hôm đó hần trở về, Từ Hạo cũng theo hần cùng xuất cung.

Rốt cuộc là anh em ruột, tuy rằng lúc trước chịu một cước toàn lực của Từ Tấn, Từ Hạo trong lòng thực ủy khuất, nhưng sau đó Từ Tấn đưa tặng bảo đao, hần rất nhanh liền bỏ bất mãn trong lòng. Lại nói tiếp Từ Hạo cũng cảm thấy huynh trưởng không phải cố ý đánh hần, một cước kia quả thật là cử chỉ vô tâm, cho nên Từ Hạo rất sớm đã tha thứ huynh trưởng .

Phó Dung vừa vặn giúp nhi tử cắt xong móng tay, nghe Lan Hương nói Từ Tấn bảo nàng mang nhi tử đi ra lương đình gặp khách, nàng cười giúp Trăn ca nhi đổi đồ, cầm lấy vòng vàng Từ Hạo đưa hướng tiểu tử quơ quơ: "Trăn ca nhi còn nhớ được đây là ai đưa sao? Lục thúc đưa , đi, chúng ta đi gặp Lục thúc người."

Trăn ca nhi rất thích món đồ chơi treo chuông vàng này, mẫu thân ôm hần vào trong xe nhỏ, hai tay hần liền ôm vòng vàng lắc lư.

hai huynh đệ Từ Tấn ngồi trong lương đình nói chuyện, còn chưa thấy bóng người đâu, trước hết nghe được tiếng chuông.

Từ Hạo đuổi cổ hướng bên kia nhìn.

Từ Tấn không hiểu hần nhiệt tình trông mong cái gì, lần trước Lục đệ tranh cướp ôm Trăn ca nhi, Trăn ca nhi oa oa khóc không cho, tức đến phụ hoàng đem hần khiển trách một trận, Lục đệ ngược lại tốt, như thường còn

hướng Trần ca nhi trước mặt làm trò. Bất quá nghe nhi tử lắc lư vòng vàng phát ra tiếng vang thanh thúy, Từ Tấn đáy lòng lại dâng lên một cổ tự hào.

Nhi tử hoạt bát đáng yêu, cho dù cự người xa ngàn dặm, vẫn như cũ làm người ta yêu thích.

"Tứ tẩu." Đợi Phó Dung tới gần, Từ Hạo thân mật cùng nàng chào hỏi.

"Lục đệ dường như lại cao hơn." Phó Dung quan sát Từ Hạo một cái, cười khen nói.

Từ Hạo và nàng cùng tuổi, nàng chiều cao cứ như vậy, Từ Hạo lại cao thật nhanh, trước mắt hai người sóng vai đi ra lương đình đến giúp nàng đem xe gỗ Trần ca nhi mang lên, Phó Dung nhìn, Từ Hạo 17 tuổi thế nhưng chỉ so Từ Tấn thấp hơn một nửa cái đầu.

Được khen ngợi, Từ Hạo có chút đắc ý, cúi đầu đùa cháu trong xe nhỏ: "Trần ca nhi còn nhớ Lục thúc sao?"

Thúc cháu hai người, một ngụ ở trong cung không dễ dàng ra ngoài được, một người chỉ ở trong vương phủ do mẫu thân ôm đi lại, số lần gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, Trần ca nhi nào nhận ra hắc a, chăm chú nhìn hắc một lát, đưa tay hướng Từ Tấn muốn ôm, nha nha lên tiếng.

Từ Tấn đem tiểu tử mập nhắc lên, ngồi vào bên cạnh bàn đá, để nhi tử giẫm lên đùi hắc.

Phó Dung ngồi vào chỗ bên trái hắc.

Từ Hạo chiếm bên phải, Trần ca nhi không cho hắc ôm, hắc liền nhân lúc Trần ca nhi không chú ý thì xoa bóp cánh tay, cẳng chân nam oa mập như củ sen. Trần ca nhi nghiêng đầu nhìn hắc, hắc lập tức rút tay về giả trang nhìn địa phương khác, thúc cháu người trốn ta trao, chơi đến quên cả

đường về. Trăn ca nhi dù sao còn nhỏ, không biết tránh né thúc thúc đùa nghịch, mỗi lần xoay qua chỗ khác đều muốn cúi đầu ngó nhìn, không hiểu rốt cuộc là ai ở chạm vào hăn, tìm không được, hăn nghi hoặc mà hướng phụ thân mẫu thân a a, như là ở hỏi thăm.

Phó Dung vụng trộm chỉ chỉ Từ Hạo.

Trăn ca nhi nghiêng đầu nhìn cái ót Lục thúc quay về hăn, lại cúi đầu nhìn xem, trong mắt một mảnh mờ mịt.

Từ Tấn tỏ ý bảo Phó Dung giúp hăn đỡ lấy nhi tử, đợi Từ Hạo lại giở trò xấu thì hăn gắt gao chế trụ bàn tay, vì thế Trăn ca nhi cảm giác căng chân mình lại bị người nắm lấy thì quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một bàn tay to lớn, hăn theo cánh tay nhìn lên trên, phát hiện quả nhiên là người lạ mặt này đang chạm vào hăn, kêu một tiếng “A”, hai tay ôm vòng vàng rớt xuống, vụn vụn thân thể hướng Từ Hạo bên kia.

Hăn muốn bắt Từ Hạo, động tác lại vụng về.

Từ Hạo lừa mình dối người cười: "Tứ ca nhìn xem, Trăn ca nhi muốn cho ta ôm đầu!" Nói xong đưa tay đi ôm cháu.

Từ Tấn không muốn cho, Phó Dung hướng hăn lắc lắc đầu, Từ Tấn nhìn nàng, buông tay, dặn dò Lục đệ ôm cẩn thận.

Từ Hạo cao hứng cực kỳ, trước khi Trăn ca nhi kịch liệt phản kháng hảo hảo ôm một lát, đến khi tiểu tử ngẩng đầu khóc thét mới đem người đưa cho Từ Tấn, sau đó chủ động nghiêng đầu qua, nắm tay nhỏ cam tâm tình nguyện tiếp thu trừng phạt.

Trăn ca nhi trong mắt rơi hai dòng lệ, ra sức túm tóc của hăn.

Từ Hạo đau đến kêu ngao ngao, Trăn ca nhi vui vẻ nhếch miệng cười, Phó Dung không nhẫn tâm nhi tử đập hư Lục thúc hăn như thế, vội vàng

đem Trăn ca nhi ôm vào trong ngực mình.

Từ Hạo ôm đầu ngẩng đầu, khuôn mặt tuần tú hồng nhuận, hưng phấn nói: "Trăn ca nhi khí lực thật lớn a, trưởng thành ta làm Võ sư phụ cho hần!"

Từ Tấn trừng mắt nhìn hần, "Đi về dọn dẹp trước một chút , một lát tới tiền viện dùng cơm."

Từ Hạo luyến tiếc cháu: "Trăn ca nhi cùng chúng ta ăn cơm sao? Ta muốn nhìn hần ăn cơm."

Trăn ca nhi mấy ngày nay bắt đầu ăn cháo ngọt , Từ Tấn ngó nhìn đê đê, nghĩ tới chính mình hồi nhỏ, gật gật đầu.

Từ Hạo vui vẻ chạy đi.

Từ Tấn Phó Dung cũng đẩy nhi tử trở về, Phó Dung nhìn nhi tử mập trong xe nhỏ ôm vòng vàng chơi hăng say, cười cảm khái nói: “Chàng nhìn Lục đệ thích Trăn ca nhi biết bao, thối tiểu tử kéo tóc hần là đau, ta cũng không dám bồi hần chơi như vậy."

Từ Tấn không nói chuyện.

Ban đêm Phó Dung còn đang tắm rửa, Từ Tấn sớm trước nằm ở trên giường, nhìn nóc giường ngẩn người.

Lục đệ và Thôi Oản thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thích Thôi Oản tới mức lời Thôi Oản nói trong tai hần so với mẫu thân còn hữu hiệu hơn. Đời trước Từ Tấn không đem tâm tư Thôi Oản nói cho Lục đệ, một là không nỡ để Lục đệ biết được chân tướng rồi thống khổ, thứ hai lúc ấy hần và Thôi Oản có mười mấy năm tình cảm huynh muội, hần bản năng mà thay Thôi Oản kiểm cố, cho rằng nàng chỉ là tuổi còn nhỏ không hiểu

chuyện, chỉ cần nàng gả cho Lục đệ, thời gian dài liền sẽ chân chính thích Lục đệ.

Sau này Thôi Oản đến cùng có thích Lục đệ hay không?

Từ Tấn thật sự không rõ ràng, ít nhất vợ chồng son thành thân sau đó thực hạnh phúc, trước khi huynh đệ bọn họ xuất chinh, Thôi Oản đã có thai.

"Vương gia nghĩ cái gì vậy?" Phó Dung tắt mấy ngọn đèn, chỉ lưu trước giường một ngọn chiếu sáng, trèo lên phía sau giường nhẹ giọng hỏi.

Từ Tấn xoay người ôm lấy nàng: "Nùng Nùng, theo ý nàng, Thôi Oản thích Lục đệ sao?"

Lúc ấy mọi người đều cho rằng Thôi Oản cùng Lục đệ là trời sinh một đôi, cũng cảm thấy bọn họ yêu mến lẫn nhau, Thôi Oản lại nói nàng vẫn luôn chỉ xem Lục đệ làm huynh trưởng, cũng chưa từng đối với Lục đệ nói là yêu mến. Từ Tấn không hiểu tâm tư cô nương, hẳn không thể phán đoán lời này thật hay giả, hiện giờ hẳn có thể tử, muốn hỏi xem nàng thấy thế nào.

Phó Dung chống đỡ cánh tay, nghi hoặc nhìn hẳn: "Vì sao hỏi như vậy a?"

Từ Tấn nhìn mắt nàng nói: "Ta chỉ là đột nhiên nhớ ra, Thôi Oản đối với Lục đệ dường như không có thân thiện giống như Lục đệ đối với nàng ấy."

Phó Dung dựa tới lồng ngực hẳn cười: "Cô nương da mặt mỏng a, có lẽ ngấm ngấm nàng cũng đối Lục đệ tốt đâu, tựa như chúng ta trước khi thành thân vậy, vương gia thay vì hỏi ta, không bằng hỏi Lục đệ, trong lòng hẳn khẳng định rõ ràng."

Nàng cùng Thôi Oản tiếp xúc không nhiều, trừ bỏ đối với Thôi Oản không vui cùng hoài nghi, cũng cảm thấy Thôi Oản và Từ Hạo rất xứng,

giống như Phó Bảo và Lâm Thiều Đường. Thôi Oản có chút giả tạo, nhưng Phó Bảo cũng có khuyết điểm a, điều này không trở ngại các thiếu niên thích các nàng.

Từ Tấn bất đắc dĩ.

Hắn là nam nhân, sao có thể đột nhiên chạy đi hỏi Lục đệ loại chuyện này?

Thôi, ngày mai lại nói tiếp đi.

Đêm nay hai vợ chồng thành thành thật thật đi ngủ, ngày kế mang theo Từ Hạo, từ sớm đi Thôi phủ.

vợ chồng Tạ thị và huynh muội Thôi Oản cùng nhau ra ngoài nghênh đón.

Thôi Tuân 20, năm ngoái định một mối hôn sự, trong tháng 7 thành thân, nhưng hắn tính tình cũng không sửa, trốn ở phía sau phụ thân, ánh mắt nhịn không được hướng Phó Dung bên kia liếc qua. Từ Tấn đã sớm đề phòng hắn, thấy vậy sắc mặt đột ngột trầm xuống.

Tạ thị thấy, hiểu được nhi tử lại gặp rắc rối, lặng lẽ hướng trượng phu đưa mắt ra hiệu.

Nhi tử ngu xuẩn lại gan lớn, Thôi đại lão gia nhân lúc Từ Tấn đám người vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng thì một phen đem Thôi Tuân túm tới bên cạnh, hướng đùi hắn hung hăng đá một cước: "Người chán sống rồi có phải hay không? Đó là thân biểu tẩu ngươi, ánh mắt ngươi nhìn đâu vậy? Cút, trời tối hẵng trở về, dám trở về sớm xem ta có đánh gãy chân của ngươi!"

Biểu tẩu bình thường cũng thôi đi, nhưng đó là Túc vương phi, Từ Tấn vốn dĩ không chào đón bọn họ, nhi tử còn dám đắc tội hắn, hiện tại lão già

còn sống, Từ Tấn có chỗ cố kỵ, tương lai lão già không còn, trưởng tử lại ở trong cung, Từ Tấn muốn trừng phạt bọn họ còn không phải là dễ như trở bàn tay? Đồ nghịch tử này, đầu óc đều sắp bị những nữ nhân kia hút sạch !

Thôi Tuân còn không phục đâu, nhỏ giọng thầm thì nói: "Đều là thân thích, nhìn hai mắt cũng sẽ không mất hai miếng thịt..."

"Người cắt cho ta!" Thôi đại lão gia lười nghe hăn nói bậy, trực tiếp đem người đuổi ra cửa, nghiêm giọng dặn dò người gác cổng trước khi trời tối không cho phép cho hăn vào.

Đuổi xong người, Thôi đại lão gia vội vàng đi theo đám người Từ Tấn.

Từ Tấn nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn lướt một cái, thấy chỉ có Thôi đại lão gia một người trở về, sắc mặt mới hơi đỡ.

Nếu như không phải có ngoại tổ phụ ở đây, đời này hăn sẽ không đi vào cái cổng này.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 181

Thiếu Thôi Tuân, mọi người cuối cùng cũng duy trì hòa khí mặt ngoài.

Thôi Phương Lễ ở gian nhà chính phía trước chờ đợi, thấy trong đám người thiếu trưởng tôn, Từ Tấn sắc mặt lại không tốt lắm, trong lòng biết rõ ràng, âm thầm thở dài, cười tủm tỉm cùng mấy tiểu bối chào hỏi.

Từ Tấn chuẩn bị hai phần hạ lễ, một là tiên ông phủng đào bằng dương chi bạch ngọc, một là ấn thọ núi đá. Tiên ông phủng đào giao cho bọn nha hoàn thu lại, Từ Tấn ôm lấy Trăn ca nhi, đem ấn thọ núi đá đưa cho Trăn ca nhi ôm, cẩn thận đỡ tay hấn cho khỏi làm rơi, cười dễ: "Trăn ca nhi nhanh đem thọ lễ đưa cho tăng ngoại tổ phụ."

Trăn ca nhi ôm khối đá mát lạnh lạnh tựa vào trong ngực phụ thân, cũng không biết là nghe không hiểu, nhìn không hiểu ý tứ phụ thân, hay là không muốn đem đá tặng người, tò mò quan sát xong lão nhân gia tóc hoa râm đối diện, hấn cúi đầu, chính mình nhìn chăm chăm vào đá chơi.

Thôi Phương Lễ sờ râu cười, từ đĩa trái cây cầm một quả anh đào đưa hấn: "Trăn ca nhi chúc thọ, ta cho người ăn anh đào."

Trăn ca nhi nhìn chăm chăm vào anh đào, mấp máy môi nhỏ. Thứ này hấn đã nhìn qua, mẫu thân gần đây thích ăn, hấn muốn mẫu thân đều không cho hấn.

Tiểu tử rõ ràng dao động , Từ Tấn tiếp tục dỗ hấn.

Rất nhanh Trăn ca nhi được phụ thân trợ giúp đem đá trong tay tặng ra, đổi lại một quả anh đào đỏ. Từ Tấn đem nhi tử đặt về xe đẩy, tự có như mẫu Lan Hương nhìn, không cho Trăn ca nhi nhét anh đào vào miệng.

Thôi Oản ngồi vào bên người Phó Dung, lấy ra một đôi vòng vàng treo chuông nhỏ đùa Trăn ca nhi: "Trăn ca nhi nhìn này, cô cô cũng chuẩn bị lễ vật cho người, thích sao?"

Trăn ca nhi ngó nàng, nghiêng đầu nhìn bên cạnh, chính hân cũng có.

Từ Hạo thấy, cười ha ha, nhặt vòng vàng kẹt ở trong góc xe đẩy đặt vào trong ngực Trăn ca nhi, chê cười Thôi Oản nói: "Người đưa muộn rồi, Trăn ca nhi thích đồ ta đưa, hơn nữa vòng vàng của ta lớn hơn của nàng."

"Vậy người cũng không có chiếc vòng đẹp như của ta đâu!" Thôi Oản làm bộ tức giận nguýt hân một cái, tiếp tục dùng vòng vàng trong tay tử đùa Trăn ca nhi, ý đồ hấp dẫn lực chú ý của tiểu tử.

Nàng là nghi hung số một với chuyện mấy chậu cúc hoa kia, Phó Dung hiểu được mặc dù Thôi Oản là hung phạm, mặc dù nàng muốn hại con trai của mình, cũng sẽ không xuống tay trong trường hợp này. Nhưng nàng vẫn lo lắng chiếc vòng Thôi Oản có vấn đề, cười nói: "Muội muội chiếc vòng thật đẹp, Trăn ca nhi không cần nhưng ta muốn."

Nói chuyện thì nhìn Trăn ca nhi, như là đang đùa hân.

Trăn ca nhi không hề ngần ngại, một lòng vẫy tay trong vòng vàng.

Thôi Oản liền đem vòng vàng đưa cho Phó Dung, trêu ghẹo nói: "Tứ tẩu nhìn xem có thể đeo được không, có thể ta liền tặng người."

Từ Tấn thấy Phó Dung thật sự đem chiếc vòng kia đeo lên cổ tay, cười cười: "Đẹp hơn so với của Lục đệ, nàng cất đi đã, về nhà lại trêu chọc hân, đợi Trăn ca nhi chơi chán thì đổi chiếc vòng này cho hân chơi."

Thôi Oản nghe vậy, hoạt bát hướng Từ Hạo nháy mắt: "Nghe thấy chưa, Tứ ca khen lễ vật của ta so với người tốt hơn."

Từ Hạo sao có thể cùng nàng so đo cái này? Một đôi mắt phượng mím cười nhìn nàng, tình ý kéo dài.

Thôi Oản giống như chưa tỉnh, một lòng cùng Trần ca nhi nói chuyện.

Rất nhanh Tần nhị phu nhân dẫn Tần Anh, Tần Vân Ngọc hai huynh muội tới, Tần nhị gia thân thể có tật, đã nhiều năm chưa từng ra cửa, không đến cũng ở trong dự liệu của mọi người.

Thôi Oản quan tâm đem vị trí bên cạnh Phó Dung nhường cho Tần Vân Ngọc.

Tần Vân Ngọc mới 12 tuổi, càng là thiên tính trẻ con, Trần ca nhi không phản ứng nàng, Tần Vân Ngọc liền đem vòng vàng trong tay Trần ca nhi đoạt lại, lần này không thể hiểu rõ, Trần ca nhi nhìn nàng sững sốt một lát, tiếp theo không hề có dấu hiệu há mồm khóc rống lên.

Tần nhị phu nhân hung hăng điểm đỉnh đầu nữ nhi: "Người bao lớn rồi, người còn đùa hăn?"

Tần Vân Ngọc lại hối hận lại xấu hổ, mắt thấy trả về vòng vàng Trần ca nhi cũng không nín, được Phó Dung ôm trong ngực rồi vẫn khóc lóc thảm thương như cũ, gấp đến độ cùng Phó Dung bồi tội: "Tứ tẩu ta không phải cố ý, ta..."

Phó Dung cười nói: "Không sao không sao, muội muội không cần phải gấp, hăn đây là mệт nhọc." Gần đây Trần ca nhi buổi sáng muốn ngủ chừнg nửa canh giờ, mắt thấy Trần ca nhi vừa khóc vừa đem cái đầu nhỏ hướng trong ngực mình dụi, Phó Dung nhìn về phía Tạ thị xin giúp đỡ.

Đều từng có đứa nhỏ , Tạ thị cười nói: "Trần ca nhi muốn ngủ, nhanh ôm tới nhà khách đi, Oản Oản, Vân Ngọc, các người bồi Tứ tẩu cùng đi, tới bên kia phải nghe lời, không cho phép quấy rầy Tứ tẩu các người đỡ trẻ con."

Một đôi hoa tử muội nhu thuận đáp ứng.

Phó Dung bên người có Hứa Linh, Từ Tấn cũng yên tâm.

Tới nhà khách, Phó Dung để hai tiểu cô nương ngồi bên ngoài đợi nàng, nàng đi trước vào bên trong cho con bú.

Trần ca nhi quả thật là mệt rũ rời, ở trong ngực mẫu thân ăn no một bữa, liền ngủ rồi. Phó Dung nhìn xuống đệm giường, không yên tâm Thôi phủ, đem mậ tiểu tử bỏ vào xe nhỏ từ nhà mình mang tới, giao cho nữ mẫu cùng Hứa Linh trông giữ, nàng chỉ mang Lan Hương ra ngoài.

"Trần ca nhi ngủ rồi?" Tần Vân Ngọc nói nhỏ, chờ mong nhìn về trong phòng, "Ta muốn đi vào nhìn hắn."

Phó Dung làm dấu hiệu im lặng, thấp giọng giải thích: "Hắn ngủ chưa sâu, ồn tĩnh còn phải đỡ, để cho hắn an tâm ngủ, chúng ta trở về đi. Ai, khó được ta có thể nghỉ một lúc, đợi tương lai các người làm mẫu thân, sẽ biết chiếu cố đứa nhỏ có bao nhiêu vất vả."

Tần Vân Ngọc dặt cánh tay nàng đi ra ngoài: "Trần ca nhi khả ái như vậy, ta ước gì mỗi ngày đỡ hắn đâu."

Phó Dung mới không tin: "Nói được dễ nghe, lần sau Trần ca nhi thối thối, người giúp Tứ tẩu chùi đít cho hắn?"

Tần Vân Ngọc lập tức cà lăm.

Thôi Oản che miệng cười, dẫn các nàng đi khuê phòng của mình ngồi, sau đó đi dự tiệc .

Buổi tối Thôi gia mời gánh hát diễn tuồng, bởi vậy mọi người muốn lưu đến lúc cơm chiều xong rồi trở về.

Buổi trưa tan tiệc, Từ Tấn để Phó Dung về nhà khách nghỉ trưa trước, hẳn dẫn Hứa gia đi ao sen.

Lần này Thôi Oản lại tới tìm hắc tử tình, vừa chứng minh nàng quả thật có động cơ làm hại Phó Dung, lại thuyết minh Lục đệ đối với nàng tốt cũng không thể cướp về được tâm của nàng đặt trên người một nam nhân đối với nàng lạnh lùng. Nếu như Từ Tấn không hoài nghi nhân phẩm Thôi Oản, hẳn có lẽ sẽ giống đời trước mở một con mắt nhắm một con mắt, cho Thôi Oản cơ hội đi thích Lục đệ. Nhưng hiện tại, hẳn sẽ không để cho một người hắc tử tình mưu hại tử tử hắc tử, gả cho Lục đệ. Hắc tử chỉ sợ lúc đó để cho Lục đệ thương tâm một trận.

Thật muốn ngăn trở, hẳn sẽ không nói ra tình hình thực tế cho mẫu thân, đệ đệ, nhưng hẳn sẽ có biện pháp để Thôi Oản không gả được.

Hết thầy chỉ xem đời này, Thôi Oản có thể lại tới tìm hắc tử hay không.

Vừa đi khỏi nhà khách không xa, liền thấy đầy tớ bên cạnh Thôi đại lão gia dọc theo hành lang chạy tới, nhìn thấy hắc tử, kinh hãi nói: "Vương gia, đại lão gia xin ngài tới Thản Nhiên cư gặp gỡ, nói là có lời muốn nói với ngài."

Từ Tấn ngoài ý muốn chau chau mày.

Đại cữu phụ này biết hắc tử không chào đón mình, bình thường rất ít chủ động tới trước mặt hắc tử, lúc này như thế nào...

Chẳng lẽ là vì để sớm bồi tội Thôi Tuân có hành vi thất lễ?

Không do dự bao lâu, Từ Tấn tỏ ý bảo đối phương dẫn đường.

Đi đến Thản Nhiên cư muốn phải qua ao sen, còn chưa đi tới trên cầu trong ao sen, Từ Tấn nhìn thấy bên trái trong ao có một chiếc thuyền, đầu thuyền một đứa nha hoàn bung dù, dưới dù che có cô nương váy hồng quần xanh. Cô nương đang duỗi tay muốn hái hoa sen bên mạn thuyền, khoảng cách khá xa, nàng hơn nửa người đều lao ra ngoài, nhìn có chút nguy hiểm.

Từ Tấn nhận ra được, đó là Thôi Oản.

Hắn không muốn oan uổng nàng, nhưng đời trước hai người đều ở đây tình cờ gặp, đời trước nàng cũng không ở chỗ này hái hoa sen, như thế nào hôm nay phụ thân nàng phái người mời hắn tới, nàng lại vừa lúc xuất hiện ở trên con đường cần phải đi qua này? Nói là trùng hợp, ai tin?

Ý niệm chưa hết, trong ao truyền đến một tiếng rơi xuống nước, theo sau là nha hoàn đầu thuyền hoảng loạn cầu cứu.

Gã sai vật dẫn đường nghe được động tĩnh, ngẩng đầu nhìn, nhìn rõ rồi mặt đều trắng bệch: "Đại tiểu thư, đại tiểu thư rơi xuống nước !"

Từ Tấn lạnh giọng khiển trách hắn: "Còn không mau đi cứu người!"

Gã sai vật kích động chạy về phía trước, chạy đến bờ ao sen đột nhiên quay lại, vẻ mặt đưa đám nói: "Vương gia, tiểu nhân không biết bơi a!"

"Vậy thì mau chóng đi tìm vài người biết bơi đến!" Không chờ Từ Tấn mở miệng, Hứa gia nghiêm mặt quát.

Gã sai vật vội cuống quýt chạy .

Hứa gia ngó nhìn bóng người chìm trong hồ, thấp giọng hỏi thăm: "Vương gia, chúng ta..." Cứu chỉ sợ có bấy, không cứu, rốt cuộc là thân

thích, về sau không nói người Thôi gia nhìn vương gia như thế nào, chính là Thục phi nương nương đều sẽ chất vấn vương gia vì sao không ra tay.

Từ Tấn quét mắt nhìn hắn một cái, bình tĩnh hỏi: "Người cảm thấy biểu cô nương bộ dạng như thế nào?"

Hứa gia đi theo hắn lâu như vậy, há có thể không rõ tâm tư của hắn, ngay lập tức quỳ xuống: "Vương gia, Hứa gia không dám trèo cao!"

"Ta cho người trèo cao, đem người mang về trên bờ, lên bờ thì trên người nàng xiêm y càng phá càng tốt." Từ Tấn nhàn nhạt nói, ngữ khí không cho cự tuyệt.

(PS: Bạn TT đủ dã man)

Hứa gia trầm mặc chốc lát, không dám cãi mệnh, mau chóng nhảy vào trong nước đi cứu người.

Từ Tấn chậm rãi đi tới bờ ao sen, nhìn chăm chăm vào bóng người chìm trong nước, dường như lần đầu tiên mới nhận thức vị biểu muội này.

Vì sao đời trước Thôi Oản nói thẳng thích hắn, đời này lại nghĩ ra loại thủ đoạn này để trở thành người của hắn?

Bởi vì đời trước hắn không có vương phi, Thôi Oản mở miệng tỏ tình, thành thì nàng là Túc vương phi, bị cự nàng cũng chỉ là một biểu muội kìm lòng không được. Đời này không giống nhau, hắn đã có vương phi ân ái phi thường, Thôi Oản lại mở miệng, đó chính là nàng không hiểu chuyện, là nàng mơ ước trượng phu của biểu tẩu. Điều này cùng nàng bình thường biểu hiện ra ngoài tính nết dịu dàng thủ lễ không hợp. Nếu thành nàng sẽ là trắc phi của hắn, nếu thất bại, mười mấy năm thanh danh tốt của nàng liền thoáng cái không còn. Cho nên nàng cố ý sắp xếp một lần tình cờ, cố ý đem công lao anh hùng cứu mỹ nhân cho hắn, có lẽ nàng còn chuẩn bị một số

thủ đoạn khác, tỷ như chính mình xé rách quần áo, lên bờ rồi bởi vì trong sạch bị hao tổn tìm cái chết, làm cho hãn không thể không phụ trách.

Từ Tấn như cũ không có chứng cứ chứng minh những bùn xạ hương kia là Thôi Oản bỏ, nhưng thông qua chuyện hôm nay, hãn ít nhất xác định tâm cơ Thôi Oản có bao nhiêu sâu đậm, xác định nàng bản lĩnh khẩu phật tâm xà, khẩu thị tâm phi có bao nhiêu cao siêu, cũng xác định, Thôi Oản có động cơ cùng bản lĩnh hại Phó Dung.

Nếu như thế, thay vì tìm cơ hội phá hư hôn sự Thôi Oản cùng Lục đệ, không bằng để cho Hứa gia...

Sắp xếp được rất tốt, trong ao tình hình đột nhiên xoay ngược lại, lại là nha hoàn đầu thuyền giống như vừa hoàn hồn nhảy xuống nước, một tay bầu vú mép thuyền, một tay bắt lấy Thôi Oản đang vẫy vùng ở trong nước.

Một phen gây sức ép, chủ tớ hai người vụng về lên thuyền, mà lúc này Hứa gia còn cách các nàng hai trượng.

Cái trò khôi hài này kết thúc quá nhanh, quá mau chóng, Từ Tấn đứng ngớ ra chốc lát, khóe miệng chậm rãi cong lên, trong mắt phượng là trong trẻo đùa cợt.

Biểu muội này quả nhiên tâm tư kín đáo, ngay cả khả năng hãn không xuống nước cứu người đều suy xét tới. (PS: nể mẹ con bạn Thôi Oản quá)

Đáng tiếc nàng không biết, hãn đã sớm không phải Tứ ca lúc trước đem nàng làm thân muội muội, hãn sẽ không dễ tin nàng bất kỳ có gì.

Nàng không gả được cho hãn, cũng đừng hòng gả cho Lục đệ hãn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 182

Thôi Oản cả người ướm đầm ngồi trên ghế, nghe nha hoàn Thái Vi nói xong, mắt hồn lạc phách.

Từ Tấn đến cùng có bao nhiêu chán ghét nàng, mới có thể khoanh tay đứng nhìn, mới có thể phái một thị vệ đến cứu nàng, ngay cả thanh danh nàng đều không để ý?

Cho dù Từ Tấn đối với nàng không có tình yêu nam nữ, bọn họ là huynh muội a, nàng càng là chuẩn Lục hoàng tử phi trong mắt mọi người, chẳng lẽ Từ Tấn đã chán ghét nàng tới tình trạng tổn hại mặt mũi thân thể?

Ý nghĩa xuất hiện, Thôi Oản đột nhiên rung mình một cái, trong đầu lóe lên khuôn mặt Từ Tấn lạnh lùng, nghiêm nghị, vô tình.

Từ Tấn phái thị vệ xuống nước cứu nàng, có phải hay không còn có một cách giải thích khác, có phải hay không hẳn đã không hi vọng nàng trở thành đệ muội của hắn? Bằng không lấy hắn chiếu cố Từ Hạo, lấy tình cảm huynh đệ hắn nhiều lần cứu Từ Hạo trong hiểm nguy, hắn không có khả năng để cho nam nhân khác đụng tới nàng, kể đó làm cho Từ Hạo khốn đốn.

.

Đúng rồi, nhất định là như vậy.

Kia Từ Tấn vì sao hận nàng như thế?

Thôi Oản run bần bật.

Nàng chỉ có thể nghĩ tới một nguyên nhân, Từ Tấn nhất định là hoài nghi lần trước bùn xạ hương cùng nàng có liên quan. Tất cả chứng cứ đều bị nàng thanh lý sạch sẽ, Thôi Oản tin tưởng vô luận là bác hay là Từ Tấn đều tra không ra bất kỳ đầu mối nào, mà Từ Tấn, dù hẳn không có chứng cứ, bởi vì hoài nghi vẫn như thế nhẩn tâm.

Tất cả khiếp sợ thương tâm khổ sở, nháy mắt tiêu tán, nghĩ tới Từ Tấn lạnh lùng, Thôi Oản trong đầu chỉ còn lại hai chữ, tự bảo vệ mình.

Nàng từng sắp xếp gả cho Từ Tấn mình chân chính thích, gả cho Từ Tấn có tiền đồ, nếu không thành cũng có thể làm thê tử Từ Hạo, tương lai cũng là vương phi. Giờ phút này, nhìn thấu Từ Tấn đối với nàng tàn nhẫn, Thôi Oản đối với Từ Tấn không còn có nửa điểm mơ ước, nàng chỉ muốn bảo vệ vị trí Lục hoàng tử phi, bảo vệ tín nhiệm của Từ Hạo và bác đối với nàng.

Tự bảo vệ mình như thế nào ?

Thôi Oản bắt buộc chính mình trấn định lại, cẩn thận cân nhắc Từ Tấn.

Thuyền nhẹ do tâm phúc nha hoàn Thái Vi chống chèo chậm rãi cập bờ, nghe trên bờ người thân lo âu ồn ào, trên giường Thôi Oản che kín chăn Thái Vi tạm thời đắp cho nàng trong mui thuyền, nhắm mắt lại, ô ô khóc rống.

Tạ thị và Tần nhị phu nhân cùng nhau vào mui thuyền, xác nhận Thôi Oản không việc gì, Tạ thị cao giọng mắng: "Người nha đầu này, nói bao nhiêu lần không cho phép người vụng trộm chèo thuyền chơi, người đều không nghe, lần này học được bài học đi?" Mắng xong rồi, đột nhiên ôm người khóc ra, "Ta chỉ có một nữ nhi người, nếu người có cái rủi ro không may, để ta nửa đời sau như thế nào sống a? Còn có bác người, nàng biết rồi càng thương tâm đâu?"

Thôi Oản chôn trong ngực mẫu thân, trầm thấp khóc.

Tần nhị phu nhân chùi chùi mắt, tức giận trách cứ Thái Vi quỳ bên cạnh: "Ai cho người lá gan này? Cô nương ham chơi người thân làm đại nha hoàn không khuyển giải, ngăn cô nương, thế nhưng còn dám giúp cô nương xằng bậy, một lát ta đem người trói lại gọi người tới bán người đi!"

Thái Vi khóc đập đầu lạy: "Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng a, nô tài đã khuyển qua, nhưng cô nương một lòng muốn hái mấy đóa hoa sen đưa cho vương phi cùng tiểu công tử, nô tài thật sự khuyển không được mới... Nô tài biết tội, cầu phu nhân khoan thứ nô tài lần này, sau này nô tài cũng không dám nữa, nhất định tận tâm tận lực hầu hạ cô nương!"

Trong mũi thuyền một mảnh tiếng khóc, trên bờ Thôi Phương Lễ không nhìn thấy cháu gái duy nhất của đại phòng, một gốc mầm tốt, từ nhỏ đã hiểu thuận hiểu chuyện, sốt ruột lại đau lòng, hường vào mũi thuyền khuyển nhủ: "Trước đừng khóc nữa, mau chóng đưa người trở về phòng, mời lang trung xem cho kỹ, chuyện khác đợi Oản Oản tốt rồi lại nói tiếp!"

Từ Hạo liên tục gật đầu, gấp đến độ đều muốn xông vào nhìn xem .

Từ Tấn yên lặng đứng ở một bên, trên mặt không có biểu cảm gì. Phó Dung thấy, lặng lẽ giật nhẹ tay áo hắt, Thôi Oản là thân biểu muội hắt, làm bộ một chút cũng được a, nghiêm mặt như vậy, để Thôi lão gia tử nghĩ như thế nào?

Từ Tấn nghiêng đầu nhìn nàng: "Nàng đi ra đây Trần ca nhi không khóc?"

Nhắc tới nhi tử, Phó Dung khổ mặt, há chỉ khóc, khóc đến quả thực tâm liệt phế, nàng không biết mình làm sao nhẫn tâm bỏ xuống hắt. Phát giác bên kia Thôi Phương Lễ nhìn qua, Phó Dung thoáng nâng cao giọng: "Khóc cũng không có cách nào a, biểu muội ra chuyện lớn như vậy, ta làm sao có thể không tới?"

Từ Tấn nhúu mày, "Trần ca nhi tỉnh thì không rời được người, vạn hạnh biểu muội có kinh không hiểm, bên này có ta, nàng nhanh đi về nhìn xem."

Phó Dung do dự, vừa muốn phản đối, bên kia Thôi Phương Lễ nói: " tức phụ Lão Tứ đi chiếu cố Trần ca nhi đi, người ở lại nơi này cũng không giúp được gì."

Trường bối đều lên tiếng, Phó Dung lại quả thật nhớ thương nhi tử, liền hướng lão gia tử cúi người hành lễ, dẫn Lan Hương bước nhanh đi, rời đi thì ánh mắt lướt qua Hứa gia cúi đầu đứng ở một bên, cả người ướt đầm, Phó Dung như có chút dăm chiêu.

Các nữ quyến đưa Thôi Oản trở về, Từ Hạo vội vàng theo sau, Tạ thị và Tần nhị phu nhân tạm thời cũng không có tâm tư quản hản. Từ Tấn đang muốn gọi hản trở về, miễn cho hản theo đến trong viện Thôi Oản, Thôi Phương Lễ hướng hản vẫy vẫy tay: "Bên kia có dì mợ người nhìn, không có việc gì, Cảnh Hành người đi theo ta."

Từ Tấn hơi mím môi, theo hản đi.

Thôi Phương Lễ đem hản đưa tới thư phòng của mình, cau mày hỏi: "Đến cùng là chuyện gì xảy ra, Oản Oản rơi xuống nước, vì sao người không đi hỗ trợ ngược lại cho thị vệ đi cứu? Người là huynh trưởng, cứu Oản Oản người khác cũng sẽ không nói gì, hản một người thị vệ... Cho dù sự tình không truyền ra bên ngoài, người để Oản Oản nghĩ như thế nào, để lão Lục nghĩ như thế nào?"

Từ Tấn buông mi nói: "Ngài không hiểu Lục đệ, trước kia ta cùng biểu muội nói nhiều một câu, hản cũng mất hứng, nếu như ta xuống cứu biểu muội, Lục đệ sẽ càng tức giận, huống chi ta đã phân phó Hứa gia, lệnh cho hản hành sự tùy theo hoàn cảnh. Nếu như có thời gian, Hứa gia sẽ đem thuyền kéo đến bên người biểu muội, để cho nha hoàn kéo biểu muội lên thuyền. Thật sự khẩn cấp, Hứa gia đem biểu muội đỡ đến trên thuyền cũng

sẽ không có việc gì, việc gặp phải tùy cơ ứng biến, sẽ không có ai để ý cái này."

Hắn không thể nói thật, nói nhiều một câu, ngoại tổ phụ khôn khéo, chắc chắn tra hỏi đến cùng, cuối cùng đoán được hắn nghi kị Thôi Oản, thậm chí đã bắt đầu kế hoạch trả thù. Thôi Oản đối với hắn tâm tư che giấu quá sâu, mẫu thân, ngoại tổ phụ đều không biết, hắn nói ra cũng là nói không bằng chứng, ngoại tổ phụ sẽ không tin. Đã không tin, lão nhân gia hắn sẽ không tưởng được Thôi Oản rơi xuống nước chính là nàng một tay trù tính, như vậy sẽ có vẻ hắn càng không giảng đạo lý mà trả thù, tay chân tương tàn lạnh lòng người.

Bởi vậy hắn không thể nói, không thể làm cho các trưởng bối biết hắn đối với Thôi Oản có phòng bị, thậm chí có ý niệm trả thù. Như vậy về sau Thôi Oản gặp được điểm "Ngoài ý muốn", không đến mức bỏ mạng, rồi lại làm cho nàng không gả được cho Lục đệ, bọn họ mới sẽ không liên hệ tới trên người hắn.

Thôi Phương Lễ nhìn chăm chăm vào cháu ngoại, bản năng cảm thấy Từ Tấn che giấu hắn điều gì, nhưng hắn nghĩ không ra lý do, cũng chỉ có thể tạm thời tin tưởng lời này.

Trong viện Thôi Oản.

Lang trung kê xong đơn thuốc khu hàn an thần đã đi ra, trong phòng chỉ còn Tạ thị Tần nhị phu nhân và Tần Vân Ngọc ba nữ quyến. Từ Hạo không vào nhà được, lại lo lắng người trong lòng, ở gian ngoài trông giữ, lo lắng không thôi đứng ở màn cửa bên cạnh, lỗ tai đều nhanh dán lên.

Ngắn ngủi bình tĩnh lại, bên trong đột nhiên truyền đến tiếng Thôi Oản khóc không đê nén được.

Từ Hạo một trái tim nhất thời nhấc lên.

Tạ thị cũng không hiểu ra làm sao, ôm người đỡ nói: "Làm sao vậy làm sao vậy, Oản Oản đừng sợ, lang trung đều nói không sao nữa, đừng sợ a."

Thôi Oản khóc đến phát nấc: "Không phải, là Tứ ca, Tứ ca hấn hận ta ..."

Tạ thị mờ mịt mà chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Tần nhị phu nhân, Tần nhị phu nhân đồng dạng không hiểu ra sao, cúi người hỏi: "Oản Oản có phải hay không sợ đến hồ đồ ? Đang yên lành, Tứ ca người hận người cái gì?"

Thôi Oản nhào vào trong ngực mẫu thân, khóc đến khóc không thành tiếng: "Ta ở trong nước thì cũng không biết Tứ ca ở gần đây, là Thái Vi, nàng thật vất vả cứu ta lên thuyền, nói Tứ ca. Tứ ca phát hiện ta rơi xuống nước thì đứng ở trên bờ nhìn, chỉ phái thị vệ của hấn đến cứu ta. Nương a, cho dù Tứ ca không đem ta làm muội muội, hấn chẳng lẽ không biết, không biết quan hệ ta và Lục ca sao? Hấn là ca ca ta, cứu ta người khác cũng sẽ không nói gì, nhưng thị vệ hấn... Hấn rõ ràng là bởi vì sự tình lần trước Tứ tẩu bị ám toán mà hận ta, hấn không đem ta làm muội muội, cũng, cũng không để ý danh tiếng trong sạch của ta..."

"Tứ tẩu khi nào bị ám toán ? Cùng tỷ tỷ có quan hệ gì?" Tần Vân Ngọc tuổi còn nhỏ, càng khiếp sợ trước tin tức này.

Sự kiện Túc vương phủ kia, Chiêu Ninh cung giấu được nghiêm nghiêm thực thực, Tần nhị phu nhân cũng không biết chuyện, không hiểu nhìn về phía Tạ thị.

Tạ thị lau nước mắt, đem tình hình lúc đó nói một lần, nói tới cuối cùng âm thanh phát nghẹn: "Lão Tứ tại sao lại nhẫn tâm như vậy a... Oản Oản từ nhỏ ở Chiêu Ninh cung lớn lên, nói câu để ta trong lòng ê ẩm , Oản Oản và nàng bác cùng Tứ ca Lục ca so với ta cùng thân ca ca nàng còn thân hơn. Nàng vô duyên vô cớ vì sao muốn hại Tứ tẩu nàng? Lão Tứ như vậy cũng quá lạnh lòng người , chẳng những hoài nghi Oản Oản, còn..."

Nói đến đây không nói được nữa, ôm Thôi Oản ô ô khóc lên: "Thôi thôi, chúng ta về sau không đi lại trước mặt bọn họ nữa, miễn cho bị người hoài nghi giấu giếm dã tâm, Lục ca người bên kia, ta vào cung nói với bác người, nói chúng ta không với cao nãi..."

"Tẩu tử nói bậy bạ gì đó, " Tần nhị phu nhân nhíu mày cắt ngang lời của nàng, "Oản Oản rơi xuống nước còn chưa bình phục lại, nàng miên man suy nghĩ không biết không có tội, tẩu tử làm sao có thể nói Cảnh Hành như vậy? Bên trong này khẳng định có hiểu lầm, Cảnh Hành tuyệt đối không phải loại người đó..."

Tạ thị không lại đáp lời, chỉ cúi đầu gạt lệ.

Bên ngoài Từ Hạo mắt trợn đến mức muốn nứt, cách cánh cửa màn hướng vào người bên trong cam đoan nói: "Mợ, Oản Oản, các người không cần khóc, Tứ ca để Oản Oản bị ủy khuất, ta đây liền tìm hãn lý luận đi!"

Tần nhị phu nhân kinh hãi, vội vàng chạy ra ngoài, nhưng bên ngoài nơi nào còn có bóng dáng thiếu niên lang?

Nhà khách bên kia, Từ Tấn vừa từ thư phòng Thôi Phương Lễ trở về, vào nhà thấy nhi tử bảo bối nhu thuận tựa vào trong ngực mẫu thân, mắt to đen lúng liếng ướt như nước trong veo sáng ngời, trong lòng bức bối giảm xuống, ngồi vào bên cạnh Phó Dung đem một lớn một nhỏ cùng ôm lấy, hôn khuôn mặt Phó Dung.

Phó Dung nghiêng đầu nhìn hãn, nhỏ giọng nói: "Vương gia có tâm sự?"

Người trong nhà sốt ruột, Từ Tấn không muốn nói tăng thêm phiền não cho nàng, lắc lắc đầu, cúi đầu đùa nhi tử: "Trần ca nhi có phải lại khóc hay không? Nghe lời, đêm nay nghe xong diễn chúng ta liền về nhà mình ." Lão gia tử ngày mừng thọ, hãn dù muốn lập tức hồi vương phủ cũng phải nhịn .

Trần ca nhi vừa khóc xong, ôm mẫu thân ai cũng không muốn đáp lời, phụ thân nói chuyện với hân, hân kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn đem đầu chuyển tới một bên khác.

Từ Tấn bật cười, cắn lỗ tai Phó Dung: "Giống như nàng, bị ủy khuất liền không thích đáp lại người ta."

Phó Dung thật lòng oan uổng, nàng từng quả thật không chỉ một lần không muốn đáp lại Từ Tấn, nhưng Từ Tấn là vương gia, nàng nào dám thật sự cau có mặt với hân? Ngược lại là Từ Tấn, một lát nhiệt tình như lửa, một hồi lạnh như băng sương, nhi tử tính tình này chân chính giống hân .

Lười cùng hân giảng đạo lý, nhớ tới bộ dáng Hứa gia cả người ướt đẫm ở bên ao sen, Phó Dung muốn hỏi xem Thôi Oản rơi xuống nước có ẩn tình hay không, bên ngoài đột nhiên truyền đến Từ Hạo phần nộ gọi to: "Tứ ca người ra đây! Ta có chuyện với người!" Xen lẫn động tĩnh cùng Hứa gia tranh cãi.

Từ Tấn môi còn ngậm vành tai của nàng, nhưng một giây kia, Phó Dung lại toàn thân lạnh buốt, lo sợ Từ Tấn phần nộ thật cắn nàng một miếng.

Phó Dung sợ nhất Từ Tấn tức giận, lúc này thân thể nàng cứng ngắc, cũng không dám nhìn biểu tình trên mặt Từ Tấn.

Đường đường huynh trưởng, bị đệ đệ đến nhà khiêu khích như thế, dù là ở trước mặt nàng, Từ Tấn với tính tình kia, có thể nhẫn?

Mắt thấy nam nhân vụt đứng dậy đi nhanh ra bên ngoài, Phó Dung nhìn nhi tử trong ngực, lại không dám đắc tội Từ Tấn, vẫn lo lắng đề phòng dặn dò: "Vương gia, hôm nay là ngày mừng thọ ngoại tổ phụ, có chuyện gì người chờ về phủ rồi so đo với Lục đệ sau, đừng ở chỗ này..."

"Ta biết, nàng an tâm dỗ nhi tử đi."

Từ Tấn quay đầu lại, còn coi như bình tĩnh trấn an nói. Thê tử đều ở trong phòng, mặc kệ Lục đệ nổi điên cái gì, hắn sẽ không dọa đến 2 mẹ con Phó Dung.

Phó Dung thoáng yên tâm, đợi Từ Tấn đi ra ngoài , nàng vỗ nhè nhẹ Trần ca nhi đang ỷ lại ôm lấy nàng, dựng thẳng lỗ tai nghe.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 183

Từ Tấn từ trong nhà đi ra ngoài.

Từ Hạo bị Hứa gia ngăn ở nhà khách cách mấy trượng, nhìn thấy Từ Tấn, nghĩ tới Hứa gia nói trong phòng cháu còn ngủ, hần nhin nhin, không lớn giọng nữa, đợi Từ Tấn tới gần mới ngược cổ chất vấn: "Người có phải đem chuyện Tứ tẩu bị ám toán tính ở trên đầu Oản Oản hay không? Oản Oản là thân biểu muội của chúng ta, nàng..."

"Nàng nói với người như vậy?" Từ Tấn thần sắc bình tĩnh, nhàn nhạt ngắt lời.

Hắn dừng dừng như thế, Từ Hạo khí thế tới cửa hỏi tội không khỏi thấp xuống một đoạn, nhỏ giọng oán giận nói: "Người, Tứ ca không cứu nàng, nàng bị ủy khuất đương nhiên muốn biết nguyên nhân, Tứ ca người nói, người có phải còn đang hoài nghi Oản Oản hay không?"

Từ Tấn cười lạnh, liếc mắt nhìn Hứa gia chủ động lui ra xa xa, nhìn chăm chăm vào mặt hắn nói: "Ta vì sao không đi cứu, trong lòng người hắn là so với ai đều rõ ràng. Hồi nhỏ biểu muội thích lễ vật của ta hơn của người nhiều, người cùng ta tức giận, nàng nuôi mèo bị mất, chúng ta cùng nhau giúp nàng tìm, ta tìm được trước, người cũng chê ta cướp công lao của người. Tốt, người thích biểu muội, ta không thích nàng, vì để cho người cao hứng, nhiều năm như vậy ta đều lãnh đạm với nàng. Hôm nay nếu như ta xuống nước cứu người, biểu muội đem ta trở thành ân nhân cứu mạng, người thật sự cao hứng ? Người nói thật cho ta, rốt cuộc là Hứa gia cứu nàng làm cho người dễ chịu hơn, hay là ta?"

Từ Hạo ghen hòng nhìn trôn trời, muốn giải thích, chống lại ánh mắt huynh trưởng thấu suốt, gương mặt chậm rãi sưng lên đỏ bừng.

Hắn cho rằng huynh trưởng không biết tâm tư mình, nguyên lai huynh trưởng hẳn đều biết.

Hắn từ nhỏ đã thích biểu muội, kể cả lúc chưa biết gì chỉ đem biểu muội làm muội muội, hắn cũng không nguyện ý biểu muội đem lực chú ý đặt tới trên người huynh trưởng. Nhưng hắn so với huynh trưởng nhỏ hơn 5 tuổi, rất nhiều việc đều không bằng, hắn vừa vỡ lòng, huynh trưởng đã có thể viết một thiên văn chương, sau đó hắn chạy tới trước mặt biểu muội khoe khoang thì biểu muội sẽ kiêu kiêu nói, "Đây xem là gì, Tứ ca đều biết..."

Từ nhỏ đến lớn, hắn nghe những lời này quá nhiều lần, cho nên hắn tự đáy lòng hi vọng Tứ ca cách biểu muội xa chút, tự đáy lòng hi vọng chính mình trở thành ca ca tốt nhất trong miệng biểu muội, sau này Tứ ca quả nhiên bất hòa với biểu muội, Từ Hạo không biết nguyên nhân, hắn chỉ len lén cao hứng, thoả mãn rốt cuộc biểu muội chân chính thành của hắn.

Hôm nay hắn mới biết được, Tứ ca là vì hắn suy nghĩ, vì thanh toàn hắn muốn độc chiếm tâm tư biểu muội.

Đúng như Tứ ca đã nói, nếu như hôm nay biểu muội thật sự được Tứ ca cứu lên, nghe nàng luôn miệng cảm kích Tứ ca, dùng loại ánh mắt sùng bái kia nhìn Tứ ca, hắn nhất định sẽ không dễ chịu. Hắn thà rằng là Hứa gia, bởi vì Hứa gia chỉ là một người thị vệ, hắn cứu người là hiển nhiên, biểu muội sẽ không đem hắn để ở trong lòng.

Tứ ca biết được tâm sự của hắn, khắp nơi vì hắn suy nghĩ, hắn lại không hỏi xanh đỏ đen trắng vọt tới, Từ Hạo chợt cảm thấy muốn độn thổ cho rồi, "Ta..."

Cổng viện bên kia Tần nhị phu nhân, Tạ thị, Thôi Oản, Tần Vân Ngọc cùng nhau quay lại, Từ Tấn phảng phất như chưa thấy, thấp giọng nhắc nhở

nói: "Lục đệ, ta biết người thích biểu muội, nhưng ta là thân Tứ ca người, các người tự hỏi lòng, ta cùng nàng đến cùng ai càng đáng giá cho người tín nhiệm? Người nghe nàng nói hai ba câu liền đến gây chuyện với ta, liệu có từng nghĩ tới ta sẽ đau lòng cỡ nào?"

Từ Hạo đã hồi hận đến xanh ruột, nghe được lời này càng không ngóc đầu lên được.

"Làm sao vậy làm sao vậy? Có lời gì chúng ta đi bên kia nói, đừng kinh động hai mẹ con bọn họ." Tần nhị phu nhân cuống quào chạy tới, hảo tâm khuyên giải nói.

Từ Tấn nhìn về phía Thôi Oản, ánh mắt trong trẻo.

Thôi Oản quật cường cùng hăn đối diện, nước mắt tuôn ra tiếp tục rơi xuống: "Tứ ca, ta cũng không muốn hiểu lầm người, nhưng người ngược lại phải nói cho ta biết a, vì sao người mở mắt trân trân nhìn ta rơi xuống nước cũng không cứu ta? Người có biết ta nghe Thái Vi nói rồi trong lòng có bao nhiêu khó chịu sao? Ta nhưng là vẫn đem người làm thân ca ca, ta nghĩ mãi mà không rõ, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể đem Tứ ca vô tình đổ cho chuyện mấy chậu cúc hoa. Tứ ca người có phải hay không hoài nghi ta ? Nếu vậy, ta đây là đụng tường đi!" (đụng tường: hết cách, ko còn đường tiến)

Nước mắt rơi như mưa, một bộ dáng bị thân huynh trưởng làm cho thương tâm ủy khuất.

Tạ thị và mẹ con Tần nhị phu nhân đều nhìn Từ Tấn, nghe lời Thôi Oản nói, các nàng cũng chỉ nghĩ đến cách giải thích này, bao gồm Thôi Phương Lễ Thôi đại lão gia nghe tin chạy đến, đều dừng tại chỗ, thần sắc phức tạp nhìn Từ Tấn. Đặc biệt là Thôi Phương Lễ, hăn đối với việc Phó Dung bị ám toán không hề hay biết gì, bởi vậy tin Từ Tấn nói cổ kị Lục đệ, sau đó biết được cháu gái cũng liên lụy trong đó, nghĩ tới tâm cơ Từ Tấn, Từ Tấn đối với Phó Dung che chở, cũng không khỏi nghi ngờ chuyện trên.

Trước cái nhìn chăm chăm của mọi người, Từ Tấn cười cười: "Biểu muội nghĩ ta như vậy, ta không có gì để nói."

Nói xong quay người đi.

Mọi người sửng sốt.

Từ Hạo vẫn lo lắng Tứ ca đem tâm tư riêng của hắn nói ra trước mặt mọi người, lúc này nghe huynh trưởng thà rằng chịu tiếng xấu cũng muốn giữ gìn thay hắn, trong lòng hắn êm ấm, nghĩ tới bản thân cũng là nam nhi đường đường bảy thước, ngay lập tức ưỡn ngực, đi tới trước mặt mẹ con Tạ thị giải thích: "Mợ, Oản Oản, các người đều hiểu lầm Tứ ca, hắn là bởi vì ta mới không có tự mình cứu Oản Oản, bởi vì ta, ta mấy năm trước đã nói với hắn, không hi vọng hắn cùng Oản Oản quá thân thiết... Hôm nay cũng giống như vậy, Tứ ca sợ hắn cứu Oản Oản, ta trong lòng không thoải mái, mới khiến Hứa gia ra tay."

Nói xong nhìn Thôi Oản, trong ánh mắt khó có thể tin của mọi người, hắn đỏ mặt cúi đầu: "Đều tại ta, là ta tâm nhãn nhỏ, sợ Oản Oản thích Tứ ca nhiều hơn ta..."

"Người câm miệng! Ta khi nào thích Tứ ca?" Thôi Oản then quá hoá giận, nghe thấy Tần Vân Ngọc nhin không được cười trộm, nàng càng thêm không được tự nhiên, tức đến dậm chân một cái, "Đều tại người, để ta oan uổng Tứ ca còn nháo ra chê cười lớn như vậy, người, người đi đi, sau này ta không bao giờ muốn gặp người nữa!"

Tiểu cô nương da mặt mỏng, quở trách người xong, ôm mặt chạy.

Từ Hạo gấp đến độ đuổi theo: "Oản Oản nghe ta giải thích a..."

Hai người thanh mai trúc mã, hôm nay nháo thành như vậy, các trưởng bối tự nhiên sẽ không ước thúc bọn họ, nguyện ý cho bọn họ cơ hội giải thích rõ ràng hòa hảo.

Tần nhị phu nhân cũng thích cô cháu gái Thôi Oản này, nhưng nàng đối với Tạ thị bất mãn, ngay trước mặt phụ tử Thôi Phương Lễ oán giận nói: "Tẩu tử đều nghe thấy rồi? Việc này cùng Cảnh Hành căn bản không có quan hệ. Oản Oản còn nhỏ, tự cho là bị ủy khuất, khó tránh khỏi phỏng đoán lung tung, người là trưởng bối, không khuyên giải nàng cũng thôi, còn đi theo quạt gió thổi lửa, nói ra cái gì chặt đứt hôn sự Oản Oản cùng lão Lục, lão Lục chính là nghe lời này mới gặp đến độ tìm Cảnh Hành lý luận."

Tạ thị tự biết rơi xuống nhược điểm cho nàng bắt, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, trên mặt lại là một bộ dáng xấu hổ: "Ta, ta cũng không ngờ là lão Lục tâm nhãn nhỏ, sớm biết bọn họ hai người đã có ước định, ta làm sao nháo ra chê cười lớn như vậy?"

"Ngậm miệng, cho dù không biết, lời kia người cũng nên nói?" Thôi đại lão gia hận sắt không thể rèn thành thép quá lớn.

Cơm trưa xong thê tử khuyên hần vì nhi tử thất lễ, hảo hảo cùng Từ Tấn bồi tội, hần còn cảm thấy thê tử hiếu lý lẽ, nghĩ chu toàn, ai ngờ đảo mắt liền nháo ra loại hiếu lầm này, lại hung hăng đắc tội Từ Tấn một lần nữa. Hần biết mình không bán linh, về sau ý vào thân thích quan hệ cùng Từ Tấn, ý vào hôn sự nữ nhi cùng lão Lục để sống những ngày lành đâu, thê tử thế nhưng còn châm ngòi tình cảm nữ nhi và lão Lục?

Càng nghĩ càng giận, Thôi lão đại gia kéo Tạ thị đi, trở về phòng giáo huấn.

Thôi Phương Lễ thở dài thật dài.

Tần nhị phu nhân vội vàng đỡ lấy phụ thân: "Phụ thân đừng hao tổn tinh thần, tẩu tử trước nay đều như vậy, Cảnh Hành trong lòng hiểu rõ, sẽ không theo nàng so đo."

Thôi Phương Lễ cũng không phải là phát sầu vì cái này, hấn sầu là cháu gái không rõ chân tướng oan uổng Từ Tấn, Từ Hạo nghe cháu gái nói liền đến hưng sư vấn tội thân huynh trưởng. Việc này ở gia đình bình thường, huynh trưởng cũng sẽ không vì thế dễ dàng có thể phá cảm tình huynh đệ với đệ muội. Từ Tấn đâu, đó nhưng là người có tâm hoàng vị, càng là thượng vị giả (người ở trên cao) càng dung không được nữ nhân làm hỏng việc. Từ Tấn hiện tại không tức giận, nhưng hấn có thể nhớ ở trong lòng hay không?

"Người không cần để ý tới ta, nhanh đi hảo hảo cùng hai vợ chồng Cảnh Hành giải thích, nói Oản Oản cũng là vô ý tạo ra sai lầm, bảo bọn họ đừng oán nàng." Hấn hôm nay đã chất vấn Từ Tấn một lần, thật sự không có mặt mũi nào lại thay cháu gái cầu tình.

Tần nhị phu nhân gật gật đầu, gọi nữ nhi đỡ ngoại tổ phụ trở về, nàng đi tìm hai vợ chồng Từ Tấn.

Từ Tấn nghe nói dì tới, trực tiếp bảo Lan Hương đem Tần nhị phu nhân dẫn vào, để Tần nhị phu nhân mở miệng, miễn cho hấn cùng Phó Dung giải thích từ đầu.

Phó Dung nghe, hiểu được .

Từ Tấn không tự mình cứu Thôi Oản, là cố kỵ đệ đệ ăn giấm, cũng không phải hoài nghi Thôi Oản.

Thôi Oản biết được Từ Tấn khoanh tay đứng nhìn, trong lòng ủy khuất, hiểu lầm Từ Tấn hoài nghi nàng cũng là không biết không có tội.

Ít nhất ở trong mắt Từ Hạo và người Thôi gia, đây chính là sự thật.

Bất luận chân tướng như thế nào, cũng chỉ có thể kết thúc như vậy.

Nàng giúp đỡ Tần nhị phu nhân cùng khuyên Từ Tấn: "Hiếu lắm thôi, vương gia đừng so đo cùng biểu muội, hôm nay là ngày lành của ngoại tổ phụ, chúng ta nên hòa hòa khí khí, trước đỡ ngoại tổ phụ cao hứng, trở về vương phủ lại cùng tên gây họa Lục đệ kia tính sổ, ai bảo hăn lòng dạ nhỏ nhen như vậy?"

Lời này hào phóng lại khôi hài, Tần nhị phu nhân hài lòng cười, vương phi của lão Tứ quả nhiên không cười sai người.

Từ Tấn cũng cười: "Ta làm sao vì chuyện nhỏ này tức giận? Dì đi bồi ngoại tổ phụ đi, bảo ông đừng nghĩ nhiều."

Tần nhị phu nhân biết cháu mình không phải người bụng dạ hẹp hòi, đùa vài cái với Trần ca nhi, cười cáo từ.

Trong phòng chỉ còn một nhà 3 người.

Phó Dung vỗ vỗ nhi tử, vụng trộm quan sát Từ Tấn, muốn hỏi lại không dám mở miệng. Người khác không biết Từ Tấn hoài nghi mẹ con Thôi Oản, nàng biết, vậy thì, Từ Tấn lệnh cho Hứa gia ra tay cứu Thôi Oản, đến cùng...

Từ Tấn đoán được nàng đang nghĩ cái gì, thấp giọng nói: "Nàng có hiềm nghi hại hai mẹ con các người, ta quả thật không muốn nàng gả cho Lục đệ, cũng phân phó Hứa gia 'hảo hảo' cứu nàng, đáng tiếc nàng được nha hoàn cứu lên, làm hỏng kế hoạch của ta."

Thôi Oản thích hăn, Thôi Oản tâm cơ thâm trầm, hăn đều không có bằng chứng, nói ra không có ai tin hăn, khôn khéo như ngoại tổ phụ, chẳng phải cũng không hoài nghi cháu gái ruột? Bởi vậy trước khi có được chứng cứ xác thực, Từ Tấn không muốn cho mẫu thân phiền lòng, nhưng hăn phải để Phó Dung biết hăn có bao nhiêu đề phòng Thôi Oản, như vậy Phó Dung cũng sẽ cùng đề phòng Thôi Oản, miễn cho chịu thiệt ở trên tay Thôi Oản.

Phó Dung không ngờ Từ Tấn lại thật sự vì năm thành hoài nghi liền muốn quấy nhiễu hôn sự Thôi Oản và Từ Hạo, nghĩ ngợi một lúc, lo lắng nói: "Vương gia làm như vậy là không sai, nhưng chàng nghĩ tới cảm nhận của Lục đệ sao? Nếu như nàng thật sự gả cho Hứa gia, hoặc là bị Hứa gia chiếm tiện nghi, Lục đệ chắc chắn hận chàng a."

Nhắc tới thân đệ đệ, Từ Tấn bực bội nhắm mắt lại.

Đời trước Thôi Oản đem chuyện yêu thích hãn giấu được thiên y vô phùng (không có dấu vết), hãn sợ Lục đệ khổ sở cũng không nói ra. Hai huynh đệ chưa từng bởi vì Thôi Oản mà nháo thành một chuyện lớn không được tự nhiên như vậy. Cho nên, hãn cũng vì bị Lục đệ xúc động hỏi tội thì mới biết được Lục đệ si tình Thôi Oản, si tình tới mức bởi vì một câu của Thôi Oản, ngay cả thân ca ca cũng không tin. Hôm nay nếu không phải Thôi Oản tự cứu, nếu không phải Lục đệ quả thật kiên trì chuyện hãn thân cận Thôi Oản cho hãn lấy cớ, Lục đệ chỉ sợ thật sự sẽ hận hãn...

Giống như điện quang hỏa thạch, Từ Tấn đột nhiên mở mắt ra.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 184

Nghỉ trưa qua, mọi người phân chia khách nam nữ lại cùng nhau ngồi xuống.

Thôi Oản đỏ mặt xin lỗi Phó Dung: "Tứ tẩu, buổi trưa ta oan uống Tứ ca, hiện tại ta gặp hãn cũng ngưng ngừng, quay về Tứ tẩu thay ta hảo hảo cùng Tứ ca bồi câu không phải đi, ngày hôm nay ta thực triệt triệt để để làm tiểu nhân một lần."

Phó Dung trêu ghẹo nói: "Biết cùng Tứ ca người xin lỗi, vậy người tính toán trừng phạt đầu sỏ gây nên như thế nào a. Ta dường như nghe nói có người chuẩn bị không bao giờ để ý tới người nào đó?"

Tần Vân Ngọc lập tức nói tiếp: "Tứ tẩu đừng nghe nàng, nàng nếu bỏ được, Lục ca đã phản ứng thật không phải như thế, hai người đã sớm hòa hảo, người không nhìn thấy bộ dạng Lục ca cao hứng kia."

"Người lại nói nữa!" Thôi Oản then quá hoá giận, nhào qua muốn chọc lét nàng.

Trần ca nhi ngồi trên đùi mẫu thân, tò mò nhìn hai cô nương nháo đến nháo đi, nhìn đến lúc Thôi Oản đứng lên thật sự bắt lấy Tần Vân Ngọc khi dễ, hãn ngẩng đầu hướng mẫu thân "A" một tiếng, hai tay ôm vòng vàng của Lục thúc rung lên, tiếng cười cùng tiếng chuông đồng dạng thanh thúy dễ nghe.

Tần nhị phu nhân thấy nữ nhi cười đến nước mắt đều tràn ra, bất đắc dĩ khuyên nhủ: "Được rồi được rồi, đều là đại cô nương đã có cháu, còn

không biết tốt xấu nháo ở trước mặt Trăn ca nhi, nhanh thành thành thật thật ngồi lại đây, chúng ta đánh bài." Tới tiệc tối còn sớm đâu, nhàn rồi cũng không làm gì, đánh bài, đánh bài.

Hai tiểu cô nương cười đi tới.

Tạ thị để Phó Dung chiếm một vị trí, Phó Dung lắc lắc đầu, như cũ ngồi bên cạnh Tần nhị phu nhân, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử nói: "Tiểu tử này dính người, vừa vặn ta cũng không biết chơi cái này, ta ở bên cạnh nhìn được rồi, mợ và các người chơi đi."

Trăn ca nhi dính nàng mọi người có mắt chứng kiến rõ, Tần nhị phu nhân cười cầm lấy một sấp bài giấy ở trước mặt Trăn ca nhi lắc lư lắc lư: "Đi, để mẫu thân đỡ Trăn ca nhi, ta thắng tiền đều cho Trăn ca nhi mua đường ăn."

Trăn ca nhi nhìn chăm chăm vào bài giấy trong tay nàng nha nha nói chuyện.

Tính trẻ con thối, không ngăn nổi bộ dạng tốt nhìn, vẫn là làm người ta yêu thích, mấy người cứ như vậy khi thì nói chuyện phiếm khi thì đùa Trăn ca nhi hồi lâu, trong lúc đó Trăn ca nhi còn ngọt ngào mà ngủ một giấc ngắn. Cơm chiều nam nữ tụ họp lại nghe diễn, Phó Dung ngồi bên cạnh Từ Tấn, liếc thấy bên kia Từ Hạo lặng lẽ rời ghế .

Phó Dung kìm lòng không được nhìn về phía vị trí Thôi Oản.

Quả nhiên người cũng không ở đó.

Nàng đột nhiên nhớ tới tỷ tỷ xuất giá năm ấy, tỷ tỷ cùng Lương Thông cũng lên hén hò quá, liền kéo kéo tay áo Từ Tấn.

Người ta thanh mai trúc mã nhu tình mật ý, Từ Tấn lại không thích Thôi Oản, chỉ cần Từ Hạo toàn tâm toàn ý muốn cưới, Từ Tấn cũng không có

cách nào a, trừ phi hẳn có thể chứng minh Thôi Oản quả thật là hung thủ bỏ thuốc ám toán nàng.

Từ Tấn theo ánh mắt Phó Dung nhìn lại, thấy Từ Hạo thân ảnh dần dần biến mất trong bóng đêm, tỏ ý bảo Hứa gia đi theo dõi.

Đại khái một khắc sau, Từ Hạo liền trở lại.

Từ Tấn nhìn nhi tử trong ngực bắt đầu mệt rã rời, dẫn Phó Dung hướng Thôi Phương Lễ từ biệt, lập tức gọi Từ Hạo cùng nhau hồi vương phủ.

"Nàng trở về phòng trước, ta cùng Lục đệ trò chuyện." Tới vương phủ, Từ Tấn nhẹ giọng nói với Phó Dung.

Phó Dung sợ hãi vờ ngớ ngẩn, trực tiếp khuyên Từ Hạo cùng Thôi Oản chia tay gì đó, nhịn không được muốn nhắc nhở hai câu. Từ Tấn nghe ra ý của nàng, mượn thân hình che giấu nhanh chóng nhéo nhéo cái mũi nàng, thấp giọng nói: "Ta có gốc như vậy? An tâm trở về đi, không cần lo lắng, hẳn nguyện ý thích ai thì thích, ta lười quản."

Phó Dung nửa tin nửa ngờ liếc hẳn một cái, dẫn nha hoàn về Phù Cừ viện trước.

Từ Hạo lúc ở Thôi gia đã nhiều lần cùng huynh trưởng nói xin lỗi, cũng được huynh trưởng tha thứ, hiện tại hẳn chơi một ngày cũng mệt nhọc, chào hỏi xong muốn về nhà khách đi ngủ.

Từ Tấn cũng không giữ hẳn, nhìn theo thiếu niên rời đi, hẳn nhìn về phía Hứa gia.

Hứa gia đi tới phía trước hẳn, cúi đầu hồi bẩm: "Lục điện hạ đi gặp biểu cô nương, biểu cô nương hỏi vương gia hết giận hay chưa, được Lục điện hạ khẳng định, lại dặn dò Lục điện hạ ngày mai tiến cung, hảo hảo cùng nương nương giải thích rõ ràng, thay nàng hướng nương nương bồi tội."

Từ Tấn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thôi Oản biểu hiện vẫn luôn rất rộng lượng minh lý, tựa như hôm nay, nàng bày ra cạm bẫy dẫn hấn mắc câu. Hấn không mắc câu, bằng quan hệ hai người biểu hiện bên ngoài, Thôi Oản lập tức đoán được có chuyện không thỏa đáng. Nàng không biết là hấn đã nhìn rõ ràng ý đồ của nàng, chỉ cho là hấn còn bởi vì chuyện Phó Dung bị hại hoài nghi nàng, cho nên Thôi Oản thản nhiên mà khóc kể ủy khuất, càng thản nhiên, càng có vẻ nàng hỏi lòng không thẹn.

Bình thường tình huống xảy ra, hấn sẽ bỏ qua hoài nghi, cho dù hấn như cũ hoài nghi, hấn cũng không dám ra tay với nàng nữa. Bởi vì các trưởng bối đều biết hai người dây dưa, Thôi Oản lại xảy ra chuyện, các trưởng bối liền dễ dàng liên tưởng tới trên đầu hấn. Dù sao nhiều năm như vậy Thôi Oản đều bình an, làm sao vừa có hiềm nghi đặc tội hấn liền xảy ra "ngoài ý muốn" ?

Từ lúc Thôi Oản rơi xuống nước tới lúc lang trung khám xong mới có bao nhiêu lâu, nàng đã nghĩ được cách đối phó tốt như thế. Nếu thành thì hấn bỏ đi nghi kị, nếu bại thì hấn sợ ném chuột vỡ bình. Cho dù Từ Tấn giải thích hợp lý hành động hấn không cứu người, tạm thời hấn cũng không thể xuống tay với Thôi Oản nữa. Bởi vì Thôi Oản thật gặp chuyện không may, mẫu thân có lẽ sẽ tin tưởng không phải hấn làm, Lục đệ nhất định sẽ không tin, cho dù Lục đệ tin, Thôi Oản khẳng định không tin. Một khi Thôi Oản lại ở bên tai Lục đệ thổi gió, hấn và Lục đệ tình cảm huynh đệ triệt để xong rồi.

Lục đệ có lẽ không để ý, hấn để ý, hấn không cam tâm để cho một nữ nhân làm hỏng quan hệ của bọn họ.

"Còn nói chuyện gì khác sao?" Trầm mặc một lúc lâu, hấn lại mở miệng.

Hứa gia nói: "Lục điện hạ nói năm nay tuyển tú sẽ mời Hoàng Thượng vì hai người tứ hôn, hỏi biểu cô nương có cao hứng hay không, biểu cô nương âm thanh quá nhỏ thuộc hạ không nghe thấy, bắt quá Lục điện hạ nghe xong có vẻ rất vui mừng."

Từ Tấn cười cười, vị biểu muội này quả nhiên thức thời, đời trước vì hắn còn chậm lại mấy tháng, đời này xác định cùng hắn không còn khả năng, lập tức liền đáp ứng Lục đệ hỏi cưới. Phần tinh mắt này, cùng Phó Dung cũng không kém nhiều lắm.

Chỉ là Phó Dung gả tới sau này toàn tâm toàn ý cùng hắn sống, giúp hắn hiểu thuận mẫu thân, giúp hắn quan tâm thân đệ. Thôi Oản đầu, đời trước hắn cũng cho rằng nàng gả cho Lục đệ sẽ thật sự cùng Lục đệ sống tốt qua ngày, bây giờ nghĩ lại, Từ Tấn không thể cam đoan hắn từng nhìn thấy chính là chân tướng.

"Đi xuống đi, về sau theo chặt hướng đi mọi người Thôi gia."

Hứa gia không lập tức rời đi, do dự một chút nói: "Thượng Thư đại nhân cũng thế?"

Từ Tấn đã quay người, nghe được lời này, trầm thấp "Ân" một tiếng.

~

Phù Cừ viện, Phó Dung vừa tắm rửa xong, đang muốn ra khỏi nước, nghe thấy bên ngoài âm thanh tiểu nha hoàn kêu "Vương gia".

Phó Dung tỏ ý bảo Lan Hương Mai Hương đi xuống, bả vai lui xuống dưới nước, mỉm cười nhìn về phía nam nhân bước vào: "Vương gia nhanh như vậy liền nói xong rồi?"

Nàng tóc dài như thác, mặt mày linh động, tươi cười xinh đẹp. Từ Tấn nhìn, tâm tình cũng theo đó sáng tỏ vài phần, thoát xong quần áo bước vào

thùng tắm, đem người mò tới ngồi trên đui , "Nùng Nùng tắm xong rồi? Vậy thì giúp ta lau lau."

Phó Dung không ngốc, hôm nay Từ Tấn ở Thôi phủ nặng trĩu tâm sự, nàng nhìn được rành mạch rõ ràng, nhưng hăn không nói với nàng, Thôi gia lại là mẫu tộc của hăn, nàng không dám tùy tiện dò hỏi, đành phải làm bộ cái gì đều không hiểu. Cầm lấy khăn khoác trên mép thùng tắm, Phó Dung một tay chống bả vai Từ Tấn, một tay giúp hăn chà lau lồng ngực.

Bên ngoài trời đen mịt mù, trong phòng ánh đèn sáng tỏ, chiếu trên người hăn mấy chỗ vết sẹo rõ ràng rành mạch. Trừ bỏ cánh tay trái trúng tên là vì nàng lưu sẹo, mấy chỗ khác dấu vết đều rất nhạt . Nghĩ tới hăn nhìn như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, vương gia bá đạo kỳ thật sống cũng không phải là thuận gió xuôi nước vạn sự như ý, lại nhìn hăn cái trán hơi nhú lại thành vạch, Phó Dung động tác càng thêm ôn nhu.

"Được rồi, vương gia xoay qua chỗ khác đi, ta chà lưng cho chàng."

Từ Tấn vừa mới vẫn nhắm mắt hưởng thụ, lúc này mở ra, thấy nàng sắc mặt hồng nhuận, trên mặt có giọt nước, quyến rũ mê người, hăn đưa tay ôm lấy nàng, hôn nhẹ khuôn mặt nói: "Nùng Nùng, nàng thích ta sao?"

Hăn đột nhiên hỏi cái này, Phó Dung cắn cắn môi, giao hoát nhìn vào mắt hăn: "Không thích."

Từ Tấn chân mày lập tức nhú lại.

Phó Dung vội vàng nói: "Đùa chàng chơi, vương gia thế nào cho là thật?" Nói xong bèn lên ngưỡng ngừng ở trên mặt hăn hôn một cái, rồi đi rồi mắt đẹp nũng nịu liếc hăn một cái lại rừ rèm mi xuống, như muốn nói lại thôi.

Từ Tấn ngoài miệng không nói chuyện, trên người lại có biến hóa.

Hắn uy vũ khởi sinh, Phó Dung làm bộ muốn trốn, bị Từ Tấn bá đạo kéo về, trong mấy hơi thở liền công thành đoạt đất.

Dù hai người đã thân mật qua vô số lần, Phó Dung như cũ không thể lập tức thích ứng, hơi hơi ngửa đầu, môi đỏ khê mở, lặng lẽ cầu xin.

Lần này Từ Tấn không có vội vã tiến hành bước tiếp theo, hắn ôn nhu hôn cổ nàng, lại chậm rãi chuyển lên trên mặt nàng, âm u hỏi: "Kia Nùng Nùng là khi nào thích ta? Đừng lừa ta, nói thật."

Trong mắt Phó Dung một mảnh mờ mịt màu nước, khiến Từ Tấn không thể nhìn rõ.

Là khi nào thích hắn?

Phó Dung nói không rõ ràng.

Nàng thích Từ Tấn sao? Khẳng định thích, giống như nàng lúc trước đối với Từ Yển, trượng phu cao lớn, anh tuấn, có quyền, có thể lại đối tốt với nàng, nàng làm sao không thích? Nhưng Phó Dung biết thích trong miệng Từ Tấn là loại cảm tình khiến người ta có được thì sẽ vô cùng ngọt ngào, mất đi rồi sẽ đau triệt nội tâm.

Nàng hiện tại sống được rất hạnh phúc, nhưng ngày nào Từ Tấn không còn, hoặc là hắn có người khác, như Tề Sách đối tỷ tỷ như thế, nàng sẽ đau triệt nội tâm sao?

Phó Dung không cảm thấy.

Cho nên nàng còn chưa đủ thích Từ Tấn đi?

Nhưng nàng làm sao có thể nói thật?

Trong lòng rất nhiều ý niệm, chẳng qua là ngăn ngủi trong nháy mắt, ở trong cặp mắt phượng chờ mong nhìn chăm chăm kia của Từ Tấn, Phó

Dung cúi đầu, "Ta..."

"Nhìn ta nói." Từ Tấn nâng lên nàng cằm.

Phó Dung liếc mắt quở hăn một cái, ngay sau đó ánh mắt lại dịu dàng, nhẹ giọng hồi ức nói: "Năm ấy tứ hôn rồi, chúng ta ở trên thuyền hoa, ta uy hiếp muốn vứt bỏ dây Trường Mệnh tự tay tết cho vương gia, vương gia cầm chặt lấy ta tay thì ta liền có chút thích vương gia. Ta sợ hãi sinh con, vương gia cho phép ta tránh thai, ta đối với vương gia thích lại nhiều thêm một chút, đến khi vương gia vì cứu ta chịu một mũi tên, ta liền rất thích rất thích vương gia."

Nàng nâng mặt hăn lên, ánh mắt ở trên khuôn mặt hăn tuần mĩ lại bởi vì trầm mặc có vẻ trong trẻo, chần chừ nói "Thích tới mức muốn cùng vương gia đời đời kiếp kiếp cùng một chỗ, vĩnh viễn đều sẽ không tách ra."

Từ Tấn cổ họng giật giật.

"Chàng thì sao, vương gia thích ta sao? Bắt đầu thích từ lúc nào?" Phó Dung nhẹ nhàng hỏi.

Nàng ngồi trong ngực hăn, nguyên bản nước có thể tới bả vai nàng, có cảnh đẹp như ẩn như hiện. Nàng một tay đỡ lấy bả vai hăn, một tay ở trên mặt hăn vuốt ve, miệng nói xong lời nói như dụ dỗ, mắt ướm tình ý kéo dài nhìn hăn ngoắc hăn, thật như đêm khuya đến thăm hồ yêu, cố ý đến câu hồn hăn.

Hăn từ khi nào thích nàng ?

Từ Tấn không nhớ nổi, hăn cũng không có tâm tư đi nhớ lại, chặn miệng nàng lại, đem nàng đè ép xuống thùng tắm phía dưới...

Khó có thể hô hấp, cũng không cần hô hấp.

Phó Dung đem hết thầy đều giao cho hã, nàng chỉ nhắm mắt, hồn phảng phất bay ra ngoài, phiêu phiêu荡荡 như thuyền không dựa vào được bờ.

Kỳ thật đêm nay Từ Tấn có chút xa lạ, trước kia hã luôn thích nói chút lời không đứng đắn đùa nàng, cố ý làm cho nàng xấu hổ, nhưng lúc này Từ Tấn không nói được lời nào, ngay cả hít thở đều trầm trọng không có quy luật, hỗn loạn. Phó Dung dường như nhìn thấy mắt hã, bình tĩnh như vậy, không biết đang nghĩ cái gì.

Nhưng nàng không có cơ hội tìm tòi nghiên cứu, trước khi mê man, ý thức sau cùng là cực lạc hã cho nàng.

Nàng vì mệt mỏi mà ngủ, Từ Tấn thu thập xong trên người hai người, nhìn nóc giường đen mù mịt, chẳng biết từ lúc nào mới thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, hã đột nhiên xuất hiện ở trên thảo nguyên.

Nơi này hã dường như từng đến, Từ Tấn trong lòng dâng lên dự cảm không lành, vừa muốn tránh né, sau đầu ập đến một cơn gió lớn, hã bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy một mảnh đao ánh, hã muốn tránh, cái bảo đao kia giống như chém xuống bùn từ trên cổ hã lướt qua.

Kỳ quái là, hã không cảm thấy đau, chỉ giống như nằm mơ, nhìn thấy Lục đệ bộ dáng dữ tợn đỏ con mắt.

Hã muốn hỏi xem Lục đệ vì sao phải giết hã, một mũi tên nhọn không hề có dấu hiệu xuyên thấu lồng ngực Lục đệ...

Đêm tối như mực.

Từ Tấn mở mắt ra, không nhìn thấy gì cả, hã giơ tay lên, đụng vào khoeo mắt, chạm phải một điểm mát lạnh.

Đã bao nhiêu lâu không mơ thấy giấc mơ này ?

Đó là thân đệ đệ hần, là đệ đệ hồi nhỏ hần thích vụng trộm vuốt ve khi dễ, là đệ đệ hần tự tay dạy viết chữ cười ngửa, là đệ đệ cùng chảy dòng máu giống hần.

Hần vẫn luôn cho rằng Lục đệ là bị người dùng quyền thế dụ dỗ mới hướng hần hạ thủ, hần cũng phát thề đời này muốn bắt được người kia, tránh cho cốt nhục tương tàn. Nhưng hôm nay, hần đột nhiên phát hiện một khả năng khác, Lục đệ hần, cũng có thể bị một nữ nhân lừa dối mới...

Từ Tấn tự giễu cười.

Thay vì là nữ nhân, một nữ nhân xảo trá, hần thà rằng là quyền thế, như vậy có vẻ Lục đệ còn có chút tiền đồ.

Bất quá quyền thế cũng tốt, nữ nhân cũng tốt, đời này hần đều sẽ đem người nọ bắt ra, làm cho hần sống không bằng chết.

Không có người nào có thể tiếp tục đùa giỡn huynh đệ bọn họ nữa.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Nhập thu, sớm muộn gì không khí cũng có chút lạnh, vào ban ngày nhiệt độ vừa vặn, ấm áp lại không đến mức hun người.

Nhân lúc đưa tiết lễ Trung Thu, Phó Dung ôm Trăn ca nhi trở về nhà mẹ đẻ.

Phó Bảo nghe tin dẫn Đại lang ra cửa, tỷ muội ba người chuyển tới viện Phó Tuyên, bởi vì bên kia có giàn nho, trước mắt nho tím vừa vặn chín.

Các tiểu nha hoàn bày bàn trà ghế mây ở giàn nho bên cạnh, Phó Dung đẩy Trăn ca nhi qua, ngồi xuống rồi chỉ vào dây nho bên cạnh treo từng chùm nho dạy nhi tử: "Đây là nho, nho của Lục di mẫu, nho ăn ngon nhất, chúng ta sẽ hái mang về nhà được không?"

Trăn ca nhi mắt to đen lúng liếng nhìn chăm chăm vào giàn nho tới tới lui lui quét vài vòng, vươn tay muốn hái.

"Đệ đệ tham." Đại lang nằm sấp ở xe gỗ nhìn Trăn ca nhi bên cạnh đâu, nghe vậy ngẩng đầu nói với Phó Dung, một bộ dạng nghiêm trang .

Đứa cháu này tương lai có thể là thư đồng của nhi tử nhà mình, Phó Dung cười sờ sờ đỉnh đầu hắn, ôn nhu dỗ hắn: "Kia Đại lang giúp đệ đệ hái chùm nho được không?"

Đại lang ngó nhìn giàn nho, quay đầu hướng Phó Bảo "Cô cô ôm ta, hái nho cho đệ đệ."

Phó Bảo giả trang tức tối mà oán giận Phó Dung: "Không hổ là vương phi a, thế nhưng nhẫn tâm sai khiến hài tử nhỏ như vậy thay người làm việc! Hừ, nhìn mặt mũi cháu ngoại ta, liền làm khổ sai cho người đi." Nói xong ôm lấy cháu, đi tới giàn nho bên cạnh chọn lựa .

Trần ca nhi thấy, đưa tay hướng mẫu thân muốn ôm, cũng muốn đi.

Phó Dung cười hì hì đem mặt đưa qua: "Trần ca nhi hôn nường một cái, nường sẽ ôm người."

Trần ca nhi lập tức nâng gương mặt mẫu thân lên hôn một cái vang dội.

Phó Dung vui vẻ ôm lấy tiểu tử đi về phía Phó Bảo, Phó Tuyên không yên tâm theo bên cạnh nàng: "Tỷ tỷ cẩn thận hạt nho trên mặt đất."

Phó Dung đương nhiên biết.

Trần ca nhi hiện tại đối với cái gì cũng đều cảm thấy hứng thú, nhìn thấy nho nhất định muốn tự tay sờ, sờ sờ không cẩn thận liền bóp nát một cái, tiểu tử bắt đầu hoảng sợ giật nảy người, thấy mẫu thân cùng dì đều cười, hẳn yên tâm, một lòng chơi tiếp. Phó Dung không ôm hẳn đi chỗ bên cạnh, chỉ bóp một chùm nho, bóp xong rồi Trần ca nhi còn muốn đi bên cạnh bóp tiếp, Phó Dung hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn: "Không được a, lại bóp tiếp Lục di mẫu thật muốn đánh người ."

Trần ca nhi nghe, quay đầu nhìn về phía Lục di mẫu bên cạnh.

Tiểu tử gần đây có thể nhớ người , cũng hiểu chuyện rất nhiều, vô luận là thân thích ngoại tổ nhà hay là tổ phụ tổ mẫu Lục thúc trong cung, muốn ôm thì hẳn đều cho, chỉ là trước nhất định phải đem hẳn đồ cao hứng mới được. Nếu gặp lúc Trần ca nhi mất hứng, ngay cả Từ Tấn muốn ôm, Trần ca nhi đều không cho, ôm mẫu thân một bộ dạng ủy khuất đời này đều không cần rời khỏi mẫu thân.

Phó Tuyên thích cháu ngoại này, vừa mới nhìn Trần ca nhi hôn Phó Dung nàng liền thích, thật sự quá thích nàng cũng bất chấp có thể hay không bị tỷ tỷ trêu ghẹo, cười dỡ nói: "Trần ca nhi cho dì ôm, dì ôm Trần ca nhi đi niết nho." Vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Trần ca nhi nghe hiểu, toét miệng hướng dì ra sức.

Hắn một đôi tay nhỏ sớm được bọn nha hoàn theo bên cạnh lau sạch, Phó Tuyên vui mừng nhận lấy, ôm hắn đi niết nho. Chơi một lát, thấy Phó Dung đi chỗ Phó Bảo bên kia đùa Đại lang, Phó Tuyên nhìn ngó chung quanh, thấy bọn nha hoàn không lưu ý bên này, lặng lẽ ở bên tai Trần ca nhi nói: "Trần ca nhi hôn dì một ngụm, dì uy người ăn nho."

Nàng nhân lúc ngoại sanh ngủ thì vụng trộm hôn hắn, nhưng còn không hưởng thụ qua đái ngộ được Trần ca nhi chủ động hôn đâu, ngoại trừ Tam tỷ tỷ phu thê hai người, nghe nói tất cả thân thích đều không được Trần ca nhi chủ động hôn, Phó Tuyên muốn thử xem.

Trần ca nhi nghe hiểu được ý tứ, nhìn dì, sau đó như không nghe thấy, tiếp tục vui vẻ niết nho.

Phó Tuyên không khỏi thất vọng, ngoại sanh không hôn nàng, nàng nhanh chóng thơm ngoại sanh một ngụm.

Trần ca nhi lại nhìn nàng, sau đó tiếp tục đi niết nho, chỉ là vươn tay ra lại đột nhiên quay trở lại, dùng cái tay nhỏ kia dím đầy nước nho lau lau chỗ bị dì lén hôn. Bỏ tay xuống thì đại khái là đụng phải môi nếm được vị ngọt, Trần ca nhi liếm liếm miệng, cúi đầu nhìn tay, tiếp theo muốn mút ngón tay.

Phó Tuyên vội vàng kêu Phó Dung tới ngăn cản. Nàng đã hỏi mẫu thân, Trần ca nhi lúc này có thể ăn một chút nho, nhưng nơi này nho còn chưa rửa, ngoại sanh ăn đau bụng thì làm thế nào đây?

Hai tỷ muội cùng nhau bận việc, cuối cùng cũng đem tay Trăn ca nhi rửa sạch, Phó Dung lại đút cho nhi tử ăn một quả nho.

Sợ tiểu tử đối với dây nho chảy nước miếng, Phó Dung mau chóng ôm nhi tử đi tiền viện mẫu thân bên kia.

Phó Bảo đã đi về trước, trong phòng nương là người nhà mình, Phó Dung đem Trăn ca nhi đặt trên giường cho hắn tự ngồi chơi, nàng cùng Kiều thị nói chuyện, trong lúc vô tình biết được Tần nhị phu nhân mời mẫu thân đi Tần phủ làm khách hai lần, kinh ngạc cực kỳ: "Nương trước kia như thế nào không nói với ta?"

Kiều thị nghi hoặc nhìn nàng: "Vì sao muốn nói với người?" Hai nhà vốn chính là thân thích, đi lại rất bình thường a.

Phó Dung lặng lẽ liếc mắt nhìn muội muội bên kia đang dỗ Trăn ca nhi, nhỏ giọng hỏi: "Nương mang muội muội cùng đi?"

Kiều thị gật gù đầu: "A Bảo, Tuyên Tuyên cùng Vân Ngọc chơi chung rất tốt, ta mang nàng đi qua, miễn cho nàng luôn ở trong phòng buồn bực đọc sách."

Phó Dung cân nhắc một chút, lại hỏi: "Cái kia nương có nhìn thấy Tần nhị ca hay không a?"

Kiều thị nghe được lời này, rốt cuộc buông cái yếm trong tay mới thêu được một nửa cho cháu ngoại, nhìn tiểu nữ nhi mới 13 tuổi, nghĩ tới ánh mắt Tần nhị phu nhân nhìn Phó Tuyên, khiếp sợ nói nhỏ với Phó Dung: "Không thể đi? Tần Anh có phải đã 20 hay không?"

Lập tức nghĩ tới nam nữ kém nhau 6-7 tuổi cũng không tính là gì, Kiều thị trong lòng sáng sủa lên một chút. Tần Anh nàng gặp nhiều lần rồi, năm ấy vào kinh ở dịch quán gặp gỡ, Tần Anh đối với một nhà các nàng khách sáo có lẽ, còn rất thích Quan ca nhi. Tần nhị phu nhân ở chung cũng không

tệ, khôn khéo lại hào phóng cởi mở, nếu là hai nhà kết thân, nữ nhi gả sang rồi có quan hệ của Tam tỷ tỷ nàng, cũng coi như là thân càng thêm thân .

Nàng mặt lộ vẻ vui mừng.

Phó Dung trong lòng lộp bộp một chút, hai nhà trưởng bối đều nhìn hợp mắt, vậy hôn sự này trên cơ bản cho dù bất tự có một phiết, Tần Anh nàng không tính là quen thuộc, muội muội với chuyện kết hôn này, giống các tỷ tỷ, đều là một lòng chuẩn bị nghe cha mẹ sắp xếp, một khi mẫu thân cùng Tần nhị phu nhân đạt thành ăn ý...

Ngô Bạch Khởi còn có hi vọng sao?

Mắt thấy sắp tới thời điểm đời trước bọn họ cả nhà vào kinh, Ngô Bạch Khởi cùng muội muội không sai biệt lắm cũng có tiếp xúc, Phó Dung không muốn trước đó đối muội phu. Nàng muốn đối tỷ phu là bởi vì xác định Tề Sách không phải người tốt, tỷ tỷ đối một người khác dù thế nào đều sẽ tốt hơn gả cho Tề Sách. Ngô Bạch Khởi không giống vậy a, muội muội gả cho hãn nhất định sẽ sống được rất hạnh phúc, vậy nàng vì sao muốn nhìn muội muội cùng đi tới một chỗ với Tần Anh, người chưa hãn có thể cho nàng hạnh phúc?

Trước thăm dò muội muội, nếu muội muội hiện tại đã nhìn trúng Tần Anh, kia Phó Dung cũng không có cách nào.

Đem Phó Tuyên kéo tới bên cạnh, Phó Dung lặng lẽ hỏi nàng: "Muội muội cũng mười ba rồi, gần đây có người trong lòng chưa?"

Lúc hỏi thì Phó Dung chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội, bằng hiểu biết của nàng đối với người nhà, ngoại trừ phụ thân mẫu thân nói dối nàng có lẽ nhìn không ra, huynh đệ tỷ muội không ai có thể thoát được ánh mắt của nàng.

Phó Tuyên cũng không muốn giấu diếm thân tử tử cái gì, trực tiếp cho Phó Dung một cái mắt đao, nói là mắt đao kỳ thật không quá thích hợp, bởi vì trong mắt Phó Tuyên không có phần nộ cũng không có oán hận, càng như là trong học đường phu tử nghe được học sinh nói một câu hoang đường, khó có thể tin lại khinh thường cùng hẩn lý luận.

Phó Dung sửng sốt một lát, mắt thấy muội muội tiếp tục dỗ Trần ca nhi, nàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Muội muội đã vô tình, Phó Dung quyết định hướng Từ Tấn hỏi thăm động tĩnh của Tần Anh bên kia, đời trước nàng không nhận biết Tần Anh, không lưu ý việc hôn nhân của Tần Anh, nhưng Từ Tấn cùng Tần Anh quan hệ tốt, nếu như Tần Anh có người trong lòng, Từ Tấn hơn nửa biết được.

Đang lúc hoàng hôn Từ Tấn xuất cung tới đón nàng, trên đường hồi phủ, Phó Dung hàn huyên vài câu về hôn sự tháng sau của Phó Hựu. Sau đó như vô tình nhớ tới, thuận miệng hỏi Từ Tấn: "Đúng rồi, Nhị đệ cùng Thôi Tuân ai lớn tuổi a? Thôi Tuân thành thân, dĩ không sót ruột định mối hôn sự cho Nhị đệ sao?"

Biết Từ Tấn chán ghét Thôi Tuân, Phó Dung liền gọi thẳng tên họ Thôi Tuân. Về phần ở Tần gia, Tần Anh xếp thứ hai, nàng ở trước mặt mẫu thân thói quen gọi hẩn Nhị ca, tới Từ Tấn bên này liền theo Từ Tấn xưng hô, gọi hẩn Nhị đệ.

Từ Tấn thật sự biết. Nghĩ tới Tần Anh gốc dạng hướng hẩn thỉnh giáo cách làm cho cô nương vui lòng, hẩn nhích gần đến trước mặt Phó Dung thơm một ngụm: "Chắc là sắp rồi, đợt này hẩn vẫn dòm ngó bên người cô nương nhà người ta đâu."

Phó Dung tim đập trập một nhịp, muội muội quả thật không giống động tâm, nếu muội muội gần đây đi Tần gia hai lần, ai biết Tần Anh có phải đi

lại trước mặt muội muội hay không?

"Vương gia biết là cô nương nhà ai sao?" Nàng tò mò hỏi, cũng không có biểu hiện ra quan tâm dị thường.

Từ Tấn vừa muốn trả lời, nhìn nàng con người sáng lóng lánh, lâm thời đổi giọng nói: "Nùng Nùng muốn biết?" Cô nương gia đều thích nghe ngóng, thê tử của hần đương nhiên cũng không ngoại lệ, hần trước nhìn trình độ tò mò của nàng, rồi quyết định đòi chỗ tốt.

Phó Dung vừa nhìn hần khoe miệng cong lên, liền hiểu được người này trong lòng lại đánh chủ ý xấu, hừ một tiếng, cúi đầu đùa nhỉ tử: "Vương gia thích nói hay không cũng được, dù sao qua một thời gian ta có thể từ chỗ dò hỏi dò ra."

Điều này cũng đúng.

Từ Tấn có chút hậm hực, lại như cũ không có buông tha thăm dò, "Vậ nàng chờ hỏi đi đi."

Phó Dung trong lòng đang gấp đầu, nghe được lời này nhin không được cắn môi.

Từ Tấn vừa nhìn, tươi cười càng lớn, ban đêm dễ nhỉ tử xong, nhìn theo Phó Dung ôm Trăn ca nhỉ mệt rồi đi nhũ mẫu bên kia, hần đem sổ nhỏ dưới giường lôi ra. Thứ này hần đã sưu tập vài bản, bất quá Phó Dung cũng không phải đều nguyện ý bồi hần các tư thế đa dạng, muốn quá phạm một chút, phải là lúc nàng muốn cầu cạnh hần.

Rất nhanh Phó Dung đi rồi quay lại.

Từ Tấn cười hỏi: "Thật không muốn biết người trong lòng Nhị đệ là ai?"

"Không muốn." Phó Dung nhàn nhạt nói, chui vào chăn đi ngủ.

Từ Tấn sát gần tới hôn lỗ tai nàng.

Phó Dung đẩy hẳn ra, nhỏ giọng hừ nói: "Ta một nhọc, vương gia đừng làm rộn ta."

Ai càng cầu ai a? Hẳn không nói cho nàng 1 ngày, nàng sẽ không cho hẳn 1 ngày.

Từ Tấn với nàng cùng giường chung gối lâu như vậy, đương nhiên biết tính tình của nàng, thấy nàng như vậy, trong lòng một trận bất đắc dĩ. Hẳn nghĩ dùng việc này dụ nàng phá lệ, nàng ngược lại tốt rồi, lại tính toán mượn cái này uy hiếp hẳn.

Nhìn chăm chăm vào mũi nhân kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn một lát, Từ Tấn kéo hẳn ra, vô lại mà đè lên trên.

Hẳn thích nháo nàng.

Phó Dung lại nằm trơ ra, không hề nhúc nhích.

Từ Tấn chờ mong nàng làm nũng phản kháng chứ không phải là bộ dáng này. Lửa giận đang vượng đâu, không nguyện bởi vì một chút chuyện nhỏ làm hỏng hứng trí, Từ Tấn đành phải chịu thua trước, ở bên tai nàng thấp giọng nói tên một người.

Phó Dung nghe, mặt mày rạng rỡ, chủ động ôm lấy cổ hẳn, mũi nhân như tơ.

Từ Tấn rốt cuộc nhịn không được, cầm theo vạt áo ngủ của nàng hướng vào bên trong cạp xát đi vào.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 186

Đêm nay, tròng phật Phó Dung dùng chuyện vui thú giường chiếu uy hiếp hẳn, Từ Tấn quả thực gây sức ép một lúc lâu, ngày kế hẳn từ sớm lên triều. Phó Dung đối với động tĩnh của hẳn không hề hay biết gì, như hoa phù dung bị gió thu trêu đùa một đêm, rốt cuộc được nhàn rồi, mệt mỏi tham lam mà ngủ .

Hai vợ chồng không có gì nháo thành một trận như vậy, Lan Hương đi tới bên giường nhìn một chút, sau khi rời khỏi đây cùng Mai Hương nhỏ giọng thương lượng: "Một lúc nữa Trăn ca nhi sẽ tỉnh, chúng ta có nên gọi vương phi dậy không a?"

Trăn ca nhi buổi sáng tỉnh dậy đặc biệt đúng giờ, tỉnh lại liền khóc, hiện tại tiểu tử cũng hiểu được, ngoan ngoãn do nhũ mẫu chiếu cố suýt suýt, suýt suýt xong nhũ mẫu sẽ tự ôm hẳn tới đây, để mẫu thân giúp hẳn rửa mặt.

Mai Hương không nhịn được cười: "Để nàng ngủ thêm đi, một lát Trăn ca nhi tới sẽ tự đánh thức mẫu thân."

Hai người chia nhau thu thập, không bao lâu quả nhiên thấy nhũ mẫu ôm Trăn ca nhi đi tới.

Mai Hương Lan Hương đưa nàng đi vào, thuần thực treo màn lụa lên, không một tiếng động.

Nhũ mẫu thấy trên giường vương phi ngủ say, thất kinh, nhỏ giọng hỏi thăm Mai Hương: "Nếu không ta đỡ Trăn ca nhi một lát? Vương phi còn

ngủ ..."

Nói còn chưa dứt lời, bị Trần ca nhi a a cắt ngang, tiểu tử nhìn thấy mẫu thân bắt đầu uốn éo người, sốt ruột muốn vào trong ngực mẫu thân.

Nhũ mẫu trong lòng biết chính mình không có bản lĩnh lưu lại tâm Trần ca nhi, thấp thỏm đem tiểu tử đặt vào bên trong Phó Dung. Mai Hương Lan Hương tỏ ý bảo nhũ mẫu đi ra ngoài trước, vương phi lười dạng gì các nàng đều thấy qua, vương phi cũng không để tâm, bị nhũ mẫu nhìn thấy cũng không tốt. Tiễn bước nhũ mẫu, hai đại nha hoàn cùng nhau đứng ở bên giường, xem như là chăm sóc Trần ca nhi.

Phó Dung đúng lúc quay vào bên trong ngủ .

Trần ca nhi ngồi xem xét mẫu thân một lát, thấy mẫu thân không có ôm hân giống như trước đây, tiểu tử mờ mịt đi sờ mặt Phó Dung, đáng tiếc hân tay trái không thể chống đỡ chính mình, tay phải còn chưa đụng tới mẫu thân, thân thể mập mạp nghiêng ngả nhào tới, ngã vào lồng ngực Phó Dung.

Phó Dung nhíu nhíu mày, cảm giác có người ở trong lồng ngực mình trào a trào , bên tai còn có thanh âm quen thuộc y y nha nha, nàng nghi hoặc mà mở mắt ra, liền thấy nhi tử ánh mắt thủy nhuận ướt át. Hai mẹ con đối diện chốc lát, Trần ca nhi nhếch miệng cười , tiếp tục ý đồ đẩy ra đồ ngủ trên người Phó Dung.

Phó Dung quay đầu, nhìn thấy bóng dáng Mai Hương Lan Hương kích động chạy trốn.

Nàng bất đắc dĩ xoa xoa cái trán, thật là, buổi tối hầu hạ Từ Tấn, ban ngày hầu hạ nhi tử hân, hai cha con một dạng quẩn người.

Mắt thấy nhi tử thèm đến chảy nước miếng , Phó Dung tâm lại mềm nhũn, đem tiểu ngu ngốc ôm vào trong ngực, cời bỏ đồ ngủ cho hân bú,

nàng thật sự quá mệt, mí mắt tiếp tục khép lại.

Trần ca nhi gần đây khẩu vị cực tốt, sùng sục sùng sục ăn xong một bên lại đi ăn một bên khác, vừa ăn vừa chơi, tay ú nắn ở trên người mẫu thân mấy chỗ điểm đỏ sờ tới sờ lui, hai cái gan bàn chân cũng vô thức mà nhẹ nhàng đạp mẫu thân, ăn đến cuối cùng càng chỉ muốn chơi, phía dưới hai cái răng cửa nhỏ còn có thể không cần thận cần phải mẫu thân.

Phó Dung triệt để ngủ không ngon, giơ tay lên chọc lét hăn, Trần ca nhi đột nhiên bị tập kích, hướng bên trong trở mình, cười khanh khách không ngừng.

Hai mẹ con chơi một trận, Phó Dung tự rửa mặt trước, sau đó lại giúp nhi tử rửa mặt.

Trần ca nhi ngửa mặt nằm, đen mắt to lúng liếng không rời mẫu thân.

Hăn vừa rửa xong khuôn mặt trắng non mềm , Phó Dung cười hỏi hăn: "Hôm nay chúng ta đi nhà Nhị di mẫu nhìn tỷ tỷ, Trần ca nhi cao hứng không?"

Trần ca nhi đã lâu không nhìn thấy Nhị di mẫu, cũng không hiểu mẫu thân nói tới ai, xấu xa nâng bàn chân lên dẫm cánh tay mẫu thân.

Phó Dung ôm lấy chân nhỏ cắn hai cái, quay đầu phân phó Lan Hương cho người chuẩn bị xe, dùng xong bữa sáng liền ra ngoài.

Vốn là định sẵn hôm nay đi Lương gia đưa tiết lễ Trung Thu, Lan Hương cũng không nghĩ nhiều.

Thu thập xong , Phó Dung ôm Trần ca nhi lên xe ngựa, Hứa Linh Lan Hương cùng nàng ngồi chung một chiếc, trước xe sau có vương phủ thị vệ đi theo, an an ổn ổn mà hướng ngõ hẻm Lương gia đang ở đi tới. Quẹo vào

ngõ nhỏ, Phó Dung kéo rèm cửa, liền thấy trước cửa nhà đều có cây ngô đồng, lúc này lá cây đang vàng, sáng ngời đẹp mắt.

Phó Dung dạy nhi tử nhận thức cây ngô đồng, sau đó chỉ vào một ngôi nhà phía trước nói: "Nhìn, đó chính là nhà Nhị di mẫu."

Nói chuyện thì vừa vặn Phó Uyển nghe được người gác cổng thông truyền đi ra, tới cửa mới đem tiểu nữ oa trong ngực buông xuống. Viện Viện miệng ngọt vô cùng, nhìn thấy 2 mẹ con Phó Dung, vui vẻ kêu dì, đệ đệ.

Trần ca nhi tò mò nhìn chăm chăm vào nàng, một tay nhỏ bé vô thức sờ cổ mẫu thân.

Xe ngựa vững vàng dừng lại, hai mẹ con Phó Dung xuống xe.

"Dì thật đẹp!" Viện Viện nhìn chăm chăm vào váy Phó Dung, ngẩng đầu khen.

Tiểu nha đầu nhỏ như vậy chỉ biết thích váy , Phó Dung muốn nang niu ngoại sanh nữ, đem Trần ca nhi đưacho Phó Uyển bên kia: "Trần ca nhi cho Nhị di mẫu ôm được không?"

Phó Uyển tươi cười ôn nhu, chờ mong nhìn ngoại sanh.

Trần ca nhi nhìn cây Ngô đồng lớn bên cạnh cửa nhà dì, rất nể tình mà hướng dì đưa tay.

Phó Uyển sướng muốn điên lên, ôm ngoại sanh thơm một ngụm.

Trần ca nhi chớp chớp mắt, nâng tay nhỏ lên lau mặt.

Phó Dung không nhịn được phì cười, khom lưng đem Viện Viện nhắc lên.

Trần ca nhi quả thật sẽ nhận người, tiến cung thì Phó Dung muốn ôm Trần tử nhi hoặc Chương ca nhi không quen thuộc, hẳn đều không nguyện ý. Phó Dung ôm hẳn liền khóc, tới phiên Đại lang và Viện Viện thường thường gặp mặt, hẳn ngược lại không phản đối, ngoan ngoãn ở trong ngực dì, nhìn mẫu thân đùa tử tử nói chuyện.

Đoàn người vào phòng.

Viện Viện mới có được một cái gối đầu hình ngựa nhỏ, bồi Trần ca nhi cùng nhau chơi đùa.

Phó Dung cười cùng Phó Uyển hỏi thăm: "Tử tử, ta nghe vương gia nói, Tần nhị ca gần đây thường thường tới tìm tử phu?"

Cuối tháng 6 sát vách Lương gia chuyển đến một vị ngự sử đại nhân mới điều nhiệm, họ Đào tên Uẩn. Trong nhà thê tử mất sớm, phía dưới chỉ có một cô nương. Phó Dung nghe Phó Uyển nhắc tới, lại chưa từng thấy vị Đào cô nương kia, tối hôm qua nghe Từ Tấn nói Tần Anh thích chính là vị này Đào cô nương, Phó Dung nhìn không được muốn thấy mặt.

Kỳ thật Phó Dung và Tần Anh không quen, nếu như không phải liên lụy đến hôn nhân đại sự của muội muội, Phó Dung sẽ không tò mò người trong lòng Tần Anh. Trước mắt Tần nhị phu nhân rõ ràng nhìn trúng muội muội nhà mình, Phó Dung liền muốn nhìn xem vị Đào cô nương này tướng mạo như thế nào, trong lòng còn muốn so sánh. Nếu tốt, Phó Dung tin tưởng Tần nhị phu nhân sẽ không quá phản đối, nếu như không đủ, Tần nhị phu nhân rất có khả năng sẽ kiên trì ánh mắt chính mình, bắt buộc nhi tử cưới Phó Tuyên...

Phó Uyển sớm từ chỗ Lương Thông biết được tâm tư Tần Anh, lúc này thấy Phó Dung đôi mắt sáng lên, nàng nhẹ giọng hỏi: "Người cũng đã biết?"

Phó Dung hưng phấn gật đầu: "Tử tử cảm thấy nàng như thế nào?"

Phó Uyển thực thích Đào Thiến Thiến , nàng cảm thấy nếu như muội muội cũng thích Đào Thiến Thiến, tương lai có thể ở trước mặt Tần nhị phu nhân hỗ trợ trò chuyện, theo tâm ý, phái nữ nhi đi mời người: "Viện Viện đi mời dì Thiến Thiến lại đây, nói dì mang vài tới, mời nàng tới đây nếm thử, phải đem dì Thiến Thiến mời đến, biết không?"

Nàng lo lắng tiểu cô nương người ta kiêng dè vương phi, khéo léo từ chối không đến.

Lúc Lương gia không có khách nhân, Đào Thiến Thiến thường thường lại đây bồi Phó Uyển nói chuyện. Viện Viện rất thích nàng, nghe mẫu thân sai phái, tiểu nữ oa lập tức dẫn Bạch Đình cùng nhau đi mời người . Nàng hoạt bát cơ trí, lại miệng ngọt sẽ lấy lòng trưởng bối, Đào Thiến Thiến không nghĩ tới đây lại gặp khách quý, đối mặt với tiểu nữ oa làm nũng cầu xin, vẫn là bị Viện Viện tóm tới.

"Dân nữ bái kiến vương phi."

Vào nhà, Đào Thiến Thiến nhìn Phó Dung một cái, quy củ mà hành lễ.

Phó Dung nhân cơ hội quan sát nàng.

Đào Thiến Thiến năm nay mười sáu, vóc dáng cao cao, trên người mặc tiểu sam xanh sẫm, váy thêu hoa màu trắng, trang nhã tươi mát. Ngẩng đầu thì hai đạo lông mi lá liễu cong như trăng mới, mắt hạnh linh động lại nhã nhặn như nước, một thân phong độ của người trí thức nhìn có chút giống Phó Tuyên, nhưng lại so với Phó Tuyên thêm mấy phần hiền chuyện.

Dù sao từ sớm không có mẫu thân, phải giúp đỡ phụ thân chăm lo việc nhà.

Làm lễ xong, Phó Uyển thân mật đem nàng gọi đến bên người, cười nói: "Thiến Thiến không cần khách sáo, vương phi muội muội này thật sự không so đo những hư lễ kia, người đừng câu thúc, đem nàng làm Tuyên

Tuyên một dạng cùng ở chung là tốt rồi." Phó Dung xuất phát từ thân phận ít đến nhà nàng, Phó Tuyên bị ngoại sanh nữ hấp dẫn, 1 tháng thường phải đến 3-4 lần, cùng Đào Thiến Thiến quan hệ không tệ, hai người tặng sách cho nhau cùng xem.

Phó Dung cũng nói: "Đúng vậy đúng vậy, muội muội ngồi đi. Hôm qua vương gia mang theo một giỏ vải hồi phủ, ta cố ý lấy tới cho tỷ tỷ nếm thử đồ tươi mới, còn gọi Viện Viện đi mời muội muội lại đây, Viện Viện đi rồi ta mới nhớ ra muội muội là người Lĩnh Nam, thật là, muội muội đừng chê cười ta a."

Nàng bình dị gần gũi, Đào Thiến Thiến buông lỏng rất nhiều, nhìn đĩa trái cây có quả vải bên trong, tự đáy lòng khen: "Đây là vải cống phẩm Tăng Thành treo lục đi? Ta cũng chỉ thấy ở trong sách, còn chưa có phúc khí ăn thử đâu, hôm nay thật là hưởng phúc của vương phi."

"Cái gì gọi là treo lục a?" Viện Viện đang ăn vải mẫu thân tự tay lột vỏ bỏ hạt sẵn, nghe được lời này tò mò tiến lại gần.

Đào Thiến Thiến liền cầm một quả, nói cho nàng cách phân biệt các loại vải.

Viện Viện một bộ nghiêm trang lắng nghe, cũng không biết đến cùng hiểu hay không.

(Ps: Tăng Thành treo lục: loại quả vải quý hiếm và đắt giá nhất, đặc sản của Quảng Đông, các nàng tự tra google nhé)

Phó Dung ở bên cạnh nhìn, đáy lòng lại bắt đầu bốc lên nước chua. Người ta Tần Anh cũng chọn cho mình tức phụ tốt, ca ca nàng đến cùng thích cái dạng gì a, cứ như vậy mãi, Phó Dung thật lo lắng lúc Quan ca nhi cưới tức phụ thì ca ca vẫn còn cô độc đâu.

Buổi trưa Phó Dung ở lại dùng cơm, dù sao Lương Thông cùng Đào đại nhân đều không trở về, hai tỷ muội liền lưu Đào Thiến Thiến cùng dùng cơm.

Phó Dung tối hôm qua nói với Từ Tấn hôm nay tới đây, vì thế mặt trời đỏ ngả về tây thì Từ Tấn lại tới đón tức phụ, cưỡi ngựa đi được một nửa đường, gặp được Lương Thông, Tần Anh. Ba người chào hỏi qua, cùng nhau tới cửa Lương gia.

Đào Thiến Thiến còn chưa đi, biết được vương gia tới đón Phó Dung, Lương Thông cũng đã trở về, nàng áy náy cáo từ, từ cửa sau rời đi.

Nàng là một cô nương chưa xuất giá, gặp khách nam không thích hợp.

Ồn trọng thủ lễ, Phó Dung càng thêm thích nàng .

Ôm nhi tử ra cửa, Phó Dung cùng Lương Thông hàn huyên vài câu, vừa muốn lên xe, nghe được tiếng vó ngựa, quay người nhìn qua, thấy Tần Anh giục ngựa mà đến.

Sau khi lên xe, Phó Dung cười nói: "Nhị đệ thật khờ, Đào cô nương ở trong phòng đợi, hẳn mỗi ngày tới cửa nhà lẫn lư cũng vô dụng a."

Trần ca nhi cầm hai quả vải ra, Từ Tấn đang lột vỏ vải cho nhi tử nhìn đâu, nghe vậy cười cười, đầu cũng không ngẩng mà nói: "Hẳn so với nàng thông minh hơn nhiều, nghe người gác cổng nói Đào gia cô nương cũng ở bên trong, biết nàng sẽ từ cửa sau đi ra, từ sớm đã đi bên kia chặn người ."

Phó Dung kinh ngạc nhìn hẳn.

Thì ra vừa rồi Tần Anh là thấy xong người trong lòng mới trở về a?

Nàng thật sự không thể tin nổi Tần Anh thông minh như vậy, đẩy màn xe ra.

Tần Anh cười ngửa theo bên cạnh, còn đang âm thầm nhớ lại bộ dáng Đào Thiến Thiến yêu kiều thẹn quá thành giận, phát giác rèm cửa bị người đẩy ra, hẩn nhìn về phía đó, nghi hoặc hỏi: "Tứ tẩu có chuyện gì sao?"

Phó Dung hơi mím môi, nhỏ giọng hỏi hẩn: "Nhị đệ tính toán khi nào nói cho dì?"

Tần Anh không ngờ nàng thế nhưng hỏi cái này, lúng túng gãi đầu một cái: "Cái này, đợi nàng cũng thích ta ?"

Phó Dung nghiêm mặt nhắc nhở: "Nếu người thật lòng muốn cưới nàng, liền nên cùng nàng chứng tỏ tâm ý, sau đó mời cha mẹ làm chủ, người đến nhà trên người ta, cẩn thận bị người ta cho là đăng đồ tử."

Tần Anh sửng sốt, quay đầu nhìn lại, như có chút dăm chiêu.

Phó Dung thấy hẩn hiểu được , buông rèm cửa xuống.

"Người quản hẩn làm cái gì?" Từ Tấn không hiểu Phó Dung vì sao quan tâm hôn sự Tần Anh như vậy, một tay nắm quả vải cho Trần ca nhi mút nước, quay đầu quan sát Phó Dung. Tối hôm qua nàng tò mò người trong lòng Tần Anh, hôm nay lại tự mình lại đây tới nhìn, còn nhắc nhở Tần Anh truy tức phụ như thế nào, thật sự kỳ quái.

Phó Dung không định giấu hẩn, vừa giúp nhi tử lau miệng vừa nói: "Ta thấy dì hình như hướng vào Tuyên Tuyên, Nhị đệ đã có người trong lòng, vậy hẩn sớm một chút nói cho dì, dì cũng có thể sớm một chút buông Tuyên Tuyên xuống."

Từ Tấn buông mi, chuyển quả vải trong tay: "Người cảm thấy Nhị đệ không xứng với Tuyên Tuyên?"

Phó Dung hoảng sợ giật nảy người, thật làm cho Từ Tấn sinh ra loại hiểu lầm này, vậy sẽ hỏng mất?

"Sao có thể? Nhị đệ khôi ngô thẳng thắn, hễ nếu thích Tuyên Tuyên, ta cầu còn không được đâu, nhưng hễ không thích, chúng ta cưỡng cầu cỡ nào không tốt? Hai người tình đầu ý hợp, kết hôn rồi mới có thể tương kính như tân a." Nói chuyện thì tình ý kéo dài mà ngóng nhìn Từ Tấn, ý tứ chính là bọn họ vợ chồng là lưỡng tình tương duyệt .

Từ Tấn hừ một tiếng.

Nàng nói được dễ nghe cũng vô dụng, hễ biết nàng còn nhớ thương Ngô Bạch Khởi làm muội phu đâu.

Từ Tấn vẫn luôn chú ý mắt Ngô Bạch Khởi, thấy Phó Dung có thể tìm người tốt hơn làm muội phu, không vội tác hợp ngược lại chỉ điểm Tần Anh làm sao để vui lòng Đào cô nương, hễ có phần không vui. Mắt thấy nhi tử đem một quả vải hút hết nước, đưa tay đem quả vải nhét vào trong miệng Phó Dung.

Phó Dung ngó nhìn khéo miệng Trần ca nhi dơ dáy bẩn thỉu, dù thích nhi tử cũng chịu không nổi cái này, quay đầu đem quả vải phun ra.

Từ Tấn cáo trạng với nhi tử: "Nương ghét bỏ người."

Trần ca nhi nhìn phụ thân, đem quả vải nắm chặt trong tay phải đưa cho mẫu thân.

Phó Dung đặc ý liếc mắt quét Từ Tấn một cái, nhận lấy quả vải.

Từ Tấn cười cười, cúi đầu giúp nhi tử lau miệng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 187

Ngày trung thu này, Phó Dung sáng sớm thức dậy, mí mắt phải vẫn nhảy a nhảy.

Mắt trái nhảy tài, mắt phải nhảy họa.

Nhìn mình trong gương, Phó Dung đột nhiên nhớ tới năm ngoái cung yến Trung Thu thiếu chút nữa bị người đụng phải.

Chẳng lẽ đêm nay còn có thể xảy ra chuyện?

Phó Dung trong lòng bất an, Từ Tấn luyện võ trở về, nàng gọi hắc tới bên giường, ngẩng đầu tỏ ý bảo hắc nhìn: "Vương gia chàng nhìn ta."

Nàng hơi hơi bĩu môi, dường như có tâm sự gì, kiều kiều nhìn hắc.

Bộ dáng này Từ Tấn rất là quen thuộc. Tân hôn thì bởi vì muốn tránh thai, cách mấy đêm hắc mới có thể chạm vào nàng một lần, tối hôm đó khẳng định nhịn không được muốn nhiều. Sau đó trên mặt nàng có mấy cái mụn, liền chơi xấu trên đầu hắc, trách hắc không cho nàng ngủ ngon giấc.

Tối hôm qua hai người cũng gây sức ép tới rất trễ, Từ Tấn cho rằng trên mặt nàng lại có mụn, cúi đầu tìm kiếm.

Phó Dung nhìn ra ánh mắt hắc không đúng, chu miệng nói: "Chàng nhìn chỗ nào đấy hả, là ánh mắt!"

Từ Tấn bật cười.

Vẫn ngồi ở bên cạnh ngựa đầu nhìn cha mẹ Trần ca nhi thấy phụ thân cười, hân cũng cười , bổ nhào đến trong ngực Phó Dung nháo, cho rằng đây là cách chơi mới mẻ. Phó Dung đem nhi tử tình nghịch ôm tới trên đùi, tiếp tục nghiêm mặt ngựa lên cho Từ Tấn nhìn.

Kiều thê ái tử, Từ Tấn nhịn không được ôm lấy người hung hăng hôn một cái, hôn đến lúc Phó Dung không có sức lực, hân mới nghiêm túc đoan trang nhìn mắt nàng. Phát hiện Phó Dung mí mắt bên phải cách một hồi lại nháy nháy, hôn nhẹ nàng như dỗ trẻ con: "Không có việc gì, quá một lúc là tốt rồi, ta cũng từng như vậy."

Phó Dung cúi đầu, nhẹ nhàng sờ sờ đỉnh đầu Trần ca nhi: "Đều nói mí mắt phải nháy không phải điềm lành, ta sợ..."

Từ Tấn cuối cùng cũng hiểu được nàng lo lắng cái gì , cười nói: "Chớ suy nghĩ lung tung, năm ngoái không phải cũng chỉ là có kinh không hiểm? Thành thành thật thật ở bên cạnh nương, có Hứa Linh trông giữ, sẽ không xảy ra chuyện ."

Phó Dung ngẫm lại cũng đúng.

Ăn xong bữa sáng mí mắt không nháy, tâm nàng lại an vài phần, buổi chiều một nhà 3 người vào cung.

Tối Phượng Nghi cung, Phó Dung ôm Trần ca nhi như cũ, cùng vài chị em dâu tụ ở một chỗ, chỉ có Thành vương phi Lý Hoa Dung song hiếu trên người, cùng Thành vương ở nhà thủ hiếu, không tiến cung.

Thái Tử phi hôm nay cũng đem Hủ ca nhi tới.

Hủ ca nhi so với Đại lang Phó gia chỉ nhỏ hơn hai tháng, cái đầu lại thấp hơn một đoạn, sắc mặt tái nhợt, có vẻ có vài phần suy yếu, cùng Chương ca nhi đã 3 tuổi đứng ở một nơi, hết như đậu giá cùng cây non. Khang vương phủ Trần tử nhi ngược lại trắng trẻo sạch sẽ thật xinh đẹp. Phó Dung đi tới,

tiểu cô nương còn có thể che chở Khang vương phi, "Nương hoài đệ đệ, tứ thẩm cẩn thận một chút."

Tiểu nha đầu thông minh cơ trí, Phó Dung cười khen nàng, ngồi xuống rồi hỏi Khang vương phi thân thể như thế nào.

Khang vương phi mới hai tháng, còn chưa hiện rõ bụng, thỏa mãn nói: "Còn tốt, so với tỷ tỷ hần nhu thuận nhiều hơn, không có nháo ta, lúc trước nôn nghén mấy ngày, hiện tại cơ bản không có việc gì... Ai, người xem, Trăn ca nhi thích tỷ tỷ hần đâu, tròn mắt nhìn chăm chăm, Trăn tỷ nhi nhanh đi trêu chọc đệ đệ!"

Phó Dung cúi đầu, thấy Trăn ca nhi quả nhiên đang nhìn Trăn tỷ nhi đâu, chẳng qua chỉ không phải là tỷ tỷ, mà là vòng vàng trên cổ tỷ tỷ.

Phó Dung không nhịn được cười ra, cùng Khang vương phi giải thích: "Lục thúc hần cho một cái vòng vàng, Trăn ca nhi thích vô cùng, đi đâu cũng không rời thân, hôm nay tiến cung ta quên mang theo, Trăn ca nhi hẳn là đem vòng cổ của tỷ tỷ trở thành bảo bối của hần."

Khang vương phi không tin, tháo vòng cổ nữ nhi xuống, đặt trong ngực, Trăn ca nhi mắt to quả nhiên chuyển hướng tới trên người nàng.

Khang vương phi ha ha cười, đem vòng cổ đưa tới phía trước người Trăn ca nhi, kéo nữ nhi qua nói: "Trăn ca nhi gọi tỷ tỷ, tỷ tỷ liền tặng nó cho người."

Trăn tỷ nhi trong nhà có rất nhiều vòng cổ đâu, tiểu nha đầu lơ đãng không để ý phương pháp của mẫu thân, ngược lại chờ mong nhìn Trăn ca nhi. Nhưng mà Hủ ca nhi vẫn đứng ở phía trước Thái Tử phi lại không muốn, đi tới cướp vòng cổ vàng đưa cho tỷ tỷ, nghiêm mặt nhìn Trăn ca nhi: "Tỷ tỷ."

Thái Tử phi trên mặt tươi cười cứng đờ một chút.

Phó Dung phảng phất không nhìn thấy, kinh ngạc mà khen ngợi Hủ ca nhi: "Hủ ca nhi thật thông minh, luôn che chở tỷ tỷ, chính là, cái này vòng cổ này là bảo bối của tỷ tỷ, ai cũng không thể cướp, Hủ ca nhi nhanh giúp tỷ tỷ mang lên."

Hủ ca nhi thần sắc dịu đi một chút, làm bộ muốn đeo cho tỷ tỷ.

Thái Tử phi sợ hãi làm bị thương Trân tỷ nhi, tỏ ý bảo hai chị em đi ra chỗ nàng, nàng tự mình hỗ trợ.

Khang vương phi nhân cơ hội nói cho Phó Dung một chuyện mới trong cung: "Nghe nói chưa, hôm qua buổi chiều phụ hoàng dự lãm các bức họa chân dung tú nữ, nhìn trúng một người, đêm đó liền gọi nàng thị tẩm, sáng nay phong Lệ quý nhân."

Phó Dung ngơ ngác.

Tháng 6 Gia Hòa đế hạ chỉ tuyển tú, đầu tháng 8 sơ tuyển tú nữ kết thúc, tạm thời chuyển vào Trữ Tú các học quy củ, 1 tháng sau lại do Hoàng Thượng Hoàng Hậu hai phi cùng nhau tuyển chọn lần cuối cùng. Vị Lệ quý nhân này từ sớm trở hết tài năng, chẳng lẽ chính là Lệ quý phi sau này chuyên sủng ở hậu cung?

Khang vương phi thấy nàng tò mò, lặng lẽ chỉ chỉ quý nhân phương hướng bên kia, thì thầm nói: "Cái người mang trâm ngọc bích đó."

Phó Dung làm bộ lơ đãng nhìn tới.

Có thể đến Phượng Nghi cung tham gia cung yến, phẩm cấp thấp nhất chính là quý nhân, phía trên theo thứ tự là chiêu nghi, tiệp dư, tần, phi. Nhưng trong cung trước mắt còn lại Thục phi, Nhu phi, phẩm cấp khác đều rất đông, cũng không phải là ai cũng có thể tới, đặc biệt là quý nhân, trong cung nhiều quý nhân như vậy, đều tới Phượng Nghi cung chưa hẳn có thể

chứa được, vì thế Hoàng Hậu chỉ chọn mời đến những quý nhân gần 2 năm Gia Hòa để sủng hạnh tương đối thường xuyên.

Ở đây có bốn vị quý nhân, Phó Dung liếc mắt liền nhìn thấy vị Lệ quý nhân, Quản Anh kia.

Đời trước Phó Dung vào kinh liền nghe nói Quản Anh là kinh thành thứ nhất mỹ nhân, Phó Dung chính mình xinh đẹp, đối với danh hiệu này vẫn thực để ý. Bởi vậy phàm là nghe người nhắc tới Quản Anh, nàng đều sẽ âm thầm lưu ý. Nàng 17 tuổi năm ấy tháng chạp vào kinh, Quản Anh nhỏ hơn nàng hai tuổi chỉ là quý nhân. Đến lúc nàng tiến Túc vương phủ, Quản Anh đã thành Lệ phi. Năm sau, cũng chính là năm Từ Tấn xuất chinh, Quản Anh đã vượt qua Thục phi, Nhu phi, thành Lệ quý phi trong hậu cung chỉ thấp hơn Hoàng Hậu.

Ngắn ngủi không tới 3 năm, từ một tú nữ tới Quý phi, đủ thấy Gia Hòa để có bao nhiêu sủng ái nàng.

Hôm nay lại là lần đầu tiên Phó Dung gặp vị đại mỹ nhân trong lời đồn này.

Chỉ là không giống trong dự liệu của nàng, Quản Anh mười lăm tuổi, hẳn phải tuyệt sắc phong hoa diễm sắc bức người, nhưng đẹp thì có đẹp mà khí độ trên người nàng ấy...

Nói thế nào đây, cứ giống như một thôn cô có dung mạo như tiên nữ mà bộ dáng không giống quý nữ. Dù nàng ấy là đệ nhất mỹ nhân, nhưng lại run lấy bấy co rụt, ngoan ngoãn vâng lời, không dám mạo muội quan sát chung quanh, ngẫu nhiên cố lấy dũng khí vụng trộm nhìn một cái, càng hiện rõ nàng ấy cùng hoàng cung này không hợp nhau. Thế cho nên dung mạo như tiên nữ cũng ảm đạm thất sắc.

Phó Dung khiếp sợ khó có thể dời tầm mắt.

Hoàng Thượng cha chồng nàng, thế nhưng thích loại khẩu vị này?

"Thấy được chưa?" Khang vương phi cúi đầu nói, trong giọng nói có vẻ che giấu khinh thường: "Nếu nói dung mạo, ta nhìn nàng còn thực sự có thể cùng Tứ đệ muội so sánh, chỉ là cái khí độ này, thật là...". Còn không bằng danh kỹ thanh lâu lên được mặt bàn, thật không biết Gia Hòa để đến cùng nhìn trúng nàng cái gì.

Phó Dung nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ ý bảo Khang vương phi đừng nói nữa, bất luận như thế nào, Gia Hòa để nhìn trúng nàng ấy, đó chính là vận mệnh.

Khang vương phi cũng không châm chọc Quân Anh nữa, nhỏ giọng nói sang chuyện khác.

Mở yến trước, Gia Hòa để lệnh cho cung nhân đến lãnh mấy hoàng tôn đi ra phía trước.

Trần ca nhi có nhũ mẫu, Hứa Linh thiếp thân chăm sóc, tới phía trước càng có Từ Tấn che chở, Phó Dung còn rất yên tâm, ngồi bên cạnh Thực phi thanh thân ổn định dùng cơm. Tan tiệc đi ngắm đèn, Từ Tấn phái người tới chuyển lời, Trần ca nhi ngủ, hẳn tự mình đem người ôm vào Chiêu Ninh cung, để Hứa Linh, nhũ mẫu chăm sóc, bảo nàng không cần lo lắng.

Phó Dung tự nhiên tin tưởng sắp xếp của hắn.

"Tứ tẩu người xem, đây là hoa đăng do chính tay ta làm, tặng cho Tứ tẩu." Nhị công chúa đêm nay rất cuộc được như nguyện, có thể theo Tứ tẩu cùng nhau ngắm đèn, tiểu cô nương đặc biệt cao hứng, đem hoa đăng trong tay đưa cho Phó Dung nhìn.

Phó Dung vui mừng quan sát đèn lồng trong tay.

Hoa đăng tạo hình đơn giản, mặt trên vẽ Hằng Nga bay lên cung trăng.

Nàng cười hỏi: "Đây cũng là muội muội về ?"

Nhị công chúa gật gật đầu: "Từ đầu tới đuôi đều là ta làm, ta cùng sư phó chế đèn học rất lâu đâu, còn làm cho mỗi cháu một cái, nhưng hôm nay đây tớ không cẩn thận đem đèn của Trần ca nhi làm hỏng. Ta buổi tối trở về lại làm một lần nữa, ngày mai sẽ có thể đưa cho Trần ca nhi nhìn."

Nói xong sợ Phó Dung hiểu lầm, có chút thẹn thùng bổ sung nói: "Các cháu gái đều có, trong các tàu tử, chỉ làm cho Tứ tử."

Phó Dung đã sớm biết Nhị công chúa đặc biệt ưu ái chính mình Tứ tử này, nghe vậy nhéo nhéo cái mũi tiểu cô nương, lặng lẽ nói: "Muội muội thích ta như vậy, đợi tương lai muội muội gả đi, ta cho muội muội thêm phần đồ cưới thật dày."

Nhị công chúa cúi đầu sảng giọng: "Tứ tử lại cười nhạo ta, ta không để ý tới Tứ tử ..."

"Được được được, Phúc Tuệ chúng ta vẫn là tiểu cô nương đâu, nói cái này quá sớm." Phó Dung dắt Nhị công chúa tiếp tục đi về phía trước, nghĩ tới lời nói của Nhị công chúa, ôn nhu dặn dò: "Muội muội sau khi trở về ngủ sớm một chút, sáng mai lại làm đèn lồng cho Trần ca nhi cũng không muộn, dù sao hân còn nhỏ, sẽ không đòi cô cô."

Nhị công chúa ngoan ngoãn đáp ứng, trong lòng nghĩ như thế nào người khác không biết.

Thường đèn xong, Phó Dung theo Thục phi trở về Chiêu Ninh cung.

Trần ca nhi đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng .

Thục phi luyện tiếc cháu trai, cùng Phó Dung thương lượng: "Nếu không đêm nay để Trần ca nhi ngủ với ta bên này đi, lưu nhũ mẫu lại, ngày mai người cùng Cảnh Hành sớm một chút qua đón hân."

Phó Dung trong lòng không nguyện ý, luyến tiếc cũng sợ nhi tử dậy sớm tìm mẫu thân không được lại khóc nháo, nhưng nghĩ tới Lệ quý nhân cướp đi tất cả sủng ái của mẹ chồng, nàng lại không nhẫn tâm cự tuyệt, mềm mại đáp ứng.

Nàng đáp ứng , Thục phi lại đổi chủ ý, hôn nhẹ khuôn mặt cháu trai nhỏ nhắn nói: "Thôi, ôm trở về đi, hiện tại còn quá nhỏ đâu, sao có thể rời xa mẫu thân, đợi Trăn ca nhi được hai tuổi, ta lại lưu hân ở bên người mấy ngày."

Phó Dung vừa định khuyên nhủ, bên ngoài cung nữ tiến vào thông truyền, Túc vương điện hạ tới đón vương phi .

Thục phi tự mình đem Trăn ca nhi ôm vào trong tã lót quần kỹ, che kín cẩn thận ôm hân đi ra ngoài trước.

Phó Dung đành phải đuổi theo.

Một nhà 3 người trở về vương phủ.

Các nữ nhân tụ ở một chỗ nói chuyện phiếm ngắm đèn, các nam nhân không tránh khỏi uống rượu, Từ Tấn cũng không ngoại lệ, Phó Dung ở trong xe ngựa nghe Từ Tấn một đường thở ra mùi rượu, sau khi xuống xe cả người đi như choáng váng, vào nhà thành linh bị Từ Tấn bế lên thì trên người nàng đã mềm nhũn.

Từ Tấn ngược lại so với nàng thanh tỉnh hơn, nhờ vào lực rượu, ra sức yêu thương nàng một phen.

"Vương gia..."

Một tiếng cầu xin hết sức kiều mị, trong màn lụa rối cuộc bình tĩnh lại.

Từ Tấn hôn nhẹ khuôn mặt Phó Dung ướt mồ hôi, như cũ luyện tiếc từ trên người nàng rời đi.

Phó Dung thở hồng hộc, một tay khoác lên trán, vô lực làm nũng: "Ta khát..."

"Ta đi rót nước cho nàng." Từ Tấn cũng khát, lại ngọt ngấy một hồi mới đi châm trà.

Phó Dung nghiêng đầu nhìn hắt, tầm mắt vô tình đảo qua hoa đăng trên bàn Nhị công chúa đưa nàng.

Nàng trân trân nhìn cái kia đèn, ánh sáng nhu hòa yên tĩnh, bởi vì đèn giấy che bớt ánh lửa chói mắt...

Lửa...

rong đầu có cái gì chợt lóe qua, Phó Dung bỗng nhiên ngồi dậy, trên người hoan du sau đó đổ mồ hôi, nhất thời biến thành mồ hôi lạnh.

Cùng lúc đó, trong hoàng thành, một đội Kim Ngô Vệ thị vệ đang tại tuần tra.

Cung yến sớm đã tàn, hoàng thành khôi phục ban đêm bình thường yên lặng, chỉ có thị vệ đi qua lưu lại tiếng bước chân.

"Lửa!"

Vừa chuyển thì đầu lĩnh thị vệ đột nhiên cả kinh kêu lên.

"Là Phượng Dương các! Nhanh đi bẩm báo đại nhân!"

Có người nhận ra lửa cháy cung điện của Nhị công chúa, nhất thời nóng nảy, đội ngũ sáu người mau chóng phân thành sáu phương hướng, hoặc là

đi bẩm báo quan trên, hoặc là đi thông báo thị vệ khác mau chóng tiến đến cứu hoả.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 188

Phó Dung nhớ ra rồi.

Năm đó thúc đẩy nàng quyết định hòa ly với Từ Yến là một phong thư nhà của ca ca.

Đó là một phong thư nhà báo hi, ca ca 20 tuổi vừa từ phủ quân vệ điều đến Kim Ngô Vệ không lâu, lập tức lập một đại công, trực tiếp thăng nhiệm lên chính tứ phẩm Kim Ngô Vệ chỉ huy Thiêm Sự, thành người tâm phúc bên cạnh Gia Hòa đế, thường xuyên tùy giá. Vừa vặn năm ấy tới phiên 3 năm một lần khảo hạch công tích quan viên triều đình, Gia Hòa đế ngay trước mặt ca ca khen ngợi phụ thân tài cán, ca ca suy đoán thánh ý, viết thư về nhà, báo cho phụ thân sang năm hơn nửa có thể chuyển vào kinh thành.

Mà ca ca lập đại công, chính là Trung Thu đêm đó cứu Nhị công chúa một mạng.

Đời này một nhà thuận gió xuôi nước , lại là sự tình cách lâu như vậy, Phó Dung nhất thời đã quên, hơn nữa ca ca bình thường thích ở trước mặt nàng nói quá lên, thật làm chuyện gì lớn, ca ca sẽ không nhiều lời. Trong thư nhà, chuyện trong cung bị cháy, hãn cứu Nhị công chúa chỉ đơn giản nhắc một câu. Hãn nếu nhiều bút mực miêu tả mình là cỡ nào anh dũng mà từ hiểm cảnh cứu Nhị công chúa ra, Phó Dung có lẽ sẽ không quên được sạch sẽ như thế.

Đời này đâu, ca ca từ sớm đã vào Kim Ngô Vệ, như vậy đêm nay chỗ Nhị công chúa bị cháy, người thế thân ca ca tại vị trí kia có thể đúng lúc cứu Nhị công chúa sao? Nếu như không thể...

Nghĩ tới Nhị công chúa thẹn thùng mỉm cười, khóe miệng lộ ra lúm đồng tiền khả ái, ngực Phó Dung khó chịu tựa như bị người dùng dây thừng ghì chặt.

"Nùng Nùng làm sao vậy?" Từ Tấn tự mình uống trước một bát trà lạnh, sau đó một lần nữa rót đầy 8 phần, đang muốn bưng qua cho Phó Dung, quay người lại, thấy nàng trắng bệch nghiêm mặt ngồi ở trên giường, như là mới vừa từ trong cơn ác mộng tỉnh lại. Trong lòng cả kinh, Từ Tấn vội vàng buông bát trà xuống chạy tới trước giường, đỡ lấy bả vai Phó Dung, "Làm sao vậy?"

Phó Dung nên nói với hắn như thế nào?

Nói chỗ Nhị công chúa bị cháy ?

Vậy tại sao nàng lại biết?

Không nói tới nếu Nhị công chúa thật sự xảy ra chuyện thì làm thế nào đây? Có lẽ hiện tại chỗ Nhị công chúa bên kia còn chưa bị cháy, nàng nói cho Từ Tấn, Từ Tấn lập tức tiến cung đề phòng, có thể cứu Nhị công chúa một mạng.

"Vương gia, ta, ta..."

Nàng tóm lấy tay Từ Tấn, ngửa đầu nhìn hắn, thấy Từ Tấn mắt phượng lo lắng, đột nhiên không nói được nữa.

Đời này nhiều chuyện đều thay đổi, ngộ nhờ chuyện đêm nay cũng thay đổi, nàng liều lĩnh mạo hiểm khuyên Từ Tấn tiến cung, bị Từ Tấn phát hiện trùng sinh, Từ Tấn vội vàng chạy qua, Nhị công chúa bên kia lại bình yên vô sự, Từ Tấn sẽ nghĩ sao? Mà nàng nói dối một lần, lần sau Từ Tấn chân chính đối mặt nguy hiểm, nàng muốn nhắc nhở, Từ Tấn có thể khinh thường hừ mũi hay không?

Nhưng mà không nói...

Trong đầu thiên nhân giao chiến, nói và không nói đều mạo hiểm, Phó Dung đang định bất cứ giá nào quyết định lấy an nguy của Nhị công chúa làm trọng thì bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh bức thiết của Hứa Linh: "Vương gia vương phi, trong cung đi lấy nước ! (có đám cháy, các bạn TQ nói tránh thành đi lấy nước)"

Từ Tấn hoàn toàn biến sắc mặt.

Tình cảnh này cỡ nào quen thuộc?

Đời trước buổi tối này, hắn cũng bị người đánh thức trong lúc ngủ mơ, tiến cung thì phát hiện là Phượng Dương các của Nhị công chúa bị cháy, vạn hạnh Nhị công chúa không có việc gì. Đời này, có lẽ là bởi vì từng có kinh không hiểm hắc không để ở trong lòng, cũng có lẽ là vì Nhị công chúa cùng hắn tổng cộng cũng chưa nói với nhau được mấy câu, hắn không coi trọng nàng, cũng có thể là lúc cung yến trong lòng hắn tất cả đều nghĩ đến nhi tử, sau khi trở về tất cả chỉ nghĩ đến thê tử, hắn liền triệt triệt để để quên việc này.

Phó Dung, nàng cũng nhớ ra rồi sao?

Bất chấp việc Phó Dung đời trước làm sao biết chuyện này, Từ Tấn khẽ ấn bả vai Phó Dung một chút: "Nàng ở nhà an tâm chờ, ta liền tiến cung. Nùng Nùng đừng sợ, trong cung thị vệ nghiêm ngặt, vô luận lửa cháy chỗ nào đều sẽ không xảy ra chuyện."

Nói xong vội vàng rời đi.

~

Trong tấm điện Gia Hòa để tuổi gần năm mươi tuổi đang cùng Lê quý nhân Quán Anh gió xuân lần thứ 2.

Quản Anh chỉ là cô nương nhà nông, sinh ra ở Dương Châu, bởi vì xinh đẹp bị tri huyện bản địa thu làm nghĩa nữ, sắp xếp vào tuyển tú lần này. Tuyển tú tuyển tú, chủ yếu vẫn là nhìn mặt, phía dưới tuyển người, gặp Quản Anh sinh ra tuyệt sắc, cũng không nghiêm túc xác minh thân phận nàng, trực tiếp đưa tới kinh thành.

Từ ngày trở thành tú nữ, Quản Anh liền có một cảm giác như đang nằm mơ.

Ăn là cơm tẻ, mặc là váy tơ lụa, bên người nhìn thấy cũng đều là quan gia nữ nhi cử chỉ vừa vặn.

Được Gia Hòa đế sủng hạnh thì càng giống nằm mơ.

Bởi vì Gia Hòa đế không gọi nàng là quý nhân, cũng không gọi nữ danh A Anh của nàng, mà là không ngừng hô "Đình Đình" .

Lúc này cũng giống như vậy.

Kỳ thật Quản Anh có chút không thoải mái , nam nhân độ tuổi này đủ để làm tổ phụ (ông nội) nàng, thoát nhìn lại, so với tổ phụ trong nhà thì trẻ hơn rất nhiều, động tác của hắn hữu lực như vậy, dường như không biết mệt. Quản Anh không ở bên cạnh nam nhân bao giờ, nàng không biết việc này rốt cuộc nên như thế nào, chỉ nhớ tới buổi chiều đầu tiên Gia Hòa đế dường như cũng không kiên trì lâu như vậy, nàng không hiểu mà sợ hãi.

Thật sự không thoải mái, nàng nhịn không được nhỏ giọng khóc ra.

Gia Hòa đế động tác khựng lại, nhìn cô nương dưới thân, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mắt đầy nước mắt, dường như bỗng chốc trở về mấy chục năm trước. Khi đó Đình Đình của hắn cũng như vậy, mảnh mai đáng thương khóc xin hắn chậm chút.

Đây cũng là Đình Đình của hần, biết hần chưa từng chân chính quên nàng, cho nên nàng luân hồi chuyển thế lại đến bồi hần .

Nghĩ đến điều này, Gia Hòa để càng thêm khó có thể tự chủ, "Đình Đình không khóc, rất nhanh ..."

Hần cúi đầu chặn lại môi đỏ của tiểu cô nương, lại thảo phạt.

Vừa mới kết thúc, Gia Hòa để đắm chìm trong sự vui sướng cực hạn, nhắm mắt thở dốc thì đại thái giám Vạn Toàn vô cùng lo lắng chạy tới: "Hoàng Thượng, Phụng Dương các chỗ Nhị công chúa đi lấy nước !"

Phúc Tuệ?

Gia Hòa để bỗng nhiên ngồi dậy!

Hần có nhiều nhi tử như vậy, nữ nhi chỉ sống được một người này, giống như hòn ngọc quý trên tay nuôi lớn như vậy...

"Nhanh đi cho người cứu hoả, cứu không được Phúc Tuệ, Trẫm muốn đêm nay tất cả thị vệ đang trực chôn cùng!"

~

Bên ngoài Phụng Dương các, Phó Thần dẫn người dưới tay vội vàng chạy tới, chỉ thấy bên trong thế lửa đã lan tràn khắp nơi.

Xa xa có động tĩnh các thị vệ khác lo âu chạy đến, Phó Thần lệnh cho hai tâm phúc sắp xếp bọn thị vệ đi trước mức nước dập lửa, hần mau chóng hướng đám cung nữ ma ma chạy tới, la lớn: "Điện hạ người ở nơi nào!"

Nam nhân thanh âm khí thế hùng hồn phảng phất áp chế ngọn lửa tàn sát bừa bãi, truyền ra xa.

đại ma ma bên cạnh Nhị công chúa sớm gấp đến điên rồi, nghe được âm thanh, thấy là thị vệ, như nhìn thấy cứu tinh nhào tới: "Vị đại nhân này, không thấy công chúa, ta nghe được lửa cháy liền đi vào bên trong gọi công chúa, nhưng công chúa căn bản không ở bên trong, ta tìm tất cả các nơi đều không thấy..."

"Gian bắt cháy đầu tiên cũng tìm rồi?" Phó Thần nhìn chăm chăm vào phòng ốc phía trước gần như sắp biến thành một biển lửa nói.

Đại ma ma khóc gật đầu: "Đều phái người tìm rồi, không nhìn thấy công chúa a..."

Bên cạnh một cung nữ áo xanh đột nhiên quỳ xuống, run lấy bấy khóc nói: "Ma ma, ta, ta cùng Lan Nguyệt phụ trách đi gian lầu gác đó tìm, bởi vì thể lửa quá lớn, ta, chúng ta không dám đi vào bên trong..."

Bởi vì cảm thấy công chúa đêm hôm khuya khoắt sẽ không đi lầu gác, các nàng ôm tâm tư may mắn đơn giản tìm ở lầu 1 rồi đi ra, mãi đến lúc cung nhân tìm hết các nơi trong Phượng Dương cũng không có phát hiện ra công chúa, các nàng mới ý thức được công chúa có khả năng ở trong lầu gác kia. Chỉ là, nơi đó là cháy đầu tiên, lầu gác đều sắp bị ngọn lửa nuốt mất.

Đại ma ma hận đến nghiến răng nghiến lợi, dẫn người chạy về bên kia, nhưng có người còn nhanh hơn các nàng.

Phó Thần như cơn gió chạy đến phía trước một người thị vệ, cướp thùng nước trong tay hắn, giơ cao lên đỉnh đầu, xối tất cả nước lên người, rồi càng nhanh hơn xông vào toà lầu gác 2 tầng kia.

Lầu 1 mấy gian phòng đều đã tìm qua, không có một bóng người, khói đặc nổi lên bốn phía, ngọn lửa tràn ngập, Phó Thần ngó nhìn cầu thang gần như hoàn toàn đứng lên, dùng tay áo ướt bịt miệng mũi, chạy nhanh lên trên. Cầu thang bằng gỗ dương rắn chắc lúc này biến thành bó củi tốt nhất,

phát ra tiếng vang khi cháy, mắt thấy lại còn vài bước là lên đến nơi, dưới chân Phó Thần đột nhiên không còn bậc thang.

Lúc rơi xuống, Phó Thần gắt gao bám sào gác phía trên, nhân lúc cả cầu thang đổ sập xuống, chân dài đưa ra đáp tới sào gác, nhảy lên. Cúi đầu nhìn, trên người đều là nước, đụng tới lửa tạm thời cũng không cháy, Phó Thần tiếp tục bịt miệng mũi, liếc nhìn một vòng gian phòng lầu 2, cuối cùng hướng chạy tới gian phòng thích hợp ngấm trăng rằm kia.

Ánh lửa như tia chớp, Phó Thần cúi người tìm kiếm, ở chạn thức ăn phía Tây, phía dưới phát hiện một đạo thân ảnh.

Phó Thần hoàn toàn biến sắc mặt.

Nhị công chúa ngã vào bên trong một chậu nước, chậu nước móc ngược một bên, chung quanh miệng chậu toàn mảnh sứ vỡ. Phó Thần liếc mắt nhìn tủ bát bên cạnh, suy đoán Nhị công chúa hẳn là phát hiện ra cháy muốn dập lửa, trong lúc lo âu không cẩn thận đụng đến tủ bát, bị đồ sứ ở trên rơi xuống đánh ngất.

May mắn chậu nước này hoàn toàn hắt trên người nàng, bằng không lấy thể lửa nơi này, trên người Nhị công chúa sớm đã bắt cháy.

Ôm lấy tiểu cô nương ngất đi, Phó Thần vội vàng quay người.

Đỉnh đầu lại có xà ngang ào ào rơi xuống dưới, ngăn đường đi.

Hô hấp trở nên khó khăn, Phó Thần lập tức đoán được cho dù hẳn có thể ra khỏi căn phòng này, chỉ sợ cũng không ra khỏi được lầu gác 2 tầng này.

Tình thế bức người, Phó Thần ôm Nhị công chúa hướng cửa sổ bên kia chạy tới, một cước đá ra, cửa sổ sớm đã bị biển lửa đốt thành củi, nhất thời rơi xuống đất. Phó Thần đi về phía trước hai bước, thấy phía dưới là một

mảnh bông hoa không thấy rõ. Hắn bảo vệ đầu Nhị công chúa, tránh né vị trí cửa sổ rơi xuống, không chút do dự nhảy ra ngoài.

Hắn ngửa mặt rơi xuống đất, sau lưng bị cành hoa đâm vào thịt, đau như khoét tim, đau đến mức hắn nhất thời khó có thể đứng lên.

Nhị công chúa bị chấn động đã kích, mở mắt ra, nhìn thấy chính là dáng Phó Thần nhẹ nhàng nhếch miệng trong ánh lửa.

"Phó nhị ca?" Nàng lẩm bẩm kêu.

Phó Thần gian nan mở mắt ra, vừa muốn nói chuyện, chợt thấy đỉnh đầu có cây gỗ đang cháy rơi xuống, dưới tình thế cấp bách không biết khí lực đến từ đâu, ôm lấy Nhị công chúa lăn ra ngoài, thuận thế nhắm phía trước mặt đất trống đặt người lên.

Bọn thị vệ đều ở phía trước bận rộn cứu hỏa, bên này ngược lại là một mảnh thanh tịch.

"Công chúa trên người có chỗ nào không thoải mái?"

Xác định an toàn rồi, Phó Thần buông xuống tiểu cô nương trong ngực, ưỡn thẳng lưng hỏi.

Hắn ngược lại là muốn khom lưng thở dốc, bất đắc dĩ trên lưng vô cùng đau đớn, chỉ có thể đứng thẳng .

Nam nhân thân hình cao lớn, một bên sườn mặt bị ánh lửa chiếu sáng, một bên ẩn trong bóng tối, nhưng trong bóng tối cũng có ánh trăng...

Nhị công chúa ngửa đầu nhìn nam nhân này đem nàng từ trong biển lửa cứu ra, lần đầu tiên dựa gần như vậy, nàng ngoài ý muốn phát hiện, Phó Thần so với ngày đó xa xa liếc nhìn còn đẹp mắt hơn, như là thần tiên hạ phàm.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, căn bản không nghe thấy hắn nói cái gì.

"Nhị công chúa?" Phó Thần cho rằng tiểu cô nương bị dọa ngây ra, đưa tay quơ quơ ở trước mắt nàng.

Nhị công chúa hoàn hồn.

Chẳng biết tại sao, tim đập đặc biệt nhanh đặc biệt nhanh, trên mặt cũng nóng lên, sợ bị nam nhân nhìn ra, nàng ngượng ngùng cúi đầu.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 189

Ca ca ruột vì cứu cô em chồng không phải thực sự là em ruột (vì chỉ cùng cha khác mẹ với TT) mà bị thương, Phó Dung lại phải đi thăm cô em chồng trước, ai bảo người ta là công chúa đâu?

Bất quá Phó Dung cũng không có lời oán hận.

Ca ca da dày thịt béo, Từ Tấn nói hăn không việc gì, đời trước quả thật cũng không việc gì, Phó Dung liền không lo lắng nữa.

"Tứ tẩu."

Phó Dung vừa đến Xuân Hi cung của Nhu phi, Nhị công chúa tựa như yến nhỏ bay ra, nhìn thấy Phó Dung là tự mình tới, buồn bực nói: "Tứ tẩu không ôm Trăn ca nhi tiến cung a?"

Phó Dung cười nói: "Mang tới, để lại ở Chiêu Ninh cung, ta trước tới thăm muội muội." Trăn ca nhi bên kia có tổ mẫu và Lục thúc hăn cùng đỡ, nàng lần này ra ngoài cũng không quá trắc trở, tiểu tử cũng càng lúc càng hiểu chuyện, biết mẫu thân có chuyện bận rộn.

Nhị công chúa rất là thất vọng, lập tức ánh mắt lại sáng rực lên: "Một lúc nữa ta cùng Tứ tẩu đi Chiêu Ninh cung nhìn Trăn ca nhi."

Nhu phi vừa vặn đi tới, bất đắc dĩ sẵn giọng: "Thích Trăn ca nhi Như vậy, hôm nay liền cùng Tứ tẩu người trở về đi, còn đỡ phải ghét bỏ ta quản người." Trước khi Phượng Dương bị cháy được tu sửa xong xuôi, Nhị công chúa ở tạm chỗ mẫu.

Nhị công chúa hướng mẫu thân làm mặt xấu, kéo Phó Dung đi vào trong phòng mình: "Ta cùng Tứ tẩu nói chuyện, nương người cứ bận rộn đi."

Phó Dung kinh ngạc cực kỳ, nàng không đến Xuân Hi cung, bình thường gặp được Nhị công chúa, Nhu phi đều là ở trong yến tiệc, Nhị công chúa nhu thuận, không ngờ ngấm ngầm thế nhưng cũng lớn mật, dám cùng Nhu phi nói như thế.

"Đây..." Nàng lúng túng nhìn về phía Nhu phi, tóm lấy Nhị công chúa nói: "Ta bồi nương nương trước, một lát lại cùng muội muội nói chuyện cũng không muộn." Nhu phi xem như là trưởng bối, nàng trực tiếp cùng Nhị công chúa đi, thật thất lễ.

Nhu phi cười cười, ôn hòa nói: "Đi thôi, các người hai cô nương nói chuyện thân mật đi, không cần để ý tới ta."

Nữ nhi từ nhỏ không có tỷ muội, hai năm nay tính tình sở trường có tâm sự gì cũng không muốn nói với nàng, khó được nàng ấy thích Tứ tẩu, bản thân mình cần gì phải quét đi hung phấn.

Phó Dung cùng Nhị công chúa đi vào phòng của nàng ấy.

Ngồi vào chỗ, Phó Dung nắm tay Nhị công chúa cẩn thận đoan trang, "Thật sự không có bị thương?"

"Chính là hít phải chút khói, theo đơn thuốc thái y, hảo hảo dưỡng hai ngày là được." Nhị công chúa tự mình rót cho Phó Dung một chén trà, thân mật ngồi xuống bên cạnh Phó Dung, ngẩng đầu nhìn nàng, "Tứ tẩu dường như ngày càng đẹp."

Thời điểm này còn có tâm tư cân nhắc có đẹp hay không, nếu là hoàng tử, chắc là bị người ta nói thành đồ háo sắc. Phó Dung điểm điểm lúm đồng tiền khóe miệng Nhị công chúa, nhỏ giọng hỏi: "Người cho là khen ta hai

câu thì có thể lừa gạt cho qua? Nói, tối hôm qua đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Gia Hòa để hỏi thăm nguyên do bị cháy, Nhị công chúa nói nàng buổi tối vụng trộm đi Vọng Nguyệt các ngắm trăng, không cẩn thận làm đổ đèn lồng. Gia Hòa để không sinh nghi, Phó Dung lại nhớ Nhị công chúa tối hôm qua nói muốn làm hoa đăng cho Trăn ca nhi, chẳng lẽ tiểu cô nương là bởi vì làm hoa đăng mới gây ra chuyện? Ngẫm lại quả thật có đạo lý, đời trước Nhị công chúa không có đứa cháu Trăn ca nhi này, lại có hái tử chết sớm của Lý Hoa Dung kia, nhìn Nhị công chúa thích các cháu đến như vậy, đời trước hẳn là cũng làm hoa đăng .

Nhị công chúa vừa định lặp lại như đã trả lời phụ hoàng, thì thấy ý tứ ánh mắt Phó Dung "Người không nói thật ta sẽ không để ý tới người nữa", nàng hơi mím môi, quay đầu phái các cung nữ hầu hạ phía sau đi ra ngoài, lúc này mới cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: "Ta muốn làm xong đèn lồng cho Trăn ca nhi rồi mới ngủ, ma ma không cho phép. Ta liền nhân lúc người bên cạnh đã ngủ, đi Vọng Nguyệt các làm đèn lồng ... Tứ tẩu người đừng gấp, việc này ta cũng không nói cho ai, phụ hoàng mẫu phi đều không biết, chỉ nói với người ."

Quả nhiên như thế.

Nhìn tiểu cô nương trước mặt cúi đầu nhận lỗi, Phó Dung ngoài ý muốn lại thấy thương yêu. Nhị công chúa mới 11 tuổi a, có thiên tính trẻ con, buổi tối vụng trộm làm hoa đăng cho cháu, nhưng cũng là đại cô nương hiểu chuyện, biết ứng đối như thế nào mới có thể không liên lụy đến người khác. Cô nương hồn nhiên lại trí tuệ như vậy, đáng tiếc chỉ có thể nhốt ở trong hoàng cung, khó trách nàng luôn ngóng trông mình ôm Trăn ca nhi tiến cung.

"Buổi tối không được vụng trộm chạy ra ngoài nữa, biết không?" Phó Dung đỡ lấy bả vai tiểu cô nương, nghiêm túc dặn dò.

Nhị công chúa ngoan ngoãn gật đầu.

Nhắc nhở xong rồi, Phó Dung lại cười, cảm kích nói: "Muội muội đối với ta tốt, Tứ tẩu trong lòng đều biết, muội muội thật muốn xuất cung chơi vài ngày, chỉ cần phụ hoàng đáp ứng, muội muội phủ đến quý phủ chúng ta ở mấy ngày đi, giúp ta chăm sóc Trăn ca nhi."

Nhị công chúa hưng phấn gật đầu, theo Phó Dung dời bước đi Chiêu Ninh cung. Trên đường, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Tứ tẩu đã thăm Phó nhị ca sao? Tối hôm qua trời tối ta không nhìn rõ, hắn ôm ta từ lâu hai nháy xuống, trên người nhất định bị thương đi?" Lúc ấy nàng chỉ lo nghĩ tâm tư riêng của mình, đã quên hỏi thăm thương thế hắn, Phó Thần có thể hiểu lầm nàng không có lương tâm hay không a?

Phó Dung mới biết được ca ca là từ trên cao nhảy xuống, trong lòng không khỏi xiết chặt, trên mặt lại nói: "Muội muội đừng lo lắng, ca ca chỉ bị thương nhẹ, hồi nhỏ hắn từ trên cây nhảy xuống đều không có việc gì."

Nhị công chúa khiếp sợ mở to mắt: "Phó nhị ca lên trên cây làm gì vậy?" Hắn còn có thể leo cây?

Nhắc tới chuyện thơ ấu lý thú, Phó Dung kìm lòng không được cười, nắm Nhị công chúa tay cùng nàng kể chuyện.

Xuất cung rồi, Phó Dung ôm Trăn ca nhi trực tiếp trở về nhà mẹ đẻ.

Lúc này ý chỉ phong cho Phó Thần làm chính tứ phẩm Kim Ngô Vệ chỉ huy Thiêm Sự đã ban xuống.

Phó Thần gian nan nhận lấy thánh chỉ, lập tức trở về phòng nằm sấp trên giường dưỡng thương.

Phó Dung vừa nhìn thấy hắn nằm ở đó, nước mắt liền rơi xuống: "Ca ca bị thương rất nặng?"

Kiều thị ở bên cạnh thở dài: "Còn tốt, nhưng sườn hông bị cành hoa đâm vào , phải nằm dưỡng mười ngày nửa tháng ." Thằng quan thăng quan, công lao đâu phải là dễ kiếm như vậy, lần này là nhĩ tử mạng lớn, thân thủ nếu kém một chút, nói không chừng đã...

Nàng còn chưa bằng cháu đâu!

"Đợi người lành vết thương, ta liền chọn người cho người. Lần này người phải nghe ta, sớm sinh cháu trai cho ta. Có cháu trai rồi, sau này người muốn nhảy vào trong hố lửa ta cũng mặc kệ." Nhĩ tử vì công lao liều mạng như vậy, Kiều thị tự hào lại đau lòng, nói chuyện không khỏi mang theo vài phần oán giận. Nhiều thị vệ như vậy, vì sao hãn không cần mệnh mà xông vào trong, có bao giờ nghĩ tới ngộ nhỡ hãn có chuyện gì, nàng phải sống tiếp như thế nào?

Phó Dung hiểu cảm nhận của mẫu thân, nàng cũng nghĩ như thế, thà rằng ca ca yên lành, cũng không hi vọng hãn vì công lao liều mạng, chỉ là lần này người ca ca cứu là Nhị công chúa, Phó Dung cũng không cần đi so đo những chuyện kia. Đối thành những người khác, Phó Dung khẳng định cũng sẽ oán giận ca ca một trận.

Thấy ca ca nằm sấp trên giường giả chết, Phó Dung đi tới trước giường ngồi xuống, cười với Trần ca trong ngực mới nói: "Trần ca nhĩ nhìn xem, Nhị cữu cữu bị thương , người xoa xoa cho Nhị cữu cữu, hãn liền hết đau."

Phó Thần trên người có mặc đồ, nhưng cũng có thể nhìn ra hãn ngang hông quấn một vòng lụa trắng, Phó Dung nói hết lời, cố ý đem tay mình đặt tới, chỉ đụng vào xiêm y, cũng không dùng lực ấn xuống dưới, phối hợp với thanh âm Trần ca nhĩ tò mò y y nha nha, thật sự như là Trần ca nhĩ đang sờ cữu cữu.

Phó Thần nhất thời không dám giả bộ ngủ, trước chống người chuyển vào bên trong, né tránh tay kia rồi mới giả bộ vừa tỉnh ngủ lại quay đầu

sang, còn đang nhập nhèm mà nhìn chăm chăm vào hai mẹ con Phó Dung, nhìn một lát: "Nùng Nùng tới a? Ngoại sanh cười với cữu cữu một cái."

Trần ca nhi nhìn hăn, cười muốn lên trên giường, cũng muốn sờ sờ chỗ mẩu thân vừa mới chạm vào.

Phó Thần ánh mắt hí hí, ngoại sanh này thật khiến người yêu thích.

Phó Dung cũng không dám thật sự thả nhi tử lên, để hăn ở trên đùi mà mình nhảy nhót, nhìn Phó Thần nói: "Nghe nói ca ca nhảy xuống từ lầu hai? Ca ca thật lợi hại a, có phải sợ cành hoa làm mặt mũi nở hoa nên mới chạm đất từ sau lưng hay không a? Dù sao người cũng không muốn cười tức phụ, nở hoa thì nở hoa thôi."

Phó Thần trên người đang đau đầu, hiện tại thật không muốn nghe nương và các nàng nương bức hôn, hăn bực bội kéo gối lên che đầu.

Hăn không để ý người, Phó Dung lập tức đem nhi tử đặt lên trên giường, "Trần ca nhi đi xoa xoa eo cho Nhị cữu cữu người!"

Trần ca nhi còn chưa biết bò, chỉ lăn ở trên giường, nghe vậy cười khanh khách, thật muốn hướng Phó Thần bên kia nhào vào.

Phó Thần bỗng nhiên ném gối đầu, hung hăng hướng Trần ca nhi trừng mắt: "Người dám chạm vào ta một chút thử xem!"

Lúc Quan ca nhi còn nhỏ, Phó Thần thường thường giả vờ tức giận hét đệ đệ, Quan ca nhi ban đầu sẽ bị hăn dọa khóc, sau này cũng thành thói quen. Nhưng Trần ca nhi không giống vậy a, tiểu tử lớn đến thế này còn chưa phải nghe một câu nói nặng, lúc này nhìn Nhị cữu cữu hung dữ, lăn đến một nửa Trần ca nhi thoáng cái bật khóc, khóc còn không tính, cánh tay nhỏ dùng sức hướng bả vai cữu cữu đập tới.

Phó Dung bật cười, vội vàng đem nhi tử bế lên đỡ.

"Nường, Nhị cữu cữu hung dữ, đệ đệ khóc ." Viện Viện tựa vào trên đùi Phó Uyển, sợ hãi nhìn Phó Thần.

Phó Thần nghe được tiểu nữ oa hơi giận, thanh âm có chút ủy khuất, lúc này mới nhớ tới ngoại sanh nữ đã hiểu chuyện còn đang ở bên cạnh đâu, nhất thời hối hận không thôi. Hắn thích đùa đệ đệ, đùa ngoại sanh, chưa từng nghĩ tới dọa tiểu cô nương, lập tức lộ ra một nụ cười rục rở vô cùng, hướng cháu gái vẫy tay: "Cữu cữu cùng đệ đệ đùa chơi thôi, Viện Viện lại đây, thôi cho cữu cữu một chút."

Viện Viện hoài nghi nhìn hắn.

Kiều thị nhỏ giọng trách cứ nhi tử: " đáng đời!"

Phó Uyển nhìn hắn nằm ở đó thật sự đáng thương, đem nữ nhi ôm lên trên giường, ôn nhu dỗ nói: "Viện Viện thôi một chút cho cữu cữu, thuận tiện dạy đệ đệ."

Viện Viện nghiêng đầu nhìn Trần ca nhi.

Trần ca nhi từ lúc Phó Uyển ôm Viện Viện lên trên giường đã ngừng khóc , tựa vào trong ngực mẫu thân, một tay dụi mắt, một mắt phượng ngập nước tò mò nhìn chăm chăm vào Viện Viện.

Viện Viện thấy đệ đệ bộ dáng như là muốn học, liền nhích gần đến bên hông Phó Thần thối một ngụm.

Phó Thần khoa trương kêu hết đau .

Viện Viện cười xinh đẹp gọi Trần ca nhi: "Đệ đệ đến, ta dạy ngươi."

Trần ca nhi nhìn Phó Thần một cái, chu môi quay đầu.

Mọi người trong phòng đều cười .

Sập tối Từ Tấn từ trong cung trở về, Phó Dung cúi đầu đùa nhi tử: "Trần ca nhi nói cho phụ thân, ngày hôm nay ai đem người dọa khóc?"

Trần ca nhi chỉ vào trên bàn cung, nha nha nói chuyện.

Từ Tấn vào nhà liền nhìn thấy cung, kéo thử xem, khen: "Là cung tốt, Chính Đường?"

Phó Dung cười đến môi mắt cong cong, đem chuyện lý thú ở nhà mẹ đẻ kể cho hãn nghe: "Ca ca vì đỡ con chúng ta, bảo hãn vào trong phòng tự chọn đồ, ta ôm Trần ca nhi đi, Trần ca nhi liền chọn cái này, ca ca đau lòng vô cùng, nói đó là hãn thật vất vả mới thắng được về từ trong tay người ta."

Từ Tấn vui sướng khi người gặp họa, "Ai bảo hãn đắc tội Trần ca nhi?" Nghiêm túc nhìn cái cung này, cười đến càng thêm đắc ý, "Con ta ánh mắt không tồi."

Phó Dung nguyệt hãn một cái.

Từ Tấn ngồi vào trên giường, ôm nhi tử hỏi nàng: "Tối hôm qua vội vã tiến cung, nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không có gì không thoải mái chứ?"

Phó Dung sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác, sờ sờ lồng ngực nói: "Đại khái là lòng có linh tê đi, chàng xem buổi sáng mí mắt ta cứ nhảy mãi, luôn cho rằng chính mình ắt xảy ra chuyện, không ngờ ứng nghiệm ở trên người ca ca và Nhị công chúa, may mà có kinh không hiểm."

Nhân lúc lần này ngoài ý muốn cho Từ Tấn lưu ấn tượng nàng dự cảm nguy hiểm thực chuẩn, sau này Từ Tấn càng dễ dàng tin tưởng chuyện nàng nhắc nhở.

Từ Tấn cũng nhớ ra rồi, đời trước Phó Thần bởi vậy lập công tấn chức, người Phó gia khẳng định biết hãn lập công thế nào. Tối hôm qua Phó

Dung đột nhiên nhớ ra nên có thể giải thích. Chỉ là, nàng khi nào mới nguyện ý nói với hăn sự thật?

Từ Tấn hiểu Phó Dung khổ tâm, tựa như hăn cũng không dám nói cho Phó Dung là hăn trùng sinh, không muốn cho nàng biết lúc trước mình tính kế.

Nhưng ai cũng không nói, có đôi khi sẽ cảm thấy giữa hai người vẫn thiếu một chút gì đó.

Dùng xong cơm tối, hai vợ chồng rửa mặt lên giường.

Tối hôm qua sau khi trở về hai người bận rộn điên loạn đảo phượng không rảnh làm chuyện khác. Kỳ thật Phó Dung có lời muốn nói cùng Từ Tấn, tựa vào trong ngực hăn nhẹ giọng hỏi: "Vương gia nghe nói tới Lệ quý nhân sao?"

Từ Tấn nhàn nhạt "Ân" một tiếng, "Nàng gặp rồi?"

Phó Dung gật gật đầu: "Lớn lên thực là đẹp, chính là nhìn xuất thân hăn không phải là cao, khí độ còn không bằng Mai Hương Lan Hương đâu, phụ hoàng sao có thể thích nàng a?" Nàng không thuận tiện nói xấu thân thích của Từ Tấn. Đối với nữ nhân cướp sủng ái của mẹ chồng, Phó Dung tin tưởng Từ Tấn sẽ không vì thế trách cứ nàng.

Nữ nhân kia đẹp sao?

Đời này Từ Tấn còn chưa thấy qua Quản Anh, đời trước Quản Anh thành Lệ phi rồi Lệ quý phi, hăn ngược lại gặp mấy lần, như một mỹ nhân biến thành cái giá chất xiêm y hoa quý lên. Phó Dung so sánh với nàng ấy, quả thực một người trên trời một người dưới đất. Phụ hoàng cũng không phải thật lòng thích Quản Anh, ông ấy chỉ là thông qua sủng ái Quản Anh để bù đắp thua thiệt cho một nữ nhân khác mà thôi.

Không có giang sơn thì yêu giang sơn không yêu mỹ nhân, được giang sơn rồi, muốn cùng có được mỹ nhân.

Phụ hoàng đủ may mắn, ông tìm được một cô nương rất giống mỹ nhân trước kia.

Nhưng phụ hoàng cũng đủ hồ đồ, rõ ràng không phải cùng một người, hăn đối tốt với Quản Anh, người nọ trên trời có linh nhìn thấy, sẽ chỉ càng thêm thất vọng đau khổ.

Còn hăn tốt số, có thể làm lại một đời, bù đắp quá khứ tiếc nuối.

"Thánh tâm khó dò, Nùng Nùng không cần suy nghĩ nhiều." Xoay người ngăn chặn Phó Dung, Từ Tấn đẩy tóc dài bên tai nàng ra, vừa si ngốc vừa lẩm bẩm nói: "Nùng Nùng đẹp nhất, có Nùng Nùng ở đây, nữ nhân khác đều chỉ làm nền."

Phó Dung thấy Quản Anh rồi cũng không còn tâm tư cùng nàng ấy so đẹp, bây giờ nghe nam nhân nói như vậy, nàng vẫn là nhịn không được vui mừng, ôm lấy cổ Từ Tấn nói: "Trong mắt người tình hóa Tây Thi, vương gia thích ta, đương nhiên cảm thấy ta đẹp nhất, ngày nào vương gia nhìn trúng người khác, ta người này cũ lập tức sẽ biến thành bà cô luống tuổi."

Từ Tấn cười nhẹ, chớp mũi đụng nàng, "Bản vương không thích bà cô luống tuổi, vì không để cho đại mỹ nhân Nùng Nùng biến thành bà cô luống tuổi, bản vương trọn đời này cũng sẽ không nhìn trúng người khác."

Đại mỹ nhân Nùng Nùng...

Hăn đã từng gọi nàng kiêu cô nương, gọi nàng hồ ly tinh, đây là lần đầu tiên gọi như vậy, thẳng thắn làm người ta đẹp mặt.

Phó Dung đỏ mặt, nhắm mắt lại.

Từ Tấn môi rơi vào trên lông mi nhẹ nhàng run rẩy, chậm rãi dọc theo sống mũi xinh xắn hướng xuống, đi tới môi son kiêu non.

Nàng khẽ mở ra, nghênh đón hẳn.

Hắn nâng mặt nàng, ôn nhu trấn trọc.

Ban đêm yên tĩnh, màn che lại nhẹ lay động, ánh trăng tràn vào phòng, chiếu rõ trên màn lụa nhân ảnh quẩn quýt si mê.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 190

Gia Hòa đế tuyển tú là đại sự trong cung, mắt thấy ngày mai là tuyển chọn chính thức, Hoàng Hậu phái người mời Thục phi, Nhu phi đến Phụng Nghi cung.

"Đây là danh sách tuyển chọn cuối cùng Trữ Tú các bên kia đưa qua, các người nhìn tranh trước, trong lòng cũng nên có suy tính."

Hoàng Hậu lên tiếng, cung nữ đã sớm mang các bức tranh được phân thành hai phần khác nhau đưa tới trước mặt Thục phi, Nhu phi.

Thục phi liên tục lật mấy tờ, cười gật đầu: "Nhìn đều rất khá."

Nhu phi phụ họa theo.

Không có Đoan phi thích gây chuyện nhất, một hậu hai phi ở chung một chỗ, bầu không khí phá lệ hòa hợp.

Hoàng Hậu ngồi trên chủ vị, nhìn Thục phi ôn nhu điềm tĩnh, nhìn Nhu phi nhu mì động lòng người, bỗng nhiên có chút hoài niệm Đoan phi, bất quá Đoan phi ở đây cũng vô dụng. Chuyện Gia Hòa đế cùng nữ nhân kia ngay cả Thục phi so với nàng vào phủ trễ hơn đều chưa hẳn biết được. Đoan phi, Nhu phi vào hậu cung sau khi Gia Hòa đế đăng cơ nên càng không biết.

Vẫn là nàng phải nói.

Trước mặt nàng cũng có một phần tranh, Hoàng Hậu tiện tay lật lật, đột nhiên cảm khái nói: "Đáng tiếc phồn hoa ba nghìn, không phải thời điểm tốt để gặp gỡ. Nếu là năm ngoái, Hoàng Thượng chắc chắn chọn thêm vài người mới cho chúng ta làm bạn, năm nay có Lệ quý nhân, Hoàng Thượng sợ là rốt cuộc không coi trọng người khác nữa. Nói đến cũng lạ, trên đời này thế nhưng có hai người bộ dạng giống nhau như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật sự không tin."

Nàng nói lời này làm người ta tò mò đâu.

Thục phi và Nhu phi đưa mắt nhìn nhau, hai người đều không để ý tới, rồi lại phải cho Hoàng Hậu bậc thang đi xuống.

Nhu phi tuổi còn nhỏ, cam nguyện đảm đương tò mò, nghi hoặc hỏi: "Nường nường thấy qua mỹ nhân giống như Lệ quý nhân?"

Hoàng Hậu há chỉ thấy qua, nàng còn nhớ kỹ cả đời.

Nàng mười bốn tuổi cùng Gia Hòa để lớn tuổi nàng 3 tuổi định ra hôn sự, đính hôn không lâu, Gia Hòa để phụng lệnh đi Huy Châu làm việc. Vừa đi nửa năm, một lần du ngoạn, Gia Hòa để làm quen với một cô nương nông thôn, kinh ngạc thán phục, đóng giả thương gia tiếp cận đối phương. Gia Hòa để là hoàng tử, với nữ nhân đều là giơ tay cũng tùy tiện có thể đạt được. Trong mắt bọn họ, chỉ cần bọn họ muốn, đối phương nên ôn nhu tiểu ý mà cho. Cố tình vị Chung Đình cô nương kia lại cố chấp, Gia Hòa để không cười nàng, nàng không chịu cho. Gia Hòa để niên thiếu xúc động, vì mỹ nhân giả ý ngênh cười, cuối cùng mang Chung Đình trở về kinh thành, an trí ở một thôn trang, ban ngày làm bộ bận rộn sinh ý, chỉ có buổi tối mới trở về.

Chung Đình là nữ tử rất an phận, thanh thản ổn định ở nhà làm phu nhân, đối với trượng phu chưa bao giờ hoài nghi.

Năm sau Hoàng Hậu quá cửa, nàng có thai không lâu, Chung Đình cũng có thai. Gia Hòa để không nhẫn tâm để nhi tử của nữ nhân mình thích có thanh danh ngoại thất, thương lượng cùng Hoàng Hậu đem Chung Đình mang về vương phủ.

Hoàng Hậu hào phóng đáp ứng .

Gia Hòa để lại cùng Chung Đình thương lượng, Chung Đình khóc rất lâu sau đó, cuối cùng theo Gia Hòa để trở về vương phủ. Vào phủ, liền muốn dùng thân phận thiếp thất hưởng Hoàng Hậu kính trà. Cho tới hôm nay, Hoàng Hậu đều nhớ ánh mắt Chung Đình nhìn nàng lúc kính trà.

Không có hận, không có đổ kỵ, chỉ là một nông nữ nhìn thấy quý nữ thì bản năng ngược nhìn, cùng với vô tận bi thương.

Đêm đó Chung Đình treo cổ tự vẫn.

Hoàng Hậu rốt cục nhận không được suy đoán, Chung Đình đáp ứng vào phủ thì đã có tâm tư muốn chết. Nàng ấy chỉ muốn trước khi chết được một lần nhìn thấy thê tử chân chính của trượng phu xem là dạng gì. Lúc nhìn thấy, nàng có phải hay không cuối cùng hiểu được Gia Hòa để vì sao không chịu chân chính cưới nàng?

Một nữ nhân ngọc như vậy, Hoàng Hậu đều khinh thường không thêm hận, nàng chân chính ghen ghét là Thục phi. Bởi vì Thục phi mới ở dưới mí mắt nàng chiếm được mấy chục năm sủng ái của Gia Hòa đế. Cho nên lần đầu tiên nhìn thấy bức họa Quán Anh, Hoàng Hậu đã không nghĩ đến không một tiếng động xử trí nữ nhân nhất định sẽ mê hoặc Gia Hòa đế này, mà là dùng nàng để đánh sập Thục phi.

Thục phi cho rằng Gia Hòa đế thật sự thích nàng ấy sao?

Không phải, Quán Anh vừa tới, Thục phi liền sẽ từ vị trí sủng phi rút xuống, trở nên giống như nàng, chỉ có thể làm gái già đã qua hoa niên, rất

cuộc không giữ được tâm của Gia Hòa đế.

Đơn giản nhắc tới Chung Đình, Hoàng Hậu âm thầm quan sát phản ứng của Thục phi.

Hiện tại nàng ấy đã biết vì sao một tháng này Gia Hòa đế không đặt chân tới Chiêu Ninh cung nửa bước đi?

Bởi vì hiện giờ trong mắt Gia Hòa đế, toàn bộ hậu cung, chỉ có một Quân Anh, Thục phi ở trước mặt Chung Đình hay Quân Anh, đều không là gì hết.

Thục phi lĩnh hội những lời Hoàng Hậu không nói thẳng ra kia.

Nhưng nàng cũng không có gì đáng để ý.

Nàng lấy thân phận trắc phi vào vương phủ thì Gia Hòa đế bên người đã có chính phi và một trắc phi. Lúc ấy nàng hiểu được nàng chỉ là một người trong đông đảo nữ nhân của Gia Hòa đế mà thôi. Lúc tuổi còn trẻ Gia Hòa đế bỗng nhiên vắng vẻ nàng, nàng có lẽ sẽ không thích ứng, nhưng nay nàng đã sắp 40, chuyện đó nàng thật không hiếm lạ. Gia Hòa đế có tới hay không thì quan hệ như thế nào? Về phần Gia Hòa đế sủng ái, nàng ngay cả tâm của hắn đều không để ý, cần gì phải để ý những hư ảo kia?

Thiếu Gia Hòa đế, nhiều hơn cháu ngoan, nàng chỉ biết càng sống càng ngày càng khoái hoạt.

"Hoàng Thượng thật đúng là si tình, may mà có Lệ quý nhân, cuối cùng cũng hiểu rõ Hoàng Thượng tiếc nuối." Nàng cười nói cùng Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu chăm chú nhìn mắt nàng, dường như muốn nhìn thấu xót xa cực lực che giấu dưới ánh mắt bình tĩnh kia.

Thục phi ôn nhu cười, tiếp tục nhìn tranh trong tay, trong lòng đối với Hoàng Hậu ngược lại có vài phần đồng tình. Hoàng Hậu vẫn để ý Gia Hòa đế, cho nên mới có thể dùng Lệ quý nhân đến kích thích nàng, đáng tiếc nàng ấy dùng sai biện pháp. Hoàng Hậu đã để ý Gia Hòa đế, thì nên nghĩ biện pháp cướp đi tâm của Gia Hòa đế, mà không phải đuổi người bên cạnh Gia Hòa đế đi. Hiện giờ Gia Hòa đế không sủng nàng đổi thành sủng Lệ quý nhân, Hoàng Hậu trong lòng thật sự sẽ dễ chịu?

Sẽ không.

Bởi vì Hoàng Hậu để ý nhất người kia, người thủy chung không đáp ứng khát khao nhất của nàng ấy.

~

Ngày kế tuyển chọn tú nữ, Gia Hòa đế thông thả chậm rãi.

Hoàng Hậu và hai phi đứng dậy hướng hân hành lễ.

Gia Hòa đế ánh mắt đảo qua trên người Thục phi, có chút áy náy.

Chỉ là hân cang có lỗi với Chung Đình. Thời trẻ cô phụ nàng một tấm chân tình, hiện giờ rốt cuộc có cơ hội bồi thường, hân muốn dùng nửa đời sau hết mức bồi thường nàng, chẳng sợ nàng chuyển thế rồi cái gì cũng đều không nhớ được. Nhưng hân biết Quân Anh chính là nàng, bộ dáng các nàng, tính tình các nàng, thậm chí là quần bách lúc hòa hợp lần đầu tiên đều giống hệt.

Nhớ tới tối hôm qua trên bàn cơm vui vẻ, Gia Hòa đế lạnh nhạt đem tầm mắt từ trên người Thục phi rời đi, ngồi vào chủ vị, ho nhẹ một tiếng, nói với ba người: "Thái Tử bên kia đã đủ hai trăm phi, lần này sẽ không chọn người cho hân nữa, lão Nhị kia cho hân thêm một trăm phi, lão Tứ ánh mắt cao, trước chọn cho hân một người, miễn cho đưa người qua, hân chương mắt lại lãng phí vị trí trăm phi."

Lão Ngũ còn thủ hiếu, sau này lại nói tiếp đi.

Giải thích xong rồi, Gia Hòa để tỏ ý bảo cung nữ dẫn tú nữ tiến điện.

Gia Hòa để tự mình tuyển người, chỉ để lại những tú nữ dung mạo tốt nhất, cuối cùng trong điện chọn được mười hai vị mỹ nhân, đều là phong thái khuynh thành.

"Trước chọn cho lão Tứ đi". Gia Hòa để quay đầu hỏi Thục phi, "Người nhìn cho lão Tứ người tốt nhất đi."

Hắn vốn định tuyển quý nữ danh môn vọng tộc, giúp hắn áp chế tức phụ lão Tứ không quá an phận. Sau này tức phụ lão Tứ không chịu thua kém, sinh cho hắn một hoàng tôn khỏe mạnh thú vị, nhìn cũng giống hắn nhất, Gia Hòa để liền lo lắng trắc phi thân phận quá cao, tương lai Trần ca nhi ở trước mặt thứ đệ khó có thể lập uy, một phen nghĩ sâu tính kỹ rồi đổi chủ ý.

Hắn chỉ cần chọn cho lão Tứ một trắc phi dung mạo thật đẹp, phân đi sủng ái đối với tức phụ là đủ rồi. Thiếu sủng ái, tức phụ lão Tứ tự nhiên không dám gây chuyện thị phi nữa.

Thục phi cũng không muốn chọn ai, nhưng Gia Hòa để căn bản không cho nàng được phép cự tuyệt.

Nàng mỉm cười nhìn về phía mười hai vị mỹ nhân, suy đoán tâm tư Gia Hòa để, chọn người đẹp nhất kia.

Nàng và nhi tử nhiều lần cự tuyệt Gia Hòa để, lý do đều là nhi tử ánh mắt cao, lúc này nàng cố ý xem nhẹ tú nữ đẹp nhất, chẳng phải là có lệ Gia Hòa để? Lấy hiếu biết của Thục phi về Gia Hòa để, Gia Hòa để cũng chỉ có ở sự tình Quán Anh là phạm phải đại hồ đồ. Vì vậy nàng không dám mạo hiểm, dù sao tú nữ có đẹp, nhi tử cũng sẽ không chạm vào, con dâu sẽ không chịu thiệt.

Gia Hòa để hài lòng gật gật đầu, "Người tên là gì?"

Tú nữ kia tiến lên một bước, quỳ gối hành lễ: "Thần nữ Diêu Thái Nghiên, gia phụ là Diêu Sướng, tri phủ Tây An."

Cô nương mười sáu tuổi, dáng vẻ đầy đà, âm thanh kiều nhuỷn êm tai, kiều diễm khó cưỡng, bộ dáng kém Phó Dung, nhưng nàg vóc dáng cao, trên người lại có anh khí của nữ tử Tây Bắc cởi mở, đứng ở bên người Phó Dung, ít nhất sẽ không khiến người bỏ qua.

Gia Hòa để muốn chính là trắc phi như vậy, càng xem càng hài lòng.

Hoàng Hậu cười trêu ghẹo Thục phi: "Trắc phi xinh xắn như vậy, lão Tứ hẳn phải cao hứng."

Thục phi cười không nói.

Chưa đến trưa, Sùng Chính điện phát ra vài đạo thánh chỉ.

Phó Dung không ngờ tới cũng có ý chỉ liên quan tới vương phủ nhà mình.

Nghe Ôn ma ma nói xong, Phó Dung nghĩ ngợi một lúc, hỏi nàg: "Trong tháng 10 đón dâu, chỉ còn gần 1 tháng, chúng ta bây giờ chuẩn bị còn kịp sao?"

Ôn ma ma hiền hoà nói: "Còn kịp còn kịp, một trắc phi mà thôi, nếu như không phải là muốn đợi người Diêu gia tới đây đưa gả, 3 ngày là có thể chuẩn bị tốt hết thảy, vương phi an tâm chiếu cố ca nhi, lão nô nhất định xử lý việc này thỏa đáng."

Nàng biết vương gia có bệnh lạ, có tâm khuyển Phó Dung không cần lo lắng trắc phi phân đi sủng ái của vương gia, lại cảm thấy lời này không tới

phiên mình nói, hơn nữa vương gia đến cùng có tâm tư gì chỉ có hần biết, không nên nhiều lời.

Phó Dung lại chỉ nghe được hai chữ "Đưa gả".

Đúng vậy, trắc phi, đó là người có thể cùng chính phi đi tham gia cung yến, bái kiến mẹ chồng, tự nhiên không giống với thiếp thất bình thường, một đỉnh kiệu nhỏ khiêng vào cửa là được, như nàng đời trước. Năm ngoái Thái Tử phi, Khang vương phi bên người đều mang theo trắc phi, chỉ có nàng một mình một người, đảo mắt năm nay trong cung cuối năm, nàng cũng có thể dẫn người đi rồi.

"Vậy thì tốt, ta còn chưa lo liệu việc này bao giờ, hết thấy làm phiền ma ma." Phó Dung cười nói.

Ôn ma ma lại cùng nàng nói vài câu, cáo từ đi rồi.

Mai Hương, Lan Hương đi ra ngoài tiễn người, sau khi trở về lo lắng hốt hoảng nhìn Phó Dung, các nàng là tâm phúc của Phó Dung, có chút tâm tư không cần giấu diếm.

"Vương phi đừng lo lắng, trắc phi cũng chính là tên dễ nghe..."

Phó Dung liếc mắt một cái nghiêng qua, cắt ngang lời Lan Hương. Đại đường tỷ Phó Ninh cũng là trắc phi, hiện tại Mai Hương, Lan Hương dùng loại lời nói khinh thường trắc phi an ủi nàng, một khi nói quen, truyền đến Hầu phủ, người đại phòng nghĩ như thế nào?

"Các người không cần phiền não, ta trong lòng hiểu rõ." Phó Dung nhìn Trần ca nhi trong giường mắt thấy sắp tỉnh ngủ, phân phó các nàng đi chuẩn bị nước.

Hai nha hoàn hậm hực đi chuẩn bị.

Phó Dung nhìn nhi tử, trong đầu là cảnh tượng tối hôm qua cùng Từ Tấn cười đùa.

Nàng nói đùa hỏi hấn: "Vương gia, chàng nói phụ hoàng có thể tuyển trắc phi cho chàng hay không a?"

Từ Tấn nghiêm túc nghĩ ngợi mới đáp: "Trước kia phụ hoàng đưa người cho ta đều sẽ hỏi ý của ta, lần này không hỏi, có lẽ sẽ không đưa."

Nhưng hấn đã quên chính miệng hấn từng nói thánh ý khó dò.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 191

Từ Tấn thật sự không dự liệu được phụ hoàng sẽ đưa trắc phi cho hắn.

Nói cách khác, hắn đoán được luôn có 1 ngày phụ hoàng sẽ tặng người, nhưng hắn không ngờ tới phụ hoàng sẽ làm mà không có một tiếng động báo trước.

Hai đời cộng lại, đây là lần đầu tiên.

Bởi vì hai việc của Vĩnh Ninh công chúa và Đoan phi kia, phụ hoàng từ dưới đáy lòng không vui Phó Dung, cảm thấy Phó Dung không xứng được tất cả sủng ái của hắn?

Vậy nữ nhân chết sớm kia, vì sao có thể cho phụ hoàng nhớ mãi không quên tới bây giờ, thậm chí một người thế thân cũng khiến phụ hoàng đem mẫu thân đã làm bạn nhiều năm ném sang một bên? Hắn biết mẫu thân không để ý đến sủng ái chó má của phụ hoàng, bằng không hắn sớm đem Quân Anh giết chết...

Bỏ xuống công sự ở Lại bộ, Từ Tấn đi Sùng Chính điện.

Gia Hòa đế đang phê duyệt tấu chương, nghe Vạn Toàn nói Túc vương tới, bút son trong tay hắn không ngừng, chỉ bảo hắn dẫn người tiến vào.

"Thế nào, đến tạ ân Trẫm?" Trước mắt có thân ảnh cao lớn tới gần, Gia Hòa đế cười để bút xuống, ngẩng đầu lên nói.

Từ Tấn mặt không chút thay đổi quỳ xuống, buông mi nói: "Không phải, nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng thu hồi ý chỉ."

Gia Hòa để nhú mày.

Vạn Toàn thấy, phất trần trong tay đảo qua, dẫn vài tiểu thái giám lui ra ngoài.

Gia Hòa để ngược lại không lập tức sinh khí, nhìn nhi tử nói: "Vì sao? Diêu gia nữ dung mạo khuynh thành, là mẫu phi người tự mình tuyển ra từ một đám tú nữ, người cũng chưa thấy qua, vì sao không cần? Chẳng lẽ là sợ tức phụ người mất hứng?" Nói tới cuối cùng, âm thanh đột ngột trở nên nghiêm nghị lại.

Từ Tấn không hề e sợ, thản nhiên nói: "Đều không phải. Phó Dung hào phóng hiền lành, bất luận nhiều ít nữ nhân, chỉ cần nhi tử mang về, nàng đều sẽ không hề có oán trách tiếp nhận. Là nhi tử chính mình không nguyện ý, tương lai như thế nào nhi tử không biết, nhưng trước mắt, nhi tử chỉ thích Phó Dung, chỉ muốn cùng nàng cùng nhau sinh con dưỡng cái, chỉ muốn cùng nàng nhìn Trăn ca nhi chậm rãi lớn lên, bởi vậy khẩn cầu phụ hoàng thu hồi ý chỉ."

Hắn biết phụ hoàng thích cái dạng nhi tử gì, lấy giang sơn làm trọng giống hắn, không câu nệ nam nữ tình dài, quan trọng nhất là nghe lời của hắn. Thời điểm vừa cùng Phó Dung thành thân, Từ Tấn quả thật nghĩ tới cự tuyệt không được thì thu nhận trắc phi thiếp thất, đưa tới vương phủ vào trong cái viện hẻo lánh nào đó. Nhưng hắn cùng Phó Dung càng sống càng tốt, biết được Phó Dung muốn giống cha mẹ nàng ân ái như vậy, hắn cũng nguyện ý cho nàng. Đừng nói hiện tại hắn chỉ có thể chạm vào một mình nàng, chính là hết bệnh rồi, chỉ cần Phó Dung vẫn ngoan ngoãn, hắn đều nguyện ý chuyên sủng một mình nàng, để nàng sinh cho hắn càng nhiều đứa nhỏ đáng yêu giống Trăn ca nhi.

Từ Tấn thích vừa về tới vương phủ liền nhìn thấy nàng ôm Trần ca nhi cười dịu dàng chờ hăn, mà không phải là trở về liền thấy nàng nụ cười đối trá. Hăn rõ ràng Phó Dung không dễ dàng động tâm đến mức nào, cho nên không nguyện nỗ lực ý lâu như vậy bởi vì một tờ chiếu thư mà hủy hoại chỉ trong giây lát. Hăn từng thấy nàng cười qua loa có lệ, cho nên không nguyện ý đời này nàng như cũ chỉ đem hăn làm vương gia mà kính sợ, ngoài sáng kính sợ, trong lòng lại chỉ đem hăn làm chỗ dựa.

Hăn muốn mỗi ngày đều nhìn thấy nàng cười tự đáy lòng.

"Phụ hoàng, là nhi tử không muốn, nhi tử đã tìm được nữ nhân khiến nhi tử hài lòng nhất, không muốn lại ủy khuất mình chạm vào người khác." Hăn giọng nói kiên định, hướng Gia Hòa để dập đầu lạy.

Gia Hòa để không ngờ mình thế nhưng có cái loại nhi tử si tình!

Nói được dễ nghe như vậy, còn không phải là bị Phó Dung mê tâm trí? Nói cái gì chính mình không nguyện ý, còn không phải là sợ Phó Dung tức giận?

Nghĩ tới nhi tử thiếu chút nữa bởi vì Phó Dung mất tính mạng, Gia Hòa để càng nghĩ càng giận, bỗng nhiên đứng lên: "Nam nhi đại trượng phu, ai không phải tam thê tứ thiếp, người đường đường hoàng tử dòng dõi quý tộc, vì một người đàn bà dẫn đo được không dám nạp thiếp, truyền ra ngoài quả thực ném đi mặt mũi hoàng gia chúng ta!"

Từ Tấn ngẩng đầu, nhìn thẳng ánh mắt Gia Hòa để nói: "Ai dám cười nhạo ta, chê cười phụ hoàng, ta liền muốn mệnh hăn."

Bình bình tĩnh tĩnh, vừa uy thế bức người.

Gia Hòa để ghen một lúc, chẳng sợ đang nổi nóng, nghe được nhi tử lời nói bá khí như thế, đáy lòng vẫn không chịu khống chế dâng lên một cỗ tự hào. Chỉ là, thánh chỉ đã hạ, nào có đạo lý thay đổi xoành xoạch? Huống

chi nhi tử chuyên sủng một nữ nhân tốt hẵn còn lười quản nhiều, nhưng Phó Dung gây chuyện thị phi như vậy ...

"Thánh chỉ đã hạ, Trẫm sẽ không thu hồi, người trở về đi." Gia Hòa đế một lần nữa ngồi xuống, không cho cự tuyệt.

Từ Tấn không đi, như cũ quỳ ở đằng kia: "Thần liên quỳ ở đây tới khi phụ hoàng thu hồi ý chỉ mới thôi."

"Nàng có cái gì tốt, khiến người mê muội như vậy!" Gia Hòa đế giận dữ, trực tiếp đem tấu chương trong tay quăng vào nhi tử.

Từ Tấn không tránh, chỉ bản năng nhắm nghiền hai mắt.

Góc cạnh tấu chương nện vào trán hẵn, trong đầu ông một tiếng, Từ Tấn quơ quơ mới đứng vững, nhìn mặt đất nói: "Phụ hoàng thứ tội, chỉ là nhi tử bạo gan muốn hỏi một câu, Lệ quý nhân kia có cái gì tốt, khiến phụ hoàng vì nàng mà trên trăm tú nữ không quan tâm? Thậm chí ngay cả mẫu phi đều chẳng quan tâm?"

Gia Hòa đế sửng sốt, lạnh lùng nói: "Mẫu phi người nói với người?"

Từ Tấn cười lạnh, khỗ sở nói: "Không có, mẫu phi không nói gì, là hôm nay ta hoảng nghe ý chỉ phụ hoàng, tò mò phụ hoàng, mẫu phi vì sao không hỏi thăm ý tứ của ta giống như trước đây, nghĩ đi Chiêu Ninh cung trước hỏi mẫu phi, trên đường từ trong miệng các cung nữ biết được phụ hoàng chuyên sủng Lệ quý nhân, lệnh cho Lệ quý nhân chuyển đến Sùng Chính điện, mà phụ hoàng đã 1 tháng không có đặt chân vào hậu cung. Vừa mới phụ hoàng hỏi ta vì sao chuyên tình Phó Dung, con trai đây cũng muốn hỏi phụ hoàng xem, Lệ quý nhân so với hậu cung 3000 tốt hơn ở đâu!"

"Lớn mật!" Lần đầu tiên bị nhi tử chất vấn như thế, Gia Hòa đế gân xanh trên trán nhảy lên.

Từ Tấn mím chặt môi, vẻ mặt không đổi: "Nhi tử không muốn chọc phụ hoàng tức giận, chỉ là không muốn vi phạm tâm ý của mình, cưới một nữ nhân mình không thích, không muốn tương lai nhi tử già đi, lại vì thưở thiếu niên không thể kiên trì tâm của mình mà hối hận. Phụ hoàng, nhi tử không có chí hướng lớn, duy nhất tâm nguyện chính là ở ngoài phụ tá phụ hoàng, ở bên trong trông giữ thể tử bình bình đạm đạm mà sống, còn mời phụ hoàng thành toàn."

Thưở thiếu niên không thể kiên trì tâm của mình...

Gia Hòa để vẻ mặt giận dữ đột nhiên biến thành buồn bã.

Hắn lúc niên thiếu thì hướng tới cái gì nhất?

Hoàng vị.

Cho nên hắn cưới Hoàng Hậu xuất thân danh môn huân quý, cô phụ Chung Đình ôn nhu thiện lương chỉ muốn trông giữ trượng phu sống an lành.

Mà hiện tại nhi tử của hắn vô tâm hoàng vị, chỉ muốn thanh thản ổn định phụ tá hắn, phụ tá Thái Tử, cảm tình chỉ đặt trên nữ nhân hắn thích.

Hắn ghét bỏ Phó Dung chưa đủ tốt, không xứng với nhi tử si tình, کیا Chung Đình đâu?

Nàng chỉ là nữ nhi nhà nông vô cùng bình thường, nàng một thân không phóng khoáng, đưa nàng một tấm gấm Tô Châu thêu khăn nàng cũng luyện tiếc dùng, cho nàng ăn một trái cây giá trị mấy lượng bạc trắng, nàng còn ngại hắn lãng phí bạc, ngoại trừ dung mạo, nàng còn không xứng làm nha hoàn gia đình giàu có.

Nhưng hắn chính là thích nàng không phóng khoáng như vậy.

Lại nhìn nhi tử trước mặt thẳng lưng quỳ cự tuyệt trắc phi, Gia Hòa để kìm lòng không được ngẩng đầu lên.

Nếu như, nếu như năm đó hãn cũng có thể vì Chung Đình làm được một bước này, nàng có phải sẽ không quyết tuyệt mà chết như vậy hay không?

"Người tới."

Trầm mặc hồi lâu, Gia Hòa để mở miệng kêu người.

Vạn Toàn khom lưng như con mèo chạy vào.

"Túc vương kháng chỉ bất tuân, kéo ra ngoài đánh 30 hèo."

"Tạ phụ hoàng thành toàn." Từ Tấn lại hướng Gia Hòa để dập đầu, không chờ thị vệ đến bắt người, chủ động đứng lên.

Trên đường Vạn Toàn lau mồ hôi, nói nhỏ: "Vương gia thật là dọa chết khiếp lão nô, hôm nay chính là ngài, đổi là chủ tử khác, Hoàng Thượng sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế." Có chủ tử nào dám kháng chỉ a? Có chủ tử nào kháng chỉ nhận phạt 30 hèo là xong việc? Cho nên nói Túc vương là hoàng tử được sủng ái nhất.

Từ Tấn không đáp lời.

~

Phù Cừ viện.

Mắt thấy sắp tới giờ dùng cơm trưa, Phó Dung một điểm khẩu vị đều không có.

Sống được rất tốt đột nhiên có trắc phi muốn đến, ngấm lại lồng ngực liền phát ghen. Từ Tấn chạm vào trắc phi hay không nàng sẽ không quản, Phó Dung sợ người nhà thay nàng đau lòng, cũng không nguyện nhìn thấy

những nữ nhân từng hâm mộ nàng kia trong mắt lộ ra vui sướng khi người gặp họa.

Trần ca nhi cũng không biết mẫu thân ưu sầu, ngồi ở bên cạnh tập trung tinh thần chơi gỏi đầu hình ngựa nhỏ tỷ tỷ đưa cho hấn, hai tay nâng lên lại dùng sức đập xuống, y y nha nha .

"Trần ca nhi, phụ thân ngươi muốn hôn nữ nhân khác." Đến cùng phiên nhất cái này, Phó Dung đem nhi tử bế lên, ngắm nhìn khuôn mặt nhi tử nhỏ nhắn trắng non mềm, nghĩ tới Từ Tấn khả năng sẽ hôn nữ nhân khác xong lại đến hôn hai mẹ con họ, nàng liền không thoải mái. Là nàng, trừ phi cam tâm tình nguyện, nàng cũng không muốn hôn người nào, bao gồm Từ Tấn.

Trần ca nhi nghe được chữ “hôn”, cho rằng mẫu thân muốn hôn nhẹ đâu, nghiêm túc mân mê môi nhỏ.

Phó Dung dở khóc dở cười, hôn nhi tử một cái. Căn thận ngắm nhìn tiểu nam oa trước mặt này cực kỳ giống Từ Tấn, Phó Dung lại thở dài. Không có trắc phi thì còn tự nhủ mình không cần buồn lo vô cớ, hiện giờ trắc phi từ trên trời rơi xuống, nàng mới phát hiện nàng thật sự không rộng rãi như tưởng tượng.

"Vương phi, vương gia trở về!" Lan Hương đột nhiên hô hô hoán hoán chạy vào.

Phó Dung có phần thấy bất ngờ Từ Tấn trở về sớm như vậy, nhưng nghĩ tới hấn có thể là vì sự tình trắc phi mới trở về, nhất thời hứng thú tan rã, thân nhiên nói: "Vậy thì để cho phòng bếp làm thêm hai món ăn."

Lan Hương vội la lên: "Không phải, vương phi người mau đi xem một chút đi, vương gia bị người nâng về, nghe Hứa gia nói vương gia chẳng biết tại sao chọc giận Hoàng Thượng, chịu phạt 30 đại bản đâu!"

Bị đánh ?

Phó Dung khiếp sợ đứng lên!

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, muốn ôm lấy nhi tử cùng nhau đi nghênh đón, lại ngại ôm Trăn ca nhi đi chậm, Phó Dung nói năng lộn xộn phân phó Lan Hương chiêu cố Trăn ca nhi, chính nàng chạy trước.

Đằng sau truyền đến tiếng Trăn ca nhi khóc lo âu ủy khuất, Phó Dung không kịp bận tâm, dọc theo hành lang chạy về tiền viện .

Nửa đường gặp được hai thị vệ nâng người đi tới.

Từ Tấn cúi đầu, Phó Dung nhìn không thấy thần sắc hắc, chỉ nhìn thấy trên lưng trường bào màu xanh nhạt một mảnh đỏ chói mắt.

Thật sự bị đánh ...

"Vương gia..." Giọng nói nàng phát nghẹn, nhất thời lại không dám đi qua.

trong ký ức Phó Dung, Từ Tấn chưa từng chật vật như vậy. Hắc bị người đuổi vây giết ở mảnh vườn tảo trên núi cũng đoan đoan chính chính ngồi trong bụi cỏ. Hai người từ Vĩnh Thái tự dâng hương trở về lọt vào mai phục, trên cánh tay hắc trúng tên độc, vẫn bình tĩnh thông dong như cũ, vững như bàn thạch, mà giờ phút này, hắc hấp hối nằm sấp ở chỗ đó...

"Hứa gia, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thái y đâu? Thái y sao không đến!"

Hứa gia cúi đầu nói: "Hoàng Thượng ban trách phi cho vương gia, vương gia kháng chỉ, bởi vậy bị phạt hèo. Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không cho phép thái y chẩn bệnh cho vương gia."

Phó Dung cứng đờ, khó có thể tin nhìn về phía Từ Tấn.

Hắc, hắc thế nhưng kháng chỉ ?

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, Từ Tấn thật muốn ngẩng đầu nhìn một chút kinh hỉ trong mắt Phó Dung, đáng tiếc hẳn thật sự không muốn lấy loại dáng vẻ thanh tỉnh chật vật này nói chuyện với nàng, đành phải tiếp tục giả chết.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 192

Từ Tấn bị thương nặng, sau khi hết khiếp sợ Phó Dung tạm thời cũng không có tâm tư nghĩ nhiều, bảo thị vệ đem Từ Tấn về Phù Cừ viện, thuận tiện cho nàng chiếu cố hàng ngày.

Hứa gia bẩm: "Vương phi, vương gia trước khi hôn mê nói muốn ở tiền viện dưỡng thương."

Phó Dung ngạc nhiên, lập tức nói: "Vậy thì đi tiền viện, phải người mời Trương tiên sinh chưa?"

Trương tiên sinh mới là lang trung chuyên dụng Túc vương phủ sau khi xây phủ mới tới, bản thân y thuật cao siêu. Cát Xuyên ở đây mấy năm, Trương tiên sinh cùng hãn biện y tranh luận phi thường cao hứng, y thuật có tinh tiến lớn. Cát Xuyên đi rồi, Túc vương phủ chủ tử lớn nhỏ có cái đau đầu phát sốt, hoàn toàn do Trương tiên sinh chiếu cố, Phó Dung đối với bản lĩnh hãn cũng rất tín nhiệm.

Hứa gia còn chưa vào cửa trước hết cho người mời Trương tiên sinh đi chính phòng chờ .

Phó Dung thấy hãn chu toàn mọi mặt, tạm thời bình tĩnh lại, đang muốn theo cùng đi, đằng sau Lan Hương ôm Trần ca nhi bởi vì bị mẫu thân vứt bỏ há mồm khóc thét đi tới. Nhìn nhi tử chịu thiên đại oan khuất đáng thương, Phó Dung bực bội mà thở dài, nhận lấy nhi tử theo tại thị vệ phía sau, chỉ vào phía trước năm Từ Tấn nói: "Phụ thân bị đánh , phụ thân cả người đều đau đâu, Trần ca nhi không khóc được không?"

Trần ca nhi có mẫu thân liền nín khóc, vừa dụi mắt vừa mờ mịt nhìn chăm chăm về phía trước.

Trẻ con không hiểu cái gì là máu, cái gì là thương, bởi vì Từ Tấn cúi đầu, hẳn thậm chí không nhận ra đó là phụ thân mình.

Phó Dung ôm nhi tử đã an tĩnh lại đi theo sau.

Hứa gia ở ngoài cửa ngăn nàng đi vào phòng trong, áy náy nói: "Vương gia có lệnh, đợi vương gia xử lý xong chỗ bị thương lại mời vương phi đi vào. Vương phi, vương gia cũng chỉ sợ ngài nhìn thấy lại khó chịu, mời vương phi thông cảm cho nỗi khổ tâm của vương gia."

Phó Dung im lặng, ôm nhi tử ngồi trên giường tại gian ngoài.

Tiền viện bên này, hầu hạ Từ Tấn đều là tiểu thái giám hẳn đưa từ trong cung ra, Phó Dung nhẹ nhàng vỗ nhi tử còn ủ khuất trong ngực, nhìn đám tiểu thái giám bưng chậu nước sạch đi vào, lại bưng chậu nước bị máu nhuộm đỏ ra, đi đi lại lại, triết để hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gia Hòa để hạ chỉ ban trách phi cho Từ Tấn, Từ Tấn kháng chỉ.

Không phải giáp mặt cự tuyệt Gia Hòa để hỏi thăm bằng lời nói, mà là kháng chỉ bất tuân.

Hai người này ở chung phía trước là phụ tử, đằng sau chính là quân thần.

Từ Tấn đối với nàng tốt cỡ nào, thành thân ba năm này, Phó Dung sớm đã lĩnh giáo rồi. Từ Tấn cũng là nam nhân khác họ đối với nàng tốt nhất trong cả hai đời. Từ Tấn ôn nhu hứa đời này chỉ có một mình nàng, Phó Dung nghe rất thư thái, cũng có thỏa mãn vui mừng, nhưng nàng chưa từng chân chính tin tưởng, chỉ coi như là lời ngon tiếng ngọt trong chăn gối. Có lẽ Từ Tấn hứa với nàng là thật lòng, nhưng không có nghĩa là sau này hẳn sẽ không thay đổi.

Nhưng hôm nay, hăn vì hứa với nàng mà kháng chỉ .

Đây là nhi tử bình thường vi phạm phụ thân sao?

Không phải, đây nhất định là một sự kiện sẽ được ghi trong sử sách Đại Ngụy. Chính Đức năm thứ 22, mừng 1 tháng 9, Gia Hòa đế hạ chỉ ban nữ nhi nhà Diêu gia ở Hoa Âm làm Túc vương trắc phi, Túc vương kháng chỉ không chấp nhận. Dù tương lai Từ Tấn tiếp được đại vị, hăn cũng không thể sửa đổi sử sách.

Phó Dung không biết sử quan có thể đề cập nguyên nhân Từ Tấn kháng chỉ không, nhưng nàng biết, hăn vì nàng.

Đám tiểu thái giám ra vào số lần quá nhiều, gian ngoài cũng tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt, Phó Dung ôm lấy Trần ca nhi ngồi vào trên ghế, đưa lưng về phía những tiểu thái giám ra vào kia, lặng lẽ lau lệ.

Nàng tự cho là thông minh, trùng sinh liền cố gắng chạy về phía tân đế An vương đời trước, trăm phương ngàn kế tránh né Từ Tấn, né tránh không được thì qua loa có lệ, suýt nữa bỏ lỡ Từ Tấn, người nam nhân nguyện ý vì nàng kháng chỉ. Quả thật, Từ Tấn đối với nàng cũng có rất nhiều cử chỉ không chịu nổi, nhưng hăn vì nàng trả giá quá nhiều so với nàng cho hăn.

Lúc oán hăn, trong đầu chỉ nhớ hăn phá hư, lúc vui hăn, hồi ức tất cả đều là ngọt ngào.

Nhớ tới lúc mang thai, Từ Tấn đối với nàng các loại dốc lòng chiều cố và dung thứ, Phó Dung nước mắt càng ngày càng không chế không được.

Trần ca nhi nhìn thấy mẫu thân khóc, gấp đến độ cũng muốn khóc.

Phó Dung vội ngừng nước mắt, nhẹ nhàng dỗ hăn, cảm thấy chính mình ở chỗ này cũng không giúp được gì, Phó Dung ôm Trần ca nhi trở về Phù

Cử viện, cho tiểu tử bú sữa một lúc, đỡ hăn ngủ để bọn nha hoàn chiếu cố rồi nàng đi tiền viện.

Trương tiên sinh đã đi rồi.

Hứa gia thấy nàng tiến vào, thức thời lui ra ngoài.

Phó Dung cho rằng nàng nhìn thấy thương thế của Từ Tấn sẽ đau lòng, nhưng vô luận thế nào cũng không ngờ được chính mình sẽ bật cười.

Từ Tấn nghiêng đầu nhìn nàng, thấy nàng cắn môi nhin cười, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Còn cười một tiếng nữa, lúc ta dưỡng thương nàng đừng nghĩ tới vào đây."

Phó Dung mau chóng kiềm được, đem ghế để trước giường ngồi xuống, nhìn cái chụp trên người Từ Tấn hỏi: "Đây là ở đâu ra? Vừa làm xong?"

Vì Từ Tấn nằm ở trên giường, nửa thân trên và chân đều lộ ra bên ngoài, chỉ có dưới lưng trên đùi một đoạn bị một cái chụp che khuất. Cái chụp nhìn như hai miếng ván gỗ đơn giản dựng lên, bốn phía lụa đen rũ xuống, che khuất thương thế của Từ Tấn, cũng không để vải che đụng vào miệng vết thương của hăn.

Nói ngắn gọn, cái chụp này chính là chuyên dùng để cho Túc vương gia che đậy, tránh cho người khác nhìn thấy thiên kim chi mông (cái mông ngàn vàng) bên trong. Dù sao loại vết thương này không thể quần băng, chỉ có thể hong dưỡng. Đối lại Phó Dung, suốt ngày lộ chỗ đó cho người nhìn, nàng cũng ngượng ngùng.

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào nàng không nói chuyện.

Phó Dung không trêu ghẹo hăn nữa, sờ sờ mặt hăn, trong lòng chua xót: "Có phải rất đau hay không?"

Trong mắt nàng nổi lên ánh lệ, Từ Tấn trong lòng dễ chịu một chút, nhìn ván giường trước mặt nói: "Có thể chịu được, chính là nằm mãi nên khó chịu." Có dạng vết thương nào hằn chưa từng chịu qua, lần trước khoét thịt trừ độc còn đau hơn gấp trăm lần.. Nhưng lần này là xấu mặt nhất, thời điểm bị đánh mất mặt, quá trình dưỡng thương cũng mất mặt.

Nhưng vì nữ nhân của mình, thêm một lần nữa hằn cũng nguyện ý.

"Nàng định làm cái gì?" Phát hiện nàng muốn nhắc cái chụp lên, thân thể Từ Tấn xiết chặt, nhanh tay lẹ mắt nắm lấy tay nàng, vận động này liên lụy đến vết thương, đau đến mức hằn hít mạnh một cái.

Phó Dung không dám động nữa, vội vã giải thích: "Vương gia đừng động, ta chỉ nhìn một chút, sẽ không chạm vào chàng."

"Không cần." Từ Tấn nắm chặt tay nàng không buông ra, "Máu thịt mơ hồ, nàng nhìn sẽ chán, ngồi bên cạnh bồi ta trò chuyện là được."

Phó Dung biết hằn kỳ thật là thích thể diện, mà nàng quả thật cũng không dám nhìn, không phải bởi vì chán, mà là sợ nhìn thấy thì mình cũng đau lòng, nên ngoan ngoãn ngồi. Lo lắng Từ Tấn ngửa đầu nhìn nàng mệt, Phó Dung hai tay đặt lên mép giường, sườn mặt dán lên cánh tay, nghiêng đầu nhìn hằn: "Vương gia muốn nói cái gì?"

Từ Tấn chăm chú nhìn nàng: "Nàng không có gì muốn nói với ta ?"

Hằn bữa nay vì sao chịu đánh, chẳng lẽ nàng không biết, nàng không nên tỏ vẻ?

Phó Dung nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, "Vương gia còn chưa dùng cơm đâu, vừa vặn ta cũng chưa, ta phân phó bọn họ đi nấu chút cháo, một lát ta đút cho vương gia ăn." Nói xong thật sự quay ra ngoài kêu một tiếng.

Hứa gia vẫn ở bên ngoài trông giữ.

"Người đi chỗ Trương tiên sinh lấy thực đơn hàng ngày dùng cho vương gia dưỡng thương, giao cho phòng bếp, buổi trưa làm theo thế."

Hứa gia lĩnh mệnh vừa muốn đi, Từ Tấn nhin không được nhắc nhở nói: "Phòng bếp tiền viện làm theo như thế, chỗ vương phi bên kia vẫn nên dựa theo thực đơn trước đây." Phó Dung muốn chiều cố đưa nhỏ, ăn uống tự nhiên cũng khác hẳn.

Hứa gia đi rồi, Phó Dung lại khôi phục tư thế như trẻ con lúc nãy, dùng ánh mắt miêu tả bộ dáng Từ Tấn tuần mã.

Nàng không nói chuyện, Từ Tấn lại có thể cảm nhận được trong mắt nàng đau lòng cùng ôn nhu, yên lặng nhìn lại nàng.

Phó Dung ánh mắt càng ngày càng xốt xa, kéo bàn tay của hắn che khuất mắt mình: "Vương gia sao chàng lại ngốc đến vậy a, muốn chứng minh chàng đối với ta tốt, cứ lĩnh người về, không chạm vào ta cũng sẽ tin chàng, cần gì phải cùng phụ hoàng đối nghịch? Khi không chịu khổ như vậy, còn đâm vào lòng phụ hoàng..."

Từ Tấn cười nhìn nàng dùng tay của hắn gạt lệ, trêu tức châm chọc nói: "Chớ ở trước mặt ta giả trang hiền lành, nàng cho là ta không biết trong lòng nàng cao hứng cỡ nào? Ta thật đem người mang về, để người mỗi ngày lắc lư ở trước mặt nàng, cho dù bình thường không gặp, lúc tiến cung cũng phải mang theo, trong lòng nàng sẽ dễ chịu?"

Về phần phụ hoàng bên kia, chỉ liếc sơ phụ hoàng trừng phạt, Từ Tấn đoán được phụ hoàng cũng không thật sự tức giận. Thật tức giận thì sẽ như thế nào? Cái vị trí kia hắn muốn, mặc kệ lão già có nguyện ý cho hay không, hắn đều có thể đạt được. Hơn nữa cuối cùng hắn cũng sẽ để lão già cam tâm tình nguyện cho hắn. Trong mấy vị hoàng tử kia, Từ Tấn không tin phụ hoàng không biết rõ Túc vương hắn mới là người thích hợp nhất kế thừa sự nghiệp.

Tâm tư bị vạch trần, Phó Dung then quá hoá giận, ôm tay hấn cắn một miếng.

Từ Tấn thích nhất nhìn nàng yếu ớt như vậy, trên người dường như không còn đặc biệt đau.

Phó Dung cắn xong rồi, nhẹ nhàng lau nước miếng của mình đi, lại hôn một cái nữa, "Ta đang cao hứng, cao hứng không được sao? Vương gia đối tốt với ta, vì ta cự tuyệt ý chỉ phụ hoàng, thê tử khắp thiên hạ đều phải hâm mộ ta, ta mất hứng mới là lạ."

Nói lẽ thẳng khí hùng.

Từ Tấn chính là muốn nàng cao hứng, cầm ngược tay nàng nói: "Sau này có thể an tâm thích ta ?"

Phó Dung liên tục gật đầu, gật đầu xong, ý thức được chính mình mơ mơ màng màng bị hấn bắt nói ra, vội vàng bổ sung: "Đã sớm an tâm thích vương gia, từ lúc vương gia hứa chỉ thích mình ta, tâm ta liền an an ổn ổn."

Nàng lời ngon tiếng ngọt dễ dàng nói ra, chỉ sợ là nam nhân phong lưu đều không bằng nàng, Từ Tấn nhin không được vuốt cái mũi nàng: "Nàng dỗ ta đi, ngoại trừ nàng, ta cũng không có ai bên cạnh ."

Nếu là trước kia Phó Dung chắc chắn đẩy tay hấn ra, sợ cái mũi thật bị hấn bóp thành khó coi, hiện tại nàng lại muốn dung túng hấn một lần: "Vương gia đối với ta tốt, ta nguyện ý cho vương gia bóp."

Bởi vì cái mũi bị nắm lấy, nói chuyện úng thanh úng khí.

Từ Tấn tinh thần vui vẻ thư thái, cười cười trên người lại đau, buông nàng ra nói: "Đừng tưởng nói hai câu hay ho sẽ không có việc gì, nói xem ta vì nàng chịu đánh, lần này nàng hồi báo ta như thế nào?"

Phó Dung xoa xoa cái mũi, ánh mắt chuyển tới chỗ hăn bị thương: "Ta tự mình chiếu cố vương gia dưỡng thương..."

"Đổi lại, ta chê nàng ngốc, không cần nàng chiếu cố." Từ Tấn bị ăn hèo thì nghĩ tới chuyện dưỡng thương, quyết định chỉ cho phép Phó Dung dứt hăn ăn cơm, bồi hăn nói chuyện, lại xoa bóp bả vai, đấm bóp chân cho hăn, thay thuốc đi vệ sinh mới không cần nàng hầu hạ, nàng đứng ở bên cạnh cũng không được.

Hăn ngại mất mặt.

Hảo tâm bị hăn cự tuyệt, Phó Dung mất hứng , "Vương gia đã chê ta ngốc, ta đây đi ra, miễn cho vương gia ngại mặt."

Nói như vậy, người vẫn ngồi yên, căn bản không có ý tứ muốn đứng lên, sợ hăn tin là thật lại liên lụy đến vết thương.

Từ Tấn biết nàng chỉ là tùy tiện nói một chút, nhìn chăm chăm vào ngực nàng nói: "Ta khát ."

Phó Dung cùng hăn ở chung lâu như vậy, sao có thể không rõ hăn ám chỉ gì? Buông mi sáng giọng: "Vương gia bị thương thành như vậy, sao còn nghĩ tới ý xấu?"

Từ Tấn tầm mắt chuyển lên, nhìn mắt nàng nói: "Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, chính là phải chết rồi, ta cũng muốn." Bằng không nàng cho rằng hăn bị đánh thì dựa vào cái gì gượng gượng qua được? Trừ bỏ cân nhắc dưỡng thương như thế nào, thời gian còn lại là nghĩ muốn chiếm tiện nghi nàng như thế nào. Bằng không, không thể nhúc nhích nằm sấp trên giường mười ngày nửa tháng, hăn chịu được sao?

"Mau chút, ta thật khát." Vừa nghĩ tới nàng còn chưa chủ động uy hăn, Từ Tấn cả người hưng phấn.

Phó Dung mắc cỡ đến không chịu được, hắn chủ động giở trò xấu nàng không có cách nào cự tuyệt, như thế nào đều tùy hắn đi, nhưng bây giờ...

"Vương gia vẫn nên an tâm dưỡng thương trước đi." Phó Dung không dám nhìn hắn, cúi đầu khuyên nhủ.

Từ Tấn tự nói tự nghe: "Trước đem màn che thả xuống."

"Vương gia..."

"Nùng Nùng..."

Nàng cầu xin, Từ Tấn cũng kệ, kéo tay nàng giả vờ đáng thương, "Ta vô cùng đau đớn, nàng ngoan ngoãn cho ta, ta mới không rảnh nghĩ đến đau."

Phó Dung nhất thời không phản đối, nhăn nhó hồi lâu, đỏ mặt đem màn lụa buông xuống.

Từ Tấn biết nàng then thùng, nhắm mắt lại nói: "Người thoát ra đi, ta sẽ không nhìn."

Phó Dung nhìn chăm chăm vào hắn ngoan ngoãn nhắm mắt phượng lại, một lúc lâu mới nhận mệnh giơ tay lên.

Sa y rơi xuống, nàng một tay chống lên ván giường phía trên đỉnh đầu Từ Tấn, một tay chống bên trong, cúi người qua.

Mùi thơm ngát quen thuộc đập vào mặt, Từ Tấn mở mắt ra, âm thanh khàn khàn: "thấp hơn chút."

Phó Dung cánh tay như nhũn ra, lại dịch chuyển xuống.

Từ Tấn ngẩng đầu lên, thật sự khát , "Nùng Nùng, thấp chút nữa."

Phó Dung cắn môi, cảm nhận hơi thở hắt phun lên người mình, tiếp tục hạ thấp.

Không hề có báo trước, bị người cướp lấy vào trong miệng.

Khí lực dường như đều bị hắt hút đi, Phó Dung cắn chặt môi, chỉ có chớp mũi phát ra tiếng hừ lạnh đê nén không được.

"Vương phi, hiện tại dọn cơm sao?"

Ngoài cửa đột ngột truyền đến âm thanh Mai Hương, Phó Dung khẩn trương, tay chân luống cuống đứng lên.

Có giọt nước rơi vào trên mặt Từ Tấn, hắt thử liếm liếm, chạm không tới.

Nhìn Phó Dung đưa lưng về phía hắt vội vàng thu thập quần áo, đợi nàng sắp xếp rồi, Từ Tấn mới khàn giọng nhắc nhở: "Giúp ta lau mặt."

Lau mặt?

Phó Dung quay đầu, nhìn thấy trên mặt trên cổ Từ Tấn có "giọt nước", mặt lại đột ngột khởi hỏa.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Gần như lúc Túc vương gia vừa mới được người nâng về vương phủ, tin tức hân kháng chỉ cự hôn đã truyền ra ngoài.

Phó Thần ở trong cung làm thị vệ, được tin rồi lập tức lệnh cho người đem cái "Tin vui" này đưa về Hầu phủ.

Đối với Túc vương mà nói, kháng chỉ là tội danh, bị đánh là trừng phạt. Đối với người Phó gia mà nói, con rể vương gia vì nữ nhi nhà mình đến lời nói của Hoàng Đế lão tử đều không nghe, Gia Hòa đế cũng chỉ là khiển trách qua loa, hiển nhiên không thật sự tức giận, cái này chẳng phải là tin vui to lớn?

Cảnh Dương Hầu phủ, Kiều thị đang ở Ngũ Phúc đường bồi lão thái thái nói chuyện. Từ lúc lão thái thái trúng gió, các nàng ba con dâu thay phiên tới đây bồi bà ấy. Dù sao cũng là lão thái thái Hầu phủ, cho dù không làm cho người ngoài nhìn, cũng phải làm cho Phó Phẩm Xuyên nhìn a. Hôm nay vừa vặn tới phiên Kiều thị.

Tiểu nha hoàn hưng phấn báo tin xong, Kiều thị không cô phụ nàng ấy chờ mong, bảo Xảo Hạnh thưởng một lượng bạc.

Gia đình giàu có, phàm là gặp được việc vui, nha hoàn, gã sai vặt đều cướp lấy việc báo hi, bởi vì biết có tiền thưởng.

Tiểu nha hoàn đi rồi, Kiều thị tự mình rót cốc trà, ngồi trước ghế nằm của lão thái thái, cười dịu dàng nói: "Bác, ngài có nghe thấy không? Đến Hoàng Thượng muốn trong phủ vương gia có thêm người, vương gia cũng

không đồng ý, bác lúc trước cần gì tự làm khổ? Bất quá như vậy cũng tốt, vương gia hai lần cự tuyệt nạp người mới. Tâm hắc đối Nùng Nùng, ta xem như là triệt triệt để để nhìn rõ ràng. Tâm ta cũng kiên định, sau này không cần lo lắng không đâu. Bác ngài cũng cao hứng phải không? Người nhìn ta đời này thuận gió xuôi nước, Nùng Nùng thế nhưng so với ta mệnh còn tốt hơn."

Lão thái thái trong lúc tiểu nha hoàn nói được một nửa thì sớm đã nhắm hai mắt lại, phảng phất như ngủ.

Kiều thị cười cười.

Nàng không phải thánh nhân, lão thái thái trước đây nói năng chua chát nàng đều có thể ném ra sau đầu. Nhưng nàng sẽ không quên lão thái thái từng khuyến khích Phó Mật cướp Quan ca nhi, mệnh căn của nàng, sẽ không quên lão thái thái muốn cho nàng Nùng Nùng ngọt ngào, càng sẽ không quên lão thái thái đã từng muốn châm ngòi li gián nàng cùng trượng phu.

"Ai, ta đột nhiên nhớ tới biểu cô nương, lúc trước nàng và Nùng Nùng cùng nhau đi tuyển phi. Kết quả đâu, Nùng Nùng được vương gia sủng ái sâu sắc, nàng ấy lại trở về Cám Châu với cha. Từ tháng 4 đi, trước mắt đã là tháng 9, bên kia hẳn là cũng chọn nhà chồng cho nàng rồi? Bác không cần lo lắng, biểu cô nương là người thông minh, rơi vào nơi nào cũng có thể làm cho mình sống tốt, tuyệt đối sẽ không cô phụ ngài nhiều năm dốc lòng chỉ điểm như vậy."

Lão thái thái ánh mắt như cũ nhắm chặt, hô hấp lại càng ngày càng nặng.

Kiều thị nhấp một ngụm trà, nhìn lão thái thái, thở dài: "Thôi, không nói nữa, hai ngày nữa chính là ngày vui của Nhuận Chi. Nếu bác có gì tốt xấu, chậm trễ hôn sự của Nhuận Chi cũng không tốt" .

Kiều thị thật sự không hi vọng lão thái thái xảy ra chuyện, lão thái thái xảy ra chuyện, một nhà già trẻ làm quan đều có đại tang, vẫn nên sống lâu mấy năm đi.

Cầm lấy nắm đấm mỡ nhân, Kiều thị nhẹ nhàng giúp lão nhân gia gõ, trong miệng lẩm nhẩm tiểu khúc Giang Nam, dương dương tự đắc.

~

Trong cung Chiêu Ninh, nghe nói huynh trưởng bị đánh, Lục hoàng tử Từ Hạo vội vã chạy tới chỗ mẫu thân bên này.

Hắn muốn xuất cung đi thăm huynh trưởng, nhưng hắn xuất cung phải có lệnh bài, phụ hoàng bên kia đang nổi nóng hắn không dám đi, đành phải cầu mẫu thân.

Thực phi một chút cũng không sốt ruột.

Nhi tử kháng chỉ mới phạt 30 hèo, còn thêm đóng cửa ở trong nhà nửa năm, phạt bổng nửa năm, hiển nhiên Gia Hòa để không có thật sự giận nhi tử.

"Tứ ca người có Tứ tẩu người chiếu cố, người đi qua thêm loạn làm gì? Hảo hảo ở trong cung đợi đi."

Thực phi đem con trai út gọi đến bên người, nhìn khuôn mặt hắn cùng huynh trưởng hắn rất giống nhau nhưng hơi có vẻ non nớt hơn, thành khẩn nói: "Mười bảy rồi, người cũng đã được phong Hoài vương, tháng 5 sang năm là đại hôn, về sau phải thường xuyên cùng Tứ ca người học cách đối nhân xử thế, không cho phép giống hồi nhỏ chỉ biết gây họa, làm Tứ ca người phải hỗ trợ khắc phục hậu quả, hiểu chưa?"

Hôm nay Gia Hòa để phát ra vài đạo ý chỉ, trong đó một đạo chính là tứ hôn Thôi Oản cho Hoài vương, sang năm chính thức thành hôn.

Thục phi thực thỏa mãn , trưởng tử đã sinh con dưỡng cái, thứ tử cũng sắp cưới vợ sinh con, cưới vẫn là cháu gái, nàng một tay nuôi lớn, dịu dàng vừa vặn có thể giúp nàng đốc thúc thứ tử. Trong tháng 5, hai huynh đệ náo loạn, chút ít không được tự nhiên, nhưng đó hoàn toàn là một hiểu lầm. Từ Tấn không cứu Thôi Oản nguyên nhân Thục phi rất rõ ràng, biết nhi tử cũng không phải lòng dạ nhỏ mọn, tuyệt đối sẽ không vì tin đồn thất thiệt hoài nghi thân biểu muội, thậm chí sinh tâm hãm hại.

Nhắc tới hôn sự, Từ Hạo trong lòng vui mừng, nghĩ tới hôm nay Tứ ca vì Tứ tẩu gây chuyện, hân hưng phấn nói với mẫu thân: "Nương, ta cũng chỉ cần Oản Oản, một người là đủ rồi, tương lai phụ hoàng nếu muốn chỉ trắc phi cho ta, ta cũng không cần."

Hắn tính trẻ con, Thục phi lắc đầu bật cười.

Gia Hòa đế cũng không có rồi rãnh để ý trong phủ nhi tử có vài tiểu thiếp. Thái Tử, Khang vương bên kia đều là Hoàng Hậu chủ động sắp xếp. Tới phiên Từ Tấn, Gia Hòa đế muốn cho nhi tử thêm người là bởi vì con dâu và Vĩnh Ninh công chúa có khúc mắc làm cho hắn sinh lòng không vui, bằng không Gia Hòa đế cũng chưa chắc sẽ chủ động tặng người. Hiện giờ, Gia Hòa đế hạ triều, tâm tư đều bị Lệ quý nhân chiếm cứ, làm sao còn có thể quản các con?

"Đi thôi, nửa năm này đằng hoàng một chút, đừng khiến phụ hoàng người bắt được cái đuôi." Thục phi trịnh trọng dặn dò.

Từ Hạo gật gật đầu.

Huynh trưởng chọc phụ hoàng mất hứng, trong thời gian ngắn phụ hoàng không có khả năng hoàn toàn nguôi giận, hắn nếu không cẩn thận gây chuyện, phụ hoàng khẳng định sẽ đem tức giận chưa phát ra hết đổ lên trên người hắn.

Bất quá Từ Hạo viết phong thư, nhờ Tần Anh cùng ở trong cung làm thị vệ thay hẳn đưa tới tay Thôi Oản. Tần Anh không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy, giao cho muội muội Tần Vân Ngọc, còn lại do Tần Vân Ngọc đưa tới Thôi Oản bên kia.

Thôi Oản nhận được, nhìn thấy trong thư Từ Hạo hứa sau này cũng chỉ có một mình nàng, nhẹ nhàng cười .

Đem thư cất kỹ, nàng đi tới trước khay trà, nhìn cúc hoa mới nở.

Cứ tưởng rằng Tứ ca chỉ là thích dung mạo Phó Dung, hôm nay nàng mới biết Tứ ca đối với Phó Dung cảm tình có bao nhiêu sâu đậm. Nàng hâm mộ Phó Dung, đổ kị Phó Dung, hận Phó Dung dễ như trở bàn tay đạt được khát vọng nàng vẫn thủy chung không thể có được đó. Nhưng là dù hâm mộ đổ kị thì như thế nào?

Nàng muốn gả cho Từ Hạo, thánh chỉ đã hạ, nàng đời này đều sẽ chỉ là đệ muội của Từ Tấn.

Đụng đụng cánh hoa cúc tinh tế trắng nõn, Thôi Oản chỉ hi vọng chuyện nàng từng hâm hận Phó Dung vĩnh viễn sẽ không bị Từ Tấn tra ra. Bản lĩnh của Từ Hạo, Thôi Oản rất rõ ràng, đó là người hữu dũng vô mưu, tương lai của hẳn hoàn toàn ký thác trên người Từ Tấn. Từ Tấn vẫn luôn là vương gia, Từ Hạo cũng chính là vương gia bình thường, Từ Tấn may mắn đăng lên vị trí kia, Từ Hạo chính là vương gia được Hoàng Đế tin cậy.

Cho nên Thôi Oản như cũ vẫn hi vọng Từ Tấn có thể từ trong tay Thái Tử đoạt được đại vị, Từ Hạo địa vị ưu việt, nàng mới có thể tốt. Xác định nàng cùng Từ Tấn thật sự vô duyên, Thôi Oản đã muốn làm Hoài vương phi cho tốt, hưởng thụ một đời phú quý vinh hoa, chỉ cần nàng chặt chẽ chiếm được tâm Từ Hạo, Từ Tấn cho dù có phần hoài nghi, cũng sẽ không so đo cùng nàng, một nữ nhân.

Ngày kế Tạ thị, Tần nhị phu nhân cùng đi Túc vương phủ thăm hỏi, Thôi Oản bởi vì đã định ra hôn sự, lần này không theo mẫu thân cùng ra ngoài.

Từ Tấn đương nhiên sẽ không gặp các nàng, Phó Dung đem hai vị trưởng bối mời tới Phù Cừ viện, Tần Vân Ngọc cũng tới, tiểu cô nương vào nhà liền đi đùa Trần ca nhi. Trần ca nhi ngồi ở trong xe nhỏ, nhìn thấy cô cô cách vài ngày đến một lần, khó được lúc không sợ người lạ, nhưng cũng không có nhiều nhiệt tình.

Có Hứa Linh ở bên cạnh chăm sóc, Phó Dung chuyên tâm cùng các trưởng bối nói chuyện, trước hướng Tạ thị chúc mừng: "biểu muội Oản Oản cùng Lục đệ thanh mai trúc mã, kết hôn sau này bọn họ vợ chồng son khăng định sống được ngọt ngào viên mãn, mợ an tâm chờ làm ngoại tổ mẫu là tốt rồi."

Tạ thị ha hả cười, nhìn Túc vương phi đối diện mình diễm rung động, trong lòng phức tạp.

Nữ nhân này mệnh tại sao lại tốt như vậy đâu, nàng cùng nữ nhi nhớ thương Từ Tấn lâu như vậy, bị nàng ấy nửa đường hái đi.

May mắn nữ nhi không có để tâm vào chuyện vụn vặt, kế hoạch bên hồ thất bại liền quyết định gả cho lão Lục .

Mất Từ Tấn, Tạ thị tuy rằng thất vọng, nhưng vẫn ngóng trông nữ nhi cùng cháu trai kia sống tốt qua ngày. Từ Tấn bên kia hiển nhiên là không được, như vậy nữ nhi thay vì hy vọng xa vời không chiếm được, không bằng an an ổn ổn cùng Từ Hạo. Từ Hạo nói thế nào cũng là hoàng tử, nữ nhi có thể làm vương phi, đó cũng là tạo hóa to lớn, không sao.

Đã nhận mệnh, Tạ thị nói chuyện với Phó Dung thì liền tận lực lấy lòng nhiều hơn, hi vọng triệt để bỏ đi khả năng có hoài nghi trong đáy lòng hai vợ chồng Phó Dung Từ Tấn. Nói đến Diêu gia cô nương, Tạ thị tin tức linh thông, tranh công mà kể: "Nghe nói hôm qua buổi chiều Hoàng Thượng đã

phái người đưa nàng hồi Hoa Âm. Hừ, bộ dạng tốt có hữu dụng gì, nháo ra chuyện cự hôn, thanh danh của nàng cũng triệt để hỏng rồi, tú nữ bên cạnh rớt tuyến trở về còn có thể so với những người không thể tham gia tuyến tú vinh quang hơn, nàng ấy a, đời này chỉ sợ là tìm không được mối hôn nhân tốt."

Từ Tấn cự hôn, người thông minh đều biết Từ Tấn là vì Phó Dung tốt, nhưng có người lại sẽ đem lỗi sai trách trên đầu nữ tử Diêu gia, nhận định là nàng ấy có vấn đề, Túc vương gia người ta coi thường, thà rằng kháng chỉ cũng không muốn đâu.

Tạ thị suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy Phó Dung chắc chắn sẽ không thích Diêu gia nữ suýt chút nữa thành trắc phi của Từ Tấn, bởi vậy cố ý đem kết cục của Diêu gia nữ nói được càng thảm hơn 3 phần.

Phó Dung mỉm cười nghe, đối với cái này cũng không quan tâm.

Nàng chỉ là có chút đồng tình vị Diêu gia cô nương kia, bị Gia Hòa đế, Thực phi chọn trúng, nhưng cái này oán được ai?

Toàn bộ thiên hạ đều là của hoàng gia, bất luận là Diêu gia nữ hay là Phương gia nữ, Gia Hòa đế nhìn trúng nàng ấy làm con dâu thì phải làm, Từ Tấn không thích nàng ấy, coi như không thành, đây đều là mệnh. Diêu gia nữ đáng thương, Phó Ninh cô nương đang yên lành phải đi làm trắc phi, không đáng thương sao?

Trên đời này người đáng thương quá nhiều, Phó Dung mới sẽ không tùy tiện đem kết cục bi thảm của người khác quy kết ở trên người mình.

Tiền bước khách nhân, Phó Dung ôm Trăn ca nhi đi tiền viện nhìn cha hẳn.

Từ Tấn còn nằm trên giường, vạn hạnh trước mắt mới là đầu tháng 9, thời điểm không nóng không lạnh. Nếu là giữa hè, Từ Tấn cả ngày không rời được giường, trên người nổi tầng rôm sảy, cái mông nghìn vàng kia cũng không dễ dàng khô phục.

Biết Từ Tấn thích nhi tử, Phó Dung đem Trần ca nhi đặt nằm ngang ở đầu giường, như vậy hai cha con nháo lên cũng không cần lo lắng Trần ca nhi không cẩn thận đạp đến chỗ hấn bị thương.

"Lục đệ tháng 5 năm thành thân, ta nói phụ hoàng vẫn là thực thương chàng, chỉ nhất chàng nửa năm. Nếu như là một năm, chàng không thể uống rượu mừng của Lục đệ." Ngồi trước giường, Phó Dung một bên bóc thạch lựu một bên cùng hấn trò chuyện việc nhà, bọn nha hoàn đã đem vỏ thạch lựu cắt thành sáu cánh, Phó Dung thích tự tay bóc, không trực tiếp ăn thạch lựu đã bóc sẵn.

Từ Tấn căn tay nhỏ của nhi tử, nghe được lời này ánh mắt lóe lên.

Thôi Oản cũng không phải thật lòng thích Lục đệ, lại có hiềm nghi hãm hại Phó Dung, châm ngòi Lục đệ giết huynh, về lý hấn nên cản trở mối hôn sự này.

Nhưng Từ Tấn càng muốn biết, nếu quả thật là Thôi Oản châm ngòi Lục đệ, người sau lưng nàng là ai.

Đời trước hấn chết rồi, Lục đệ lập tức bị ám toán, hại Lục đệ bên kia chính là chủ mưu, hoặc là hấn dùng quyền thế dụ dỗ Lục đệ, việc này không có quan hệ tới Thôi Oản, hoặc chính là đối phương cùng Thôi Oản hợp mưu, do Thôi Oản châm ngòi Lục đệ, đối phương ra tay lấy mệnh Lục đệ.

Vô luận là loại nào, người kia mới là người hấn chân chính muốn bắt ra.

"Cho."

Đang nghĩ ngợi, trước mặt thêm một bàn tay tinh tế trắng tinh, trong lòng bàn tay có vài hạt thạch lựu đỏ tươi.

Thấy Trần ca nhi trừng mắt to muốn đến bắt, Từ Tấn nắm lấy tay Phó Dung đem vài hạt thạch lựu kia cướp vào trong miệng mình.

Trần ca nhi nhìn mẫu thân không còn gì trong lòng bàn tay, lại nhìn phụ thân rõ ràng miệng đang nhấm nuốt, mất hứng, đưa tay hướng mẫu thân muốn xin.

Hắn quá nhỏ, Phó Dung giấu thạch lựu, lau lau tay, bưng lên nước thạch lựu phòng bếp trước đó đã làm, uống một hớp nhỏ, lại ôm lấy Trần ca nhi miệng đối miệng uy hấn. Trần ca nhi thích nhất ăn như vậy, ngoan ngoãn ngửa đầu chờ.

"Uống ngon sao?" Phó Dung giúp nhi tử lau khóe miệng, cười hỏi.

Trần ca nhi vui vẻ cười, nghiêng đầu nhìn trên bàn.

Phó Dung không chịu cho hắn uống quá nhiều, đem người thả trở về.

"Ta cũng muốn." Từ Tấn ngửa đầu nhìn nàng, chẳng biết xấu hổ.

Phó Dung nhìn hai cha con mắt phượng gần như giống nhau như đúc, cười cười, ngồi vào trước bàn chính mình ăn thạch lựu.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 194

Ngày mai Phó Hựu thành thân .

Đáng tiếc Từ Tấn bị cưỡng chế ở vương phủ đóng cửa kiểm điểm nửa năm, Phó Dung là vương phi cũng không có cách nào về Hầu phủ tham gia tiệc mừng, chỉ có thể từ sớm phái quản gia đem hạ lễ đưa qua.

Từ Tấn chỗ bị thương đã bắt đầu kết vảy, như cũ vẫn không thể ngồi, nhưng miễn miễn cường cường có thể đứng lên chậm rãi đi một lát. Dường thương mà, đương nhiên vẫn nằm là tốt nhất, nhưng Từ Tấn liên tục nằm hơn mười ngày , làm sao chịu nổi, nhất định muốn đứng lên. Cái chụp kia, vì miệng vết thương của hắn không sợ quần áo chạm vào nữa nên đã bỏ đi. Phó Dung đỡ lấy hắn, nhiều lần nhắc nhở: "Chậm chút, vương gia chậm chút..."

Từ Tấn hút khí, ngó nhử tử của hắn đang ngồi trong xe nhỏ tò mò nhìn, đứng thẳng rồi nói với Phó Dung: " Đi lại trong viện, nàgđẩy Trần ca nhi, chính ta có thể tự đi." Ở trong phòng buồn đến bệnh rồi.

Hắn tính tình cố chấp, sự tình đã quyết định sẽ không dễ dàng chịu sửa, Phó Dung cũng không tốn hơi vô ích khuyên hắn, từ trong tủ chọn kiện áo choàng màu đỏ thẫm hầu hạ hắn mặc vào, buộc xong đai lưng, một nhà 3 người chậm rãi tản bộ ra ngoài.

Trời trong xanh, cuối thu không khí dễ chịu.

"Có phải rất muốn đi xem náo nhiệt một chút hay không?" Từ Tấn biết Phó Dung thích nhất về nhà mẹ đẻ, ngày tốt Phó Hựu, nàg khẳng định

không muốn bỏ qua .

Phó Dung gật gật đầu, sau đó quay đầu hướng hẳn cười: "Nhưng không tham gia một lần náo nhiệt lại có thể bỏ trách phi, vậy ta thà rằng không đi uống rượu mừng của Tam ca." Nàng làm sao có thể để cho hẳn vì thế tự trách?

Từ Tấn nắm lấy tay nàng: "Không có việc gì, đợi sang năm chúng ta có thể ra cửa, nàng về nhà mẹ đẻ ở lại thêm vài ngày."

Phó Dung vừa muốn nói chuyện, Trần ca nhi đột nhiên chỉ vào sân thượng a a kêu lên, nam oa kêu kinh động chim khách trong sân, chim khách vỗ cánh lập tức bay đi, càng bay càng xa, hóa thành một điểm đen.

Trần ca nhi không chớp mắt nhìn hướng chim khách bay đi, trong mắt tràn đầy tò mò.

Từ Tấn muốn sờ sờ đầu nhi tử, nói cho hẳn biết tương lai sẽ dạy hẳn đi săn, không ngờ khê cong thắt lưng lại bị đau.

Hắn cố nén mới không phát ra âm thanh, Phó Dung lại nhìn thấy hẳn nhú mày , dừng bước chân nói: "Được rồi, buổi sáng đi như vậy thôi, vương gia cứ chậm rãi, đừng lập tức đi quá lâu."

Từ Tấn so với nàng còn ngóng trông ngày sớm khôi phục hơn, nghe vậy không có cậy mạnh nữa, chậm rãi xoay người, cùng nàng trở về.

Trở lại trong phòng, Phó Dung muốn thay hẳn kiểm tra thương thế.

Từ Tấn không chịu, nhưng hẳn cũng sợ đằng sau xảy ra chuyện, liền khuyên Phó Dung: "Nàng mang Trần ca nhi trở về trước, buổi trưa lại qua bồi ta."

Nàng đi rồi, hẳn lại gọi tiểu thái giám vào hỗ trợ bôi thuốc.

Phó Dung bữu bữu môi, biết hăn sĩ diện, ngoan ngoãn về Phù Cừ viện .

Ban đêm dỗ Trần ca nhi ngủ rồi, Phó Dung đi tiền viện, Từ Tấn đã chuẩn bị nghỉ ngơi, nàng chui vào màn lụa, leo lên giường.

Từ Tấn khiếp sợ nhìn nàng: "Nàng muốn ngủ cùng với ta?"

Từ khi hăn bị thương, hai người đã hơn mười ngày không ngủ chung một giường, Phó Dung ban đêm muốn lưu lại chiếu cố hăn, Từ Tấn không muốn Phó Dung nhìn thấy mình chật vật, vẫn luôn không chịu, tuy rằng hăn muốn nàng đến lợi hại.

Phó Dung không nói chuyện, Từ Tấn bên này có hai cái gối đầu, nàng nằm nghiêng về phía hăn, nhìn hăn nói: "Ta nhớ vương gia."

Muốn cùng hăn ngủ, muốn chỉ cần giơ tay có thể chạm vào hăn.

Từ Tấn sờ sờ mặt nàng, cười khổ nói: "Buổi tối nàng hãy thành thật chút, đừng đem chân đạp lên người ta."

Phó Dung trừng hăn: "Ta tưởng ngủ mới không khó coi như vậy, lại nói tiếp ta biết vương gia có thương, nhất định sẽ so với bình thường càng thành thật. Đúng rồi vương gia, buổi tối bôi thuốc chưa?"

Từ Tấn không muốn thảo luận đề tài này, nhìn thẳng ván giường phía trước nói: "Rồi, Nùng Nùng ngủ đi."

Hăn sĩ diện tới không cho phép nàng nhìn hăn bị thương, không cho phép nàng bôi thuốc cho hăn, thậm chí ngay cả nhắc tới cũng không chịu. Phó Dung trong lòng không thoải mái, nàng mang thai bộ dáng xấu như vậy, hăn đều không ghét bỏ, vì sao lại cảm thấy nàng sẽ ghét bỏ hăn?

Hăn là trượng phu của nàng, máu thịt mơ hồ thì nàng quả thật không dám nhìn, nhưng nàng muốn chiếu cố hăn a, làm thế tử ôn nhu sẵn sóc.

"Vương gia, ta muốn nhìn vết thương."

Trong phòng đèn đều còn sáng, Phó Dung ngồi dậy, nói với cái ót Từ Tấn.

Từ Tấn nghiêng đầu nhìn nàng, lông mày dài nhú lại: "Có gì đáng xem, đừng làm rối nữa, nằm xuống ngủ đi."

Hắn ánh mắt uy nghiêm, Phó Dung hơi mím môi, lui lại cầu tiếp: "Vậy ta đâm lưng cho vương gia." Tay nhỏ đáng thương tội nghiệp túm lấy vạt áo hắn.

Từ Tấn thấy mắt nàng ướt rượt, không có nửa điểm buồn ngủ, liền gật gật đầu. Kệ nàng gây sức ép đi, gây sức ép mệt mỏi nàng sẽ mệt nhọc.

Hắn quay đầu sang, hướng đầu giường trêu ghẹo nói: "Vậy nàng khí lực lớn chút, đừng giống như chưa ăn cơm"

Phó Dung "Ân" một tiếng, quần áo trong đây lên.

Từ Tấn thân thể xiết chặt, nghiêng đầu nhìn nàng.

Phó Dung lơ đãng, hai tay nắm chặt thành quả đấm, bắt đầu giúp hắn đâm lưng, đâm đâm đổi thành vuốt ve. Nàng chưa hầu hạ người, xoa cũng không biết cách, bất quá Từ Tấn khó có được nàng đến hầu hạ như thế, vẫn là thực hưởng thụ, nhắm mắt khen: "Nếu không phải là bị thương, ta đã không biết Nùng Nùng săn sóc như thế."

Phó Dung cười cười, hai tay chậm rãi dời xuống bên hông hắn bồi hồi.

"Nhẹ thôi." Nơi đó chịu không nổi khí lực lớn, Từ Tấn nhịn không được nhắc nhở.

Phó Dung lập tức buông nhẹ lực đạo.

Từ Tấn thân thể lại buông lỏng xuống.

Phó Dung ánh mắt dời tới trên trung khố hăn, đoán chừng Từ Tấn đối với nàng sủng ái cùng dung túng, lấy hết dũng khí, hai tay kéo lưng quần, nhấc cao rồi mau chóng cởi ra, theo sát Từ Tấn chống lên phía trước nằm sấp trên lưng hăn, ôm hăn nói: "Vương gia người đừng nóng giận, ta chỉ muốn xem, vương gia cho ta nhìn, mới có thể để ta tự mình bôi thuốc cho chàng, vương gia đều không chê ta thời điểm mang thai xấu xí, ta làm sao có thể ghét bỏ vương gia?"

Nói chuyện thì chẳng biết tại sao ủy khuất, nước mắt chảy ra, rơi trên lưng hăn.

Vài giọt nước mắt, liền đem lửa giận Từ Tấn đè ép xuống.

Quần đã bị nàng thoát, không muốn cho nàng nhìn, nàng hăn là cũng đã nhìn thấy, Từ Tấn không biết nên nói cái gì, trầm mặc không lời.

Hăn không giáo huấn nàng, Phó Dung triệt để an tâm, chậm rãi ngồi thẳng, quay người nhìn vết thương.

Kết vảy, hai khối vảy cực lớn, so sánh cùng da thịt chung quanh hoàn hảo như ngọc thật sự rất xấu.

Nhưng đây là hăn vì nàng chịu đánh.

Phó Dung nước mắt lại rơi xuống, nàng không dám khóc ra tiếng, nhẹ nhàng đem ngón tay đặt lên trên, nghẹn ngào hỏi: "Đau sao?"

Từ Tấn lắc lắc đầu, sau một lát ý thức được ánh mắt nàng hăn là ở phía dưới, rầu rĩ nói: "Không đau, hơi ngứa chút, nàng thay ta mặc vào đi."

"Ta còn chưa nhìn đã đâu." Phó Dung thút tha thút thít gạt lệ, từng tắc một đem chỗ bị thương đều sờ qua, lúc này mới thật cẩn thận đem quần hăn

kéo lên, nằm lại bên người Từ Tấn nhìn hắn: "Vương gia đối với ta tốt, ta sẽ nhớ kỹ cả đời."

Mắt nàng ướt sũng, Từ Tấn chống cánh tay lệch sang, cúi đầu hôn nàng.

Phó Dung kìm lòng không được ôm lấy cổ hắn.

Hôn hôn, Từ Tấn tay liền dò vào trong áo ngủ.

Phó Dung hiện tại cái gì đều nguyện ý cho hắn, đỏ mặt nhắm mắt, cái không thể thuận theo cũng thuận theo. Từ Tấn hỏa càng ngày càng vượng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng kiều mị hồng như mầu đơn, đột nhiên tăng nặng khí lực.

"Đau..." Phó Dung mở mắt ra, ủy khuất giận trách.

Trong mắt Từ Tấn đều nhanh phun lửa, lại niết nàng một phen: "Biết ta hành động bất tiện, cố ý đến câu dẫn ta có phải hay không?"

Phó Dung oan uổng chết rồi, giận dữ đem tay hắn đẩy ra ngoài, xoay người nói: "Ai câu người, là vương gia chính mình hôn hôn đến nhịn không được." Nàng thật không nghĩ cái kia.

Từ Tấn muốn đuổi theo, phía sau đột nhiên truyền đến một trận đau, hắn hung hăng đập giường, lại nằm sấp trở lại.

Phó Dung cười trộm, ngồi dậy, vượt qua hắn xuống đất mang giày.

"Nàng muốn đi rồi?" Từ Tấn nắm lấy tay nàng hỏi.

Phó Dung quay đầu lại nhìn hắn: "Vương gia hi vọng ta đi sao?"

Nàng tóc dài rối tung, ôn nhu như nước, quyến rũ tựa yêu, Từ Tấn nuốt một ngụm nước miếng, ngó nhìn phía ngoài nói: "Trời đã tối rồi, đêm nay

nàng tạm thời ở chỗ này nghỉ ngơi, ngày mai đừng có đi tới nữa." Lại tới, nhìn thấy được, ăn không được, càng hành hạ người.

"Vậy ta đi tắt đèn." Phó Dung cúi đầu hôn hăn một cái.

Rót cốc trà lạnh, lại cho Từ Tấn một ly, Phó Dung thổi đèn trở về nằm xuống, kéo chăn đắp lên.

Nàng ngửa mặt nằm, hăn nằm sấp, trong màn lụa im ắng, chỉ có tiếng hô hấp của hai người.

Lúc Phó Dung cho rằng Từ Tấn đã ngủ, tay Từ Tấn sờ soạng, nắm lấy nàng , "Lại đây, cho ta ôm một cái."

Phó Dung cười tiến đến.

Tư thế như vậy, ôm như thế nào cũng không thoải mái, cảm nhận được trong động tác nam nhân tức giận thở hỗn hển, Phó Dung trấn an vỗ vỗ bả vai hăn, "Thôi, vương gia vẫn là dưỡng thương trước đi, chúng ta không vội." Nói xong nằm lại nguyên chỗ, chỉ nắm tay hăn.

Từ Tấn không cam tâm hung hăng xiết nàng một chút.

Ngày kế Túc vương gia còn đang nằm trên giường giận dỗi, Cảnh Dương Hầu phủ rất sớm đã bắt đầu chuẩn bị .

Phó Hựu là tân lang quan, đi đón dâu thì theo chân còn phải có mấy huynh đệ hỗ trợ ứng đối người Hàn gia làm khó dễ. Đây cũng là kinh nghiệm mỗi tân lang quan đều trải qua. Ngay cả Từ Tấn đến cưới Phó Dung cũng bị Phó gia mấy huynh đệ trêu cợt một phen như thường.

Tần Anh tới rất sớm tỏ vẻ muốn hưởng náo nhiệt, chỉ là người Phó gia không ngờ hăn còn mang tới một trợ thủ.

Phó Thần quét mắt nhìn Ngô Bạch Khởi sau lưng Tần Anh, đem Tần Anh kéo tới bên cạnh: "Người mang hăn đến làm cái gì?" Tiểu tử này liên tiếp hai ba lần khi dễ muội muội hăn, hôm nay thế nhưng còn dám can đảm đến nhà?

Tần Anh cũng không muốn mang Ngô Bạch Khởi đến a, chỉ là Ngô Bạch Khởi từ sớm chặn cửa nhà mình, mặt dày mày dạn theo tới, hăn có biện pháp nào? Cũng không thể đem Ngô Bạch Khởi cột vào trên cây đi?

Vừa muốn tìm chuyện dễ nghe lấy cớ, Ngô Bạch Khởi một thân áo choàng xanh ngọc cổ tròn đi nhanh tới, như người quen lão hữu vô vô bả vai Phó Thần cao hơn hăn nửa cái đầu: "Phó nhị ca hăn sẽ không còn nhớ năm đó tiểu đệ vô tri phạm sai lầm đi? Ai, đó đều là chuyện cũ năm xưa, hôm nay là ngày vui của Phó tam ca, Phó nhị ca đại nhân không nhớ lỗi tiểu nhân, chúng ta chuyện cũ một bút mua bán, cùng nhau giúp Phó tam ca thuận lợi đón tân nương về như thế nào?"

Phó nhị ca, Phó nhị ca, thói tiểu tử kêu được dễ nghe, ai là Phó nhị ca của hăn?

Phó Thần một phen vịn cánh tay Ngô Bạch Khởi, Ngô Bạch Khởi bỗng nhiên bị tập kích, nhe răng nhếch miệng kêu đau: "Phó nhị ca người đừng nhỏ mọn như vậy a!"

Phó Thần thấy bên kia đám người Phó Định nhìn sang, hừ lạnh một tiếng, thấp giọng cảnh cáo: "Không muốn bị thu thập thì đừng hoành một chút, còn dám động tâm tư xấu, ta đánh gãy chân của ngươi!" Hung hăng đẩy người ra, quay người đi mất.

Ngô Bạch Khởi một bên nhu cánh tay một bên nhìn Phó Thần đi xa, ánh mắt ném về phía hậu viện Hầu phủ, khóe miệng lặng lẽ cong lên.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 195

Tân nương tử đã được đón về, Phó Bảo là cô em chồng phải bồi tầu tử, Phó Tuyên, Phó Mật gặp tầu tử mới rồi tiếp tục dẫn Đại lang, Việן Việן đi vườn hoa chơi, các nàng hôm nay nhiệm vụ chính là chăm sóc hai đứa bé, không quấy rầy nữ khách náo nhiệt. Tần Vân Nguyệt, Phó Uyển muốn chiêu đãi khách nhân, đều phái tâm phúc đi theo.

"Ta muốn nhìn cá." Việן Việן đến Hầu phủ nhiều lần rồi, tiểu nha đầu trí nhớ cực kỳ tốt, chỉ vào bên hồ nói.

"Ta muốn nhìn hạc trắng." Hầu phủ nuôi mấy con hạc trắng, Đại lang càng ưa thích con vật chạy trên đất, hắן cũng thích đuổi hạc trắng chơi.

Hai tiểu oa tử đều hoạt bát đáng yêu, Phó Mật nhìn Phó Tuyên, dắt Đại lang nói: "Ta mang Đại lang đi nhìn hạc trắng, muội muội đi nhìn cá đi?"

Phó Tuyên sớm phát giác Phó Mật cũng thích trẻ con, mấy người cùng nhau dỗ Đại lang thì Phó Mật luôn là dùng một loại ánh mắt hâm mộ nhìn Đại lang và Phó Bảo thân mật làm nũng, ánh mắt kia đơn thuần trắng ra, chính là một cô nương trẻ thích đùa nhỏ. Phó Tuyên có đệ đệ nhỏ tuổi lại có cháu trai, cháu gái, nên có thể lý giải tâm tình Phó Mật. Hiện giờ Phó Hựu đã cho Tam phòng làm thừa tự, Phó Mật không có khả năng đánh chủ ý với Đại lang. Nghĩ tới bộ dáng nàng ấy bình thường muốn ôm Đại lang lại không dám nói, Phó Tuyên nói với nhũ mẫu đại lang: "Cũng tốt, vậy chúng ta chia đường đi thôi."

Có nhũ mẫu ở đây, nàng cũng không sợ Phó Mật không dỗ được Đại lang.

Phó Mật trong lòng vui mừng, ngồi chồm hồm xuống nói với Đại lang: "Ngũ cô cô ôm người đi nhìn hạc trắng được không?"

Đại lang cùng Ngũ cô cô không thích nói chuyện này cũng không phải rất thân, hẳn càng ưa thích Lục cô cô, nhưng Lục cô cô muốn mang tỷ tỷ đi nhìn cá, Đại lang do dự một lát, cuối cùng lựa chọn giữa hạc trắng và Lục cô cô, liền ngoan ngoãn đưa tay ôm lấy cổ Phó Mật.

Đây là Phó Mật lần đầu tiên được cháu ôm, trong lòng nàng mềm mại, vững vàng đem Đại lang bế lên.

"Ngũ tỷ tỷ đi chậm chút."

"Ngũ cô nương đi chậm chút, ôm không nổi, để cho ca nhi tự mình đi cũng được."

Phó Tuyên cùng nhũ mẫu Đại lang gần như đồng thời nhắc nhở.

Phó Mật hưng phấn đáp ứng, chậm rãi đi tới chỗ nuôi thả hạc trắng bên kia vườn.

Bạch Đình nhìn theo bóng dáng nàng, nhỏ giọng hỏi Phó Tuyên: "Ngài để Ngũ cô nương một mình chăm sóc đại thiếu gia, đại nãi nãi có thể mất hứng hay không a?"

Phó Tuyên lạnh nhạt nói: "Sẽ không, có nhũ mẫu đi theo đâu."

Chẳng lẽ Tần Vân Nguyệt yên tâm cho nàng chăm sóc đại lang? Khẳng định sẽ yên tâm giao cho Phó Mật, nhưng chủ yếu vẫn là tín nhiệm nhũ mẫu Đại lang, cho nên nàng có ở bên người Đại lang hay không đều không quan hệ. Đã không quan hệ, nàng lại cần gì phải nhất định muốn quét đi hưng phấn của Phó Mật, dù có nói thế nào, Phó Mật quan hệ cùng đại phòng so với nàng càng thân.

"Dì, chim nhận!" Ngày thu chim nhận di chuyển về Nam, mấy ngày nay thường thường có thể thấy được trên bầu trời có chim nhận bay về phía nam, Viện Viện hưng phấn chỉ cho dì nhìn.

Phó Tuyên ngẩng đầu nhìn, đợi chim nhận bay xa, nàng mới tiếp tục dắt Viện Viện đi ra bên hồ.

Hôm nay sáng sủa không gió, ngược lại không cần lo lắng tiểu nha đầu bị gió hồ thổi lạnh .

Tới bên bờ, Phó Tuyên ngồi xổm xuống, đem Viện Viện ôm vào trong ngực, miễn cho tiểu cô nương không cẩn thận rơi xuống nước.

Viện Viện nhìn chăm chăm vào bên hồ xem xét một lát, nhỏ giọng nói: "Cá như thế nào còn không đến?"

Phó Tuyên cười cười: "Đợi lát nữa, dì bảo người ta đi lấy đồ cho cá ăn, một lát chúng ta cho chúng nó ăn, cá sẽ bơi tới ."

Viện Viện nửa tin nửa ngờ, nghiêng đầu nhìn nhìn, phát hiện quả thật thiếu một nha hoàn, lúc này mới tin tưởng dì không nói dối.

Thanh Trúc rất nhanh bưng đồ cho cá ăn tới.

Phó Tuyên nhận lấy chén sứ, Viện Viện lập tức nắn bóp đồ ăn cho cá rồi ném vào trong nước, ném xong rồi, thân mình nho nhỏ nghiêng về phía trước, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào.

Ánh nắng ấm áp, Phó Tuyên nhìn ngoại sanh nữ đáng yêu, tâm tình cực tốt.

"Tới tới!" Viện Viện nhỏ giọng nói.

Phó Tuyên ngưng mắt nhìn qua, quả nhiên có cá chép cắn bơi tới, đó đều là Hầu phủ nuôi để thưởng chơi, đối với mùi thức ăn cho cá rất tinh

tường.

Đáng tiếc không đợi được nhiều cá chép cắn tới gần, đột nhiên đá ở đâu từ trên trời giáng xuống, dọa cho cá chép cắn chạy không nói, càng làm một lớn một nhỏ một thân tung tóe đầy nước.

"Người là người nào, dám ở Hầu phủ giường oai?" Phó Tuyên vội vã giúp Viện Viện lau mặt, Thanh Trúc Bạch Đình phần nộ đi qua, thấy bên kia có thêm thiếu niên 15-16 tuổi mặc áo choàng xanh ngọc, Bạch Đình không biết, tức giận chất vấn.

Thanh Trúc là đại nha hoàn của Phó Tuyên, thời điểm Ngô Bạch Khởi khi dễ hai tỷ muội Phó Dung nàng cũng ở chỗ đó, tuy rằng lần trước gặp mặt đã là 2 năm trước đến Tần phủ nhìn băng khắc kia, nhưng ấn tượng nàng đối với Ngô Bạch Khởi quá khắc sâu, cẩn thận quan sát liền nhận ra được. Biết Ngô Bạch Khởi lớn mật, nàng lập tức chặn ở phía trước người cô nương nhà mình, chỉ vào xa xa nói: "Ngô thế tử, nếu người còn không đi, ta đi gọi Nhị gia nhà ta!"

Ngô Bạch Khởi mới không sợ uy hiếp của nàng, một bên ước lượng hòn đá trong tay một bên đi tới gần các nàng, cò lơ phất phơ nói: "Đi a, chờ Nhị gia các người tới, ta đã đem Lục cô nương đẩy vào trong nước rồi."

Thanh Trúc Bạch Đình chán nản, còn thật không dám đi gọi người .

Phó Tuyên đỡ cháu gái lau mặt xong, nghe Thanh Trúc nói ra người quấy rối là ai, không nhìn đến Ngô Bạch Khởi bên kia nhìn, ôm lấy Viện Viện đi thẳng đến Đông viện, trong miệng bình tĩnh phân phó: "Không cần để ý tới hắn, chúng ta đi." Nàng cùng ngoại sanh nữ xiêm y đều ướt, phải đi thay.

"Gấp gấp đi như vậy, sợ hãi sao?" Ngô Bạch Khởi hôm nay tới chính là vì báo thù. Năm ấy ở Khánh quốc công phủ ngay trước mặt vô số huân quý đệ tử bị Phó Tuyên dùng đá đập một trận, về sau lại vì nàng suýt nữa bị Phó Thần ở trên đường lớn lột sạch. Năm ngoái trả thù không thành lại bị Túc

vương cột vào phòng bếp Thanh Phong các, ngoài đói bụng một ngày, chuyện gì hăn cũng nhớ.

Nhanh chóng chạy đến phía trước người Phó Tuyên, hăn cười lạnh nhìn.

Phó Tuyên dừng bước chân, nhú mày hỏi hăn: "Người đến cùng muốn làm cái gì?"

Cô nương 13 tuổi, chính là tuổi dậy thì, bên tai một túm tóc tơ mềm ướt nhẹp nước hồ dính ở cạnh quai hàm, như là hoa bị nước mưa ngấm, vốn nên chọc người thương tiếc. Nhưng nàng khuôn mặt bình tĩnh, không chút nào e ngại, càng như là trúc bách trải qua mưa gió lại ngạo nghễ đứng thẳng như cũ, một thân lẫm liệt chính khí.

Ngô Bạch Khởi chớp mắt nhìn ngẩn ngơ.

Lần trước thấy Phó Tuyên, là tháng 3 năm ngoái, nàng theo khe hở cầu thang nhìn xuống, hăn nằm trên mặt đất ngửa đầu nhìn nàng, liếc nhìn ngẩn ngui, chỉ nhớ được cặp mắt nàng bình tĩnh. Hiện giờ một năm rưỡi đã qua, gặp lại Phó Tuyên, đối mặt trong khoảng cách gần, hăn đột nhiên phát hiện, tiểu cô nương thế nhưng thật là đẹp.

Không giống với tỷ tỷ nàng Túc vương phi xinh đẹp, nàng càng đẹp càng có khí thế, không hổ là người dám lấy đá đánh hăn .

Ngô Bạch Khởi cười cười, chính là không biết lúc nàng khóc lên có phải vẫn cứ bình tĩnh như thế hay không.

"Lục cô nương đã quên chuyện người đánh ta ?" Ngô Bạch Khởi nhẹ nhàng huýt sáo, trong tay áo có một răn trắng lớn bằng ngón cái, linh hoạt bò ra ngoài, theo cánh tay leo lên đầu vai hăn, hướng mấy người Phó Tuyên thề lười.

Bạch Đình Thanh Trúc mặt đều trắng bệch.

Phó Tuyên trên người cũng xuất hiện một tầng da gà, chỉ có Viện Viện chưa từng thấy xà, không biết không sợ, tò mò nhìn chăm chăm vào con vật thoát nhìn rất xinh đẹp đó hỏi Phó Tuyên: "Dì, đó là cái gì a, thật đẹp, ta cũng muốn."

Ngô Bạch Khởi nghe thấy, cười ha ha, chẳng mấy chốc lại trừng mắt hung dữ hù dọa nàng: "Đây là rắn, để nó cắn một ngụm dì người chắc chắn chết rồi!"

Viện Viện chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào thứ tên là rắn gì đó xem xét một lát, đột nhiên ôm lấy cổ Phó Tuyên oa oa khóc lớn: "Dì chạy mau, đừng để nó cắn người..."

Ngoại sanh nữ khóc làm cho lòng người đau xót, Phó Tuyên thật sự tức giận, vừa muốn trách cứ hoàn khố thiếu niên đối diện còn đang vui sướng khi người gặp họa, liếc mắt thấy một đạo thân ảnh quen thuộc từ đằng xa chạy đến. Phó Tuyên buông mi, rất nhanh lại nhìn thẳng Ngô Bạch Khởi, nghiêm mặt hỏi: "Thế Tử chẳng lẽ thật muốn cho rắn cắn ta?" Nàng đã sớm nghe nói Ngô Bạch Khởi có hai con rắn bảo bối, đều là không có độc, bất quá các cô nương trời sinh sợ cái này, không có độc cũng sẽ sợ hãi.

Ngô Bạch Khởi dọa nàng sợ, càng thêm đắc ý, nắm bạch xà từ đầu vai lên, cười nói: "Không cần, chỉ cần người cho nó leo lên người người một lúc, để ta đếm đến mười, hai chúng ta ân oán liền xóa bỏ."

Phó Tuyên cười lạnh, "Vậy ta không nguyện ý thì sao?"

Viện Viện nghe ra ý tứ thương lượng trong lời dì nói, nhịn không được quay sang, muốn nghe xem người xấu trả lời như thế nào, lại thấy Nhị cữu cữu tới, vội vàng hô lớn: "Nhị cữu cữu, Nhị cữu cữu mau tới! Hắn muốn cắn dì!"

Tiểu nha đầu vừa sốt ruột vừa sợ hãi, lời nói thực nhanh.

Ngô Bạch Khởi nóng mặt không hiểu, nhìn khuôn mặt Phó Tuyên trắng mịn xinh đẹp tuyệt trần, trong lòng khinh thường, ai muốn cắn nàng?

Ngay sau đó mới bỗng nhiên nhớ tới Nhị cữu cữu trong miệng tiểu nữ oa là ai, Ngô Bạch Khởi sống lưng phát lạnh, quay người nhìn lại, thấy Phó Thần vẽ mặt lửa giận cách mình chỉ có mấy chục bước, vội co chân chạy.

Phó Thần sao có thể để cho hẩn chạy ? Khi dễ muội muội cũng thôi đi, thế nhưng còn muốn cắn muội muội hẩn? Hóa ra vẫn còn tâm tư đùa bỡn?

Càng nghĩ càng giận, mắt thấy Ngô Bạch Khởi chạy nhanh, Phó Thần đuổi nhanh hơn, chỉ sợ ngày đó đi cứu Nhị công chúa thì tốc độ cũng chỉ như thế.

Viện Viện hưng phấn đỏ rực mặt mày, nắm chặt nắm tay nhỏ cổ vũ cho cữu cữu: "Nhị cữu cữu đuổi mau, đuổi mau!"

Phó Thần không cô phụ kỳ vọng cao của ngoại sanh nữ, đảo mắt đã đuổi kịp Ngô Bạch Khởi, một cước đá tới, Ngô Bạch Khởi lưng quay lên trời ngã gục xuống đất.

Viện Viện cười ha ha.

Ngô Bạch Khởi phía sau lưng vô cùng đau đớn, nhưng hẩn càng sợ Phó Thần muốn mạng của bảo bối hẩn, nhân lúc ngã trên đất thì đem bạch xà ném ra ngoài xa xa. Con rắn này là hẩn nuôi ở bên người từ nhỏ, chạy mất cũng biết tự trở về, nếu bị Phó Thần bắt được, chắc chắn bị một cước đạp chết.

Phó Thần nhìn thấy một đạo ánh sáng trắng bay ra ngoài , nhưng hẩn lúc này không rảnh suy nghĩ đó là cái gì, xách xiêm y sau lưng Ngô Bạch Khởi lên như nắm gà con, quay người đi về bên hồ.

Ngô Bạch Khởi phát hoảng, hẩn không biết bơi a!

"Phó nhị ca tha mạng a, ta không biết bơi, ta thật không biết bơi, người đánh ta một trận đi, ác mấy cũng được, người đừng ném ta vào trong hồ a!"

Phó Thần không để ý tới hăn.

Ngô Bạch Khởi kêu nửa ngày, mắt thấy khoảng cách đến hồ càng ngày càng gần, hăn quay đầu nhìn mấy người xem náo nhiệt bên kia xin giúp đỡ: "Lục cô nương, Lục cô nương cứu mạng a, vừa rồi ta là đùa người chơi, cái kia, cái kia không có độc, người nhanh khuyên nhủ lệnh huynh đi, cha ta chỉ có một đứa con trai, ta xảy ra chuyện gì thì không còn người thắp hương cho hăn! Lục cô nương, ta..."

Nói còn chưa dứt lời, một tiếng "ùm" cắt ngang.

Phó Thần vỗ vỗ tay, đứng ở bên bờ nhìn Ngô Bạch Khởi vẫy vùng ở trong nước.

Viện Viện lần đầu tiên nhìn thấy loại náo nhiệt này, hưng phấn vô cùng, Phó Tuyên sợ nàng cảm lạnh, cường ép ôm người trở về Đông viện.

Về phần Ngô Bạch Khởi, nàng tin tưởng ca ca sẽ không thật sự khiến hăn chết đuối. Đã không chết, tội khác chính là hăn xứng đáng, tự làm tự chịu.

Phó Dung qua vài ngày sau mới nghe nói việc này.

Nàng và Từ Tấn không có cách nào ra cửa, mấy nhà thân thích ngược lại là có thể tới đây thăm hỏi, nghe Phó Bảo nói ca ca nhà mình đem Ngô Bạch Khởi từ trong hồ vớt lên 3 lần lại ném xuống 3 lần, vừa buồn cười vừa tức giận, hỏi nàng Phó Thần vì sao tức giận.

Phó Bảo cười nói: "Hăn hai năm trước bị Nhị ca đánh một lần, hiện giờ tự cho là công phu tiến bộ, lại đến khiêu khích thôi."

Ngô Bạch Khởi khi dễ Phó Tuyên thì chỉ có Phó Thần mấy người ở đây, Phó Thần cố kỵ thanh danh muội muội, chỉ nói Ngô Bạch Khởi trêu chọc hăn.

Phó Dung đối với Ngô Bạch Khởi vẫn là có phần hiểu biết, hăn dám khi dễ muội muội, ăn một lần một rồi tuyệt không dám khiêu khích huynh trưởng nữa.

Nhìn muội muội bên kia một lòng đỡ Trần ca nhi, Phó Dung tìm cơ hội lặng lẽ hỏi nàng: "Ngô Bạch Khởi có phải lại khi dễ người hay không?"

Phó Tuyên cảm thấy việc này không có gì không thể nói cho thân tỷ tỷ, liền đem tình hình ngày đó đơn giản nói một lần.

Phó Dung che trán.

Ngô Bạch Khởi còn muốn lấy bạch xà hù dọa muội muội đâu, rõ ràng là không thông suốt a, đời trước hăn rốt cuộc làm như thế nào mà cưới được muội muội ?

Có lẽ là ngày nghĩ đêm mong, buổi tối bồi Từ Tấn náo loạn một lát, ngủ rồi Phó Dung thế nhưng mơ thấy Ngô Bạch Khởi .

Nàng mơ thấy Ngô Bạch Khởi là một con bạch xà, muội muội lấy thức ăn cho cá cho hăn, Ngô Bạch Khởi sinh lòng cảm kích, hóa thành tuần mĩ thiếu niên đi báo ân...

Đại khái là giấc mơ quá thú vị, nàng không tự giác cười ra tiếng.

Từ Tấn nằm sắp ngủ, bởi vì không thoải mái, ngủ so với bình thường càng không sâu, nghe bên cạnh Phó Dung thỉnh thoảng mỉm cười, hăn nhú mày, "Nùng Nùng?"

Không có người để ý hăn.

Từ Tấn hiểu được, người này đang nằm mơ, cũng không biết nàng đến cùng mơ thấy chuyện gì tốt.

Nhắm mắt lại, Từ Tấn chuẩn bị tiếp tục ngủ, không nghĩ bên người lại truyền đến tiếng cười.

Từ Tấn triệt để không ngủ được, sau khi Phó Dung cười một tiếng nữa, lại gần hôn miệng nàng, tay cũng không thành thật.

Phó Dung đột nhiên tỉnh .

Từ Tấn ngẩng đầu, buồn bực hỏi nàng: "Có mộng đẹp gì, còn cười ra tiếng ."

Phó Dung sửng sốt một lát, triệt để thanh tỉnh, rốt cuộc nhớ tới mình mơ thấy cái gì.

"Mơ thấy Bạch nương tử và Hứa Tiên ..." Đều tại Ngô Bạch Khởi, không có việc gì lại đi nuôi bạch xà?

Từ Tấn càng thêm khó hiểu: "Cái kia có gì buồn cười ?"

Phó Dung sao có thể nói cho hắn biết sự thật? Nhịn cười vỗ vỗ bả vai hắn, "Một giấc mộng mà thôi, vương gia nhanh ngủ đi."

Từ Tấn hừ hừ, lại xoa nhẹ nàng một trận mới buông tha nàng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 196

Ý thu dần dần dày, Từ Tấn chỗ bị thương triệt để kết vảy, bình thường chạm vào cũng không có việc gì, khấy ra mới có thể cảm thấy đau.

Điều này cũng có nghĩa là hắn có thể hành động tự nhiên.

Từ Tấn vui vẻ dọn về Phù Cừ viện, bởi vì còn không thể tắm bồn, ban đêm hắn để Phó Dung giúp hắn chà lưng.

Lau phía trước cho hắn, Phó Dung như trước sẽ thẹn thùng, đến đằng sau, thấy trên cái mông ngàn vàng của Túc vương gia có kết vảy, Phó Dung nhất thời nhin cười, nhin đến lúc chà lau thì cánh tay đều run rẩy. Từ Tấn không phải là ngốc tử, đương nhiên biết trong lòng thê tử đang nghĩ cái gì, bất quá hơn nửa tháng nay đều là Phó Dung giúp hắn bôi thuốc, hắn da mặt đã sớm luyện được, chà lau xong, ôm lấy Phó Dung ném lên trên giường, hung tợn đè lên trên: "Cười thêm một cái cho ta nhìn xem?"

Vừa nói vừa cởi quần áo nàng.

Hai vợ chồng hơn một tháng không có thân thiết. Kỳ thật mấy ngày hôm trước Từ Tấn có thể hoạt động trên phạm vi lớn, không khéo bắt kịp nguyệt sự Phó Dung đến, lại phải trì hoãn mấy ngày. Lúc này rốt cuộc có thể đỡ thèm , Phó Dung trong lòng cũng ngứa ngáy, đợi Từ Tấn đem y phục của hai người đều ném ra ngoài, hắn bừa bãi nhắm nháp nàng thì Phó Dung cũng thuận theo tâm ý ôm lấy hắn.

Từ Tấn thân thể khỏe mạnh, bắp thịt rắn chắc căng cứng, chạm vào còn rất thoải mái.

Hoa mắt thần mê thì tay đụng phải kết vảy trên người hấn.

Xúc cảm có chút kỳ quái, nhưng cũng có loại thú vị khác, Phó Dung nhin không được ở nơi đó lưu luyến mãi.

Từ Tấn nhận ra, nhúu mày nhin một lát, chậm rãi phát hiện nàng sờ mãi chưa xong, không khỏi đem hai tay nàng đề sang hai bên.

Tay không thể động, vẫn còn chân, Phó Dung không tự giác nâng chân lên, mũi chân khe khẽ huých kết vảy của hấn, một chút cũng không biết nam nhân phản cảm với cái này, còn nhắm mắt quan tâm hỏi: "Vương gia đau sao?"

Từ Tấn không đau, hấn tức giận, nhưng không nguyện ý cho nàng biết trong lòng hấn không được tự nhiên, một phen đem người lật lại, từ phía sau đến.

Lần này Phó Dung vô luận làm thế nào cũng không đụng được hấn, chỉ có thể ngoan ngoãn thừa nhận.

Gây sức ép tới nửa đêm, hai người mới ôm nhau ngã xuống giường.

Từ Tấn ôm nàng bình phục, tay kim lòng không được vuốt ve sống lưng nàng.

Phó Dung cũng sờ hấn, tay lại chạy tới chỗ hấn bị thương.

Từ Tấn thân thể cứng đờ. Nàng trước kia cũng không có thích nơi đó, nhiều nhất đụng chạm eo hấn.

Hấn đem tay nàng kéo lên, cho nàng sờ cánh tay hấn.

Phó Dung ở lồng ngực hấn cọ cọ, lại đi sờ cái vảy kết kia.

Từ Tấn rốt cuộc nhịn không được, cúi đầu hỏi nàng: "Có cái gì tốt mà sờ?"

Phó Dung sững sốt một lát mới hiểu được ý trong lời hăn nói, bản thân cũng ngoài ý muốn thấy mới lạ mà cười: "Ta cũng không biết, chính là chơi vui."

Từ Tấn đem tay nàng túm trở về, đè trong lồng ngực nói: "Đừng đụng vào, ngứa." Quả thật ngứa.

Phó Dung ngoan ngoãn "Ồ" một tiếng.

Nhưng buổi tối ở chung kế tiếp, Phó Dung vẫn luôn không nhịn được đi chạm vào chỗ đó. Từ Tấn không muốn vì loại chuyện nhỏ này nhiều lần so đo cùng nàng, luôn làm cho nàng xoay lưng về mình, gây sức ép tới lúc nàng ngủ mới thôi. Ngày hôm sau dậy thật sớm mặc xiêm y vào, hạn chế hết mức cơ hội cho nàng chạm vào.

Dưỡng dưỡng, kết vảy bắt đầu rơi xuống.

Từ Tấn âm thầm cao hứng, nhân lúc đi cung phòng, sẽ thử đem kết vảy sắp bong ra bóc đi, có khi còn chưa hoàn toàn bong ra, lúc đó có chút đau, nhưng chỉ cần không bóc vào thịt, Từ Tấn đều nhẫn tâm làm được.

Cái này lúc Phó Dung xoa thuốc mỡ xóa sẹo cho hăn, phát hiện có chỗ chảy máu, nhú nhú mào, nhỏ giọng quở hăn: "Vương gia đừng tự mình cạy, để lại sẹo thì làm thế nào đây? Cái vết trên trán ta chính là lúc bị thủy đậu không cẩn thận cạy mới lưu lại, đời này không thể lành được."

Từ Tấn không dám quay đầu lại nhìn nàng.

Khi đó Phó Dung ở trong mắt hăn, chỉ là nữ nhân duy nhất hăn có thể chạm vào, nếu cưới nàng sẽ giúp hăn giải quyết một ít vấn đề khó khăn, hăn cũng chẳng thế nào thích nàng, cho nên không để ý nàng muốn gì,

vụng trộm đem vảy thủy đậu cạy đi, về sau thích thú xem nàng bộ dáng ảo não yếu ớt. Nếu như đời trước hai người cứ tốt như vậy, biết nàng để ý cái vết trên trán như vậy, hẳn chắc chắn sẽ không làm loại chuyện đó .

May mắn nàng không hoài nghi.

Hắn không rên một tiếng, Phó Dung còn cho là hắn lơ đãng đâu, bĩu bĩu môi, vừa xoa thuốc mỡ vừa hỏi: "Vương gia đến cùng có nghe ta hay không a?"

Từ Tấn ho khụ khụ, rầu rĩ nói: "Không có ai nhìn thấy, lưu sẹo lại thì sao." Hắn mới sẽ không vì trên mông có một vết sẹo mà chuyện bé xé ra to.

Phó Dung đâm chọc hắn một chút: "Ta có thể nhìn thấy a, ta thích vương gia toàn thân đều lành lặn, có sẹo quá xấu." Nói xong thấy Trăn ca nhi lại muốn đưa tay sờ kết vảy to bằng quả vải rõ ràng nằm ở phía bên phải trên cái mông quý báu của phụ thân hắn, Phó Dung vội vàng kéo tay nhỏ ra, nghiêm túc cảnh cáo nói: "Trăn ca nhi không cho phép khêu, phụ thân đau."

Trăn ca nhi "A" một tiếng, cái đầu nhỏ nằm sắp ở ngang hông phụ thân, mắt to vẫn nhìn chăm chăm vào mảng trên mông phụ thân chưa từ bỏ ý định, không hiểu vì sao mẫu thân thích sờ đi sờ lại chỗ đó mà không chịu cho hắn sờ.

Hai mẹ con đều nhìn chăm chăm vào phía dưới hắn, Từ Tấn da mặt dù dày cũng có chút chịu không nổi, quay đầu kêu nhi tử: "Trăn ca nhi lại đây, nường người bôi thuốc cho ta, người đừng quấy rối."

Trăn ca nhi thích nhất nhìn mẫu thân làm việc, nghe được âm thanh phụ thân, hắn như trước nằm sắp ở ngang hông phụ thân, tay nhỏ nhẹ nhàng ấn vào phía trên chỗ phụ thân bị thương một chút, không chọc mẫu thân tức giận là đủ rồi, về phần phụ thân nói, coi như không nghe thấy đi.

Nhi tử lớn một chút đã dám làm trái lời vương gia phụ thân hăn, Phó Dung trên tay dính thuốc mỡ, làm bộ muốn lau lên mặt hăn.

Trần ca nhi quen cho mẫu thân hăn bôi phấn lên mặt, còn cho rằng đây cũng là phấn đâu, toét miệng ngoan ngoãn chờ.

Tiểu cù lần.

Phó Dung cúi đầu hôn nhi tử một cái, tiếp tục bôi thuốc cho Từ Tấn.

Trần ca nhi nhìn cái hộp mẫu thân để ở một bên, đưa tay muốn chạm vào, còn chưa đụng tới, một chân bị người nắm lấy, cứng răn là đem hăn kéo lên đầu giường.

"Ta gọi người, người không nghe thấy?" Từ Tấn đem nhi tử kẹp ở phía dưới nách, dù hăn duỗi tay duỗi chân cũng vô dụng. Trần ca nhi thích cùng phụ thân chơi đùa, khanh khách cười không ngừng, đợi phụ thân mệt mỏi nhắm mắt rồi, hăn cố sức từ dưới cánh tay phải phụ thân trốn ra, quay người hướng mẫu thân bên kia bò tới. Từ Tấn đương nhiên là giả bộ ngủ, cố ý để Trần ca nhi leo được một nửa, sau đó lại bắt hăn trở về.

Hai cha con chơi không biết chán.

Phó Dung bôi thuốc xong thay Từ Tấn mặc quần, nhìn bọn họ nháo, đột nhiên cảm thấy Từ Tấn ở nhà cũng rất tốt, bình thường hăn nào có ở không bồi nhi tử chơi như vậy? Thu xếp đồ đạc xong, Phó Dung cùng Từ Tấn chia ra ngồi đầu giường, cuối giường, đỡ Trần ca nhi bò đi bò lại.

Đợi thiên kim chi mông của Từ Tấn triệt để khôi phục nhẵn mịn như trước, thậm chí càng bóng loáng thì đã là cuối thu .

Mỗi năm cuối thu và đầu xuân đều là thời điểm lão nhân dễ dàng xảy ra chuyện nhất.

Trong cung Chiêu Ninh, Lý cô cô bắt đầu hầu hạ Thục phi từ lúc vẫn là thiếu nữ khuê các đến nay đã được 30 năm cũng sắp chịu không nổi nữa. Từ khi nháo ra sự tình cúc hoa có bùn xạ hương, thân thể nàng liên suy sụp dần, quanh năm suốt tháng thuốc không ngừng. Năm nay vào thu, sau một cơn phong hàn liên triệt để ngã xuống.

Sầm công công khom lưng như con mèo đi vào trong phòng, hướng Thục phi đang ngây ra trước một chậu cúc hoa nói: "Nương nương, Lý cô cô nàng... Nàng muốn mời nương nương qua, nói với ngài mấy câu cuối cùng."

Thục phi tiếp tục ngồi một lát, mới gật gật đầu.

Sầm công công tự mình hầu hạ nàng phủ áo choàng lên, dõng bước đi viện của Lý cô cô.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 197

Khi Thục phi sắp xếp Ôn ma ma đi chiếu cố Từ Tấn, Lý cô cô liền trở thành đại cung nữ ở Chiêu Ninh cung, bởi vì vẫn không xuất giá, cung nữ thái giám lớn nhỏ trong cung Chiêu Ninh đều gọi bà là cô cô. Vì là đại cung nữ, bên cạnh bà cũng có tiểu cung nữ hầu hạ .

"Đem cửa sổ đều mở ra, một lát nường nường sẽ tới, đừng để bệnh khí lây tới trên người nường nường."

Nàng nằm ở trên giường bệnh trúc trắc phân phó.

Tiểu cung nữ thanh âm nhẹ nhàng "Vâng", nhẹ chân nhẹ tay đi mở cửa sổ.

Đầu mùa đông gió lạnh nhất thời rót vào, tiểu cung nữ vội vàng lui về trước giường, thay Lý cô cô đắp kín chăn, đỏ khóe mắt nói: "Cô cô vì sao không biết đau lòng chính mình, ngài bệnh còn có thể tốt đâu, chúng ta triệt để dưỡng tốt rồi cùng nường nường nói chuyện không được sao?"

Lý cô cô cười cười.

Thân thể của mình, chính mình biết rõ, còn có thể sống bao lâu, chỉ sợ thái y cũng không rõ ràng, nếu không phải là hiểu được đại nạn sẽ tới, bà cũng sẽ không mạo hiểm chuyện lây bệnh khí nguy hiểm mà mời nường nường tới.

"Lý cô cô, nường nường đến thăm người."

Bên ngoài truyền đến âm thanh quen thuộc của Sầm công công, Lý cô cô tỏ ý bảo tiểu cung nữ đỡ dậy, từ nằm đổi thành tựa vào đầu giường. Dựa ổn rồi, bà liên tục thở hắt hắt mấy hơi, hướng tiểu cung nữ nói: "Đi ra ngoài đi, ta cùng nương nương nói chuyện, không cần người hầu hạ."

Tiểu cung nữ gật gật đầu, đi tới cửa phòng vén màn lên, đợi Thục phi cùng Sầm công công tiến vào, nàng mới rời đi.

"Người cũng đi ra ngoài đi." Thục phi liếc mắt nhìn trên giường, cũng không quay đầu lại nói với Sầm công công, "Trước khi đi ra đem cửa sổ đều đóng lại."

Lý cô cô nghe thấy, vội vã khuyên nhủ: "Nương nương, cái này không được..."

Thục phi lắc lắc đầu, ở bên giường ngồi xuống, ôn nhu nói: "Cô cô có bệnh, không thể chịu được gió, nghe ta đi."

Lý cô cô cười khổ, đã sắp 50 tuổi, sắc mặt vàng vọt, sớm không còn tinh thần nhiệt tình hai năm trước.

Sầm công công đóng xong cửa sổ lui ra ngoài, Thục phi thu tầm mắt từ trên màn cửa lại, nói với Lý cô cô: "Cô cô có lời gì nói gấp với ta? Ngài không cần gấp gáp, an tâm dưỡng bệnh, chớ suy nghĩ lung tung, hết bệnh rồi ta còn mong đợi ngài tiếp tục giúp ta đâu."

Nhìn bên giường cũng coi như là Thục phi nhìn từ nhỏ đến lớn, Lý cô cô khe khẽ thở dài, ăn ngay nói thật: "Nương nương không cần an ủi ta, ta không có bao nhiêu thời gian, mời nương nương tới, quả thực là có mấy lời không nói không được, ta không muốn chết rồi mà lòng còn vướng mắc, hiện tại nói cho nương nương nghe, nương nương tin cũng tốt, không tin cũng tốt, ta đều nhận."

Nàng ở trong cung nhiều năm như vậy, có chuyện gì còn có thể dấu diếm được nàng?

Những chuyện cúc hoa xảy ra rồi, Lý cô cô so bất luận kẻ nào đều trước hết hiểu được Thu Hà không phải hung phạm, Thu Hà không có thời gian mau chóng chuẩn bị sẵn sàng như vậy, còn lại người bị tình nghi chính là bà cùng biểu cô nương. Một người là lão bộc hầu hạ nương nương trung thành 30 năm, một người là cháu gái ruột nương nương tự tay nuôi lớn. Nương nương hoài nghi ai trong lòng đều sẽ không thoải mái, cho nên phát hiện nương nương bắt đầu phái Sầm công công nhìn chăm chăm vào mình, Lý cô cô tuy rằng xót xa, nhưng hiểu được nương nương khổ tâm.

Nương nương đã lựa chọn tín nhiệm biểu cô nương mà hoài nghi bà, như vậy chỉ cần bản thân sống tốt, giải thích thế nào đi nữa đều là nói suông, nương nương cũng sẽ không tin. Bởi vậy Lý cô cô không biện giải cho mình, bà muốn dùng 10 năm, 20 năm sau chứng minh cho nương nương thấy, thuận tiện âm thầm lưu ý biểu cô nương, bắt lấy nhược điểm của biểu cô nương. Không ngờ trời không theo ý người, lão thiên gia không muốn cho bà sống ...

Như vậy cũng tốt, đều nói người sắp chết nói lời thiện, hiện tại bà sắp phải đi, Lý cô cô hi vọng chính mình sắp chết đổi lại nương nương tín nhiệm, cho dù không đổi về được, cũng muốn nương nương sinh tâm đề phòng với biểu cô nương.

Nghĩ thoáng rồi đến cùng lại ủy khuất, Lý cô cô trong mắt chảy lệ, nắm lấy tay Thục phi nói: "Một chớp mắt nương nương cũng sắp 40, lão nô còn nhớ được lần đầu tiên thấy nương nương, nương nương mới 9 tuổi, trên đầu chải búi tóc song nha, có chút ngượng ngùng nhìn lão nô, lại cứ muốn giả vờ bộ dạng người lớn."

Thục phi buông mi mắt, khuôn mặt bình tĩnh.

Lý cô cô lơ đễnh, hữu khí vô lực cùng nàng phân tích: "Nường nường nghi ngờ ta, ta không trách nường nường. Nhưng nường nường suy nghĩ thật kỹ, ta mưu đồ cái gì? Lão nô trong nhà cha mẹ huynh đệ tỷ muội sớm không còn, chính mình một người, vì vinh hoa phú quý gì? Ta là đại cung nữ bên cạnh nường nường, còn có thể leo đến đâu? Vì mệnh, sợ bị người uy hiếp?"

Nói đến đây, nàng tự hào cười: "Nường nường có còn nhớ rõ, lúc nường nường hoài Túc vương gia, mỗi thứ đồ ăn mỗi thứ thuốc bổ đều là lão nô nếm trước, xác định không có việc gì mới bưng cho nường nường ... Lão nô đi theo nường nường nhiều năm như vậy, nường nường hoài nghi ta, ta thật sự không trách ngài, nhưng ta đau lòng..."

Quá mức kích động, thân thể không chịu nổi, lão nhân gia đột nhiên kịch liệt ho khan.

Thục phi vội vàng giúp nàng đầm lưng, thấy Lý cô cô khóe miệng chảy máu, Thục phi ngơ ngác, lần đầu tiên ý thức được, Lý cô cô thật sự không ổn.

Lý cô cô như cũ nắm chặt tay nàng: "Nường nường, ta phải đi, ta không cam tâm a, nường nường bên người còn có tiểu nhân, nường nường..."

Nói còn chưa dứt lời, thân thể nghiêng về phía trước, đột nhiên ngã xuống.

Trong phòng tĩnh mịch.

Thục phi ngăm nhìn trường bối này theo mình nhiều năm, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, trong lòng không khống chế nổi sinh ra một tia hối hận.

Nàng có phải trách lầm Lý cô cô hay không?

Nhưng mà, nếu như Lý cô cô trong sạch , Thôi Oản...

Lý cô cô đem nàng nuôi dạy khôn lớn, Thôi Oản lại là nàng tự tay nuôi lớn a, nàng ấy vì sao muốn hại Tứ tẩu của nàng ấy...

Chuyện phát sinh ở Thôi gia trong tháng 5, ngày phụ thân mừng thọ đột nhiên hiện lên cho trong đầu.

Từ Tấn không cứu Thôi Oản có thể giải thích, Thôi Oản hiểu lầm biểu ca hoài nghi nàng cũng là không biết không có tội, nhưng bên trong đó, có chuyện không hợp lý.

Thôi Oản vì sao muốn đi hái hoa sen?

Vì dễ Tứ tẩu, dễ cháu vui vẻ? Chuyện tình nghịch như vậy, Tần Vân Ngọc làm ra được, Thôi Oản không phải cô nương như vậy. Nàng từ nhỏ nhu thuận hiểu chuyện, một việc không hợp quy củ sẽ không làm, vì sao hồi tháng 5 trong nhà khách khứa tụ tập thì nàng muốn phá lệ?

Nếu như nàng thật rơi vào nước, nếu như Từ Tấn thật sự đi cứu ...

Nếu như hai người có da thịt gần gũi, Thôi Oản...

Nếu như Thôi Oản có tâm tư giả cho trường tử, vậy thì, nàng ấy có động cơ động tay chân ở chậu hoa cúc.

Thực phi toàn thân phát lạnh.

Nàng không thể tin nổi, không nguyện tin tưởng, tiểu cô nương nàng đối đãi như con gái ruột, thế nhưng tâm ngoan thủ lạt, tâm tư thâm trầm như thế.

Nàng không nguyện ý tin tưởng, nhưng, ngộ nhỡ đây chính là chân tướng, nàng muốn mở mắt trần trần nhìn thứ tử cười một cô nương như vậy sao?

Nhìn trên giường Lý cô cô chết không nhắm mắt, Thục phi gần như bản năng mà lại thay Thôi Oản tìm lấy cố.

Có lẽ đó chính là Lý cô cô làm. Chỉ cần nàng tin lời Lý cô cô lúc lâm chung, 2 người con trai nàng sẽ vì Thôi Oản sinh ra xích mích, thứ tử thích Thôi Oản như vậy, hẳn nhất định sẽ tin tưởng Thôi Oản trong sạch, trường tử coi trọng thế tử nhi tử như vậy, một khi hoài nghi Thôi Oản, nhất định không chết không ngừng, hai huynh đệ...

Thục phi không dám nghĩ tiếp.

Nàng giả bộ trấn định trở về tẩm cung.

Lý cô cô chết bệnh, hôm đó bị người nâng ra ngoài, chôn cùng một nơi cùng với cung nữ có thể diện khác. Tin tức truyền ra ngoài, Hoàng Hậu nghe nói hơi kinh ngạc một chút, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Thục phi lại cả đêm mất ngủ.

Ngày thứ hai, nàng phái người đi đón Thôi Oản tiến cung.

Lý cô cô chết rồi, hung phạm có phải nàng ấy hay không cũng không quan trọng, nhưng phải Thôi Oản không, Thục phi phải hỏi cho rõ ràng.

"Bác, ngài có phải nhớ ta rồi hay không a?" Thôi Oản cười dịu dàng đi vào trong, trong tay cầm một kiện áo choàng, "Ta cũng nhớ bác, nhân lúc trước khi trời triệt để lạnh hẳn, may cho ngài kiện áo choàng, ngài thử xem xem?"

Thục phi như thường lệ cười đem nàng gọi đến bên người, nhận lấy áo choàng xem, nhẹ giọng khen: "Oản Oản nữ hồng càng thêm tinh tiến, đồ cười chắc thêu tốt lắm? Đừng chỉ cố bận rộn thêu áo choàng cho ta, chậm trễ đại sự của mình."

Thôi Oản cúi đầu, đỏ mặt sắng giọng: "Bác lại trêu ghẹo ta, sau này ta không tới nữa."

Thục phi nhìn nàng sườn mặt đỏ bừng, hướng Sầm công công đưa mắt ra hiệu.

Sầm công công tỏ ý bảo các cung nữ hầu hạ bên trong lui ra ngoài, chỉ có hăn ở trước mặt trông giữ.

Thôi Oản nghi hoặc nhìn theo các nàng, nghiêng đầu nhìn Thục phi, vẻ mặt khó hiểu.

Thục phi cũng không vòng vo, nhìn chăm chăm vào mặt nàng nói: "Hôm qua Lý cô cô chết rồi, trước khi chết nàng nói cho ta biết, bỏ xạ hương vào mấy chậu cúc hoa kia không phải là nàng ấy."

Thôi Oản đầu tiên là khiếp sợ, lập tức là mờ mịt, theo sát khó có thể tin mà đứng lên, mắt hờn lặc phách hỏi: "Bác, bác đây là hoài nghi ta ?" Nói đến rồi, nước mắt cỡ hạt đậu rơi xuống, che miệng khóc, "Bác hoài nghi là ta làm ? Ngài tận mắt thấy ta lớn lên, ngài cũng hoài nghi ta?"

Như là chịu oan khuất bằng trời, Thôi Oản ánh mắt tìm chung quanh, thấy trên giường có giỏ kim chỉ, nàng bỗng nhiên nhào qua, nắm lên cái kéo đâm xuống cổ tay mình.

Thục phi hoảng hốt, "Oản Oản dừng tay!"

Thôi Oản đã đâm cái kéo vào cổ tay, Sầm công công nhìn mặt đoán ý, trước khi Thục phi tự mình động thủ kịp thời đem cái kéo đoạt lấy, đỡ người lung lay sắp ngã nói: "Biểu cô nương đây là tội gì..."

Thục phi so với hăn còn gấp hơn, đỡ Thôi Oản lên giường, mặt trắng mặt lệnh cho Sầm công công đi mời Lưu thái y chuyên môn hầu hạ Chiêu Ninh cung. Sầm công công đi rồi, nàng lấy khăn đé chặt lên tay Thôi Oản, mắt

thấy cái khăn mau chóng chuyển đỏ, nước mắt rơi như mưa: "Người sao lại ngốc đến vậy, người hảo hảo cùng ta giải thích, ta còn không tin người? Người nếu có chuyện gì, là muốn cho ta hối hận đến chết sao?"

Thôi Oản cũng khóc, đau đến hấp khí, toàn thân phát run: "Ta gọi ngài là bác, nhưng ngài ở trong lòng ta so với mẫu thân sinh không có gì khác biệt, nhưng ta không tin ta, ta sống còn có tác dụng gì? Ngài đừng để ý tới ta, để ta chết đi cho rồi..." Giãy giụa muốn kéo tay ra.

Thục phi gắt gao ấn, nhìn máu cháu gái nhuộm đỏ hai tay mình, hối hận đan xen lẫn lộn: "Đều là bác không tốt, là ta không tốt, Oản Oản người đừng khóc nữa, sau này bác không nghi ngờ người nữa, chuyện đó chính là Lý cô cô làm, nàng sắp chết còn muốn châm ngòi quan hệ chúng ta, Oản Oản người kiên trì a, bác biết sai rồi..."

Thôi Oản nhắm mắt, yên lặng rơi lệ, bởi vì mất máu quá nhiều mà mặt trắng như tờ giấy.

Nhưng trong lòng nàng một mảnh thoải mái, dùng nhiều máu như vậy đổi an tâm về sau, đáng giá.

Nàng không thể để cho bác hoài nghi mình, hoài nghi nàng cũng không có chứng cứ. Nhưng nàng cũng không giải thích rõ được, như vậy trong lòng bác hoài nghi sẽ càng ngày càng tăng, cũng sẽ không đem nàng làm con gái ruột mà thương yêu như trước. Nàng đã đắc tội với Từ Tấn, không thể đắc tội với bác nữa, Từ Hạo là chỗ nàng trông cậy vào nửa đời sau, bác mới là chỗ dựa chân chính, là mẫu thân Từ Tấn cũng phải kiêng dè.

Thái y cuống quào chạy tới, vì Thôi Oản băng bó chữa thương, biết được tính mạng Thôi Oản không nguy hiểm, Thục phi phảng phất rốt cuộc từ trong cơn ác mộng đi ra.

Không biết là bởi vì ở trong phòng Lý cô cô lâu như vậy nhiễm bệnh khí, hay là bởi vì Lý cô cô chết mang cho nàng hoài niệm đau xót cùng nỗi lòng

phức tạp, hoặc là bởi vì Thôi Oản bị thương sinh ra áy náy tự trách, Thục phi bị bệnh, đầu óc hôn mê, bệnh một lần không dậy nổi.

Sầm công công muốn đi bẩm báo Gia Hòa đế, Thục phi không cho, cũng không cho phép hần đưa tin cho hai huynh đệ Từ Tấn bên kia.

Sầm công công đành phải đáp ứng.

Nhưng Lưu thái y thường thường ra vào Chiêu Ninh cung, không giấu được người có tâm.

Hoàng Hậu nghe nói rồi đắc ý cười. Nàng còn cho rằng Thục phi thật sự không để ý Gia Hòa đế sủng ái, hiện tại đã ngã bệnh, có thể thấy được bình tĩnh thông dong lúc trước đều là giả vờ. Thục phi đã cậy mạnh không bảo người bẩm báo Gia Hòa đế, nàng cũng không quản chuyện bao đồng.

Đáng tiếc nàng cũng không phải người duy nhất nhận được tin tức .

Lệ quý nhân Quán Anh cũng đã biết.

Nàng nghi hoặc hỏi Hạ Âm: "Có biết nương nương sinh bệnh gì không?"

Mỗi tú nữ vào Trữ Tú các đều được phân hai cung nữ, Hạ Âm, Đông Tuyết chính là người hầu hạ Quán Anh, hai người hầu hạ Quán Anh tận tâm tận lực, Quán Anh thập phần tín nhiệm các nàng.

Hạ Âm thấp giọng nói: "Nghe nói là lây nhiễm phong hàn."

Quán Anh "Ồ" lên, "Kia thái y đã thăm qua, hẳn là rất nhanh sẽ ổn thôi?" Trong cung thái y là lang trung tốt nhất, loại bệnh nhẹ này khẳng định dễ như trở bàn tay .

Hạ Âm không nói thêm gì nữa, Đông Tuyết nghĩ ngợi một lúc, nhẹ giọng nhắc nhở: "Chủ tử, Thục phi ở trong cung là 1 trong 2 vị phi, tuy rằng Hoàng Thượng một lòng đều ở trên người chủ tử, Thục phi phía dưới còn

có hai vị hoàng tử đâu. Nàng ở trong lòng Hoàng Thượng khẳng định có chút phân lượng. Hiện giờ Thục phi ốm đau liệt giường, Hoàng Hậu biết được thế nhưng chẳng quan tâm, vậy ngài nói cho Hoàng Thượng, không phải có vẻ ngài thiên lương hào phóng ? Nói câu không dễ nghe, Thục phi đã sắp 40, lại đang bệnh, Hoàng Thượng nhìn rồi khẳng định cũng sẽ không ở bên đó ngủ lại, như thế chủ tử đưa tặng Thục phi một nhân tình to lớn, lại cũng không mất sủng ái, chẳng phải là một công đôi việc?"

Quản Anh tâm tư đơn giản, nghe nàng nói như vậy, cảm thấy rất có lý, buổi chiều Gia Hòa đế tới bồi nàng thì ôn nhu nói: "Hoàng Thượng, ta nghe nói Thục phi tỷ tỷ bệnh cũng không nhẹ, cũng không xuống được giường, Hoàng Thượng có nên tới nhìn xem hay không? Ta hồi nhỏ sinh bệnh, sợ nhất một mình cô quạnh đợi, đặc biệt khó chịu..."

Thục phi thân thể khoẻ mạnh, rất ít sinh bệnh, Gia Hòa đế nghe vậy, dặn dò nàng buổi tối tự mình dùng cơm, đứng dậy bỏ đi, thần sắc ngưng trọng.

Quản Anh có chút thất vọng, bất quá nghĩ tới tuổi tác Thục phi, chẳng mấy chốc lại thoải mái.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 198

Gia Hòa đế tới Chiêu Ninh cung.

Đi tới nơi, nhìn cửa cung quen thuộc lại có chút xa lạ, Gia Hòa đế giật mình phát hiện mình đã sắp 3 tháng không đến đây .

Khó trách nàng sẽ ngã bệnh.

Đi vào cổng, nghĩ tới trước kia đi tới đây Thục phi đều mặc áo váy ngày thường ở viện chờ hăn, vẻ mặt ôn nhu, Gia Hòa đế càng thêm áy náy. Lúc hăn không một tiếng động vào trong phòng, nhìn thấy trên giường Thục phi tròn mắt hơi thâm đang nằm ngủ, nhìn thấy nàng rõ ràng khuôn mặt hao gầy, trong lòng không khỏi đau. Khoát tay tỏ ý bảo đám người Sầm công công Vạn Toàn đi xuống, hăn ngồi nghiêng ở trên giường, cầm bàn tay mảnh khảnh của Thục phi, tay kia tìm lòng không được vuốt ve khuôn mặt nàng.

Sắp 40 tuổi, bảo dưỡng được tốt mấy, khóe mắt đều có nếp nhăn tinh tế.

Nhưng nàng chưa từng ở trước mặt hăn có ý đồ che giấu, sẽ không giống Hoàng Hậu nùng trang điểm mặt như vậy. Có hồi Trăn ca nhi tới, nàng còn cười dạy Trăn ca nhi sờ nếp nhăn khóe mắt tổ mẫu, mà hăn ngồi ở ngay bên cạnh, chỉ cảm thấy bộ dáng nàng tự nhiên bình thường so với lúc tuổi trẻ cũng không chút thua kém.

Sờ sờ, động tác khượng lại.

ánh mắt Gia Hòa để rơi vào trên mái tóc dài của Thục phi, đầu tóc kia như trước đen nhánh như lụa, chính vì vậy, sợi tơ bạc mới rõ ràng chói mắt như thế.

Gia Hòa để trong lòng cả kinh, cẩn thận tìm kiếm, xác định chỉ có sợi này, hẳn thật cẩn thận nhổ đi.

Rốt cuộc là nữ nhân, sẽ không cam nguyện biết mình sớm có tóc bạc.

"Hoàng Thượng?" Đình đầu có hơi hơi đau, Thục phi trong lòng có việc, vốn ngủ không sâu, tỉnh lại nhìn thấy người nam nhân phía trước, kinh ngạc lên tiếng.

Gia Hòa để tự nhiên bỏ tay xuống, tay áo dài khép lại, một bên âm thầm đem sợi tơ bạc kia quấn quanh trên ngón tay, cuối cùng cất vào trong tay áo, một bên ôn nhu cùng nàng nói chuyện: "Sinh bệnh sao không nói cho Trẫm?"

Hỏi là hỏi, không cần nàng trả lời cũng rõ ràng nguyên do trong đó. Nàng trước giờ đều không tranh sủng, hẳn đến, nàng ôn nhu đối đãi, hẳn không đến, nàng ở Chiêu Ninh cung dương dương tự đắc. Có đôi khi Gia Hòa để ngóng trông Thục phi sẽ giống Đoan phi ăn chút dấm như vậy, cho hẳn biết trong lòng nàng cũng có để ý sủng ái của hẳn. Nhưng nàng trước giờ đều không thể, cho đến hôm nay, hẳn mới hiểu được nàng chỉ là không nói mà thôi, trong lòng kỳ thật cũng rất để ý, để ý tới mức bị bệnh, còn có tóc bạc. (PS: Lão già xấu xa cứ tưởng bỏ đi)

Nam nhân ánh mắt ôn nhu lại áy náy, Thục phi nhìn thẳng hẳn chốc lát, hiểu.

Ngẫm lại cơn bệnh này, chỉ sợ mỗi người đều sẽ quy kết là thất sủng đi?

Thục phi cũng không giải thích, nhỏ giọng nói: "Cũng không có gì đáng ngại, cần gì kinh động Hoàng Thượng, dưỡng mấy ngày là khỏe. Ta biết

Hoàng Thượng lo lắng ta, nhưng bệnh này dễ lây, Hoàng Thượng vẫn nên đi về đi."

Nàng đã gầy thành như vậy, Gia Hòa đế nơi nào cam lòng bỏ đi được.

Trách hăn hồ đồ. Hăn là xin lỗi Chung Đình, nhưng Thục phi không làm gì sai, an phận bồi hăn hai mươi năm nay, vì hăn sinh con dưỡng cái. Hăn thoáng cái vứt bỏ không quan tâm, chẳng phải là cũng xin lỗi nàng? Chung Đình không thể cô phụ, Thục phi có thể cô phụ sao? Chung Đình đã chuyển thể trở về bên cạnh hăn, hiển nhiên là nghĩ sáng tỏ rồi, hơn nữa nàng chịu khuyên hăn tới đây, không phải là không để tâm cùng người chia xẻ hăn ?

Một là người hăn thích lúc tuổi trẻ, một là người hăn thích hơn 20 năm nay, hăn đều luyện tiếc.

Nhẹ nhàng vuốt ve tơ bạc trong tay áo, Gia Hòa đế gọi Vạn Toàn vào trong: "Đêm nay Trẫm ở chỗ này nghỉ ngơi, người đem mấy tấu chương Trẫm còn chưa phê duyệt lấy tới đặt trên cái bàn cái kia."

Vạn Toàn cười lui xuống.

Thục phi thụ sủng nhược kinh, muốn khuyên, nhưng ánh mắt Gia Hòa đế không cho cự tuyệt, liền không nói gì nữa.

Buổi tối Gia Hòa đế tự tay dứt Thục phi dùng được, nhân lúc Thục phi ngủ, gọi Lưu thái y tới bên ngoài, hỏi thăm bệnh tình.

Lưu thái y khom người nói: "Hồi vạn tuế, nương nương thân thể không có gì đáng ngại, lần này ngã bệnh, chính là lo lắng quá nặng, bệnh can khí tích tụ, chỉ cần nương nương tâm bệnh giải , sẽ tự khôi phục như thường."

Gia Hòa đế gật gật đầu, Lưu thái y đi rồi, hăn ngồi một mình một lúc lâu, thấp giọng nói với Vạn Toàn vài câu, sau đó vào nhà nghỉ ngơi. Tâm bệnh

cũng là bệnh, đêm nay hẳn đương nhiên sẽ không làm cái gì, chỉ là đem Thục phi ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ vài cái.

Phía sau Sùng Chính điện, Quán Anh sau khi thị tẩm là lần đầu tiên một mình trong phòng trống, có chút không quen.

Hạ Âm cầm lược ngà giúp nàng chải tóc, nhìn thấy mỹ nhân trong gương hơi hơi cong miệng lên, cười khuyên giải nói: "Chủ tử mất hứng ? Ngài tuyệt đối đừng thế, Thục phi nương nương dù có nói thế nào cũng là lão nhân trong cung, Hoàng Thượng quan tâm một hai cũng là bình thường, chủ tử hào phóng chút, Hoàng Thượng sẽ càng thêm sủng ái chủ tử, chủ tử nếu vì thế ghen tuông, Hoàng Thượng khẳng định không vui chủ tử. Thời gian trước Hoàng Hậu nương nương tự mình tới đây khuyên Hoàng Thượng mưa móc đều khắp, ngài đã quên Hoàng Thượng có bao nhiêu tức giận?"

Quán Anh trong lòng rung động.

Đúng vậy, đó là Hoàng Thượng, nàng làm sao có thể hy vọng xa vời chuyên sủng hậu cung, lúc này mới chuyên sủng không tới 3 tháng, Hoàng Hậu liền nhìn nàng không vừa mắt , quanh co lòng vòng nhắc nhở nàng, thời gian dài, đó dù sao cũng là Hoàng Hậu a, thật muốn phạt nàng, Gia Hòa để có thể bảo vệ nàng sao?

Suy nghĩ rõ ràng, Quán Anh trong lòng thoải mái rất nhiều, đợi nàng nằm dài trên giường, rốt cuộc không cần ứng phó Gia Hòa để nhiều lần đòi lấy, có thể thoải mái mái ngủ ngon giấc thì Quán Anh lại cảm thấy Gia Hòa để ngẫu nhiên đi sủng hạnh Thục phi cũng không tệ, bất quá tốt nhất không cần đi Hoàng Hậu bên kia. Thục phi nàng gặp qua, là người hòa ái dễ gần, Hoàng Hậu bộ dáng cao cao tại không đáng giá nàng nhìn, Quán Anh không thích nhất.

Chủ tử ngủ rồi, Hạ Âm và Đông Tuyết cùng nhau thu dọn đồ đạc, đi tới cửa phòng, Đông Tuyết nhìn người ngủ say trong màn lụa, nhẹ giọng nói nhỏ cùng đồng bạn: "Nương nương bị bệnh, chúng ta nên báo cho vương gia hay không..."

Hạ Âm dùng ánh mắt tỏ ý bảo nàng ngậm miệng, "Đừng quên vương gia phân phó."

Đông Tuyết trong lòng yên lặng, không nghĩ nhiều nữa.

~

Phó Dung thích ngủ nướng, Từ Tấn nhàn rồi cũng sẽ bồi nàng cùng ngủ nướng, nhưng kể từ khi trong nhà có thêm Trăn ca nhi buổi sáng sẽ đúng giờ tỉnh ngủ, hai vợ chồng không còn ngủ thẳng giấc, rất sớm đã dậy bồi nhi tử chơi.

Chín tháng Trăn ca nhi, ngồi trong xe nhỏ đã có thể vịn lan can run rẩy đứng dậy, đưa cái đầu nhỏ tò mò nhìn hết thấy các thứ trong vườn hoa quanh nhà mình.

Một nhà 3 người vừa muốn đi Phong Lâm bên kia, Hứa gia vội vàng chạy tới: "Vương gia, nương nương bị bệnh, Hoàng Thượng tuyên vương gia, vương phi tiến cung."

Từ Tấn còn coi như bình tĩnh, trầm giọng hỏi hần: "Ai tới tuyên chỉ, có nói nương nương bị mắc bệnh gì không?"

Hứa gia nói: "Là Lộ công công đồ đệ của Vạn công công, nghe ý của hần, nương nương không có trở ngại gì."

Phó Dung cuối cùng cũng thở nhẹ một hơi, nhẹ giọng thúc giục: "Vậy chúng ta mau đi đi."

Từ Tấn gật đầu, đưa tay đem Trăn ca nhi không hề hay biết gì ôm tới trong ngực, sải bước trở về Phù Cừ viện.

Thay quần áo, một nhà 3 người vội vàng vào cung.

Chiêu Ninh cung mọi người không hề hay biết việc bọn họ tới, ma ma giữ cổng nhìn thấy Túc vương gia vốn nên cấm túc trong vương phủ, vui mừng quá đổi, vội vàng phái người đi vào thông truyền. Đợi Thục phi nghe được tin tức vui vẻ muốn đứng lên thì nhi tử con dâu đã vào cửa .

"Nương, ngài bị bệnh như thế nào?" Phó Dung bước nhanh tới trước giường, thấy mẹ chồng thần sắc tiêu tụy, ánh mắt không khỏi lên men: "Nghe Sầm công công nói ngài bị bệnh đã mấy ngày, sao không phái người nói cho chúng ta biết một tiếng?"

Thục phi biết mình vì sao mà bệnh, bởi vậy cũng không lo lắng hơi bệnh lây cho cháu trai, cười có lệ với con dâu, trái tim đều bay đến trên người Trăn ca nhi, "Trăn ca nhi đã lớn như vậy, còn nhận ra tổ mẫu sao?" Trẻ con lớn rất nhanh, hơn hai tháng không gặp, Thục phi sớm đã muốn ôm.

Từ Tấn đem nhi tử đưa tới, "Trăn ca nhi xoa xoa cho tổ mẫu, bả vai tổ mẫu đau."

Trăn ca nhi thông minh đâu, trên đường được mẫu thân dặn tới dặn lui, lúc này ngoan ngoãn dựa vào trong ngực tổ mẫu, đưa tay xoa bả vai cho tổ mẫu.

Thục phi lòng mềm mại, dù có nhiều tâm sự, nhìn đến cháu trai trắng trẻo mập mạp thông minh hiểu chuyện, đều ném ra sau đầu, ôm Trăn ca nhi nói chuyện không ngừng: "Đã mọc sáu cái răng , giống như Cảnh Hành, Cảnh Hành chín tháng cũng có sáu cái, Lục thúc hẳn chậm hơn, 8 tháng mới mọc răng..."

Biết mẹ chồng thích cháu trai, Phó Dung cười nói chuyện lý thú của nhi tử, đặc biệt là thời điểm Từ Tấn dưỡng thương, Trần ca nhi luôn thích khêu kết vảy của hắn. Thực phi nghe được không nhin được phì cười, tươi cười không ngừng.

Trần ca nhi cũng biết các trưởng bối đang nói mình, nhếch miệng cười không ngừng, dường như ai cũng đang khen hắn.

Thân làm người bị trêu ghẹo kia, Từ Tấn mỉm cười, đưa tay bắt đầu Phó Dung một chút: "Vì dễ nường cao hứng, nàng ngay cả ta đều bôi bác, tại sao không nói chuyện nàng nằm mơ cười ra tiếng?"

Phó Dung giả trang trừng hắn.

Từ Tấn nhìn mẫu thân, thấy tâm tư mẫu thân đều đặt ở Trần ca nhi, hắn hướng Sầm công công nháy mắt, đi ra bên ngoài.

"Nường nường vì sao bệnh?"

Việc này quan hệ rất lớn, liên lụy sự tình quá nhiều, đổi thành Từ Hạo, Sầm công công tuyệt đối sẽ không nói, nhưng tới phiên Từ Tấn là người sau này Chiêu Ninh cung trồng cây vào, Sầm công công hạ thấp thanh âm, một năm một mười nói từ chuyện Lý cô cô chết bệnh tới Gia Hòa để lại đây thăm hỏi rồi ngủ lại, một chữ cũng không sót.

Từ Tấn đứng nhìn một bức thư pháp trên tường, Sầm công công nhìn không rõ thần sắc hắn, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn: "Ôn ma ma ở vương phủ, cho dù bà trở về, lấy tuổi của bà, cũng không giúp được nường nường cái gì, hiện giờ Lý cô cô cũng đi rồi, nường nường bên người chỉ còn một mình người là tâm phúc. Sầm công công, nường nường tin người, bản vương cũng tin người."

"Nô tài nhất định không cô phụ nường nường và vương gia tín nhiệm." Sầm công công quỳ xuống, cúi đầu nói: "Mời vương gia yên tâm, chỉ cần

nô tài ở đây, tuyệt đối sẽ không để nường nường xảy ra chuyện."

Từ Tấn cho hăn đứng lên, một lần nữa trở vào trong phòng.

"Trần ca nhi rất lâu không vào cung, nường mang hăn đi bên ngoài dạo chơi." Từ Tấn đề bả vai Phó Dung nói.

Phó Dung ngoài ý muốn ngẩng đầu, chống lại mắt phượng nam nhân bình tĩnh, hiểu được hăn có lời muốn cùng mẹ chồng, liền cười đem Trần ca nhi quần lại, cùng Thục phi nói: "Vậy ta mang Trần ca nhi ra ngoài đi chơi trước, một lát lại đến bồi nường."

Thục phi gật gật đầu, nhìn theo hai mẹ con các nường đi ra ngoài, lúc này mới nghiêng đầu nhìn Từ Tấn.

Từ Tấn ngồi vào vị trí Phó Dung vừa rời, nhìn mẫu thân nói: "Nường có phải hoài nghi biểu muội hay không?"

Thục phi cười khố.

Lúc trước xảy ra chuyện, nường tra rõ Chiêu Ninh cung, bên ngoài có nhi tử tra, cả hai đều không tra được. Hoài nghi Thôi Oản rồi, nường biết mình cũng không tra ra chứng cứ gì, thay vì vẫn hoài nghi ở trong lòng, một lát lo lắng oan uổng cháu gái một hồi lo lắng buồn tha tiểu nhân, không bằng gọi Thôi Oản tiến vào giáp mặt chất vấn.

Nàng ở trong cung sống nhiều năm như vậy, còn nhìn không ra tâm tư một cô nường trẻ?

Kết quả Thôi Oản không chút lưu tình mà dùng cái kéo đả thương chính mình.

Thục phi đau lòng, đó là đứa nhỏ nường tự tay nuôi lớn, nói là nữ nhi cũng không quá đáng, nhìn nường ấy bị thương thành như vậy, chảy nhiều máu

như vậy, dường như cảm thấy vết thương ở trên người mình. Khi đó nàng liền nghĩ, là cháu gái làm thì như thế nào, chỉ cần cháu gái sống thật tốt, nàng đều nguyện ý tha thứ, chỉ cần cháu gái chịu sửa, chịu hảo hảo cùng Lục ca nàng ấy, nàng đều nguyện ý cho thêm một lần cơ hội.

Nhưng làm như vậy, nàng phải xin lỗi con dâu.

Lòng tay lưng tay đều là thịt, nàng nên làm thế nào?

Chặt đứt hôn sự Thôi Oản và Từ Hạo, Thôi Oản có thể xấu hổ lại tìm chết hay không? Nhi tử tức giận khổ sở có thể oán nàng oán huynh trưởng hay không? Còn có Gia Hòa để bên kia, trưởng tử vừa kháng chỉ cự tuyệt tứ hôn trắc phi, thứ tử bên này việc hôn nhân nàng đã rất coi trọng, lại ở chỗ nàng để Gia Hòa để hạ chỉ tứ hôn rồi sau đổi ý, Gia Hòa để sẽ nghĩ sao? Có thể hay không cảm thấy mâu thuẫn các nàng đều không đem mặt mũi hãnh để ở trong lòng?

Ngầm đồng ý tiếp tục mối hôn sự này, Thôi Oản chịu an phận cũng thôi, nếu nàng ấy còn tâm tư ám hại mẹ con Phó Dung đâu? Tâm cơ nặng như vậy, vừa ra tay chính là sát chiêu, đối với mình cũng đủ tàn nhẫn, cương liệt cực đoan hệt như đối với người...

Nghĩ tới cô nương được nuông chiều bên trong kỳ thật là con rắn độc, Thục phi lại bi ai.

Từ Tấn đưa khăn qua, có một số việc không cần nói trắng ra, hãnh hiếu được mẫu thân khổ tâm.

"Nương, ta đã sớm hoài nghi biểu muội, nghe Sầm công công nói nàng vì chứng minh mà tự mình tìm chết, ta ngược lại tin tưởng mưu hại Phó Dung chính là nàng." Từ Tấn cúi đầu nói.

Một người thật sự vô tội, bị người thân nhất oan uổng, nàng sẽ ủy khuất, sẽ sợ hãi, thậm chí sẽ tức giận người thân không tin tưởng mình, tuyệt đối

sẽ không lập tức nghĩ tới dùng cái chết chứng minh trong sạch, đặc biệt là nàng có nhân duyên cực tốt ở phía trước. Thôi Oản thông minh quá sẽ bị thông minh hại, mẫu thân khẳng định cũng hiểu được điểm này, mới có thể ngã bệnh.

Bởi vì bị người mình tín nhiệm nhất phản bội, bởi vì không thể đồng dạng hạ tâm địa độc ác đối phó lại.

Thục phi không giật mình, cũng không thay Thôi Oản biện bạch, lau lệ, bình tĩnh tận tình hỏi han: "Vậy người định làm như thế nào?"

Từ Tấn nhìn thẳng vào mắt mẫu thân, thản nhiên nói: "Nhìn mặt mũi ngoại tổ phụ, nhìn ta đem nàng ấy làm thân muội muội mười mấy năm, sự tình lần trước ta chỉ coi nàng ấy còn chưa trưởng thành, bởi vì nhất thời hồ đồ mới phạm lỗi, ta nguyện ý cho nàng ấy một cơ hội. Chỉ cần biết sai liền sửa, về sau thật lòng đối đãi với Lục đệ, ta coi như sự kiện kia chưa từng xảy ra. Nhưng nếu nàng ấy không hối cải, ta sẽ cho Lục đệ nhìn rõ bộ mặt thật, giao cho Lục đệ xử trí."

Thôi Oản đến cùng sẽ có kết cục gì, sau này hãy nói, trước mắt quan trọng nhất là trấn an mẫu thân.

Thục phi trân trân nhìn trưởng tử, không ngờ hãn rộng lượng như thế.

Từ Tấn cười cười, thả mềm âm thanh: "Nương, chuyện này trong lòng ta hiểu rõ, ngài cái gì cũng không cần quan tâm, cũng đừng nói với Lục đệ, tính tình hãn xúc động, không có gì cũng nháo ra việc. Vạn sự có ta làm chủ, ta sẽ không để người ta làm hỏng tình cảm huynh đệ chúng ta, cũng sẽ không để người ta làm thương tổn Phó Dung, Trăn ca nhi một phần một chút nào. Ta chỉ sợ ngài vì thế thương tâm. Nương, vì nhi tử, vì Trăn ca nhi, vì cháu trai cháu gái của ngài về sau, ngài yên tâm, chăm sóc thật tốt bản thân, được không?"

Hắn nói một câu, Thục phi nước mắt liền thêm một chuỗi, cuối cùng xoay qua chỗ khác khóc lên.

Nàng đời này đáng giá kiêu ngạo nhất chính là trưởng tử này.

"Nường nường, vương gia, Hoàng Thượng tới."

Sầm công công vừa tự mình vén màn cho Gia Hòa đế, vừa cười nhắc nhở.

Thục phi vội vàng lau nước mắt, Từ Tấn cũng đứng lên, hướng Gia Hòa đế quỳ xuống: "Nhi thần thấy qua phụ hoàng."

Gia Hòa đế thấy Thục phi khóc đến cả người đầy lệ, chỉ cho là nàng đem đợt ủy khuất này phát tiết ra ngoài, có chút ngượng ngập, cũng có chút buồn cười, coi nàng ôn nhu đoan trang, kỳ thật tiểu tính tình đều để cho nhi tử nhìn.

Ngồi vào chỗ trên giường, Gia Hòa đế trêu ghẹo nhìn Thục phi, thấy Thục phi quay mặt đi, mới gọi Từ Tấn đứng lên, "Trần ca nhi đâu?"

Từ Tấn vừa muốn nói chuyện, được tin nhi Phó Dung đã vội vàng ôm Trần ca nhi trở lại, nàng so với ai đều sợ Gia Hòa đế hơn, quỳ ở nơi đó không dám ngẩng đầu nhìn. Ngược lại Trần ca nhi, bình thường không nhìn thấy Gia Hòa đế, trong tay nắm chặt một đóa cúc hoa tuyết trắng hái từ phòng hoa, vui thích khoe khoang cho phụ thân tổ mẫu nhìn, lộ ra sáu cái răng sữa nhỏ.

Gia Hòa đế đã lâu không thấy hoàng tôn này, vừa nhìn thấy Trần ca nhi có bộ dáng này liền thích thú: "Trần ca nhi còn nhớ được Hoàng tổ phụ sao?"

Trần ca nhi nhìn hắn, lắc đầu, cũng không sợ hắn, được phụ thân ôm tới trên giường rồi hưng phấn đem cúc hoa trong tay đưa cho tổ mẫu, lúc hái

hoa nương đã nói muốn đưa cho tổ mẫu .

Thục phi cười thỏa mãn.

Gia Hòa đế ho khụ, để hai vợ chồng Từ Tấn đi xuống, hăn và Thục phi cùng nhau đùa với cháu.

Cũng may mắn Trăn ca nhi đã hiểu chuyện, biết Hoàng tổ phụ là người phụ thân cũng sợ hãi, không vì thế khóc nháo, thành thành thật thật ngồi ở trên giường.

Thật vất vả đỡ được Trăn ca nhi chịu chơi cùng hăn, Gia Hòa đế cảm thấy mỹ mãn, rời đi thì nhìn Từ Tấn, hỏi: "Thương đã dưỡng tốt ?"

Từ Tấn mấp má môi, không trả lời.

Tứ tử trước nay trầm ổn, khó có khi lộ ra bộ dạng xấu hổ mở miệng bậc này, Gia Hòa đế mặt rồng cực kỳ vui mừng, vốn không giận hăn nhiều, hôm nay càng lười so đo, "Mẫu phi người bệnh, các người ba miệng thường xuyên tiến cung thăm nàng, đừng chỉ cố ở trong phủ tránh quấy rầy."

Từ Tấn cúi đầu tạ ơn: "Tạ phụ hoàng ân điển."

Phó Dung không dám tin tưởng suy đoán của mình, tiễn Gia Hòa đế xong, lúc trở về thì thử thăm dò hỏi Từ Tấn: "Phụ hoàng lời kia có ý gì?"

Từ Tấn cười cười, nhận lấy nhi tử nói: "Ngày mai chúng ta vào cung thăm tổ mẫu trước, buổi chiều lại đi thăm ngoại tổ mẫu."

Phó Dung sững sốt, lập tức đại hỉ.

Vương gia nhà mình bị cấm túc nửa năm, mới qua hai tháng đã bỏ lệnh cấm !

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 199

Túc vương được bỏ lệnh cấm, Thục phi phục sủng, Hoàng Hậu mất hứng.

Ngày đó nghe nói Gia Hòa đế đi Chiêu Ninh cung, cùng Thục phi đùa cháu làm vui, nàng thật sự bức mình, lệnh cho người đem Thái Tử phi, Thái Tử trắc phi tuyên đến, thuận tiện mang theo Hủ ca nhi, Chương ca nhi.

Động tĩnh trong cung, Đông cung so với bên ngoài càng rõ ràng, Phó Ninh không cảm thấy gì, Thái Tử phi đoán được tâm tư mẹ chồng, nhìn nhi tử gây yếu, trong lòng một hồi ê ẩm. Đứa con đầu của nàng, cũng từng giống Chương ca nhi, Trần ca nhi thực hoạt bát khỏe mạnh a...

"Mẫu hậu." Tới Phượng Nghi cung, Thái Tử phi, Phó Ninh đồng thời hành lễ.

Chương ca nhi 3 tuổi, rất sớm đã được dạy quy củ, lúc này có khuôn có dạng mà hướng Hoàng Hậu chấp tay: "Hoàng tổ mẫu."

Hủ ca nhi phản ứng chậm một bước, động tác cũng không thuần thực bằng ca ca, khí thế không đủ, sợ hãi nhìn về phía Hoàng Hậu, "Hoàng tổ mẫu."

Đều là cháu ruột, Hoàng Hậu kỳ thật đều thích, ôm Hủ ca nhi, sờ sờ tay nhỏ trong tay áo hăn, nhíu mày hỏi Thái Tử phi: "Tay sao lạnh như vậy a, bình thường chiếu cố như thế nào?"

Thái Tử phi cung kính nói: "Đứa nhỏ này thể hự, vào đông rất ít khi ra cửa." Tiến lên sờ sờ tay của con trai, thở dài: "Có lẽ là vừa mới đi đường một lát, bị lạnh đi."

Hoàng Hậu hơi mím môi, gọi Chương ca nhi tới, sờ sờ đưa tay cháu này, lời lẽ sâu xa nói với Thái Tử phi: "Đứa nhỏ cũng không thể quá nuông chiều, càng dưỡng càng yếu ớt, ngày nào trời ấm không gió, mang hẳn ra ngoài dạo một chút, để hẳn thành an Hoàng tổ phụ."

Đây chính là ám chỉ Thái Tử phi không biết nuôi con.

Thái Tử phi lại cũng chỉ có thể yên lặng chịu.

Hoàng Hậu chuyển sang nói với Phó Ninh: "Hôm nay tức phụ lão Tứ cũng tới, đi, chúng ta mang Chương ca nhi đi qua xem." Nói xong tự mình dắt Chương ca nhi đi. Phó Ninh không dám nhìn sắc mặt Thái Tử phi, buông rèm mi xuống hướng Thái Tử phi cáo từ, bước nhẹ theo sau.

Thái Tử phi bình tĩnh ôm lấy Hủ ca nhi theo ở phía sau, ra Phượng Nghi cung, đám người chia hai ngã. Thấy nhi tử quay đầu nhìn bóng dáng đám người Hoàng Hậu, Thái Tử phi sợ nhi tử hiểu lầm Hoàng tổ mẫu không thích hẳn, ôn nhu dỗ nói: "Hủ ca nhi ngoan, Hoàng tổ mẫu biết người sợ lạnh, cho nên không mang người đi, để Hủ ca nhi trở về phòng ấm áp đâu."

Hủ ca nhi xoay đầu, nhìn mẫu thân, rầu rĩ nói: "Ca ca không tốt, đệ đệ cũng không tốt, ta thích tỷ tỷ."

Thái Tử phi mắt cay xè, hôn nhẹ khuôn mặt nhi tử nhỏ nhắn nói: "Ừm, ca ca đệ đệ đều không tốt, ngày mai nương mời tỷ tỷ tới đây bồi Hủ ca nhi chơi."

Hủ ca nhi rớt cuộc cười lại.

Chiêu Ninh cung bên kia, Phó Dung, Nhị công chúa ở trong nội thất bồi Thục phi nói chuyện, Gia Hòa đế ở trên giường gian ngoài dỗ Trăn ca nhi, thật bình dị gần gũi. Hẳn là Hoàng Thượng, không thích hợp để con dâu nhìn thấy bộ dáng tự mình đùa với cháu.

Trăn ca nhi hiện tại đã bò nhanh, Gia Hòa đế đem lụa đỏ bọc thành viên cầu ném vào bên trong, tiểu tử liền cọt cọt leo tới, lại ngồi dậy, nắm lên cầu cười khanh khách hướng Hoàng tổ phụ bên kia ném. Gia Hòa đế bắt lấy rồi cố ý không buông tay, Trăn ca nhi sốt ruột đi lấy, Gia Hòa đế giơ tay lên cao, Trăn ca nhi liền vịn thân thể Hoàng tổ phụ chậm rãi đứng lên, đứng một lúc liền bổ nhào lên trên người Gia Hòa đế.

Hai ông cháu đang đùa vui, bên ngoài tiểu thái giám báo Hoàng Hậu tới.

Gia Hòa đế vội vàng đem cầu lụa đỏ cho Trăn ca nhi, tỏ ý bảo chính hẳn ném chơi, hẳn ngồi xếp bằng ở trên giường, một bộ nghiêm trang .

Thục phi dẫn Phó Dung, Nhị công chúa đi ra ngoài nghênh đón.

Hoàng Hậu cười nói: "Nghe nói Trăn ca nhi tiến cung, ta mang Chương ca nhi tới đây gặp đệ đệ."

Chương ca nhi nhất nhất gọi người, bên trong này Phó Dung là hẳn lạ mắt nhất, cũng may trên đường Phó Ninh đã nhắc nhở, Chương ca nhi liền ngoan ngoãn kêu "Tứ thẩm" .

Phó Dung hướng hẳn cười nhu hòa.

Mọi người dời bước đi vào bên trong, hướng Hoàng Thượng chào rồi, Hoàng Hậu tự mình đem Chương ca nhi ôm tới trên giường, cho hẳn chơi cùng đệ đệ. Trăn ca nhi hiện tại đang cao hứng đâu, nhìn thấy ca ca lạ mắt này cũng không quá phản cảm, cũng không quá nhiệt tình, như cũ đem cầu lụa đỏ ném về Gia Hòa đế bên kia.

Rõ ràng cho người khác biết Hoàng tổ phụ vẫn đang bồi hân chơi bóng dàu.

Gia Hòa để ho khu, nhìn cầu lựa đỏ trước mặt, quay sang Chương ca nói: "Chương ca nhi bồi đệ đệ người chơi."

"Vâng, Hoàng tổ phụ." Chương ca nhi đi qua nhật cầu lên, ôm tới bên cạnh Trần ca nhi, giao cho hân.

Trần ca nhi hai tay nhận lấy, toét miệng lại hướng Gia Hòa để bên kia ném.

Gia Hòa để nhin không được liếc mắt trừng cháu trai thôi một cái.

Thục phi không nhin được phì cười, mời chúng nữ quyến đi vào bên trong ngòi, không quấy rầy bọn họ ba ông cháu thân thiết.

Hoàng Hậu không đi, lưu lại cùng Gia Hòa để cười nói: "Chương ca nhi rất ít tới đây, thần thiệp sợ hân sợ người lạ, vẫn nên ở bên cạnh làm bạn đi."

Gia Hòa để "Ân" một tiếng, hỏi Hủ ca nhi: "Sao không ôm hân tới đây?"

Hoàng Hậu nói: "Lúc phái người đi đón, hân đang ngủ dàu, Hoàng Thượng muốn, buổi tối thần thiệp gọi nương hân ôm tới cho Hoàng Thượng nhin?"

Gia Hòa để quả thật đã lâu không gặp Hủ ca nhi, gật gật đầu, buổi tối đi Phụng Nghi cung.

Chỉ là nhìn đến bộ dáng Hủ ca nhi sợ hãi run rẩy, cùng Chương ca nhi, Trần ca nhi so sánh, Gia Hòa để thấy khó chịu, dùng cơm xong liền về Sùng Chính điện. Trước kia hân chỉ có một nửa thời gian ở hậu cung, bây giờ cách vài ngày đi Chiêu Ninh cung một lần, có đôi khi cùng Thục phi đôn luân, có đôi khi trò chuyện rồi ngủ. Thời gian khác, trong một tháng sẽ

đi Xuân Hi cung của Nhu phi một hai lần, sau đó trừ bỏ mừng một với mười lăm, đa số đều là bồi Lệ quý nhân.

Lệ quý nhân cũng không cô phụ Gia Hòa để thịnh sủng, vào tháng chạp, truyền ra tin vui.

Gia Hòa để đại hi, phong Lệ phi, đem Vĩnh Thọ cung của Đoan phi trước kia ban cho nàng, nhưng Quân Anh như cũ ngụ ở phía sau Sùng Chính điện.

Phó Dung nghe tin tức, có chút xuất thần.

Nàng nhớ, đứa bé này của Quân Anh cũng không thuận lợi sinh ra được, dường như ra tháng giêng là không còn. Gia Hòa để đau lòng không thôi. Hoàng Thượng tâm tình không tốt, kinh thành gia đình huân quý bốn phía cũng không dám ăn mừng việc vui, bởi vậy ngụ ở Hậu phủ Phó Dung mới có thể biết được việc này. Đợi Quân Anh dưỡng tốt thân thể, Gia Hòa để vì làm cho ái phi một lần nữa cố gắng lấy lại tinh thần, quyết định đi Linh Sơn săn bắn mùa xuân, tháng 3 xuất phát, tháng 7 nắng nóng mới hồi kinh.

Gia Hòa để mang theo không ít đại thần, huân quý đệ tử đi cùng, khi đó Phó Thần đã được Gia Hòa để coi trọng, Phó Dung liền đi theo. Ban đầu phụ thân mẫu thân đều không đồng ý, Phó Dung khóc kể chính mình ở kinh thành sống không tốt, muốn đi ra ngoài giải sầu, cha mẹ như cũ không nguyện ý. Ca ca thương nàng, giúp nàng cùng khuyên cha mẹ. Tới Linh Sơn, Phó Dung coi trọng An vương, cuối cùng thành tiểu thiếp Túc vương...

"Nghĩ cái gì vậy?" Từ Tấn ôm nhi tử ở trong phòng đi một vòng, quay đầu gặp nàng ngồi ở chỗ kia sững sờ, buồn cười hỏi.

Phó Dung ngượng ngập cười, nhận lấy Trăn ca mới nói: "Xem ra Trăn ca nhi chúng ta sang năm muốn thêm Thất thúc hoặc Tam cô cô nhỏ hơn hẳn."

Ngữ khí nhàn nhạt, cũng không vui sướng, bởi vì biết Từ Tấn phỏng chừng thêm đệ đệ cũng không vui vẻ gì.

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào Phó Dung, không xác định nàng có biết chuyện Lệ phi sinh non hay không, nói đến đời trước hai người gặp nhau, phải tạ ơn Lệ phi lần này sinh non .

Muốn cười, chẳng biết tại sao lại nhớ tới An vương.

Từ Tấn trong lòng có chút không thoải mái, ban đêm nghỉ ngơi rồi, hắn chống ở trên người Phó Dung, hoặc chậm như nước lặng, hoặc nhanh như nước chảy xiết, chính là không chịu cho nàng sáng khoái.

Phó Dung giống như bị treo ở giữa không trung, hướng lên trên chạm không tới trời, hướng xuống dưới không đụng được đất, lại không thể cầu hăn, chỉ có thể cào tâm cào phổi mà chờ, chờ đến khi nàng phát hiện Từ Tấn là cố ý muốn hành hạ nàng, giận dữ đẩy hăn: "Vương gia không muốn coi như xong, làm vậy tính là gì?"

"Nếu như chúng ta quay trở lại một lần, Nùng Nùng còn có thể trốn ta sao?" Từ Tấn đột nhiên chuyển một cái, nhìn chăm chăm vào mắt nàng hỏi.

Đột nhiên bị tập kích, Phó Dung không quá thoải mái, tức đến hung hăng trào hăn: "Chàng nổi điên cái gì?"

"Nói cho ta biết, nàng còn có thể trốn ta hay không."

Nói cho hăn biết, nàng còn có thể nhìn trúng người khác hay không.

Từ Tấn trong lòng có lửa. Phó Dung không chịu nói thật với hăn, hăn lý giải, nhưng trong lòng hăn chính là không được tự nhiên, phảng phất giữa hai người có một tầng rèm mỏng manh, phảng phất hai người còn có thể tiến gần thêm một bước. Hăn không nghĩ được biện pháp kéo cái rèm này

đi, hắn cũng tận lực không suy nghĩ gì, nhưng nó luôn sẽ ở thời khắc này đột nhiên nhảy ra, nhắc nhở sự hiện hữu của nó.

"Nùng Nùng, nàng nói thật cho ta." Luyến tiếc nàng tức giận, Từ Tấn chậm động tác lại, chăm chú nhìn mắt nàng, "Nếu như được quay trở lại một lần nữa, ta và một người khác, giống như ta không chênh lệch lắm về thân phận, dung mạo cùng lúc xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng sẽ coi trọng hắn hay ta?"

Phó Dung bản năng mà liên tưởng tới An vương.

Bình tĩnh xem xét, nếu nàng không hề hay biết gì về hai người, không biết kiếp trước cũng không biết kết quả đằng sau, nàng sẽ chọn An vương đi?

Bởi vì Từ Tấn quá lạnh, ai sẽ thích một nam nhân lạnh như băng?

Nhưng Phó Dung không ngốc a, gần như Từ Tấn mới hỏi xong, nàng đã ôm lấy cổ hắn, nhìn lại mắt phượng hắn phảng phất tràn ngập một tầng mờ mịt sương mù nói: "Ai đối với ta tốt, ta sẽ thích người đó, nhưng ta biết ta khẳng định sẽ chọn vương gia, bởi vì vương gia đối với ta tốt nhất có phải không?"

Nàng trả lời giáo hoạt, Từ Tấn lại không thể phản bác.

Đời trước nàng không chọn hắn, cũng không phải là bởi vì hắn lạnh lùng?

Trong lòng buồn bực, hắn biết rõ còn cố hỏi: "Ý của nàng là, ta đối với nàng không tốt, nàng sẽ tìm người khác?"

Dù là lời nói dối, hắn cũng muốn nghe nàng dỗ hắn.

Phó Dung giảo hoạt chớp chớp mắt, trong lúc Từ Tấn nhíu mày thì lắc lắc đầu: "Sẽ không, thật sự lại quay trở lại một lần nữa, vương gia không để ý tới ta, ta sẽ chủ động câu dẫn vương gia, cho đến khi vương gia yêu thích ta mới thôi." Tướng công tốt như vậy, nàng thật luyện tiếc để cho hẫng chạy .

Nàng thần sắc chuyên chú, tươi cười ôn nhu mỹ lệ, Từ Tấn không phân biệt rõ thật giả, cũng lười phân biệt, hẫng chỉ biết hẫng thích nghe lời này.

Không lãng phí thời gian nữa, hẫng hôn môi nàng, hết sức ôn nhu.

Ngày kế Từ Tấn từ sớm đi lên triều, lại qua vài ngày triều đình lại nghỉ lớn, trước khi nghỉ lớn các đại thần đều vội vã đi sớm về muộn.

Phó Dung cũng bận rộn hơn bình thường, bởi vì tổng kết cuối năm sẽ tới, quản lý điền trang, chương quỹ cửa hàng các nơi đều phải vào kinh đối sổ đưa lễ năm. Đồ cưới của Phó Dung, sản nghiệp của vương phủ, cả hai cộng lại, dù có đám người Ôn ma ma hỗ trợ, nàng cũng mệt không ít.

Vừa tiến bước một quản lý điền trang, quản sự báo Đỗ chương quỹ Như Ý trai tới.

Phó Dung vội vàng mời người tiến vào.

Kỷ Thanh Đình của Phượng Lai Nghi bởi vì án của Vĩnh Ninh công chúa mà "chết bệnh", hẫng có lẽ không nói với Kỷ gia toàn bộ sự tình, nhưng hiển nhiên đã nhắc nhở đương gia rằng kinh thành không hợp ở lâu. Cho nên năm đó Phượng Lai Nghi đóng cửa, Kỷ gia cả nhà chuyển về quê cũ. Sau đó Như Ý trai mau chóng thay thế vị trí Phượng Lai Nghi, sinh ý càng ngày càng náo nhiệt.

"Tam thức uống trà." Phó Dung thân mật mời Đỗ Viễn Chu ngồi vào chỗ, nghiêm túc quan sát hai mắt hẫng, nửa là thành tâm nửa là trêu ghẹo nói: "Tam thức gần đây có phải có việc vui gì hay không a, nhìn người rạng rỡ, dường như lại trẻ ra vài tuổi."

Đỗ Viễn Chu khẽ mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một tấm thiệp đưa cho nàng.

Phó Dung tò mò nhận, đến khi nàng nhìn rõ chữ ở phía trên, khiếp sợ mở to hai mắt.

Đỗ Viễn Chu muốn nghênh cưới Cố nương tử?

Hai người khi nào thì hợp mắt nhau?

"Tam thúc, người nhanh nói rõ ràng với ta!" Phó Dung vừa mừng vừa sợ, hưng phấn thúc giục.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 200

Sập tối Từ Tấn từ trong cung trở về, Phó Dung một bên đem lò sưởi tay đưa qua một bên nói cho hắn biết tin vui này.

Từ Tấn rất kinh ngạc.

Hắn đối với sự tình Đỗ Viễn Chu và Cố nương tử đương nhiên không thấy hứng thú, chỉ là Cố nương tử cuộc đời nhấp nhô, ngày đó Kỷ Thanh Đình nâng đao đi Như Ý trai một phen nói âm dương quái điều. Đỗ Viễn Chu đã có thể làm được chưởng quỹ, khẳng định có thể đoán được Cố nương tử đã trải qua những gì, hắn thế nhưng không để ý Cố nương tử đã từng như vậy?

Hắn ngờ ngác, Phó Dung cho rằng hắn quá mức giật mình, trở lại trên giường ôm Trần ca nhi nói chuyện với hắn: "Ta thật sự không liệu được việc này, Tam thúc so với Cố di còn nhỏ hơn ba tuổi đâu, bất quá ngẫm lại bọn họ là hàng xóm, Cố di khéo tay, cho dù trên mặt có sẹo nhưng vẫn là mỹ nhân, Tam thúc thì càng không cần nói thêm nữa, hai người họ tới với nhau cũng bình thường. Nhưng mà trước nay ta một chút tin tức cũng không nghe thấy..."

Người gặp việc vui tinh thần hào hứng, Phó Dung hưng phấn đâu, lại nhai đến lại nhai đi.

Từ Tấn trong lòng có việc, chỉ cười nhìn nàng.

Buổi tối dỗ xong Trần ca nhi đi ngủ, hai vợ chồng trở về thượng phòng, chui vào chăn rồi Phó Dung theo thói quen dựa vào trong ngực Từ Tấn,

ngẩng đầu cùng hân thưởng lượng: "Vương gia, ta nghĩ rồi, ta đối với làm ăn buôn bán không có hứng thú. Lúc trước đồng ý với Cố di cùng nhau mở Như Ý trai, chủ yếu là vì bọn họ không có chúng ta khẳng định không mở được, nên mới đáp ứng. Hiện tại Như Ý trai càng làm càng tốt, ta kỳ thật không quản chuyện gì, lấy phần chia hoa hồng kia rất ngại, vừa vặn bởi vì Như Ý trai phụ hoàng cũng không thích ta lắm, vậy ta đem một nửa cổ phần Như Ý trai cho Tam thúc và Cố di, làm hạ lễ thành thân cho bọn họ, chàng cảm thấy thế nào?"

Liễu Như Ý chỉ muốn nhìn Như Ý trai phát huy làm rạng rỡ tổ tiên, hiện tại Như Ý trai ở trong tay Cố nương tử và Đỗ Viễn Chu kinh doanh càng ngày càng tốt, Phó Dung thật sự không nghĩ vẫn tham gia mãi. Hiện tại chia hoa hồng gì đó còn dễ nói, cả nhà cũng coi như là thân nhân tri kỷ cùng chung hoạn nạn, chờ đến lúc Đỗ Viễn Chu và Cố nương tử sinh con, con của bọn họ có thể mơ ước một nửa cổ phần kia hay không, hoặc là có thể lợi dụng nàng, lợi dụng thanh danh Túc vương phủ làm chút chuyện cáo mượn oai hùm hay không?

Dù sao Phó Dung không thiếu tiền, liền muốn lần này cùng Như Ý trai phải sạch quan hệ tiền tài, miễn cho tương lai chọc phiền toái cho Từ Tấn.

"Nùng Nùng thật hào phóng, Như Ý trai một nửa cổ phần, nàng có biết đại khái giá trị bao nhiêu bạc sao?" Từ Tấn trêu chọc hỏi.

Phó Dung đưa tay sờ mặt hân, đắc ý cười nói: "Bao nhiêu ta cũng không hiểm lạ, có vương gia làm chỗ dựa cho ta, ta còn sợ không có tiền tiêu?"

Từ Tấn xoay người ngăn chặn nàng, hôn nàng một ngụm nói: "Đã cam lòng bỏ được bạc, vậy thì cứ đưa ra, bản vương kiếm tiền nuôi nàng."

Phó Dung đoán được hân sẽ không phản đối, vui vẻ nâng chân lên.

Một trận sáng khoái tràn trề qua đi, Phó Dung ngọt ngào thiếp đi.

Từ Tấn đầu óc rất thanh tỉnh, nghĩ tới thái độ Đỗ Viễn Chu đối với Cố nương tử, hẳn không tự chủ được mà rơi vào trầm tư.

Nếu như đời này hẳn trùng sinh sau khi Phó Dung gả cho Từ Yến, hẳn còn có thể phí hết tâm tư đem nàng cướp tới bên cạnh mình sao?

Sẽ sao?

Châm đèn nhỏ trên bàn bên cạnh giường, Từ Tấn tinh tế quan sát Phó Dung.

Sẽ đi, đời trước ngay từ đầu hẳn ghét bỏ nàng như vậy, sau này còn không phải là thích nàng ?

Nghĩ tới lúc mới trùng sinh hẳn đối với nàng khinh thường như thế, Từ Tấn rốt cuộc biết mình lừa mình dối người đến mức nào.

Kỳ thật đời trước hẳn đã động tâm, chỉ là hẳn không nguyện ý thừa nhận chính mình, một vị vương gia sẽ coi trọng một nữ nhân đã từng hòa ly, có lẽ cũng là sợ truyền ra ngoài sẽ bị người đời nhạo báng. Cho nên hẳn trước nay không biểu hiện ra ngoài, ngược lại nghĩ hết biện pháp chộc nàng, chỉ vì bức nàng lộ ra tính cách thật.

Nếu như không phải thích nàng, hẳn sắp xuất phát cần gì nói cho nàng biết nàng có thể viết thư cho hẳn. Tới Tây Bắc rồi, mỗi lần kinh thành gửi thư, hẳn cần gì lại âm thầm trong chờ mong nàng có viết ? Trong quân đội những lúc ngủ một mình ban đêm, hẳn cần gì kìm lòng không đặt vuốt ve vị trí bên cạnh?

Nghĩ như vậy, Từ Tấn không hề thấy kỳ quái về lựa chọn của Đỗ Viễn Chu.

Cùng người sống sờ sờ so sánh, những kia tính là cái gì?

Thật muốn trách, chỉ trách mình nhận thức nàng quá muộn, không thể gặp được nàng trước khi nàng bị người khi dễ hoặc là gả cho người khác.

Mà hẳn so với Đỗ Viễn Chu may mắn hơn, có cơ hội lần nữa, cho hẳn được toàn bộ đời này của nàng, cũng miễn cho nàng ăn khổ một lần nữa.

Hôn nhẹ thê tử ngủ say, Từ Tấn cảm thấy mỹ mãn.

~

Cổ nương tử không muốn làm lớn việc vui, cho nên hai người định ngày vào cuối tháng chạp, lúc này cửa hàng kinh thành đa số đều đóng cửa, Như Ý trai cũng không ngoại lệ, về phần chương quỹ và đông gia Như Ý trai ở bên trong làm cái gì, người ngoài không biết được.

Kiều thị tới trước một ngày chúc mừng.

Trước mắt chính là thời điểm các phủ bận rộn, Phó Dung không ngờ mẫu thân sẽ đến, còn tưởng trong nhà đã xảy ra chuyện gì.

Kiều thị đùa cháu ngoại một lát, tỏ ý bảo Xảo Hạnh đem hộp trong tay đưa qua.

Phó Dung tò mò nhận lấy, phát hiện bên trong là 3 bản sách dạy đánh cờ, nhìn bình thường nhưng là cổ bản khó gặp.

"Nương, đây là?" Nàng nghi hoặc hỏi.

Kiều thị tỏ ý bảo vài nha hoàn bên cạnh đi ra ngoài, kéo tay nữ nhi vỗ vỗ, trừng mắt nhìn nàng nói: "Người thật cho rằng người ngấm ngầm làm sự tình, phụ thân người đều không biết? Hẳn rất rõ ràng, chỉ là chuyện hẳn cùng nhà tổ mẫu người có chút phức tạp, hẳn cũng không thích hợp nhận thân với bên kia, bởi vậy liền giả trang hồ đồ. Ngày mai là ngày vui của hẳn, 3 bản sách dạy đánh cờ này xem như là một điểm tâm ý của phụ thân

người làm huynh trưởng đi. Nùng Nùng không cần nói trắng ra, chỉ cần lấy danh nghĩa của người đưa qua là tốt rồi."

Phó Dung lúc này mới hiểu phụ thân đã sớm biết Đỗ Viễn Chu này, cũng có lẽ phụ thân đã sớm biết hẳn có một biểu đệ mở cờ xã ở kinh thành trước khi nàng kết bạn với Đỗ Viễn Chu?

Dù sao cũng là quan hệ huyết thống, cũng khó có thể triệt để xóa bỏ sạch sẽ đi.

Phụ thân đã không muốn làm rõ quan hệ, Phó Dung liền đem 3 bản sách dạy đánh cờ này cho thêm vào ở quà biếu của vương phủ.

Nàng cũng đem một nửa cỗ phàn Như Ý trai tặng ra. Cố nương tử nhiều lần cự tuyệt, cuối cùng từ chối không được, hứa hẹn về sau mỗi năm sẽ đưa tặng Phó Dung một bộ trang sức. Càng là hảo trang sức, thời gian chế tạo ra lại càng dài, cho nên một năm một bộ tuyệt không phải Cố nương tử keo kiệt, đổi thành phu nhân thái thái bên cạnh, có thể được hứa hẹn như vậy, dù ra vài lần tiền cho cửa hàng Như Ý trai đều nguyện ý .

Uống xong rượu mừng mấy ngày, chính là đêm giao thừa.

Từ Tấn, Phó Dung như cũ phải vào cung.

Cùng dân chúng bình thường giống nhau, hoàng gia cũng ban ngày tế tổ, buổi tối ăn bữa cơm đoàn viên, chỉ là lễ nghi càng thêm rườm rà. Tiệc tối cũng chia ra đặt ở hai chỗ, Gia Hòa để dẫn một đám đệ tử ở phía trước uống rượu mua vui, các nữ quyến đều ở tại Phượng Nghi cung .

Hoàng Hậu ngồi chủ vị, Thục phi Nhu phi ngồi phía bên trái, bên phải từng thuộc về Đoan phi, đổi thành Lệ phi.

Phó Dung nhin không được âm thầm quan sát Lệ phi.

So với cung yến Trung Thu, lúc này Lệ phi trên người đã không còn rườm rà ban đầu, mặc một bộ váy dài bó màu đỏ nhạt, trên đầu bộ diều hồng ngọc dưới ánh đèn rực rỡ sắc màu, liếc nhìn chung quanh thì không câu nệ nhất gan nữa, ngược lại hơi hơi ngẩng cao cằm. Phó Dung biết, vị Lệ phi này muốn cho mọi người nhìn thấy nàng đã sớm không phải là nông nữ Quản Anh trước kia, đáng tiếc khí độ thiếu bồi dưỡng từ nhỏ, cái bộ dáng này của nàng ngược lại có vẻ bắt chước học đòi.

Mà nàng bắt chước tự nhiên là Hoàng Hậu ngồi ở trung tâm.

Phó Dung trong lòng có chút thốn thức.

Lệ phi thoát nhìn không có vẻ thông minh, cũng không biết kiếp trước nàng ấy mất đứa nhỏ là do người hay là do trời.

Đáng tiếc bất kể là do đâu, Phó Dung đều sẽ không quản chuyện bao đồng, vừa lúc nàng và Lệ phi không thân không thích, thứ hai nàng cũng không thiện lương đến mức thà rằng mạo hiểm chọc phiền toái cũng muốn cứu người không hề liên can.

"Tứ tẩu, ta đã xin với phụ hoàng, năm nay 3 ngày hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu, phụ hoàng hứa cho ta đi quý phủ Tứ tẩu ở 1 ngày, Tứ tẩu người nói xem, ta nên đi mười bốn hay là mười sáu?" Yến hội tan, Nhị công chúa hưng phấn chạy tới bên người Phó Dung, vô cùng phấn khởi nói.

Như phi theo ở phía sau, bất đắc dĩ nói: "Phúc Tuệ ham chơi, phụ hoàng lại dung túng nàng cho các người thêm phiền toái."

Phó Dung thực thích Nhị công chúa, cười trả lời: "Nương nương khách sáo, muội muội ngây thơ khả ái, ta ước gì nàng ở chỗ chúng ta thêm mấy ngày đâu, vừa vặn giúp ta chiếu cố Trần ca nhi."

Như phi sờ sờ đầu nữ nhi, "Mau chóng chọn ngày, Tứ tẩu người còn phải hồi phủ, không rảnh đợi người."

Nhị công chúa đã sớm chọn xong, "Mười sáu đi, mười lăm trăng sáng, mười sáu trăng tròn."

Kỳ thật nàng đã sớm hỏi thăm trước, Phó Thần từ mừng một tới mười lăm phải trực, nửa tháng sau thì nghỉ, Nhị công chúa biết mình mười sáu xuất cung cũng chưa chắc có thể gặp được hắn, nhưng có chút hi vọng cũng hơn không có a.

Tiểu cô nương ôm bí mật của mình không muốn người khác biết, chờ mong trở về Phượng Dương các.

Phó Dung cùng Thục phi về Chiêu Ninh cung ngồi một lát, Từ Tấn rất nhanh sẽ đến đón nàng , Phó Dung ôm lấy nhi tử mập đã sớm ngủ say, cáo biệt mẹ chồng.

Ai nên xuất cung đều đã đi ra ngoài, bọn thị vệ đóng thật chặt cổng cung, trong hoàng thành lại yên lặng hẳn.

Phượng Nghi cung, Hoàng Hậu rốt cuộc đợi được Gia Hòa đế.

Thời điểm còn Đoan phi, trong một hậu 3 phi, Hoàng Hậu mỗi tháng ít nhất có hai ngày có thể hầu hạ Gia Hòa đế, Đoan phi tuy rằng trẻ tuổi lại không làm vui lòng Gia Hòa đế, ngược lại trong bốn người số lần thị tẩm ít nhất. Có người lót nền, mặt mũi Hoàng Hậu ít nhiều còn giữ được. Hiện tại không giống vậy, Lệ phi có thai không thị tẩm được, Hoàng Hậu vốn cho rằng Gia Hòa đế sẽ đến chỗ nàng bên này nhiều hơn mấy lần, dù hai người chỉ nói chuyện không làm gì, trong lòng nàng cũng thoải mái, không ngờ Gia Hòa đế cũng không nhiều lần đặt chân đến Phượng Nghi cung, ngược lại phân đều cho Thục phi, Nhu phi, hoặc là một lòng theo cùng Lệ phi.

Hoàng Hậu trong lòng liền không thoải mái .

Nhưng nàng không dám bãi sắc mặt cùng Gia Hòa đế, Gia Hòa đế vừa tới, nàng ngược lại hầu hạ càng thêm ân cần.

Hai vợ chồng vừa muốn nghỉ ngơi, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

Hoàng Hậu tỏ ý bảo ma ma bên người đi xử lý, Gia Hòa để lại nghe ra là âm thanh Hạ Âm, đem người gọi lại, phân phó nói: "Cho vào."

Hoàng Hậu trong lòng dâng lên cảm giác không ổn, âm thầm nắm chặt khăn.

Hạ Âm rất nhanh tiến vào, thỉnh an rồi quỳ xuống hồi bẩm: "Hoàng Thượng, nương nương bụng không thoải mái, nô tài đã phái người đi mời thái y, nhớ Hoàng Thượng đã nói qnương nương có bất kỳ không ổn nào đều phải báo cho Hoàng Thượng, cho nên..."

Nàng vừa mở miệng, Gia Hòa để liền vọt đứng lên, vừa mặc đồ vừa sai bước đi ra ngoài.

Hạ Âm vội vàng ngừng lời, đứng dậy theo sau.

Hoàng Hậu lấy lại tinh thần theo ra tiễn người thì Gia Hòa để đã đi xa .

Nhìn bóng đèn lồng trước mặt, Hoàng Hậu trong bóng đêm mùa đông khắc nghiệt đứng lặng một lúc lâu, mới vẽ mặt bình tĩnh trở về trong phòng.

Hai khắc sau, tiểu thái giám Sùng Chính điện tới chuyển lời, đêm nay Gia Hòa để không tới được...

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 201

Quản Anh thật sự không thoải mái.

Gia Hòa đế chạy tới thì thái y đã đến rồi, đang hỏi thăm Đông Tuyết xem nường nường hôm nay dùng quá cái gì.

Đông Tuyết đem một ngày ba bữa của Quản Anh nhắc lại một lần, xác định nói: "Tất cả đều là chiếu theo thực đơn hàng ngày đại nhân kê ra, buổi tối cung yến, nô tài cũng đã nhìn qua, không có thực phẩm kiêng kị." Sợ thái y không tin tưởng, nàng đem mấy món ăn Lệ phi đã dùng đều nói ra, cuối cùng sợ chính mình quên lãng, lại hướng Quản Anh nằm ở trên giường đối chứng.

Quản Anh mặt trắng bệch gật đầu, vừa muốn hỏi thăm thái y có chỗ nào không ổn, thì thấy Gia Hòa đế bước nhanh vào trong. Quản Anh trong cung không có bất kỳ thân thích nào, lần đầu mang thai vốn là thấp thỏm, lại chẳng biết tại sao động thai khí, trong lòng đương nhiên ủy khuất, nhìn thấy nam nhân đối với mình vạn sủng ái, không khỏi rơi lệ lã chã.

Gia Hòa đế bước chân khựng lại một chút.

Phảng phất nhìn thấy Chung Đình năm ấy, lúc trước nàng cũng đang mang thai, biết được thân phận chân chính của hân, biết được hân đã có thể tử cười hỏi đàng hoàng, nàng cũng động thai khí, tỉnh lại thì mắt nhắm lệ nhìn hân.

Gia Hòa đế trong lòng đau đớn, bước nhanh tới, nắm lấy tay Quản Anh, hỏi thăm thái y: "Thân thể nường nường thế nào?"

Thái y vội nói: "Nường nường động thai khí, vạn hạnh không có trở ngại gì, thần đã kê đơn thuốc an thai, nường nường tĩnh dưỡng mấy ngày là tốt."

Gia Hòa đế cau mày nói: "Vì sao động thai khí?"

Thái y trong lòng chấn động, cúi đầu nói: "Nường nường sợ là ăn gì đó không sạch sẽ..."

Lời vừa nói ra, đại tiểu cung nữ hầu hạ bên người Quán Anh nhất thời hết sức lo sợ quỳ xuống.

Gia Hòa đế liếc mắt quét các nàng một cái, đưa mắt ra hiệu cho Vạn Toàn.

Vạn Toàn lập tức đem đám người đi ra ngoài, mùa đông khắc nghiệt, để các nàng quỳ ở trong sân, soát người rồi còn phái người lục soát phòng của mọi người, thái y thì đi theo kiểm tra cơm thừa trong phòng bếp nhỏ.

Trong tâm điện, Gia Hòa đế giúp Quán Anh dèm chăn, ôn nhu trấn an nói: "Đừng lo lắng, Trẫm tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra chuyện."

Quán Anh gật gật đầu, mắt ướt ngấn lệ châu, đầm đìa đáng yêu.

Gia Hòa đế nhẹ giọng bồi nàng nói chuyện, đại khái nửa canh giờ sau, Vạn Toàn khom lưng như con mèo đi vào trong, "Hồi Hoàng Thượng, bên này lão nô đều tra qua, không có gì khác thường."

Quán Anh nhìn Gia Hòa đế, nhớ tới Hạ Âm, Đông Tuyết đã dặn dò, không dám nói để cho thái y cũng đi thăm dò Phượng Nghi cung. Thời điểm vừa xảy ra chuyện, nàng trước tiên nghĩ tới chính là Hoàng Hậu muốn hại nàng. Nhưng Hạ Âm các nàng nói đúng, tiệc tối là ngự thiện phòng chuẩn bị, tra ra thức ăn bị người hạ gì đó cũng là lỗi ngự thiện phòng bên kia, không có bằng chứng, nàng thật sự chỉ trích Hoàng Hậu, cuối cùng

không tra ra được, Gia Hòa để nghi kỵ nàng đoán lung tung, Hoàng Hậu nơi đó cũng sẽ càng hận nàng.

Nàng không nói, Gia Hòa để lại nghi tới, lệnh Vạn Toàn đi tra ngự thiện phòng.

Hắn và Chung Đình đã không có một đứa nhỏ, lần này tuyệt đối không để có sơ xuất, bất luận độc thủ sau màn là ai, hắn đều muốn bắt được, bằng không đối phương một kích không thành, sau lại hãm hại Quân Anh nữa thì làm thế nào đây?

Vạn Toàn lĩnh mệnh đi, lại phát hiện cơm thừa, đồ ăn thừa của cung yến đã trộn đồng ở một chỗ, căn bản không có cách nào tra, mà hắn đã sớm đoán được sẽ có khả năng này, trước phái một tiểu thái giám đi tìm hiểu tình huống, phát hiện không thể tiếp tục tra rõ liền kịp thời trở về phục mệnh, không làm kinh động bất luận kẻ nào trong ngự thiện phòng.

"Hoàng Thượng, bây giờ nên làm gì đây?" Hắn thử thăm dò hỏi.

Gia Hòa để cũng không trầm tư bao lâu, nhìn bóng đêm bên ngoài nói: "Sai người theo dõi ngự thiện phòng, tạm thời không cần rút dây động rừng."

Ngự thiện phòng lắm thầy nhiều ma, ai cũng có khả năng động tay chân, thật tra tới việc này cũng giấu không nổi nữa, thay vì làm to chuyện hiệu quả rất nhỏ, không bằng âm thầm lưu ý, yên lặng theo dõi biến hóa.

~

Nguyên tiêu trong cung thiết yến, Phó Dung ngoài ý muốn phát hiện Lệ phi không tới, nghe nói là thân thể không thoải mái, từ sớm nghỉ ngơi.

Phó Dung chỉ nhớ được đời trước Lệ phi chưa hết tháng giêng đã đẻ non, cụ thể ngày nào thì không ấn tượng, cũng may việc này cùng nàng quan hệ

không lớn. Đời trước cũng không nghe nói có nội tình gì, nàng liền không để bụng, đêm đó dẫn Nhị công chúa cùng nhau trở về Túc vương phủ.

Phó Dung thích Nhị công chúa, Từ Tấn đối với muội muội khác mẹ sinh ra này lại không có bao nhiêu tình cảm, không bằng đối với Tần Vân Ngọc giống như huynh trưởng, nhưng cũng không lãnh đạm giống như đối với Thôi Oản, ngày thứ hai từ sớm đi tiền viện, để cho các nàng cùng nhau đùa Trần ca nhi.

Nhị công chúa xuất cung mang theo mục đích, ở trong buồng sưởi đồ Trần ca nhi một lát, nhện không được cùng Phó Dung hỏi thăm: "Tứ tẩu, các người buổi tối đi ra ngoài ngắm đèn sao? Nghe nói phố Long Khánh mấy ngày nay buổi tối đặc biệt náo nhiệt, có hoa đăng còn có các loại trò chơi, ta muốn đi xem."

Phó Dung hồi nhỏ cũng thích nguyên tiết buổi tối đi ngắm đèn góp vui, kể từ năm đó Tề Trúc bị phụ thân sắp xếp người hắt đầu, nàng ngược lại không đi ra ngoài nữa, vô luận là Phó Bảo mời, hay là Từ Tấn đề nghị, nàng đều lười đi. Hiện giờ Nhị công chúa khó có được dịp xuất cung, tiểu cô nương bày rõ ý muốn đi, Phó Dung luyến tiếc quét đi hưng phấn của nàng.

"Được a, buổi tối gọi Tứ ca người bồi chúng ta đi." Nàng cười đáp.

Nhị công chúa đôi mắt sáng lên, có ý hỏi một chút Phó Tuyên, Phó Bảo có thể đi hay không, lại sợ bị Phó Dung đoán được tâm tư riêng của mình, cũng không dám hỏi nhiều, chuyển tới bên bệ cửa sổ cùng Trần ca nhi chơi đùa. Trần ca nhi hiện tại có thể chính mình bám lấy bệ cửa sổ đi ngang, tiểu tử thích nhất nằm sắp ở trên bệ cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

"Trần ca nhi gọi cô cô." Nhị công chúa dạy hăn nói chuyện.

Trần ca nhi tay nhỏ đang bám cửa sổ có kính màu khắc hoa văn nhà mình đâu, nghe cô cô tiến lại gần, hăn lẩm bẩm hô: "Đậu Đậu..."

Trần ca nhi sẽ gọi người, chỉ là đọc từng chữ không rõ ràng, Phó Dung dạy hẳn gọi phụ thân cô cô cữu cữu, từ Trần ca nhi miệng nói ra đều biến thành "Đậu Đậu", ít nhất Phó Dung cùng Từ Tấn nghe có vẻ là như vậy, "Mẫu thân" tiểu tử càng sẽ không gọi, cả ngày ở đằng kia gọi đậu a đậu .

Nhị công chúa cười đem hẳn quay trở lại, nghiêm túc sửa sai nói: "Không phải đậu đậu, là cô cô!"

Trần ca nhi nghiêng đầu nhìn mẫu thân, toét miệng vẫn gọi "đậu đậu" .

Phó Dung biết nhi tử cố ý tinh nghịch đâu, hướng hẳn vỗ vỗ tay, "Trần ca nhi lại đây, người kêu cô cô, nương ôm người đi bên ngoài chơi."

Vừa nghe nói có thể đi bên ngoài, Trần ca nhi lập tức vịn vẹo thân thể từ trong ngực Nhị công chúa giãy thoát ra, nhanh chóng leo đến phía trước người Phó Dung, bị mẫu thân bế lên, tiểu tử mở to đôi mắt to đen lúng liếng, ngón tay nhỏ hướng Nhị công chúa, vô cùng nghiêm túc gọi: "đậu đậu!"

Nhị công chúa đang ngồi trước cửa sổ cười, khóe miệng lúm đồng tiền gây thơ khả ái, giống hải đường đầu xuân, rực rỡ rung động.

Phó Dung nhìn ngẩn ngơ một chớp mắt, hôn nhẹ khuôn mặt nhi tử nhỏ nhắn: "Cô cô đẹp không?"

Trần ca nhi nhìn Nhị công chúa, một bộ dáng nghiêm trang gật đầu.

Nhị công chúa lập tức sát gần tới hỏi hẳn: "Kia cô cô đẹp hay là mẫu thân đẹp?"

Trần ca nhi không chút do dự ôm lấy mẫu thân, ngẩng đầu lên, ở trên mặt mẫu thân hôn một cái.

Cười cười nói nói , liền tới buổi trưa.

Dỗ Trăn ca nhi nghỉ trưa rồi, Phó Dung cùng Từ Tấn trở về thượng phòng, trêu ghẹo hỏi hăn: "Buổi tối ta cùng muội muội muốn đi ra phố ngắm đèn, không biết vương gia có rảnh theo bồi hay không?"

Từ Tấn hừ một tiếng, thoát giày tựa vào đầu giường, lục ra một quyển sách nhìn, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Lúc bản vương muốn bồi nàng đi thì không nguyện ý, hiện tại nàng muốn đi, bản vương vì sao cũng phải đi?"

Phó Dung biết nam nhân này là muốn nàng dỗ hăn đâu, đi qua, cướp sách trong tay Từ Tấn đặt xuống bên cạnh, tựa vào lồng ngực hăn nhuỷ giọng cầu xin: "Vương gia đi thôi, chàng không đi, ta cũng không dám đi, nhưng muội muội khó được xuất cung một chuyến, ta đã đáp ứng nàng, làm sao đổi ý?"

Từ Tấn buông mi nhìn nàng, ngả ngón nâng cằm nàng lên: "Vương phi cho ta chút ngon ngọt, ta đêm nay sẽ theo các nàng đi một chuyến."

Phó Dung đỏ mặt trừng hăn, nghiêng đầu né tránh tay hăn, mắt thấy Từ Tấn còn muốn sát gần tới, nàng dứt khoát cắn ngón tay hăn.

Mĩ nhân môi đỏ khê mở, quyển rũ xinh đẹp, Từ Tấn tròn mắt tối sầm lại, hai tay bóp lấy eo nàng, thoáng cái đem nàng áp xuống giường.

Phó Dung vội vã nhắc nhở: "Ta còn chưa thoát giày đâu!"

"Ta giúp nàng thoát." Từ Tấn quay người muốn giúp nàng, chỉ là nhìn mũi giày thêu đoá mẫu đơn phấn hồng nhỏ, đáy lòng không biết tại sao sinh ra một cỗ tà hỏa. Cởi quần của Phó Dung xong, Từ Tấn lại lần nữa đem hai chiếc giày thêu phấn hồng kia trùm lên chân nhỏ tuyết trắng, sau đó đem Phó Dung bế lên.

"Vương gia?" Phó Dung đưa lưng về phía Từ Tấn ngồi trên đùi hăn, không hiểu hăn muốn làm cái gì, nắm xiêm y quấn lên người mình, "Ta

lạnh..."

"Một lát sẽ không lạnh." Từ Tấn đứng lên, giồng ôm Trăn ca nhi đi suyt suyt, ôm nàng đi ra trước gương.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ kính màu chiếu vào phòng, trong tấm gương lớn cao hơn cả một người, cặp giày thêu hồng nhạt hoảng a hoảng, xứng với chủ nhân như oanh gáy các loại kiêu ngử cầu xin, thật như bị mưa gió tàn phá, hồi lâu mới nghỉ. (PS: Xin mời tự tưởng tượng)

Trăn ca nhi tỉnh ngủ rồi tới tìm mẫu thân, phát hiện mẫu thân thế nhưng còn đang ngủ, tiểu tử mờ mịt nhìn về phía phụ thân.

Từ Tấn sáng khoái tinh thần, ôm lấy nhi tử nói: "Mẫu thân mệt mỏi, đi, phụ thân ôm Trăn ca nhi đi chơi."

Trăn ca nhi vui vẻ chỉ ra bên ngoài.

Từ Tấn cười thay hăn mặc xiêm y, đi ra ngoài thì nhìn thấy Nhị công chúa đi tới, tiểu cô nương có chút sợ hãi Từ Tấn, cách xa xa liền đứng lại, nhỏ giọng hỏi: "Tứ ca, Tứ tẩu tỉnh chưa?"

Từ Tấn lạnh nhạt nói: "Chưa, buổi tối muốn đi ra ngoài xem đèn, nàng sợ lúc ấy không có tinh thần, hiện tại ngủ nhiều một lát."

Nhị công chúa nghe, vừa vui mừng vừa ảo não, biết Tứ ca đáp ứng bởi các nàng ra cửa, nàng cũng không phải sợ nữa, hưng phấn nói: "Vậy ta cũng trở về ngủ thêm một lúc!"

Nhìn theo tiểu cô nương dáng vẻ nhẹ nhàng vòng trở về, Từ Tấn cười cười, ôm Trăn ca nhi đi tiền viện.

Cảnh Dương Hầu phủ, Phó Bảo còn đang tận tình khuyên dỗ Phó Tuyên: "Lục muội muội, chúng ta cùng nhau đi thôi, mình ta đi không có ý tứ gì."

Đại ca bồi đại tẩu, Tam ca bồi Tam tẩu, nàng muốn cùng Lâm Thiều Đường một mình đi ra ngoài ngắm đèn khăng định không được, vậy thì nhất định phải kéo theo một bạn đường, Phó Mật nàng không thích, cũng không phải chỉ còn lại Phó Tuyên ? Phó Tuyên đi, Nhị ca khăng định sẽ cùng theo, như thế bọn họ vài người cùng nhau ra cửa, các trưởng bối sẽ không phản đối.

Bởi vậy Phó Bảo hạ chắc quyết tâm muốn khuyên Phó Tuyên .

Phó Tuyên từ nhỏ đã không thích náo nhiệt, kệ Phó Bảo nói như thế nào nàng đều không buông miệng.

Phó Bảo hết cách, đành phải ăn ngay nói thật: "Lục muội muội, sang năm, sang năm ta hẳn là không còn ở trong nhà, đây là tỷ muội chúng ta có thể cùng chung cái tết Nguyên Tiêu cuối cùng, người thật nhẫn tâm cự tuyệt ta như vậy?"

Phó Tuyên nghe, rút cuộc đem sách trong tay buông xuống.

Quả thật a, Phó Bảo năm nay mười lăm, nghe mẫu thân nói chuyện phiếm thì ý tứ trong lời nói là Phó Bảo trước khi vào thu chắc sẽ gả ra ngoài.

Nhìn xem trước vẻ mặt cầu xin của Phó Bảo, nghĩ tới hai thân đã tỷ tỷ xuất giá, Phó Tuyên thở dài, "Được a, ta đi."

Phó Bảo đại hỉ, kéo nàng đi cầu Phó Thần.

Phó Thần nguyên bản cùng một nhóm huynh đệ hẹn đi uống rượu, bất quá thân muội muội vốn không hứng thú với náo nhiệt nhất lại khó có được lúc muốn đi ngắm hoa đăng, hẳn đương nhiên muốn bồi muội muội, thống khoái đồng ý.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 202

Màn đêm buông xuống, đèn lồng mới rực rỡ lên.

Trần ca nhi vào ban ngày chơi đủ, sau bữa cơm tối Phó Dung ôm hẳn đỡ một lát tiểu tử liền ngọt ngào ngủ say. Phó Dung tự mình đem nhi tử ôm tới sương phòng, bỏ vào ổ chăn sớm đã ủ nóng hổi, lại hôn nhẹ khuôn mặt hảnh nhả trong trăng lộ hồng, lúc này mới gọi là Nhị công chúa cùng nhau đi tiên viện tụ hợp với Từ Tấn.

Hai người đều mặc xiêm y tơ lụa bình thường, trên đầu trang sức cũng đơn giản, nhìn từ phía sau tựa như con gái rêu nhà bình thường. Nhưng nhì ngăm phía trước là một mỹ nhân lớn lên thiên sinh lệ chất, vốn là tuyệt sắc phong hoa, kết hôn rồi lại là thiếu phụ xinh đẹp thêm phong vận quyến rũ mới có, làm người ta ánh mắt rơi vào trên người nàng sau đó khó lòng dời khỏi. Cô gái nhỏ kia, bộ dáng mười hai mười ba tuổi, như hải đường mới kết nụ, lộ ra một điểm phấn nộn, yêu kiều lại thủy linh.

Một là thê tử, một là muội muội, Từ Tấn sớm bảo người đem mũ che chuẩn bị xong hết, lụa trắng tuy mỏng, có thể ngăn cản một ít người ngả ngón nhìn trộm.

Phó Dung nhìn Hứa gia một thân áo choàng màu đen, đứng ở trong bóng đêm suýt nữa làm người ta không thể nhận ra thân hình hảnh. Nàng cố ý trêu ghẹo Từ Tấn nói: "Sao chỉ huấn bị hai cái nón che?" Túc vương gia bộ dáng này, đi trên đường lớn cũng làm cho người ta chú mục a.

Hứa gia mặt lộ vẻ mờ mịt, tầm mắt kim lòng không được dời tới trên người Lan Hương, quan sát kỹ, phát hiện Lan Hương bộ dạng quả thật so

với nha hoàn bình thường cũng thu hút người nhìn, vội vàng hướng Phó Dung xin lỗi, quay người muốn đi chuẩn bị thêm một cái mũ che.

Phó Dung còn chưa phản ứng được chuyện gì xảy ra, Lan Hương then quá hoá giận đuổi theo, nhỏ giọng trách mắng: "Người ngốc a, vương phi đó là trêu ghẹo vương gia đâu, ai, thật làm cho người đi chuẩn bị mũ che !" Nàng là một nha hoàn, ra ngoài nào cần mang cái kia.

Hứa gia bừng tỉnh hiểu ra, lại nhìn đại nha hoàn trước mặt, mắt hạnh tròng tròng, lúng túng lui về phía sau Từ Tấn.

Lan Hương nghĩ tới ánh mắt Hứa gia nhìn nàng, trên mặt cũng phát nóng, cúi đầu trốn đến bên người Phó Dung.

Phó Dung nhìn Lan Hương mấy lần. Lan Hương, Mai Hương so với nàng lớn hơn một tuổi, năm nay mười chín, ở trong đám nha hoàn cũng coi như là tuổi tác khá lớn, hai năm nay thật sự phải tìm mối hôn sự. Bất quá...

Phó Dung nhìn về phía Hứa gia, trong lòng có chút không xác định.

Hứa gia dung mạo khôi ngô, công phu siêu quần, hiện tại ở vương phủ thân phận không thể hiện, tương lai nếu như Từ Tấn có thể đăng lên cái vị trí kia, ngự tiền thị vệ thống lĩnh không phải ai khác ngoài Hứa gia, đó nhưng là quan chính tam phẩm. Cho dù không tính những chuyện xa xôi đó, lấy thân phận Hứa gia, không phải Phó Dung tự coi nhẹ mình, Lan Hương là trăm triệu không xứng với hắn. Nếu nàng mạo muội cùng Từ Tấn nhắc, Từ Tấn chỉ sợ sẽ mất hứng. Giống như một gã sai vặt bình thường ở tiền viện đột nhiên chạy đến trước mặt nàng yêu cầu muốn cưới đại nha hoàn của nàng, Phó Dung tuyệt đối sẽ đem hắn đuổi ra ngoài.

"Ngán người cái gì, đi thôi." Từ Tấn thấy nàng nói xong lời dī dôm liền sững sờ tại chỗ, thấp giọng nhắc nhở.

Phó Dung hoàn hồn, cũng không tiếp tục trêu ghẹo khí độ dung mạo của Túc vương gia, nắm tay Nhị công chúa cùng nhau đi ra ngoài.

Ba người ngồi một chiếc xe ngựa, tới một ngõ hẻm đầu phố Long Khánh thì xuống xe, dạo phố đương nhiên phải từ từ đi bộ.

Từ Tấn đi ở trong cùng, Phó Dung đi ở giữa hăn và Nhị công chúa, sợ Nhị công chúa xảy ra chuyện, tay vẫn nắm chặt nàng ấy.

Lan Hương, Hứa gia phân biệt theo ở phía sau.

Phó Dung giả vờ quay lại nhìn đèn, qua khe hở lặng lẽ quan sát hai người, thấy Hứa gia một bộ dáng cảnh giới, thủy chung mắt nhìn sáu phương tai nghe tám phương, Lan Hương thì bị nàng bắt gặp nhìn lên Hứa gia mấy lần, Phó Dung trong lòng ghi nhớ, quyết định về phủ rồi sẽ tính toán thật tốt, đêm nay tạm thời không để ý tới.

"Muội muội thích nơi này sao?" Phó Dung quan tâm hỏi.

Nhị công chúa cười gật đầu: "Rất tốt, so với trong cung náo nhiệt nhiều hơn, ta lần đầu tiên nhìn thấy dân chúng nhiều như vậy."

Trong lòng lại rất là thất vọng, ánh mắt không ngừng trong đám người chần chờ. Dân chúng thì để làm gì, nàng chỉ muốn gặp người kia, lần trước được Phó Thần cứu, một câu cảm kích nàng còn chưa kịp nói, cũng không biết trong lòng hăn nghĩ như thế nào.

Phó Dung vốn thích chơi, biết rõ một cô nương chân chính thích chợ đêm sẽ có những phản ứng nào. Nhìn bộ dáng Nhị công chúa đối với cái gì đều ít hứng thú, còn luôn hết nhìn đông lại nhìn tây, vừa nhìn đã biết ngay là người say không tại rượu, không khỏi buồn bực.

Tiểu cô nương dường như đang tìm người nào, nhưng đây là lần đầu tiên xuất cung, nàng ấy biết ai a?

Phó Dung không tự giác theo Nhị công chúa cùng nhìn chung quanh.

Tay đột nhiên bị người nắm lấy.

Phó Dung nghiêng đầu nhìn Từ Tấn, Từ Tấn hướng nàng cười cười, nhân lúc Nhị công chúa không chú ý cúi người ở bên tai nàng nói: "Sang năm chỉ 2 chúng ta đi."

Phó Dung nóng tai, Hứa gia, Lan Hương đi theo đằng sau đâu, hăn lớn mật như thế, không sợ bị người chê cười.

Không biết nên trả lời như thế nào, Phó Dung quay đầu sang, vừa muốn cùng Nhị công chúa nói mấy câu vừa rồi xấu hổ chưa kịp nói, ánh mắt đọng lại.

Trước mặt một cái đèn chiếu phía trước, có nam nhân mặc trường bào màu xám đang nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, nếu không phải có Nhị công chúa theo nàng đi, Phó Dung bước chân thiếu chút nữa đã dừng lại .

Nàng đã bao nhiêu lâu chưa từng thấy Từ Yến ?

Từ Yến hơn nàng 3 tuổi, mà Từ Yến 21 tuổi, Phó Dung đời trước cũng chưa từng thấy.

Hăn vóc dáng cao hơn trong ký ức, người không yếu ớt như lúc hòa ly đời trước, nhưng vẫn gầy như thế, ngạc nhiên nhìn nàng. Phát giác tầm mắt nàng, Từ Yến ngớ ra chốc lát, sau đó khẽ mỉm cười, quay người cùng cô nương quần đỏ bên cạnh nói gì đó, hai người cùng đi tới.

"Vân Thăng ca ca, Tịch tỷ tỷ, các người cũng ra chơi a." Nhị công chúa kinh ngạc nói. Huynh muội Từ Yến tiến cung số lần không ít, nàng đều nhận thức, chỉ là giao tình không sâu.

"Phúc Tuệ sao lại ra đây?" Từ Tịch đã biến thành đại cô nương mười sáu tuổi cũng mang mũ che, đơn giản hàn huyền rồi có chút không vui hỏi Nhị công chúa, "Tết Nguyên Tiêu trên phố lắm thầy nhiều ma, muội muội thân thể thiên kim, sau này vẫn là ít đi ra ngoài chút. Ta có một vị tỷ muội tốt từng vào tết Nguyên Tiêu buổi tối ra ngắm đèn, bị người dùng dầu nóng hắt vào mặt... Đúng rồi, vương phi lúc ấy cũng ở tại chỗ đó, hẳn là nhớ đi? Lúc ấy Tề đại ca nếu không phải là vì..."

"Muội muội!" Từ Yến lạnh giọng trách mắng.

Từ Tịch hơi mím môi, quay người rời đi. Phó Dung hại tỷ muội nàng khi còn bé, làm hại ngoại tổ mẫu nàng bị biếm làm thứ dân, làm hại dì ruột nàng chết thảm, làm hại mẫu thân nàng ốm đau liệt giường, nàng cùng nàng ấy có thù không đội trời chung.

Từ Yến không yên tâm muội muội, áy náy hướng Từ Tấn chấp tay một cái, bước nhanh đuổi theo.

Nhị công chúa nhìn bóng lưng của hai người, nghĩ tới ân oán của Phó Dung cùng một nhà Vĩnh Ninh công chúa, thức thời không nói chuyện.

"Đi qua kia nhìn một chút?" Từ Tấn nhẹ nhàng nhéo nhéo tay Phó Dung có chút phát lạnh, chỉ vào hướng trái ngược với hướng huynh muội cùng Từ Yến rời đi nói.

Phó Dung gật gật đầu.

Tâm tư lại nhin không được chuyển tới trên người huynh muội Từ Yến. Từ Yến cưới vợ rồi sao? Từ Tịch gả cho người rồi sao?

Dù sao từng sáng tối chạm mặt trong 3 năm, không gặp còn đỡ, gặp mặt liền tránh không được tò mò.

Tay phải đột nhiên lại bị người nắm chặt .

Còn chưa kịp nhìn về phía Nhị công chúa, phía trước truyền đến âm thanh Phó Bảo hưng phấn, "Tam tỷ tỷ!"

Thanh âm kia quen thuộc lại trong sáng, Phó Dung tim đều nhẹ nhàng đứng lên theo, nhanh chóng tránh tay Từ Tấn, nhanh chạy tới chào hỏi mấy người: "Sao khéo vậy, các người cũng ra ngắm đèn a, Quan ca nhi đâu, sao không mang hân cùng đi?"

Phó Tuyên giải thích: "Hân ăn cơm xong liền mệt nhọc, cho nên không đi."

Phó Thần ở bên cạnh nghe, khước miệng cong lên. Cái gì mà mệt nhọc, thối tiểu tử không hảo hảo đọc sách chỉ thích chạy sang phòng tài vụ bên kia, muốn cùng phòng tài vụ học tính sổ sách, bị mẫu thân phạt mấy ngày nay không cho phép ra khỏi cửa, muội muội còn muốn suy nghĩ tới mặt mũi đệ đệ đâu.

Nhị công chúa lặng lẽ nhìn hân, thấy nam nhân cười đẹp đến như vậy, thất hồn lạc phách lúc trước vì mãi không thấy người đã hoàn toàn tan hết, lòng đầy vui mừng.

Đã gặp nhau, đứng ở trên phố không dễ nói chuyện, mấy người chọn một quán mì phụ cận vào ngồi.

Hứa gia đi trước một bước, mệnh lão bản quán mì đem khách bên trong đều đuổi ra, chủ tử nhà hân muốn bao trọn.

Lão bản quán mì bị khí thế Hứa gia hù sợ, cũng bị Hứa gia lấy ra thái độ bạc mà vui mừng, ngay lập tức đem mấy bàn khách nhân bên trong mời ra ngoài, gọi tức phụ tới mau chóng dọn dẹp bàn, mời vài vị quý nhân ngồi vào chỗ.

Từ Tấn, Phó Thần, Lâm Thiều Đường ba người ngồi một bàn.

Phó Dung tứ nữ ngồi ở một bàn bên cạnh, Nhị công chúa thấy Phó Thần ngồi bên cạnh Lâm Thiều Đường, kề bên hành lang, mà Phó Tuyên ngồi bên cạnh hẳn, nàng không dấu vết ngồi xuống đối diện Phó Tuyên, tuy rằng khoảng cách hơi xa chút, nhìn hẳn lại thuận tiện hơn.

Không có ai muốn ăn gì đó ở đây, mọi người tụ một chỗ nói chuyện.

Phó Dung ngồi bên cạnh Nhị công chúa, rất nhanh phát hiện tiểu cô nương mỹ lệ luôn là hướng ca ca nhà mình bên kia ngắm nhìn, liếc mắt nhìn lại ngượng ngùng thu về, giả trang nghe ba tỷ muội các nàng nói chuyện một hồi, sau đó lại lặng lẽ xoay qua chỗ khác, phảng phất tâm hồn thiếu nữ đang rình coi tình lang ngầm hứa.

Nhìn bên kia thân ca ca một lòng cùng Từ Tấn nói chuyện, Phó Dung bỗng nhiên có loại cảm giác dường như nằm mơ.

Ca ca nàng 21 tuổi, bị một tiểu cô nương 12 tuổi coi trọng?

Hình như là vì nhắc nhở nàng đây không phải mộng, trò chuyện xong đi ra phía trước quán mì, Nhị công chúa đỏ mặt kéo Phó Dung lại, theo mấy người đi ra ngoài, nàng mới cúi đầu ngập ngừng nói: "Tứ tẩu, ta, lần trước Phó nhị ca cứu ta, ta còn chưa nói cảm ơn hẳn, ta muốn một mình nói với hẳn mấy câu, Tứ tẩu giúp ta được không?"

Nàng ngấm ngấm thấy có lẽ chỉ có đêm nay một cơ hội này với Phó Thần, đã gặp được, Nhị công chúa liền không tiếc nuôi mà về.

Tiểu cô nương ngượng ngùng lại lớn gan, Phó Dung ngần ngại, trấn an nắm lấy tay nàng, "Tốt, Tứ tẩu giúp người."

Nhị công chúa vui mừng ngẩng đầu, mắt to nhìn ngọn đèn xa gần, liếm diễm thủy nhuận.

Phó Dung không nhịn được, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong lòng dở khóc dở cười.

Nếu như việc này trở thành sự thật, chẳng lẽ nàng về sau ngược lại phải gọi Nhị công chúa là tẩu tử?

Thôi, có lẽ người ta tiểu cô nương chỉ là muốn cùng ca ca cảm ơn đâu, dù sao mới 12 tuổi, bởi vì khẩn trương cảm ơn cũng nói không thông.

Thấp giọng dặn dò Nhị công chúa vài câu, rời khỏi quán mì không lâu, Nhị công chúa đột nhiên kêu mệt mỏi, muốn trở về.

Phó Dung khổ sở nói: "Muội muội hiếm khi được ra ngoài, đi dạo một lát nữa đi?" Ánh mắt nhìn trước mặt náo nhiệt, rõ ràng còn chưa nhìn đủ.

Nhị công chúa kéo tay áo nàng làm nũng: "Tứ tẩu, ta thật sự đi không nổi nữa... Nếu không để Hứa gia đưa ta về trước?"

Từ Tấn trong lòng khẽ động, trước đem tiểu cô nương đưa trở về, lát sau cùng Phó gia mấy huynh muội tách ra, hẳn có thể một mình dẫn Phó Dung đi dạo.

Vừa muốn phân phó Hứa gia đi tiễn người, Phó Dung vụng trộm dăm eo hẳn một chút, trước khi hẳn mở miệng cười nói với Phó Thần: "Ca ca, Hứa gia còn có chuyện bận, tạm thời không sao thoát ra được, thỉnh cầu ca ca chạy một chuyến đi, vừa vặn ta cùng A Bảo, Tuyên Tuyên dạo chơi, người đưa Nhị công chúa hồi vương phủ rồi tới tìm chúng ta."

Phó Thần khẽ nhú mày, hoài nghi nhìn nàng.

Phó Dung thuận thực dùng ánh mắt cầu hẳn.

Phó Thần nhìn Nhị công chúa bên cạnh muội muội cúi đầu chờ đợi, mơ hồ đoán được cái gì, đáp: "Cũng tốt."

Nhị công chúa vừa hưng phấn vừa khẩn trương, may mắn trên đầu đeo mũ che, không cần lo lắng bị người nhìn thấy nàng thất thố.

Phó Dung cũng vui mừng theo, để Lan Hương đưa hai người đi đến xe ngựa nhà mình dừng trong ngõ nhỏ.

Lan Hương lĩnh mệnh, theo bên người Nhị công chúa che chở nàng. Đi ra một đoạn, Nhị công chúa quay đầu nhìn lại, xác định Phó Dung đảm người không nhìn thấy bên này, nàng nhỏ giọng nói với Lan Hương: "Người đi trước dẫn đường đi."

Lan Hương sửng sốt, lời này là có ý gì?

Vừa quay đầu, lại thấy Nhị công chúa lui tới bên cạnh Phó Thần, cúi đầu không biết đang nói cái gì.

Lan Hương mờ mịt chớp chớp mắt, nhớ lại ý vị kia, nàng thức thời xoay người, một người ở phía trước dẫn đường, lỗ tai lặng lẽ dựng thẳng, muốn nghe hai ba câu, bởi vì quá mức quan tâm bí mật nhỏ của Nhị công chúa, không nhìn thấy phố đối diện một thiếu niên mặc hoa phục nhìn thấy các nàng rồi mắt sáng lên, hưng phấn theo tới.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 203

Phó Thần tự nhận rất am hiểu giao tiếp với tiểu cô nương, trong nhà ba muội muội, ôn nhu, yếu ớt, bảo thủ, gần như bao quát các điểm tốt của nữ tử có thể có, nhưng khi nhìn Nhị công chúa bên người cúi đầu đi đường, hăn đột nhiên có chút không biết nên ứng đối như thế nào.

Tiểu cô nương cố ý nhích gần đến bên cạnh hăn, rõ ràng có chuyện muốn nói, hiện tại sao lại không nói ?

Nhị công chúa không nói chuyện, hăn ho khụ, chủ động hỏi: "Công chúa vết thương trên người đều dưỡng tốt đi?"

Nhị công chúa ngơ ngác mới hiểu được hăn hỏi là chuyện nàng năm ngoái cháy nhà bị thương, gật gật đầu, nhỏ giọng nói: "Vốn cũng không bị thương, ngược lại Phó nhị ca, nghe Tứ tẩu nói sau lưng người bị thương không nhẹ, đã triệt để khỏi hăn chưa?"

Tiểu cô nương thiên kim tôn quý lại nhu thuận gọi hăn là Nhị ca, bình dị gần gũi, nàng so với Phó Tuyên còn nhỏ hơn hai tuổi, Phó Thần càng tự tại, cười mở nói: "Sớm khỏe rồi, làm phiền công chúa nhớ tới."

Quan tâm thương thế, Nhị công chúa nghĩ ngợi một lúc, thấp giọng nói tạ: "Đa tạ Phó nhị ca cứu ta, không có người, ta hơn nửa không ra được."

Phó Thần sờ sờ mũi nói: "Công chúa khách sáo, ta ở Kim Ngô Vệ hầu việc, bảo vệ Hoàng Thượng, công chúa là bốn phận, làm hết phận sự mà thôi."

Làm hết phận sự sao?

Nhị công chúa thần sắc tối lại, nếu như nàng không phải công chúa, hẳn có phải sẽ không cứu nàng hay không?

Cúi đầu, ánh mắt nhìn vạt áo nam nhân, nhìn giày đen của hắn, Nhị công chúa tư vị trong lòng nói không nên lời. Bởi vì tâm tư đều đặt trên người nam nhân, không lưu ý phía trước trên đường có mấy khối gạch, vướng chân ngã một cái.

Phó Thần nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, Nhị công chúa đứng vững, hắn mau chóng thu tay lại, trầm giọng nhắc nhở: "Sắc trời u ám, công chúa cẩn thận."

Nhị công chúa đỏ mặt gật đầu.

Trên phố kẻ đến người đi, bọn họ đi cạnh nhau, ngược lại giống như một mình đi trong một mảnh trời đất nhỏ bé, tầm mắt chỉ thấy có hắn, trong tai nghe được chỉ có tiếng bước chân của hắn. Chưa bao giờ trong một khắc này, Nhị công chúa hy vọng dưới chân đường dài thêm chút nữa. Nàng không biết nên nói với hắn những gì, nhưng nàng thích cảm giác cùng với hắn một chỗ, không cần nhìn mặt, chỉ riêng nhìn y bào hắn, nàng đã vui mừng.

Đây là thích sao?

Nhị công chúa không hiểu.

Là thích, nàng nên làm thế nào?

Nghe Tứ tẩu nói, Phó Thần so với nàng ấy lớn hơn ba tuổi, Tứ tẩu so với nàng lớn hơn 6 tuổi, cũng tức là năm nay Phó Thần hai mươi một?

Nhị công chúa không nhin được lo lắng. Ngộ nhớ nàng thật sự thích hẳn, Phó Thần lại cưới người khác thì làm thế nào đây? Ngộ nhớ Phó Thần trong lúc nàng thăm dò tâm tư của chính mình lại thành thân trước thì làm thế nào đây?

Nhị công chúa từ nhỏ lớn lên đã được Gia Hòa đế thiên kiều trăm sủng. Phụ hoàng luôn nói cho nàng biết, phàm là nàng muốn gì đó, phụ hoàng đều sẽ đưa cho nàng. Nhị công chúa cảm thấy, nàng thích cùng một chỗ với Phó Thần như vậy, hẳn là nàng thích hẳn , nhưng nàng không muốn cầu phụ hoàng làm chủ, nàng muốn tự mình tranh thủ.

Trong cái đầu nhỏ các loại ý niệm lướt qua, bất tri bất giác đã tới xe ngựa vương phủ dừng ở đầu ngõ.

Lan Hương ở phía trước xe ngựa bên cạnh đứng vững, chờ đỡ nhị công chúa lên.

Nhị công chúa cũng dừng lại, nhìn chung quanh, giơ tay lấy mũ che xuống.

Phó Thần khiếp sợ với hành động này, nghi hoặc nhìn nàng.

Nhị công chúa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phó Thần đứng dưới ánh trăng sáng, cùng tình cảnh đêm đó hẳn cứu nàng ra giống nhau như đúc. Hẳn đâu, phát quan chinh tề, khôi ngô như tiên, so với đêm đó còn tuấn mỹ hơn.

Nhị công chúa mặt lại nóng lên, cũng may nàng biết đây là cơ hội duy nhất, cũng biết cho dù thất bại cũng không sao cả. Nàng là công chúa, cho dù Phó Thần không đáp ứng, về sau phụ hoàng cũng sẽ vì nàng tìm phò mã tốt hơn, cho nên nàng lấy hết dũng khí, nhìn thẳng ánh mắt Phó Thần nói: "Phó nhị ca, ta, ta thích ngươi..."

Phó Thần ngơ ngác, nhìn tiểu cô nương trước mặt mới cao tới ngực hẳn, có chút không dám tin vào tai của mình.

ánh mắt hẩn khiếp sợ. Nhị công chúa đột nhiên không dám nhìn, cúi đầu, hai tay nắm chặt cung lụa bên hông, hình như cũng không căng thẳng như vậy, nhỏ giọng thương lượng nói: "Ta thích Phó nhị ca, sau khi ta lớn lên muốn gả cho Phó nhị ca, Phó nhị ca có thể đợi ta lớn lên sao? Ta biết ta hiện tại còn nhỏ, Phó nhị ca chắc chắn sẽ không thích ta. Nhưng ta sẽ lớn lên, cho nên Phó nhị ca đợi ta lớn lên, xác định người thật không thích ta rồi hãy cưới người khác được không?"

Phó Thần không biết nên khóc hay cười.

Muốn sờ sờ đầu tiểu cô nương, nhớ tới đây không phải là muội muội nhà mình, hẩn lại đặt tay xuống, giống như lừa con nít nói: "Công chúa nói quá lời, ngày đó ta cứu công chúa là vì chức trách, công chúa thật sự không cần để ở trong lòng, càng không cần, không cần lấy thân báo đáp." Nha đầu này, không phải vì xem trong sách quá nhiều chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân dùng thân báo đáp rồi chứ?

Nhị cười, Phó Thần chỉ xe ngựa nói: "Sắc trời không sớm, công chúa lên xe đi."

Nhị công chúa ngẩng đầu, nhíu mày nhìn hẩn: "Phó nhị ca cho rằng ta là vì báo ân?"

Phó Thần lần đầu tiên cùng một cô nương nói loại chuyện này, nhìn Nhị công chúa mắt ửng đỏ ủy khuất, hẩn lúng túng chuyển mắt đi.

Nhị công chúa hơi mím môi, nước mắt rơi xuống: "Người không tin cũng được, xem như ta chưa nói gì." Nói xong quay người, mau chóng lên xe ngựa.

Lan Hương nhìn Nhị gia nhà mình, nghi hoặc bò vào trong.

Phó Thần lắc đầu cười cười, ngồi vào trước xe, tỏ ý bảo xa phu đánh xe.

Xe ngựa vững vàng hướng chỗ người ở yên tĩnh chạy đi.

Trốn ở góc ngoặt Ngô Bạch Khởi tròn miệng trợn mắt.

Hắn nhìn thấy nha hoàn Túc vương phi, nhìn thấy Phó Thần, còn có một cô nương đầu đội mũ che vóc dáng thấp, không khỏi suy đoán Phó gia huynh muội cùng Túc vương phi cùng nhau ra ngắm đèn. Nha hoàn Túc vương phi là dẫn Phó Thần đi qua tụ hợp, mà Phó Tuyên nói không chừng đang ở bên người Túc vương phi, nào tưởng ba người này thế nhưng ngồi một chiếc xe ngựa đi rồi?

"Thế Tử gia, chúng ta phải làm sao bây giờ đây a, phải đuổi theo sao?"
Đầy tớ của hắn buồn bực hỏi.

Ngô Bạch Khởi không cam tâm, phân phó nói: "Người đuổi theo xem xem, nếu bọn họ hồi vương phủ hoặc Hầu phủ, thế thì thôi vậy, nếu là đi địa phương bên cạnh cùng người gặp mặt, người lập tức quay lại nói cho ta biết, ta đi Phóng hạc lần đoán đồ đèn trước."

Đầy tớ ẩn ở góc tường trong bóng tối lập tức đuổi theo.

Ngô Bạch Khởi quay người hướng chỗ phồn hoa trên phố đi rồi.

Bên kia Từ Tấn cũng dẫn Phó Dung vài người đi đoán đồ đèn .

Hắn ngược lại muốn cùng Phó Dung một mình đợi lúc nữa, đáng tiếc hắn và Phó Dung một đôi, Lâm Thiều Đường, Phó Bảo khẳng định cũng ước gì một mình hành động đâu, còn lại Phó Tuyên một mình cô quạnh , Phó Dung sẽ chịu?

Bởi vậy hắn ám chỉ đều không ám chỉ, để ba tỷ muội Phó gia đi ở đằng trước, hắn cùng Lâm Thiều Đường theo sau lưng.

Ánh mắt rơi vào trên người Lâm Thiều Đường. Từ Tấn nhìn Phó Dung, nghĩ thầm Lâm Thiều Đường có thể theo Phó Bảo đi cùng một chỗ, khẳng định lại là Phó Dung đáp câu. Đời trước sự tình Phó gia hẳn đều phải người lưu ý, có một số việc không quan trọng lắm, thuộc hạ báo tin tức cho hẳn, hẳn nhìn qua rồi ném sang bên cạnh, ngược lại chuyện Lâm Thiều Đường xuất gia làm hòa thượng, hẳn bởi vì quá mức ngoài ý muốn, có chút ấn tượng.

Ngược nhìn trăng sáng trên trời, tình cảnh này, lại như mộng bưng tỉnh.

Đổi thành đời trước, Từ Tấn sao có thể rảnh rỗi bồi vài cô nương đi dạo ở trên đường?

"Vương gia, chúng ta đi bên kia nhìn xem?" Phía trước tửu lâu vây kín người, Phó Dung thích nhất náo nhiệt, thấp giọng hỏi Từ Tấn.

Từ Tấn vóc dáng cao, nhìn ra bên kia đang đoán đồ đèn, cười nàg: "đồ đèn ở Phóng Hạc lâu người bình thường cũng đoán không ra, nàg thật muốn đi thử xem?"

Đây là chê cười nàg ngực không vết mực đầu (không học hành), Phó Dung bĩu bĩu môi, tự hào nắm lấy tay muội muội nói: "Ta không được, nhưng ta có muội muội học phú ngũ xa (học hết 5 xe sách), còn sợ vài cái đồ đèn nho nhỏ của bọn họ? Có phải không Tuyên Tuyên?"

Phó Tuyên mặt không biểu cảm, ánh mắt nhìn hoa đăng, coi như không nghe thấy lời này. Dù sao đều là người trong nhà, nàg cũng không sợ Phó Dung mất mặt.

Phó Bảo cười trộm, chuyển tới bên người Lâm Thiều Đường, nhỏ giọng thầm thì nói: "Một lát người cũng đoán đi, chúng ta không thể tay trắng ra về, cái gì cũng không mang theo."

Lâm Thiều Đường nhìn nàg cười, nhẹ giọng nói: "Tốt."

Phó Bảo cười thỏa mãn.

Từ Tấn thấy, nhìn về phía Phó Dung, lặng lẽ hỏi nàng muốn hay không.

Phó Dung cố làm ra vẻ không hiểu, nhẹ nhàng cười, dắt muội muội đi về phía trước .

Từ Tấn thích nhất nàng nhiệt tình câu người, gặt gao theo sau.

Trước Phóng Hạc lầu dòng người sớm đã tấp nập, Phó Bảo muốn chen vào bên trong, Phó Dung không cho, mấy người đứng vây bên ngoài, dù sao tiểu nhị Phóng Lạc lầu sẽ đứng ở lầu 2 cao giọng đọc ra câu đổ đèn, xa gần một chút đều không quan hệ.

"Có động không thấy trùng, có sào không thấy ong, có tơ không thấy tằm, bung dù không thấy người." Tiểu nhị lại cao giọng nói, "Lời giải là một vật."

Phó Dung nhíu mày, nghiêng đầu nhìn muội muội, chống lại một khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh dừng dừng, cách voan mỏng , có thể thấy được trên mặt nàng không có đặc ý đoán ra được, cũng không vì thế có ý tứ khó khăn.

Phó Dung lại biết, muội muội đây là đoán ra được .

Nàng nhỏ giọng hỏi muội muội: "Lời giải là cái gì?"

Phó Tuyên nhìn về phía Lâm Thiều Đường.

Lâm Thiều Đường cười nói: "Lục muội muội không nói, vậy ta liền cướp cái đổ đèn này." Hẳn đoán hay không đều không sao, chính là muốn thắng giải thưởng cho Phó Bảo, dỗ nàng vui vẻ. Mắt thấy Phó Tuyên gật đầu, Lâm Thiều Đường hướng tới đây tớ thấp giọng nói một câu.

Đầy tớ giống cá chạch chen vào đám người, phía trước đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, rất nhanh hấn lại chen ra ngoài, đem hộp cơm trong tay đưa cho Lâm Thiều Đường. Phó Bảo hưng phấn đoạt lại, Phó Dung lại gần, thấy bên trong đặt một mâm ngó sen gạo nếp nhưa mật, còn bốc hơi nóng đầu.

Vị thơm ngon đập vào mặt, Phó Bảo cầm lấy chiếc đũa, nâng hộp cơm gấp cho mình một gấp, hàm răng cắn lên phiến ngó sen, cũng không đụng tới chiếc đũa, sau đó đem chiếc đũa đưa cho Phó Dung, mơ hồ không rõ nói: "Ăn rất ngon, Tam tỷ tỷ nếm thử."

Lâm Thiều Đường bất đắc dĩ nhìn nàng, lấy khăn đã chuẩn bị ra.

Có một số thứ chính mình ăn không có khẩu vị, nhiều người lại muốn ăn, Phó Dung cũng nếm một ít, ngọt ngào, lại gấp một gấp đưa cho muội muội, Phó Tuyên không cần, nàng liền cười nhìn về phía Từ Tấn: "Vương gia ăn không?"

Phóng hạc lâu vì đoán đồ đèn chuẩn bị thực phẩm, bọn họ cũng không biết ai sẽ đoán đúng đồ đèn, bởi vậy thực phẩm chắc chắn không có vấn đề. Từ Tấn nhìn bên kia thanh mai trúc mã trong mắt chỉ có nhau, lại nhìn Phó Tuyên bên này một mình, liếc mắt trừng Phó Dung một cái, nhanh chóng đem phiến ngó sen cướp vào trong miệng.

Nhìn hấn một bộ dáng nghiêm trang nhẹ nhàng nhấm nuốt, Phó Dung trong lòng chẳng biết tại sao, so với vừa mới ăn mật còn muốn ngọt hơn.

"Hứa gia muốn nếm thử hay không?" Phó Dung đem hộp cơm đưa tới.

Hứa gia khẳng định không cần, nhưng hấn biết vương phi hi vọng hấn đem hộp cơm xử lý liền nhận lấy, quay người giao lại cho đầy tớ Lâm Thiều Đường.

Trong lúc ngẩn ngui hấn phân thần, một bóng người lặng lẽ tiến lại gần.

Từ Tấn nhìn thấy , nhận ra đối phương là ai, nhìn Phó Dung, không để ý đến.

Vì thế Ngô Bạch Khởi thành công đem mũ che đỉnh đầu Phó Tuyên cướp đi.

Hết thấy trước mắt đột nhiên rõ ràng lên, Phó Tuyên kinh hãi, bản năng quay đầu tìm kiếm người gây chuyện, khuôn mặt trắng nõn dưới ánh đèn càng thêm đẹp.

Ngô Bạch Khởi hơi ngẩn ra, nhếch miệng cười, giơ mũ che chạy trốn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 204

Ngô Bạch Khởi tựa như một hầu tử (con khi), lặng lẽ tới gần, cướp đồ rồi chạy, sắp chạy đi còn hướng cô nương bị cướp nhe răng nhếch miệng khoe khoang một phen.

Từ Tấn thân làm tỷ phu, có thể bắn khoản tâm tư Phó Dung giả bộ không quan tâm Ngô Bạch Khởi tới gần, nhưng bây giờ Ngô Bạch Khởi cướp mũ che của Phó Tuyên, Phó Dung có lẽ sẽ thật sự tức giận, hẳn phải làm chút gì đó, miễn cho Phó Tuyên hiểu lầm hẳn không coi trọng tỷ muội các nàng.

"Hứa gia." Từ Tấn giọng lạnh lẽo nói.

Hứa gia lĩnh mệnh, một thân hắc y, mau chóng đuổi theo Ngô Bạch Khởi.

Phó Dung cũng hoàn hồn, mắt thấy dân chúng phụ cận tò mò nhìn sang, nàng mau chóng lấy mũ che của mình thay muội muội đội lên. Nàng đã xuất giá, vốn cũng không phải đặc biệt để ý những quy củ này, muội muội không giống thế, không thể dễ dàng để người khác nhìn.

"Đi, chúng ta đi bên kia." Từ Tấn trong lúc Phó Dung tháo mũ che xuống đã sớm chặn ở bên nàng, che chở các tỷ muội nàng đi về góc tường.

Lâm Thiều Đường Phó Bảo theo ở phía sau.

Đến nơi, Phó Dung nhỏ giọng an ủi muội muội: "Tuyên Tuyên đừng nóng giận, đó chính là đồ hỗn đản, quay về bảo ca ca đi giáo huấn hẳn một trận, xem hẳn về sau còn dám khi dễ người hay không." Phó Dung cũng

thật sự bị chọc tức, nàng cảm thấy Ngô Bạch Khởi hẳn là nhìn trúng muội muội, nhưng thích thì hảo hảo thích, học Tần Anh hoặc Phó Hựu như vậy ngoài sáng lấy lòng muội muội a. Ngô Bạch Khởi ngược lại tốt rồi, chọc người ta tức điên thì làm sao đến được.

Năm sau Ngô Bạch Khởi cũng mười sáu, không nhỏ nữa, Phó Dung sẽ không coi hắn làm đứa nhỏ, cũng sẽ không thay hắn hoà giải.

Phó Tuyên làm sao không tức giận.

Người nọ nhìn cao hơn nàng, lớn hơn nàng, nhưng tác phong làm việc còn không bằng đệ đệ Quan ca nhi hiểu chuyện, Phó Tuyên mới khinh thường cùng một đứa bé chưa trưởng thành so đo. Chỉ là Ngô Bạch Khởi đầu tiên là đuổi đến Hầu phủ gây chuyện, hiện giờ lại ở trước mặt đông đúc mọi người lấy mũ che của nàng, hai người đều lớn rồi, truyền ra ngoài tới trong mắt người khác chỉ sợ không còn là đứa nhỏ chơi đùa. Cho nên Phó Tuyên không khuyên vương gia tử phu dàn xếp ổn thỏa, tử phu phạt hắn như thế nào, đều là hắn xứng đáng.

Phóng Hạc lần đoán thêm ba cái đồ đèn, Hứa gia áp giải Ngô Bạch Khởi trở lại.

Ngô Bạch Khởi hai tay bị Hứa gia bắt chéo sau lưng, bản thân cũng biết càng giãy dụa càng mất mặt, làm ra vẻ phản kháng, tới trước mặt khinh thường nói với Phó Tuyên: "Mỗi lần xảy ra chuyện chỉ biết tìm vương gia chống lưng, người còn có bản lĩnh khác sao?"

"Khi dễ một cô nương trẻ thì người có lý?" Nghe hắn nói lời nói bậy bạ, Phó Dung giận không chỗ trút, chắn ở phía trước người muội muội nhỏ giọng khiển trách, "Người nhìn xem người, đã mười sáu, vẫn không ra văn võ không ra võ, cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi, người nói muội muội ta không bản lĩnh, người có bản lĩnh tại sao không đi tìm ca ca ta?"

Ngô Bạch Khởi sớm nghe chán lời này rồi, quay đầu đi không thèm nhìn.

Nhìn thấy Phó Dung thật muốn cho hấn một cái cốc đầu!

"A, Nhị ca trở lại!" Phó Bảo hưng phấn nói, "Để Nhị ca thu thập hấn!"

Ngô Bạch Khởi trên người một trận run rẩy, nói thật hấn sợ Phó Thần hơn Từ Tấn nhiều, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Phó Thần sải bước đến. Ngô Bạch Khởi nhin không được muốn cầu Từ Tấn thả hấn, nhìn phía sau Phó Dung, cô nương bị mũ che dung mạo, lại cảm thấy như vậy thực mất mặt, thấy chết không sờn mà nói: "Tới thì tới, ta tài nghệ không bằng người ta, bị hấn giáo huấn cũng cam tâm tình nguyện."

"Tỷ phu, người cho người đưa hấn trở về đi, nói một tiếng với lão Hầu gia." Phó Tuyên đột nhiên mở miệng nói. Xem lần trước Ngô lão Hầu gia thật sự đem Ngô Bạch Khởi nhốt ở trong phòng 3 tháng không cho phép ra khỏi cửa, hấn không phải là cưng chiều cháu trai. Thay vì ca ca nhà mình hoặc vương gia ra tay sơ suất làm bị thương Ngô Bạch Khởi để Ngô lão Hầu gia đau lòng, không bằng để cho chính ông trừng phạt cháu trai.

Từ Tấn nhìn nàng một cái, hướng Hứa gia gật gật đầu.

Ngô Bạch Khởi không ngờ Phó Tuyên thế nhưng sẽ thay hấn nói chuyện, khoe miệng vừa nhếch lên. Thoáng qua nghĩ tới chính mình rơi vào trong tay Phó Thần, Phó Thần nhiều nhất đánh hấn một trận, về nhà lão gia tử phồng chừng lại nhốt hấn một hai tháng, nhất thời hiểu được Phó Tuyên dụng tâm hiểm ác, tức giận mắg: "Được a, người cũng thật đủ ác, người..."

Chưa nói xong bị Hứa gia che miệng lại, cường ép đưa đi.

"Xảy ra chuyện gì?" Phó Thần nhíu mày chạy tới, ngăn Hứa gia lại, nhìn chăm chăm vào Ngô Bạch Khởi nói: "Hấn lại đến khi dễ người ?"

Ngô Bạch Khởi sợ khí thế hăn, không dám cựa mạnh nữa, Hứa gia buông miệng hăn ra, hăn nịnh nọt giải thích: "Hiếu lắm hiếu lắm, ta tới đây đoán đồ đèn, vương gia cho rằng ta không có ý tốt lành, liền gọi Hứa thị về đưa ta về, Phó nhị ca tiếp tục ngắm đèn, chúng ta lần sau lại tụ a." Nói xong ra sức đi về phía trước.

Hứa gia thấy vương gia vương phi không có ý tứ làm rõ, như Ngô Bạch Khởi nguyên ý, áp giải hăn đi.

"Ca ca, Nhị công chúa đã trở về?" Phó Dung tương đối hiếu kỳ chuyện lớn đời người ca ca nhà mình, ý vị thâm trường đánh giá Phó Thần.

Phó Thần gật đầu, không nhiều lời, chỉ là nghĩ tới xe ngựa dừng ở trước cổng vương phủ, tiểu cô nương xuống xe thì bị đèn lồng chiếu tới khóe mắt ửng đỏ, trong lòng một trận bất đắc dĩ. Đứa nhỏ mới bao nhiêu tuổi a, nhỏ như vậy đã suy nghĩ lung tung, hơn nữa hăn cũng không nói gì, nàng như thế nào lại khóc ? Chỉ trông mong tiểu cô nương không đến mức yếu ớt tới trước mặt Gia Hòa để cáo trạng đi.

"Không còn sớm, chúng ta phải trở về rồi, Chính Đường các người cũng sớm một chút hồi phủ đi." Phó Thần đi rồi quay lại, Phó Tuyên có người tâm phúc, Từ Tấn bình tĩnh cáo từ.

Phó Thần gật gật đầu, xe ngựa Hầu phủ dừng ở một bên khác, mấy người lại nói vài câu, rồi theo 2 hướng ngược nhau mà đi.

Rốt cuộc chỉ còn lại hai người bọn họ, Từ Tấn lập tức nắm lấy tay nhỏ Phó Dung, nhẹ giọng hỏi nàng: "Muốn đi nơi khác dạo chơi hay không?"

Phó Dung cố làm ra vẻ ngoài ý muốn nhìn hăn: "Vương gia không phải nói phải về phủ sao?"

Một đôi mắt ướn kia giao hoạt sáng ngời, Từ Tấn nhin không được cách mạng che mặt nhéo nhéo cái mũi nàng, "Tốt, vậy thì hồi phủ."

Hắn nói chuyện thì thần sắc nhàn nhạt , Phó Dung nóng nảy, chuyển tới phía trước người hắn dễ nói: "Ta đùa vương gia, vương gia nói một chút, chúng ta đi chỗ nào? Ta ban đêm chưa từng dạo kinh thành, không biết nơi thích hợp ngắm đèn hay đi chơi."

Tay của nàng có chút lạnh, nhớ tới nàng mùa đông sợ lạnh không thích ra ngoài, Từ Tấn luyến tiếc vì một điểm hứng thú đi chơi của mình mà miễn cưỡng nàng, trong lòng quyết định trở lại, ngoài miệng ôn nhu lừa nói: "Đi, ta dẫn người đi."

Nam nhân thích giận dữ lại cũng dễ dỗ, Phó Dung gãi gãi lòng bàn tay hắn, theo Từ Tấn cùng nhau lên xe ngựa vương phủ.

Từ Tấn thuần thục đem nàng ôm lên trên đùi, tháo mũ che xuống, đụng chạm môi nàng, đau lòng nói: "Buốt như vậy, có phải rất lạnh hay không?" Vừa nói chuyện vừa ôm chặt lấy nàng, phảng phất như vậy nàng sẽ ấm áp thêm chút.

Giữa hai người có lò sưởi tay nóng hằm hạp, cảm giác kia ấm áp lại chơi vui, Phó Dung cười nói: "Còn tốt, hiếm khi được ra ngoài, chơi cao hứng là quên lạnh, vương gia chúng ta rốt cuộc muốn đi đâu a?"

"Tới nơi nàng liền biết." Từ Tấn dán lên mặt nàng, đợi mặt Phó Dung không còn lạnh, hắn hôn môi nàng.

Bên ngoài càng ngày càng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng vó ngựa đát đát, bánh xe chuyển động, kể từ đó, càng hiển hiện được động tĩnh rõ ràng trong xe. Phó Dung trán chống lên bả vai Từ Tấn, nhỏ giọng cầu xin: "Vương gia nhanh chút đi... Không phải, đừng như vậy, rất vang ..."

"Lần sau chỉ hai người chúng ta cùng nhau ra ngoài." Từ Tấn đáp không cần hỏi, nghĩ tới đêm nay ngắm đèn Phó Dung đầu tiên là bồi Nhị công chúa sau lại là trông giữ Phó Tuyên, cười cười nói nói trong mắt căn bản không có hắn, nghĩ tới khi nàng gặp huynh muội Từ Yến thất thố một lát,

hắn chỉ có nghe tiếng thở của nàng tinh tế yếu ớt, chỉ có tận tình cùng nàng hòa hợp, trong lòng mới thoải mái.

Phó Dung liên tục gật đầu, hai tay đột nhiên xiết chặt, thân tâm run rẩy.

Gần như cùng đồng thời xe ngựa dừng lại.

"Trực tiếp đi Phù Cừ viện." Từ Tấn khàn giọng phân phó nói, tay còn đang giúp Phó Dung chà lau, nhân lúc xe ngựa một lần nữa chuyển động tiếp, nhẹ nhàng hôn lỗ tai Phó Dung: "Vừa mới chưa tận hưởng, trở về phòng chúng ta lại thêm lần nữa, lần này Nùng Nùng không cần nhẫn nhịn."

Phó Dung cào bả vai hắn, đáng tiếc nửa điểm khí lực cũng không có, nhắm mắt nói: "Không được, ta phải đi nhìn muội muội trước."

Từ Tấn không vui nhăn mặt, "Sáng mai lại nhìn."

Phó Dung lắc đầu, kiên trì lập tức đi. Nói lý lẽ, Nhị công chúa là khách, buổi tối sớm quay về trước, nàng làm tẩu tử làm thế nào cũng nên đi xác nhận nàng ấy bình an vô sự. Luận về tình, Phó Dung càng tò mò Nhị công chúa cùng ca ca nói cái gì. Lúc trước gặp ca ca, cái gì đều không nhìn ra, Nhị công chúa nhỏ như vậy, có lẽ sẽ chủ động nói cho nàng biết.

Nàng nhiều lần kiên trì, Từ Tấn không khỏi hối hận vừa mới kết thúc quá nhanh.

Cứ như vậy, Phó Dung sau khi xuống xe đôi chân còn phát run đầu, may mắn là ban đêm, không làm cho người chú ý.

Từ Tấn đưa nàng đi chỗ Nhị công chúa bên kia.

Lại thấy phòng ở Nhị công chúa đã tối, gian ngoài cũng tắt đèn, hiển nhiên chủ tớ đều ngủ rồi.

Từ Tấn rất hài lòng, mò Phó Dung lên đi trở về, âm thanh mang cười: "Muốn làm tẩu tử tốt sáng mai hãy làm đi, đêm nay trước hầu hạ tốt bản vương."

Phó Dung dấm hần một chút, quay đầu, nhìn cửa sổ Nhị công chúa đen như mực, trong lòng bất an không hiểu.

Ngày kế muốn đưa Nhị công chúa tiến cung, Phó Dung nhẫn nhịn hông mỗi từ sớm kêu Lan Hương Mai Hương tiến vào hầu hạ, thay quần áo thì thấp giọng hỏi Lan hương: "Tối hôm qua người bồi Nhị công chúa trở về, trên đường có tình hình gì?"

Lan Hương nhẹ giọng nói cho nàng nghe, "Ta cách quá xa, không nghe thấy Nhị công chúa cùng Nhị gia nói cái gì, chỉ là Nhị công chúa dường như khóc."

Phó Dung nhìn mình trong gương, đột nhiên một trận đau đầu.

Nhị công chúa vì sao khóc? Chỉ nói cảm ơn, ca ca nhà mình có ngốc mấy cũng sẽ không bởi vì cự tuyệt tạ ơn, đem tiểu cô nương người ta làm khóc a, nhân lúc trời tối khi dễ tiểu cô nương càng không có khả năng. Vậy khẳng định là Nhị công chúa quả thật tâm hồn thiếu nữ ngậm hứa, lớn mật tỏ tình thì bị ca ca cự tuyệt ?

Tuy rằng có chút không dám tưởng tượng Nhị công chúa lớn mật như thế, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Phó Dung chỉ nghĩ đến một cách giải thích này.

Gian ngoài đột nhiên truyền đến tiếng cười khoan khoái của Trần ca nhi, Phó Dung đi ra ngoài, thấy Nhị công chúa đứng ở trước giường dựa Trần ca nhi đâu. Tiểu cô nương đưa lưng về phía nàng, nhìn trên mặt không thấy biểu tình gì, nghe âm thanh cùng bình thường không khác biệt lắm.

"Muội muội sao không ngủ nhiều một lát?" Phó Dung đi tới trước giường, đưa tay bế nhũ tử bảo bối vừa nhìn thấy mẫu thân đã nhanh chóng bò tới.

"Đậu Đậu!" Trần ca nhi chỉ vào Nhị công chúa nói cho mẫu thân biết.

Phó Dung hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, nhìn về phía Nhị công chúa.

Nhị công chúa vẻ mặt tươi đẹp, cười dịu dàng nhìn Trần ca nhi, phát giác ánh mắt Phó Dung đang quan sát, nàng ngơ ngác, nhớ tới cái gì, ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: "Tứ tẩu, hôm qua ta và Phó nhị ca cùng nhau trở về thì không nhìn rõ đường, đạp phải gạch thiếu chút nữa té một cái. Ta, chính ta mất mặt khóc, Lan Hương có phải nói cho Tứ tẩu hay không? Ta nói thật với người, Tứ tẩu người đừng chê cười ta..."

Còn nhỏ, dù sao là ở trong cung lớn lên, từ lúc Nhị công chúa ở trước mặt Gia Hòa để quan tâm giấu diếm chân tướng Phượng Dương các bị cháy, Phó Dung đã biết tiểu cô nương này tâm tư có bao nhiêu tinh tế. Lúc này nàng có ý lảng tránh chuyện tối hôm qua, Phó Dung không tra hỏi đến cùng, cười nói: "Không cười người, ta cũng từng đi đường trượt chân, may mắn muội muội không bị ngã, bằng không hôm nay ta cũng không dám vào cung, sợ bị phụ hoàng chỉ trích."

Nghe nàng tin, Nhị công chúa thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dùng xong bữa sáng, Phó Dung ôm Trần ca nhi lên, chuẩn bị đưa Nhị công chúa trở về rồi đi Chiêu Ninh cung bồi mẹ chồng.

Túc vương phủ cách hoàng cung cũng không xa, xe ngựa rất nhanh đã tới trước cửa cung.

Nhị công chúa xuống xe trước, nhìn cung điện nguy nga quen thuộc phía trước, lại nhìn ra bên ngoài, nàng cười cười, cười giống như là chim sẻ ở

bên ngoài bay một vòng lại chủ động bay về lồng giam, không hiểu sao làm cho người ta đau lòng. Nhưng nàng không để bất luận kẻ nào nhìn thấy nàng cười. Phó Dung sau khi xuống xe, nàng bước chân nhẹ nhàng lại gần, vừa đi vừa đùa Trăn ca nhi, lúc đồng tiền lúc ẩn lúc hiện ở khóe miệng, vẫn là thiếu nữ ngây thơ kia.

Ở Xuân Hi cung của Nhu phi ngồi một lát, Phó Dung đi Chiêu Ninh cung.

Thục phi thập phần thích Trăn ca nhi, lưu Phó Dung ở trong cung dùng cơm trưa, đợi sập tối Từ Tấn bận công sự xong ba người lại cùng nhau trở về.

Thịnh tình không thể chối từ, Phó Dung thuận theo đáp ứng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 205

"Hoàng Thượng đi Chiêu Ninh cung ?" Các cung nữ đem cơm trưa bày lên, Hoàng Hậu ngồi vào chỗ tùy ý hỏi một câu về Gia Hòa đế, nghe Khổng ma ma nói hẳn đi Chiêu Ninh cung, nàng nghi hoặc mà lặp lại một lần, tiếp theo lại nói thêm: "Nga, hôm nay Túc vương phi tiến cung , hai mẹ con các nàng có phải còn chưa đi hay không?"

Khổng ma ma ngoài cười nhưng trong không cười: "Đúng vậy, bên kia đã biết Hoàng Thượng thích, đương nhiên muốn lưu mẫu tử Túc vương phi ở lâu một lúc."

Hoàng Hậu trong lòng chua chua, nhưng có chua cũng vô dụng, ai bảo cháu trai nàng không có chí tiến thủ?

Chậm rãi dùng xong cơm, Hoàng Hậu ở trong sân đi bộ một vòng, tiêu cơm rồi dựa vào trên giường, nhẹ giọng cùng Khổng ma ma nói chuyện: "Lệ phi, ta ngược lại xem nhẹ nàng ấy, Hoàng Thượng đi địa phương khác nàng thế nhưng cũng không tức giận." Nữ nhân đến từ nông thôn, chưa từng biết mùi đời, mới đầu Gia Hòa đế chuyên sủng một mình nàng, đảo mắt Gia Hòa đế lại sủng hạnh người khác, Quân Anh thế nhưng nửa điểm động tĩnh đều không có.

Khổng ma ma đang gõ chân tay cho nàng khựng lại, nhỏ giọng nhắc nhở: "Sao có thể không tức giận, thật rộng lượng, đêm giao thừa đó..."

Hoàng Hậu nhất thời nhớ ra rồi, đêm trừ tịch Gia Hòa đế vốn nên cùng nàng, bị Quân Anh giả trang đau bụng cướp đi.

Nghĩ tới đêm đó thê lương, Hoàng Hậu đột nhiên ngồi dậy, nhú mào hỏi Khổng ma ma: "Hoàng Thượng đi cung bên cạnh thì nàng cũng nháo quá?"

Khổng ma ma nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, lắc đầu, thấy Hoàng Hậu sắc mặt khó coi, nàng cũng hiểu được , cả kinh nói: "Nàng dám cùng ngài tranh..."

Hoàng Hậu khoát khoát tay, một lần nữa dựa trên giường, nhắm hai mắt lại.

Nàng không bảo lui xuống, Khổng ma ma liền tiếp tục dẫm chân cho nàng.

Trong phòng im ắng, yên lặng, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân cung nhân vội vàng thì Hoàng Hậu không vui mở mắt ra.

Khổng ma ma đã đi ra.

Chạy vào là đại thái giám Phụng Nghi cung, vào nhà sau thở nhẹ nói: "Nương nương, Lệ phi đã xảy ra chuyện!"

~

Chiêu Ninh cung.

Phó Dung cùng Thục phi ngồi trên giường bên ngoài nói chuyện, nghe bên trong Trăn ca nhi tiếng cười thanh thúy, Thục phi hướng con dâu trêu ghẹo nói: "Nghe xem, còn nói muốn dỗ Trăn ca nhi đi ngủ đâu, ta nhìn hằm là càng dỗ càng có tinh thần, Trăn ca nhi này đoán chừng phải đợi phụ hoàng người đi rồi mới có thể ngủ ."

Nhi tử được Gia Hòa đế ưu ái, Phó Dung vẫn thực tự hào , cười nói: "Khó được phụ hoàng không chê hằm nháo."

Vừa nói xong, bên trong Trăn ca nhi đột nhiên bật khóc.

Phó Dung trong lòng nhảy dựng, thoáng cái đứng lên.

Nàng không định tiến vào trong phòng, miễn cho nhìn thấy bộ dáng Gia Hòa đế áo mảo không chỉnh, dù sao lúc trước bảo là muốn đi nghỉ trưa. Thục phi không cần kiên dè, vội vàng chạy vào, liền thấy Trần ca nhi ở trong ngực Hoàng tổ phụ hân miệng mở rộng khóc đau, ủy khuất a, nhìn thấy tổ mẫu lập tức hướng tổ mẫu vươn tay.

Thục phi mau chóng đem cháu trai tiếp đến trong ngực, vừa dỗ vừa hỏi Gia Hòa đế: "Không phải nói muốn dỗ Trần ca nhi đi ngủ sao, sao lại đem dỗ thành khóc?"

Gia Hòa đế nhìn cháu trai tay ú nắn, ảo não giải thích: "Vừa mới hân cùng ta cướp ngọc bội, không cẩn thận để cạnh góc đâm vào tay... Các người dỗ đi, ta trở về, còn có một đồng tấu chương muốn phê."

Thục phi gật gật đầu, đi ra ngoài trước đem Trần ca nhi giao cho Phó Dung dỗ, lại tiến vào hầu hạ Gia Hòa đế chỉnh lý áo mảo.

Chính vào lúc này, Vạn Toàn cuống quào chạy tới, "Hoàng Thượng, Lê phi nương nương đã xảy ra chuyện! Vừa mới nương nương như cũ đi ngự hoa viên tản bộ, vừa vặn Tiêu chiêu nghi cũng ở đây, chó xù của Tiêu chiêu nghi nhìn thấy nương nương chẳng biết tại sao nổi cơn điên, Hạ Âm liễu mạng cứu chủ trên người bị cắn mấy cái, nương nương trốn tránh thì không cẩn thận vướng chân ngã một cái..."

Gia Hòa đế mặt đều trắng bệch: "Đứa nhỏ đâu!"

Vạn Toàn ập quỳ xuống: "Đĩnh Thuận nói nương nương lúc ấy đã thấy hồng, bây giờ đỡ về Sùng Chính điện, hân vội vã tới báo tin, không biết thái y nói như thế nào..."

Gia Hòa đế như cơn gió đi ra ngoài.

Vạn Toàn mau chóng đứng dậy, khom người theo thật sát phía sau.

"Nường..." Phó Dung bất an nhìn về phía Thục phi.

Thục phi trước lệnh cho người đi chuẩn bị áo choàng, nàng tới sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn Trần ca nhi còn vương nước mắt, bình tĩnh dặn dò: "Bất luận bên kia đã xảy ra chuyện gì, cùng chúng ta đều không quan hệ, Nùng Nùng không cần lo lắng. Trong cung loạn, hai mẹ con các người về trước đi, ta đây đi qua nhìn xem." Lại hôn Trần ca nhi một ngụm, "Trần ca nhi ngoan, lần sau tiến cung bồi tỗ mẫu."

Trần ca nhi đang khóc, không thích phản ứng người, tựa vào trong ngực mẫu thân, mắt to ươn ướt, chớp a chớp, môi nhỏ mím thật chặt.

Thục phi bất đắc dĩ cười cười, mặc xong áo choàng vội vàng đi ra.

Phó Dung tâm tình phức tạp giúp nhi tử rửa mặt bôi phấn, quần kỹ tã lót rồi xuất cung. Ngồi lên xe ngựa, Phó Dung vén màn nhìn cung điện nặng nề trong hoàng cung, nghĩ tới tin tức nghe được ở Chiêu Ninh cung, tâm tư càng thêm trĩu nặng.

Đời này đứa bé kia Lệ phi có thể giữ được hay không?

một màn trong ngự hoa viên là ngoài ý muốn, hay là ai dày công sắp xếp?

Trong cung này, có bao nhiêu đứa nhỏ không thể bình an sinh ra?

Cả người phát lạnh, Phó Dung xốc một góc tã lót lên, nhìn nhi tử bảo bối đã ngủ say bên trong, yên lặng cảm kích lão thiên gia đã chiếu cố nàng .

~

Sùng Chính điện.

Quản Anh để non .

Gia Hòa để phần nộ, tước chức quan ba thái y, lại để Vạn Toàn đem thái giám cung nữ hôm nay theo Quản Anh đi ngự hoa viên tất cả đều kéo ra ngoài đánh chết, bao gồm cả Hạ Âm xả thân cứu chủ. Quản Anh tuy rằng bị thống muốn chết, rốt cuộc cùng Hạ Âm sáng tối chạm mặt lâu như vậy, cũng biết Hạ Âm là người trung thành nhất, khóc xin Gia Hòa để mở một mắt lưới, lưu lại Hạ Âm cho nàng.

Nàng bị đại nạn này, đừng nói một cung nữ, chính là muốn mặt trăng trên trời Gia Hòa để đều sẽ đáp ứng, không xử trí Hạ Âm, đau lòng ôm nàng hứa hẹn: "Đình Đình đừng khổ sở, đợi người dưỡng thân mình cho khỏe, Trẫm sẽ vẫn theo cùng người, người còn trẻ, còn có thể lại mang thai ."

Hoàng Hậu đứng ở bên cạnh, nghe được lời này trong lòng cười lạnh. Quản Anh còn nhỏ, Hoàng Thượng đã qua 50, cũng không biết còn bản lĩnh kia có hay không.

Thục phi, Nhu phi yên lặng đứng bên Hoàng Hậu. Thục phi nhìn Quản Anh nằm ở trên giường, nhớ tới nữ nhi không có duyên phận kia của mình, lại nghĩ tới Thôi Oản, lồng ngực là tim bị khoét đau, cổ nén mới không có rơi lệ, sắc mặt trắng bệch. Nhu phi thấy, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ thân thể không thoải mái, đi về trước đi?"

Trong phòng tĩnh lặng, Gia Hòa để nghe được âm thanh, nhìn thấy Thục phi bộ dáng kia, đoán được nàng là thấy cảnh thương tình , vô lực nói: "Các người đều đi đi."

Thục phi nhột nhạt hành lễ, cùng Nhu phi một đường rời đi.

Hoàng Hậu không lập tức đi ngay, nói với người đáng thương đang chôn trong ngực Gia Hòa để khóc rống: "Muội muội nén bi thương, Hoàng Thượng nói rất đúng, muội muội còn trẻ, trước an tâm dưỡng cho khỏe thân

mình, về sau khẳng định còn có thể mang thai lại. Người khóc như vậy, đem thân thể khóc hồng rồi, chẳng phải là càng cho Hoàng Thượng đau lòng?"

Quản Anh đơn thuần, cũng biết nàng không còn đứa nhỏ, Hoàng Hậu vốn nhìn nàng không thuận mắt, trong lòng khẳng định vỗ tay bảo hay đâu. Đối là bình thường, Quản Anh kiêng dè thân phận Hoàng Hậu không dám nói ra lời trong lòng, lúc này trong đầu chỉ có thương tâm bi thống, sao có thể nghĩ nhiều như vậy, đỏ khước mắt nhìn về phía Hoàng Hậu, chỉ vào cửa bức tức nói: "Người đi đi, ta không cần người ở trong này giả mù sa mưa !"

Hoàng Hậu sửng sốt.

Nàng đời này từ nhỏ đến lớn, chưa từng bị người chỉ trích không khách khí chút nào như thế.

"Muội muội..."

"Hoàng Hậu trở về đi." Gia Hòa đế ôm nữ nhân nhỏ xinh trong ngực, nhìn cũng không nhìn Hoàng Hậu, lạnh giọng đuổi người. Hậu cung này, ai thật lòng thay Quản Anh tiếc nuối, ai mặt bi tâm hỉ, hẳn đều rõ ràng. Quản Anh vào cung rồi, Hoàng Hậu hai lần khuyên hẳn mưa móc đều khắp, Gia Hòa đế mới không tin nàng chân chính quan tâm Quản Anh.

Hoàng Hậu chăm chú nhìn uyên ương dựa sát vào nhau trên giường, hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới hành lễ cáo từ.

Ra ngoài cùng Vạn Toàn gặp trực diện.

"Tra ra là xảy ra chuyện gì sao?" Hoàng Hậu hướng Vạn Toàn đưa mắt ra hiệu, thấp giọng dò hỏi.

Vạn Toàn khom lưng cúi đầu, bình tĩnh trả lời: "Lão nô đang muốn đi về bẩm Hoàng Thượng, nương nương nếu không cùng nhau tiến vào nghe

xem?"

Hắn theo bên người Gia Hòa để lâu nhất, trung thành không hai chủ, nhiều năm như vậy Hoàng Hậu không thể từ trong miệng hắn hỏi ra nửa câu tin tức thực dụng.

"Không cần , ta còn có việc, người nhanh vào đáp lời đi." Hoàng Hậu ngữ khí thần nhiên nói, nhắc chân rời đi.

Vạn Toàn nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, khóe miệng như có như không cong lên.

Hắn khom lưng như con mèo vào trong phòng.

Gia Hòa để vừa mới đỡ Quân Anh nằm xuống, nhìn mặt nàng tái nhợt tiều tụy, mắt đầy thương yêu, đưa mắt thấy Vạn Toàn tiến vào, ánh mắt đột ngột phát lạnh, nhìn chăm chăm vào Vạn Toàn nói: "Nói."

Vạn Toàn quỳ trên mặt đất, âm thanh so với bình thường đáp lời còn nghiêm túc vài phần: "Hồi Hoàng Thượng, lão nô lĩnh người đi lục soát viện của Tiêu chiêu nghi, ở trong cơm canh con chó kia còn chưa ăn xong thái y tìm ra một loại dược tính bá đạo ... Thuốc kia sử dụng nửa canh giờ sau mới có thể phát tác, vô luận cả người lẫn vật, không phát tiết được liền sẽ phát cuồng... Nhưng trong viện Tiêu chiêu nghi cũng không tìm ra loại dược kia, lão nô tự mình thăm vấn Tiêu chiêu nghi, nàng nói buổi trưa Ánh Tuyền bên cạnh Hoàng Hậu nương nương đi tìm nàng, bởi nàng đùa chó một lát, còn nhắc nhở nàng đi ngự hoa viên có lẽ có thể gặp Hoàng Thượng."

Gia Hòa để giữ lại Quân Anh thần sắc bi phẫn, âm thanh bình tĩnh như cũ: "Đi Phụng Nghi cung bắt Ánh Tuyền, hôm nay cần phải điều tra rõ."

Vạn Toàn lĩnh mệnh, gọi vài thái giám đi Phụng Nghi cung.

Gia Hòa để tự mình hạ lệnh, Hoàng Hậu không dám nói một câu, mở mắt trân trân nhìn Vạn Toàn dẫn người đi phòng hạ nhân.

Mặt trời đỏ ngả về tây, Vạn Toàn lại đến bắt Khổng ma ma.

Người còn chưa vào đến nơi, trước hết nghe tới tin tức Khổng ma ma quỳ trên mặt đất hướng Hoàng Hậu dập đầu lạy ba cái, nước nở nói: "Nương nương, lão nô chuyển đi này chưa hẳn có thể trở về tiếp tục hầu hạ nương nương, mời nương nương nhìn phân thượng lão nô trung thành hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, chiếu cố một chút người nhà lão nô, xin ngài !"

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 206

Hoàng Hậu trong lòng vội vã đâu, chỉ cảm thấy chính mình dường như rơi vào cạm bẫy của người khác, mà Khổng ma ma chính là người nàng cần trấn an nhất, "Ma ma chớ suy nghĩ lung tung, chuyện Lệ phi người và ta đều rõ ràng, chúng ta thanh bạch, chỉ cần ma ma trả lời thì đừng kéo ra chuyện trước kia... Ta nhất định sẽ bảo vệ người, qua 2 năm đưa người xuất cung đoàn tụ với người nhà."

Khổng ma ma nghe, nhìn vạt váy Hoàng Hậu thêu Thái Phượng trước mắt, trong lòng cười khổ.

Tới thời điểm này, nương nương thế nhưng còn có thể thản nhiên lừa bà như thế.

Người nọ đã nói cho bà biết, cháu gái bà bởi vì đắc tội Thế Tử phu nhân Thừa Ân công phủ, cũng chính là cháu dâu Hoàng Hậu, bị bán vào kỹ viện, con cháu bà cũng bị bán tới Sơn Tây đi làm cu li đào đá, cháu trai nhỏ tuổi không chịu được khổ bị đánh chết, nhi tử người đầy thương tích, nếu không phải là được người nọ kịp thời cứu ra, chỉ sợ cũng sống không lâu.

Chuyện đó Hoàng Hậu đều biết, nhưng vẫn giấu diếm bà, nếu không phải thấy thư nhi tử tự tay viết, bà sắp chết còn vì Hoàng Hậu tận trung đâu.

Phía sau truyền đến âm thanh Vạn Toàn quen thuộc bà vẫn cảm hận nhưng cố tình lần này, Khổng ma ma không phản cảm. Bà ngẩng đầu, cuối cùng liếc mắt nhìn Hoàng Hậu, quyết định lại vì nàng tận trung thật tốt một lần cuối cùng này, để Hoàng Hậu đời này sẽ không quên được bà.

Khổng ma ma tuổi gần lục tuần, đại khái là đã cao tuổi, chịu đựng không nổi hành hạ, Vạn Toàn mới kẹp ngón tay một lần, bà đều khai.

Lần này mưu hại Lệ phi là Hoàng Hậu, lần trước mưu hại Túc vương phi lại giá họa Đoan phi, một hòn đá ném hai chim là Hoàng Hậu nghĩ ra, năm đó làm hại Thục phi khó sinh chết mất con gai cũng là Hoàng Hậu.

Tùy tiện chuyện nào cũng đều là tội lớn có thể lay chuyển địa vị Hoàng Hậu, Vạn Toàn nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đưa tội trạng cho Gia Hòa để xem.

Quản Anh uống canh an thần xong đã ngủ rồi, Gia Hòa để một người ngồi ở trên giường trong tiền điện. Tháng giêng đất trời lạnh lẽo, đốt địa long vẫn cảm thấy lạnh như cũ, trên người hắt bọc áo ngủ bằng gấm thật dày, trong tay ôm lò sưởi. Thấy Vạn Toàn khe khẽ run rẩy đem tội trạng đưa cho hắt, Gia Hòa để liếc hắt một cái, "Đọc."

Vạn Toàn không dám do dự, nuốt nuốt nước miếng, từng câu từng chữ đọc lên.

Gia Hòa để ngồi không động đậy, hệt như tượng đá.

Mẹ đẻ hắt chỉ là chiêu nghi nhỏ, không được tiên đế thích, hắt dựa vào tài mào xuất chúng được nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu ưu ái, có thể cưới Hoàng Hậu làm thê. Nhạc phụ là các lão trong nội các, tại triều đình nắm giữ thực quyền, hắt vì lung lạc thê tộc, ngoại trừ cùng Hoàng Hậu trước khi thành thân nhận thức Chung Đình, ngoài ra không có thiệp thất thông phòng. Chung Đình chết rồi, hắt tuy rằng nạp trắc phi thiệp thất, cũng vẫn đợi Hoàng Hậu sinh ra đích tử mới miễn tị tử canh (thuốc tránh thai) cho trắc phi thiệp thất, đăng cơ rồi phong đích trưởng tử làm Thái Tử, phong nhạc phụ làm nhất đẳng Thừa Ân công.

Hắt mượn gia thế của Hoàng Hậu, cũng trả về gấp bội.

Hoàng Hậu đâu, nàng đối với hần như thế nào?

Nàng hại nữ nhi của hần và Thục phi, nàng lợi dụng ân oán của Đoan phi và tức phụ lão Tứ, vừa muốn mưu hại con nối dõi của lão Tứ, lại giá họa Đoan phi, tức phụ lão Tứ mạng lớn không xảy ra chuyện, Đoan phi...

Nghĩ tới Đoan phi trước khi chết giải thích ngang ngược, nghĩ tới Đoan phi mới vào cung yêu kiều động lòng người, nghĩ tới lão Ngũ mẫu phi chết oan hiện tại còn ở vương phủ thủ hiếu bị hần văng vể đã lâu, nghĩ tới bởi vì chính mình nhất thời sơ ý lỡ mãng không thể bắt ra hung phạm đứng sau lưng là Hoàng Hậu, lúc này mới khiến cho Hoàng Hậu hôm nay lại cướp đi đứa nhỏ của hần và Lệ phi, Gia Hòa đế lồng ngực lửa giận bốc lên, lại hối hận lại đau đớn, cuối cùng toàn bộ hóa thành hận đối với Hoàng Hậu.

"Đem Khổng ma ma tới, tuyên hoàng hậu tới đây, Trẫm muốn giáp mặt cùng đối chất."

Vạn Toàn lui ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, Khổng ma ma bị người dẫn vào trong, hai tay máu đỏ, đầu đầy tóc đen trắng rối tung, hiện tại nhìn giống như là lão thái thái dân chúng bình thường đột ngột gặp nạn, vẻ mặt xám trắng, đôi mắt đục ngầu bình tĩnh thần kỳ, chỉ ở lúc Hoàng Hậu tiến vào thì Khổng ma ma ngẩng đầu lên, trong mắt nổi lên hưng phấn vì thù lớn được báo.

Chống lại ánh mắt như vậy, Hoàng Hậu cả người phát lạnh, muốn thay Phượng Nghi cung mình giải thích, Gia Hòa đế không cho nàng cơ hội mở miệng, tỏ ý bảo Vạn Toàn đem tội trạng Khổng ma ma trình cho Hoàng Hậu. Hần nhìn chăm chăm vào Khổng ma ma hỏi: "Người là trung bộc bên cạnh Hoàng Hậu, trước kia Hoàng Hậu làm nhiều chuyện xấu như vậy, người đều giúp đỡ che giấu, hôm nay vì sao muốn phản bội nàng?"

Khổng ma ma trầm thấp cười, tiếng cười ở trong điện rộng lớn trống trải quanh quẩn, có loại cảm giác âm trầm. Nàng không nhìn Gia Hòa đế, từ

đầu đến cuối ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Hoàng Hậu, thường thức nàng mặt đột ngột trắng bệch, thường thức nàng vô lực quỳ xuống, đợi Hoàng Hậu nhìn sang, nàng mới nói: "Bởi vì ta đối với nương nương trung thành, cho rằng nương nương cũng luôn thành tâm đãi ta, ai ngờ mấy ngày trước nhận được thư nhà, mới biết một nhà già trẻ ta ở Thừa Ân công phủ gặp phải cái gì, nương nương, ta ở bên cạnh người hầu hạ nhiều năm như vậy, người sao lại nhẫn tâm giấu ta?"

Hoàng Hậu tâm niệm xoay chuyển, ngẩng đầu hướng Gia Hòa để nói: "Hoàng Thượng, ngài đều nghe được , Khổng ma ma người một nhà bởi vì phạm lỗi chịu trừng phạt, Khổng ma ma ghi hận trong lòng, hôm nay đủ loại rõ ràng là đang bôi nhọ thần thiếp, thần thiếp làm sao có khả năng làm ra sự tình táng tận lương tâm như vậy? Thậm chí, người nhà của bà sớm bị bán đi Sơn Tây, nếu như không có ai cùng bà ấy hợp mưu, bấy ấy ngụ ở thâm cung, làm sao biết được tin tức bên ngoài?"

Năm trước cháu gái Khổng ma ma bị Thế Tử gia nhìn trúng, nạp làm tiểu thiếp, nhưng cháu dâu nàng lại độ lượng hẹp, nhân lúc Thế Tử gia ra phủ thì dao sắc chặt đứt rồi xử trí một nhà già trẻ, lại tiến cung cùng nàng thỉnh tội. Hoàng Hậu cùng Khổng ma ma tình cảm không giống bình thường, nghe nói xong thập phần tức giận, nhưng sự tình đều xảy ra, nàng luôn không thể bởi vì vài nô bộc ngoài sáng trừng phạt cháu dâu, liền đem việc này giấu diếm đi.

Khổng ma ma làm sao biết ?

Có phải bị người có tâm lợi dụng hay không?

Hoàng Hậu đầu óc phi tốc quay vòng lên, kiệt lực vì chính mình tìm kiếm cơ hội xoay người.

Gia Hòa để ánh mắt hệt như không hề bận tâm, chuyển hướng sang Khổng ma ma.

Khổng ma ma cười ha ha, bị Vạn Toàn đá một cước, nàng ngã trên mặt đất như cũ cười, cười đến nước mắt đều chảy ra, bị huyết thủ đụng tới, phảng phất về mặt huyết lệ, "Nương nương vẫn thông minh như vậy, đảo mắt liền nghĩ tới cách xoay người. Nhưng là người nghĩ nhiều quá, nhi tử số khổ kia của ta trải qua trăm cay nghìn đắng mới từ trong núi trốn ra được, giả làm khất cái trà trộn về kinh thành, hành khất một năm mới tìm được cơ hội chờ Ánh Tuyên xuất cung. Nương nương, Ánh Tuyên là ta tự tay dạy bảo ra, ta bảo nàng giấu việc này, nàng liền nghe theo lời ta nói. Về phần khác ..."

Khổng ma ma nhìn về phía Gia Hòa đế, cười khổ nói: "Hoàng Thượng tin cũng tốt, không tin cũng tốt, lão nô nên công đạo đều công đạo, Hoàng Thượng có thể nhất nhất thăm vấn danh sách người kia. Lão nô người nhà đều chết gần hết, nhi tử một thân tàn tật cũng sống không được mấy năm, nương nương đã không đáng giá ta tận hiến một đời, trước khi chết lão nô chỉ ra và xác nhận nàng cho Hoàng Thượng, ít nhiều đều có thể giảm bớt một ít tội nghiệt..."

"Hoàng Thượng đừng nghe, bà ấy nhất định là bị người xúi giục vu oan thần thiếp, Hoàng Thượng minh giám a!" Hoàng Hậu lê gối dõng dạc phía trước người tới Gia Hòa đế, quật cường cao cao ngửa đầu, phảng phất chính mình một thân chính khí, người khác liền sẽ tin nàng.

Gia Hòa đế mở mắt ra, chậm rãi đem bọc áo ngủ bằng gấm trên người buông xuống, sau đó, hần gơ lò sưởi tay trong lòng lên, bởi vì ôm cả nửa đêm đã nóng hổi, hung hăng hướng đầu Hoàng Hậu quăng xuống!

Nàng còn muốn vu oan ai?

Lão Tứ? Lão Tứ tức phụ nhi tử thiếu chút nữa bị nàng hại chết, thân muội muội càng từ sớm đã bị nàng hại chết rồi, hiện tại nàng còn muốn đem nước bẩn hắt tới trên người lão Tứ? Lão Tứ thật muốn cái hoàng vị

này, hắn sẽ không cưới một nữ nhi của thứ tử làm thê tử, càng sẽ không kháng chỉ chộc giận hắn!

Không phải lão Tứ, là lão Ngũ? nương Lão Ngũ chết oan là bởi vì nàng, nàng thế nhưng còn mong đợi hắn oan uổng thân nhi tử của mình?

Giận không thể nuốt nổi, Gia Hòa để nhìn nữ nhân bất tỉnh, thở mạnh tròn một khắc, mới miễn cưỡng khôi phục một chút lý trí.

"Hoàng Hậu bệnh nặng, tránh cư ở Phượng Nghi cung, không có ý chỉ của Trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được thăm hỏi." Bình phục lại, Gia Hòa để nhìn về phía Vạn Toàn, thanh âm rét buốt, "Chiếu theo tội trạng này bắt người, nhớ kỹ, không cho phép để lộ nửa điểm tin tức, vô luận những người này nhận tội hay không, thẩm vấn xong toàn bộ xử tử."

Vạn Toàn cung tiếng đáp ứng, hướng bốn tiểu thái giám phía sau nháy mắt.

Hai người chặn lại miệng Khổng ma ma, giống nhau đem người mang ra ngoài. Hai người kia một người công Hoàng Hậu lên, một người nhật phát quan trên đầu Hoàng Hậu rơi xuống, cùng đi theo Vạn Toàn trở về Phượng Nghi cung.

Hết thảy đều tiến hành trong đêm lạnh rét buốt, ngoại trừ cấm vệ của Gia Hòa để, không ai được biết.

Sáng sớm hôm sau, tin tức Hoàng Hậu bệnh nặng truyền khắp triều đình, dân gian.

Thái Tử, Khang vương trước tiên chạy tới Sùng Chính điện, thỉnh cầu đi chỗ Hoàng Hậu tận hiếu, Gia Hòa để nghiêm mặt giải thích một lần, nói Hoàng Hậu bệnh nặng không cho phép thăm hỏi. Hai người không nghe, bị Gia Hòa để phái người đuổi ra ngoài. Phạt quỳ cả một ngày, Thái Tử

Khang vương đều thành thật, không nhắc chuyện thăm hỏi nữa, về phần trong lòng bọn họ nghĩ như thế nào, chỉ có chính bọn họ biết.

Phó Dung vào ban ngày nhận được tin tức, liên tưởng Lệ phi xảy ra chuyện, nhin không được hoài nghi tới Hoàng Hậu.

Sập tối Từ Tấn trở về, hai vợ chồng trốn trong nội thất nói nhỏ.

"Người nói, phụ hoàng có phải tra được cái gì hay không?" Phó Dung quỳ trên giường, vừa xoa trán cho Từ Tấn vừa nhìn hẩn hỏi. Nàng có thể nghĩ tới này đó, Từ Tấn hôm nay khẳng định cũng không thiếu tâm tư, bằng không sao có thể vừa trở về liền kêu đau đầu a.

Từ Tấn nhìn đỉnh đầu mỹ nhân, càng nhìn nàng càng cảm thấy nàng ngốc.

Ngơ ngơ ngáo ngáo, một chút cũng không biết trong cung phát sinh hết thảy, đều là nam nhân của nàng công sắp xếp .

Đã trùng sinh, hẩn tự nhiên phải lợi dụng thực tốt tin tức được biết trước.

Năm ấy Trung Thu, hẩn biết là Hoàng Hậu ra tay, nếu như lúc ấy vạch trần, bởi vì Phó Dung không xảy ra chuyện, phụ hoàng sẽ chỉ vắng vẻ Hoàng Hậu, sẽ không thoág cái đem người đánh xuống địa ngục, ngược lại tiện nghi cho Đoan phi, cho nên hẩn giả bộ không biết, trước tương kế tựu kế trừ bỏ Đoan phi rồi nói tiếp. Hẩn cũng không lo không có cơ hội đối phó Hoàng Hậu. Lệ phi chính là mối nhử tốt nhất, Khổng ma ma chính là điểm yếu lớn nhất. Hoàng Hậu còn coi như thông minh, tạm thời không muốn động đến Lệ phi, Khổng ma ma lại có thể "giúp nàng mưu đồ". Lệ phi lúc trước ở Phượng Nghi cung dùng cơm bị đau bụng, phụ hoàng khẳng định có hoài nghi, hiện tại Phượng Nghi cung lại ra tay, nhân chứng vật chứng đầy đủ, phụ hoàng sẽ không tin?

Rõ ràng nên ra tay từ đâu, lại từng bước một dày công trù tính, tuyệt không để lại bất luận đầu mối gì.

"Người hoài nghi đứa nhỏ của Lệ phi là Hoàng Hậu hại ?" Từ Tấn đem Phó Dung kéo xuống, để cho nàng nằm sấp trên lồng ngực hắn.

Phó Dung cắn cắn môi, cả gan nói ra suy đoán: "Hắn là thế đi, bằng không Hoàng Hậu làm sao đột nhiên bị bệnh như vậy?"

Nàng không biết Gia Hòa để kiểm chứng như thế nào, cũng không biết Gia Hòa để tra được cái gì, nhưng nàng có thể suy đoán từ kết quả a.

Từ Tấn hôn nhẹ cái mũi nàng: "Có phải hay không đều không có quan hệ gì với chúng ta, Nùng Nùng không cần nghĩ quá nhiều."

Hắn không cần nàng nghĩ, chuyện bên ngoài toàn bộ hắn sẽ chuẩn bị tốt, nàng chỉ cần dễ dàng sống tốt, cùng hắn làm nũng giở ra tiểu tính tình, lại ôn nhu quan tâm chiếu cố con của bọn họ, như vậy là đủ rồi.

Phó Dung che miệng, Từ Tấn muốn đòi lấy càng nhiều, nhú mày nhìn hắn.

Thái độ của người này, sao lại có chút kỳ quái?

Hắn nếu muốn hoàng vị, Hoàng Hậu xảy ra chuyện hắn hẳn là cao hứng mới đúng. Hắn nếu không muốn, đó là Hoàng Hậu a, hắn vô luận thế nào đều không nên dừng dừng. Hơn nữa hắn rõ ràng là mệt đến đau đầu, tại sao nằm một lát lại như là căn bản không đem việc này để ở trong lòng?

Hoặc là, hắn nghĩ rất nhiều, chính là không chịu nói với nàng?

Phó Dung đột nhiên thực uể oải.

Thành thân lâu như vậy, Từ Tấn đến tột cùng có tâm tư mưu cầu cái vị trí kia hay không nàng cũng nhìn không ra.

Tránh hấn ôm ấp, Phó Dung chuyển vào trong giường, nằm đưa lưng về phía hấn.

Từ Tấn khó hiểu, đuổi theo hỏi nàng: "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, vương gia không cần để ý tới ta." Phó Dung nhắm mắt, một bộ ngữ khí chỉ muốn được yên lặng ở một mình.

Từ Tấn nhìn nàng mím thật chặt môi đỏ, cẩn thận ngấm lại vừa mới hai người trò chuyện, không phát hiện mình đắc tội với nàng ở chỗ nào, liền cưỡng ép đem người quay lại, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng: "Nàng là vương phi của ta, ta mặc kệ nàng quản ai. Đừng đùa khí, ta chộc nàng mất hứng chỗ nào, nàng nói với ta, đừng giữ ở trong lòng. Nàng nói ra ta mới biết phải sửa như thế nào, có phải không?"

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 207

Từ Tấn ngữ khí ôn nhu, Phó Dung nhìn hắn, thở dài, dựa tới trong ngực hắn nói: "Không có mất hứng, chính là cảm thấy mình nói sai, sợ vương gia tức giận."

Từ Tấn cúi đầu nhìn nàng: "Nói sai?"

Phó Dung gật gật đầu, nhỏ giọng nói: "Vô luận Lệ phi hay Hoàng Hậu xảy ra chuyện gì, ta đều không nên ngông cuồng suy đoán thêm, vương gia có thể cảm thấy ta không an phận hay không?" Lo sợ Từ Tấn thật nghĩ như vậy, nàng khẩn cấp ôm lấy hắn, ở lồng ngực hắn cọ cọ, "Vương gia chàng đừng nóng giận, ta sau này không suy đoán lung tung chuyện hậu cung nữa."

Từ Tấn không chịu nói với nàng chuyện trong lòng, Phó Dung đương nhiên mất hứng, nhưng cẩn thận ngấm lại, các đời hậu cung đều không được phép tham gia vào chính sự. Nàng một vương phi đi suy đoán Hoàng Hậu hại người, so với tham gia vào chính sự cũng không khác nhiều lắm. Từ Tấn đương nhiên không nguyện ý nàng như vậy, cho nên mới bảo nàng đừng nghĩ quá nhiều. Hắn đối với nàng cho dù tốt mấy, cũng không nói với nàng những chuyện đại sự bên ngoài a.

Suy nghĩ rõ ràng, Phó Dung trong lòng cũng hết giận, liền muốn mau chóng bỏ đi chút không vui vừa mới rồi của Từ Tấn

Từ Tấn vô thức vuốt ve bả vai nàng, chuyển vừa chuyển mới hiểu được sai lầm chỗ nào.

Hắn bảo nàng không cần suy nghĩ nhiều, là không hi vọng nàng lo lắng, hóa ra nàng lý giải thành nhắc nhở ?

Trầm mặc chốc lát, Từ Tấn đổi thành nằm thẳng, cánh tay đem Phó Dung kéo tới trên người mình, ánh mắt cười nhìn nàng: "Không ngại, chúng ta là vợ chồng, Nùng Nùng có tâm sự gì đều có thể nói với ta, nàng nói với ta, ta chỉ thấy cao hứng, tuyệt đối sẽ không tức giận. Bất quá loại chuyện giống hôm nay, Nùng Nùng cũng chỉ được phép nói với ta, ra khỏi Phù Cừ viện, dù là nhạc mẫu, nàng cũng đừng nói, cẩn thận tai vách mạch rừng."

"Vương gia thật sự nghĩ như vậy?" Phó Dung vừa mừng vừa sợ, còn có chút không tin.

Từ Tấn xoa bóp cái mũi nàng, "Ta khi nào lừa nàng?"

Phó Dung nhìn ra Từ Tấn cũng không phải đồ nàng , hẳn thật sự thích nàng thẳng thắn với hắn, bất quá...

Nàng vịn bả vai hắn chuyển lên trên, di chuyển thì cảm thấy hô hấp Từ Tấn đột ngột biến nặng, cảm nhận được nơi nào đó rõ ràng biến hóa, Phó Dung giả trang không biết, đối diện khuôn mặt Từ Tấn, nhìn mắt phượng hắn lấp lóe hào quang nguy hiểm hỏi: "Nhưng ta nói ra thì có ích lợi gì, vương gia chỉ biết có lệ ta..."

Môi đỏ chu lên, rừng rừng ủa khuất, một đôi mắt đẹp cũng ngậm giận mang oán.

"Ta khi nào có lệ nàng?" Từ Tấn chỉ biết nàng đang muốn cãi nhau, tạm thời ngăn chặn bốc lửa bị nàng ghẹo ra, nhú mày hỏi.

Phó Dung hừ hừ, ngón trỏ dao động dọc theo sống mũi xanh tuấn, "Chàng làm sao không có lệ ta? Hoàng Hậu bệnh nặng, vương gia thật sự một điểm ý tưởng đều không có sao? Chàng có, chỉ là không muốn nói cho

ta. Vương gia, những đại sự triều đình kia ta không hiểu cũng không hiểu kỳ, nhưng trong hậu cung, đặc biệt là có liên quan tới nường, ta sẽ không nhìn được hiểu kỳ. Vương gia không cho phép ta hỏi thăm cũng thôi, đã đồng ý, vậy chàng nói xem chàng nghĩ như thế nào, để ta trong lòng cũng có suy tính?"

Tay Từ Tấn đang lộn xộn ở ngang hông nường đột nhiên dừng lại.

Nhìn nữ nhân trước mặt, hắc thiếu chút nữa đã quên nường có bao nhiêu thông minh.

Ngay từ đầu rõ ràng là bởi vì hắc không chịu thừa nhận với nường mới tức giận, hắc đổ nường thì nường trước tiên đem sai lầm nhận về mình, giống như gió chiều nào che chiều ấy, được hắc cho phép mới tiếp tục dò xét cái nhìn của hắc đối với chuyện này. Kỳ thật nường có thể trực tiếp hỏi hắc, quanh co lòng vòng như vậy, đến cùng vẫn là không hoàn toàn tín nhiệm hắc đi?

Bất quá cũng trách hắc, nường mở miệng nói việc này thì hắc hảo hảo bởi nường nói, giống như vợ chồng bình thường không phải là được sao?

Thành thành thật thật ôm thê tử, Từ Tấn chân thành nói: "Ta cũng hoài nghi Lệ phi đẻ non là Hoàng Hậu động tay chân, chỉ là hiện tại cũng chỉ có thể hoài nghi, hết thảy đều phải nhìn bệnh của Hoàng Hậu, nếu như qua một thời gian bệnh tốt lên, vậy chuyện này không có quan hệ tới bà ấy, nếu như vẫn bệnh..."

"Đó chính là bà ấy làm." Phó Dung nói tiếp, chém đinh chặt sắt.

Từ Tấn hôn nường một cái: "Đúng vậy, cho nên ta muốn đợi có cuối cùng kết quả mới giải thích rõ ràng với nường, mà không phải là bởi nường cùng nhau đoán, ngộ nhờ Hoàng Hậu cuối cùng không việc gì, hai chúng ta chẳng phải đều đoán sai? Túc vương phi ngốc cũng dễ nghe hơn hai vợ chồng Túc vương đều ngốc đi? Mẫu thân Trần ca nhi tự cho là thông minh, cũng hơn phụ mẫu Trần ca nhi đều tự cho là thông minh đi?"

Ngay từ đầu đứng đắn, về sau lại nháo lên .

Phó Dung vùi vào ngực hăn cười, ra sức dấm hăn: "Chàng mới ngốc, mới tự cho là thông minh! Được a, nguyên lai vương gia trong lòng nghĩ như vậy. Thế thì ta sau này có suy đoán gì cũng không nói với chàng, miễn cho đoán sai bị chàng chê cười!"

"Nàng vốn dĩ ngốc hơn ta, không phải sớm nên quen bị ta cười sao?" Từ Tấn xoay người ngăn chặn nàng, trêu tức nhìn nàng.

Phó Dung không phục, chống bả vai hăn nói: "Ta chỗ nào ngốc hơn chàng?"

Từ Tấn cười không nói.

Hai người đều trùng sinh, cuối cùng nàng vẫn rơi vào tay hăn, không phải ngốc hơn thì là cái gì?

Nhưng hăn sẽ không nói cho nàng .

~

Sùng Chính điện, Gia Hòa đế cũng đang dỗ Quân Anh.

"Đình Đình đừng gấp, nàng ấy hại con của chúng ta, Trẫm đã tra ra, làm sao có thể không phạt nàng ấy?"

Quân Anh trong lòng ủy khuất, một chút ủy khuất liền nhịn không được rơi lệ: "Nàng ấy hại con của ta, Hoàng Thượng giam nàng một hai tháng, như vậy đã coi như là trừng phạt ? Thôi, nàng ấy là Hoàng Hậu, ta chỉ là một nông nữ nho nhỏ, có thể lên làm phi tử đã là đời trước tu được phúc khí, còn dám cùng Hoàng Hậu nói công đạo? Dù sao Hoàng Thượng con cái nhiều như vậy, thiếu một người như con ta cũng không có gì."

Càng nói càng ủy khuất, nước mắt giống như mưa, rơi không ngừng.

Nàng chỉ là thuận miệng giận dỗi mà nói, Hoàng Thượng nghe lồng ngực lại đau như bị dao đâm.

Đời trước tu được phúc khí, nàng đời trước chỗ nào có phúc khí, bị hãm hại một thì hai mệnh...

"Đình Đình, nàng nghe Trầm giải thích." Gia Hòa đế nửa chống người dậy, đưa tay giúp nàng gạt lệ, "Hoàng Hậu phạm lỗi quá nhiều, Trầm thật nhất nhất tố giác ra, là mất thể diện của hoàng gia, Trầm cùng Thái Tử trên mặt đều không dễ coi..."

Quản Anh nước mắt càng nhiều, tự cho là đúng mà ngắt lời: "Đúng vậy, cho nên Hoàng Thượng cũng không cần giam nàng ấy, để cho nàng ấy tiếp tục yên lành đi, ta nhận mệnh."

Gia Hòa đế vừa đau lòng vừa buồn cười, xoay khuôn mặt nàng như hoa lê ướt mưa nói: "Nàng nghe Trầm nói xong a, tháng 2 Trăn ca nhi chọn đồ vật đoán tương lai, trong tháng 5 lão Lục đại hôn, Hoàng Hậu hiện tại chết bệnh, Trăn ca nhi tròn tuổi sẽ không thể làm lớn, tháng 3 chết bệnh, hôn sự lão Lục lại phải trì hoãn. Hơn nữa cũng dễ dàng để cho đại thần đem chuyện Hoàng Hậu chết cùng với nàng liên hệ với nhau. Cho nên Trầm đều sắp xếp sẵn, hiện tại để cho nàng ấy ốm đau liệt giường, đợi lão Lục thành thân, nàng ấy sẽ là bệnh lâu khó chữa..."

Quản Anh khiếp sợ đến quên khóc: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng muốn, muốn giết ...?"

Nàng hận không thể để Hoàng Hậu chết rồi, nhưng nàng cho tới bây giờ không hy vọng xa vời Gia Hòa đế sẽ bởi vì Hoàng Hậu hại nàng đẻ non mà muốn mạng của Hoàng Hậu. Nàng cho rằng Gia Hòa đế nhiều nhất phẫn nộ Hoàng Hậu, tựa như trong thôn nhà nào tức phụ làm sai sẽ bị trượng phu vứt bỏ.

Gia Hòa để biết làm sao để mĩ nhân vui, vì vậy không giải thích rõ ràng, không nói cho Quán Anh biết Hoàng Hậu đến tột cùng vì sao mới bị tội chết. Nữ nhân kia hại hai đứa nhỏ của hã, cũng hại hã giết lầm Đao phi, chỉ có chết mới có thể tiêu tan hận của hã. Nhưng Thái Tử không có gì sai, Gia Hòa để không thể để cho Hoàng Hậu phá hỏng xã tắc an ổn, cũng không thể đem chân tướng sáng tỏ tăt vào mặt của mình. Bởi vậy hã dù không cam tâm cũng phải cho Hoàng Hậu giữ phần thể diện, cho nàng chết bệnh, lại lấy danh nghĩa Hoàng Hậu hạ táng hoàng lăng.

"Đình Đình, việc này là bí mật, Trẫm vì muốn nàng thư tâm mới nói cho nàng biết, ngàn vạn không thể tiết lộ ra ngoài, bất luận kẻ nào đề cũng không thể nói cùng, biết không?" Hã nhìn chăm chăm vào Quán Anh mắt đăm lẹ, trịnh trọng vô cùng nhắc nhở.

Quán Anh trong lòng khiếp sợ nhiều hơn kinh hi, bởi vậy trên mặt không lộ ra vui sướng khi người gặp họa, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Bộ dáng thiện lương nhu thuận đáng thương bậc này, Gia Hòa để nhìn càng thêm thích, cúi đầu hôn nhẹ nàng, ôn nhu dỗ nói: "Mối thù của nàng, Trẫm đã giúp nàng báo, cho nên Đình Đình đừng có khổ sở nữa, an tâm dưỡng thân thể, đợi triệt để khôi phục, Trẫm dẫn nàng đi ra ngoài giải sầu."

Quán Anh rốt cuộc lộ ra một nụ cười hài lòng.

Đông cung bên kia, Thái Tử lại một chút cũng cười không nổi.

Còn chưa ra tháng giêng đâu, mẫu hậu hã liền bị phụ hoàng nhốt lại .

Ngày đó lúc trước hã còn yên lành gặp mẫu hậu, sao có thể đột nhiên sinh bệnh, còn cố tình sau khi Lệ phi đẻ non ?

Chẳng lẽ Lệ phi đẻ non cùng mẫu hậu có liên quan?

Thật nếu như thế, nhìn phụ hoàng sủng ái Lệ phi, mẫu hậu muốn bệnh đến khi nào mới có thể "Khôi phục" ? một tháng, một năm, hay là...

Thái Tử không dám nghĩ tiếp.

Gặp mẫu hậu không được, lại không thể chất vấn phụ hoàng, những người phía dưới chỉ biết khuyên hăn bình tĩnh, chớ nóng vội, yên lặng theo dõi biến hóa, nhưng hăn làm sao có thể yên lặng được? Đứng ngồi không yên, Thái Tử đi Thái Tử phi bên kia, hăn thích Phó Ninh xinh đẹp ôn nhu, nhưng xảy ra chuyện lớn như thế này, hăn vẫn phải cùng Thái Tử phi thương lượng.

Thái Tử phi có biện pháp nào?

"Phụ hoàng đã không cho phép ngài hỏi đến, ngài nên an tâm chờ xem, ngộ nghịch phụ hoàng, chỉ khiến cho phụ hoàng không vui." Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Thái Tử, Thái Tử phi ngồi xuống bên cạnh hăn, cầm tay hăn nói: "Mẫu hậu xảy ra chuyện, ta biết ngài trong lòng gấp, nhưng ta có một câu không xuôi tai ..."

Thái Tử nghiêng mắt nhìn nàng.

Thái Tử phi không chút nào nhát gan nhìn lại hăn: "Lệ phi đẻ non trước, mẫu hậu sinh bệnh sau, ta tin tưởng trong lòng ngài cũng có suy đoán. Thật sự là mẫu hậu làm, phụ hoàng hiện tại đang nổi nóng, ngài chỉ có trước khi phụ hoàng nguôi giận, suy nghĩ tới chính mình. Tương lai phụ hoàng nguôi giận rồi ngài mới có thể vì mẫu hậu nói chuyện. Ngài nếu như tùy tiện nhúng tay vào việc này, âm thầm tìm hiểu nội tình, bị phụ hoàng biết được, chẳng những không giúp được mẫu hậu, còn có thể chọc giận phụ hoàng, hoàn toàn phản tác dụng."

Thái Tử tốt, nàng mới có thể tốt, bởi vậy chẳng sợ lời thật thì khó nghe, nàng cũng phải ổn định Thái Tử.

Thái Tử cùng nàng đối diện một lúc lâu.

Một bên là mẫu hậu, một bên là tiền đồ của hân.

Hân đã là Thái Tử, chỉ cần hân không phạm sai lầm lớn, địa vị của hân sẽ không dao động, mặc dù mẫu hậu thật sự có tội. Ngược lại, mẫu hậu thật sự có tội, hân lại đi bôn ba vì mẫu hậu, phụ hoàng có thể ngay cả hân cũng trị tội hay không?

Thái Tử rùng mình một cái.

Lấy lại tinh thần, lại nhìn thê tử bên người khuôn mặt bình tĩnh, Thái Tử kìm lòng không được nắm chặt tay nàng: "Nàng nói đúng, vì mẫu hậu, vì nàng cùng Hủ ca nhi, ta cũng phải nhịn được một hơi này."

Thái Tử phi nhẹ nhàng gật đầu, buông mi thì ánh mắt rơi vào trên bàn tay to của nam nhân, ở đây thời buổi rối loạn, tâm nàng so với bình thường càng phải kiên định hơn.

Phó Ninh đẹp, bất quá dựa vào khuôn mặt, mà nàng mới là người chân chính có thể theo hân sóng vai.

~

Thái Tử, Khang vương không tiếp tục cầu tình đi Phượng Nghi cung tận hiếu, việc này dần dần lắng xuống, Gia Hòa đế thưởng triều nghe tấu chương và quyết định sự việc như cũ, các quan lại tiếp tục trông coi một mẫu ba phân đất của mình (làm việc vất), kinh thành bình tĩnh không một gợn sóng.

Vào tháng 2, liên tiếp mấy ngày đều là ngày lành ánh nắng tươi sáng, Túc vương phủ trong vườn hoa hồng mai đón xuân lần lượt nở rộ, yến tiệc Trần ca nhi chọn đồ vật đoán tương lai càng thêm vui mừng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 208

Trần ca nhi hôm nay chọn đồ vật đoán tương lai, Phó Dung sợ nhất thời tiết trong sáng đột ngột chuyển sang âm u, buổi sáng tỉnh lại vội mở màn lụa nhìn ra ngoài.

Nàng ngủ ở bên trong, thân thể dựa trên người Từ Tấn, nàng đang quan sát sắc trời bên ngoài thì Từ Tấn đưa tay ôm lấy nàng, hiểu rõ hỏi: "Như thế nào?"

Phó Dung thả màn xuống hướng hắn cười: "Nhìn hắn phải là một ngày đẹp trời."

Nàng một đầu tóc đen như thác, có mấy sợi hỗn độn càng thêm biếng nhác, Từ Tấn giúp nàng vuốt xuôi, "Hay là ngủ thêm một lúc nữa?"

"Ngủ cái gì mà ngủ a, một lát nữa Trần ca nhi tới đây." Phó Dung vừa thỏa mãn vừa bất đắc dĩ đáp lời. Nhi tử càng lớn tinh lực càng tràn đầy, không ham ngủ giống như lúc mới sinh, hơn nữa còn đặc biệt dính nàng. Phó Dung bây giờ suốt ngày gần như không có nửa điểm nhàn rỗi, đợi Trần ca nhi chơi mệt rồi ngủ, nàng cũng ngủ theo.

Từ Tấn khó có lúc còn có thể nghỉ thêm 1 ngày trừ lúc nghỉ công, cũng muốn thêm thời gian bồi hai mẹ con các nàng, không nháo Phó Dung nữa, hai vợ chồng cùng nhau rời giường.

Từ Tấn thu thập xong trước, Phó Dung soi gương trang điểm thì nữ mẫu đem Trần ca nhi ôm tới.

Phó Dung nhìn vào gương đồ nhi tử: "Trần ca nhi để cho phụ thân ôm trước a."

Trần ca nhi đứng thấy vừa tỉnh ngủ, mắt to nhanh như chớp rất có tinh thần, thấy phụ thân thế nhưng ở nhà, vui vẻ hưởng phụ thân đưa tay.

Từ Tấn ngừng hô hấp từ trong ngực nhũ mẫu nhận lấy nhi tử, tự nhiên đi bên giường, phân phó tiểu nha hoàn bưng nước tới, hắn tự mình giúp nhi tử rửa mặt.

Trần ca nhi ngoan ngoãn ngồi trên đùi phụ thân, phụ thân cầm khăn lên, hắn nhắm chặt mắt, ngửa đầu tỏ vẻ chính mình không thích rửa mặt như vậy, phụ thân dời tay đi, hắn lại mở mắt ra, nhìn mẫu thân đang ngồi trước gương. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng non mềm, mắt phượng đen lúng liếng, đồng tử bên cạnh Quan Âm nương nương cũng không đẹp hơn hắn.

Phó Dung chải đầu xong, cười đi tới, ngồi bên cạnh Từ Tấn, ngón tay đào sáp thơm, một bên bôi lên mặt nhi tử một bên ôn nhu dỗ: "Hôm nay Trần ca nhi chọn đồ vật đoán tương lai, một lát nữa trong nhà rất nhiều khách nhân, mẫu thân bôi sáp thơm thơm cho Trần ca nhi, bọn họ như vậy sẽ càng thích Trần ca nhi."

Trần ca nhi ngẩng đầu nhìn mẫu thân, cái miệng nhỏ cười toe toét: "Thơm!"

Âm thanh thanh thúy êm tai.

Phó Dung một tay đỡ lấy đầu tiểu tử, một tay giúp hắn đem sáp thơm xoa đều, thoa xong lại vang dội hôn một cái. Trần ca nhi thuần thục ôm lấy gương mặt mẫu thân, đợi mẫu thân hôn xong, hắn cũng cười hì hì ở trên mặt mẫu thân hôn một cái, "Nương, thơm!"

Từ Tấn nhìn mà thèm, giờ nhi tử lên cho hắn đối diện với mình, "Trần ca nhi cũng hôn phụ thân một ngụm."

Trần ca nhi ngoan ngoãn cũng hôn phụ thân một chút.

Một nhà 3 người đi ra gian ngoài dùng cơm.

Trần ca nhi ban ngày đã cai sữa, ngồi trong ngực Từ Tấn muốn cầm muống tự mình múc cháo ăn. Từ Tấn giả vờ trừng mắt, Trần ca nhi liền thành thành thật thật đợi phụ thân dứt, ăn được hai miếng ngẩng đầu lên, thấy phụ thân cười, hăn lại muốn cầm muống. Phó Dung ngồi đối diện nhìn hai người, tưởng tượng Từ Tấn hồi nhỏ chắc cũng không khác gì, không nhìn được phì cười.

Sau khi ăn xong cách thời điểm khách nhân tới còn sớm, Từ Tấn ôm nhi tử hỏi Phó Dung: "Chúng ta đi hoa viên dạo chơi trước?"

"Được a." Phó Dung đem mũ quả dưa của Trần ca nhi cầm tới, giúp hăn đội lên, nhìn bên ngoài ánh mặt trời đã sáng rõ, lại cho Trần ca nhi mặc một bộ áo khoác dùng chỉ vàng thêu mây hồng. Trong phòng ấm áp, Trần ca nhi nguyên bản không mặc nhiều, đặt ở trên giường hăn còn có thể tự mình đi vài bước, hiện tại đột ngột mập lên, ngây ngốc đứng không vững.

Cho Trần ca nhi mang giày vào, Phó Dung hỏi Từ Tấn: "Muốn thả vào trong xe đẩy hay không?"

Từ Tấn cười hỏi nhi tử: "Trần ca nhi muốn ngồi xe hay là để phụ thân ôm?"

Trần ca nhi nhìn hăn, đưa tay ôm lấy mẫu thân đang mang giày cho hăn, "Ôm!"

Phó Dung ần ần cái trán hăn: "Mẫu thân không ôm được người." Nói vậy, nhưng vẫn bế tiểu tử lên, cho Từ Tấn một ánh mắt, một nhà 3 người đi ra bên ngoài.

Vừa đi ra khỏi Phù Cừ viện, Phó Dung mất dần khí lực, nhuyễn giọng thương lượng cùng nhi tử: "Mẫu thân không còn sức, để phụ thân ôm được không? Người nhìn chớp mũi mẫu thân đều đổ mồ hôi rồi."

Trần ca nhi nhìn chăm chăm vào mũi mẫu thân, quay đầu hướng phụ thân đưa tay.

Từ Tấn nhận mệnh, nhi tử thích nhất nương hãnh, thứ hai mới là hãnh, có Phó Dung ở bên, hãnh cũng chỉ đảm đương phần cu li.

Thời tiết đầu xuân, chỉ có mai đón xuân nở đẹp, Từ Tấn ôm Trần ca nhi đi tới cây mai, chỉ vào hoa mai hỏi nhi tử: "Trần ca nhi nói, hoa đẹp hay là mẫu thân đẹp?"

Trần ca nhi giòn giòn kêu nương.

Từ Tấn cười hái được một đóa hoa mai, đi đến chỗ Phó Dung.

Phó Dung liếc mắt quở hãnh một cái, cũng không tránh đi, thanh tú động lòng người đứng ở chỗ đó, nhìn nam nhân giơ tay giúp nàng cài hoa, Trần ca nhi tò mò nhìn chăm chăm vào tay phụ thân hãnh.

Từ Tấn hài lòng ngắm cẩn thận, lại hái một đóa đưa cho nhi tử, để hãnh giúp mẫu thân cài lên.

Trần ca nhi cầm hoa, nhìn mẫu thân đã có một đóa hoa bên tai trái, thông minh hướng bên phải mẫu thân ra sức. Từ Tấn kinh ngạc khen nhi tử thông minh, Phó Dung không muốn, hai bên đều cài hoa trông thật ngốc a, liền chỉ vào mặt trên đóa hoa Từ Tấn cài, chỉ bảo nhi tử: "Trần ca nhi cài chỗ này, chỗ này đẹp."

Từ Tấn cố ý làm trái lời nàng: "Trần ca nhi đừng nghe nương người, cài bên này, bên này còn chưa có đâu."

Trần ca nhi cái đầu nhỏ chuyển chuyển, cuối cùng nghe lời mẫu thân.

Phó Dung hôn nhẹ thưởng nhi tử, nhân lúc Từ Tấn nhắc chân đi về phía trước, nàng nhanh chóng hái một đoá, đuổi theo đưa cho nhi tử: "Trần ca nhi cũng cài hoa cho phụ thân đi, phụ thân cài hoa thật dễ nhìn."

Trần ca nhi hiếu thuận, lập tức đuổi cánh tay muốn cài cho Từ Tấn.

Từ Tấn hung hăng trừng mắt liếc thê tử bên cạnh đang vui sướng khi người gặp họa, cướp hoa trong tay nhi tử làm như thật mà dạy hăn: "Trần ca nhi nhớ kỹ, chúng ta là nam tử, nam nhân không cài hoa, mẫu thân tử tử dì bác mới cài hoa." Nói xong cố ý đem đoá hoa mai kia cắm ở tóc mai phía bên phải của Phó Dung.

Phó Dung nhanh chóng lấy hoa xuống, ném lên người hăn.

Từ Tấn tiếp được, lại ném qua.

Trần ca nhi cười khanh khách, cũng muốn cướp ném.

Ở trong vườn hoa đi dạo một vòng, Tần nhị phu nhân dẫn một đôi trai gái tới trước.

Phó Dung nhìn sắc mặt Tần nhị phu nhân, lặng lẽ cùng Tần Vân Ngọc hỏi thăm: "Dì nói sao?"

Năm ngoái tháng chạp Tần Anh cùng Tần nhị phu nhân nói rõ, bảo là muốn cưới Đào Thiến Thiến làm thê, Tần nhị phu nhân không mấy hài lòng, cảm thấy phụ thân Đào Thiến Thiến là ngự sử, dễ đắc tội người, hơn nữa Đào Thiến Thiến từ sớm không có mẫu thân, có thể giáo dục có vấn đề. Tần Anh mời Phó Dung làm thuyết khách, Phó Dung cũng thích Đào Thiến Thiến, cùng Tần nhị phu nhân hàn huyên một hồi, cũng không khen ngợi quá mức, chỉ ăn ngay nói thật, bất quá lúc ấy bộ dáng Tần nhị phu nhân vẫn như cũ không đồng ý.

Tần Vân Ngọc hắc hắc cười, thấp giọng nói: "Người nhìn ca ca ta miệng toét ra kia, còn không biết?"

Mấy ngày trước Tần Anh cố ý sắp xếp Tần nhị phu nhân cùng Đào Thiển Thiển gặp mặt một lần, ở cạnh nhau một phen, Tần nhị phu nhân không có gì ghét bỏ, hai ngày nữa sẽ mời người tới cửa hỏi cưới.

Đây là tin tức tốt, Phó Dung tự đáy lòng cao hứng thay Tần Anh, Đào Thiển Thiển.

Không bao lâu mọi người ở Cảnh Dương Hầu phủ cũng tới, mẹ con Phó Uyển cũng cùng nhau tới.

Thoáng cái thêm hai đứa bé Đại lang và Viện Viện, trong phòng có vẻ náo nhiệt hơn nhiều. Trần ca nhi cùng Đại lang và Viện Viện đều rất quen thuộc, Viện Viện ngồi vào trên giường đồ đệ đệ, Trần ca nhi chỉ vào hoa mai trong bình hoa y y nha nha nói chuyện cùng tỷ tỷ, người lớn chỉ có thể nghe rõ chữ "Hoa" này. Phó Dung cùng nhị tử sớm chiều ở chung, nghe hiểu được ý tứ, vừa muốn giải thích, Viện Viện cao hứng nói: "Tam di, đệ đệ nói cài hoa cho ta!"

Khắp phòng nữ quyến đều ngây ngẩn.

Phó Dung không biết xấu hổ nhắc chuyện Từ Tấn cài hoa cho nàng, cười hái đoá hoa mai đưa cho nhị tử.

Trần ca nhi vụng về cài lên cho tỷ tỷ.

Phó Bảo ở bên cạnh ồn ào: "Trần ca nhi cũng cài một đoá cho Đại lang ca ca."

Tẩu tử Tần Vân Nguyệt làm bộ muốn vịn lỗ tai nàng.

Một mảnh cười vang, Trăn ca nhi một bộ dạng nghiêm trang lắc lắc đầu, cái miệng nhỏ "Không" a "Không" .

Đợi Khang vương phi dắt Trăn tử nhi 4 tuổi đi tới, Trăn ca nhi liền không định cài hoa cho tử tử này.

Thái Tử phi, Phó Ninh cũng đều tới, trên giường ngồi đầy đứa nhỏ.

Trăn ca nhi, Đại lang chơi cùng một chỗ, Chương ca nhi chủ động đi tới, Đại lang 3 tuổi, cũng hiểu chút chuyện, biết đây là ca ca nhà đại cô mẫu, rất sáng khoái vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, mời hẳn cùng chơi đùa.

Một bên khác, Trăn tử nhi thích Viện Viện, Viện Viện lại không quá thích Hủ ca nhi, hỏi hẳn: "Người là nam, tại sao không đi tìm Trăn ca nhi?"

Hủ ca nhi không để ý tới nàng, ngồi bên người Trăn tử nhi không đi đâu cả.

Viện Viện muốn cáo trạng cùng mẫu thân, bị Phó Uyển lặng lẽ trừng mắt liếc một cái, Viện Viện liền không để ý Hủ ca nhi, một lòng cùng Trăn tử nhi nói chuyện mình nuôi chó.

Khang vương phi còn hai tháng là sinh, cùng Thái Tử phi ngồi ở một chỗ, thấy vậy cười nói chuyện cùng Phó Uyển: "Hai người bọn họ tiểu tử muội ngược lại hợp ý, ngày khác rảnh rồi, Lương phu nhân mang Viện Viện đến vương phủ chúng ta làm khách đi, đem muội muội người cũng kéo tới, nàng a, không dễ dàng ra cửa, thật sự là quá làm biếng."

Phó Dung nghe, không đồng ý nói: "Nhị tẩu thật là oan uổng người ta, năm nay ta đã đi quý phủ các người viếng thăm hai lần ! Trăn tử nhi nói có đúng hay không?"

Trăn tử nhi nhìn mẫu thân, tinh nghịch lắc đầu: "Ta không biết!"

Tiểu cô nương giáo hoạt, chọc cho mọi người trong phòng cười rộ.

Đến trưa, nhóm nam khách nữ khách gom lại một chỗ, bởi vì đều là thân thích, cũng không cần kiêng dè.

Trong gian nhà chính bày bàn lớn trải lụa đỏ, Thái Tử cùng nam khách đứng ở một bên, Thái Tử phi dẫn nữ khách đứng ở một bên khác, chờ xem Trăn ca nhi chọn đồ. Từ Tấn từ trong ngực Phó Dung nhận lấy nhi tử mập, đem hân đặt lên trên bàn, chỉ vào các thứ trên đó nói: "Trăn ca nhi người thích nhất cái gì thì bắt lấy, giao cho phụ thân, nhớ kỹ, là người thích nhất."

Trăn ca nhi một thân quần áo đỏ, ngồi ở chỗ đó giống như phúc oa oa, mắt to không nhìn cái bàn, chỉ nhìn chăm chăm vào nam khách bên kia tò mò quan sát.

Tiểu tử sinh ra trắng trẻo mập mạp, khỏe mạnh lanh lợi, Thái Tử Khang vương nhìn đều hâm mộ, Khang vương chỉ là hâm mộ Từ Tấn có nhi tử, Thái Tử nhìn Trăn ca nhi trắng nõn nà, kín đáo nhìn Phó Dung bên kia.

Vừa vặn Phó Dung đứng ở bên cạnh Từ Tấn, không cho hân nhìn thấy.

Thái Tử có chút thất vọng, bất quá hân càng hiếu kỳ nhi tử của Từ Tấn sẽ bắt cái gì, rất nhanh liền đem lực chú ý một lần nữa đặt trên người Trăn ca nhi.

Trăn ca nhi đã bắt đầu bò trên bàn, bò qua một thứ thì ngồi xuống, cầm lên xem xem, lại buông xuống.

Từ Hạo ở bên cạnh cười không ngừng, cháu ruột, hân nhìn thích đến mức nào.

Quan ca nhi cũng tới, mắt thấy cháu ngoại đem bàn tính ngọc hân chuẩn bị bỏ qua một bên, không khỏi thất vọng.

Không phải nói ngoại sanh giống cừu cừu sao, ngoại sanh này không muốn dao găm ca ca chuẩn bị cũng không muốn bàn tính của hã, giống cừu cừu cái gì a!

Khang vương đột nhiên bật cười lên ha hả, nhìn Từ Tấn nói: "Trăn ca nhi dám bắt cái trâm, đây thật đúng không giống Tứ đệ ngươi a!"

Nam hài chọn trang sức, có chút không có tiền đồ .

Thái Tử trong lòng cao hứng, mặt ngoài lại khiển trách Khang vương: "Trẻ con biết cái gì, người cũng thật tùy tiện châm chọc."

Khang vương như trước cười không ngừng.

Trăn ca nhi nhìn hã, túm lấy hoa mai trâm điểm tuyết hồng ngọc hương mẫu thân bỏ qua.

Từ Tấn cũng cười, ôm lấy tiểu tử thối cao giọng khen: "Nhỏ như vậy đã biết hiếu thuận mẫu thân, không hổ là nhi tử ngoan của ta!"

Trăn ca nhi được khen ngợi, cười vui vẻ hơn, nghiêng đầu đem trâm cài đưa cho mẫu thân, mắt phượng sắp muốn hí thành một đường thẳng.

Phó Dung cực kỳ thỏa mãn, vừng vàng đem nhi tử nhận lấy.

Người khác có lẽ sẽ cảm thấy Trăn ca nhi của nàng không có tiền đồ, ở trong mắt nàng, mặc kệ Trăn ca nhi bắt cái gì, hã đều là nhi tử ngoan của nàng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 209

Trần ca nhi chọn đồ vật đoán tương lai, Gia Hòa đế cũng tò mò tiểu tử sẽ bắt cái gì, nghe Vạn Toàn nói là trâm cài hoa mai, Gia Hòa đế thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Vạn Toàn lặng lẽ liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy Gia Hòa đế vẻ mặt đều là cười, hắn cũng cười ở trong lòng. Người này a, làm trưởng bối, nếu thích thì nhìn cái gì cũng đều thấy tốt, không thích thì dù bắt văn phòng tứ bảo hay cung tên đao thương cũng có thể tìm được chỗ không vừa mắt.

Gia Hòa đế thật không đem chuyện chọn đồ vật đoán tương lai coi là to tát.

Nghe nói trước kia Thái Tử chọn đồ vật đoán tương lai thì nhật ngọc bội long văn, cuối cùng hoàng vị không phải cũng rơi vào trong tay hắn? Cho nên những trò trẻ con này căn bản không tính là gì, chính là thêm việc vui mà thôi, Trần ca nhi mỗi ngày ở trước mặt nương hắn, không chọn trang sức lại chọn nghiên mực thì cũng quá kỳ quái .

Hôm đó Gia Hòa đế liền chuẩn tấu chương Từ Tấn thỉnh phong Thế Tử cho Trần ca nhi.

Trong năm con trai, Thái Tử bên kia không cần phong, vài người khác chỉ có lão Tứ có nhi tử, phong Thế Tử cũng coi như là thêm việc vui đi.

Ý chỉ xuống, Từ Tấn nhích gần đến trước mặt Phó Dung đòi thưởng.

Từ Tấn coi trọng nàng, coi trọng con trai của bọn họ, Phó Dung trong lòng quả thật cao hứng, buổi tối bồi hấn hảo hảo náo loạn một lần, sáng ngày hôm sau hông mỗi không bò dậy nổi, cường đánh tinh thần đồ nhĩ tử.

Hai mươi lăm tháng hai tảo triều, Gia Hòa đế thông cáo triều thần, ngày mai thánh giá lên đường đi Linh Sơn săn xuân, cuối tháng 4 mới hồi kinh.

Tin tức này trong tháng giêng đã truyền ra, trên triều đình đã sớm chuẩn bị tốt, bất quá Gia Hòa đế trước khi đi mới tuyên bố vài vương gia đi hay ở.

Thành vương còn đang thủ hiếu, hẳn nhất định là không đi. Khang vương phi sắp trở dạ, Gia Hòa đế quan tâm lệnh cho Khang vương ở nhà bồi tức phụ. Còn lại vài người, Thái Tử, An vương, Hoài vương tùy giá, Túc vương lưu lại kinh thành, cùng cộng đồng nội các phụ chính.

Tin tức vừa ra, cả triều ồ lên.

Các triều đại Hoàng Thượng xuất hành, thông thường đều lưu Thái Tử ở kinh giám quốc, Gia Hòa đế lại đem trọng trách này sắp xếp cho Túc vương, chẳng lẽ...

Thái Tử trong lòng càng phiên giang đảo hải.

Mẫu hậu còn nhốt ở Phượng Nghi cung không gặp được, phụ hoàng lại đột nhiên hạ ý chỉ như vậy, chẳng lẽ trong lòng thật sự giận chó đánh mèo hấn ?

Thái Tử phi bình tĩnh trấn an nói: "Gia đừng nóng vội, thánh ý khó dò, hiện tại chúng ta làm gì cũng vô dụng, dù sao phụ hoàng chỉ đi hai tháng, ngài tới bên kia an tâm bồi phụ hoàng là được, chúng ta làm được ngay thẳng ngồi được đoan chính, phụ hoàng không có đạo lý bất mãn ngài."

Thái Tử thở dài, cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Chính sự nói xong rồi, Thái Tử phi tùy ý hỏi: "Chuyến đi Linh Sơn này, ngài tính toán mang ai đi theo hầu hạ? Hủ ca nhi còn nhỏ, ta không có cách nào bỏ hủ xuống, lần này không thể bồi ngài đi rồi."

Thái Tử vỗ vỗ tay nàng: "Ừm, người an tâm chiếu cố Hủ ca nhi, ta mang trắc phi, Chương ca nhi đi."

Phụ hoàng thích cháu trai, Hủ ca nhi quá nhỏ, thân thể cũng không tốt, hủ mang theo Chương ca nhi trầm ổn hiểu chuyện, hai cha con cùng nhau ở trước mặt phụ hoàng tận hiếu, hủ không tin phụ hoàng thật sự động ý nghĩ phế hủ. Phế Thái Tử tất nhiên có thể bởi vì hủ không có bản lĩnh như lão Tứ, nhưng cũng không có phạm sai lầm lớn. Có lẽ lần này phụ hoàng chỉ là mượn chuyện này cảnh cáo hủ cùng mẫu hậu thôi.

Nhất định là như vậy.

Hơn nữa phụ hoàng mang Thực phi, Lệ phi đi, lưu Nhu phi tạm quản sự vụ hậu cung, mà không phải là đem hậu cung giao cho Thực phi lớn tuổi quản lý, chứng tỏ hủ cũng đề phòng lão Tứ đó sao, sợ bọn họ mẫu tử khống chế nội cung ngoại đình...

Ý nghĩ xuất hiện, Thái Tử an tâm, lại cùng Thái Tử phi nói vài câu, liền đi chỗ Phó Ninh bên kia, bảo nàng chuẩn bị hành lý.

Thái Tử phi đưa hủ ra khỏi viện tử, nhìn theo bóng dáng Thái Tử dần dần đi xa, nghĩ tới hủ cùng mẫu tử Phó Ninh ở Linh Sơn với nhau hai tháng, hết như người một nhà bình thường, hai tay trong tay áo dài kìm lòng không được siết thành quyền.

~

Bởi vì lĩnh trọng trách, Từ Tấn ở Sùng Chính điện dùng cơm chiều, lại nghe Gia Hòa để dặn dò thông suốt, lúc này mới vội vàng hồi phủ.

Phó Dung ở trong phòng ngồi, nghe được tiếng bước chân, nàng buông gương nhỏ trong tay, bước nhanh ra ngoài đón.

"Ăn rồi sao?" Từ Tấn liếc mắt quan sát nàng một cái, nhẹ giọng hỏi.

Phó Dung hỏi ngược hẳn: "Vương gia ăn rồi sao?"

Từ Tấn cố ý nói: "Còn chưa."

Phó Dung cười : "Ta cũng chưa dùng đây, vương gia muốn ăn cái gì, ta để phòng bếp đi chuẩn bị."

Từ Tấn nhíu mày, ngăn nàng lại, đem nàng ôm vào trong ngực: "Đã nói ta trở về trễ, nàng không cần chờ ta, sao không nghe lời?"

Phó Dung ủy khuất mà chọc lồng ngực hẳn: "Ta sợ vương gia một người ăn cơm không ngon."

"Nhưng ta đã ăn rồi." Từ Tấn nắm lấy đầu ngón tay nàng đáp, "Nàng xem, lại uống công đới."

Phó Dung bật cười , ngửa đầu nhìn hẳn: "Không uống công đới, kỳ thật ta cũng đã ăn..."

Nói còn chưa dứt lời, bị Từ Tấn một phen khiêng lên đầu vai, sai bước vào trong phòng.

Một phen trừng phạt cùng xin khoan dung qua rồi, trong màn lụa rất cuộc bình tĩnh lại, Phó Dung nhắm mắt nằm sấp ở trên người Từ Tấn, giống như vừa mới luyện chân xong, cả người nhức mỏi, lại có một loại vui sướng khó có thể hình dung. Từ Tấn cũng rất hưởng thụ, lồng ngực phập phồng hữu lực, bàn tay to ở trên người nàng vuốt ve qua lại.

"Không thể đi Linh Sơn, nàng có phải rất thất vọng hay không?" Nghĩ tới thảo nguyên rừng núi Linh Sơn, nghĩ tới đời trước hai người gặp nhau ở

đây, Từ Tấn có chút tiếc nuối. Hắn muốn mang nàng đi, duyên phận hai người bắt đầu từ Linh Sơn, hắn muốn cho mảnh sông núi kia chứng kiến cuộc sống mới của bọn họ, cũng tò mò Phó Dung trở lại chốn cũ thì sẽ có cảm xúc gì.

Phó Dung lắc lắc đầu, âm thanh như cũ mang theo thờ dốc làm cho người mơ màng: "Một chút cũng không thất vọng, Trăn ca nhi quá nhỏ, phụ hoàng thật gọi vương gia tùy giá, ta đi thì lo lắng Trăn ca nhi còn nhỏ tuổi chịu đựng xe ngựa mệt nhọc, lại không thể bỏ hẳn một mình ở vương phủ. Cùng Trăn ca nhi lưu lại thì lại luyến tiếc phải chia cách với vương gia. Như bây giờ tốt nhất, chúng ta một nhà 3 người mãi mãi ở bên nhau."

Linh Sơn có cái gì tốt , đời trước đi là muốn câu lang quân như ý, đời này nàng đã có Từ Tấn, cần gì chịu đựng xe ngựa xóc nảy chạy đến? Ngộ nhờ gặp được An vương, Từ Tấn lại bốc lên dấm chua .

Nàng dịu dàng nhỏ nhẹ , Từ Tấn nghe cả người thoải mái, đem người nhắc nhắc kéo lên trên, hôn cái trán nàng: "Nùng Nùng nói rất đúng, ta cũng luyến tiếc để nàng cùng Trăn ca nhi lại, chúng ta về sau có cơ hội lại đi Linh Sơn, nàng chờ đó, qua một thời gian trời ấm áp chút, ta mang mẹ con các nàng đi thôn trang giải sầu."

"Vương gia có thời gian?" Phó Dung tò mò hỏi, "Phụ hoàng để cho chàng phụ chính..."

Đời này thật sự thay đổi rất nhiều, Phó Dung nhớ, đời trước Thái Tử An vương Từ Tấn đều đi Linh Sơn, nàng không nhìn thấy Thành vương, cho nên lần kia hắn là Thành vương ở lại kinh. Đời này Đoan phi chết, Thành vương thủ hiếu, công sự phụ chính liền rơi vào Từ Tấn.

Từ Tấn cười cười, một bên vuốt tóc dài một bên giải thích: "Chính sự có nội các, ta mỗi ngày đi qua điểm danh là được, trừ phi có đại sự, không cần ta nhúng tay."

Phụ chính người người coi trọng, nhưng cũng chính là vinh quang nhất thời, phụ hoàng trở về là không còn chuyện của hần , chỗ tốt chân chính không mò được, ngược lại bởi vậy hồng bát, làm Thái Tử kiêng dè. Cho nên Từ Tấn còn thật sự không phải rất muốn tiếp nhận phần công sự này.

Phó Dung cũng hiểu được đạo lý này một chút, nàng ra ngoài thì nội viện giao cho Ôn ma ma quản lý. Ôn ma ma thành thật làm bốn phần, quay về đem đổi bài trả cho nàng. Ôn ma ma trừ bỏ một phen bận rộn, không được chỗ tốt nào. Đương nhiên bà có thể lợi dụng thời cơ tìm chút nước mỡ (lợi nhỏ), ở giữa tham ô túi riêng, nhưng bị nàng tra ra thì làm thế nào đây?

Nghe ngữ khí Từ Tấn, hần hần cũng hiểu được đạo lý này, cho nên thái độ nhàn nhã, Phó Dung liền yên tâm, từ trên người hần dịch xuống: "Một nhọc, vương gia ngủ đi."

Từ Tấn đem nàng còn đang nhập nhèm ôm vào trong ngực, nghĩ tới sáng mai phải đưa phụ hoàng ra khỏi thành từ sớm, hần cũng nhắm hai mắt lại.

Phó Dung ngủ thẳng giấc tới hừng đông, căn bản không biết Từ Tấn dậy khi nào.

Ôm Trăn ca nhi dùng bữa sáng thì Phó Dung đột nhiên nhớ ra.

Ca ca cũng đi Linh Sơn, Nhị công chúa cũng đi...

Chuyện Tết Nguyên Tiêu đêm đó, Nhị công chúa không muốn nói, Phó Dung cũng không truy hỏi. Sau này tìm cơ hội hỏi ca ca, tên kia có lẽ là bận tâm mặt mũi Nhị công chúa, một câu đều không nói với nàng, không để cho nàng nửa điểm đầu mối.

Phó Dung cảm thấy Nhị công chúa thật thích ca ca, tuổi không phải vấn đề, bởi vì đời trước nàng rơi xuống nước thì ca ca vẫn đang cô độc, mà khi đó Nhị công chúa đã trở thành đại cô nương mười lăm tuổi. Chỉ là ca ca

trong sự việc này vẫn luôn không thông suốt, huống chi không nói hẳn có thích Nhị công chúa hay không, Gia Hòa đế sẽ đáp ứng sao?

Cũng không đúng, khi đó Gia Hòa đế đã...

"Vương phi cẩn thận!"

Lan Hương đột nhiên la hoảng một tiếng, Phó Dung đột ngột hoàn hồn, lại thấy chén cháo trên bàn đổ ...

Phó Dung vội vàng ôm Trần ca nhi đứng lên, tránh cho cháo nóng đổ vào người.

Trần ca nhi tay ú nắn còn nắm chặt muống đậu, nhìn cháo kia theo bàn chảy xuống, lại nhìn Lan Hương vội vàng tiến lên dọn dẹp bàn, Trần ca nhi cũng biết mình gây họa, tiểu tử chớp chớp mắt, bất an mà ngẩng đầu lên.

Phó Dung cướp muống trong tay hẳn, đẩy tay nhỏ hẳn ra kiểm tra, "Có phỏng hay không?"

Trần ca nhi ngoan ngoãn lắc đầu.

Phó Dung thở nhẹ một hơi, thấy nhi tử thật cẩn thận, nàng cười cười, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Không sao không sao, nương không tức giận, đi, nương dạy Trần ca nhi dùng muống."

Mẫu thân không trừng mắt, cũng không đánh mông hẳn, Trần ca nhi cao hứng cực kỳ, hai bàn tay nhỏ bé vụng về vỗ vỗ.

Bàn thu thập xong, Phó Dung ngồi xuống lần nữa, lần này sẽ không thất thần, toàn tâm toàn ý dứt cho nhi tử.

Có một số việc nàng sớm biết trước nhưng cũng không có cách thay đổi, nàng cũng không xác định mình rốt cuộc có ý đồ muốn thay đổi hay không,

dù sao đó là nam nhân ngồi trên long kỷ, mà nàng chỉ là một tiểu nữ nhân ở hậu trạch.

Phó Dung sợ nhất phiền toái, nàng chỉ cần Từ Tấn yên lành, muốn người nhà của nàng, con trai của nàng yên lành, cái khác, nàng thật sự không phí tâm nghĩ ngợi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 210

Tháng 3 dương liễu xanh, dân chúng vội vụ xuân.

Phó Dung đỡ lấy Trần ca nhi ngồi trước cửa sổ xe, bồi hãnh nhìn nhóm tá điền bên đường đang bận rộn, chỉ vào ruộng đồng xa gần nói: "Trần ca nhi nhìn thấy chưa, đây đều là đất nhà chúng ta, đều là Hoàng tổ phụ người ban cho phụ thân người."

Trần ca nhi lần đầu tiên đến nông thôn, nhìn cái gì cũng mới mẻ, có tiểu nữ oa 3-4 tuổi ngồi trông đậu phộng. Hãnh tò mò nhìn chăm chăm, xe ngựa đi xa như vậy hãnh còn ló đầu nhìn người ta đâu. Đại khái là cảm thấy nữ oa kia mặc xiêm y vải thô, trên đầu mang dây buộc màu đỏ cùng tỷ tỷ bình thường nhìn không giống nhau.

Phó Dung sờ sờ cái đầu nhỏ của nhi tử, lại chỉ vào trâu cày trên ruộng cho hãnh nhìn, vừa vắn con trâu vàng ngẩng đầu rống một tiếng, Trần ca nhi mắt sáng lên, chỉ vào bò bi bô tập nói: "Trâu!"

Phó Dung cười hôn hãnh: "Trần ca nhi chính là tuổi trâu, ngày hôm nay tốt cuộc nhìn thấy trâu rồi, đẹp không?"

Trần ca nhi liên tục gật đầu.

Hứa gia cười ngựa theo bên cạnh, đột nhiên chỉ vào phía trước nói: "Vương phi, chúng ta sắp qua sông."

Trên đầu xe ngựa, Lan Hương biết vương phi cũng muốn nhìn, hưng phấn đem màn xe kéo lên.

Giống như bên ngoài kinh thành có sông đào bảo vệ thành, tòa thôn trang ngự tứ (vua ban) này của Từ Tấn cũng có con sông vây ngoài, chia sơn trang và ruộng bên ngoài thành hai khu, bên trong có non có nước, đình đài lầu các trải rộng, nghiêm nhiên là một tòa tiểu vương phủ khác.

Phó Dung lần đầu tiên đến nơi này, tò mò giống như Trần ca nhi.

"Cá?" Xe ngựa lên cầu gỗ rắn chắc, Trần ca nhi cúi đầu nhìn nước sông dưới cầu, quay đầu hỏi mẫu thân.

Phó Dung cười: "Ừm, bên trong có cá, đợi phụ thân đến ôm Trần ca nhi tới đây câu cá a."

Tuy rằng Từ Tấn nói phụ chính hãn chỉ cần ở tọa trấn bên trong các là được, thật sự quản việc là rất bận rộn. Trước kia hãn ở Lại bộ, ngẫu nhiên còn có thể xin phép lười biếng hai ngày, hiện tại Gia Hòa đế không ở kinh thành, Từ Tấn chỉ có vào ngày nghỉ công mới có thể nghỉ ngơi. Cho nên mắt thấy tháng 3 sắp qua hết, Từ Tấn liền để mẹ con Phó Dung một ngày trước khi hãn nghỉ công đi tới đây, hãn sắp tối sẽ chạy đến, như vậy người một nhà có thể ở trên thôn trang ở một đêm, ngày hôm sau buổi chiều lại thành thời hồi kinh, miễn cho hôm đó đi đi lại lại trên đường liên lãng phí hơn phân nửa thời gian.

Xe ngựa an an ổn ổn dừng ở trước cửa sơn trang.

Nơi này các ma ma, quản sự nội ngoại đã sớm quỳ ở trước cửa cung kính chờ đợi.

Phó Dung mang mũ che lên, để Lan Hương đỡ xuống xe, đứng vững rồi đem con ngoan tiếp vào trong ngực, cùng mọi người đơn giản hàn huyên vài câu, trực tiếp đi nội viện trước.

Điền ma ma quản lý nội viện ân cần đi theo bên người Phó Dung, vẻ mặt tươi cười: "Vương phi, đây là Xuân Huy đường, giữa tháng đã được vương

gia phân phó, lão nô liền cho người đem nội ngoại Xuân Huy đường dày công quét tước một phen, vương phi nhìn xem có hợp ý hay không? Nếu có chỗ không ổn, vương phi phái vài vị cô nương bên người thông truyền một tiếng, lão nô lập tức bố trí một lần nữa."

Ngoài Xuân Huy đường là hải đường, anh đào, phóng tầm mắt nhìn ra phần hoa như mây, ý xuân dạt dào, Phó Dung nhìn một chút, thuận miệng nói: "Gọi là Xuân Huy đường, chắc còn có 3 cái viện theo mùa khác?"

Điền ma ma lập tức nói: "Có, còn có Phong Hà uyển, Lạc Hà đình, Mai Tuyết các, dù vương phi đến lúc nào cũng đều có cảnh đẹp để thưởng thức."

Phó Dung gật đầu, trêu chọc nhi tử trong xe nhỏ, lại hỏi: "Đều là vương gia đặt tên? Vương gia trước kia thường đến nơi này?"

Điền ma ma tươi cười liếm liếm: "Không phải, vương gia công sự bận rộn, thôn trang xây xong vương gia chỉ đến một lần, các viện bên trong đều là Công bộ nghĩ tạm tên, vương gia cảm thấy không sai, đều giữ như thế." Vương gia ít tới, bọn họ những người này không có cơ hội biểu hiện, hiện giờ rốt cuộc được vương gia, vương phi, bọn họ đương nhiên muốn cố gắng thật tốt.

Phó Dung lại không cần bà biểu hiện, hỏi vài câu tình hình bên này, liền bảo bà đi xuống. Nàng chuyên tâm dỗ nhi tử, tự có Mai Hương Lan Hương dẫn các tiểu nha hoàn mang theo mau chóng tiếp nhận Xuân Huy đường.

Cách giờ cơm trưa còn sớm, Trần ca nhi đại khái là nhớ thương náo nhiệt nhìn thấy dọc đường, kiên trì muốn đi ra bên ngoài chơi. Phó Dung khuyên thế nào hăn cũng không nghe, tiểu tử cố chấp lên cũng làm người ta hết sức đau đầu. Phó Dung dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì làm, không nhẫn tâm cự tuyệt nhi tử, liền tự mình đẩy xe đẩy đưa hăn đi dạo bên ngoài Xuân Huy đường.

Trần ca nhi như cũ không nguyện ý, chỉ vào bên ngoài không ngừng nhắc, "Trâu! Cày!"

Lan Hương cười nói: "Vương phi, Thế Tử là muốn nhìn người đi cày đâu."

Trần ca nhi hưng phấn gật đầu.

Cái này...

Phó Dung nghĩ ngợi một lúc, phân phó Hứa gia: "Người tới hỏi Điền ma ma, nhìn xem trong thôn trang có chỗ đất trống nào, chọn một hộ nhà nông tới đó trông trọt, tìm một con trâu nữa."

Hứa gia lập tức đi sắp xếp.

Phó Dung chọc chọc mũi nhỏ của Trần ca nhi: "Được rồi, nương cho người ta đi dắt trâu, Trần ca nhi ngoan ngoãn chờ, không được nháo nữa."

Trần ca nhi nghe hiểu, không náo loạn, sau đó muốn tự mình đi trên đường.

Thời tiết ấm áp, tiểu tử mặc ít, động tác linh hoạt rất nhiều, Phó Dung đem nhi tử ôm ra ngoài, bồi hẫn tập đi.

Hai mẹ con chơi hai khắc thời gian, Hứa gia trở về phục mệnh.

Vừa vặn trong thôn trang có một vườn rau cũng có nhiều loại, đều là phụ nhân làm, Phó Dung nghe, liền dẫn Trần ca nhi đi bên đó xem.

Phó Dung sợ phơi nắng, trên đầu mang mũ che như cũ, Trần ca nhi đẩy xe tập đi bước xiêu xiêu vẹo vẹo, trong miệng vui vẻ kêu "Trâu".

Tới vườn rau, Điền ma ma đã ở đó đợi sẵn, dẫn mấy người phụ nhân mặc quần áo vải thô hướng Phó Dung hành lễ. Phó Dung tới đây nhìn các nàng

trông trọt, cười cho miễn lễ, đi tới ngồi xuống dưới cây liễu đã sớm đã chuẩn bị khay trà, thích ý nhìn Lan Hương che chở Trần ca nhi chơi ở bờ đất.

Nhìn nhi tử một lát, ánh mắt Phó Dung chậm rãi rơi vào một trên người một thiếu phụ.

Người nọ thoát nhìn 25-26 tuổi, trên đầu bọc khăn vải xanh, bóng dáng yếu điệu thướt tha, quay người lại thì khuôn mặt bị phơi nắng có chút đỏ lên, nhưng cũng nhìn ra được tú sắc khả xan. Phó Dung cảm thấy hứng thú không phải với nàng, mà là hai đứa nhỏ theo đằng trước đằng sau nàng. Tiểu cô nương phía trước gieo hạt giống thoát nhìn chỉ tầm 7-8 tuổi, tiểu nam oa đằng sau phụ nhân kéo trực lẫn dẫm ruộng đã có khuôn có dạng, nhìn lại cùng Chương ca nhi không chênh lệch lắm.

Vườn rau xanh rất lớn, chia thành vài khoảng đất, cả nhà 3 miệng nhìn đáng thương.

Trần ca nhi tuổi còn nhỏ, đối với trẻ con cực kỳ tò mò, nhìn chăm chăm vào trâu cày ruộng một lát, rất nhanh cũng chú ý tới tiểu ca ca bên kia. Hắn quay đầu nhìn mẫu thân, thấy mẫu thân không phản đối, liền đẩy xe tập đi tiến tới tìm tiểu ca ca .

Thế Tử tôn quý tới nhà mình bên này, Lý thị vội vàng dẫn một đôi trai gái quỳ xuống, "Bái kiến Thế Tử."

Trần ca nhi lão đảo đi tới bên người tiểu nam oa kia, nhìn chăm chăm quan sát đối phương.

Lăng Thủ 5 tuổi nhịn không được len lén nhìn hẳn một chút.

Trần ca nhi mặc một bộ áo choàng nhỏ màu xanh nhạt, cổ áo ống tay áo thêu viền vàng, trên đầu mang mũ tròn nhỏ. Lăng Thủ nhìn chăm chăm vào hạt châu khảm trên mũ, chỉ cảm thấy hạt châu kia so mặt trăng tối mười

lắm còn sáng hơn, lại nhìn khuôn mặt Thế Tử nhỏ nhắn trắng trẻo sạch sẽ, so với đậu hủ trong nhà hiếm khi được ăn càng thủy nộn. Lại nhìn trên người mình xiêm y chắp vá, Lăng Thủ đột nhiên cảm thấy vị Thế Tử này chính là trắng sáng trên trời, hắc, hắc chính là đất bùn trong ruộng.

Hắn cúi thấp đầu, không dám nhìn nữa, tuy còn nhỏ, hắn đã sớm biết quy củ.

Trần ca nhi cũng không nhìn hắn, ngó nhìn một hàng dấu chân nhỏ phía sau Lăng Thủ, hắn a a gọi hai tiếng, "Đi!"

Lý thị không hiểu nhìn về phía Lan Hương.

Lan Hương cười nói: "Các người tiếp tục làm việc đi, không cần để ý tới bên này."

Lý thị nhìn Trần ca nhi, bưng lên bình gốm chứa đồ ăn, tỏ ý bảo nữ nhi Lăng Mai đi về phía trước.

Lăng Thủ cũng tiếp tục làm việc.

Trần ca nhi vui mừng nhảy nhót, Lan Hương hiểu, một tay ôm hắn, một tay giúp hắn đem xe tập đi đặt lên bờ ruộng, vì thế Trần ca nhi liền đẩy xe đẩy theo sau lưng Lăng Thủ, khanh khách cười không ngừng.

Phó Dung lắc lắc đầu, gọi Điền ma ma tới: "Phụ nhân kia là ai?"

Nàng ngồi, Điền ma ma khom lưng như con mèo giải thích: "Đó là một nhà tá điền phụ cận, trong nhà nam nhân năm ngoái sinh bệnh không còn, lão nô thấy nàng có con nhỏ đáng thương, liền tìm công việc trong vườn cho nàng." Nói chuyện thì lặng lẽ quan sát sắc mặt Phó Dung, thấy vương phi rất có hứng thú, Điền ma ma liền tiếp tục nói: "Tiểu cô nương trước mặt gọi là Lăng Mai, năm nay 8 tuổi, phía sau là đệ đệ nàng Lăng Thủ, năm nay 5 tuổi."

"5 tuổi đã xuống ruộng làm việc rồi a." Phó Dung nhẹ nhàng cảm khái một câu.

Điền ma ma cười nói: "Con nhà nghèo sớm phải học cách lo liệu việc nhà, đều như vậy."

Phó Dung gật gật đầu.

Mặt trời dần dần lên cao, Phó Dung muốn đi, Trần ca nhi còn chưa chơi đủ đầu, túm Lăng Thủ không chịu buông tay.

Khó được lúc nhi tử gặp bạn chơi thích như vậy, Phó Dung hai mắt cẩn thận ngắm Lăng Thủ, thấy tiểu nam oa tuy rằng gầy yếu, ngũ quan lại rất đoan chính, mày rậm mắt to làm người ta thích, liền nói với Lý thị: "Thế Tử thích hẳn, bây giờ ta mang Lăng Thủ về Xuân Huy đường, buổi chiều lại phái người đưa về nhà người có được không?"

Lý thị thụ sủng nhược kinh, vội vàng quỳ xuống nói: "Vương phi khách sáo, Thế Tử thích A Thủ, là phúc khí một nhà dân phụ, dân phụ chỉ sợ A Thủ không hiểu chuyện, đừng phải Thế Tử..."

Phó Dung cười cười: "Người không cần lo lắng, Thế Tử bên người có nha hoàn nhũ mẫu nhìn, sẽ không xảy ra chuyện." Lại cười hỏi tiểu nam oa 5 tuổi, "Người có bằng lòng bồi Thế Tử chơi hay không?"

Lăng Thủ nhìn Trần ca nhi, lại ngó mẫu thân liên tục hướng hẳn gật đầu, muốn đáp ứng lại có chút do dự: "Ta muốn, nhưng ta bồi Thế Tử chơi, sẽ không có người giúp nương ta làm việc."

Điền ma ma nhin cười mắng: "Thối tiểu tử còn rất hiếu thuận, yên tâm đi, ngày hôm nay không cần nương người làm việc, người an tâm bồi Thế Tử đi thôi."

Lăng Thủ khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp , "Nương ta nói, không làm sẽ không có tiền công..."

Quả nhiên hiểu chuyện, đã biết kiếm tiền nuôi gia đình , Phó Dung càng thêm thích đứa nhỏ này, tỏ ý bảo Lan Hương lấy bạc, sau đó đem một nén bạc nhỏ năm lượng đưa cho Lăng Thủ: "Cái này là tiền công người bồi Thế Tử chơi, người nhìn xem có đủ hay không?"

Lăng Thủ chưa từng thấy bạc, chớp chớp mắt nói: "Ta không biết, nương ta nói làm xong mảnh đất này sẽ có mười đồng tiền..."

Phó Dung cười nói cho hắn biết: "Cái này gọi là bạc, đây là một khối bạc, có thể đổi 5000 đồng tiền đâu."

Lăng Thủ há to miệng, mười ngón tay đánh bần đất giật giật, rất nhanh không động nữa, vẻ mặt mờ mịt.

Phó Dung lắc đầu bật cười, bảo hắn đem bạc đưa cho nương hắn, nàng bế Trăn ca nhi lên, vừa đi vừa dỗ nói: "Trăn ca nhi đừng gấp, Lăng Thủ một lúc sẽ đuổi theo chúng ta, buổi trưa chúng ta mời hắn ăn cá được không?"

Trăn ca nhi ngoan ngoãn gật đầu, nằm sấp ở đầu vai mẫu thân nhìn về đằng sau, thấy bạn chơi mới gặp quả nhiên đuổi theo tới, vui vẻ cười .

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 211

Trở về Xuân Huy đường, Phó Dung gọi Lan Hương chuẩn bị nước ấm, nàng cho Trần ca nhi rửa tay rửa mặt thay xiêm y, Mai Hương Lan Hương ở bên cạnh chiếu cố Lãng Thủ.

Lãng Thủ chưa từng hưởng thụ quá đỗi ngộ được người ta hầu hạ bậc này a, chính mình xắn tay áo lên, nghiêm trang nói với Lan Hương: "Ta tự rửa."

Lan Hương nhìn về phía Phó Dung.

Phó Dung gật gù đầu, giúp Trần ca nhi lau tay thì tò mò nhìn Lãng Thủ.

nam oa 5 tuổi ngồi xổm dưới đất, chăm chú nghiêm túc rửa tay, rửa tay xong vừa muốn đứng lên, nhìn chăm chăm vào ngón tay một lát, quay đầu nhìn lại Trần ca nhi, hắt lại ngồi xổm xuống, thận trọng moi rửa bùn bên trong kẽ ngón tay.

Phó Dung không khỏi nghĩ tới đệ đệ Quan ca nhi.

Từ nhỏ đến lớn, Quan ca nhi bên người có nha hoàn nữ mẫu chiếu cố, vừa cầm trái cây cắn xong, lập tức có nha hoàn tiến lên giúp hắt lau tay. Quan ca nhi hiểu chuyện sao? Hiểu chuyện, giống lúc trước lão thái thái muốn ôm hắt, Quan ca nhi rõ ràng không thích, bởi vì tỷ tỷ nói cho hắt biết không thể khóc nháo, hắt liền ngoan ngoãn. Nhưng Quan ca nhi hiểu chuyện không giống Lãng Thủ, Lãng Thủ đã học được tự lực cánh sinh ...

Phó Dung thích đứa bé này.

Nghĩ tới Hứa gia trung thành và tận tâm bên cạnh Từ Tấn, Phó Dung trong đầu đột nhiên nổi lên một ý nghĩ.

Nàng đem Hứa gia gọi vào gian nhà chính, tò mò hỏi: "Hứa gia, ta nghe nói luyện võ cũng chú trọng thiên phú, người nhìn đứa nhỏ này xem có thiên phú không?"

Hứa gia nghe đây cũng biết nhả ý, kêu Lăng Thủ đi ra, một lớn một nhỏ đứng dưới tàng cây, Hứa gia bày ra một chiêu thức, để Lăng Thủ học.

Lăng Thủ người nhỏ nhưng hiểu biết, biết vương phi muốn cho hắn học công phu đâu, trẻ con bình thường cùng đồng bọn chơi đùa thì cũng thường thường đóng giả anh hùng đại hiệp, đối với công phu là cực kỳ ham thích, bởi vậy chiếu theo tư thế Hứa gia, rất nghiêm túc làm theo.

Dù nghiêm túc, đến cùng chỉ mới có 5 tuổi, học theo Hứa gia nhắc chân thì không cẩn thận ngã xuống đất.

Trần ca nhi khanh khách cười to.

Lăng Thủ xấu hổ cực kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn Phó Dung, bất quá để Hứa gia đứng ở sau lưng hắn tự mình chỉ điểm thì Lăng Thủ lại nhanh chóng cố gắng lấy lại tinh thần, có khuôn có dạng mà đưa tay nhắc chân.

Hứa gia vỗ vỗ hắn bả vai, quay đầu nói với Phó Dung: "Hồi vương phi, Lăng Thủ tư chất không sai, chỉ là cuối cùng thành tựu như thế nào, còn phải xem hắn ngày sau nỗ lực."

Phó Dung rất hài lòng, hỏi hắn: "Vậy để hắn làm đồ đệ cho người thì sao? Người là người được vương gia coi trọng nhất, Lăng Thủ giao cho người, ta yên tâm nhất, bất quá người không muốn thu cũng không sao cả, ta chính là thuận miệng hỏi xem."

Hứa gia liếc mắt nhìn Trần ca nhi, bình tĩnh trả lời: " ý tứ Vương phi thuộc hạ hiểu được, nếu như vương gia vương phi xác định để Lăng Thủ theo bên người Thế Tử, kia thuộc hạ chắc chắn dốc túi giảng dạy."

Cũng tức là hãn nguyện ý thu Lăng Thủ, điều kiện tiên quyết là Từ Tấn cũng hài lòng Lăng Thủ mới được.

Hãn trung thành với Từ Tấn, Phó Dung cũng không cảm thấy mạo phạm vì bị hãn không đếm xỉa tới, cười đem Lăng Thủ gọi đến bên người, ôn nhu hỏi: "Thế Tử thích người, ta cũng thích người, muốn để người cùng chúng ta về vương phủ, sau này người cùng Thế Tử ở cùng một chỗ, học được công phu rồi bảo vệ hãn, người nguyện ý sao?"

"Vậy nương và tỷ tỷ cũng cùng đi sao?" Lăng Thủ thấp thỏm hỏi han, hãn thích học công phu nhưng hãn không muốn cùng người nhà tách ra.

Phó Dung tựa như cùng người lớn nói chuyện, một dạng nghiêm túc nói: "Các nàng không đi, vẫn ngụ ở nhà các người, chuyển vào vương phủ rồi, người hàng tháng chỉ có thể trở về nhìn các nàng một lần. Nhưng hàng tháng ta sẽ cho người hai lượng bạc tiền công, người giao cho các nàng, các nàng không cần phải làm việc. Đợi tương lai người học được bản lĩnh, tiền công cũng sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó người cũng có thể ở kinh thành mua nhà, đón các nàng đi kinh thành ở."

Lăng Thủ mắt sáng rực lên, nghe được mẫu thân tỷ tỷ có thể không cần vất vả làm việc, hãn liền gật đầu.

Đứa nhỏ hiểu thuận làm cho người ta yêu thích, nhưng Phó Dung vẫn nhắc nhở: "Bảo vệ Thế Tử cũng không dễ dàng, sau này Thế Tử đi tới đâu, người đều phải theo, có người khi dễ Thế Tử, người phải chặn phía trước người, Thế Tử bị thương, ta cùng vương gia sẽ phạt người, Thế Tử thương quá nặng, người có thể ngay cả mạng đều không còn. Nguy hiểm như vậy, người thật sự nguyện ý làm phần việc này sao?"

Lăng Thủ khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái trắng bệch.

Phó Dung lại chỉ vào Hứa gia nói: "Người đừng sợ, người nhìn hăn, hăn gọi là Hứa gia, là thị vệ của vương gia, hăn công phu cực kỳ tốt, bảo vệ vương gia được thật tốt, chưa từng để vương gia tổn thương. Chỉ cần người có thể đem công phu học cho giỏi, bảo vệ Thế Tử chu toàn, đừng để hăn bị người khi dễ, vậy ta cùng vương gia sẽ không trừng phạt người, còn có thể cho người càng nhiều tiền công."

Lăng Thủ nhìn về phía Trần ca nhi.

Trần ca nhi ôm đùi mẫu thân cũng nhìn hăn đâu, mắt phượng đen lúng liếng, thấy Lăng Thủ nhìn sang, hăn toét miệng chuyển ra phía sau mẫu thân, trốn một lát lại thò đầu ra, thấy Lăng Thủ còn đang nhìn hăn, lại nhanh chóng trốn trở về, nhất phái ngây thơ.

Lăng Thủ nghĩ tới tỷ tỷ chiếu cố chính mình như thế nào, cảm thấy hăn cũng có thể bảo vệ tốt tiểu oa oa này, liền hướng Phó Dung gật đầu: "Ta đã biết, ta sẽ bảo vệ tốt Thế Tử."

Phó Dung cười sờ đầu hăn, tay đưa tới một nửa, nhìn thấy nam oa hăn là đã mấy ngày không gội đầu, không dấu vết thu trở về, nói với hăn: "Kia bảo Lan Hương dẫn người đi tắm rửa trước đi, sạch sẽ rồi, một lát chúng ta cùng nhau ăn cơm."

Lăng Thủ "Ân" một tiếng, đi theo Lan Hương.

Phó Dung mắt chỉ nhìn thẳng Hứa gia, bảo hăn đi theo Điền ma ma tìm xiêm y cho Lăng Thủ mặc.

Điền ma ma có cháu trai 7 tuổi, nàng đem xiêm y vải mịn cháu trai mặc hồi nhỏ lôi ra, muốn tự mình đưa cho vương phi. Hứa gia không chịu, chính mình cầm lấy xiêm y đi Xuân Huy đường. Vào Xuân Huy đường, thấy vương phi, Thế Tử không ở trong sân, trong sương phòng phía tây

truyền đến âm thanh Lan Hương tấm tắc ghét bỏ, mang cười, rõ ràng là cố ý lừa con nít đâu, hắt trong lòng ngứa ngứa, quỷ thần xui khiến đi sang.

Cửa sương phòng mở, gian ngoài không có ai, nghe bên trong truyền ra tiếng ồn ào, Hứa gia ngừng hô hấp đẩy rèm ra.

Bên trong Lan Hương và một tiểu nha hoàn cùng nhau giúp Lăng Thủ kỳ cọ đầu, Lăng Thủ là đứa nhỏ nhà nông, không chịu khó tắm rửa như nhà phú hộ người ta, trên người bùn đen từng mảng. Nếu không phải biết đây là thị vệ mới bên cạnh Thế Tử, Lan Hương mới sẽ không tự mình động thủ, vừa chà vừa chê cười nói: "Xem xem, một hồi đem nước hắt đi, bùn đọng có thể trồng cây !"

Lăng Thủ đỏ mặt không biết nên nói cái gì.

Hứa gia nhìn thân mình Lăng Thủ trơn bóng nho nhỏ, lại nhìn tay ngọc thon thon của Lan Hương đặt lên trên vai hắt, không hiểu sao có chút hâm mộ, mắt thấy một tiểu nha hoàn khác phát hiện ra, hắt ho khụ, giơ quần áo trong tay lên nói: "Đế ở chỗ đó?"

Lan Hương hoảng sợ giật nảy người, đối diện khuôn mặt Hứa gia bình tĩnh, nghĩ tới chính mình vừa mới nói những lời kia, trên mặt bốc lửa, nhẹn không được sẵn giọng: "Người tiến vào tại sao không nói một tiếng?"

Hứa gia buông mi mắt không nói chuyện, làm thị vệ nhiều năm như vậy, hắt am hiểu nhất chính là trầm mặc .

Hắt giống đầu gỗ, Lan Hương lửa giận dường như phát vào bông, hừ một tiếng, tỏ ý bảo hắt đặt lên trên ghế.

Hứa gia cất đồ xong lui ra ngoài, ra ngoài thì tùy ý liếc mắt nhìn lên phòng bên kia, thấy vương phi Thế Tử lại đi ra. Thế Tử chống tường đi ngang đường đâu, vương phi nhìn thấy hắt ngỡ ngác, theo đó lộ ra một cái cười không rõ ý vị.

Tâm tư phảng phất bị người nhìn thấu, Hứa gia lên chạy đi như lòng bàn chân bôi dầu.

Phó Dung nhìn bóng dáng hẩn cười.

Luận thân phận, Lan Hương quả thật không xứng với Hứa gia, bất quá Hứa gia rõ ràng động tâm, vậy nàng cũng không lo gả Lan Hương rồi.

Ăn xong cơm trưa, Trăn ca nhi cùng Lăng Thủ chơi, chơi mệt hai người cùng nhau nằm ngủ.

Phó Dung để Mai Hương trông giữ ở bên trong, nàng đem Lan Hương gọi đến bên ngoài hỏi: "Người cùng Mai Hương đều nên gả đi, ta nhìn Mai Hương còn chưa có người hợp ý, người sao, nếu có, cứ việc nói cho ta biết, ta giúp người tác hợp."

Lan Hương ngượng mà bức nói: "Vương phi sao đột nhiên lại nói cái này? Ta muốn trông giữ ở bên người vương phi cả đời!" Bày tỏ lòng trung thành xong liền muốn chạy.

Phó Dung cũng không ngăn cản nàng, ngồi trên giường tiếc hận nói: "Thật đáng tiếc a, ta còn cho rằng người thích Hứa gia đâu, đã hỏi hẩn, hẩn cũng nói nguyện ý cưới, không ngờ là ta hiểu sai ý, vậy buổi chiều ta lại cùng hẩn giải thích một lần đi, ai, đáng thương Hứa gia bị một trận cao hứng hụt."

Lan Hương cứng ở cửa, tay nắm chặt khăn, khó có thể tin hỏi: "Hẩn, hẩn thật sự, thật sự nguyện ý cưới ta?"

Phó Dung miễn cưỡng nói: "Không tin chính người đi hỏi a."

"Vương phi!" Lan Hương tính tình hoạt bát, bối rối cũng bất chấp xấu hổ, chạy về bên người Phó Dung nắm chặt nàng cánh tay đang đưa, "vương

phi tốt, cô nương tốt, người đừng đùa ta, Hứa gia hân, hân thật sự đáp ứng?"

Phó Dung lại cứ muốn đùa nàng: "Người lại không thích hân, còn quản hân có đáp ứng hay không làm cái gì?"

Lan Hương gấp đến độ dậm chân, cúi đầu e thẹn nói: "Ta, ta không nói không thích a..."

Người khôi ngô như vậy, phong độ đi đứng so vài vị gia Hầu phủ cũng chẳng kém gì, công phu lại rất cao, hai người giao tiếp nhiều lần, Lan Hương đã sớm thích, nhưng biết thân phận của mình, không dám ở trước mặt bất kỳ người nào biểu hiện ra ngoài...

"Được rồi, yên tâm chờ gả đi!". Nha hoàn từ nhỏ đã theo bên người, Phó Dung không nhẫn tâm nhìn Lan Hương sốt ruột quá lâu, cười cho nàng một liều thuốc an thần.

Lan Hương cắn cắn môi, đỏ mặt chạy, buổi chiều Hứa gia tới đáp lời, nàng liền kiếm cớ né tránh, không dám cùng hân đối mặt, làm cho Hứa gia trong lòng bất an. Chẳng lẽ vương phi phát giác hân đối với Lan Hương có ý, giáo huấn Lan Hương một trận?

Phó Dung đem hai người ngọc dạng hoặc thẹn thùng hoặc nghi hoặc tất cả đều nhìn trong mắt, trong lòng trộm mừng.

Mặt trời đỏ ngả về tây Từ Tấn mới tới.

Phó Dung ngồi trong viện nhìn Lăng Thủ dậy Trăn ca nhi học đếm đầu, nhìn thấy Từ Tấn, vui mừng đứng lên.

Hứa gia đi ra đón Từ Tấn, trên đường đều nói một lần sự tình mẹ con Phó Dung làm từ lúc tới đây. Bởi vậy Từ Tấn không ngạc nhiên thấy bên người Trăn ca nhi có thêm một đứa nhỏ. Có chuyện An vương, Ngô Bạch

Khởi trước đây, Từ Tấn thật sự không dám khen tặng ánh mắt Phó Dung, bởi nàng nói vài câu liền đi chỗ hai đứa nhỏ bên kia.

Trần ca nhi ngồi xổm dưới đất nghịch đá đầu, vênh cái mông nhỏ bộ dáng chột nhìn như là ở kéo thối. Phụ thân tiến vào, hắt liếc mắt nhìn rồi lại cúi đầu tự mình chơi, lúc này Từ Tấn ngồi xổm xuống bên cạnh, Trần ca nhi rốt cuộc chịu phản ứng với phụ thân, chỉ vào đá trắng trên đất to cỡ quả trứng gà đầu dạy hăn: "Một!"

Từ Tấn sờ sờ đầu nhi tử, thấy Lăng Thủ đứng ở một bên, khẩn trương nhìn hăn, Từ Tấn nghiêm mặt quan sát hăn nói: "Có biết ta là ai?"

Lăng Thủ gật đầu: "Vương gia."

Từ Tấn vừa muốn nói chuyện, Trần ca nhi ngẩng đầu lên nhìn hăn, giòn giòn hô: "Phụ thân!"

Tiểu tử còn cho rằng phụ thân hỏi hăn đầu.

Từ Tấn ôm lấy nhi tử hôn một cái, mặt không biểu cảm hỏi Lăng Thủ: "Ta bảo người đi về phía Đông, Thế Tử bảo người đi hướng Tây, người đi bên nào?"

Lăng Thủ không chút do dự nói: "Tây, ta nghe theo Thế Tử."

Từ Tấn chau chau mày, "Vì sao?"

Lăng Thủ chỉ chỉ Hứa gia bên kia, âm thanh thanh lãnh mà nói: "Hăn là thị vệ vương gia, chỉ nghe lời vương gia, ta là thị vệ Thế Tử, chỉ nghe lời Thế Tử, vương phi nói cho ta biết."

"Nhưng người tiền công hàng tháng là ta cho, người không nghe lời của ta, ta không cho người tiền công, người làm như thế nào?" Từ Tấn ôm Trần ca nhi đứng lên, trên cao nhìn xuống đáp.

Lăng Thủ hơi mím môi, liếc mắt nhìn Phó Dung đứng ở sau lưng Từ Tấn, cúi đầu nói: "VẬY ta cũng nghe Thế Tử." Vương gia không cho, vương phi cho.

Từ Tấn hừ lạnh một tiếng, "Một khi đã như vậy, người đi đi, ta sẽ tìm thị vệ khác cho Thế Tử, một thị vệ nghe lời ta."

Lăng Thủ trắng bệch mặt, ngửa đầu nhìn Từ Tấn, dường như muốn phân biệt thật giả trong lời hăn nói.

Từ Tấn trực tiếp ôm nhi tử vào phòng.

Lăng Thủ nhìn về phía Phó Dung xin giúp đỡ.

Phó Dung biết Từ Tấn muốn kiểm tra đứa nhỏ này đâu, không nói thêm gì, theo Từ Tấn đi vào.

Lăng Thủ lại nhìn về phía Hứa gia.

Hứa gia không nói một lời.

Lăng Thủ cúi đầu nghĩ ngợi, quay người đi, đi tới cổng viện quay đầu lại, xác định vương gia là thật sự không cần hăn, nước mắt cỡ hạt đậu lăn xuống. Hăn thích Thế Tử, thích vương phi hòa ái dễ gần, cũng thích ăn cơm trắng với gà thịt cá, nhưng vương gia không thích hăn...

Phó Dung ở trong phòng nhìn rõ ràng rãnh mạch, quay đầu trừng Từ Tấn: "Vương gia thật không hài lòng hăn?" Đứa nhỏ cỡ nào hiểu chuyện a.

Từ Tấn cười cười, ngoài ý muốn nhìn nàng: "Không ngờ Nùng Nùng cũng có tuệ nhãn biết nhìn ngọc."

Hăn cười thực đẹp, mắt phượng câu hồn, Phó Dung ngây ngẩn mới hiểu được ý tứ trong lời nói này, bĩu môi, đưa tay đem Trần ca nhi cướp vào

trong ngực mình, cố ý ôn nhu dỗ nói: "Trần ca nhi ngoan, đêm nay nường ôm người ngủ a."

Trần ca nhi vui vẻ cười.

Phó Dung thưởng cho nhi tử hôn lên mặt, hôn đặc biệt vang dội.

Từ Tấn bật cười, cúi người tới bên tai nàng: "Nùng Nùng đây là muốn phạt ta? Vậy có phải hay không, nàng vốn định đêm nay bồi ta làm chút gì đó?"

hơi thở mềm nhẹ mờ ám, thổi lỗ tai nàng đều đỏ lên.

Từ Tấn thấy, một tay đỡ lấy nhi tử, một tay ôm lấy eo nàng, khẽ cắn lỗ tai: "Nùng Nùng đã muốn, bản vương phụng bồi ổn thỏa."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 212

Ngày xuân nắng sớm tươi đẹp, ngoài cửa sổ chim tước líu lo.

Phó Dung là bị Từ Tấn nháo tỉnh, thanh âm sùng sục sùng sục nuốt, so với Trần ca nhi ăn còn vang hơn.

"Vương gia..." Phó Dung tức đẩy đầu hẳn, Trần ca nhi đầu thảng dứt sữa, nàng cũng muốn ngừng, Từ Tấn như vậy, nàng phải làm thế nào?

Từ Tấn lưu luyến bò lên, môi ẩm ướt dán lên khuôn mặt nàng, "Nùng Nùng thật thơm."

Hắn thích nhất thời điểm không cần thượng triều, thích nhất sáng sớm cùng nàng thân mật, nàng nửa tỉnh nửa mê, cả người vô lực, khi dễ tốt nhất. Hôn nhẹ mắt nàng buồn ngủ nhập nhèm, Từ Tấn ôm lấy eo nàng, nhân lúc trước khi nàng phản ứng lại thì tiến vào.

Phó Dung triệt để không có cách nào ngủ nữa, không muốn ứng phó lại không thể không ứng phó, cuối cùng thân bất do kỷ, như ở trong mưa gió phiêu đảng.

Cuối tháng 3 sáng sớm còn có chút lạnh, hai vợ chồng lại ra một thân mồ hôi.

Từ Tấn rốt cuộc đi xuống, Phó Dung thở hồng hộc, nhìn sắc trời bên ngoài, vừa lau lau vừa vội vã thúc hẳn: "Vương gia mau dậy đi, một lát Trần ca nhi tới."

Vừa dứt lời, trong viện truyền đến tiếng cười Trăn ca nhi nhẹ nhàng, còn có tiếng gọi lú lo. Phó Dung mặc đồ động tác khựng lại, ánh mắt nhìn nam nhân bên cạnh hờ ngực lộ bụng, tai nghe bên ngoài, chỉ cảm thấy tiếng chim non gọi có vài phần quen thuộc, "Là ngỗng sao? Vương gia mang đến?"

Vừa nói, một bên trở tay lên eo buộc dây lưng.

Từ Tấn đưa tay giúp nàng, buộc xong đột nhiên ngồi dậy, một đôi bàn tay to vòng qua, cắn lỗ tai nàng nói: "Đã quên tình cảnh chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, tiểu nha hoàn chần ngỗng?"

Phó Dung thoáng nhớ ra rồi.

Nhớ tới lúc ấy bộ dáng Từ Tấn hung hung ba ba, Phó Dung dùng khuỷu tay đẩy lồng ngực hắn, nhỏ giọng chế nhạo nói: "Khâm sai đại nhân lúc ấy là cố ý xốc mũi che của ta lên đi? Có phải lúc ấy đã có ý quấy rối hay không?"

Từ Tấn không thấy xấu hổ thì thôi lại còn thấy vinh quang, thản nhiên thừa nhận nói: "Đúng vậy, bản quan ánh mắt có thể nhìn thấu hết thấy, ngày đó lần đầu gặp Phó tam cô nương, chẳng những coi trọng cô nương mỹ mạo, càng nhìn ra cô nương trong quần áo phong cảnh bậc nào..." Linh hoạt đem dây lưng hắn vừa tự mình thắt lại cởi ra, Phó Dung muốn trốn, hắn ngang ngược đem người kéo trở về, đầu vùi ở trong ngực nàng không chịu đi.

Lại náo loạn một trận, hai người mới quần áo chỉnh tề đứng lên thu thập.

Mặc đồ tốt rồi, Phó Dung tò mò đi ra ngoài, thấy Lăng Thủ dắt Trăn ca nhi đuổi theo sau một đám ngỗng nhỏ. Ngỗng nhỏ màu lông đón xuân sáng ngời so với Đoàn Đoàn một thân xanh phỉ thúy lục cũng không kém nhiều, Trăn ca nhi thích cực kỳ, mẫu thân hắn thích nhất gọi hắn, hắn cũng không nghe thấy, lắc lắc lư lư đuổi theo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Phó Dung đột nhiên có loại cảm giác mất mát vì bị nhi tử vứt bỏ.

Trước kia nhi tử tỉnh dậy, việc đầu tiên chính là tìm mẫu thân a!

Nàng không cam tâm, đi qua ngăn phía trước người tiểu tử, "Trần ca nhi đi, chúng ta rửa mặt trước, rửa mặt xong lại trở ra nhìn ngỗng."

Trần ca nhi không theo, dắt Lăng Thủ vòng qua mẫu thân, tiếp tục đuổi ngỗng.

Nhi tử không nghe lời nàng...

Phó Dung ngớ tại chỗ, ánh mắt đuổi theo tiểu thân ảnh nhi tử, rơi vào trên tay nhỏ của hắn nắm chặt Lăng Thủ, trong lòng sùng sục bốc lên nước chua.

Từ Tấn đứng ở trước cửa nhìn nàng ngốc dạng, mắt phượng mỉm cười.

Người này chính là khẩu thị tâm phi, trước kia suốt ngày oán giận bị nhi tử quấy không có một chút nhân rồi, hiện tại nhi tử không quấy nàng, nàng lại khổ sở. Nhìn Lăng Thủ an an ổn ổn dắt Trần ca nhi đuổi ngỗng, Từ Tấn ngược lại thực hài lòng, nam hài tử, mới bắt đầu có thể dính mẫu thân, lớn chút vẫn phải sớm cùng nam hài tử chơi đùa, miễn cho bị hắn nương chiều hư.

Trong đầu chẳng biết tại sao hiển hiện ra thân ảnh Lục đệ, Từ Tấn ngưng lại tươi cười, trầm giọng hướng Trần ca mới nói: "Lại đây, rửa mặt xong rồi chơi!"

Phụ thân âm thanh so mẫu thân lớn hơn nhiều, Trần ca nhi dừng bước chân lại, thấy phụ thân nghiêm mặt, tiểu tử sợ hãi, quay đầu nhìn, hướng mẫu thân đi qua, "Ôm một cái!"

Mặc dù bị cha hăm dọa tới, nhìn khuôn mặt nhi tử nhỏ nhắn quyến luyến, Phó Dung trong lòng vẫn thoải mái rất nhiều, cúi người đem nhi tử bế lên, không vội vã đi vào, cười hỏi Lăng Thủ: "Người rửa mặt sao?"

Lăng Thủ gật gật đầu, hăm rất sớm đã tỉnh .

Phó Dung liền nói: "Vậy người cùng nữ mẫu đi dùng cơm trước, ăn cơm xong lại qua bồi Thế Tử." Từ Tấn không ở đây, nàng có thể để đứa nhỏ này và nàng cùng bàn, Từ Tấn tới, Phó Dung chỉ sợ đường đường Túc vương gia mất hứng vì cùng một đứa nhỏ nhà nông dùng cơm .

Lăng Thủ ngoan ngoãn đi chỗ nữ mẫu.

Phó Dung ôm nhi tử đi vào trong phòng, lau sáp thơm cho tiểu tử thì ôn nhu hỏi hăm: "Trần ca nhi thích mẫu thân hay là thích Lăng Thủ a?"

"Nương!" Trần ca nhi ngọt ngào đáp, nghiêng thân mình nho nhỏ dựa vào trong ngực mẫu thân.

Phó Dung yên tâm.

Từ Tấn giở trò xấu hỏi: "Kia Trần ca nhi thích cùng nương chơi hay là cùng Lăng Thủ chơi?"

Trần ca nhi như cũ không chút do dự kêu nương.

Phó Dung đắc ý cười.

Kết quả ăn xong bữa sáng, Trần ca nhi lại cùng Lăng Thủ đuổi ngỗng, Phó Dung cố ý từ trong viện trở về phòng đợi. Trước kia nàng như vậy, Trần ca nhi không bao lâu liền khóc tìm mẫu thân, không cho phép mẫu thân biến mất trước mắt hăm một lúc. Ngày hôm nay tốt lắm, Phó Dung ở trong phòng uống xong một bát trà , bên ngoài Trần ca nhi còn cười khanh khách đâu.

Phó Dung trong lòng khó chịu, thấy Từ Tấn ở bên kia âm u nhìn nàng, nàng nhìn không được tiến đến, vùi vào ngực hăn oán giận: "Trần ca nhi không cần ta ..."

Nàng có ca ca có đệ đệ, biết nam hài tử càng lớn càng không thích cùng mẫu thân ở một nơi, ghét bỏ mẫu thân quản việc này quản việc kia, nhưng Trần ca nhi mới qua tròn tuổi đã không dính nàng ... Càng nghĩ càng khó chịu, dường như nhi tử bị người cướp đi, Phó Dung chớp chớp mắt, nước mắt rơi xuống.

Từ Tấn bỗng nhiên có loại khoái cảm trả thù.

Nàng cũng biết loại tư vị này ?

Khi chưa sinh nhi tử, nàng mỗi ngày đều ở vương phủ chờ hăn trở về, hăn mới tới cửa Phù Cừ viện, nàng liền trang điểm xinh đẹp ra nghênh đón, hai người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện, cùng nhau thân thiết, ánh mắt nàng như thể dính chặt ở trên người hăn, dù nàng bởi vì trừ bỏ nhìn hăn không có người khác để nhìn, Từ Tấn cũng hưởng thụ.

Nhưng là từ lúc Trần ca nhi sinh ra, trong mắt nàng liền không có hăn, một lát đồ Trần ca nhi chơi, một hồi ôm hăn đi ngủ, một hồi kể chuyện cho hăn, mình ở bên cạnh ngồi giống một người ngoài. Từ Tấn thích nhi tử, cùng thích Phó Dung như vậy, nhưng đột nhiên bị nhi tử cướp đi tất cả lực chú ý của thê tử, trong lòng hăn trống trải, cố tình không có cách nào nói ra, sợ bị nàng chê cười.

Cũng may loại cảm giác trả thù hoang đường kia thoáng qua liền bị cảm giác không biết nên khóc hay cười thay thế.

Hăn cười nâng cằm nàng lên, thấy nàng còn rơi lệ, cố ý dỗ nói: "Lăng Thủ là nàng tìm về cho Trần ca nhi, hiện tại lại ghét bỏ hăn cướp Trần ca nhi, vậy ta bảo Hứa gia đưa hăn trở về?"

Phó Dung lắc đầu, Lăng Thủ là đứa trẻ ngoan, nàng không muốn chọc người ta khóc.

"Không cho phép đưa trở về, vậy phải làm gì bây giờ?" Từ Tấn giả trang khó xử đáp.

Phó Dung cũng chính là nhất thời xót xa, cúi đầu xoa xoa mắt, thở dài: "Cứ như vậy đi, nhìn hắn cùng Lăng Thủ chơi tốt như vậy, sau này ta cũng có thể dành thời gian làm việc khác."

"Làm cái gì?" Từ Tấn nâng mặt nàng hỏi, mắt mang chờ mong.

Phó Dung không lưu ý, nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, cười nói: "Có thể ra ngoài dạo chơi a, đã lâu không dạo cửa hàng, hiện tại có Lăng Thủ cùng nhũ mẫu đỡ, ta đi ra ngoài một hai canh giờ Trăn ca nhi có lẽ cũng sẽ không khóc."

Từ Tấn hừ lạnh, xoa bóp mặt nàng nói: "Nàng sao không nghĩ có thể dành thêm nhiều thời gian bồi ta?" Không cho Phó Dung giật mình hoặc cơ hội giải thích, hắn bắt đầu liên tục quở trách, "Chính nàng tính xem, đã bao nhiêu lâu không khâu xiêm y cho ta, đã bao lâu không một mình cùng ta ăn cơm, bao lâu không bồi ta tản bộ?"

Phó Dung ghen họng nhìn trần trời.

Từ Tấn mắt chăm chú nhìn nàng, cho nàng thấy bất mãn trong mắt hắn.

Phó Dung nhìn thấy, hồi tưởng một năm qua, hai vợ chồng trừ buổi tối, vào ban ngày gần như thật sự không có một mình cùng một chỗ.

Nàng không phát giác là bởi vì nàng dốc lòng trên người con trai, Từ Tấn phát hiện bất mãn bởi vì hắn để ý nàng càng nhiều đi?

Nhà vương gia khác, thê tử chăm sóc đứa nhỏ, hăn đại khái có thể đi chỗ thiếp thất hưởng thụ ôn hương noãn ngọc. Từ Tấn không có, nhìn hăn ánh mắt ba ba đáng thương, rõ ràng là hoài oán đã lâu.

Đây cũng là bởi vì hăn thích nàng a, nguyện ý đợi nàng dành ra thời gian.

Phó Dung đột nhiên rất hồ thẹn, giơ tay vòng lấy cổ hăn, ngoan ngoãn nhận sai: "Đều là ta không tốt, vắng vẻ vương gia, về phủ ta lập tức khâu cho vương gia bộ quần áo xuân, khâu bộ áo bào hè, ta cũng tự mình xuống bếp vì vương gia nấu ăn, ăn cơm xong chúng ta lại cùng nhau đi tản bộ?"

Nàng ánh mắt ôn nhu như nước, Từ Tấn trái tim kia giống như được gió xuân thổi qua, cả người khoan khoái, cúi đầu hôn nàng: "Ta xiêm y đủ nhiều, không cần nàng giúp ta làm, xuống bếp nấu ăn dễ bị thương, ta cũng luyện tiết nàng vất vả, tản bộ cũng không tệ, nói nhiều không bằng làm ngay, chúng ta bây giờ đi luôn? Thân trang này ta đã đến một lần, cảnh sắc cũng tạm."

Phó Dung nhìn xiêm y trên người, cười dịu dàng hỏi hăn: "Vương gia chàng nói xem, ta có phải nên đổi xiêm y hay không?"

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào ngực nàng: "Không cần, ánh mắt ta có thể nhìn xuyên qua váy áo, nàng mặc cái gì ở trong mắt ta đều giống nhau."

Hăn không đứng đắn, Phó Dung nhẹ nhàng đập một cái vào ngực hăn.

Nàng yếu ớt khả ái, Từ Tấn ôm lấy nàng muốn hôn, Phó Dung nhắm mắt lại, ngẩng đầu chờ. Đáng tiếc còn chưa đụng tới đâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh Lan Hương cố ý nâng cao: "Thế Tử đi chậm chút, nơi này có bậc cửa."

Phó Dung mau chóng lui ra, cúi đầu nhìn, thấy xiêm y yên lành, thở một hơi.

"Nường!" Trăn ca nhi một tay vịn khung cửa, một tay có khuôn có dạng đẩy rèm ra, nghiêng đầu nhìn vào bên trong.

"Nường ở chỗ này, Trăn ca nhi tìm nường làm gì?" Phó Dung nhanh chóng bước tới, đem người bế lên.

Trăn ca nhi chỉ ra bên ngoài: "Ngỗng!" Nói chuyện thì thân thể xoay ra bên ngoài, ý tứ là cho mẫu thân ôm hãnh đi nhìn.

Phó Dung nhìn Lăng Thủ đứng ở cửa, cười ôm nhi tử đi nhìn ngỗng, xem ra nhi tử vẫn dính nàng đâu.

Nàng vui thích đi ra ngoài, Từ Tấn ngửa mặt nằm ở trên giường, mặt không biểu cảm, sau một lát mới đi ra ngoài, bồi thê tử vội vàng đi chơi với một đám ngỗng vàng trong vườn. Trăn ca nhi thích bạn chơi Lăng Thủ này, nhưng nhất định là càng ưa thích phụ thân, mẫu thân, một tay dắt một người, một môi liền để phụ thân ôm.

Buổi sáng chơi được tận hứng, giữa trưa ăn cơm xong Trăn ca nhi mệt nhọc, ngủ không bao lâu còn ngáy.

Phó Dung ngồi một bên, nhìn thế nào đều thấy không đủ.

"Đi." Từ Tấn đột nhiên đem nàng kéo dậy.

Phó Dung khó hiểu: "Đi chỗ nào?"

Từ Tấn kéo nàng ra trong phòng mới nghiêm mặt nói: "Đi tản bộ cùng ta."

Phó Dung lúc này mới nhớ ra buổi sáng nàng đã hứa, nhin cười nói: "Hiện tại bên ngoài trời đang nắng gắt đâu, đổi hôm khác đi?"

Từ Tấn không nói chuyện, làm bộ muốn khiêng nàng lên đầu vai. Tư thế kia một chút cũng không thoải mái, Phó Dung vội vàng xin tha, lấy mũ che

theo hắn đi ra, hai người ai cũng không có người đi theo, đi trong im ắng, chỉ có tiếng chim hót trong vườn hoa, lại có cảm giác lên hện hò.

Từ Tấn ngại mũ che chướng mắt, cứng rắn bỏ xuống, treo lên nhánh cây.

Phó Dung liền chỉ chọn chỗ bóng cây để đi, cũng may hiện giờ trời chưa thực sự quá nóng, buổi trưa cũng còn coi như mát mẻ.

"Vương gia muốn mang ta đi đâu vậy a?" Nhìn ra Từ Tấn dường như có đích đến đi, Phó Dung tò mò hỏi.

Từ Tấn chỉ về phía rừng anh đào trước mặt.

Anh đào hồng nhạt sum xuê như biển, rực rỡ kiều diễm, Phó Dung nhìn rất thích, cũng thực hưởng thụ thời gian hai người như vậy.

Đi vào rừng anh đào, lại thấy bên trong trên từng thân cây đã buộc tầng tầng sa hồng, từng vòng theo gió mát đông đưa, như vào tiên cảnh.

Phó Dung thẳng thốt quên cả đi.

Từ Tấn đem nàng bế lên, đi tới phía trước, anh đào như hóa thành sa hồng, Phó Dung bản năng mà đưa tay giúp hắn vén lên. Một tầng lại một tầng, cuối cùng đi vào trong biển hoa. Vài cây anh đào ở giữa đất trống, trải một tầng sa hồng, từng dải sa mỏng phía trên đếm không hết tầng tầng lớp lớp cánh hoa anh đào, gió từ ngọn cây thổi tới, có cánh hoa xoay tròn từ trên cành rơi xuống, biến mất vào biển hoa.

"Đây..."

"Thích sao?" Từ Tấn đem nàng đặt trên đất, nàng si mê cảnh tượng trước mắt, hắn si mê ánh sáng trong mắt nàng.

Phó Dung nhìn hắn, cười thỏa mãn .

Không nhiều lời, nàng buông tay Từ Tấn ra, chậm rãi đi về phía trước. Tới trước giường trải lớp cánh hoa dày kia, nàng dừng lại, nhấc chân bước lên trên thì giày thêu đã biến mất, vớ lụa trắng bước vào cánh hoa, mau chóng bị cánh hoa che giấu. Phó Dung có cảm giác nhẹ bẫng, như là đắm vào trong mây mù, nàng xoay người, ngẩn người nhìn nam nhân tuần mĩ.

Nàng nhìn hẳn, ngoại trừ cười, không biết còn có thể làm cái gì.

Từ Tấn đi nhanh tới, cúi đầu nhìn nàng: "Nùng Nùng, nàng thật đẹp, nếu như nàng cởi bỏ quần áo, khẳng định sẽ càng đẹp."

Phó Dung mặt thoáng cái đỏ bừng, lặng lẽ liếc nhìn một vòng màn che sa hồng chung quanh, cuối cùng cũng hiểu được mục đích Từ Tấn bố trí lần này.

Nhưng đây là giữa ban ngày a, chẳng lẽ muốn nàng tại mảnh rừng anh đào này cho hẳn?

"Không cần..." Phó Dung nhin không được lùi bước.

Từ Tấn kéo nàng lại, một tay chế trụ eo nàng, một tay cởi xiêm y nàng, môi dán lỗ tai nàng: "Không cần cũng phải cần, nàng có biết ta vì một ngày này chờ mong bao lâu sao?"

Phó Dung không biết, nàng cái gì đều không biết, dính sát vào hẳn, phảng phất như vậy hẳn sẽ không có cách nào đem xiêm y nàng cởi xuống. Nhưng nàng đánh giá quá cao khí lực của mình, Từ Tấn vô cùng dễ dàng đem nàng quay lại, bắt chéo hai tay nàng ra sau lưng, động tác ngả ngớn như thể nàng cũng chỉ có thể xấu hổ chấp nhận.

Váy dài rơi xuống đất, đảo mắt mĩ nhân như ngọc.

Từ Tấn cũng không vội vã hưởng thụ, lùi ra sau vài bước, tùy ý ngắm nàng.

Nam nhân chậm chạp không có động tĩnh, Phó Dung then, mở mắt ra, phát giác Từ Tấn lớn mật nhìn, nàng vội vã đi nhặt xiêm y trên mặt đất. Từ Tấn giành trước nắm xiêm y lên vo tròn ném ra phía sau Phó Dung. Phó Dung nghĩ cũng không nghĩ liền đi nhặt, chạy vài bước đột nhiên ý thức được Từ Tấn chính là muốn nhìn nàng ở trước mắt hăn chạy đâu, trên mặt vụt bắt lửa, mau chóng trốn đến sau cây anh đào gần nàng nhất, tức đến mắng hăn: "Vương gia chàng vô lại!"

Không có ai lên tiếng.

Phó Dung chờ một lát, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, vừa vận nhìn thấy động tác Từ Tấn nói quần ra, quần dài rơi xuống đất, lộ ra...

Phó Dung vội vàng rút đầu về.

Phía sau cây truyền đến tiếng bước chân, Phó Dung âm thầm sốt ruột, chạy thì làm hăn thỏa mãn ý nguyện, không chạy bị hăn bắt lấy...

Phó Dung nhận mệnh ngồi xồm xuống, hai tay che mặt.

Vì thế Từ Tấn giống như xách thỏ ngọc đỡ người dậy, ôm tới giường hoa.

"Lạnh..." Phó Dung nhắm mắt, kiêu kiêu oán giận.

"Lập tức sẽ không lạnh ."

Từ Tấn quỳ trước người nàng, si ngốc ngăm ngúa, thật sự nhịn không được, hăn chậm rãi hôn lên, "Nùng Nùng nàng nói xem, có phải nàng là hồ yêu hóa thành, cố ý đến câu hồn ta hay không? Không sao, ta cho nàng, nói xem nàng hút bao nhiêu lần mới đủ? Nàng nói a, nàng nói bao nhiêu lần ta cho nàng bấy nhiêu lần, bản vương không cần mạng nữa, chỉ cần nàng..."

Nàng có bao nhiêu xinh đẹp, hẳn có bấy nhiêu thô bỉ, mà nàng chỉ có thể khóc suốt mười cam chịu, uất ức làm hồ ly tinh.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 213

Lúc phóng túng chỉ lo hưởng lạc, phóng túng xong rồi, nên phát sầu.

Phó Dung trên người dính đầy cánh hoa.

Trên lưng nàng không nhìn thấy, phía trước khuỷu tay đầu gối đều biến thành hồng nhạt. Lại nhìn Từ Tấn, hẳn phía trước người ngược lại không có gì, trên lưng cũng là một mảnh hồng, nghĩ tới nàng giữa ban ngày ban mặt ngồi trên người hắn... Phó Dung thật muốn bất tỉnh thôi.

"Mặc vào đi, đừng để lạnh." Từ Tấn đem xiêm y nhặt lại, tự mình mặc cho Phó Dung.

Phó Dung từ đầu đến cuối nhắm mắt, nghiêm nghiêm thực thực, nàng mới mở mắt ra, vừa muốn đứng lên, đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, ôm đầu nói: "trang sức của ta..."

Từ Tấn nhìn ra chung quanh.

Phóng tầm mắt nhìn một mảnh biển hoa, có nhiều chỗ bị hai người lẫn lộn rối loạn, nhưng chỗ nào cũng bao trùm cánh hoa rậm rạp chẳng chịt, sao có thể tìm được?

"Một lúc nữa để bọn nha hoàn tới tìm." Từ Tấn không hề để ý nói.

Đều là trang sức của Như Ý trai, Phó Dung luyến tiếc ném đi, cũng không nguyện để bọn nha hoàn tìm ở chỗ hai người bọn họ pha trộn. Hung hăng trừng Từ Tấn một cái, Phó Dung chỉ vào một chỗ bên cạnh rõ ràng bị

người xằng bậy qua nói: "Chàng đi bên kia tìm, ta đi chỗ khác, nếu tìm không được ta sẽ không để ý tới chàng!"

Từ Tấn vừa mới ăn ngon một bữa, nguyện ý nghe nàng bài bố, cười đi tìm.

May mắn hôm nay Phó Dung ăn mặc đơn giản, Từ Tấn tìm được bộ diêu, Phó Dung sờ soạng được trâm hoa, không thiếu thứ gì.

Trang sức đủ, Phó Dung muốn đem tóc dài vấn lên, lại sờ thấy một đầu anh đào...

Nàng hướng Từ Tấn trừng mắt.

Từ Tấn cười đem nàng kéo vào lòng, một đóa một đóa giúp nàng nhặt, cái trán chống đỉnh đầu nàng nói nhỏ: "Lần sau chúng ta còn đến."

Bộ dáng nàng nằm trên cánh hoa, nàng nở rộ ở dưới ánh mặt trời càng phong tình, mê đắm ánh mắt hần, cũng câu hồn hần.

Phó Dung tựa vào lồng ngực hần, trên mặt nóng rát, trong đầu là Từ Tấn eo thon chân dài, là lồng ngực hần ướt mồ hôi. Người nam nhân này, mặc quần áo tốt xem, thoát hết không phải chỉ có thể hình dung là tốt xem. Nàng lúc ấy nhìn đến quên xấu hổ, hần có bao nhiêu muốn nàng, nàng liền có bấy nhiêu muốn cho hần.

"Không nói chuyện chính là đáp ứng?" Từ Tấn nghiêng đầu, nhìn sườn mặt nàng đỏ bừng hỏi.

Phó Dung kiêu kiêu dấm hần một chút.

Từ Tấn hôn nhẹ nàng, "Đi được sao? Ta ôm nàng trở về?"

Phó Dung lắc lắc đầu, quay người đi thu thập những cánh hoa kia, dùng cánh hoa bên cạnh chưa bị bọn họ làm hỏng che khuất những chỗ bị hai

người lẫn lộn kia. Biết nàng da mặt mỏng, Từ Tấn đi tới giúp nàng, nhìn nàng trêu ghẹo nói: "Nàng đây là bịt tay trộm chuông, nàng cho là Hứa gia chuẩn bị chỗ này thì hẳn không đoán được ta sẽ làm gì với nàng?"

Phó Dung khó có thể tin nhìn hẳn: "Vương gia để Hứa gia chuẩn bị?"

Từ Tấn gật đầu, nhắc chân đem anh đào đẩy vào một mảnh đất trống, "Không bảo hẳn thì để ai?" Liên quan đến chuyện hai người trong phòng, hẳn không có khả năng để cho quá nhiều thị vệ biết, Hứa gia ngược lại không cần giấu diếm, hẳn cùng Phó Dung lén hẹn hò nhiều lần như vậy, Hứa gia đều biết. Hai đại nha hoàn bên cạnh Phó Dung cũng không cần giấu, nhưng Từ Tấn sợ sai khiến các nàng sẽ chọc Phó Dung hoài nghi, không có cảm giác vui mừng.

Phó Dung có chút đồng tình với Hứa gia.

Nàng khó có thể tưởng tượng Hứa gia là ôm tâm trạng như thế nào hái nhiều cánh hoa anh đào như vậy chất đống ở nơi này, còn phải ôm một đống sa hồng quần lên trên cây từng tầng từng lớp.

Nhìn trước mắt giường hoa anh đào lẫn nửa khôi phục chỉnh tề, nghĩ tới một lúc nữa Hứa gia còn phải đến khắc phục hậu quả, Phó Dung trong lòng khẽ động, kéo tay Từ Tấn hỏi: "Vương gia, Hứa gia cùng người tuổi tác không kém là mấy, như thế nào bây giờ còn chưa thành thân?"

Từ Tấn ngược lại không nghĩ tới vấn đề này, thấy Phó Dung cười có thâm ý khác, hẳn sờ sờ mặt nàng: "Thế nào, nàng muốn giới thiệu cho hẳn một người?"

Phó Dung lắc đầu, nói chuyện có chút không yên mà quan sát thần sắc Từ Tấn: "Không có, hẳn là người của vương gia, ta làm sao nhúng tay vào hôn sự của hẳn, chính nhìn hẳn dường như đối với Lan Hương có chút ý tứ. Nhưng ta cảm thấy thân phận Lan Hương, có chút trèo cao với Hứa gia, cho nên hẳn là ta nghĩ nhiều đi?"

Từ Tấn quá hiểu rõ Phó Dung, nàng sẽ không bắn tên không đích, nói ra lời này đến hơn nửa là xem tốt mỗi hôn sự này, mà hắn cũng nhớ tới ngày đó ở Thôi phủ, hắn lệnh cho Hứa gia đi cứu Thôi Oản, Hứa gia lần đầu tiên không lập tức đáp ứng, chẳng lẽ lúc ấy trong lòng đã có người?

Lan Hương so với Hứa gia, đương nhiên là Lan Hương trèo cao, Từ Tấn không muốn ủy khuất tâm phúc, nhưng nếu Hứa gia nguyện ý, hắn cũng sẽ không bởi vì chính mình cảm thấy không thích hợp mà phản đối.

Xoa bóp cái mũi Phó Dung, hắn cười nói: "Quay về ta hỏi hắn xem, nếu như hắn thật thích Lan Hương, chúng ta liền thành toàn hắn."

Hắn hiểu rõ như thế, Phó Dung kiễng ngón chân, ở bên tai hắn thì thầm một trận, vẻ mặt cười xấu xa.

Từ Tấn nhìn giường hoa kia, âm thanh khàn khàn: "Nàng sẽ không sợ Hứa gia đem nha hoàn của nàng ăn sạch?"

Nơi như thế này, cùng người trong lòng một chỗ, là nam nhân ai cũng nhịn không được đi?

Phó Dung hừ hừ: "Hắn dám! Ta đây là cho hắn cơ hội biểu hiện, hắn dám làm vậy, ta, ta để vương gia phạt hắn!"

Từ Tấn cười nhẹ, ôm lấy người rời đi.

Trở về Xuân Huy đường, Phó Dung đầu đội mũ che phân phó các tiểu nha hoàn chuẩn bị nước ấm, về phần Lan Hương, phân phó việc cho nàng ấy.

Lan Hương ở bên người Phó Dung hầu hạ lâu như vậy, đối với vương gia vô lại thế nào rất là rõ ràng, vừa nghe vương phi bảo nàng đi thu thập cánh hoa, lại nhìn khuôn mặt vương phi bị mũ che khuất, liền đoán được hai

người trong rừng làm cái gì, ngấm lại tình cảnh kia, vừa ngượng ngùng vừa muốn cười, bước nhanh đi.

Hứa gia võ nghệ cao siêu thân thủ kiện tráng, đã đem phần lớn sa hồng phía Bắc giường hoa tháo ra, nghe bên ngoài có tiếng bước chân tới gần, hẩn nhú nhú mày, buông đồ trong tay xuống, ẩn thân sau một cây anh đào to. Chờ hẩn nhìn thấy Lan Hương vẻ mặt si mê đẩy sa hồng lộ ra thân hình, không khỏi ngơ ngác.

Lan Hương cùng Phó Dung giống nhau, nhìn giường anh đào như rơi vào đám mây, nhưng nghĩ tới vương phi vương gia vừa mới ở trong này làm cái gì, mặt nháy mắt đỏ bừng.

Hứa gia công phu tốt, ánh mắt cũng tốt, đem đỏ bừng trên mặt nàng thấy rất rõ ràng, hẩn ánh mắt chuyển tới mảnh hoa trên giường kia, lại nhìn Lan Hương, bụng nơi đó bỗng dừng truyền đến một cỗ khô nóng.

Hứa gia thu tầm mắt lại, dựa vào thân cây bình phục.

Thân thể khôi phục bình thường, tâm tư lại mau chóng quay vòng lên.

Vương gia phái một mình hẩn chuẩn bị nơi này, hiện tại Lan Hương tới đây, nhất định là vương phi sắp xếp, liên tưởng tới vương phi nhìn thấy hẩn từ sương phòng đi ra thì trên mặt ý vị thâm trường cười, tình hình buổi sáng Lan Hương đỏ mặt trốn hẩn, Hứa gia tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Vương phi, đây là ngấm đồng ý ?

Trong lòng nóng lên, Hứa gia ló đầu, nhìn chăm chăm thân ảnh yếu điệu lúc ẩn lúc hiện trong mảnh sa hồng kia, hẩn nuốt nuốt nước miếng, lặng lẽ tiến đến.

Theo bên người vương gia lâu như vậy, hẩn cái khác không học được bao nhiêu, nhưng làm như thế nào chiếm tiện nghi người trong lòng, hẩn có

chút tâm đắc.

Từ Tấn cũng không có đoán được chính mình làm ân sư cho Hứa gia thụ nghiệp, hẵn đang ngồi trong thùng tắm để Phó Dung chà lưng đầu, cọ sát cọ sát lại náo loạn một hồi.

Bởi vậy Phó Dung ra muện, tựa vào ghế mây trong nội viện để Mai Hương lau tóc cho nàng thì vừa vắn gặp được Lan Hương vội vàng trở về.

"Lan Hương!" Mắt thấy tiểu nha đầu muốn chạy, Phó Dung lớn tiếng gọi nàng lại.

Lan Hương đứng tại chỗ một lát, mới lẽ mề bước tới, cúi đầu hồi bẩm nói: "Vương phi, đều thu thập xong."

Phó Dung hai con mắt híp lại quan sát nàng.

Đại cô nương 18 tuổi, dung mạo phong thái cũng ở mức trung thượng, nhưng Lan Hương dáng vẻ phi thường nổi trội, xuất chúng. Tới năm ngoài mẫu thân còn âm thầm lo lắng một trận, Phó Dung biết Lan Hương trung thành, không đem mẫu thân nhắc nhở để ở trong lòng. Lúc này ánh mắt từ dáng vẻ yếu điệu của Lan Hương chuyển tới trên mặt nàng, nhìn thấy môi đỏ hơi hơi sưng lên, Phó Dung kinh ngạc.

Được a, nàng thế nhưng nhìn lầm Hứa gia, nhìn một bộ dáng nghiêm trang, này bát tự vừa có một phiệt (mới có ý tứ), hẵn liền dám ăn đậu hủ Lan Hương?

"Trần ca nhi nên tỉnh dậy, Mai Hương người đi vào xem xem, để Lan Hương giúp ta." Phó Dung tìm lý do.

Mai Hương lại không ngốc, chế nhạo liếc mắt nhìn Lan Hương một cái, thức thời đi vào phòng.

Lan Hương thật sự không dám đối mặt với ánh mắt Phó Dung thấy rõ ràng, bước nhanh ra phía sau Phó Dung, giúp nàng lau tóc.

Phó Dung hừ một tiếng, nghiêng đầu nhìn nàng, giả trang giận dữ nói: "Hứa gia có phải khi dễ người hay không? Hắn thật to gan!"

Lan Hương vừa thẹn vừa vội, nghĩ tới Hứa gia không nói mấy câu đã đem nàng đẩy lên trên cây, Lan Hương cũng cảm thấy hẫng quá làm càn , nhưng lại sợ vương phi thật sự tức giận phạt hẫng, vội vàng giải thích: "Không có, hẫng cái gì đều không làm, vương phi đừng hiểu lầm..."

Phó Dung mới không tin, nhìn môi nàng nói: "Cái gì đều không làm miệng người sao lại sưng lên? Đừng nói cho ta là chính người không cần thận cần rách !"

Lan Hương nhất thời tìm không ra lí do thoái thác, cúi đầu, im lặng nửa ngày mới lắp bắp nói: "Không phải, vương phi người đừng nóng giận, hẫng không khi dễ ta, ta, ta nguyện ý ..."

Hứa gia quả thật không bắt buộc nàng, là nàng không có tiền đồ, nhìn mắt hẫng thì mất dần khí lực, mặc hẫng hôn hít sờ soạng hồi lâu. Nàng không phản kháng, chẳng phải là nguyện ý ?

Phó Dung bật cười , kéo tay nàng qua, nhỏ giọng hỏi: "Nhìn người như vậy, có phải một chút cũng không tức giận hay không, ngược lại rất thích?"

Lan Hương nào dám thừa nhận a?

Phó Dung không đùa nàng nữa, thở dài: "Vốn định ở với người thêm một thời gian, người đã thích hẫng như vậy, Hứa gia lại là người nóng tính, trở về đem chuyện các người xử lý tốt đi."

"Vương phi..."

Lan Hương đột nhiên không chịu, quỳ xuống cầu nói: "Vương phi, cho dù ta gả cho hãn, vẫn để ta về bên cạnh người hầu hạ được không?"

Phó Dung đỡ nàng đứng lên, uể oải tựa vào ghế mây, hừ nói: "Đem người gả cho Hứa gia đã là tiện nghi cho hãn, hãn còn muốn triệt để đem người cướp đi? Ta mới không đáp ứng, mau chút giúp ta lau khô tóc."

Lan Hương nín khóc mỉm cười.

Tóc khô, Trần ca nhi cũng tỉnh, người một nhà ngồi trong viện chơi một lát, trước khi mặt trời lặn đẹp đường hồi phủ.

Tháng 4 Phó Dung rất bận rộn. Đầu tháng Tần Anh cùng Đào Thiển Thiển định thân, nàng đi uống rượu mừng, không được mấy ngày lại đem Lan Hương gả đi. Cũng may Hứa gia ngụ ở vương phủ, Lan Hương buổi sáng tới hầu hạ, sập tối lại trở về, cùng trước kia cũng không có gì khác, nhìn nàng đáng vẻ hạnh phúc càng thêm mềm mại, Phó Dung cũng vì nàng cao hứng. Một bên cao hứng một bên phát sầu cho Mai Hương chọn cái dạng nhà chồng gì. Chớp mắt Khang vương phi sinh một cậu nhóc mập mạp, đích trường tử của Khang vương, Phó Dung lại đi bên đó chúc mừng.

Cuối tháng thánh giá trở về.

Đời trước Gia Hòa đế ở Linh Sơn tới tháng 7 mới trở về, lần này bởi vì hôn sự của Từ Hạo và Thôi Oản, Gia Hòa đế cũng sớm trở về kinh.

"Ngày mai Lục đệ đại hôn, vương gia dường như mất hứng à?" Tắm rửa về, thấy Từ Tấn tựa vào đầu giường ngẩn người, Phó Dung nghĩ ngợi một lúc, đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra. Mấy ngày hôm trước nàng đi Thôi phủ tặng đồ cưới, cùng Từ Tấn thương lượng đưa cái gì, Từ Tấn hứng trí rất ít.

"Ta có mất hứng?" Từ Tấn ôm lấy nàng, như cười như không hỏi.

Phó Dung sờ sờ cái trán hần, "Chính là mất hứng, vương gia đừng lừa ta, chàng, chàng có phải không đồng ý mỗi hôn sự này hay không?"

Từ Tấn nắm lấy tay nàng, nhìn mắt nàng nói: "Phải, bởi vì ta hoài nghi lúc trước chính là nàng ấy động tay vào cúc hoa. Một người nữ nhân như vậy, ta sao có thể cao hứng gả cho Lục đệ? Chỉ là Lục đệ chỉ nhận mình nàng ấy, ta cũng không có cách nào. Nhưng Nùng Nùng nhớ kỹ, về sau cùng nàng ấy ở chung, nhất định phải cẩn thận phòng bị, đừng cho nàng ấy cơ hội hại người."

Phó Dung nghiêm túc gật đầu. Nàng vốn đã không thích Thôi Oản, lại có hoài nghi kia, không cần Từ Tấn nhắc nhở, nàng cũng sẽ đề phòng Thôi Oản.

Từ Tấn vỗ vỗ lưng nàng, ánh mắt ném về phía nóc giường.

Kỳ thật hần cũng không ngại Thôi Oản gả cho Lục đệ, nói như vậy chỉ là vì nhắc nhở Phó Dung phòng bị nàng ấy mà thôi.

Hần để ý cái gì? Thôi Oản gả cho Lục đệ, nàng chịu hảo hảo sống cùng Lục đệ, nhìn phân thưởng mẫu thân, ngoại tổ phụ, Lục đệ, hần nguyện ý cho nàng ấy một cơ hội hối cải, thay đổi triệt để. Nàng ấy nếu thật cùng người hợp mưu hại huynh đệ bọn họ, hoặc tiếp tục không an phận, hần vừa vặn cho Lục đệ nhận rõ bộ mặt thật, để Lục đệ triệt để hết hy vọng, lại một lần nữa cưới một vương phi tốt.

Nữ nhân tái giá khó, Lục đệ đường đường là vương gia, hần muốn đổi vương phi còn không đơn giản?

Huống chi, Lục đệ có cơ hội cưới lại, Thôi Oản...

Từ Tấn ánh mắt đột ngột phát lạnh.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 214

Hoài vương phủ của Từ Hạo năm ngoái đã tu sửa tốt lắm, hôm nay hẳn đại hôn, trong tháng 5 cũng là lúc muôn hồng nghìn tía, cả tòa phủ đệ bầu không khí dào dạt vui sướng, nha hoàn, sai vặt bận rộn lui tới các viện, một mảnh tràn trề sức sống.

Tân nương tử còn chưa đón, Phó Dung cùng vài chị em dâu ngồi trong khách sảnh trò chuyện, nơi này thông gió, ngồi mát mẻ.

Khang vương phi hôm kia ra cử, nàng rất cao hứng, sờ sờ đầu Trân tỷ nhi nói: "Huyền ca nhi so với tỷ tỷ hẳn ngoan hơn nhiều, biết ta muốn tới đây uống rượu mừng, chọn ngày lành liền ra, vừa vặn không chậm trễ."

Trân tỷ nhi 4 tuổi không biết mẫu thân bởi vì hoài nàng không thể tham gia đại hôn tứ thăm, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mẫu thân, có chút thất vọng hỏi Phó Dung: "Tứ thăm sao không đem Trăn ca nhi tới a?" Hủ ca nhi, Chương ca nhi cũng không đến, bên này một mình nàng là đứa nhỏ, tiểu cô nương cảm thấy thực mất mặt.

Phó Dung cười nói: "Hắn còn quá nhỏ đâu, không giống Trân tỷ nhi hiểu chuyện sẽ tự mình chơi, cho nên tứ thăm không mang hắn đến."

Trân tỷ nhi ngoan ngoãn gật đầu, đột nhiên chạy đến chỗ Nhị công chúa bên kia, nắm tay nàng muốn đi nhìn hoa trong vườn. Nhị công chúa thích cháu trai, cháu gái, nàng tuổi còn nhỏ, so đám người Phó Dung càng thích chiều trẻ con, Trân tỷ nhi càng nguyện ý cùng nàng chơi đùa.

Khang vương phi nhìn một lớn một nhỏ chơi ở trong sân, nói với Phó Dung: "Nghe nói tháng trước Tín Đô vương nói chuyện Minh Nhã huyện chủ hứa gả cho đích thứ tử của Vương đại nhân tri phủ Ký Châu. Ai, các tiểu cô nương này đó dường như nháy mắt liền trưởng thành, ngược lại là thế tử Tín Đô Vương còn chưa mai mối, ta nhớ Thế Tử năm nay hai mươi mốt đi?"

Phó Dung ngoài ý muốn gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta ở Tín Đô thì gia huynh cùng Thế Tử có chút giao tình, ta nhớ hai người họ cùng tuổi ."

Trong lòng thật sự khiếp sợ, Từ Tịch kiêu ngạo như vậy, thế nhưng chỉ gả cho một nhi tử quan tứ phẩm, là chính nàng thích hay là Từ Diệu Thành một tay lo liệu ? Tết Nguyên Tiêu gặp huynh muội Từ Yển, nàng cố ý lưu ý một chút, Từ Diệu Thành dường như có ý ở kinh thành chọn con rể tốt, tại sao lại đổi chủ ý? Lại còn Từ Yển, hẳn không thành thân, là bởi vì không có gặp được người hợp mắt, hay là bởi vì... Nàng?

Phó Dung vô thức chuyển động vòng ngọc trên tay.

Đời này nàng cùng Từ Yển giao tiếp không nhiều, không có 3 năm cùng giường chung gối, Phó Dung cảm thấy Từ Yển cho dù thích nàng như cũ, cảm tình hẳn đối với nàng cũng không sâu đến mức không phải khanh không cưới. Cho nên, Từ Yển đến nay chưa lập gia đình, chỉ là còn chưa gặp được cô nương làm cho hắn động tâm đi? Tựa như ca ca, chẳng phải cũng đồng dạng cô độc đâu?

Nghĩ như vậy, Phó Dung trong lòng thoải mái nhiều hơn.

Lại hàn huyên một hồi, bên ngoài đột nhiên náo nhiệt lên.

Vẫn trầm mặc ngồi ở bên cạnh, Thái Tử phi dẫn đầu đứng lên: "Tân nương tử vào cửa, chúng ta đi hỉ phòng chờ xem, lần sau có việc vui như vậy, nhưng chính là Phúc Tuệ thành thân ."

Còn không phải sao, Hoài vương vừa thành thân, Gia Hòa đế mấy đứa con trai đều đã có chủ .

Phải xong bái đường, mọi người đợi ở hỉ phòng một lát, hỉ bà mới dẫn đôi vợ chồng trẻ đi tới.

Thôi Oản trên đầu đội khăn đỏ, khăn không xốc lên, cả nhà chỉ nhìn tân lang. Hoài vương Từ Hạo 18 tuổi, bộ dáng có 6 phần tương tự Từ Tấn, đều là lông mày dài mắt phượng. Chỉ là Từ Tấn khuôn mặt càng giống Gia Hòa đế, có loại khí thế lạnh lùng uy nghiêm, Từ Hạo giống Thục phi hơn, hân hay cười, nhìn như là ánh nắng rực rỡ, càng dễ dàng khiến nữ quyến thích.

Khang vương phi nhin không được cảm khái nói: "Xem xem, Lục đệ so với Nhị ca hân cao hơn, trong mấy huynh đệ này, vương gia chúng ta lùn nhất, hân chỉ có thể ăn, thật là..."

Nàng cùng Khang vương cũng coi như là thanh mai trúc mã, hồi nhỏ Khang vương bộ dạng cũng gầy gầy xinh đẹp, kết quả càng ăn càng mập. Buổi tối vợ chồng thân mật thì Khang vương phi liền nhắm mắt lại, tưởng tượng bộ dáng Khang vương tuần mĩ hồi nhỏ, cũng không phải là thực phản cảm chuyện đó, nếu ngay từ đầu nhận thức Khang vương giống heo bực này, nàng mới sẽ không gả cho hân.

Phó Dung có thể nghe được, Khang vương phi cùng Khang vương cảm tình cũng không tệ lắm, cười cùng nàng nói nhỏ vài câu, mọi người vào phòng, nhìn Từ Hạo vén khăn trùm.

Từ Hạo trông mong ngày này, chờ mong mấy chục năm qua, hồi nhỏ chơi đóng giả gia đình, hân đều cướp làm tân lang của biểu muội. Hiện tại mộng đẹp có thể trở thành sự thật, hân căn bản không kiên dè vài vị tẩu tử trên ghẹo, vẫn miệng cười toe toét, hưng phấn dùng đòn cân vàng vén khăn trùm đầu, làm hai lần vẫn không thành công, cuối cùng lúc Khang vương phi thiện ý cười khẽ mới mở ra được, lộ ra tân nương tử hôm nay.

Trong chớp mắt phòng yên tĩnh.

Trân tử nhi là tiểu cô nương, thích nhất tân nương tử, Thôi Oản ngồi xuống nàng liền đi tới, lúc này thấy người, tiểu cô nương vô cùng kinh ngạc khen: "Lục thẩm thực đẹp!"

Thôi Oản ngượng ngừng cười, ngược mắt nhìn về phía Từ Hạo, thấy hắc chỉ ngây ngốc, nàng mau chóng rũ rèm mắt xuống, hai tay khăn trương nắm chặt vạt váy đỏ thắm.

Trân tử nhi cười hì hì chạy đến phía trước người Khang vương phi, ôm đùi mẫu thân nói: "Nương, Lục thẩm then thùng!"

Tiểu nha đầu cơ trí khả ái, đám người Phó Dung đều cười ra.

Hành lễ xong, Từ Hạo lưu luyến đi ra.

Tân nương tử muốn thay đồ, vài chị em dâu Phó Dung trước tiên lui ra ngoài, cơm trưa thì lại qua bồi tân nương tử.

Phó Dung là thân tấu tử, chủ động ngồi bên người Thôi Oản, thấy Thôi Oản ngượng ngừng buông rèm mi động đũa, nàng nhin cười khuyên nhủ: "Muội muội ăn đi a, trên bàn này có người nào không quen đâu? Như thế nào còn xấu hổ?"

Khang vương phi đi theo trêu ghẹo: "Đúng vậy đúng vậy, lúc này then thùng, sáng mai đi vào trong cung thỉnh an lại gặp, người xấu hổ thành dạng gì a?"

Lời này có chút mặt, Nhị công chúa Trân tử nhi đều không hiểu, Phó Dung, Thái Tử phi trong lòng đều rõ ràng, đưa mắt nhìn nhau, hiểu ý mà cười.

Nháo xong tiệc mừng, tân nương tử muốn dày công chuẩn bị chuyện lớn đời người buổi tối, các nữ quyến đều tản đi.

Phó Dung về vương phủ trước.

Trần ca nhi có bạn chơi quá thật không quá quyến luyến mẫu thân, một ngày không thấy cũng không khóc nháo, nhưng bây giờ nhìn thấy mẫu thân trở về, tiểu tử lập tức bỏ Lãng Thủ, từ bệ cửa sổ đứng lên, lắc lắc lư lư mà hướng mẫu thân đi tới, mắt phượng cười thành một đường thẳng. Phó Dung đứng trước giường, ôm lấy tiểu tử hôn một cái: "Có nhớ nương hay không a?"

Trần ca nhi ôm chặt mẫu thân, ngẩng đầu điềm nhiên: "Nhớ!"

Phó Dung lại hỏi hần: "Chỗ nào nhớ?"

Trần ca nhi chỉ chỉ lồng ngực, ý tứ chính là trong lòng nhớ.

Phó Dung lại hôn hần, tỏ ý bảo Lãng Thủ trở về phòng nghỉ một lát, nàng tự mình dỗ nhi tử.

Buổi tối Từ Tấn muốn ở Hoài vương phủ uống rượu, Phó Dung biết hần trở về trễ, liền cùng Lãng Thủ, Trần ca nhi dùng cơm, sau khi ăn xong đi phòng Trần ca nhi dỗ bọn họ ngủ. Trần ca nhi còn nhỏ, nghe không hiểu truyện đầu, chỉ thích tựa vào trong ngực mẫu thân, nhìn mẫu thân, nhìn mãi nhìn mãi liền ngủ mất, ngược lại Lãng Thủ ngoan ngoãn ngồi một bên, tập trung tinh thần nghe. Phó Dung cũng đau lòng Lãng Thủ còn nhỏ tuổi đã xa nhà, lúc Trần ca nhi ngủ rồi, nàng vẫn nhẹ giọng đem toàn bộ câu truyện kể hết, sau đó mới ôn nhu nói với Lãng Thủ: "A Thủ cũng ngủ đi, tối mai chúng ta lại tiếp tục nói."

Lãng Thủ cảm thấy mỹ mãn, đợi Phó Dung đi, hần theo nhũ mẫu phân phó, ngoan ngoãn ngủ trên giường ở gian ngoài.

Phó Dung ở dưới mái hiên đứng một lát, xác định hai tiểu tử đều ngủ, lúc này mới đi thượng phòng, ngồi trên giường thêu áo choàng ngăn cho Từ Tấn. Tuy rằng đáp ứng thêu kiện áo choàng cho Từ Tấn, nhưng nàng lười, cũng đối với nữ hồng của mình không có tin tưởng nhiều, cảm thấy mình khâu tốt lắm Từ Tấn cũng chưa chắc sẽ mặc đi ra ngoài, liền quyết định làm kiện áo choàng ngăn không tay, để mùa hè Từ Tấn mặc ở nhà.

May xong rồi, Phó Dung nhất thời không quyết định được ở trên áo choàng ngăn thêu hình gì.

Nàng nhắc áo choàng ngăn nhìn nhìn, ánh mắt vô tình đảo qua giường, bên trong là ngỗng vàng bằng vải Trăn ca nhi thích nhất. Phó Dung bật cười, đảo mắt đến chỉ thêu bên cạnh, chọn chỉ vàng tươi thêu lên áo.

Mới thêu bên ngoài được một đường, Từ Tấn đã trở lại.

Phó Dung vội vàng đem áo dấu đi, ra ngoài đón người.

Các nam nhân tham gia tiệc mừng chính là uống rượu, đêm nay Từ Tấn còn phải giúp Từ Hạo cản rượu, quả thực uống không ít. Phó Dung đoán được Từ Tấn sẽ uống, nhưng nàng không ngờ sắc mặt Từ Tấn khó coi như vậy.

"Nhanh đi bưng canh giải rượu đến!"

Phó Dung đỡ lấy Từ Tấn ngồi xuống giường, thấy Từ Tấn một gương mặt kéo căng, trong lòng nàng có chút sợ hãi, không hỏi xem ở bên kia xảy ra cái gì, chỉ thật cẩn thận giúp hắn lau lau mặt, nhẹ giọng hỏi: "Vương gia có phải là không thoải mái hay không? Nếu không ta xoa xoa cho chàng?"

Từ Tấn nhìn nàng, lắc lắc đầu, đợi Mai Hương bưng canh giải rượu, hắn ngẩng đầu uống một bát, đi phòng bên tắm rửa .

Phó Dung vội vàng đuổi theo, tự tay chà lưng cho hắn.

Từ Tấn nhắm mắt.

Hắn không say, chỉ là trong lòng không thoải mái. Thôi Oản mưu hại Phó Dung, dù Phó Dung mạng lớn không có việc gì, hắn cũng hận không thể giết Thôi Oản. Nhưng hắn không thể giết, hắn còn bận tâm cảm nhận của mẫu thân, ngoại tổ phụ, Lục đệ, hắn cũng muốn tra ra sau lưng Thôi Oản khả năng có đồng mưu. Bình thường hắn không suy nghĩ này đó, nhưng hôm nay, nhìn Lục đệ vì cưới một người nữ nhân mà cao hứng như vậy, lồng ngực hắn nghẹn tức.

Lồng ngực bị nghẹn, hắn giữ tay Phó Dung lại, xoay qua chỗ khác đối diện nàng, để nàng giúp hắn lau phía trước.

Phó Dung nhìn thần sắc hắn, không giống như là động tâm tư xấu, một tay chống đỡ bả vai hắn, một tay ở lồng ngực hắn chuyển qua lại.

"Phía dưới cũng rửa." Phát giác tay nàng không có ý định hướng xuống dưới, Từ Tấn nhắm mắt phân phó, âm thanh trong trẻo.

Phó Dung sợ nhất Từ Tấn mặt lạnh, đã lâu không thấy hắn tức giận, hôm nay đột nhiên lạnh xuống, nàng sợ hãi rùng mình, hỏi đều không hỏi, nắm chặt khăn dịch xuống, không ngờ đụng tới...

Phó Dung cả kinh buông tay.

Cái khăn kia liền khoác lên, giống như treo trên sào trúc.

Phó Dung cắn cắn môi, đoán được Từ Tấn cho dù tức giận cũng không phải vì nàng, cả gan lấy khăn ra, tự tay giúp hắn rửa.

Từ Tấn hô hấp đột ngột nặng lên.

Phó Dung rũ tròng mắt, trong lòng hừ lạnh, có bản lĩnh hắn thử một đêm bãi mặt thối. Đến cùng làm vợ chồng 3-4 năm, có một số việc sớm không

ngây ngô giống lúc vừa thành thân. Đã ôm ý niệm giận dữ, rửa tay xong, Phó Dung còng hướng phía dưới sờ vào, muốn rửa sạch mỗi một chỗ của Túc vương gia.

Từ Tấn chậm rãi mở mắt ra, nhìn mỹ nhân dán vào lồng ngực hẳn bận việc.

Trên người nàng mặc đồ ngủ, quần áo sớm ướt đầm, lộ ra dây lưng tiết khố hồng nhạt bên trong. Nàng một tay ôm eo hẳn, một tay ở trong nước lớn bận việc. Cái kia rung động như mặt nước gợn sóng, từng vòng từ chỗ nàng chạm vào lan tràn ra toàn thân hẳn.

Từ Tấn cố nén, nhìn đến gân xanh trên trán nhảy lên, muốn nhìn xem nàng đến cùng đều sẽ có những bản lĩnh gì, tạp niệm sớm đã vứt ra sau đầu.

Phó Dung nghiêng đầu, nhìn thấy cơ bắp căng cứng trên cánh tay hẳn, nghe thấy hẳn thở dốc như trâu trên đỉnh đầu, biết nam nhân động tình, nàng lại giả bộ không biết, thu tay lại, nhặt khăn lên chuẩn bị giúp hẳn rửa đùi. Nhưng tay nàng còn chưa đụng tới hẳn đâu, đã bị người nắm lấy trước ...

Yên tĩnh ban đêm, đột nhiên vang lên tiếng nước, theo sau là nữ nhân uyển chuyển như oanh gáy cầu xin.

Mai Hương ở bên ngoài chờ, nghe bên trong âm thanh vương phi ngày càng cao, nàng vội vàng che kín lỗ tai.

Hoài vương phủ.

Từ Hạo một lòng nhiệt tình vừa nhìn thấy vết sẹo trên cổ tay Thôi Oản thì đột nhiên tắt hết, đau lòng nâng cánh tay nàng lên, do do dự dự muốn chạm vào lại không dám: "Đây là bị thương khi nào, sao nàng không nói cho ta? Còn đau không?"

Thôi Oản cười nhìn hăn.

Đại nam nhân 18 tuổi, dung mạo càng khôi ngô, bả vai rộng lớn, tay so với nàng lớn hơn vài vòng, che chở nàng như trân bảo, làm cho nàng vô cùng an tâm. Nghĩ tới mình từng mê luyện Từ Tấn, Thôi Oản trong lòng cười khổ, là nàng được voi đòi tiên. Kỳ thật Từ Hạo so với Từ Tấn không kém, tài cán không bằng Từ Tấn, nhưng nàng là một nữ nhân, quan trọng nhất là tâm trọng phu đối với nàng, không phải sao?

Phó Dung hạnh phúc, nàng cũng hạnh phúc, bởi vì có Từ Hạo vẫn coi nàng như bảo bối.

Thôi Oản nghĩ vẫn cứ hạnh phúc như vậy đi, làm Hoài vương phi được Từ Hạo nâng niu trong lòng bàn tay.

Cho nên nàng đã muốn quên quá khứ không vui, cũng không để cho Từ Hạo biết. Từ nay về sau nàng giữ khuôn phép trông giữ Từ Hạo, sẽ không sợ Từ Tấn bất mãn.

"Năm ngoái ta ở trong phòng làm đồ cưới, nường đột nhiên tới, ta không muốn cho nàng nhìn thấy, đem đồ giấu đi, quên mất cái kéo để chỗ nào, lúc tìm đồ không cẩn thận bị đâm phải... Lục ca đừng lo lắng, sớm không còn đau, nhưng cái sẹo này có thể không lành được, chàng có ngại xấu hay không?"

"Một chút cũng không xấu!" Từ Hạo lập tức nói, sợ nàng không tin, hăn cúi đầu xuống hôn.

Môi hăn nóng bỏng đụng vào, Thôi Oản kìm lòng không được hơi co rúm.

Từ Hạo cũng bất tri bất giác ý thức được chính mình đang làm gì, ngược mắt nhìn nàng.

Thôi Oản đỏ mặt cúi đầu, thử đem cánh tay co về.

Từ Hạo không cho, si ngốc nhìn nàng một hồi, một lần nữa cúi đầu, dọc theo cái cổ tay trắng nõn kia từng chút từng chút một hướng lên trên...

Đầy giường xuân sắc.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 215

Hoàng Hậu tháng giêng bị bệnh, tối giờ như cũ không thấy tốt lên, vợ chồng Hoài vương tiến cung vấn an, Gia Hòa đế lệnh cho Thục phi chủ trì ở Chiêu Ninh cung.

Thục phi tư lịch gần với Hoàng Hậu, trong lúc Hoàng Hậu bệnh nặng, nàng cùng Nhu phi quản lý hậu cung, công việc sắp xếp cũng không có điểm nào không thích hợp.

Phó Dung dẫn Trần ca nhi tới đầu tiên.

Trần ca nhi gọi tổ mẫu, nhìn thấy Thục phi, tiểu tử tự mình đi qua, đi vài bước cuối cùng, sốt ruột dang hai tay muốn ôm. Thục phi yêu cháu ngoan vô cùng, bước lên mấy bước ôm lấy tiểu tử, hướng Phó Dung khen: "Nhìn Trần ca nhi của chúng ta, làm cho người ta càng yêu thích a, hồi nhỏ sợ người lạ đâu, lớn lên lại hiểu chuyện."

Nhi tử đáng được người ta yêu thương, Phó Dung cùng có vinh yên (vinh dự yên tâm), đem Lăng Thủ gọi đến phía trước, giới thiệu cho Thục phi nhìn.

Lăng Thủ ngũ quan đoan chính, ở vương phủ gần hai tháng, lễ nghi quy củ đều thuần thực, đối thân xiêm y tơ lụa, chột nhìn cũng như là tiểu công tử nhà ai, chỉ có mặt mày so với những đứa nhỏ được nuông chiều từ bé thì trầm ổn hiểu chuyện nhiều hơn.

Thục phi hài lòng gật gật đầu, từ đĩa trái cây lấy anh đào cho hăn ăn.

Lăng Thủ hào phóng nhận.

Rất nhanh Nhu phi dẫn Nhị công chúa tới, các nàng chưa ngồi bao lâu, Thái Tử phi, Thái Tử trắc phi dẫn Hủ ca nhi Chương ca nhi cũng tới. Đợi Khang vương phi lại đem Trân tỷ nhi mang tới, trong phòng bỗng chốc dường như nhỏ hơn, Trân tỷ nhi đi đầu kêu các đệ đệ vào trong viện chơi. Hủ ca nhi quả thực là cái đuôi nhỏ của tỷ tỷ, nửa bước không rời Trân tỷ nhi, Trăn ca nhi có bạn của mình, càng thích cùng Lăng Thủ chơi, còn lại Chương ca nhi đảm đương làm người hoà giải, ở trong bốn người dặt dầy đáp cầu.

Thái Tử phi nhìn con trai của mình, ánh mắt dần dần chuyển tới bụng Phó Ninh.

Phó Ninh đang nói chuyện với Phó Dung đâu, "Mấy ngày nay đã không nôn nữa, muội muội không cần nhớ mong."

Nàng vào đoan ngọc chẩn ra hỉ mạch, đến nay khoảng hai tháng.

Phó Dung vui buồn mỗi nửa, nhìn Chương ca nhi trong viện điềm đàm ít nói hiểu chuyện, Hủ ca nhi tái nhợt gầy yếu, trong lòng nổi sầu lo.

Làm sao mới có thể sửa mệnh Phó Ninh? Tỷ tỷ ở bên cạnh nàng, Phó Dung có thể nhúng tay, Phó Bảo ở Hầu phủ, trong nhà có mẫu thân trưởng tẩu che chở, Phó Dung hơi thêm nhắc nhở, Lâm thị tự nhiên sẽ che chở nữ nhi. Chỉ có Phó Ninh ngụ ở Đông cung, Phó Dung cùng Lâm thị đều không xen tay vào được...

Đang nghĩ ngợi, Lệ phi tới.

Phó Dung ánh mắt đổi đổi.

Bởi vì trận đẻ non kia, Gia Hòa để đối với Lệ phi sủng ái càng thịnh, nghe nói trong một tháng, chỉ có 2, 3 đêm là đến Chiêu Ninh cung, Nhu

phi bên kia trên cơ bản không đi, có rảnh liền đem Nhị công chúa gọi đến trong ngự hoa viên cùng Lệ phi ngắm cảnh. Nữ nhân an lòng là do nam nhân, được Gia Hòa đế sủng ái như vậy, thôn nữ khiếm nhược trên người Lệ phi càng lúc càng nhạt nhòa, trang dung càng thêm ung dung hoa quý, xứng với mỹ mạo trời sinh, lại có loại cảm giác thoát thai hoán cốt.

"Thực phi tỷ tỷ, Nhu phi tỷ tỷ, ta đã tới chậm." Lệ phi dáng vẻ thướt tha đi tới, cười chào hỏi.

Thực phi mời nàng ngồi vào chỗ.

Hoàng Hậu không ở đây, Thực phi để trống chủ vị, nàng cùng Nhu phi ngồi một bên, Lệ phi một mình ngồi bên kia.

Lệ phi nhìn mấy đứa nhỏ trong viện, không tự giác mà sờ sờ bụng, ánh mắt đảo qua Phó Dung vài lần, ôn nhu cùng Khang vương phi hỏi thăm: "Sao không đem Huyền ca nhi mang tới a? Ta chưa gặp hần bao giờ đâu."

Một bộ ngữ khí coi Khang vương phi là thân con dâu, rõ ràng Khang vương phi so với nàng còn lớn hơn mấy tuổi.

Lệ phi không vui Hoàng Hậu, đây là chuyện cơ hồ mọi người đều biết.

Khang vương phi trên mặt nụ cười không đổi, đứng dậy giải thích: "Ta muốn mang hần tới cho các vị nương nương nhìn, vương gia cảm thấy Huyền ca nhi quá nhỏ, sợ ôm đến lại khóc nháo ầm ĩ các nương nương, không cho phép ta mang đi."

Lệ phi gật gật đầu, tầm mắt lại rơi vào trên người Phó Ninh, "Người vừa có thai, phải chú ý bảo dưỡng, nữ nhân mang thai trước 3 tháng là khẩn yếu nhất, người ngàn vạn phải đề phòng tiểu nhân, đừng để bị hại giống như ta, đến lúc đó muốn khóc cũng không có chỗ khóc."

Phó Ninh cúi đầu không đáp lời.

Thái Tử phi về mặt bình tĩnh.

Hai người ai cũng không tiếp lời, Lệ phi hừ hừ, vừa muốn mở miệng, bên ngoài cung nữ báo Hoài vương Hoài vương phi tới.

Người mới tới, đề tài tự nhiên tập trung tới trên người Từ Hạo Thôi Oản, hàn huyền một hồi, Nhu phi dẫn đầu cáo từ.

Nàng vừa đi, đám người Thái Tử phi cũng đi, Lệ phi chờ lâu một lát, cuối cùng phát hiện đám người Thục phi đối với nàng nhiệt tình không cao, nàng cũng đi ra.

Chiêu Ninh cung chỉ còn lại người trong nhà.

Thục phi đuổi Từ Hạo đi, như thường ngày thân mật đem Thôi Oản gọi đến bên người, nhẹ giọng hỏi hai câu chuyện buổi tối qua.

Thôi Oản khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nhìn Phó Dung một cái, e thẹn nói: "Nương bất công, Tứ tẩu kết hôn rồi tiến cung thình an, ta cũng không có nghe ngài trêu ghẹo Tứ tẩu như vậy."

Thục phi vỗ vỗ tay nàng, cười nói: "Ai bảo người nhỏ a, lại nói tiếp lúc ấy người vẫn là cháu gái ta đâu, chưa gả đi, ta ngại người cũng không thể chê cười Tứ tẩu người a, cho nên người muốn trách chỉ có thể trách chính người."

Thôi Oản vội vàng ôm lấy cánh tay Phó Dung, làm nũng nói: "Tứ tẩu người nghe xem, lúc ấy ta giúp người, Tứ tẩu hiện tại còn không thay ta nói chuyện?"

Phó Dung một bộ nghiêm trang gật đầu, chuyển đề nàng vào trên ghế: "Muội muội nhanh ngồi xuống, đừng cố chống đỡ, Tứ tẩu biết người thân thể không thoải mái đâu."

Lời này càng lộ liễu , Thôi Oản then quá hoá giận, làm bộ muốn chọc lét nàng.

Thực phi nhìn hai cái con dâu chơi đùa, trong lòng cũng không có nhẹ nhàng như bề ngoài. Thôi Oản nếu như ở trước mặt Phó Dung lộ ra vài phần chột dạ, trong lòng nàng sẽ vững tâm một chút, hiện tại Thôi Oản biểu hiện phảng phất như chưa bao giờ hại Phó Dung, nàng càng thêm cân nhắc không hiểu thấu nàng ấy, cân nhắc không nổi, ngược lại càng dễ nghĩ nhiều.

Chỉ có thể hy vọng Thôi Oản thật sự đối với trưởng tử hết hy vọng đi.

Tới tháng 6 ở kinh thành, đề tài Hoài vương đại hôn rầm rộ của dân chúng lúc trà dư tửu hậu dần phai nhạt, nóng bức khó chịu, dân chúng nóng đến nỗi bất cứ tin tức gì đều không nâng được tinh thần lên thì trong hoàng thành xảy ra một đại sự.

Hoàng Hậu hoẵng .

Như đá tảng ném vào trong nước, từ huân quý vương phủ cho tới bách tính bình dân, đều gây ra nửa ngày, lập tức mau chóng đem bài trí vui mừng trong nhà đều thu lại, bắt đầu quốc tang.

Bên này Phó Dung còn chưa hoàn hồn, trong cung lại truyền đến ý chỉ của Gia Hòa đế.

Sơ lược là Hoàng Hậu khi còn sống phẩm hạnh có vết, Gia Hòa đế thập phần không vui, bởi vậy đặc mệnh cho hoàng tử, hoàng nữ thủ hiếu thì lấy tháng thay năm, giữ đủ 3 tháng có thể trừ hiếu, dân chúng như cũ phải giữ 3 tháng quốc tang, chưa thể miễn giảm.

Đạo ý chỉ này, quả thực so với tin tức Hoàng Hậu chết bệnh càng có ý vị sâu xa.

Nhớ lại Hoàng Hậu sinh bệnh là lúc Lệ phi đẻ non, Gia Hòa đế chỉ kém trực tiếp nói cho mọi người biết Lệ phi đẻ non do Hoàng Hậu gây nên, bất quá ám chỉ như vậy, ít ít nhiều nhiều cũng tính lưu lại một chút mặt mũi cho Thái Tử.

Thành vương phủ.

Đêm khuya tĩnh lặng, Thành vương dẫn vương phi Lý Hoa Dung đi từ đường trong vương phủ. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Lý Hoa Dung so với 2 năm trước hao gầy 3 phần, nhưng nàng mỹ mạo không có nửa phần giảm bớt, xinh đẹp cao lãnh, làm người ta sinh lòng trù mến, lại khiếp sợ lạnh lẽo trong mắt nàng, nhượng bộ lui binh.

Nhưng Lý Hoa Dung đối xử với phu quân mình lại khác.

Nàng tự mình đốt hương, đưa tới tay Thành vương, Thành vương quỳ xuống, nàng cũng ở bên cạnh quỳ xuống đệm cói.

Thành vương một thân bạch y, khuôn mặt bình tĩnh dừng dừng, nhìn về phía bài vị cô quạnh kia, trong mắt lại lạnh buốt: "Nương, ngài trên trời có linh, nhất định thấy được chưa, người nọ hãm hại người chết rồi, bà ấy đi xuống bồi người. Nhi tử biết ngài muốn gặp cũng không chỉ có một mình bà ấy, ngài yên tâm, những người ngài không thích kia, nhi tử đều sẽ nhất nhất đưa bọn họ đi xuống bồi ngài."

Hắn cũng từng cho rằng mẫu thân bởi vì đối với Phó Dung bất mãn mới nhất thời xúc động mưu hại nàng. Lệ phi đẻ non, Hoàng Hậu bệnh nặng cấm cung, phụ hoàng đột nhiên quan tâm tới hắn, gọi hắn vào cung mấy lần, Thành vương mơ hồ đoán được cái gì, chậm chạp không dám xác định, thẳng đến phụ hoàng lại một lần muốn mạng của Hoàng Hậu, Thành vương trong lòng mới sáng sủa lên.

Nếu như Hoàng Hậu chỉ hại Lệ phi đẻ non, phụ hoàng tuyệt không đến mức tức giận như thế, kia Hoàng Hậu lại làm cái gì vừa khiến phụ hoàng

tức tới muốn nàng chết đồng thời lại khiến phụ hoàng thấy thẹn với hân ?

Chỉ có mẫu thân hân, mẫu thân chết oan của hân.

Thành vương nhìn chăm chăm vào cái bài vị kia, nghĩ tới hai năm nay hân ăn nhả ngủ đông, hân yên lặng đập đầu lạy ba cái, đứng dậy, đem hương trong tay cắm xuống lư hương. Lý Hoa Dung đồng dạng trầm mặc đập đầu, đứng lên thắp hương.

Im lặng chốc lát, Thành vương quay người, nắm lấy tay nàng nói: "Biểu muội, kiên nhẫn nửa năm nữa, chúng ta sẽ không bị nhốt ở trong phủ nữa."

Lý Hoa Dung theo hân cùng đi ra ngoài, nhẹ giọng cười cười: "Đúng vậy, ta cũng đã lâu chưa từng thấy mấy chị em dâu kia, nghe nói các nàng liên tiếp mang thai sinh con, ta đã bỏ lỡ bao nhiêu náo nhiệt. Biểu ca chàng nói xem, ra hiếu rồi ta nên thân cận với ai nhiều hơn?"

Thành vương trầm thấp nói vài câu, âm thanh quá nhẹ, chỉ có thê tử bên cạnh mới nghe được.

~

3 tháng thủ hiếu, đối với Phó Dung mà nói vẫn rất dễ chịu, vừa vặn bắt kịp thời điểm giữa hè nóng bức, nàng vốn đã không thích đi ra ngoài làm khách lúc trời rất nóng, liền một lòng ở nhà chiếu cố Trần ca nhi, dạy hân nói chuyện. Duy nhất có chút phiền toái là Từ Tấn, người nọ căn bản không đem cái thủ hiếu này nhìn ở trong mắt, tinh thần ban đêm vô cùng như thường.

Phó Dung kỳ thật cũng thích làm chuyện đó, cho dù không muốn, bị Từ Tấn trêu chọc vài cái, trong lòng nàng liền ngứa, nhưng nàng sợ có mang trong thời gian này, tức là rõ ràng nói cho các ngự sử biết Túc vương gia bất hiếu. Bởi vậy nàng lấy đơn thuốc tránh thai Cát Xuyên kê ra, hai vợ chồng lại bắt đầu cách vài ngày nháo một lần.

Vào tháng 9, 3 tháng hiếu đã qua, các phủ lại bắt đầu lui tới.

Tần Anh cùng Đào Thiến Thiến vừa vận định thành thân vào hai mươi tháng chín, không bị quốc tang ảnh hưởng. Sáng sớm hôm nay, Phó Dung cùng Từ Tấn ra cửa, lưu lại nhũ mẫu, Lăng Thủ ở nhà bồi Trần ca nhi chơi.

Xe ngựa Túc vương phủ đến cửa Tần phủ, Phó Dung còn chưa xuống xe, trước hết nghe thấy một đạo âm thanh quen thuộc, "Vương gia sớm như vậy đã tới a?"

Phó Dung không nghe thấy Từ Tấn nói chuyện, nàng ló đầu, không chút nào ngoài ý muốn thấy gương mặt Ngô Bạch Khởi gai mắt đáng ăn đòn kia.

"Vương phi sớm!" Ngô Bạch Khởi hướng nàng nhếch miệng cười, lộ ra vài cái răng trắng.

Phó Dung hừ một tiếng, sau khi xuống xe cảnh cáo nói: "Hôm nay là ngày tốt của Tần Anh, người lại không thành thật, tháng này tuyệt đối không có vận khí tốt."

"Ta nào dám không thành thật a, sớm sửa rồi, vương phi yên tâm đi." Ngô Bạch Khởi giả ngoan gãi gãi đầu, ngó nhìn trong viện, cười hành lễ cáo từ: "Ta muốn bồi Tần nhị ca đi đón tầu tử, ngày khác lại nghe vương phi chỉ bảo!"

Nói xong quay người chạy.

Phó Dung nhìn bóng dáng hảnh, rất ngoài ý muốn, tiểu tử này miệng ngọt như vậy, thật sự cải tà quy chính ?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 216

Cảnh Dương Hầu phủ và Tần phủ là quan hệ thông gia, Tần Anh thành thân, đám người Lâm thị Kiều thị đương nhiên muốn tới uống rượu mừng.

Phó Bảo muốn đến, nhưng trong tháng 5 nàng cùng Lâm Thiều Đường định thân, sang năm Lâm Thiều Đường thi Hương xong sẽ thành thân. Trường hợp nào nhiệt bậc này nàng không thích hợp tới dự, bị Lâm thị bắt ở lại nhà, chiếu cố Đại lang. Phó Tuyên không muốn đến, nhưng Kiều thị muốn nữ nhi lộ diện nhiều một chút ở trước mặt đám quý phụ nhân, dù sao cũng là đại cô nương mười bốn tuổi, bởi vậy cứng rắn là đem Phó Tuyên mang tới đây.

Thời tiết tháng 9, trong vườn hoa Tần phủ bày đầy cúc hoa, tân nương tử phải đợi tới buổi trưa mới đón được, mọi người liền ở trong vườn hoa ngắm hoa.

Phó Dung đang cùng Tạ thị, Thôi Oản hàn huyên vài câu, đi gần đến trước mặt người nhà.

Đợi nàng đi tới trước mặt, Lâm thị nhìn hai tỷ muội, kinh ngạc nói: "Tuyên Tuyên đã cao bằng Nùng Nùng!"

Kiều thị cười tủm tỉm quan sát hai đoá hoa nữ nhi của mình, Phó Uyển hôm nay bận rộn giúp Đào gia, không tới đây.

Phó Dung quả thật là thấp nhất trong ba tỷ muội, trước đó ỷ vào tuổi tác mới chiếm thứ hai, hiện giờ Phó Tuyên trưởng thành, sang năm không sai biệt lắm sẽ cao hơn nàng, cho nên Phó Dung phá lệ quý trọng hiện tại, đứng

ở bên người Phó Tuyên cùng Lâm thị làm nũng: "Đại bá mẫu nhìn nhầm rồi, ta cao hơn Tuyên Tuyên nhiều như vậy đâu, không tin người nhìn lại xem."

Cổ ý ngẩng đầu ưỡn ngực.

Lâm thị, Kiều thị bất đắc dĩ cười, Hàn Ngọc Châu thì từ Phó Hựu góp vui nói: "Đúng vậy, ta cũng thấy vương phi cao hơn chút, Tuyên Tuyên lại cố gắng, cuối năm có thể cao bằng vương phi."

Phó Tuyên cười cười, đưa mắt thấy Tần Vân Ngọc ở bên kia hướng nàng vẫy tay, nàng liền bỏ người nhà, đi qua tìm Tần Vân Ngọc.

Phó Dung nhìn hai tiểu cô nương dắt tay nhau rời đi, cũng cùng Kiều thị đi bên cạnh nói thân mật lời. Kiều thị hiện tại vừa bận tâm hôn sự Phó Thần, cũng vừa muốn tìm rảnh tốt cho tiểu nữ nhi, còn muốn quản giáo Quan ca nhi không bỏ qua việc chính, trong bụng sớm nín một vũng nước đắng. Phó Dung thích nghe mẫu thân nói việc nhà này đó, thích nghe mẫu thân cảm râm để biết tình hình người nhà gần đây.

Bên kia Phó Tuyên thấy Tần Vân Ngọc kéo nàng càng đi càng lệch, dừng bước chân lại, cau mày nói: "Đứng chỗ này nói đi, không có ai nghe thấy."

Vừa mới rời Tần Vân Ngọc có tâm sự muốn nói cùng nàng, không cho phép Thanh Trúc theo. Phó Tuyên cùng Tần Vân Ngọc chơi thân, cũng đã quen Phó Bảo Tần Vân Ngọc có tâm sự gì liền tới tìm nàng, bởi vậy không nghĩ ngợi nhiều. Nhưng đi tới bên này phát cặp mắt to của hiện Tần Vân Ngọc nhanh như chớp chuyển động, dường như đang tìm ai, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác không ổn.

Tần Vân Ngọc cười hắc hắc, chỉ vào cây ngô đồng cành lá tươi tốt phía trước nói: "Chúng ta đi chỗ đó nói!" Nói xong kéo Phó Tuyên chạy, tới trước mặt đột nhiên buông tay ra, hướng Phó Tuyên mày nhíu chặt hoạt bát

cười nói: "Lục tỷ tỷ đừng lo lắng, ta ở bên kia nhìn, tuyệt đối sẽ không để người ta nhìn thấy, các người chậm rãi trò chuyện a!"

Nàng xoay người bỏ chạy, Phó Tuyên nghiêm mặt muốn đuổi theo, thành linh từ sau cây ngô đồng nhảy ra một đạo thân ảnh, ngăn ở trước mặt nàng.

Phó Tuyên lui về sau hai bước, lạnh giọng hỏi Ngô Bạch Khởi: "Người muốn làm cái gì?" Ánh mắt phòng bị nhìn về phía ống tay áo Ngô Bạch Khởi.

Ngô Bạch Khởi đang lúc lớn lên, hiện tại đã cao hơn Phó Tuyên nửa cái đầu, hắn cũng phát hiện điểm này, giơ tay ra dấu so sánh một chút hai người cao thấp, đắc ý nói: "Người nhìn xem người vẫn thấp như vậy, có phải kiêng ăn hay không?"

Ai muốn nghe hắn nói lời không đứng đắn này nọ?

Phó Tuyên nhìn Tần Vân Ngọc bên kia đang dáo dác, nhần nhịn lửa giận chất vấn: "Người nói với Vân Ngọc cái gì?"

Ngô Bạch Khởi thích khi dễ nàng, việc này Phó Bảo, Tần Vân Ngọc đều biết, cho dù Ngô, Tần hai nhà quan hệ tốt, lấy hiểu biết của Phó Tuyên về Tần Vân Ngọc, tiểu nha đầu cũng sẽ không chủ động giúp Ngô Bạch Khởi khi dễ nàng, nhất định là Ngô Bạch Khởi đùa bỡn mánh khéo gì đó, cả Tần Vân Ngọc cũng bị lừa .

Ngô Bạch Khởi sờ sờ cái mũi, chuyển con người nói: "Cái này không cần người quan tâm, quay về người hỏi nàng là được. Bớt sàm ngôn đi, người hại ta bị lão gia tử phạt hai lần, Hắc Bạch Vô Thường kia, mấy lớp da cũng bị hắn một mối lửa đốt trụi, người nói, người phải đền ta thế nào?"

Hắn con rắn bảo bối kia mỗi năm thay da mấy lần, Ngô Bạch Khởi đều cẩn thận cắt đi, da rắn không còn, so với nhốt hắn 3 tháng còn làm cho hắn

khó chịu hơn. Càng nghĩ càng giận, Ngô Bạch Khởi mau chóng đem điểm xấu hổ kia ném ra sau đầu, hung dữ trừng Phó Tuyên.

Phó Tuyên thật sự lười giao tiếp cùng Ngô Bạch Khởi. Hơn nữa hai người càng lúc càng lớn, còn tiếp tục nháo như vậy, ngộ nhỡ ngày nào đó bị phát hiện, thanh danh của nàng cũng hỏng rồi. Thấy Ngô Bạch Khởi dường như vẫn chấp nhất báo thù, Phó Tuyên nghĩ ngợi một lúc, bình tĩnh nói: "Người nói đi, đến cùng làm thế nào người mới chịu yên tĩnh, sau này không đến gây sự với ta nữa?"

Ngô Bạch Khởi không ngờ Phó Tuyên thế nhưng bình tĩnh như vậy.

Hắn ngoài ý muốn đánh giá nàng.

Phó Tuyên đến tham gia tiệc mừng, mặc xiêm y so với bình thường tươi diễm hơn, một bộ bối tử trang hoa đỏ nhạt, phía dưới là váy dài trắng hoa lê, thanh tú động lòng người đứng ở dưới cây ngô đồng xanh biếc, như hoa sen mới nở. Lúc này nàng không nhìn Ngô Bạch Khởi, lông mi rậm buông xuống, dưới sống mũi cao, môi son như anh đào, no đủ kiều diễm.

Ngô Bạch Khởi nhìn ngẩn ngơ, trong ấn tượng Phó Tuyên vẫn là tiểu nha đầu mười một mười hai tuổi, bên hồ tím lấy hắc đá đánh, đào mắt bộ dạng nàng đã...

Phát giác Phó Tuyên muốn ngược mắt lên, Ngô Bạch Khởi nhanh chóng dời tầm mắt, hơi đỏ mặt nhìn về phía cây hoa bên cạnh. Sợ bị Phó Tuyên nhìn thấu, hắn nhanh chóng huýt sáo, đem tiểu bạch xà trong tay áo gọi ra ngoài, dựa theo kế hoạch cũ, càn lơ phất phơ nói: "Nếu người là người nam nhân, ta nhất định phải đánh người một trận, đáng tiếc người là cô nương. Ngô Bạch Khởi ta chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng người đánh ta trước, thù này ta không phải không thể báo..."

"Người rốt cuộc muốn như thế nào?" Phó Tuyên không kiên nhẫn đáp lại. Rõ ràng là hắn càn quấy, hắn còn ra vẻ mạnh mẽ cứng lý, hắn nên

may mắn nàng không phải nam nhân, nếu như nàng là nam , chắc chắn giống ca ca học một thân công phu, sớm đem hắc ném vào trong hồ, nào còn có thể bởi vì thanh danh kiêng dè hắc?

Ngô Bạch Khởi nghe ra không vui trong lời nói Phó Tuyên, hắc hừ lạnh một tiếng, nhìn tay Phó Tuyên nói: "Người đưa tay ra, chỉ cần người để Bạch Vô Thường ở trên người người 10... 20 giây, cũng chính là ta đếm đến 20, chúng ta ân oán phía trước liền xóa bỏ, sau này ta tuyệt đối không tìm người phiền toái nữa."

Tiểu bạch xà dường như nghe hiểu ý của chủ nhân, thị uy hướng Phó Tuyên thè lưỡi ra phun.

Phó Tuyên sắc mặt tái nhợt.

Nàng biết con rắn này không có độc, nhưng...

Nhìn ánh sáng xuyên qua lá ngô đồng rơi xuống thân thể tiểu bạch xà ánh lên lấp lánh, Phó Tuyên trên người phát lạnh.

Ngô Bạch Khởi cười đem bạch xà trong tay đặt lên đầu vai, "Sợ hãi ? Vừa mới bộ dáng như thế nào không sợ trời không sợ đất?" Nàng nếu khóc xin hắc, hắc có lẽ chỉ phạt nàng mười giây là đủ rồi.

Phó Tuyên cắn cắn môi, liếc mắt nhìn hoa viên bên kia, cố đè xuống sợ hãi trong lòng, nhìn thẳng ánh mắt Ngô Bạch Khởi nói: "Nếu như ta làm được, người giữ lời, về sau thật sự sẽ không tìm ta phiền toái ?"

Tiểu cô nương con người xinh đẹp kiên định bình tĩnh, chỉ vì triệt để thoát khỏi hắc.

Ngô Bạch Khởi muốn đáp ứng, trong lòng đột nhiên dâng lên thất lạc vô cớ.

Nếu như nàng thật sự làm được, hẳn đáp ứng, về sau sẽ không còn được gặp lại nàng.

Nhìn ra hẳn do dự, Phó Tuyên lạnh giọng cảnh cáo: "Ngô Bạch Khởi, người đừng tưởng rằng chúng ta sợ người, bởi vì tổ phụ phụ thân người đều là công thần Đại Ngụy, ca ca ta và vương gia mới không có chân chính phạt người. Nếu như lần này ta làm được, người về sau còn đến đây đưa ta, ta..."

"Ai thích dây dưa với người!" Ngô Bạch Khởi đột nhiên đỏ mặt cắt ngang lời nàng, tiếp theo liền đem bạch xà trong tay vung đến trên người Phó Tuyên.

Tiểu bạch xà dường như thập phần quen thuộc bị Ngô Bạch Khởi ném như vậy, thuần thục quấn chặt cánh tay Phó Tuyên.

Phó Tuyên nhất thời cứng đờ, lời gì cũng nói không ra.

Nàng thất kinh hốt hoảng, Ngô Bạch Khởi trong lòng thoải mái không ít, khoanh tay trước ngực, một bên thưởng thức Phó Tuyên sắc mặt tái nhợt, lông mi run rẩy liên tục, một bên không nhanh không chậm đếm, "Một, hai..."

Hai người mặt đối mặt đứng, thiếu niên thân hình cao lớn, hoàn toàn che khuất thân ảnh cô nương, bên kia Tần Vân Ngọc thấy, chỉ làm hai người đang nói nhỏ, hơn nữa còn rất bình tĩnh, không khỏi nhẹ thở một hơi, trong lòng cũng vui mừng theo. Nàng xem như là trong các cô nương ở kinh thành quen thuộc Ngô Bạch Khởi nhất, cũng đem hẳn làm ca ca. Kỳ thật Ngô Bạch Khởi hồi nhỏ cũng rất hiểu chuyện, năm ấy phụ thân chết, tính tình hẳn mới thay đổi lớn, người khác chỉ thấy bộ dáng Ngô Bạch Khởi nghịch ngợm gây sự, nàng lại nhớ Ngô Bạch Khởi đáng thương ôm quan tài phụ thân không cho phép hạ táng. Cho nên Ngô Bạch Khởi nói với nàng hẳn kỳ thật đã sớm thích Phó Tuyên, chỉ là không biết tiếp cận nàng như

thế nào, hôm nay muốn nói rõ ràng với Phó Tuyên, Tần Vân Ngọc mới nguyện ý giúp hần một lần.

Xem ra, hai người còn coi như nói chuyện hợp ý a.

Tiểu cô nương yên tâm, xoay người, không nhìn lên nữa.

Bên kia Phó Tuyên nhắm mắt, gần như sắp đứng không vững.

Chỉ có bạch xà kia so ngón cái to hơn đã leo đến trên cổ nàng, từng chút từng chút một di chuyển, đầu rắn ngẫu nhiên đụng tới cằm nàng, mà Ngô Bạch Khởi mới đếm tới mười. Phó Tuyên bản năng muốn gạt bạch xà kia ra, nhưng lúc này buông bỏ, lo lắng hãi hùng trước đó không phải chịu không sao?

Phó Tuyên không cam tâm.

Nàng hai tay nắm chặt, tiếp tục ấn nhãn, cái trán có mồ hôi lăn xuống.

Ngô Bạch Khởi nhìn theo mồ hôi chảy xuống trên gương mặt trắng bệch, đột nhiên sinh lòng không nỡ. Nhưng mà nàng không khóc, nàng không cầu xin hần, hần đến mềm lòng cũng không có lý do. Không có lý do, lại không nhẫn tâm, lại sợ nàng thật sự khóc, Ngô Bạch Khởi kìm lòng không được đếm nhanh hơn, càng nhanh hơn.

Lúc hần rốt cuộc đếm tới mười chín, tiểu bạch xà đột nhiên làm một động tác hai người ai cũng không ngờ tới.

Nó theo cổ áo Phó Tuyên chui vào trong.

Phó Tuyên khiếp sợ mở mắt ra, còn chưa nhìn rõ ràng người trước mắt, hai chân mềm nhũn.

Ngô Bạch Khởi nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, muốn đưa tay đem con rắn hạ lưu kia bắt ra, nhưng chạm phải lồng ngực Phó Tuyên, hần lại lúng túng

lui về. Sợ bị Tần Vân Ngọc nhìn thấy, hắn nhanh chóng ôm lấy Phó Tuyên chuyển ra sau cây ngô đồng. Thấy Phó Tuyên bị dọa ngất, hắn vừa gấp vừa tức, đối với lồng ngực nàng thúc giục: "Ra, người đi ra cho lão tử!"

Tiểu bạch xà nghe được tiếng la của chủ nhân, từ cổ áo Phó Tuyên đuổi cái đuôi ra, quơ quơ trái phải, như là đang chào hỏi.

Ngô Bạch Khởi một tay ôm Phó Tuyên, một tay bắt cái đuôi kia.

Tiểu bạch xà lại oạch một cái rút về.

Ngô Bạch Khởi tức đến nổi trợn lồi đình, liếc mắt nhìn Phó Tuyên mặt tái nhợt, cắn răng, đưa tay tiến vào dò xét (????).

Phó Tuyên vào lúc này tỉnh lại, ánh mắt còn chưa mở ra, cảm giác đầu tiên là có gì đó mát lạnh quần lấy một bên... Theo sát có bàn tay ấm áp che ở phía trên, lòng bàn tay vừa vặn đè lên địa phương ngay cả lúc tắm rửa nàng cũng ngượng ngùng chạm vào.

Có chút cảm giác không thể khống chế, trước khi nàng kịp phản ứng lại, một tiếng kêu nhỏ từ trong miệng nàng bật ra

Ngô Bạch Khởi vốn là tim đập như trống chầu, nghe được âm thanh không thể hình dung nổi gần bên tai hắn, chân cũng mềm nhũn, may mắn hắn dựa vào thân cây, mới không ngã xuống. Biết Phó Tuyên đã tỉnh, hắn vội vội vàng vàng bắt bạch xà ra, hung hăng ném vào trong bụi cỏ...

Tiểu bạch xà vừa bay ra, một cái tát cũng chụp lên mặt hắn.

Đại khái là bởi vì kinh hồn chưa định, lực đạo bàn tay cũng không đủ mạnh.

Ngô Bạch Khởi ngờ ngác nhìn cô nương đứng dựa vào thân cây, ngờ ngác nhìn cặp mắt kia vốn phảng phất cái gì cũng không sợ đang rơi lệ.

"Ta..."

"Người dám nói ra nửa chữ, ca ca ta nhất định sẽ giết người!"

Phó Tuyên mau chóng gạt lệ, quay người sửa sang xiêm y, vội vàng rời đi.

Ngô Bạch Khởi ngớ ngẩn tại chỗ.

Tiếng xột xoạt nhè nhẹ, tiểu bạch xà thuần thực bò về.

Nhìn đầu sở gây nên chuyện này, Ngô Bạch Khởi tức đến giờ chân lên cao.

Tiểu bạch xà ngẩng đầu, không biết nguy hiểm tới gần.

Ngô Bạch Khởi đến cùng không nhẫn tâm giết bảo bối, dựa vào cây ngô đồng ngồi xuống, nhìn tay phải ngẩn người.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 217

Phó Tuyên bị bệnh.

Phó Dung nhận được tin tức, mang theo Trăn ca nhi vội vàng trở về nhà mẹ đẻ.

Phó Tuyên đang dỗ Viện Viện, nhìn thấy Phó Dung mang theo cháu ngoại tới, nàng vui vẻ cười, hướng Trăn ca nhi vẫy tay: "Trăn ca nhi lại đây, cho dì ôm một cái."

Trăn ca nhi hiện đã chạy được vài bước, trên đường được mẫu thân dẫn dò, biết dì đang không thoải mái, tiểu tử ngoan ngoãn đi tới phía trước người Phó Tuyên, được Phó Tuyên ôm vào trong ngực, Trăn ca nhi cũng ôm lấy nàng, ngẩng đầu nói: "Dì không sợ."

Phó Tuyên cười hôn tiểu tử, đùa hân: "Buổi tối Trăn ca nhi bồi dì ngủ, dì sẽ không sợ."

Viện Viện nghe thấy, vội vã nói: "Ta cũng bồi dì ngủ! Ta và đệ đệ cùng nhau bồi dì, dì sẽ không bị ác mộng!"

Phó Dung sờ sờ đầu ngoại sanh nữ, bảo nàng dắt Trăn ca nhi đi ra ngoài chơi, lại hướng Phó Uyển nói: "Tỷ tỷ nhìn bọn chúng đi, ta muốn nói với Tuyên Tuyên mấy câu."

Phó Uyển gật gật đầu, dẫn hai đứa nhỏ đi vào trong viện.

Phó Tuyên ngồi ở trên giường, nhìn Phó Dung nói: "Tỷ tỷ muốn nói gì? Kỳ thật ta không sao, nường chuyện bé xé ra to, ai không có lúc thấy ác mộng a?"

Phó Dung hừ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh nàng, trừng mắt nhìn nàng nói: "Nhưng ta không nghe nói có ai liên tục 3 đêm gặp ác mộng. Tuyên Tuyên người nói thật cho ta, có phải ngày hôm trước ở Tần phủ, Ngô Bạch Khởi lại vụng trộm khi dễ người hay không?"

Ngày đó nàng tận mắt nhìn thấy Tần Vân Ngọc và muội muội cùng rời đi, trở về thì muội muội sắc mặt tái nhợt, Tần Vân Ngọc vẻ mặt biểu tình phạm lỗi. Phó Dung trong lòng sinh nghi, hỏi muội muội. Muội muội nói là cãi nhau với Tần Vân Ngọc. Phó Dung không tin, lại đi hỏi Tần Vân Ngọc. Hai người dường như bàn bạc trước rồi, Tần Vân Ngọc cũng nói nàng làm hư một quyển sách của Phó Tuyên, chọc Phó Tuyên mất hứng. Phó Dung nửa tin nửa ngờ, không nghĩ hôm nay sáng sớm mẫu thân phái người chuyển lời cho nàng, nói muội muội liên tục 3 đêm thấy ác mộng bừng tỉnh, vào ban ngày mất hồn mất vía, lúc ăn cơm rõ ràng là cưỡng ép nuốt xuống.

Nghe được ba chữ Ngô Bạch Khởi, Phó Tuyên sắc mặt đổi đổi.

Cái biểu tình biến hóa rất nhỏ này có lẽ có thể giấu được người khác, lại chạy không thoát mắt thân tỷ tỷ, Phó Dung giận vô cùng, nắm lấy tay Phó Tuyên nói: "Hắn đến cùng hù dọa người như thế nào, Tuyên Tuyên nói với ta, người giữ kín ở trong lòng như vậy, ăn không ngon, ngủ không yên, vừa một thân thể của mình lại để cho chúng ta sốt ruột, người nói với ta, nói ra ít nhiều đều có thể dễ chịu chút a."

Đời trước Phó Dung không biết muội muội có nháo quá cơn bệnh này hay không, có lẽ có, nhưng bởi vì chỉ là việc nhỏ, nàng lại là thiếp thất Từ Tấn, không dễ dàng ra khỏi cửa, mẫu thân liền không thông báo cho nàng.

Hiện giờ khắp kinh thành đều biết Từ Tấn đối với nàng sủng ái, mẫu thân không cố kỵ, trong nhà có việc liền nói cho nàng biết.

Mắt thấy Phó Tuyên mím môi không chịu mở miệng, Phó Dung phút chốc đứng lên, thấp giọng mắng: "Nhất định là bị Ngô Bạch Khởi hỗn trưởng kia khi dễ nữa rồi, ta trở về bảo vương gia phái người giáo huấn hăn một trận, lần này ta cho người cắt chân hăn, xem hăn về sau còn có bản lĩnh đến khi dễ người hay không!"

Nói xong liền muốn đi.

"Tỷ tỷ!" Phó Tuyên vội vã kéo nàng lại, chỉ trước mặt thân đoán được vài phần chân tướng, nàng cũng không nhịn được, 3 ngày ủy khuất nín nhịn bốc lên đầu, bổ nhào đến trong ngực Phó Dung khóc: "Hắn lấy xà hù dọa ta, con rắn kia bò vào trong váy áo ta, buổi tối ta nằm mơ mơ đều là rắn, tỷ tỷ, ta không dám ngủ ..."

Nàng mơ thấy mình đang ngủ, bỗng nhiên có vô số rắn từ ngoài cửa sổ bò vào, nàng mơ thấy mình bị nhốt trong một cánh rừng, trên nhánh cây bò đầy rắn, nàng mơ thấy mình đi vào giếng cổ, bên trong đều là rắn...

Ban ngày còn tốt, trời vừa tối, nàng thật sự không dám ngủ, 3 đêm này đều là thật sự chống đỡ không nổi mới ngủ một lúc, nghe được chút âm thanh lập tức sẽ tỉnh lại. Nhưng nàng không muốn nói cho người nhà biết chân tướng, nàng đáp ứng đánh đổi cùng Ngô Bạch Khởi, chính là vì bình tĩnh mà thoát khỏi hăn. Phụ thân Ngô Bạch Khởi chết vì hộ giá, Gia Hòa để đổi với Ngô gia thập phần dung túng, nếu như phụ thân, huynh trưởng cùng Ngô gia có ân oán...

Phó Tuyên không nghĩ như vậy, đã giải quyết sự tình, nàng lo lắng hãi hùng mấy ngày cũng được.

"Tỷ tỷ, người đừng nói với tỷ phu, cũng đừng nói cho nương, bỏ qua đi, nếu hăn lại đến dây dưa, ta chính miệng cầu phụ thân vì ta làm chủ."

Phó Dung chưa từng thấy răn của Ngô Bạch Khởi, nhưng nàng có thể tưởng tượng ra muội muội lúc ấy có bao nhiêu sợ hãi. Nếu như có người đem sâu bọ nàng sợ nhất thả trên người nàng, sâu bọ kia còn đang bò trên người nàng, nếu trong tay nàng có dao nhỏ, Phó Dung tuyệt đối sẽ giết đối phương. Sợ tới cực điểm tự nhiên sẽ hận tới cực điểm.

"Tốt, chúng ta không nói, lần sau hấn lại đến trêu chọc người, chúng ta để phụ thân ra tay." Phó Dung giờ phút này thật sự không muốn vị muội phu Ngô Bạch Khởi này nữa, đời trước nàng không rõ Ngô Bạch Khởi đối với muội muội làm cái gì, chỉ biết kết hôn rồi Ngô Bạch Khởi đối với muội muội rất rất tốt. Cho nên lúc trước Ngô Bạch Khởi làm những chuyện không ảnh hưởng đến toàn cục nàng đều có thể tha thứ. Nhưng lần này, Phó Dung một chút cũng không muốn tha thứ. Muội muội của nàng tốt như vậy, còn lo không tìm được một nam nhân khác đối tốt với nàng?

Phó Tuyên gật gật đầu, lần đầu tiên cùng tỷ tỷ kể ury khuất, bình phục lại rồi nàng cũng không được tự nhiên, quay người đi rửa mặt.

Phó Dung nhìn bóng dáng nàng, phát sầu.

Nguyên nhân bệnh đã biết, có cách nào giúp muội muội giải quyết ác mộng? Lang trung kê canh an thần, hiệu dụng không lớn...

"Muội muội, ngày mai chúng ta đi Vĩnh Thái tự đi, cầu đạo bùa Bình An, có lẽ có tác dụng." Nàng đi tới, cầm khăn đưa cho muội muội.

Phó Tuyên lau mặt quá, nghĩ ngợi một lúc, gật gật đầu.

Phó Dung không muốn cho muội muội đắm chìm trong hồi ức không tốt, cười đùa nàng: "Nếu không đêm nay thật sự để cho Trần ca nhi bồi người ngủ? Ta nói với người, Trần ca nhi buổi tối đi ngủ thích ôm người, người ôm hấn, khẳng định sẽ thích."

Phó Tuyên bữu bữu môi, dắt Phó Dung đi ra ngoài, nhìn thối tiểu tử trong viện cùng Viện Viện chơi đùa, oán giận nói với Phó Dung: "Trần ca nhi mới sẽ không để ta ôm đi ngủ, người không nhìn vừa rồi lúc ta nói với hã, Trần ca nhi lập tức nhìn về phía người, một chút cũng không nguyện ý, nào giống Viện Viện a, ta vừa nói nàng liền đáp ứng. Tỷ tỷ mang Trần ca nhi trở về đi, ta ôm Viện Viện ngủ."

Phó Dung thay nhĩ tử mình nói chuyện: "Trần ca nhi còn nhỏ a, đợi sang năm sẽ hiểu chuyện."

Phó Tuyên nhìn cháu ngoại cười.

Buổi trưa người một nhà ở cùng một chỗ dùng cơm, Phó Dung nhìn, muội muội khẩu vị còn tốt, thoáng an lòng.

Sập tối trở về vương phủ, không bao lâu Từ Tấn cũng đã trở về, chủ động hỏi nàng: "Hôm nay đi về thế nào?" Phó Dung tự mình quyết định về nhà mẹ đẻ, sẽ sớm nói với hã trước, lần này không nói, nhất định là Hầu phủ bên kia xảy ra chuyện gì.

Từ Tấn bao che khuyết điểm, Phó Dung rất rõ ràng, nàng tuy rằng không chào đón Ngô Bạch Khởi, cũng không muốn Từ Tấn trong cơn tức giận thật đem Ngô Bạch Khởi làm gì. Nàng không nói thật, chỉ nói tâm huyết dâng trào, lại đề cập sắp xếp ngày mai: "Ngày mai nương muốn mang muội muội đi Vĩnh Thái tự dâng hương, ta cũng muốn đi."

Từ Tấn cười cười, ôm lấy nàng nói: "Muốn đi thì đi, mang theo hộ vệ, khi nào trở về?"

"Buổi trưa dùng cơm chay xong sẽ trở về." Hã không hỏi thăm nhiều, Phó Dung thở nhẹ một hơi.

Sáng sớm hôm sau, Phó Dung từ sớm đi Cảnh Dương Hầu phủ cùng người nhà tụ họp.

Kiều thị Phó Uyên ngồi một chiếc xe ngựa, Phó Dung Phó Tuyên mang theo Viện Viện ngồi một chiếc.

Phó Dung ân cần hỏi muội muội: "Tối hôm qua ngủ được không?"

Phó Tuyên cúi đầu hôn ngoại sanh nữ một ngụm: "Rất tốt , Viện Viện là tiểu phúc tinh của ta, đem ác mộng đều dọa chạy ."

Nàng nói là thật. Xảy ra chuyện về rồi, mẫu thân muốn bồi nàng ngủ, Phó Tuyên không biết xấu hổ, bọn nha hoàn ở trên mặt đất trải chăn nệm, cũng không có tác dụng, nhưng tối hôm qua ôm ngoại sanh nữ thân thể nhỏ nhỏ, trước khi ngủ nghe bé giống như ông cụ non an ủi nàng, Phó Tuyên quả thật không thấy ác mộng nữa.

Viện Viện được khen ngợi, cười xinh đẹp, cực kỳ giống Phó Uyên.

Dọc đường đi cười cười nói nói, phảng phất không bao lâu đã tới Vĩnh Thái tự.

Cuối thu trời mát, du khách đến Vĩnh Thái tự thường thu như thoi đưa, mẹ con Phó Dung vừa xuống xe liền mang mũ che lên. Theo 108 bậc thêm đá bước lên, bởi vì đi chậm, lần này Phó Dung cũng không cảm thấy mệt nhiều. Tới tầng cao nhất, nàng tùy ý quay đầu nhìn lướt một cái, lại thấy một thiếu niên hoa phục đột nhiên trốn đến sau người khác.

Hắn tốc độ có nhanh, Phó Dung vẫn nhận ra được, nhỏ giọng phân phó Hứa Linh: "Nhìn chăm chăm vào Ngô thế tử, đừng để hắn tới gần Lục cô nương trong vòng mười bước."

Hứa Linh nhẹ nhàng gật đầu.

Phó Dung lại hướng chỗ Ngô Bạch Khởi ẩn thân liếc mắt nhìn, an tâm bồi người thân đi thắp hương .

Cầu bùa Bình An xong, mấy mẹ con đi nhà khách.

Phó Tuyên nghĩ tới trên đường lên núi nhìn thấy rừng phong, đề nghị đi nhìn lá phong. Văn nhân nhả sĩ đều thích lên cao nhìn xa, Phó Tuyên bình thường không thích đi đâu, hôm nay đã ra ngoài, đối mặt với cảnh thu trong núi, nàng cũng muốn đi xem.

Viện Viện đi không nổi, Phó Uyển muốn lưu lại chiếu cố nữ nhi, Kiều thị liền để Phó Dung dắt Phó Tuyên đi. Phó Dung ra ngoài mang theo thị vệ, bên người còn có Hứa Linh biết công phu, Kiều thị thực yên tâm .

~

Khán Hà đình là chỗ tốt nhất ở Vĩnh Thái tự để đi ngắm rừng phong, tỷ muội Phó Dung ngồi nhuỷên kiệu, tới trước Phong Lâm viên mới xuống kiệu.

Hứa Linh nhích gần đến bên người Phó Dung thì thầm: "Vương phi, Ngô thể tử vẫn ở đi theo đằng sau."

Phó Dung gật đầu tỏ vẻ đã biết, thấy muội muội nhìn về phía bên này, nàng cười cười, nắm tay muội muội vào vườn.

Ngô Bạch Khởi tiếp tục theo sau xa xa.

Nhìn thân ảnh Phó Tuyên mảnh khảnh, nghĩ tới ánh mắt nàng phần nộ, trong mắt ngấn lệ, nghĩ tới mấy đêm hăn mộng những thứ ngổn ngang kia, Ngô Bạch Khởi tựa như bị người câu hồn đi rồi. Hăn từ lúc 7-8 tuổi chỉ thích trêu cợt người, nhìn những nữ oa kia sợ tới mức lớn tiếng hét chói tai, chạy trốn chung quanh như con thỏ, hăn cả người thoải mái. Phó Tuyên là người đầu tiên phản ứng ngược lại, đuổi theo đánh hăn.

Dường như từ năm ấy, hăn không còn khi dễ người khác, chỉ tâm tâm niệm niệm tìm nàng báo thù.

Nhưng thật sự báo được thù, nhìn nàng sợ tới mức bất tỉnh, hẳn một chút đều không cao hứng. Kỳ thật hẳn không muốn lấy rắn hù dọa nàng, hẳn chỉ muốn nhìn bộ dáng nàng sợ hãi, muốn nghe nàng mềm giọng nói...

Ngô Bạch Khởi trong đầu lộn xộn, nghe Tần Vân Ngọc nói nàng gặp ác mộng sinh bệnh, hẳn liền muốn tới đây nhận lỗi cùng nàng.

Rốt cuộc chờ được chung quanh không có người ngoài, chỉ có Phó gia tử muội cũng đám thị vệ kia, Ngô Bạch Khởi không ần núp nữa, bước nhanh đuổi theo: "Vương phi, Lục cô nương!"

Phó Dung dừng bước chân, không ngờ Ngô Bạch Khởi thật dám hiện thân.

Phó Tuyên trực tiếp đứng phía sau Phó Dung. Nàng không nói cho tỷ tỷ Ngô Bạch Khởi đã chạm vào nàng, nhưng nàng nhớ rõ ràng rành mạch, không muốn nhìn Ngô Bạch Khởi dù một cái liếc mắt, cũng không muốn cho Ngô Bạch Khởi nhìn thấy nàng.

"Người đến làm cái gì?" Nhìn thiếu niên bị thị vệ ngăn ở bên ngoài 20 bước, Phó Dung âm thanh trong trẻo.

Hôm nay Ngô Bạch Khởi còn dám nói nửa câu bất kính, nàng sẽ để thị vệ ném hẳn xuống núi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 218

Khắp núi lá đỏ, hừng hực khí thế, Ngô Bạch Khởi lại có thể cảm nhận được lạnh lẽo trong mắt Phó Dung.

Vị vương phi này, Ngô Bạch Khởi và nàng có duyên vài lần, hẳn cũng không rõ nguyên nhân, luôn cảm thấy Phó Dung nhìn hắn ánh mắt mang theo vài phần thân cận, dường như nàng đã sớm nhận biết hắn, hơn nữa đem hắn coi như đệ đệ mà khiển trách. Cũng chính là bởi vì như thế, sau khi Phó Dung lên làm vương phi hắn mới dám cười đùa cợt nhả như cũ.

Nhưng mà lúc này, hắn lại không cảm giác được loại thân cận kia.

Ngô Bạch Khởi trong lòng có chút thất lạc, không phải bởi vì Phó Dung không chào đón hắn, mà là bởi vì tỷ tỷ Phó Tuyên không chào đón hắn. Hắn cũng phân không rõ khác nhau bên trong này, chỉ biết bị Phó Dung lạnh như băng liếc mắt nhìn như vậy, trong lòng toát ra ý nghĩ đầu tiên chính là hồngбет rồi, hiện tại tất cả người nhà Phó Tuyên đều không thích hắn ...

Có thể thích mới là lạ...

Ngô Bạch Khởi vẫn là tự mình hiểu lấy, nhìn Phó Tuyên trốn ở sau lưng Phó Dung, nhìn nàng bị gió thu phát động vạt váy thủy lục, hắn cúi đầu, tự đáy lòng bồi tội nói: "Vương phi, ta đến để nhận lỗi, ngày Tần nhị ca thành thân đó, ta cố ý ném răn lên người Lục cô nương, nghe nói Lục cô nương vì vậy bị dọa phát bệnh, ta rất hối hận..."

Phía sau quần áo bị nắm chặt, Phó Dung quay đầu, nhẹ giọng trấn an muội muội một câu, cắt ngang Ngô Bạch Khởi: "Tốt, chúng ta đã biết, Ngô thế tử đã biết sai, vậy sau này xin người không nên lại càn quấy bắt nạt người, cũng không cần xuất hiện ở trước mặt tỷ muội chúng ta."

Ngô Bạch Khởi thần sắc phức tạp ngẩng đầu, "Vương phi, Lục cô nương thật chịu tha thứ ta ?"

Phó Dung hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nói: "Không tha thứ thì như thế nào, chẳng lẽ nàng không tha thứ, Ngô thế tử liền dự định tiếp tục theo dõi chúng ta như vậy? Ngô Bạch Khởi ta cảnh cáo người, đây là lần cuối cùng, sau này người cách muội muội ta xa ra, thêm một lần nữa, tổ phụ người cũng không bảo vệ được người!"

Tốt xấu cũng hơn ba năm làm vương phi, Phó Dung thật sự tức giận, cũng rất có khí thế.

Ngăn lại Ngô Bạch Khởi, hai thị vệ phối hợp đem Ngô Bạch Khởi đẩy ra ngoài.

Phó Dung dắt muội muội bước nhanh đi.

Ngô Bạch Khởi trân trân đứng yên tại chỗ, nhìn tỷ muội các nàng đi vào ngã rẽ, thân ảnh bị cây phong che khuất, bả vai đột nhiên xụ xuống.

Vất vất vả vả đuổi theo một đường, một câu cũng không nói nổi, hẳn đến cùng muốn cái gì?

Không phải là bắt nạt nàng phát khóc sao? Từ nhỏ đến lớn, cô nương bị hãm dọa khóc còn ít?

Ngô Bạch Khởi xì một tiếng, quay người trở về.

Đi hai bước, lại cúi đầu nhìn tay phải.

Đúng, hăn quả thật dọa khóc không ít người, nhưng Phó Tuyên không thích khóc nhất, nhìn đẹp nhất, cũng là một người duy nhất hăn chạm qua nơi đó. Nghĩ tới xúc cảm lúc ấy vừa ấm vừa mềm, nghĩ tới đêm hôm đó trong mộng hoang đường, Ngô Bạch Khởi đột nhiên lại không cam tâm .

Hăn muốn nàng.

Chiếm tiện nghi cũng tốt, bị huynh trưởng, tỷ phu của nàng giáo huấn cũng tốt, dường như chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, những đau khổ kia đều không tính cái gì , nếu không phải nhìn thấy nàng rồi sinh ra tâm trạng tốt trước nay chưa từng có, hăn cần gì bị ca ca nàng đánh vắn liêu lĩnh nhiều lần đến gần?

Chỉ là hăn tại sao lại có loại cảm giác này?

Ngô Bạch Khởi trăm mối như tơ vò, đi tìm Tần Anh. Tần Anh là huynh đệ tốt nhất của hăn, Ngô Bạch Khởi cũng chỉ có thể hỏi hăn.

Tần Anh ngày tân hôn yến trôi qua đang thoải mái đâu, sắp tối thì vệ đối gác rồi, cực kỳ kích động muốn mau chút về nhà ôm thê tử tân hôn, không ngờ giữa đường bị Ngô Bạch Khởi cản lại. Tần Anh đương nhiên không muốn gánh vác thanh danh cưới tức phụ quên huynh đệ, trong lòng vẻ mặt đưa đám, ở mặt ngoài cười ha hả bởi Ngô Bạch Khởi đi đến tiệm ăn.

Ngô Bạch Khởi đem ủy khuất của mình nói với Tần Anh .

Hăn có thể không ủy khuất sao? Lần đầu tiên cúi người bồi tội, còn bị người uy hiếp một trận.

Cũng may hăn cũng không ngốc quá mức, dấu điểm chuyện hăn sờ soạng Phó Tuyên.

Tần gia và Cảnh Dương Hầu phủ là quan hệ thông gia, Phó Dung gả cho Từ Tấn rồi, Tần Anh cùng Nhị phòng Phó gia quan hệ càng tốt. Tần Anh

gặp Phó Tuyên mấy lần, vừa nghĩ tới tiểu cô nương ôn nhu im lặng kia bị Ngô Bạch Khởi dùng rắn hù dọa, Tần Anh đưa tay vỗ mạnh một chút lên đầu Ngô Bạch Khởi: "Người chán sống rồi có phải hay không? Ngô Bạch Khởi ta cảnh cáo người, người còn dám đi khi dễ nàng, đừng nói Chính Đường, ta cũng không tha cho người!"

Bị đánh, Ngô Bạch Khởi bản năng mà trợn mắt, chỉ là thấy mặt Tần Anh phần nộ, hăn lại xẹp xuống, gục mặt cúi đầu nói: "Ta đây không phải là biết sai rồi sao? Nhị ca người đừng vội mắng ta, người nói ta bồi tội như thế nào nàng mới chịu tha thứ ta a?"

Tần Anh hừ nói: "Không cần bồi tội, người đừng có tiếp tục tìm người ta phiền toái là được, hai nhà nước giếng không phạm nước sông, coi như không quen biết."

Ngô Bạch Khởi không làm được, Tần Anh hỏi hăn vì sao nhất định muốn cầu được tha thứ, hăn lại úp úp mở mở không nói.

Tần Anh đầu gối cũng là người từng trải, chậm rãi hồi quá ý vị, khiếp sợ đánh giá hăn: "Người, người không phải nhìn trúng Tuyên Tuyên đi?"

Ngô Bạch Khởi sợ run lên, nghĩ cũng không nghĩ liền phản bác: "Ai nhìn trúng nàng?"

Nói chuyện tay phải lại ngứa ngứa, mặt cũng không chịu khống chế nóng lên.

Tần Anh nhìn thấy rõ ràng, mắt thấy thiếu niên này chỉ biết nuôi rắn trên cột người cũng chớm mỗi tình đầu, rất có một loại vui mừng cảm động nhà ta có nam tử mới trưởng thành. Cũng không tức giận, vỗ vỗ bả vai Ngô Bạch Khởi, nghiêm túc mà chỉ bảo: "Có thích hay không chính người trong lòng rõ ràng, bất quá Nhị ca có câu này nhắc nhở người, thích người ta người phải đối với tốt nàng, còn phải thật sớm nói cho nàng người muốn cưới nàng làm thê tử, đừng khiến người ta hiểu lầm người chỉ ăn chơi trác

táng trong bụi hoa... Người đừng không tin, đây là Tứ tẩu chính miệng nhắc nhở ta, người nhìn ta đi, không qua bao lâu đã đem Nhị tẩu người định ra. Tốt lắm, chính người từ từ suy nghĩ đi, ta về nhà ."

Hắn cười đi rồi, Ngô Bạch Khởi nhìn theo hắn rồi đi, đối với cái bàn ngăn người.

Hắn thích Phó Tuyên?

Ngô Bạch Khởi lắc đầu, hắn mới không thích.

Bất quá cười Phó Tuyên về nhà, hình như cũng không mệt...

Nghĩ tới nháo động phòng thì nghe được những lời nói thô tục kia, nghĩ tới đêm đó trong mộng Phó Tuyên tựa vào trên cây ngoan ngoan cho hắn khi dễ, Ngô Bạch Khởi đột nhiên cũng có chút muốn cười tức phụ .

Chỉ là làm thế nào cưới a?

Ngô Bạch Khởi bực bội gãi đầu một cái.

Tần Anh về nhà hưởng thụ ôn hương noãn ngọc, Từ Tấn cũng trở về vương phủ.

Phó Dung hướng nhi tử quơ quơ túi thơm trong tay.

Trần ca nhi cái miệng nhỏ cười cười toe toét, ôm một cái túi thơm màu xanh ngọc thêu mây như ý lon ton hướng phụ thân chạy tới, được Từ Tấn ôm lên, hắn giơ túi thơm trong tay cho phụ thân nhìn: "Không sợ!" Còn đem túi hương nhỏ cột ngang hông mình cũng giơ lên, "Không sợ!"

Từ Tấn nhìn túi thơm trước mặt một lớn một nhỏ cùng màu cùng hình thêu, hôn nhẹ nhi tử, ngồi vào trên giường hỏi Phó Dung: "Cái gì không sợ?" Nhi tử hiện tại chỉ biết nói mấy chữ, không đầu không đuôi bật ra, hắn thật nghe không hiểu.

Phó Dung ôn nhu giải thích: "Hai ngày trước Tuyên Tuyên vẫn gặp ác mộng, hôm nay đi Vĩnh Thái tự cầu bùa Bình An, ta cũng cầu ba đạo. Trần ca nhi không biết, ta nói cho hăn biết có bùa Bình An sẽ không sợ gặp ác mộng ..."

Từ Tấn không nhịn được phì cười, xoa túi thơm trong tay, hỏi nàng: "bùa Bình An khâu ở bên trong ?"

Phó Dung cười gật đầu.

Từ Tấn liền giấu vào trong ngực.

Buổi tối thân thiết xong, Từ Tấn đột nhiên hỏi chuyện Phó Tuyên gặp ác mộng, hăn hỏi lần thứ hai, Phó Dung sợ nói dối nữa ngày sau Từ Tấn biết chuyện từ chỗ thị vệ thì tức giận với nàng, liền đơn giản giải thích hai câu, trong giọng nói đối với Ngô Bạch Khởi rất là bất mãn. Từ Tấn vốn dĩ chú ý mắt Ngô Bạch Khởi, nghe ra Phó Dung rất cuộc buông lỏng , lập tức nói: "Năm sau ta phái người lưu ý, sớm ngày chọn lang quân như ý cho Tuyên Tuyên, xuất giá rồi Ngô Bạch Khởi sẽ không dám dây dưa nữa."

Phó Dung lần đầu tiên không phản đối, dặn dò hăn nhất định phải chọn người tốt

Từ Tấn hôn nhẹ nàng, "Tốt giống như ta vậy?"

Phó Dung không nói chuyện, thân mật ở trong ngực hăn dụi dụi.

Ngày thứ hai Phó Dung lại trở về nhà mẹ đẻ, muốn hỏi thăm Phó Tuyên khỏe chưa, lại đúng lúc gặp lang trung vào cửa, nghe ngóng là Lâm thị mời tới. Đến Đông viện, Phó Dung nhắc với mẫu thân một câu, hỏi đại phòng bên kia có phải có người bị bệnh hay không. Kiều thị cũng không rõ, không bao lâu Lâm thị phái người tới báo hỉ, Hàn Ngọc Châu có tin vui.

Mẹ con vội vàng đi chúc mừng.

Hàn Ngọc Châu năm ngoái tháng 9 gả cho Phó Hựu, thành thân một năm có thai, cũng coi như là hơi trẻ, chần ra hỉ mạch, Hàn Ngọc Châu vừa thẹn vừa mừng.

Phó Dung biết Hàn Ngọc Châu sẽ sinh nhi tử, lúc sinh nàng ở Túc vương phủ, đợi kinh thành biến đổi lớn rồi, Phó Dung trở về. Trải qua 2 lần gả cho người, nàng sớm không còn tâm tình đùa cháu, cùng nhi tử Phó Hựu gặp vài lần, không bằng tình cảm thân thiết với Đại lang.

Nhưng lúc này nhìn Lâm thị cao hứng, Phó Dung nghĩ tới đại đường tử ở Đông Cung.

Lập tức sẽ tới tháng 10, đời trước Phó Ninh chính là cuối tháng 10 thì mất.

Nàng nên bảo vệ mẹ con Phó Ninh như thế nào ?

Ánh mắt rơi vào trên người muội muội, Phó Dung trong lòng đột nhiên nhảy ra một ý tưởng.

Đêm hôm đó, Từ Tấn ngủ đến nửa đêm, mơ mơ màng màng nghe được thê tử khóc.

"Nùng Nùng?" Từ Tấn đến gần, sờ mặt nàng, quả nhiên thấy mặt đầy lệ, cả kinh ngồi dậy, "Làm sao vậy?"

Phó Dung nằm ở đầu vai hăn, có chút lúng túng nói: "Không có việc gì, chính là gặp ác mộng."

Từ Tấn buồn cười, trấn an vuốt ve sống lưng nàng, "Người cũng mơ thấy rắn ?"

Phó Dung lắc lắc đầu: "Không phải, ta, thôi, xúi quẩy, dù sao không tính là gì, ngủ đi." Nói xong muốn nằm xuống.

Từ Tấn hiện tại không thấy buồn ngủ, hỏi nàng đến cùng mơ thấy cái gì.

Phó Dung trầm mặc chốc lát, thở dài nói: "Ta mơ thấy tuyết rơi, Đại tỷ tử, nàng không cần thận đập lên băng, gặp chuyện không may..."

Từ Tấn tay đang dán lên lưng nàng vuốt ve qua lại, ngừng một chút.

Phó Ninh là trắc phi của Thái Tử, chuyện nàng một thi hai mệnh hẳn cũng có ẩn tượng, cho nên hẳn cũng khẳng định Phó Dung đây không phải là nằm mơ, trong lòng nàng khẳng định đánh tính toán gì.

Nhưng nàng không nói, hẳn cũng chỉ có thể vỗ vỗ lưng nàng: "Mộng đều là trái ngược, Nùng Nùng không cần lo lắng."

Phó Dung nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, nhắm mắt lại ngủ.

Từ Tấn trong lòng có chút tung tăng như chim sẻ, nàng cố ý giả trang có giấc mộng này, cố ý cho hẳn biết, khẳng định có thâm ý khác, chẳng lẽ nàng tính toán nhờ hẳn hỗ trợ?

Phó Uyển lấy người khác, lúc ấy hai người không ở cùng một chỗ, Phó Dung chính mình nỗ lực, Từ Tấn không thể làm gì được. Nhưng hai người thành thân rồi, chuyện Phó Bảo cùng Lâm Thiều Đường, Phó Dung như cũ không có mời hẳn hỗ trợ, chính mình nghĩ biện pháp sửa mệnh Phó Bảo, Từ Tấn trong lòng có chút không thoải mái. Hẳn là trượng phu của nàng, hẳn nguyện ý giúp nàng, đặc biệt là loại chuyện sửa đổi vận mệnh kiếp trước này.

Hiện giờ Phó Ninh ngụ ở Đông cung, nàng không có cách nào, chỉ có thể xin hẳn giúp đỡ đi?

Kế tiếp hai buổi tối, Phó Dung lại "gặp ác mộng giống nhau " .

"Vương gia, người nói, ta luôn mộng như vậy, có phải lão thiên gia đang nhắc nhở ta cái gì hay không?" Phó Dung co lại ở trong ngực Từ Tấn, thấp thỏm hỏi.

Từ Tấn gật gật đầu: "Việc này quả thật có kỳ quặc, Nùng Nùng định làm như thế nào?"

Chỉ cần nàng mở miệng xin giúp đỡ, hoặc là giả trang không có cách nào xin hãn giúp đỡ, hãn liền giúp nàng bảo vệ Phó Ninh.

Phó Dung nào biết ý tưởng trong lòng hãn, dựa theo kế hoạch của mình nói: "Ta không biết, dù sao chỉ là mộng, nói ra cũng không ai tin... Không được, ngộ nhờ đây là thật, ta sớm biết trước lại không nhắc nhở đại tỷ tỷ, ta sẽ hối hận chết, ngày mai ta về Hầu phủ cùng đại bá mẫu thương lượng một chút, xem bà ấy có biện pháp hay không."

Quan hệ tới của nữ nhi bảo bối, quan hệ tới tính mạng cháu ngoại Chương ca nhi, thậm chí tiền đồ Cảnh Dương Hầu phủ, Phó Dung tin tưởng, Lâm thị nhất định sẽ thà tin là có. Như vậy chỉ cần Lâm thị giả bệnh, mời đạo sĩ đi tới diễn trò, lại xưng là phải có mệnh quý chí thân ở bên người tận hiếu, lấy đó làm cớ đi mời Phó Ninh về nhà mẹ đẻ ở lại mấy tháng không phải được rồi sao? Phó Ninh được Thái Tử rất thích, thối một chút gió bên tai, Thái Tử có lẽ sẽ đáp ứng .

Phó Dung càng nghĩ càng vừa lòng.

Trong bóng tối, chờ mong trong mắt Từ Tấn triệt để mờ đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 219

Có chủ ý, Phó Dung lại về nhà mẹ đẻ.

Nàng trước tiên đem 3 đêm "Ác mộng" mình liên tục gặp phải nói cho mẫu thân nghe, "Nương, ta từ Vĩnh Thái tự trở về thì bắt đầu có giấc mộng này, người nói có phải Phật tổ gợi ý ta hay không?" Từ Tấn tin, nếu như mẫu thân cũng tin, nàng nhắc với Lâm thị thì càng an lòng hơn.

Kiều thị trầm ngâm không nói.

Quỷ thần chi đạo, nàng nửa tin nửa không tin, nếu như nữ nhi mơ thấy thân tử tử Uyển Uyển xảy ra chuyện, Kiều thị chắc chắn đem nữ nhi đón về nhà đến, chỉ là, Phó Dung mơ thấy Phó Ninh. Phó Ninh có trượng phu là Thái Tử, hiện giờ Hoàng Hậu chết bệnh. Thật chết bệnh? Trong kinh thành các loại đồn đãi. Chỉ có chuyện Gia Hòa để không vui Hoàng Hậu là mọi người có thể xác định, bởi vậy cũng mơ hồ có những lời đồn thổi lung tung Gia Hòa để muốn phế Thái Tử. Nếu như phế Thái Tử, con rể Túc vương của nàng chính là người thích hợp nhất làm Thái Tử.

Trong lúc mấu chốt này, nữ nhi lại có loại giấc mộng này...

Nhìn chăm chăm vào Phó Dung một lát, Kiều thị xác định nữ nhi thật sự mơ như thế, mà không phải là do con rể có ý phân phó. Nàng thở dài, sờ sờ đầu Trần ca nhi, nhẹ giọng hỏi: "Phải làm sao, Nùng Nùng tính toán làm thế nào?"

Phó Dung ngạc nhiên một chút, không ngờ mẫu thân có thái độ này.

Nàng lẩm bẩm nói: "Nói cho đại bá mẫu a..." Bởi vì là mẫu thân, nàng đem cách giải quyết của mình nói ra.

Kiều thị gật gật đầu, "Nếu đại tỷ tỷ người gả đến gia đình bình thường, đại bá mẫu người dùng biện pháp này gọi nàng về nhà tận hiếu, mục đích để dưỡng thai quả thật không sai. Nhưng nàng là trắc phi của Thái Tử, nếu đại bá mẫu người thật sự vì bệnh cường cầu tức phụ của hoàng gia xuất cung tận hiếu, như vậy có vẻ không đem hoàng gia để ở trong mắt, thanh danh của nàng cũng sẽ bị hao tổn, Hoàng Thượng nghe nói rồi cũng có thể mất hứng. Thứ hai, đại tỷ tỷ người đi cầu Thái Tử, Thái Tử sủng ái nàng, quả thực sẽ thả nàng xuất cung, nhưng một khi có người nói huyền thuyên chỉ trích đại tỷ tỷ người thị sủng sinh kiêu hoặc là Thái Tử ngu ngốc dễ dàng bị trắc phi bài bố. Nùng Nùng người nghĩ xem, Hoàng Thượng sẽ nghĩ gì về Thái Tử?"

Phó Dung cứng đờ.

Kiều thị lại nói: "Kỳ thật không có người châm ngòi thị phi, tất cả đều không phải là vấn đề, nhưng Nùng Nùng có nghĩ tới không, người là Túc vương phi, người thật sự đem biện pháp này nói cho đại bá mẫu người biết, bà ấy..."

"Bà rất có khả năng hoài nghi ta cố ý đặt bẫy, một khi làm theo, ta cùng vương gia lập tức sẽ quạt gió thổi lửa?"

Phó Dung cười khổ tiếp nhận lời mẫu thân.

Là nàng nghĩ quá ngây thơ rồi, chỉ vì tìm được biện pháp bảo vệ mẹ con Phó Ninh mà cao hứng, đã quên hai tỷ muội cũng không phải chỉ là chị em dâu đơn giản, Từ Tấn cùng Thái Tử...

Nàng mím miệng lại, Trăn ca nhi khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ cũng không làm cho nàng thoải mái được.

Ba nữ nhi, Kiều thị đều hiểu, nhị nữ nhi đối phó với nam nhân nàng không phải lo lắng gì. Bất quá với chuyện khác thì có chút không thận trọng, không phải ngốc, là quá thành thật, một lòng vì tốt cho người thân, phương diện khác đều dễ dàng xem nhẹ. Cũng may nữ nhi không lỗ mãng, có chủ ý còn biết cùng nàng thương lượng.

Người nhà không phải là để hỗ trợ bày mưu tính kế sao?

Nhân lúc mình còn sống, Kiều thị cam nguyện tiếp tục chỉ điểm nữ nhi, đợi nữ nhi thật sự chu toàn mọi mặt, nàng cũng có thể triệt để yên tâm.

Thả Trăn ca nhi chơi trên giường, Kiều thị vỗ vỗ tay Phó Dung: "Ta biết người mềm lòng, không chịu được người thân xảy ra chuyện. Như vậy, một lát người chỉ cần cùng đại bá mẫu người nói người thấy mộng như vậy, bà ấy tin hay không thì tùy, người mở miệng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, không cần hỗ trợ nghĩ kế."

Phó Dung bình phục một lát, dắt Trăn ca nhi đi đại phòng.

Lâm thị nghĩ như thế nào, làm như thế nào là việc của bà ấy, nàng không thể biết rõ Phó Ninh sẽ xảy ra chuyện lại không làm gì.

Đông cung là địa bàn của Thái Tử phi, đời trước Phó Ninh có thể bình an sinh ra Chương ca nhi, người bên cạnh hẳn là đều thực đáng tin, nhưng mang thai lần thứ hai thì vẫn bị người hại. Có lẽ là người bên cạnh nàng xảy ra vấn đề, có lẽ là Thái Tử phi thủ đoạn càng cao siêu, cho nên dù Phó Dung nhắc nhở Phó Ninh lưu ý, Phó Ninh tránh được Thái Tử phi một lần, chưa hẳn có thể né tránh lần thứ hai, biện pháp ôn hòa nhất chính là để Phó Ninh xuất cung. Làm sao để Phó Ninh xuất cung, chỉ cần Lâm thị chịu tin nàng, bà ấy có thể nghĩ tới biện pháp thích hợp khác, cho dù Lâm thị không tin, bà ấy cũng sẽ nhắc nhở Phó Ninh, miễn cho Phó Dung phải đi Đông cung, nàng không muốn nhìn thấy Thái Tử, cũng không muốn chọc Thái Tử phi nghi kị.

Nói với Lâm thị giấc mộng của mình rồi Phó Dung liền hồi phủ .

Lâm thị cả đêm không tài nào ngủ ngon giấc.

Nàng không thương lượng cùng Phó Phẩm Xuyên, bởi vì nàng sợ trượng phu bởi vì Kiều thị, lập tức tin Phó Dung.

Nàng cũng không thể thương lượng với ai, chỉ có thể tự mình phán đoán.

Nghĩ tới nữ nhi có thể bình an sinh ra Chương ca nhi, Chương ca nhi hiện tại cũng yên lành, Lâm thị đối với cách làm người của Thái Tử phi vẫn tương đối tin tưởng. Có chủ ý, ngày kế Lâm thị đệ thiếp tiến cung, tự mình nhắc nhở Phó Ninh, chỉ nói mình mơ thấy ác mộng, khuyên Phó Ninh chú ý, không đề cập đến Phó Dung. Lâm thị tin tưởng Phó Dung có ý tốt, nàng chỉ là không muốn bởi vì mấy giấc mộng mà làm to chuyện, cho nên không nhắc tới Phó Dung, cũng tốt cho Phó Dung. Dù sao người biết càng nhiều càng dễ dàng truyền ra ngoài, Thái Tử phi biết được Phó Dung mộng như vậy, Thái Tử phi chắc chắn hận Phó Dung đầu tiên, đầu mâu nhắm thẳng nàng ấy.

Phó Dung nghe nói Lâm thị tiến cung, tới trung tuần cũng không thấy tin tức Phó Ninh xuất cung, nàng liền hiểu được, Lâm thị chỉ nhắc nhở Phó Ninh cẩn thận .

Phó Dung lo sợ bất an.

Từ Tấn mắt thấy nàng bất an, âm thầm mắng vài tiếng xứng đáng.

Chỉ là nhìn vài ngày h lẫn lại không đành lòng, đêm nay Phó Dung lại vô thức bực bội xoay người thì h lẫn đem người ôm vào trong ngực, "Còn vì giấc mộng kia mà lo lắng?"

Phó Dung bất ngờ, Từ Tấn thế nhưng nhớ việc này. Nàng giả trang gặp ác mộng, còn nói cho Từ Tấn nghe, một là vì thăm dò người khác có thể tin

nàng mộng là thật hay không, hai là Từ Tấn tin thật, đợi sang năm Từ Tấn xuất chinh, nàng lại làm vài cái ác mộng cảnh báo hăn, hăn càng dễ dàng coi trọng. Lúc ấy Từ Tấn nghiêm túc cân nhắc ác mộng của nàng, nàng cũng đã hài lòng rồi, không phải nghĩ nhiều.

"Vương gia có phải cũng cảm thấy ta buồn lo vô cớ hay không ? Phó Dung co vào trong hõm vai hăn, ủy khuất lại lúng túng hỏi.

"Không có, Nùng Nùng là hảo tâm." Từ Tấn trù mếu néo néo lỗ tai nàng. Lâm thị không tin nàng, nàng cũng không giận dỗi không quản việc này nữa, còn lo lắng hốt hoảng, chẳng phải là mềm lòng? May mắn nàng chỉ đối với người nhà mình như vậy, nếu là đối với ai cũng tốt thế, ví như đứa bé của Lệ phi kia nàng cũng muốn cứu, Từ Tấn mới không vui .

Hăn không thích nữ nhân ác độc, nhưng cũng không thích nữ nhân ngốc, lòng tốt tràn lan, Phó Dung như vậy vừa vặn.

"Đại bá mẫu không coi là chuyện to tát?"

Phó Dung nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, ta cảm thấy tốt nhất là đem đại tỷ tử đón về, nhưng bà ấy..."

Hủ ca nhi ốm yếu, Thái Tử phi không muốn cho Phó Ninh sinh thêm nhi tử, thậm chí là muốn mạng của nàng, hơn nữa là tính toán vì tương lai đem Chương ca nhi ôm về dưới gối nàng, đợi nàng phát hiện Phó Ninh sinh nữ nhi, Phó Ninh sẽ không có nhi tử cậy vào, Thái Tử phi trong thời gian ngắn cũng sẽ không tìm Phó Ninh phiền toái .

"Nùng Nùng đã coi trọng việc này như vậy, ta giúp nàng nghĩ biện pháp." Từ Tấn ôn nhu ở bên tai nàng nói.

Phó Dung khiếp sợ ngồi dậy, "Vương gia thật muốn giúp ta?"

Phó Ninh là trắc phi của Thái Tử, Phó Dung cho rằng Từ Tấn nhiều lắm không phản cảm chuyện nàng nhắc nhở Phó Ninh, sẽ không chủ động muốn giúp đỡ. Ngược lại Từ Tấn hẳn là càng hài lòng nhìn thấy Đông cung sinh loạn mới đúng.

Từ Tấn như cũ nằm yên, bởi vì hai vợ chồng còn chưa thân thiết, trong phòng đèn đang sáng, hẳn bình tĩnh mà thưởng thức biến hóa trên mặt Phó Dung, "Ta đã sớm muốn giúp nàng, bất quá nàng hiển nhiên càng tín nhiệm đại bá mẫu, căn bản không nghĩ tới muốn ta hỗ trợ, vậy ta cần gì tự đề cử mình?"

Trong lời nói có vị chua, nếu Phó Dung còn không ngửi thấy, cái mũi nàng hẳn có vấn đề.

Nhìn nam nhân trêu tức, Phó Dung không trêu ghẹo hẳn, cũng không vội vã biện giải cho mình, bổ nhào vào lồng ngực Từ Tấn khóc lên, "Vẫn là vương gia đối với ta tốt, vương gia đối với ta tốt nhất ..."

Hắn chịu tin nàng, chịu vì nàng giúp người hẳn không quan tâm, nàng lại nghĩ hẳn như vậy.

Từ Tấn lười biếng nằm, trước kia nàng khóc, hẳn đau lòng, lần này nàng khóc, hẳn cả người thoải mái.

Hắn là nam nhân của nàng, không đối tốt với nàng thì đối tốt với ai?

Hắn là nam nhân của nàng, nàng không tin hẳn thì tin ai?

"Ta nói với nàng rồi, có phiền nào gì thì nói với ta, chỉ cần là việc của nàng, ta đều nguyện ý giúp, nhớ kỹ giáo huấn lần này? Nếu lại có lần sau, nàng không tin ta lại đi xin người khác giúp đỡ, ta đây sẽ không quản nữa, nàng có khóc quỳ cầu ta, ta cũng sẽ không mềm lòng."

Hắn dùng cánh tay rắn chắc ôm chặt nàng, miệng lại nói lời uy hiếp vô tình.

Phó Dung một chút cũng không tin, một bên lau lệ lên áo ngủ của hắn một bên khóc cười nói: "Ta không tin, vương gia đối với ta tốt như vậy, cho dù ta phạm sai lầm, vương gia khẳng định cũng luyện tiếc phạt ta, chàng không cần ngại biện, ta hiện tại chân chân chính chính nhìn rõ ràng, ngoại trừ phụ thân ca ca, vương gia là nam nhân đối với ta tốt nhất."

Đệ đệ khẳng định cũng sẽ đối tốt với nàng, nhưng đệ đệ còn chưa lớn lên đâu.

Từ Tấn khước miệng cười đột nhiên không còn, đem người đẩy ra ngoài: "Ta ở trong lòng nàng xếp thứ 3, vậy nàng đi tìm phụ thân, ca ca hỗ trợ đi."

Hắn thật sự tức giận, cứng rắn đem Phó Dung đẩy ra, xoay người nằm đưa lưng về phía nàng.

"Vương gia, ta không phải ý tứ kia a..." Phó Dung nào biết máu ghen hắn lớn như vậy, ngay cả người thân của nàng cũng muốn so đo, vội vàng nằm sấp trên người hắn dỗ dành.

Từ Tấn lại đẩy nàng ra.

Liên tục bị đẩy mấy lần, nhìn nam nhân căng cứng sườn mặt, nhắm chặt mắt phượng, Phó Dung cắn cắn môi, không một tiếng động thoát xiêm y, do dự một chút, lại bò qua, nửa đè lên người Từ Tấn, "Vương gia đừng nóng giận, chàng đối với ta tốt nhất được chưa?"

Từ Tấn trong lòng hừ lạnh, nàng dỗ người như vậy, xem hắn là Trần ca nhi ?

Đưa tay muốn đẩy nàng ra, ngoài ý muốn đụng phải cánh tay bóng loáng nhẵn mịn.

Khí lực bỗng chốc dường như biến mất, tay Từ Tấn nắm lấy nàng, luyện tiếc đẩy ra, cũng luyện tiếc thu hồi, lại không bỏ xuống được, đáng vẻ tùy tâm sở dục.

Phó Dung biết tâm tư của hắn, nhẫn nhịn xấu hổ, đem bàn tay của hắn từ trên cánh tay nàng chuyển ra trước người. Làm đến thế đã là quá nhiều, nàng không còn dũng khí làm tiếp, nắm đầu vai Từ Tấn, đem chuyện kể tiếp giao cho hắn. Trong lòng ít ít nhiều nhiều có chút bồn chồn, trên người nàng Từ Tấn còn nơi nào không chạm qua a. Thân thể này với hắn mà nói đã không còn mới mẻ đi? Hắn có thể không ăn bộ dáng này của nàng hay không?

Từ Tấn sao có thể không ăn?

Chính mình đã chạm qua nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng chủ động như vậy.

Hết như trên cánh đồng hoang vu trong ngày thu vắng lặng đốt một mối lửa, Từ Tấn xoay người lại, hung tợn thu thập nàng : "Lần này tha cho nàng, sau này còn lỡ lời, nàng dù thoát hết xiêm y cũng không tác dụng!"

Hắn tốt rồi, Phó Dung cũng dám nói lời dí dỏm, mắt nhắm lại, hai tay nắm chặt quần ngữ, yếu ớt hừ nói: "Đã không tác dụng, vương gia đừng thoát a..."

"Không thoát thì không thoát." Từ Tấn cười lạnh nói, chỉ khi dễ mặt nàng.

Lúc Phó Dung cho rằng hắn thật sự giận dữ không tiếp tục thì Từ Tấn đột nhiên nắm chặt quần nàng, hung hăng kéo xuống, đồ ngữ đơn bạc nào chịu được khí lực lớn như vậy, không được mấy lúc thì rách thành hai nửa. Bàn tay to kia trừng phạt xông tới, Phó Dung toàn thân run rẩy, ngay sau đó cùng hắn kề sát nhau.

miệng nàng mở rộng, nhìn hăn không thể nói ra lời.

Từ Tấn hung hăng khi dễ nàng: "Còn dám tranh luận hay không?"

Phó Dung không dám , lắc đầu liên tục.

Lắc đầu cũng không tác dụng, Từ Tấn đêm nay tựa như biến thành người khác, dã man thô lỗ, cuối cùng Phó Dung từ trên trời rơi xuống, lại bất tri bất giác cảm nhận được đau nhẹ, đặc biệt là Từ Tấn chà lau cho nàng thì nàng nhịn không được hấp khí tránh né.

Từ Tấn nhú mày, cúi đầu nhìn, thấy rõ ràng chỗ đó đáng thương thế nào, không khỏi hối hận, động tác càng mềm nhẹ, nhuyển giọng dỗ nói: "Lần sau không như vậy nữa, Nùng Nùng đừng nóng giận?"

Hăn còn nhớ được tân hôn đêm đó, Từ Tấn không sợ sự tình khác chọc tới nàng, chỉ sợ nàng lại bởi vì những việc thế này thương tâm ủy khuất.

Đổi là ngày khác Phó Dung khẳng định sẽ tức giận, đêm nay nàng một chút cũng không ủy khuất, đợi Từ Tấn thu thập xong nằm xuống, nàng ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực hăn, ôm hăn nói: "Vương gia đối với ta tốt, ta sẽ không tức giận..."

Nàng mềm mại như thế, Từ Tấn trong lòng khẽ động, được một tắc lại tiến một thước: "Vậy sau này chúng ta cũng đến thêm mấy lần như vậy?"

Ngẫu nhiên thay đổi đa dạng, cảm giác rất tốt.

Phó Dung không nói chuyện, dùng sức vịn một chút ở ngang hông hăn.

Từ Tấn toét miệng xin tha, đợi Phó Dung buông tay ra, hăn hôn nàng từ từ.

Chán ngấy một trận, Phó Dung hỏi tới chuyện nghiêm chỉnh: "Kia vương gia tính toán giúp đại tỷ tỷ như thế nào? Kỳ thật, nếu như không thuận tiện,

hoặc là dễ chọc phiền toái cho vương gia, vương gia cũng không cần để ý, nói cho cùng chỉ là giấc mộng, đại tỷ tỷ được nhắc nhở, cẩn thận chút có lẽ sẽ không có việc gì."

Nàng biết vì hấn suy nghĩ, Từ Tấn trong lòng thoải mái, hôn nhẹ nàng nói: "Ta có chừng mực, sẽ tìm cơ hội ra tay, sẽ không tùy tiện hành động."

Hấn tốt như vậy, Phó Dung thật cẩn thận hỏi một câu trong lòng: "Vương gia không vui Thái Tử đi? Vậy người vì sao còn muốn giúp hấn bảo vệ con nối dõi?"

Thái Tử luôn hí hí mắt háo sắc nhìn nàng, Phó Dung biết Từ Tấn đã sớm bất mãn.

Từ Tấn cười cười, "Ta giúp bọn họ là vì muốn làm nàng an tâm, nếu như không phải nàng, ta mới sẽ không quản chuyện bao đồng."

Hấn muốn đấu Thái Tử, một người trắc phi tính là gì?

Không quá mấy ngày, trong cung đột nhiên truyền đến tin tức, Lệ phi mời cao nhân Trường Bình đạo trưởng ở Bạch Vân quan tiến cung trừ tà, tính được ra người tương khắc, mà người nọ đúng lúc là Phó Ninh. Gia Hòa để sủng ái Lệ phi, liền lệnh cho Phó Ninh tạm về nhà mẹ đẻ, né qua chín chín tám mười một ngày tương khắc rồi quay về Đông cung.

Phó Dung kinh hãi, sau khi Từ Tấn trở về hỏi hấn: "Đây đều là vương gia sắp xếp?" Tay của hấn đã đưa tới Lệ phi bên kia?

Từ Tấn xoa bóp cái mũi nàng: "Ta nào có loại bản lĩnh kia, đúng lúc gặp Lệ phi muốn mời đạo sĩ, ta sớm trước thu mua Trường Bình đạo trưởng. Nàng đi Hầu phủ lộ ra chân tướng đi, đừng để các nàng hiểu lầm đại tỷ tỷ nàng thất sủng."

Ngã một lần khôn hơn một chút, Phó Dung bĩu bĩu môi: "Đại bá mẫu có thể cho rằng ta cố ý đối phó Đại tỷ tỷ hay không a?"

Từ Tấn trấn an nói: "Bà ấy không ngốc như vậy."

Cũng bởi vì Lâm thị không phải kẻ ngu dốt, hễ mới muốn Phó Dung đi giải thích rõ ràng, miễn cho vợ chồng Phó Phẩm Xuyên cũng cho rằng hễ có sắp xếp bên người Lệ phi, có thể làm Lệ phi chú ý, hồng mất chuyện của hễ

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 220

"Bá mẫu, đại tỷ tỷ, ta tự chủ trương, cũng không thương lượng cùng các người trước một tiếng, các người trong lòng khẳng định trách ta đi?"

Phó Dung ngồi đối diện Lâm thị, Phó Ninh, thản nhiên thừa nhận Phó Ninh bị Lệ phi đuổi ra cung do chính mình gây nên, lập tức nói tiếp: "Chỉ là ta liên tiếp mấy đêm đều mộng giống nhau, không làm gì thật sự không thể an lòng, cho nên ta thà rằng bị các người oán hận, cũng không muốn ác mộng trở thành sự thật."

Lâm thị thần sắc phức tạp, nhìn Phó Dung, thở dài.

Hôm qua nữ nhi đột nhiên trở về, nàng cho rằng Lệ phi muốn đổi phó Đông cung, trước tiên lấy nữ nhi khai đao, lo lắng không thôi. Nữ nhi lại nói cho nàng biết có thể về nhà dưỡng thai thực an tâm. Bởi vì Phó Ninh quả thật phát giác một đứa nha hoàn bên người cùng với tâm phúc của Thái Tử trắc phi Tiêu thị đi lại rất gần, cử chỉ khả nghi. Lâm thị không khỏi nghĩ mà sợ, nếu như không có Phó Dung nhắc nhở, nữ nhi đại khái sẽ không đặc biệt lưu ý người bên cạnh, như thế tiếp tục, mộng của Phó Dung chỉ sợ thật sự sẽ phát sinh.

Có thể thấy được là nàng hiểu lầm lòng tốt của Phó Dung.

Phó Ninh cũng đã biết Phó Dung mới là người năm mơ kia, đi tới bên người Phó Dung, nắm tay nàng tự đáy lòng cảm kích nói: "Nùng Nùng, lần này ít nhiều có người, ta mới có thể về nhà an tâm dưỡng thai, ta đối với người chỉ có cảm kích, lời tự trách người tuyệt đối đừng nói nữa, bằng không mặt mũi ta để nơi nào?"

Nói xong đem chuyện phản đồ bên cạnh mình tra ra nói cho Phó Dung, kéo ra trắc phi Tiêu thị, cũng coi như là chân thành cởi mở cùng Phó Dung.

Phó Dung khiếp sợ cực kỳ, chẳng lẽ nàng oan uổng Thái Tử phi, kỳ thật âm thầm giở trò là Tiêu thị này?

"Nha hoàn kia..." Nàng nghi hoặc hỏi.

Phó Ninh đoan trang cười: "Ở trong cung sẽ xử trí, muội muội không cần vì ta phí tâm, qua bài học này, tỷ tỷ sẽ càng thêm cẩn thận."

Phó Dung gật đầu, nghĩ tới Chương ca nhi không mang ra, tò mò hỏi một câu. Chương ca nhi một mình lưu lại ở Đông cung, Phó Ninh không lo lắng sao? Nếu đổi lại là nàng, trăm triệu luyến tiếc cùng Trần ca nhi tách ra.

Phó Ninh cười nói: "Không có việc gì, thời điểm ở Linh Sơn, Chương ca nhi được phụ hoàng thích, trở về Thái Tử liền đem hắc ôm tới tiền viện nuôi, ai cũng không thể chen tay vào, lại có Chương ca nhi mỗi ngày đều muốn đi thỉnh an phụ hoàng, không ai dám có ý đồ với hắc." Từ lúc Hoàng Hậu bệnh nặng, Thái Tử lo sợ Gia Hòa để giận chó đánh mèo hắc, tới bây giờ đã gần một năm làm bộ nhi tử hiếu thuận. Chỉ bằng Chương ca nhi, hắc được khen ngợi không ít, Thái Tử cũng luyến tiếc để Chương ca nhi xảy ra chuyện.

Biết được nàng bên này yên lành, Phó Dung yên tâm trở về vương phủ.

Bởi vì việc này do Từ Tấn hỗ trợ giải quyết, sập tối Từ Tấn trở về, Phó Dung liền đem chuyện bên Hầu phủ nói với hắc một lần.

"Tiêu thị?" Từ Tấn trầm thấp lặp lại.

Phó Dung gật gật đầu.

Tiêu thị là năm ấy Từ Tấn, An vương tuyển vương phi thì Gia Hòa để chỉ cho Thái Tử làm trắc phi. Phó Dung đã gặp qua, bộ dáng không sai, tính tình như thế nào cũng không rõ ràng, chỉ biết phụ thân nàng là quan ngũ phẩm, giữ chức ở bộ binh, bất quá thân cữu cữu nàng lại là Thượng Thư bộ binh.

phụ thân Thái Tử phi là các lão, quan văn, phía dưới không có binh quyền. Nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu, Thừa Ân công phủ cũng xuất thân là các lão. Nghe nói Gia Hòa để đăng cơ rồi ảnh hưởng của lão Thừa Ân công tại triều đình dần dần suy yếu, cũng không có thế lực lớn, ít nhất ngoài sáng là như vậy, cho nên Phó Dung suy đoán Thái Tử khởi sự mưu phản, nhất định là mượn lực vị trắc phi Tiêu thị này.

Bất quá Phó Dung thủy chung nghĩ không hiểu Thái Tử vì sao muốn tạo phản. Lúc ấy Gia Hòa đế bệnh nặng, một khi Gia Hòa đế băng hà, Thái Tử thuận lý thành chương đăng cơ, hẳn cần gì hành động? Đáng tiếc đời trước Thái Tử bị trấn áp quá nhanh, An vương đảo mắt dẹp loạn. Phó Dung đối với những việc này vốn dĩ không thấy hứng thú, hỏi phụ huynh một lần, bọn họ đều không nói cho nàng, Phó Dung cũng không để ý nữa.

Nghĩ không rõ lắm, Phó Dung uyển chuyển nhắc nhở Từ Tấn: "Cữu cữu Tiêu thị hình như là Khâu đại nhân Thượng Thư bộ Binh? Hừ, có cữu cữu lợi hại như vậy, trách không được nàng dám ra tay với Đại tỷ tỷ."

ngoại tổ phụ Từ Tấn, Thôi Phương Lễ giữ chức Thượng Thư bộ Lại, chương quản quan văn trong thiên hạ, võ quan lại là chuyện của Bộ binh. Trong triều đình chỉ sợ không có ai có thể dễ dàng mượn sức những võ quan kia hơn Thượng Thư bộ binh. Võ tướng bên cạnh Từ Tấn, Phó Dung biết chỉ có Tần gia đại lão gia đóng giữ ở Tây Nam. Nếu thật gặp chuyện không may, nước xa không cứu được lửa gần.

Từ Tấn lòng dạ không yên nghe, nhấp một ngụm trà, thấy bộ dáng Phó Dung dường như đối với cái này rất có hứng thú, giải thích cho nàng: "

Thượng Thư Bộ binh Khâu Đạc, ở Đại Ngự chúng ta có danh hân tướng, tiên hoàng đối với hân cực kỳ coi trọng, phụ hoàng đăng cơ rồi cũng tán thưởng có thừa, quả thật là nhân tài."

Hắn sau khi trùng sinh cũng ý đồ cùng Khâu Đạc giao thiệp, đáng tiếc Khâu Đạc và Phó Phẩm Xuyên giống nhau, làm người bảo thủ, đối với những hoàng tử bọn họ này đều không mấy thích, sau này bị Thái Tử dùng một vị trí trắc phi mượn sức tới. Bất quá theo Từ Tấn quan sát, Khâu Đạc đối với Thái Tử cũng không có biểu hiện đặc thù, nhưng cũng có thể là hắn thông minh, cẩn trọng không để người ta bắt được nhược điểm mà thôi.

Khâu Đạc...

Phó Dung đột nhiên cảm thấy có chút quen tai, nhưng nàng trước kia không biết tục danh Khâu đại nhân, vì sao lúc này có cảm giác quen tai?

Phó Dung nhíu nhíu mày, vừa muốn ngẫm lại, bên ngoài nha hoàn dọn cơm.

Mắt thấy Từ Tấn ôm Trần ca nhi đi ra ngoài , Phó Dung cũng đi theo phía sau.

Tối hôm qua hai người náo loạn một trận, đêm nay bình an vô sự, hai vợ chồng nói chuyện một lúc liền ngủ .

Nhắm mắt lại, Phó Dung trong đầu lại toát ra tên Khâu Đạc.

Đến cùng ở nơi nào nghe nói qua?

Phó Dung mở choàng mắt.

Nàng nhớ ra rồi, nàng không phải quen tai tên Khâu Đạc, mà là quen tai nghe Từ Tấn khen ngợi Khâu Đạc. Đó là đời trước An vương muốn ở Mẫu Đan viên tuyển phi, nàng cố ý để ca ca hỗ trợ hỏi thăm có những quý nữ

nào, ca ca chỉ nhắc tới vài cô nương mạo đẹp lại có lai lịch, trong đó có một vị Khâu cô nương, là cháu gái nhỏ của Khâu Đặc, lúc ấy ca ca thuận miệng khen Khâu Đặc với nàng...

Khi đó Khâu Đặc là Thượng Thư bộ binh như trước, còn phong hầu.

Nếu như Khâu Đặc là chỗ Thái Tử tạo phản cậy vào, vì sao An vương đăng cơ rồi, Khâu Đặc không chịu liên lụy, ngược lại được ban tước vị?

Ban đêm yên lặng, thích hợp trầm tư, Phó Dung tâm tư nhanh chóng quay vòng. An vương chịu trọng dụng Khâu Đặc, như vậy mặc kệ Khâu Đặc có trợ giúp Thái Tử tạo phản hay không, mặc kệ Thái Tử đến cùng mượn thế lực ai tạo phản, đều thuyết minh Khâu Đặc là người của An vương a!

Một binh bộ Thượng Thư, là trợ lực lớn cỡ nào!

Phó Dung khẩn trương lại hưng phấn.

Nàng không biết Từ Tấn rốt cuộc là do ai hại chết, nhưng suy đoán từ kết quả đời trước, An vương khẳng định mơ ước hoàng vị, như vậy An vương muốn đăng lên hoàng vị, nhất định phải đem các hoàng tử của Gia Hòa để loại trừ trước. Bởi vậy cho dù huynh đệ Từ Tấn bị hại ở chiến trường, không phải An vương hạ thủ, về sau hãn cũng sẽ xuống tay với Từ Tấn.

Vậy trước khi An vương ra tay, nàng phải nhắc nhở Từ Tấn trước chuyện An vương có những át chủ bài nào!

Suy nghĩ rõ ràng, Phó Dung cố nhớ lại đời trước An vương đăng cơ rồi trọng dụng những người nào...

Kết quả vắt óc suy nghĩ, nàng có thể nghĩ tới đột nhiên được long sủng, ngoại trừ Khâu Đặc, thế nhưng chỉ có...

Bọn họ Nhị phòng Phó gia.

Ý nghĩa xuất hiện, Phó Dung toát một thân mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ An vương đăng cơ, phụ thân ca ca cũng ra lực?

Sẽ không, nàng là thiếp thất Túc vương, phụ huynh cho dù hỗ trợ, cũng phải giúp Túc vương a.

Nhất định là An vương tuệ nhãn biết châu, biết phụ huynh đều là người có tài, mới đặc cách đề bạt .

Phó Dung nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình ngủ .

Đã nhớ lại chỉ có Khâu Đặc, nàng liền mau chóng tìm cơ hội thích hợp bới móc Khâu Đặc, An vương một phen, nói là nhìn thấy bọn họ có qua lại. An vương là nhân vương, chưa bao giờ cùng quan viên nào có lui tới rõ ràng, chỉ cần nàng hơi chút ám chỉ chỗ cổ quái, Từ Tấn thông minh như vậy, hẳn khẳng định có thể sớm đề phòng trước. Một lần không đề phòng, nàng nói thêm mấy lần, dù sao cũng còn hơn một năm nữa.

~

Đông cung.

Thái Tử phi vừa hầu hạ Thái Tử tắm rửa xong, thấy Thái Tử phảng phất đối với chuyện Phó Ninh về nhà cũng không thêm để ý. Nàng nghĩ ngợi một lúc, lo lắng nói: "Phó thị đột nhiên bị Lệ phi nương nương lấy lý do kia đưa về nhà mẹ đẻ, mắt thấy còn có 2, 3 tháng nữa là sinh, ngài nói nàng có thể nghĩ nhiều hay không a? Nữ nhân có con kiêng kỵ nhất suy nghĩ lung tung..."

Thái Tử cười nói: "Sẽ không, nàng lúc gần đi còn rất cao hứng có thể về nhà mẹ đẻ đâu, không cần nhớ mong nàng."

Sủng phi xuất cung, Thái Tử thực luyện tiệc, bất quá Phó Ninh lúc này không có cách nào hầu hạ hẳn, về nhà 3 tháng thì về nhà 3 tháng đi, hẳn vừa vặn có thể bồi Thái Tử phi và Tiêu thị nhiều hơn. Hai người nhà mẹ đẻ một văn một võ, hiện tại là cần thiết nhất để củng cố trợ lực cho hẳn.

Nghĩ như vậy, Thái Tử ôm lấy Thái Tử phi, vào màn trướng.

Cảm nhận nam nhân hiếm khi có nhiệt tình, lo âu sợ hãi hôm qua rốt cuộc Thái Tử phi cũng buông xuống.

Nàng có thể dung thứ Phó Ninh sinh ra Chương ca nhi, một là lúc ấy Thái Tử cần con nối dõi, hai là lúc ấy Phó Ninh xảy ra chuyện, người Thái Tử hoài nghi đầu tiên chính là nàng. Hiện tại thấy Chương ca nhi thông minh hiểu chuyện, Thái Tử phi cũng không còn cách nào chịu đựng Phó Ninh sinh ra nhi tử thứ hai xuất sắc hơn Hủ ca nhi của nàng. Lợi dụng người giấu ở chỗ Tiêu thị châm ngòi Tiêu thị ra tay với Phó Ninh, nhưng mà Phó Ninh cẩn thận, rất nhanh bắt được nội gian, tiếp theo liền về nhà mẹ đẻ.

Thái Tử phi lo lắng Phó Ninh hoài nghi nàng, cũng đem hoài nghi báo cho Thái Tử, Thái Tử mới nghĩ ra chủ ý như vậy, vừa không đắc tội nàng lại bảo vệ Phó Ninh. Mà hẳn là Thái Tử, mua chuộc một đạo sĩ dễ như trở bàn tay. Nhưng lúc này nhìn Thái Tử thế nhưng có tâm tư cùng nàng đồn loan, lấy hiểu biết của Thái Tử phi đối với Thái Tử, hẳn nhất định là không hề hay biết.

Đó chính là Lệ phi thấy Đông cung không vừa mắt?

Nhưng thu thập Phó Ninh đối với Lệ phi có chỗ tốt gì?

Thái Tử phi cân nhắc không rõ, ngược lại Thái Tử phát giác nàng thất thần, trong lòng không vui, hung hăng tới một chút.

Thái Tử phi bị đau, ý thức được chính mình phạm sai lầm gì, vội vàng toàn tâm đón ý nói hòa theo.

Trong Sùng Chính điện, Gia Hòa đế cũng đang làm chuyện giống như vậy.

"Đình Đình đừng gấp, hiện tại người khắc nàng đã xuất cung, Trẫm cho nàng thêm mấy lần, khẳng định sẽ mang thai." Hãn nằm ở trên người Quân Anh, đem một chiếc gối đệm ở dưới lưng nàng, tự đáy lòng hi vọng nàng sớm một chút mang thai con nối dõi, miễn cho lại mời đạo sĩ xằng bậy.

Kỳ thật Gia Hòa đế căn bản không tin những thủ đoạn kia của đạo sĩ, chỉ là Quân Anh nói mãi chuyện chậm chạp không có đứa nhỏ, hãn không đáp ứng nàng liền khóc. Gia Hòa đế không chịu được nàng khóc, mới bất đắc dĩ sắp xếp Thái Tử trắc phi xuất cung, mà hãn cũng hiểu chỗ thương tâm của Quân Anh, bởi vậy ngóng trông nàng mau chút mang thai.

Quân Anh đang cao hứng đâu, rầm rì, cũng không biết có nghe Gia Hòa đế nói hay không.

Có thể cho nữ nhân âu yếm vừa lòng như thế, Gia Hòa đế thập phần tự hào, càng thêm anh dũng.

Màn che lắc mạnh mấy lần, Quân Anh nắm chặt đệm giường, nhắm mắt lại đang muốn hưởng thụ, người ở trên đột nhiên trọng trọng đè nặng xuống.

"Hoàng Thượng..."

Hãn nặng trĩu, Quân Anh mất hứng, vừa muốn làm nũng đuổi hãn xuống, giật mình phát hiện Gia Hòa đế cả người run rẩy, phía dưới cũng không quá thích hợp. Quân Anh nghi hoặc mở mắt ra, liền thấy Gia Hòa đế mặt mày đỏ rực, đôi mắt trắng dã... (PS: cái này gọi là thượng mã phong, đáng đời lão già)

Sùng Chính điện đang tĩnh mịch đột nhiên bộc phát ra một tiếng nữ nhân
hãi hùng thét chói tai.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 221

Vạn Toàn 8 tuổi đã hầu hạ bên người Gia Hòa đế, khoảng bốn mươi năm trôi qua, Gia Hòa đế trong lòng nghĩ gì, gặp sự tình rồi sẽ có quyết sách gì, chỉ sợ không có ai rõ ràng hơn hẳn.

Bởi vậy nghe thấy Quán Anh thét chói tai, hẳn trước tiên chạy vào nội điện, nhìn rõ Gia Hòa đế nằm ở trên giường cả người co giật. Vạn Toàn không giống Quán Anh, lập tức tiến lên ổn định Gia Hòa đế, thuận thế thả màn xuống che giấu tình hình bên trong, quay đầu phân phó đồ đệ Tiểu Lộ theo sát mình "Không cho phép người khác vào điện, lập tức tuyên Cao Đức tới!"

Cao Đức là viện sử trong Thái Y viện, Gia Hòa đế xảy ra chuyện, trước giờ đều là hẳn tự mình chăm sóc.

Tiểu Lộ hiểu được là xảy ra chuyện lớn, mau chóng đuổi bọn tiểu thái giám và bọn thị vệ vừa chạy tới ra ngoài, phái người nhanh đi Thái Y viện mời Cao Đức.

Nội điện bên trong, Quán Anh run bần bật, túm lấy chăn che cơ thể mình, khóc hỏi Vạn Toàn: "Hoàng Thượng hẳn, hẳn..."

Vạn Toàn sắc mặt âm trầm nhìn nàng một cái.

Hoàng Thượng qua năm mươi bắt đầu sử dụng đan dược, đan dược trợ hứng cũng dùng qua, nhưng chỉ là ngẫu nhiên sử dụng, 1 tháng dùng khoảng bốn năm lần. Thẳng đến khi Quán Anh tiến cung, Hoàng Thượng chỉ cần triệu Quán Anh thị tẩm thì sẽ uống. Mắt nhìn Gia Hòa đế hình dạng

gầy đi, khí sắc cũng không bằng trước đây, Vạn Toàn ngấm ngấm khuyên hai lần, bị Gia Hòa đế nghiêm giọng răn dạy, còn lệnh cho hắc giữ chặt miệng, không cho phép nói ra, Vạn Toàn liền cam chịu, ai ngờ hôm nay...

"Mời nương nương mặc y phục đi phòng bên tạm lánh chốc lát, hết thầy đợi Hoàng Thượng tỉnh lại rồi quyết định."

Quản Anh sợ hãi, không biết mình đợi gì, khóc hỏi hắc: "Công công phái người đi gọi Hạ Âm các nàng đến bồi ta được không?"

Vạn Toàn cười lạnh: "Hoàng Thượng phát bệnh không thể để lộ ra ngoài, nương nương thật coi trọng cung nữ bên cạnh, tốt nhất đừng gọi các nàng tới, ngày sau cũng đừng nhắc nửa câu với các nàng, bằng không Hoàng Thượng chắc chắn giết các nàng diệt khẩu."

Suýt nữa chết ở trên người nữ nhân, vị Hoàng Đế nào cũng sẽ không cam nguyện để tin tức truyền ra ngoài .

Quản Anh lần đầu tiên bị Vạn Toàn châm chọc uy hiếp không khách sáo như thế, nhưng lúc này nàng không chịu nổi nửa điểm không vui, run lấy bấy co rụt lại ôm xiêm y đi phòng bên, trước khi đi liếc mắt nhìn Gia Hòa đế ngất xỉu, trong đầu Quản Anh lộn xộn, tâm loạn như ma.

Cao Đức, viện sử Thái Y viện, rất nhanh liền tới, dẫn theo vài vị thái y, nhưng Vạn Toàn chỉ cho phép một mình hắc vào nội điện.

Có thể làm viện sử, y thuật Cao Đức tự nhiên danh bất hư truyền, tuy rằng Vạn Toàn đã đem dấu vết sinh hoạt vợ chồng trên người Gia Hòa đế thu thập, hắc như cũ vừa thấy liền đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lấy ngân châm ra châm mấy chỗ huyết đạo ở trên người Gia Hòa đế, yên lặng chờ giây lát, Gia Hòa đế từ từ tỉnh lại.

Vạn Toàn cúi người, ở bên tai hắc nói nhỏ vài câu.

Bệnh phát thì Gia Hòa để mặt mày đỏ rực, trước mắt lại là nên đỏ cũng không đỏ được, cả người không còn sức lực, nói chuyện cũng không có khí lực, toàn dựa vào Vạn Toàn ghé vào miệng hăn mới có thể nghe rõ ràng.

Chẳng qua là không cho phép truyền ra ngoài thôi.

Ngay trước mặt Gia Hòa để, Vạn Toàn thấp giọng nhắc nhở Cao Đức: "Hoàng Thượng ban đêm phê duyệt tấu chương, âu sâu thành bệnh, đại nhân xem Hoàng Thượng cần nghỉ ngơi bao lâu?"

Cao Đức ngẫm hiểu, quỳ xuống nói: "Hoàng Thượng bệnh tà nhập thể, ít nhất phải nằm trên giường tĩnh dưỡng 1 tháng, đến lúc đó xem tình hình Hoàng Thượng khôi phục, vi thần mới có thể đoán thời gian Hoàng Thượng khỏi hăn."

Vạn Toàn liếc mắt nhìn Gia Hòa để, lại nói: "Hoàng Thượng lần này ốm đau, đại nhân không cần kê đơn thuốc, lưu lại ở Sùng Chính điện tự mình sắc thuốc chiếu cố Hoàng Thượng thôi, nếu như có nửa điểm tin tức để lộ, đại nhân biết sẽ nhận được kết cục gì."

Cao Đức cúi người dập đầu: "Mời Hoàng Thượng an tâm dưỡng bệnh, vi thần hiểu được nên làm như thế nào."

Sự tình thương lượng tốt rồi, Vạn Toàn bảo hăn kê toa thuốc được liệu, lại lệnh người đi Thái Y viện lấy thuốc. Cao Đức viết được liệu đương nhiên bao hàm toàn diện, tuyệt đối sẽ không để người khác căn cứ theo được liệu suy đoán ra chứng bệnh của Gia Hòa để.

Cao Đức đi rồi, Vạn Toàn đi khắc phục hậu quả, chỉ nói Gia Hòa để phê duyệt tấu chương quá trễ, Lệ phi nương nương không yên tâm đi qua khuyên nhủ, phát hiện Gia Hòa để ngã trên mặt đất mới phát ra tiếng kinh hô. Về phần Lệ phi...

"Hoàng Thượng, người không sao chứ, dọa ta chết khiếp được..." Gia Hòa để dùng được rồi, Quân Anh một lần nữa trở lại trước giường rồng, khóc nói.

Gia Hòa để hiện tại đã có thể mở miệng, chỉ là vẫn không có bao nhiêu khí lực, nắm hờ tay Quân Anh nói: "Đình Đình đừng sợ, Trẫm không có việc gì, ban ngày quá mệt mỏi. Đình Đình, tình hình Trẫm phát bệnh một khi truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ dẫn tới triều thần khủng hoảng, thậm chí sẽ có người đem sai lầm đổ lên người nàng. Cho nên chuyện tối nay đừng nói với bất kỳ người nào, có người hỏi thì nói giống Vạn Toàn, hiểu không?"

Nàng là một cô nương trẻ, chỉ cần hăn không nói cho nàng, nàng nhất định không hiểu hăn đến tột cùng vì sao mà bệnh. Đối thành Thục phi, Nhu phi, Gia Hòa để cũng sẽ không nói dối, sau này có lẽ cũng sẽ không gặp lại đối phương.

Quân Anh quả thật không hiểu, Gia Hòa để người nam nhân duy nhất của nàng, hai người cùng một chỗ, trừ lần đầu tiên, thì Gia Hòa để vẫn như vậy... Cho nên Quân Anh tin lời Gia Hòa để.

"Nàng về trước đi, một lát Thái Tử bọn họ muốn tới." Gia Hòa để khoát khoát tay, tỏ ý bảo nàng về hậu viện trước.

Quân Anh lau lau nước mắt, lưu luyến đi.

Đi ra ngoài thì đụng phải Thái Tử cuống cuống chạy tới.

Thái Tử đụng người, tưởng là cung nữ nào mắt không có con người, bản năng mà đem người đẩy sang bên cạnh, cúi đầu thì ánh mắt vô tình đảo qua khuôn mặt Quân Anh tái nhợt còn vương nước mắt, hăn kìm lòng không được nắm chặt cánh tay nàng, mau chóng đem người đỡ vững vàng.

Dưới ánh đèn nhu hòa, bởi vì quá vội vàng chạy tới, đến áo choàng cũng không mặc, Thái Tử dáng vẻ cao thẳng, khuôn mặt khô ngô, ngũ quan có

bóng dáng Gia Hòa đế, so với Gia Hòa đế trẻ tuổi hơn, so với Gia Hòa đế mặt mày ôn hòa hơn.

Quản Anh đã gặp Thái Tử, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn hắn trong khoảng cách như vậy gần.

Thái Tử cũng từng gặp Quản Anh, hắn thích nhất mỹ nhân, đối với Quản Anh cũng là trong lòng ngứa ngáy. Nếu như nói Quản Anh khí độ tục diễm rất không phù hợp khẩu vị của hắn, thân phận của nàng lại hoàn toàn bù đắp phần thiếu hụt này. Lúc này ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, cảm nhận nữ nhân dưới tay vòng eo mềm mại, trên người thơm hương, Thái Tử tâm thần rung động.

Cũng may hắn còn nhớ được đây là nơi nào.

Gần như chỉ ngừng trong hai ba hơi thở, Thái Tử lập tức buông Quản Anh ra, lùi sau hai bước bồi tội, "Phụ hoàng bệnh nặng, ta lòng nóng như lửa đốt, vô tình đụng phải nương nương, nương nương không sao chứ?"

Đề cập đến bệnh Gia Hòa đế, Quản Anh trong lòng rung mình, tránh thân thể ra nói: "Thái Tử không cần khách sáo, Hoàng Thượng ở bên trong, Thái Tử mau vào nhìn xem."

Thái Tử gật đầu, vội vàng đi vào .

Quản Anh quay đầu nhìn lướt một cái, mới nâng mũ phía sau áo choàng lên, mắt hờn mắt vía đi hậu viện.

Nội điện bên trong, Vạn Toàn trông giữ ở trước giường, thấy Thái Tử tiến vào, hắn khom lưng hành lễ.

Thái Tử không để ý hắn, đi tới trước giường quỳ xuống, ân cần hỏi thăm Gia Hòa đế: "Phụ hoàng có khỏe hơn?"

Gia Hòa để gật gật đầu, không nói chuyện.

Hắn mệt, có tâm tình ứng phó Quản Anh, cũng không có tâm tư ứng phó các con.

Vạn Toàn ở bên cạnh thay hắn giải thích: "Hoàng Thượng hiện giờ cần dày công tĩnh dưỡng, không thích hợp phí tâm mở miệng, mời Thái Tử thông cảm."

Thái Tử vội nói: "Phụ hoàng an tâm dưỡng bệnh, nhi thần không quấy rầy phụ hoàng, chỉ ở bên cạnh nhìn, phụ hoàng nhất định phải yên lành, nhi thần đã không có mẫu..." Đường như ý thức được nói sai, Thái Tử cúi đầu, trong mắt rơi lệ, lại không dám đưa tay lau.

Gia Hòa để nhìn đích trưởng tử của hắn, nhìn hắn quỳ ở đằng kia yên lặng rơi lệ, hơi mím môi, thấp giọng trách mắng: "Bao lớn còn khóc, mất mặt!"

Tuy là trách cứ, cũng là một phụ thân thân cận với nhi tử.

Thái Tử vội vàng quay người lau lệ.

Đám người Thục phi Nhu phi Nhị công chúa liên tiếp chạy tới, Nhị công chúa nằm sấp ở trên người Gia Hòa để khóc, giống như đứa nhỏ, cũng không bình tĩnh như Thái Tử. Gia Hòa để đau lòng không thôi, dẫu mãi một lúc, đối với hai phi tử cũng không nói thêm gì, không phải là không muốn, mà thật sự không có sức lực.

Từ Tấn Phó Dung, Khang vương Khang vương phi, Thành vương Thành vương phi, Từ Hạo Thôi Oản lần lượt chạy đến.

Gia Hòa để đều gặp, triệt để không có tinh lực, nhắm mắt lại muốn ngủ.

Thục phi Nhu phi ở trước giường trông giữ, mấy vị hoàng tử lui tới ngoài điện, đám con dâu đi một phòng, đám người Thái Tử ngồi tại chỗ gác đêm.

Thành vương nhìn Từ Tấn, thấy hắc buông mi trầm mặc, cũng không mở miệng.

Từ Hạo trong lòng không cong cong vòng vòng nhiều như vậy, hỏi Thái Tử: "Người đến sớm nhất, bệnh tình phụ hoàng đến cùng như thế nào?"

Khang vương cũng đôi mắt trông mong nhìn Thái Tử.

Thái Tử đem chuyện mình biết nói ra.

Nghe nói chỉ là thức đêm phê duyệt tấu chương, Từ Hạo Khang vương không lo lắng như vậy, loại bệnh này, dưỡng một trận là tốt rồi.

Thái Tử ánh mắt dời về phía Từ Tấn.

Từ Tấn như cũ mặt không biểu cảm.

Thái Tử rũ rèm mắt xuống, trong lòng khó có thể khống chế toát ra một cỗ thất vọng.

Nếu như phụ hoàng thật sự...

Vậy hắc chính là tân quân.

~

Sùng Chính điện, hậu viện.

Quản Anh sau khi trở về, ngồi ở trên giường ngẩn người.

Hạ Âm và Đông Tuyết tinh mắt, dẫn các tiểu cung nữ lui ra ngoài. Mọi người đi rồi, Đông Tuyết làm ướt khăn rồi vắt khô, đưa cho Quản Anh lau mặt, đợi Quản Anh hơi bình tĩnh lại, nàng ngồi ở ghế thêu bên cạnh nhẹ

giọng hỏi: "Nường nường làm sao vậy? Có phải Hoàng Thượng bệnh hay không..."

Quản Anh lắc lắc đầu, thở dài nói: "Đừng hỏi, may mắn Hoàng Thượng không có việc gì, việc này các người đừng nên dò hỏi, đã xảy ra chuyện ta cũng không bảo vệ được các người."

Đông Tuyết im lặng, không hỏi nữa, đứng lên nói: "Nô tỳ liền hầu hạ nường nường nghỉ ngơi?"

Quản Anh nào có tâm tình ngủ a, nhìn chính điện phía trước đèn đuốc sáng trưng, trong lòng bất an: "Không được, Hoàng Thượng bệnh nặng, ta vẫn là cùng y chờ xem, ngộ nhỡ có việc, ta tùy thời đi qua." Nam nhân của mình bị bệnh, nàng nào có tâm tư đi ngủ? Bị Gia Hòa đế đã biết hẳn sẽ nghĩ sao?

"Cũng phải, kia nường nường nằm trên giường chờ đi, ban đêm lạnh, thân thể nường nường quan trọng hơn." Đông Tuyết quan tâm nói.

Quản Anh trong lòng rối loạn, Đông Tuyết nói cái gì nàng liền làm cái đó, nằm xuống rồi, nghĩ tới bộ dáng Gia Hòa đế dọa người lúc ấy, nàng đột nhiên thực sợ hãi, nhỏ giọng hỏi Đông Tuyết: "Người nói, có người sẽ ở... Thôi, không có việc gì."

Vạn Toàn không cho phép nàng nói, Gia Hòa đế cũng dặn đi dặn lại, có thể thấy được chuyện đó thật sự không thích hợp nói cho người khác, Quản Anh sợ xảy ra chuyện.

Đông Tuyết hầu hạ Quản Anh lâu như vậy, biết Quản Anh trong lòng có việc tuyệt đối giấu không được, liền lo âu hỏi: "Nường nường có phải có tâm sự hay không? Nường nường tin nô tài, không bằng nói ra, nô tài ở trong cung mấy năm, có lẽ có thể giúp được nường nường, cũng hơn nường nường một mình thấp thỏm lo âu."

Quản Anh nhìn nàng, do dự hồi lâu, thấp giọng nói ra.

Nàng thật sự không rõ.

Gia Hòa đế đã là làm việc quá mệt, vì sao hắn nói truyền ra ngoài các đại thần sẽ trách nàng?

Đông Tuyết, Hạ Âm thông minh như vậy, giúp nàng rất nhiều, có lẽ lần này cũng có thể giúp nàng giải thích đạo lý bên trong. Quản Anh biết trong hoàng cung này rất nhiều việc đều không đơn giản. Nàng nắm rõ ràng rồi, về sau phát sinh chuyện tương tự, nàng mới sẽ không hoang mang lo sợ như bây giờ

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 222

Trong một thiên điện khác, Thái Tử phi, Khang vương phi ngồi dựa sát vào nhau, Phó Dung, Thôi Oản ngồi chung một chỗ, Lý Hoa Dung nhìn 4 người, chính mình tìm một chỗ ngồi, không có lồi kéo làm quen bên nào.

Khang vương phi cười nhìn náo nhiệt. Trước đây Đoan phi, Vĩnh Ninh công chúa không đem Hoàng Hậu nhìn vào trong mắt, hai nhà quan hệ như nước với lửa. Hiện tại Lý Hoa Dung không mặt mũi nào hướng về phía Đông cung bên này, Phó Dung hại cả nhà nàng, Thôi Oản là thân chị em dâu của Phó Dung, Lý Hoa Dung càng sẽ không chủ động lại gần, chỉ có thể cô quạnh.

Mắt thấy Lý Hoa Dung ngẩng đầu ưỡn ngực, cao ngạo như trước, Khang vương phi nhin không được chế giễu nói: "Lâu rồi không thấy, Ngũ đệ muội gầy đi không ít a."

Lý Hoa Dung nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Để Nhị tẩu nhớ mong, ta không sao."

Khang vương phi cười nhạo: "Người ở đâu nghe được ta nhớ mong người ? Ta..."

"Phụ hoàng bệnh nặng, các người đều đừng nói nữa, cẩn thận kinh động phụ hoàng." Thái Tử phi không vui nhắc nhở.

Nàng trước nay biết nguyên tắc, Khang vương phi ngượng ngập ngậm miệng thành thật, Thái Tử phi nhìn về phía Lý Hoa Dung, lại thấy trong mắt Lý Hoa Dung có cảm kích mơ hồ. Thái Tử phi ngạc nhiên, có chút hoài

nghe chính mình có phải nhìn nhầm rồi hay không, nàng cũng quen thuộc Lý Hoa Dung , nàng ấy sao có thể...

Ngay sau đó thấy Lý Hoa Dung hơi không thể tránh hướng nàng gật gật đầu, lập tức rũ hai mắt xuống, dường như thiện ý vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

Thái Tử phi bản năng nhìn về phía Phó Dung Thôi Oản, thấy các nàng không lưu ý bên này, nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tư động lên.

nhà mẹ đẻ Lý Hoa Dung vì Phó Dung mà chết, Đoan phi mẫu thân Thành vương vì Phó Dung mà chết. Vợ chồng Thành vương hận nhất, nhất định là hai người Từ Tấn Phó Dung, biển máu thù sâu trước mặt, hẳn cùng Đông cung rạn nứt thật sự không tính là gì. Thành vương cùng hoàng vị cơ bản là vô duyên, lúc này thiện ý của Lý Hoa Dung có phải tỏ vẻ Thành vương muốn đầu nhập vào Đông cung bọn họ hay không?

Xem bọn họ về sau biểu hiện như thế nào đi.

Thái Tử phi rất nhanh bình tĩnh lại.

Phó Dung lực chú ý đều ở trên người Lý Hoa Dung. Muốn nói lúc này người hận nàng nhất, trừ Lý Hoa Dung ra không thể là ai khác. Lý Hoa Dung nếu là hung hăng trừng nàng, Phó Dung cảm thấy rất bình thường, hiện tại trong mắt Lý Hoa Dung giống như không có nàng, Phó Dung cả người phát lạnh.

Bình tĩnh không biểu hiện, nghĩa là Lý Hoa Dung càng có tính toán nguy hiểm, thế cho nên khinh thường biểu hiện tranh đấu bên ngoài.

Lại nhìn Thôi Oản bên cạnh vẻ mặt lo lắng, nghĩ tới trong lòng nàng khả năng cũng có mưu tính mình, Phó Dung cả người càng không được tự nhiên.

Nàng là người lười, đối là bình thường, ngồi không một đêm như vậy Phó Dung khẳng định chịu không được. May mắn bên mình ngồi hai người tâm cơ khó lường, Phó Dung thế nhưng không ngủ gà ngủ gật, vẫn thức tới buổi sáng. Cao Đức lại đến bắt mạch cho Gia Hòa để, xác định Gia Hòa để không nguy hiểm tính mạng, sau này chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, Phó Dung thầm thở phào nhẹ nhõm, vì chính mình rốt cuộc có thể về nhà .

Thục phi, Nhu phi làm chủ, để con dâu mỗi người về phủ đệ chăm sóc đứa nhỏ trước, các vương gia tiếp tục lưu lại trong cung trông giữ.

Loại thời điểm này, cũng không có thời gian khanh khanh ta ta, Phó Dung xa xa cùng Từ Tấn nhìn nhau, liền cùng đám người Thôi Oản xuất cung .

Trong vương phủ, Trần ca nhi đang tìm nường.

Phó Dung mau chóng từ trong ngực nhũ mẫu nhận lấy Trần ca nhi, lệnh cho mọi người đi xuống, nàng ở trong phòng dưỡng tử, trong lòng lo lắng.

Trong ký ức, Gia Hòa để bệnh lần này triệt để bị thương thể cốt, trước sau chịu nỗi đau mất con, tức giận Thái Tử tạo phản, rất nhanh liền đi. Đường như 2 năm kể tiếp tất cả rung chuyển, đều là từ cơn bệnh này của Gia Hòa để mà xuất hiện.

Nghĩ tới sang năm mùa thu Từ Tấn phải xuất chinh, Phó Dung liền sợ hãi. Biên quan quân tình nàng một chút cũng không hiểu, nhắc nhở Từ Tấn không được, dù sao Phó Ninh là nàng bình thường tiếp xúc, nàng mơ tới nàng ấy xảy ra chuyện cũng có chút đạo lý, nhưng nàng vừa mở mắt liền nói cho Từ Tấn nàng mơ thấy người Hồ xâm phạm, hẳn có thể tin mới là lạ.

Đang phiền muộn đâu, một cái tay ú nắn đột nhiên đưa tới nàng trước mặt.

Phó Dung hoàn hồn, đáng tiếc đã chậm, cái tay nhỏ kia đã sờ hõ nhỏ trên trán nàng. Tối hôm qua Gia Hòa để bệnh nặng, Phó Dung đương nhiên không thể cài hoa điền chọc mắt người khác, liền thả tóc mái, lúc này bị nhi tử phát hiện, nhìn hẩn mắt phượng tò mò, Phó Dung trong lòng ấm áp, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần ca nhi nói: "Sờ cái gì a, trên tay Trần ca nhi cũng có hõ a."

Nói xong nắm lấy tay nhỏ, ấn lưng bàn tay tiểu oa oa.

Trần ca nhi đảo mắt liền quên hõ nhỏ của mẫu thân, xem xét một lát tay của mình, lại ôm lấy tay mẫu thân nhìn, miệng cười toe toét: "Nường cũng có!"

Tiểu tử ngây thơ vô ưu, Phó Dung trong lòng cũng dễ chịu chút.

Màn đêm buông xuống, Từ Tấn hồi phủ, trấn an Phó Dung hai câu, ôm nhi tử một cái, quay người lại đi viện Trương tiên sinh, lang trung vương phủ.

"Tiên sinh có biết đây là bệnh gì? Có nghiêm trọng hay không?"

Không có chỉ mặt gọi tên, Từ Tấn chỉ đem tình hình Gia Hòa để phát bệnh kể lại một lần.

Trương tiên sinh ở vương phủ, tối hôm qua Gia Hòa để xảy ra chuyện hẩn đương nhiên cũng nghe được tin tức, trong lòng rất rõ ràng Từ Tấn nói tới ai, chỉ làm bộ hồ đồ, một lòng nói bệnh tình: "Đây là tủng dục quá độ, tửu sắc xâm thể, bệnh phát thì mười người chết tám. Người này có thể nhặt về một cái mạng quả thật may mắn. Người trẻ tuổi phạm loại bệnh này, hảo điều dưỡng mấy năm còn có thể khôi phục, lão giả trụ cột đã hỏng rồi, bất quá chỉ cần hẩn từ đây tự hạn chế, không tủng sắc quá độ, cũng sẽ không có vấn đề quá lớn."

Từ Tấn gật gật đầu, đứng lên nói: "Đêm nay vừa nói, mời tiên sinh giữ bí mật."

Trương tiên sinh trịnh trọng gật đầu.

Từ Tấn đi nhanh đến Phù Cừ viện.

Sập tối mùa đông, gió lạnh thấu xương, Từ Tấn đi rất chậm, trong đầu là tình hình hãn cùng phụ hoàng chung đặng từ nhỏ đến lớn.

Phụ hoàng là Hoàng Thượng, có thể cho mẫu thân nhiều năm sung ái như vậy, xem như là tốt lắm. Cùng Phó Dung so sánh, mẫu thân đương nhiên sống rất không như ý, nhưng Từ Tấn không có không giảng đạo lý như vậy, hãn nguyện ý một đời trông giữ một mình Phó Dung, gặp được Phó Dung là may mắn của hãn. Mẫu thân cho dù tốt mấy, nàng không phải người kia trong lòng phụ hoàng, có lẽ phụ hoàng căn bản sẽ không độc sung bất cứ một người nào, cho nên Từ Tấn không có cách nào vì thế hận hãn.

Mà phụ hoàng đối với hãn thương yêu, xác xác thực thực vượt xa đám người Thái Tử.

Từ Tấn muốn cái vị trí kia, lại chưa bao giờ hy vọng phụ hoàng xảy ra chuyện để hãn sớm được ngồi lên.

Hãn chỉ là muốn, sớm hơn hay trễ hơn một chút không quan hệ.

Đời trước phụ hoàng giấu giếm quá nghiêm mật nguyên nhân chân chính bị bệnh, hãn không biết chân tướng, mẫu thân cũng không biết. Cho nên đời này hãn không cản trở Lệ phi tiến cung, mà là lợi dụng nàng đả kích Hoàng Hậu, Thái Tử. Hoàng Hậu chết rồi, Từ Tấn vốn định trước bắt ra người châm ngòi quan hệ huynh đệ bọn họ. Nhưng hiện tại, hãn muốn Lệ phi chết, muốn nàng triệt để biến mất bên người phụ hoàng. Lệ phi chết rồi,

không có sắc đẹp cảm dỗ, phụ hoàng mới có thể trở về là phụ hoàng vẫn chú trọng bảo dưỡng kia.

Nhưng Lệ phi phải chết được có giá trị.

~

Gia Hòa để ốm đau liệt giường, lệnh cho Thái Tử thay thế chủ trì tảo triều, nhưng tất cả tấu chương đều phải đưa tới Sùng Chính điện, do Vạn Toàn đọc cho hần nghe, hần khẩu thuật ý chỉ, lại do Thái Tử viết thay phê duyệt.

Thái Tử rất thoả mãn, nghi kị trước đó đều không còn, an an phận phận làm chân chạy cho Gia Hòa để.

Một ngày này, buổi trưa, Quán Anh như cũ đến hầu hạ Gia Hòa để dùng bữa, vừa vận Thái Tử có việc trì hoãn một lát, còn chưa đi.

Quán Anh liền đi ra phía sau, đợi Thái Tử đi rồi mới vào.

Dùng xong cơm, Gia Hòa để ngủ rồi, Quán Anh dẫn Hạ Âm rời đi.

Trên đường Quán Anh cùng Hạ Âm nói chuyện, hỏi hai lần không được đáp lại, vừa quay đầu, liền thấy Hạ Âm thất thần thất sắc, vẻ mặt khát khao.

"Nghĩ cái gì vậy?" Quán Anh cười hỏi nàng.

Hạ Âm đỏ mặt lắc lắc đầu. Quán Anh trong lòng sinh nghi, sau khi trở về một mình lưu Hạ Âm lại, muốn hỏi rõ ràng.

Hạ Âm, Đông Tuyết là người tâm phúc bên cạnh Quán Anh, ngấm ngấm ở chung cũng tương đối hiền hoà, thấy Quán Anh chấp nhất, nàng ngồi vào trước giường, vừa ấm chân cho Quán Anh vừa cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nô tài nói thật, nương nương không được cười."

Quản Anh ôm lò sưởi tay, thúc nàng nói mau.

Hạ Âm xấu hổ nói: "Thật ra cũng không có gì, nô tài chính là cảm thấy Thái Tử rất dễ nhìn. Trong mấy vị hoàng tử, Thái Tử và Túc vương đẹp nhất, bất quá Túc vương luôn đanh mặt, không bằng Thái Tử hay cười, nhìn dễ thân cận... Đáng tiếc Thái Tử phi dung mạo kém một chút. Không phải một mình nô tài cảm thấy đáng tiếc, trong cung rất nhiều người đều nói Thái Tử xứng đáng có Thái Tử phi đẹp hơn đâu."

Quản Anh nghe, không khỏi nghĩ tới tình cảnh đêm đó Thái Tử đỡ lấy nàng.

Quả thực rất tuần mỹ, rất ôn nhu.

Nàng lại nghĩ tới Thái Tử phi, một gương mặt như vậy làm sao xứng được với Thái Tử?

Nếu là nàng...

Quản Anh trong lòng chua xót. Gia Hòa để trước khi sinh bệnh nhìn bộ dáng chỉ như bốn mươi mấy tuổi, ung dung nho nhã, Quản Anh liền quên hẳn đã qua 50 tuổi. Cơn bệnh này qua, Gia Hòa để bỗng chốc dường như già hẳn đi, Quản Anh nhất thời nhận thấy được chênh lệch giữa hai người. Nàng mới mười sáu a, nàng đẹp như vậy, nếu như nàng có thể tiến cung sớm mấy năm, có phải có thể chỉ cho Thái Tử hay không?

Không đúng, Gia Hòa để thích nàng như vậy, sớm thấy nàng trước, như thường sẽ lưu nàng lại làm phi tử .

Nhưng Gia Hòa để thật sự thích nàng sao?

Không phải.

Gia Hòa để vẫn gọi nàng là Đình Đình, Quán Anh đã hỏi, Gia Hòa để cùng nàng nói chuyện Chung Đình. Bởi vì hai người giống nhau như đúc, tính tình cũng giống nhau, Gia Hòa để nhận định nàng là Chung Đình chuyển thế. Quán Anh không tin lắm, nhưng nàng thích Gia Hòa để bởi vậy đối với nàng sủng ái, nàng cũng không dám nói chính mình không phải, sợ Gia Hòa để tức giận...

Nàng chỉ là nông nữ, Gia Hòa để là Hoàng Thượng a, đương nhiên hẳn nói cái gì chính là cái đó.

Gia Hòa để yên lành, Quán Anh không để ý tới, an tâm hưởng thụ nam nhân thịnh sủng. Song hiện tại, Quán Anh chẳng biết tại sao cảm thấy ủy khuất, nàng hi vọng gặp được một nam nhân chân chính thích nàng, Quán Anh, không phải đem nàng làm nữ nhân thay thế.

Ánh mắt Thái Tử kinh diễm lại hiện lên trong đầu.

Quán Anh vô ý thức vuốt ve hoa văn trên lò sưởi tay, Thái Tử, có phải hay không...

Sập tối phát hiện Thái Tử từ cửa bước ra, Quán Anh bước chân không tự giác chậm lại.

Thái Tử nhìn thấy nàng, ánh mắt động lại.

Hắn trong mắt là thương thức mỹ nhân, những cái khác Quán Anh không hiểu, loại ánh mắt này nàng vẫn có thể nhìn hiểu.

Tim đập không hiểu sao nhanh hơn, Quán Anh hơi hơi đỏ mặt, rũ rèm mắt xuống, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người gặp thoáng qua.

Thái Tử hàng năm pha trộn ở trong đồng mĩ nhân, nhìn sườn mặt Quán Anh đỏ bừng, nào có không hiểu ?

Sợ bị người phát giác, hấn đi về phía trước, bước đi mấy bước, nhin không được quay đầu.

Quán Anh đang muốn đi vào, liếc mắt phát giác Thái Tử dừng lại, nàng nghiêng đầu nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng nàng hoảng hốt, vội vàng tránh vào trong.

Buổi tối hôm đó, Hạ Âm gác đêm ở trong lư hương trộn lẫn một chút gì đó.

Quán Anh nằm mơ, mơ thấy Thái Tử, hấn ôm nàng, ôn nhu quấn quýt si mê...

"Nường nường, nường nường người tỉnh tỉnh..."

Có người ở bên tai la lên, Quán Anh mở choàng mắt, thở hồng hộc.

Hạ Âm mặt mày đỏ rực, nhìn bên ngoài, nhỏ giọng hỏi: "Nường nường mơ thấy Thái Tử ?"

Quán Anh hoảng hốt, bất tri bất giác phát hiện chân trên người rơi xuống hơn nửa, nàng một tay còn nắm chính mình...

Quán Anh bỗng nhiên túm chân lên, vội vã thanh minh cho bản thân: "Ta, ta không có, người nói bậy gì đó?" Nàng có phải hô ra tiếng hay không?

Hạ Âm trấn an thay nàng lau mồ hôi, ôn nhu dỗ nói: "Nường nường đừng sợ, nô tài sẽ không nói ra, Thái Tử tốt như vậy, nô tài thấy Thái Tử hình như đối với nường nường cũng có ý, nường nường động tâm là chuyện thường tình..."

Quản Anh khó có thể tin nhìn chăm chăm vào nàng.

Trong mắt Hạ Âm hiện lên tiếc hận, hạ giọng nói: "Kỳ thật nô tài vẫn luôn cảm thấy nương nương cùng Thái Tử càng xứng... Ai, Hoàng Thượng cho dù tốt mấy, khẳng định phải đi trước nương nương. Đến lúc đó nương nương vẫn là tuổi trẻ như cũ, nên làm thế nào? Nô tài là người của nương nương, nương nương tốt nô tài mới có ngày lành. Cho nên nô tài bạo gan nói thẳng, thừa dịp hiện tại Thái Tử thích nương nương, nương nương nên lung lạc Thái Tử mới đúng. Như vậy tương lai Hoàng Thượng xảy ra chuyện, nương nương dựa vào Thái Tử sủng ái, chỉ cần đổi thân phận, có thể làm sủng phi ở hậu cung này như thường!"

Quản Anh triệt để choáng váng.

Hạ Âm quỳ xuống: "Nương nương nguyện ý tính toán lâu dài, nô tài đem hết khả năng phụ tá nương nương ổn thỏa. Nhược bằng nương nương chỉ nghĩ độc thủ phòng trống, u buồn mà chết, nô tài cũng tuyệt đối sẽ không nhắc lại nửa câu đại nghịch bất đạo."

Quản Anh còn chưa hoàn hồn, mờ mịt nhìn tâm phúc quỳ ở nơi đó, trong đầu khuôn mặt Gia Hòa để già nua cùng thân ảnh Thái Tử cao thẳng giao thoa biến hóa, rất lâu sau đó, cuối cùng mới định lại một người.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 223

Gia Hòa đế ở trên giường nằm 1 tháng, lại dày công điều dưỡng thêm. Đêm giao thừa tế tổ, Phó Dung nhìn từ xa, chỉ cảm thấy Gia Hòa đế một thân long bào vàng sáng đã khôi phục tinh thần đến bảy tám phần, ngoại trừ trên đầu rõ ràng nhiều tóc bạc hơn.

Gia Hòa đế lành bệnh, xem như là đại hỉ sự bậc nhất năm nay.

Tế tổ kết thúc, Phó Dung dẫn Trăn ca nhi đi Chiêu Ninh cung, Thôi Oản đương nhiên cũng tới.

Trăn ca nhi sắp đầy hai tuổi, thời điểm cực kỳ thích chơi với mọi người, Thôi Oản đưa tay cho hã, hã cũng ngoan ngoãn gọi "Lục thẩm". Thôi Oản rất là hâm mộ. Lúc Thục phi nắm tay nhỏ Trăn ca nhi dạy hã vẽ trâu vàng thì nàng tự đáy lòng nói với Phó Dung: "Tứ tẩu thật tốt, Tứ ca không ở nhà còn có Trăn ca nhi bồi người. Không giống ta, Lục ca ban ngày đi làm công sự, ta ở nhà một mình không thú vị chút nào."

Từ Hạo đại hôn rồi, Gia Hòa đế an bài công sự cho hã, Thành vương ra hiếu cũng bận rộn, trong năm hoàng tử, chỉ có Khang vương nhàn rỗi.

Phó Dung cũng trải qua những ngày tháng đó, cười nói: "Muội muội đừng gấp, đợi người mang thai lại hoài niệm lúc thanh nhàn này. Người đừng nhìn Trăn ca nhi bây giờ ngoan ngoãn, giờ chứng lên đến ta cũng hận không thể đem hã ném ra ngoài."

Nhớ tới lúc Trăn ca nhi làm người ta tức điên, Phó Dung âm thanh có chút lớn, bên kia Trăn ca nhi nghe được, nghiêng đầu nhìn nàng.

Phó Dung làm bộ tức giận trừng hăn: "Lần trước ai nằm ở trên giường lẫn lộn?"

Đầu tháng tuyết lớn, Trần ca nhi nằm sấp ở cửa sổ kính màu muốn ra bên ngoài chơi. Hăn còn nhỏ, Phó Dung sợ hăn ra ngoài bị lạnh sinh bệnh, không cho phép hăn đi, giọng mềm lời nhẹ dỗ dành. Không ngờ tiểu tử thối đột nhiên nằm trên giường khóc nháo lên, chọc Phó Dung tức đến sặc, rồi lại không chịu được nhi tử khóc, dỗ nửa ngày không được, Phó Dung che mắt giả vờ khóc, Trần ca nhi mới ngoan.

Tiểu tử dù tinh nghịch, vẫn biết hiếu thuận .

Trần ca nhi cũng nhớ chuyện đó, thấy mẫu thân trừng mắt, hăn chớp chớp mắt, không nhìn mẫu thân, nhìn chăm chăm vào trâu vàng vẽ trên giấy, nhìn một lát lại vụng trộm nhìn mẫu thân. Thấy mẫu thân còn đang nhìn hăn, Trần ca nhi ở trong ngực tổ mẫu vịn vẹo uốn éo thân mình nho nhỏ. Vừa muốn chuyển về bỗng nhiên nhìn thấy mẫu thân cười, quả thực giống như sau cơn mưa trời lại sáng, Trần ca nhi lập tức nhếch miệng cười, nắm chặt bút lung tung vạch hai nét.

Thục phi bất đắc dĩ.

Phó Dung thấy nhi tử trên tay dính mực nước, cầm khăn qua giúp hăn lau.

Thôi Oản càng thêm hâm mộ, nhìn bụng mình, âm thầm sốt ruột.

Bất tri bất giác bên ngoài sắc trời tối xuống.

Hậu cung không có Hoàng Hậu, các triều thần mấy lần khuyên Gia Hòa để một lần nữa lập hậu, đều bị Gia Hòa để bác, năm nay cơm tất niên các nữ quyến đặt ở Chiêu Ninh cung. Mặt trời đỏ ngả về tây, Nhu phi Thái Tử phi đám người lục tục tới. Lúc Khang vương phi tới, còn chưa vào cửa, trước hết nghe thấy âm thanh Trân tử nhi hưng phấn gọi các đệ đệ, Chương

ca nhi Hủ ca nhi Trăn ca nhi, không sót một ai, chỉ có thân đệ đệ nàng bởi vì quá nhỏ, không mang tới.

Hủ ca nhi nghe được tỷ tỷ tới, lập tức chạy tới cửa.

Chương ca nhi từ trên giường xuống, đứng trên đất.

Chỉ có Trăn ca nhi bởi vì cùng Trăn tỷ nhi không quen, hai mắt không nhìn ra cửa, tiếp tục chơi cầu vàng chạm rồng hình cửu long trong tay.

Trăn tỷ nhi thường đi Đông cung, đối với Hủ ca nhi Chương ca nhi đều rất quen thuộc, càng ưa thích đùa Trăn ca nhi, gấp đến độ Hủ ca nhi túm xiêm y tỷ tỷ, hi vọng tỷ tỷ bồi mình thêm. Trẻ con tức giận cao hứng đều khiến người yêu thích, Hủ ca nhi nhiệt tình ngược lại càng khôì hài, một phòng nữ quyến đều cười.

Quản Anh trong tiếng cười kia đi vào.

Phó Dung quay đầu nhìn lại, có chút giật mình.

Quản Anh như trước trang điểm lộng lẫy, nhưng nàng khí sắc càng tốt, mặt phấn má đào, một đôi mắt ngập nước, như là mẫu đơn được mưa móc làm dịu, lúc mới nhận long sủng không có lộ ra kiêu thái hiện tại. Phó Dung không khỏi buồn bực, hơn hai tháng nay Gia Hòa để thân thể suy yếu, hẳn là không có tâm tư yêu thương nàng đi?

Chẳng lẽ Gia Hòa để muốn phong nàng làm quý phi ?

Phó Dung càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán này có đạo lý, nàng đã quên đời trước Quản Anh tấn chức Quý phi khi nào, chỉ nhớ được trước khi Từ Tấn xuất chinh nàng ấy đã là Quý phi .

Ánh mắt chuyển tới trên người Thục phi, Phó Dung thật bội phục bản lĩnh Quản Anh có vận khí, không có hoàng tử, còn có thể được Gia Hòa để

thịnh sủng như thế.

Quản Anh lực chú ý lại đặt ở trên người Thái Tử phi cùng trắc phi Tiêu thị sau lưng nàng.

Thái Tử phi tuổi khoảng 24-25, dung mạo không nổi bật, toàn dựa vào trong nhà chống lưng mới được chọn làm Thái Tử phi. Tiêu thị tuy đẹp, so với nàng kém xa, Quản Anh không chút nào để vào mắt. Toàn bộ Đông cung, duy nhất làm cho nàng có chút áp lực chính là trắc phi Phó Ninh, ngày hôm trước lại sinh cho Thái Tử một nữ nhi, hiện đang ở cữ tại nhà mẹ đẻ.

Nghĩ tới Phó Ninh, Quản Anh lặng lẽ nhìn về phía Phó Dung, nàng đối với Phó Ninh không có ấn tượng gì, chỉ nhớ được là mỹ nhân, chẳng lẽ đẹp như Phó Dung?

Yến hội tan, Quản Anh trở về Sùng Chính điện.

Gia Hòa đế đã lâu không chạm vào nàng, nói là trước khi triệt để khỏi hẳn muốn phân phòng ngủ cùng nàng. Quản Anh cầu còn không được đâu, rửa mặt xong, Quản Anh cùng Hạ Âm nói nhỏ: "Người còn nhớ được vị trắc phi kia của Thái Tử, họ Phó, bộ dáng ra sao? Nghe nói là mỹ nhân, là Thái Tử sủng ái nhất."

Nói câu sau kia thì trong giọng nói rõ ràng mang theo vị chua.

Hạ Âm cười khẽ, vừa chải tóc cho nàng vừa nhỏ giọng nói: "Nương nương nghĩ những kia làm cái gì, vị kia có đẹp, còn có thể đẹp hơn nương nương? Nhìn hiện tại Thái Tử đối với nương nương bộ dáng si mê, chỉ sợ sớm đem đối phương quên sạch sẽ. Nương nương thật sự muốn biết, mấy ngày nữa tới hành cung, nương nương tự mình hỏi Thái Tử đi."

Gia Hòa đế bệnh nặng mới khỏi, đã định mừng năm đi hành cung Thang Sơn phía Bắc kinh thành, ngâm ôn tuyền, định tới mừng chín lại trở về.

Thái Tử nhận được tin tức, trong thư nói với Quân Anh hẳn sẽ tìm cơ hội sắp xếp hai người lên hèn hò một lần, không phải giống hai tháng này, chỉ có thể mặt mày đưa tình.

Quân Anh xem xong liền đốt những ám chỉ mờ ám bên trong lại nhớ rõ ràng rành mạch, trên mặt phát nóng một trận, rồi lại vô cùng sợ hãi, nắm lấy tay Hạ Âm nói: "Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ bị Hoàng Thượng biết thì làm thế nào đây?"

Hạ Âm thuần thục trấn an nói: "Nương nương yên tâm đi, Thái Tử làm việc ngài còn chưa yên tâm? Ngài xem hai tháng này chúng ta không phải vẫn yên lành?"

Lang có tình thiếp có ý, hai người nhìn hợp mắt, Thái Tử tính cách phong lưu, sớm phái người cùng nàng tiếp tới, âm thầm chuyển lời.

Nghĩ tới Thái Tử, Quân Anh trong lòng hơi an ổn. Thái Tử đã dám thích nàng, nhất định là có sách lược vẹn toàn đi?

Chính là không biết tại hành cung gặp được, Thái Tử sẽ làm những gì...

Quân Anh mặt nóng lên.

~

Túc vương phủ.

Từ Tấn cũng mặc sức tưởng tượng tới tình cảnh ở hành cung ngâm ôn tuyền cùng Phó Dung, vừa hôn sau ót nàng vừa hỏi: "Nùng Nùng biết bơi sao?"

Phó Dung đang nằm, thân thể không bị khống chế trước sau hoảng hốt, âm thanh cũng run lẩy bẩy, "Biết a, học với tỷ muội, cũng ở trong suối

nước nóng. Bất quá, bất quá nàng nói ta chỉ có thể bơi ở nơi cạn, mấy năm này ta không tập, cũng không biết còn được hay không..."

Từ Tấn biết nàng tập cùng Lương Ánh Phương, tạm thời dừng lại, dấn vào lưng nàng khàn giọng hỏi: "Vì sao nghĩ tới học bơi?"

Đời trước nàng không biết bơi, phụ hoàng đi hành cung, vợ chồng Thái Tử, Thành vương đều đi, hắc cũng đi. Bởi vì người khác đều mang theo thể thiếp, hắc trong hậu viện chỉ có Phó Dung, liền đem nàng đi. Lúc ấy nàng chẳng những không biết bơi, còn sợ nước, đứng ở bờ ao, nói gì cũng không chịu xuống, bị hắc ôm lấy ném vào giữa hồ... Nàng chỉ có thể bám lấy hắc, quấn chặt lấy hắc, quỳn rũ giống yêu tinh trong nước...

Hồi ức rõ ràng như vậy, Từ Tấn tình cảm khó kiềm nén, lại chậm rãi tiếp tục, cũng không quên vấn đề vừa rồi, "Vì sao muốn học bơi?"

Vì nếu bị người đẩy vào trong nước sẽ không đến mức chết đuối a.

Phó Dung ở trong lòng lăm lăm, ngoài miệng thuận miệng nói: "Ta 13 tuổi năm ấy rớt xuống trong nước, thiếu chút nữa chết đuối, ta sợ sau này lại rơi xuống nước, liền cầu người ta dạy ta ..."

Từ Tấn khựng một chút.

Sau khi trùng sinh làm ra hành động không giống với đời trước, khẳng định đều sẽ có nguyên nhân, chẳng lẽ nàng đời trước thật sự chết đuối ?

Đáng tiếc hắc vô luận dù thế nào cũng không thể biết hắc chết rồi nàng đến cùng trải qua cái gì.

"Đã quên cũng không sao cả, lần này ta tự mình dạy nàng." Nói xong một câu cuối cùng này, Từ Tấn không lãng phí môi lưỡi nữa, toàn lực ứng phó.

Ván giường kết kết, vang tới nửa đêm mới dừng.

Mừng một tiến cung chúc tết.

xe ngựa Túc vương phủ đến trước cửa cung, trùng hợp gặp được An vương.

nam nhân 25 tuổi, đến nay chưa lập gia đình, mặc trường bào như cây ngọc đón gió, phong thái so với hai năm trước phảng phất càng thịnh.

Từ Tấn xuống xe trước, thấy An vương đứng lại, trong lòng hẩn lạnh lẽo, đỡ Trần ca còn bé nói với Phó Dung: "Nàng ở bên trong ngòi một lát."

Tân hôn lúc ấy hẩn còn muốn dẫn Phó Dung đứng trước mặt Từ Bình thị uy, hiện tại Phó Dung càng ngày càng đẹp, hai người quan hệ cũng vượt xa lúc trước, Từ Tấn không hi vọng Từ Bình liếc mắt nhìn thêm nữ nhân của hẩn.

Phó Dung nhìn thấy An vương, đoán được Từ Tấn trong lòng không được tự nhiên, giả bộ không hay biết gì, nghi hoặc ngăn ngại rồi thuận theo trở về trong xe.

"Thất thúc." Từ Tấn ôm nhi tử đi tới trước mặt Từ Bình, cười dạy nhi tử: "Trần ca nhi chúc tết thúc tổ phụ."

Trần ca nhi tối hôm qua trong lúc ăn cơm tất niên mới gặp Từ Bình, có chút ấn tượng đâu, ngoan ngoãn hướng Từ Bình chấp tay: "Thúc tổ phụ, sang năm tốt."

Nam oa xinh đẹp lại nhu thuận, Từ Bình từ trong tay đầy tớ cầm lấy một cái hà bao nhỏ, đưa cho Trần ca nhi: "Trần ca nhi ngoan, đây là thúc tổ phụ cho tiền mừng tuổi."

Trần ca nhi vui vẻ cười, cúi đầu đảo phồng hà bao trong tay.

Từ Tấn lúc này mới giải thích: "Thất thúc đi vào trước đi, ta đi xem nương hẩn một chút, nữ nhân thật là phiền toái, suốt ngày soi gương."

"Phụ thân hôn nương..." Trần ca nhi đột nhiên thốt ra một câu, Từ Tấn sửng sốt, vội vàng che miệng nhi tử, mặt hiện xấu hổ.

Từ Bình bật cười, chế nhạo nhìn Từ Tấn một cái, đi trước một bước.

Từ Tấn cũng ôm nhi tử quay người.

Trần ca nhi ngẩng đầu, ủy khuất nhìn hẩn, là phụ thân bảo hẩn nói thế, sao hẩn nói phụ thân lại che miệng hẩn? (PS: Các nàng thấy bạn TT tởm chưa)

Từ Tấn hôn nhi tử một cái, "Phụ thân sai rồi, Trần ca nhi đừng nóng giận, đêm nay phụ thân chơi cười ngựa với người"

Trần ca nhi lập tức không ủy khuất .

Bởi vì bọn họ nói chuyện thì cách xe ngựa một đoạn, Phó Dung không nghe thấy hai lớn một nhỏ nói cái gì. Từ Tấn không giải thích, nàng cũng không hỏi, một nhà 3 người sóng vai đi vào trong cung. Phía trước chính là thân ảnh Từ Bình cao thẳng, Phó Dung nhìn hai mắt, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia áy náy.

Không nhìn thấy người thì không cảm thấy, nhìn thấy người , không khỏi nghĩ tới ngày đó hoa đào ở Tây Sơn. Lúc ấy nàng một lòng muốn gả cho An vương hưởng thụ an nhàn phú quý có sẵn, hiện giờ nàng gả cho Từ Tấn, đảo mắt liền chuẩn bị lộ đế vị của An vương, thật là vô tình.

Bất quá Phó Dung thà rằng thừa nhận chính mình là tiểu nhân, cũng sẽ không bởi vì điểm này áy náy đứng ngoài xem An vương giẫm lên thi thể nam nhân của nàng, đăng lên hoàng vị.

Mùng hai về nhà mẹ đẻ, Phó Dung ở Hầu phủ một đêm, ngày kế buổi trưa Từ Tấn tới đón hai mẹ con các nàng trở về, ban đêm nghỉ ngơi rồi, Phó Dung làm như đột nhiên nhớ ra, nằm sấp ở trên người Từ Tấn hỏi: "Vương gia, Thất thúc cùng Khâu đại nhân có giao tình sao?"

Đây là Phó Dung lần đầu tiên chủ động ở trước mặt hắc đề cập tới An vương.

Từ Tấn lập tức thu hồi tâm viên ý mã, chăm chú nhìn mắt nàng: "Nùng Nùng vì sao hỏi như vậy?"

Phó Dung vẽ mặt kinh ngạc, giải thích cho hắc nghe: "Hôm nay Tuyên Tuyên nói với ta, nói nàng năm trước đi Vĩnh Thái tự thì vô tình gặp được Thất thúc cùng Khâu đại nhân trước sau vào một gian thiện phòng. Chàng có biết, năm ấy ta đi Vĩnh Thái tự tìm chàng nhận Đoàn Đoàn, Tuyên Tuyên cũng đi, nàng cũng thấy An vương và Khâu đại nhân, ta cũng không biết nàng khi nào gặp qua ..."

Gia Hòa đế bệnh nặng, hơn hai tháng nay nàng gần như không ra cửa, chỉ có thể nói láo, cũng may muội muội quả thật đi Vĩnh Thái tự một lần, mà Từ Tấn cũng sẽ không đi tìm muội muội giăng co. Nếu như Từ Tấn đi tra hành tung An vương, phát hiện An vương không đi, vậy nàng cũng có thể lấy cớ muội muội nhận lầm người lấp liếm cho qua. Nhưng kinh qua chuyện này, Từ Tấn trong lòng khẳng định sẽ trồng xuống hạt giống hoài nghi, chỉ cần hắc phái người điều tra quan hệ An vương và Khâu đại nhân, nói không chừng có thể tra ra gì đó, dù sao hai người kia quả thật là một nhóm .

Nhìn Từ Tấn trầm mặc nhíu mày, Phó Dung yên tâm .

Từ Tấn hoàn hồn, đè bả vai nàng, nghiêm mặt nói: "Nùng Nùng, sau này lại có tin tức của hắc, người phải nói cho ta biết, việc này có chút kỳ quái."

Phó Dung hiểu ý gật đầu, "Ta cũng cảm thấy kỳ quái, Thất thúc không phải không thích cùng quan viên triều đình giao tiếp sao? Như thế nào..."

Lời sau nàng không nói, bởi vì ánh mắt Từ Tấn nói cho nàng biết, hẳn đều hiểu.

Phó Dung lại không biết, ngày hôm sau sáng sớm, Từ Tấn đi tìm Hứa gia hỏi.

"An vương gần đây đi Vĩnh Thái tự?"

Hứa gia lập tức trả lời: "Chưa từng, đông này An vương trừ bỏ đi Tây Sơn thưởng tuyết một lần, không có ra khỏi vương phủ."

Từ Tấn chăm chú nhìn mắt hẳn: "Người có chắc không? Ta có nghe nói hẳn đi Vĩnh Thái tự cùng Khâu Đạc gặp mặt?"

Hứa gia nhíu mày: "Vương gia nghe ai... Thuộc hạ cái này liền đi tra, quả thực có việc này, thuộc hạ làm việc bất lực, cam nguyện chịu phạt."

Sớm từ mấy năm trước, vương gia đã hạ lệnh, hiện giờ từ Đông cung tới An vương, Khang vương, Thành vương, thậm chí Hoài vương phủ, đều có người bọn họ, mấy người xuất hành càng luôn có trạm gác ngầm nhìn chăm chăm, sự tình có liên quan đại kế của vương gia, Hứa gia không dám lười biếng, tự mình sắp xếp thỏa đáng.

Từ Tấn trầm mặc.

Hứa gia mau chóng đi hỏi nghi vấn dưới tay, giữa trưa tới đáp lời, lấy tính mạng cam đoan trạm gác ngầm hẳn bên này không có phạm lỗi, An vương gần đây quả thật không đi Vĩnh Thái tự.

Từ Tấn nghĩ ngợi một lúc, cười, "Đi tra Khâu Đạc, từ lúc hẳn sinh ra đến bây giờ, việc lớn việc nhỏ, có thể tra được đều phải báo cho ta."

Tiểu hồ ly kia lại nói dối , nhưng lần này Từ Tấn tin tưởng Phó Dung là vì nhắc nhở hăn, là vì giúp hăn.

Đối với hung phạm kiếp trước chằm ngồi quan hệ huynh đệ bọn họ, Từ Tấn hoài nghi không ngoài mấy người kia. Bởi vì không thể xác định, dứt khoát nhìn chăm chăm toàn bộ. Không nhìn chăm chăm Thôi Oản là vì trước kia không hoài nghi nàng. Mấy năm nay, An vương thanh nhàn nhất , Từ Tấn thật không phát hiện An vương cùng triều thần lui tới, Phó Dung thà rằng nói dối cũng muốn buộc chung An vương cùng Khâu Đạc, tất nhiên có nguyên nhân

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 224

Mùng năm Gia Hòa để muốn đi hành cung Thang Sơn.

Bên ngoài trời còn tối đen đâu, Từ Tấn đem Phó Dung từ trong ổ chăn nóng hầm hập kéo ra ngoài. Phó Dung thật sự mệt, hôm qua buổi trưa Từ Tấn chẳng biết tại sao phát điên, biết rõ hôm nay phải dậy sớm còn đâm vào chỗ chết gây sức ép nàng, tuy rằng lời ngon tiếng ngọt chưa từng buồn nôn đến vậy, Phó Dung lúc ấy cũng lằng lằng, hiện tại mắt đều không mở ra được, ôm eo hắn không chịu động: "Vương gia tự mình đi đi, ta cùng Trần ca nhi ở lại nhà..."

"Nói mê sảng cái gì." Từ Tấn buồn cười nói, thấy nàng thật sự mệt mỏi, hắn bất đắc dĩ đem người buông xuống, mang xiêm y tới tự mình giúp nàng mặc vào.

Phó Dung dính vào đệm giường ngủ tiếp, tóc dài tán loạn, gương mặt thanh tú ửng đỏ mị người, giống mẫu đơn bình tĩnh nở ở bên trong màn giường.

Từ Tấn si ngốc nhìn, nhẹ nhàng hôn nàng một chút.

Nàng nói bao nhiêu lời tâm tình, đều không khiến hắn vui mừng bằng đem chuyện người bên chỗ An vương kia nói cho hắn biết. Điều này cho thấy nàng triệt để quên An vương, cả trái tim đã đặt vào bên hắn.

Thuần thực thay nàng đi giày thêu, Từ Tấn đem người ôm tới trước gương trang điểm, kêu Mai Hương Đình Hương tiến vào hầu hạ. Lan

Hương có thai , không thuận tiện đến hầu hạ Phó Dung bên này, Phó Dung liền đem một nha hoàn nhị đẳng nâng lên, đổi tên gọi là Đình Hương.

An bày xong Phó Dung, Từ Tấn lại đi sương phòng nhìn nhi tử, nhũ mẫu được nhắc nhở, đã dậy rất sớm, Từ Tấn ngoài ý muốn thấy Lăng Thủ thế nhưng cũng ăn mặc chỉnh tề . Hải lòng khen hãnh một câu, Từ Tấn lại tự mình đem nhi tử và chăn cùng quần lại, che kín mít ôm lên xe ngựa.

Phó Dung mơ mơ màng màng tỉnh lại, xe ngựa đã ra khỏi thành , mở mắt ra, liền thấy bên cạnh Mai Hương nhũ mẫu cùng nhau dạy Trăn ca nhi chơi bắt dây đâu, cách chơi này yên lặng, đại khái là sợ quấy rầy nàng ngủ đi?

"Nương tình !" Trăn ca nhi đối với bắt dây cũng không có hứng thú, thấy mẫu thân tỉnh , hãnh vui mừng đứng lên từ ghế xe trải thảm thật dày, nhích gần đến trước ghế dài, nằm sấp ở phía trước người Phó Dung, nghiêm túc nhìn nàng: "Nương thật lười."

Phó Dung che miệng ngáp một cái, ngồi thẳng dậy đem tiểu tử kéo lên trên đùi, cúi đầu căn hãnh: "Ai dạy ngươi nói mẫu thân lười ?"

Mai Hương nhũ mẫu cúi đầu cười.

Trăn ca nhi ăn ngay nói thật: "Phụ thân nói ."

Vừa dứt lời, ngoài xe ngựa có người gõ gõ cửa sổ, "Vương phi tỉnh chưa?"

Là âm thanh Từ Tấn.

Phó Dung để Trăn ca nhi ngồi bên nàng, nàng nhích gần đến trước cửa sổ, đẩy rèm ra.

Từ Tấn cưỡi ngựa theo bên cạnh xe, thấy trong cửa sổ nho nhỏ lộ ra Phó Dung rõ ràng vừa tỉnh ngủ, sừng mặt còn có dấu vết gối đầu ấn lên, khê

cười nói: "Ta còn cho rằng nàng phải ngủ tới lúc đến hành cung mới tỉnh."

Phó Dung trừng hăn, nàng ngủ đến giờ còn không phải là lỗi của hăn?

Hôm nay trời cũng không tệ, ánh nắng tươi sáng, không có gió. Nhìn nam nhân khôi ngô khoác áo choàng màu mực ngồi trên lưng ngựa, Phó Dung mặt mày dịu dàng, cười hỏi hăn: "Còn bao lâu nữa mới đến?"

Từ Tấn ánh mắt cũng không dời khỏi mặt nàng, "Một canh giờ nữa, Trăn ca nhi đâu, có khóc hay không?"

Cũng may Thang Sơn hành cung cách kinh thành không xa, bằng không hăn cùng Phó Dung đều luyện tiếc để nhĩ tử ngồi xe ngựa mệt nhọc.

"Phụ thân!" Trăn ca nhi đứng ở trên giường, từ một bên Phó Dung thò đầu ra, chờ mong nhìn Từ Tấn: "Cười ngựa!"

Phó Dung sợ hăn ngã , đem người ôm vào phía trước.

Trăn ca nhi hưng phấn đánh giá phụ thân cười ngựa.

Từ Tấn đưa tay sờ sờ đầu hăn: "Bên ngoài lạnh, đợi trời ấm áp phụ thân lại ôm Trăn ca nhi." Nói xong tay nhanh chóng dời tới bên cạnh, ở trên mặt Phó Dung sờ một chút, thu tay về thì thuận thế buông rèm cửa xuống.

Trăn ca nhi ngăn người nhìn rèm cửa, vừa muốn kéo lên, Phó Dung nắm lấy tay nhỏ nhĩ tử, ôn nhu dỗ nói: "Trăn ca nhi nghe lời, đợi xuân về hoa nở rồi lại để phụ thân ôm người cười ngựa."

"Hoa khi nào nở a?" Trăn ca nhi lẩm bẩm hỏi.

Phó Dung cười cười: "Trời ấm áp liền nở ."

"Vậy lúc nào thì ấm áp a?" Trăn ca nhi tò mò nháy mắt.

Phó Dung cười đến có chút miễn cưỡng, cẩn thận suy nghĩ; nói: "qua sinh nhật Trần ca nhi thì trời ấm áp."

Trần ca nhi vẫn là không hiểu: "Khi nào..."

Bên kia nhũ mẫu cố nén, Mai Hương ở Phó Dung trước mặt thì không kiêng dè nhiều như vậy, bật cười ra tiếng.

Phó Dung điểm điểm cái mũi nhỏ: "Nhìn xem, Mai Hương cũng chê cười người."

Trần ca nhi hắc hắc cười, quay người bỏ nhào đến trong ngực mẫu thân, tiểu bộ dáng xấu hổ, cũng không biết đến cùng hiểu hay không vì sao người ta cười hân.

Nhi tử tinh thần tốt, không bởi vì gấp rút lên đường mà khóc nháo, Phó Dung hết sức vui mừng.

Thánh giá rốt cuộc đến hành cung, đoàn xe lễ mễ, Phó Dung lại chờ một canh giờ cuối cùng mới vào Văn Hủy viên của Túc vương gia.

Đời trước Phó Dung đã đến nơi này, Từ Tấn sắp xếp nàng ngụ ở sương phòng hậu viện, đời này đương nhiên ở chính phòng. Vào nhà, Phó Dung liếc mắt nhìn sương phòng từng ở qua, rất có một loại cảm giác nở mày nở mặt.

Bên kia Từ Tấn, Thái Tử, Thành vương ba nhi tử đang bồi Gia Hòa để dạo chơi hoa viên.

Gia Hòa để ngụ ở Cửu Hoa các, cung điện huy hoàng nhất trong hành cung. Có việc không tới, trước đó lại là ốm đau nghỉ ngơi, hiện tại tinh thần không sai, Gia Hòa để dẫn ba nhi tử đi chung quanh một chút, nhớ tới chuyện lý thú mấy người hồi nhỏ, ví như Thái Tử ở nơi nào ngã, Khang

vương ở nơi nào vụng trộm hái trái cây, hăn cười đem mấy đứa con trai lần lượt trêu ghẹo một phen.

Đến cùng đã cao tuổi, ở Quỷ Môn quan đi một chuyến trở về, đối với chính sự ngược lại xem nhẹ, càng quý trọng người nhà bên cạnh.

Thái Tử Thành vương đều phụ họa theo.

Từ Tấn thủy chung một bộ dáng trong trẻo, mắt thấy mặt trời lên cao, Gia Hòa đế còm muốn dạo tiếp, mới mở miệng nhắc nhở: "Nên dùng cơm trưa, phụ hoàng đi về trước dùng cơm đi."

Thái Tử lập tức nói: "Đúng vậy đúng vậy, phụ hoàng nghỉ ngơi trước, đợi ngài nghỉ ngơi tốt, chúng ta lại bồi phụ hoàng hảo hảo dạo chơi khu vườn này."

Thành vương cũng nói: "Phụ hoàng thân thể quan trọng hơn."

Gia Hòa đế lắc đầu cười khở: "Hồi nhỏ Trẫm quản các người, hiện tại các người đều quản lại Trẫm." Nghe lời khuyên, đi đến chính điện, nửa đường tỏ ý bảo bọn họ về viện mình, sập tối lại qua thỉnh an.

đám người Từ Tấn cáo từ.

Gia Hòa đế đi tìm Quán Anh, lần này tới đây, phi tử bên trong hăn chỉ mang theo mình Quán Anh.

"Đói bụng sao?" Phen phó Vạn Toàn đi truyền lệnh, Gia Hòa đế dặt tay Quán Anh ngồi vào chỗ ở trên giường, cười hỏi.

Quán Anh gật gật đầu, buông mi mắt nói: "Có hơi đói rồi, Hoàng Thượng trở về thực là đúng lúc."

Nàng hơi hơi cúi đầu, lộ ra một phần cổ tuyết trắng, Gia Hòa đế đã lâu không chạm vào nàng, trong lòng ngứa, đem người ôm vào trong ngực hôn:

"Trầm vắng vẻ người lâu như vậy, Đình Đình có oán Trầm hay không?"

Quản Anh trong lòng có người, có chút không quen cùng Gia Hòa để thân cận, nhưng cũng không dám phản kháng rõ ràng, ngượng ngùng trốn khỏi ngực hân, đỏ mặt nói: "Sắp dùng cơm, Hoàng Thượng nghĩ cái gì vậy..."

Nàng càng như vậy, Gia Hòa để trong lòng càng muốn, nhớ tới thái y nói chỉ cần hân đừng có dùng được nữa, hàng tháng tiết chế một ít hân không có vấn đề, liền đi qua nắm lấy tay mỹ nhân nói: "Trầm đang nghĩ, buổi chiều bồi người cùng nhau ngâm ao, hay là buổi tối mới ngâm."

Quản Anh giả trang nghe không hiểu.

Nghỉ trưa xong, lại bị Gia Hòa để dặt vào trong hồ nước nóng.

Gia Hòa để biết mình không dùng đan dược biểu hiện khẳng định sẽ kém rất, cố ý dùng thủ đoạn khác hầu hạ Quản Anh trước một lần, sau đó lại mặc giáp trụ ra trận. Quản Anh nhắm mắt chịu, trong đầu lại là thân ảnh Thái Tử cao lớn, đợi nàng phát hiện Gia Hòa để rất nhanh đã kết thúc, chẳng những không thất vọng, ngược lại thấy may mắn, cố làm ra vẻ thỏa mãn.

Gia Hòa để vẫn âm thầm lưu ý thần sắc nàng, thấy nàng cũng không phải là bộ dáng chân chính vừa hưởng thụ xong, lòng sinh bực bội.

Sau khi trở về, hân bảo Vạn Toàn đi lấy đan dược.

Vạn Toàn hoảng hốt: "Hoàng Thượng..."

Gia Hòa để khoát tay: "Không cần nhiều lời, Trầm trong lòng hiểu rõ."

Chỉ cần hân không sử dụng hàng ngày, cách vài ngày dùng một lần hân là cũng không có vấn đề, Quản Anh mới mười bảy, hân hiện đã khiến nàng

thất vọng, mấy năm, mười mấy năm kế tiếp nên làm thế nào ?

Hắn không thể làm cho nàng phát hiện hắn đã già.

Đêm hôm đó, Gia Hòa để lại đại triển hùng phong.

Trong lúc Quán Anh thân bất do kỷ chịu nhận thì hai vợ chồng đang Thành vương xì xào nói chuyện.

"Khó được Thái Tử cùng nàng đều ở đây, người hành sự tùy theo hoàn cảnh, thật có thể thành công châm ngòi quan hệ hai người kia, chúng ta chỉ cần nhìn náo nhiệt."

Thành vương ôm Lý Hoa Dung, âm thanh mang theo một tia cười.

Lý Hoa Dung nhẹ nhàng đáp một tiếng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 225

Phó Dung vào hành cung ở, sáng ngày hôm sau liền bị bệnh.

Tin tức truyền ra ngoài, Thái Tử phi dẫn Chương ca nhi, Hủ ca nhi tới thăm hỏi, để Phó Dung ngoài ý muốn là Lý Hoa Dung thế nhưng cũng tới.

Nàng không dấu vết nhìn hai mắt Lý Hoa Dung.

Lý Hoa Dung đứng ở bên cạnh Thái Tử phi, không hỏi han ân cần, phảng phất chính là xuất phát từ lễ tiết mới tới điểm mặt .

Phó Dung thở nhẹ một hơi, Lý Hoa Dung thật có mặt cười, nàng càng không được tự nhiên .

"Tứ đệ muội làm sao vậy, đang yên lành lại bị bệnh?" Thái Tử phi ân cần hỏi.

Phó Dung tựa vào trên giường, một bộ dáng suy yếu vô lực, sắc mặt cũng tái nhợt, nghe vậy xấu hổ cười cười, "Đêm qua ở trong hồ ngâm nhiều một lát, cũng không biết thân thể này sao lại yếu ớt như vậy, buổi sáng tỉnh lại đầu choáng váng, ai, còn tính toán dắt Trần ca nhi đi dạo chơi chung quanh đâu. Lần này ngược lại tốt rồi, khó được đến một lần, mấy ngày nay phỏng chừng chỉ có thể nằm trên giường."

Thái Tử phi gật gật đầu, đoán được hai vợ chồng Phó Dung hơn nửa là ban đêm hồ nháo, không truy hỏi tiếp, xoay qua chỗ khác đem hai hoàng tôn Đông cung gọi đến bên người, ôn nhu dỗ nói: "Thấy chưa, tứ thẩm các

người là người lớn, ngâm ao cũng bị bệnh, các người ngâm ao thì càng dễ dàng bị bệnh, các người muốn sinh bệnh sao?"

Hủ ca nhi nhìn Phó Dung, tựa vào bên người mẫu thân lắc đầu liên tục.

Chương ca nhi vốn không định xuống nước chơi, lúc này cũng thành thành thật thật lắc đầu.

Trần ca nhi ngồi trên giường, nhìn hai tiểu ca ca, lại nhìn mẫu thân sinh bệnh, mấp máy môi nhỏ, cũng không muốn nghịch nước .

Phó Dung không ngờ Thái Tử phi sẽ đối xử bình đẳng với Chương ca nhi. Trẻ con ngâm ao dễ xảy ra chuyện, nghe nói Thái Tử cũng mang Chương ca nhi tới, Phó Dung có chút lo lắng Chương ca nhi bị người mê hoặc, hoặc là bị người tận lực phóng túng, tự vụng trộm đi vào hồ chơi. Hiện tại Thái Tử phi lấy nàng làm ví dụ, Chương ca nhi là đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy, có lẽ sẽ không xuống nước đi?

Hàn huyên chốc lát, Thái Tử phi dẫn bọn nhỏ đi rồi.

Lý Hoa Dung trước khi đi, thật sâu liếc mắt nhìn Phó Dung một cái.

Phó Dung nhìn thấy, mỉm cười đưa tiễn, đợi Lý Hoa Dung triệt để ra khỏi nhà, Phó Dung mới nhú nhú mày.

Nàng căn bản không sinh bệnh, tối hôm qua Từ Tấn dặn dò nàng như vậy, bảo nàng giả bệnh đứng ra bên ngoài chạy loạn, ở Văn Huy viên an tâm chiếu cố Trần ca nhi. Phó Dung khó hiểu, Từ Tấn giải thích, nói lo lắng Lý Hoa Dung ghi hận trong lòng đối phó nàng, thà rằng cẩn thận quá mức cũng muốn để phòng ngộ nhỡ. Ngày sau có cơ hội hắt lại một mình dẫn nàng đến tắm ao.

Từ Tấn nghĩ quá nhiều cũng tốt, trước đó phát hiện cái gì cũng tốt, hắt khẩn trương như vậy vì mình, Phó Dung vẫn thực ấm lòng, hơn nữa nàng

quả thật lười giao tiếp với chị em dâu, có thể cùng người nhà ở một chỗ, sao lại không làm?

Thấy Trần ca nhi ngoan ngoãn ngồi một bên, bởi vì mẫu thân "sinh bệnh", không giống hôm qua quần nàng đòi ôm hắt đi nghịch nước, Phó Dung càng thêm vừa lòng cái kế hoạch giả bệnh này, phải người lưu ý phía trước, nàng dẫn Trần ca nhi, Lăng Thủ đi hậu viện ngắm cảnh sắc. Bên này ấm áp, tuy là tháng giêng đất trời lạnh lẽo, trong viện lại có cây xanh hoa cỏ khó gặp ở kinh thành, làm người ta trước mắt sáng ngời.

Từ Tấn rất nhanh đã trở lại.

Hắn mang theo con chồn nhốt ở trong lồng buổi sáng bởi Gia Hòa để săn bắn được, Trần ca nhi, Lăng Thủ đều thích xem. Có nữ mẫu, Hứa Linh, Mai Hương ở bên cạnh nhìn, Từ Tấn rất yên tâm, lặng lẽ đưa mắt ra hiệu với Phó Dung, hắn đi ra ngoài trước.

Phó Dung không bao lâu sau cũng nhận lúc nhi tử không chú ý đi ra theo.

Từ Tấn nắm tay nàng đi tới hồ nước nóng bên kia, thấp giọng hỏi nàng: "Các nàng ấy đều đến thăm nàng rồi?"

Phó Dung gật gù đầu: "Đúng vậy, Thành vương phi cũng tới, thật là kỳ quái, đổi lại là ta, chắc chắn sẽ không đi thăm." Lấy ân oán của nàng với Lý Hoa Dung, cho dù Lý Hoa Dung không đến thăm nàng, cũng là nhân chi thường tình. Truyền đến bên kia, Gia Hòa đế cũng sẽ không vì thế chỉ trích Lý Hoa Dung không tôn trọng Tứ tẩu.

"Về sau ở chỗ có nàng ấy, nàng cứ tận lực tránh đi, đừng bởi vì tranh hơi mà đẩy mình vào chỗ nguy hiểm." Từ Tấn thần sắc ngưng trọng nói.

Lý Hoa Dung đẻ non, nghe nói thân thể triệt để hỏng rồi, không có nhà mẹ đẻ, hiện tại cơ bản chính là chỗ nhà có tang. Thành vương bởi vì thủ

hiếu mới không có nữ nhân khác, qua một thời gian khẳng định sẽ có. Từ Tấn hoài nghi Lý Hoa Dung sẽ đem hết thảy khổ sở đều tính lên đầu Phó Dung. Đối lại vào thời điểm khác, Từ Tấn có lẽ sẽ cho Phó Dung đi ra ngoài, mượn cái này thăm dò Lý Hoa Dung có ý quấy rối hay không. Nếu như đối phương thật muốn xuống tay, hẳn lại đem kế liên kế triệt để loại trừ nàng ấy, thuận tiện cho Thành vương chút giáo huấn. Nhưng lần này đi Thang Sơn, đại tuồng là giành cho Thái Tử, Từ Tấn không muốn xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Cả tòa hành cung, hẳn chỉ yên tâm để Phó Dung lưu lại ở Văn Huy viên.

Yên tâm, Từ Tấn bắt đầu động tâm tư khác, xoa bóp tay nhỏ Phó Dung, chỉ vào viện trước mặt nói: "Lúc trước đáp ứng dạy nàng học bơi, hôm qua nàng mệt, tha cho một lần, bây giờ không mệt đi?"

Phó Dung sao có thể không biết hẳn ám chỉ gì, bất quá nàng quả thực rất lâu không tắm ao. Vào nội điện, nhìn cái ao lớn kia, hơi nước mờ mờ như vậy, Phó Dung liền muốn đi vào nhanh một chút ngâm tắm, xem bản lĩnh bơi lội của mình có thụt lùi hay không.

Người hầu hạ đều lui ra ngoài, Từ Tấn tỏ ý bảo Phó Dung tới giúp hẳn thoát y.

Phó Dung không chịu, cười hướng bên cạnh chạy, bị Từ Tấn hai ba bước đuổi theo, quần áo đều không thoát, ôm lấy người đi về hồ, nháy mắt lao vào nước suối hơi có chút phát nóng, xiêm y ướt đầm khoác ở trên người nặng trĩu, phác họa ra đường cong rung động, Từ Tấn nhìn ánh mắt đắm đắm, cúi đầu tiến đến.

Phó Dung hiện tại chỉ muốn bơi lội, nhân lúc Từ Tấn bận rộn thoát quần áo thì nàng giống như người cá bơi ra ngoài.

Quần áo của nàng sớm bị Từ Tấn cởi, lúc này một thân thoải mái, vài cái né tránh, lại thành công thoát khỏi bàn tay to của Từ Tấn.

Bơi được xa , Phó Dung quay đầu lại, lau mặt một cái, hướng Từ Tấn đắc ý cười.

Mĩ nhân như hoa sen mới nở, cảnh đẹp ở dưới nước ẩn ẩn hiện hiện, đặc biệt là một đôi chân dài kia, như rong rêu dụ dỗ nam nhân đối diện, làm cho hần cam tâm tình nguyện bị nàng quần quanh.

Phó Dung nhìn ra trong mắt Từ Tấn phát cáu lên, nàng cũng thích nhất bộ dáng Từ Tấn khát vọng nàng, cười cười, bơi đi càng xa xa.

Từ Tấn cũng không sốt ruột, thông thả ung dung đem một mảnh quần áo cuối cùng ném ra ngoài, nhìn bóng dáng Phó Dung nói: "Nùng Nùng, bây giờ nàng ngoan ngoãn lại đây, ta sẽ hảo hảo thương nàng, nếu bị ta đuổi kịp, có biết ta trừng phạt nàng thì sẽ thế nào không."

Phó Dung đang vui vẻ bơi đâu, tiếng nước ào ào, nàng nghe được Từ Tấn nói chuyện, lại không nghe rõ hần nói cái gì, đợi đằng sau có tiếng nước mau chóng áp sát, Phó Dung quay đầu nhìn, như cũ không coi là chuyện to tát, cũng tăng nhanh tốc độ bơi về phía trước. Lúc chạy trốn, nàng đã đoán được Từ Tấn sẽ đuổi theo, nhốn nháo như vậy chơi vui nhiều hơn trực tiếp làm ngay ?

Bởi vậy bị Từ Tấn bắt lấy, Phó Dung cũng không gấp, vịn bả vai hần thờ dốc.

Nàng khí định thần nhàn, Từ Tấn tròn mắt càng sâu, dẫn người bơi tới bờ ao, một phen đem người xoay qua chỗ khác, kéo eo mở chân, liền mạch lưu loát.

Phó Dung ở trong nước thì đã bị hần hôn đến lâng lâng, chịu một chút như vậy, cũng không cảm thấy đau, chính là Từ Tấn vừa đến liền bức thiết giống như mưa to, Phó Dung không quen, trở tay ôm hần, yếu ớt mắng: "Vương gia, vương gia chậm chút a, chàng..."

"Nùng Nùng không phải là thích ta như vậy sao?" Nàng nghiêng đầu quay lại nhìn, Từ Tấn liền nhìn chăm chăm vào mắt ướt của nàng, khàn giọng hỏi: "Ta để nàng chọn cách chơi, đây chính là nàng tự chọn, hiện tại hối hận cũng muộn rồi." Nói xong không cho nàng cơ hội phản bác, càng làm cho đến tận hững.

Đáng thương Phó Dung không biết chuyện gì xảy ra, liền biến thành một chiếc thuyền lá nhỏ, trong tiếng mưa rơi lắt lắt lư lư, cầu xin không được đáp ứng, cuối cùng âm thanh đều câm bật. Từ Tấn cũng không bỏ qua, làm cho nàng đối mặt với hắn, nhìn nàng bất lực khóc. Nàng càng khóc, hắn càng hờ hững.

Bên này hai vợ chồng gần như tan thành một thể, Thành vương bên kia lại là một mảnh mù mịt.

Lý Hoa Dung nhú mày, nhỏ giọng hỏi Thành vương: "Biểu ca, người nói nàng có phải có tâm đề phòng ta hay không?"

Thành vương nhìn ngoài cửa sổ, không nói chuyện.

Hai nhà quan hệ như vậy, là ai cũng sẽ đề phòng đối phương, cho nên hắn để Lý Hoa Dung cùng Thái Tử phi kết giao tình trước, lại nhân lúc Phó Dung đi Thái Tử phi bên kia thì hành sự tùy theo hoàn cảnh, mà không phải là đem Phó Dung Từ Tấn trở thành kẻ ngu để cho Lý Hoa Dung trực tiếp đi qua giả ý lấy lòng. Nhưng hắn không ngờ tới Từ Tấn, Phó Dung sẽ cẩn thận như thế, căn bản không cho bọn họ cơ hội ra tay.

Có lẽ, Phó Dung thật sự bị bệnh?

Thu tầm mắt lại, hắn kéo tay Lý Hoa Dung: "Ta nói cũng không chừng, biểu muội đừng gấp, chúng ta chờ một chút, có lẽ ngày mai là tốt rồi."

Lý Hoa Dung cau mày thật chặt, luôn cảm thấy sự tình không lạc quan như vậy.

Mĩ nhân nhú mày, ngược lại càng chọc người thương tiếc, Thành vương ngăm vương phi mỹ lệ của mình, giơ tay vuốt ve hàng lông mi cong, khóe miệng ngậm cười.

Nam nhân ôn nhu, Lý Hoa Dung ánh mắt mềm nhũn, mềm mại tiến lại gần.

Nàng nên may mắn, biểu ca thật sự thích nàng, trong lúc thủ hiếu cùng nàng sớm chiều ở chung, ra hiếu cũng không như nàng lo lắng, nạp thiệp thất cao môn vì hãn gia tăng trợ lực, mà là vợ chồng đồng lòng báo thù. Hãn đối với nàng tốt như vậy, cho dù nàng cùng Phó Dung không có thù sâu biển máu, nàng cũng nguyện ý vì hãn bí quá hoá liều.

~

Cửu Hoa các.

Dùng cơm trưa xong, Gia Hòa để dắt Quân Anh đi nội điện nghỉ trưa, bởi vì tối hôm qua vừa mới nháo một lần, lên giường rồi hãn cũng không động tay động chân nữa, hôn hai cái liền ngủ. Cũng không biết tại sao, hôm nay phảng phất phá lệ mệt rũ rời.

Quân Anh khẩn trương, trái tim nháy a nháy, nhẹ nhàng gọi Gia Hòa để hai tiếng, xác định là hãn thật sự ngủ say, nàng lặng lẽ đứng dậy, dùng khăn đem cái bát trà thận trọng chà lau vài lần, lại dùng nước trà trong ấm không hạ mê được rửa sạch thêm một lần, đem nước hắt vào góc bồn hoa mai, lúc này mới chỉnh lý xiêm y, bước nhẹ đi ra ngoài.

Bên ngoài Vạn Toàn Hạ Âm Đông Tuyết đều đang đánh giấc.

Từ khi Gia Hòa để phát bệnh, Vạn Toàn vẫn ở bên ngoài trông giữ .

Lúc này nghe được động tĩnh, hãn mở mắt ra, nhìn thấy Quân Anh, lập tức đứng lên: "Nương nương..."

Quản Anh khoát khoát tay, trên mặt một mảnh thanh sầu: "Ta lại nhớ tới đứa nhỏ không có duyên phậnkia, ngủ không yên, muốn ra ngoài đi lại, một lát Hoàng Thượng tỉnh, công công thay ta giải thích một chút, bất quá ta sẽ nhanh chóng trở về."

Vạn Toàn không nghĩ ngợi nhiều, tự mình đưa Quản Anh ra cửa chính rồi lại vòng trở về.

Ngồi một lúc, một nhị đẳng cung nữ bên người Quản Anh tên là Liễu Chi cầu kiến.

Vạn Toàn có hơi bất ngờ, đẩy rèm ra, thấy Gia Hòa để ngủ say bên trong, hẳn đi ra ngoài gặp người.

Liễu Chi thần sắc bất an, nhìn thấy Vạn Toàn liền quỳ xuống, "Nô tài có một bí mật to lớn muốn nói, mời công công cho người khác lui ra..."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 226

Vạn Toàn chau chau mày, tỏ ý bảo hai tiểu thái giám bên cạnh đi xuống, đợi trong phòng chỉ còn hai người, hẳn không vui nói: "Nói đi."

Liễu Chi ngó nhìn bên ngoài, cái trán chạm đất, nói chuyện thì âm thanh phát run: "Công công, tối hôm qua nô tài bưng nước nóng đi hầu hạ nương nương rửa chân, vào nhà vô tình nghe thấy nương nương cùng Hạ Âm xì xào bàn tán, hình như là, là muốn ở buổi trưa hôm nay đi, đi lên hẹn hò người nào, nương nương nghe có vẻ rất sợ hãi, Hạ Âm liền khuyên nương nương, nói chỉ cần Hoàng Thượng uống trà, có thể ngủ hai canh giờ, là đủ rồi..."

Vạn Toàn vốn mặt không chút thay đổi nghe, nghe đến đây ánh mắt đột ngột phát lạnh: "Đã là tối hôm qua nghe được , vì sao lúc này mới nói cho ta biết?"

Liễu Chi càng run đến lợi hại, "Công công tha mạng, nô tài không dám, cũng sợ là chính mình nghe lầm , thẳng đến vừa mới nương nương đi thật, nô tài mới phát giác nương nương khả năng thật sự muốn..."

"Câm miệng!" Vạn Toàn một cước đạp ra, lấy khăn hung hăng chặn miệng Liễu Chi lại, lệnh cho người đem nàng bắt nhốt vào trong phòng, canh giữ cẩn thận, không cho phép lấy khăn trong miệng nàng ra. Xử lý xong Liễu Chi, Vạn Toàn bước nhanh vào trong phòng, liếc mắt nhìn bình trà, trước kêu Gia Hòa đế, kêu vài tiếng không được, hẳn cần răng, dùng sức bóp cổ tay Gia Hòa đế.

Gia Hòa để bỗng nhiên tỉnh lại, chỉ là đầu choáng váng, ánh mắt có vẻ mờ dần, mờ mịt nhìn Vạn Toàn.

Vạn Toàn vừa thấy hần như vậy, lập tức hiểu được lời Liễu Chi hơn nửa là thật, trước đỡ Gia Hòa để dậy, đợi Gia Hòa để triệt để thanh tỉnh, mới trầm giọng thì thầm.

Gia Hòa để tuy rằng già nua nhưng vẫn còn sót lại phong thái tuấn mĩ thời trẻ, mặt âm trầm như ác quỷ.

Hần không tin Quân anh sẽ đi vụng trộm.

Nhưng đầu hần choáng váng nặng nề, đây là tình hình trước kia nghĩ trưa chưa từng xảy ra.

"Giúp Trầm canh y." Ngơ ngác ngồi hồi lâu, Gia Hòa để khàn giọng nói.

Chỗ khác ở Hành cung, Quân Anh dẫn hai đại cung nữ cũng vài tiểu thái giám đi tới trước một khu rừng mai, bên này ấm áp, hồng mai sớm nở rộ trước, từng mảnh hoa đỏ trong mùa đông khắc nghiệt khiến tâm tình người ta vui sướng thêm vài phần.

Bên bờ hồ có tòa thủy đình, cũng vì các quý nhân thường mai một mỗi tới nghỉ ngơi, chung quanh xây đắp hòn non bộ bằng đá lớn, có vẻ hoang dã thú vị khác.

Hạ Âm theo Quân Anh đi vào, Đông Tuyết cùng mấy người tiểu thái giám ở bên ngoài trông giữ, sau một lát, Hạ Âm cũng quay lại đây, có chút đồng tình nói: "Nường nường trong lòng đau khổ, muốn thanh tĩnh."

Quân Anh năm ngoài tháng giêng mất đứa nhỏ, mọi người đều có thể lý giải tâm tình nàng hiện tại, không ai hoài nghi.

Lại không có ai biết bên trong rốt cuộc tình hình thế nào.

Mắt thấy thân hình Thái Tử hiện ra từ sau một tảng đá lớn, đi về phía nàng, Quân Anh tim đập nhanh hơn, đôi chân khẩn trương như nhũn ra, kìm lòng không được lùi về sau, hai gò má đỏ bừng so với hồng mai xuyên qua tường đá vươn đến còn kiều diễm hơn. Chỉ riêng bộ dạng then thùng bức này đã khiến Thái Tử tê nửa người, vài bước đã tới trước mặt Quân Anh, cúi đầu nhìn nàng: "Nàng đã đến rồi..."

Lần đầu tiên cùng nam nhân anh tuấn cao ráo kề sát gần như vậy, Quân Anh khẩn trương cứng người, không dám nhìn Thái Tử, cũng không biết nên nói cái gì, cúi đầu. Thành linh bị người kéo vào trong ngực, Quân Anh kinh hãi, bản năng mà chống cự: "Thái Tử, Thái Tử đừng như vậy, chúng ta, chúng ta ngồi xuống trò chuyện đi?"

Thái Tử phí hết tâm tư sắp xếp cuộc hẹn hò vụng trộm này, làm sao thỏa mãn với nói chuyện đơn thuần?

"Nói cái gì?" Hắn đem tiểu nữ nhân sắp không còn xương cốt tựa trên người mình bế ngang lên, hướn đi tới chỗ mấy tảng đá lớn hắn vừa mới ẩn thân, mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt Quân Anh tuyệt sắc, lời tâm tình thuận miệng liền đến: "Nói ta đợi ngày này, đợi đến mức sắp không chịu nổi nữa sao? Hay là nói nàng thật đẹp?"

Quân Anh liếc hắn một cái, chống lại mắt hắn mỉm cười, chôn vào trong ngực hắn.

Thái Tử trầm thấp cười, tới phía sau cự thạch, hắn đặt Quân Anh trên tường đá bóng loáng, cúi đầu hôn nàng, tay thuần thực cởi cạp váy nàng. Quân Anh tuy rằng ái mộ Thái Tử, lại không dám thoáng cái đã như vậy, nhịn không được giãy giụa. Nhưng nàng bởi vì khẩn trương ngượng ngùng sợ hãi, nào còn có khí lực a, Thái Tử lại đã lão luyện chốn bụi hoa, hai ba cái đã tháo xiêm y Quân Anh vung ra bên cạnh.

Lồng ngực nam nhân rắn chắc rộng lớn, Quán Anh chưa bao giờ thấy qua.

Nam nhân đụng chạm nhiệt tình như lửa, so với Gia Hòa để càng khiến nàng khó có thể chịu đựng.

Động tình lên, cái gì cũng quên mất, tùy ý hắn đem nàng ôm vào, tùy ý hắn trên môi, lỗ tai, sườn mặt nàng hưởng xuống... (PS: 2 người làm luôn à, đã chiến à?)

Bên ngoài bờ ao, Gia Hòa để dẫn Vạn Toàn lặng lẽ tới gần, phát hiện phía trước có mấy người hầu hạ bên người Quán Anh, Gia Hòa để liếc mắt nhìn tường đá trước mặt, dẫn Vạn Toàn từ một bên khác đi qua. Đây là hành cung của hắn, đã đến không biết bao nhiêu lần, mấy chỗ ngắm cảnh đẹp để đi Gia Hòa để đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, dễ như trở bàn tay né qua tai mắt của mọi người, đi tới đằng sau ao.

Nơi đó giả sơn đá lớn giao thoa trùng điệp, nhìn như chặn được nghiêm nghiêm thực thực, kì thực có đường nhỏ chỉ cho phép một người đi.

Gia Hòa để tỏ ý bảo Vạn Toàn lưu lại ở bên ngoài, chính hắn đi vào, trong tay áo cất giấu dao găm.

Trên mặt ao sương mù mờ mịt, không thấy rõ hai người lén hẹn hò ở nơi nào, Gia Hòa để cũng không nhìn mặt nước, liếc nhìn một vòng, ở giữa hai chỗ cự thạch phát hiện váy Quán Anh, còn có áo choàng nam nhân, xiêm y thái giám rất bình thường, nhìn không ra thân phận chủ nhân.

Gia Hòa để nhìn chăm chăm vào xiêm y thái giám kia, một hồi lâu sau, mới chậm rãi đi bộ qua, cuối cùng dừng ở bên một hòn đá lớn.

Chỉ cách một phiến đá, Thái Tử đang hưởng thụ đâu, nhìn trước mặt Quán Anh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nghĩ tới đây là nữ nhân của phụ hoàng, hắn có một loại khoái cảm vui sướng khó có thể hình dung, lại càng

kích thích cấm kỵ, cố ý gọi phong hào nàng: "Lệ phi, phụ hoàng lợi hại, hay ta lợi hại?"

Bên kia Gia Hòa đế thân thể cứng đờ.

"Thái Tử đừng nói nữa..."

Quản Anh âm thanh bên lên ngưỡng ngừng run rẩy truyền tới.

Thái Tử thích nhất nàng như vậy, lại cứ muốn bức nàng nói: "Lệ phi, nàng thích phụ hoàng muốn nàng, hay là thích ta muốn nàng?"

Quản Anh cắn môi ấn nhẫn, nhắm mắt, như hoa không chịu nổi thương.

Nàng không nói, Thái Tử thay nàng nói, càng nói càng hăng hái: "Là ta có phải không? Phụ hoàng đã 50, hẳn không có lực mạnh như ta có phải không? Không có lớn như ta có phải không? Lệ phi nàng nói, nàng muốn làm Lệ phi của phụ hoàng hay là Lệ phi của ta? Nàng nói a, chỉ cần nàng nói ra, tương lai ta dâng cơ, nàng vẫn là Lệ phi!"

Thái Tử đã rất lâu không sáng khoái như thế, khó gặp được mỹ nhân xấu hổ như thế, lại là thân phận cấm kỵ như thế. Hơn nữa lần sau lên hén hò cùng với Quản Anh còn không biết là khi nào, hẳn liền càng tận hứng mà tới, lại thêm Quản Anh xuất thân nông nữ, Thái Tử nói chuyện so với cùng đám người Thái Tử phi, Phó Ninh thì càng thô bỉ, buộc Quản Anh cùng hẳn nói lời thô tục.

Quản Anh tình khó kiềm nén, đều theo hẳn.

Một đôi dã uyên ương, đắm chìm trong điệu cảnh hén hò, tình thâm như lửa, cuối cùng Thái Tử trực tiếp che kín miệng Quản Anh, miễn cho giọng nàng quá lớn truyền ra ngoài. Tim hẳn đều đặt ở trên người nữ nhân phụ hoàng, nào chú ý tới có người đến rồi lại đi rồi?

Gây sức ép gần nửa canh giờ, Thái Tử mới tha Quán Anh, thân mật thêm một lát rồi vội vàng rời đi.

Quán Anh triệt để bình phục mới dẫn mọi người trở về Cửu Hoa các.

Thấy Gia Hòa để còn chưa tỉnh ngủ, Quán Anh thở nhẹ một hơi, thật cẩn thận trèo lên giường, ở bên người Gia Hòa để nằm xuống, bởi vì vừa mới trải qua một phen thương yêu, bất tri bất giác thật sự ngủ rồi, theo thói quen chui vào trong ngực Gia Hòa để.

Gia Hòa để mở mắt ra.

Quán Anh 17 tuổi, sắc mặt hồng nhuận, mặt mày như họa.

Gia Hòa để chậm rãi giơ tay lên, muốn vuốt ve khuôn mặt quen thuộc này, cuối cùng vẫn buông xuống.

Nàng là Quán Anh, không phải Chung Đình, Đình Đình của hắc, ôn nhu hiền lành, tuyệt đối sẽ không...

Gia Hòa để nhắm mắt lại, hồi hận đan xen lẫn lộn.

Là hắc si tâm vọng tưởng. Chung Đình thà rằng mang theo đứa nhỏ chết cũng không chịu tha thứ hắc, làm sao có thể chuyển thế tới tìm hắc?

Quán Anh chẳng qua là lớn lên giống nàng mà thôi.

Nhưng nàng không xứng mang khuôn mặt Chung Đình khi còn sống.

Gia Hòa để chậm rãi ngồi dậy, nhìn mỹ nhân ngủ khoe miệng còn mang theo nụ cười thỏa mãn, dao găm trong tay nâng lên, vững vàng đâm xuống.

đau nhức kịch liệt truyền đến, Quán Anh bỗng nhiên bừng tỉnh.

Nàng nhìn dao găm trong lồng ngực, khó có thể tin nhìn về phía Gia Hòa đế: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng..."

Gia Hòa đế không chút động lòng, trên mặt là lạnh lùng Quân Anh chưa bao giờ thấy, là lạnh lùng thuộc về một cửu ngũ chí tôn.

Hai khắc sau, hai vợ chồng Thành vương Lý Hoa Dung đang đánh cờ, một tiểu thái giám vô cùng lo lắng chạy vào, nhào xuống đất hồi bẩm: "Vương gia, vương phi, việc lớn không tốt ! Thái Tử ngầm mang dao găm diện thánh, ý đồ hành thích Hoàng Thượng..."

Thành vương phút chốc đứng dậy, chạy thẳng tới Cửu Hoa các.

Từ Tấn một bước tới trước, Thành vương chạy đến cửa, thấy Từ Tấn đang đâm đá Thái Tử, thi thể Lệ phi nằm ở bên cạnh.

"Phụ hoàng ngài không bị thương chứ?" Thành vương quỳ trước mặt Gia Hòa đế, lo lắng hỏi thăm.

Gia Hòa đế trên mặt phần nộ cùng bi thống đan xen lẫn lộn, liếc hăn một cái, không nói chuyện, đi ra đằng sau.

Vạn Toàn thở dài một tiếng, đối với thi thể Lệ phi lau lệ: "Thái Tử hành thích, Lệ phi xả thân hộ giá..."

Thành vương mới không có tâm tư quản Lệ phi, mau chóng quay người, cùng Tứ ca hăn giáo huấn Thái Tử đánh mất lương tâm dám can đảm giết cha thí quân

Gia Hòa đế bị ám sát, lập tức bãi giá hồi cung.

Thánh giá đi rất gấp, Từ Tấn lưu lại Hứa gia sắp xếp mẫu tử Phó Dung hồi kinh, hăn cùng Thành vương che chở Gia Hòa đế đi trước một bước.

Phó Dung nghe được tin tức Thái Tử hành thích, Lệ phi chết thảm, không khác gì nằm mơ, khiếp sợ căn bản không biết nên làm cái gì, ngơ ngác ngồi trong phòng, hành lý đều là Mai Hương dẫn bọn nha hoàn mang lên xe ngựa, đợi hết thầy đều thu thập xong, Mai Hương mới đến mời nàng lên xe.

Phó Dung liêu xiêu lên xe ngựa, thẳng đến Trăn ca nhi ỷ lại ôm lấy nàng hỏi phụ thân đi đâu, Phó Dung mới triệt để tỉnh táo lại. Cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhi tử nhỏ nhắn mờ mịt bất an, đoán được tiểu tử là bởi vì sự khác thường của nàng dọa sợ, Phó Dung ôm lấy nhi tử hôn nhẹ cái trán, ôn nhu dỗ nói: "Hoàng tử phụ thân thể không thoải mái, phụ thân đưa Hoàng tử phụ về nhà trước, Trăn ca nhi không sợ, mẫu thân bồi Trăn ca nhi đâu."

Mẫu thân rốt cuộc chịu nói chuyện, Trăn ca nhi yên tâm không ít, ngoan ngoãn ngồi trên đùi mẫu thân, nhỏ giọng hỏi nàng: "Khi nào tới nhà a?"

Hành cung Thang Sơn rất gần kinh thành, Phó Dung nghĩ ngợi một lúc, nói: "Rất nhanh, Trăn ca nhi mệt hay không? Nương đỡ người đi ngủ, Trăn ca nhi tỉnh lại là chúng ta tới nhà."

Trăn ca nhi gật gật đầu, ôm tay mẫu thân nói: "Nương kể chuyện xưa."

Phó Dung liền ôn nhu kể cho hắn câu chuyện Hầu Tử Trộm Đào hắn thích nghe nhất.

Trăn ca nhi lắng nghe, chỉ chốc lát sau ngủ thiếp trong lúc xe ngựa nhẹ xóc nảy, trong giọng nói dịu dàng của mẫu thân.

xe ngựa Vương phủ to rộng, Phó Dung nằm nghiêng, đem Trăn ca nhi đặt giữa nàng và vách xe, lại ở vách xe bên kia lót một cái gối nhỏ, miễn cho xe ngựa lắc lư kịch liệt đầu Trăn ca nhi bị đập vào. An bày xong nhi tử, Phó Dung đổi thành nằm thẳng, nhắm mắt lại trầm tư.

Lệ phi chết rồi, tội danh Thái Tử hành thích Gia Hòa đế cũng không thể thoát khỏi, rất có khả năng sẽ bị phế bỏ .

Vì sao?

Đời trước, Lệ phi thành Quý phi, mãi cho tới khi Gia Hòa đế chết vẫn là Quý phi, Thái Tử cuối cùng mới mưu phản, vì sao hiện tại đột nhiên xảy ra biến hóa lớn như vậy? Đời trước nàng cũng tới hành cung, một chút sự tình đều không phát sinh a?

Chuyện khác thường, khẳng định có nguyên nhân, Phó Dung cẩn thận nghĩ , lần này các vị vương gia đi cùng đều giống đời trước. Nếu nói duy nhất không giống, chính là đời trước Thành vương Lý Hoa Dung mang theo nhi tử, Từ Tấn không có nhi tử, nhưng khác một hoàng tôn, sao có thể tạo thành Thái Tử mưu phản sớm?

Hơn nữa Thái Tử hành thích này cũng quá đột ngột đi? Thật muốn hành thích, hẳn an bài thế nào? Phó Dung không hiểu triều chính, cũng biết lo trước khỏi họa a, vẫn phải là nói Thái Tử hành thích thì phải thu mua thị vệ bên ngoài trước đã...

Phó Dung nghĩ mãi mà không rõ.

Cũng may, đối với nàng và Từ Tấn mà nói đây là tin tức tốt, Thái Tử sớm bị phế trước, về sau không cách nào tạo phản nữa...

Cũng không đúng, đối thủ chân chính của Từ Tấn là An vương, nếu như huynh đệ Từ Tấn thật sự là An vương phái người sát hại, Thái Tử hiện tại xảy ra chuyện quan hệ với bọn họ thật không lớn.

Miễn man suy nghĩ, xe ngựa tới Túc vương phủ, xuống xe thì Trần ca nhi tỉnh lại, nhìn thấy nhà cửa quen thuộc, tiểu tử an tâm cười.

Sập tối Từ Tấn phái người gửi tin về, buổi tối không trở lại.

Phó Dung đã đoán trước được, buổi tối cùng Trần ca nhi ăn cơm, ban đêm cũng không cho Trần ca nhi đi ngủ đâu bên kia, nàng tự mình dỗ ngủ. Từ Tấn không ở nhà, có Trần ca nhi ở bên người, nàng ít nhiều an lòng hơn.

Nguyên Tiêu còn chưa qua, các đại thần còn đang nghỉ ngơi, ngày kế buổi sáng đều bị gọi vào trong cung tảo triều.

Thái Tử hành thích, Lệ phi hương tiêu ngọc vẫn, Gia Hòa đế đau lòng không thôi, ốm đau liệt giường, chỉ truyền thánh chỉ lệnh cho Vạn Toàn tuyên cáo triều thần.

Đại khái ý tứ chính là, Thái Tử bất trung bất hiếu, làm tội lớn mưu nghịch, Gia Hòa đế nhớ tình cảm phụ tử nhiều năm, chỉ phế Thái Tử, giam cầm ở cấm cung, cả đời không được ra. Đông cung thê thiếp không liên lụy trong đó, dời khỏi Đông cung, ở vùng ngoại ô kinh thành xây dựng biệt viện, nuôi dưỡng chúng nữ quyến, dưới gối phế Thái Tử có Chương ca nhi, Hủ ca nhi, Nguyệt tỷ nhi ba người còn nhỏ tuổi, ở lại trong cung nuôi nấng, đãi ngộ như hoàng tôn, hoàng tôn nữ khác.

Lại liệt ra mấy tội trạng của Thừa Ân công phủ, đoạt tước vị quan chức, con nối dõi hậu đại vĩnh viễn không được xuất sĩ.

Thánh chỉ tuyên đọc xong xuôi, cả triều văn võ đều kinh sợ, ánh mắt ào ào ném tới trên người Khang vương Túc vương Thành vương Hoài vương bốn vị vương gia.

Khang vương đã sớm quỳ xuống, tâm nhấc lên cao, lo sợ Gia Hòa đế bởi vì Thái Tử cũng giáng tội hãm. Quả thật, thân ca ca bị phế, Khang vương trong lòng không thể dễ chịu, nhưng hãm càng sợ chính mình không còn ngày thoải mái. Lại nói tiếp hãm và Thái Tử tình cảm huynh đệ còn thật sự không có bao nhiêu. Hồi nhỏ phụ hoàng mẫu hậu khen hãm, Thái Tử liền mất hứng. Khang vương biết mình là hoàng thứ tử chính cung đích xuất

mới là người Thái Tử kiên kỳ nhất. Cho nên hễ càng ăn càng mập, vẫn vô đều không dụng tâm, chính là vì an tâm thái tử. Hễ đối với hoàng vị quả thật không có hứng thú, chỉ muốn làm vương gia tiêu dao.

Nghe được cuối cùng xác định phụ hoàng không trách tội hễ, Khang vương sau lưng đổ mồ hôi lạnh ướt đầm một mảng.

Từ Tấn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, không có quá nhiều biểu tình, cùng thượng triều trước kia không khác mấy.

Thành vương trong lòng phức tạp.

Thái Tử bị phế, hễ đương nhiên cao hứng, vừa đúng một đảng Thái Tử hại chết mẫu thân hễ, thứ hai Thái Tử không còn, tương đương với hễ bớt một kinh địch. tâm trí Thành vương không để Thái Tử vào mắt, nhưng địa vị Thái Tử đích xuất chính là ưu thế lớn nhất. Hiện giờ Thái Tử bị phế, hễ thoải mái không ít. Nhưng không còn Thái Tử, phụ hoàng có thể lập tức phong Từ Tấn làm Thái Tử hay không? Trong mấy vị hoàng tử, Khang vương vẫn là bần nhào không trát được tường, thân phận đích xuất cũng không giúp được hễ, bản thân hễ cũng tự cam chịu, phụ hoàng chớ mắt hễ, triều thần cũng sẽ không đề cử hễ, còn lại ba hoàng tử, chẳng phải là Từ Tấn xuất sắc nhất?

Thành vương đột nhiên cảm thấy một trận khó giải quyết.

Từ Tấn hiện tại không có kinh địch, hễ không tìm được người có thể lợi dụng giúp hễ đối phó Từ Tấn. Tự mình ra tay, lấy quan hệ Thành vương phủ và Túc vương phủ, Từ Tấn thật sự gặp chuyện không may, phụ hoàng đầu tiên hoài nghi hễ, cho nên trong thời gian ngắn, hễ không thể đối phó Từ Tấn.

Không thể lợi dụng Thái Tử đối phó Từ Tấn, Lý Hoa Dung cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Thành vương dùng khóe mắt quan sát những triều thần kia, âm thầm bắt đầu cân nhắc chọn trắc phi thích hợp. Không có Khánh quốc công phủ, hẳn có thể một lần nữa kết giao trợ thủ mới đắc lực. Trước đây muốn lợi dụng Lý Hoa Dung ở giữa dây dây Thái Tử cùng Phó Dung, bởi vậy kiêng dè Lý Hoa Dung ăn giấm. Hiện tại không có tầng cổ kỵ kia, Lý Hoa Dung an phận, nhìn hai người tình cảm thanh mai trúc mã, hẳn cho nàng giữ lại vị trí vương phi. Nếu như Lý Hoa Dung khóc nháo, vương phi nàng cũng đừng nghĩ làm.

Trong triều thần, cũng có người bị chú mục.

Phó Phẩm Xuyên như không phát giác những ánh mắt kia vui sướng khi người gặp họa, buông mi đứng yên như thường.

Trong đầu là tình hình hôm qua lúc sập tối nữ nhi bị ma ma trong cung mang đi. Bởi vì Gia Hòa đế không giận chó đánh mèo nữ quyến Đông cung, những cung nhân kia đối với nữ nhi khá lịch sự, lại thêm bọn họ đã chuẩn bị bạc, nữ nhi thuận lợi trôi chảy lên xe ngựa, tôn quý giống như nàng phải về cung. Nhưng Phó Phẩm Xuyên không quên được bộ dáng nữ nhi ôm Nguyệt tỷ nhi khóc rống, càng khó có thể tưởng tượng ngày sau nữ nhi cùng 2 con cách xa không thể gặp nhau, nữ nhi nên sống qua ngày như thế nào...

Đều tại hăn, không bảo vệ được trưởng nữ.

Tan triều, Phó Phẩm Xuyên cùng Phó Phẩm Ngôn sóng vai trở về.

Phó Phẩm Ngôn không biết nên an ủi huynh trưởng như thế nào. Tối hôm qua, thê tử còn bởi vì nhìn thấy tình cảnh mẹ con cháu gái lớn phân li thê lương rơi lệ, hăn cũng thốn thức. Nhưng có biện pháp nào? Đó là hoàng gia, Gia Hòa đế không giận chó đánh mèo nữ quyến, con nối dõi Đông cung, đã coi như là ân điển.

Tối Hầu phủ, Phó Phẩm Ngôn vỗ vỗ bả vai Phó Phẩm Xuyên, mọi thứ đều trong tầm mắt.

Các triều thần tản đi, Từ Tấn đợi các hoàng tử tiếp tục đi Sùng Chính điện tạ ơn.

Gia Hòa để thật sự bị bệnh, có tức có hận có hối có đau, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Vốn là chưa triệt để khôi phục, hiện giờ rơi vào cảnh ái tử cùng sủng phi song song phản bội. Một đêm trôi qua, trên đầu tóc bạc càng nhiều hơn, trên mặt nếp nhăn càng rõ ràng. (PS: Sao ta lại cảm thấy đáng đời nhỉ)

Thục phi Nhu phi cùng nhau ở bên cạnh trông giữ, Nhị công chúa ngồi trước giường, Phó Dung và các con dâu đứng ở phía sau Thục phi Nhu phi, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Đại khái là nghe được tiếng bước chân các con đi vào, Gia Hòa để mở mắt ra, thấy vây chung quanh nhiều người như vậy, khoát khoát tay, nhìn Thục phi nói: "Người lưu lại chiếu cố Trẫm, cho bọn họ đều lui xuống đi."

Âm thanh già nua vô lực.

Thục phi nhìn về phía các tiểu bối.

Khang vương hiện tại làm trưởng, đi tới trước giường quan tâm hai câu, dẫn ba đệ đệ đi ra, Phó Dung vài người tự nhiên rời đi theo.

Thục phi nắm tay Nhị công chúa đưa Nhu phi đi ra ngoài, đưa tới cửa vừa vặn tiểu thái giám bưng dược tới, nàng nhận lấy, trở lại trước giường đem khay đặt xuống bàn, tự nhiên vô cùng nể trọng, mấp máy môi, quay đầu hướng Gia Hòa để nhu hòa cười: "Hơi có chút nóng, Hoàng Thượng dùng luôn còn có thể ấm áp thân thể, ta đỡ Hoàng Thượng dậy?"

Thanh âm ôn nhu, bộ dáng ôn nhu, nhìn Thục phi trước mắt làm bạn hơn 20 năm, nghĩ tới chính mình thế nhưng ở trên người Quản Anh lãng phí thời gian dài đến vậy, sung ái nhiều như vậy, suýt nữa còn vì Quản Anh bỏ mặc Thục phi, Gia Hòa để càng thêm hối hận, đột nhiên ho lên.

Thục phi vội vàng nâng hắc dật, thuận thục vì hắc xoa bóp lồng ngực, "Hoàng Thượng long thể quan trọng, có tâm sự gì đợi dưỡng khỏe thân mình lại suy nghĩ?"

Gia Hòa để cười khổ, hắc còn muốn cái gì? Một người là bất hiếu tử, một người là tiện nữ nhân, ai hắc cũng đều không muốn.

"Đem dược bưng đến đây đi." Bình phục lại, Gia Hòa để dựa vào đầu giường nói.

Thục phi vững vàng đem dược bưng tới, từng muỗng từng muỗng dứt hắc.

nước canh nóng hằm hập, tuy rằng khổ, rơi vào trong bụng quả thật làm cho người thoải mái nhiều hơn, đợi Thục phi đặt chén thuốc về, một lần nữa ngồi xuống, Gia Hòa để nắm tay nàng nói: "Hậu cung không có Hoàng Hậu, rất nhiều việc đều không có ai quản, Trẫm nghĩ qua nguyên tiêu liên sắc phong nàng làm Hậu, nàng có cao hứng?"

Dù là phẩm hạnh hay là tình cảm, Thục phi đều xứng với danh phận Hoàng Hậu.

Hắc cô phụ Chung Đình, dễ tin Hoàng Hậu, càng quá yêu Quản Anh, chỉ có Thục phi vẫn không làm cho hắc thất vọng, nhân lúc hắc còn sống, nhân lúc hắc còn cơ hội, Gia Hòa để không muốn lại cô phụ Thục phi.

Thục phi ngơ ngác, lập tức không mừng rỡ như điên, cũng không giả ý chối từ, mà là có chút bất đắc dĩ nói: "Hoàng Thượng thật sự cảm thấy ta thích hợp làm đại nhậm này?"

"Đương nhiên." Gia Hòa để néo néo tay nàng, buồn bực hỏi nàng: "Thấy thế nào, nàng dường như không quá cao hứng?"

Thục phi lắc lắc đầu, mỉm cười nói: "Hoàng Thượng ưu ái, ta đương nhiên cao hứng, chính là cảm thấy làm Hoàng Hậu rất mệt, không bằng làm phi tử thanh nhàn. Bất quá một năm nay ta quản không ít cung sự, không sai biệt lắm đem sự tình Hoàng Hậu nên làm cũng đều làm cả. Vừa nghĩ như thế, cho dù làm Hoàng Hậu sẽ vất vả càng nhiều, cũng hơn là làm việc không có danh phận đi?"

Nàng lễ thẳng khí hùng , trong lời nói mang theo thân mật hoạt bát giữa vợ chồng bình thường. Gia Hòa để không khỏi cười , cố làm ra vẻ vui mừng nói: "May quá may quá, tần hoàng hậu của Trẫm không ngốc, biết làm thế nào mới không thiệt thòi, vậy cứ định như thế, đợi Trẫm dường tốt thân thể, chắc chắn vì nàng làm điển lễ lớn phong hậu."

Thục phi hai tay ôm lấy tay hắn, có chút sợ nói: "Hoàng Thượng nhất định phải sớm khôi phục, ta ngóng trông ngài thực hiện lời hứa hẹn này đâu."

Gia Hòa để trong lòng nóng lên, đưa tay đem người ôm vào trong ngực, "Yên tâm, vì nàng, Trẫm cũng sẽ yên lành. Đúng rồi, chọn Thái Tử..."

Thục phi bỗng nhiên giơ tay lên che miệng hắn, nghiêm túc nói: "Hoàng Thượng, người sinh bệnh ta chiếu cố người, người phong ta làm Hậu, ta cao hứng vui mừng, bởi vì đây đều là chuyện của hai chúng ta. Nhưng chọn trữ quân quan hệ đến giang sơn xã tắc, không phải việc ta nên tham gia. Cho nên Hoàng Thượng đừng nói cùng ta. Ta cũng không muốn phí tâm suy nghĩ. Ta chỉ biết Hoàng Thượng là minh quân, người tuyển ai, người đó nhất định là thích hợp, ta đều tin người."

Gia Hòa để sững sờ, nhìn trong mắt Thục phi kiên định quật cường hiếm thấy, hắn bất đắc dĩ cười, "Tốt, Trẫm không nói với nàng chuyện kia."

Hắn vốn định nói cho nàng biết, hắn hướng vào Cảnh Hành, chỉ là còn muốn quan sát thêm, nếu nàng đã lười nghe, hắn liền tự mình làm chủ đi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 227

Bởi vì Thái Tử bị phế, năm nay kinh thành tiếng pháo trúc đường như cũng không vang lên như cũ. Dù sao dân chúng cũng biết Gia Hòa để hiện tại tâm tình khẳng định không tốt. Nhi tử muốn giết hãn, sủng phi mất mạng, đổi thành ai có thể có tâm tình tốt a?

"Phụ thân đâu?"

Ăn xong cơm chiều, Phó Dung ngồi trên giường dỗ Trăn ca nhi, tiểu tử chơi yên lành, đột nhiên ngẩng đầu hỏi một câu.

Đã hai ngày không nhìn thấy Từ Tấn, Trăn ca nhi nhớ phụ thân .

Phó Dung cười đem nhi tử ôm vào ngực dỗ: "Phụ thân chiếu cố Hoàng tổ phụ đâu, Hoàng tổ phụ tốt rồi phụ thân liền trở về."

Trăn ca nhi không mấy hài lòng đáp án này, trong mắt phượng rất giống Từ Tấn, ánh lệ lấp lánh: "Ta nhớ phụ thân..."

Nhìn tiểu tử trong mắt chớp động ánh lệ, Phó Dung tim cũng run theo, âm thanh càng ôn nhu, "Trăn ca nhi không khóc, người nghe nương nói, ngày nào phụ thân sinh bệnh, người có thể chiếu cố hãn hay không a?"

Trăn ca nhi dùng sức nghĩ một chút, hãn đã biết sinh bệnh là ý gì, nghĩ xong lại rút nước mắt: "Phụ thân không sinh bệnh!"

Phó Dung bật cười, vỗ nhẹ lưng hãn: "Phụ thân không bệnh, là Hoàng tổ phụ bị bệnh, Hoàng tổ phụ là phụ thân của phụ thân, cho nên phụ

thân phải chiều cổ hăn a, Trăn ca nhi đừng gấp a, Hoàng tổ phụ vừa tốt phụ thân sẽ trở về, phụ thân cũng nhớ Trăn ca nhi đâu."

Trăn ca nhi hiểu chuyện, nghe mẫu thân giải thích, không khó chịu nữa, vừa muốn hưởng trong ngực mẫu thân đung đung, bỗng nhiên nhìn thấy trước giường thêm một đạo thân ảnh quen thuộc, cao lớn như vậy... Trăn ca nhi lập tức quay đầu nhìn lên trên, thấy phụ thân ôn nhu cười, tiểu tử vui vẻ dựa vào mẫu thân leo lên trên, bất chấp lồng ngực mẫu thân có thể bị hăn ấn đau, toét miệng với phụ thân.

Từ Tấn đưa tay, thoải mái mái đem nhi tử ôm tới trong ngực, hung hăng hôn một cái: "Trăn ca nhi tại sao lại khóc?"

"Ta nhớ phụ thân..." Trăn ca nhi ôm chặt cổ phụ thân, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn tại đầu vai phụ thân, lo sợ lại không thấy phụ thân.

Nhi tử quyến luyến mình như vậy, cảm nhận lệ ướt, Từ Tấn cũng không muốn lúc này giáo huấn nhi tử, không cho phép khóc. Thoát giày leo vào trong giường, đối mặt Phó Dung nằm nghiêng, bàn tay to đem thê tử bên cạnh ôm vào trong ngực, giữa hai vợ chồng chỉ cách Trăn ca nhi của bọn họ.

Phó Dung thấy hăn áo khoác đều đã thoát, phỏng chừng là ở gian ngoài đợi cho hàn khí trên người không còn mới vào, đau lòng ôm lấy eo hăn, nhìn hăn hỏi: "Phụ hoàng thế nào?"

"Khá hơn nhiều, có mẫu thân chiều cổ, Nùng Nùng không cần lo lắng." Từ Tấn sờ sờ mặt nàng, "2 ngày này có bị dọa sợ hay không?"

Phó Dung gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện, thấy Trăn ca nhi bộ dáng đáng thương như thằn lằn gắt gao bầu vú Từ Tấn, nàng bật cười nói: "Trước không nói cái kia, chàng nhanh dỗ dành con của chúng ta đi, không thấy phụ thân, Trăn ca nhi thực ủy khuất có phải hay không?"

Trần ca nhi gạt đầu, còn gạt lệ lên ngực Từ Tấn đâu.

Từ Tấn thở dài một tiếng, cố làm ra vẻ khoa trương nói: "Ta mệt mỏi quá a, ai dầm dẫm lưng cho ta?"

"Ta dầm!" Trần ca nhi thích nhất cùng phụ thân chơi , thích ngồi trên lưng phụ thân cưỡi ngựa, cũng thích lúc phụ thân mệt dầm lưng cho phụ thân. Từ Tấn vừa nói xong, tiểu tử lăn lông lốc đứng dậy. Từ Tấn đổi thành nằm sấp, Trần ca nhi được mẫu thân nâng đỡ dầm lên, lão đảo , từ bả vai tới ngang hông Từ Tấn tới tới lui lui, đập vào chỗ nào Từ Tấn giả trang kêu đau, hăn liền khanh khách cười.

Phó Dung lặng lẽ chỉ chỉ mông Từ Tấn.

Trần ca nhi chân nhỏ phá hư một cước liền dầm qua, còn đặc biệt dùng sức, giống dậm chân hù dọa người.

Từ Tấn xoay người muốn dậy, làm bộ muốn đánh hăn, Trần ca nhi cười khanh khách bổ nhào trong ngực mẫu thân. Phó Dung cũng thích bồi nhi tử nháo, ôm hăn trốn đến góc giường, dùng thân thể của mình cản trở tiểu tử. Trần ca nhi khẩn trương mà nhìn phụ thân sát gần tới, thấy phụ thân muốn ôm mẫu thân đi, hăn ôm cổ mẫu thân không cho phép phụ thân ôm...

Một nhà 3 người náo loạn một trận, Trần ca nhi mới buồn ngủ, dụi mắt bổ nhào vào trong ngực Phó Dung.

"Đêm nay để hăn ngủ bên này đi." Từ Tấn hôn nhẹ cái ót nhi tử, ôn nhu nói.

Phó Dung "Ân" một tiếng, chuyên tâm dỗ nhi tử đi ngủ trước.

Từ Tấn bình tĩnh nhìn nàng.

Mùa đông ban đêm, Phó Dung mặc một bộ áo khoác hồng nhạt, trên vạt áo thêu đóa anh đào nhỏ màu trắng, rèm mi buông xuống ngóng nhìn nhi tử, môi đỏ nhẹ nhàng mấp máy, phát ra âm thanh mềm nhẹ nhất, rõ ràng là đang dỗ Trấn ca nhi, lại cũng dễ được hãn an tâm thỏa mãn.

Từ Tấn giơ chân lên, dè lên đùi Phó Dung.

Phó Dung giương mắt, thấy nam nhân ánh mắt ôn nhu không giống như là động tâm tư, liền cười cười, xinh đẹp như hoa.

Trấn ca nhi ngủ say, Từ Tấn thật cẩn thận đem hãn ôm vào trong giường, bởi vì tối hôm qua Trấn ca nhi chính là ngủ ở chỗ này, gối đầu của hãn cũng ở chỗ này đâu. Giúp nhi tử đắp chăn xong, Từ Tấn nhẹ nhàng hôn hãn một cái, quay người đem Phó Dung ôm vào trong ngực, ôm thật chặt.

Đêm đông ôm nhau, càng chặt càng kiên định, Phó Dung hôn cằm Từ Tấn: "Vương gia ăn rồi?"

"Ăn rồi." Từ Tấn dịch chuyển xuống, nhìn ánh mắt nàng: "Thái Tử bị phế, cao hứng hay không?"

Phó Dung trong lòng nhảy dựng, cẩn thận quan sát thần sắc hãn, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia cao hứng sao?"

Từ Tấn chưa bao giờ ngoài sáng nói với nàng hãn muốn cái vị trí kia, Thái Tử ở thì đó dù sao cũng là ý niệm đại nghịch bất đạo. Từ Tấn không tin nàng hoặc là lo lắng nàng hờ miệng, không nói với nàng cũng là bình thường. Bây giờ nhìn trong mắt hãn sáng rọi đoạt người, chẳng lẽ hãn muốn nói với nàng ?

Phó Dung tim đập nhanh hơn.

Thành thân lâu như vậy, nàng còn cẩn thận như vậy, lo sợ ở trước mặt hãn nói lời, lo sợ hãn trách cứ nàng. Từ Tấn có chút thất bại cũng có chút

bất đắc dĩ, nghĩ không hiểu hẳn rốt cuộc muốn làm tới tình trạng nào Phó Dung mới có thể không sợ hẳn, chỉ có không sợ, mới là thật sự đem hẳn làm trượng phu nhìn đi? Nàng sợ, liền thuyết minh mình nàng không quên thân phận của hai người.

Là bởi vì hẳn rất ít khi nói với nàng lời trong lòng?

Từ Tấn xoay người, ngăn chặn Phó Dung, nhìn thẳng mắt nàng, thấp giọng hỏi: "Ta rất cao hứng, Nùng Nùng biết tại sao không?"

Phó Dung mờ mịt lắc đầu.

Từ Tấn ở trong lòng quát một câu tiểu hồ ly, tiếp tục nhắc nhở nàng: "Nàng nói, Thái Tử bị phế, còn lại mấy người hoàng tử chúng ta, phụ hoàng sẽ hướng vào ai chọn Thái Tử mới?"

Phó Dung khiếp sợ mà mở to mắt, lắp bắp nói: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ là vương gia?"

Từ Tấn cắn cái mũi nàng: "Giật mình như vậy làm cái gì, chẳng lẽ nàng cảm thấy bản vương không xứng?"

Phó Dung vội vàng giải thích: "Không phải, chính là... Phụ hoàng nói với vương gia, hay là vương gia đoán?"

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào nàng, không trả lời mà hỏi lại: "Nùng Nùng không cần để ý tới những kia, chỉ cần nói cho ta, nàng hi vọng ta ngồi lên cái vị trí kia sao?"

Phó Dung bản năng mà cân nhắc một cái đáp án thích hợp nhất, nhưng nam nhân dường như nhìn thấu tâm tư nàng, chăm chú nhìn nàng, bức nàng nói ra ý nghĩ sâu trong nội tâm. Phó Dung không dám nhìn lại hẳn, nàng nhắm mắt lại, ôm chặt eo hẳn nói: "Ta muốn, vương gia, ta muốn chàng ngồi lên cái vị trí kia, không phải bởi vì ta muốn cùng chàng hưởng vinh

quang, mà là không muốn người khác ngồi vào, sau đó ngược lại đối phó chúng ta. Vương gia, triều đình đại sự ta hiểu không nhiều, nhưng ta biết, lấy vương gia hùng tài vũ lược, mặc kệ ai đăng lên vị trí kia, đều sẽ áp chế vương gia trước tiên. Ta không muốn vương gia bị người chọc, không muốn Trần ca nhi chúng ta bị nhử từ người khác khinh thường khi dễ, ta cũng không muốn quỳ trước các nàng, không muốn quỳ trước Khang vương phi muốn lợi dụng ta, không muốn quỳ trước Thành vương phi có thù sâu hận lớn cùng ta, càng không muốn quỳ..."

"Vậy thì không cần quỳ." Từ Tấn hôn nàng, hôn đến khi nàng bình tĩnh trở lại, thân thể không run rẩy hưng phấn nữa Từ Tấn mới buông ra, nâng mặt nàng nói: "Nùng Nùng, hiện tại ta nói cho nàng biết, nàng không cần quỳ trước các nàng ấy, bất luận kẻ nào, bởi vì ta nhất định sẽ ngồi lên vị trí kia. Phụ hoàng chủ động cho ta là tốt nhất, hắn không cho, ta cũng sẽ làm cho hắn phải cho."

Hắn giọng nói tuy thấp, bên trong bá khí hào hùng lại không giảm bớt nửa phần.

Phó Dung thích Từ Tấn như vậy, nàng từng phản cảm hắn cậy thế khi dễ nàng, lại thích xem hắn đối xử với người ngoài như thế.

Nhưng nàng không ngờ đến mức tin tưởng Từ Tấn muốn làm hắn liền có thể thuận lợi như nguyện...

"Vương gia," vui mừng qua đi, Phó Dung cẩn thận nhắc nhở, "vương gia đã có tâm với vị trí kia, người khác nói không chừng cũng có. Trước mắt vương gia quả thật là thích hợp nhất để làm Thái Tử, nhưng vương gia cũng phải càng thêm cẩn thận, miễn cho bị người khác hãm hại, vương gia từng nói, thà rằng cẩn thận, cũng muốn để phòng ngộ nhờ."

Từ Tấn cười, biết nàng lo lắng cái gì, hắn nhẹ giọng nói: "Ta hiểu, Nùng Nùng chỉ cần an tâm chiếu cố nhi tử, chuyện bên ngoài ta đều nắm chắc,

bất cứ dị thường nào ta đều sẽ đề phòng. Tựa như lần trước nàng nói An vương và Khâu Đặc lén hẹn hò một chuyện, ta đã phái người đi tra, cuối tháng tin tức hẳn có thể tới. Phụ hoàng vẫn đề phòng An vương, thật sự ta phát hiện An vương cùng Khâu Đặc có mưu đồ, chỉ cần nắm bắt phụ hoàng, phụ hoàng lập tức sẽ thu thập hai người kia."

Phó Dung sợ nhất chính là An vương, nghe Từ Tấn có chủ định sẵn như thế, nàng lần đầu tiên đối với tương lai không lo sợ như vậy.

Nàng cười đến an tâm mỹ lệ, Từ Tấn chẳng biết tại sao động tình, nhẹ nhàng hôn.

Phó Dung mềm mại đón ý nói hòa, đợi nàng phát hiện Từ Tấn muốn động thật sự, không khỏi dè tay hẳn lại, nghiêng đầu nhìn nhi tử ngủ say bên trong: "Tối mai đi, Trần ca nhi ở đây..."

"Nàng cảm thấy ta có thể chờ đến tối mai?" Từ Tấn xấu xa dán vào nàng, làm cho nàng cảm nhận hẳn không thể nhẫn, một bên cời xiêm y nàng một bên ở bên tai nàng dỗ: "Nùng Nùng không sợ, Trần ca nhi thích nhất mẫu thân đang đưa hẳn ngủ, chúng ta lung lay nhiều, hẳn ngược lại ngủ được càng ngon, Nùng Nùng nói có đúng hay không?"

Hắn vô sỉ, Phó Dung chặn miệng hẳn lại.

Từ Tấn không thích nàng dùng tay che, chính mình tìm địa phương...

Bất quá hẳn tuy ngoài miệng vô lại, kỳ thật cũng sợ ồn tĩnh nhi tử, cho nên cuối cùng dùng chăn bọc Phó Dung đem nàng ôm tới góc tường. Bức tường bên chắc sẽ không động, tuyệt đối sẽ không chọc tỉnh nhi tử.

Một đêm vắng bầy, ngày hôm sau hai vợ chồng đều dậy trễ, vẫn là bị Trần ca nhi nháo tỉnh.

Ngày mười sáu đủ loại quan lại một lần nữa thượng triều, Gia Hòa đế ngày đó liền hạ chỉ phong Thục phi làm Hậu, lệnh cho Khâm Thiên giám chọn ngày tốt, Lễ bộ chuẩn bị.

Thục phi thành tân hậu, Túc vương Hoài vương dưới gối nàng đảo mắt liền biến thành đích tử chính cung.

Liên tưởng đến Khang vương của Hoàng Hậu đã mất lưu lại trò trống không thành, Thành vương mẫu phi bị định tội, Gia Hòa đế cử chỉ lần này rõ ràng có ý tứ trải đường cho hai huynh đệ Túc vương Hoài vương. Hoài vương nhỏ tuổi vô công, thế nào cũng không vượt qua chiến công hiển hách của huynh trưởng, Túc vương Từ Tấn nhất thời thành trử quân được mọi người chọn trong lòng.

Lục tục có triều thần thượng tấu, thỉnh Hoàng Thượng sớm ngày chọn trử quân khác, lấy xã tắc làm căn bản.

Nhưng Gia Hòa đế cũng không như bọn họ sở liệu phong Từ Tấn làm Thái Tử, mà là để lại không phát.

Hắn không phát, như thường vẫn có người thông minh nghĩ tới đi nịnh bợ Túc vương trước, nhất thời bá thiếp đưa tới Túc vương phủ nổi lên không dứt.

Từ Tấn sớm có chuẩn bị, vì thế Phó Dung lại "Bệnh", Túc vương phủ cự tuyệt không tiếp khách.

Đợi đến cuối tháng 1, việc này cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Hứa gia tra được cuộc đời Khâu Đặc cũng rất cuộc đưa tới trong tay Từ Tấn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 228

Từ Tấn ngồi trong thư phòng, tay phải vô thức vuốt ve cằm, tay trái tùy ý lục lọi từng tờ mật thư Hứa gia đưa tới.

Khâu gia cũng là danh môn ở kinh thành, thật muốn tra ra, chuyện cũ rất nhiều.

Đơn giản xem một lần, không phát hiện cái gì khác thường, Từ Tấn lại đem một phong mật thư khác Hứa gia cố ý để riêng đặt ở trước mặt, ánh mắt lóe lên một đạo suy ngẫm, cười hỏi Hứa gia: "Là ai đem hai người bọn họ liên hệ với nhau?"

Vương phủ nuôi nhiều ám vệ như vậy, Từ Tấn không có khả năng quen thuộc từng người, ngược lại Hứa gia quản lý bọn họ, khẳng định biết rõ ràng.

Hứa gia không chiếm công lao thuộc hạ, cười nói một cái tên, "Kỳ thật bên này tin tức giữa tháng tra được không sai biệt lắm. Bởi vì không phát hiện Khâu Đặc và An vương có bất kỳ liên hệ gì, nhưng vương gia lại nhận định hai người có dính líu, ta định cùng nhau thương lượng thì Trần Phát trêu đùa thì thầm một câu, sau này càng nghĩ càng có khả năng, hẳn liền đi tra ..."

Từ Tấn gật gù đầu, lệnh Hứa gia thưởng cho Trần Phát, hẳn đốt mật thư khác, đi Phù Cừ viện.

Phó Dung nhìn Trần ca nhi, Lăng Thủ cùng vài tiểu nha hoàn chơi trốn tìm.

Từ Tấn tới, Phó Dung liền theo hắn vào phòng.

"Nhìn cái này xem." Từ Tấn ôm nàng ngồi lên ghế, đem mật thư nhét vào trong tay nàng.

Phó Dung tò mò mở ra.

Trên tờ giấy là từng dãy chữ nhỏ chỉnh tề hữu lực, lời ít ý nhiều, đem sự tình kể lại rõ ràng rành mạch.

Phó Dung khó có thể tin, đối với ba chữ "Sở thái phi" phía trên hỏi: "Sở thái phi, là..."

"mẫu phi của An vương." Từ Tấn cầm dựa lên bả vai nàng, thấp giọng nói cho nàng biết chuyện trên thư không viết, "An vương hơn ta một tuổi, hắn sáu tuổi năm ấy Sở thái phi chết bệnh. Ta nhớ nường đã từng nói, Sở thái phi và bà ấy cùng tuổi."

Phó Dung nghe, trong lòng khẽ động, khiếp sợ hỏi: "Chẳng lẽ, An vương là Khâu Đặc ..."

Từ Tấn che miệng nàng lại, không cho nàng đem câu đại nghịch bất đạo kia nói ra miệng, kịp thời giải thích: "Không phải, Sở thái phi tiến cung năm thứ hai mới mang thai, hai năm đó Khâu Đặc đều ở biên quan, Nùng Nùng không cần hoài nghi, An vương quả thật là cốt nhục tiên hoàng." Đề cập đến huyết mạch hoàng gia, tiên hoàng sao có thể cho phép phát sinh chuyện gièm pha kia.

Giải được hoài nghi, nghĩ tới nguyên nhân Khâu Đặc giúp An vương, Phó Dung đột nhiên có chút sầu não.

Khâu Đặc lúc niên thiếu du lịch Lạc Dương, kết bạn với Sở thái phi, chưa kịp đàm hôn luận giá phải vội vàng đi biên quan. Lúc hắn ở biên quan anh dũng giết địch thì Sở thái phi trúng tuyển tú nữ tiến cung, năm sau

Khâu Đạc công thành danh toại trở về, người trong lòng của hắn đã thành một quý nhân của tiên hoàng, có thai. Rất nhanh tiên hoàng chết bệnh, Gia Hòa đế đăng cơ, Sở quý nhân sinh hạ An vương được thụ phong thái phi, ở trong hậu cung không thể đi đâu đến khi từ trần.

Khâu Đạc nhất định rất thích Sở thái phi đi, cho nên hắn lựa chọn phụ tá con của nàng đăng lên hoàng vị.

"An vương biết quan hệ của mẫu phi hắn và Khâu Đạc sao?" Buông thư xuống, Phó Dung ngẩng đầu hỏi Từ Tấn.

Từ Tấn lắc lắc đầu, nắm tay nàng nói: "Hắn xuất cung nhiều năm như vậy, đến cùng có thư từ cùng Khâu Đạc hay không, thời gian quá lâu người của ta cũng không điều tra ra được. Lần trước Tuyên Tuyên nhìn thấy bọn họ cùng một chỗ, khả năng là ngẫu nhiên gặp gỡ, cũng có thể là bí mật thương lượng cái gì, trừ phi hai người có động tác tiếp sau, bằng không chúng ta cũng không thể xác định. Bất quá Khâu Đạc ngược lại là rất thâm tình, đến nay chưa lập gia đình."

Bởi vì Khâu Đạc vẫn chưa lập gia đình, thủ hạ của hắn mới nghĩ sai lệch, tiếp theo chó ngáp phải ruồi.

Phó Dung lại nhìn thư một lần nữa, thốn thức cảm khái: "Đáng tiếc một đôi tình nhân, nếu như Sở thái phi có thể gả cho Khâu Đạc, sẽ sống được rất hạnh phúc đi? Có mấy nam nhân có thể làm được như Khâu Đạc vậy đâu?"

Người nói vô tâm, người nghe cố ý.

Nhìn Phó Dung thần sắc tiếc hận, Từ Tấn nghĩ tới An vương cùng Từ Yến, hai người kia đều còn chưa cưới vợ, cũng đều có liên lụy cùng Phó Dung, bọn họ không cưới, có phải còn đang nhớ thương Phó Dung hay không? Phó Dung thì sao, nàng có thể vì thế nhận định hai người kia đều là nam nhân tốt si tình hay không?

Từ Tấn trong lòng không thoải mái, cắn lỗ tai nàng: "Đó sao tính là nam nhân tốt? Thật sự thích nên từ sớm cưới nàng về, không phải để sau này hối hận. Tựa như chúng ta, chỉ cần ta thích nàng, tuyệt đối sẽ không để nàng gả cho người khác, cho dù có gả rồi ta cũng sẽ cướp người về."

Hắn nói vô cùng nghiêm túc, Phó Dung lại nghĩ tới hai người trước đây gặp ghềnh trắc trở, buồn cười nói: "Thôi đi, vương gia lúc ấy không phải là trong cơn tức giận không để ý tới ta sao? Nếu không phải phụ hoàng trùng hợp đem ta chỉ cho chàng, ta phỏng chừng đã sớm gả cho người khác, vương gia cũng có kiêu thế khác."

Từ Tấn thoáng cái ghen lời.

Hắn chậm chạp không nói chuyện, Phó Dung ngẩng đầu nhìn, thấy Từ Tấn sắc mặt âm trầm, vội vàng dán lồng ngực hắn cọ cọ: "Ta thuận miệng nói một chút, vương gia đừng để trong lòng. Lão thiên gia biết chúng ta là một đôi, cho nên chúng ta cãi nhau, hắn liền thông qua phụ hoàng tác hợp chúng ta, cũng để ta biết ánh mắt mình có bao nhiêu mù lòa, trước đó lại không nhìn ra vương gia đối với ta thật lòng. Kết hôn rồi mới phát hiện vương gia là nam nhân tốt nhất trên đời này."

Từ Tấn biết rõ ràng Phó Dung chỉ đang dỗ hắn, ở trong lòng nàng, hắn từng "giận nàng không quan tâm", khẳng định so ra kém hai người còn chưa cưới vợ kia, hắn đối với nàng cho dù tốt mấy, cũng không bằng Khâu Đạc, Từ Yến càng khiến nàng xúc động.

Từ Tấn càng nghĩ càng giận, dù sao đã đối với nàng tốt như vậy, hắn cũng không sợ bị nàng chê cười, nâng cằm nàng lên nói: "Là ta cầu phụ hoàng đem nàng chỉ cho ta, bằng không nàng cảm thấy phụ hoàng sẽ coi trọng thân phận của nàng? Là ta không thể nhìn nàng gả cho người khác, lần đầu tiên cầu phụ hoàng. Nùng Nùng, khi đó ta tuy rằng giận nàng, nhưng ta biết, trong lòng ta thích nàng, thích tới mức thà rằng bị nàng biết được chân tướng rồi sẽ trào phúng ta, ta cũng phải cưới nàng. Cho nên nàng

đừng có tin tưởng những thứ gọi là nam nhân si tình kia, bọn họ đều vô dụng, không che chở được nữ nhân mình yêu mến, dù si tình có hữu dụng gì?"

Phó Dung ngơ ngác, ngơ ngác nhìn hăn.

Nguyên lai là như vậy.

Trách không được nàng không thể gả cho An vương, hóa ra Từ Tấn cũng cầu Gia Hòa đế, một người là đệ đệ cùng cha khác mẹ, một người là thân nhi tử, Gia Hòa đế đương nhiên sẽ thỏa mãn yêu cầu của nhi tử.

Chẳng mấy chốc lại nhớ lại lúc đính hôn, Từ Tấn cho nàng các loại mặt lạnh.

cảm giác trong lòng Phó Dung là nói không nên lời, trong đầu các loại sự tình lướt qua, nàng bản năng hỏi ra miệng: "Nếu vương gia vẫn luôn thích ta, cũng tức là, lúc trước ở dịch quán, chàng cố ý hù dọa ta ? Lần kia ta ở Tân phủ bị Ngô Bạch Khởi uy hiếp, vương gia cũng cố ý không giúp đỡ ? Còn có..."

Nàng nói thêm một phần, Từ Tấn trên mặt nóng thêm một phần. Sợ bị nàng nhìn thấy, hăn một phen đem người ẩn vào trong ngực, không cho phép nàng ngẩng đầu: "Phải, ta chính là cố ý đối với nàng không tốt, ta thích nàng, nhưng nàng không thích ta, ta tức giận không được sao? Nàng cho là mình không có gì sai? Nếu như nàng nhìn ta thêm mấy lần, nếu như nàng chủ động cầu ta hỗ trợ, ta sẽ không quản nàng? Là nàng không đem ta nhìn vào trong mắt, lúc trước ta không để ý mùa đông lạnh, mùa hè nóng, đêm đêm đi tìm nàng, đem nàng coi như bảo bối mà dỗ dành, nàng lại đối với ta như thế nào? Nàng đem ngọc bội trên châu của ta đều trả về, nàng nói ta có nên tức giận không?"

Nhớ tới tức giận lúc trước, Từ Tấn siết chặt eo nàng, như là muốn trừng phạt.

Phó Dung đau, cũng cười .

Nàng ngoan ngoãn cho hắn siết, càng cười càng ngọt ngào, nghĩ tới lúc ấy Từ Tấn mặt ngoài lạnh lẽo nhưng bên trong là chờ mong nàng chủ động để ý tâm hắn, Phó Dung thật sự cảm thấy chính mình có chút khi dễ người, chẳng những không có theo ý hắn, còn vì có thể cắt đứt sạch sẽ với hắn. Nếu như Từ Tấn có thể nhìn ra tâm tư nàng, khẳng định phải tức nổ phổi đi?

Nàng ngẩng đầu, nhìn vương gia ngốc này, rõ ràng rất thích thể diện rồi lại vì muốn chứng minh hắn là nam nhân tốt si tình, cam nguyện đưa cho nàng một cơ hội cười nhạo hắn, Phó Dung không biết nên nói cái gì để an ủi hắn phải chịu qua "Ủy khuất", liền kéo cổ hắn xuống, chủ động hôn môi của hắn, giống hắn trước kia dỗ nàng, nhẹ nhàng ngậm lấy, ôn nhu trấn trọc.

Từ Tấn một chút cũng không thích loại bồi thường ôn nhu này, hắn ôm nàng dậy, trước đi đóng cửa, rồi đem nàng ném lên trên giường.

Nàng chiếm tiện nghi của hắn, hắn phải đòi lại, không cho nàng chỗ dương dương tự đắc.

Quần áo bị người xé rách, từng kiện từng kiện rơi xuống mặt đất, vương gia thô lỗ dã man, mỹ nhân không có chỗ trốn.

Bên ngoài Trần ca nhi chơi mệt mỏi, muốn tìm mẫu thân, Mai Hương dẫn hắn đi vào trong phòng, còn chưa tới cửa phòng, bỗng nhiên nghe được tiếng giường lay động quen thuộc. Nàng mặt nóng lên, mau chóng ôm lấy Trần ca nhi, chỉ ra phía ngoài nói: "Vừa mới lúc Thế Tử đi trốn, vương gia vương phi đi ra vườn hoa, Thế Tử muốn đi bên kia tìm sao?"

"Đi!" Trần ca nhi cong miệng lên, không quá cao hứng, bởi vì phụ thân mẫu thân không mang hắn theo.

Mai Hương liền dẫn tiểu Thế Tử đi ra ngoài .

Lăng Thủ theo bên cạnh, nhìn cửa sổ khắc hoa, có chút mê mang, hần lại nhớ vương gia vương phi trở về đường như cũng chưa đi ra?

~

Vào tháng 2, Phó Dung bắt đầu chuẩn bị tiệc sinh nhật hai tuổi cho Trần ca nhi, lần này không giống với chọn đồ vật đoán tương lai, chỉ mời hai bên thân thích đến phủ náo nhiệt một chút là được, bởi vậy tương đối thoải mái.

Mùng chín, Kiều thị từ sớm đã gọi nhi tử 8 tuổi đến, trình trọng dặn dò: "Tới chỗ Tam tỷ tỷ người bên kia, người thành thành thật thật cho ta, còn dám ở trước mặt Trần ca nhi nói hươu nói vượn, sau này ta sẽ không mang người ra ngoài."

Năm ngoái chọn đồ vật đoán tương lai nàng không biết nhi tử vụng trộm dấu bàn tính ngọc, mãi đến khi Trần ca nhi chọn đồ vật đoán tương lai, nhìn trên bàn mới biết được thói tiểu tử chính mình không để ý chính nghiệp coi như xong, lại còn tính toán đem Thế Tử ngoại sanh của hần dẫn dụ vào con đường sai lầm đâu. May mắn Trần ca nhi không nhìn đến cái kia bàn tính kia, thật sự chọn nó, Kiều thị không còn mặt mũi gặp lại con rể vương gia.

Quan ca nhi lớn thêm tuổi, hiểu chuyện, ngoan ngoãn gặt đầu.

Kiều thị hoài nghi nhìn hần, vừa ngẩng đầu thấy tiểu nữ nhi Phó Tuyên chuẩn bị thỏa đáng đi tới, một thân bôi tử màu xanh trúc, không khỏi nhú mày, "Sao luôn mặc mặc mặc như vậy? Trở về đổi đồ tươi đẹp chút, lần trước tỷ tỷ người tặng không ít vải tốt, bây giờ không mặc còn chờ lúc nào?"

đại cô nương mười lăm tuổi, tại sao một chút cũng không biết cách ăn mặc cho đẹp?

Phó Tuyên nhìn mẫu thân, vẫy tay với Quan ca nhi "Bên ngoài xe ngựa chuẩn bị xong hết rồi, đệ đệ lại đây, chúng ta đi lên xe trước đợi nương."

Quan ca nhi toét miệng chạy tới.

Kiều thị tức giận thở hồn hển, rồi lại vì không thể làm gì được Phó Tuyên, khuyên một câu không tác dụng, nàng cũng không thể cưỡng ép nữ nhi nàng thay xiêm y đi?

hít một hơi thật sâu, Kiều thị đi nhìn xem đám người Xảo Hạnh chuẩn bị hạ lễ như thế nào .

Hai khắc sau, xe ngựa Hầu phủ chậm rãi đi Túc vương phủ.

Quan ca nhi hiện tại chính là tuổi hiếu động, vì tuổi còn nhỏ không được cưỡi ngựa, chỉ có thể theo mẫu thân tỷ tỷ cùng nhau ngồi xe ngựa, ngồi một hồi liền không thành thật , lặng lẽ đẩy rèm cửa nhìn ra bên ngoài, bị Kiều thị giáo huấn mấy lần cũng không được. Kiều thị thấy hăn mở chút rèm che, cũng liền mặc kệ .

Quan ca nhi được như nguyện quan sát bên ngoài, kỳ thật cũng không có gì đáng xem, từ Cảnh Dương Hầu phủ tới Túc vương phủ, hai bên đường phố đều là nhà quan lại quyền quý, yên lặng, tất cả đều là cửa chính phủ đệ khí phái, ngẫu nhiên mới có người dạo cửa đi lại, có thể thêm chút sinh cơ.

Nghe mẫu thân nói Nhị tỷ tỷ lần này trong bụng hơn nửa là cháu trai, Quan ca nhi trong lòng hiếu kỳ, vừa muốn xoay qua chỗ khác hỏi đây là ý gì, chợt thấy phía trước cửa một gia đình có người quen đứng, Quan ca nhi đại hỉ, thò đầu ra cùng đồng bọn chào hỏi: "Tiết Mậu!"

Xa phu nghe Tứ gia nhà mình nhận thức hai người kia, vội vàng dừng xe.

Kiều thị biết Tiết Mậu, đó là tiểu công tử đại phòng Đình quốc công phủ, Phó Thần dắt đệ đệ ra ngoài thì hai tiểu tử chơi cùng nhau.

Nếu là người quen, Kiêu thị cũng không ngăn trở Quan ca nhi xuống xe.

"Phó quan, người muốn đi chỗ nào, Nhị ca ta muốn mang ta đi cưỡi ngựa, người có muốn cùng đi hay không?" Tiết Mậu 9 tuổi bước nhanh tới trước xe ngựa, hưng phấn mời, mơ hồ còn có chút ý tứ khoe khoang. Hai người đều muốn cưỡi ngựa, ca ca Phó Quan không chịu, ca ca của hắn lại chịu.

Quan ca nhi nhìn nam nhân đang hướng bên này đi tới, mặc một thân cẩm bào màu thiên thanh, quả thực rất hâm mộ, nhưng vẫn lắc đầu nói: "Không được, hôm nay ngoại sanh ta sinh nhật, ta muốn đi thăm hân." Hân chuẩn bị lễ vật cho cháu ngoại, muốn tự tay tặng.

Tiết Mậu kéo tay hân khuyên: "Trẻ con sinh nhật có gì tốt mà đi, người..."

"A Mậu," Tiết Vinh đè lại bả vai đệ đệ, hướng trong xe ngựa cung tiếng dò hỏi: "Văn bối Tiết Vinh, không biết bá mẫu có ở bên trong?"

Thanh âm kia trong trẻo dễ nghe, Kiêu thị đẩy rèm cửa, nhìn ra ngoài.

Tiết Vinh nhanh chóng liếc mắt quét trong xe một cái, mau chóng thu tầm mắt lại, chấp tay bồi tội: "Gia đệ bướng bỉnh, chậm trễ bá mẫu gấp rút lên đường."

Thiếu niên 17-18 tuổi, sinh ra ngọc thụ lâm phong, lại khách sáo thủ lễ, Kiêu thị thoáng gạt đầu khẽ tới mức khó nhận thấy, ôn nhu nói: "Thế Tử khách sáo, A Mậu mời Quan ca nhi là xem hân làm bạn, chỉ là chúng ta bên này còn có việc..." Nói xong hướng Tiết Mậu cười cười, "Quan ca nhi hôm nay không thể đi, ngày khác A Mậu đến quý phủ chúng ta chơi đi, Quan ca nhi có con hồ ly, rất uy phong."

Tiết Mậu hưng phấn gật đầu.

Kiều thị cười cười, gọi nhi tử lên xe, lại hướng Tiết Vinh gật gật đầu, hạ màn xe xuống.

Xe ngựa dần dần đi xa.

Tiết Mậu nhớ vừa mới nhìn thấy Phó phu nhân, nhỏ giọng nói với huynh trưởng: "Phó quan, nương hân thật xinh đẹp."

Tiết Vinh sờ sờ đầu đệ đệ: "Chính mình biết là được, không cho phép nói với người ngoài."

Trong đầu lại lướt qua một hình bóng khác trong xe ngựa, tiểu cô nương buông rèm mi, đầu hơi nghiêng, lộ ra sườn mặt xinh đẹp như họa.

Là Phó gia Lục cô nương?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 229

Ba mẹ con Kiều thị tới Túc vương phủ trước tiên, theo sau là Tần nhị phu nhân, nàng dẫn theo nữ nhi Tần Vân Ngọc, con dâu Đào Thiển Thiển.

Kiều thị và Tần nhị phu nhân nói chuyện, Phó Dung lặng lẽ lưu ý Tần Vân Ngọc và muội muội bên kia.

Phó Tuyên đứng ở trong sân nhìn Trăn ca nhi và Lăng Thủ chơi, Tần Vân Ngọc thấp thỏm đi tới, nhỏ giọng dỗ nói: "Lục tỷ tỷ, người định đời này không để ý tới ta nữa sao?"

Ca ca tháng 9 năm ngoái thành thân, nàng bị Ngô Bạch Khởi lừa, liên lụy Phó Tuyên bị răn dọa. Tần Vân Ngọc cực kỳ hối hận, không nên bởi vì đồng tình Ngô Bạch Khởi mà cưỡng kéo Phó Tuyên đi qua. Nàng muốn xin lỗi Phó Tuyên, nhưng Phó Tuyên không đi Tần phủ, nàng đi Cảnh Dương Hầu phủ Phó Tuyên cũng không chịu gặp, liên tục viết mấy phong thư đều không được, cầu Phó Dung nói tốt cho nàng, Phó Dung tỏ vẻ không chọn rợn chuyện hai người bọn họ, Tần Vân Ngọc thật sự không biết nên làm gì nữa.

Đoán được hôm nay sinh nhật Trăn ca nhi, Phó Tuyên khẳng định sẽ đến, Tần Vân Ngọc hạ chắc quyết tâm nhân cơ hội lần này dỗ tốt Phó Tuyên .

Lúc Phó Tuyên quay người, nàng kéo cánh tay nàng ấy, có chút vô lại bám lên trên người, "Lục tỷ tỷ, người cho ta một cơ hội nữa được không? Sau này ta tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, ta xin thề!"

"Buông tay." Phó Tuyên nhíu mày, nàng không thích quá mức thân mật cùng người khác, kể cả hai tỷ tỷ trong nhà mình, nàng cũng rất ít cù cựa cù nhắng như vậy.

Nàng nhíu mày rất có khí thế, Tần Vân Ngọc không dám chơi xấu tiếp, hậm hực buông tay ra, trong mắt chuyển lệ.

Phó Tuyên hơi mím môi, nghiêm mặt nói: "Nếu có lần sau nữa, người cũng đừng gọi ta là tỷ tỷ."

Đây chính là chịu tha thứ.

Tần Vân Ngọc nín khóc mỉm cười, liên tục cam đoan.

Trần ca nhi đột nhiên từ đằng xa chạy tới, bổ nhào đến trên đùi Phó Tuyên, nghiêng đầu nhìn Tần Vân Ngọc, nghi hoặc hỏi: "Cô cô tại sao khóc?"

Tần Vân Ngọc sáng tỏ một bản khoản, cả người thoải mái, cũng có tâm tình nói giỡn, ngồi chồm hồm xuống đỡ Trần ca nhi: "tiểu dì người khi dễ ta, làm ta khóc, Trần ca nhi giúp cô cô đánh nàng được không?"

Trần ca nhi ngửa đầu nhìn dì.

Phó Tuyên cười nhìn cháu mình, tò mò hẳn sẽ làm như thế nào.

Trần ca nhi chớp chớp mắt, đột nhiên đưa tay đánh Tần Vân Ngọc một cái, đánh xong liền chạy.

Tần Vân Ngọc nghếch mặt, Trần ca nhi đánh đương nhiên không đau, nhưng tiểu tử vì sao đánh nàng a?

Thấy Phó Tuyên quay đầu cười trộm, Tần Vân Ngọc tức lên đi bắt Trần ca nhi, Trần ca nhi vội vã trốn đằng sau Lăng Thủ. Mắt thấy Lăng Thủ cũng

không ngăn được cô cô, hăn cười khanh khách chạy vào trong phòng, đi tìm mẫu thân, chạy chạy đột nhiên vấp ngã.

Tần nhị phu nhân ngay lập tức đứng lên, trợn mắt khiển trách nữ nhi: "Người bao lớn rồi còn không lớn không nhỏ ?"

Phó Dung khuyên một câu, thấy nhi tử giống như không có chuyện gì, không chờ dì tới dìu hăn, tự mình đứng lên, tiếp tục chạy về phía mẫu thân, nàng nhẹ một hơi đi ra đón hăn. Trăn ca nhi vui vẻ bổ nhào đến trong ngực mẫu thân, nghiêng đầu nhìn cô cô có đuổi theo hay không.

Phó Dung ngồi chồm hồm xuống, giúp hăn vỗ vỗ đầu gối, cười hỏi: "Trăn ca nhi vì sao đánh cô cô a?" Một màn vừa rồi nàng cũng nhìn thấy .

Trăn ca nhi nhìn về phía dì, nghiêng đầu nói: "Dì tức giận, cô cô hư." Hăn nhìn thấy cô cô kéo dì trước, dì nhú mày chính là tức giận, về phần cô cô vì sao khóc, Trăn ca nhi không quản, dù sao hăn cũng ưa thích dì.

Tiểu tử rõ ràng thiên vị, nhưng cũng hết cách, dù sao Phó Dung, Phó Tuyên là chị em ruột, Tần Vân Ngọc cô cô này lại cách một tầng.

Tần Vân Ngọc không để ở trong lòng, chỉ oán giận mẫu thân không cho nàng ra cửa, nếu như nàng đến nhiều mấy lần Trăn ca nhi sẽ càng ưa thích nàng. Tần nhị phu nhân cười cười, cũng không có vì chuyện nhỏ này so đo, lại ngồi xuống, cùng Kiều thị tiếp tục trò chuyện.

Sau một lát, Phó Uyển tới, nàng năm ngoài tháng 10 chần ra hỉ mạch, hiện tại đã hiện rõ bụng, chậm rãi bước đến, mặt mày ôn nhu.

Viện Viện 4 tuổi đầu chải một nụ hoa, xinh đẹp khả ái, nhìn thấy mọi người, chạy đến trong ngực Kiều thị trước, ngọt ngào gọi ngoại tổ mẫu. Tiểu nha đầu cực kỳ giống Phó Uyển hồi nhỏ, lại hoạt bát hơn Phó Uyển, Kiều thị cực kỳ thích, hôn mấy cái. Viện Viện đi một vòng cùng các trưởng bối làm lễ, rồi đi tìm Trăn ca nhi chơi .

Lăng Thủ nhìn thấy Viện Viện, ánh mắt có chút đăm đăm, Viện Viện dặt Trăn ca nhi đi vào vườn hoa, hần liền theo ở phía sau, mắt không chuyển nhìn chăm chăm vào Viện Viện, không cẩn thận vương chân vấp một cái, thiếu chút nữa ngã xuống. Viện Viện và Trăn ca nhi cùng nhau cười, Lăng Thủ cả khuôn mặt đỏ bừng.

Mai Hương đi theo, thấy Lăng Thủ như vậy, không nhịn được phì cười. Thối tiểu tử mới sáu tuổi chỉ biết vụng trộm thích nhìn tiểu cô nương xinh đẹp, thật là...

Rốt cuộc là trẻ con, nàng không coi là chuyện to tát.

Thôi Oản theo người nhà mẹ đẻ một đường tới.

Phó Dung dẫn Tần Vân Ngọc đi ra ngoài nghênh đón.

Chỉ riêng Tạ thị đến, Phó Dung chưa chắc sẽ cho nàng mặt mũi này, bất quá lần này không phải là một mình Tạ thị. Thôi gia Nhị phòng cuối năm ngoái tiến kinh, hôm nay Nhị cữu mẫu Trương thị của Từ Tấn cũng dẫn nữ nhi Thôi Miếu đến làm khách.

Thôi Miếu mười bốn tuổi, dung mạo giống mẫu thân, da thịt trắng muốt nhẵn mịn, chân mày lá liễu cong cong, mắt hạnh đen láy trong veo như nước, ngoảnh nhìn chiếu rọi, so với Thôi Oản hoạt bát hơn một phần, so với Tần Vân Ngọc đoan trang hơn 3 phần, rất làm người ta thích.

"Tứ tẩu." Tiểu cô nương thân mật hô.

Phó Dung cùng Thôi Miếu từng gặp vài lần, cảm thấy tiểu cô nương rất tốt, bất quá có bài học Tề Trúc, Thôi Oản phía trước, Phó Dung cũng sẽ không lập tức đem nàng làm biểu muội để đối đãi, lễ tiết phía trên cũng phải không có gì trở ngại.

"Miếu Miếu tới, vừa vặn hôm nay Tuyên Tuyên cũng ở đây, ta giới thiệu các người làm quen." Phó Dung nắm tay Thôi Miếu, trước dẫn mọi người đi vào phòng khách.

Tạ thị nhìn bóng dáng Phó Dung, lòng đầy hâm mộ.

Chị chồng thành Hoàng Hậu, tuy rằng Gia Hòa đế còn chưa lập Thái Tử, nhưng người sáng suốt đều biết Thái Tử khẳng định sẽ rơi vào Từ Tấn, Phó Dung tự nhiên cũng nhất được đại tiện nghi theo, tương lai khẳng định sẽ là mẫu nghi thiên hạ. Mà hết thảy điều này, thiếu chút nữa chính là của nữ nhi nàng. Lại nhìn nữ nhi của mình, không tính thủ hiếu 3 tháng cho tiên hoàng hậu kia, thành thân cũng được nửa năm, bụng đến bây giờ còn chưa có tin tức, thật sự làm người ta phát sầu.

Nhưng nàng lúc này càng đổ kỵ đệ muội Trương thị bên cạnh.

Em chồng có tiền đồ, hồi kinh vào Lại bộ giữ chức, không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai lão già nghỉ , Từ Tấn khẳng định sẽ đề bạt Nhị cữu hãn ngồi lên vị trí Lại bộ Thượng Thư, nào giống trượng phu của nàng, không ôm chí lớn, một lòng chờ dính Từ Tấn hưởng thanh phúc đâu, liên lụy nàng đi ra ngoài thất lưng cũng không thẳng được.

Ánh mắt rơi vào trên người cháu gái Thôi Miếu, lại nhìn Thôi Miếu bên cạnh Phó Dung, Tạ thị đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Buổi chiều trở về phủ, Tạ thị mời Trương thị tới uống trà, nói chuyện phiếm: "Miếu Miếu sang năm cập kê, đệ muội có bao giờ nghĩ tới tìm gia đình như thế nào cho nàng?"

Trương thị xuất thân từ dòng dõi thư hương, tính tình trời sinh có chút lạnh, nghe vậy thản nhiên nói: "Nhìn xem đã, vạn sự có phụ thân nàng làm chủ, ta giúp đỡ trông coi thôi, hiện tại nói cũng không có giá trị."

Tạ thị gật gật đầu, có chút tiếc hận: "Hiện tại tình thế này, lão Tứ chúng ta có đại tạo hóa, đáng tiếc nhà chúng ta không có cô nương thích hợp, người xem Khang vương Thành vương, ai không cưới biểu muội nhà mình?"

Trương thị không tiếp lời.

Tạ thị nhắc nhở qua, còn lại chỉ có thể hiểu ý không thể nói ra miệng, nói quá lộ liễu ngược lại không tốt, chuyển sang chuyện khác.

Trương thị trở lại viện nhà mình, lệnh cho người đem nữ nhi gọi đến.

"Nương người tìm ta a?" Thôi Miếu cười ở bên cạnh mẫu thân ngồi xuống, nhặt một miếng mai hoa cao đưa vào trong miệng.

Nữ nhi thềm ăn, Trương thị ánh mắt nhu hòa xuống, "Miếu Miếu cảm thấy Tứ tẩu người như thế nào?"

Thôi Miếu vừa ăn vừa gật đầu: "Rất tốt a, người đẹp, cũng không kên kiệu, Trần ca nhi đáng yêu nhất, cũng chỉ có Tứ ca Tứ tẩu mới có thể sinh ra nhi tử đẹp như vậy, ừm, tương lai ta cũng muốn tìm tướng công tuấn tú..."

Nàng không ngượng không thẹn, Trương thị đưa tay ấn đỉnh đầu nàng, nhìn mắt nàng nói: "Vậy người cảm thấy Tứ ca người như thế nào?"

Thôi Miếu tay lấy khối mai hoa cao thứ hai khựng lại một chút, hoài nghi nhìn nàng: "Nương hỏi cái này làm cái gì? Tứ ca đương nhiên được a, chính là quá lạnh, ta có chút không dám nói chuyện với hắn."

Nữ nhi nhìn không giống có tâm tư khác, Trương thị thở nhẹ một hơi, đem bộ dạng Tạ thị ý vị thâm trường kia nói cho nữ nhi nghe, cuối cùng nhắc nhở: "Miếu Miếu, Tứ ca người đối với Tứ tẩu người toàn tâm toàn ý, từng vì Tứ tẩu người kháng chỉ cự tuyệt trắc phi, cho nên sau này đại bá

mẫu người cùng người nói bậy bạ gì đó, người tuyệt đối đừng để nàng châm ngòi..."

Thôi Miếu tức đến mặt đỏ rần, hướng ra ngoài cửa thấp giọng mắng: "Người này a, nữ nhi bà ấy làm vương phi, bây giờ lại muốn giết giây nường đưa ta đi cho Tứ tẩu ngọt ngào! Hừ, biết rõ Tứ ca trong lòng chỉ có Tứ tẩu, bà ấy còn nói những lời kia, rõ ràng là muốn cho chúng ta đắc tội Tứ ca đâu, nường người yên tâm đi, bà ấy dám nói với ta, ta liền nói cho Tứ tẩu, cho bà ấy làm tiểu nhân xu nịnh!"

Trương thị lắc lắc đầu, bình tĩnh nói: "Chúng ta không để ý tới là được, cái khác đừng quản, không đáng."

Có câu nói gọi là tự làm tự chịu, Tạ thị loại phẩm hạnh này, sớm hay muộn sẽ tự hại chính mình, mẹ con các nàng cần gì uống phí làm tiểu nhân.

~

Trần ca nhi sinh nhật qua, Phó Dung thoải mái mấy ngày, rất nhanh lại bắt đầu công việc lu bù lên, bởi vì đại điển phong hậu của Thục phi gần tới. Vì để tránh cho ở trên đại điển nháo ra nhiều loạn, mấy người vương phi các nàng cùng mệnh phụ khác có tư cách tiến cung xem lễ cần sớm tập luyện trước, làm quen toàn bộ quá trình, nhớ kỹ chính mình khi nào nên đứng ở vị trí nào...

Rốt cuộc tới khi đại điển kết thúc, Phó Dung quỳ đến đầu gối đều đau, trở lại Phù Cừ viện ngã xuống giường không muốn nhúc nhích.

Từ Tấn đem Trần ca nhi ôm tới sương phòng, trở về liền nhìn thấy nàng bộ dáng sức cùng lực kiệt bức này, mệt đến ngay cả quan phục vương phi rườm rà trên người đều không muốn thoát.

Hắn cười cười, đi qua giúp nàng canh y.

"Đầu gối đau." Phó Dung mở mắt ra, cùng hăn oán giận làm nũng.

"Ta xoa cho nàng." Từ Tấn đẩy trung y nàng lên, thấy đầu gối quả nhiên đỏ một mảnh, đau lòng mà hôn, "Vất vả nàng rồi."

Phó Dung bật cười, ngồi dậy dựa vào trong ngực hăn: "Có hơi mệt, bất quá nương làm Hoàng Hậu, ta trong lòng cao hứng đâu."

Từ Tấn vỗ vỗ bả vai nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Đừng gấp, sớm muộn gì có một ngày, Nùng Nùng cũng sẽ phong cảnh giống như nương."

Lời này thâm ý sâu sắc, Phó Dung ngẩng đầu, mắt đẹp sáng ngời như sao.

Từ Tấn cúi đầu hôn.

Ngày kế như cũ phải vào cung bái kiến, về rồi Phó Dung uể oải ở vương phủ dưỡng sức hai ngày, mới triệt để lấy lại sức, thấy cảnh xuân tươi đẹp, nàng mang theo Trần ca nhi trở về nhà mẹ đẻ.

Kiều thị nhìn thấy nữ nhi, kinh ngạc nói: "Nùng Nùng nhanh như vậy đã nhận được tin?"

Phó Dung vẽ mặt nghi hoặc: "Nhận được tin gì?"

Kiều thị lập tức hiểu ra, tỏ ý bảo Mai Hương Xảo Hạnh dắt Trần ca nhi đi ra bên ngoài chơi, nàng hưng phấn cùng nữ nhi nói: "Hôm qua có người tới hỏi cưới muội muội người, người đoán thử coi là công tử nhà ai?"

Phó Dung vừa mừng vừa sợ, vừa nhìn bộ dáng mẫu thân cao hứng, chỉ biết đối phương gia thế khẳng định không sai, vội vã nói: "Rốt cuộc là nhà ai a, nương đừng thừa nước đục thả câu với ta!"

Kiều thị cười ha hả nói: "Thế Tử Định quốc công phủ!"

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 230

Phó Dung trước khi xuất giá là cô nương Cảnh Dương Hầu phủ, xuất giá rồi là Túc vương phi, nhận được thiệp mời dự tiệc nhiều vô số kể, gần như phủ đệ trong kinh thành có uy tín danh dự nàng đều đi, nhưng Định quốc công phủ này, hai đời Phó Dung đều không quen thuộc, dù sao kinh thành lớn như vậy, không có khả năng ai nàng cũng biết.

Kiều thị biết cũng chính là có thể diện, nhưng là bởi vì Tiết Vinh ở Kim Ngô Vệ, cùng Phó Thần có chút giao tình.

Định quốc công có hai thê tử, nguyên phối mất sớm, lưu lại một đích trưởng tử Tiết Danh, kế thất vào cửa, sinh hai huynh đệ Tiết Vinh, Tiết Mậu. Tiết Danh vốn sinh ra đã ốm yếu, không đến 20 thì mất, thành thân 3 năm, thê tử thủy chung không thể vì hãn sinh con nối dõi, vị trí Thế Tử liền rơi vào trên người Tiết Vinh.

Kế thất không phải dễ nghe như vậy, bất quá chính Kiều thị cũng là thứ nữ, không có tư cách ghét bỏ thân phận Tiết phu nhân, lại nói tiếp Tiết phu nhân nguyện ý làm kế thất sao? Nữ nhân nào có thể nắm giữ mạng của mình đâu, cho nên mỗi hôn sự này mấu chốt còn phải xem Tiết phu nhân có ở chung được hay không, Tiết Vinh làm người như thế nào. So gia thế Phó gia vốn kém một chút, nhưng có tỷ tỷ Phó Dung là vương phi, Phó Tuyên căn bản không cần lo lắng ai lấy thân phận áp nàng .

Phó Dung nghe mẫu thân hình dung tướng mạo Tiết Vinh một phen, cảm giác rất khá, biết được phụ thân còn đang âm thầm hỏi thăm Tiết gia, chưa

có tin tức xác thật, chẳng đâu vào đâu, nàng liền không tới Phó Tuyên bên kia trêu đùa, hưng phấn trở về vương phủ.

Sập tối Từ Tấn trở về, Phó Dung khẩn cấp nói với hắn việc này, "Vương gia, người cùng Định quốc công phủ có giao tế sao?"

Từ Tấn cẩn thận suy nghĩ, lắc đầu nói: "huân quý này đó dựa vào tổ tông che chở, rất nhiều nhà đều là thế hệ sau không bằng thế hệ trước. Hiện giờ Định quốc công không có gì nổi bật, ta cũng chưa từng nghe qua. Nàng chờ một chút, ta để Hứa gia đi thăm dò."

3 ngày sau, tin tức hai phòng Tiết gia đều đưa tới tay Từ Tấn.

Chọn tướng công cho Phó Tuyên, Từ Tấn dứt khoát cầm lấy thư đi Phù Cừ viện, bồi Phó Dung cùng nhau xem.

Tiết Vinh tuổi mới mười tám, cung ngựa thành thạo, nhờ quan hệ vào Kim Ngô Vệ, nhưng cũng có bản lĩnh thật sự. Tiết Vinh làm người phẩm hạnh đoan chính, khiêm tốn có lễ, bình thường nhàn phú ở nhà hoặc là cùng đồng liêu đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy, phi ngựa tỳ thí, hoặc là chiếu cố đệ đệ. Hắn giữ mình trong sạch, bên người cũng không có thiếp thất thông phòng.

Tiết phu nhân mẫu thân Tiết Vinh, đối với dâu trưởng thủ tiết chiếu cố có thừa, cùng chị em dâu Nhị phòng ở chung hoà thuận, quả thực chính là vợ hiền dâu thảo.

Nhưng thân làm kế thất, khó tránh khỏi có chút lời đồn đãi, ám chỉ lúc trước Tiết Danh chính là nàng hại chết, để cho thân nhi tử Tiết Vinh kế thừa tước vị.

Phó Dung đời trước ăn khổ mẹ chồng, nếu như Tiết phu nhân thật sự mưu hại đích tử nguyên phối, có thể thấy được là tâm địa độc ác. Phó Dung không cảm thấy nữ nhân có tâm kế là xấu, tỳ như Tiết phu nhân thông minh

thu phục tâm quốc công gia, không từng đặt chân đến viện thiệp thất, Phó Dung chỉ biết bội phục nàng thông minh có thủ đoạn, nhưng thủ đoạn không thể dùng để hại người.

"Vương gia tra qua sao? Tiết đại công tử thật sự chết bệnh..."

Từ Tấn xoa bóp tay nàng: "Lang trung, Tiết phủ lão nhân đều nói như vậy, nhưng lúc ấy tình hình đến cùng như thế nào, bởi thời gian quá lâu, tra không ra."

Ám vệ không phải cái gì đều có thể tra ra. Từ Tấn cho bọn họ đi tra Phó Dung, bọn họ có thể tra ra Phó Dung năm nào sinh bệnh, phát sinh những đại sự nào, lại tra không ra Phó Dung sinh bệnh thì có người trong được động thủ hay không. Trừ phi lúc ấy có hoài nghi, trước lúc người ta tiêu hủy chứng cứ phát hiện manh mối, hoặc là vẫn theo dõi, biết được chân tướng. Khâu Đặc cùng Sở thái phi tư tình, bởi vì Khâu Đặc trong lòng không thẹn, không đi diệt khẩu, ám vệ mới có thể tra được, Tiết phu nhân nếu thật sự hại Tiết Danh, lúc ấy bà ta khẳng định sẽ xử lý sạch sẽ.

Phó Dung có chút do dự.

Tra không được, có thể giải thích thành Tiết phu nhân trong sạch, cũng có thể nói bà ta làm nhưng hủy diệt chứng cứ.

Theo đạo lý, nàng không nên tùy tiện nghi ngờ Tiết phu nhân người ta, nhưng ngộ nhờ đâu?

Phó Dung đột nhiên nghĩ tới Ngô Bạch Khởi.

Ngô Bạch Khởi trong nhà đơn giản a...

Nhưng Ngô Bạch Khởi dùng rắn hù dọa muội muội, đem muội muội dọa thành bị bệnh, muội muội cũng không thích hẳn.

"Đã không có chứng cứ, không thể tùy tiện đem người ghi nhớ." Trầm tư chốc lát, Phó Dung nói với Từ Tấn, "mẫu tử bọn họ ngoài sáng đều không có chỗ không ổn, ngày mai ta đi nói với mẫu thân, đối phương đến cùng như thế nào, vẫn là phải chung đụng qua mới biết được. Mẫu thân là người thông minh, Tiết phu nhân thật mặt từ lòng ác, cuối cùng sẽ lộ ra sơ hở."

Từ Tấn ôm nàng hôn, "Ta cũng sẽ sai người theo dõi bên kia, Nùng Nùng đừng lo lắng, Tuyên Tuyên sẽ không gả nhầm người."

Nghĩ tới về sau mẫu tử Tiết Vinh ra ngoài đều sẽ có người Từ Tấn âm thầm đi theo, Phó Dung đột nhiên cười, ngửa đầu nhìn hắn: "Tuyên Tuyên thật may mắn, có vương gia tử phu trấn ải cho nàng, đáng thương về sau những người muốn hỏi cưới kia, đều bị vương gia theo dõi trước một thời gian."

Từ Tấn hừ lạnh: "Bằng không bọn họ cho rằng muội muội nàng dễ cưới như vậy?"

Phó Dung cười bóp mũi hắn: "Vương gia thật bá đạo, may mắn ta gả cho chàng, nếu như ta là nam nhân, muốn cưới vị công chúa này, chàng có phải cũng sẽ phái người theo dõi ta hay không?"

Từ Tấn trong lòng khẽ động, trêu ghẹo hỏi nàng: "Nói vậy, Nùng Nùng có tức giận không?"

Phó Dung bĩu môi, trừng hắn nói: "Đương nhiên sẽ tức giận a, ra ngoài đi đâu đều có người theo, đổi lại chàng cam nguyện?"

"Nếu Nùng Nùng tự mình theo dõi ta, ta liền cam nguyện, cố ý đi tới chỗ hoang vu bên ngoài, ngược lại bắt được nàng, muốn trừng trị như thế nào liền làm như thế." Từ Tấn cười xấu xa áp Phó Dung trên giường, trong lòng lại hạ chắc quyết tâm, đời này không thể để cho nàng phát hiện hắn chỉ có thể chạm vào một mình nàng. Bằng không lấy nàng thông minh, chắc chắn đoán được là hắn trùng sinh. Sau đó đoán được hắn đã sớm theo dõi nàng,

này đó đều không có gì, nàng tức giận hẳn có thể dễ, nhưng Từ Tấn không muốn Phó Dung hiểu lầm, hiểu lầm hẳn sủng ái nàng chỉ là xuất phát từ bất đắc dĩ.

~

Phó Dung cùng mẫu thân nói chuyện Định quốc công phủ.

Kiều thị gật gật đầu: "Ta cũng từng nghe nói, nhưng đó đều là tin đồn thất thiệt, kể thất làm vợ kế chỉ sợ không có ai không bị người hoài nghi khắt khe với con cái nguyên phối. Nhìn khắp nơi xem, ca ca người cũng khen Tiết Vinh có bản lĩnh, suýt chút nữa đã phối với Tuyên Tuyên chúng ta."

Phó Dung vui vẻ, mẫu thân huynh trưởng đều khen Tiết Vinh, nàng càng tỏ ra hiếu kỳ Tiết Vinh bộ dáng trông thế nào.

Kiều thị nói: "Không vội, mừng mười Tiết phu nhân hẹn ta đi Vĩnh Thái tự nghe kinh đầu, Nùng Nùng có rảnh không, có rảnh cùng ta đi, tỷ tỷ người cũng muốn đi, nhưng nàng lớn bụng còn chạy loạn gì a, ta không cho."

Phó Dung hiểu.

Gia đình giàu có hỏi cưới, nhà trai muốn nhìn con dâu nhân phẩm như thế nào, nhà gái cũng muốn xem con rể có đủ tốt hay không, sẽ tìm lý do chọn thời gian đi ra ngoài gặp mặt, thuận tiện để tiểu cô nương cũng xem nhà trai hợp mắt không.

Sự tình có liên quan đến hôn sự muội muội, Phó Dung đương nhiên muốn đi, sớm mừng mười đi, Từ Tấn nghĩ công, có hẳn ở nhà dỗ Trần ca nhi, nàng rất yên tâm.

Tới Hầu phủ, thấy Phó Tuyên mặc một bộ bối tử trang hoa màu hồng đào, đầu cài trâm Phấn Bích Tỳ Thái Điệp của Như Ý trai, bên tai cắm đóa trâm hoa Bạch Ngọc Lan, làm tôn lên một khuôn mặt nhỏ nhắn so với bình thường thêm mấy phần ngây thơ rục rờ.

Phó Dung cũng không giật mình.

Muội muội trước nay hiểu chuyện, bình thường thích mặc xiêm y trắng trong thuần khiết, hôm nay biết muốn đi gặp người, nhà trai được cha mẹ đều coi trọng, nàng vì không để cho đối phương cho rằng Phó gia có lệ, cũng sẽ mặc hào phóng vừa vặn, không để lộ chỗ sơ suất trong lễ tiết.

"Muội muội có khăn trương hay không?" trên đường đi Vĩnh Thái tự, Phó Dung cười hỏi. Vì cùng muội muội nói lời thân mật, nàng cố ý đem người kéo lên xe ngựa vương phủ, không cùng ngồi với mẫu thân.

Phó Tuyên bất đắc dĩ nhìn nàng một cái.

Có gì khăn trương, cha mẹ đã cảm thấy Tiết Vinh tốt, Tiết Vinh kia khẳng định sẽ thích hợp gả, gả sang nàng hảo hảo làm một thê tử, tận hết bốn phận một thê tử phải làm. Đương nhiên, nếu như hôm nay Tiết gia đối với nàng không hài lòng, nàng cũng không có cách nào.

Biết tỷ tỷ thích nói vậy, Phó Tuyên lấy sách mình mang theo ra, cúi đầu đọc.

Phó Dung đau đầu.

Muội muội còn không thông suốt bằng tỷ tỷ đâu, đề cập đến hôn sự, tỷ tỷ tốt xấu sẽ thẹn thùng, thích hay không Phó Dung đều có thể nhìn ra. Muội muội bộ dáng này, rõ ràng chỉ đem kết hôn làm một sự kiện phải trải qua, hoàn toàn theo cha mẹ sắp xếp... Phó Dung đến nay không hiểu tình yêu lắm, nhưng tốt xấu gì lúc nàng gả Từ Yến, cũng là chính mình hài lòng a, hai người cũng yêu mến lẫn nhau .

Thôi, trước nhìn xem Tiết Vinh làm người như thế nào đi, có lẽ Tiết Vinh đủ tốt, muội muội liếc mắt nhìn liền động tâm ?

Muội muội không để ý tới nàng, Phó Dung chính mình suy nghĩ miên man.

Bên kia người Tiết gia đã đến rồi.

Xa xa nhìn thấy xe ngựa Cảnh Dương Hầu phủ và Túc vương phủ, Tiết Vinh tung người xuống ngựa, đi tới dừng ở dưới bóng cây trước xe ngựa: "Mẫu thân, Phó phu nhân các nàng tới, Túc vương phi cũng ở đây."

Tiết phu nhân đáp một tiếng, vén màn xuống xe, trên đầu mang mũ che.

Mẹ con Phó Dung cũng xuống xe, Phó Dung trước tiên nhìn nam nhân phía trước.

Tiết Vinh 18 tuổi, không cao như Từ Tấn và các huynh đệ Phó gia, nhưng cũng coi như là hạc giữa bầy gà, vai rộng eo thon, mặc một thân cẩm bào hồ lam, chân chính là chi lan ngọc thụ. Chỉ bằng khí độ bức này, Phó Dung liền hiểu được mẫu thân vì sao thích hẳn như vậy.

Hai bên chào hỏi, ánh mắt Tiết Vinh từ trên người Phó Tuyên dời đi, khiêm tốn thủ lễ.

Phó Tuyên tuy rằng tín nhiệm ánh mắt cha mẹ, dù sao tương lai phải ở chung cả đời người, nàng cũng không thể không để tâm một chút. Nhờ vào mũ che lụa trắng, hai mắt nghiêm túc ngắm Tiết Vinh, thấy hẳn mặt như quan ngọc, nghi biểu đường đường, cử chỉ rất có phong độ quân tử, trong lòng rất hài lòng.

hạ nhân Tiết gia dẫn vài kiệu phu đi tới.

Các nữ quyền lần lượt lên nhuyển kiệu, từ chân núi tới trước cửa Vĩnh Thái tự chính là lộ trình 108 bậc thang.

Trong mọi người Phó Dung thân phận cao nhất, theo đạo lý nhuyển kiệu của nàng hẳn là ở phía trước, nhưng Kiều thị, Tiết phu nhân là trưởng bối, Phó Dung liền cùng Phó Tuyên ở phía sau, vừa vịn Tiết Vinh theo ở bên người Tiết phu nhân, thuận tiện quan sát tỷ muội các nàng.

Phó Dung thấp giọng phân phó hai kiệu phu nâng mình gần vào muội muội bên kia, gần vào một chút, hai tỷ muội dễ nói lời thì thầm, lại phát hiện kiệu phu muội muội dường như cố ý cùng nàng đối nghịch, bên này tới gần hai bước, bên kia liền cách xa ra ba bước. Phó Dung nhíu mày, quay đầu nhìn lại, thấy kiệu phu phía sau Phó Tuyên kia hướng nàng cười cười, mũi phía dưới bởi vì hắt nhấc cao mới lộ ra mặt mũi quen thuộc, một cái răng trắng bị ánh mặt trời chiếu vào có chút chói mắt.

Phó Dung ngưng mắt nhìn, xác định chính mình không có nhìn lầm, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là lệnh cho kiệu phu dừng lại.

Nhưng không đợi nàng mở miệng, nàng đã tự che kín miệng mình.

Không được, người Tiết gia ngay phía trước, lúc này nàng chỉ ra và xác nhận Ngô Bạch Khởi, đối phương sẽ nghĩ sao?

Phó Dung nhìn về phía muội muội, đáng tiếc hai tỷ muội cách một khoảng, có lụa trắng cách trở, nàng thấy không rõ thần sắc muội muội, nhưng nhìn Ngô Bạch Khởi môi không ngừng động, hẳn là đang cùng muội muội nói chuyện đi?

Tiểu tử to gan lớn mật này!

Phó Dung tức đến xuất mồ hôi trán, lại không thể không vì hai người che giấu, phân phó kiệu phu đi ở vị trí chính giữa một chút, như vậy dù muội

muội lạc hậu cũng không bị nhìn thấy, lại để Hứa Linh đi đằng sau cảnh cáo Ngô Bạch Khởi.

Hứa Linh rất nhanh trở về, nhích gần đến bên tai Phó Dung nói: "Vương phi, hần nói đến trước bậc thang liền cùng kiệu phu khác rời đi."

Phó Dung cắn môi gật đầu.

Ngô Bạch Khởi vẫn có một chút thông minh, tựa như lần kia ở Tân phủ, Thôi Tuân, ca ca Thôi Oản thiếu chút nữa làm chuyện xấu, Ngô Bạch Khởi còn biết phối hợp với nàng. Chỉ là hần cũng quá giáo hoạt, thế nhưng đóng giả kiệu phu, mặc một thân xiêm y vải thô bám đầy bụi như vậy, dưới mũi còn giả trang dán chòm râu, khom lưng cúi đầu cùng cái khác kiệu phu tới đây, ai sẽ cố ý nhìn hần?

Cũng không biết hần nháo cái này là muốn làm gì.

Phó Dung cố nén xúc động quay đầu lại, ở trong lòng mắng Ngô Bạch Khởi trăm ngàn lần.

Phó Tuyên hiện tại lại hận không thể chính mình không có lỗi tai dài, không phải nghe Ngô Bạch Khởi nói lung tung rồi...

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 231

Lúc trước Tần Anh nói hấn thích Phó Tuyên, Ngô Bạch Khởi không tin, nhưng rất nhanh hấn đã phát hiện hấn quả thật thích Phó Tuyên .

Hấn sẽ nhớ nàng, ban ngày nhớ, muốn đi tìm nàng, nhìn xem nàng đang làm gì, buổi tối cũng nhớ, sẽ mơ thấy nàng, mơ nàng bị hấn bắt nạt khóc, khóc gọi hấn ca ca xin tha...

Ngay từ đầu Ngô Bạch Khởi không quen loại nhớ nhung này, hấn thử đi tìm đám hồ băng cầu hữu đi ra ngoài chơi, nhưng hấn lại không có tâm tình chơi đùa như trước kia. Nhìn thấy ven đường có cô nương thân hình tương tự nàng, hấn sẽ không nhịn được quay đầu nhìn, không phải nàng, hấn sẽ rất thất vọng. Nghe được giọng nói giống của nàng, hấn cũng sẽ đuổi cổ tìm kiếm trong đám người. Nhìn thấy đường huynh đường tẩu dắt cháu cùng nhau tản bộ, Ngô Bạch Khởi nhịn không được tưởng tượng cảnh hấn cùng Phó Tuyên thành thân, thậm chí lão gia tử giáo huấn hấn, Ngô Bạch Khởi cũng có thể nghĩ tới tương lai hấn cũng sẽ giáo huấn cháu trai của hấn và Phó Tuyên như vậy...

Suy nghĩ mãi, Ngô Bạch Khởi hiểu được, đây chính là thích.

Theo Tần Anh đã nói, thích thì nên đi nhà nàng hỏi cưới, nhưng Ngô Bạch Khởi không ngốc a, Phó gia không có một ai thích hấn, hấn đi, còn không bị người ta đánh đuổi ra a?

Cho nên Ngô Bạch Khởi muốn để Phó Tuyên thích mình trước.

Hắn phái người lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Phó gia, Phó Tuyên vừa ra khỏi cửa hắn hảo theo ra ngoài, nhưng Phó Tuyên rất ít đi khỏi nhà. Thường đi chính là nhà hai tỷ tỷ nàng, bởi vì lộ trình ngắn, đợi người về báo cho hắn biết, hắn vội vàng chạy đi thì Phó Tuyên đã đến nơi rồi. Hắn ở phụ cận ngây ngốc đợi nửa ngày, cũng chỉ có thể nhìn thấy lúc Phó Tuyên ra ngoài lên xe ngựa, căn bản không có cơ hội nói chuyện.

Cũng may còn nhìn thấy, Ngô Bạch Khởi liền thỏa mãn .

Năm ngoái mùa đông Phó Tuyên đi Vĩnh Thái tự, Ngô Bạch Khởi theo một đường, nhưng Phó Thần cũng ở đây, Ngô Bạch Khởi không cẩn thận bị Phó Thần phát hiện, chịu một trận đòn. Thật sự ác, Ngô Bạch Khởi ở nhà dưỡng 1 tháng trên người máu đọng mới tiêu, lão gia tử hỏi hắn đến cùng là xảy ra chuyện gì, hắn nói dối là đánh nhau với người ta, không dám nói thật.

Năm sau hắn càng cẩn thận, không ngờ bị Tiết Vinh cướp trước.

Ngô Bạch Khởi biết Tiết Vinh, Tiết Vinh chỉ lớn hơn hắn một tuổi, hai người từ lúc quần tã đã cùng nhau chơi đùa. Sau này đại khái là năm ấy hắn 7 tuổi cùng Tiết Vinh làm khách ở nhà người khác, lúc ngồi thuyền chơi Tiết Vinh không cẩn thận đem người đụng ngã xuống nước nhưng lại nói là hắn đụng. Bởi vì Tiết Vinh vẫn luôn biểu hiện thành thành thật thật, vị bằng hữu kia cùng cả nhà hắn đều tin Tiết Vinh. Ngô Bạch Khởi trong cơn tức giận cũng không còn cùng Tiết Vinh nói chuyện nữa, Tiết Vinh làm việc trái với lương tâm cũng không còn mặt mũi để ý hắn...

Tiểu nhân như vậy, dựa vào cái gì cùng hắn cướp tức phụ a?

Ngô Bạch Khởi càng nghĩ càng không cam tâm, biết được hai nhà muốn đến Vĩnh Thái tự gặp nhau, hắn muốn đem việc này nói cho Phó Tuyên, miễn cho nàng bị bộ dáng Tiết Vinh ra vẻ đạo mạo lừa gạt, kia kỳ thật chính là người không có đảm đương, cũng không có điểm nào để coi.

Đoán được mình không dễ dàng tiếp cận Phó Tuyên, Ngô Bạch Khởi từ sớm đã nghĩ diệu chiêu đóng giả kiệu phu, cùng đầy tớ ăn mặc chu đáo, cho kiệu phu chân chính tiền thưởng, nhận mỗi làm ăn này. Sau đó hắn cùng đầy tớ giành trước đem nhuyển kiệu đặt trước mặt Phó Tuyên. Trên đầu hắn đội mũ, trên mặt che dấu một chút, nếu không phải là vừa mới cố ý ngẩng đầu cho vương phi nhìn, vương phi cũng không nhận ra hắn, càng không cần nói Tiết Vinh mấy chục năm không có giao tế qua lại.

Lên đường núi, vú già gia đình xa xa theo đằng sau, không cho phép người khác tới gần quý nhân, Ngô Bạch Khởi nhìn nha hoàn bên cạnh Phó Tuyên, lá gan lớn hơn kêu một tiếng "Lục cô nương" .

Phó Tuyên cùng Thanh Trúc đều quen giọng Ngô Bạch Khởi, Phó Tuyên thân thể cứng đờ. Quay đầu lại, thấy Ngô Bạch Khởi cặp mắt kia quen thuộc, Phó Tuyên mặt trắng ra, Thanh Trúc càng khẩn trương nắm lấy tay nàng khoắc lên tay vịn nhuyển kiệu.

Phó Tuyên trước tiên trấn định lại, nhìn mẫu thân cùng Tiết phu nhân trước mặt, lại thấy tỷ tỷ bên cạnh còn chưa phát giác khác thường, nàng hướng Thanh Trúc lắc lắc đầu, một lần nữa ngồi thẳng, lạnh lùng trả lời một câu: "Nếu người để ta thân bại danh liệt, người nhà ta cũng sẽ lấy mệnh người."

trong thanh âm trầm thấp là hàn ý vô tận, Ngô Bạch Khởi bất đắc dĩ lại buồn bực, động một cái thì chết a chết, nàng cứ hận hắn như vậy?

Sợ Phó Tuyên hiểu lầm càng nhiều, Ngô Bạch Khởi vội vã giải thích: "Nàng đừng sợ, kiệu phu phía trước kia là đầy tớ của ta, chúng ta nói chuyện nhỏ tiếng một chút, người khác không nghe thấy ."

Phó Tuyên không để ý hắn.

Ngô Bạch Khởi đi ở phía sau, không nhìn thấy thần sắc nàng, đợi cùng Phó Dung chào hỏi qua, nhuyển kiệu hai tỷ muội tách ra, Ngô Bạch Khởi

mới tiếp tục nói: "Lục cô nương, nàng nghe ta nói, Tiết Vinh không phải người tốt, nàng tuyệt đối đừng đáp ứng hắn, ta cùng hắn biết nhau, 7 tuổi năm ấy... Người không cần hoài nghi, cha ta chết lúc ta 8 tuổi, cho nên sự tình hai năm kia ta nhớ đặc biệt rõ ràng, tuyệt đối sẽ không oan uổng hắn."

Hắn nói chuyện, Phó Tuyên không khỏi nhìn về phía Tiết Vinh trước mặt.

nam nhân thân hình cao lớn, thật sự làm người ta khó có thể tưởng tượng hắn còn nhỏ đã làm loại chuyện đó.

Nàng cũng sẽ không dễ tin Ngô Bạch Khởi nói hươu nói vượn.

Ánh mắt rơi vào phong cảnh hai bên đường núi, Phó Tuyên chỉ coi như đó là gió thoảng bên tai.

Ngô Bạch Khởi nói lâu như vậy, một lời hồi đáp đều không nhận được, chính mình cảm thấy mất hết mặt mũi. Không biết nên nói tiếp những gì, Ngô Bạch Khởi bắt đầu đánh giá cô nương trước mắt. Thân thể nàng bị chỗ tựa lưng nhuyễn kiệu che khuất, nhưng phía trên bả vai lộ ra bên ngoài , trên lỗ tai đeo khuyên tai bích ngọc, theo nhuyễn kiệu xóc nảy lắc lư lắc lư, cách lớp lụa mỏng cũng có thể nhìn thấy, đằng sau tóc dài như thác rủ xuống, sợi tóc bay nhẹ, dường như có hương thơm nhàn nhạt theo gió bay tới.

Ngô Bạch Khởi hít một hơi thật sâu.

Nhìn nàng ngẫu nhiên lộ ra vành tai trắng mịn, nghĩ tới lần sau gặp mặt còn không biết là khi nào, Ngô Bạch Khởi lặng lẽ dịch chuyển lên phía trước. Nhuyễn kiệu nhẹ nhàng đung đưa, Phó Tuyên cảm giác được, thân thể cứng đờ, Ngô Bạch Khởi phát giác nàng khẩn trương, vội vàng trấn an nói: "Tuyên Tuyên đừng sợ, ta sẽ không để nàng ngã."

Một tiếng "Tuyên Tuyên", gọi thuận miệng lại tự nhiên.

Phó Tuyên oán hận nắm chặt khăn.

Ngô Bạch Khởi trong mộng gọi vô số lần, ngay trước mặt nàng vẫn là lần đầu tiên kêu ra tiếng, trên mặt có chút nóng, cũng may hăn da mặt đủ dày, một bên vững vàng nâng nàng đi về phía trước, một bên đem lời trong lòng nói ra, "Tuyên Tuyên, nàng có biết ta vì sao muốn nói cho nàng biết chuyện đó, vì sao ta không hi vọng nàng gả cho Tiết Vinh sao? Bởi vì ta, ta thích nàng, ta cũng muốn cưới nàng..."

"Người câm miệng!" Hăn miệng không kiêng kỵ, nói năng hạ lưu, Phó Tuyên nhin không được thấp giọng trách mắng.

Ngô Bạch Khởi bản năng mà ngẩng ngẩng cái cổ, dường như giận dữ nói: "Ta cố ý tới nói chuyện với nàng, câm miệng thì nàng không biết ta muốn nói cái gì. Tuyên Tuyên, ta biết nàng giận ta, ta cũng hối hận lúc trước khi dỗ nàng, hối hận không thể sớm một chút phát hiện ta thích nàng. Thật sự, Tuyên Tuyên nàng đừng không tin, bây giờ nghĩ lại, ta có thể là ngày đó bị nàng đánh liên thích nàng, lúc ấy nàng mới mười tuổi đi? Thấp như vậy, khí lực lại lớn như vậy, phía sau lưng ta đều xanh tím vài chỗ..."

"Từ đó về sau, ta rốt cuộc không phản ứng với tiểu cô nương bên cạnh, một lòng cân nhắc tìm nàng báo thù, nhưng nàng không biết, chẳng sợ ta tìm nàng một lần liền bị ca ca nàng, tỷ phụ nàng đánh một lần, ta vẫn cao hứng, bởi vì nhìn thấy nàng ... Không nói chuyện kia, lúc ấy chúng ta đều nhỏ, nói lần trước ở Tần phủ đi, ta, ta không phải cố ý, ta chính là muốn nhìn nàng nhận thua cùng ta mới hù dọa, ai biết nàng gan lớn như vậy, ta xuống đài không được, liền... Dù sao ta hối hận muốn chết, nghe nói nàng gặp ác mộng, hiện tại còn bị sao?"

Càng nói càng thân quen, dường như hai người là lão hữu hiểu nhau nhiều năm.

Thanh Trúc lặng lẽ quay đầu lại, thấy thiếu niên thần sắc thành khẩn, không biết tại sao, nàng thế nhưng nhìn đối phương không có không vừa mắt như vậy, chỉ là...

Nàng nhìn về phía cô nương nhà mình.

Lụa trắng cũng không che giấu được Phó Tuyên trên mặt đỏ hồng.

Chính là không biết vì mắc cỡ hay là tức giận.

Thanh Trúc nhìn cô nương nắm chặt tay, hiểu được, là tức đỏ mặt.

Phó Tuyên làm sao có thể không tức?

Cho dù người khác không nghe thấy, nha hoàn của nàng, đầy tớ của hần đều ở bên cạnh đâu, Ngô Bạch Khởi thẳng thắn như thế...

Mắt thấy lại ngoặt sang chỗ rẽ là tới trước bậc thang, Phó Tuyên nhắm mắt lại, hít thở thật sâu.

Ngô Bạch Khởi cũng nhìn thấy cái bậc thang cao cao kia.

Hần có chút thất vọng, buồn bực, đường này sao ngắn như vậy, hần còn chưa nói đủ đâu.

Thời gian không nhiều lắm, Ngô Bạch Khởi chọn chỗ khẩn yếu nói lên: "Tuyên Tuyên ta thật thích nàng, chỉ cần nàng đồng ý, ngày mai, không, hôm nay các nàng trở về ta liền phái người đi hỏi cưới. Ta thề với nàng, nàng gả cho ta rồi ta sẽ không khi dễ nàng, mọi chuyện đều nghe nàng. Nàng sợ rắn, ta liền không nuôi nữa, toàn tâm toàn ý đối với nàng, được hay không?"

Cô nương trên nhuyển kiệu không hề nhúc nhích.

Ngô Bạch Khởi thật sự không có biện pháp, gần như cầu xin hỏi nàng: "Nàng đến cùng làm sao mới chịu tin ta? Nàng nói chuyện gì đi a?"

Phó Tuyên như cũ không chút động lòng.

Ngô Bạch Khởi cắn răng, bất chấp mọi giá nói: "Ta không quản, dù sao ta nhận định nàng, nàng một ngày không gả, ta liền dây dưa nàng một ngày, cho dù nàng gả, ta cũng sẽ ngóng trông người nọ chết sớm một chút, sau đó ta lại cưới nàng. Tuyên Tuyên nàng không cần sợ, ta sẽ không phá hư thanh danh của nàng, ta lắc lư trước mặt nàng, để nàng biết ta còn chưa hết hi vọng."

Đến nơi, Ngô Bạch Khởi chậm rãi buông kiệu xuống, sau đó lúc Phó Tuyên đứng dậy đột nhiên cướp mũ che của nàng.

Thanh Trúc bưng kín miệng.

Ngô Bạch Khởi mau chóng chuyển tới phía trước bên phải Phó Tuyên, đưa lưng về phía mọi người, hướng Phó Tuyên khom lưng, cố ý khàn giọng nói: "Cô nương, mũ che rơi." Nâng mí mắt, nhìn chòng chọc dõi theo tiểu cô nương tức đến đỏ mặt.

Thiếu niên tuy rằng dính chòm râu, chẳng ra cái gì, nhưng bộ dáng vẫn khôi ngô, đặc biệt là đôi mắt kia, sáng chói rực rỡ, kiên định không đổi nhìn nàng.

Phó Tuyên cường chế giận dữ, đưa tay nhận mũ che, giật lại một chút vẫn không động, nàng nhú mày, vừa muốn buông tay, Ngô Bạch Khởi buông tay trước, thật sâu nhìn nàng một cái, khom lưng như con mèo quy củ đi về phía sau, qua bên cạnh nàng thì thân hình khẽ khượng lại, "Sau này ăn cơm nhiều một chút, nhẹ bằng không chút phân lượng."

Âm cuối mang theo một điểm ý vị ý cười không rõ.

Phó Tuyên nhanh chóng mang mũ che lên, liếc thấy tỷ tỷ phía trước quay lại, nàng hơi mím môi, bình tĩnh xuống kiệu, kéo lấy tay tỷ tỷ nói: "Không có việc gì, chúng ta đi thôi, không cần để ý tới hân."

Phó Dung nhìn thiếu niên bên kia cúi đầu, thấy hân không có nháo ra sự cố gì, nàng nghĩ ngợi một lúc, đến cùng không thể nhẫn tâm để Hứa Linh đi giáo huấn hân.

Từ viện giảng kinh ra, ba mẹ con Kiều thị cùng Tiết phu nhân tới phòng khách nghỉ ngơi dùng trà, Tiết Vinh lưu lại ở tiền viện.

Tiết phu nhân so với Kiều thị trẻ hơn mấy tuổi, nhìn như thiếu phụ 25-26, dung nhan xinh đẹp. Nàng nhà mẹ đẻ dòng dõi cũng không cao, có thể làm vợ kế của Định quốc công, mĩ mạo chiếm phần lớn, nhưng mà so với ba người mẹ con Kiều thị trước mặt, tư sắc nàng cũng không phải là nổi bật.

Tiết phu nhân cũng không có ý tứ cùng người so đẹp, vẻ mặt ôn hoà khen tỷ muội Phó Dung: "Đã sớm nghe người ta nói phu nhân dưới gối có 3 đóa hoa tỷ muội, hôm nay gặp, quả nhiên giống như thiên nữ hạ phàm, thật là khiến người hâm mộ. Năm đó có A Vinh, ta nóng lòng sinh một nữ nhi, đem nàng ăn mặc thật xinh đẹp, ai ngờ lần thứ hai vẫn là tiểu tử..."

Kiều thị lập tức khen ngợi hai huynh đệ Tiết Vinh, "Đại công tử tuổi trẻ tài cao, A Mậu đứa bé kia càng thông minh nhu thuận, so với Quan ca nhi hiểu chuyện hơn nhiều, phu nhân có hai nhi tử nổi tiếng như vậy, đã khiến không ít người đỏ mắt, còn có phu nhân mĩ mạo đẹp như nữ nhi, nào cần so với ta bên này có nữ nhi tốt?"

Hai người khen ngợi lẫn nhau, nói chuyện vui vẻ.

Tiết phu nhân lại hỏi Phó Tuyên bình thường ở nhà làm cái gì.

Phó Tuyên thoải mái đáp chính mình thích đọc sách luyện chữ.

Tiết phu nhân cười , "Độc sách tốt, tu thân dưỡng tính, A Vinh cũng tính tình trầm lặng, hầu việc trở về chỉ thích đi thư phòng ngồi."

Phó Tuyên buông mi.

Trong đầu lại vang lên âm thanh Ngô Bạch Khởi cáo trạng chuyện trẻ con.

Phó Tuyên không muốn để ý lời nói một phía của Ngô Bạch Khởi, nhưng hôn nhân đại sự không phải trò trẻ con, nàng muốn thử phẩm hạnh Tiết Vinh một lần, nếu như hắn thật là hạng tiểu nhân kia, nàng chắc chắn sẽ không gả.

Trở lại Hầu phủ, Phó Tuyên lập tức trở về viện mình, không chịu nghe mẩu thân tử tử lại nhai hỏi thăm, lại phái Thanh Trúc lưu ý tin tức Phó Thần. Sập tối biết được Phó Thần trở về, Phó Tuyên dọn dẹp một chút đi tìm ca ca.

Phó Thần cùng người phi ngựa ra một thân mồ hôi, đang muốn tắm rửa đâu, nghe nói muội muội tới, mau chóng buộc xiêm y, ra ngoài đón khách: "Tuyên Tuyên tìm ta?" Vị muội muội này nhưng rất ít đến chỗ hắn.

Phó Tuyên gật gật đầu, hai huynh muội ở gian nhà chính nói chuyện.

Phó Tuyên cẩn thận nghĩ, Tiết Vinh 8 tuổi nói dối vu oan chỉ là sợ bị trưởng bối trách phạt, muốn biết Tiết Vinh 18 tuổi có thể bơi nhờ người khác hay không, liền phải dùng hậu quả càng nghiêm trọng hù dọa hắn, ca ca là quan trên của hắn, thích hợp ra tay nhất.

Phó Thần nghe, ngoài ý muốn hỏi: "Tuyên Tuyên từ đâu nghe nói ?" Hôm nay hai nhà đi xem mặt, Tiết gia sẽ không vạch khuyết điểm của mình đi?

Phó Tuyên mặt không biểu cảm: "Ca ca không cần để ý tới, người giúp ta thử xem hăn là được."

Nàng luôn rất kín tiếng, Phó Thần đành phải trịnh trọng đáp ứng, "Tuyên yên tâm, hăn nếu thật là loại người đó, ca ca sẽ để cho hăn lãnh đủ."

Một tiểu nhân cũng dám mơ ước muội muội của hăn?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 232

Định quốc công phủ.

Tiết Vinh theo mẫu thân cùng đi thượng phòng nhà chính.

Tiết phu nhân ngồi trước, nhìn nhi tử dáng vẻ đường đường ngồi xuống một bên, nàng cẩn thận chăm chú nhìn hăn, cười nói: "Ta thấy người đường như một chút cũng không lo lắng chúng ta thế nào a? Mỗi hôn sự này là người nhìn trúng trước, người nếu không thích, ta cũng không để tâm."

Mẫu thân thích nói đùa, Tiết Vinh đã quen, mỉm cười nói: "Nhi tử đương nhiên hiếu kỳ, nương mau nói cho ta biết đi."

Phó Phẩm Ngôn đang là Thông Chính sứ ở Thông Chính tư, chính tam phẩm là chức vị quan trọng, Phó Thần trong mắt Gia Hòa đế cũng là người tâm phúc. Theo tình hình như vậy, sớm hay muộn sẽ ngồi lên vị trí chỉ huy sứ Kim Ngô Vệ. Thêm nữa Phó gia Tam cô nương là Túc vương phi, thậm chí tương lai là Thái Tử phi, Hoàng Hậu. Hăn nếu có thể cùng Cảnh Dương Hầu phủ kết thân, địa vị toàn bộ Định quốc công phủ ở kinh thành đều sẽ theo nước lên thì thuyền lên. Huống chi Phó Tuyên điềm đạm ít nói xinh đẹp, quả thật hợp ý hăn, có thể cưới về, hồng tự thêm hương không mất mát gì.

Tiết phu nhân đương nhiên biết mỗi hôn sự này cho nhà mình chỗ tốt, bưng bát trà lên nói: "Yên tâm đi, ta thấy Phó phu nhân thật hài lòng, hai ngày nữa ta lại tự mình đem thiệp canh của người đưa qua, rất nhanh liền có thể biết tin tức."

Thiếp canh đưa qua, mời nhà gái so trước bát tự có hợp không. Kỳ thật hai người bát tự hợp hay không hợp, vẫn là xem Phó gia có nguyện ý hay không. Người ta nguyện ý, tự sẽ mời cao tăng nói cát tường. Không nguyện ý, vậy thì lấy chuyện tương khắc làm cớ từ chối khéo léo. Nhìn hôm nay bộ dáng Kiều thị, Túc vương phi nói cười vui vẻ, Tiết phu nhân rất có lòng tin. Nhà mình dầu gì cũng là quốc công phủ, nhi tử lại tướng mạo đường đường có chân tài thực học, phương diện nào đều xứng được với Lục cô nương .

Tiết Vinh nghe, gật gật đầu.

đại nha hoàn Tiết phu nhân đột nhiên đi vào trong, ở bên tai Tiết phu nhân nói nhỏ một trận.

Tiết Vinh nghi hoặc nhìn về phía mẫu thân.

Tiết phu nhân than thở: "thông phòng của đường đệ người có thai, thật là, tháng 6 người mới sẽ vào cửa, thời điểm này nháo ra loại chuyện này, không phải làm cho người ta ngột ngạt sao?"

Nàng không chủ trương trước khi nhi tử thành hôn an bài thông phòng cho hẳn, nam nhân lấy tiền đồ làm trọng, tuổi còn trẻ đã để cho nha hoàn câu hồn, cả ngày ý nghĩ kỳ quái, cỡ nào lãng phí tinh lực. Thứ hai nàng hi vọng nhi tử tìm mỗi hôn sự tốt, mà quý nữ chân chính, trong nhà cha mẹ chọn lựa con rể thì cũng sẽ nhìn xem nhà trai trong viện có người hay không. Nói cho cùng ai cũng không hi vọng nữ nhi chịu ủy khuất.

Hôm nay Kiều thị vừa lòng con trai của nàng như thế, không phải chứng minh dự kiến trước kia của nàng?

Tiết phu nhân có phần tự đắc, tỏ ý bảo Tiết Vinh tự tiện, nàng đi Nhị phòng xem.

Cách hai ngày, nàng tới Cảnh Dương Hầu phủ làm khách, đem thiếp canh đưa tới.

~

Yêu nhà yêu cả ngói, Từ Tấn đối với hôn sự Phó Tuyên vẫn là rất để bụng, ngày đó sau khi trở về hỏi nàng: "Ngày hôm nay lại đi về?"

Từ khi Tiết gia hỏi cưới, Phó Dung 3 ngày hai lượt chạy về nhà mẹ đẻ .

Cuối xuân, gió đêm mát lạnh, Phó Dung ngồi bên cửa sổ khâu áo ngăn mặc mùa hè cho Trần ca nhi đâu, nghe vậy tạm thời dừng may vá, nói với nam nhân vừa kéo ghế ngồi vào chỗ bên cạnh nàng: "Ừm, Tiết gia đem thiệp canh Tiết Vinh đưa tới. Bất quá Tuyên Tuyên nói qua mười ngày nữa tháng mới đi lên chùa hỏi bát tự, cũng không biết nàng nghĩ như thế nào... Vương gia ngồi xa một chút, cẩn thận kim đâm phải người."

Nàng xe chỉ luồn kim, hẩn gần vào như vậy làm gì?

Từ Tấn đề tay nàng lại, cướp đồ chưa khâu xong đặt sang bên cạnh, cười nói: "Ngày mai ta không ở nhà nàng lại khâu, ta trở về nàng phải chuyên tâm bồi ta." Nói xong thuận thực đem Phó Dung ôm lên đùi mình, ôm nàng nói chuyện, "Tuyên Tuyên có phải không coi trọng Tiết Vinh hay không?"

Không thể may xiêm y, Phó Dung liền một lòng cùng hẩn hàn huyền, có chút bất đắc dĩ nói: "Không biết a, hôm đó trở về thì tránh vào trong phòng, ngày hôm sau gặp mặt như người không có chuyện gì vậy. Vương gia không hiểu Tuyên Tuyên, nàng từ nhỏ đã không thích khóc cũng không hay cười, trừ phi nàng chủ động nói chuyện, bằng không ai cũng đoán không ra trong lòng nàng đến cùng đang nghĩ cái gì."

Nàng bĩu môi oán giận, ủy khuất lại khả ái, Từ Tấn lại gần hôn, "Giống như nàng."

Phó Dung không thuận theo, nửa thân trên lui về sau, chống lên lồng ngực hẩn buồn bực chất vấn: "Cái gì gọi là giống như ta vậy?"

Nàng cùng muội muội hoàn toàn không giống a?

Từ Tấn đem nàng kéo trở về, vỗ về mặt nàng cùng nàng đối chất: "Nàng nhìn không ra tâm tư Tuyên Tuyên, là bởi vì Tuyên Tuyên trên mặt biểu tình không nhiều. Nàng đâu, thích nói thích cười, tức giận, làm nũng, giả vờ đáng thương, hạ bút thành văn, giả được như thật vậy, trong lòng có thể khác hẳn. Cho nên ta cũng nhìn không ra tâm tư của nàng, vậy nói nàng cùng Tuyên Tuyên có phải là giống nhau hay không? Hơn nữa so với nàng ấy, rõ ràng nàng trong lòng đang mắng ta lại có thể nói ra để ta tin lời ngon tiếng ngọt là thật, nàng nói nàng xấu hay không?"

Phó gia ba tử muội, có Phó Uyển thành thật nhất, Phó Dung giao hoạt nhất thế nhưng còn dám oán giận muội muội tâm tư sâu?

Phó Dung ngẩn ra, không ngờ Từ Tấn thế nhưng hiểu nàng như vậy.

Nàng đương nhiên không thể thừa nhận a, ôm lấy cổ hân làm nũng, con người ngập nước vô cùng nghiêm túc nhìn hân: "Vương gia oan uổng người, ta khi nào mắng chàng a? Muốn mắng cũng chỉ mắng một lần, chính là tân hôn đêm đó..." Nói đến chỗ thương tâm ủy khuất, nửa thật nửa giả, trong mắt chậm rãi nổi lên nước mắt sắp rơi xuống, đầm đìa đáng yêu.

Nhắc tới cái này, Từ Tấn nhất thời chột dạ.

Hân hôn mắt nàng, giống như dĩ Trần ca nhi nói: "Được rồi được rồi, không nói nàng được chưa? Mỗi lần nói không lại ta liền cùng ta tính nợ cũ."

Phó Dung hắc cười nhẹ: "Cái này gọi là nhân quả báo ứng, ai bảo vương gia khi dễ ta trước?"

Cả báo ứng cũng dùng tới, Từ Tấn chán nản, không cùng nàng cãi nhau nữa, cúi đầu chặn lại miệng nàng xấu xa.

Một nụ hôn dài, Từ Tấn trong lòng ngửa ngáy, muốn nhân lúc trước cơm tối đến một hồi. Phó Dung còn nhớ chuyện ngày hôm trước hai người xằng bậy bị Trần ca nhi bắt gặp đâu, nói cái gì đều không chịu, đẩy đến đẩy đi Từ Tấn càng thêm nhịn không được. Thấy Phó Dung thật sự quyết tâm không cho, trong lòng hấn vừa động, đột nhiên thở dài, ôm lấy người nói: "Lại sắp vào hè, phụ hoàng phái ta đi thị sát bờ đê Hoàng Hà, ngày mai liền xuất phát rồi."

Phó Dung bị hấn trêu lên, tâm đập dồn không khỏi xiết chặt, "Ngày mai đã đi? Sao bây giờ chàng mới nói?"

Từ Tấn dán mặt nàng cọ cọ, ánh mắt kia lưu luyến không rời, "Sợ nàng biết sẽ khổ sở."

Phó Dung đã khổ sở, vùi vào ngực hấn nói: "Khi nào trở về?" Nàng luyến tiếc Từ Tấn rời đi, Trần ca nhi khẳng định cũng luyến tiếc, vốn là vì lo lắng mùa thu Từ Tấn xuất chinh đâu, không ngờ...

Nghĩ tới đời trước, Phó Dung đột nhiên nhú mày.

Không đúng a, đời trước Gia Hòa để quả thật phái người đi thị sát Hoàng Hà, nhưng lần đó là Từ Hạo đi. Phó Dung nhớ việc này, là bởi vì Từ Tấn có thể là quá mức vương bận lần đầu tiên đệ đệ đi xa nhà, đến chỗ nàng bên này vẫn nhìn lên địa đồ, còn lần đầu tiên dạy nàng nhìn, nói cho nàng biết nơi nào là Hoàng Hà, Từ Hạo lúc này đại khái tới nơi nào...

Chuyển ý niệm lại nghĩ, đời này nhiều chuyện đều thay đổi như vậy, đổi thành phái Từ Tấn đi cũng không phải không có khả năng.

Ly biệt sắp đến, Phó Dung dường như đột nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói với hấn, lo lắng kinh thành bên này không có hấn sẽ xảy ra chuyện, cũng sợ hấn ở bên ngoài gặp phải bất trắc, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu, ôm chặt Từ Tấn, quyến luyến phi thường.

"Nùng Nùng, cho ta?" Nàng khó có lúc khẩn trương hẳn như thế, Từ Tấn tim đều mềm nhũn, nhưng cũng không quên mục đích thực sự, theo lỗ tai nàng hướng vào trong cổ áo mà hôn xuống, lẩm bẩm dỗ nàng: "Còn chưa đi, ta đã luyện tiếc nàng, đã nhớ nàng. Nùng Nùng, hiện tại còn muốn ta đau? Ta muốn, muốn đến lợi hại..."

thời điểm như vậy, lời tâm tình như vậy, Phó Dung làm sao có thể cự tuyệt?

Hắn hôn nàng, nàng cũng chủ động đáp lại.

Từ Tấn đại hỉ, lo sợ nàng đổi ý, trước cởi váy nàng, ván đã đóng thuyền, hắn mới ôm nàng như ôm đứa nhỏ đi lên giường.

Từ Tấn vốn định trước khi ăn cơm giải dỡ thêm là được, không ngờ Phó Dung bởi vì nổi buồn ly biệt biến thành dây leo, gắt gao quấn hắn, xinh đẹp đến đòi mạng người, Từ Tấn không dừng lại được, cũng luyện tiếc dừng.

Đang khó phân khó cách, gian ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh Trần ca nhi: "Phụ thân trở về, ta muốn tìm phụ thân."

Mai Hương biết vương gia vương phi bên trong đang làm cái gì, gấp vội khuyên nhủ: "Thế Tử nhìn nhầm rồi, vương gia đi ra vườn hoa, Thế Tử không tin, ta đây dẫn người đi tìm." Trách nàng phỏng chừng sai rồi, cho rằng lúc này hai vợ chồng không sai biệt lắm nháo xong rồi, ai tưởng của thế nhưng còn đóng đầu!

Trần ca nhi mới không dễ gạt như thế đâu, buông tay nàng ra, thái độ phi thường kiên quyết, dù Mai Hương khuyên như thế nào đều không nghe, dần dần khóc nức.

Đau lòng nhi tử, Phó Dung gấp đến độ muốn dậy, nhưng hiện tại đứng lên vội vàng thu thập cũng không kịp a, Từ Tấn dứt khoát đè nàng lại, không cho phép nàng động, quay đầu nói ra bên ngoài: "Trần ca nhi nghe

lời, phụ thân đang... đang may xiêm y cho người... cho người đâu. Người đi vào trong viện chơi trước, phụ thân khâu đẹp rồi lại đi ra ngoài tìm người."

Trần ca nhi nằm sấp trước cửa đang đóng chặt, nghe được lời này không khóc nữa, chớp chớp mắt hỏi: "Phụ thân cũng may xiêm y?"

Nhìn Phó Dung bởi vì nhin cười mà rung động cảnh đẹp phía trước, Từ Tấn nuốt một ngụm nước miếng mới đáp: "Ừm, mới cùng nương người học , Trần ca nhi nghe lời, một lát phụ thân đi ra ngoài tìm người, bây giờ chưa khâu đẹp đâu, không thể cho người nhìn." Trước giải quyết đại sự quan trọng của mình, dù sao nhi tử còn nhỏ, dễ dụ.

Trần ca nhi lần đầu tiên được phụ thân may xiêm y, cao hứng cực kỳ, "Kia phụ thân nhanh lên!"

Nói xong, ngoan ngoãn cùng Mai Hương đi ra ngoài .

Hắn hư hỏng như vậy, Phó Dung giả trang đẩy hắn: "Vương gia nhanh đi may xiêm y đi!"

Từ Tấn liếc mắt trừng nàng một cái, lại chinh phạt.

Bên ngoài sắc trời dần dần tối.

Kết thúc rồi, bởi vì Trần ca nhi không gọi, Phó Dung tạm thời quên mất nhi tử, nằm sấp ở trên người Từ Tấn, nhìn không chớp mắt khuôn mặt hắn tuần mi, bữu bữu môi, nước mắt lại rơi xuống: "Trần ca nhi nhớ chàng thì làm thế nào đây?"

Nàng đáng thương như vậy, Từ Tấn cũng không nhẫn tâm lừa nàng nữa, "Nùng Nùng, ta đột nhiên nhớ ra có tin tức tốt đã quên nói cho nàng biết, muốn nghe sao?"

Hắn phải đi rồi, Phó Dung không cảm thấy bây giờ còn có chuyện gì có thể được coi như tin tức tốt, miễn cưỡng ừm một tiếng, lòng dạ không yên .

Từ Tấn hai tay ôm lấy eo nàng, đôi chân vây khốn chân nàng, sớm đề phòng tốt rồi mới nhuyển giọng nói: "Nùng Nùng, kỳ thật vừa rồi ta lừa nàng, là Lục đệ đi ban sai, ta không đi, ta..."

Nói còn chưa dứt lời, Phó Dung bỗng nhiên bắt đầu giãy dụa.

Từ Tấn cao giọng cười to: "Nùng Nùng đừng nóng giận, nàng xen ta không cần đi nữa, nàng nên cao hứng có phải không? Nàng... Đừng cần đừng cần, đau!"

Phó Dung không cần mới là lạ, tay chân bị nhốt, nàng ở trên người hắn loạn căn khắp nơi, găm căn găm căn lại bị hắn xoay người đè lên...

Bên này hai vợ chồng nháo đến vui mừng, Hoài vương phủ, Thôi Oản nhưng lại thật sự luyến tiếc .

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 233

Nhìn nam nhân đối diện vẻ mặt hưng phấn, Thôi Oản như trước có chút khó có thể tin: "Phụ hoàng, sao lại phái chàng đi ban sai ?"

Từ Hạo năm ngoái phong Hoài vương, ở công bộ lĩnh một công việc nhàn rỗi, tất cả lớn nhỏ chỉ là xử lý vài sự kiện, nhưng đó đều ở kinh thành, hai vợ chồng chưa từng xa cách. Bây giờ nghe nói Từ Hạo phải đi thị sát Hoàng Hà, vừa đi là phải đi 3 tháng, Thôi Oản đột nhiên thực không nở.

Gả người, đêm đêm tình tứ thân mật, Từ Hạo đối với nàng tốt như vậy, loại cảm giác được người nâng niu trong lòng bàn tay, so với hồi nhỏ biểu ca biểu muội không giống nhau. Thôi Oản đã thành thói quen ngày ngày ngọt ngào thanh nhàn, ngoại trừ mong đợi lo lắng có đứa nhỏ, ngoại trừ mơ hồ sợ hãi Từ Tấn, Thôi Oản thật sự rất thỏa mãn , ngay cả mẫu thân ở trước mặt nàng chưa chát nói Phó Dung, Thôi Oản trong lòng cũng không có gợn sóng lớn nào.

Bác thành Hoàng Hậu, Từ Tấn vô cùng có khả năng lên làm Thái Tử, nhưng vậy thì đã sao?

nàng từng muốn gả cho Từ Tấn là bởi vì cảm thấy Từ Tấn hẳn là thích nàng, chỉ vì Từ Hạo nên mới lạnh nhạt với nàng. Sau này những chuyện kia làm cho nàng hiểu được, không có Từ Hạo, Từ Tấn cũng sẽ không thích nàng. Hẳn đối với nàng ác như vậy, tình cảm huynh muội cũng đều không có. Thôi Oản không hiểu chính mình trêu chọc Từ Tấn lúc nào, nhưng sự thật chính là sự thật, nàng sẽ không tiếp tục lừa mình dối người. Từ Tấn dù tốt dù tôn quý đều không có quan hệ gì với nàng.

Không, cũng có quan hệ, Từ Tấn lên làm Hoàng Thượng, nàng và Từ Hạo ngày qua ngược lại càng dễ chịu hơn chút.

Từ Hạo cũng luyến tiếc thê tử, nhưng hăn lần đầu tiên có thể một mình đi ra ngoài làm việc, phụ hoàng rất cuộc tán thành năng lực của hăn phải hăn đi làm việc lớn. Từ Hạo nhiệt tình nhi đầy đủ, ôm lấy Thôi Oản về mặt lo lắng đỡ nói: "Oản Oản đừng khổ sở, đi 3 tháng mà thôi, chẳng mấy chốc sẽ trở về, đến lúc đó ta mang đặc sản Hoàng Hà về cho nàng!"

Thôi Oản bĩu bĩu môi, ngửa đầu nhìn hăn.

Từ Hạo 18 tuổi, trên mặt đường cong lạnh lùng nghiêm nghị một chút, quả thật là đại nam nhân .

Thở dài, nàng dựa vào ngực hăn: "Ta không hiểm lạ đặc sản gì, Lục ca ở bên ngoài làm việc phải cẩn thận, Hoàng Hà võ đê là đại sự, người tuyệt đối đừng làm hỏng công sự này."

Lời này làm lòng người ấm áp, Từ Hạo ôm lấy người đi tới trên giường, nhìn lưu luyến trong mắt Thôi Oản, sự nhiệt tình hưng phấn của hăn rất cuộc đề xuống, hôn mặt nàng nói: "Nếu không ta mang nàng cùng đi ?" Hăn cũng luyến tiếc nàng a.

Thôi Oản trong lòng vui vẻ, lập tức lại ảm đạm lắc lắc đầu: "Thôi, phụ hoàng coi trọng mới đem công sự này giao cho chàng, ta đi làm gì? Chàng thật không nỡ, tranh thủ về sớm một chút, yên lành trở về."

Từ Hạo ngẫm lại cũng đúng, lại nhìn thê tử uly khuất trong ngực, nghĩ tới ngày sau phải chia cách lâu dài, không nỡ trong ngực liền biến thành lửa, cúi đầu hôn, âm u nói: "3 tháng a, ban đêm không có Oản Oản ta trải qua thế nào? Oản Oản, nàng có nhớ ta hay không?"

Thôi Oản nhìn nam nhân đã bắt đầu thay nàng cởi áo nơi dây lưng, đột nhiên lo lắng, bắt lấy hăn tay nói: "Lục ca, chàng ở bên ngoài có thể chạm

vào người khác hay không? Chàng là vương gia, những kia quan viên phía dưới khẳng định sẽ nịnh bợ chàng, có đưa bạc, khẳng định cũng có đưa mỹ nhân ..."

Từ Hạo cười nhạo, nắm chặt tay nàng nói: "Ai dám hối lộ ta, ta liền cho hắn một cái mũ tham quan, trở về vừa vặn có thể trả lời cho phụ hoàng! Về phần mỹ nhân..."

Hắn thoát giày trèo lên, nâng mặt Thôi Oản, si ngốc quan sát mãi một lúc mới nói: "Ta trong lòng chỉ có một mỹ nhân Oản Oản, đời này cũng chỉ có mình nàng."

Hắn thần sắc nghiêm túc, Thôi Oản biết hắn nói thật lòng, thỏa mãn nhắm nghiền hai mắt.

Một đêm triền miên.

Ngày kế Từ Hạo đi chỗ huynh trưởng bên kia.

Từ Tấn cũng từng làm loại công sự này, Từ Hạo định thỉnh giáo hắn. Bất quá khi đi tới thấy Từ Tấn đang dỗ nỉ tử, Từ Hạo liền vui vẻ, còn chưa vào cửa đã hướng Trần ca nhi hô: "Trần ca nhi nhìn xem, ai tới ?"

"Lục thúc!" Trần ca nhi hưng phấn chạy tới chỗ hắn.

Các trưởng bối bên cạnh Trần ca nhi, Phó Thần bận nhất, ở chung cùng ngoại sanh ít nhất. Quan ca nhi ngược lại nhàn hạ, nhưng chính hắn vẫn là trẻ con đâu, mỗi lần tới Kiều thị đều nhìn lom lom, lo hắn đem Trần ca nhi dạy hư, cho nên Trần ca nhi thích nhất Lục thúc thường gặp mặt, thích được Lục thúc giơ lên cao quá đỉnh đầu.

Từ Hạo bế cháu lượn một vòng, ôm tiểu tử cười khanh khách vào trong ngực, thích thú hôn một cái: "Trần ca nhi lại nặng hơn, mấy ngày nay ăn thứ gì tốt ?"

Trần ca nhi cẩn thận suy nghĩ; nghiêng đầu nói: "Ăn cá, phụ thân câu, nướng làm, ăn ngon, Lục thúc ăn không?"

Từ Hạo nghe, ngoài ý muốn nhìn về phía Từ Tấn.

Tứ ca thế nhưng còn bồi Tứ tẩu câu cá ?

Thực sự nhàn hạ thoải mái a.

Từ Hạo chế nhạo cười.

Từ Tấn mặt không biểu cảm, hỏi hẩn tới làm cái gì.

Từ Hạo ôm cháu ngồi đối diện Từ Tấn, "Tứ ca, ngày mai ta xuất phát , người chỉ điểm ta vài câu thôi?"

Từ Tấn nhìn nhi tử ngoan ngoãn ngồi trong ngực Lục thúc chơi ngọc bội, đi qua cướp nhi tử vào trong ngực mình, dẫn Từ Hạo đi thư phòng. Thư phòng một bên treo địa đồ Đại Ngụy, Từ Tấn một tay ôm nhi tử, một ngón tay điểm mấy khúc sông trên bờ Hoàng Hà dễ xảy ra chuyện nhất cho Từ Hạo nhìn.

Từ Hạo nghe cực kỳ nghiêm túc.

Trần ca nhi cũng nghiêm trang nghe, tay ú nắn tò mò hướng phía trên sờ, không chạm vào đâu, bị Từ Tấn bắt trở về, "Trần ca nhi còn nhỏ, lớn lên phụ thân sẽ dạy người."

Trần ca nhi liền thành thành thật thật, môi nhỏ học theo phụ thân, mỗi một địa danh kêu đặc biệt rõ ràng.

Từ Hạo hâm mộ cực kỳ, nói xong chính sự, hẩn lại đem cháu cướp tới chỗ mình bên này, ôm tiểu tử nói: "Trần ca nhi thật thông minh, chờ, năm nay không được, sang năm Lục thúc cũng cho người thêm đệ đệ!". Nhi tử của hẩn và Oản Oản, cũng sẽ thông minh khả ái như vậy.

Trần ca nhi lắc đầu: "Không cần đệ đệ, muốn muội muội!"

Từ Hạo cười ha ha, "Được, muội muội cũng được!"

Từ Tấn ở bên cạnh nhìn, nghĩ tới đời trước.

Hai huynh đệ ở Tây Bắc đến hết năm, tháng giêng Lục đệ nhận được thư, Thôi Oản quả thật sinh non cho hần một đứa con trai. Trận chiến cuối cùng kết thúc, bọn họ ở trên thảo nguyên phi ngựa, thư nhà Lục đệ cùng tin chiến thắng đồng thời đưa tới, trong lòng hần chua chua, ghét bỏ Phó Dung không viết thư cho hần, không báo hi cho hần, không sinh nhi tử cho hần. Lục đệ xem thư, hần xuống ngựa đi ra bờ sông uống nước. Lục đệ tới, hần đưa lưng về phía Lục đệ hỏi trên thư nói cái gì, Lục đệ nói cháu trai biết ngồi, Từ Tấn thích trẻ con, nghe vậy đáp lúc trở về phải trêu chọc cháu thực tốt, chưa nói xong, đao Lục đệ liền...

Hần tại sao lại ác như vậy, cho dù Thôi Oản hoặc người khác xúi giục hần độc chiếm quân công, hần làm sao có thể đối với huynh trưởng hạ sát thủ?

Từ Tấn không phải Thánh nhân, hần không có cách nào nhẫn tâm đối với thân đệ đệ, nhẫn tâm tới mức sau khi trùng sinh trực tiếp giết chết giống như đối đãi với một số kẻ địch khác. Nhưng trong lòng hần cũng sẽ có oán khí, bình thường đều có thể nhịn được, thỉnh thoảng sẽ đột nhiên bay ra. Trước mắt thấy Từ Hạo hiềm lạ Trần ca nhi như thế, lại nhẫn tâm tới mức trong lúc hần nói chuyện nhi tử thì động đao với hần, lửa của Từ Tấn lại xông ra, đoạt lấy Trần ca nhi, cũng không quay đầu bỏ đi.

Từ Hạo vẻ mặt mê hoặc.

Trần ca nhi quay đầu hướng hần vẫy tay: "Lục thúc cũng đến đây!"

Từ Hạo cười ha hả theo sau.

Từ Tấn nhìn nhi tử, yên lặng thu hồi tính tình.

Hắn là huynh trưởng, hắn không cùng đệ đệ so đo, nhưng hắn muốn cho Lục đệ biết lỗi ở chỗ nào.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 234

Tiết gia ngày mười hai đêm thiếp canh Tiết Vinh đưa sang, theo thường lệ đợi 3-4 ngày Phó gia bên kia hẳn sẽ có tin tức trả lời, nhưng Tiết phu nhân chờ mong một ngày lại một ngày, Phó gia chính là một chút động tĩnh cũng không có.

Tiết Vinh trong lòng cũng kỳ quái, ngày nào trở về, nhìn thấy mẫu thân đều hỏi thăm có hồi âm hay không.

Tiết phu nhân buồn bực lắc lắc đầu, nghĩ ngợi một lúc, hỏi hẳn: "Đợt này ở trong cung, Phó Thần cùng người ở chung như thế nào?"

Phó Thần so với Tiết Vinh chỉ lớn hơn 4 tuổi, dựa vào công lao năm ấy cứu Nhị công chúa thăng nhiệm thành chính tứ phẩm chỉ huy Thiêm Sự, Tiết Vinh chỉ là tổng kỳ chính thất phẩm, tuy rằng hẳn năm ngoái vào Kim Ngô Vệ năm nay có thể kiếm được phẩm cấp, đã là khó có được, so sánh cùng Phó Thần, vẫn là thua kém không ít.

Tiết Vinh lập tức nói: "Cùng trước kia không khác biệt lắm, gặp mặt chào hỏi, cũng không quá khách sáo, bất quá tới ngày 20 nghỉ công, Phó Thần hẹn vài đồng liêu đi săn bắn..."

"Mời người sao?" Tiết phu nhân vội vã hỏi.

Tiết Vinh cười nói: "Mời ."

Tiết phu nhân thở nhẹ một hơi: "Vậy thì tốt, xem ra là chúng ta quá nóng nảy."

Gia đình bình thường đều là ái tử ái nữ được sủng ái, Phó gia ba nữ nhi chỉ còn một, chọn con rể thì đương nhiên sẽ càng thận trọng vài phần. Về phần thái độ Phó Thần, người ta là quan trên lại gả muội muội, biểu hiện cùng nữ tử quá thân thiết sẽ có vẻ Phó gia ước gì đem nữ nhi gả tới đâu, chút lãnh đạm ngược lại rất bình thường, đi ra ngoài săn bắn còn gọi Tiết Vinh, đã coi như là một loại ám chỉ.

Tiết Vinh cũng nghĩ như vậy.

Hai nhà quan hệ không có tiến triển, Ngô Bạch Khởi lại đang vui sướng khi người gặp họa.

Hắn hỏi thăm đường huynh quá trình kết hôn, tiếp xúc rồi, bước đầu tiên chính là so bát tự, Tiết phu nhân từ Vĩnh Thái tự khi trở về, đi Cảnh Dương Hầu phủ, nhất định là đem thiệp canh đưa sang. Bởi vậy Cảnh Dương Hầu phủ chậm chạp không đi so bát tự, Ngô Bạch Khởi liền đoán được Phó Tuyên hơn nửa đã tin lời hắn. Tuy rằng không lập tức đuổi Tiết gia đi, nhưng cũng quyết định muốn xem thêm.

Đang cao hứng đâu, một hôm người lưu lại theo dõi Hầu phủ đột nhiên trở về nói cho hắn biết Phó Thần, Tiết Vinh cùng vài thị vệ cưỡi ngựa ra khỏi thành .

Giống như một chậu nước lạnh hắt vào đầu, Ngô Bạch Khởi cả trái tim đều lạnh buốt.

Phó Thần thấy hắn một lần đánh một lần, lại chịu gọi Tiết Vinh đi săn bắn, khác biệt rõ ràng như vậy, chẳng phải là nhận chuẩn Tiết Vinh rồi?

Ngô Bạch Khởi không cam tâm, nhân lúc lão gia tử ra ngoài gặp bạn, hắn cũng vụng trộm cưỡi ngựa đuổi theo.

Hắn phải nghĩ biện pháp để Phó Thần nhận ra bộ mặt thật của Tiết Vinh!

~

Bắc Giao bốn mươi dặm bên ngoài Kinh thành có tòa núi Đầu Hồ, những huân quý đệ tử nhàn hạ thường thường đến đây săn bắn.

Đám người Phó Thần cười ngựa tới đây, cười cười nói nói, tốc độ chậm lại, đằng sau Ngô Bạch Khởi ra roi thúc ngựa, thế nhưng tới dưới chân núi bị đã đuổi kịp mọi người. Tiếng vó ngựa gấp gáp, Phó Thần tò mò nhìn lại, thấy Ngô Bạch Khởi, đầu tiên là nhíu mày, sau đó nghĩ tới cái gì, đột nhiên cười. Tỏ ý bảo 5-6 thị vệ tinh tráng phía sau chờ tại chỗ, hãm thúc ngựa lên nghênh đón.

Mọi người ở đây đều biết Ngô Bạch Khởi cùng Phó Thần ở trong núi lúc đó, lộ ra vẻ mặt nhìn trò vui.

Tiết Vinh đã lâu không cùng Ngô Bạch Khởi giao tế qua lại, lúc này cũng nhàn nhạt cười, nhìn Ngô Bạch Khởi ánh mắt giống như nhìn người xa lạ, phảng phất hai người hồi nhỏ không phải đồng bọn, cũng phảng phất hắc sấm đã quên sự tình thơ ấu. Mắt thấy Phó Thần và Ngô Bạch Khởi sắp đụng tới, Phó Thần đột nhiên giơ roi ngựa lên cao, Tiết Vinh ở trong lòng hô lên một tiếng.

Nhưng roi Phó Thần cũng không thể đánh lên người Ngô Bạch Khởi.

Ngô Bạch Khởi đánh người công phu có lẽ chẳng ra sao, nhưng bản lĩnh phòng người đánh không nhỏ, biết Phó Thần không chào đón hãm, từ sớm đề phòng, đến gần vừa nhìn thấy Phó Thần giơ tay hãm liền từ trên lưng ngựa nhảy xuống, động tác mau lẹ sạch sẽ.

Phó Thần không ngờ thuật cười ngựa Ngô Bạch Khởi cũng không tệ, ngoài ý muốn chau chau mày, ghì chặt ngựa, vòng đầu lại, trên cao nhìn xuống hãm: "Lần trước ta đã nói với ngươi, không cho phép ngươi xuất hiện ở trước mắt ta nữa, hôm nay nhìn thấy ta ngươi còn dám sát gần tới, có phải da lại ngứa hay không?"

Ngô Bạch Khởi nhìn đám người Tiết Vinh bên kia, cúi đầu khom lưng, nịnh nọt dõng dõng trước ngựa Phó Thần, thấy Phó Thần không lập tức ra tay với hắn, Ngô Bạch Khởi vội vàng nhỏ giọng nói: "Phó nhị ca, ta không phải tới tìm người phiền toái, người nghe ta nói, ta biết Lục cô nương và Tiết Vinh đang nghị thân. Lục cô nương có phải không nói cho người Tiết Vinh hắn chính là con rùa đen rúc đầu hay không, phạm lỗi không dám thừa nhận đổ tội lên đầu ta, hắn làm sao xứng được với Lục cô nương!"

Phó Thần khước miệng cười thu lại, chăm chú nhìn Ngô Bạch Khởi.

Ngày đó muội muội từ Vĩnh Thái tự trở về, nói cho hắn biết Tiết Vinh từng vu oan bằng hữu, không nói chuyện lúc nào, không nói Tiết Vinh vu hãm ai. Từ đâu nghe được tin tức muội muội cũng không chịu nói cho hắn biết. Phó Thần trong lòng sinh nghi, hỏi thăm mẫu thân có từng gặp được người nào, mẫu thân phủ định, Phó Thần tra không được, liền không nghĩ nữa, lựa chọn tin tưởng muội muội.

Nhưng bây giờ, hắn biết muội muội nghe nói từ đâu.

Phó Thần tay nắm roi ngựa bỗng nhiên có chút ngứa ngáy, Ngô Bạch Khởi hỗn cầu này, có phải ngày đó cũng đi Vĩnh Thái tự hay không, còn trong lúc mẫu thân không biết chuyện vụng trộm cùng muội muội nói chuyện?

Đáng tiếc hôm nay có chính sự muốn làm, không thể thu thập hắn.

Siết chặt tay, Phó Thần cúi đầu, trầm giọng hỏi: "Việc này là thật?"

Ngô Bạch Khởi liên tục gật đầu, nhanh chóng nói lại một lần xích mích của hắn và Tiết Vinh.

Phó Thần ước lượng roi ngựa trong tay, đám người Tiết Vinh xem giống như là muốn trừng phạt Ngô Bạch Khởi, ngoài miệng lại nói: "Thật nếu như thế, ta chắc chắn sẽ không đem muội muội gả cho hắn, nhưng ta dựa

vào cái gì tin tưởng lời nói một phía của người? Hai người các người nhất định phải tin một người, ta thà tin hăn."

Ngô Bạch Khởi khó khăn, chuyện cũ năm xưa, chứng cứ lúc ấy không có, hiện tại càng không có, cho dù hăn đi tìm Tiết Vinh đối chất, khẳng định cũng như năm đó giống nhau, Tiết Vinh ngụy biện, không ai tin hăn, thậm chí sẽ cười nhạo hăn bụng dạ hẹp hòi, dùng loại trò trẻ con này chửi bới người.

Tìm không được chứng cứ, Ngô Bạch Khởi chỉ có thể hù dọa Phó Thần: "Phó nhị ca, người có thể không tin ta, nhưng người nghĩ xem, ngộ nhờ việc này là sự thật, ta không nói dối, người lại bởi vì chán ghét ta đem Lục muội muội gả cho một tiểu tử ra vẻ đạo mạo, cho dù tương lai người phát hiện ta không nói dối, Lục cô nương đã gả sai, người có thể hối hận hay không?"

Phó Thần động tác nhấc roi ngựa khựng lại, như bị sét đánh.

Ngô Bạch Khởi thở nhẹ một hơi, vừa muốn nói chuyện, liền nghe Phó Thần nói: "Người nói lời quả thật có đạo lý, ta cũng nghĩ biện pháp thăm dò nhân phẩm hăn đến cùng ra sao. Chỉ là biện pháp này cần người phối hợp, người có bằng lòng lập công chuộc tội hay không?"

Lập công chuộc tội?

Ngô Bạch Khởi đại hì: "Lời này thật chứ? Ta giúp người thăm dò hăn, người liền không trách ta trước kia làm chuyện ngu xuẩn?"

Phó Thần gật đầu, lúc Ngô Bạch Khởi chuẩn bị một ngụm đáp ứng điều kiện thì tỉnh táo nói: "Người đừng vội đáp ứng." Trầm thấp nói một hồi, lúc này mới lần nữa hỏi: "Da thịt chịu khổ như vậy, người cũng nguyện ý?"

Hăn phía trước đã sắp xếp sẵn trợ thủ, nhưng việc này do Ngô Bạch Khởi làm càng thích hợp.

Được Phó Thần tha thứ là cười tức phụ gần thêm một bước, Ngô Bạch Khởi có cái gì không dám. Huống chi Phó Thần cũng phải chịu đau khổ, hắn muốn cười Phó Tuyên, phải để Phó Thần biết hắn cũng nguyện ý vì Phó Tuyên chịu khổ, bởi vậy nghĩ cũng không nghĩ liền gật đầu đáp ứng.

"Vậy thì được."

Phó Thần lại cười ra, đột nhiên hướng Ngô Bạch Khởi quăng một roi, Ngô Bạch Khởi bị đau, ngao ngao kêu to, không cần diễn trò cũng là thật sự ủy khuất, "Người xuống tay ác như vậy làm gì?"

Phó Thần cao giọng cười to, một bên thúc ngựa trở về một bên mắt nhìn phía trước hừ lạnh nói: "Người đắc tội ta nhiều lần như vậy, ta đánh người một roi đã coi như dễ dàng cho người quá rồi, nhìn người thành tâm xin lỗi, ta cho người cùng chúng ta nhau săn bắn hôm nay. Nếu người đến một roi cũng chịu không nổi, vậy thì mau chóng về nhà đợi đi thôi!"

Ngô Bạch Khởi đứng tại chỗ một lát mới xoay người lên ngựa đuổi theo, tới trước mặt mọi người chấp tay, vẻ mặt hèn mọn cười: "Nghe Phó nhị ca nói chư vị mỗi người đều thân thủ bất phạm, một lát nữa còn mời chỉ điểm tiểu đệ nhiều hơn!"

Đều là đại nam nhân, Phó Thần cùng Ngô Bạch Khởi vốn không có xích mích gì lớn, hiện giờ Phó Thần đã tha thứ, Ngô Bạch Khởi lại cười mở như thế, mấy thị vệ kia đều thống khoái đáp ứng.

Tiết Vinh thấy Ngô Bạch Khởi từ đầu đến cuối không nhìn hắn bên này, nghiễm nhiên còn nhớ thù đâu, hắn cười cười, không để ý, quay đầu ngựa lại theo Phó Thần đi vào trong rừng.

Ngô Bạch Khởi theo sát hắn, cố ý đi ở giữa hắn và người khác.

Tiết Vinh không vui nhìn hắn.

Ngô Bạch Khởi thử nhe răng, nhỏ giọng hừ nói: "Không ngờ người cũng tới, ai, ta nhớ chúng ta đã mấy chục năm qua không nói chuyện đi? Người còn nhớ được chuyện năm đó không?"

Hắn tính tình giống đứa nhỏ như cũ, Tiết Vinh lười cùng hắn so đo, thần sắc dừng dừng: "Không hiểu người đang nói cái gì."

Ngô Bạch Khởi tức đến trừng mắt: "Được a, nhiều năm qua người vẫn vô sỉ mặt dày như vậy!"

Tiết Vinh xì một tiếng, khinh thường cùng hắn tranh luận, đi lên phía trước.

Ngô Bạch Khởi lại cứ muốn đi theo hắn, Tiết Vinh bắn tên hướng nào, hắn liền theo quấy rối.

Phó Thần thấy, quát lớn với Ngô Bạch Khởi: "Người không muốn đi săn lập tức rời đi, còn dám quấy rối, ta lột quần người trói lên cây!"

Ngô Bạch Khởi rút cổ lại, không quấy rối rõ ràng nữa, vẫn theo sát bên cạnh Tiết Vinh.

Phó Thần lắc đầu, hướng mọi người nói: "Chúng ta tản ra đi, một canh giờ sau ở đây tụ hợp, ai có ít con mồi đêm nay phải mời khách uống rượu!"

Có người không thuận theo, ồn ào nói: "Đại nhân đây không phải rõ ràng là khi dễ chúng ta sao? Ở đây người bắn cung tốt nhất, dù sao cũng không đứng cuối, có phải từ đầu đã tính toán nghĩ chiếm tiện nghi chúng ta hay không a?"

Phó Thần cả ngày ở chung cùng một đám thị vệ hỗn hào, nói chuyện thô tục, chỉ vào hắn cười: "Chiếm tiện nghi người? Người xuống ngựa đứng yên, ta xem người là ngựa lớn hay là mông tròn a?"

Một câu dẫn tới cười vang, Ngô Bạch Khởi cười lớn tiếng nhất.

Phó Thần trừng mắt nhìn hăn, hét to một tiếng, nghênh ngang rời đi.

Tiếng cười còn phiêu đảng trong rừng, mấy người đã tản ra bốn hướng.

Ngô Bạch Khởi như cái đuôi lẻo đẻo theo phía sau Tiết Vinh, bởi vì Phó Thần không ở bên cạnh, hăn lại bắt đầu trêu chọc Tiết Vinh. Hăn muốn nhất là nói Tiết Vinh không xứng với Phó Tuyên, nhưng chuyện hai nhà Tiết, Phó nghị thân cũng chưa truyền ra ngoài, bây giờ hăn nói ra có thể sẽ làm hỏng kế hoạch của Phó Thần, liền cố nén, một lát bẻ nhánh cây ném Tiết Vinh, một lát gọi danh hiệu hồi nhỏ.

Tiết Vinh hàm dưỡng cũng không tệ, thủy chung không để ý tới hăn.

Ngô Bạch Khởi đang muốn tiếp tục châm chích hăn, chợt thấy trong bụi cỏ phía trước cao ngang đầu gối lướt qua một bóng trắng, mắt thấy Tiết Vinh cài tên, Ngô Bạch Khởi vội vàng cũng từ túi đựng tên sau lưng lấy ra tên dài, bắn chỗ cỏ cây thấp thoáng bên kia. Tên bắn ra, chỉ là tên của hăn vừa bay được một nửa, sau bụi cỏ đột nhiên truyền đến một tiếng kêu đau.

Là âm thanh Phó Thần!

Tiết Vinh kinh hãi, vừa muốn tiến lên xem, thân thể cứng đờ.

Phó Thần trúng tên, tên là hăn bắn, Phó Thần bị thương nhẹ còn tốt, bị trọng thương, đừng nói hôn sự hăn và Phó Tuyên, chỉ sợ công sự hăn ở Kim Ngô Vệ cũng sẽ mất đi?

Ngô Bạch Khởi thoáng qua ở bên cạnh hăn, Tiết Vinh nhìn bóng dáng hăn, gần như bản năng mà xuất hiện một ý nghĩ.

Nhưng mà, cung tên Ngô Bạch Khởi...

Không phải là Ngô Bạch Khởi từ nhà mình mang tới, là Phó Thần đem cung tên đang dùng cho hăn mượn! Cũng tức là, tên của Ngô Bạch Khởi cùng bọn họ mấy người giống nhau, đều là Phó Thần chuẩn bị, ai cũng không thể dùng tên kết luận ai đã thương người!

Ý nghĩa nổi lên, Tiết Vinh quát lớn: "Ngô Bạch Khởi, xem người làm chuyện tốt gì!"

Ngô Bạch Khởi nghe, giật mạnh cương ngựa, trợn mắt chất vấn hăn: "Người nói gì? Người, người thử nói lại lần nữa cho lão tử xem!"

Bên kia trong bụi cỏ còn chưa có động tĩnh, Tiết Vinh nhắc tâm, nhin không được suy đoán Phó Thần bị trọng thương, vì vậy càng thêm kiên định trốn tránh trách nhiệm, xuống ngựa chạy qua trách cứ Ngô Bạch Khởi: "Người nhất định muốn cướp con mồi của ta, hiện tại làm tổn thương người liên không chịu thừa nhận ? Người... đại nhân, người không sao chứ?"

Phó Thần che cánh tay từ trong bụi cỏ đứng lên, giật nhẹ tay áo bị tên xuyên thủng, không hề để ý nói: "Không sao không sao, ta mạng lớn, tên từ bên cạnh lao qua, chỉ chịu chút ngoại thương trên da." Hướng Tiết Vinh cười ha hả , ánh mắt rơi vào trên người Ngô Bạch Khởi theo sau chạy đến, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, tiến lên liền hướng Ngô Bạch Khởi đập một cước, "Bảo người thành thật người không nghe lời, vừa rồi thiếu chút nữa muốn mệnh ta!"

Ngô Bạch Khởi lão đảo bò lên, một bên trốn hăn một bên chỉ vào Tiết Vinh giải thích: "Phó nhị ca người oan uổng người, không phải ta, là Tiết Vinh bần, người đừng nghe hăn ăn nói bừa bãi, hồi nhỏ hăn đã..."

"Phi, làm tổn thương người mà người còn dám vu oan người khác?" Phó Thần lại hướng hăn đập một cước, Ngô Bạch Khởi ngã nhào xuống đất, Phó Thần lập tức đuổi theo, một cước dẫm trên lưng hăn, vung nắm tay muốn đánh.

"Đại nhân thôi, " Tiết Vinh nắm chặt cổ tay hắn, nhìn Ngô Bạch Khởi nói: "Cũng may đại nhân không việc gì, đừng cùng hắn so đo, loại người này, sau này chính là đừng để ý tới nữa."

Ngô Bạch Khởi tức thất khiếu đều bốc khói: "Người..."

"Người cái gì mà người!" Phó Thần hung hăng nghiền lưng hắn một chút, Ngô Bạch Khởi đau đến ngao ngao kêu gào, rốt cuộc không còn tâm tư mắng Tiết Vinh. Hắn thành thật, Phó Thần chỉ vào phía trước nói: "Vừa rồi ta muốn ở đây phương tiện, không nghĩ thiếu chút nữa bỏ mệnh, thôi, ngựa ta ở bên kia, Tiết Vinh người đi giúp ta dắt đến đây, ta lại cho hắn chút nhan sắc xem sao."

Tiết Vinh bất đắc dĩ cười: "Tốt, chỉ là đại nhân ra tay lưu tình, Ngô lão Hầu gia bên kia..."

Phó Thần khoát khoát tay, "Ta biết."

Tiết Vinh liền đi dẫn ngựa .

Chờ hắn đi xa, Ngô Bạch Khởi bất chấp cầu Phó Thần dời chân, đi hưng phấn nói: "Lần này Nhị ca tin chưa?"

Phó Thần quay đầu nhìn lướt một cái, thu hồi chân nói: "Ừm, Tiết Vinh quả thật phẩm hạnh không đoan chính, tốt lắm, người giúp ta một lần, chúng ta nợ nần toàn bộ xoá bỏ, nhưng ta cảnh cáo người, còn để ta phát hiện người gây sự với Tuyên Tuyên, ta quyết không tha nhẹ nhàng!"

Quay người liền muốn đi.

"Nhị ca!" Bởi vì bận tâm Tiết Vinh bên kia trở về, Ngô Bạch Khởi không dám đứng lên, chỉ nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cẳng chân Phó Thần, không phải rất yên tâm cùng hắn thẳng thắn nói: "Nhị ca, kỳ thật, kỳ thật ta trước đây khi dễ Lục cô nương là bởi vì ta thích nàng... Đừng đánh a, Nhị ca

người nghe ta nói, ta thật sự thích Tuyên Tuyên, người xem ta làm như thế nào người mới chịu đem nàng gả cho ta a? Người nói, chỉ cần người nói, cái gì ta cũng chịu làm!"

Thiếu niên quỳ rạp trên mặt đất, trên mặt có chút chột vật, chỉ có một đôi con ngươi kiên định sáng ngời.

Phó Thần chăm chú nhìn hai mắt hắn, cười cười.

Hắn cười, Ngô Bạch Khởi trong lòng toát ra một chút xiu hi vọng, chờ mong nhìn hắn.

"Cút!"

Phó Thần lại thưởng cho hắn một cước.

Tiết Vinh tốt xấu gì cũng ra vẻ đạo mạo, tốt xấu cũng có công phu không kém, hắn Ngô Bạch Khởi có cái gì? Một đầu ngón tay Tuyên Tuyên cũng không xứng!

Đợi Tiết Vinh trở về, Phó Thần lên ngựa cùng hắn rời đi.

Nghe tiếng vó ngựa đi xa, Ngô Bạch Khởi liên tục đập đất, sau một lát đổi thành nằm trên mặt đất, ngẩn người nhìn lá cây trời xanh trên đỉnh đầu.

Thôi, ít nhất Phó Tuyên sẽ không gả cho Tiết Vinh, hắn vẫn còn cơ hội.

Thiếu niên trọng chấn cờ trống thì Phó Thần sầm mặt trở về nhà.

Kiều thị thấy nhi tử bị thương, đau lòng cực kỳ, tự mình bôi thuốc cho nhi tử, oán giận hắn vì sao không cẩn thận.

Phó Thần căn bản không nhìn chút vết thương nhẹ này vào trong mắt, thấp giọng nói: "Nương, Tiết Vinh không phải là lương phối của Tuyên

Tuyên, ngày mai cho người đi so bát tự, nương nói hai người mệnh lý tương khắc, cự tuyệt đi."

Phó Tuyên nghe tin vừa vắn chạy tới, nghe được lời này, khựng một chút mới bước vào gian nhà chính.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 235

Chuyện trên núi, Phó Thần không nhắc tới Ngô Bạch Khởi, giải thích với người nhà chỉ nói Tiết Vinh vô tình tổn thương hấn lại vu oan cho một đồng liêu khác.

Kiều thị hồi tưởng Tiết Vinh tướng mạo tốt, có chút không tin hoặc là không muốn tin tưởng, sợ nữ nhi bỏ lỡ một lựa chọn tốt, hỏi nhi tử nhiều lần, ngộ nhớ thật sự không phải là Tiết Vinh làm bị thương thì sao?

Phó Thần lý giải tâm tư mẫu thân, còn thề thốt mãi nói: "Nương, ta ở trong bụi cỏ nhìn thấy bọn họ ra tay, cho nên mới có thể tránh khỏi chỗ hiểm, người đừng nhớ thương hấn, chỉ có bề ngoài giả dối mà thôi."

Hấn khẳng định như thế, Kiêu thị triệt để hết hy vọng, suy sụp hạ bả vai nói: "Thật là..."

Lúc trước Tề Sách nhìn cũng là quân tử khiêm tốn, không nghĩ tới bây giờ lại gặp phải Tiết Vinh. Chút chuyện nhỏ như vậy, rõ ràng là vô tình đã thương người, Tiết Vinh thành tâm giải thích một phen, chẳng lẽ người Phó gia bọn họ không giảng đạo lý như vậy? Thật là gan nhỏ sợ phiền phức, hưởng chi vì chút chuyện nhỏ như vậy mà oan uổng đồng liêu, tương lai gặp phải chuyện khác, khẳng định càng sốt ruột đem chính mình phải sạch sẽ trước.

Phó Dung thấy mẫu thân vẻ mặt tiếc hận, cười khuyên nhủ: "Nương đừng luyến tiếc, không có hấn còn có người trong sạch khác đâu, dù sao Tuyên Tuyên chúng ta mới mười lăm, sang năm định thân cũng không muộn."

Kiều thị gật gật đầu, tối hôm qua trượng phu cũng an ủi nàng như vậy.

Trấn an mẫu thân, Phó Dung để nhi tử lại cho ngoại tổ mẫu hẳn, nàng đi theo Phó Tuyên cùng nhau trở về viện của tiểu cô nương, vào nhà phái bọn nha hoàn hầu hạ đi xuống, Phó Dung đem Phó Tuyên ấn xuống ghế, tức giận nói: "Nói đi, người và ca ca đến cùng đang giở trò quỷ gì?"

Phó Tuyên mặt không đổi sắc, nghi hoặc hỏi: "Tỷ tỷ đang nói cái gì?"

Tiểu nha đầu nói dối bản lĩnh cũng rất lợi hại a, thấy nàng còn muốn ngụy biện, Phó Dung cười lạnh, ngồi vào chỗ bên cạnh nàng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói: "Người cho là ta không biết có phải hay không ? Ta cho người biết, từ lúc Tiết gia hỏi cưới, tỷ phu người liền phái người đi theo Tiết Vinh, vốn định tra xem hẳn có khuyết điểm gì, không nghĩ tra ra ca ca và Ngô Bạch Khởi cùng nhau đặt bẫy dụ Tiết Vinh phạm sai lầm. Người nói, ca ca và Ngô Bạch Khởi vì sao liên thủ hãm hại người ta? Đừng nói với ta cái này không có liên quan tới người."

Nếu như không phải có muội muội dắt dây đáp cầu, ca ca sẽ cho Ngô Bạch Khởi tới gần người?

Người nhà tín nhiệm ca ca, ca ca nói Tiết Vinh oan uổng đồng liêu, phụ thân tự nhiên sẽ không phái người hỏi thăm thừa thãi nữa. Ngày đó người của Từ Tấn sợ bị ca ca phát hiện không tới gần, đối với tình hình trong núi cũng không hiểu rõ, lại biết ca ca và đám người Tiết Vinh cùng nhau xuống núi, bỏ lại Ngô Bạch Khởi, buổi tối đi uống rượu, mọi người ở chung thật vui. Mà Ngô Bạch Khởi cũng vô cùng cao hứng, lại liên tưởng chuyện lui thiếp canh về sau, Phó Dung chính là không thông minh như Từ Tấn cũng đoán ra bảy tám phần .

Phó Tuyên ngoài ý muốn nhìn nàng.

Nguyên lai Ngô Bạch Khởi cũng tham gia vào ?

Không dối gạt được, Phó Tuyên cũng không giấu diếm nữa, dù sao việc này không có gì không thể nói. Ngày đó Ngô Bạch Khởi tìm nàng đã bị tỷ tử phát hiện, "Ta không tin Ngô Bạch Khởi, cũng không dám tin tưởng Tiết Vinh, liền mời ca ca hỗ trợ thăm dò, nhưng trước đó ta cũng không biết ca ca sẽ dùng biện pháp gì, càng không biết hẳn sẽ cùng Ngô Bạch Khởi động thủ."

Nàng bình bình tĩnh tĩnh, cảm giác Phó Dung đột nhiên có chút nói không rõ ràng, thất lạc hay là khổ sở? Muội muội có tâm sự sẽ nói cho ca ca, lại không chịu nói cho nàng biết.

Phó Dung làm nũng với Phó Tuyên, oán giận nàng ấy không tin mình. Nàng bị muội muội vắng vẻ, trong lòng không dễ chịu, mới mặc kệ ai là tỷ tử ai là muội muội.

Nhìn bộ dáng tỷ tử như đứa nhỏ chu môi, Phó Tuyên bất đắc dĩ nói: "Không phải là không muốn nói cho người biết, là muốn đợi ca ca xác định rồi nói tiếp. Bằng không, chứng thực Ngô Bạch Khởi nói dối, nói với người không phải là tăng thêm phiền não sao? Hơn nữa nói với người, tỷ phu cũng sẽ biết, tỷ phu bận như vậy, chuyện của ta không muốn làm cho hắn phí tâm."

Không muốn vẫn phải phí tâm.

Hai tỷ muội đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên đều cười .

"Thôi, việc này cứ coi như cho qua, chúng ta không nhắc nữa." Phó Dung nắm lấy tay muội muội, nghĩ tới những việc này Ngô Bạch Khởi gây ra, nghĩ tới ngày đó Ngô Bạch Khởi ngốc nghếch nâng muội muội đi một đoạn đường chính là vì nói xấu Tiết Vinh, làm sao còn không biết tâm tư Ngô Bạch Khởi. Đã biết, xem chuyện này hẳn làm được coi như viên mãn, Phó Dung lại có ý niệm, nhỏ giọng hỏi muội muội: "Tuyên Tuyên, người nói, Ngô Bạch Khởi có phải thích người rồi hay không a?"

Phó Tuyên trầm mặt, tránh tay nàng ra đứng lên, "Tỷ tỷ còn nói tiếp cái này, ta tiễn khách."

Phó Dung chán nản.

Nha đầu này tính tình tại sao lại lớn như vậy đâu? trong lúc này tỷ muội nói chuyện đó có quan hệ gì?

Bất quá Phó Dung cũng hiểu được, trong lòng muội muội như trước không chào đón Ngô Bạch Khởi, cho nên mới không muốn nghe tên của hắn.

"Được được được, không nói cái này, đi thôi, chúng ta đi nhìn Trần ca nhi." Không thể nói hôn sự, không thể nói tâm sự muội muội, Phó Dung đột nhiên cũng nghĩ không ra còn có thể nói cái gì, thở dài một tiếng, nắm tay nàng đi ra ngoài.

Trở lại vương phủ, Phó Dung ngồi trên xích đu hậu viện chậm rãi lắc lư, ánh mắt nhìn Trần ca nhi và Lăng Thủ cùng các tiểu nha hoàn ở bên kia chơi đùa, trong đầu cân nhắc hôn sự muội muội.

Ngô Bạch Khởi từ khi nào ý thức được hắn thích muội muội? Có phải ý thức được rồi, sau này sẽ không khi dễ muội muội nữa hay không?

Nhất định là như vậy, đời trước Ngô Bạch Khởi ở trước mặt muội muội là muội muội chỉ Đông hắn liền không dám đi hướng Tây, nghe lời muội muội như vậy, có cho hắn thêm một cơ hội nữa hay không?

Từ Tấn đổi xong xiêm y đi tới, thấy Phó Dung ngơ ngác ngồi trên xích đu, giày thêu bên chân trái nhẹ nhàng chạm đất, trước trước sau sau lắc lư chậm chậm, mắt nhìn chăm chăm một điểm phía trước, vừa nhìn đã biết ngay là có tâm sự. Nhưng an tĩnh như vậy nàng có một loại đẹp khác, giống bức họa, rồi lại làm cho hắn nhìn không được đi qua, gọi nàng tỉnh lại, nhìn nàng mặt mày linh động đứng lên.

Từ Tấn nghĩ đi vòng từ một bên sang, đùa che mắt nàng, bên kia Trần ca nhi mắt sắc nhìn thấy phụ thân, lớn tiếng hét lên.

Từ Tấn như cũ nhìn Phó Dung, đem nàng từ gần người tới hoàn hồn tới cong khoe miệng lên cười, thần sắc biến hóa trong chớp mắt đều nhìn trọn vẹn.

Hắn cười cười, ôm lấy Trần ca nhi lắc lư, dõ một lát liền để hài tử đi chơi, hắn đi tới phía trước người Phó Dung, theo thói quen chen lấn ngồi cùng nàng, ngại có nha hoàn xa xa, hắn chỉ nắm lấy tay nàng, "Nhạc phụ nhạc mẫu xác định ?"

Phó Dung gật đầu: "Đúng vậy, lúc này thiếp canh hắn là đã trả về ."

Từ Tấn tay phải dờ ra đằng sau, lặng lẽ ôm lấy eo nàng, ôm bàn tay giấu ở phía dưới tay áo nàng, ôn nhu nói: "Nùng Nùng đừng nóng vội, Tuyên Tuyên sẽ gặp được rể hiền ."

Biết hắn chường mắt Ngô Bạch Khởi, Phó Dung thức thời không nhắc tới, nói sang một việc khác, "Ta nghe nói Thành vương phủ phát thiệp ra ngoài , Thành vương phi mời rất nhiều quý nữ đi vương phủ thưởng mẫu đơn, vương gia biết không?"

Từ Tấn không trả lời mà hỏi lại: "đưa thiệp mời cho nàng sao?"

Phó Dung tự giễu mà cười: "Người ta hận không thể ăn ta, sao có thể đưa thiệp mời cho ta a. Nhị tẩu nói với ta, buổi chiều ta từ Hầu phủ trở về, nàng dẫn Trân tỷ nhi tới đây làm khách, mấy người chị em dâu chúng ta đều không mời, mời đều là tiểu cô nương... Vương gia, Thành vương hắn sẽ không định cưới trắc phi đi? Nhưng là tính tình Thành vương phi kia..."

"Nàng hiện tại không có nhà mẹ đẻ chống lưng, có tư cách phản đối? Còn không phải là phải nhìn sắc mặt Thành vương." Từ Tấn châm chọc đáp, sớm đoán được một ngày này .

Phó Dung ánh mắt chần chừ chốc lát ở sườn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn, cúi đầu, nhìn chân của hai người.

Nàng đi một đôi giày thêu bằng đoạn (một loại vải) thủy lục, vạt váy màu trắng phía trên thêu một vòng lan diệp xanh nhạt, bên cạnh là hắc bào bãi thêu mảng màu ghi đậm, phía dưới là một đôi hắc ủng, so với nàng lớn hơn nhiều như vậy.

Nam nhân sủng ái nữ nhân, có nhiều lý do như vậy, thích tư sắc, thích tính nết, cũng có thể là thích nàng đem tới lợi ích.

Từ Tấn thích nàng cái gì đâu?

Hắn thật sự sẽ luôn sủng nàng sao? Có thể hay không cũng có một ngày, hắn sẽ giống như Thành vương, không sủng thê tử nữa, sau đó phân phó nàng vương phi này lo liệu thiếp thất cho hắn?

thời điểm ngọt ngào, sẽ không phiền não cái này, bởi vì hắn đối với nàng tốt, tin tưởng chính mình sẽ không có ngày đó. Nhưng một đời quá dài, Phó Dung thật sự không dám để mặc chính mình thật ngây ngốc tin tưởng. Lý Hoa Dung chính là ví dụ, đó cũng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân trong quá khứ, cùng Thành vương còn có tình cảm thanh mai trúc mã, hiện giờ còn không phải là...

"Tại sao lại ngăn người?" Nàng cúi đầu, giống đứa nhỏ phạm sai lầm, Từ Tấn buồn cười búng cái ót nàng một cái.

Phó Dung quay đầu, thấy mắt phượng hắn mỉm cười ôn nhu.

Nàng hừ hừ, dẫm chân hắn một chút: "Không cho phép vương gia búng đầu ta, búng ngốc thì làm thế nào đây?"

Nàng yếu ớt khả ái, Từ Tấn không nhịn được, nhéo nhéo cái mũi nàng, "Vốn cũng không thông minh."

Phó Dung há mồm muốn cắn hẳn.

Từ Tấn trầm thấp cười, "Cầm tinh con chó."

Phó Dung ôm lấy tay hẳn còn muốn giở trò xấu, ôm thật chặt.

Có thể giữ bao lâu thì giữ bấy lâu đi

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 236

Thành vương quả thật muốn cưới trắc phi .

Bất quá việc này không phải hẳn nói ra trước mà là Gia Hòa để lo liệu.

Oan uống Đao phi, Gia Hòa để trong lòng hối hận không thôi, ủy khuất nhi tử, Gia Hòa để liền muốn tận lực bù đắp Thành vương. Hiện giờ Thái Tử bị phế, lão Nhị lão Tứ đều có con nối dõi, vương phi lão Lục bên kia là tức phụ hẳn tâm tâm niệm niệm, gia thế cũng không tệ, hai vợ chồng cảm tình tốt, con nối dõi khẳng định cũng không lo. Chỉ có lão Ngũ, vương phi là nữ nhi của tội thần, thân thể còn lỗ lã, chiếu theo ý tứ Gia Hòa để là bỏ cũ đổi mới, lão Ngũ lại nhớ tình cảm thanh mai trúc mã hai người không nguyện ý.

Nhi tử quá nặng tình cảm, Gia Hòa để không quá cao hứng, nhưng đổi lại góc độ mà nghĩ, nhi tử trọng cảm tình cũng hơn nghiệt tử kia, mẹ đẻ qua đời chưa đủ một năm đã nhớ thương phi tử của phụ hoàng. Gia Hòa để cũng mặc kệ, dự tính để Thôi hoàng hậu tổ chức hoa yến mẫu đơn, cho lão Ngũ hảo hảo chọn quý nữ làm trắc phi, tương lai nhi tử cũng có thể diện.

Không ngờ nhi tử vẫn cự tuyệt, nói không nguyện giống trống khua chiêng, muốn ở nhà mình tổ chức hoa yến, hẳn thuận mắt chọn là được.

Gia Hòa để cẩn thận ngẫm lại, hiểu được, lúc trước ban chết Đao phi tội danh là nàng hãm hại Túc vương phi, con nối dõi Túc vương nhưng lại là Hoàng Hậu giá họa. Ngoại tổ phụ một nhà cũng là bởi vì Túc vương bên kia mà suy tàn, nhi tử hơn nữa vẫn có khúc mắc đi, cho nên không nguyện để Thôi hoàng hậu nhúng tay vào hôn sự của hẳn.

Đối với cái này Gia Hòa để có chút bất đắc dĩ, nhưng dù sao cũng là nhân chi thường tình. Hẳn tạm thời không lập lão Tứ làm Thái Tử, chính là muốn nhìn xem lão Tứ có thể dung hạ lão Ngũ hay không. Lòng tay lưng tay đều là thịt, Thành vương chỉ là bị Vĩnh Ninh công chúa liên lụy, một điểm sai đều không phạm, Gia Hòa để không hi vọng lão Tứ tức giận cùng đệ đệ.

"Là cuối tháng xem mặt đi?"

Xử lý xong chính sự, Gia Hòa để đem Thành vương gọi đến Sùng Chính điện, nói chuyện phiếm hỏi thăm.

Thành vương cười nói: "Đúng vậy, phụ hoàng nhớ mong như thế, nghe qua so với nhi thần như còn gấp hơn?"

Hẳn có tâm tư nói đùa, Gia Hòa để thở dài nói: "Sao không vội a, lão Lục đều sắp làm cha trước người."

Thành vương buông mi: "Con cái cũng chú trọng duyên phận, nhi thần không cưỡng cầu được."

Gia Hòa để ngửa mắt nhất bộ dáng hẳn tinh thần sa sút bức này, nổi giận nói: "Không sao không sao, cuối tháng chọn người tốt, phụ hoàng phái Lễ bộ vì người làm lớn phong cảnh, kết hôn rồi người chịu khó một chút, rất nhanh có thể làm cha."

Thành vương trên mặt lộ ra một chút xấu hổ.

Gia Hòa để ha ha cười, trong mấy người con trai, người này da mặt mỏng nhất, nói chút mặt là đỏ mặt.

Phụ tử trò chuyện xong việc nhà, Thành vương cáo từ.

trên đường hồi vương phủ, Thành vương dựa vào vách xe ngựa, khoe miệng khê mỉm cười.

thời điểm mẫu phi vừa qua đời, phụ hoàng giận chó đánh mèo hăn, hăn cũng dự đoán được ngày sau chỉ sợ khó có thể được gia đình huân quý coi trọng. Những thế gia kia đều là người thông minh, ai sẽ đem đích nữ gả cho một hoàng tử rõ ràng không được sủng? Nhưng một chớp mắt, phụ hoàng tuy rằng cố kỵ mặt mũi không rửa sạch tội danh trên người mẫu thân, lại đối với hăn càng ngày càng tốt, sủng ái không thua so với Từ Tấn, những triều thần kia không ngốc, khẳng định sẽ cân nhắc điểm ý vị này, ít nhất không phải mọi người đều sẽ không coi trọng hăn.

Dù sao phụ hoàng còn chưa lập Thái Tử không phải sao?

Cho dù lập Từ Tấn, có phe Thái Tử phía trước, thế gia nào dám chắc chắn Từ Tấn nhất định là người thắng cuối cùng?

Luôn có người muốn kiếm nét bút nghiêng, trong nhà đích nữ nhiều, đưa một hai người tới chỗ hăn bên này cũng là phân chia hi vọng. Thắng, bọn họ có thể dựa vào nữ nhi này cùng hăn mau chóng xây lên quan hệ, cho dù cuối cùng hăn thua, bọn họ cũng chỉ là một một nữ nhi, có sao không làm?

Trở lại vương phủ, Thành vương ở thư phòng ngồi một lát, sắp tối rồi, đi viện vương phi dùng cơm.

Lý Hoa Dung thần sắc nhàn nhạt .

biểu muội thanh mai trúc mã, Thành vương không thể một điểm tình cảm cũng không có, huống chi hăn còn phải tiếp tục dùng Lý Hoa Dung làm ngọc trang. Hăn luyện tiếc đối vương phi mới một ngày, phụ hoàng sẽ không nghi kị hăn 1 ngày. Bởi vì người thực sự có chí hướng lớn, sẽ đem vương phi vị để tạo quan hệ với thế gia thích hợp mượn sức nhất, đâu lưu lại cho một thiếu nữ mồ côi bất lực?

Chiêu này là hãn học được từ Từ Tấn.

Bởi vậy Lý Hoa Dung lãnh đạm với hãn, Thành vương cũng không có bãi mặt lạnh, cười gắp cho nàng thêm đồ ăn, dùng cơm rửa mặt xong, Thành vương đem Lý Hoa Dung ôm lên giường đỡ, "Biểu muội còn tức giận đâu? Ta giải thích với nàng bao nhiêu lần, hiện tại tình thế Từ Tấn đang thịnh, chúng ta chỉ có thể nằm gai nếm mật, từ từ rút lui. Biểu muội, ta cưới trắc phi chỉ là vì mượn dùng thế lực nhà mẹ đẻ các nàng, tuyệt đối sẽ không có mối nối cũ, ở trong lòng ta, vĩnh viễn chỉ có một mình biểu muội."

Lý Hoa Dung cười lạnh, không né Thành vương hôn môi, cũng không đón ý nói hòa, giống đầu gỗ nằm ở đó: "Trắc phi vào cửa, vương gia sẽ chạm vào sao?"

Thành vương đã sớm nghĩ kỹ trả lời như thế nào, đột nhiên như không có hứng trí, than thở đổi thành nằm thẳng: "Muốn lợi dụng người ta, luôn phải qua loa có lệ, nhưng biểu muội nhớ kỹ, trong lòng ta chỉ có mình nàng, nếu qua loa có lệ, sủng ái với các nàng ấy cũng sẽ không vượt qua nàng, con nối dõi đầu tiên cũng sẽ ghi vào danh nghĩa nàng, do nàng nuôi nấng."

Nói đến chỗ động tình, hãn một lần nữa lật qua, nhìn mắt nàng nói: "Biểu muội, nàng là vương phi của ta, nàng từng nói muốn cùng tiến cùng lùi với ta, hiện tại chúng ta chỉ có biện pháp này mới có thể làm hòa cục diện đúng không? Biểu muội, vì đại kế báo thù, nàng trước chịu chút ủy khuất, đợi tương lai ta ngồi lên vị trí kia, nàng liền không cần ủy khuất, khi đó ta lại chỉ có một mình biểu muội."

Hãn thần sắc nghiêm túc, trong mắt Lý Hoa Dung rơi lệ.

Nàng không tin, nàng một câu cũng không tin.

Hiện tại hãn mới chỉ là vương gia, đã không để ý tới cảm thụ của nàng, tương lai thật ngồi lên cái vị trí kia, còn có thể đem nàng nhìn ở trong mắt?

Nhưng nàng có biện pháp nào?

Nàng muốn vì mẫu thân báo thù, chỉ có thể dựa vào người nam nhân này, lừa gạt nam nhân của nàng tới thời điểm này còn nói dối.

"Biểu ca, chàng thật sự nghĩ như vậy?" Nàng ủy khuất khóc, nước mắt không ngừng, chính nàng cũng không biết là vì diễn trò cho hắn nhìn, hay là thật sự muốn khóc.

Mĩ nhân rơi lệ, Thành vương thật sự thương tiếc, ôn nhu hôn nàng dỗ: "Biểu muội đừng khóc, tâm ý của ta nàng còn không biết? mấy năm này ta đối với nàng như thế nào, chẳng lẽ nàng đều không nhớ được? Biểu muội đừng khóc nữa, nàng yên tâm, ta sẽ nhanh chóng báo thù, sớm ngày báo thù, biểu muội sớm ngày biết ta có bao nhiêu tình thâm đối với người, biểu muội, Hoa Dung..."

Chẳng sợ đã làm vợ chồng bốn năm, đối mặt với thân thể Lý Hoa Dung quần áo trút hết, Thành vương như cũ mê muội, thuần thực hôn xuống.

Lý Hoa Dung trong lòng có hận, hung hăng cào hấn.

Lần đầu tiên hưởng thụ loại đãi ngộ này, Thành vương vừa đau vừa kích thích, ngược lại ép buộc càng thêm hăng say ...

Nháy mắt đã tới cuối tháng.

Thành vương phủ trong vườn mẫu đơn nở rộ, Thành vương phi mặt mang mỉm cười chiêu đãi một đám quý nữ đang ở vào tuổi tươi trẻ, một thân thường phục vương phi hoa quý, tuy rằng đã thành thân bốn năm, nàng như trước là nữ tử đẹp nhất trong vườn mẫu đơn, hiếm có ai có thể đề hào quang nàng xuống, ít nhất hôm nay trong Thành vương phủ không ai có thể sánh bằng.

Thành vương ẩn ở sau hòn non bộ, cũng bị dung mạo thê tử tuyệt sắc hấp dẫn lực chú ý, nhưng cũng chỉ chốc lát, hắn đem ánh mắt chuyển tới trên người những tiểu cô nương mười bốn mười lăm kia.

"Kia là ai?" Rất nhanh, Thành vương đưa tay chỉ về phía một vị cô nương.

Thiếp thân thị vệ nhìn qua đó, thấy cô nương kia đứng ở trước một gốc mẫu đơn Triệu phấn, váy hồng trên người cùng mẫu đơn càng thêm đẹp, làm tôn lên dung mạo nàng rực rỡ mỹ lệ, cái đầu cúi thấp ngược lại tăng thêm ngây thơ khả ái, tay ngọc trắng tinh khe khẽ chạm vào cánh hoa mẫu đơn, hiển nhiên là thật sự yêu đóa mẫu đơn kia.

Tranh vẽ các quý nữ thị vệ đã sớm nhớ ở trong đầu, hơi suy nghĩ liền trấn định đáp: "Hồi vương gia, đó là cháu gái nhỏ Khâu Minh Phi của Thượng Thư bộ binh Khâu đại nhân, năm nay mười bốn tuổi, được Nhị phòng Khâu gia sủng ái sâu sắc."

cháu gái Khâu Đạc?

Thành vương có phần ngoài ý muốn.

Bất quá Khâu Đạc một mình một người, không thích lui tới, thân đệ đệ Khâu Minh lại không có bản lĩnh gì, muốn lấy nữ nhi nịnh bợ hắn cũng không phải không có khả năng. Hai huynh đệ cảm tình dường như không tốt lắm, nhưng cuối cùng vẫn là thân huynh đệ cốt nhục, tương lai đệ đệ xảy ra chuyện, Khâu Đạc có lẽ cũng sẽ không nhẫn tâm tới mức khoanh tay đứng nhìn đi?

"Ta đi qua kia nhìn một chút, người nghĩ biện pháp dẫn nàng tới."

Thành vương không thích làm khó người, hắn muốn cho tiểu cô nương chung tình với hắn trước, thời điểm chờ gả vô cùng cao hứng.

Thị vệ hiểu được ý tưởng vương gia nhà mình, cúi đầu cười.

Vương gia ngọc thụ lâm phong, tiểu cô nương nhà ai thấy sẽ không động tâm?

Ngày kế tảo triều qua, Thành vương đi tìm Gia Hòa để trả lời.

Gia Hòa để biết nhi tử vì sao mà đến, cười nói: "Thế nào, nhìn trúng cô nương nhà nào?"

Thành vương ngại ngừng ho, không được tự nhiên mà trả lời: "Nhi thần cảm thấy, ái nữ của Khâu Minh, bộ binh võ tuyển thanh lại tư chủ sự, còn tạm."

Vạn Toàn ở bên cạnh nghe, lặng lẽ liếc mắt nhìn Gia Hòa để.

Gia Hòa để trên mặt mang cười như cũ, bàn tay lại siết chặt.

Tháng 2 lão Tứ nói hăn phát hiện An vương cùng Khâu Đặc có lui tới, Gia Hòa để liền phái người ngầm hỏi, quả thật tra ra Khâu Đặc cùng An vương có dính líu. Hăn đối với phế Thái Tử, tứ tử chú ý nhiều nhất, 2 người con trai đều biết hăn đề phòng An vương, lão Tứ phát hiện manh mối rồi nói cho hăn biết là hết sức bình thường. Gia Hòa để lúc ấy liền động ý niệm thôi quan Khâu Đặc, chỉ là Khâu Đặc nhận chức có công không lỗi, lại là một các lão nội các, hăn phải tốn chút công sức mới có thể ra tay, này lão Ngũ lại cầu hôn Khâu gia nữ nhi...

Có lẽ là hăn nghĩ nhiều đi, cô nương nhà kia chỉ là bộ dạng quá tốt?

Đã oan uổng Đoan phi một lần, Gia Hòa để không nguyện oan uổng nhi tử nữa, cười nói: "Tốt, Trẫm trước hỏi thăm một chút phẩm hạnh cô nương kia, người trở về chờ, ngày mai Trẫm cho người tin tức chính xác."

Thành vương gật đầu.

Hắn vừa đi, Gia Hòa đế liền lệnh cho người đi tra Khâu Minh Phi, biết được quả thật là mỹ nhân, trong lòng hơi an ổn.

Đầu tháng 4, Gia Hòa đế hạ chỉ, tứ hôn Khâu Minh phi làm Thành vương trắc phi.

Thành vương vô cùng cao hứng nhận thánh chỉ.

Bên kia Phó Dung từ trong miệng Từ Tấn biết được việc này lại kinh ngạc.

Khâu Minh Phi này, đời trước cũng đi tham gia hoa yến An vương tuyển phi rồi a, Phó Dung chính là mời ca ca tìm hiểu chi tiết những quý nữ kia, nàng mới nghe nói Khâu Đặc .

Nàng càng thêm hồ đồ, buồn bực hỏi nam nhân bên cạnh: "Vương gia, việc này có chút kỳ quái a, Khâu Đặc thật là người của An vương, hắn làm sao có thể đem cháu gái gả cho Thành vương? cháu gái tốt như vậy, lưu lại cho An vương chẳng phải vừa vặn? An vương phi vị trí còn trống đâu a?"

Khâu Minh phi mới mười bốn, qua 2 năm gả người cũng được, chẳng lẽ đời trước Khâu Đặc không phải cố ý lưu cháu gái lại mưu đồ đại vị Hoàng Hậu?

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào nàng, cười mà như không nói: "Có lẽ là Khâu cô nương chủ động cầu nhân duyên đi, dù sao Thành vương so với An vương đẹp mắt hơn."

Phó Dung ngạc nhiên, Thành vương so An vương tuần mỹ hơn? Đây không phải là mở mắt bịa đặt...

Ngay sau đó nàng liền hiểu được, Từ Tấn lại ăn bậy dấm chua, cố ý nói như vậy gạt nàng đâu, nếu nàng phản bác An vương càng tuần...

Không cần chớp mắt, Phó Dung tự nhiên vô cùng gật đầu nói: "Ừm, có khả năng, cô nương giả người cũng sẽ không nghĩ quá nhiều, ta chưa nhìn kỹ, An vương, Thành vương bộ dạng quả thật không sai." Nàng phản bác không đúng, giả trang mở mắt như mù càng bị hiềm nghi có chột dạ, nói như vậy tốt nhất.

Nàng nghiêm trang gạt người, Từ Tấn lần đầu tiên cười ra tiếng, trong tiếng cười có châm chọc nhàn nhạt cùng bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là vui sướng khó tả.

Không phát hiện nàng trùng sinh thì hắn ở trước mặt nàng bày ra quá nhiều xấu xa như vậy, từ kiếp trước xem thường tới kiếp này bám riết không tha, từ Túc vương gia cao cao tại thượng tới đạo chích trộm vào khuê phòng nàng, nàng ngấm sau lưng chê cười hắn không biết bao nhiêu lần, mỗi khi nhớ tới đều làm cho hắn ảo não. Nhưng giờ đây, đối thành hắn ở trong tối, đối thành hắn nhìn nàng tự cho là thông minh, nhìn nàng rõ ràng rất ngốc lại còn tự cho là lừa hắn đến thiên y vô phùng, Từ Tấn thật sự cảm thấy rất thú vị.

Hắn cười không ngừng, Phó Dung không hiểu nhìn sang.

Đời này số lần nàng cùng An vương gặp mặt bị Từ Tấn biết có thể đếm được trên đầu ngón tay, nàng quả thật không cần thận quan sát An vương a, trong lời nói đã không sơ hở cũng không buồn cười, vậy hắn đến cùng đang cười cái gì?

"Vương gia!" Phó Dung nhú mày hô, "Đang nói chuyện nghiêm túc đâu!"

Từ Tấn kịp thời ngừng lại, cười đến mặt đỏ rần, ôm nàng đi về đầu giường.

Phó Dung tức hắn cười loạn, xô đẩy không chịu cho.

Từ Tấn thích nàng không thành thật, bá đạo giam cầm tay chân nàng, vừa hôn vừa nói: "Không cười gì, chuyện đó Nùng Nùng không cần để ý, phụ hoàng trong lòng hiểu rõ, rất nhanh nàng liền biết."

Nói xong hôn miệng nàng.

Phó Dung không có khí lực lớn như hắc, rất nhanh bị lạc trong nhiệt tình như lửa của hắc.

Nhưng Từ Tấn không lừa nàng, Gia Hòa để quả thật động tác mau chóng.

Khâm Thiên giám còn chưa chọn ra ngày tốt để Thành vương nghênh cưới trắc phi, Khâu lão thái thái, mẫu thân Khâu Đặc mất. Khâu Đặc từ quan thủ hiếu 3 năm, Khâu Minh Phi là đời cháu, thủ một năm là được, hôn kỳ liền định vào năm sau.

Vừa chặt đứt một tay của An vương, lại thỏa mãn lòng thích cái đẹp của Thành vương.

Từ Tấn có vẻ hài lòng kết quả này.

Kỳ thật tìm được chứng cứ ý đồ An vương cùng Khâu Đặc mưu phản là tốt nhất, như vậy một lưới bắt hết sau đó có thể bình chân như vại. Nhưng việc này trách thì trách ở hai người thường ngày không có nửa điểm liên hệ, hắc cùng phụ hoàng chỉ là hoài nghi phòng bị. Khâu Đặc là công thần Đại Ngụy, bởi vì hoài nghi mà muốn mạng hắc, có chút lạnh lòng người, không bằng lấy danh thủ hiếu cho hắc quy ẩn, hơn nữa Khâu lão thái thái tuổi tác đã cao, trong giấc mộng từ già cõi thế, không gây chú ý. (PS: nhấn tâm quá a!!!)

Phó Dung lại biết, Khâu lão thái thái chết thật kỳ quặc.

Đời trước Gia Hòa để đi, Khâu lão thái thái còn sống rất tốt.

Nhìn Từ Tấn bởi vì giải quyết một cái đại họa tâm phúc, bộ dáng thoải mái chân bước như sinh gió, Phó Dung lại ý thức được nam nhân của nàng là vương gia, cha chồng của nàng là Hoàng Thượng. Vô luận là Gia Hòa đế hay là Từ Tấn, bọn họ đều có thể vì đại sự không một tiếng động lấy tính mạng người vô tội.

Phó Dung đột nhiên có chút sợ .

Nàng đương nhiên không phải vì Khâu lão thái thái bất bình, nàng chỉ sợ hãi Từ Tấn có một ngày cũng sẽ biến thành Hoàng Thượng như Gia Hòa đế vậy, anh minh, hậu cung... giai lệ 3 nghìn

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 237

Thành vương vì sao muốn cưới nữ nhi Khâu gia, Gia Hòa để có lẽ tin tưởng nhi tử chỉ coi trọng dung mạo Khâu Minh Phi. Từ Tấn lại chắc chắn Thành vương muốn mượn thế lực bộ binh Thượng Thư Khâu Đặc để Đông Sơn tái khởi. Bởi vậy đảo mắt liền đánh vỡ mộng đẹp của Thành vương, Từ Tấn trong lòng thập phần sáng khoái.

Không có gì càng hả hê lòng người bằng nhìn đối thủ xui xẻo.

Kỳ thật Từ Tấn chưa bao giờ xem Thành vương là đối thủ, bởi vì Thành vương không xứng, luận thân phận phế Thái Tử từng mạnh hơn hẳn, Thành vương tính cái gì? Mẫu phi không được sủng ái, bản lĩnh không cao, cho dù Thái Tử không còn, Thành vương cũng không cướp được của hắn.

Nhưng Từ Tấn sẽ không để mặc bất kỳ một đối thủ tiềm ẩn nào lớn mạnh, trước khi hắn xác định ai là hung phạm đời trước mưu hại huynh đệ bọn họ, vương gia này đó đều là đối tượng hắn hoài nghi, Thành vương so với An vương xui xẻo là ở chỗ thế tộc chộc phải vương phi của hắn, bởi vậy bị hắn đối phó trước.

Đáng tiếc không cao hứng được mấy ngày, Từ Tấn liền nhận ra Phó Dung khác thường.

Trước kia hắn trở về, Phó Dung phần lớn thời gian đều đang bồi Trần ca nhi chơi, hoặc là chơi trốn tìm hoặc là dùng bản vẽ của Phó Tuyên dạy nhi tử học gì đó, ngẫu nhiên cũng sẽ thêu thùa may vá. Nhưng mấy ngày nay, hắn thường thường gặp Phó Dung ngăn người, thần sắc hoảng hốt.

Ngày này lại gặp, Từ Tấn không lập tức đi qua gọi nàng, mà đứng ở ngoài cửa, cách rèm châu nhìn nàng nằm nghiêng trên giường, tay phải chống má nhìn ra ngoài cửa sổ, tay trái nắm cán quạt tròn quạt, lưỡi biếng phe phẩy trước ngực.

lông mi dài thỉnh thoảng vụt sáng một chút, khóe miệng môi đỏ lại thủy chung nhẹ mím.

mĩ nhân đầu lông mày phủ thanh sầu như vậy, Từ Tấn chẳng mấy quen được.

Nàng đang ưu tư cái gì?

Từ Tấn cố nhớ lại sự tình phát sinh gần đây.

Việc hôn nhân Phó Tuyên và Tiết Vinh không giải quyết được?

Sẽ không, nàng buông tha Ngô Bạch Khởi cũng không như vậy, sao có thể vì một Tiết Vinh nhát gan hao tâm tổn sức.

Phó Uyển bụng càng lúc càng lớn?

Sẽ không, Phó Uyển đã sinh nữ nhi , nàng không đến mức còn lo lắng tỷ tử xảy ra chuyện.

Thành vương cưới trắc phi?

Từ Tấn trong lòng giật giật, đột nhiên nhớ tới ngày đó nàng ở trên xích đu cũng cúi đầu ngăn người chốc lát. Nhưng sự tình Thành vương phủ có quan hệ gì với nàng? Hẳn biết Phó Dung tuy rằng thiện lương, nhưng chỉ là thiện lương đối với người nhà, nàng sẽ đồng tình Phó Ninh cùng hai con chia lìa, tuyệt đối sẽ không đồng tình Lý Hoa Dung bị trượng phu bội tình bạc nghĩa.

Cái này cũng không phải, vậy thì chỉ còn lại Khâu Đặc bãi quan .

Ý nghĩa xuất hiện, Từ Tấn lồng ngực khó chịu.

Nàng đang sầu não vì An vương sao?

Vì tương lai bọn họ cả nhà 3 miệng, nàng nhẫn tâm bóc việc An vương, nhưng lại thẹn trong lòng?

Từ Tấn không muốn tin, nhưng hẳn thật sự không tìm được nguyên nhân khác.

Mà hẳn đến nay vẫn không biết, ngày đó ở Tây Sơn, nàng cùng An vương đến cùng nói cái gì, hoặc là làm cái gì.

Từ Tấn sầm mặt đi vào.

Rèm châu vang lên, Phó Dung nhìn tới, thấy là Từ Tấn, nàng lập tức cười, buông quạt tròn xuống ngồi dậy, muốn mang giày đi nghênh hẳn, "Vương gia hôm nay trở về thật sớm, vừa mới Trăn ca nhi còn hỏi ta phụ thân khi nào trở về đâu, thối tiêu tử bắt con bướm, một lòng muốn khoe khoang cùng chàng đâu."

Nhi tử mới qua hai lần sinh nhật, lúc nào đi bắt bướm a, giờ lưới nhỏ bỏ nhào lung tung vào bụi hoa, vận khí tốt thật cho hẳn bắt được một hồ điệp vàng nhạt ngậy ngốc chết được.

Từ Tấn đi nhanh mấy bước dè lại bả vai nàng, "Năm đi, đừng xuống dưới."

Nghe nàng nói chuyện nhi tử lý thú, Từ Tấn sắc mặt dễ nhìn chút, Phó Dung dựa vào gối, hẳn ngồi nghiêng ở bên giường, sờ sờ cái trán nàng nói: "Không có gì không thoải mái đi?"

Phó Dung cười, kéo hẳn: "Không có a, vương gia sao lại hỏi như vậy?"

Từ Tấn nhìn chăm chăm vào mắt nàng: "Ta nhìn nàng mất hồn mất vía vài ngày, có tâm sự?"

Phó Dung ngơ ngác, bản năng muốn lấy lệ cho qua.

Nhưng Từ Tấn quá mức quen thuộc nàng, trước khi nàng kiểm cố, chế trụ cằm nàng, "Nói thật cho ta, nàng đến cùng đang nghĩ cái gì."

Hắn giọng nói có chút lạnh, Phó Dung khiếp sợ nhìn hắn, trong đôi mắt phượng kia nhìn thấy hàn ý đã lâu chưa từng thấy, hoặc là Từ Tấn đã lâu chưa từng đối với nàng lộ ra hàn ý, lại nhắc nhở nàng hắn là vương gia, hắn là Hoàng Đế tương lai, hắn tùy thời đều có khả năng tức giận, không hiểu làm sao tức giận, mà nàng hoàn toàn không có tư cách cùng hắn đối nghịch.

Phó Dung chẳng biết tại sao ủy khuất, trước khi nàng phản ứng lại, có nước mắt từ khuôn mặt rơi xuống, bởi vì Từ Tấn giữ cằm nàng, giọt lệ đọng phải ngón tay hắn.

Từ Tấn hoảng, không ngờ nàng sẽ khóc, cũng không biết nàng vì sao khóc, chỉ thấy nàng khẽ ngẩng mặt nhìn hắn lặng lẽ rơi lệ, bộ dáng quá đáng thương, Từ Tấn vội vàng dời đi, hai tay cùng giúp nàng lau nước mắt, "Đang yên lành khóc cái gì?"

Hai người ở chung, như keo như sơn thì không nhấc, nhưng phạm là giận dữ, đều là một cường một yếu. Từ Tấn tức giận, mặc kệ vì sao, Phó Dung phần lớn thời gian đều không dám để hắn bốc lửa giận, cuối cùng sẽ nghĩ biện pháp giọng mềm lời nhẹ dỗ tốt hắn trước. Đối thành Từ Tấn cúi đầu nhỏ nhẹ dỗ nàng, Phó Dung lá gan lại lớn, hướng Từ Tấn giờ các loại tính tình.

Lúc này Từ Tấn dịu dàng, Phó Dung tính tình liền lên, rõ ràng một giây trước còn cảm thấy chính mình thân phận không bằng hắn, đời này đều phải nhìn sắc mặt hắn, vì thế vạn phần ủy khuất đâu, lúc này liền đem cái gì thân phận kém hơn vung đến chân trời, khóc đầm hã lồng ngực, "Còn

không phải là bởi vì chàng bóp ta? Chàng bãi thôi mặt cho ta làm gì, ta nơi nào đắc tội chàng !"

Vừa vào nhà liền nghiêm mặt, nàng cho rằng có ai bên ngoài đắc tội hăn, định giống như trước kia dùng nhi tử làm cho hăn quên chuyện phiền lòng, ai ngờ hăn thế nhưng bóp nàng!

Thành thân sắp đầy bốn năm , Phó Dung lần đầu tiên bị Từ Tấn đối đãi như vậy, nàng có thể không ủy khuất sao?

Từ Tấn căn bản không dùng bao nhiêu khí lực, bất quá động tác kia, giọng điệu kia vốn dĩ có chút hung, bởi vậy hăn cũng không nguy hiểm. Đợi Phó Dung đánh đủ rồi, hăn gắt gao đem người ôm vào trong ngực: "Đừng giận đừng giận, là ta không đúng, sau này không như vậy nữa." Nói cho cùng hăn chỉ là suy đoán lung tung mà thôi, lòng dạ đàn bà hay thay đổi, có lẽ nàng là vì sự tình khác phiền lòng đâu?

"Nùng Nùng, ta thật sự không phải là cố ý, ta chính là thấy nàng rầu rĩ không vui chừng mấy ngày này, mỗi lần hỏi nàng đều không nói thật với ta, còn muốn nói dối, ta trong lòng liền không thoải mái..."

"Không thoải mái chàng liền bóp ta?" Biết được hăn là vì chút chuyện nhỏ như vậy mà không vui, Phó Dung buông tâm xuống, lại hung hăng đánh hăn một chút, "Ta lúc nào nói dối ?"

Từ Tấn cúi đầu, bất đắc dĩ nhìn nàng: "Nàng định nói dối hay không, trong lòng rõ ràng nhất."

Phó Dung bĩu môi, ngẩng cao cằm cho hăn nhìn: "Chàng bóp ta đau."

Từ Tấn oan uổng, thận trọng nhìn cái cằm trắng nõn trơn bóng kia: "Một chút dấu đỏ cũng không có..."

Phó Dung trợn mắt làm nũng: "Không có dấu đỏ ta cũng đau!"

Càn quấy không nói đạo lý như vậy, tính tình nhỏ nhen giống đứa nhỏ như vậy, Từ Tấn tim đều hóa thành nước , "Được được được, lần sau cũng không bóp nàng nữa." Thật sự quá thích, ôm mặt hôn. Phó Dung còn tức giận đâu, né tránh không muốn, không ngăn nổi nam nhân ôm chặt, cuối cùng vẫn là bị hấn bắt được.

Hôn hôn, Từ Tấn tay hướng trước ngực Phó Dung tiến đến.

Mới niết một chút, Phó Dung đã không thuận theo, đẩy tay hấn ra nói: "Đau, chàng đừng chạm vào ta!"

Từ Tấn chỉ cho là nàng còn đang giận dỗi đâu, chặn lại miệng nàng không cho nàng nháo, bàn tay to vượt qua tay nhỏ nàng ngăn cản, trực tiếp chui vào yếm, lại từ tiểu y phía dưới hướng lên trên, chỉ là không được mấy lần Phó Dung lại kịch liệt phản kháng. Cảm giác trên tay quả thật không quá thích hợp, Từ Tấn hậm hực rút tay về, ngồi thẳng nhìn chỗ đó của nàng, "Nguyệt sự sắp tới?"

Mỗi lần nguyệt sự tới, chỗ đó của nàng chạm vào không được, đụng phải nàng đau, hấn sờ cũng không thoải mái bằng bình thường.

Phó Dung tức giận sửa sang xong xiêm y, giận dỗi trả lời: "Đêm nay không tới ngày mai cũng tới."

trước khi sinh Trần ca nhi, nguyệt sự của nàng đều vào đầu tháng, sau này biến thành giữa tháng, đặc biệt chuẩn.

Từ Tấn ừm một tiếng, nhìn chăm chăm vào môi nàng hồng hồng, do dự muốn hay không lúc này một hồi đến trước, ngộ nhớ ăn xong cơm chiều đến, chẳng phải...

Phó Dung phì cười, không để ý tới ánh mắt hân hoan thăm, tức ứng ứng quay đi.

Từ Tấn kể bên nàng nằm xuống, đem người kéo vào trong ngực mình, gạt những tâm tư hoa hoa kia đi, nói chuyện nghiêm chỉnh với nàng: "Nùng Nùng, nói cho ta biết đi, nàng đến cùng đang nghĩ cái gì, ta đã nhìn ra được, nàng không nói cho ta, ta cả người khó chịu."

Phó Dung trầm mặc.

Người này quá thông minh, có thể nhìn ra nàng có tâm sự, còn có thể nhìn ra nàng có phải nói dối hay không...

Cẩn thận ngẫm lại, hình như cũng không có gì không thể nói, dù sao hân hiện tại đối với nàng tốt như vậy.

Phó Dung thở dài, tựa vào lồng ngực hân nói: "Cũng không có gì, chính là..."

"Nhìn ta nói." Từ Tấn không dám nâng cằm nàng nữa, lại sợ nàng nói dối, đành phải chính mình chuyển xuống, cùng nàng mặt đối mặt.

Hân để ý như vậy, Phó Dung mềm lòng, trước ở trên môi hân đọng một cái cười trong lúc hân càng thêm ôn nhu nhìn chăm chăm nói: "Hôm đó vương gia nói Lý Hoa Dung vô dụng, Thành vương sẽ muốn cưới trắc phi, đó là cảm tình thanh mai trúc mã a. Ta nhin không được liền nghĩ ngày nào vương gia có thể hay không đối với ta như vậy? Tiếp theo là chuyện Khâu lão thái thái, đó là phụ hoàng hạ thủ đi, nhưng vương gia cũng đồng ý. Chàng xem, chàng và phụ hoàng xử sự phương pháp giống nhau như vậy, ta lại lo lắng tương lai vương gia cũng sẽ học phụ hoàng, quảng nạp hậu cung..."

Nói tới cuối cùng âm thanh nhẹ xuống, rũ rèm mắt không nhìn hân nữa.

Buồn cười a, lúc trước gã người cảm thấy chính mình sẽ không để ý Từ Tấn nạp thiệp hay không, nhưng được sủng bốn năm, hẳn là trưởng phu của nàng là phụ thân của nhi tử nàng, là người nhà chân chính. Có một số thứ đã thay đổi, đừng nói hẳn thật sự nạp thiệp, chỉ cần một ý niệm, Phó Dung đều không vừa ý. Giống như ngày nào đó phụ thân mẫu thân huynh đệ tỷ muội không đối tốt với nàng, Phó Dung có thể không khổ sở?

Nhưng Từ Tấn và người nhà cùng quan hệ huyết thống vẫn không giống nhau, hẳn là trưởng phu, là Hoàng Thượng tương lai, có thể thiệp là thiên kinh địa nghĩa.

Phó Dung tin tưởng người nhà Hầu phủ đối với nàng cảm tình sẽ không thay đổi, cũng tin tưởng Trần ca nhi sẽ thủy chung hiếu thuận nàng mẫu thân này, duy chỉ không có cách nào cam đoan Từ Tấn, dù hẳn từng vì nàng kháng chỉ.

"Nàng có phải là rất nhàn rồi không?"

Từ Tấn lại bóp cằm của nàng, hung tợn trừng mắt nhìn nàng: "Trong mắt nàng, ta vô tình giống như Thành vương? Trong mắt nàng, ta sẽ giống như phụ hoàng hồ đồ, bỏ qua nữ nhân tốt nhất trên đời này không quý trọng, ngược lại lãng phí thời gian đi ứng phó nữ nhân bên cạnh? Nùng Nùng, nàng thành thành thật thật nói cho ta biết, nàng có phải là rất nhàn rồi mới cả ngày miên man suy nghĩ không? Nếu vậy, ta tìm một ít chuyện cho nàng làm."

Hắn không nói một câu lời ngon tiếng ngọt, nhưng khiển trách như vậy lại so bất kỳ lời ngon tiếng ngọt càng an tâm nàng.

Trong lòng càng ngọt, lá gan càng lớn, Phó Dung ngả gối vuốt ve khuôn mặt Từ Tấn, vẻ mặt khờ dại nói: "Vương gia muốn ta làm gì a?"

"Làm nàng!"

Từ Tấn phút chốc xoay người đè lên trên.

Thẳng đến quần áo bị kéo ra, Phó Dung mới phản ứng lại, hiểu hai chữ kia là Từ Tấn có ý gì.

Trên mặt bỗng nhiên nóng rực .

Vừa định mắng hăn nói chuyện khó nghe, trong viện đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc thanh thúy, "Phụ thân trở lại, ta nhìn thấy Hứa gia !"

Cái kia là âm thanh Nùng Nùng chờ mong vui mừng, Từ Tấn động tác cứng đờ.

Phó Dung cố nén cười hỏi hăn: "Vương gia lại muốn may xiêm y cho Trăn ca nhi sao?"

Lần trước chính là dùng áo choàng ngăn nàng mới khâu được một nửa để lừa gạt.

Từ Tấn liếc mắt trừng nàng một cái, trước khi nhĩ tử vào nhà mau chóng từ trên người Phó Dung lộn xuống, đi giày thì thấy Phó Dung có chút hả hê vừa cười vừa mặc xiêm y, hăn trong lòng bốc hỏa, ghé vào tai nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhìn ta buổi tối như thế nào... làm nàng."

"Vương gia!" Phó Dung nghe không nổi lời thô tục như vậy, gương mặt thanh tú nháy mắt đỏ bừng, người nào a, nào còn là Túc vương gia uy nghiêm đường đường?

Từ Tấn không cho là đáng xấu hổ, quay người đi nghênh đón nhĩ tử.

"Phụ thân!" Trăn ca vén rèm châu, thấy phụ thân thật sự trở lại, cười đến ánh mắt cong thành vầng trăng.

Từ Tấn đem tiểu tử giơ lên, "nương người nói người bắt được hồ điệp?"

Trần ca nhi gật gật đầu, giơ lồng chim lên cho hấn nhìn, "Cho Đoàn Đoàn ăn !"

Bên kia Phó Dung đang muốn mang giày dẫu, nghe được lời này trong dạ dày đột nhiên một cơn dợn lên, che miệng nôn.

Từ Tấn mặt hoàn toàn biến sắc.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 238

Hoàng hôn mặt đã trời lặn, cơm trưa hầu như đều đã tiêu hết, cơm chiều còn chưa ăn, cho nên Phó Dung chỉ nôn khan vài cái.

Từ Tấn bị dọa sợ, buông Trần ca nhi xuống vội vã đi xem Phó Dung, "Làm sao vậy?"

Phó Dung ngại trong miệng có mùi khó chịu, không cho phép hắt tới gần, bảo hắt gọi Mai Hương vào.

Mai Hương theo Trần ca nhi tới, đang đứng ở cửa, thấy vậy vội vàng đi châm trà cho nàng súc miệng.

Trần ca nhi ngơ ngác nhìn người lớn bận việc, đợi mẫu thân một lần nữa ngồi lên giường, hắt mới cầm lồng chim vẽ mặt mờ mịt đi đến trước giường. Từ Tấn nhìn thấy cái lồng chim kia, đoán được Phó Dung hơn nửa là không chịu được nhỡ cho Đoàn Đoàn mỗ hồ điệp, đưa mắt ra hiệu cho Mai Hương.

Mai Hương gật gật đầu, ngăn phía trước người Trần ca nhi, ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói: "Vương phi không thoải mái, Thế Tử đi chiếu cố vương phi trước, ta đem Đoàn Đoàn trở về?"

Từ khi Trần ca nhi hiểu chuyện, Đoàn Đoàn liền đổi chủ nhân, từ chính phòng chuyển đến phòng của Trần ca nhi.

Nghe nói mẫu thân không thoải mái, Trần ca nhi nhất thời không còn tâm tư xách theo Đoàn Đoàn chơi, đem lồng chim giao cho Mai Hương,

hắn sốt ruột chạy tới chỗ mẫu thân, trong mắt chuyển lệ: "Nương không đau!"

Phó Dung cơ bản đã bình phục, khom lưng muốn ôm nhi tử, bị Từ Tấn cướp trước.

"Ngồi bên cạnh nương người, không cho phép áp lên bụng." Từ Tấn nghiêm mặt dặn dò nhi tử.

Trần ca nhi nhìn hắn, ngoan ngoãn gật đầu, nghe lời ngồi bên cạnh Phó Dung.

Phó Dung nghi hoặc dùng ánh mắt hỏi thăm Từ Tấn, vì sao nhắc tới bụng ?

Từ Tấn nắm lấy tay nàng, để Hứa Linh đi mời Trương tiên sinh tới.

Phó Dung hiểu, trong lòng vui vẻ.

Đúng vậy, lần trước Trần ca nhi bắt sâu nhỏ uy Đoàn Đoàn, nàng cũng không có phản ứng lớn như vậy, có lẽ thật sự có?

Phó Dung đột nhiên tràn ngập chờ mong.

Trương tiên sinh tới đây, trên đường đã cùng tiểu nha hoàn hỏi thăm, biết được vương phi có thể là hỉ mạch, xem mạch cho Phó Dung cố ý lưu ý dấu hiệu có thai, mấy thời gian nữa chén trà nhỏ mới thu tay lại, quay đầu hỏi thăm Mai Hương nguyệt sự của vương phi.

Mai Hương đối với nguyệt sự của Phó Dung nhất thanh nhị sở, chi tiết hồi bẩm.

Trương tiên sinh sờ sờ râu, nói Từ Tấn vợ chồng nói: "Theo lão phu thấy, vương phi bảy thành năm chắc là có thai, nhưng ngày còn ít, nói không chừng cũng có biến số, 7 ngày sau nếu như vương phi nguyệt sự vẫn chưa

tới, lão phu lại đến xem mạch cho vương phi, khi đó hẳn có thể trả lời chuẩn xác cho vương gia vương phi."

Từ Tấn đại hỉ.

Hắn hiểu rất rõ, các lang trung nếu không thể thập phần khẳng định mạch tượng, bọn họ sẽ nói ít đi vài phần, như vậy nếu có biến bọn họ cũng không cần chịu trách nhiệm. Trước mắt Trương tiên sinh nói bảy phần, cơ bản chính là khẳng định.

Sợ có ngộ nhỡ, sợ Phó Dung không vui, Từ Tấn không biểu hiện ra ngoài, mọi người bên ngoài lui xuống, hẳn hôn nhẹ Phó Dung đang toét miệng ngây ngô cười, nhắc Trần ca nhi đến phía trước người, sờ bụng Phó Dung nói cho hắn biết: "Mẫu thân nơi này khả năng có tiểu đệ đệ, từ hôm nay Trần ca nhi không được phép bổ nhào vào người mẫu thân, không cho phép nằm sấp ở trên bụng mẫu thân, nhớ kỹ chưa?"

Trần ca nhi nháy nháy mắt, nhìn chăm chăm vào bụng mẫu thân, hình như là đang nỗ lực lý giải ý tứ phụ thân.

Bởi vì Phó Uyển có thai, Trần ca nhi thường thường gặp dì, về nhà cũng hỏi mẫu thân xem đệ đệ muội muội tới thế nào, đối với việc có con này cũng có một phần ngây thơ, đuôi tay nhỏ cẩn thận sờ sờ bụng mẫu thân, ngẩng đầu hỏi mẫu thân: "Đệ đệ?"

Phó Dung mới không giống Từ Tấn tâm tâm niệm niệm chỉ muốn nhi tử đầu, cười hỏi Trần ca nhi: "Người muốn đệ đệ hay là muội muội a?"

Trần ca nhi lập tức nhếch miệng cười: "Muốn muội muội!"

Phó Dung điểm điểm mặt hắn béo tròn, "Vì sao muốn muội muội a? Đệ đệ có thể cùng chơi đùa với người a."

Trần ca nhi lắc đầu: "Muội muội xinh đẹp, mặc váy xinh đẹp giống mẫu thân."

Phó Dung trong lòng ấm áp, nhìn về phía Từ Tấn, "Vương gia thì sao?"

Từ Tấn đương nhiên muốn nhi tử, nhưng mẹ con Phó Dung đều muốn cô nương, cùng nhìn hắn, đặc biệt là Trần ca nhi mắt phượng ngây thơ, hắn chỉ có thể cười sờ sờ đầu Trần ca nhi: "Đệ đệ muội muội đều tốt, chỉ cần là mẫu thân sinh ra, phụ thân đều thích."

Trần ca nhi nhỏ giọng thăm thì, kiên trì muốn muội muội.

Phó Dung sờ sờ bụng, cũng muốn nữ nhi.

Cơm chiều xong Trần ca nhi tự mình đi ngủ, hai vợ chồng nằm trong ổ chăn nói chuyện.

Từ Tấn nhẹ nhàng cắn lỗ tai Phó Dung: "Nếu không phải là Trương tiên sinh đã chặn mạch, ta nên hoài nghi là nàng giả bộ, chính là vì không để cho ta..." Hai chữ cuối cùng lặng lẽ nói ra.

Hắn nơi đó không thành thật, Phó Dung cảm nhận rõ ràng rành mạch, tức giận dấm hắn một chút: "Vương gia vẫn là tìm sẵn hai đoạn kinh thư đi, thật sự mang thai, thời điểm vương gia cần niệm kinh càng nhiều đâu."

Từ Tấn ngửa đến khó chịu, hướng cổ nàng cọ cọ: "Thật là muốn mạng của ta a!"

Phó Dung trong lòng vui mừng, bồi hân xằng bậy, hôn nhẹ cắn nhẹ, động tác đều nhẹ, dù sao đã mang thai một lần, không cần các trường bồi nhắc nhở, cũng biết bảo vệ tiểu tử trong bụng như thế nào

Được tay nàng giải quyết một lần, Từ Tấn ôm người bình phục, nhớ tới một ít chính sự, "Mười chín này Huyền ca nhi chọn đồ vật đoán tương lai

đi?"

Phó Dung chỉ hỗ trợ, hiện tại trừ bỏ tay mỗi cũng không cảm thấy mệt, gật đầu nói: "Đúng vậy, Nhị tẩu đã sớm đưa thiệp mời."

"Đừng đi nữa?" Nàng vừa có thai Từ Tấn liền khẩn trương, hận không thể đem nàng cột vào trên giường, đừng đi mới an toàn, "bên kia chọn đồ vật đoán tương lai, Thành vương phủ khẳng định cũng mời ..."

Phó Dung trấn an vỗ vỗ lồng ngực hân, ôn nhu nói: "Vương gia nghĩ quá nhiều rồi, Trương tiên sinh nói còn phải 7 ngày nữa mới có thể xác định ta có thai hay không, Huyền ca nhi chọn đồ vật đoán tương lai vào ngày kia, chúng ta không nói, người khác ai biết ta có thai? Con của chúng ta chọn đồ vật đoán tương lai Nhị tẩu cũng tới, bây giờ nàng có việc mừng, chúng ta không đi không thích hợp."

Bốn hoàng tử, Từ Tấn Từ Hạo là anh em ruột, còn lại hai người, Thành vương đã coi như là kẻ thù, lại đẩy vợ chồng Khang vương chủ động lấy lòng bọn họ ra, hoặc là làm cho họ hiểu lầm như vậy, đối với thanh danh Từ Tấn không tốt. Lại nói tiếp Khang vương phi, ngoại trừ lần kia dùng nàng kích thích tân nương Lý Hoa Dung, còn thật sự không xin lỗi Phó Dung, hai người bình thường nói chuyện phiếm cũng hợp ý, Phó Dung cũng không định quét mặt mũi nàng ấy.

Từ Tấn trầm mặc chốc lát, đối với Khang vương, hân vẫn tương đối yên tâm, liền nói: "Cũng tốt."

Chọn đồ vật đoán tương lai hân cũng đi, có thêm Hứa Linh ở bên người Phó Dung hầu hạ, Từ Tấn cũng yên tâm.

Thương lượng tốt rồi, ngày kế Phó Dung dặn dò người hầu Phù Cừ viện, không cho phép bất luận kẻ nào truyền tin tức nàng có thể có thai ra ngoài, đến người nhà Phó Dung cũng không thông báo. Tối ngày mười chín, nàng cùng Từ Tấn mang theo Trần ca nhi đi Khang vương phủ chúc mừng.

Khang vương phủ khách khứa vô số, vài chị em dâu Phó Dung ở trong khách sảnh nói chuyện phiếm.

Nhưng Phó Dung ngoài ý muốn là Nhị công chúa mang hai huynh đệ Chương ca nhi, Hủ ca nhi tới.

Chương ca nhi 5 tuổi, cao lớn không ít, mặc một thân áo choàng cổ tròn màu trứng muối, được Nhị công chúa dắt tới, trên nét mặt còn nhỏ tuổi đã có vẻ trầm ổn trước tuổi. Ngược lại Hủ ca nhi bên tay trái Nhị công chúa, thấy Khang vương phi và Trân tỷ nhi liền khóc òa, chạy bổ nhào đến trong ngực Khang vương phi thõn thức.

Khang vương phi che miệng cháu ruột, miễn cho miệng hăn không kiêng kỵ nói lời, đỏ khóe mắt nhìn ba người Phó Dung Lý Hoa Dung Thôi Oản nói: "Trẻ con không hiểu chuyện, ta mang hăn trở về phòng thay xiêm y, các người ngồi trước."

Nói xong dẫn Hủ ca nhi Trân tỷ nhi đi, nữ mẫu ôm Huyền ca nhi, tiểu thọ tinh hôm nay, cũng theo sau.

Phó Dung nhìn về phía Chương ca nhi bình tĩnh đứng ở một bên.

Chương ca nhi cùng nàng nhìn nhau một cái, cúi đầu.

Phó Dung nhìn thấy có nước mắt xoạch xoạch rơi xuống.

Nhị công chúa cũng nhìn thấy, biết Chương ca nhi thân thiết với Phó Dung, nàng hướng Lý Hoa Dung Thôi Oản cười cười, mời các nàng cùng nhau đi dạo vườn hoa. Mang hai đứa nhỏ tới là chủ ý phụ hoàng, phụ hoàng rõ ràng không hi vọng hai hoàng tôn bị các đường huynh đệ cô lập, đương nhiên cũng sẽ không bất mãn Nhị tẩu Tứ tẩu an ủi đứa nhỏ.

Lý Hoa Dung ngẩng đầu ưỡn ngực đi, trong đầu hiện lên đêm đó nàng sinh non, đầu hè ánh nắng tươi sáng, trong lòng nàng một mảnh đau khổ.

Thôi Oản trong lòng cũng phức tạp, Lý Hoa Dung tốt xấu gì cũng từng mang thai, nàng một chút động tĩnh đều không có...

Phó Dung nhìn theo đoàn người đi xa, không nhìn thấy bóng người, nàng đem Chương ca nhi gọi tới, cúi đầu lau nước mắt cho hẵn. Hài tử và mẫu thân tách ra đã nửa năm, nhìn thấy người thân làm sao không ủy khuất, Phó Dung cũng không khuyên hẵn đừng khóc, Chương ca nhi rút nước mắt, nàng lại giúp hẵn lau.

Trần ca nhi ở bên cạnh tò mò nhìn, giật nhẹ tay áo tiểu ca ca: "Người tại sao khóc?"

Chương ca nhi nghiêng đầu nhìn hẵn, thấy mắt phượng đệ đệ cực kỳ giống phụ thân Tứ thúc, lại nhìn về phía Phó Dung, nước mắt dần dần nghẹn trở về, nghẹn ngào nói với Phó Dung: "Tứ thẩm, muội muội ánh mắt giống nương ta, nếu người có cơ hội, thay ta chuyển lời với nương, nương chẵn cũng nhớ..."

Nói xong một hồi lại khóc lên.

Phó Dung trái tim đã tan nát rồi, cảm chống đỉnh đầu nam oa, nước mắt cũng nhịn không được rơi xuống: "Chương ca nhi đừng lo lắng, nương người yên lành, ngoại tổ mẫu người hàng tháng có thể đi thăm nàng một lần... Nàng hi vọng hai người các người yên lành, cho nên Chương ca nhi phải làm ca ca tốt, chiếu cố tốt muội muội, biết không?"

Chương ca nhi dùng sức gật đầu, hung hăng lau hai mắt: "Ta không khóc, sau này cũng không khóc nữa."

Trần ca nhi rút cuộc nghe hiểu một câu, gật đầu theo: "Không khóc, ta cũng không khóc." Phụ thân nói hẵn không thích đứa nhỏ hay khóc.

Chương ca nhi nhìn đệ đệ, cười cười.

Đều bình phục lại, Phó Dung dẫn hai tiểu nam oa đi nhà khách rửa mặt.

Có lẽ là nỗi lòng chìm nổi quá lớn, buổi trưa khai yến, đối mặt một bàn thức ăn thịnh soạn, dùng được một nửa, Phó Dung đột nhiên nhịn không được phun ra, được Mai Hương đi theo vội vàng đỡ ra bên ngoài, lưu lại một bàn nữ quyến thần sắc khác thường.

Khang vương phi thân làm chủ nhân, không nghĩ nhiều, mau chóng đi ra theo: "Tứ đệ muội làm sao vậy, người đừng làm ta sợ a?"

Thôi Oản thân làm thân đệ muội, cũng muốn theo ra ngoài, chỉ là nghĩ tới Phó Dung tại sao lại phun, động tác cứng đờ, trong lòng nhất thời nổi lên nước chua nước đắng.

Phó Dung có có thai, nhất định là vậy.

Vì sao Phó Dung mệnh cứ tốt như vậy, gả cho Tứ ca nàng từng âm thầm thích nhiều năm như vậy, hiện giờ càng lại một lần tiếp một lần sinh con, mà nàng cái gì cũng đều không bằng, muốn đứa trẻ, yêu cầu đơn giản như vậy lão thiên gia cũng không chịu thỏa mãn?

Thôi Oản chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía bụng mình, nhất thời không biết là hâm mộ nhiều hơn hay là đổ kỵ càng nhiều hơn.

Một phía bàn vuông khác, Lý Hoa Dung buồn mi.

Không giống Thôi Oản, nàng rất rõ ràng tâm tư của mình, đó là hận, chỉ có hận, Phó Dung sống được bao nhiêu hạnh phúc, nàng liền có bấy nhiêu hận.

Nhưng sâu thẳm nội tâm, nàng lại nhịn không được mà không cam lòng. Nàng còn trẻ, thân thể bình thường cũng khoẻ mạnh, thật sự là không bao giờ có thể sinh nữa sao?

Nàng không cam tâm, thật sự không cam tâm.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 239

Phun một hồi, Phó Dung có thể kết luận chính mình quả thật có thai.

Nàng nhìn về Khang vương phi đi theo, bất đắc dĩ nói: "Nhị tẩu, thân thể ta không thoải mái, người sắp xếp cho ta một gian phòng khách đi, ta ngồi một lát, không quay về ăn nữa."

Bởi như vậy chút chuyện nhỏ lập tức về nhà thật không dễ coi, không bằng đợi nam khách phía trước dùng xong, nàng và Từ Tấn cùng nhau trở về.

Khang vương phi đã sinh hai đứa nhỏ, nhìn bụng nàng, vui mừng hỏi: "Có phải Trăn ca nhi sắp có đệ đệ hay không?"

Bên kia Nhị công chúa vừa vặn dẫn Trăn ca nhi tới đây. Buổi trưa dùng cơm thì nàng là cô cô dẫn vài đứa trẻ cùng nhau ăn, cùng Phó Dung đàm người ngồi sát vách bàn, Phó Dung đột nhiên đi ra ngoài, Trăn ca nhi đương nhiên muốn tìm mẫu thân, Nhị công chúa liền bảo ma ma bên cạnh chăm sóc mấy đứa nhỏ kia, nàng đưa Trăn ca nhi tới đây.

"Muốn muội muội!" Trăn ca nhi nghe Nhị thẩm nói, giòn giòn cải chính, giãy thoát tay Nhị công chúa lon ton chạy đến bên người mẫu thân, ôm đùi Phó Dung muốn muội muội.

Thôi Oản ở bên người Nhị công chúa, thấy vậy nhẹ nhàng cười, chắc chắn nhìn về phía Phó Dung: "Xem ra sang năm ta phải chuẩn bị thêm một phần tiền mừng tuổi, Tứ tẩu có phải hay không?"

Phó Dung sờ sờ đỉnh đầu Trần ca nhi, không quá chắc chắn nói: "Mấy ngày trước lang trung xem qua, ngày quá gần nói không chuẩn đâu, hôm nay trở về lại xem, có tin chính xác sẽ nói cho các người biết."

Hôm nay trước tạm thời giấu tin tức là vì không để cho tiểu nhân sớm cân nhắc âm mưu quỷ kế hại nàng, hiện tại yến hội tiến hành được một nửa, nàng cũng muốn rời ghế. Những lũ tiểu nhân kia cho dù muốn hại nàng cũng không có thời gian chuẩn bị, bởi vậy Phó Dung cũng không cần che giấu. Trước mặt vẫn giấu diếm, qua một thời gian tin vui truyền ra ngoài, có vẻ nàng quá cẩn thận.

Nhị công chúa cao hứng cực kỳ, "Quay về ta liền nói cho mẫu hậu đi!"

Khang vương phi giận nàng liếc mắt một cái: " tin tức tốt như vậy vẫn là để cho Tứ tẩu người xác định rồi tự mình đi báo hỉ đi, khẳng định có tiền thưởng."

Nhị công chúa che miệng cười: "Đúng vậy đúng vậy, ta sao có thể cướp tiền thưởng của Tứ tẩu!"

Phó Dung thoải mái để cho các nàng trêu ghẹo.

Khang vương phi khuyên Thôi Oản, Nhị công chúa đi về trước dùng cơm, nàng tự mình dẫn mẹ con Phó Dung đi nhà khách, vào nhà rồi quan tâm hỏi: "Còn chưa ăn no đâu, ta tự sửa một bàn bưng tới đây cho các người?"

Phó Dung lắc lắc đầu xin tha: "Thôi thôi, Nhị tẩu nhanh tha cho ta đi, hiện tại ta căn bản không nghĩ được thức ăn." Nói xong nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi Trần ca nhi, "Người ăn no chưa?"

Trần ca nhi ngoan ngoãn gật đầu, "Ăn ba viên, cô cô gấp cho ta."

Hai mẹ con đều không cần ăn, Khang vương phi trong lòng cũng nhẹ một hơi, bồi Phó Dung ngồi một lát, liền xin lỗi trở về.

Phó Dung ôm nhi tử lên trên giường nghỉ ngơi.

"Nương không thoải mái sao?" Trần ca nhi ngồi bên người mẫu thân, thử thăm dò sờ sờ bụng mẫu thân.

Phó Dung lắc đầu, ôn nhu nói cho hẳn biết: "Không có, nương yên lành, vừa mới là muội muội nói chuyện với ta đâu, nói cho ta biết nàng ở bên trong."

Trần ca nhi chớp chớp mắt, không hề nhúc nhích ngồi một lát, sốt ruột , "Ta sao lại không nghe thấy?"

Phó Dung bật cười , hôn nhẹ mặt béo của hẳn, "Muội muội còn nhỏ đâu, hiện tại chỉ có mẫu thân có thể nghe được nàng nói chuyện, đợi muội muội sinh ra, Trần ca nhi sẽ có thể giúp mẫu thân dỗ muội muội ."

Trần ca nhi hiểu, lại chờ mong hỏi mẫu thân: "Muội muội khi nào ra a?"

Phó Dung cố ý giơ ngón tay cho nhi tử đếm, đếm tới tháng chạp không sai biệt lắm, liền nói: "Quá năm đi, đến lúc đó để muội muội chúc tết Trần ca nhi."

Trần ca nhi vốn mất hứng vì phải đợi quá lâu đâu, nghe đến chúc tết, tiểu tử nhếch miệng cười, "Ta cho muội muội tiền mừng tuổi!"

Phó Dung một bộ nghiêm trang gật đầu: "Ừ ừ, kia Trần ca nhi lúc này phải bắt đầu dành dụm tiền , muội muội nói nàng muốn một cái phong bao đỏ lớn đâu."

Trần ca nhi hoàn toàn tin mẫu thân, trước hỏi muội muội nói cái gì, hẳn lại hướng bụng mẫu thân nói cho muội muội nghe, hai mẹ con ở trên

giường chơi như vậy hồi lâu, đợi nữ quyến bên kia tàn yến hội, Phó Dung dẫn Trần ca nhi đi qua bồi các ca ca tử tử chơi. Nam khách uống rượu lâu hơn, qua gần nửa canh giờ, Từ Tấn mới phái người tới thông báo với mẹ con Phó Dung.

Một nhà 3 người lên xe ngựa.

"Hôm nay lại phun ?" Từ Tấn đỡ nhi tử thích ngồi ở trên đùi, thân thiết hỏi han.

Phó Dung nghiêng đầu tựa trên bả vai hảnh, đầu khẽ nhếch, ánh mắt ươn ướt thỏa mãn nhìn hảnh: "Đúng vậy, vương gia thích sao?"

Từ Tấn cười cười, cúi đầu hôn cái trán nàng gấn hoa điền.

Phó Dung nhắm mắt lại, không nghĩ môi vừa mới rời đi, lại có cái miệng nhỏ non nớt vụng về rơi vào trên mặt nàng. Phó Dung cười mở mắt ra, thấy Trần ca nhi vui vẻ cười đùa, dường như học phụ thân hôn nhẹ là chuyện tốt cỡ nào.

Trở lại vương phủ, Từ Tấn mời Trương tiên sinh tới, Trương tiên sinh hỏi phản ứng của Phó Dung, lại cẩn thận bắt mạch, gật đầu nói: "Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương phi, quý phủ lại sắp có hài tử."

Nhất thời Phù Cừ viện vui sướng dào dạt.

Từ Tấn lệnh cho quản sự tháng này phát thêm 1 tháng tiền tiêu vật, lại phái người đi vào trong cung và mấy nhà thân thích bên kia báo hi.

Kiều thị nhận được tin tức, vui vẻ đi bái Bồ Tát.

Tạ thị nhận được tin tức, ở trong nội thất buồn nửa ngày, phái người chuẩn bị ngựa xe, muốn đi thăm nữ nhi.

Từ Hạo xa nhà, đợt này nàng thường đi bồi nữ nhi giải buồn, nhi tử Thôi Tuân không có chí tiến thủ, nàng chỉ có thể mong đợi nữ nhi .

Thôi Oản đang bồi vì vừa mới nhận được tin vui Túc vương phủ mà xót xa, vừa nghe nha hoàn nói mẫu thân tới, không cần nghĩ cũng biết mẫu thân vì sao tới, phiền lòng không muốn gặp, lại hiểu được nhất thời trốn một lát cũng không được, đành phải ráng gồng lên chút tinh thần, lệnh cho người mời Tạ thị vào phòng khách, nàng đơn giản dặm thêm phấn, lúc này mới làm bộ vô sự đi gặp người.

Tạ thị đuổi hết bọn nha hoàn ra ngoài, nghiêm mặt hỏi nữ nhi: "Người cũng nghe nói chứ?"

Thôi Oản nhìn bên ngoài cây bạch đình hương sắp nở hoa nói: "Trần ca nhi đã 3 tuổi, Tứ tẩu không sai biệt lắm là nên có."

Nàng khí định thần nhàn, Tạ thị dời tới bên cạnh nàng, khoát khoát tay kéo tầm mắt nữ nhi về trên người mình: "Người sao một chút cũng không sốt ruột a, lần trước biện pháp ta dạy người đến cùng có hữu dụng hay không?" Nữ nhi tháng 5 năm ngoái xuất giá, Hoàng Hậu chết nên chậm trễ 3 tháng, còn lại vợ chồng son cùng một chỗ cũng đã nửa năm, theo lý thuyết hẳn là hoài thai rồi a, năm đó nàng gả đến Thôi gia, chỉ có hai tháng liền có trường tử .

Thôi Oản sao lại vô dụng như thế?

Uống thuốc bổ thân thể, buổi tối cũng ở dưới lưng đệm gối đầu, phàm là biện pháp mẫu thân dạy nàng đều dùng, nhưng không hoài thai thì nàng có biện pháp nào? Từ nhỏ đến lớn, Thôi Oản đa số thời gian đều ngụ ở trong cung, khi đó không cảm thấy mẫu thân phiền nhiễu. Nhưng hiện tại, dù biết mẫu thân cũng là vì tốt cho nàng, nàng như cũ không muốn mẫu thân lại nhúng tay vào chuyện của nàng.

"Nương đừng gấp, đợi Lục ca trở lại hẵng nói đi, có lẽ năm nay cũng sẽ có tin tức." Thôi Oản cố nén bức bối nói.

Tạ thị hừ một tiếng, quan sát nữ nhi vài lần, lời lẽ sâu xa mà nói: "Oản Oản, ta biết người chê ta quản nhiều, nhưng ta đây đều là vì tốt cho ai a? Người nhìn người gả đã một năm, bụng còn chưa có tin tức, lão Lục không để ý, Hoàng Thượng đâu? Ngộ nhớ hân cũng chỉ trắc phi cho lão Lục thì làm thế nào đây? Dù là lão Lục muốn kháng chỉ, Tứ ca, bác người cũng sẽ không phóng túng hân ..."

"Vậy ta có thể làm cái gì bây giờ?" Thôi Oản giương mắt, chăm chú nhìn mẫu thân, ngược lại cũng không tức giận, bình tĩnh mà nhìn nàng: "Lang trung nói ta thân thể không thành vấn đề, nương dạy biện pháp ta đều thử qua, ta còn có thể làm gì?"

Tạ thị ghen hòng.

Thôi Oản đứng dậy tiễn khách.

Tạ thị hậm hực trở về Thôi gia, ngồi trong phòng hờn dỗi.

Hạ ma ma nên cạnh nàng thấy vậy, trù trù nói: "Phu nhân, hai ngày trước tức phụ lão Nhị nhà chúng ta về nhà mẹ đẻ, nhưng nghe nói một vị đạo cô am hiểu dưỡng thân thể cho nữ quyến..."

Tạ thị lập tức ngẩng đầu: "am nào?"

Hạ ma ma ho khụ, "Gọi là Thủy Từ am."

Tạ thị nhú mày, kinh thành phụ cận chùa miếu am ni cô lớn nhỏ hơi có danh khí, nàng cũng biết một hai, lại chưa bao giờ nghe nói cái Thủy Từ am này.

Hạ ma ma lập tức giải thích: "Là cái am tử nhỏ, cách kinh thành bốn mươi năm mươi dặm đâu, không có danh khí gì, tức phụ vài thôn trấn phụ cận đi tới xin giúp đỡ, truyền ra cũng linh nghiệm, giúp không ít người có đứa nhỏ, chỉ là Diệu Thiện đạo cô tính tình cổ quái, không chịu phụng dưỡng quyền quý, bởi vậy có phu nhân gia đình giàu có mời nàng, nàng cũng không chịu rời núi, trừ phi tự mình đi tìm nàng."

"Đều là nhi tử?" Tạ thị quan tâm nhất cái này.

Hạ ma ma lắc đầu: "Có con trai có con gái, Diệu Thiện đạo cô nói tất cả đứa nhỏ đều là phúc tinh lão thiên gia ban thưởng tới, nàng đối xử bình đẳng, có người tốn nhiều tiền mời nàng cầu nhi tử, nàng đều không chịu hỗ trợ, cố chấp đâu. Lão nô cảm thấy có linh, rốt cuộc là địa phương nhỏ, nào có tư cách hầu hạ vương phi chúng ta a, lúc trước mới không nhắc cùng phu nhân."

Đột nhiên nhảy ra một đạo cô không có danh tiếng gì như vậy, Tạ thị quả thật không tin lắm, nhưng mà ngộ nhỡ đâu?

Trầm mặc hồi lâu, Tạ thị thấp giọng nói: "Người lập tức phái người đi tới cẩn thận hỏi thăm một chút, xem có phải là thật như vậy hay không, lặng lẽ hỏi thăm, đừng để ai phát hiện là người Thôi phủ chúng ta."

Hạ ma ma thề son sắt cam đoan: "Phu nhân yên tâm, sự tình có liên quan tới thanh danh vương phi, lão nô trong lòng hiểu rõ."

Tạ thị gật gật đầu.

3 ngày sau, Hạ ma ma dẫn tức phụ của Nhị tử mình tới phục mệnh, người con dâu này gả đến hơn một năm còn chưa động tĩnh, lần này do nàng ở nhà mẹ đẻ hỏi thăm xung quanh, người khác chỉ xem như là chính bà muốn dùng, tuyệt đối sẽ không liên tưởng tới chủ tử.

Tạ thị lập tức muốn đi khuyến khích nữ nhi, nhưng ngẫm lại tính tình nữ nhi, nàng lại đổi chủ ý, quyết định chính mình cải trang đi qua trước xem vị Diệu Thiện đạo cô kia. Người này đến cùng có bản lĩnh hay không, nhìn khí độ cũng có thể nhận ra bảy tám phần, nếu như chỉ là mặt hàng hãm hại lừa gạt, Tạ thị tự tin sẽ không nhìn nhận lầm.

Có kế hoạch, ngày hôm sau Tạ thị liền đi thôn trang Thôi gia. Tới nơi, Tạ thị giả bộ ở trong phòng nghỉ ngơi, lại lặng lẽ đổi thân xiêm y vải mịn dẫn Hạ ma ma cùng Nhị tức phụ bà đổi một chiếc xe la tầm thường đi Thủy Từ am, do thứ tử Hạ ma ma đánh xe, nhìn giống như là gia đình trên trấn đi thăm viếng .

Buổi sáng xuất phát, một đường xóc nảy, gần buổi trưa thì tới Thủy Từ am.

Tiểu đạo cô mời các nàng đi nhà chính, rất nhanh Diệu Thiện đạo cô một thân áo choàng mộc mạc bụi xanh chậm rãi đi tới.

Tạ thị nhìn thực sửng sốt.

Chỉ thấy người nọ nhìn tuổi tác tầm 34, dáng người cao gầy, mặt mộc ngửa lên trời cũng da trắng môi hồng, dung mạo thanh tú, đổi thân trang phục cũng làm được quá nửa lão tử nương. Lại nói tiếp khí độ, kia một thân phong độ của người trí thức, Tạ thị tự nhận không bằng .

Nàng kim lòng không dặng đứng lên, hướng người tới hành lễ.

Diệu Thiện đạo cô đoan trang nhìn nàng một cái, hành lễ nói: "Phu nhân đến đây, nhưng là có thỉnh cầu?"

Âm thanh so với nữ tử tầm thường thô một chút, nhưng cũng vô cùng dễ nghe, Tạ thị càng thêm coi trọng nàng, chỉ vào Nhị tức phụ của Hạ ma ma nói: "Đây là cháu gái ta, thành thân một năm còn chưa có tin tức, thỉnh cầu đạo cô giúp nàng xem?"

Diệu Thiện đạo cô gật đầu, mời mọi người ngồi vào chỗ, cùng Nhị tức phụ của Hạ ma ma nói chuyện, hỏi thăm trạng huống thân thể.

Tạ thị ở bên cạnh lắng nghe, thấy Diệu Thiện đạo cô hỏi cùng một ít việc trong phòng thì mặt không đổi sắc, trầm ổn phi thường, giải thích y lý thì ngay thẳng mà dễ hiểu, trong lòng hết sức hài lòng. Đến lúc Diệu Thiện đạo cô nói Nhị tức phụ của Hạ ma ma thân thể không có trở ngại, hỏi thăm các nàng bây giờ chạy chữa trị liệu hay là đi về thương lượng trước một chút thì Tạ thị lựa chọn chữa chạy.

Diệu Thiện đạo cô liền dẫn mọi người đi công đường chuyên dùng để chữa bệnh, tới cửa nói với đám người Tạ thị: "Cái này là Bồ Tát cho trong mộng truyền thụ, không được gần người, còn mời chư vị đi sảnh bên ngoài đợi, hai khắc là được."

Tạ thị đi, lưu lại Hạ ma ma ở bên ngoài trông giữ.

Cân nhắc thời gian không sai biệt lắm, Tạ thị nóng lòng trở về bên ngoài công đường, cùng Hạ ma ma chờ.

Mới thấp giọng hàn huyên hai câu, Diệu Thiện đạo cô dẫn Nhị tức phụ Hạ ma ma đi ra.

Hai người khuôn mặt đều hơi ửng đỏ, dù sao là làm phép, khẳng định đều mệt.

Diệu Thiện đạo cô nói với Tạ thị, Hạ ma ma: "Nếu như không thành công, các người có thể tới đây lần nữa, chẩn bệnh 3 lần vẫn không có động tĩnh, là ý của trời cao, bản đạo tự sẽ hoàn trả tiền xem bệnh gấp hai. Bản đạo tinh lực hao tổn, phải trở về phòng nghỉ ngơi, thứ cho không phụng bồi."

Nói xong quay người rời đi.

Một bộ dáng thế ngoại cao nhân.

Tạ thị dẫn mẹ con Hạ ma ma nhanh rời đi, vừa lên xe la vội cùng Nhị nhi tức phụ Hạ ma ma hỏi thăm: "Nàng chữa làm sao?"

Nhị nhi tức phụ Hạ ma ma vẻ mặt mờ mịt: "Ta cũng không biết, ngay từ đầu để ta nằm ở trên giường, nàng ở bên cạnh niệm kinh, sau đó ta dường như ngủ mất, sau đó lại bị nàng đánh thức, để ta đêm nay cùng tướng công... lại lưu ý nguyệt sự lần sau."

Tạ thị cùng Hạ ma ma đưa mắt nhìn nhau.

Hạ ma ma hoàn hồn trước, nhìn con dâu nói: "Người ta là tuyệt kỹ độc môn, tự nhiên sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài."

Tạ thị gật gật đầu.

Nhị nhi tức phụ Hạ ma ma rũ rèm mắt xuống.

Kỳ thật nàng nằm mơ, chỉ là Diệu Thiện đạo cô không cho phép nàng tiết lộ ra ngoài, nàng cũng xấu hổ mở miệng...

Xe la dần dần đi xa .

trong một rừng cây bên cạnh Thủy Từ am, Lý Hoa Dung thấp giọng hỏi nha hoàn bên cạnh: "Người nhìn vừa mới người nọ giống ai?"

nha hoàn quần xanh lập tức nói: "Vương phi ngài không nhìn lầm, quả thật là mẫu thân Hoài vương phi cùng ma ma bên cạnh. Vương phi, Thôi phu nhân khẳng định cũng biết được tin tức, đặc biệt vì Hoài vương phi hỏi thăm."

Lý Hoa Dung bình tĩnh nhìn xe la rời đi, hồi lâu mới nói: "Đi thôi."

nha hoàn quần xanh nghĩ cũng không nghĩ nhiều đi Thủy Từ am bên kia, đi hai bước phát hiện vương phi không theo tới, ngược lại đi trở về, kinh hãi: "Vương phi không đi vào ?"

Không phải nói muốn mời Diệu Thiện đạo cô chẩn bệnh sao?

Lý Hoa Dung không đáp lời, bước chân nhẹ nhàng đi về chỗ xe la giấu ở trong rừng cây, một thân váy vải mịn ở trong gió nhẹ nhàng đong đưa.

So sánh với đứa nhỏ, nàng hiện tại có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 240

Thành vương phủ.

Thành vương từ nha môn trở về, vốn định giống như trước kia đi thư phòng trước, Lý Hoa Dung lại phái người mời hãn về hậu viện.

Thành vương hơi hơi giật mình, từ khi hãn nói cho biểu muội hãn muốn cưới trắc phi, biểu muội đối với hãn liền lạnh xuống, Khâu Đặc quy ẩn, ngày trắc phi vào cửa chậm lại tới năm sau, biểu muội thư thái một chút, nhưng cũng chưa từng chủ động lấy lòng.

"Biểu muội." Thời tiết dần nóng, Thành vương đổi thân áo choàng nhẹ nhàng thường ngày, cười bước vào trong phòng.

Lý Hoa Dung ngồi ở trên giường đọc sách đầu, thấy hãn tiến vào, nàng hướng hãn cười nhu hòa.

Thành vương bước chân khựng lại, si ngốc nhìn chăm chăm vào thê tử ôn nhu mỉm cười.

Đều nói Phó Dung là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, Thành vương cũng thừa nhận Phó Dung quả thật đủ đẹp, nhưng hãn càng ưa thích Lý Hoa Dung. Phó Dung xinh đẹp giống mẫu đơn, biểu muội của hãn lại là minh nguyệt trên trời, trong trẻo cao ngạo, chỉ có ở trước mặt hãn mới có thể dịu dàng, nhìn nàng lãnh ngạo đối đãi người khác, đảo mắt như chim nhỏ nép vào người lao vào ôm ấp của hãn, Thành vương phá lệ thỏa mãn.

Hắn bước nhanh qua, đem Lý Hoa Dung ôm lên đùi mình, cùng nàng tình tứ thân mật, "Hôm nay có việc vui gì?"

Hai ngày trước bởi vì Phó Dung mang thai rầu rĩ không vui, hiện tại như thế nào?

Thân mật đủ rồi, Thành vương nghi hoặc nhìn thê tử.

Lý Hoa Dung tâm tình tốt, tựa vào khuỷu tay hắn, nhẹ nhàng nói hôm nay thấy gì ở Thủy Từ am. Nàng đi tìm y, vốn tính toán giấu diếm trượng phu, nhưng hiện tại có chuyện càng khẩn yếu hơn, Lý Hoa Dung cũng không để ý bị Thành vương biết, dù sao không phải là chuyện đáng xấu hổ, nàng có thể mang thai, sinh ra đích tử, biểu ca khẳng định cũng cao hứng.

Thành vương kinh ngạc, lập tức tâm tư nhanh chóng quay vòng lên.

Thôi Oản xuất giá một năm chưa có mang, thân tẩu tử đã sinh con lại mang thai lần nữa, Thôi Oản và mẫu thân nàng sốt ruột cũng không thể tránh được, vậy hắn...

Trong lòng có ngàn vạn ý niệm, Thành vương trên mặt không hiện, nghiêm mặt hỏi thê tử: "Nàng có phải là có cái chủ ý gì? Nói nghe một chút."

Trong mắt Lý Hoa Dung lướt qua một đạo khoái cảm trả thù: "Nàng từ nhỏ ở bên người Thôi hoàng hậu lớn lên, Thôi hoàng hậu đem nàng trở thành con gái ruột, Từ Tấn đem nàng làm thân muội muội, Từ Hạo càng yêu nàng như mạng, biểu ca, người nói, chúng ta sắp xếp Diệu Thiện đạo cô kia trong được sinh con cho chút thuốc đòi mạng gì đó, Thôi Oản thông minh quá sẽ bị thông minh hại ngoài ý muốn chết rồi, bên kia sẽ khổ sở thành cái dạng gì?"

Mẫu thân của nàng chết rồi, nhi tử cũng đã chết, năm đó Lý Hoa Dung đau đến cả đêm ngủ không yên, Phó Dung thù có thể sau này lại báo, trước

đó, Lý Hoa Dung muốn mượn tay Diêu Thiện đạo cô giết Thôi Oản, để người một nhà Từ Tấn cũng nếm thử nỗi đau mất người thân.

Thành vương khoe miệng cong lên.

Ý kiến phụ nhân.

Thôi Oản chết với hãn có hữu dụng gì?

"Ta cũng có chủ ý, biểu muội muốn nghe sao?" Thành vương cười nói.

Lý Hoa Dung cũng coi như hiểu hãn , vừa nhìn hãn cười như vậy liền biết hãn có chủ ý tốt hơn, lại hưng phấn lại nghi hoặc gật đầu.

Thành vương cúi đầu, ở bên tai nàng rì rầm một trận.

Lý Hoa Dung lẳng lặng nghe, ánh mắt càng ngày càng sáng, hưng phấn mà nắm chặt cánh tay nam nhân, "Biểu ca, vẫn là chàng thông minh!"

Thành vương cũng thực tự đắc, vuốt ve mặt nàng nói: "Nếu thành công, năm nay hai huynh đệ bọn họ đều có thể chết oan chết uổng, chúng ta vừa báo được thù, vị trí Thái Tử cũng sẽ rơi vào trong tay ta, ta cũng không cần cưới trắc phi, nạp thiếp thất, từ đây toàn tâm toàn ý chỉ trông giữ biểu muội."

Hãn nói được nghiêm túc như vậy, Lý Hoa Dung không khỏi hỏi ra: "Biểu ca thật sự không cưới trắc phi ?"

Thành vương nhẹ nhàng hôn khoe miệng nàng, "Đại sự đã thành, cần gì gặp người khác? Chẳng lẽ ta trước nay cùng biểu muội cam đoan, biểu muội đều không tin?"

Lý Hoa Dung ánh mắt chua chua, kìm lòng không được đáp lại hãn, bị người đè xuống giường, xiêm y nhanh chóng lột sạch sẽ , nàng mới nghĩ tới một chuyện: "Đứa bé kia làm thế nào đây? thân thể của ta..."

Thành vương thở gấp nói: "kia Diệu Thiện đạo cô không phải linh nghiệm sao? Ta lưu lại mạng của nàng ấy, đợi chữa khỏi cho nàng, lại..." Không biết là hiểu được nàng cũng hiểu, hay là bị trước mắt đột ngột lộ ra cảnh đẹp hấp dẫn, hần há mồm đi lên, không nói thêm gì nữa.

Lý Hoa Dung hai tay cắm vào trong tóc hăn, đầu vầng mắt hoa lại nghĩ tới một chuyện: "Biểu ca dự tính để ai làm cho Thôi Oản có con?"

Thành vương ánh mắt đối đối, đáng tiếc Lý Hoa Dung không nhìn thấy, mơ hồ không rõ mà nói: "Ta có nhiều ám vệ như vậy, tùy tiện chọn người trung thành, tiện nghi hăn thôi, biểu muội, biểu muội, nàng nhìn nàng vui chưa kìa, nhanh như vậy đã chuẩn bị tốt nghênh đón ta ..."

Lý Hoa Dung mắc cỡ khép hai chân lại.

Thành vương cười cười, bỗng nhiên đem nàng lật qua.

Một đêm Long Phượng múa.

Ngày kế buổi sáng, Lý Hoa Dung còn đang ngủ say, Thành vương tỉnh dậy, hôn nhẹ bên người thê tử bộ dáng ít có lúc lộ ra thoải mái, hăn vén chăn lên, xuống giường, mặc quần áo vào đi tiền viện, gọi thị vệ thiếp thân nói: "Đem Diệu Thiện đạo cô ở Thủy Từ am mời tới thôn trang, đêm nay ta muốn đi gặp, chú ý chớ kinh động bất luận kẻ nào trong am, ngày sau còn hữu dụng."

"Vâng."

Nhìn theo thị vệ nhanh rời đi, Thành vương cười cười, trong đầu hiện lên khuôn mặt Thôi Oản xinh đẹp.

Hôm đó trời chiều ngả về Tây, Thành vương sớm trước một lát rời nha môn, cưỡi ngựa chạy thẳng về thôn trang nhà mình ở vùng ngoại ô.

Thị vệ hăn phái đi trước đón Diệu Thiện đạo cô đang ở nhà khách hấp giọng hồi bẩm một câu.

Thành vương bước chân khựng lại, cau mày nói: "Nam ?"

Cùng lúc đó, Túc vương phủ.

Hứa gia cũng đang hướng Từ Tấn hồi bẩm: "Vương gia, Thành vương đi thôn trang ."

Từ Tấn đứng bên cửa sổ đưa lưng về phía hăn, nhẹ nhàng ừm một tiếng, "Nhìn chăm chăm vào Thủy Từ am, bất cứ tin tức gì đều phải báo cùng ta biết."

Hứa gia nhú mày, không hiểu nhìn về phía bóng dáng nam nhân.

Hôm qua Tạ thị Lý Hoa Dung đồng thời đi Thủy Từ am, bọn họ liền đem lai lịch Diệu Thiện đạo cô tra một lần, chính là một tên tú tài nghèo túng ở Giang Nam, bởi vì nam sinh nữ tướng bị học sinh trong trường học sinh xa lánh, thi hương không đỗ, không biết tại sao lại nghĩ tới nghề nghiệp tán tận lương tâm này, đóng giả đạo cô xem bệnh cho thôn phụ hương dã, kì thực nhân lúc những phụ nhân kia hôn mê, làm chuyện cầu thả, giết hại không ít phụ nhân đàn hoàng, mỗi lần thân phận sắp bại lộ thì liền sớm trước chạy trốn tới chỗ khác, tiếp tục làm ác.

Tạ thị hiển nhiên tính toán chuyện Hoài vương phi mang thai, Thành vương ra tay, nhất định là có tâm tư hiểm ác. Hứa gia biết vương gia nhà mình căm hận Thôi Oản, nhưng Thôi Oản dù sao cũng là do nương nường tự tay nuôi lớn, hiện tại cũng là vương phi của Hoài vương gia...

Sợ chính mình lĩnh hội sai ý tứ, Hứa gia thử thăm dò nhắc nhở: "Vương gia, nếu như bên kia thật sự ra tay mưu hại Hoài vương phi..."

Từ Tấn trầm mặc, nhưng cũng chỉ trầm mặc một chút, "Không cần nhúng tay."

Hứa gia hoảng sợ, đối mặt với nam nhân đang thẳng sống lưng, một lúc lâu mới hoàn hồn, cúi đầu nói: "Thuộc hạ hiểu."

Nghe tiếng bước chân Hứa gia rời đi, Từ Tấn cuối cùng liếc mắt nhìn chiều tà ngoài cửa sổ, quay người, trở về trước bàn sách gỗ tử đàn. Hắn ngồi vào chỗ, kéo ra một cái ngăn kéo bên phải, từ bên trong lấy ra một cái vòng vàng chạm rồng, trên vòng vàng treo một chuỗi chuông, kêu vang đinh đinh đang đang.

Đây là Lục đệ cho Trần ca nhi, Trần ca nhi chơi chán, Từ Tấn liền thu lại.

Nhìn Lục đệ đưa đồ chơi cho cháu, Từ Tấn lại nghĩ tới đứa cháu đời trước hẳn chưa từng gặp mặt kia.

Thật sự là cháu của hắn sao?

Chuyện đến nước này, Từ Tấn đã hiểu được hắn đại khái là chết như thế nào.

Lục đệ đời trước giết hắn, không phải bởi vì muốn cướp quân công, mà là bởi vì đứa nhỏ trong bụng Thôi Oản không phải của hắn. Lục đệ không biết, Thôi Oản biết, nhưng nàng không nói cho Lục đệ, để Lục đệ vẫn vui vẻ cho rằng đó là cốt nhục của hắn, đợi thời cơ chín muồi lại viết một phong thư nhà khác, thẳng thắn nói với Lục đệ...

Lục đệ hận đến mức giết hắn, Thôi Oản nhất định đã nói cha để đứa nhỏ là hắn đi?

Từ Tấn cười, đang cười, bỗng nhiên đem vòng vàng trong tay nện xuống mặt đất, đập một cước xô đổ bàn học.

Lục đệ hăn, thà rằng tin tưởng một nữ nhân xảo trá, cũng không chịu tin hăn, thế nhưng sẽ cho rằng hăn thân ca ca này thật sự nhúng chàm đệ muội!

Từ Tấn hận, hận không thể lập tức giết Thôi Oản, giết Thành vương, thậm chí giết cái kia đứa em ruột vô cùng gần gũi kia!

Nhưng hăn không thể giết, hăn không thể xuống tay với thân đệ đệ mình, đó là đệ đệ hăn tận mắt nhìn lớn lên a. Mỗi khi Quan ca nhi tới đây thăm cháu, Từ Tấn phảng phất thấy hăn cùng Lục đệ hồi nhỏ. Hăn làm sao có thể giết đệ đệ hăn từng tự tay dứt cơm, kể chuyện xưa đồ ngủ, dạy đọc sách biết chữ? Hăn làm sao nhẫn tâm để mẫu thân nhìn bọn họ huynh đệ tương tàn?

Nhìn một phòng bê bối, Từ Tấn dần dần bình phục xuống.

Hăn sẽ không muốn mạng của Lục đệ mệnh, nhưng hăn phải vì chính mình sửa lại án sai, hăn muốn cho Lục đệ nhìn rõ nữ nhân Lục đệ thích rốt cuộc là cái phẩm hạnh gì, muốn cho cả đời đều hối hận vì đã oan uổng thân huynh trưởng. Cho Lục đệ nhớ kỹ lần giáo huấn này, như vậy sau này lại có người xúi giục, Lục đệ mới sẽ không dễ dàng bị lừa.

Thôi Oản tính cái gì? Một người nữ nhân tính cái gì? Từ Tấn muốn là tín nhiệm giữa huynh đệ, muốn là xã tắc an ổn.

Tương lai hăn sẽ là Hoàng Thượng, Lục đệ là vương gia, Từ Tấn sẽ đề phòng An vương Khang vương, lại không muốn phòng Lục đệ như đề phòng kẻ địch. Chỉ có làm cho hăn nhớ kỹ thân ca ca vĩnh viễn sẽ không hại hăn, hăn mới sẽ không bao giờ làm chuyện điên rồ.

Hít một hơi thật sâu, Từ Tấn gọi người tiến vào thu thập, hăn đi Phù Cừ viện.

Phó Dung đang nói cho nhi tử chuyện lý thú của nàng hồi nhỏ đâu, "Mẫu thân 8 tuổi năm ấy đi thư phòng ngoại tổ phụ chơi, không cẩn thận làm hư

một nghiên mực ngoại tổ phụ thích nhất, rớt xuống đất vỡ một mảnh rất lớn. Mẫu thân sợ ngoại tổ phụ tức giận đánh ta, khóc đi tìm Nhị cữu cữu. Nhị cữu cữu giúp ta lau nước mắt, sau đó nói nghiên mực kia là hấn làm hư, ngoại tổ phụ liền đánh lòng bàn tay Nhị cữu cữu."

Trần ca nhi nghiêm túc nghe, nhìn lòng bàn tay mình, khiếp vía thốt lên: "Ngoại tổ phụ hung, đánh Nhị cữu cữu."

Phó Dung cười, "Bởi vì ngoại tổ phụ rất thích rất thích cái nghiên mực kia a, cho nên mới đánh Nhị cữu cữu."

Trần ca nhi không hiểu, nghi hoặc hỏi mẫu thân: "Mẫu thân làm hư ..."

Phó Dung bày ra bộ dáng thập phần khổ sở, "Kia Trần ca nhi hi vọng ngoại tổ phụ đánh nường sao?"

"Không đánh nường!" Trần ca nhi lập tức ôm lấy mẫu thân, sốt ruột giải thích, "Không đánh nường, đánh Nhị cữu cữu!"

Phó Dung thích nhất thời điểm nhi tử khẩn trương, cười hân nhẹ cái trán hấn, tiếp tục nói đạo lý cho hấn: "Vậy người có biết Nhị cữu cữu vì sao thà rằng chính mình bị đánh cũng không muốn mẫu thân bị đánh sao?"

Trần ca nhi lắc đầu.

Phó Dung liền đem tay nhỏ của hấn đè lên bụng mình: "Bởi vì Nhị cữu cữu là ca ca của mẫu thân a, làm ca ca là phải chiều cố các đệ đệ muội muội, thà rằng chính mình bị đánh cũng không thể để cho các đệ đệ muội muội bị đánh, sau này Trần ca nhi làm ca ca, cũng phải chiều cố đệ đệ muội muội biết không?"

Trần ca nhi cái hiểu cái không, nhưng mẫu thân chờ mong nhìn hấn đâu, tiểu tử ngoan ngoãn gật đầu, cuối cùng không quên đính chính: "Muội muội, không cần đệ đệ!"

Phó Dung niết khuôn mặt nhỏ nhắn, "Đây là muối muối, sau này mẫu thân còn có thể sinh đệ đệ cho Trăn ca nhi đâu, đệ đệ muối muối đều muốn."

Một đứa con trai a, Phó Dung muốn sinh thêm cho hấn vài huynh đệ tỷ muội, nhiều hơn mới náo nhiệt.

Cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng vang rèm châu đung nhau thanh thúy, Phó Dung ngẩng đầu, thấy Từ Tấn vẻ mặt ôn nhu đi vào trong.

Phó Dung hướng hấn cười: "Vương gia bận rộn xong rồi?"

Trăn ca nhi vui vẻ kêu phụ thân.

Từ Tấn hôn hai mẹ con một lần, sau đó đem Trăn ca nhi ôm tới trên đùi, cúi đầu hỏi hấn: "Mẫu thân vừa mới nói cái gì với Trăn ca nhi?"

Trăn ca nhi nhìn mẫu thân, đông một câu tây một câu lặp lại cho phụ thân: "Mẫu thân tinh nghịch, sợ ngoại tổ phụ đánh nàng, ngoại tổ phụ đánh Nhị cữu cữu, Nhị cữu cữu là ca ca, không để cho mẫu thân bị đánh, ta muốn chiêu cố muối muối!"

Trật tự cũng tính là rõ ràng.

Từ Tấn không chút nào keo kiệt khen nhi tử, sau đó hỏi: "Kia muối muối phạm sai lầm, muối muối làm mẫu thân tức khóc, Trăn ca làm sao bây giờ?"

Trăn ca nhi mờ mịt mở ra môi nhỏ, quay đầu hướng mẫu thân xin giúp đỡ.

Phó Dung không hiểu Từ Tấn muốn làm gì, cũng không mở miệng.

Trăn ca nhi thành thành thật thật lắc đầu.

Hắn thích muội muội, nhưng nếu muội muội làm mẫu thân tức khóc, Trăn ca nhi không muốn mẫu thân khóc, người khác làm mẫu thân tức giận, hắn sẽ đánh người đó, nhưng là muội muội, mẫu thân nói hắn muốn chiều cố muội muội ...

Nhìn nhi tử khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc, Từ Tấn gõ cái trán hắn, lời lẽ sâu xa: "Cái kia Trăn ca nhi phải nói cho muội muội là nàng sai chỗ nào, nỗ lực để muội muội sửa sai, đệ đệ cũng thế, Trăn ca nhi là ca ca, phải bảo vệ đệ đệ muội muội, cũng phải giáo dục bọn họ, giống phụ thân giáo dục người, nhớ kỹ sao?"

Trăn ca nhi ngơ ngác.

Phó Dung cười ôm nhi tử tới bên cạnh mình, oán trách Từ Tấn: "Hắn mới bao nhiêu tuổi a, chàng đã dạy hắn cái này?"

Từ Tấn cũng cười , không nghĩ những chuyện phiền lòng kia nữa, bởi hai mẹ con họ chơi đùa.

Ngày cuối tháng 4, Từ Tấn nghỉ công ở nhà, dùng điểm tâm xong không bao lâu, Hứa gia đến báo, Tạ thị Thôi Oản lặng lẽ ra khỏi thành .

Từ Tấn thần sắc bình tĩnh.

Nếu đã quyết định, sẽ không chần chừ nữa.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 241

Đoan ngọc gần tới, trời ngày càng nóng.

Thôi Oản ngồi trên xe la, nhìn ngoài cửa sổ từng ruộng lúa mạch vàng óng xuất thần, bỗng nhiên dưới thân xóc nảy một cái...

Thôi Oản nhúu mày, đường đất ở nông thôn thập phần bất ổn, hôm nay nàng không biết bị xóc nảy bao nhiêu lần. Lại nhìn xiêm y vải mịn trên người mặc lần đầu tiên trong đời, Thôi Oản ghét bỏ nhúu mày. Đối với Diệu Thiện đạo cô thần bí trong miệng mẫu thân càng thêm không có hảo cảm. Thái y đã nói thân thể nàng không có việc gì, loại người gọi là đạo cô sẽ có bản lĩnh thật sự gì?

Chỉ là sắp đến nơi, Thôi Oản cũng lười giải thích cùng mẫu thân, tới Thủy Từ am châm chọc đạo cô kia một trận rồi trở về cũng tốt.

Tạ thị thấy rất rõ ràng tâm tư nữ nhi, cười nói: "Oản Oản nhẫn nhịn thêm chút, ta lần đầu tiên đến cũng ghét bỏ đường này không dễ đi, nhưng Diệu Thiện đạo cô thật sự có bản lĩnh, chúng ta vất vả chuyến này khẳng định đáng giá."

Nhị tức phụ của Hạ ma ma thân thể không thành vấn đề, Diệu Thiện đạo cô có phương pháp chữa trị, nữ nhi 8 thành là có chút bệnh không tiện nói, trước hết mời Diệu Thiện đạo cô khám xem. Nếu có, nhân lúc trước khi lão Lục trở về, điều trị cho tốt. Nếu không có đợi sau khi lão Lục trở về lại mời Diệu Thiện đạo cô làm phép cho nữ nhi.

Thôi Oản nghe mà chẳng thêm để tâm.

Tạ thị cười cười, nghĩ thầm nữ nhi nhìn thấy Diệu Thiện đạo cô khẳng định sẽ tin phục giống như nàng.

Xe la đến bên ngoài Thủy Từ am, xa phu nhắc nhở có người từ trong am đi ra, Tạ thị Thôi Oản tạm thời không xuống xe. Việc này bí mật, người thấy càng ít càng tốt.

Không xuống xe, cũng có thể nghe được âm thanh, hình như là một đôi mẫu tử.

Thôi Oản lòng sinh hiếu kỳ, lặng lẽ đẩy ra một chút màn che, thấy một người nông phụ mặc xiêm y vải thô chắp vá dắt một nam oa lớn như Trần ca nhi, vẻ mặt tươi cười đi tới.

Tạ thị cũng nhìn thấy , thấp giọng phân phó Hạ ma ma bên ngoài một câu.

Hạ ma ma hiểu ý, đợi đôi mẹ con kia đi tới trước mặt, cười hỏi: "Tiểu nương tử cũng đến cầu con ?"

Nông phụ kia hơn 20 tuổi, màu da vàng như nến, nghe vậy có chút dè dặt nói: "Không phải, ta đến cảm ơn Diệu Thiện đạo cô, mỗi năm sinh nhật Hồ Oa ta đều tới đây một chuyến, năm đó nếu không phải là Diệu Thiện đạo cô cứu ta, ta đã sớm bị nhà chồng bỏ... Chúng ta đi trước đây a."

Bởi vì tiểu nam oa tò mò xe la, quần mẫu thân cho hăn ngồi một chút, nông phụ kia càng thêm xấu hổ, vội vàng rời đi.

Tạ thị càng thêm chắc chắn , vui vẻ hướng nữ nhi nói: "Thấy chưa?"

Thôi Oản hơi mím môi, rốt cuộc đối với vị Diệu Thiện đạo cô kia sinh ra 3 phần tò mò.

Mang mũ che, Thôi Oản cùng mẫu thân xuống xe la.

Lần nữa nhìn thấy Diệu Thiện đạo cô, Tạ thị cười giải thích: "Đây là nữ nhi ta, dung mạo xấu xí, bình thường không dám gặp người, ngài giúp nàng nhìn xem?"

Diệu Thiện tim thành thích mà nhảy, biết đây chính là quý nhân, cố nén xúc động quan sát đối phương, bộ dáng vẫn cao thâm như cũ, theo lệ hỏi thăm Thôi Oản một vài vấn đề.

Thôi Oản không phải là con dâu Hạ ma ma, tuy rằng nhìn thấy Diệu Thiện đạo cô dung mạo thanh tú, sinh ra một phần hảo cảm, bị người hỏi chuyện trong phòng, vẫn là không vui.

Tạ thị biết nữ nhi then thùng, tỏ ý bảo Hạ ma ma đi ra ngoài.

Diệu Thiện đạo cô liền cũng để tiểu đạo cô bên cạnh đi ra ngoài chờ.

Rốt cuộc là đến tìm y, Thôi Oản nhin nhin, nhỏ giọng phối hợp lại.

Diệu Thiện vừa nghe âm thanh Thôi Oản, lại nhìn tay ngọc thon thon lộ ra bên ngoài, liền biết là mỹ nhân, trong lòng đáng tiếc, nhưng bảo vệ tính mạng quan trọng nhất, cau mày trầm tư chốc lát, nhíu mày nói: "Thiếu phu nhân nghe qua không có vấn đề gì, không biết liệu có thể cho bần đạo xem mạch hay không?"

Chuyện nhỏ này, Thôi Oản không cự tuyệt, giơ tay để lên trên bàn.

đôi tay Diệu Thiện kia trắng nõn thon dài, cũng là cực đẹp, sinh ra cũng nhỏ nhắn, chỉ to hơn Thôi Oản một vòng, dù ai cũng sẽ không hoài nghi đó là tay của nam nhân. Lúc này ba ngón tay Diệu Thiện đặt trên cổ tay Thôi Oản, ước chừng thời gian một cốc trà mới thu tay lại, lại cách lựa trắng quan sát hai mắt Thôi Oản, thần sắc ngưng trọng: "Thiếu phu nhân đây là lưu chứng."

Thôi Oản trong lòng căng thẳng.

Tạ thị đã hỏi a: "Lưu chứng là thế nào?"

Diệu Thiện không vội không chậm nói: "Nữ tử đương nhiên nhận dương khí tinh hoa trước rồi sau đó mới có thể thụ thai, thiếu phu nhân trong cơ thể lại khác với người thường, dương khí tinh hoa nhập thể liền ra, bởi vậy không thể thụ thai, đây chính là lưu chứng. Chứng nay ngàn người mới có một, ta cũng chỉ năm năm trước ở Liễu Châu gặp được một lần..."

"Người nọ có thể chữa khỏi ?" Tạ thị lo lắng hỏi.

Diệu Thiện gật đầu, lại hiện ra thái độ khó xử.

Tạ thị tâm còn chưa buông xuống lại nhắc lên, "Đạo cô vì sao mặt hiện buồn lo?"

Diệu Thiện thở dài: "Hóa giải lưu chứng, tiêu hao tinh huyết quá nhiều, bản đạo nếu vì thiếu phu nhân làm phép, trong vòng nửa năm rất cuộc không thể cứu chữa người khác ."

Tạ thị hiểu, lập tức từ trong tay áo lấy ra một thỏi vàng, "Mời đạo cô giúp tiểu nữ một phen, dù thêm tiền xem bệnh ta cũng nguyện ý ra."

Diệu Thiện lắc đầu: "Phu nhân hiểu lầm, bản đạo cũng không phải là vì tiền tài, chỉ là không muốn chậm trễ người cầu con khác... Thôi, thiếu phu nhân đến trước chính là duyên pháp, nên những người đó phải chờ thêm nửa năm, hai vị mời theo bản đạo."

Tạ thị đại hỉ, đỡ Thôi Oản đứng lên, cùng nhau theo phía sau Diệu Thiện.

Trong Thủy Từ am yên tĩnh thanh u, Thôi Oản nhìn trong nội viện cảnh trí trang nhã, trong lòng hơi an ổn, nhưng biết được chính mình phải cùng Diệu Thiện một mình ở bên trong đến nửa canh giờ, nàng không hiểu sao có chút bất an, cố làm ra vẻ bình tĩnh kéo tay mẫu thân, nhỏ giọng cầu Diệu Thiện: "Đạo cô phá lệ một lần, để mẫu thân bồi ta được không?"

Diệu Thiện thái độ kiên quyết: "Không thể, Thiên Cơ không thể tiết lộ, nếu như thiếu phu nhân không tin bần đạo, thì cứ đi thôi."

Nói xong liền muốn đi.

Tạ thị vội vàng ngăn lại, nhiều lần nhận lỗi, sau đó đem nữ nhi đã hồi hận nói lỡ đẩy vào trong phòng, "Nương ở bên ngoài chờ, có cái gì đáng sợ?"

Thôi Oản miễn cưỡng cười cười.

Diệu Thiện thấy hai mẹ con thương lượng tốt rồi, hướng Tạ thị thi lễ, bình tĩnh đóng cửa lại, sau đó quay người nói với Thôi Oản: "Thiếu phu nhân mời tới trên giường nằm, bần đạo phải làm phép."

Nói xong đi tới bên cạnh trường tháp ngồi xếp bằng trên đệm cỏ, bày ra tư thế muốn niệm kinh.

Thôi Oản do dự một chút, đi lên nằm.

trong tiếng kinh mềm nhẹ, nàng ngửi được mùi thơm nhàn nhạt, lại có một cảm giác huyền diệu.

Là phép thuật Diệu Thiện đạo cô bắt đầu có tác dụng sao?

Thôi Oản mơ mơ màng màng nghĩ, mí mắt càng ngày càng nặng, không phát hiện một khối "Bức tường" phía Bắc chẳng biết từ lúc nào bị người đẩy ra, giống như cánh cửa, sau đó một bóng người cao lớn từ bên ngoài đi vào trong.

Đó là cơ quan đơn giản Diệu Thiện thiết kế ra, bình thường có người tới đây cầu con, dùng hương mê trong gối mê choáng đối phương rồi, hắt sẽ ôm người từ cửa ngấm đi tới một gian phòng làm việc trong hậu viện, tiểu đạo cô tiến vào, giả mạo hắt niệm kinh.

Hôm nay ngược lại không cần tiểu đạo cô giả mạo hăn, Diệu Thiện nhắm mắt ngồi yên ổn, chỉ nghe được tiếng bước chân nhè nhẹ của nam nhân sắp biến mất thì hăn mới lặng lẽ mở ra một mắt, liếc thấy bóng lưng nam nhân ôm mũ nhân rời đi.

~

Thôi Oản dường như trong giấc mộng, một giấc mộng cực kỳ xấu hổ, trong mộng sắp sửa trôi đến đám mây thì bỗng nhiên ngửi được một cỗ mùi vị gay mũi.

Nàng nhú mày, chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn thấy một người nam nhân chống ở trên người nàng, khuôn mặt khôi ngô, mắt phượng có chút quen thuộc.

Lại liếc mắt nhìn, cảm giác hoảng hốt giống mộng mà không phải mộng triệt để biến mất, Thôi Oản há mồm...

Thành vương trước khi nàng phát ra âm thanh đã che nàng miệng, ôn nhu nhìn nàng: "Nếu nàng gọi ra, người toàn bộ Thủy Từ am đều biết nàng đã... cho ta, ta có thể sống, nàng lại nhất định phải chết."

Hăn nhìn chòng chọc dõi theo nàng, xác định Thôi Oản sẽ không làm chuyện điên rồ, mới buông miệng nàng ra, tiếp tục sự tình chính mình còn chưa làm xong. Nhìn Thôi Oản cắn thật chặt môi, nước mắt rơi như mưa, hăn cúi đầu hôn nàng, Thôi Oản quay đầu, hăn liền hôn lỗ tai nàng, "Thoải mái sao? Lọc đệ muội?"

Thôi Oản cắn môi.

Thành vương nảy sinh ác độc, để nàng muốn cắn môi đến chảy máu cũng không thể.

Sự xong, Thành vương quan tâm chà lau cho Thôi Oản, sau đó đem mũi nhọn run rẩy không thôi ôm vào trong ngực, ôn nhu vuốt ve tóc nàng: "Oản Oản, hôm nay thời gian có hạn, ta chỉ có thể ra hạ sách này, lần sau ta lại thật tốt thương nàng, hiện tại chúng ta trò chuyện đi, còn có hai khắc nữa."

Thôi Oản chỉ khóc, khóc đến phát nấc.

Nàng xong rồi, rơi vào trong tay Thành vương, đời này triệt để xong rồi.

Thành vương xoay người áp trên người nàng, phảng phất như vậy có thể áp chế nàng run rẩy, không thể áp chế cũng không sao cả, hấn đẩy ra tóc dài trên mặt nàng bị nước mắt làm ướt nhẹp, nhẹ giọng nói: "Oản Oản, sự tình đến nước này, ta cũng nói với nàng. Ta muốn làm Thái Tử, muốn làm Hoàng Thượng, vậy thì nhất định phải loại trừ Từ Tấn. Nhưng Từ Tấn quá giáo hoạt, ta không có cách nào giết hấn, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có Từ Hạo có thể làm. Oản Oản, nếu người có thể châm ngòi huynh đệ bọn họ tàn sát lẫn nhau, xong chuyện, ta hứa cho nàng làm sủng phi. Kỳ thật ta có thể lừa nàng cho nàng làm Hoàng Hậu. Nhưng chúng ta đều biết điều đó không có khả năng, nhưng sủng phi hoàn toàn được, đến lúc đó nàng lại vì ta sinh hoàng tử, mẫu băng tử quý, chẳng phải so với làm một vương phi tốt hơn?"

Thôi Oản vẫn khóc không thành tiếng.

Thành vương cũng không sốt ruột, nhân lúc nàng nhắm mắt, hôn nhẹ môi nàng: "Nếu không đáp ứng, vậy cũng chỉ có một đường chết. Người như ta để đạt đến mục đích sẽ không từ thủ đoạn, chịu nghe ta lời, ta sẽ không quên công lao của nàng, không chịu nghe, dù tiếc đến đâu, ta cũng chỉ có thể lặt thủ tồi hoa. Thế nào, Oản Oản, nàng nguyện ý làm sủng phi của ta sao?"

Thôi Oản bản năng mà cắn môi.

"Đừng cắn, ta đau lòng." Thành vương bóp lấy cằm nàng, bá đạo hôn xuống.

Thôi Oản kịch liệt giãy giụa, Thành vương mặc kệ nàng vung tay cào lung tung, chỉ toàn tâm toàn ý hôn nàng, vì thế tay Thôi Oản ở trên lưng hằn cào một đường lại một đường, dần dần không còn khí lực, triệt để phần nộ biến thành nhận mệnh.

Thành vương hài lòng buông miệng nàng ra, khoa trương hít vào một hơi: "Nàng muốn đau chết ta sao?" Vừa nói, vừa giúp nàng lau lệ, lại hôn dài một phen, "Oản Oản, nàng thật đẹp, đẹp hơn nhiều ta mơ thấy trong mộng, nàng có biết, trước kia ở trong cung gặp nàng, ta đã thích nàng. Đáng tiếc khi đó chúng ta không có khả năng cùng một chỗ. Tới hôm nay, ta mới có thể được như nguyện, nếu không phải là không có biện pháp khác, ta tuyệt đối sẽ không khi dễ nàng như vậy..."

Thôi Oản cười lạnh mở mắt ra, nhìn về phía hắc thì ánh mắt trong trẻo: "Vương gia thật biết dỗ người, người đối với ta như vậy, Lý Hoa Dung biết không?"

Thành vương cười: "Vì sao muốn cho nàng ấy biết? Oản Oản, nói thật cho nàng biết, nàng ấy hiện tại chính là nguy trang ta ứng phó với phụ hoàng. Có nàng ấy một ngày, phụ hoàng sẽ không nghi kị ta. Đợi ta ngồi vào vị trí phụ hoàng, Lý Hoa Dung cũng sẽ vô dụng. Nàng ấy sẽ là phi tử, đến lúc đó chỉ cần nàng sinh được hoàng tử, có thể đạp nàng ấy ở dưới chân."

"Vương gia tâm thật lạnh." Thôi Oản chuyển mắt đi, nước mắt lại chảy ra, người này chính là rắn độc, hắc càng ác, nàng càng không đẩy hắc ra nổi.

Thành vương đặt tay vào ngực nàng, ăn ngay nói thật nói: "Ta quả thật lạnh lòng, nhưng Oản Oản có thể thử xem, có lẽ nàng có thể ủ nóng không chừng."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 242

Nửa canh giờ xem như rất dài, tiểu đạo cô đưa ghế ra cho Tạ thị ngồi.

Tạ thị quan tâm nữ nhi, ngồi dưới mái hiên. Đầu hè lại là buổi trưa, Hạ ma ma sao có thể để phu nhân bị nắng phơi, kéo khăn ở trên đầu Tạ thị ra che, không để nắng chiếu tới trên mặt Tạ thị.

Đổi mấy lần nước trà, bên trong tiếng Diệu Thiện niệm kinh rất cuộc dưng lại.

Tạ thị khăn trương đứng lên.

Cửa công đường mở ra, Diệu Thiện sắc mặt tái nhợt, miễn cưỡng nói: "Bần đạo thể lực không chống đỡ nổi, đi trước một bước." Được tiểu đạo cô đỡ lấy thất tha thất thểu đi.

Tạ thị không quản nằng, kéo cánh tay nữ nhi, đi ra ngoài nhỏ giọng hỏi: "Oản Oản cảm thấy thân thể như thế nào?"

Thôi Oản trên đầu mang mũ che như cũ, Tạ thị cẩn thận nhìn, không phát hiện cái gì khác thường.

Thôi Oản lại như cái xác không hồn, buổi trưa dù nóng cũng không xua tan được hàn ý khắp người, nhưng nằng không thể để cho mẫu thân phát giác, không thể để cho nữ nhân ngu xuẩn tự mình đẩy nằng vào vực thăm phát giác, cũng không muốn tiếp tục nghe bà lão nhải dông dài, cắn môi, đè xuống hận ý nói: "Ra rất nhiều mồ hôi, đạo cô nói là trừ độc, chỉ là ta thân thể mệt mỏi, muốn lập tức nghỉ một lát."

Tạ thị vội nói: "Tốt, có tác dụng là tốt , một lát lên xe người nằm trên đùi nường ngủ, nường để xa phu chậm chút, bảo đảm không lắc lư người."

Trong mắt Thôi Oản phút chốc rơi lệ, bị nường mau chóng lau đi.

Một đường này, nường nằm ở trên đùi mẫu thân chợp mắt, lại căn bản không ngủ, trong đầu các loại tình cảnh hiện lên.

Bác đối đãi nường như con gái ruột, Lục ca thanh mai trúc mã đem nường nâng niu trong lòng bàn tay. Ngay cả Tứ ca lạnh lùng đối với nường, trước kia cũng không phải như vậy. Hẳn đem nường làm muội muội, mỗi năm đều sẽ đưa lễ vật sinh nhật.

Nhưng Tứ ca chẳng biết tại sao không thích nường, sau đó nường làm chuyện sai, bị Tứ ca hoài nghi, rốt cuộc không thể quay đầu lại. Chẳng sợ Tứ ca không đối phó nường, Thôi Oản vẫn sợ hãi, sợ hãi hôm nào bị Tứ ca tìm được chứng cứ, sợ hãi Tứ ca sẽ muốn mạng của nường, cho nên nường bức thiết muốn có đứa trẻ củng cố địa vị chính mình. Có đứa nhỏ, nhìn phân thượng cháu ruột, Tứ ca có lẽ sẽ buông tha nường.

Hiện giờ nường không có đứa nhỏ, lại tiến vào hang sói.

Tĩnh lại rồi, cảnh Thành vương đối với nường làm hết thảy, rõ mồn một trước mắt, bức thiết hoặc ôn nhu, Lục ca đối với nường làm, nường ngưỡng ngừng vui mừng, đối là Thành vương, nường ghê tởm, hận không thể giết hẳn!

Nhưng nường giết hẳn không được.

Nói cho Lục ca sao?

Thôi Oản không dám. Tính tình Lục ca vốn đơn giản xúc động. Hẳn có bao nhiêu để ý nường, biết Thành vương hại nường rồi sẽ có bao nhiêu hận. Thôi Oản không dám cam đoan chính mình nhất định có thể thuyết phục

Lục ca bình tĩnh. Một khi hấn tức giận bốc lên đầu, đi tìm Thành vương tính sổ, nàng cũng xong rồi. Bị Gia Hòa đế biết, Thành vương không tốt, nàng hồng nhan họa thủy cũng nhất định phải chết.

Khỏi nói đến Lục ca sau khi trở về, Thành vương hiện tại bức bách nàng, muốn nàng ngày mai đi mua nha hoàn, mua nha hoàn hẳn đã sớm đã chuẩn bị tốt, đặt ở bên cạnh nàng, giám thị nàng, thay hai người chuyển lời. Thôi Oản không muốn, nhưng nàng có thể không cần sao? Không cần, người Thủy Từ am đều bị Thành vương khống chế, nàng không nghe lời Thành vương, Thành vương lập tức sẽ sai khiến đám người Diệu Thiện gièm pha tố giác nàng. Khi đó nàng không có bằng chứng, muốn chỉ ra và xác nhận Thành vương cũng không được. Thành vương bên kia lại bắt được nhược điểm mẫu thân lưu lại. Thậm chí mẫu tử nông phụ đều có khả năng trở thành nhân chứng của đối phương.

Thôi Oản không nhìn thấy một điểm hi vọng.

Hoặc là chết, hoặc là...

Thôi Oản không muốn nghĩ tiếp.

Buổi tối hôm đó, Thôi Oản nói mình muốn nuôi chó, ngày hôm sau quản sự ma ma tìm mấy con chó nhỏ màu lông tuyết trắng tới. Thôi Oản chọn một con, lại bảo đi mời người dẫn mỗi, chọn nha hoàn nuôi chó. Buổi chiều, bên người Thôi Oản có thêm một người tên là Bách Linh làm nha hoàn nuôi chó, bộ dáng trung đẳng, miệng ngọt lạnh lợi.

Hai ngày sau Thôi Oản lại ra khỏi thành, đi thôn trang là đồ cưới của nàng, đến nơi, nàng dẫn Bách Linh đi rừng trúc bên cạnh ngắm cảnh.

Trong rừng trúc có tòa lâu nhỏ.

Bách Linh thức thời dừng ở cửa phòng.

Thôi Oản do dự một chút, đi vào.

Thành vương thích ý tựa vào lò sưởi đầu giường đọc sách đâu, thấy Thôi Oản tiến vào, hần cẩn thận quan sát nàng, đưa tay cho nàng: "Suy nghĩ rõ ràng sao?"

Thôi Oản oán hận trừng hần.

Thành vương ngượng ngập cười, buông sách xuống, chân trần đi tới bên người Thôi Oản, vươn tay muốn ôm nàng. Thôi Oản bản năng lùi về sau, ánh mắt Thành vương chột lóe lên, tiến lên trước một bước, thoáng qua đem Thôi Oản ôm vào trong ngực. Thành vương không ngốc, Thôi Oản hôm đó không khóc nháo tìm chết, lại thu nha hoàn của hần, lại đến nơi hẹn, nhất định là có quyết đoán, chỉ là nữ nhân da mặt mỏng, được hần cho bậc thang, hai người thân mật mới nói chuyện được.

Hần đem Thôi Oản đặt lên giường, cúi đầu hôn nàng, "Oản Oản, mấy ngày nay ta đều nhớ nàng..."

Thôi Oản nhắm mắt trốn.

Đối mặt với mỹ nhân số một số hai kinh thành, Thành vương sao có thể không có một chút tâm tư hoa hoa, cũng không cậ mạnh, chỉ ôm chặt người nói lời ngon tiếng ngọt, lúc nói thỉnh thoảng chiếm chút tiện nghi. Dần dần lời càng ngày càng ít, tiện nghi càng chiếm càng nhiều, Thành vương lại không muốn nhịn, đem Thôi Oản áp lên giường, bừa bãi mà trù mến tiến lên.

Thành vương không phải là thiếu niên vô tri mới ra đời, trước khi thành thân cùng Lý Hoa Dung đã ở chỗ tối cùng vài cung nữ tẩm cung qua lại, giấu kín nghiêm nghiêm thực thực không để Lý Hoa Dung biết được. Đến bây giờ thành thân bốn năm cùng Lý Hoa Dung, đối với việc này sớm đã thành thạo, đặc biệt là đối phó với người như Thôi Oản, trong lòng đồng ý người nhưng như cũ cố kỵ người, hần càng ra hết thủ đoạn, bức đến Thôi

Oản cũng không còn cách nào bảo trì đoan trang của nữ tử thế gia, mở miệng muốn cầu, quan hệ của hai người nháy mắt kéo gần, hẳn mới chuyên tâm hưởng thụ.

động tĩnh giữa phu thê, kéo dài trọn vẹn nửa canh giờ.

Nghỉ ngơi rồi, Thành vương ôm Thôi Oản ôn tồn: "Oản Oản thật tốt, nàng yên tâm, chỉ cần giúp ta, ta nhất định sẽ không cô phụ nàng, ta cũng luyện tiếc cô phụ a, hận không thể đêm đêm cùng nàng một chỗ."

bộ dáng bất kham nhất đã bị hẳn thấy qua, Thôi Oản chôn trong ngực hẳn một lát, tự giễu nói: "Vương gia đừng có lừa ta nữa, người cho là ta không biết? Ta thật giúp người, vương gia quay đầu liền sẽ giết ta diệt khẩu, vương gia đối với Lý Hoa Dung có thể lạnh tình như thế, sao có thể đối với ta động lòng thật?"

Thành vương cười cười, xoay người áp lên người nàng, nhìn mắt nàng nói: "Vừa rồi ta đối Oản Oản còn gọi là lạnh? Ta cùng người khác cũng không có vui sướng qua như vậy. Oản Oản, sớm biết hôm nay, lúc trước đã cướp nàng đi từ sớm..."

Thôi Oản che miệng hẳn, bình tĩnh nhìn lại: "Vương gia không cần nói những lời này nữa, ta sẽ không tin. Dù sao đã thành người của vương gia, vương gia muốn ta, ta phản đối cũng không được, nhưng ta có nghi vấn. Vương gia cảm thấy ta làm thế nào mới có thể khiến cho huynh đệ bọn họ tàn sát lẫn nhau, về sau lại có thể bảo vệ Thôi gia, bảo vệ ta? Nếu như không có kế sách hoàn hảo, ta thà rằng chết, cũng sẽ không làm quỷ chết oan."

Không ai có thể biến nàng thành ngọc tử.

Thành vương ngơ ngác, sau đó cười khổ, một lần nữa đổi lại nằm thẳng, đem Thôi Oản nằm trên lồng ngực hẳn, vừa vuốt ve sống lưng nàng vừa thở dài: "Nhìn ta, trước khi chạm vào nàng, chỉ muốn đem nàng kéo tới bên

cạnh ta mưu đồ đại sự. Chạm nàng rồi, ngấp trong lòng đầy trong đầu ta đều là nàng, còn chưa kịp tính toán tương lai đâu. Oản Oản yên tâm, ta nhất định sẽ tìm sách lược song toàn, nàng thì sao, có chủ ý gì tốt không?"

Thôi Oản dán ở lồng ngực hắn, nhìn bức tường đối diện nói: "Vương gia hỏi ta làm gì? Ta bị bức bách, bất đắc dĩ không thể không theo vương gia, vương gia để ta làm như thế nào, ta liền làm như thế đó, nhưng người để ta chủ động mưu hại hai biểu ca, ta làm không được."

Thành vương "Ân" một tiếng: "Cũng đúng, nàng là một nữ nhân, thôi, Oản Oản an tâm chờ, ta có biện pháp sẽ báo cho nàng, chúng ta cùng nhau thương lượng, cần phải cam đoan không có bất kỳ chỗ sơ suất."

Là hắn nghĩ quá đơn giản, chỉ muốn Từ Hạo si tình Thôi Oản, Thôi Oản chỉ cần đem Từ Tấn mời tới Hoài vương phủ, ở trong rượu hạ vài thứ, sau đó vu tội Từ Tấn khi dễ nàng, Từ Hạo kia manh động tất nhiên sẽ hướng huynh trưởng xuống tay. Bách Linh lại nhân lúc Từ Hạo không chuẩn bị, giết Từ Hạo, Thôi Oản, tạo cảnh huynh đệ vì Thôi Oản tàn sát lẫn nhau, Thôi Oản không cam lòng chịu nhục, tự vận mà chết.

Kế hoạch không sai, đáng tiếc hắn đánh giá thấp Thôi Oản, đây cũng không phải là một nữ nhân gan nhỏ, sợ phiền phức, chỉ biết đối với nam nhân khúm núm, nàng nghĩ xong đường lui của nàng rồi. Hiểu được điểm này, Thành vương như vậy muốn thông qua Thôi Oản chỉ dẫn dò Bách Linh nhân lúc Từ Tấn đi Hoài vương phủ thì âm thầm bỏ thuốc cũng không được, bởi vì Thôi Oản nếu đã có phần tâm cơ này, khẳng định sẽ phòng bị Bách Linh.

Cũng tức là, hắn phải mượn Thôi Oản được việc, còn không thể để Thôi Oản táng cùng.

Nữ nhân này, so với biểu muội hắn còn thông minh hơn.

Thành vương thích nữ nhân thông minh.

Thôi Oản thông minh như vậy, hẳn còn sợ không làm được việc? Cho dù mấy năm này không có cơ hội, đợi phụ hoàng băng hà, Từ Tấn đăng cơ, ngược lại càng đơn giản, bởi vì khi đó huynh đệ Từ Tấn Từ Hạo chết rồi, sẽ không có phụ hoàng truy cứu. Thôi Oản tùy tiện kéo ra thích khách hoặc là sắp xếp cho Từ Hạo một thiệp thất làm quý chết oan liền có thể đem nàng đưa ra ngoài .

Vì đại sự, Thành vương chờ được.

Lồng ngực dâng lên hào hùng, thân thể cũng xúc động theo, Thành vương bắt lấy mũi nhân bởi vì khiếp sợ muốn trốn, lại đè lên trên.

~

Vào tháng 5, Phó Dung dần dần phát hiện tâm tình Từ Tấn dường như không tốt lắm, ban ngày ở tiền viện càng ngày càng lâu, ban đêm chờ mình số lần đặc biệt nhiều, dường như có chuyện phiền lòng. Phó Dung hỏi hẳn, Từ Tấn không nói, kế tiếp cũng không xoay người , Phó Dung lại biết hẳn vẫn không ngủ, chỉ là không muốn cho nàng biết thôi.

Hắn buồn lo cái gì đâu?

Gia Hòa để thân thể khôi phục được không sai biệt lắm, tuy rằng thoát nhìn già đi mười mấy tuổi, Thôi hoàng hậu thân thể vẫn khỏe mạnh, không bệnh không họa . Trong nhà nàng cùng Trần ca nhi cũng đều yên lành, chẳng lẽ, hẳn nhớ Lục đệ trên bờ Hoàng Hà?

trước Đoan ngo một ngày, Phó Dung đem dây Trường Mệnh mới khâu đeo lên trên cổ tay con trai, cho hẳn điểm thêm một cái chuông đồng mạ vàng. Trần ca nhi cao hứng cực kỳ, sập tối phụ thân trở về khẩn cấp đi theo phụ thân khoe khoang. Nhi tử hoạt bát đáng yêu, Từ Tấn tâm tình tốt một chút, ngồi vào trên giường, từ trong lồng ngực lấy ra cái dây năm đó Phó Dung vì hắn khâu, cũng cùng nhi tử khoe khoang: "Mẫu thân cũng đưa cho phụ thân ."

Trần ca nhi bắt lấy của phụ thân nhìn một chút, ngẩng đầu nói: "Không có chuông!"

Đại khái là cảm thấy của mình có chuông liền tỏ vẻ mẫu thân càng ưa thích hẳn một chút, Trần ca nhi môi nhỏ mím lại, cười đến có chút đắc ý, mắt phượng híp lại, còn cho là mình không nhếch miệng cười người khác sẽ đoán không ra tâm tư riêng của hẳn đầu.

Bộ dáng tự cho là thông minh giáo hoạt cực kỳ giống Phó Dung, Từ Tấn thật lòng cười, giả bộ mất hứng hỏi Phó Dung: "Ta sao không có chuông?"

Khó được hẳn như thế, Phó Dung đương nhiên muốn phối hợp, hướng Trần ca nhi nháy mắt nói: "Bởi vì ta thích nhất Trần ca nhi a, cho nên đưa Trần ca nhi thứ tốt nhất."

Trần ca nhi nhin không nổi, cái miệng nhỏ mím thật chặt rồi cuống toét ra, lộ ra hai hàng răng trắng nhỏ.

Mẫu thân quả nhiên thích nhất hẳn!

Ban đêm nghỉ ngơi , Từ Tấn ôm thê tử động tay động chân.

Xác định hẳn là thật sự khôi phục tâm trạng tốt, Phó Dung trước giúp hẳn một lần, sau đó nằm sấp ở lồng ngực hẳn, tròn mắt chăm chăm nhìn hẳn.

Mắt to ươn ướt, như muốn nói lại thôi.

Từ Tấn khó hiểu, xoa bóp cái mũi nàng: "Nhìn ta như vậy làm cái gì?"

Phó Dung cười: "Vương gia đẹp mắt a, ta thích nhìn."

Từ Tấn trong lòng hưởng thụ cực kỳ, nhưng cũng không hồ đồ, sờ sờ tóc nàng nói: "Nói đi, có phải muốn cầu cạnh ta hay không?"

Phó Dung trừng mắt nhìn hăn, quay người nằm lên gối đầu của mình, đưa lưng về phía hăn: "vương gia đã nghĩ ta như vậy, ta không nhìn chàng nữa được chưa?"

Từ Tấn ha ha cười, đuổi tới, "Đừng đừng đừng, ta thích để Nùng Nùng nhìn, lại đây, tiếp tục nhìn ta, ta cũng hảo hảo nhìn nàng."

Hai vợ chồng náo loạn một trận, Phó Dung thấy bầu không khí không sai biệt lắm, từ trong ngực hăn ngẩng đầu, lo âu hỏi: "Vương gia gần đây không sao chứ? Ta nhìn chàng mấy ngày hôm trước đều rầu rĩ không vui."

Từ Tấn trên mặt cười thoáng cái liền không còn.

Phó Dung thầm nói không xong, khẩn trương rèm mắt xuống.

Nàng cẩn thận như vậy, sợ hăn như vậy, Từ Tấn đột nhiên sinh ra một cổ tự trách. Phó Dung sợ thành như vậy, có phải bởi vì kiếp trước hăn quá lạnh hay không, vẫn luôn lấy thân phận vương gia đối xử với nàng, cho nên đời này hăn cho dù tốt mấy, nàng đều không dám chỉ đem hăn làm trượng phu bình thường?

Nhất thời nửa khắc Từ Tấn cũng không nghĩ được biện pháp triệt để bỏ đi bản khoản của nàng, vậy thì chỉ có thể không cho nàng lo lắng.

Hăn nâng cằm nàng lên, ánh mắt ôn nhu: "Lục đệ kia gặp chút phiền toái, hôm qua ta đã phái người đi, Nùng Nùng đừng lo lắng, không có việc gì."

Phó Dung nghiêm túc quan sát thần sắc hăn.

Từ Tấn đột nhiên lộ ra một nụ cười đắc ý: "Xem ra bản vương ngày càng đẹp mắt, mới để Nùng mê muội thành như vậy."

Phó Dung phi hăn: "Da mặt dày!"

Từ Tấn ôm chặt nàng không cho nàng chạy, ở bên tai nàng nói vô lại lời:
"Nùng Nùng quang minh chính đại nhìn chăm chăm vào bản vương, rốt cuộc là ai không biết xấu hổ?"

Phó Dung lặng lẽ bĩu môi, nếu không phải là muốn dò xét tâm sự hắn, nàng mới sẽ không...

Ít nhất sẽ không nhìn lâu như vậy.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 243

Phó Dung không rõ Từ Hạo bên bờ Hoàng Hà gặp phải phiền toái gì, mấy ngày kế tiếp Từ Tấn không còn cau chặt đôi lông mày, nàng cũng không thèm nghĩ nữa.

Giữa tháng Cảnh Dương Hầu phủ truyền đến tin vui, Hàn Ngọc Châu thì tử Phó Hựu sinh được một cậu nhóc mập mạp, mẫu tử bình an.

Ăn mừng 3 ngày, Phó Dung mang theo Trăn ca nhi trở về nhà mẹ đẻ, Hứa Linh tự mình đỡ nàng xuống xe ngựa, lo sợ nàng xảy ra một chút chuyện.

Phó Dung ngược lại không có cẩn thận như lúc mang thai Trăn ca nhi. Đời trước nàng chưa từng hoài đứa nhỏ, đời này Phó Uyển có trước, Phó Dung không dám dựa vào tỷ tỷ quá gần, chỉ sợ chính mình không cẩn thận đụng phải tỷ tỷ, Phó Uyển giải thích thế nào đi nữa Phó Dung cũng không dám, đến khi chính mình có mang, mới biết quả thật không khoa trương như vậy, đặc biệt là trước 3 tháng, ngoại trừ nôn nghén lúc mang thai tất nhiên có, cảm giác cùng lúc bình thường cũng không khác biệt lắm.

"Trăn ca nhi!"

Xuống xe thấy người nhà, thường ngày đều là Phó Tuyên hướng Phó Dung cười, Phó Bảo cười chạy tới ôm Phó Dung, hiện tại lại thành Phó Bảo Phó Tuyên cùng nhau cướp ngoại sanh. Trăn ca nhi đâu, đương nhiên thích nhất dì ruột, lon ton chạy đến phía trước người Phó Tuyên, vui vẻ ôm lấy đùi dì.

Tối hôm qua ở trong nhà ngoại tổ mẫu, Viện Viện ngoan ngoãn đi tới bên người Phó Dung, ngọt ngào gọi Tam di mẫu. Phó Uyên phỏng chừng cuối tháng cũng sắp sinh rồi, hôm nay không tới đây.

Phó Dung sờ sờ đầu ngoại sanh nữ, lại trêu chọc Đại lang bên kia, đoàn người vào chính viện.

Đi trước nhìn Hàn Ngọc Châu, có Đại lang khởi đầu, nhi tử Phó Hựu liền trực tiếp kêu Nhị lang, đứa nhỏ mới sinh ra 3 ngày, mặt mày còn chưa nẩy nở đâu, nhắm mắt ngoan ngoãn ngủ. Phó Dung cùng Hàn Ngọc Châu nói chuyện thì Viện Viện, Đại lang, Trăn ca nhi ba chị em ở trước giường xếp thành một hàng, Viện Viện cướp nổi bật của Đại lang, đứng ở giữa hai đệ đệ nhỏ giọng giới thiệu cùng Trăn ca nhi: "Nhìn xem, đây là đệ đệ Nhị lang, Nhị lang đang ngủ đâu, Trăn ca nhi đừng dùng sức ấn, chỉ có thể sờ nhẹ nhàng."

Túm lấy tay nhỏ Trăn ca nhi đặt lên trên người Nhị lang, muốn dạy đệ đệ.

Trăn ca nhi lắc đầu, dùng sức giãy trở về, trốn đến bên người mẫu thân, mắt phượng ở trên người mẫu tử Hàn Ngọc Châu đảo quanh, mím môi thật chặt.

Hàn Ngọc Châu cười hỏi Trăn ca nhi: "Có phải cảm thấy bộ dạng Nhị lang đệ đệ không dễ coi hay không a? Trăn ca nhi đừng chê chúng ta xấu, tháng sau Trăn ca nhi lại đến, Nhị lang đệ đệ sẽ dễ nhìn, không tin người hỏi nường người?"

Trăn ca nhi ngửa đầu nhìn mẫu thân.

Phó Dung điểm điểm cái mũi tiểu tử: "Trăn ca nhi vừa sinh ra cũng như vậy, càng ngày càng đẹp."

Hắn mới không xấu như vậy.

Trần ca nhi lại nhìn về phía tiểu oa oa trên giường, lần đầu tiên không quá tin tưởng lời nói mầu thân.

Bồi Hàn Ngọc Châu ngồi một lát, ba tỷ muội Phó Bảo dẫn bọn nhỏ đi ra ngoài chơi, Phó Dung cùng Kiều thị Lâm thị đợi trưởng bối ở trong khách sảnh nói chuyện phiếm.

Từ khi Thái Tử bị phế, thái độ Lâm thị đối với Phó Dung so với trước kia càng thêm hòa khí, cũng không phải tận lực lấy lòng, nhưng quả thật có biến hóa rõ ràng. Phó Dung hiểu được, Lâm thị cũng đem Từ Tấn nhìn thành chuẩn Thái Tử, trong lòng hẳn là ngóng trông tương lai vợ chồng bọn họ đối xử rộng lượng với 3 mẹ con Phó Ninh dâu.

Cái này, Phó Dung thật sự không dám cam đoan.

Cùng Từ Tấn ở bên nhau lâu như vậy, đặc biệt là năm nay, Phó Dung phát hiện nàng cùng Từ Tấn ngấm ngấm ở chung thân mật khăng khít, Từ Tấn đối với nàng cũng vô cùng dung túng ôn nhu. Nhưng trong bản chất Từ Tấn chảy dòng máu hoàng gia, hẳn làm cái gì đều xuất phát từ đại cục. Ban đêm nói chuyện phiếm, Phó Dung cũng hỏi tương lai Chương ca nhi, Hủ ca nhi sẽ như thế nào, Từ Tấn nói, hẳn sẽ không bạc đãi hai cháu, nhưng cũng sẽ không để bọn họ trở thành uy hiếp của Trần ca nhi.

Bởi vậy Phó Dung biết, Từ Tấn còn rất rộng tâm, nhưng nàng không biết hai đứa bé kia tương lai sẽ biến thành dạng gì. Hiện tại bọn họ đều là đứa nhỏ đáng thương khiến người ta thương yêu, chờ bọn họ trưởng thành, chính là mặt khác hai nam nhân hoàng gia giống như Từ Tấn.

Không thể cam đoan, Phó Dung không cho Lâm thị ăn thêm an thần hoàn, chỉ đem chuyện chính mình lần trước tiến cung nhìn thấy nói cho Lâm thị. Gia Hòa để thật sự không giận chó đánh mèo ba đứa nhỏ, mỗi ngày đều sẽ để nhũ mẩu đem ba đứa nhỏ đưa tới Sùng Chính điện, hoặc là

kiểm tra bài tập của Chương ca nhi Hủ ca nhi, hoặc là trêu chọc Nguyệt tỷ nhi mới bắt đầu mọc răng.

Lâm thị gần như tham lam nghe Phó Dung miêu tả cháu ngoại, cháu ngoại nữ, vô cùng may mắn chính mình không có bởi vì đổ kỵ làm ra việc ngốc, cũng may mắn Kiều thị dạy nữ nhi Phó Dung có phúc khí tốt như vậy. Phó Dung thiện lương, nhìn tình cảm hai nhà, Lâm thị chỉ biết Phó Dung ít nhất sẽ không khắt khe một đôi trai gái của đại tỷ tỷ. Thêm nữa, Phó Dung không có cách nào làm chủ, bà cũng không mong muốn xa vời.

Nói xong với đại phòng, Phó Dung nhìn về phía Tam phu nhân, "Nghe nương ta nói năm nay người hỏi cưới Ngũ muội muội càng thêm nhiều, Tam thẩm đã nhìn trúng ai chưa?"

Đời trước Phó Mật thời điểm này đã đính hôn , nhà trai là Tam công tử Tư gia Quan Dương bá phủ, Phó Dung chưa từng thấy, chỉ nghe nói là người học thức uyên bác. Hai người hôn kỳ định vào tháng 11, mà vị Tam công tử này cũng không biết bị mắc bệnh gì, tháng 10 đột nhiên về châu trời.

Phó Dung nói chuyện với Phó Mật không nhiều, hai tỷ muội không có tình cảm gì, thậm chí còn có chút ân oán. Ban đầu nghe mẫu thân nói có người đến nhà hỏi cưới Phó Mật thì Phó Dung nghĩ đến điểm này, còn do dự muốn giúp Phó Mật một lần hay không. Đời trước bởi vì Tam công tử Tư gia chết trước đại hôn, thanh danh Phó Mật trong kinh thành có tiếng khắc phu, cứng rắn làm cho Phó Mật biến thành gái lơ thì, Phó Dung từ Túc vương phủ trở về, Phó Mật còn chưa gả người đâu.

Bất quá không đợi Phó Dung quyết định chủ ý, ngoài ý muốn từ trong miệng Tần nhị phu nhân biết được Tam công tử Tư gia đã cùng một vị biểu muội của hãn đính hôn .

Đời này quá nhiều việc không giống với kiếp trước, xuất hiện một khác biệt nhỏ nhất như vậy, Phó Dung không để trong lòng.

Tam phu nhân nói: "Có hai đám cảm thấy không sai, mời đại bá phụ đại bá mẫu người giúp hỏi thăm đâu, đợi có tin chính xác, Tam thăm lại nói cho người biết."

Năm sau người đến Hầu phủ hỏi cưới quả thật nối liền không dứt, bất quá đa số đều là đến Phó Tuyên của Nhị phòng. Tam phu nhân cũng không đổ ky, nữ nhi của mình mặc dù là đích tử đích nữ, nhưng cha đẻ chết sớm, ngay cả đích tôn cũng bị Nhị phòng đè xuống, bọn họ Tam phòng càng không được. Đây là gia thế, riêng luận ngôn hành cử chỉ khí độ, nữ nhi cũng thua xa Phó Tuyên, bởi vậy có thể tìm con rể tốt, có gia thế đơn giản, biết bốn phận làm người, Tam phu nhân cũng đã hài lòng rồi.

Phó Dung cười nói: "Vậy ta chờ tin tức tốt của Ngũ muội muội."

nhân duyên Phó Mật kiếp này Phó Dung không thêm để ý, nàng tin tưởng đại bá phụ sẽ không chọn lầm người .

Buổi trưa tàn tiệc, Phó Dung theo mẫu thân trở về Đông viện Nhị phòng.

Trần ca nhi, Viện Viện buổi sáng chơi quá nhiều, lúc này đều mệt nhọc, Kiều thị tự mình đem 2 cháu dỗ ngủ, cho bọn họ ngủ ở chính phòng, Xảo Hạnh Hứa Linh ở bên trong nhìn trông chừng, mẹ con các nàng ở gian ngoài nói chuyện.

Phó Dung làm bộ làm tịch kiểm tra công khóa của Quan ca nhi.

Quan ca ngược lại đọc trôi chảy, cướp lấy sách, ngược lại để vào lưng Phó Dung.

Phó Dung sao có thể a, gõ đầu đệ đệ một chút, nghiêm mặt khiển trách hẳn: "Nghe nói người chạy đi Như Ý trai giúp người tính sổ sách ?"

Quan ca nhi mờ mịt nhìn tỷ tỷ: "Ai nói ? Ta là muốn mua chiếc vòng cho ngoại sanh, ngoại sanh nữ..."

"Chiếc vòng đâu?" Phó Dung hướng hẳn đưa tay.

"Ta đây liền đi lấy." Quan ca nhi lập tức nhảy xuống, nhanh chóng chạy đi.

Phó Dung khiếp sợ nhìn rèm châu còn đang lắc lư, hỏi mẹ: "Đệ đệ mua thật?"

Kiều thị hừ hừ, điểm điểm ngồi cùng một chỗ với hai nữ nhi: "Còn không phải là do các người chiều, mỗi năm cho hẳn nhiều tiền mừng tuổi như vậy, hẳn hiện tại có tiền." Bởi vì trong tay có tiền, mới luôn lấy danh nghĩa mua đồ cho ngoại sanh, ngoại sanh nữ đi các loại cửa hàng lắc lư, bị nàng bắt được nhiều lần rồi.

Mẫu thân phát sầu, Phó Dung cũng phát sầu , nhìn đệ đệ tư thế này, thật tính toán làm ăn buôn bán ?

Như thế sao được, phụ thân sẽ không đáp ứng đầu tiên!

"Sang năm ta bảo vương gia cho ít chút." Phó Dung tạm thời chỉ nghĩ được một biện pháp này.

Phó Tuyên cúi đầu cười, "Việc này tỷ phụ sẽ nghe lời của người?"

Phó Dung thở dài: "Đúng vậy, tỷ tỷ người không có bản lĩnh, không quản được tỷ phụ người. Tuyên Tuyên lợi hại như vậy, tương lai nhất định có thể đem muội phụ thu thập dễ bảo đi? Đúng rồi nương, người cùng phụ thân đến cùng có nhìn trúng ai hay không... Tuyên Tuyên người như thế nào rồi?"

Phó Tuyên cũng không quay đầu lại đi ra phòng ngoài.

Phó Dung cười không ngừng.

Kiều thị lại cười không nổi. Người hỏi cưới thật nhiều, nhưng tìm người thích hợp cũng không dễ dàng như vậy, không thiếu người vừa nhìn đã biết ngay là hướng về quan hệ với con rể vương gia. Trượng phu nói, vương gia hiện tại đang là thời điểm mấu chốt, không thể có một điểm sai lầm, bởi vậy càng phải cẩn thận chọn lựa, thà rằng chậm trễ tới sang năm cũng không thể gả sai.

Nhưng lời này không thích hợp nói cùng nữ nhi, Kiều thị liền nói: "Phụ thân, ca ca người ánh mắt cao, đến bây giờ còn chưa có ngó tới, từ từ rồi tính đi, không vội, người cùng tỷ tỷ người đều gả, Tuyên Tuyên ta ước gì ở lâu thêm 2 năm."

Phó Dung mơ hồ ngóng trông Ngô Bạch Khởi thẳng được tâm muội muội đâu, tạm thời cũng không sốt ruột, hỏi tới Tiết gia bên kia: "Thiếp canh trả rồi, Tiết phu nhân có tới tìm mẫu thân nữa?"

Kiều thị lắc đầu: "Không có, lúc đoán ngọ ngược lại gặp một lần, khách khách khí khí..."

Đang nói, Quan ca nhi nâng hai cái hộp nhỏ trở lại.

Hai mẹ con ăn ý ngừng lời.

Buổi chiều Từ Tấn qua đón Phó Dung, nhìn thấy chiếc vòng mới trên cổ tay Trần ca nhi, cười hỏi: "Ngoại tổ mẫu cho?"

Trần ca nhi giòn giòn nói: "Tiểu cữu cữu cho, tỷ tỷ cũng có!"

Từ Tấn nâng tay nhi tử lên xem, thấy chiếc vòng kia khắc Kỳ Lân, trông rất sống động, hướng Phó Dung khen: "Quan ca nhi ánh mắt rất không sai."

Phó Dung hừ nói: "Ánh mắt không tôi có hữu dụng gì, cả ngày nhớ thương sinh ý sổ sách, nường ta đã buồn đến bạc tóc."

Từ Tấn nhìn chiếc vòng trên tay nhi tử, thay cậu em vợ nói chuyện: "Quan ca nhi còn nhỏ, có lẽ qua 2 năm nữa sẽ đổi hứng thú, mà ta thấy tiểu tử kia thông minh, làm gì cũng sẽ có tiền đồ lớn, nường cùng nhạc mẫu không cần lo lắng không đâu."

Phó Dung không tiếp lời này, nghĩ thầm nếu là Từ Hạo một lòng cần nhắc buôn bán, Từ Tấn khẳng định không phải bộ dáng này.

Quá mấy ngày, Kiều thị dẫn Phó Tuyên đến vương phủ chơi, nói cho Phó Dung hôn sự Phó Mật được định rồi, là một vị học chung trường với Phó Hựu, họ Liễu tên Kiên, đã thi cử nhân, bởi vì thủ hiếu bỏ lỡ thi xuân lần trước. Nhưng hãn có tài học, sang năm thi xuân mười phần có tám chín phần đậu Tiến sĩ. Trong nhà cha mẹ hãn đều đã mất, chỉ còn tổ phụ tổ mẫu tuổi quá lục tuần, dân cư đơn giản, chính là thích hợp với Phó Mật tính tình hướng nội.

Ban đêm Phó Dung đem việc này nói với Từ Tấn .

Từ Tấn ôm nường nói: "Đại bá phụ nường chọn người, Ngũ muội muội kia tính tình cứng rắn mà vào cao môn, ngược lại dễ dàng xảy ra chuyện."

Phó Dung cũng nghĩ như vậy, thấy Từ Tấn có hứng thú nói chuyện, nường cười hỏi hãn: "kia vương gia nói một chút, ta thích hợp gả người gia cảnh như thế nào?"

Từ Tấn nghe vậy, nửa áp tới trên người nường, một bên động tay động chân một bên cắn lỗ tai nường: "Nùng Nùng mệnh quý, nhất định phải mẫu nghi thiên hạ."

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 244

Đối với Phó Dung mà nói, năm nay tháng 5 việc vui liên tục.

Đầu tiên là ngày tết đoàn ngộ, sau đó Tam ca Phó Hựu có nhi tử, Ngũ muội muội Phó Mật định hôn sự, đảo mắt tới cuối tháng, quản sự Lương phủ vô cùng lo lắng tới báo tin, Phó Uyển muốn sinh .

Trùng hợp hôm nay Từ Tấn ở nhà, trước hết để Hứa gia chuẩn bị ngựa xe, đợi hết thầy chuẩn bị xong hết, hẳn mới chờ Phó Dung, nói cho nàng biết tin tức tốt này: "Nùng Nùng đừng gấp, xe đã chuẩn bị tốt, chúng ta chậm rãi đi, kịp tới."

Nghiêm nhiên còn nhớ được năm ấy Phó Uyển sinh Viện Viện thì Phó Dung sốt ruột đâu.

Phó Dung đương nhiên sẽ không gấp thành như vậy, phân phó Mai Hương nhũ mẫu chăm sóc thật tốt Trăn ca nhi còn đang nghỉ trưa, nàng cùng Từ Tấn chậm rãi đi về phía tiền viện.

Giữa hè, ve sầu kêu không ngừng, tới xe ngựa, Phó Dung ra một thân mồ hôi, hướng Từ Tấn lái nhai: "Lần này tỷ tỷ ở cữ phải vất vả, trời nóng như vậy."

Từ Tấn chưa từng sinh con, lại thấy Phó Dung ở cữ, giúp Phó Dung lau xong mồ hôi, hẳn vừa phẩy cây quạt cho nàng, vừa sờ sờ bụng nàng: "Vẫn là ta biết làm, Nùng Nùng tháng chạp sinh con, không sợ nóng."

Loại chuyện này hắn cũng muốn so, Phó Dung tức giận nguyền hắn một cái.

Từ Tấn đắc ý cười, động tác trong tay không ngừng.

Nhìn hắn tự nhiên vô cùng quạt gió cho nàng, khuôn mặt hắn tuần tú ửng đỏ, cái trán còn ướt mồ hôi, Phó Dung trong lòng bỗng nhiên chua xót, nhanh chóng quay nghiêng người lại.

Từ Tấn vẫn nhìn chăm chăm vào nàng đâu, thấy nàng không hề có dấu hiệu rơi lệ, hoảng sợ, không dám cố chạm vào nàng, hắn nhanh chóng xoay sang chỗ khác, đỡ lấy bả vai nàng vội la lên: "Tại sao lại khóc ? Nơi nào không thoải mái?"

Phó Dung lắc đầu, mùa hè nóng nực cũng không thấy nóng sao, chôn vào ngực hắn ô ô khóc lên, "Vương gia đối với ta tốt, ta, ta nhớ vương gia..."

Hắn đối với nàng quá tốt, tình cảnh mang thai Trần ca khi bé còn rõ mồn một như hiện ra trước mắt, tốt đến mức Phó Dung không thể tưởng tượng được Từ Tấn không ở bên cạnh nàng, nàng phải trải qua như thế nào. Lập tức sẽ đến tháng 6 , tháng 8 Từ Tấn phải xuất chinh, Phó Dung luyện tiếc Từ Tấn đi xa, càng không cần nói việc này nguy hiểm đến tính mạng. Từ Tấn có làm thế nào cam đoan với nàng hắn sẽ không xảy ra chuyện, Phó Dung cũng không thể hoàn toàn an tâm.

Nàng khóc không ngừng, Từ Tấn vừa đau lòng vừa mờ mịt, "Nhớ ta? Ta đây không phải là đang ở bên cạnh nàng..."

Nói đến một nửa, bỗng nhiên hiểu được nàng vì sao khóc .

Không phải nhớ hắn, là luyện tiếc hắn?

Đây...

Từ Tấn không biết nên an ủi nàng như thế nào, buông quạt tròn xuống, lấy khăn ra giúp nàng lau nước mắt. Một hồi còn phải gặp khách, lòng ngực ướt một mảng lớn thì giống cái gì? Đợi Phó Dung nước mắt dần dần ngừng lại, Từ Tấn nâng cằm nàng lên hôn.

Môi đỏ ẩm ướt, giống như người nàng, hình như đều làm từ nước.

Từ Tấn chậm rãi thưởng thức, trong lòng tràn đầy nhu tình.

Nàng bình bình tĩnh tĩnh, hẳn cho rằng nàng đã quên chiến sự tháng 8, hoặc là triệt để yên tâm, không ngờ nàng chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi, trong lòng vẫn nhớ nhung. Hôm nay không biết tâm sự xúc động như thế nào, rốt cuộc nhìn không nổi nữa. Nếu như nàng chỉ đem hân nhin thành vinh hoa phú quý để cấy vào, nàng sẽ lo lắng, sẽ không khóc. Nàng khóc, thuyết minh trong lòng nàng thật sự có hân, những nước mắt kia đều là bởi vì luyến tiếc hân.

Không phải diễn trò, bởi vì không cần thiết diễn trò, bởi vì nàng không biết hân nhớ đời trước, nàng cũng không biết hân sẽ hiểu rõ nàng vì sao khóc.

"Nùng Nùng, nàng yêu ta có phải không?"

Buông môi nàng ra, Từ Tấn nâng mặt nàng hỏi.

Phó Dung mở mắt ra, mắt đắm lệ mông lung nhìn khuôn mặt tuần mi gần ngay trước mắt. Mắt phượng bình tĩnh, bình tĩnh như nước, dưới nước lại có cái gì dâng tràn, phảng phất chỉ cần nàng cho lý do, hẳn sẽ đem nàng hút vào, cho nàng nhìn rõ đáy mắt hân triều dâng sóng dậy.

"Yêu." Nàng nhìn chăm chăm vào mắt hân, lẩm bẩm nói.

Sao lại có thể không yêu? Cho dù tâm nàng là đá, bị hân từng điểm từng điểm ủ ấm như vậy, cũng mềm nhũn.

"yêu bao nhiêu?" Từ Tấn thích nghe, nghe không đủ.

yêu bao nhiêu?

Phó Dung cũng không biết, nàng chỉ biết, nàng muốn hôn hấn, hiện tại muốn hôn.

Tay ôm eo hấn, không có cách nào nâng lên, Phó Dung kìm lòng không dặng rướn cổ lên, nhắm mắt đưa môi qua.

Nàng lông mi ướt, khép lại thì có nước mắt lăn xuống, như là một trận mưa cuối mùa hè, giống một giọt châu rơi vào cánh hoa cánh hoa sen màu hồng nhạt, đột nhiên lăn xuống.

Từ Tấn bỗng nhiên ấn chặt lưng nàng, lại ngậm lấy môi nàng kiều diễm.

Trong xe bỗng nhiên nóng lên, sườn mặt, cổ, lỗ tai của nàng, đều là hương vị ngon nhất trên quý hiếm lạ. Từ Tấn hôn chưa đủ, yêu không đủ, tay nhịn không được muốn dò vào trong váy áo nàng. Hấn muốn nàng, chỉ có muốn nàng, mới có thể phát tiết một phần nhu tình cho nàng biết, mới có thể dùng xinh đẹp của nàng, uyển chuyển oanh gáy của nàng lấp đầy tâm hấn.

"Nùng Nùng..."

Trên đời này sao lại có một người nữ nhân như vậy, lúc làm người ta tức điên, tức đến hộc máu hấn cũng không bỏ xuống được, lúc thuận theo muốn mạng hấn, hấn cũng nguyện ý cho. Là bởi vì chỉ có thể chạm vào nàng sao? Không phải, hấn Từ Tấn còn không phải là vì dục vọng thân thể mà nén giận chấp nhận người. Nếu như Phó Dung đổi một tính tình khác, hấn hoặc là đã sớm giết nàng, hoặc là triệt để đã quên người này, hoặc là để cho nàng sinh nhi tử rồi bỏ mẹ giữ con. Nhưng Phó Dung chính là có bản lĩnh làm cho hấn không dứt bỏ được...

Hắn thật sự nghĩ đưa mệnh cho nàng, Phó Dung lại không thiết tha mệnh hắn, cũng không tha thiết tay hắn không thành thật, môi rời khỏi hắn, nửa thân trên lùi về sau, hai tay cùng đè lại tay hắn hư hỏng, đỏ mặt thở hồng hộc, trong mắt ngậm nước mềm mại mà làm nũng cùng hắn: "Ta nóng..."

Từ Tấn cố nén nuốt xúc động xuống, khàn giọng nói: "Ta cũng nóng, Nùng Nùng, ta đây giúp nàng thoát..."

Ai muốn hắn thoát?

Phó Dung đẩy hắn ra, dịch chuyển sang một bên, không cần thận ngồi vào quạt tròn, Phó Dung trở tay với ra ngoài, nhin cười đưa cho hắn: "Ta nóng, vương gia quạt cho ta."

Từ Tấn ngơ ngác.

Phó Dung mím môi cười, dùng quạt tròn gõ lồng ngực hắn: "Vương gia đến cùng có giúp hay không a?"

Từ Tấn nhìn nàng, lại nhìn bụng nàng, nhận mệnh mà nhận lấy cây quạt, "Quạt, vương phi có lệnh, bản vương làm sao dám không tuân lời?"

Phó Dung cười đến cả vai khẽ run.

Từ Tấn cũng không phải khoe mẽ, đẩy đẩy Phó Dung bên người, tay phải quạt cho nàng, tay trái kéo tay nàng đưa ra vạt áo bên trong của mình, nhìn chăm chăm vào mặt nàng đỏ bừng nói: "Vương phi nóng, bản vương giúp vương phi quạt, nhưng ta ngứa, vương phi đau lòng ta, giúp bản vương gãi một lúc?"

Hắn không đứng đắn, Phó Dung chuyển mắt, sắc giọng: "Một lúc sẽ tới."

Từ Tấn đẩy rèm cửa ra, tỏ ý bảo nàng nhìn: "Còn chưa đi xa khỏi vương phủ chúng ta đâu."

Phó Dung tự biết chạy không thoát, hoảng chi hấn khó chịu thành như vậy cũng là vì nàng khóc lên, liền cúi đầu, giúp hấn.

Từ Tấn không thích cách 1 lớp quần áo, mau lẹ rút đai lưng ra, chẳng biết xấu hổ mà nói: "Như vậy mát mẻ."

Phó Dung quay đầu phi hấn.

Nàng cắn hấn, Từ Tấn cũng cao hứng, vừa quạt cho nàng, vừa nhìn cặp tay nhỏ thon dài của nàng vì hấn bán mạng...

Xe ngựa chậm rãi từ từ mà đi, rốt cuộc dừng lại thì Phó Dung một đôi cánh tay đã nhấc không nổi.

Từ Tấn đã sớm thu thập xong, áo mũ chỉnh tề xuống xe trước, lại vờn vàng ôm nàng xuống.

"Tam di phụ, Tam di!" Viện Viện hưng phấn từ bên trong chạy ra, "Các người đến thật chậm a, ngoại tổ mẫu, tiểu di, tiểu cữu cữu sớm đến rồi!" Tiểu nha đầu hiểu chuyện, biết Tam di mẫu hoài đệ đệ, muội muội không thể chạm vào, liền bổ nhào lên người Từ Tấn.

Từ Tấn ngừng hô hấp, sờ sờ đầu Viện Viện, sau đó không dấu vết đi qua nói chuyện cùng Hứa gia, lại đi tới bên cạnh của Phó Dung.

Viện Viện tay phải nắm Phó Dung, tay trái nắm Phó Tuyên theo sau đuổi tới, vô cùng cao hứng, đem Tam di phụ vứt ra sau đầu.

Hôm nay người tới đặc biệt đầy đủ, Phó Phàm Ngôn, Phó Thần đều ở đây, cùng Lương Thông đi ra đón người, Từ Tấn liền cùng bọn họ ở tiền viện đợi tin tức.

Đại khái là lần thứ hai sinh so với lần đầu dễ dàng hơn, trời chiều ngả về Tây, trước mặt gió thổi tới mang chút lành lạnh, trong phòng sinh đột nhiên truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Là tiểu thiếu gia.

Kiều thị cao hứng cực kỳ, lau mồ hôi cho Phó Uyển thì miệng không khép lại, vẫn cười.

Lần này Phó Dung không ở trong phòng sinh, cùng Phó Tuyên Viện Viện ở nhà bên cạnh đợi tin tức, đứa nhỏ thu thập xong, mấy người cùng nhau nhìn, Phó Dung cười trước, ngoại sanh này đen giống cha hắc như đúc.

Viện Viện cũng ghét bỏ nhìn đệ đệ của mình: "Thực đen a, không trắng nõn như Trần ca nhi, Đại lang, Nhị lang! So với Lăng Thủ còn đen hơn đâu!"

Lương Thông có phần tự hào, nhận lấy nhi tử bảo bối thân thiết hôn: "Nam nhân nên đen, không đen đều là..."

ba chữ "Tiểu bạch kiếm" còn chưa ra đâu, Phó Thần ở bên cạnh dùng sức ho khụ.

Lương Thông nhất thời câm nín, nhìn bên cạnh Phó Thần là nhạc phụ đại nhân và muội phu vương gia, ôm nhi tử trốn vào trong phòng sinh.

Viện Viện hưng phấn đi vào theo.

Tỷ tỷ bình an sinh con, Phó Dung yên tâm , bởi vì nhớ thương nhi tử trong nhà, buổi tối không ở chỗ này dùng cơm, cùng Từ Tấn dẹp đường hồi phủ.

Bên này vui sướng dào dạt, Hoài vương phủ, Thôi Oản nhận được thư Từ Hạo phái người đưa tới, nói là mừng mừng hắc có thể hồi kinh.

Nhìn nét chữ quen thuộc, trong mắt Thôi Oản rơi lệ.

Nàng không phải cố ý, nàng thật sự không phải là cố ý, nàng muốn cùng Lục ca sống thật tốt, là lão thiên gia không muốn thấy nàng tốt...

Ban đêm Thôi Oản trần trọc trần trở, chậm chạp không thể chìm vào giấc ngủ.

Nháy mắt tới mừng chín, ngày mai Từ Hạo về nhà.

bọn nha hoàn bên cạnh đều vui sướng dào dạt, ngay cả Bách Linh cũng giả trang được có khuôn có dạng, Thôi Oản lại là miễn cưỡng cười vui.

Nàng nguyệt sự trễ, trễ ba bốn ngày rồi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 245

Thôi Oản để Bách Linh đưa tin cho Thành vương.

Nguyệt sự của nàng luôn luôn đúng ngày, lần này bị muộn, hai đại nha hoàn bên người còn lo lắng thân thể nàng xảy ra vấn đề, muốn mời lang trung vương phủ đến khám. Các nàng ấy cũng không biết sự tình của nàng và Thành vương, Thôi Oản tạm thời không muốn để cho các nàng ấy biết, lấy lý do tưởng niệm Từ Hạo quá mức, nổi lòng bức bối để có lệ cho qua.

Nhưng Thôi Oản mơ hồ có một cảm giác, nàng khả năng có, có cốt nhục của Thành vương.

Nàng trước hết xác nhận một chút, xác định rồi, nàng mới có tâm tư suy nghĩ về sau nên như thế nào, mà không phải là ngồi lo lắng suông.

Thôi Oản không rõ Bách Linh làm thế nào liên lạc với người của Thành vương, chỉ biết xong bữa sáng nàng phân phó Bách Linh, sau nửa canh giờ đã thu được hồi âm, Thành vương bảo nàng đi thôn trang.

Thôi Oản ứng ước, tới thôn trang, lại một mình dẫn Bách Linh đi phòng nhỏ kia.

Thành vương cùng lang trung tâm phúc sớm đã đợi sẵn ở bên trong, có lang trung ở đây, hắn và Thôi Oản chỉ nhìn nhau một cái, tạm thời không nói chuyện, để lang trung xem mạch cho Thôi Oản trước.

Thôi Oản mặt không chút thay đổi ngồi vào chỗ, đưa tay ra ngoài.

Thành vương quan tâm đứng ở sau lưng nàng, bàn tay to vững vàng ấn bả vai nàng, phảng phất như vậy có thể làm cho nàng an tâm.

Lang trung đối với chuyện này làm như không thấy, ngưng thần xem mạch, một lát sau đứng dậy, nói với Thành vương: "Vương gia, vương phi tuy rằng còn ít ngày, nhưng quả thật có tin vui."

Thành vương nghe, không rõ trong lòng là tư vị gì, nhìn Thôi Oản cũng mờ mịt như thế, hắc cho lang trung lui xuống trước. Đợi lang trung đi rồi, Thành vương vẻ mặt vui vẻ ôm Thôi Oản tới trên giường, nâng tay nàng hôn: "Đã nghe chưa, Oản Oản, nàng có cốt nhục của ta, đây là đứa con đầu của ta, ta được làm cha!"

Từ Hạo tháng 3 rời kinh, đứa bé này chẳng phải là của hắn?

Thôi Oản trong lòng đau khổ, nhịn không được khóc lên.

Nàng bởi vì muốn đứa nhỏ mới rơi vào trong tay Thành vương, hiện giờ lại âm kém dương sai có mang đứa nhỏ của Thành vương, vận mệnh trêu người.

Thành vương cũng không muốn đứa bé này, hắn cũng chưa từng nghĩ tới xong chuyện rồi sẽ thật sự thu Thôi Oản làm sủng phi. Đến lúc đó chỉ cần Thôi Oản giúp hắn loại trừ hai huynh đệ Từ Tấn, Thành vương lập tức sẽ muốn mạng của Thôi Oản. Bởi vậy thấy Thôi Oản khóc, Thành vương cho rằng nàng sợ hãi, giả ý dò hỏi: "Đây là việc vui, Oản Oản khóc cái gì?"

Thôi Oản khóc lâu lắm mới dừng lại, đỏ khước mắt hỏi hắn: "Vương gia ta sợ, bị Lục ca phát hiện thì làm thế nào đây? Hắn sẽ muốn mạng ta!"

Thành vương nơi nào cam lòng để sự tình bại lộ a, đợi chính là câu nói này, cố làm ra vẻ bức bối, ở trong phòng đi qua đi lại vài vòng, một lần nữa đi tới bên người Thôi Oản, vẻ mặt trầm thống: "Đây là đứa con đầu của ta, ta hận không thể bây giờ đón nàng về vương phủ, tự mình chiếu cố nàng,

chỉ là... Oản Oản, mang thai việc này khó có thể giấu, một khi bị lão Lục biết, chúng ta đều xong rồi."

Thôi Oản càng khóc đến lợi hại.

Thành vương thở dài một tiếng, một tay ôm nàng, một tay đặt ở trên bụng nàng ấn ấn, một lúc lâu mới hạ quyết tâm cuối cùng, "Thôi, đứa nhỏ này đến không đúng thời điểm, ta, ta đây liền sắp xếp chuẩn bị được để hắt đi... Oản Oản đừng khóc, đợi tương lai chúng ta quang minh chính đại ở cùng một chỗ, nàng muốn bao nhiêu đứa nhỏ ta đều cho nàng!"

Thôi Oản chôn trong ngực hắn, nước mắt còn vương, khóe miệng lại hơi hơi cong lên.

Cười lạnh, trào phúng cười.

Thành vương muốn thân thể nàng, hại nàng có thai, hiện tại lại muốn tự tay xóa bỏ đứa bé này.

Người vô tình nhẫn tâm như vậy, Thôi Oản làm sao tin hắn được việc rồi sẽ không giết mình? Thành vương muốn giết huynh đệ Từ Tấn phải mượn tay của nàng, muốn giết nàng, một Bách Linh là đủ rồi. Vì giữ mạng, nàng cũng phải sinh ra đứa bé này. Nếu là nữ nhi, Thôi Oản sẽ lại chờ cơ hội thích hợp nhất xuống tay, nếu là nhi tử, Thôi Oản tin tưởng Thành vương sẽ không nhẫn tâm tới mức đến nhi tử đầu tiên cũng không để ý. Khi đó nàng lại mềm mại nhu thuận một chút, Thành vương có lẽ sẽ thực hiện lời hứa của hắn .

Chỉ cần cho nàng đổi một thân phận giả, nàng lại có thể tiếp tục làm phi tử của Thành vương. Loại chuyện này, tiền triều đã có.

Hết thầy phải nhìn bụng của nàng không chịu thua kém, không có chí tiến thủ. Không chịu thua kém, sinh ra chính là bùa bảo mệnh của nàng.

Có quyết định, Thôi Oản ôm chặt lấy Thành vương, khóc lắc đầu: "Không cần, đây là đứa nhỏ của ta và vương gia. Ta thật vất vả mới mang thai đứa nhỏ, ta không muốn bỏ hử. Vương gia, đây là con của chúng ta a, người sao nhẫn tâm như thế?"

Thành vương thân thể cứng đờ một chút, lập tức đỡ: "Ta đây không phải là không thể làm gì được sao, nàng cho là ta cam lòng bỏ được con của mình? Đến bây giờ dưới gối ta, một trai nửa gái đều không có, ta so với nàng càng muốn bảo vệ đứa bé này, nhưng bị người khác phát hiện thì làm thế nào đây? Nàng không cần mạng nữa?"

Thôi Oản chậm rãi ngừng khóc, ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn hử: "Ta cần mạng, ta cũng muốn con của ta. Vương gia yên tâm, chỉ cần vương gia nguyện ý hỗ trợ, ta tự có biện pháp bảo vệ cốt nhục chúng ta, giấu được thiên y vô phùng."

Thành vương trong lòng chấn động, nhìn đôi mắt mỹ lệ còn ngấn lệ châu, có chút không dám tin tưởng hỏi: "Oản Oản, nàng thật sự không hận ta khi dễ nàng như vậy, ta cho rằng..."

"Vương gia cho rằng ta sẽ hận người tận xương?" Thôi Oản ánh mắt dịu dàng, khe khẽ thở dài, ôm lấy eo hử nói: "Ngay từ đầu nhất định là hận, nhưng vương gia đối với ta tốt, ôn nhu như vậy, ta chậm rãi không hận nổi, hiện giờ trong bụng ta có đứa nhỏ của vương gia, sẽ càng không hận, chỉ trông mong sự tình thuận lợi, tương lai có thể cùng vương gia làm vợ chồng chân chính."

Thành vương cười .

Nữ nhân quả nhiên đều giống nhau, bị nam nhân chiếm thân thể, lại mang thai, liền khẳng định một mực.

Trách thì chỉ trách Lục đệ hử vô dụng đi.

Mĩ nhân đối đãi hẳn như thế, Thành vương trong lòng cực kỳ hưởng thụ, nhưng cũng không quên sự tình quan trọng nhất, ngồi xuống bên người Thôi Oản, "Kia Oản Oản tính toán giấu diếm như thế nào? Việc này quan hệ trọng đại, chúng ta phải lập kế hoạch."

Thôi Oản gật gật đầu, nhỏ giọng nói ra.

~

Ngày kế Từ Tấn rất sớm đã vào cung, hạ triều rồi theo Gia Hòa đế cùng đi Sùng Chính điện.

Thành vương cũng tới.

"Tứ ca." Chào Gia Hòa đế xong, Thành vương mỉm cười chào hỏi cùng Từ Tấn.

Từ Tấn thần sắc vô tình giống thường ngày, nhàn nhạt gật đầu xem như trả lời.

Gia Hòa đế nhìn hai huynh đệ này, thấy bọn họ ở chung với nhau không khác trước kia, miễn cưỡng cũng tính là an tâm, cầm lấy tấu chương của Lục vương gia, nói: "Lão Lục lần này công sự làm được không tệ, các người làm ca ca cũng không thể lười biếng, đừng để Lục đệ vượt qua."

Đang nói, bên ngoài báo Hoài vương tới.

Gia Hòa đế vội cho người tiến vào.

Từ Tấn cũng nhìn ra phía cửa.

Từ Hạo sai bước tiến vào, vóc dáng dường như cao hơn một chút, bởi vì ở bên ngoài bốn ba tháng phơi nắng nên mặt có hơi đen, nhưng con trai họ Từ đều có một đôi mắt phượng sáng ngời có thần, đặc chí vừa lòng. Tới

phía trước Gia Hòa đế, Từ Hạo lưu loát quỳ xuống, ngẩng đầu lên vẻ mặt tươi cười: "Phụ hoàng, nhi thần trở về, phụ hoàng thân thể có khỏe không?"

Ái tử trước nay được sủng ái, ở chỗ Gia Hòa đế cũng không ngoại lệ, hơn nữa trong mấy người quả thật là lão Lục càng giống con trai hấn, sẽ làm nũng cùng hấn, không giống người khác, phế Thái Tử giả bộ hiếu thuận, lão Nhị không học vấn không nghề nghiệp, lão Tứ trời sinh một khuôn mặt lạnh, lão Ngũ câu nệ hướng nội.

Lúc này thấy nhi tử tươi cười rạng rỡ, Gia Hòa đế tâm trạng rất tốt, đứng lên đỡ người dậy: "Phụ hoàng rất tốt, Vạn Toàn, lệnh cho người bưng bát nước ô mai ướp lạnh lại đây cho Hoài vương giải khát, nhìn mặt hấn đầy mồ hôi này."

Từ Hạo nhìn Tứ ca bên cạnh, có chút lúng túng nói: "Nhi thần không nóng, phụ hoàng đừng gọi người phiền toái."

Hấn cũng không phải là trẻ con.

Gia Hòa đế cười vang.

Thành vương trêu ghẹo nói: "Lục đệ ngưng ngừng."

Từ Tấn rũ rèm mắt xuống.

Hàn huyên một hồi chính sự, hai huynh đệ Từ Tấn Từ Hạo cùng nhau đi Phượng Nghi cung thăm mẫu thân.

Tới Phượng Nghi cung, Từ Hạo bồi mẫu thân nói chuyện thì đứng ngồi không yên, Thôi hoàng hậu trong lòng hiểu rõ, cười nói: "Được rồi, mau về nhà gặp tức phụ người đi thôi, nương ở chỗ này có Tứ ca người bồi ta nói chuyện."

Từ Hạo như được đại xá, hưng phấn chạy đi.

Thôi hoàng hậu lắc đầu cười, nhìn Từ Tấn, thấy nhi tử buông mi mắt, bộ dáng không quá cao hứng, nghĩ tới Thôi Oản từng làm chuyện gì, trong lòng âm đạm, cũng không biết nên nói cái gì. Trưởng tử nhìn vào tình cảm huynh đệ mới không so đo cùng Thôi Oản. Chẳng lẽ nàng còn có thể tiếp tục khuyên hãn buông lỏng, đừng bởi vì đệ đệ thích Thôi Oản mà không vội nữa?

"Người cũng trở về đi, Nùng Nùng lúc này có thai, người bồi nàng nhiều chút."

Từ Tấn gật gật đầu, đi ra.

Trở lại vương phủ, lại không đi Phù Cừ viện tìm Phó Dung, Trần ca nhi, chính mình sâu muộn ở trong thư phòng.

Hoài vương phủ.

Từ Hạo không cho người thông truyền, trực tiếp chạy đến hậu viện, Thôi Oản nghe được động tĩnh ra nghênh đón, không thấy rõ người đã bị Từ Hạo bế ngang lên, áp lên giường liền hôn, "Oản Oản muốn chết mất, muốn chết mất ..."

Nam nhân nhiệt tình như lửa, Thôi Oản trong lòng chua xót không thôi, ôm cổ hãn đáp lại nụ hôn của hãn, chỉ lúc Từ Hạo muốn kéo cặp váy nàng thì vội vã ngăn lại nói: "Lục ca, ta, ta ở đây không tiện."

Giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, Từ Hạo thở hồng hộc ngẩng đầu, khó có thể tin nhìn nàng.

Thôi Oản đem vạt áo kéo lên trên nhắc nhắc, đỏ mặt nói: "Hôm qua buổi chiều từ trên thôn trang trở về thì tới..."

Lang trung Thành vương kê thuốc thúc nguyệt sự, Thôi Oản muốn dùng loại biện pháp này chứng minh chính mình trong sạch trước, 1 tháng sau lại

giả trang có đứa nhỏ của Từ Hạo, ai cũng sẽ không thể hoài nghi, ít nhất Từ Hạo chắc chắn sẽ không hoài nghi .

Từ Hạo một thân lửa nóng, đột nhiên biết được không thể lập tức thân cận cùng thể tử tâm tâm niệm niệm, giống như con kiến ở trên người bò lê khắp nơi, đè lên trên người Thôi Oản không chịu rời đi, tay ở giữa hai chân nàng cách vấy bồi hồi: "Ta muốn, Oản Oản..."

Thôi Oản kéo tay hắn về, giống như dỗ trẻ con nói: "Lục ca nhẫn nhịn chút, không sai biệt lắm ngày kia liền ..."

"Ta nhẫn không được!" Từ Hạo vội vàng kéo phía trên xiêm y của nàng ra, tham lam mà thân cận cùng thể tử xa cách đã 3 tháng.

Thôi Oản hết cách, tùy ý hắn làm xằng làm bậy, chỉ chặt chẽ giữ vấy, cuối cùng động thủ giúp hắn.

Đợi cho đến buổi tối "nguyệt sự" kết thúc, Thôi Oản tắm rửa trở về, nhìn nam nhân sớm chuẩn bị tốt, không cự tuyệt nữa, mềm mại cho hắn. Tiểu biệt thăng tâm hôn, Từ Hạo hận không thể đem nàng hủy rồi, Thôi Oản lo lắng tổn thương đến đứa nhỏ trong bụng, phát giác hắn muốn điên, nàng đúng lúc ngăn cản, Từ Hạo từ nhỏ cái gì cũng đều nghe nàng, thấy nàng kiên quyết cự tuyệt, cố nén nôn nóng chậm rãi đến...

Dù nói thế nào, có thì vẫn tốt hơn không có.

Qua trận này nhiệt tình, Thôi Oản không còn bồi hắn đêm đêm, lần đầu tiên cảm nhận được nôn nghén, Thôi Oản trở về nhà mẹ đẻ.

Việc này phải có mẫu thân hỗ trợ.

Tạ thị biết được chân tướng, như bị sét đánh, hồi hận đến xanh ruột, nhưng cung đã bắn tên không thể quay đầu. Trước mắt tình hình này, hồi

hận cũng vô dụng, chỉ có dựa theo kế hoạch của nữ nhi, mẹ con các nàng mới có kết cục tốt.

Hai mẹ con bàn bạc trước rồi, Thôi Oản rời đi, chưa được hai ngày Tạ thị đi đường đột nhiên vấp ngã, cái trán đụng phải phiến đá, ốm đau liệt giường. Thôi Oản lo lắng không thôi, thương lượng với Từ Hạo về nhà phụng dưỡng mẫu thân. Nhạc mẫu cũng là mợ sinh bệnh, Từ Hạo cũng lo lắng, tuy rằng luyến tiếc tách ra với Thôi Oản, vẫn đáp ứng.

Thôi Oản ở nhà mẹ đẻ gần một tháng mới trở về nhà.

Tức phụ về nhà , Từ Hạo trong lòng ngứa ngáy, hồi phủ sớm trước nửa canh giờ, tới hậu viện phát hiện bọn nha hoàn ai cũng vui sướng dào dạt. Hắn khó hiểu, vào nhà liền thấy một lão giả tuổi chừng năm mươi, ngồi đối diện thê tử, hai người đang nói gì đó. Lão giả nhìn thấy hắn, vội vàng đứng dậy, làm một đại lễ với hắn: "Lưu Chính gặp qua vương gia."

Từ Hạo dò hỏi nhìn về phía Thôi Oản.

Thôi Oản gương mặt thanh tú ửng đỏ, quay người đi vào trong phòng, sắp vào thì nói với Lưu Chính: "Người nói với vương gia đi." Nói xong thả rèm xuống.

Lưu Chính gật đầu, ung dung nói: "Vương gia, vương phi có tin vui..."

Từ Hạo đại hỉ, kích động muốn đi vào.

"Vương gia chờ chút, " Lưu Chính kịp thời ngăn hắn lại, cúi đầu nói: "Vương gia, vương phi một tháng này lo lắng mẫu thân, khiến cho thai tượng bất ổn, chi bằng ở vương phủ an tâm tĩnh dưỡng, không thích hợp xe ngựa mệt nhọc, cũng mời vương gia ở chung cùng vương phi thì lưu tâm chút..."

"Ta biết, cái kia sau này lại nói, người đi xuống trước đi." Từ Hạo khẩn trương đi vào trong phòng, nhích gần đến bên người Thôi Oản, ôm lấy nàng, "Oản Oản, hửn nói thật chứ, ta thật sự được làm cha ?"

Thôi Oản ngượng ngùng dựa vào lồng ngực hửn, kéo tay hửn đặt lên bụng mình: "Đúng vậy, Lưu tiên sinh là thần y xem bệnh cho mẫu thân, sáng nay ta chiếu cố mẫu thân thì đột nhiên ngất đi, tỉnh lại liền... Mẫu thân vội vàng đem ta đuổi về, lại phái Lưu tiên sinh một lòng chiếu cố ta, Lục ca, ta thật cao hứng, ta rốt cuộc cũng được làm mẫu thân."

Từ Hạo cũng mừng rỡ như điên, liên tục hôn nàng, "Đúng vậy, ta cũng muốn làm cha, Oản Oản nàng hảo hảo dưỡng, sự tình vương phủ đều giao cho hạ nhân làm, sau này cũng đừng có đi ra ngoài, dưỡng cho khỏe thân mình, sang năm cũng sinh nhi tử cho ta, hoạt bát thông minh giống Trần ca nhi vậy!"

Thôi Oản vận hửn một chút: "Lục ca chỉ thích nhi tử sao? Ngộ nhờ sinh nữ nhi đâu?"

Từ Hạo vội nói: "Nữ nhi cũng tốt, nữ nhi ta cũng thích, nữ nhi chúng ta khẳng định đẹp giống như nàng!"

Thôi Oản lúc này mới vừa lòng, sau một lát lại nhú mày, tiếc hận nói: "Đáng tiếc thân thể ta không tốt, không có cách nào tự mình tiến cung chúc mừng nương, cũng không biết nương có thể trách ta không hiểu chuyện hay không, đến có thai cũng không phát giác, còn mệt đến chính mình." Hiện tại ít tháng, nhìn không ra khác biệt một tháng và hơn hai tháng, càng về sau bụng càng rõ ràng, bởi vậy phải tận lực giảm bớt ra ngoài, miễn cho bị người hoài nghi.

"Nương cao hứng còn chưa kịp, sao có thể trách nàng." Mẫu thân của mình, Từ Hạo thập phần hiểu biết, ôn nhu trấn an nói: "Oản Oản cũng là vì

tận hiếu, yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo cùng nương giải thích. Nàng chỉ cần an tâm dưỡng thai."

Thôi Oản nhẹ nhàng gật đầu.

Từ Hạo bồi nàng chán ngấy một lát, lại đi ra bên ngoài hỏi Lưu Chính vài câu, sau đó phái người đi báo hi.

Phó Dung nghe nói Thôi Oản thai tượng bất ổn, nhớ tới đời trước Thôi Oản cũng sinh non, âm thầm thổn thức. Xem ra có một số việc sẽ dựa theo đời trước xảy ra như cũ, cũng may Thôi Oản cuối cùng mẫu tử bình an, Phó Dung cũng không cần lo lắng cho con nối dõi của Từ Hạo. Trước mắt nàng thực nhớ thương là biên quan.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 246

"Nường, nường!"

Lúc trong viện truyền đến tiếng Trần ca nhi hô to, Phó Dung đang ngồi trên giường khâu áo choàng cho Từ Tấn đầu.

Mắt thấy cuối thu nắng gắt qua rồi, tháng 8 sắp tới, đối với chiến sự biên quan nhất định sẽ tới, Phó Dung không thể làm gì được, cũng không cách nào ngăn cản Từ Tấn xuất chinh. Chỉ có thể nhân lúc còn sớm chuẩn bị cho hắn một bộ áo mùa đông. Đời trước hai người không có cảm tình, chiến sự đến đột ngột, Phó Dung muốn săn sóc cũng không thể. Đời này nàng không phải săn đón, mà là thật lòng muốn khâu một bộ. Từ Tấn mang theo bên người, ít nhiều có thể nhắc nhở hắn trong nhà thê tử đang chờ hắn trở về đi?

Nghe nhi tử hưng phấn gọi, Phó Dung kìm lòng không dặng cười, giao áo choàng còn thiếu hai cái tay áo cho Mai Hương cất đi, nàng chậm rãi nhìn xuống thấy tiểu tử lon ton chạy vào. Phó Dung không đi ra, cười hỏi hắn: "Trần ca nhi chạy cái gì đâu a?"

Trần ca nhi hiểu chuyện, sợ đụng đến mẫu thân, chạy đến trước mặt liền dừng lại, giơ tay nhỏ lên cho mẫu thân nhìn: "Đậu phộng, nhà Lăng Thủ!"

Phó Dung cúi đầu, thấy trong tay hắn ú nần nắm chặt ba hạt đậu phộng, vỏ sạch sẽ màu vàng nhạt, nghiêm nhiên đã được rửa sạch rồi.

Lăng Thủ theo sau đi vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng giải thích: "Trong nhà có đậu phộng mới, nường ta để ta mang cho vương phi, Thế Tử

nếm thử chút tươi mới. Vừa từ trong đất đào lên, nướng và tỷ tỷ ta đã rửa sạch sẽ, vương phi ăn sống hay nấu ăn đều được."

ma ma bên cạnh hẳn hướng Phó Dung gật gật đầu, cười tủm tỉm nói: "Lão nô cũng hỗ trợ, đậu phộng mới ra chính là ăn ngon nhất."

Trong lời nói ý tứ là đậu phộng này đáng tin. Lăng Thủ là người bên cạnh Thế Tử, vương gia sợ hãi về nhà xảy ra chuyện, mỗi lần đều để bà và thị vệ tự mình đưa Lăng Thủ trở về. Hiện tại vương phi có thai, thức ăn này càng là chuyện khó lường. Từ lúc thu hoạch đến lúc rửa Thủy ma ma đều ở bên cạnh nhìn, bằng không mới không dám mang về, cẩn thận xem xét, trên đường bà và thị vệ còn tiện tay nhặt vài hạt ăn thử đầu.

Phó Dung rất yên tâm chuyện Từ Tấn sắp xếp người, nhận lấy đậu phộng bóc ra, hai cái nhân nòng và Trần ca nhi mỗi người một hạt, ăn xong rồi hỏi Trần ca nhi: "Ăn ngon sao?"

Lần trước Lăng Thủ về nhà thăm người thân, mang về một rổ bắp, Phó Dung để phòng bếp nấu, chọn phần non nhất cho Trần ca nhi ăn, tiểu tử ăn được vẻ mặt đều là hạt bắp, đặc biệt khả ái.

Trần ca nhi gật đầu, "Ăn ngon." Nói xong lại đưa cho mẫu thân một củ, chính mình giữ lại một củ, cúi đầu bóc đã có khuôn có dạng.

Phó Dung sờ sờ đầu nhi tử, khen Lăng Thủ vài câu, lại để Mai Hương đưa đậu phộng về phòng bếp, buổi tối làm đậu phộng rang muối. Chưa xuất giá, mỗi năm lúc thu hoạch vụ thu, trên thôn trang đưa thức ăn mới mẻ vào phủ, bình thường đã quen ăn thịt cá, Phó Dung thực thích ăn lương thực phụ này đó.

Vì thế sập tối Từ Tấn trở về, phát hiện trên bàn cơm thêm một đĩa đậu phộng nấu.

"nhà Lãng Thủ !" Trăn ca nhi ngồi xồm ở bên cạnh phụ thân, chỉ vào đậu phộng nẫu nói cho phụ thân.

Từ Tấn cười bóp hăn một cái.

Trước khi biết Phó Dung, hăn còn thật chưa ăn qua cái này, sau này hai người thành thân, tới mùa thu Phó Dung liền bảo trên thôn trang đưa về, hăn ăn mấy lần cũng thích. Trước mắt thấy nhi tử còn nhỏ tuổi đã ăn thứ hời nhỏ hăn không được ăn qua, Từ Tấn có cảm giác rất kỳ quái.

Nhi tử nửa đời trước, so với hăn sẽ hạnh phúc nhiều hơn đi? Có mẫu thân thương hăn, cũng có phụ thân thương hăn, càng có thân phận vô cùng tôn quý. Không giống hăn, phải gọi tiên hoàng hậu là mẫu hậu, phải cùng hoàng tử khác tranh sủng ở trước mặt phụ hoàng.

"Trăn ca nhi há mồm." Nhi tử sống rất tốt, Từ Tấn tâm tình càng tốt, đem một hạt đậu phộng đưa tới trước miệng nhi tử.

Phụ hoàng không bao giờ dứt hăn như vậy, hăn lại dứt cho nhi tử hăn.

Không hiểu sao vui mừng, liên tiếp bóc mấy hạt cho Trăn ca nhi, Từ Tấn mới nhớ tới mẹ của nhi tử hăn, trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn sang.

Phó Dung vẻ mặt ôn nhu nhìn bọn họ đầu.

Trăn ca nhi thật sự rất giống Từ Tấn, trán một dạng, mắt phượng một dạng, ngồi song song cùng một chỗ, lớn bóc đậu phộng, nhỏ ở bên cạnh chờ mong nhìn, lớn dứt cho, nhỏ mở môi ra vui vẻ tiếp, nhìn thấy trong lòng Phó Dung mềm nhũn.

"Nàng cũng ăn đi." Từ Tấn đem hạt mới bóc sạch trong tay đưa tới.

Phó Dung học nhi tử, há mồm với hăn.

Một nhà 3 người vô cùng cao hứng, cơm nước xong, đi dạo trong viện một vòng, dỡ Trần ca nhi ngủ xong, Phó Dung Từ Tấn trở về thượng phòng.

Phó Dung ngủ bên trong, vừa nằm xong, đầu lộ ở bên ngoài, mở một đôi mắt to ngáp nước chờ mong nhìn nam nhân tắm rửa xong đang đi tới.

Từ Tấn chỉ mặc một cái trung khố màu trắng, trên đầu buộc tóc trâm cài còn chưa gỡ, vì thế từ cổ tới hông đều lộ ra bên ngoài. Lồng ngực rộng lớn rắn chắc, eo gầy mềm dẻo, lúc hấn chà lau thì cơ bắp kéo căng trên cánh tay phải, Phó Dung đều nhìn vào trong mắt, nhìn đến trong lòng vừa thích vừa ngứa.

Từ Tấn căn bản không ngờ thê tử đang nhìn hấn, đem khăn ném lên ghế, quay đầu lại, mới thấy ánh mắt Phó Dung "háo sắc híp híp".

Từ Tấn bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Từ lúc vào tháng 7, Phó Dung lại càng ngày càng dính hấn, so với Trần ca nhi càng giống như đứa nhỏ. Hấn vừa trở về nàng liền quanh quẩn trước mặt hấn. Có đôi khi không nói gì, nàng ngồi bên cạnh hấn may xiêm y, khâu một hồi ngẩng đầu nhìn hấn một cái. Từ Tấn sợ nàng mệt không cho nàng mất công, nàng không chịu nghe, nhất định muốn chuẩn bị xiêm y mùa đông cho hấn, nói chuyện thì ánh mắt kia nghiêm túc lại chấp nhất, có lúc nàng tự cho là không ai có thể phát giác.

Đây là ban ngày, tới buổi tối, trước kia nàng đều ngượng ngùng, hoặc là vờ ngượng ngùng, tình nồng thì mới không cố kỵ gì. Hiện tại nàng không xấu hổ, đèn vừa tắt nàng liền chủ động chui vào trong ngực hấn.

Từ Tấn đương nhiên biết những biến hóa này là bởi vì cái gì.

Hấn cũng thập phần hưởng thụ, vô luận là trong lòng nàng lưu luyến không rời, hay là mắt thường có thể thấy được chỗ tốt, Từ Tấn đều cực kỳ

thích.

"Lại cảm thấy ta dễ nhìn?" Để lại một ngọn đèn nhỏ, Từ Tấn cười nằm vào ổ chăn của nàng.

"Vương gia vẫn luôn dễ nhìn a." Hắn vươn cánh tay ra, Phó Dung thuận thực dựa vào hõm vai, dán vào lồng ngực hắn nói.

Từ Tấn cố ý nói: "Nùng Nùng gần đây đối với ta càng ngày càng tốt , lại may quần áo cho ta, lại nói lời ngon tiếng ngọt, ta luôn cảm thấy có chỗ tốt đến không đúng. Nùng Nùng nàng nói thật cho ta, có phải nàng đã làm sai điều gì, sợ bị ta phát hiện hay không?"

"Mới không có, vương gia không thích thì thôi." Phó Dung nhẹ nhàng cắn đầu vai hắn một ngụm, lại không giả vờ tức giận xoay qua chỗ khác, ôm hắn như cũ, tay nhỏ ở bên hông hắn xoay quanh.

Từ Tấn ho khụ, đè tay nàng lại nói: "Ngủ đi, nàng có thai, đừng mệt ."

Phó Dung gật gật đầu, nhắm mắt lại.

Tay thành thật, chân lại gác lên đùi hắn, đầu gối chạm rãi chuyển lên trên, đụng tới Từ Tấn, cảm giác được Từ Tấn bình tĩnh, Phó Dung hơi mím môi, như vô tình cọ cọ. Từ Tấn lập tức không bình tĩnh, Phó Dung hài lòng, thu hồi chân nhắm mắt.

Từ Tấn tiếp được ám chỉ của Phó Dung, cố làm ra vẻ không biết, kiên nhẫn chờ.

Nam nhân như đầu gối đỡ, Phó Dung không dám ngẩng đầu nhìn hắn, sợ bị hắn phát hiện là nàng cố ý, liền ngoan ngoãn thành thật một lát. Lần này nàng không cần chân, phảng phất như tư thế ngủ không thoải mái, ở trong ngực Từ Tấn giật giật, cách đồ ngủ đơn bạc phía trước người chạm vào hắn, tay phải như muốn thu về, dọc theo eo hắn hướng xuống...

Mắt thấy sắp đụng phải, Từ Tấn đột nhiên xoay người một cái, chuyển mình quay lưng lại với nàng, hô hấp đều đặn.

Phó Dung áo nào cần môi, người này thật sự như giấy trắng sao?

Nhưng nàng muốn.

Không biết là bởi vì luyến tiếc mới muốn quý trọng thời gian ở chung một chỗ, hay là đơn thuần muốn, dù sao Phó Dung chính là muốn thân cận cùng hắn.

Ám chỉ không thành công, Phó Dung bất cứ giá nào mặt dán vào, hôn bả vai hắn.

Một cái lại một cái, như mưa xuân.

Từ Tấn như cũ không hề nhúc nhích.

Phó Dung không tin, tay vòng lên phía trước, lần này Từ Tấn không chặn nữa, Phó Dung thành công chạm vào.

Chạm phải liền hiểu được, hắn cũng muốn.

Phó Dung yên tâm, môi ở trên người hắn trần trọc tiếp, tay cũng như chơi đùa vòng quanh hắn.

"Nùng Nùng..." Từ Tấn mau chóng quay lại, ôm nàng hôn, "Cứ muốn như vậy?"

Phó Dung lá gan dù lớn hơn, cũng không thể da mặt dày nói ra với hắn, nhắm mắt không phản ứng, chỉ đem cánh tay quấn tới.

Như gió xuân và mưa xuân, gió nhẹ nhàng mà tinh tế thổi mưa bụi, muốn thuận lợi xuyên qua, mưa bụi tinh tế dày đặc dệt thành võng ôn nhu, không cho phép hắn đi, như muốn luôn ôm vào trong ngực. Với Phó Dung

mà nói, hiện tại Từ Tấn chính là gió, nàng luyến tiếc hắt đi, không muốn cho hắt đi...

"Vương gia, vương gia..."

Không biết là thân thể quá vui mừng, hay là trong lòng quá sợ hãi quá khổ sở, Phó Dung trầm thấp khóc lên, không dám nói lời trong lòng, lúc hắt lui ra bên ngoài thì cầu hắt, "Vương gia đừng đi..."

Hắt đi rồi nàng phải làm thế nào, hắt ở bên ngoài xảy ra chuyện thì làm thế nào đây? Nàng muốn vẫn hưởng thụ vô tận sung ái của hắt, muốn Trần ca nhi của nàng, đứa nhỏ về sau của nàng luôn có phụ thân dứt cho bọn chúng ăn cơm, bồi bọn chúng chơi đùa. Nàng muốn cùng hắt chiếu cố bọn nhỏ lớn lên, nhìn bọn chúng mỗi người kết hôn. Một đời dài như vậy dài như vậy. Đời trước nàng gặp hắt không phải thời điểm tốt nhất, đời này thật vất vả cùng một chỗ, nàng muốn cùng hắt trải qua hết, cùng từ từ đi xong đường dài đời trước không có cơ hội được đi.

Nước mắt càng ngày càng nhiều, Phó Dung theo bản năng gắt gao quần hắt, ôm hắt, cảm nhận hắt đang sống sờ sờ.

Nhìn nàng mặt ướt sũng dính đầy nước mắt, khóc như đêm nay chính là sinh ly tử biệt, như là ngày mai trong nhà chỉ còn hai mẹ con họ, Từ Tấn làm sao cam lòng bỏ được, chậm rãi cho nàng, ôn nhu dỗ nàng: "Nùng Nùng không khóc, ta sẽ không đi đâu hết, cả đời đều ở bên cạnh nàng, không khóc a, ta sẽ không đi đâu cả..."

Phó Dung đắm chìm trong khổ sở của mình không tha, không nghe thấy hắt đến cùng nói cái gì, chỉ ôm hắt, không ngừng gọi vương gia vương gia.

Tiếng khóc rớt cuộc ngừng, Phó Dung co lại trong ngực hắt nhẹ nhàng thút tha thút thít.

Từ Tấn ôn nhu giúp nàng lau nước mắt lau mồ hôi, "Tại sao khóc thành như vậy? Ta còn cho rằng nàng không thoải mái."

Phó Dung phát tiết xong, hồi tưởng tình cảnh vừa rồi, tự thấy mất mặt, sao có thể không biết xấu hổ nói thật a, càng chui sâu vào trong ngực hắn.

Từ Tấn cười khẽ, đẩy tóc dài ra khỏi tai nàng: "Có phải bởi vì ta quá lợi hại hay không?"

Phó Dung ôm lấy đầu hắn, cắn da mặt hắn dày như da trâu.

Từ Tấn ngoan ngoãn cho nàng cắn, đợi nàng cắn đến khóe miệng, hắn mở ra, chờ nàng đến.

Phó Dung cảm giác được, lạnh lẽo mỉm cười, cố ý hướng xuống cái cằm, còn chưa kịp đắc ý, bị người chủ động đuổi theo xuống.

Ngoài cửa sổ gió thu thổi không mỗi một, trong phòng yên ắng giao nhau ngủ.

Mùng chín tháng tám, Thiểm Tây biên quan tám trăm dặm chiến báo kịch liệt, Túc Châu vệ, Cam Châu vệ, Lương châu vệ tất cả đồng thời bị người Hồ tập kích ban đêm.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 247

Trên triều đình, Gia Hòa đế giận dữ.

Người Hồ nhiều lần xâm phạm biên giới, một cuộc đại chiến 10 năm trước, Đại Ngụy bức người Hồ Bắc dời khỏi Vương Đình trăm dặm, chủ động cầu hoà, nguyện thần phục Đại Ngụy, mỗi năm dâng cúng ngựa tốt vàng bạc, cùng ký minh ước không xâm phạm nữa. Không nghĩ mới 10 năm trôi qua, người Hồ lại lật lọng, tập kích quy mô lớn.

"Lần này người Hồ lĩnh 30 vạn thiết kỵ tiến công tập kích Đại Ngụy ta, phủ Thiểm Tây đóng 20 vạn quân, toàn bộ triệu tập tới cần thời gian, Trẫm quyết ý điều binh 15 vạn từ Sơn Tây, Hà Nam, Hồ Quảng tiến đến tiếp viện, do ai chỉ huy, các người nếu thấy có người thích hợp thì lựa chọn tiến cử?"

Chúng triều thần châu đầu ghé tai thì thầm, lục tục có người đề danh.

Thành vương buông mi yên lặng nghe, trong thời khắc này tay áo phải khép lại.

Rất nhanh có người cao giọng nói: "Hoàng Thượng, thần tiến cử nguyên bộ binh Thượng Thư Khâu Đạc, Khâu đại nhân không lâu đã cùng người Hồ nhiều lần giao chiến, đối với phương thức tác chiến của người Hồ thập phần quen thuộc. Lúc hai quân giao chiến này, thần đề nghị Hoàng Thượng để Khâu Đạc làm soái, tiến Bắc chống người Hồ."

Gia Hòa đế liếc hẩn một cái, gật gật đầu, trầm tư một lát vuốt râu nói: "mẫu thân Khâu Đạc qua đời chưa được nửa năm, Khâu Đạc bi thống

không thôi, Trẫm không nỡ không cho hãn thủ hiếu. Chẳng lẽ trừ Khâu Đạc, Đại Ngụy chúng ta không còn tướng tài ? Túc vương, người thấy thế nào?"

Từ Tấn đứng phía sau Khang vương, phía trước Thành vương, lúc này ra khỏi hàng, cao giọng nói: "Phụ hoàng, phần lớn đại quân người Hồ ban đêm tập kích Tây Bắc, vùng Túc Châu, quân sở tại bởi vì quân địch quá đông thất thủ bại lui. Những chỗ khác lĩnh binh đều ngoan cường chống lại, chưa để người Hồ chiếm một phần tiện nghi, đủ thấy bình thường tuần phủ Thiểm Tây Quách Lỗ đốc quân đúng cách, ứng đối kịp thời. Quách Lỗ trấn thủ Thiểm Tây mấy năm, đối với địa hình hiểm yếu các nơi rõ như lòng bàn tay, nhi thần cố ý tiến cử Quách Lỗ chỉ huy toàn quân."

Đời trước Tề Sùng Minh phụ thân Tề Sách nhậm chức tuần phủ Thiểm Tây, quân hạ không nghiêm, người Hồ đông đảo đến tập kích lập tức mất hơn mười chỗ cứ điểm, quân tình so với hiện nay hung hiểm vạn phần. Phụ hoàng giận dữ, trực tiếp đem nhốt vào đại lao, mệnh hãn cùng Lục đệ tự mình lĩnh binh đi viện quân. Từ Tấn ở Tây Bắc bốn ba nửa năm có thừa, đối với các doanh tướng lĩnh Tây Bắc thập phần quen thuộc. Sau khi trùng sinh, hãn vì báo thù cho Phó Dung trước đã rút chức quan tuần phủ Thiểm Tây của Tề Sùng Minh, sau lại âm thầm trừ tính, liên tục thăng người chân chính có tài. Đương nhiên, hãn chỉ là vương gia, không có khả năng muốn thăng ai thì thăng. Cũng may trên đại thể đã đổi một lần, bởi vậy lần này người Hồ không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Đánh lén không thành, kế tiếp bằng đời trước hãn hiếu biết chiến pháp người Hồ, đời này đánh lui đối phương sẽ càng dễ dàng.

Từ Tấn dự đoán, trận chiến này ít nhất có thể thu binh sớm trước hai tháng.

so sánh hai tướng, Quách Lỗ quả thật càng thích hợp hơn Khâu Đạc.

Gia Hòa để thấy các triều thần ào ào đồng ý, hài lòng gật gật đầu, việc quân đại sự, trong mấy người con trai quả thật lão Tứ có thiên phú nhất.

Từ Tấn lại không lui về, chủ động xin đi giết giặc nói: "Phụ hoàng, nhi thần xin lệnh đốc vận lương thảo, trợ uy tướng sĩ Đại Ngụy ta."

Thành vương, Từ Hạo nghe, đồng thời tiến lên: "Phụ hoàng, nhi thần cũng nguyện đi chiến trường, trợ uy tướng sĩ Đại Ngụy!"

Chỉ có Khang vương nghiêng đầu nhìn bọn họ, lại ngẩng đầu nhìn một chút phụ hoàng trên long tọa, sờ sờ mũi, cúi đầu xuống.

Gia Hòa để nhin không được trừng mắt liếc nhi tử không tiền đồ kia một cái.

Ánh mắt rơi vào ba người con trai oai phong phấn chấn phía dưới, Gia Hòa để suy nghĩ thêm. Lão Tứ khẳng định không thể đi, đó là trữ quân hãn coi trọng, tuy rằng hãn tin tưởng lão Tứ đi sẽ chỉ làm cho chiến sự này kết thúc càng nhanh, nhưng ngộ nhỡ gặp phải bất trắc đâu? Gia Hòa để cũng không dám lấy trữ quân đặt cược.

Lão Tứ không được, còn lại hai người, theo lý lão Ngũ lớn tuổi thích hợp nhất, bất quá nếu lão Ngũ lập quân công, các triều thần không tránh khỏi sinh ra chút ý niệm, chính lão Tứ trong lòng chỉ sợ cũng sẽ kết vương mắc. Lúc trước lão Tứ bị Hoàng Hậu kiêng dè, không phải là bởi vì lập được chiến công sao?

"Hoài vương đi thôi, công phu của ngươi là Tần lão tướng quân tự dạy, lần này vừa vận đi chiến trường hảo hảo học hỏi kinh nghiệm, bằng không chỉ nói không luyện, cũng chỉ có lý luận suông."

Lão Lục là đồng bào đệ đệ của lão Tứ, có chút chiến công cũng không sao cả.

Từ Hạo nghe, thắt lưng không khỏi ưỡn càng thẳng, cao giọng tiếp chỉ: "Nhi thần linh mệnh, tuyệt không cô phụ kỳ vọng cao của phụ hoàng!"

Gia Hòa để cười gật đầu.

Thành vương cổ vũ vỗ vỗ bả vai Từ Hạo, cùng nhau lui về nguyên chỗ, Từ Tấn cũng yên lặng lui trở về.

~

Túc vương phủ.

Phó Dung ngơ ngác ngồi trên giường, ngây ra nhìn cảnh thu ngoài cửa sổ.

Chính là hôm nay, đời trước chính là hôm nay, nàng như thường ngày ở hậu viện thoải mái nhàn nhã, sập tối tự mình ăn cơm, muốn ngủ rồi, Từ Tấn phái người tới nói hăn muốn đến. Sau đó hai người cùng nhau ăn cơm, vào trong phòng, lúc nàng tính toán chui vào chăn hầu hạ hăn thì Từ Tấn nói cho nàng biết hăn phải xuất chinh.

Ngày kể hăn rời kinh, một đi không trở lại.

Dẫu gì là trượng phu của nàng, cuộc sống như vậy, Phó Dung sao có thể không nhớ được? Lúc Từ Tấn ở bên ngoài, nàng còn vì hăn thắp vài nén hương bái Bồ Tát, khẩn cầu Bồ Tát phù hộ Túc vương gia của nàng bình an quay về, đừng để nàng thủ góa cả đời. Kết quả Từ Tấn không trở về, nàng cũng không thủ tiết...

Từng màn liên tiếp lướt qua trong đầu, hoa yến mẫu đơn rơi xuống nước, mở mắt ra trở về lúc mười ba tuổi dậy thì, lại ngẫu nhiên gặp được hăn ra ngoài ban sai.

Mười lăm tuổi tháng 8 gả tới, thoáng chớp mắt, bọn họ đã làm vợ chồng bốn năm, Trần ca nhi đã 3 tuổi .

Hiện tại Túc vương phủ sớm đã không phải như trong ký ức kia. Trong ký ức Túc vương phủ chỉ là cái lồng, nàng giống chim hoàng yến sống ở bên trong. Hiện giờ Túc vương phủ là nhà của nàng, gần như mỗi một chỗ hăn đều từng dẫn nàng đi qua, sau này giữa hai vợ chồng lại có thêm Trần ca nhi.

Ánh mắt chua xót, nước mắt rơi xuống.

Phó Dung nhanh chóng lau lệ, ngẩng đầu lên.

Không thể khóc, bởi vì nàng không có lý do để khóc, Từ Tấn quay về nhìn thấy hỏi nàng, nàng không thể nói chính mình biết trước hăn sắp phải đi?

Trước mắt quan trọng nhất là làm sao nhắc nhở hăn chuyển đi này nguy hiểm.

Phó Dung đi vào trong phòng, nằm ở trên giường đi ngủ.

Vẫn nằm mơ đi, ngoại trừ nằm mơ nàng cũng không có biện pháp khác.

Nhìn như ngủ, chẳng qua là chớp mắt mà thôi, loại thời điểm này, làm sao có thể ngủ được?

Trần ca nhi ở bên ngoài chơi mệt, lon ton chạy về, vén rèm lên thấy mẫu thân nằm ở trên giường, tiểu tử chớp chớp mắt, tò mò đi tới trước giường. Mai Hương theo đằng sau, cúi người nhỏ giọng dỗ: "Thế Tử, vương phi đang ngủ, chúng ta tiếp tục ra bên ngoài chơi đi?"

Trần ca nhi nhìn chăm chăm vào mẫu một lát, nhẹ nhàng sờ sờ cổ tay phải nàng đặt trên giường, tự lẩm bẩm nói: "Mẫu thân ngủ, không thể âm ỉ

mẫu thân." Nói xong rồi, lúc này mới ngoan ngoãn để Mai Hương dắt đi.

Phó Dung chậm rãi quay ra, nước mắt rơi như mưa.

Ngày mai trong nhà chỉ còn hai mẹ con họ.

Khổ sở trong lòng, Từ Tấn rút cuộc trở về thì Phó Dung không cần giả vờ, nhắm mắt ở trên giường khóc, lặng lẽ khóc.

Nàng khóc đến yên lặng như vậy, thế cho nên Từ Tấn ngồi nghiêng ở trên giường, nghiêng đầu nhìn mới phát hiện nàng khóc.

Trong lòng hẫng xiết chặt, một tay chống giường, một tay giúp nàng lau nước mắt, đau lòng gọi: "Nùng Nùng, tại sao lại khóc?"

Phó Dung muốn làm bộ ác mộng đâu, giống như không nghe thấy, tiếp tục yên lặng khóc.

Từ Tấn không biết là chuyện gì xảy ra, thật cẩn thận đem người đỡ dậy, để cho nàng tựa vào trong ngực hẫng, lấy khăn ra giúp nàng lau nước mắt. Phó Dung vào lúc này mở mắt ra, nhìn thấy hẫng, nàng sửng sốt, "Vương gia trở lại?"

Từ Tấn hôn nàng một cái, ôm người hỏi: "Khóc cái gì đâu? Gần đây nước mắt nàng nhiều giống như đổ mưa, ta sắp bị nàng ngập chết..."

"Không cho phép chàng nói đến chữ kia!" Phó Dung che miệng hẫng, đột nhiên không khống chế nổi, vùi vào ngực hẫng khóc: "Vương gia, ta vừa mới gặp ác mộng, ta mơ thấy phụ hoàng phái chàng cùng Lục đệ đi chiến trường, chàng và Lục đệ đều, đều không thể trở về... Vương gia, ta sợ hãi!"

"Nùng Nùng thật mơ thấy chúng ta đi chiến trường?" Từ Tấn đỡ lấy bả vai nàng, cho nàng nhìn hẫng, ngạc nhiên nói: "Đi chiến trường nào? Quái, hôm nay quả thật thu được chiến báo, người Hồ..."

Phó Dung liên tục gật đầu, hai mắt đầm lệ, "Chính là người Hồ, vương gia, người Hồ thật sự tiến binh ? Phụ hoàng phái chàng xuất chinh sao? Vậy chàng nhất định phải cẩn thận, ta và Trần ca nhi đều chờ đợi chàng đâu...". Càng khóc càng thương tâm, khóc không thành tiếng.

Từ Tấn không cho người đem tin tức truyền đến, chính vì đoán được Phó Dung chắc sẽ dùng phương thức này nhắc nhở hân, vốn định nhân cơ hội hỏi xem nàng có "Mộng" thấy sự tình sau khi hân và Lục đệ chết hay không. Lúc này thấy nàng khóc thành như vậy, Từ Tấn không nhẫn tâm giấu nàng, lợi dụng nàng không bỏ qua lời của nàng. Nên nhắc nhở hân, nàng đã nhắc nhở, còn lại là xem hân, nàng chỉ cần chờ làm Hoàng Hậu là được.

"Nùng Nùng đừng khóc, ta không đi, phụ hoàng chỉ để Lục đệ đi vận chuyển lương thảo, đó chỉ là ác mộng, như thế nào nàng lại cho là thật ?" Suy nghĩ rõ ràng, Từ Tấn nâng mặt nàng lên, bất đắc dĩ nhìn cô nương đang làm ướt hân.

Phó Dung chuẩn bị một bụng lời muốn nói đâu, ví như bảo hân rời nhà ra ngoài mặc thêm đồ, ban đêm đắp chăn cẩn thận chút... Đáng tiếc chính mình quá không có tiền đồ, vừa mở miệng chính là khóc nức, khóc mãi khóc mãi thì nghe Từ Tấn nói hân không đi chiến trường.

Như mưa một nửa đột nhiên ngừng bật, Phó Dung nước mắt cũng ngừng hân, ngẩng đầu, không dám tin tưởng hỏi hân: "Vương gia không đi?"

Từ Tấn cười giúp nàng lau nước mắt, "Thế nào, nàng thà rằng tin tưởng ác mộng cũng không nguyện tin tưởng ta, một người sống sờ sờ?"

Phó Dung mắt tròn, trong một chớp mắt, đột nhiên hoài nghi chính mình có phải là nằm mơ thật hay không, làm một giấc mộng Từ Tấn không cần đi chiến trường. Phân biệt không rõ thật giả, Phó Dung nhìn chăm

chằm vào người trước mặt, đưa ngón tay tới gần miệng hăn, thút tha thút thít nói: "Vương gia chàng cần ta một chút."

Từ Tấn nắm lấy ngón tay ngọc xanh mượt thon dài, kỳ quái nói: "Vì sao phải cần?"

Phó Dung nóng nảy, "Chàng đừng hỏi, mau cần ta!"

Từ Tấn mới không nỡ cần, chỉ ngậm lấy tay nàng, ngả ngón mát.

Phó Dung thân thể mềm nhũn, rung động kia quá chân thật, Phó Dung cuối cùng cũng tin tưởng đây không phải là mộng.

"Vương gia thật sự không cần đi?" Nàng kích động ôm lấy hăn, mắt đầy chờ mong.

Từ Tấn gật đầu cười, thấy nàng không khóc, hăn lại tìm tòi nghiên cứu mộng của nàng, "Nàng có thể mơ tới trận chiến sự này, cũng tính là thần kỳ, kia Nùng Nùng mơ thấy ta và Lục đệ xảy ra chuyện rồi ở kinh thành có chuyện gì không?"

Hăn không đi nữa, Phó Dung mau chóng khôi phục lý trí, vừa lau nước mắt vừa lắc đầu nói: "Không biết, mơ tới vương gia xảy ra chuyện, ta vẫn khóc, khóc mãi khóc mãi thì bị vương gia đánh thức."

Thái Tử đã phế, sẽ không mưu phản, Thái Tử không mưu phản, An vương hăn là không có cơ hội đục nước béo cò, hưởng chi chỗ An vương bên kia Khâu Đặc bị hai cha con Từ Tấn đoạt chức quan, Từ Tấn cũng đã đề phòng An vương, Phó Dung nói tiếp An vương kế vị cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại dễ dàng khiến Từ Tấn hoài nghi nàng vì sao có thể mộng được cụ thể như vậy.

Từ Tấn cầm chống lên đỉnh đầu nàng, loáng thoáng lộ ra một nụ cười khổ.

Hắn không đi rồi, Nùng Nùng đầy nước mắt của hắn lập tức liền biến thành tiểu hồ ly như cũ.

May mắn, ai hắn cũng thích.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 248

Khóc xong, an tâm , Phó Dung mau chóng nhân lúc trước khi Trăn ca nhi tới tìm phụ thân đi rửa mặt.

Ban đêm nghỉ ngơi rồi, rúc vào trong lồng ngực Từ Tấn ấm áp, Phó Dung mới cuối cùng xác định Từ Tấn thật sự không đi chiến trường.

Trong lòng sinh ra một tia nghi hoặc.

Cái biến số này cũng quá lớn rồi.

Nghĩ tới kiếp trước chính mình không hề hay biết gì về quân tình biên quan, Phó Dung sờ sờ lồng ngực Từ Tấn, hỏi dò: "Vương gia, Lục đệ chưa từng đi chiến trường, vì sao phụ hoàng phái Lục đệ đi mà không để chàng đi a? Ta luyện tiếc vương gia đi, nhưng vương gia anh dũng thiện chiến, không phải là người thích hợp nhất sao?"

Tìm hiểu quân tình còn thuận miệng nịnh nọt hăn một câu, Từ Tấn khoe miệng ngậm cười, nhẹ giọng giải thích cho hồ ly ngốc: "Việc này nếu là năm ngoái, phụ hoàng khẳng định sẽ phái ta đi. Năm nay phụ hoàng không phái ta, chứng minh trong lòng hăn quả thật định chọn ta làm trữ quân. Trữ quân một nước sao có thể dễ dàng mạo hiểm đi chiến trường? Mà người Hồ tuy khí thế ào ạt, tướng sĩ Đại Ngụy chúng ta cũng không phải ăn chay, bảo vệ biên quan như thùng sắt, đặc biệt là tuần phủ Thiểm Tây Quách Lỗ, trị quân có cách. Trận chiến này do hăn chỉ huy, tất thắng không thể nghi ngờ. Như thế hoàng tử xuất chinh càng nhiều chính là vì cổ vũ sĩ khí, mấy người chúng ta ai đi cũng giống nhau."

Phó Dung hiểu.

Thái Tử bị phế, phụ thân Tề Sách càng từ sớm đã rút lui, hai đại sự này cộng lại quả thật ảnh hưởng rất lớn.

Thật tốt, vương gia không cần đi nữa.

Nghi hoặc đều đã giải, Phó Dung triệt để an tâm, ở trong ngực Từ Tấn cạo, ngọt ngào mà ngủ.

Từ Tấn nhẹ nhàng hôn đỉnh đầu nàng.

Làm ra những sắp xếp kia, hắn không có ý định tự đi chiến trường nữa. Ban đầu chỉ là lo lắng chính mình xuất chinh bên ngoài, kinh thành có biến, bọn họ nước xa giải không được ưu gần. Sau này chính là Phó Dung có thai, cho dù Phó Dung không khóc, hắn cũng luyến tiếc đi, hắn muốn bồi bên cạnh nàng, cho nàng an tâm vì hắn sinh con dưỡng cái.

Dỗ xong thê tử, Lục đệ bên kia, hắn vừa có thể ngoài sáng đưa đến trợ tá phụ tá, lại trong tối sắp xếp người bảo hộ hắn chu toàn. Đêm nay Từ Tấn đúng là bình chân như vại.

Sáng sớm hôm sau, Hoài vương Từ Hạo lĩnh binh vận chuyển lương thảo đi rồi.

Biên quan đại chiến, kinh thành phồn hoa như trước, bình tĩnh như không chịu nửa điểm ảnh hưởng. Gia Hòa đế hắn cũng chắc chắn Đại Ngụy tất thắng không thể nghi ngờ, bởi vậy thì Hương theo thường lệ tiến hành, chỉ so với đợt trước chậm lại 1 tháng. Do đó mừng mười tháng tám bắt đầu, đổi thành mừng mười tháng chín.

Tin tức truyền ra, Cảnh Dương Hầu phủ cùng nữ quyến Lâm gia ở Tô Châu sớm đến trước chuẩn bị việc hôn nhân đều thở nhẹ một hơi. Thi Hương tổng cộng 9 ngày, Phó Bảo, Lâm Thiều Đường hôn kỳ định vào

cuối tháng 9, không cần sợ chậm trễ ngày tốt. Lúc trước định ngày này, là muốn đợi Lâm Thiều Đường có kết quả thi Hương. Nếu tốt là song hỷ lâm môn, không tốt cũng không có cách nào, nên gả vẫn phải gả, dù sao Phó Bảo đã mười sáu.

Phó Dung đưa quà lễ cho nhà mẹ đẻ, tiếp theo cùng Từ Tấn dẫn Trần ca nhi đi tham gia gia yến Trung Thu trong cung.

Trước khi khai tiệc, Từ Tấn mang Trần ca nhi đi gặp Gia Hòa đế, Phó Dung ở lại Phượng Nghi cung nói chuyện cùng mẹ chồng.

Thôi hoàng hậu để Phó Dung đứng, nàng thận trọng nhìn chăm chăm vào bụng con dâu, kinh dị nói: "Nùng Nùng thai này có được, có phải song thai hay không a? Ta nhớ người có mang Trần ca lúc 6 tháng cũng không khác mấy so với bây giờ, lang trung nói như thế nào?"

Phó Dung sờ sờ bụng, nhất thời cũng không biết nên nói với mẹ chồng như thế nào.

chuyện Từ Tấn lúc trước, trong lòng nàng nghĩ đều là Từ Tấn phải xuất chinh, không lưu ý bụng lớn nhỏ thế nào. Sau này an tâm, mới giặt mình nhận ra bụng có chút lớn. Thân thể 5 tháng, đã có thể cảm nhận được thai máy. Phó Dung mơ hồ cảm thấy có đôi khi hình như là hai chỗ cùng nhau động, nhưng cũng không rõ ràng. Mời Trương tiên sinh đến, Trương tiên sinh xem mạch không đoán ra được, nghe nàng miêu tả vị trí máy thai cũng không dám chắc chắn; để nàng chờ đến tháng sau lại xem tiếp, khi đó máy thai nhiều lần hơn, song thai và đơn thai khác biệt vẫn là rất lớn.

Phó Dung cứ nói như vậy.

Thôi hoàng hậu lập tức liền cho người đi mời thái y tới, không phải không tin lang trung của nhi tử bên kia, quả thực là quá mức hưng phấn khẩn trương.

Phó Dung cười.

Về nhà mẹ đẻ thì mẫu thân cũng như vậy, nhìn đến bụng nàng, việc đầu tiên đều là mời lang trung.

Thái y rất nhanh đã tới, cẩn thận hỏi thăm rồi nói không khác biệt lắm với Trương tiên sinh.

Thôi hoàng hậu càng tỏ ra hiếu kỳ, dặn dò Phó Dung có tin chính xác thì nhất định phải lập tức nói cho bà biết.

Phó Dung gật gật đầu, thấy Thôi Oản chậm chạp chưa tới, nghi hoặc nói: "Oản Oản vẫn như cũ đâu?"

Trước kia Thôi Oản tiến cung so với nàng càng thường xuyên, hai chị em dâu mỗi tháng đều có thể gặp một hai lần, nhưng Thôi Oản mang thai rồi, nàng ấy cũng không còn tiến cung nữa.

Thôi hoàng hậu thở dài: "Thai tướng nàng ấy vốn bất ổn, Lục đệ người lĩnh binh xuất chinh, nàng càng lo lắng hốt hoảng. Ta đã sớm nói trước, bảo nàng ấy lấy thân thể làm trọng, chớ miễn cưỡng tới ứng phó nghi thức xã giao này."

Phó Dung vội vàng khuyên giải nói: "Nương đừng lo lắng, Lục đệ thân đi chiến trường vì phụ hoàng vì dân chúng giải ưu, đây là tích phúc đâu, hai mẹ con Oản Oản các nàng khẳng định sẽ bình an."

Kỳ thật Thôi Oản như thế nào Phó Dung cũng không để bụng, nhưng trong bụng nàng ấy, nói như thế nào cũng là cốt nhục của Từ Hạo. Thấy Từ Hạo nhiệt tình thích Trần ca nhi, Phó Dung đối với Lục đệ này vẫn là thật có hảo cảm, tự nhiên hy vọng con nối dõi của hãn khoả mạnh.

Tiệc tối kết thúc, Từ Tấn ôm Trần ca nhi tới đón nàng hồi phủ.

Trần ca nhi còn không thức đêm được, miễn cưỡng chống được đến giờ, mắt phượng không mở ra được, nhu thuận nằm sấp ở đầu vai phụ thân, nghe mẫu thân nói chuyện quay đầu nhìn, ngáp một cái nho nhỏ liền ngủ tiếp.

Lên xe ngựa, Phó Dung hôn tiểu tử đã ngủ say.

Từ Tấn vững vàng ôm nhi tử, quay đầu hỏi nàng: "Ngày hôm nay nương truyền thái y ?"

Phó Dung bật cười, sờ sờ bụng nói: "Cũng muốn mau chút biết có phải song thai hay không đâu."

Trong xe ngựa đốt đèn, nàng cúi đầu mỉm cười, kiều mị ôn nhu. Từ Tấn nắm lấy tay thê tử, âm thầm khẩn cầu lão thiên gia thật sự đưa tới 2 đứa nhỏ, tốt nhất cho hai người họ nhi tử đi, một trai một gái cũng được, hay là hai nữ nhi cũng được.

Đương nhiên, nhất định phải để nàng cùng đứa nhỏ đều yên lành, đây mới là quan trọng nhất .

~

Gần tới Trọng Dương (mùng 9 tháng 9), thích hợp nhất lên cao nhìn xa, năm ngoái thời tiết này, các học sinh thư viện Quốc Tử Giám tại Tây Sơn đều sẽ kết bạn du lịch. Năm nay phần lớn đều vui đầu chuẩn bị kỳ thi Hương sắp đến. Lâm Thiều Đường cũng không ngoại lệ, ngồi ở thư phòng đọc sách, trong lòng buồn bực, Phó Bảo vụng trộm gặp hấn một lần, thấy biểu ca thanh mai trúc mã đọc sách gây cả người, liền muốn trước khi thi Hương mở màn, tự mình đi Vĩnh Thái tự dâng hương cầu đỗ cao cho Lâm Thiều Đường.

Không muốn đi một mình, Phó Bảo chạy đến Đông viện khuyến khích Phó Tuyên cùng đi.

Phó Tuyên quá hiểu rõ nàng, cũng không cần khéo léo từ chối, Phó Bảo mới vừa nói ý đồ đến, nàng liền từ chối thẳng thừng, không chút khoan nhượng.

Không phải là không muốn bồi Phó Bảo, mà là từ khi đầu xuân bị Ngô Bạch Khởi nâng kiệu một đường, Phó Tuyên có tâm đề phòng hăn. Một năm này càng thêm không thích ra ngoài, ra ngoài nhất định là theo mẫu thân cùng đi thăm hai tỷ tỷ. Trước mắt Phó Bảo mời nàng đi Vĩnh Thái tự, đi chỗ nàng hai lần gặp phải Ngô Bạch Khởi, Phó Tuyên lòng còn sợ hãi, kiên trì không buông miệng.

Phó Bảo chuyển sang việc nàng sắp xuất giá, định đánh vào tình cảm tỷ muội, đáng tiếc chiều này năm ngoái Nguyên Tiêu đã dùng, lần này không còn tác dụng.

Hai tỷ muội đang bất phân thắng bại, Kiều thị đi tới.

Phó Bảo làm nũng ôm lấy cánh tay nàng: "Nhị thẩm, người giúp ta khuyên nhủ Lục muội muội đi. Giờ ta ở nhà, ra ngoài đều nhớ mang theo nàng, tháng sau ta, ta gả cho người, nàng cứ buồn ở trong phòng, bá mẫu ngài không lo lắng sao?"

Kiều thị ha hả cười: "Một chút cũng không lo lắng, Lục muội muội người từ nhỏ đã như vậy, chỉ cần trong phòng có sách có giấy và bút mực, nàng có thể 1 tháng không ra khỏi cửa phòng, ta sớm đã quen rồi. Lại nói tiếp Tuyên Tuyên chúng ta ngoan nhiều như vậy a, không cần ta phí tâm, không giống Tứ tỷ tỷ nàng, sắp gả người vẫn còn tính trẻ con đâu."

Nàng nói như vậy, Phó Tuyên mím môi cười, Phó Bảo chu môi chơi xấu.

Bất quá Kiều thị lập tức lại nói với Phó Tuyên: "Đại bá mẫu người và Tứ tỷ tỷ muốn đi thập hương, ngày mai chúng ta cũng đi thôi, cầu đạo bùa Bình An cho Tam tỷ tỷ người."

Nữ nhi bụng càng lớn thêm, nhìn quả thật có tướng song sinh, Kiều thị cao hứng lại bất an, một thai sinh đôi thật tốt, nhưng mạo hiểm cũng lớn a, nàng từng nghe nói mẫu tử bình an thực không nhiều.

Tam tỷ tỷ...

Nghĩ tới bụng Phó Dung, mẫu thân đã nói ra lo lắng, Phó Tuyên do dự một chút gật đầu ứng.

Phó Bảo vui vẻ ôm lấy nàng, Phó Tuyên nhúu mày đẩy ra.

Ước định tốt thời khắc xuất phát, ngày kế người hai phòng cùng nhau rời cửa.

Tới chân núi Vĩnh Thái tự, vẫn do kiệu phu nâng lên.

Xuyên qua mạng che mặt, Phó Tuyên nghiêm túc phân biệt hai kiệu phu của mình, xác định không phải người nọ mới an tâm ngồi lên. Thanh Trúc theo bên cạnh nhuyển kiệu trông giữ nàng. Đường núi quen thuộc, phong cảnh quen thuộc, chỉ là gió thu lạnh hơn gió xuân, tâm cũng không khẩn trương như trước. Thanh Trúc lặng lẽ quan sát cô nương nhà mình, không biết trong lòng cô nương có cảm tưởng gì.

Phó Tuyên không có cảm tưởng gì, hy vọng Ngô Bạch Khởi lần trước chỉ là thuận miệng trêu đùa nàng một chút, nửa năm ngóng trông trôi qua, hẳn đã tìm được hứng thú mới, đừng có đến quấy rầy nàng nữa.

Thắp xong hương, đi xin xăm, dù khoa cử hay sinh con, đều là đại cát.

Lâm thị Kiều thị tâm tình tốt, muốn đi dạo chơi chùa chiền, Phó Bảo vui vẻ đi cùng. Phó Tuyên trong lòng cũng thích sắc thu khắp núi. Chỉ là nàng còn nhớ lần kia cùng tỷ tỷ thường lá phong thì Ngô Bạch Khởi cũng theo ở sau lưng, nhất thời không có hứng thú đi chơi, dẫn Thanh Trúc về nhà khách nghỉ ngơi.

Bên kia ba người Kiều thị dạo chơi vườn hoa ngắm cảnh, ở cúc viên ngẫu nhiên gặp gỡ Tiết phu nhân, hai huynh đệ Tiết Vinh Tiết Mậu theo bên cạnh nàng.

Bất ngờ gặp gỡ, muốn tránh đi cũng không kịp.

Tiết phu nhân cười chào hỏi trước, huynh đệ Tiết Vinh cũng khách khí hành lễ gọi bá mẫu.

Kiều thị tươi cười hiền lành cùng hàn huyên.

Tách ra rồi, Phó Bảo quay đầu nhìn lại, nghi hoặc hỏi Kiều thị: "Nhị thẩm, ta nhìn Tiết công tử người cũng không sai a, như thế nào..."

"Cái gì gọi là người cũng không sai?" Lâm thị thấp giọng trách cứ, "Lập tức sắp xuất giá, nói chuyện miệng còn không kiêng kỵ như vậy, người nếu có 3 phần hiểu chuyện như Tuyên Tuyên, ta cũng yên tâm."

Phó Bảo hậm hực co bả vai lại.

Kiều thị quen thuộc tính tình cô cháu gái này, không để ở trong lòng, ôn nhu giải thích: "Ta nhìn Tiết công tử người cũng không tệ, chỉ là Lục muội muội người không thích, ta và Nhị thúc người cũng không có cách nào. Ai, nào dễ dàng như vậy gặp được người thích hợp a, cho nên A Bảo gả rồi phải ôn nhu săn sóc chút, hảo hảo sống cùng Thiều Đường, đừng để nương người lo lắng."

Âm thanh nhu hòa, so với thân nương nói chuyện dễ nghe hơn, Phó Bảo ngoan ngoãn gật đầu, nhìn thấy Lâm thị lắc đầu cười khổ.

Giữa trưa ở Vĩnh Thái tự dùng cơm chay, nghỉ ngơi một lát tiêu thực, đoàn người dẹp đường hồi phủ.

Kiều thị Lâm thị ngồi chung một chiếc xe, hai tỷ muội Phó Bảo Phó Tuyên ngồi ở xe phía sau, trước xe sau xe đều có nha hoàn bà mụ trông giữ, bọn hộ vệ vây bên ngoài.

Đi tới đoạn đường núi lúc trước Phó Dung Từ Tấn gặp phải mai phục thì ngựa phía sau chẳng biết tại sao bị hoảng sợ, móng trước nâng cao, bất ngờ trực tiếp hất ngã xa phu xuống, sau đó chạy như điên lên phía trước, thoáng cái vượt qua xe ngựa hai người Kiều thị.

Kiều thị Lâm thị đều bị dọa mất hồn, hoàn hồn rồi gào khóc cả giọng gọi người đi cứu nữ nhi.

Nhưng bọn hộ vệ đều đi bộ theo bên cạnh xe ngựa, chạy sao kịp ngựa đang hoảng loạn? Chỉ có thể mở mắt tròn tròn nhìn xe ngựa kia lắc lư từ quan đạo rẽ sang, mở mắt tròn tròn nhìn một đạo thân ảnh bị quăng xuống, hồng y quần trắng, không phải Phó Bảo thì là ai?

Lâm thị kêu đến nghẹn cổ họng, sử ra khí lực toàn thân chạy tới chỗ nữ nhi. Chạy được một nửa thì thấy Phó Bảo lao đảo tự mình đứng lên, không dọa sợ mẫu thân đang lo lắng, quay người hướng về phía xe ngựa rồi đi hô to: "Lục muội muội người nhanh nhảy xuống a, không có việc gì ! Lục muội muội nhanh nhảy!"

Nữ nhi trung khí đầy đủ, Lâm thị một trái tim rơi xuống một nửa, Kiều thị lại lao đảo ngã, lần đầu tiên hận chính mình dưỡng nữ nhi thành một sách, nếu nữ nhi hoạt bát hiếu động giống như Phó Bảo, sẽ giống như Phó Bảo lớn mật nhảy xuống, mà không phải là...

Đang khóc đến ruột gan đứt từng khúc, một người cười khoái mã đột nhiên từ bên cạnh vụt qua.

"Phu nhân, là Tiết công tử! Tiết công tử đi cứu cô nương !" Xảo Hạnh vui mừng hô.

Kiều thị đã được người đỡ dậy, ngẩng đầu nhìn qua, phía trước đã không còn thân ảnh Tiết Vinh, đằng sau lại truyền đến giọng Tiết phu nhân ân cần.

Sao có thể trùng hợp như vậy?

Chẳng lẽ...

Kiều thị thân thể cứng đờ, trong mắt hàn ý chợt nổi lên.

Nàng xoay người.

Tiết phu nhân vội vàng từ trước xe ngựa nhà mình chạy tới, bức thiết dò hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Chúng ta ở phía sau nghe được phía trước không đúng, A Vinh cười ngựa đi trước cứu người, ai ở trên xe ngựa đâu? Lục cô nương không sao chứ?" Nói xong nhìn chung quanh, tìm kiếm thân ảnh Phó Tuyên.

Kiều thị tuy rằng đoán được trong đó có kỳ quặc, lúc này liên quan đến tính mạng nữ nhi, làm sao có tâm tư qua loa có lệ cùng bà ta, bình tĩnh lệnh xa phu đỡ hàng, cười ngựa mau đuổi theo người.

Chính vào lúc này, lại một đạo khoái mã bay nhanh đến, như cơn gió vọt tới từ phía trước.

Ngựa chạy quá nhanh, Kiều thị chỉ liếc thấy một khuôn mặt thiếu niên khôi ngô.

Thanh Trúc nhận ra, nhích gần đến bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: "Phu nhân, đó là Thế Tử Trung Nghĩa hầu phủ Ngô Bạch Khởi."

Kiều thị vừa nghe, nhúu mày.

Việc này, rốt cuộc là Tiết gia sắp xếp quỷ kế, hay là hỗn tiểu tử Ngô gia lại đến khi dễ nữ nhi nàng?

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 249

Phó Tuyên định nhảy xuống cùng Phó Bảo. Con ngựa này rõ ràng điên rồi, ai biết chạy xuống như vậy sẽ có hậu quả gì? Nhảy xuống bảo vệ đầu, có lẽ sẽ còn một đường sinh cơ. Nhưng mắt thấy Phó Bảo nhảy xuống lăn hai vòng trên mặt đất, Phó Tuyên không khỏi co rúm lại, vừa vận chớp mắt ấy xe ngựa bỗng nhiên đổi hướng, Phó Tuyên trở tay không kịp ngã vào bên trong, trán đập phải thành xe...

khôi phục lại ý thức, nàng nằm nghiêng ở thành xe, xe ngựa còn đang kịch liệt xóc nảy, cái trán nóng bừng đau đớn.

Phó Tuyên túm lấy giường hẹp miễn cưỡng ngồi dậy, đang muốn dời tới cửa xe bên kia, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi nàng.

Phó Tuyên nghiêng đầu nhìn sang.

Nhìn thấy một nam tử giục ngựa phi nhanh đến, cửa xe trong lúc xóc nảy lộ bộ, đóng đưa qua lại. Mở cửa ra Phó Tuyên thấy rõ bộ dáng của đối phương. Phó Tuyên và Tiết Vinh chỉ mới gặp một lần, nhưng Tiết Vinh dù sao cũng là nam nhân nàng gặp gỡ đầu tiên, bộ dạng lại ngọc thụ lâm phong, bởi vậy Phó Tuyên rất nhanh đã nhận ra.

"Lục cô nương, nàng đi ra bên ngoài, đưa tay cho ta!" Tiết Vinh mau chóng tới gần, nhìn trong xe mỹ nhân gương mặt thanh tú tái nhợt, cái trán đỏ một mảng, tuy tình huống nguy cấp, Tiết Vinh trong lòng lại mừng thầm.

Vị Lục cô nương này có dung mạo có gia thế, trải qua sợ hãi lần này cưới được về nhà, quả thực là một điều may mắn nhân sinh.

Phó gia cự tuyệt hẳn hỏi cưới, Tiết Vinh quả thật không ngờ được. Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vấn đề là ở trên người Phó Tuyên, hẳn là Phó Tuyên không coi trọng hẳn. Bằng không dù là gia thế hay là tướng mạo, Tiết Vinh không tìm được lý do Phó gia cự tuyệt hẳn. Một khi đã như vậy, hẳn liền sắp xếp một lần anh hùng cứu mỹ nhân. Có ân cứu mạng, Lục cô nương khẳng định sẽ đổi với hẳn khẳng khẳng một mực đi?

Mắt thấy mỹ nhân trong xe do dự bất định, Tiết Vinh đưa tay tới, lại giục nàng: "Lục cô nương, tình huống khẩn cấp, mẫu thân nàng còn đang đợi nàng trở về, nàng tin ta, ta nhất định sẽ đón được nàng!"

Phó Tuyên chuyển mắt đi, ánh mắt rơi vào đám cỏ dại ven đường.

Đang yên đang lành ngựa sao đột nhiên lại bị sợ hãi? Vì sao Tiết Vinh xuất hiện kịp thời như thế? Phàm hạnh người này, ca ca đã giúp nàng thăm dò. Hôm nay bị chuyện ngoài ý này, Phó Tuyên không thể không hoài nghi. Cho dù không phải Tiết Vinh làm, nàng tiếp thu ý tốt của hẳn, cùng hẳn ngồi chung một ngựa, da thịt kề cận...

Phó Tuyên thà rằng bị thương, cũng không nguyện gả cho một kẻ tiểu nhân.

Không do dự nữa, Phó Tuyên dời tới trước cửa xe, quay sang ven đường nói với Tiết Vinh: "ý tốt của Tiết công tử ta tâm lĩnh, chỉ là nam nữ khác biệt... Còn mời Tiết công tử tránh sang bên phải một chút."

Tiết Vinh biến sắc, quát to: "Không thể! Lục cô nương làm thế này sẽ dễ bị thương, thật sự gặp chuyện không may, nàng để mẫu thân nàng sống thế nào? Ta biết Lục cô nương kiên kị, mời Lục cô nương yên tâm, ta tiếp được cô nương rồi sẽ lập tức xuống ngựa, tuyệt không dám đường đột cô nương. Sau khi trở về cũng sẽ không nói với bất cứ ai!"

Phó Tuyên đang muốn xem lời này hẳn nói là thật hay giả, chợt đằng sau lại có tiếng khoái mã chạy đến, thân ảnh bị Tiết Vinh che khuất, âm thanh truyền tới rõ ràng, "Tuyên Tuyên đừng nghe hẳn ! Xe ngựa của nàng chính là hẳn động tay chân, nàng chờ đó ta tới cứu nàng!"

Là Ngô Bạch Khởi!

Phó Tuyên bản năng nhìn về phía Tiết Vinh.

Tiết Vinh lông mày dài nhíu chặt, quay đầu nhìn lướt một cái, nhanh chóng giải thích: "Lục cô nương đừng nghe hẳn nói bậy nói bạ, ta..."

Còn chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng vang lớn, xe ngựa đụng phải một cây đại thụ, bỗng nhiên chấn động một chút, sau đó tiếp tục bị ngựa điên kéo chạy về phía trước. Phó Tuyên trong lúc va chạm bị quăng ra ngoài, phịch một tiếng rơi xuống bãi cỏ, cổ tình nơi đó là sườn dốc, Phó Tuyên cứ thế lăn thẳng xuống dưới.

Tiết Vinh ngay lập tức xuống ngựa, thấy sườn dốc thoải thoải, lập tức đuổi theo, "Lục cô nương!"

thời gian lẫn như rất dài, với Phó Tuyên mà nói chỉ có đầu vầng mắt hoa cùng với xóc nảy liên tục. Ngay sau đó bất ngờ dừng lại, trong đầu vẫn là thiên toàn địa chuyển, trên người khắp nơi đều đau, đặc biệt là lồng ngực và sau lưng, xương cốt bên trong dường như sắp gãy ra rồi.

Nàng tỉnh lại, vừa động là đón đau khó nhin, không cử động được, chỉ có thể mở mắt trân trân nhìn Tiết Vinh mau chóng đi tới bên cạnh nàng, cúi người muốn ôm nàng.

"Đừng chạm vào ta!" Phó Tuyên lạnh giọng quát, "Tiết công tử thật muốn giúp ta, mời người đi báo cho mẫu thân ta một tiếng, để bà qua đón ta."

Nàng ánh mắt lạnh lẽo, Tiết Vinh hiểu được, Phó Tuyên trong lòng thật sự một chút cũng không có hăn, bỏ lỡ cơ hội lần này, hăn rất cuộc không có cách nào cưới nàng nữa.

Nhưng hăn làm sao có thể bỏ lỡ? Ngô Bạch Khởi ở bên kia nói hươu nói vượn, Phó Tuyên nghe được rõ ràng rành mạch. Tiết Vinh tuy tự tin sự tình làm được sạch sẽ, không lưu lại bất cứ dấu vết gì, lại cũng sợ Phó Thần chỉ vì ngờ vực mà đối phó hăn, kể sách trước mắt, chỉ có cùng Phó Tuyên định ra quan hệ trước, hai nhà thành thông gia, hăn mới có thể bảo vệ tiền đồ.

"Tiểu nhân một lần, thứ cho ta không thể bỏ mặc cô nương không quan tâm." Tiết Vinh ánh mắt chân thành thâm tình, khom lưng muốn ôm Phó Tuyên.

"Không cho phép người chạm vào nàng!"

Ngô Bạch Khởi đột nhiên từ phía sau nhào tới, hung hăng đẩy Tiết Vinh ra ngoài. Bất chấp Tiết Vinh, hăn lo âu quỳ ở phía trước Phó Tuyên, nhìn cái trán, vết thương trên người nàng, muốn chạm lại không dám chạm vào, nói chuyện cũng không lưu loát, "Ngã thế nào, đau chỗ nào? Tuyên Tuyên đừng sợ, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện !"

Nói xong một câu, khóe mắt thế nhưng rơi lệ.

Ngô Bạch Khởi thật sự đau lòng. Hăn biết Phó Tuyên cũng đã bốn năm năm, mỗi năm đều gặp một hai lần. Phó Tuyên trước giờ đều bình bình tĩnh tĩnh, đoan trang xinh xắn, chưa từng chật vật như vậy? Áo quần xộc xệch nằm ở trong bụi cỏ, cái trán sưng đỏ chảy máu, trên mặt cũng thêm vài chỗ xây xước. Đây là hăn có thể nhìn thấy, chỗ trên người không nhìn thấy, ai biết đến cùng bị thương thành cái dạng gì?

"Tuyên Tuyên..." Hăn vươn tay, muốn ôm nàng dậy.

Phó Tuyên khiếp sợ với hai hàng lệ kia của hăn, hoàn hồn lại đang định ngăn hăn, lại thấy Tiết Vinh giơ vỏ kiếm lạng lẽ đi tới, Phó Tuyên kinh hãi, không biết khí lực từ đâu tới, bỗng nhiên đẩy Ngô Bạch Khởi ra ngoài.

Tiết Vinh đánh lén không thành, sững sốt, khó có thể tin nhìn nàng: "Lục cô nương, hăn nhiều lần khi dễ người, lần này xe ngựa chấn kinh tất nhiên cũng do hăn ra tay, hiện tại hăn ngăn trở ta cứu nàng, Lục cô nương vì sao giúp hăn?"

Phó Tuyên mắt lạnh nhìn hăn: "Ai đúng ai sai trong lòng người rõ ràng, bây giờ ta cũng rành mạch rõ ràng nói cho người biết, ta thà để hăn cứu cũng không cần người cứu, còn mời người lập tức rời đi, bằng không quay về ta báo cho phụ thân huynh trưởng..."

Lời còn lại nàng không nói, nhưng Phó Tuyên tin tưởng Tiết Vinh hiểu được.

Tiết Vinh quả thật hiểu được, nhìn mỹ nhân trên đất ánh mắt lạnh lẽo, nghe phía sau lại có tiếng vó ngựa chạy đến, nhất định là hộ vệ Phó gia đến tìm Phó Tuyên, Tiết Vinh mau chóng đè xuống một tia sát niệm trong lòng, trên mặt hiện lên thất vọng cùng xa cách, lùi sau hai bước nói: "Lục cô nương thà rằng tin tưởng tiểu nhân cũng không nguyện tin ta, ta cũng không tự mình đa tình nữa, vậy liền cáo từ."

Nói xong quay người, quyết tuyệt mà đi.

Phó Tuyên không tin hăn, Phó Thần lại biết đức hạnh của Ngô Bạch Khởi, quay về hăn đem chuyện xe ngựa bị chấn kinh đổ lên Ngô Bạch Khởi. Phó Thần có lẽ sẽ không nghi ngờ hăn. Nếu Ngô Bạch Khởi sắc đảm ngấp trời lại chiếm tiện nghi Phó Tuyên, quay về Phó Tuyên cáo trạng cùng huynh trưởng, càng dễ dàng khiến Phó Thần tin phục.

Ngô Bạch Khởi cũng không biết tâm tư Tiết Vinh, thấy người đi rồi, hăn mừng như điên trở lại bên người Phó Tuyên, vừa hưng phấn vừa khẩn

trương hỏi nàng: "Tuyên Tuyên, nàng vừa mới nói là thật lòng? Nàng thật sự tin ta ?"

Phó Tuyên không để ý tới hăn, liếc thấy trong rừng hộ vệ nhà mình nhanh chạy đến, trong lòng vui vẻ.

Hộ vệ tới, chỉ cần hăn cùng Ngô Bạch Khởi ở chỗ này trông giữ, chờ lúc mẫu thân và bọn nha hoàn tìm đến, danh tiếng trong sạch của nàng được bảo vệ...

Ý niệm mới vừa có, Ngô Bạch Khởi đột nhiên nâng bả vai nàng lên, Phó Tuyên vừa kinh vừa sợ lại đau, thấp giọng trách mắng: "Người thả ta ra!"

Ngô Bạch Khởi chẳng những không thả, ngược lại ngồi xuống bế người lên, nhân lúc trước khi hộ vệ kia tới gần, ghé vào bên tai Phó Tuyên nói: "Tuyên Tuyên, ta biết Tiết Vinh vì sao muốn dọa sợ ngựa của nàng. Hăn muốn chiếm tiện nghi của nàng, sau đó cưới nàng về nhà. Hăn thật hèn hạ vô sỉ, nhưng ta đột nhiên phát hiện đây quả thật là biện pháp tốt để cưới nàng."

Phó Tuyên kinh hãi nhìn hăn.

Ngô Bạch Khởi không chút tránh né nhìn lại nàng: "Ta thích nàng, ta đã nói với nàng, đầu xuân nói, đến bây giờ cũng không thay đổi. Trọn đời này cũng sẽ không thay đổi. Ta biết như vậy sẽ làm nàng tức giận, nhưng ta chịu đủ rồi. Chịu đủ mỗi ngày nhìn chăm chăm theo hướng nàng đi, chỉ có thể xa xa theo phía sau xe ngựa nhà nàng, chỉ có thể xa xa nhìn nàng một cái. Cho nên ta thà rằng chọc nàng tức giận cũng muốn cưới nàng, lại dùng nửa đời sau bồi tội với nàng."

Hăn mười bảy, nàng mười lăm, lão gia tử bắt đầu thúc hăn cưới tức phụ, người đến nhà nàng hỏi cưới càng nối liền không dứt. Ngô Bạch Khởi sợ, sợ có một ngày nàng sẽ gả cho người khác, hôm nay lão thiên gia đã cho hăn cơ hội, hăn muốn nắm chắc.

"Tuyên Tuyên chỉ có một hộ vệ nhà các nàng tới, ta sẽ không nhường nàng cho hã. Hã dám cùng ta cướp người, ta liền ôm nàng nằm trên mặt đất. Dù hã khí lực lớn cũng đừng hòng tách nàng ra, nàng không tin lời ta nói cứ việc thử một chút, xem ta có làm được thế hay không."

Ở bên tai Phó Tuyên nói xong một câu này, Ngô Bạch Khởi uy hiếp liếc nhìn nàng một cái, quay người đi lên sườn núi, nói với hộ vệ kia: "Lục cô nương bị thương, không thể cưỡi ngựa, ta chậm rãi ôm nàng trở về, người nhanh đi thông báo cho Phó phu nhân, mau chóng phái xe ngựa qua đón."

Hộ vệ nào biết hã a, nghi hoặc nhìn về phía Phó Tuyên.

Ngô Bạch Khởi thấy, dứt khoát dừng lại, cũng cúi đầu nhìn mỹ nhân trong ngực, ánh mắt mỉm cười.

Phó Tuyên cũng coi như hiểu Ngô Bạch Khởi, hã to gan lớn mật, nếu như nàng xin hộ vệ giúp đỡ, hã có thể thật sự làm ra loại chuyện đó hay không?

Trong đầu hiện lên cảnh Ngô Bạch Khởi gắt gao đè nàng, ôm nàng không chịu buông tay, Phó Tuyên cắn cắn môi, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, nhắm mắt nói với hộ vệ: "Nghe Ngô thế tử, đi mời phu nhân tới đây."

Cô nương lên tiếng, hộ vệ không do dự nữa, nhanh rời đi.

Trong rừng chỉ còn lại hã và người trong lòng, Ngô Bạch Khởi vui như hoa nở, vội đem Phó Tuyên nhẹ nhàng đặt lên trên đất.

Phó Tuyên nhú mào, không biết hã muốn làm cái gì.

Ngô Bạch Khởi thấy nàng phòng bị như thế, mau chóng lấy khăn ra, đau lòng nói: "Nàng bị thương, ta ôm nàng đi loạn không tốt, Tuyên Tuyên ủy khuất nằm ở trên mặt đất một lát, ta giúp nàng xử lý vết thương một chút, nàng yên tâm, ta sẽ làm thật nhẹ."

Nói xong muốn chạm vào cái trán bị thương của Phó Tuyên, cảm giác thật cần thận .

Phó Tuyên không muốn nhìn gương mặt này nữa, quay đầu từ chối: "Không cần, người cách ta xa chút, còn dám chạm vào ta một chút, ta..."

"Ta cứ chạm vào, nàng có thể như thế nào?" Ngô Bạch Khởi cũng không quen nhìn nàng lạnh mặt, một phen nắm lấy tay nàng, còn hơi dùng sức nhéo nhéo, nhìn ánh mắt phẫn nộ của Phó Tuyên hỏi lần nữa: "Ta cứ chạm, nàng có thể làm thế nào? Đánh ta, hay là tìm ca ca, tỷ phu nàng xin giúp đỡ? Tuyên Tuyên nàng còn dám nói một câu, ta, ta liền hôn nàng!" (?????!!!!!!!!!!)

Hắn vô lại vô sỉ, Phó Tuyên tức đến đỏ mặt, ra sức giãy tay trở về.

Ngô Bạch Khởi sợ nàng tự làm đau mình, ngoan ngoãn buông tay, ôn nhu cầu nàng: "Nàng ngoan ngoãn nằm, ta giúp nàng lau một chút, nàng xem trên trán, trên mặt đều trầy xước, ngộ nhỡ có sẹo thì làm thế nào đây? Tuyên Tuyên nghe lời a..."

"Người câm miệng!" Nghe hắn dùng ngữ khí dễ trẻ con gọi nàng, Phó Tuyên không thể nhịn được nữa, nghiêm giọng mắng.

Hảo tâm bị coi là lòng lang dạ thú, Ngô Bạch Khởi ủy khuất vô cùng, muốn tự mình giải thích, thấy Phó Tuyên tức đến lồng ngực nhấp nhô, hắn không biết tại sao nghĩ đến nơi mềm mại từng chạm qua, tim đập nhanh hơn, đỏ mặt bỏ tay xuống, "Được được được, ta không nói nữa, ta cũng không chạm vào nàng, nàng đừng nóng giận?"

Phó Tuyên lười nhìn hắn, quay đầu sang hướng khác, nhắm mắt lại.

Nàng như vậy, làm tâm Ngô Bạch Khởi nhắc lên, nín thở ngưng thần, tham lam ngắm nàng.

cô nương mười lăm tuổi, mày như núi xa, da dẻ nõn nà, tóc đen hỗn độn, từng vết trầy xước nhỏ ngược lại làm cho nàng so với bình thường mảnh mai đáng thương nhiều hơn. Ngô Bạch Khởi yêu thích lại thương tiếc, kìm lòng không được vươn tay, dùng khăn khe khẽ chạm vào cái trán bị thương của Phó Tuyên, trong lúc nàng nhú mày thì giành trước nói: "Tuyên Tuyên đừng trốn, ta chỉ muốn giúp nàng".

Phó Tuyên hít một hơi thật sâu.

Ngô Bạch Khởi thấy nàng thừa nhận, tâm tư thỏa mãn phảng phất như bay lên, động tác càng thêm mềm nhẹ, từ cái trán tới sườn mặt, mỗi một vết thương đều cẩn thận lau sạch, cả người cũng từ ngời xồm biến thành quỳ sấp, cách hai gò má nàng chỉ có một tầm tay. Lau xong vết thương cuối cùng, Ngô Bạch Khởi tự cho là ôn nhu khuyên giải nói: "Tuyên Tuyên nàng đừng lo lắng, ta sẽ tìm thuốc tẩy sẹo tốt nhất cho nàng, tuyệt không để nàng có vết sẹo. Có sẹo cũng không sao cả, ta vẫn thích nàng như thường, nàng ở trong mắt ta vĩnh viễn đẹp nhất."

Phó Tuyên nằm giả chết.

Ngô Bạch Khởi nói lời ngon tiếng ngọt, trong lòng cũng ngọt, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, hăn liền cao hứng.

Hăn không nói bậy nói bạ nữa, Phó Tuyên lại có thể cảm giác ánh mắt thiếu niên còn đang trên mặt nàng, thậm chí không cần mở mắt ra nhìn cũng biết hăn kề rất gần, bởi vì có hơi thở ấm áp rơi vào trên cằm trên cổ, mang tới một chút ngứa ngáy không rõ.

Nàng hơi mím môi, do dự tiếp tục lãng phí môi lưỡi cùng hăn hay là mặc kệ hăn nhìn.

Ngô Bạch Khởi lại bị động tác nàng mím môi làm cho tâm thần rung động, hăn nhìn chăm chăm vào đôi môi hồng nhuận, quý thần xui khiến, lại gần hôn xuống.

Môi bỗng nhiên bị ngậm chặt, Phó Tuyên thân thể cứng đờ, ngay sau đó bất ngờ trốn sang một bên, tay cũng vung tới.

Ngô Bạch Khởi không trốn, thành thành thật thật chịu một lần.

"Ba" thanh âm vang lên cực kỳ đột ngột ở trong cánh rừng im lặng.

Ngô Bạch Khởi phảng phất như không biết đau, sờ sờ mặt, nhìn Phó Tuyên cười: "Muốn đánh thêm một cái nữa hay không?"

Phó Tuyên chán nản, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

Ngô Bạch Khởi lại có câu khẩn cấp muốn nói cho nàng biết: "Tuyên Tuyên, nàng chỗ này thật ngọt ..."

Thiếu niên giống như con ếch nằm sấp ở bên cạnh cô nương, cười đến ngọt ngào lại thỏa mãn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào môi cô nương mím chặt, như thể còn muốn ăn thêm một miếng.

Phó Tuyên nắm chặt cỏ trên mặt đất.

Xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, mơ hồ xen lẫn âm thanh Kiều thị lo lắng, Ngô Bạch Khởi chậm rãi hoàn hồn, lại bế người trong lòng lên.

"Tuyên Tuyên, gả cho ta đi, ta sẽ đối tốt với nàng."

Đi lên sườn núi, Ngô Bạch Khởi cúi đầu, vô cùng nghiêm túc nói.

Phó Tuyên không đáp lại, lại có nước mắt từ khuôn mặt rơi xuống.

Ngô Bạch Khởi nhìn thấy, tâm có chút không đành lòng, lại vẫn kiên định như cũ ôm nàng đi gặp mẫu thân nàng.

Hắn muốn cưới nàng, cưới chắc rồi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 250

Hoảng hốt nghe muội muội xảy ra chuyện, Phó Dung trấn an Trần ca nhi ở lại trong nhà chơi cùng Lăng Thủ, nàng vội vàng trở về nhà mẹ đẻ, ngược lại cũng không rối loạn chút nào, dặn dò xa phu đi chậm, miễn cho xe ngựa xóc nảy làm bị thương đứa nhỏ trong bụng.

Kiều thị nghe thứ nữ tới, vội vàng ra đón, đỡ lấy cánh tay nữ nhi giận trách: "Đã nói không có trở ngại người còn tới làm gì? Thật không xem chính mình đang mang thai? Quả là xằng bậy, lần sau còn như vậy, trong nhà có việc ta cũng không nói cho người."

"Ta đây vẫn yên lành, nương yên tâm, ta trong lòng hiểu rõ." Phó Dung cũng biết mình thân thể nặng nề, bước chân đi rất chậm, trên đường cẩn thận hỏi thăm mẫu thân: "Đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Quản sự nói không rõ ràng, Phó Dung đương nhiên muốn trở về xem.

Kiều thị thở dài, kể lại tình hình lúc ấy một lần, "Ngô Bạch Khởi nói là Tiết gia động tay chân, Tiết gia chỉ trích Ngô Bạch Khởi đã hại người còn vu oan người. Nương hiện giờ cũng không rõ rốt cuộc nên tin ai." Nếu Ngô Bạch Khởi không khi dễ nữ nhi của mình, Kiều thị dám đoán chắc là Tiết gia giở trò quỷ, hiện tại Ngô Bạch Khởi còn đang quỳ trong viện, thỉnh cầu cưới nữ nhi, nghiễm nhiên là chân chính chiếm tiện nghi, Kiều thị bản năng mà hoài nghi Ngô Bạch Khởi.

Phó Dung nhất thời nghĩ tới tình hình lúc trước, Tề Sách vì cưới tỷ tỷ cố ý để Tề Trúc đẩy tỷ tỷ rơi xuống nước. Những nam nhân này, biết mình không thể quang minh chính đại cưới vợ, liền khởi tâm cơ chọc tới.

Là Tiết Vinh, hay là Ngô Bạch Khởi?

Phó Dung dám khẳng định là Tiết Vinh làm.

Bởi vì đời trước Ngô Bạch Khởi đối tốt với muội muội. Phó Dung tin tưởng Ngô Bạch Khởi dù hư hỏng cũng sẽ không để muội muội rơi vào hiểm cảnh. Bởi vì Ngô Bạch Khởi từng giả mạo kiêu phu tiếp cận muội muội, hấn thật sự đơn thuần muốn cưới muội muội, lúc ấy liền có biện pháp bức bách muội muội gả cho hấn. Cũng bởi vì Ngô Bạch Khởi theo dõi muội muội nhiều lần rồi, lần này hấn ở phía sau Tiết Vinh đi cứu muội muội, rõ ràng là theo dõi muội muội, phát hiện muội muội xảy ra chuyện mới hiện thân.

Tiết Vinh, hấn thật sự cho rằng chút thủ đoạn kia người khác không nhìn ra ?

Đừng nói nàng có Từ Tấn chống lưng, chính là không cần Từ Tấn ra tay, Tiết Vinh cũng đừng hòng được tốt, ca ca nhưng là quan trên của hấn.

Thở ra một ngụm trọc khí, Phó Dung chậm rãi theo mẫu thân đi Đông viện.

Phó Phẩm Ngôn, Phó Thần hầu việc, bởi vì nữ nhi thụ thương nhẹ, hai người lại gánh vác chức vị quan trọng, tạm thời không trở về. Phó Dung bước vào cửa viện, thấy Ngô Bạch Khởi quay lưng về phía nàng quỳ trong sân, sống lưng thẳng tắp. Nghe thấy tiếng bước chân, thiếu niên quay đầu nhìn, thấy tầm mắt Phó Dung, Ngô Bạch Khởi phảng phất có chút ngại ngùng cúi đầu, gãi đầu một cái, mau chóng quay trở về.

Phó Dung không vội hỏi hấn, đi hậu viện nhìn muội muội trước.

Phó Tuyên mạng lớn, trên đầu gối, trên đùi trầy xước mấy chỗ, mắt cá chân sưng lên, cần dưỡng một hồi, không thương, tổn đến gân cốt. Chỉ là trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia có thêm mấy vết trầy xước nhỏ, đặc

biệt là cái trán sưng đỏ một mảng, nhìn đáng thương tội nghiệp. Nghĩ tới hung hiểm lúc đó, Phó Dung khước mắt đỏ lên, ngồi bên giường nắm tay muội muội, "Có phải rất đau hay không?"

Tỷ tỷ đang có thai từ xa chạy đến, Phó Tuyên sao có thể để cho nàng lo lắng, lắc lắc đầu nói: "Không có việc gì, đều là thương nhẹ, dưỡng 1 hồi là tốt rồi, tỷ tỷ đừng lo lắng."

Phó Dung nhìn muội muội trên mặt có vết thương, hết như nụ hoa vừa nở rộ bị mưa gió tàn phá, sao không xót xa?

"Muội muội cảm thấy là ai làm ?" Muội muội từ nhỏ thông minh, Phó Dung trực tiếp hỏi ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu muội muội suy đoán giống ta, chúng ta báo cho phụ thân, ca ca, tuyệt không để muội muội ăn khổ lần này."

Kiều thị đứng ở bên cạnh đâu, cũng nghi hoặc nhìn tiểu nữ nhi. Từ lúc Tiết Vinh và hộ vệ trở về tới khi các nàng ngồi xe đi đón nữ nhi, nữ nhi và Ngô Bạch Khởi một mình ở chung gần hai khắc, đoạn thời gian kia Ngô Bạch Khởi đến cùng có khi dễ nữ nhi hay không? Còn nói, hại nữ nhi nhất định là Ngô Bạch Khởi, thật như vậy, Ngô Bạch Khởi cho rằng chiếm tiện nghi nữ nhi liền có thể cưới nàng? Đừng hòng!

Phó Tuyên rũ rèm mắt xuống.

Trong đầu lướt qua động tác Tiết Vinh muốn đánh lên Ngô Bạch Khởi, lướt qua hai hàng lệ kia của Ngô Bạch Khởi, nghĩ tới Tiết Vinh đến trước, Ngô Bạch Khởi tới sau, nhắm mắt lại nói: "Không phải Ngô Bạch Khởi, có phải Tiết Vinh hay không, còn phải đợi phụ thân tra qua mới biết được."

Muội muội nghĩ giống như nàng, Phó Dung thở nhẹ một hơi, muội muội chịu tin Ngô Bạch Khởi , có thể thấy được Ngô Bạch Khởi ở trong mắt muội muội cũng không phải triệt để là tiểu nhân.

Kiều thị lại không rõ những cong cong vòng vòng bên trong, buồn bực hỏi dồn: "Tuyên Tuyên vì sao xác định không phải Ngô Bạch Khởi? Hẳn không phải khi dễ người rất nhiều lần sao?"

Phó Tuyên tay trái giấu ở trong chăn kìm lòng không được nắm chặt, trên mặt lại là một mảnh yên tĩnh lý trí: "Nương, ta và hãn giao tiếp, Ngô Bạch Khởi xằng bậy nhưng không âm ngoan, hãn sẽ không làm ra loại chuyện này."

Kiều thị nghe vậy, nhìn về phía Phó Dung.

Phó Dung vừa muốn giúp Ngô Bạch Khởi nói hai câu, bên ngoài Xảo Hạnh hồi bẩm lại nói: "Phu nhân, Nhị cô nương trở về, Ngô lão Hầu gia cũng tới."

Kiều thị vội vàng đi đón khách.

Phó Dung không động nữa, sau một lát Phó Uyển dẫn Viện Viện tiến vào, nương vài người ở trong phòng nói chuyện.

Hoàng hôn Từ Tấn theo phụ tử Phó Phẩm Ngôn cùng đến Hầu phủ.

Ngô lão Hầu gia còn chưa đi, nhìn thấy Từ Tấn, hãn tiến lên hành lễ.

Từ Tấn gật gật đầu, bởi vì đây là việc nhà Phó gia, Từ Tấn không lưu lại ở sảnh đường, liếc mắt nhìn Ngô Bạch Khởi một cái, đi viện Phó Dung lúc chưa xuất giá tìm nàng.

Vương gia đi rồi, Ngô lão Hầu gia trịnh trọng hướng Phó Phẩm Ngôn hỏi cưới: "Phó đại nhân, kỳ thật đứa nhỏ Bạch Khởi này đầu xuân đã nói với ta hãn thích Lục nha đầu, năn nỉ ta đến hỏi cưới. Ta đâu, bình thường không thể nào ra cửa, lại cũng từng nghe nói Lục nha đầu quý phủ đoan trang nhã nhặn, tài mạo song tuyệt. Cô nương tốt như vậy, ta tự biết Bạch Khởi không xứng với nàng, vì vậy không mặt mũi nào đến nhà hỏi cưới. Hôm nay đưa

nhỏ này biết được Lục nha đầu ra ngoài thế nhưng lại vụng trộm đi theo, âm kém dương sai giúp Lục nha đầu một lần, miễn cưỡng xem như là bồi tội hăn xằng bậy trước kia. Cho dù như vậy, ta cũng biết hăn không xứng với Lục nha đầu, chỉ là hăn đã mặt dày đến hỏi cưới, ta chỉ muốn giúp tiểu tử này cầu một lần, mời Phó đại nhân cùng tôn phu nhân thương lượng một chút, xem có thể thành toàn hăn hay không. Hai vị yên tâm, chuyện khác ta không dám cam đoan, nhưng ta có thể cam đoan, chỉ cần Lục nha đầu vào cổng Ngô gia chúng ta, ta tuyệt đối sẽ không để nàng ăn nửa điểm mệt. Bạch Khởi nếu có làm gì đến Lục nha đầu, chờ hăn lưu lại nỗi dỗi cho Ngô gia chúng ta, ta liền trục xuất hăn khỏi cửa. Khi nào Lục nha đầu chịu tha thứ cho hăn, ta mới cho hăn trở về."

"Tổ phụ nói bậy bạ gì đó, ta đối với Tuyên Tuyên tốt còn không đủ, sao có thể khi dễ nàng!" Ngô Bạch Khởi ở bên ngoài nghe được thật rõ ràng, tức đến hét lên. Lão già không nói chuyện thì đừng đến, gây trở ngại chứ không giúp được gì thì tính cái gì?

Ngô lão Hầu gia hận sắt không thể rèn thành thép trừng hăn: "Người nói thêm câu nữa? Ta đây xách người về ngay, miễn cho người ở chỗ này mất mặt xấu hổ!"

Ngô Bạch Khởi nhất thời ù xù.

Phó Phẩm Ngôn cùng thê tử nhìn nhau một cái, hướng Ngô lão Hầu gia khách sáo cười nói: "Ngô lão nói quá lời, hôm nay là Bạch Khởi cứu Tuyên Tuyên một mạng, trước kia hai đứa nhỏ có ân oán gì, lần này cũng tính là thanh toán xong. Về phần chuyện cưới gả, thứ cho ta cùng nội tử còn phải thương nghị thật kỹ lưỡng một phen, tạm thời không có cách nào trả lời ngài."

Ngô lão Hầu gia lập tức nói: "Không vội không vội, ta đây lưu lại thiệp canh của Bạch Khởi, các người thương nghị tốt rồi đáp một tiếng là được. Sắc trời không sớm, ta mang hăn đi về trước, ngày khác chúng ta lại gặp."

Phó Phẫm Ngôn gặt đầu, cùng Phó Thần đi ra ngoài tiễn khách.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 251

Lúc vợ chồng Phó Phẩm Ngôn nói chuyện cùng Ngô lão Hầu gia thì Từ Tấn cũng đang hỏi thăm thế tử: "Vết thương của Tuyên Tuyên có nặng không?"

Phó Dung không biết nên lắc đầu hay là gật đầu, "Trên người còn tốt, trên mặt có chút vết thương, lang trung nói là sẽ không để lại sẹo, nhưng..."

Có vết sẹo thì làm thế nào đây?

Đời trước muội muội và Ngô Bạch Khởi đầu xuân năm nay đính hôn, tháng 7 thành thân. Mẫu thân phái người nói cho nàng biết, muội muội đính hôn thì Phó Dung trong lòng ngứa ngáy. Nhưng nàng chỉ là thiếp thất của Từ Tấn, mẫu thân không có tư cách đến vương phủ gặp nàng, ngày lễ ngày tết nàng cũng không thể về nhà, càng không có cách nào lúc muội muội xuất giá thì ra phủ đưa gả. Đợi Từ Tấn chết rồi, An vương đăng cơ, phụ huynh thăng chức, nàng có thể hồi phủ, cháu ngoại đã có, lại hỏi thăm muội muội lúc ấy nàng gả cho Ngô Bạch Khởi như thế nào, muội muội không chịu nói cho nàng biết, Phó Dung thấy hai người bên trong cử chỉ lộ ra ngọt ngào ấm áp, cũng không hỏi nữa.

Cho nên đời trước muội muội có lẽ không chịu tổn thương, Phó Dung cũng không thể khẳng định vết sẹo trên mặt muội muội có thể tiêu tan hay không.

Nàng vẻ mặt lo lắng, Từ Tấn có chút tự trách: "Ta nên vẫn sai người theo dõi hẳn."

Phó gia lui thiếp canh của Tiết Vinh, hôn sự không giải quyết được, hẳn liền triệu người theo dõi Tiết Vinh trở về, không nghĩ Tiết gia gan lớn như thế.

Phó Dung nghe, khiếp sợ ngẩng đầu: "Vương gia cũng hoài nghi Tiết Vinh?"

Nàng tín nhiệm Ngô Bạch Khởi, là bởi vì đời trước muội muội tín nhiệm Ngô Bạch Khởi. Khả năng là giao tiếp lâu như vậy quen thuộc tính tình Ngô Bạch Khởi, nhưng Từ Tấn vẫn luôn chướng mắt Ngô Bạch Khởi, hẳn làm sao khẳng định như thế như thế?

Từ Tấn hơi mím môi, đơn giản nói: "Ngô Bạch Khởi không phải loại người như vậy."

Quý kế không để ý an nguy Phó Tuyên như vậy, Ngô Bạch Khởi nếu thực sự có phần tâm cơ độc ác này, không thể làm ra chuyện ra cả ngày ôm hai con rắn chọc ghẹo người.

"Người yên tâm, hẳn sẽ không có kết cục tốt ." Từ Tấn ôm lấy thê tử, nhẹ giọng an ủi.

Phó Dung lắc lắc đầu, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Vương gia không nên tự trách, việc này không liên quan tới chàng, chúng ta ai cũng không ngờ được hẳn là loại người này, vẫn là giao cho phụ thân ca ca ta đi. Muội muội bị người khi dễ, bọn họ khẳng định muốn tự tay báo thù."

Từ Tấn nghĩ ngợi một lúc, xoa bóp tay nàng, "Cũng tốt."

Phó Dung cười cười, nhìn sắc trời bên ngoài, nắm tay hẳn đi ra ngoài: "Sắp tối rồi, chúng ta cũng về nhà thôi, Trần ca nhi sẽ sốt ruột lắm."

Hai vợ chồng sóng vai đi ra ngoài, tới cửa mới buông tay ra, đổi thành Từ Tấn đỡ lấy cánh tay Phó Dung.

Ở tiền viện hàn huyên vài câu, một nhà Phó Phẩm Ngôn lại tiến bước Phó Uyển Phó Dung. Trở lại sảnh đường, Phó Phẩm Ngôn để Quan ca nhi về phòng mình đợi, hẵn cùng thê tử, trưởng tử thương lượng: "Ngô gia hỏi cưới, các người thấy thế nào?"

Phó Thần hừ lạnh, nghĩ cũng không nghĩ liền nói: "Ngô Bạch Khởi không xứng với Tuyên Tuyên, cho dù hẵn ôm Tuyên Tuyên, ta cũng không đồng ý. Ta không tin người khác bởi vì chuyện này liên chương mắt Tuyên Tuyên. Nếu thật chương mắt, ta thà rằng nuôi Tuyên Tuyên một đời cũng sẽ không đem nàng gả cho một kẻ vô sỉ như vậy!"

Phó Phẩm Ngôn nhìn về phía thê tử.

Kiều thị đau đầu đau.

Sự tình nào có đơn giản như vậy a?

Vĩnh Thái tự hương khói cường thịnh, hôm nay nữ nhi xảy ra chuyện, đằng sau trừ Tiết gia, còn có xe ngựa hai gia đình đi qua, lắm thầy nhiều ma, cũng không biết ai đem tin tức xe ngựa nữ nhi bị chấn kinh, Tiết Vinh đi cứu để lộ ra ngoài. Sau này Tiết Vinh một mình trở về, thấy có phu nhân khác ở bên cạnh, hẵn chỉ nói nữ nhi có quý nhân khác cứu, khách sáo rời đi. Nhưng tình cảnh Ngô Bạch Khởi ôm nữ nhi bị người nhìn thấy rồi a. Miệng hạ nhân Phó gia nàng và Lâm thị có thể quản chặt, nhưng vị thái thái kia giả ý lo lắng, kì thực muốn nhìn náo nhiệt, nhất định muốn theo sau hỗ trợ đi tìm nữ nhi đâu?

Ngô Bạch Khởi cứu nữ nhi, việc này không giấu được, chỉ riêng cứu người cũng thôi đi, hai người còn một mình ở chung hai khắc.

Lại nói tiếp Ngô gia, Ngô lão Hầu gia là công thần Đại Ngụy, thời trẻ cũng có uy danh hiển hách, tuy rằng hiện tại không lĩnh binh, ở trong quân doanh cũng rất có uy vọng, Gia Hòa để trọng đãi vô cùng. Nghe lão nhân

gia nói chuyện, không nghiêng lệch, quả thật là thật lòng coi trọng nữ nhi nhà mình. Dòng dõi Ngô gia xứng được với nữ nhi, Ngô Bạch Khởi...

Trừ bỏ dung mạo tốt, quả thật không có điểm nào được.

Kiều thị cũng không nguyện gả nữ nhi sang, nhưng miệng lưỡi người đời đáng sợ...

Kiều thị nhìn về phía trượng phu xin giúp đỡ, Tuyên Tuyên là nữ nhi cuối cùng của bọn họ, trượng phu cam lòng bỏ được?

Phó Phẩm Ngôn vừa muốn nói chuyện, chợt thấy nữ nhi từ bên cửa quay lại.

Nhìn vết thương trên mặt nữ nhi, Phó Phẩm Ngôn trong lòng đau đớn, đứng dậy hỏi: "Sao không hảo hảo ở trong phòng nghỉ ngơi?"

"Chút thương nhẹ này không có gì đáng ngại, phụ thân không cần lo lắng." Phó Tuyên bình tĩnh đi vào trong, ngồi vào chỗ bên người Kiều thị, nhìn mặt đất nói: "Phụ thân, nương, ca ca, ta nghĩ rồi, Ngô gia hỏi cưới, các người đáp ứng đi, ta gả."

"Tuyên Tuyên người nói lời ngốc nghếch gì vậy?" Phó Thần vừa tức vừa vội, đi tới bên người muội muội giảng đạo lý cho nàng: "Không phải là bị hấn ôm một chút sao? Tuyên Tuyên người không cần để ý, ta đây liền đi nói với hấn, hấn sau này dám phá hư thanh danh người, ta đánh chết hấn!"

Phó Tuyên bất đắc dĩ nhìn hấn: "Ca ca đừng nói lấy, ta là thật sự muốn gả cho hấn. Gả, việc này cùng lắm chỉ coi như là một đoạn giai thoại. Không gả, cho dù về sau Ngô Bạch Khởi không nói, Tiết gia hoặc là người ngoài cũng sẽ lải nhải, truyền ra chút tin đồn, ta tương lai ở nhà chồng đều mất thể diện. Không bằng gả đi, huống chi Ngô Bạch Khởi tuy rằng không học vấn không nghề nghiệp, tâm địa không xấu, trong nhà cũng đơn giản, ta đi sang chắc chắn sẽ không chịu khổ."

Gả ai chẳng phải là gả? Gả Ngô Bạch Khởi, về sau phiền phức của nàng ít, trong nhà phiền toái cũng ít đi.

Ngô Bạch Khởi xăng bận, nhưng hắn cũng không phải không có điểm nào được. Hắn vô tình đụng phải ngực nàng, Phó Tuyên hận hắn, lo lắng đề phòng, sợ Ngô Bạch Khởi nói ra, nhưng Ngô Bạch Khởi cũng không nói. Hai người gặp lại, hắn cũng không dùng cái này chế giễu nàng hoặc khinh bạc nàng. Ngược lại hắn giúp nàng nhận rõ bộ mặt thật của Tiết Vinh. Nếu như không phải Ngô Bạch Khởi vạch trần ra chuyện hồi thơ ấu, nàng và Tiết Vinh hơn nửa đã đính hôn, mặc kệ Ngô Bạch Khởi là mục đích gì, hắn cũng giúp nàng một lần.

Hiện tại sự tình nháo tới tình trạng thế này, so sánh gả cho Ngô Bạch Khởi với gả cho ngụy quân tử, ít nhiều cũng khá hơn một chút đi?

Lại còn, người khác không biết, Phó Tuyên biết, nàng bị Ngô Bạch Khởi sờ qua, cũng bị hắn hôn qua. Phó Tuyên trong lòng mình có vướng mắc, tựa như lúc trước nàng lo lắng Ngô Bạch Khởi truyền ra ngoài, sau này nàng gả cho người khác, Phó Tuyên như cũ sẽ lo lắng đề phòng mà sống, ngộ nhỡ ngày nào phu quân tương lai của nàng chất vấn nàng hôm nay hai khắc kia Ngô Bạch Khởi có làm gì nàng không, Phó Tuyên sẽ không nói dối.

Nếu như Ngô Bạch Khởi là đồ gian tà, lúc ấy liền nhân cơ hội khinh bạc nàng càng nhiều, Phó Tuyên tình nguyện chết. Hoặc là Ngô Bạch Khởi sau này nhiều lần dùng những chuyện này vũ nhục nàng, Phó Tuyên cũng tình nguyện chết, hoặc là làm gái lầu thì một đời. Nhưng Ngô Bạch Khởi không thế. Như vậy gả cho hắn thì có gì ngại? Gả người gả người, không phải là thành thân sinh con sao?

So với tướng công khác, nàng chỉ là không thích Ngô Bạch Khởi, không có gì thiếu sót.

Nàng cũng không muốn tiếp tục khiến cha mẹ bận tâm vì nàng.

"Tuyên Tuyên đừng ủy khuất mình, chỉ cần người không nguyện ý, phụ thân sẽ tìm lang quân tốt khác cho người." Phó Phẩm Ngôn đau lòng nhìn nữ nhi.

Phó Tuyên đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh như cũ: "Phụ thân, ta không phải giân dỗi, là thật sự cẩn thận nghĩ. Vậy ta đi về trước, các người tiếp tục thương nghị khi nào trả lời Ngô gia đi, nương cũng không cần đến khuyên ta nữa, nữ nhi tâm ý đã quyết."

Nói xong đi ra cửa.

"Tuyên Tuyên!" Phó Thần quay người muốn đuổi theo muội muội ngốc.

"Chính Đường, " Phó Phẩm Ngôn gọi nữ tử lại, "Người trước đừng quản hôn sự muội muội người, người chuẩn bị đối phó Tiết Vinh như thế nào?"

Tiết Vinh làm việc dưới tay nữ tử, để nữ tử ra tay thật sự vô cùng thích hợp.

Nhắc tới Tiết Vinh, Phó Thần sắc mặt nháy mắt trầm xuống, nếu không phải là Tiết Vinh gây chuyện trước, Ngô Bạch Khởi sẽ có cơ hội đụng tới muội muội?

"Phụ thân yên tâm, mấy ngày nữa người liền biết."

Phó Thần lạnh lùng nói.

~

Trước khi thi Hương kết thúc, Phó Dung trước sau nghe được hai tin tức.

Tin tức đều là Tiết gia. Tiết Vinh cùng đồng liêu đi ra ngoài săn bắn, không cẩn thận ngã từ trên ngựa xuống, ngã gãy hai chân. Sau đó phụ thân

Tiết Vinh, Định quốc công tra ra năm đó trường tử chết sớm do kế thất Tiết phu nhân và Tiết Vinh liên thủ hãm hại, dưới cơn thịnh nộ hừ thê, đưa Tiết Vinh tới thôn trang cấm túc, rất nhanh lại chọn một vị kế thất trẻ tuổi khác.

Phó Dung tự hào sờ sờ đầu nhi tử: "Trần ca nhi nói Nhị cữu cữu lợi hại hay là phụ thân lợi hại a?"

Trần ca nhi không chút do dự nói: "Phụ thân lợi hại!"

Phó Dung xoa bóp mũi nhỏ của hã, muốn nàng nói a, ca ca và Từ Tấn đều lợi hại. Ca ca chặt đứt chân Tiết Vinh, Từ Tấn chính là triệt để chặt đứt cơ hội trả thù của mẫu tử Tiết Vinh. Định quốc công vì sao có thể tra ra bản án cũ năm đó Từ Tấn không có cách nào tra ra? Hã là thật sự tra ra sao? Hoặc là năm đó Tiết phu nhân thật sự ra tay với trường tử nguyên phối sao?

Chưa hã, nhưng mặc kệ chân tướng như thế nào, Định quốc công rõ ràng là người thông minh, biết kế thất và nhi tử gai mắt Túc vương gia. Đơn thuần kiêng dè Túc vương gia cũng tốt, kiêng dè thiên tử tương lai cũng tốt, Định quốc công đều lựa chọn bỏ tốt giữ xe. Dù sao ở trong mắt những huân quý kinh thành này, thê tử có thể bỏ lại cưới, nhi tử có thể cùng tức phụ mới sinh thêm, chỉ có tước vị trên đầu là hoàng gia ban cho, chộc hoàng gia không vui, người ta muốn thu trở về, người có thể làm cái gì bây giờ? Hết cách, liền lấy tước vị ưu tiên trước.

Phó Dung thích Từ Tấn bá đạo, nhưng lại mơ hồ lo lắng, ban đêm bất an hỏi: "Vương gia, như vậy có thể làm phụ hoàng mất hứng hay không a?"

Gia Hòa để không ngốc a, cử chỉ này của Định quốc công là vì lấy lòng ai, người sáng suốt đều biết.

Từ Tấn cười nàng: "Loại chuyện này phụ hoàng thấy nhiều lắm, căn bản sẽ không đặt trong mắt, Nùng Nùng chớ suy nghĩ lung tung, hôm nay hai đứa nháo nàng không?" Nói xong thân thể chuyển xuống, lỗ tai dán ở trên bụng thê tử.

Phó Dung bụng đã hơn sáu tháng, máy thai càng ngày càng rõ ràng, không cần mời Trương tiên sinh tới phân biệt, Từ Tấn đã có thể cảm giác được bên trong là thai đôi, thật là cao hứng lại lo lắng. Có mang Trăn ca khi còn bé, hẳn chỉ cần đoán một lần, hiện tại tốt lắm, một lát ngóng trông là hai nhi tử tốt thế nào, một lát lại nghĩ một trai một gái thì nên che giấu chuyện mình không thể chạm vào nữ nhi như thế nào, một lát lại cân nhắc vạn nhất là hai nữ nhi, hẳn thật sự có thể giấu sao?

Phó Dung gò má ngày càng mướt mà, Từ Tấn nhưng là rõ ràng gầy xuống.

Phó Dung thấy hẳn vẻ mặt chờ mong dán vào bụng nàng, cũng không nghĩ những chuyện phiền lòng kia, đưa tay sờ sờ lên khuôn mặt tuần tú thon gầy, đau lòng nói: "Vương gia vất vả." Ban đêm muốn chiếu cố nàng bị chuột rút, đi cung phòng, một buổi tối tình 2, 3 lần, ngày kế còn phải từ sớm lên triều, có thể không gầy sao?

Vì không để cho Từ Tấn lo lắng, cuối tháng Phó Bảo xuất giá Phó Dung không đi, cho người đưa hạ lễ.

Vào tháng 10, Kiều thị tới thăm nàng, mang theo một tin vui kinh người.

Phó Dung có chút không thể tin nổi, "Phụ thân đáp ứng ?"

Nàng sớm biết tâm ý muội muội, chỉ là hơn nửa tháng phụ thân vẫn không cho tin chính xác...

Kiều thị thở dài: "Đúng vậy, lúc trước chúng ta sợ Tuyên Tuyên nhất thời xúc động, hiện tại đã qua lâu như vậy, Tuyên Tuyên như cũ không sửa miệng. Ngô gia bên kia lại một mảnh thành tâm, Ngô Bạch Khởi mỗi ngày đi bên cạnh ca ca người lấy lòng, bị đánh cũng không để ý, phụ thân người thấy hẳn là thật lòng muốn cưới, liền đồng ý, ngày định vào tháng 5 sang năm".

Phó Dung tâm tình có chút phức tạp.

Biết được muội muội hứa gả, nàng đi thăm muội muội, bất đắc dĩ đó là cái hũ nút, đã nói nguyên ý gả, cái nhìn đối với Ngô Bạch Khởi, nàng nửa chữ cũng không chịu nói. Phó Dung biết muội muội không thích Ngô Bạch Khởi, bởi vậy trước kia nàng chỉ chờ mong Ngô Bạch Khởi làm chút gì đó thắng được tâm muội muội, chưa từng chủ động tác hợp. Không ngờ cuối cùng hai người thật sự đi tới cùng nhau, muội muội nhìn vẫn không động tâm.

Phó Dung không muốn muội muội chịu ủy khuất, nhưng cũng không muốn tiếp tục khuyên muội muội đừng gả.

Phó Dung cảm thấy giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, đời trước Ngô Bạch Khởi phỏng chừng cũng vẫn là Ngô Bạch Khởi này. Khi đó muội muội có thể theo Ngô Bạch Khởi sông ngọt ngọt ngào ngào, một giây trước còn đang khiển trách Ngô Bạch Khởi mù mờ dạy nhi tử, ngay sau đó liền bị Ngô Bạch Khởi nháo đỏ mặt... Đời này cho dù ban đầu có chút không như ý, kết hôn rồi vợ chồng son hản là cũng sẽ hòa hợp được a?

Tựa như nàng cùng Từ Tấn, không phải cũng là chậm rãi đi tới ?

suy nghĩ bay xa một lần nữa trở về, vừa vặn nghe mẫu thân nói Ngô Bạch Khởi đi Kim Ngô Vệ ...

Phó Dung bật cười ra tiếng, "Vậy hản còn không phải mỗi ngày bị ca ca thu thập a?"

Cuối cùng cũng có một chuyện giống đời trước, lúc ấy Ngô Bạch Khởi cũng làm việc dưới tay ca ca.

Kiều thị hừ nói: "Đáng đời hản, hản tính tình kia, nên hảo hảo ma ma, bằng không cả ngày chơi bởi lêu lổng, điểm nào xứng đôi muội muội người?"

Phó Dung gật đầu đồng ý. Quả thật, nam nhân luôn phải có cái một quan nửa chức, không cần có bản lĩnh lớn bao nhiêu, tốt xấu có thể nuôi gia đình sống qua ngày. Ngô Bạch Khởi mới mười bảy, hiện tại bắt đầu tiến tới hoàn toàn còn kịp.

Hai mẹ con nói hết lời, Phó Dung đưa mẫu thân ra cửa, đi tới tiền viện, thấy Từ Tấn đang đi vào trong, quân sự bên cạnh đem một phong thư đưa tới.

Hai vợ chồng cùng nhau tiễn người, trở về thì Phó Dung nhìn lồng ngực Từ Tấn, đến cùng không hỏi ra.

Sự tình tiền viện, Từ Tấn không nói, Phó Dung cũng không dám hỏi thăm nhiều.

Từ Tấn trong lòng có việc, không phát giác nàng quan sát, theo Phó Dung trở về Phù Cừ viện, hẩn lấy cớ đi cung phòng, nhanh chóng đem thư lấy ra.

Trên phong thư màu vàng nâu, là nét chữ quen thuộc, quả thật là Cát Xuyên tự tay viết ra.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 252

Trần ca nhi thích mẫu thân nhất, thích phụ thân thứ hai, nhưng người hấn sợ nhất, không thể nghi ngờ là phụ thân.

Bởi vậy đêm nay đưa tay xúc tôm bóc vỏ thì không cẩn thận làm chén cháo rơi vãi, bị phụ thân bên cạnh nhanh tay lẹ mắt bắt lấy, Trần ca nhi nhìn chén cháo rơi ở trên giường, lại nhìn trên vạt áo tay áo đều dính cháo, mắt phượng không dám nhìn lên trên, lo sợ nhìn thấy mặt phụ thân âm trầm. Mím mím môi, tiểu tử nhìn mẫu thân đối diện, vẻ mặt sợ hãi, lại không dám khóc.

Phó Dung cũng sợ Từ Tấn tức giận, càng có thể thông cảm tâm tình nhi tử hiện tại, đổi là trước kia, nàng chắc chắn vội vàng đem nhi tử ôm vào trong ngực, giúp hấn thay xiêm y, hiện tại thân thể nặng, chỉ có thể ôn nhu hỏi thăm nhi tử: "Trần ca nhi bị phỏng sao?"

Trần ca nhi ngoan ngoãn lắc đầu, ánh mắt vẫn không dám nhìn lên trên.

Phó Dung vụng trộm nhìn thoáng qua, thấy Từ Tấn quay đầu tìm nha hoàn đâu, tạm thời nhìn không ra cái gì, cười nói: "Vậy thì tốt, mau để cho Mai Hương ôm người trở về phòng thay xiêm y, nương bảo người làm cho người một bát cháo nữa."

Trần ca nhi vẫn gật đầu, vừa vặn Mai Hương tới đón hấn, tiểu tử đưa tay chui vào trong ngực Mai Hương.

Từ Tấn đợi Mai Hương lùi ra sau một bước mới sờ sờ đầu nhi tử, mặt mày ôn nhu: "Đi thay xiêm y trước, ta cùng nương người đợi người đến rồi

lại ăn."

Phụ thân không tức giận, Trần ca nhi lập tức sống lại, vui vẻ cười, cái miệng nhỏ toét ra, thúc giục Mai Hương: "Nhanh đi thay xiêm y!"

Mai Hương cũng thở nhẹ một hơi, mau chóng ôm Thế Tử đi.

Đinh Hương bận rộn thu thập bàn ăn.

Từ Tấn đem Phó Dung đỡ xuống đất, để nha hoàn thu thập chỉnh tề bàn ăn trên giường.

Hai vợ chồng đi vào phòng.

Phó Dung tựa sát vào tường, một tay nắm ngọc bội bên hông Từ Tấn, một tay để ở lồng ngực hân, ngửa đầu nhìn hân cười: "Vương gia hôm nay tâm tình rất tốt a, Trần ca nhi làm vãi cháo chàng cũng không tức giận."

Nam nhân này tính tình âm tình bất định, ở trước mặt nàng còn tốt, đối với Trần ca nhi nghiêm khắc hơn nhiều. Lúc Trần ca nhi ngoan, Từ Tấn thích đến không được, bởi nhi tử như thế nào cũng nguyện ý. Trần ca nhi nếu phạm sai lầm, Từ Tấn đánh mặt lên cũng thập phần dọa người, nhìn thấy Phó Dung cũng sợ hãi rùng mình. Phó Dung đau lòng nhi tử, khuyên một lần, nhưng Từ Tấn trong việc dạy con có chủ ý của mình, không cho phép nàng quản. Ngày hôm nay Từ Tấn sau khi trở về vẫn mang cười, chẳng lẽ có liên quan tới lá thư đó?

Nàng trêu ghẹo hân như vậy, Từ Tấn buồn cười nói: "Hân lại không phải là cố ý, ta vì sao tức giận?" Nói như hân quá mức bất cận nhân tình vậy.

Phó Dung hừ hừ, chọc chọc lồng ngực hân: "Dù sao vương gia hôm nay nhất định là có việc mừng."

Từ Tấn nhìn nàng, biết Phó Dung mang thai càng ngày càng yếu ớt, đã nhận định sự tình, hẳn nếu không giải thích nàng khẳng định sẽ vẫn nhớ, liền cười dỗ nàng: "Biên quan lại truyền đến tin chiến thắng, Lục đệ lập công, ta rất cao hứng."

Phó Dung bừng tỉnh, lá thư đó nhất định là tin chiến thắng.

Giải đáp nghi hoặc, bên ngoài cũng một lần nữa thu thập xong, hai vợ chồng một lần nữa lên giường, Từ Tấn tâm trạng càng tốt gấp vài con tôm bóc vỏ vào trong chén cho nhi tử. Trăn ca nhi trở về nhìn thấy, lúc ăn cơm gật gù đắc ý, sau đó bị Từ Tấn nghiêm mặt răn cho một trận.

Phó Dung nhìn hai cha con bọn họ phô trương đã cười no rồi.

Đi bộ xong, hai người trở về phòng nghỉ ngơi.

Chui vào chăn, Từ Tấn liền dịch xuống, đầu dán vào bụng thê tử, nói chuyện cùng bọn nhỏ: "Nói cho phụ thân, các người rốt cuộc là con trai hay là con gái a, hay là cả hai? Yên tâm, con trai con gái phụ thân đều thích, phụ thân đều sẽ ôm các người."

Các loại tự lăm bằm.

Phó Dung đã quen Từ Tấn nói ngốc, lại cảm thấy lúc này Từ Tấn ngốc nghếch nhất, bất quá nàng thích Từ Tấn như vậy, liền cười nghe.

Từ Tấn một lòng đều đặt trên đứa nhỏ, không quản thê tử có thể chê cười hẳn hay không.

Hắn cao hứng, cũng cam nguyện cho Phó Dung chê cười.

Bệnh của hắn có hi vọng.

Cát Xuyên giữ chữ tín, mỗi khi tới một chỗ liền tìm kiếm cỏ cây sách thuốc chưa từng ghi lại, sưu tầm sau đó nghiên cứu dược tính. Năm nay

mùa hè Cát Xuyên du lịch tới núi Kỳ Liên, sưu tầm một chút cỏ cây chưa từng thấy, xuống núi nghiên cứu, mãi cho tới vào thu mới phát hiện một loại có khả năng hữu dụng với bệnh lạ của hắc. Đáng tiếc lúc ấy bởi vì tiện tay sưu tầm, số lượng không nhiều, hắc vừa mới có chút tiến triển, được thảo luận không có. Cát Xuyên lập tức dẫn thị vệ tùy thân đi sưu tầm, bắt đầu đi núi cao đường hiểm, chạy tới thì cỏ cây đều hết, không thể tìm.

Nhưng Cát Xuyên ở trong thư nói, đầu xuân năm sau cỏ cây sống lại, hắc sẽ một lần nữa hái thuốc ném thử, nếu thuận lợi, sang năm có thể trị hết bệnh.

Quả thực không khác gì năm mơ.

Từ Tấn nhắm mắt lại, cảm nhận hai đứa nhỏ nháo ra động tĩnh.

Hắc đã làm cha, sẽ không còn vụng trộm khổ sở bởi vì không thể được mẫu thân ôm vào trong ngực. Nhưng hắc có con của mình, Từ Tấn thích nhi tử cũng thích nữ nhi. Chữa khỏi bệnh, hắc liền không cần lo lắng Phó Dung trong bụng rốt cuộc là con trai hay con gái. Kỳ thật nhìn ba tỷ muội Phó gia, Từ Tấn càng ngóng trông nữ nhi, nhìn các nàng giống như Phó Dung kiều kiều lớn lên, ngóng trông các nàng làm nũng các loại với phụ thân này.

Tuy rằng Cát Xuyên phối ra giải dược cần một năm nửa năm, nhưng chỉ cần có hi vọng, Từ Tấn nguyện ý đợi.

Hắc ôm lấy Phó Dung, hận không thể cả đêm đều dán lên bụng nàng ngủ.

Hai đứa nhỏ dường như cũng biết phụ thân ngóng trông bọn họ, càng ngày càng nỗ lực lớn lên. Chỉ đáng thương Phó Dung, có hai đứa so với một đứa vất vả nhiều hơn, bụng càng lúc càng lớn, Phó Dung càng ngày càng dễ cảm thấy mệt, có đôi khi bỗng nhiên có cảm giác không thở nổi,

hai chân càng sừng phồng lên, xấu đến mức Phó Dung không muốn nhìn, ban đêm đi ngủ tỉnh dậy bảy tám lần là chuyện thường.

Phó Dung khó chịu, nàng nhịn không được nghĩ tìm ai phát giận, nhưng nàng không muốn phát giận với Từ Tấn. Vốn dĩ đủ xấu, tính tình lại kém, Từ Tấn không thích nàng thì làm thế nào đây? Cho nên Phó Dung luôn đuổi Từ Tấn ra tiền viện, không muốn hấn ban đêm ngủ không ngon giấc, không muốn hấn bị hành hạ như vậy sẽ giảm bớt yêu thích nàng.

Từ Tấn ban ngày không ở trong phủ, không có cách nào an ủi nàng, liền mời Kiều thị Phó Uyển thường thường tới bồi nàng. Ban đêm, Từ Tấn như cũ trông giữ nàng ngủ, Phó Dung tỉnh hấn cũng tỉnh. Nàng là bởi vì sinh con cho hấn mới vất vả như vậy, hấn làm sao có thể tự mình đi tiền viện hưởng thanh nhàn? Còn nữa Từ Tấn rất hiểu Phó Dung, đừng nhìn nàng luôn đuổi hấn, hấn thật đi ra, nàng sau lưng ngầm khóc không biết bao nhiêu ủy khuất đâu.

Đêm nay Phó Dung từ cung phòng ra, nhìn thấy nam nhân đứng ở bên ngoài gầy gò lại vô cùng khôi ngô, lại nhìn chính mình bộ dáng mập mạp, ánh mắt vừa chua xót, "Vương gia, chàng thật sự không ghét bỏ ta như vậy sao?"

Từ Tấn đỡ nàng về giường, ôn nhu giúp nàng lau nước mắt: "Một chút cũng không xấu, ở trong mắt ta, Nùng Nùng vĩnh viễn là đại mỹ nhân đệ nhất trên đời này."

Phó Dung bĩu môi, một chút cũng không tin.

Từ Tấn liền hôn nàng, hôn đến khi nàng tin không khóc, bình tĩnh trở lại, lại dán vào lưng nàng cùng nàng thiếp đi.

Tối tháng 11, Phó Dung thân thể nặng nề sắp đi không nổi.

Cát Xuyên cũng rút cuộc từ núi Kỳ Liên, gió bụi dặm trường chạy về, bởi vì song thai sinh con nguy hiểm, Từ Tấn lo lắng Phó Dung xảy ra chuyện, phái người đưa thư mời Cát Xuyên trở về, đợi Phó Dung sinh hẳn lại đi núi Kỳ Liên tìm được cũng kịp.

Cát Xuyên nói chuyện so với Trương tiên sinh thú vị hơn nhiều, mỗi ngày tới nhìn tình huống Phó Dung sẽ nói chút tin đồn thú vị ở bên ngoài cho Phó Dung. Hẳn là thần y, Phó Dung tin hẳn nhất, có Cát Xuyên ở bên người nàng quả thật không còn sợ hãi như trước vậy. Bất quá thần y cũng không có cách nào giảm bớt thống khổ khi nàng mang thai, những mỗi mẫu thân đều phải trải qua hành hạ, Phó Dung một lần có hai, đương nhiên phải nhận nhiều hơn một phần.

Ngày này Kiều thị tới đây thăm nàng.

Phó Dung nhớ Phó Mật là đầu tháng chạp xuất giá, liền hỏi thăm mẫu thân: "Tam thẩm bên kia đã chuẩn bị xong chưa?"

Kiều thị không ngờ nữ nhi đột nhiên hỏi cái này, ngây ngẩn mới nói: "Được rồi được rồi, có chúng ta ở đây, không cần người lo lắng."

Phó Dung chính là thời điểm mẫn cảm, lại thêm chuyện đời trước, vừa nhìn thần sắc mẫu thân liền cảm thấy không đúng, cau mày nói: "Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì hay không? Nương người đừng giấu ta, ta muốn biết."

Nữ nhi ánh mắt quá tinh, Kiều thị thở dài, nắm tay Phó Dung nói: " Ngũ muội muội người số khổ, ngày hôm trước Liễu Kiên đi thư viện Tây Sơn bái phỏng ân sư, xuống núi không cẩn thận trật chân từ trên núi lăn xuống, không kịp nâng về đến nhà liền... Nùng Nùng người không sao chứ?" Bởi vì biết nữ nhi cùng Phó Mật không có cảm tình gì, Kiều thị mới dám nói .

Thấy mẫu thân ánh mắt lo lắng, Phó Dung hoàn hồn, lắc đầu nói: "Không có việc gì, chính là thay Ngũ muội muội tiếc hận."

Phó Dung không tin thuyết khắc phu khắc thê gì, chỉ là Phó Mật cũng quá xui xẻo. Đời trước, trước khi thành thân vị hôn phu mất mạng, lần này lại gặp chuyện không may, có thể lại rơi vào thanh danh khắc chồng hay không? Phó Mật tính tình hướng nội quá gở, gia đình kinh thành nguyện ý cưới không nhiều, Tam phu nhân lại luyện tiếc nữ nhi gả ngoài, hiện giờ lại rơi xuống danh khắc phu...

Rốt cuộc không phải là chuyện tốt, sập tối Từ Tấn hồi phủ, thấy Phó Dung hậm hực.

Từ Tấn nghe nói là bởi vì chuyện Phó Mật, nghĩ ngợi một lúc, cũng không biết làm thế nào.

Phó Dung trong nhà có việc không thích tìm hăn hỗ trợ, chỉ còn một Phó Mật, Từ Tấn sớm trước giúp nàng một lần, để gia đình đời trước định cưới Phó Mật đi cưới người khác, không ngờ vẫn không thể nào tránh khỏi.

"Mất thì mất, lấy dòng dõi Phó gia, tìm một người cũng không khó." Từ Tấn ôn nhu trấn an thê tử.

Phó Dung gật gật đầu. Phó Mật tính tình không được các trưởng bối thích, gương mặt kia nhưng càng ngày càng đẹp, trong các cô nương Phó gia, Phó Dung tự nhận thứ nhất, thứ hai chính là Phó Mật. Từ xưa có mỹ nhân nào lại thật sự sầu gả đâu? Đời trước An vương tuyển phi, Phó Mật 18 tuổi gái lỡ thì chẳng phải cũng đi? Hơn nữa lại quang minh chính đại đi, không giống nàng, nhờ ca ca hỗ trợ mới tiến vào Mẫu Đơn viên.

Đại khái là ngày nghĩ đêm mong, Phó Dung đêm nay thế nhưng mơ thấy ngày đó.

thời tiết đầu tháng 4, trong Mẫu Đơn viên muôn hồng nghìn tía, khắp nơi đều là các cô nương váy lụa màu phất phới, Phó Dung thấy rõ những váy kia, lại không thấy rõ khuôn mặt mỹ nhân, nàng cũng vô tâm nhìn, khắp nơi tìm kiếm thân ảnh An vương, phát hiện An vương đứng ở bên hồ, Phó

Dung hưng phấn đi tới. Nàng không ngốc, đương nhiên sẽ không trực tiếp chạy đến bên người An vương, mà là chọn vị trí xéo đối diện An vương, nàng tin tưởng lấy mũi mách của nàng, chỉ cần An vương nhìn thấy, chắc chắn liếc mắt nhìn trúng nàng.

Lúc nàng cúi đầu giả trang thường cá chép cắm bên bờ thì một đôi tay bỗng nhiên từ phía sau đẩy tới...

Phó Dung bỗng nhiên bừng tỉnh.

"Làm sao vậy?" Nàng thở hồng hộc, Từ Tấn vốn dĩ ngủ không sâu, nghe được động tĩnh theo thói quen đi đốt đèn trước.

Vừa sờ soạng tới hộp quẹt, bên giường bỗng nhiên truyền đến âm thanh Phó Dung hoảng loạn, "Vương gia, ta, ta muốn sinh ..."

Từ Tấn tay run lên, hộp quẹt rớt xuống.

Lúc này mới cuối tháng 11, dự tính là cuối tháng chạp sinh.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 253

Hoảng loạn ngăn ngủi qua đi, Từ Tấn mau chóng bình tĩnh trở lại, nhanh chóng đốt đèn, phân phó nha hoàn gác đêm bên ngoài lập tức mời Cát Xuyên và bà đỡ, phòng nấu nước cũng mau chóng chuẩn bị. Hô xong, Từ Tấn mau chóng trở lại bên người Phó Dung, bình tĩnh hỏi nàng: "Nùng Nùng có thể đi được sao? Đừng sợ, Cát Xuyên đã nói song thai rất nhiều người đều sinh non, nàng cũng khẳng định không có việc gì."

Phó Dung đã sinh một đứa con, không sợ như vậy, cảm nhận tình huống thân thể một chút, gật gật đầu với Từ Tấn: "Vương gia đỡ ta đi phòng sinh."

Bởi vì biết khả năng sẽ sinh non, phòng sinh vẫn chuẩn bị sẵn, trời đông giá rét ngược lại không cần ngay lập tức châm lửa sưởi ấm.

Từ Tấn vội vàng mang quần áo tới, thật cẩn thận giúp nàng mặc vào. Đỡ Phó Dung đi ra ngoài, Từ Tấn cố ý dời đi lực chú ý của thê tử, cười trêu ghẹo nói: "Buổi tối sinh tốt, không cần báo tin cho nhạc phụ nhạc mẫu. Nhạc mẫu không đến, ta ở trong phòng sinh bởi nàng cũng không có ai quản ta." Đều nói nam nhân không thể vào phòng sinh, đến cùng kiêng kị cái gì? Đây là thê tử của hắn, là người hắn đặt ở trên đầu quả tim, nàng vì con cái bọn họ chịu khổ mạo hiểm, hắn làm sao có thể không làm bạn bên cạnh?

Phó Dung lại không muốn Từ Tấn bồi, sợ hắn thấy cái không nên thấy, về sau sinh ra khúc mắc, liền miễn cưỡng bình ổn âm thanh khuyên hắn: "Vương gia vẫn nên chờ ở bên ngoài đi, ngộ nhờ Trần ca nhi tỉnh dậy,

người đỡ hần, ta có Mai Hương theo cùng là được." Sinh con động tĩnh lớn, Trăn ca nhi mới lớn như vậy, cái gì đều không hiểu, không gặp được mẫu thân, sốt ruột làm thế nào đây?

"Mai Hương tính cái gì? Ta là trượng phu, không sánh bằng nhạc mẫu còn so với một đại nha hoàn? Trăn ca nhi có nhũ mẫu đỡ, hần cũng hiểu chuyện, sẽ không khóc nháo chọc người lo lắng." Từ Tấn liên tục đem hai lí do nàng đưa ra đẩy trở về, cùng với âm thanh dịu dàng, nắm chặt tay nàng nói: "Nùng Nùng nàng nói thật, ta ở bên cạnh, nàng càng an tâm có phải hay không?"

Phó Dung cúi đầu, nước mắt rớt xuống.

Từ Tấn bồi nàng, nàng đương nhiên an tâm, so mẫu thân theo cùng càng an tâm.

Là khi nào, hần ở trong lòng nàng trở nên quan trọng như thế?

Nghĩ không ra đáp án, Phó Dung cũng không muốn nghĩ, ghen ngào nói: "Cái kia vương gia không cho phép chê ta xấu..."

Sinh con a, một thân mồ hôi, tóc tai rối bời, ra sức thì khẳng định càng xấu, Phó Dung muốn Từ Tấn theo cùng nàng, lại không muốn cho hần nhìn thấy. Nhanh trí nghĩ ra, trước khi Từ Tấn nói lời ngon tiếng ngọt Phó Dung đã nói: "Vương gia bồi ta cũng được, nhưng vương gia phải bịt kín mắt, khi nào phòng sinh thu thập xong rồi vương gia mới có thể mở ra."

Từ Tấn sớm biết Phó Dung thích đẹp, thích đẹp tới tình trạng thế này hần cũng không có biện pháp, tất cả đều dung túng nàng.

Tới phòng sinh, Phó Dung tự tay bịt kín mắt Từ Tấn, lo sợ dây vải tuột ra, nàng ra sức kéo.

Từ Tấn bất đắc dĩ dõ: "Được rồi, sẽ không rơi, nàng bớt chút khí lực sinh con đi."

Nam nhân bịt mắt, ôn nhu nói xong lời cứng chiu, bà đỡ trong phòng, Cát Xuyên ngồi phía sau tấm bình phong, còn có bọn nha hoàn lui tới bưng đồ đều lặng lẽ cười, bầu không khí khẩn trương lúc trước cũng tiêu tan rất nhiều.

Phó Dung cũng thực an tâm, một tay đưa cho Từ Tấn nắm, một bên nói với Mai Hương: "Phân phó bên ngoài nói nhỏ chút, đừng ồn tới Thế Tử." Để nhi tử ngủ thẳng giấc tới hừng đông đi, tỉnh lại đã nhìn thấy các đệ đệ muội muội, tiểu tử khăng định cao hứng.

Mai Hương đi ra bên ngoài chuyển lời.

Ôn ma ma đi vào trong, nhìn thấy vương gia bịt mắt ngồi ở một bên, Ôn ma ma kinh hãi một chút, động động miệng, lại thấy vương phi nhìn về phía vương gia vẻ mặt hạnh phúc an tâm cười, lão nhân gia cũng bất đắc dĩ cười, không quản nữa, chỉ ngồi một bên khác của Phó Dung, nhỏ giọng trấn an.

Đêm mùa đông, bên ngoài rét buốt, trong phòng sinh mọi người đều toát mồ hôi.

Bất tri bất giác đến lúc Từ Tấn phải đi tảo triều, không cần Từ Tấn phân phó, Hứa gia đã phái người đưa tin vào trong cung, thuận thế cũng đưa tin cho Kiều thị Phó Uyển bên kia. Vương phi hoài song thai, so với đơn thai hung hiểm hơn nhiều, người nhà mẹ đẻ vương phi đã sớm dặn dò lúc sinh nhất định phải đưa tin.

Lúc tờ mờ sáng, bà đỡ rốt cuộc vui vẻ nói: "Thò đầu ra, thò đầu ra rồi, vương phi hít một hơi thật sâu trước, bây giờ thở mau chút, chính là như vậy..."

Bên ngoài Kiều thị không khỏi dừng bước chân lại, không dám đi vào bây giờ, sợ phân đi lực chú ý của nữ nhi, chỉ ôm thật chặt Phó Tuyên, không ngừng lái nhai: "Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ..." Phó Tuyên cũng khẩn trương cả người run rẩy, một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Bên trong Phó Dung vô cùng đau đớn, không nghe rõ lắm bà đỡ ở kêu cái gì, cũng may nàng đã sinh một lần, mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh, liền nhớ tới nên làm như thế nào, nỗ lực phối hợp.

Từ Tấn không nhìn thấy Phó Dung, tay lại bị Phó Dung nắm chặt, dù đã sớm cắt ngắn móng tay nhưng bởi vì dùng sức quá mức vẫn bầu vào lòng bàn tay hằn. Từ Tấn không cảm thấy đau, chỉ khẩn trương theo, chân cũng phát run, nhưng hấn trừ bỏ cầm tay, nắm thật chặt nàng, hoàn toàn không biết làm cái gì, muốn học Ôn ma ma cổ vũ nàng, mở miệng cũng run rẩy.

Trong lúc mờ mịt thấp thỏm như vậy, hấn cảm giác tay của nàng đột nhiên buông lỏng, tiếp theo cuối giường truyền đến một tiếng khóc nỉ non, không có vang dội như lúc Trăn ca nhi sinh ra nhưng cũng làm người ta tinh thần phấn chấn.

Vương phủ đã có Thế Tử, bà đỡ cũng không có cố kỵ, cười vui vẻ nói: "Chúc mừng vương gia vương phi, là thiên kim!"

"Tốt, sinh xong đều có thưởng!" Từ Tấn rất cuộc tìm được âm thanh, cao giọng biểu đạt chính mình vừa lòng, lại nắm chặt tay Phó Dung, "Nùng Nùng đã nghe chưa, chúng ta có nữ nhi, nữ nhi của chúng ta khẳng định giống nàng, trưởng thành sẽ đẹp như nàng."

Phó Dung cũng cao hứng, chỉ là nàng thật sự không có khí lực nói chuyện với hấn, nhin không được muốn nhắm mắt lại.

Ôn ma ma khẩn trương, vội vàng khuyên nhủ: "Vương phi đừng ngủ, ngài trong bụng còn có một hài tử nữa, trước cần thêm miếng sâm tích góp khí lực, một lát chúng ta sinh xong rồi lại nghỉ ngơi a."

Kiều thị cũng tiến vào, thay thế vị trí Ôn ma ma, lúc này cũng bất chấp Từ Tấn.

Nghe được âm thanh mẫu thân, Phó Dung có tinh thần một chút, mở mắt ra, suy yếu cười với mẫu thân.

Kiều thị dứt nàng miếng sâm, cao hứng nói: "Đã sinh một đứa, đứa thứ hai cũng nhanh thôi, Nùng Nùng chính là số tốt, thoáng cái sinh hai, giảm một lần chịu tội."

Phó Dung không có sức lực nói chuyện, nghe mẫu thân nói như vậy, trong lòng đột ngột toát ra một cỗ hào hùng. Chịu tội lâu như vậy, hiện giờ đã sinh được một, nàng làm sao có thể nửa chừng bỏ dở?

Bà đỡ còn ở phía dưới trông giữ, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, gần như là bản năng mà vươn tay, chống đỡ gan bàn chân đứa bé muốn ra ngoài, khiến cho nó chậm rãi co trở về. Phó Dung khó chịu gọi, bà đỡ không dám thả lỏng, biết tiểu chủ tử chân đã thu trở về, nàng mới toàn thân như nhũn ra thối lui lại phía sau, một bà mụ khác trông giữ ở bên cạnh thấy rất rõ ràng, lòng có linh tê lên tiếp nhận vị trí, lo vương phi sợ hãi, cũng không dám lên tiếng.

Bà đỡ lúc trước kia vô cùng lo lắng chạy tới phía sau bình phong, run rẩy nói cùng Cát Xuyên, âm thanh cực thấp: "Cát tiên sinh, vừa mới chân tiểu chủ tử ra trước, ta trước kia đã gặp loại này, không có thời gian nói cho ngài biết, trước đem đứa nhỏ đẩy lại rồi..."

Cát Xuyên phía sau lưng toát mồ hôi lạnh, lập tức phân phó nói: "Lại nhìn xem, nếu như thai vị không thẳng trở lại, lập tức nói cho ta biết!"

Bà đỡ vội vàng trở về, bất chấp rửa tay.

Kiều thị tim thót lên tới cổ họng, chỉ là nàng kinh nghiệm nhiều, hiểu được lúc này nói cho nữ nhi cũng vô dụng, liền cắn chặt môi.

Phó Dung nhận thấy không đúng, vừa muốn hỏi, liền nghe bà đỡ thúc nàng ra sức, tiểu chủ tử bên trong rốt cuộc tìm được phương thức thoải mái nhất, thò đầu ra.

Phó Dung mơ hồ hiểu mình vừa tránh được nguy hiểm, nhin xuống xúc động muốn khóc, lên tinh thần.

Lại là một vị thiên kim!

Từ Tấn nghe, nghếch mặt.

Hai nữ nhi?

Phó Dung cũng không biết nên cảm nhận gì, bất quá nghe được bên ngoài âm thanh Trần ca nhi hưng phấn gọi muội muội, Phó Dung cười, chờ thân thể triệt để thoải mái, mẫu thân ôn nhu nói cho nàng biết có thể nghỉ ngơi, Phó Dung an tâm nhắm nghiền hai mắt.

Kiều thị sờ sờ gương mặt nữ nhi ướt mồ hôi, nói với con rể đối diện: "Vương gia trông cả một đêm, đi nghỉ trước một lát đi, Nùng Nùng bên này có ta chăm sóc, vương gia yên tâm đi." Con rể tốt cỡ nào a, có thân phận có dung mạo lại đối tốt với nữ nhi. Hai con rể trước mắt, Kiều thị thích nhất người này. Đương nhiên nàng cũng thích Lương Thông, chỉ là Từ Tấn chuyên sủng nữ nhi so với Lương Thông chuyên sủng càng thêm khó được, Kiều thị khó tránh khỏi có thiên lệch.

Từ Tấn lấy dây vải che mắt xuống, tiếp tục ngồi bên giường một lát nhìn thê tử đang mê man rồi mới đi ra ngoài.

Gian ngoài, con gái đang được dì nhỏ nàng ôm vào trong ngực cho ca ca nhìn. Từ Tấn kìm lòng không được đi tới một bước, Phó Tuyên nhìn thấy hần, cười đứng lên, hỏi hần: "Tỷ phu muốn ôm sao? Bộ dạng thật giống tỷ tỷ."

Trần ca nhi đứng ở bên cạnh đâu, nghe được lời này bĩu môi lắc đầu, muội muội xấu, một chút cũng không giống mẫu thân.

Từ Tấn bước chậm tới, ngừng hô hấp nhận lấy nữ nhi.

nữ oa nho nhỏ đang ngủ say, nhẹ bẫng không có một chút phân lượng.

"Thật giống Nùng Nùng." Miễn cưỡng nói ra một câu này, Từ Tấn tận lực đưa nữ nhi cho dì của bé.

Hắn ôm thời gian quá ngắn, Phó Tuyên có phần ngạc nhiên, lại nghĩ tới cái gì, nhìn nam nhân đi nhanh tới chỗ Cát Xuyên, Phó Tuyên cúi đầu, nhìn ngoại sanh bên cạnh, lại nhìn ngoại sanh nữ trong ngực, không khỏi thay tỷ tỷ lo lắng.

Tỷ phu, có phải không thích nữ nhi hay không? Nàng nhớ rất rõ ràng, thời điểm tỷ tỷ sinh ngoại sanh, tỷ phu ôm hồi lâu mới đưa cho các nàng người một nhà ngắm nghía. Nhưng tỷ tỷ đã sinh nhi tử, tỷ phu có cần thiết không vui như thế sao? (PS: Oan cho bạn TT quá, đáng đời)

Phó Tuyên nghĩ mãi vẫn không rõ.

Ngoài cửa, Từ Tấn lại vừa từ chỗ Cát Xuyên biết được Phó Dung suýt nữa khó sinh, trong lòng căng thẳng.

Nguyên lai hai nữ nhi của hắn, sinh ra không dễ như thế

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 254

Phó Dung tỉnh lại đã là giữa trưa.

Loáng thoáng dường như nghe được âm thanh người nhà nói đùa, còn có giọng trẻ con của Trần ca nhi kêu muội muội, một lát đại muội muội, một hồi Nhị muội muội, nghĩ tới chính mình sinh song thai nữ nhi, Phó Dung triệt để thanh tỉnh, mở mắt ra.

"Nùng Nùng." Từ Tấn ở ngay bên cạnh trông giữ, thấy nàng tỉnh, lập tức tiến đến, đầu sắp muốn áp vào mặt nàng, một đôi mắt phượng ôn nhu áy náy: "Khổ cho nàng."

Là nàng mạng lớn, mới không xảy ra chuyện, bằng không thiếu chút nữa, nàng và nhị nữ nhi nguy hiểm đến tính mạng. Từ Tấn càng nghĩ càng sợ, nâng tay Phó Dung lên đặt ở bên môi, dính sát.

"Nữ nhi đâu, ôm tới cho ta nhìn xem." Phó Dung suy yếu nói.

Từ Tấn gật gật đầu, cười nói: "Nhạc mẫu và các nàng ở sát vách đang ngắm nghía đâu, ta đây liền đi gọi các nàng."

Phó Dung lòng đầy chờ mong, nhìn Từ Tấn đi ra ngoài, rất nhanh mẫu thân tỷ tỷ mỗi người ôm một cái tã lót đỏ thắm đi vào trong. Quan ca nhi, Trần ca nhi, Viện Viện theo thứ tự lớn nhỏ ở sau lưng, đều đang vui sướng dào dạt.

Kiều thị thật cẩn thận đỡ lấy nữ nhi ngồi dựa lên, lại hỗ trợ đặt hai cháu ngoại nữ đang ngủ say vào trong ngực nàng.

Mới sinh ra nữ oa đều nhỏ nhỏ, so với Trăn ca nhi lúc ấy còn nhỏ hơn, Phó Dung nhìn không chớp mắt, thấy bé bên trái lớn hơn một chút, tò mò hỏi: "Đây là tỷ tỷ?"

Kiều thị cười: "Đúng vậy, tỷ tỷ năm cân hai lượng, muội muội bốn cân bảy lượng, sau này cho đứa nhỏ ăn nhiều, sẽ dễ dàng đuổi kịp đứa lớn."

Song thai bình thường đều nhỏ hơn đơn thai, Phó Dung cẩn thận hỏi thăm tình huống hai nữ nhi với mẫu thân, biết được Cát Xuyên nói hai tỷ muội đều khỏe khỏe mạnh mạnh, trái tim chạm đất, sau khi ăn xong liền một lòng ngắm nghía các nữ nhi.

Kiều thị thức thời dẫn người thân lui ra ngoài, chỉ lưu Trăn ca nhi ở bên trong, không bao lâu Từ Tấn trở lại.

Giường đủ lớn, Trăn ca nhi ở ngoài xuôi theo giường nằm nhìn các muội muội, tuy rằng cảm thấy hai muội muội đều không dễ coi, nhưng hắn cũng thích, thỉnh thoảng sờ sờ khuôn mặt nhỏ, bàn tay nhỏ của các muội muội, dường như được đồ chơi mới lạ. Từ Tấn ngại hắn vướng bận, ngồi xuống ghế thêu, đưa tay ôm nhi tử lên trên đùi, hắn tay trái nắm lấy tay Phó Dung đặt ở miệng, như là muốn hôn tay nàng lại phảng phất chỉ là thích thân mật như vậy, tay phải vòng qua Trăn ca nhi chạm vào hai nữ nhi, trong mắt tất cả đều là ôn nhu, "Trăn ca nhi có hai muội muội, cao hứng không?"

Trăn ca nhi liên tục gật đầu.

Từ Tấn nhìn về phía Phó Dung: "Ta cũng cao hứng, chúng ta Từ gia còn chưa sinh song thai bao giờ, phụ hoàng mẫu hậu biết được lập tức ban thưởng tên gọi, lớn gọi là A Tuyền, nhỏ gọi là A Bội, Nùng Nùng cảm thấy thế nào?"

Từ Tuyền, Từ Bội...

Phó Dung mừng rỡ cười: "Phụ hoàng mẫu hậu hóa ra nghĩ giống chúng ta."

Trần ca nhi trong tên gọi đều có ngọc (chữ Trần 璚 có bộ Ngọc 玉, chữ Tuyền 璇 và Bội 珮 cũng có), sau khi Phó Dung mang thai chọn rất nhiều chữ, nam nữ đều chuẩn bị mấy tên, tổng cộng nhiều chữ như vậy, trùng với cha chồng mẹ chồng chọn là rất bình thường. Phó Dung nhưng là khá bất ngờ một đại gia đình đều thích hai tử muội này, nàng còn cho rằng một đứa con trai cũng không có, Từ Tấn ít nhiều sẽ thất vọng đâu.

Nhìn Từ Tấn ánh mắt nhu hòa đánh giá hai tiểu tử, Phó Dung chợt cảm thấy thỏa mãn.

Giống lúc sinh Trần ca khi bé, trước khi sinh Phó Dung nguyện ý để Từ Tấn ở bên cạnh, trong lúc ở cữ liền không cho phép hãm buổi tối lưu lại ở Phù Cừ viện. Từ Tấn cũng không kiên trì, tựa vào hõm vai Phó Dung nhìn nàng cho con bú sữa xong, hôn nhẹ Phó Dung, lại trước sau hôn nhẹ hai nữ nhi, cuối cùng lại hôn Phó Dung một ngụm, lúc này mới rời đi.

Ngày kế Từ Tấn từ sớm lên triều, trước khi hoàng hôn hồi phủ.

Cát Xuyên mời hãm đi qua bàn chuyện.

"Hôm qua vương phi có phát giác không?" Cát Xuyên tò mò hỏi.

Từ Tấn lắc đầu.

Hãm đối với mùi thơm cơ thể nữ tử quá mức miễn cảm, bởi vậy không thể tới gần, nhưng trước mắt ứng phó còn coi như đơn giản, chỉ cần Phó Dung ở bên cạnh hãm, hãm có thể mượn mùi thơm trên người Phó Dung che dấu đi, hoặc là dán vào Phó Dung cùng nàng dỗ nữ nhi, hoặc là ngừng hô hấp dỗ một lúc lại đi theo Phó Dung thân mật một lát đổi khí. Dù sao hai vợ chồng nguyên bản rất khăng khít, chỉ cần hãm đừng lộ ra sơ hở quá lớn, Phó Dung trong thời gian ngắn sẽ không hoài nghi.

Cát Xuyên thở dài: "Vương gia sao không nói ra tình hình thực tế với vương phi? Lấy dụng tâm của vương gia đối với vương phi, vương phi thông hiểu như vậy, sẽ không hoài nghi tâm ý vương gia lúc trước. Đến lúc đó, có vương phi chủ động giúp đỡ, một năm nửa năm này vương gia có thể an tâm thương yêu hai vị tiểu chủ tử."

Từ Tấn không tiếp lời.

Người khác sao có thể hiểu được kiếp trước kiếp này của hắn và Phó Dung?

Hắn sợ Phó Dung thương tâm, bởi vì ngay từ đầu hắn đi tìm nàng quả thật là có 8 thành nguyên nhân là chỉ có thể chạm vào nàng. Có đời trước đối chiếu, nói dối tìm nàng là bởi vì đời trước si tình với nàng, chính hắn cũng không tin được, sao có thể mong đợi Phó Dung tin tưởng?

Không muốn tiếp tục đề tài này, Từ Tấn níu kéo Cát Xuyên nói: "Tiên sinh qua lại bên ba vất vả, ở kinh thành hết năm hẵng đi tiếp?"

Cát Xuyên vuốt râu cười: "Vương gia thịnh tình, chỉ là lão phu không dám, lúc này bị vương phi phát hiện lão phu và vương gia hợp mưu lừa nàng, vương gia không sợ vương phi tức giận, lão phu chịu không nổi, sáng mai sẽ khởi hành, năm sau phối được giải được, lão phu để người giao cho vương gia, ta cũng không trở lại nữa."

Kinh thành phồn hoa, ở chỗ này mệt nhọc 7-8 năm, Cát Xuyên cũng phiền chán.

Hiền sĩ có chí cao, Từ Tấn thấy hắn đã quyết định đi, cũng không cố giữ lại.

Hai người hạ một bàn cờ, Từ Tấn ở tiền viện đối xiêm y, đi Phù Cừ viện.

Hai tỷ muội ngủ rất ngon, sẽ không chủ động quần phụ thân ôm, bởi vậy Từ Tấn dùng biện pháp của mình thuận lợi lừa dối qua ngày.

Nháy mắt đã tới tổng kết cuối năm.

hai tiểu thư A Tuyên A Bội chọn thời điểm, đúng lúc dịp 30 cuối năm tròn tháng.

Cơm tất niên ba mẹ con Phó Dung nhất định là không thể tiến cung, bất quá buổi trưa bữa tiệc đầy tháng mới tàn không lâu, Phó Dung Từ Tấn Trần ca nhi đang cùng nhau đùa A Tuyên A Bội chơi, Gia Hòa đế và Thôi hoàng hậu đột nhiên tới.

Làm Phó Dung hoảng sợ giật nảy người, vội vàng đi ra ngoài nghênh đón, mới phát hiện đôi vợ chồng tôn quý nhất này mặc thường phục tới. Gia Hòa đế tóc hoa râm, nhìn quả thật giống lão nhân 50 tuổi, không giống hai năm trước bảo dưỡng tốt, nhìn chỉ hơn bốn mươi. Ngược lại Thôi hoàng hậu bên cạnh hắc, chỉ có khóe mắt thêm nếp nhăn tinh tế, nhìn từ xa cũng chỉ hơn 30 tuổi, ung dung mỹ lệ.

"Hoàng tổ phụ, Hoàng tổ mẫu!" Trần ca nhi bỏ phụ thân mẫu thân qua một bên chạy tới trước.

Gia Hòa đế khom lưng bế hoàng tôn lên, khoát khoát tay tỏ ý bảo hai vợ chồng Từ Tấn đừng đa lễ, hắc vừa đi vào trong vừa cười hỏi Trần ca nhi: "Các muội muội đâu? Trần ca nhi giấu chỗ nào, mang Hoàng tổ phụ đi xem." Song sinh nữ đầu tiên của Hoàng gia, hắc đã sớm muốn gặp.

Trần ca nhi vui vẻ chỉ đường cho Hoàng tổ phụ.

Từ Tấn theo bên cạnh, Phó Dung lui ra đằng sau, bồi mẹ chồng cùng đi.

Nhũ mẫu đem hai tiểu thư ôm vào trong buồng sưởi, hai tỷ muội vừa ngủ no một giấc, hiện tại đang có tinh thần, đôi mắt đen lay láy ươn ướt nước,

giống Phó Dung như đúc, gương mặt cũng nảy nở, song song đặt chung chỗ đẹp như tiểu tiên đồng.

Các muội muội càng ngày càng đẹp, Trăn ca nhi rất ưa thích, mỗi ngày đều muốn ghé vào bên cạnh nhìn, hiện tại hắn leo vào trong giường trước, chỉ vào tã lót đỏ thắm thêu Hỏa Phượng nói cho Hoàng tổ phụ: "Đây là Tuyền muội muội", lại chỉ vào tã lót đỏ thắm thêu Thanh Loan nói: "Đây là Bội muội muội, Tuyền muội muội lớn, Bội muội muội nhỏ, Bội muội muội không thích cho người ta chạm vào."

Gia Hòa đế đã nghe nói, A Bội và Trăn ca nhi mới sinh lúc ấy giống nhau, chỉ cho phép phụ thân mẫu thân ôm, người khác ôm nàng liền khóc.

Nhìn hai hoàng tôn nữ như ngọc, lại nhìn nhi tử vẻ mặt tự hào bên cạnh, Gia Hòa đế trong lòng động ý niệm sau khi chiến sự với người Hồ kết thúc, cũng nên định ra trữ quân.

Đế - Hậu ngồi gần nửa canh giờ thì đi.

Tiền người xong, Phó Dung mừng thầm nói với Từ Tấn: "Phụ hoàng thật sự rất thích hai bọn họ a, hoàng tôn, hoàng tôn nữ khác cũng không có loại đái ngộ này."

Từ Tấn từ phía sau ôm lấy nàng hôn: "Nùng Nùng có bản lĩnh, sinh một đôi hoa tử muội xinh đẹp, ai có thể không thích?"

Phó Dung kiêu ngạo cực kỳ, nhìn hai nữ nhi trên giường, trong đầu đã là bộ dáng các nàng mười bốn, mười lăm tuổi diễm quan kinh thành.

Suy nghĩ lại bị tay dò vào xiêm y kéo về.

Phó Dung thở hồng hộc chạm vào lồng ngực Từ Tấn: "Vương gia nên tiến cung." Cơm tất niên trong cung, nàng không có cách nào đi, Từ Tấn nhưng lại phải đi.

"Buổi tối chờ ta." Từ Tấn căn cứ lổ tai nàng, mới lưu luyến buông nàng ra.

Phó Dung giả trang không hiểu hắc ám chỉ, đi lên giường dỗ nữ nhi.

Từ Tấn tới hôn nhẹ hai nữ nhi bảo bối rồi mới đi tiền viện.

Hắc cũng ôm Trăn ca nhi đi, Phó Dung trông giữ các nữ nhi ăn cơm tất niên, trong lòng cao hứng, cũng không cảm thấy đêm trừ tịch trượng phu, nhi tử không ở bên người có gì đáng thương. Dùng xong cơm, hai nữ mẫu ôm đôi song sinh ngủ say đi khóa viện, Phó Dung thì đi sương phòng thống thống khoái khoái tắm nước nóng.

Canh một qua không lâu, Từ Tấn đã trở lại, vào nhà liền giống như sói, chuyện gì cũng không nói, nhào lên trên giường làm xằng bậy.

Ngày kế chính là mừng một năm mới.

Bọn nhỏ qua đây tháng, Phó Dung ra kỳ ở cũ, dậy sớm thu thập thỏa đáng, hai vợ chồng muốn ôm bọn nhỏ tiến cung chúc tết.

Từ Tấn giành trước bế Trăn ca nhi lên, nói với Phó Dung: "Để nữ mẫu ôm A Tuyền, A Bội đi thôi."

Phó Dung còn chưa nói, Trăn ca nhi không muốn, vịn vẹo thân thể muốn tự mình đi: "Phụ thân với nương ôm muội muội, ta tự mình đi!"

Từ Tấn nhú mày.

Phó Dung kỳ quái nhìn hắc, nữ nhi nhẹ bằng, hắc có gì mất hứng ?

Từ Tấn thấy nàng chăm chăm nhìn mình, cười cười, sờ sờ đầu nhi tử khen: "Trăn ca nhi hiểu chuyện, vậy người bồi mẫu thân đi thông thả, phụ thân ôm muội muội đi nhìn xe ngựa trước." Nói xong bế A Tuyền nặng hơn lên, không chờ Phó Dung đuổi kịp liền sải bước đi ra bên ngoài, ra ngoài

rồi, mau chóng từ trong lòng ngực lấy khăn của Phó Dung ra, che miệng mũi lại, gấp phải hạ nhân lại mau chóng bỏ xuống.

Nhưng tới cửa, nhìn xe ngựa vương phủ to rộng, Từ Tấn lại phát sầu , một đường này muốn che giấu như thế nào?

Còn không nghĩ được biện pháp, đằng sau Phó Dung ôm A Bội đuổi kịp tới.

Từ Tấn cất kỹ khăn, cố ý đứng kề bên Phó Dung, dùng hương trên người nàng giảm bớt mùi trên người nữ nhi, tuy rằng rất nhạt nhưng vẫn có thể ngửi thấy nhàn nhạt. Tới trên xe, Từ Tấn càng ngồi sòng vai cùng Phó Dung, nhưng hẳn đã quên trong xe ngựa không phải chỉ có vợ chồng hai bọn họ...

"Ta ngồi giữa!" Trăn ca nhi ủy khuất nói, mỗi phụ thân mẫu thân ôm một muội muội, hẳn ngồi giữa là có thể.

Phó Dung không coi là chuyện to tát, trêu ghẹo nhìn về phía Từ Tấn.

Từ Tấn nào có mặt mũi cùng nhi tử cướp chỗ, liền dịch sang bên cạnh, chừa ra một khoảng trống nhỏ.

Trăn ca nhi vóc dáng nhỏ, vui vẻ chen vào.

Từ Tấn thử ngửi ngửi, phát hiện chỉ ngửi thấy mùi trên người Phó Dung, thở nhẹ một hơi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 255

Có lẽ nữ nhi quá nhỏ mùi thơm cơ thể không phải rất rõ ràng, lúc này lại bị tã lót bao lấy không phát tán ra. Từ Tấn phát hiện không nghĩ thấy thì cố ý dịch chuyển rời khỏi Phó Dung, xác định cách xa Phó Dung cũng không nghĩ thấy A Tuyền, Từ Tấn trong lòng vui vẻ, không cần lo lắng bại lộ trên đường tiến cung.

Hắn lại cúi đầu, thử thăm dò tới gần tã lót.

Cách khuôn mặt nhỏ nhắn của A Tuyền gần hơn, cảm giác ghê tởm kia lại dâng lên, Từ Tấn vội vàng ngồi thẳng người.

A Tuyền được quần nghiêm nghiêm thực thực, chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài, nhìn phụ thân chậm rãi tới gần lại đột nhiên lui trở về, A Tuyền cho rằng phụ thân đang bồi mình chơi đùa, vui vẻ giật giật căng chân, tay ú nắn giơ lên trước miệng, nhoẻn miệng cười thì phun ra bong bóng.

"Tuyền muội muội phun bong bóng !" Trăn ca nhi hưng phấn nằm gần vào, nhìn chăm chăm đại muội muội.

A Tuyền mắt to trong veo như nước liền chuyển sang ca ca.

Trăn ca nhi chu cái miệng nhỏ nhắn đi hôn muội muội.

A Tuyền ngoan ngoãn chờ.

Trần ca nhi sờ sờ gương mặt muội muội cực kỳ xinh đẹp, vô cùng hài lòng khen: "Muội muội lại dễ nhìn hơn."

Từ Tấn không nhịn được phì cười, nghiêng đầu nhìn Phó Dung.

Phó Dung cũng nhìn ba người bọn họ đâu, thấy Từ Tấn nhìn sang, nàng cười dựa lên bả vai hắn. Các nữ nhi sinh ra đời, khổ sở mang thai trước đó dường như đều không đáng gì.

Xuống xe ngựa, Từ Tấn Phó Dung mỗi người ôm một nữ nhi, Trần ca nhi vui vẻ đi ở giữa phụ thân mẫu thân.

Thôi hoàng hậu từ chính điện Phượng Nghi cung ra nghênh đón, nhìn thấy một nhà năm người như vậy, tâm bay lên. Đặc biệt là nhìn thấy nhi tử ôm cháu gái không việc gì, mừng rỡ trong lòng, tìm cơ hội gọi Từ Tấn đến bên cạnh lặng lẽ hỏi: "Cảnh Hành tốt lắm?" Nàng biết Cát Xuyên ở núi Kỳ Liên tìm được một loại dược thảo thần kỳ, cũng biết nhi tử gần đây ứng phó như thế nào, bất đắc dĩ lại đau lòng, so với ai càng ngóng trông nhi tử sớm một chút trải qua cuộc sống bình thường.

Từ Tấn cười khở: "Không có, trời lạnh quần thực nghiêm kín nên người không thấy, ôm ở trong phòng, vẫn không được."

Thôi hoàng hậu thất vọng, thấy bên kia con dâu nhìn sang, sợ con dâu sinh nghi, cười đi qua.

Mừng một chúc tết, mừng hai về nhà mẹ đẻ.

Hai nữ nhi trở về, Đông viện Cảnh Dương Hầu phủ càng náo nhiệt .

bên trong buồng sưởi, Viện Viện và Trần ca nhi xem như là lớn, trưởng tử A Thần bảy tháng của Phó Uyển, sẽ tự mình ngồi, mày rậm mắt to đặc biệt có khí thế. Hắc tiểu tử tính tình cũng lớn, thấy tỷ tỷ ghé vào bên người

hai muội muội không để ý tới mình, tức đến a a gọi, lấy cầu vải bên trong ném tỷ tỷ.

Viện Viện cũng có tính tình, quay đầu trừng mắt với đệ đệ: "Còn ném nữa, ta đánh người!"

Tỷ tỷ ánh mắt càng lớn, A Thần mím mím môi, hướng mẫu thân đưa tay giả khóc.

Phó Dung cười không ngậm miệng được, đi tới ôm cháu trai vào trong ngực, cúi đầu dỗ hân: "A Thần sao hư như vậy a, tỷ tỷ mỗi ngày dỗ người, lúc này bởi muội muội người lại mất hứng?"

Lúc A Thần bắt đầu hiểu chuyện, Phó Dung vừa vặn thân thể nặng nề không có cách nào ra cửa, cho nên A Thần với Phó Tuyên thân hơn. Nhìn thấy Phó Dung mỉm cười lại tản ra mùi sữa, tiểu tử cũng không sợ người lạ, cười cười với dì, cười xong liền chui vào ngực dì, đòi ăn.

Phó Dung có chút xấu hổ.

May mắn trong phòng trừ bỏ Trần ca nhi, A Thần thì không có nam tử, Quan ca nhi 9 tuổi ở tiền viện bởi nhóm tỷ phụ nói chuyện đâu.

Phó Uyển sợ muội muội không đủ sữa cho hai ngoại sanh nữ ăn, mau chóng ôm nhi tử nhà mình trở về, xoay người sang chỗ khác cho bú.

Kiều thị ở bên cạnh nhìn một nhà trẻ con này, lại nhìn Phó Tuyên dỗ A Tuyên, nghĩ thầm nếu Ngô Bạch Khởi cũng đối tốt với tiểu nữ nhi, nàng đời này có thể triệt để an tâm. Các nữ nhi xuất giá không ở bên mình, con rể phải đáng tin mới được, đám con dâu gả đến nhà mình, các con chắc chắn sẽ không chịu thiệt.

Bất quá nghĩ tới Phó Thần 23 tuổi còn cô độc đâu, Kiêu thị lại bức hoá.

Náo nhiệt 1 ngày, cơm chiều xong Phó Dung một nhà 4 người trở về Phù Cừ viện. Trần ca nhi tinh nghịch, nghe nói Viện Viện buổi tối muốn ngủ cùng dì nhỏ, hăn cũng la hét muốn ngủ cùng cậu nhỏ, không biết là so kè gì. Từ Tấn không quản, Kiều thị dặn dò Quan ca nhi buổi tối ngủ sớm một chút, không cho phép để ngoại sanh dậy muộn.

Phó Dung lần này về nhà mẹ đẻ chỉ ở hai đêm, không mang nhũ mẫu tới, rửa mặt thì để Từ Tấn đỡ các nữ nhi trước.

Từ Tấn đoán được sẽ như vậy, đứng ở trước giường đưa A Tuyền A Bội, các nữ nhi thích như vậy, hăn cũng không cảm thấy không thoải mái vì kẻ sát quá gần.

Phó Dung trở về, hăn lại đi rửa mặt, thu thập xong, hai cái đĩa nhỏ ngủ trong cùng, Phó Dung dựa sát vào các nàng, Từ Tấn ôm tức phụ ngủ.

Đây cũng là lần đầu tiên một nhà 4 người ngủ chung.

Vào lúc canh ba, hai tỷ muội đồng thời tỉnh, Từ Tấn lập tức đứng lên đốt đèn, bưng cái bô đặt ở bên cạnh đưa tới phía trước Phó Dung. Suyt suyt xong rồi, Phó Dung muốn cùng lúc cho hai tỷ muội bú, Từ Tấn ở bên cạnh giúp nàng nâng, trán tựa trán, chóp mũi tràn ngập mùi thơm cơ thể nàng.

Cho ăn xong rồi, lại đỡ hai khắc, hai tỷ muội một lần nữa ngủ say.

Phó Dung trở người, nhẹ giọng nói chuyện với Từ Tấn: "Vương gia vất vả, nếu không tối mai chàng ngủ sương phòng?"

Từ Tấn đem nàng ôm vào trong ngực, cười nói: "Không việc gì, sáng mai cũng không cần tảo triều."

Phó Dung cười.

Sau đó hai tử muội lại tỉnh dậy hai lần, Từ Tấn một lần so một lần càng không có tinh thần, chờ đến chính mao, bên ngoài vẫn là một màu tối đen hai tử muội lại tỉnh dậy thì Từ Tấn mắt căn bản không mở ra được, suýt suýt cũng để Phó Dung đỡ nữ nhi, hẩn quay mặt ra ngoài nằm, tiếp tục ngủ.

Phó Dung bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Vào ban ngày Từ Tấn ở tiền viện, sập tối mới trở về.

Phó Dung trêu ghẹo hẩn: "Vương gia đêm nay thật sự muốn ngủ chính phòng?"

Từ Tấn liếc mắt trừng nàng một cái, vì chứng minh chính mình tinh thần tốt, trước khi ngủ còn náo loạn một lần.

Nửa đêm các nữ nhi tỉnh lần thứ hai thì mắt Từ Tấn có chút không chịu được, Phó Dung biết hẩn mệt, trước cho A Bội ăn no để hẩn vỗ giấc, như vậy Từ Tấn nằm cũng dễ chịu hơn chút. Từ Tấn cũng thật sự chống đỡ không nổi, trán chống lên đùi Phó Dung, ngửi hương trên người nàng, tay nhẹ nhẹ vỗ nữ nhi nằm giữa hai người.

Vỗ vỗ cả hai đều ngủ rồi.

Phó Dung còn đang cho A Tuyền ăn. A Tuyền mắt to nhanh như chớp chuyển chuyển, đầy tinh thần, bàn chân thỉnh thoảng đá hai cái. Phó Dung hôn nhẹ nữ nhi, thấy nàng thời gian ngắn sẽ không ngủ ngay, trước tiên buông nàng xuống, ôm A Bội đặt vào bên trong, đắp chăn rồi, lúc này mới tiếp tục bồi A Tuyền chơi. A Tuyền nhìn thấy phụ thân, nhịn không được quay sang ra sức kéo. Phó Dung liền ôm lấy nữ nhi, đặt ở giữa hai người, nằm nghiêng xuống ôn nhu dỗ nói: "A Tuyền nhìn phụ thân, nhìn đủ rồi thì đi ngủ được không?"

A Tuyền chỉ lo nhìn chăm chăm vào phụ thân.

Phó Dung nhìn nữ nhi, ôn nhu vỗ giấc cho bé.

vị trí như vậy, Từ Tấn cách nữ nhi quá gần, nam nhân ngủ say cái gì cũng không biết, ban đầu có chút không thoải mái cũng không phát giác. Chờ hăn phát giác thì đã muộn rồi, mở mắt ra, không kịp nhìn rõ thê tử nữ nhi, trở mình rời giường, che ngực đi cung phòng đằng sau.

Phó Dung khiếp sợ ngồi dậy.

Nghe thấy âm thanh nam nhân nôn mửa.

Phó Dung hoảng sợ, hai người thành thân tới nay, Từ Tấn chỉ bị thương ngoài ý muốn, rất ít khi sinh bệnh, chẳng lẽ bởi vì hai đêm này ngủ không tốt nên bị bệnh?

Nàng vội vàng hấp tấp khoác xiêm y, ôn nhu dỗ nữ nhi đã mệt rồi, thay bé đắp kín chắn xong thì vội đi cung phòng, thấy Từ Tấn khom lưng đứng phun ở chỗ đó, Phó Dung vội vàng đi qua giúp hăn vỗ lưng: "Vương gia, ta phái người đi mời Trương tiên sinh?"

"Không cần, Nùng Nùng bưng cho ta bát trà lại đây." Từ Tấn đầu cũng không ngẩng đáp.

Phó Dung thấy hăn không nôn nữa, vội đi châm trà.

Từ Tấn ở cửa cung phòng nhận trà, không cho Phó Dung tiến vào, hăn nhiều lần súc miệng mới đi ra ngoài, lại lau lau mặt, thấy Phó Dung muốn tới, Từ Tấn khoát khoát tay, nhìn về phía giường: "Ta không sao, Nùng Nùng dỗ A Tuyền ngủ trước, ta tự ngồi một lát."

Nói xong mặc áo khoác, đi ra trước cửa sổ.

Phó Dung nhìn ra được, Từ Tấn có tâm sự.

A Tuyền đã mệt rũ rời, Phó Dung rất nhanh đỡ xong nữ nhi, thả màn xuống liền đi tìm Từ Tấn, lo lắng nói: "Vương gia rốt cuộc làm sao vậy? Thân thể không thoải mái tuyệt đối đừng chống đỡ, vẫn là mời Trương tiên sinh tới xem một chút đi?"

Từ Tấn ngẩng đầu nhìn nàng.

Còn muốn giấu diếm tiếp sao?

Hắn muốn che giấu, nhưng quá cực khổ, giống như ăn trộm, đó là nữ nhi hắn, nếu như có biện pháp thanh thần ổn định thích các nàng, hắn vì sao phải che che giấu giấu? Lại nói tiếp hiện tại hai đứa bé còn nhỏ, mấy tháng sau đâu? Trời ngày càng ấm, các nàng càng lúc càng lớn, hắn thật sự có thể giấu diếm tiếp sao?

Từ Tấn trong lòng ủy khuất không hiểu.

Hắn đường đường Túc vương, khi nào chịu ghen uất như vậy?

Lại có Phó Dung, cho dù bắt đầu hắn có mục đích không thuần khiết, qua vài năm nay, hắn đối với nàng móc tim móc phổi, thật sự không đổi được tín nhiệm của nàng sao? Hai người đều là trùng sinh, trái ngược với đời trước bộ dáng lạnh như băng, hắn bây giờ nhiều lần lời ngon tiếng ngọt dỗ nàng. Phó Dung trong lòng nhất định là đặc ý. Với hắn, Phó Dung chính là Phó Dung, nàng các loại yếu ớt hắn càng ngày càng thích nàng, thật tính toán kỹ, cũng là nàng chiếm tiện nghi càng nhiều đi?

Nhìn màn che, Từ Tấn ôm Phó Dung tới trên đùi, nắm chặt tay nàng, chăm chú nhìn mắt nàng nói: "Nùng Nùng, kỳ thật có một chuyện ta vẫn luôn không nói cho nàng. Ta hồi nhỏ mắc một chứng bệnh lạ, người không được mùi nữ nhân, tới gần người thấy sẽ ghê tởm muốn nôn, ngay cả nường ta cũng không được, vừa mới chính là người phải mùi A Tuyền mới nôn."

Phó Dung ngơ ngác.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu là không tin, "Sao có thể có loại này bệnh?"

Từ Tấn cười khỗ, vò nẻ chẳng sợ sút nói: "Nếu như không có, nàng cho là ta lúc trước vì sao chậm chạp không cưới vợ, lại đem nàng nửa đường xuất hiện mang về vương phủ làm thiếp thất? Bởi vì ta không phản cảm mùi của nàng, bởi vì nàng là nữ nhân duy nhất ta có thể tiếp cận."

Chậm chạp không cưới, nạp nàng làm thiếp...

Nhìn Từ Tấn thần sắc nghiêm túc, Phó Dung bỗng nhiên có cảm giác như nằm mơ.

Nàng sững sờ nhìn hắn, trong mắt phượng hắn không chút tránh né, nhìn thấy hai đời bọn họ.

Nàng vào vương phủ của hắn, thành di nương của hắn, hắn chết rồi, nàng cũng rơi xuống nước chết. Gặp lại nhau là ở trên thôn trang nhà mình, đời này lần đầu gặp, Từ Tấn 18 tuổi như quý mị đột nhiên xuất hiện, chưa nói mấy câu liền áp sát nàng ôm nàng, động tác lưu loát như vậy...

"Năm ấy ở Ký Châu..."

"Ta trở về sớm hơn nàng nửa năm, sau khi trở về liền hạ quyết tâm cưới người duy nhất ta có thể chạm vào làm vương phi. Nhớ nàng nói sẽ bị lên đậu, liền để Cát Xuyên sớm đi trước giúp nàng. Lần kia gặp nhau, ta cũng là nhịn không được muốn đi gặp nàng, cũng không phải đi công sự. Về sau ta sợ nàng ở Ký Châu xảy ra chuyện, lưu nhân thủ lại ở Ký Châu, nàng mỗi lần ra ngoài ta đều biết. Về sau ta và nàng gặp gỡ ngẫu nhiên tất cả đều không phải là chân chính ngẫu nhiên gặp gỡ, đều là ta tận lực đi tìm nàng."

"Ta cũng biết là nàng trùng sinh, ở Khánh quốc công phủ nàng bị Ngô Bạch Khởi khi dễ lại muốn che chở hắn thì đã đoán được."

Biết nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, Từ Tấn chủ động nói ra, "Nùng Nùng chỉ sợ nàng không tin, lúc ấy ta đã thật lòng thích nàng, biết được nàng hư tình giả ý đùa giỡn ta lâu như vậy, ta tức đến phun máu. Nàng đem ngọc bội trả cho ta, ta cũng thật sự muốn cắt đứt với nàng. Ta đem người phái ra đi theo nàng đều gọi trở về. Nhưng không có tin tức của nàng, ta ngược lại càng nhớ nàng, sau đó ta liền sắp xếp cho phụ thân nàng vào kinh. Ở dịch quán ngẫu nhiên gặp gỡ lần kia, cũng là ta quá nhớ nàng mới kiểm soát đi nhìn nàng."

Phó Dung triệt để choáng váng, mạch suy nghĩ hoàn toàn theo lời hăn nói, căn bản không cách nào làm rõ quan hệ trước sau, thẳng đến khi nghe hăn nói vào kinh, nàng mới bỗng nhiên nhớ tới chuyện nàng sợ hăn biết nhất kia.

Trong mắt nàng hiện lên kinh hãi.

Từ Tấn phát hiện, hăn cười khổ, "Đúng, ta cũng biết nàng và An vương lén hẹn hò, đời trước nàng muốn gả chính là An vương đi? Nùng Nùng đừng sợ, ta không trách nàng tìm hăn, bởi vì đời trước ta đối với nàng không tốt. Nàng không thích ta, nàng sợ đời này phải thủ tiết, ta đều hiểu. Ta chỉ biết ta thích nàng, cho nên ta vẫn bá đạo cưới nàng về. Nùng Nùng, nói cho nàng biết tất cả, là ta hi vọng giữa chúng ta không còn ngăn cách. Ta tin tưởng nàng không phải thật sự thích An vương, nàng cũng tin tưởng ta bây giờ thật lòng đối với nàng, được không? Chúng ta làm vợ chồng lâu như vậy, trong mắt ta đã sớm không nhìn nổi người khác, cho dù ta hết bệnh rồi, ta cũng sẽ không gặp nữ nhân khác, nàng tin ta được không?"

Phó Dung thân thể cứng ngắc, bản năng hỏi ra tiếng: "Vương gia, bệnh có thể trị hết?"

Từ Tấn không phủ nhận: "Cát Xuyên tìm được một loại dược thảo, sớm nhất hè này, muộn nhất cuối năm, ta có thể tốt hơn. Nùng Nùng, ta muốn chữa bệnh, không phải bởi vì muốn nạp thiếp, nếu như chúng ta không có

nữ nhi, bệnh này ta chữa hay không cũng không sao. Nhưng chúng ta có A Tuyền A Bội, ta muốn ôm các nàng, Nùng Nùng nàng tin ta?"

Nhắc tới nữ nhi, nghĩ tới hồi nhỏ chịu khổ bởi bệnh này, Từ Tấn giờ tay, ấn Phó Dung vào trong ngực.

Nhưng Phó Dung vẫn nhìn thấy, nhìn thấy trong mắt hấn lấp lánh ánh lệ.

Phó Dung nhắm mắt lại.

Nàng không biết có nên tin hấn hay không, nàng chỉ biết mấy năm này Từ Tấn đối với nàng rất tốt, không phải giả vờ, hấn cũng không cần thiết phải giả vờ.

"Ta tin người, vương gia, ta tin chàng." Phó Dung ôm chặt lấy hấn, ánh mắt cũng ướt .

Thật sự tin hấn sao?

Phó Dung không xác định, nàng duy nhất có thể xác định là nàng đau lòng, đau lòng vì hấn trong một tháng này không thể chân chính thân cận các nữ nhi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 256

Ban đêm lạnh, Từ Tấn ôm Phó Dung trở về màn che.

Đèn đều tắt, hắn ôm nàng, nàng tựa vào trong ngực hắn, hai người thật lâu cũng không lên tiếng.

Hai đời cộng lại, dường như có rất nhiều điều muốn hỏi muốn nói , nhưng giờ phút này, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Ít nhất Phó Dung không biết nên đối mặt với Từ Tấn hiện tại như thế nào.

Hắn thật sự không hận nàng sao? Nàng rõ ràng là thiếp thất của hắn, đời này lại giả trang không biết hắn, lừa hắn dối hắn, giả vờ thanh cao không cho hắn chạm vào. Phó Dung không cảm thấy mình có gì sai, dù sao hai người đời này không phải vợ chồng, quan hệ đời trước không thể đưa tới đời này, nhưng Từ Tấn hắn là vẫn coi nàng là nữ nhân của hắn đi?

Từ Tấn nói hắn tức hộc máu, hồi tưởng đêm đó ánh mắt Từ Tấn như giết người, Phó Dung cuối cùng cũng hiểu được hắn vì sao tức giận như thế, vậy hắn thật sự không thèm để ý? Còn có An vương, trách không được Từ Tấn luôn ghen với An vương. Hắn biết nàng và An vương lén hẹn hò. Bây giờ hắn không để ý, tương lai giữa hai người phát sinh sự tình gì đó, Từ Tấn có thể lấy việc này châm chọc nàng hay không, châm chọc nàng một giây trước còn cùng nam nhân khác tư định chung thân, ngay sau đó liền tự tay làm dây Trường Mệnh đi lấy lòng hắn ?

Bởi vì chỉ có thể chạm vào nàng, hăn có thể dung thứ nàng có cử chỉ làm trong lòng bất kỳ một người trượng phu nào cũng có vương mắc. Một khi hăn có thể chạm vào người khác, đối mặt muôn hồng nghìn tía bên ngoài nhiều như vậy, nàng lại dần dần già đi, hăn thật sự còn có thể sủng ái như hiện tại sao?

Phó Dung nằm ở trong ngực nam nhân, không hề nhúc nhích, thân thể không thả lỏng như trước kia.

Từ Tấn cũng không có nửa điểm buồn ngủ.

Hiện tại nàng cũng biết hăn trùng sinh, vậy nàng có thể đem hăn nhìn thành Túc vương đời trước lạnh như băng kia hay không? Nàng có thể tức giận vì hăn theo dõi thiết kế những chuyện kia hay không? Nàng có thể ngoài miệng thì nói tin trong lòng lại bắt đầu phòng bị hăn hay không, đem hăn từng chút đẩy ra, tiếp tục chỉ xem hăn làm Túc vương mà lấy lòng?

Đều biết đối phương không ngủ, bởi vì ai ngủ mà không hề nhúc nhích? Chỉ là không ai mở miệng, không ai dám động.

Cuối cùng Phó Dung gồng lên cánh tay có chút tê dại, mới đầu còn nhẫn nhịn, về sau thật sự không thoải mái, Phó Dung cố tự nhiên hết mức quay người. Từ Tấn cánh tay cũng tê, tiếp tục đuổi một lát, thấy nàng nằm xong, hăn thu tay lại, chuyển xuống bên hông.

Cảm nhận ban đêm yên tĩnh, Từ Tấn bỗng nhiên có chút hối hận .

bí mật lớn như vậy lộ ra, làm sao có thể mong đợi quan hệ của hai người còn có thể giống như trước kia? Nàng và hăn, đời trước là vương gia lạnh lùng và thiếp thất an phận, đời này là vương gia thương yêu và yêu làm nũng. Đêm nay nói toạc ra, hai đời cứ giống như cùng dồn về một chỗ, về sau muốn làm cái gì, muốn nói cái gì, có phải đều cần tìm tòi nghiên cứu đối phương một chút, tính toán theo cuộc đời nào hay không?

Phía sau một điểm động tĩnh đều không có, Từ Tấn biết nàng tỉnh, lại không biết nên đánh vỡ loại trầm mặc này như thế nào.

Hắn có thể hứa, thật sự đã nói, nàng cũng nói tin, hắn cam đoan nữa, loại nói mà không bằng chứng này Từ Tấn khinh thường nói nhiều, cũng sợ nói bao nhiêu lần nàng cũng không thật sự tin.

Không biết qua bao lâu, trong giường rốt cuộc truyền đến một chút động tĩnh.

Từ Tấn đang chờ mong nàng mở miệng, lại nghe thấy nữ nhi phát ra tiếng rầm rì nhẹ, hết như không thoải mái.

Lại muốn tỉnh?

Từ Tấn bất đắc dĩ cười, phía sau truyền đến tiếng nữ nhi khóc nỉ non, Phó Dung lập tức dậy, Từ Tấn cũng lập tức xuống giường, đốt đèn bưng bô, thuần thực vô cùng.

Phó Dung đem A Tuyền bế lên trước, thấy Từ Tấn đã giơ cái bô tới gần, nàng không nhìn mặt hắn, chỉ ôm nữ nhi suýt suýt. Nước chảy đến cái bô, phát ra tiếng vang thanh thúy, A Tuyền vừa dụi mắt vừa nhỏ giọng khóc, cũng không biết phụ thân mẫu thân trong lúc đó không vội.

Xong bé này đặt sang bên cạnh, lại bế A Bội đang khóc oa oa lên.

A Bội so với A Tuyền nhỏ hơn, Từ Tấn nhìn nữ nhi này, nghĩ tới A Bội suýt nữa khó sinh, hai mẹ con đều đi một chuyến qua Quỷ Môn quan, đột nhiên ý thức được, Phó Dung còn sống, nàng vui vui vẻ vẻ làm thê tử của hắn, bồi hắn cùng nhau sinh con dưỡng cái, đây mới là quan trọng nhất.

Nàng nếu coi hắn là Túc vương đời trước lạnh như băng kia mà sợ hắn, hắn liền đối với nàng càng tốt, làm cho nàng không cần sợ hãi. Nàng nếu tức giận bởi vì hắn theo dõi thiết kế kia, hắn liền nghĩ hết biện pháp dỗ

nàng vui vẻ, tiêu tan tức giận của nàng. Nàng nếu như ngoài miệng nói tin trong lòng lại bắt đầu phòng bị hẳn, đem hẳn từng chút đẩy ra, hẳn liền tiếp tục đối với nàng tốt, chậm rãi chen vào. Cho đến khi hai người tóc bạc phơ, hẳn đều vẫn chỉ trông giữ nàng, nàng khẳng định sẽ tin ?

Nàng thích làm tiểu hồ ly tâm nặng phòng bị, hẳn liền làm thợ săn có nhiều nhả nài, từng chút hóa giải phòng bị, làm cho nàng yên tâm lớn mật theo hẳn về nhà, lại sinh mấy con hồ ly nho nhỏ cho hẳn.

"Nùng Nùng, nhìn hai nữ nhi giống tiểu hồ ly không?" Suy nghĩ rõ ràng, không được tự nhiên trước đó tất cả đều không cánh mà bay, Từ Tấn cười hỏi.

Nghe ra bên trong giọng nói hẳn có ý cười, Phó Dung ngẩng đầu, không thấy rõ bóng người đâu, bị nam nhân ở trên môi hôn một ngụm.

Như là mưa xuân rơi vào nội tâm, Phó Dung mở mắt ra, nhìn mắt phượng Từ Tấn quen thuộc, nhìn trong mắt phượng dịu dàng quen thuộc kia, chuyện trước kết hôn và sau kết hôn từng tí từng chút mau chóng lướt qua trong đầu, cuối cùng trở về hiện thực, nàng và hẳn cùng nhau cho nữ nhi suyt suyt.

Phó Dung kìm lòng không được cười, cúi đầu nhìn nữ nhi trong ngực, A Bội mắt to trong veo như nước, khóe mắt còn đọng hai giọt nước mắt, xinh đẹp giống tiểu thần tiên, không khỏi giận Từ Tấn nói: "Nào có ai nói nữ nhi của mình là tiểu hồ ly, A Tuyền A Bội của chúng ta đều là tiểu tiên nữ, A Bội nói có đúng hay không?"

A Bội ngẩng đầu nhìn mẫu thân, nhếch miệng cười .

Phó Dung hôn tiểu nữ nhi một ngụm.

Từ Tấn ngừng hô hấp cũng hôn một cái, xuống đất đi đổ bột, trở về tiếp tục giúp Phó Dung đồng thời cho hai nữ nhi ăn.

Hai tỷ muội đều ngủ rồi, Từ Tấn đi tắt đèn, thả màn xuống, vừa nằm ngửa, Phó Dung liền chui vào trong ngực hắn.

Hết như bảo bối bị mất mà tìm lại được, Từ Tấn xoay người, vội vàng hôn nàng: "Nùng Nùng, đời trước chúng ta gặp không đúng thời điểm, ta đối với nàng không tốt, nàng quên Túc vương kia đi, chỉ nhớ người trước mắt này, chúng ta vẫn sống giống như trước đây?"

"Ta không quên."

Phó Dung ôm lấy hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, ở trong bóng đêm nhẹ giọng uy hiếp hắn, "Đời trước vương gia khi dễ ta trước, sau đó đời này ta lừa dối vương gia, chúng ta huề nhau. Đừng nói quên đi, vương gia biết, chúng ta ai cũng không thể quên được, một khi đã như vậy, ta không cầu vương gia quên ta từng mơ ước An vương, vương gia cũng đừng cầu ta quên chàng từng xấu xa kia, chúng ta đều không nói là được. Nếu như tương lai vương gia dùng cái này chỉ trích ta, ta cũng sẽ đồng dạng trả trả về..."

"Sẽ không, Nùng Nùng là mệnh của ta, ta sao có thể chỉ trích nàng, tuyệt đối sẽ không có ngày đó." Từ Tấn không cho nàng cơ hội nói xong, nói với nàng lời trong lòng, hắn rất cuộc không áp chế được tình ý tràn đầy, ôm chặt nàng, để cho nàng cảm nhận tâm hắn khó có thể kể rõ bằng lời.

Phó Dung cảm nhận được.

Nhiều lần thân mật như vậy, chưa có lần nào làm cho nàng đắm chìm như thế.

Bởi vì tâm an ổn, không sợ bị hắn phát hiện bí mật, có lẽ còn có một chút không dám buông xuống, nhưng Phó Dung trước nay không thích quá mức lo lắng vì chuyện nàng không cách nào thay đổi. Ít nhất giờ phút này, nàng biết Từ Tấn là thật sự thích nàng, như vậy là đủ rồi. Những chuyện sau này, thật xảy ra lại nói tiếp...

Phiêu phiêu dang dang, rớt cuộc tới gần bờ.

Nàng ở trong ngực hãn bình ổn.

Từ Tấn tham luyện hôn trán nàng.

Triệt để bình phục, Phó Dung phát hiện mình vẫn không mệt, nàng nghĩ ngợi một lúc, nhẹ giọng hỏi hãn: "Vương gia mệt nhọc sao?"

Từ Tấn lắc đầu: "Còn muốn nói chuyện với nàng."

Phó Dung nhích lại gần ngực hãn, bình tĩnh nói: "Ta cũng có lời muốn nói với vương gia. Lúc ấy biên quan truyền đến tin dữ về chàng và Lục đệ, không lâu sau Thái Tử mưu phản, giết Thành vương, cuối cùng lại bị An vương trấn áp. Lúc trấn loạn thì Khang vương cũng chết, các vương phủ con nối dõi đều không còn, năm sau phụ hoàng bệnh nặng thoái vị, An vương đăng cơ. Tình hình cụ thể trong đó, ta chỉ là một nữ tử trong nội viện không biết rõ."

Từ Tấn lại nghe một chút liền hiểu.

huynh đệ bọn họ nhất định là bị Thành vương hại chết, Thành vương tâm tư độc ác, huynh đệ bọn họ chết, hãn nhất định giá họa chuyện này tới trên đầu Thái Tử. Phụ hoàng hơn nửa cũng hoài nghi Thái Tử, Thái Tử mới mưu phản, chỉ là An vương nhiều năm như vậy không có cùng triều thần tướng sĩ liên lạc, chẳng lẽ chỉ bằng một người Khâu Đạc có thể trấn loạn ?

Bất quá cái gì cũng không quan trọng, bởi vì đời này đã định trước không giống như vậy.

Từ Tấn càng hiểu kỳ Phó Dung chết như thế nào.

Phó Dung có choáng váng mới nói thật với hãn, thở dài nói: "Trong phủ không có vương gia, ta một mình cô quạnh, ngày đó đi bên hồ thưởng cá

xuất thần, không cẩn thận rớt xuống hồ, sau đó liền trở về lúc 13 tuổi." Sở Từ Tấn tiếp tục truy vấn, Phó Dung cũng nghi hoặc hỏi ra miệng, "Vương gia rốt cuộc là bị hại như thế nào? Chàng không biết ta có bao nhiêu lo lắng, chỉ sợ chàng còn xảy ra chuyện."

Từ Tấn vỗ vỗ lưng nàng, cũng thở dài thật sâu: "trận giao chiến cuối cùng khinh địch, ta và Lục đệ thân hãm vòng vây, không thể thoát được."

Hai huynh đệ chết là sỉ nhục lớn nhất hai đời Từ Tấn, hắn không nguyện để Phó Dung biết hắn bị Lục đệ giết chết, sợ Phó Dung sinh hận với Lục đệ, ảnh hưởng cảm tình tương lai Trần ca nhi và đường huynh đệ Lục thúc, cũng không muốn lộ chuyện cho Lục đệ.

Đó là thân đệ đệ hắn, cũng bất đắc dĩ làm cho hắn bị người ám toán, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để mặt mũi Lục đệ bị hao tổn.

Hai người giải thích đều hợp tình hợp lý, không có gì để hoài nghi , hai vợ chồng ai cũng không nghi ai, lại hàn huyên linh linh toái toái gần nửa canh giờ, Phó Dung chống đỡ không nổi , mới ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Từ Tấn nhìn Phó Dung, Phó Dung nhìn Từ Tấn, vợ chồng nhìn nhau cười.

Có Phó Dung hỗ trợ, Từ Tấn có thể quang minh chính đại kề bên nàng cùng nhau yêu thương nữ nhi, cả ngày hài lòng không ít, thẳng đến sau Nguyên Tiêu, Hoài vương phủ đưa tới tin vui, Thôi Oản sinh non, là một bé trai.

Phó Dung không có cảm giác gì, Từ Tấn mặt lại âm u.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 257

Thôi Oản sinh non, Phó Dung thân tấu tử này dù thế nào cũng nên đi qua thăm.

Từ Tấn bồi nàng.

Tới Hoài vương phủ, Từ Tấn ngồi ở tiền viện, Phó Dung dẫn Hứa Linh đi hậu viện.

"Tứ tấu." Thôi Oản tựa vào đầu giường, mặt trắng bệch cười nói, Tạ thị bên cạnh đứng dậy chào hỏi Phó Dung.

Phó Dung nhìn rõ bộ dáng Thôi Oản, thất kinh.

Mang thai, người bình thường đều sẽ lên cân, Phó Dung mang thai hai nữ nhi béo lên càng nhiều, nửa tháng này có ma ma giúp nàng xoa bụng giảm cân, chính nàng cũng dựa theo biện pháp lúc trước Cát Xuyên dạy, nỗ lực gầy đi, trên mặt vẫn còn êm dịu đâu, nhưng Thôi Oản mới vừa sinh xong đứa nhỏ, nhìn lại so trước khi thành thân còn gầy hơn.

Là bởi vì lo lắng Từ Hạo sao?

Nam nhân xuất chinh ở ngoài, quả thật đủ lo lắng, chẳng trách được sẽ sinh non.

Phó Dung ngồi xuống bên giường, ân cần hỏi thăm thân thể Thôi Oản vài câu, cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong tả lót.

Gầy gầy nhỏ nhắn, ở trong bụng mẫu thân mới bảy tháng đã sinh, nghe nói mới hơn 4 cân một chút, còn chưa bằng A Bội lúc sinh ra, càng không cần so với Trần ca nhi.

"Oản Oản là tự mình cho bú sao?" Từ Hạo thích Trần ca nhi như vậy, Phó Dung đối với đứa cháu này cũng đau lòng, quan hệ tới thân thể đứa bé, nàng tạm thời quên không vui đối với Thôi Oản, nhịn không được hỏi thăm.

Thôi Oản lắc lắc đầu, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, thở dài nói: "Ta không đủ sữa, để nhũ mẫu cho bú, Tứ tẩu đừng lo lắng, đứa nhỏ mạng lớn, lang trung đã nói điều dưỡng tốt sẽ không có việc gì, Tứ tẩu tiến cung thăm mẫu hậu cũng trấn an mẫu hậu thêm, đừng để người sốt ruột."

Nàng nói như vậy, đứa bé kia quả thật hẳn là không có việc gì, Phó Dung yên tâm, ôm lấy đứa nhỏ nói: "Tứ ca người còn chờ ở bên ngoài đâu, ta ôm qua cho hẳn xem." Cháu ruột, nào có ai không ngóng trông.

Thôi Oản ôn nhu cười, Tạ thị bồi Phó Dung cùng đi tới đó.

Từ Tấn đang đứng trong sảnh đường, mặt trầm như nước, thấy Phó Dung ôm đứa nhỏ tới, hẳn lại gần nhìn, ánh mắt căn bản không dừng ở trên người đứa nhỏ, ở trên tã lót chuyển một vòng liền thu trở về, trầm giọng nói: "Đứa bé quá nhỏ, mau chóng ôm trở về đi, đừng để lạnh."

Hắn ở bên ngoài vẫn đều là bộ dáng lạnh lùng nghiêm nghị, Phó Dung Tạ thị đều không để ý.

Hai vợ chồng ở Hoài vương phủ ngồi chốc lát rồi đi, Tạ thị ra ngoài tiễn người, sau khi trở về đuổi bọn nha hoàn đi ra ngoài, nhẹ giọng nói cùng nữ nhi: "Người đây cũng dám đánh bậy đánh bạ, lo lắng hãi hùng, đứa nhỏ 8 tháng đã sinh ra, cái đầu lại nhỏ như vậy, người khác thấy cũng sẽ không hoài nghi. Chỉ là, Oản Oản a, sau này đến cùng phải làm sao bây giờ?"

Thôi Oản vẻ mặt dừng dừng, ôm lấy nhi tử vỗ vỗ, "Nương không cần gấp gáp, không có cơ hội thích hợp, ta sẽ không ra tay, ta không ra tay bên kia cũng không có cách nào, bằng không sự tình nháo ra, ta xảy ra chuyện, hãn cũng không được gì. Loại người như hãn càng tiếc mệnh, không dám cược cùng ta."

Tạ thị nhìn nữ nhi, cái gì cũng không nói .

Nàng từng ý vào thân phận mẫu thân, vì nữ nhi sắp xếp cái này sắp xếp cái kia, không ngờ cuối cùng nữ nhi so với nàng càng có tâm kế, càng vô tình. Nữ nhi có chủ ý, Tạ thị liền một lòng giúp nàng hoàn thành đại kế đi, chỉ cần nữ nhi yên lành, cái khác tính là gì?

Kế tiếp chính là tắm ba ngày cho đứa nhỏ.

Khang vương phi đến nhìn cháu nhỏ, Lý Hoa Dung cũng tới, hơn nữa Lý Hoa Dung đến sớm nhất.

"Đều nói bảy sống tám không sống, đệ muội, đứa nhỏ này thật đúng là mạng lớn." Lý Hoa Dung đứng ở bên giường, đứng trên cao nhìn xuống nữ nhân trên giường, mắt đầy châm chọc.

Tạ thị hoàn toàn biến sắc mặt.

Thôi Oản chỉ cười nhạt một tiếng, ôm đứa nhỏ nói: "Xem ra vương gia đã nói với người, vương gia vương phi quả nhiên tình thâm."

Lý Hoa Dung không ngờ Thôi Oản da mặt thế nhưng dày như vậy, bị nàng giáp mặt chọc thủng chuyện nàng ấy và thị vệ cầu thả sinh con còn bình tĩnh như thế. Bất quá nàng cũng không có gì không phải nếu cười nhạo nàng ấy, lạnh giọng hỏi: "Người đến cùng tính toán khi nào động thủ?" Trung tuần tháng năm Khâu gia cô nương muốn vào cửa, Lý Hoa Dung không muốn trượng phu cưới trắc phi, biện pháp duy nhất chính là Thôi Oản giải quyết huynh đệ Từ Tấn sớm một chút, biểu ca luôn nói Thôi

Oản không dễ đối phó, nàng thật muốn nhìn xem Thôi Oản có bao nhiêu khó chơi.

"Ta đều nghe vương gia, người thật muốn biết, trở về thương lượng cùng vương gia đi." Thôi Oản nhu hòa cười, hôn nhi tử trong ngực.

Lý Hoa Dung không có nhi tử, ghét nhất nhìn mẫu tử người khác thân mật, chuyển mắt đi nói: "Ta khuyên người tháng 4 tới ra tay, bằng không chúng ta nhẫn nại hao hết, sợ là sẽ làm ra một số chuyện. Người có biết, Lưu lang trung là người của chúng ta, chúng ta cho hắn nói ra cha đẻ đứa nhỏ là một người khác, lại đem chuyện người ở Thủy Từ am lén hẹn hò bị người bắt được, người trăm miệng khó cãi. Nếu người cãi ngược lại, nói chúng ta hại người trước, không có bằng chứng, sẽ chỉ làm cho thế nhân càng thêm phỉ nhổ người không để ý danh tiết sống tạm tại thế."

Tạ thị nóng nảy, "Người..."

Thôi Oản khoát tay cắt ngang lời mẫu thân, nhìn về phía Lý Hoa Dung, trong mắt mang theo một tia suy ngẫm: "Đây là chủ ý của người hay là vương gia, người thực sự có bản lĩnh sử dụng người của vương gia sao? Còn nữa người làm như vậy, sẽ không sợ đứa bé này cũng mất mạng theo ta? Đây nhưng là cốt nhục duy nhất của vương gia đến nay, người không sợ vương gia tức giận?"

Lý Hoa Dung khóe miệng uy hiếp cười nháy mắt không có, kinh hãi nhìn về phía đứa bé kia.

đứa nhỏ mới sinh ra 3 ngày, nhìn không ra đến cùng giống ai, nhưng thái độ Thôi Oản...

Thôi Oản thấy nàng như vậy, càng thêm xác định, buông mi cười nói: "Xem ra vương gia không có nói thật với người a, Lý Hoa Dung, nguyên lai người cũng chỉ là người đáng thương. Ta số khổ, Lục ca đối với ta toàn tâm toàn ý, người thì sao? Ta khuyên người vẫn nên an phận chút, bằng

không ta cáo trạng cùng vương gia, người nói, vương gia có thể vì đại kế, nghiêm cấm người ra cửa, thậm chí hưu thê hay không?"

Tạ thị cũng nghe được chuyện gì xảy ra, ngồi vào bên người nữ nhi ôn nhu khuyên nhủ: "Oản Oản đừng nổi giận, người đang ở cử, dưỡng tốt thân thể mới quan trọng, có người không thức thời, lần sau vương gia trở lại thăm người, người nói cùng vương gia, vương gia tự có quyết đoán."

Thôi Oản gật gật đầu, ghé mắt khuyên Lý Hoa Dung nói: "Ta biết trong lòng người không dễ chịu, bất quá nữ nhân chúng ta, phải tin mệnh, một lát khách nhân sẽ tới, người vẫn là đi ra ngoài đi, đừng khiến người khác hoài nghi."

Nói xong cúi đầu dỗ nữ tử, mặt mày ôn nhu.

Cái bộ dáng ôn nhu mỉm cười kia lại như dao đâm vào nàng lồng ngực, đau đến Lý Hoa Dung không biết mình đi ra như thế nào, không biết mình ngồi vào tiệc mừng ở Hoài vương phủ như thế nào, lúc kết thúc lại ngồi lên xe ngựa hồi phủ như thế nào.

Sập tối Thành vương từ nha môn trở về, trực tiếp đi hậu viện.

Lý Hoa Dung nghe được động tĩnh, ngẩng đầu nhìn sang.

Thành vương một ngày này đang lo lắng Lý Hoa Dung ở trước mặt Thôi Oản nói lời không nên nói, Thôi Oản lại bùng ra chuyện đùa nhỏ là của hấn, bởi vậy vừa vào nhà quan sát thần sắc Lý Hoa Dung trước, thấy nàng như vậy, trong lòng cả kinh, trên mặt lại tỏ vẻ lo lắng, đi qua nắm lấy tay nàng, sờ trán nàng: "Sắc mặt sao khó coi như vậy?"

Lý Hoa Dung bình tĩnh nhìn bàn tay kia, nghĩ tới hai tay này từng chạm qua Thôi Oản, chỉ cảm thấy ghê tởm, bỗng nhiên tránh né hấn. Lồng ngực kịch liệt phập phồng, Lý Hoa Dung đưa lưng về phía Thành vương, nhắm

mắt nói: "Biểu ca, Thôi Oản nói đứa bé kia là của chàng, chàng nói cho ta biết, nàng ấy có phải đang lừa ta hay không?"

"Nàng ấy không lừa nàng." Thành vương cười nói.

Lý Hoa Dung quay người, khó có thể tin nhìn hăn.

Thành vương lười biếng tựa vào trên giường, trò chuyện như nói việc nhà: "Ban đầu ta tính toán nhân lúc nàng ấy đi Thủy Từ am, trên đường bị người ta cưỡng bạo, lại dùng chuyện này bức hiếp nàng ấy, nhưng ta ngoài ý muốn phát hiện Diệu Thiện đạo cô Thủy Từ am là nam nhân đóng giả, bình thường chữa bệnh kỳ thật là mê choáng những nữ tử đàn hoàng kia... Ta liền nghĩ, nếu như chỉ là cưỡng muốn nàng ấy, Thôi Oản thà chết cũng không từ thì làm thế nào đây? Bởi vậy đợi Diệu Thiện đạo cô gặp phải nàng ấy, nàng ấy thật sự có thai rồi, ta mới hiện thân, mời nàng ấy nhìn Diệu Thiện đạo cô chữa bệnh bằng trò hay như thế nào, lại làm bộ lúc ấy là ta muốn nàng, rồi hứa hẹn xong chuyện sẽ nhìn phân thưởng đứa nhỏ, cho nàng ấy danh phận, Thôi Oản lúc này mới đáp ứng giúp ta."

Thấy Lý Hoa Dung trên mặt tuyệt vọng biến thành hoài nghi, Thành vương đứng dậy, kéo người vào lòng, hôn lỗ tai nàng: "Biểu muội không tin, ta có thể dẫn nàng đi nhìn vị Diệu Thiện đạo cô kia, dẫn người đi nhìn công đường của hăn. Chỗ đó, ta thật không ngờ, thế nhưng có động thiên khác, đáng thương những nữ tử đàn hoàng kia bị hăn đập hư."

Hăn nói chuẩn xác, Lý Hoa Dung nhin không được tin 7 phần.

Thành vương tiếp tục dỗ nói: "Thôi Oản triệt để tin đứa nhỏ là của ta, biểu muội đột nhiên nghe nói, ta không trách biểu muội hoài nghi ta, nhưng hiện tại ta đã giải thích rõ, biểu muội lại hoài nghi ta sẽ chạm vào nàng ấy, một mặt hàng rách nát bị Từ Hạo chạm qua, ta thật sự sẽ tức giận."

Hăn đánh giá Thôi Oản như thế, Lý Hoa Dung rút cuộc thở nhẹ một hơi, nhưng trong lòng vẫn ủy khuất, nằm ở lồng ngực hăn khóc nói: "Biểu ca về

sau làm cái gì nói cho ta biết trước một tiếng được không? Chàng không biết, lúc ấy ta thật sự muốn chết tâm cũng có."

Thành vương ôm chặt lấy nàng. Trong lòng hắn có biểu muội, cho nên hi vọng biểu muội đối tốt với hắn, mà không phải là ghen tuông cự tuyệt ngàn dặm với hắn. Chờ hắn thành đại sự, đăng lên cái vị trí kia, biểu muội tự nhiên hiểu được Hoàng Thượng sẽ không chuyên sủng ai, khi đó nàng cũng sẽ thành thói quen, không cùng hắn giở tính tình nữa.

"Tốt, là ta không đúng, biểu muội đừng khóc nữa... Bất quá hôm nay sự tình vạch ra cũng tốt, sau này biểu muội gặp lại Thôi Oản, thì giả bộ ở trước mặt ta chịu bộ dáng vắng vẻ, nàng càng tin sẽ càng đối với ta khăng khăng một mực."

Lý Hoa Dung nắm chặt áo ở lồng ngực hắn, "Đến cùng khi nào nàng mới chịu ra tay? Phó Dung càng sống càng tốt, ta thật sự không nhìn nổi nữa ..."

Thành vương kiên nhẫn dỗ nàng: "Đừng gấp, ta cũng đang đợi cơ hội, cơ hội vừa đến, không cần biểu muội thúc, ta cũng sẽ bức nàng ta ra tay."

Mà Thành vương muốn cơ hội, rất nhanh liền tới.

Tháng 2, biên quan truyền đến tin chiến thắng, 30 vạn đại quân người Hồ gần như toàn quân bị tiêu diệt, một thiệp báo về kinh, biên quan đảm bảo 50 năm an ổn.

Gia Hòa đế đại hỉ.

Vì đại quân khai hoàn, Từ Tấn chủ động xin đi trước, tự mình đi Trác Châu nghênh đón.

Gia Hòa đế chuẩn tấu.

Từ Tấn lui về phía sau Khang vương.

Thành vương nhìn chăm chăm vào bóng dáng hắc, trong lòng khê động.

Trác Châu ở Tây Nam kinh thành, Từ Hạo khai hoàn tất ở lại Trác Châu chinh đồn, hôm sau mới lĩnh quân vào kinh, để dân chúng kinh thành triệt để lĩnh giáo tướng sĩ Đại Ngụy khí thế uy nghi. Cách thời gian Từ Hạo trở về còn nửa tháng, đủ cho hắc sắp xếp .

Lúc Từ Hạo đến Trác Châu, Từ Tấn khởi hành trước, Thành vương tìm cơ hội gọi Thôi Oản đến.

"Sao không đem Vũ ca nhi tới?" Trong phòng nhỏ ở rừng trúc, thấy Thôi Oản tự mình tới, Thành vương thất vọng nói.

Thôi Oản với hắc đã thập phần thân quen, cười nói: "Hắc còn nhỏ, không dám ôm ra, vương gia sau này hãy nhìn đi, hôm nay bảo ta tới, nhưng là có chính sự?"

Nữ nhân vừa ở cử xong, trên người có một phen phong vận khác, Thành vương trước ôm nàng lên giường hảo hảo yêu đương một phen, mới ôm người nói: "Từ Hạo hồi kinh muốn ở Trác Châu dừng lại một đêm, Từ Tấn đi đón hắc, đây là thời cơ tốt nhất cho chúng ta ra tay. Người viết một lá thư, Từ Hạo tính tình kia, thấy sẽ tin không thể nghi ngờ, chờ hắc nhân lúc Từ Tấn không chuẩn bị muốn mạng Từ Tấn, nhân mã của ta sẽ lấy tính mạng của hắc, lại âm thầm tiêu hủy lá thư đó, như thế chẳng phải là thiên y vô phùng? Người khác chỉ cho rằng người Hồ đại bại, đợi thời cơ ám sát huynh đệ bọn họ."

Từ Tấn võ công cao cường, bên người lại có hộ vệ, muốn ám sát hắc, chỉ có Từ Hạo mới có thể thành công.

Thôi Oản tựa vào lồng ngực hắc, trầm mặc một lát hỏi: "Vương gia tin tưởng nhất định sẽ thu hồi được lá thư đó sao?" Nếu như không được, hoặc là Thành vương căn bản không có ý định thu hồi, Gia Hòa để chắc chắn muốn mạng của nàng.

Thành vương biết nàng kiêng kỵ, ôn nhu trấn an nói: "Oản Oản không cần lo lắng, lá thư đó quan hệ tới an nguy của mẹ con các người, ta sao có thể cho phép bọn họ phạm sai lầm? Nàng cứ yên tâm là được."

Thôi Oản gật gật đầu: "Đúng vậy, vậy tối nay ta viết thư, phái Bách Linh giao cho chàng. Nếu như vương gia cảm thấy nội dung đủ để châm ngòi bọn họ, thì không cần để Bách Linh trở lại, trước khi sự tình kết thúc vương gia cũng đừng có liên lạc với ta. Ta sẽ mượn cơ ỡm đưa Vũ ca nhi vào cung, ta về nhà mẹ đẻ ở. Vạn nhất có chuyện gì, vương gia yên tâm, ta sẽ treo cổ tự vẫn, tuyệt không liên lụy vương gia, Vũ ca nhi trong mắt bọn họ là cốt nhục Từ Tấn, Hoàng Hậu sẽ nỗ lực bảo vệ Vũ ca nhi, chỉ cầu tương lai vương gia thành đại sự, nhất định phải đối xử tử tế với hần..."

Khóc đến khóc không thành tiếng.

Thành vương âm thầm nhú mày. Huynh đệ Từ Tấn Từ Hạo chết thật, hần vốn định lưu lại lá thư đó để phụ hoàng tin tưởng một đôi nhi tử là vì Thôi Oản chết, lại để Bách Linh độc chết Thôi Oản, đóng giả thành Thôi Oản sợ tội tự sát, nhưng Thôi Oản sắp xếp như vậy, hần nhất định phải thật sự cầm lá thư đó về, bằng không ngộ nhờ Thôi Oản lựa chọn cá chết lưới rách cùng hần...

Nữ nhân này, vẫn là đề phòng hần đâu?

Thành vương lặng lẽ cười, càng thêm ôm chặt mỹ nhân trong ngực: "Đừng khóc, sự tình sẽ như chúng ta sở liệu, Oản Oản chờ đổi thân phận làm sủng phi của ta, tương lai thay ta hảo hảo giáo dục Vũ ca nhi."

Nếu nàng đã thông minh như vậy, hần cũng lưu nàng lại, một nữ nhân thông minh lại mỹ mạo, thu cũng không mệt.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 258

Từ biên quan Tây Bắc tới kinh thành ngàn dặm xa xôi, đại quân Từ Hạo đi hơn nửa tháng mới tới phụ cận kinh thành.

Trác Châu cách kinh thành chỉ có hai canh giờ đi ngựa, bất quá vì kịp thời nghênh đón các tướng sĩ có công, Từ Tấn xuất phát sớm trước 1 ngày.

Nam nhân ở bên ngoài hai buổi tối là có thể trở về, Phó Dung không có gì thật lo lắng, lại phát hiện Từ Tấn biểu hiện có chút quái dị, một lát ôm Trần ca nhi, một hồi hò hét hai nữ nhi, nhìn ánh mắt bọn nhỏ, dường như hẳn phải rời đi rất lâu. Bất quá nhìn hẳn ngồi giữa A Tuyền A Bội, một tay dùng khăn của nàng bịt mũi, một tay đùa nghịch hai nữ nhi, Phó Dung lại cười.

"Trác Châu có đặc sản sao? Vương gia nhớ mang về một chút." Giúp Từ Tấn thu thập xong mấy bộ quần áo để sáng mai xuất phát, Phó Dung trở lại trên giường, kề bên hẳn nói.

A Tuyền nhìn mẫu thân, mắt to quay lại, đưa tay cho mẫu thân, A Bội nhìn ca ca lắc lư quả cầu nhỏ màu hồng dâu, không để ý tới mẫu thân.

Nhi tử càng ngày càng hiểu chuyện, hai nữ nhi xinh đẹp động lòng người, Từ Tấn một chút cũng không nỡ rời đi.

Hắn lần lượt ôm từng đứa một.

Ban đêm bọn nhỏ đều được nhũ mẫu ôm đi, Phó Dung cho rằng Từ Tấn sẽ ồn ào, không ngờ Từ Tấn chỉ là ôm nàng vào trong ngực, cảm chống

hôm vai nàng cọ cọ. Phó Dung cảm thấy Từ Tấn dường như có tâm sự, liền hỏi: "Vương gia nhưng là có lo lắng gì?"

"Ta sợ Trăn ca nhi bọn chúng nhớ ta." Từ Tấn rầu rĩ nói.

Phó Dung cười, "Trăn ca nhi khẳng định sẽ nhớ phụ thân, A Tuyền A Bội còn nhỏ đâu, sẽ không tìm người, vương gia yên tâm đi thôi, dù sao chỉ có hai ngày, vương gia mau trở về là được."

Từ Tấn ôm chặt lấy nàng.

Hắn nhất định sẽ trở về, lần này, mặc kệ Lục đệ làm thế nào, hắn đều sẽ trở về.

Sáng sớm hôm sau, Từ Tấn cáo biệt người nhà, dẫn mười mấy hộ vệ ra đi.

Cửa phủ Túc vương, Trăn ca nhi nhìn phụ thân rẽ ra đầu ngõ, quay người ôm lấy đùi mẫu thân: "Nương, phụ thân ngày kia thật trở về sao?"

Phó Dung bế nhi tử 4 tuổi lên, hôn nhẹ khuôn mặt hắn trắng non mềm nhỏ nhắn nói: "Khẳng định sẽ a, phụ thân đáp ứng Trăn ca nhi thì nhất định sẽ làm được, đi thôi, chúng ta trở về phòng dỗ các muội muội đi. Phụ thân không ở nhà, Trăn ca nhi chính là trụ cột nhà chúng ta, phải giúp nương chiếu cố các muội muội biết không?"

Trăn ca nhi ngoan ngoãn gật đầu, lặng lẽ lau nước mắt lên đầu vai mẫu thân.

Phó Dung cọ cọ đầu tiểu tử.

Vừa đi vào cổng, Trăn ca nhi dựa vào bả vai mẫu thân, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nương thả ta xuống, ta tự mình đi, ta đã lớn, không cần mẫu thân ôm."

Nhi tử hiểu chuyện, Phó Dung liền buông tiểu tử xuống, dắt hắn đi.

Mấy mẹ con ở trong phòng ngồi một lát, Phượng Nghi cung phái người tới chuyển lời, Thôi hoàng hậu mời các nàng vào cung.

Mẹ chồng mời, Phó Dung cười giúp ba tiểu tử thay bộ quần áo, ngồi xe ngựa đi vào cung.

Thôi hoàng hậu cũng ngồi không yên. Từ Hạo rời khỏi kinh thành hơn nửa năm, mẫu tử lần đầu tiên tách ra lâu như vậy, Thôi hoàng hậu tâm cũng cùng bay theo một nửa, đặc biệt là Thôi Oản sinh non, Vũ ca nhi thân thể không thể nào rắn chắc, nàng càng bất an. Mắt thấy nhi tử sắp trở lại, nàng ngược lại càng thêm gian nan, Thôi Oản về nhà mẹ đẻ dưỡng bệnh đi, nàng chỉ có thể đem con dâu cả gọi đến, người nhiều náo nhiệt sẽ không quá vương bận bên kia .

"Hoàng tổ mẫu." Trần ca nhi có khuôn có dạng hành lễ với Thôi hoàng hậu.

Thôi hoàng hậu ôm lấy cháu trai hôn một cái, thấy Trần ca nhi nhìn lên trên giường, nàng cười đặt hắn lên giường, giới thiệu với hắn: "Đây là đệ đệ nhà Lục thúc ngươi, Trần ca nhi nhìn xem giống Lục thúc hay không a?"

Vũ ca nhi vừa vận tỉnh, mở to một đôi mắt phượng tò mò nhìn tiểu ca ca đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Trần ca nhi đã nhanh quên bộ dáng Lục thúc, không biết giống hay không, nhìn về phía mẫu thân xin giúp đỡ.

Phó Dung đặt đôi nữ nhi tới bên người Vũ ca nhi, nàng cúi đầu nhìn, vừa thấy cặp mắt phượng kia của Vũ ca nhi, liền cười : "Ánh mắt giống, miệng mũi giống Lục thẩm hắc." Nhắc tới Thôi Oản, Phó Dung nghiêng đầu nhìn mẹ chồng, "Oản Oản lại bị bệnh?"

Thôi hoàng hậu than thở: "Đúng vậy, sợ lây hơi bệnh cho Vũ ca nhi, đem Vũ ca nhi đưa tới đây, nàng về nhà mẹ đẻ dưỡng bệnh rồi."

Phó Dung âm thầm thốn thức.

Thôi Oản Từ Hạo vợ chồng son thành thân rồi cũng coi như là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều . tâm tình Thôi Oản một năm này, Phó Dung thực có thể lý giải, năm ngoái nàng có đứa nhỏ, cho rằng Từ Tấn muốn đi chiến trường, lo lắng bao lâu a, khóc đến Phó Dung chính mình kinh ngạc nữ nhân không nỡ để trượng phu ra ngoài kia thật sự là nàng sao? Sau đó nàng vận khí tốt, Từ Tấn cũng trùng sinh, sớm sắp xếp sẵn chiến sự biên quan, hẳn không cần đi nữa, Thôi Oản vận khí chỉ kém một chút, chịu đựng chia lìa lâu như vậy...

Năm năm tay nhỏ Vũ ca nhi, Phó Dung ôn nhu dỗ nói: "Vũ ca nhi không vội, ngày kia có thể nhìn thấy phụ thân."

Thôi hoàng hậu cười nhìn nàng dỗ trẻ con, quay người ôm A Tuyền vào ngực.

Trác Châu.

Chưa đến buổi trưa Từ Tấn đã vào cổng thành Trác Châu, ở dịch quán ngủ lại, trở ra phân phó hai thị vệ đi mua mấy thứ đặc sản Trác Châu, hẳn ở trong phòng sâu muộn, ai cũng không thấy, khiến những quan viên Trác Châu muốn hiển diện ở trước mặt Túc vương gia phải trắng mặt uống công một trận.

"Người bên kia đã tới sao?" Màn đêm buông xuống, Hứa gia tới đưa cơm chiều, Từ Tấn mặt không chút thay đổi hỏi.

Hứa gia nói: "Tới rồi, là quản sự cửa hàng chuyên quản đồ cưới của nàng ta."

Bởi vì biết Thôi Oản nhất định phải chết, hắn cũng không xưng hô Hoài vương phi này đó, miễn cho đắm vào vết thương của vương gia.

"Nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của hắn." Từ Tấn giọng lạnh lẽo nói.

Một đêm không ngủ, ngày kế buổi trưa, Từ Tấn dẫn người ra khỏi thành đón người.

Từ Hạo mặc ngân giáp đi đầu tiên, nhìn thấy Tứ ca xa cách đã lâu, vui vẻ thúc ngựa lao ra khỏi đội ngũ.

Từ Tấn vỗ mạnh bả vai hắn, thấy hắn mặt đen thân thể càng rắn chắc, cao giọng khen: "Tốt, nửa năm này Lục đệ cũng không tôi luyện uống công, quay về phụ hoàng mẫu hậu thấy chắc chắn vui mừng."

Được huynh trưởng khen ngợi, Từ Hạo kìm lòng không dặng cười.

Đại quân đóng doanh ở ngoài thành, Từ Hạo kéo Từ Tấn vào chủ trường, vội vàng hỏi thăm hắn: "Tứ ca, Oản Oản tốt không? Người thấy Vũ ca nhi sao? Nói là sinh non, ta thật là vội muốn chết!"

Từ Tấn nụ cười không dối: "Biểu muội đại khái là quá mức nhớ người đi, sinh chút ít tật xấu, quay về người bồi nàng nhiều chút, trong lòng nàng thoải mái cũng sẽ tốt lên. Vũ ca nhi không có việc gì, Lục đệ không cần coi chừng, ngày hôm trước ta còn gặp mặt, ánh mắt rất giống người."

Từ Hạo đau lòng thê tử lại bởi vì nghe nói nhi tử giống mình thì cao hứng, tới tới lui lui đi lại trong lều, có phần tự trách: "Đều là ta không tốt, không thể bồi Oản Oản, Tứ ca, sau khi trở về người giúp ta xin phụ hoàng, để ta nghỉ nhiều một lần đi?"

Từ Tấn tự nhiên đáp ứng.

Buổi tối trong quân doanh, Từ Tấn đại biểu Gia Hòa để bày một yến tiệc nhỏ mừng công trước, hai huynh đệ Từ Tấn Từ Hạo bị các tướng sĩ rót không ít rượu, Từ Tấn trước tiên ứng phó sau đó kéo Từ Hạo tới bên cạnh, vỗ vỗ hân hân vai nói: "Tứ ca không được, trở về trường bông ngủ trước, Lục đệ cũng về sớm một chút, hai huynh đệ chúng ta ngủ cùng lều. Tự mình ra phủ, hai ta chưa từng ngủ chung một chiếc giường, lần trước ngủ chung ta nhớ... vẫn là lúc người 9 tuổi đi?"

Mười lăm vừa qua không lâu, trên trời mặt trăng còn sáng, nhìn huynh trưởng dưới ánh trăng say túy lúy, nhớ tới chuyện hồi nhỏ, Từ Hạo cũng cảm khái ngàn vạn, "Đúng vậy, năm ấy Tứ ca muốn theo di phụ xuất chinh, ta luyện tiết Tứ ca, ban đêm nhất định muốn cùng người ngủ, kết quả một giấc tỉnh lại, Tứ ca đã xuất phát, ta cũng không thể tiễn người một đoạn đường."

Khi đó Tứ ca đã trưởng thành, thiếu niên cao thẳng, một thân nhung trang anh khí bừng bừng, hân chỉ là trẻ con, ngửa đầu nhìn huynh trưởng, hiện giờ hân rốt cuộc có thể cùng sóng vai, tương lai huynh trưởng ngồi lên cái vị trí kia, hân nguyện khoác áo choàng năm giữ ấn soái, cùng nhau bảo vệ giang sơn Đại Ngụy.

Lòng ngực dâng lên vô hạn hào hùng, Từ Hạo tự mình dìu huynh trưởng vào lều bạt, lại quan tâm thoát giày cho Từ Tấn, giúp hân đắp kín mền.

Vừa từ trong lều ra, liền thấy thân vệ dẫn một nam nhân áo bào tro đi tới, Từ Hạo liếc mắt nhìn, lập tức nhận ra, cả kinh nói: "Người sao lại ở chỗ này? Vương phi phái người tới?"

Lão quân sự cũng không biết trong thư có nội dung gì, hành lễ xong, từ trong lòng ngực lấy thư ra cười đưa tới: "Vương gia, vương phi biết vương gia hôm nay tới Trác Châu, đặc biệt chọn ta tới đưa tin."

Lại nhận được thư nhà, Từ Hạo vô cùng mừng rỡ, tỏ ý bảo thân vệ đưa quản sự đi uống rượu, hắt một lần nữa vào lều bạt.

Phía ngoài lều vốn dĩ có hai thân vệ gác đêm, trong đó thị vệ họ Thạch nhìn đồng lửa lấp lánh xa xa, đi tới chỗ đồng bạn đối diện, cười nhẹ thì thầm: "Vương phi cùng vương gia cảm tình thật tốt, ngày mai có thể gặp mặt, ngày hôm nay còn đưa thư tới."

Đồng bạn hắc hắc cười: "Người một kẻ cô độc thì hiểu gì a, cái này gọi là tình thú, phụ nữ có chồng nhà chúng ta kia..."

Nói còn chưa dứt lời, chớp mũi bỗng nhiên truyền đến một cỗ mùi thơm, đồng bạn ngơ ngác, ngay sau đó ngã ra đằng sau. Thạch thị vệ đương nhiên không thể để cho hắc ngã trên mặt đất, ngó nhìn chung quanh, thấy phụ cận không có người, lặng lẽ dời người ra phía sau lều bạt, lại một lần nữa trở ra cửa, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn như đang cảnh vệ, lại liếc mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh nam nhân bên trong chiếu lên trên lều, trong tay chẳng biết từ lúc nào có thêm một cái cung nhỏ.

Trong trường phòng, Từ Hạo nắm tờ thư, tay càng ngày càng chặt.

Oản Oản nói, Tứ ca từ nhỏ đã thích nàng, bởi vì hắc cũng thích nàng, Tứ ca cố kỵ tình cảm huynh đệ, xác định nàng sẽ không lựa chọn hắc, liền bắt đầu vắng vẻ nàng, còn cưới Phó Dung làm thê, triệt để chặt đứt ý niệm đối với nàng.

Oản Oản nói, sau khi hắc xuất chinh, Tứ ca đối với nàng vẫn chiếu cố có thừa, còn phái người ở bảo vệ nàng lúc nàng ra ngoài, có lần nàng vụng trộm đi một am ni cô cầu bí phương sinh nhi tử, không ngờ đạo cô ở cái am ni cô kia là nam giả nữ trang, ở trong nước trà hạ dược, lúc nguy nan thì Tứ ca xuất hiện cứu nàng, bảo hộ nàng quay về, trên đường nàng bởi vì được tính, thần trí mơ màng, Tứ ca không thể tự giữ...

Oản Oản nói, nàng muốn gặp hắn một lần cuối rồi tìm chết, không nghĩ châu thai ám kết, Tứ ca biết được lấy tính mạng vợ uy hiếp nàng, không cho phép phí hoài bản thân mình, còn tuyên bố tương lai nạp nàng làm phi, cho nàng và đứa nhỏ một danh phận. Vũ ca nhi không phải sinh non, là đủ tháng mà sinh, Tứ ca còn tính toán đêm nay giết hắn, cho nàng triệt để hết hy vọng.

Oản Oản nói, nàng không nỡ thấy hắn chết, trước khi lâm chung viết một lá thư giao cho thân tín vụng trộm đưa cho hắn. Oản Oản nói, nàng không có mặt mũi nào sống tạm, chỉ cầu hắn vì nàng chịu nhục báo thù. Báo được, nàng sẽ ở kinh thành chờ thấy hắn gặp mặt một lần cuối rồi chết, không báo được, ngày mai Tứ ca còn sống trở về, nàng lập tức tự vận...

Cả bức thư, tất cả đều là nàng tự tay viết từng chữ, trên tờ giấy dẫu lệ loang lổ, cuối cùng là nàng dùng máu viết hai chữ Oản Oản.

Từ Hạo không tin.

Tứ ca sao có thể đối với hắn như vậy?

Đó là Oản Oản của bọn họ a, hắn làm sao có thể...

Trong đầu lại hiện lên bộ dáng hồi nhỏ Tứ ca nhìn Oản Oản cười, lại hiện lên cảnh hắn đại hôn đêm đó, Tứ ca mím môi gương mặt lạnh lùng...

Tứ ca quả nhiên vẫn luôn thích Oản Oản, giả trang hào phóng nhường Oản Oản cho hắn. Oản Oản thật muốn gả cho mình, hắn liền mất hứng, thế nhưng còn âm thầm theo dõi Oản Oản, nhân lúc hư mà vào! Trách không được hắn muốn tự mình đến Trác Châu nghênh đón, trách không được hắn muốn cùng ngủ chung, nguyên lai đều là vì giết đệ đoạt thê!

Tầm mắt lại rơi vào những lời trong thư thê tử bị người khi dễ kia, Từ Hạo mắt trợn đến mức muốn nứt, bỗng nhiên rút bội đao bên hông, đi vào

gian trong thì trong mắt bởi cơn giận ngút trời phủ đầy tơ máu, hết như hung thần ác bá.

Trên giường, Từ Tấn quay mặt vào trong nằm nghiêng, nghe thấy tiếng bước chân, hăn mở mắt ra.

Dưới ánh nến, bóng dáng rơi trên lều cũng lắc lư theo.

Từ Tấn nhìn không chớp mắt bóng hình kia, nhìn người nọ giơ lên bảo đao lúc trước đòi từ chỗ hăn, càng giơ càng cao.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 259

Trong lều trống trải u ám, Từ Hạo đứng ở trước giường, bưng tỉnh như từ trong mộng.

Có tiếng cười đùa của các tướng sĩ bay tới, hẳn nghe thấy được, lại dường như không nghe thấy.

Lồng ngực đau giống bị kim đâm một lần rồi lại một lần.

Tư vị bị chí thân phản bội là cái dạng gì ?

Thê tử thanh mai trúc mã yêu như mạng bị người lãng nhục, là hối hận đau lòng bậc nào?

Từ Hạo hối hận, hối hận chính mình chỉ lo kiến công lập nghiệp, đầu tiên làm cho nàng bị người khi nhục, sau lại không để ý thê tử có thai, rồi kinh khiến nàng một mình nhận giày vò. Hắn cũng hận, hận thân ca ca làm cầm thú, hận hẳn không để ý tình cảm huynh đệ thế nhưng còn muốn giết mình, chỉ vì tương lai chiếm lấy thê tử của đệ đệ làm phi!

Nhìn nam nhân nằm ở nơi đó, nghĩ tới hẳn từng làm ra loại chuyện đó với Thôi Oản, Từ Hạo trong lòng sát niệm bùng bùng.

Giết hẳn ta, Oản Oản sẽ chờ hẳn trở về, gặp mặt rồi, hẳn chắc chắn khuyên can nàng không phí hoài bản thân mình. Một người nữ nhân gặp phải những việc thế này, Từ Hạo biết nàng khổ sở, nhưng hẳn không để ý, hẳn chỉ biết càng đau lòng nàng, càng tự trách, nếu như không phải hẳn bỏ nàng xuống, nàng sao có thể...

Nhưng ngay lúc Từ Hạo chuẩn bị hạ đao, bên giường bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thanh thúy, dường như có thứ gì rơi trên mặt đất.

Thanh âm kia đột ngột như vậy, Từ Hạo kìm lòng không được lui một bước.

Trên giường nam nhân dường như cũng nghe được, mơ hồ không rõ thì thầm một tiếng, đột nhiên quay lại bên này, hắn quay nhanh như vậy, Từ Hạo bản năng đem đao giấu ra sau lưng.

Trên giường nam nhân cũng không mở mắt ra, vẫn còn đang ngủ say.

Từ Hạo nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quen thuộc của huynh trưởng, chẳng biết tại sao rơi lệ, hắn cứng ngắc thân thể quay sang bên khác, nhìn xuống mặt đất.

Mắt nhắm lệ mơ hồ, hắn nhìn thấy một cái vòng vàng nho nhỏ, mặt trên treo chuông.

Từ Hạo nhận ra, đó là đồ chơi hắn cho cháu, Trần ca nhi thích nhất, lúc vừa lấy được lễ vật đi đâu cũng mang theo, không ngừng lắc lư.

"Lục đệ?"

Trên giường bỗng nhiên truyền đến âm thanh hệt như vừa tỉnh ngủ, Từ Hạo biết Tứ ca tỉnh, nhưng hắn trong đầu một mảnh hỗn độn, căn bản không rõ tiếp theo nên làm cái gì, không rõ muốn động thủ hay không, không rõ muốn chất vấn hay không, cũng không biết trước khi Tứ ca phát hiện sau lưng hắn có đao, thì lạng lẽ đi ra ngoài hay không.

Hắn cứng đờ đứng ở chỗ đó, mặt đầy lệ.

Từ Tấn phảng phất cũng không phát giác, vén chăn lên, chân trần đi bên kia uống trà, tự lẩm bẩm nói: "Uống nhiều rượu, khát nước..."

Uống trà xong, hăn ngáp trở về, thấy vòng vàng, Từ Tấn ngơ ngác, sau đó cúi người nhặt, khoe miệng cong lên, "tiểu tử Trần ca nhi kia, nghe nói Lục thúc trở lại, nhất định muốn cùng ta đi đón người, ta không ôm hăn, hăn liền bảo ta đem cái này mang trên người, nói ta nhớ hăn thì lấy ra... Lục đệ, người tại sao khóc?"

Nói đến một nửa mới phát hiện Từ Hạo đang khóc, Từ Tấn kinh ngạc đi về phía hăn, ánh mắt liếc ra sau lưng hăn lộ ra lưỡi đao, buồn ngủ đột ngột tiêu tán, dừng bước chân lại, trầm giọng hỏi: "Lục đệ lấy đao làm gì?" Trong thanh âm có cảnh giác, lại có không dám tin tưởng.

Làm sao có thể tin tưởng? đệ đệ nào sẽ động sát niệm với thân ca ca?

Từ Hạo môi rớt cuộc giật giật, nhưng không đợi hăn nói chuyện, phía ngoài lều đột nhiên truyền đến một tiếng trầm đục vang lên.

Từ Tấn mau chóng chạy ra ngoài, "Xảy ra chuyện gì?"

Từ Hạo nghe được âm thanh Hứa gia, nghe Hứa gia nói có thích khách.

Đầu dường như rớt cuộc có thể động, Từ Hạo lau lệ trên mặt, cuối cùng liếc mắt nhìn vòng vàng bị huynh trưởng ném ở trên giường, quyết định hỏi rõ ràng.

Đi ra bên ngoài, thấy Hứa gia nhắc Thạch thị vệ bất tỉnh, còn huynh trưởng hăn đang nhặt lên từng tờ thư nhà rải rác trên đất lên.

Từ Hạo không động, vô tâm hỏi thăm Thạch thị vệ tại sao lại té xỉu, chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt huynh trưởng, muốn thấy rõ mỗi một thần sắc của hăn.

Từ Tấn biết Thôi Oản sẽ viết thư cho Lục đệ, lại không biết nàng sẽ vu oan mình như thế nào, bởi vậy hiện tại nhìn thấy phong thư thiếu chút nữa hại hăn hai đời này, Từ Tấn từng câu từng chữ chậm rãi nhìn, một trang lại

một trang. Nhìn xong hai chữ viết tên bằng máu cuối cùng, hấn giương mắt, nhìn về phía Lục đệ đứng ở cửa phòng, ánh mắt đảo qua trên mặt, cuối cùng rơi vào đao trong tay đệ đệ.

Hai huynh đệ yên lặng nhìn nhau.

Hứa gia giống như không phát hiện ra, từ người Thạch thị vệ té xỉu lúc trước đứng lên, cúi đầu hướng Từ Tấn hồi bẩm: "Vương gia, vừa rồi ta tới muốn chờ vương gia đến lầu của ngài, thấy trong tay người này giơ ám khí đang muốn ám toán hai vị vương gia. Ta đã tra qua, trên ám khí của hấn có dị vị, hấn là độc đặc biệt, trong miệng hấn cũng giấu độc dược, nếu như không phải thuộc hạ ra tay mau chóng, hấn khẳng định căn độc tự vẫn, vừa nhìn đã biết ngay là tử sĩ được dày công dạy dỗ."

"Trước dẫn đi, quay về ta tự mình thẩm vấn, người ở bên ngoài nhìn, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần lầu bậc 50 bước."

Từ Tấn thanh âm rét buốt, ánh mắt thủy chung không rời Từ Hạo.

Hứa gia lĩnh mệnh, nhắc người đi ra ngoài.

Từ Tấn nhìn thư trong tay, cười nhạt, ném trên mặt đất, từng bước đi về phía Từ Hạo: "Người tin nàng? Nâng đao đi vào, là muốn giết ta?"

Từ Hạo chăm chú nhìn mắt hấn: "Chẳng lẽ ngươi không làm ?"

Từ Tấn không trả lời, hỏi lại: "Người thà rằng tin nàng, cũng không chịu tin ta?"

Từ Hạo ngửa cổ không nói chuyện, lúc huynh trưởng bình tĩnh mà tràn đầy uy nghiêm khắc nghiệt nhìn chăm chăm hấn, ánh mắt lại bắt đầu lấp lánh nước.

"Buông đao xuống." Từ Tấn lạnh giọng quát lớn.

Từ Hạo từ nhỏ đã sợ huynh trưởng giáo huấn hăn, cũng từ nhỏ đã không chịu phục chịu huấn, lúc này bỗng nhiên mất đao, vung nắm đấm xông vào Từ Tấn: "Người vì sao phải khi dễ Oản Oản! Người có vợ có con, tẩu tử còn sinh hai cháu gái cho người, người vì sao muốn khi dễ Oản Oản!" Vừa khóc vừa mắng, ra tay như trẻ con đánh nhau, không hề có hình dạng.

Từ Tấn một cước đạp giữa bụng hăn, không cho Từ Hạo thời gian phản ứng, bỗng nhiên đuổi kịp, nhắc cổ áo Từ Hạo kìm chặt thân hình hăn té ngã ra sau, sau đó hung hăng quạt tới một cái tát: "Đây là đánh vì ta, vì ta chiêu cổ người 20 năm, dạy người đọc sách trưởng thành, dạy người cưỡi ngựa, như anh như cha, người lại bởi vì một phong thư nhà của người khác liên quên tình huynh đệ chúng ta 20 năm, tin tưởng ta làm ra chuyện cầm thú như thế!"

Nam nhân đầy đủ khí lực, một cái tát quăng xuống, Từ Hạo má phải sưng lên, khóe miệng chảy máu.

Nóng rực đau rát, Từ Hạo chậm rãi thẳng đầu lại, còn chưa nói, Từ Tấn lại quạt tới một cái tát nữa.

"Đây là đánh vì nương, lúc người quyết định xách đao giết ta, nhưng có từng nghĩ tới nương biết được chúng ta huynh đệ tương tàn sẽ có bao nhiêu thương tâm! Người giết ta, người cái thẳng bất hiếu, là muốn mệnh nương có phải hay không!"

Nương...

Nghĩ tới bộ dáng ôn nhu của mẫu thân ở kinh thành, Từ Hạo tâm thần kịch chấn, "Ta..."

Từ Tấn chờ hăn quay lại, lúc hăn mở miệng thì lại quăng một bạt tai nữa, trong mắt cũng có nước mắt, âm thanh lại không giảm uy nghiêm giận dữ, "Đây là đánh vì Tứ tẩu người, vì các cháu trai cháu gái người! Người cầm đao giết ta, nhưng có từng nghĩ tới ta chết rồi, bọn họ cô nhi quả phụ làm

thế nào đây? Người Lục thúc này chiếu cố bọn họ? Vậy người có nghĩ tới không, Trần ca nhi biết là Lục thúc hẳn thích nhất giết phụ thân hẳn, hẳn sẽ hận người bao nhiêu!"

Trần ca nhi...

Trước mắt hiện lên thân ảnh cháu nho nhỏ, hiện lên hẳn chu cái miệng nhỏ muốn hôn Lục thúc, bộ dáng nhu thuận, Từ Hạo triệt để nói không ra lời, ghen ngào khóc rống, "Tứ ca..."

Từ Tấn cho hẳn một cái tát cuối cùng, đánh xong buông tay ra, nhìn Từ Hạo ngã trên mặt đất, nhìn hẳn quỳ rạp trên mặt đất khóc rống, Từ Tấn lại hung hăng đá một cước: "Đây là đánh vì người, người cái kẻ ngu xuẩn bao giờ mới có thể thông minh lên! Người nghĩ tới giết ta về sau kết cục thế nào? Người nghĩ tới ngộ nhờ người oan uổng ta người sẽ hối hận bao nhiêu sao? Vẫn là trong lòng người chỉ có Thôi Oản, tiện nữ nhân kia tâm như rắn rết trước mưu hại Tứ tẩu người, sau lại thiết kế câu dẫn ta! Có phải là có nàng, người liền có thể không cần nương không cần ca ca !"

Hai đời giận dữ toàn bộ phát ra rồi, Từ Tấn lại bổ một cước lên người Từ Hạo, "Là nam nhân, người nên bất động thanh sắc điều tra rõ, thật sự là ta làm, người giết ta cũng không oan uổng, không phải ta làm, người có từng nghĩ tới cảm thụ của ta! Đệ đệ của ta giết ta, thân đệ đệ giết ta, người nghĩ tới ta làm ca ca sẽ có bao nhiêu thất vọng đau đớn sao?"

Từ Tấn không ngừng đánh, quỳ xuống đánh, xoay Từ Hạo bức hẳn nhìn mình: "Lục đệ, ta là Tứ ca người a..."

Khóc không thành tiếng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 260

Đại quân chiến thắng trở về, dân chúng tranh nhau vây xem.

Móng ngựa boong boong, khải giáp leng keng, chúng tướng sĩ khí phách hăng hái, chỉ không thấy thân ảnh Hoài vương.

Từ Tấn theo tuần phủ Thiểm Tây Quách Lỗ cùng nhau tiến cung diện thánh, Gia Hòa đế không nhìn thấy lục tử, nhíu mày hỏi: "Hoài vương đâu?"

Từ Tấn trầm giọng nói: "Tối hôm qua nhi thần và Lục đệ nâng cốc chúc mừng, không ngờ trong rượu bị người hạ độc, vạn hạnh phát hiện sớm, Lục đệ không bị nguy hiểm tính mạng, chỉ là mất bởi vì độc tố sưng phồng lên, e rằng muốn dưỡng mấy ngày mới khỏe, hẩn hồi vương phủ trước, mấy ngày nữa thương lành rồi tiến cung thỉnh an phụ hoàng."

"Có thích khách?" Gia Hòa đế thần sắc ngưng trọng đứng lên.

Từ Tấn mắt chỉ nhìn thẳng: "Vâng, thích khách hồng việc đã phục độc tự vận, nhi thần suy đoán hẩn là dư nghiệt người Hồ."

Gia Hòa đế không nói tiếng nào, trầm mặc một lát sau dặn dò hẩn cần phải điều tra rõ.

Đêm đó từ yến mừng công, Từ Tấn đi Hoài vương phủ.

"đón người về chưa?" Vừa vào nhà, Từ Tấn hỏi nam nhân ngơ ngác ngồi trước cửa sổ.

Từ Hạo má phải liên tục chịu bốn bàn tay, tuy rằng đã bôi được giảm sưng tấy tốt nhất, hiện tại vẫn rất rõ ràng, một khối máu đọng lớn. Từ Tấn không chút xúc động, chỉ nhìn chăm chăm mắt Từ Hạo.

Từ Hạo chờ dần gât đầu.

Hắn vừa hồi phủ, liền phái người đi đón Thôi Oản, sau khi Thôi Oản trở về hắn không đi gặp nàng, nàng cũng không cầu kiến hắn.

"Bây giờ đưa tới đây, nếu nàng thừa nhận, chính người giải quyết, nàng không thừa nhận, ngày mai ta liền phái người tra rõ."

Từ Tấn giọng lạnh lẽo nói, nói xong đi ra phía sau tấm bình phong.

Việc này quan hệ mặt mũi Lục đệ, trước mắt ở trong mắt Lục đệ chỉ có huynh đệ bọn họ, Thôi Oản cùng với người của Thành vương biết, Từ Tấn không muốn cho thuộc hạ trực tiếp đưa chứng cứ tới để Lục đệ trong ngoài đều mất thể diện. Nhưng Lục đệ lại dễ dàng bị Thôi Oản lừa gạt, hắn cũng chỉ có thể đánh hắn ta một cái tát.

Thạch thị vệ người này Từ Tấn lúc trước cũng không biết, ám vệ của hắn cũng đều là người, không có khả năng biết rõ tất cả quân cờ Thành vương lưu lại ở bên ngoài. Dù sao loại con cờ này bình thường toàn dựa vào thư lui tới, như cá nhập biển mêh mông, khó có thể điều tra rõ mỗi người, nhưng hắn biết người của Thành vương khẳng định sẽ ra tay lúc Lục đệ giết hắn, liền sai Hứa gia ở bên ngoài nhìn chăm chăm.

Tử sĩ kín miệng, nhưng cũng không phải là không thể đối phó, bằng không bọn họ cũng sẽ không tùy thời mang theo độc dược, còn không phải là sợ chịu không được khổ sở thà rằng phục độc sáng khoái chết đi? Thạch thị vệ không chết, Từ Tấn để Hứa gia ngay trước mặt huynh đệ bọn họ thăm vấn hắn, không kiên trì nổi một canh giờ cái gì cũng khai hết. Kỳ thật Thạch thị vệ biết cũng không nhiều, Thành vương chỉ sai hắn ra tay lúc Hoài vương giết huynh xong, nhưng điều này đã đủ rồi.

Từ Hạo bị đánh bốn cái tát, thương tâm vì người trong lòng bị lảng nhục, phần nộ bị huynh trưởng phản bội đều từ cơn khóc rống kia bình phục xuống không ít, có lẽ cũng không bình phục, nhưng ít nhất không xúc động mà quên suy xét. Khôi phục lý trí, lại nghe Thạch thị vệ cung khai, không cần Từ Tấn nhắc nhở, hẳn cũng đoán được vài phần.

Vì sao Thành vương sẽ biết hẳn muốn giết huynh trưởng?

Vì sao Thôi Oản muốn vu oan huynh trưởng?

Nàng bảo hẳn giết huynh trưởng báo thù cho nàng, đó là Tứ ca bọn họ a, nàng thật sự là cô nương thiện lương hẳn thích mười mấy năm sao?

Có lẽ, phong thư này là người của Thành vương giả tạo ? quản sự của nàng cũng bị Thành vương thu mua ? Vậy nàng vì sao không tới giải thích cùng hẳn? Nàng biết hẳn hôm nay về kinh, vì sao không từ nhà mẹ đẻ trở về từ sớm chờ hẳn?

Mỗi lần vừa thay nàng nghĩ được cố, đều mau chóng lại bị chính mình đá đảo.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Từ Hạo ngẩng đầu, nhìn ra.

Thôi Oản một mình đi vào trong, người mặc một bộ quần áo trắng tinh, trên váy không có bất kỳ hình thêu nào, trên đầu chỉ dùng một trâm bạch ngọc giản dị tự nhiên. Nhìn thấy trượng phu ngồi ở chỗ kia gò má sưng to, trong mắt rơi lệ, Thôi Oản đầu tiên là giật mình, sau đó nhàn nhạt mỉm cười, "Lục ca như vậy, là Tứ ca đánh sao? Lục ca có phải là thật muốn giết Tứ ca hay không?"

Nam nhân gốc nghiệt này, quả nhiên vẫn xúc động như vậy, tin nàng như vậy.

Từ Hạo trân trân nhìn khuôn mặt cười quen thuộc kia: "Lá thư đó, thật sự là nàng viết ?"

Thôi Oản thở dài, ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn hắn nói: "Đúng vậy, ta ở trong thư nói với chàng, cũng gần như đều là sự thật, chỉ là khi dễ ta không phải Tứ ca, là Thành vương. Thành vương bức ta viết, ta không viết, hắn sẽ hủy ta, Lục ca, ta sợ chết, ta thật sự sợ chết, sau đó ta liền viết ."

Tới tình trạng hôm nay, nàng nói dối còn cần thiết sao?

Từ Tấn còn sống trở về thuyết minh hắn nhìn thấy lá thư đó, Từ Tấn vốn oán hận nàng, hiện tại biết được nàng xúi giục quan hệ huynh đệ bọn họ, còn có thể bỏ qua cho nàng? Không lập tức giết nàng, chính là vì làm cho Từ Hạo thấy rõ ràng mà thôi. Thay vì nói dối lại bị người cười nhạo chết, Thôi Oản hi vọng chính mình chết được yên ổn một chút.

Thật là kỳ quái, lúc trước bị Thành vương uy hiếp, sợ chết như vậy, thà rằng giết huynh đệ Từ Tấn Từ Hạo cũng muốn tiếp tục sống tạm, nghĩ mọi cách tranh thủ một đường sinh cơ kia. Hiện tại biết mình nhất định phải chết, thân thể dường như bỗng chốc thoải mái, lại không cần lo lắng ngày sau bị Từ Tấn phát hiện nàng ám toán Phó Dung trả thù nàng, lại không cần lo lắng Thành vương đột nhiên đem sự tình của nàng tố giác ra.

Kỳ thật ở dưới thân Thành vương tỉnh lại một khắc kia, Thôi Oản chỉ biết chính mình chết chắc rồi, chỉ là không cam tâm nhận mệnh, không cam tâm bại bởi Phó Dung, Lý Hoa Dung hay bất kỳ một nữ nhân nào, cho nên nàng đã quên công ơn bác dưỡng dục, đã quên tình cảm từ nhỏ cùng Lục ca, lựa chọn buông tay đánh cược một lần. Nếu thành nàng có thể giẫm lên Phó Dung Lý Hoa Dung để sống sót, nếu bại, cũng bất quá chỉ là chết, dù sao không cược cũng là chết.

"Nàng vì sao không nói cho ta?"

Nàng quá mức bình tĩnh, bình tĩnh làm Từ Hạo cảm thấy đây hết thảy phảng phất chỉ là giấc mộng, hắn nắm lấy tay nàng, khóc hỏi nàng: "Nàng vì sao không nói cho ta? Nói cho ta biết, ta sẽ giết hắn, ta sẽ càng thêm thương tiếc nàng a, chẳng lẽ nàng cho là ta sẽ ghét bỏ nàng? Chẳng lẽ ta đối tốt với nàng đều là giả sao?"

Từ lúc hắn thị sát Hoàng Hà trở về tới khi xuất chinh, có thời gian dài như vậy, nàng vì sao một câu cũng không nói?

Thôi Oản cầm lấy khăn giúp hắn lau nước mắt, nước mắt cũng rơi xuống, "Nói cho chàng biết thì có thể làm gì? Hắn cũng là vương gia, hắn sẽ không đề phòng chàng sao? Chỉ sợ Lục ca mới ra ngoài muốn tìm hắn, hắn đem sự tình nói ra trước, khi đó, Lục ca cảm thấy ta có thể sống? Ta chính là sợ hãi, mới không dám nói cho chàng biết, mới biến thành một cái..."

Bị ác quỷ đánh thân, hoặc là chết, hoặc là cũng biến thành quỷ, Thôi Oản sợ chết, chỉ có thể lựa chọn cách sau.

"Lục ca, ta đời này, xin lỗi nhất chàng. Hồi nhỏ chàng thích ta như vậy, trong mắt ta lại chỉ có Tứ ca, ta thích hắn, thích hắn như vậy, chẳng sợ hắn lạnh như băng đối với ta, ta cũng ngóng trông gả cho hắn. Lục ca chỉ sợ chàng không biết đi, vì có thể gả cho hắn, ta mưu hại Tứ tẩu, muốn đánh rớt con của nàng, còn giết một cung nữ, này đó các người đều không biết. Sau này ta rơi xuống nước, cũng là hi vọng Tứ ca cứu ta, như vậy hắn đã chạm ta, ta liền có thể gả cho hắn, chuyện đó làm ta phát hiện Tứ ca trong lòng đích thực một chút cũng không có ta, mới lập tức đáp ứng gả cho chàng. Lục ca đừng khóc, ta không đáng giá cho chàng khóc. Lòng ta ác độc ác ích kỷ tự lợi, ỷ vào chàng thích ta, không từ bất cứ việc xấu nào. Lục ca, ta số tốt, có chàng vẫn thích ta, nhưng ta thật sự không xứng đáng để chàng đối với ta như vậy..."

Nàng nằm ở trong ngực hăn khóc, Từ Hạo bản năng mà ôm nàng, trong đầu một khoảng trống rỗng.

Nguyên lai nàng căn bản chưa từng thích hăn.

Hăn không tin.

"Kết hôn rồi nàng đối với ta tốt như vậy, cũng đều là giả vờ ra sao?" Từ Hạo nâng đầu nàng lên, nhìn khloe mắt nàng đỏ vì khóc.

Thôi Oản không lảng tránh, đón ánh mắt hăn không dám tin tưởng còn như thế ẩn chứa chờ mong, ăn ngay nói thật: "Không phải giả vờ, nhưng cũng không phải thích. Ta cho dù không thích Lục ca, cũng coi Lục ca là ca ca, đã gả cho chàng, ta chỉ muốn làm một người thê tử nên làm, vì chàng sinh con dưỡng cái. Nhưng chuyện ta làm sai quá nhiều, lão thiên gia cũng cảm thấy ta không xứng với Lục ca thương yêu..."

Nàng nhất định phải chết rồi, mà Từ Hạo đời này là người đối với nàng tốt nhất, mẫu thân lợi dụng nàng hưởng thụ vinh hoa phú quý, bác đãi nàng như nữ nhi nhưng cũng sẽ hoài nghi nàng. Chỉ có Từ Hạo, hăn ngơ ngáo ngáo nâng niu nàng trong lòng bàn tay, nàng nói cái gì hăn đều tin, hăn tốt như vậy, Thôi Oản không nhẫn tâm để nàng chết rồi hăn còn nhớ thương nàng...

"Lục ca, chàng quên ta đi, ta số khổ, nhưng ta cũng xứng đáng, chàng xem ta ác thế nào, vì chính mình có thể sống sót, thà rằng châm ngòi chàng và Tứ ca tàn sát lẫn nhau... Lục ca chàng có biết không? Sáng nay nghe thấy người cùng Tứ ca bình an vô sự trở về, ý nghĩ đầu tiên trong đầu ta là thất vọng, sau đó mới là nhận mệnh."

Lời trong lòng đều nói ra, Thôi Oản thần kỳ bình tĩnh, dùng tay áo lau lệ trên mặt, nàng đứng dậy, lùi một bước, quỳ xuống trước Từ Hạo: "Lục ca, Vũ ca nhi không phải cốt nhục của chàng, hăn là huyết nhục lớn nhất đời

này của ta, sau này chàng tìm có đưa hấn xuống bồi ta, hai mẹ con chúng ta dưới mặt đất làm bạn với nhau."

"Lục ca, ta biết người sẽ báo thù cho ta, nhưng chàng phải nghe Tứ ca, âm thầm báo thù là được, đừng đem việc này nháo ra, nếu nháo ra, ta trên đường xuống Hoàng Tuyền không an bình, Lục ca mặt mũi cũng không dễ coi. Tứ ca thông minh như vậy, hấn nhất định có thể nghĩ ra sách lược vẹn toàn đối phó Thành vương."

"Lục ca, ta cô phụ công ơn dưỡng dục của bác, ta cũng không có mặt mũi nào gặp lại bà, chỉ cầu Lục ca hảo hảo bảo trọng mình, thay ta tạ hiếu một phần cũng là được rồi."

Quay sang hướng hoàng thành, Thôi Oản nhẹ nhàng dập đầu lạy ba cái, lại lê gối tới trước người Từ Hạo, nghiêng đầu ngả lên trên đầu gối hấn, khóc hỏi hấn: "Lục ca, ta xấu xa như vậy, nếu như còn có kiếp sau, người còn có thể thích ta sao?"

Từ Hạo cúi đầu nhìn nàng, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì, chua xót mặn chát, không biết nên đáp lại như thế nào.

Thôi Oản chậm rãi cười, nhắm mắt lại.

Sau bình phong, mắt thấy Thôi Oản từ trong tay áo lấy ra một dao găm ngắn nhỏ cầm ở tay phải, Từ Tấn không biết là nàng thật muốn tự sát hay là mưu sát Lục đệ, bước nhanh xông ra ngoài, thấy Thôi Oản đột nhiên ngã gục về phía sau, Từ Tấn mới thu lại bước chân.

"Oản Oản!"

Quần áo tuyết trắng trên người Thôi Oản mau chóng nhuộm đỏ, Từ Hạo mờ mịt nhìn màu đỏ kia, sửng sốt một lát mới hoàn hồn, khóc quỳ xuống, ôm lấy người "Nàng sao lại ngốc đến vậy, nàng sao lại ngốc đến vậy..."

ánh mắt Thôi Oản vượt qua đỉnh đầu hăn, tới chỗ Từ Tấn.

Nàng nhìn hăn, trong lòng không thể ức chế ứa khuất, hút khí hỏi hăn: "Tứ ca, vì sao mười tuổi năm ấy, chàng đột nhiên bất hòa với ta ? Chàng nói cho ta biết? Ta không muốn chết không nhắm mắt."

Trước kia, Tứ ca đối với nàng tốt hơn hăn với Vân Ngọc, sau này hăn bỗng nhiên lạnh xuống, cũng không nhìn thẳng vào nàng.

Từ Tấn mặt không biểu cảm, đến khi Thôi Oản triệt để ngừng hô hấp, hăn cũng không nói một câu.

PS: Bạn TO chết rồi, ta lại thấy hơi thương thương. Chỉ tội nghiệp đứa bé ko sớm thì muộn cũng sẽ bị đưa đi theo mẹ nó. Ngày xưa thật là độc ác. Trẻ con là vô tội mà.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 261

Đến canh hai , Từ Tấn mới trở về vương phủ.

Phó Dung lo lắng hốt hoảng, trong viện u ám nhìn không rõ, hai vợ chồng vào phòng, nàng lo âu quan sát thần sắc Từ Tấn: "Vương gia sao trở về như vậy mới trở về?"

Từ Tấn không muốn nàng lo lắng, cúi đầu hôn nàng một cái, cố ý cho nàng ngửi mùi rượu trên người hắn. Phó Dung ghét bỏ lùi về sau, Từ Tấn lại đem người kéo lại, cười nói: "Cùng Quách đại nhân cạn rượu, trở về trễ, Trần ca nhi bọn họ có phải sớm ngủ rồi hay không?"

Hắn giả vờ có khuôn có dạng, Phó Dung nhìn kỹ hai mắt, không phát hiện khác thường, liền tin , giận trách: "A Tuyền A Bội sớm ngủ rồi, Trần ca nhi muốn đợi phụ thân, chờ đến canh một chịu không được khóc, dỗ nửa ngày mới ngủ ."

Từ Tấn cau mày nói: "Không phải phải người đưa tin trở về rồi sao?"
Hắn sợ mẹ con bọn họ chờ đợi.

Phó Dung trừng hắn: "Trần ca nhi nhớ chàng a, hai ngày không gặp, nhẩn tâm giống chàng như vậy?"

Từ Tấn xoa cái mũi nàng, nắm tay nàng đi ra ngoài: "Đi nhìn xem, ta cũng nhớ."

Hai vợ chồng cùng nhau đi nhìn bọn nhỏ.

Trần ca nhi đã ngủ say, lông mày nhỏ hơi hơi nhú lại, hiển nhiên là ngủ cũng mất hứng. Từ Tấn nắm nắm tay nhỏ nhi tử, lại cúi đầu hôn nhẹ, ngồi ở bên cạnh một lúc mới chuyển sang các nữ nhi bên kia. A Tuyên A Bội ban đêm ngủ an ổn, nửa đêm mới tỉnh một lần, lúc này nằm song song, như phần như ngọc. Phó Dung chủ động kẹp hờ mũi Từ Tấn, nhìn hẩn cúi đầu hôn hai nữ nhi, trong lòng một mảnh mềm mại.

Trở lại thượng phòng, vào màn che, Phó Dung âm thầm chờ Từ Tấn đến nháo nàng.

Từ Tấn không có tâm tình, cũng không lưu ý tới ánh mắt thê tử ngâm 3 phần ngược ngùng 3 phần chờ mong, đem nàng ôm vào trong ngực hôn rồi ngủ.

Phó Dung cho rằng hẩn mệt mỏi, ngược lại cũng không nghĩ nhiều, ở trong ngực hẩn dụi dụi liền khép mắt.

Thành vương phủ.

Thành vương và Lý Hoa Dung lại đứng ngồi không yên.

"Hai bên đã có tin tức sao?" Lý Hoa Dung khẩn trương hỏi trượng phu vừa trở về không lâu. Hai huynh đệ Từ Tấn Từ Hạo không có chuyện gì, bọn họ khẳng định đã thấy lá thư đó, Từ Hạo chịu đại nhục như thế, không nổi trận lôi đình, vậy chỉ có thể thuyết minh trong lòng đối phương đang nghĩ trả thù càng đáng sợ.

Thành vương lắc đầu.

Tử sĩ bên kia không có hồi âm, khả năng là hỏng việc rồi phục độc chết, cũng có thể là bị người của Từ Tấn bắt sống. Thôi Oản một buổi sáng được đón về Hoài vương phủ, nửa điểm tin tức cũng không lộ ra ngoài.

Cẩn thận ngẫm lại hôm nay ở trong cung tình hình chung đụng cùng Từ Tấn, Thành vương trấn an Lý Hoa Dung nói: "Đừng vội, Từ Tấn nếu như từ trong miệng tử sĩ hỏi thăm ra là ta làm, đệ đệ bị người đội nón xanh, lại thiếu chút nữa huynh đệ tàn sát lẫn nhau, hắn ở trước mặt ta không có khả năng bình tĩnh như thế, cũng không có khả năng không lợi dụng thời cơ đem người đưa tới phụ hoàng triệt để chèn ép ta. Tử sĩ khẳng định chết rồi, hắn chết rồi, Từ Tấn hiện tại trong tay chỉ có lá thư đó, cho dù hắn lập tức đi tra, tháng trước ta đã giết Diệu Thiện đạo cô, Từ Tấn sẽ hoài nghi ta, cũng sẽ hoài nghi phe dư đảng Thái Tử hoặc là Khang vương, không có chứng cứ."

Hắn sợ nhất là Từ Tấn bắt tử sĩ đưa đi gặp phụ hoàng, để phụ hoàng hoài nghi hắn. Hiện giờ Từ Tấn không có bằng chứng, Diệu Thiện đạo cô bên kia cũng đã giải quyết sạch sẽ, còn lại chính là mẹ con Thôi Oản. Cho dù hai nữ nhân kia thật đánh cược danh tiết cũng muốn chỉ ra hắn, chỉ cần hắn không nhận, cản ngược lại huynh đệ Từ Tấn yếu hại hắn, phụ hoàng cũng sẽ không tin lời nói một phía. Hơn nữa Thành vương tin tưởng Thôi Oản thông minh, nàng chắc chắn kế hoạch như vậy, khẳng định lá thư đó không phải nàng tự tay viết ra, như thế lấy súng ai của Từ Hạo đối với nàng, Thôi Oản cũng sẽ không có việc gì.

Hết thầy hết thầy đều phải nhìn động tĩnh ngày mai trong Hoài vương phủ.

Thôi phủ.

Thôi Phương Lễ quỳ ở trong từ đường Thôi gia, nhắm mắt.

Lời Từ Tấn nói chuyện với hắn, mỗi một lần ở bên tai lặp lại quanh quẩn.

Thôi gia hắn, sao có thể dạy ra hai ác phụ bại hoại gia phong như vậy?

~

Sáng sớm hôm sau, Hoài vương phủ có hạ nhân khoác tang phục đi các phủ báo tang.

Hoài vương phi bệnh lâu không chữa được, sáng nay qua đời.

Tin tức truyền đến Thôi phủ, Tạ thị quá bi thương, bệnh cũ tái phát, hôn mê bất tỉnh, phục thuốc cũng không thấy hiệu quả.

vòng luẩn trong quần huân quý kinh thành nhất thời náo nhiệt lên.

Phó Dung nhận được tin tức lúc đang dỗ ba đứa nhỏ, Từ Tấn đã sớm đi lên triều rồi. Nghe hạ nhân nói Thôi Oản đi, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Phó Dung chính là không tin, nhưng người tới báo tin không có khả năng nói dối a.

"Trần ca nhi ở nhà chiếu cố các muội muội, nương phải đi ra ngoài, Trần ca nhi nghe lời a." Phó Dung trước phen phó bọn nha hoàn đi chuẩn bị quần áo trắng, lại nghiêm túc dặn dò nhi tử.

Trần ca nhi 4 tuổi hiểu chuyện rất nhiều, biết nhà Lục thúc có đại sự xảy ra, ngoan ngoãn gật đầu.

Phó Dung vô cùng lo lắng đi Hoài vương phủ, mới xuống xe, liền thấy xe ngựa Khang vương phủ Thành vương phủ trước sau rẽ vào, bên trong Từ Tấn Thành vương phủ đám người đã sớm tới.

Từ Hạo trông giữ ở trước giường Thôi Oản, ai cũng không cho phép tới gần, quay lưng về phía mọi người nhìn thê tử nằm trên giường hết như ngủ yên, đôi mắt dờ dẩn.

Phó Dung đứng ở bên người Từ Tấn, nhìn thấy Thôi Oản thật sự chết rồi, một giây kia trong đầu đột nhiên một mảnh mờ mịt.

Thôi Oản, chết rồi?

Đời trước, Thôi Oản Hoài vương phi này cùng Lý Hoa Dung không sai biệt lắm, hai người đều là vương phi tang môn thủ tiết không có đứa nhỏ, bình thường ru rú trong nhà. Ngoài chuyện biết được Thôi Oản còn sống, tin tức khác Phó Dung không hề hay biết, vì sao đời này đột nhiên chết rồi? Nói là sinh bệnh, Phó Dung hai tháng này quả thật chưa từng thấy Thôi Oản, nhưng trong tháng 2, Vũ ca nhi đầy tháng thì Phó Dung có gặp a, Thôi Oản khí sắc so với vừa sinh xong đứa nhỏ cũng tốt hơn nhiều, sao có thể đột nhiên chết bệnh?

Phó Dung tựa trên vai Từ Tấn giả bộ gật lệ, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào bả vai nam nhân, nhớ tới hân hạnh thường trước lúc xuất phát, sau khi trở về.

Nàng mơ hồ cảm thấy, Thôi Oản chết có liên quan tới Từ Tấn, bằng không lấy tính tình của hân, trước hay sau tạm chia tay không có khả năng không chạm vào nàng, đang bởi vì trong lòng suy nghĩ sự tình trầm trọng, mới có thể không có tâm tư nghĩ chuyện khác.

Vậy hân vì sao muốn ra tay vào lúc này?

Ngờ vực trầm trọng, rồi lại không có thời gian hảo hảo nói chuyện với Từ Tấn, thẳng đến lúc Thôi Oản hạ táng, Phó Dung muốn hỏi thời gian, nhìn Từ Tấn giống như không có chuyện gì cười bồi bọn nhỏ, Phó Dung đột nhiên lại không muốn hỏi. Từ Tấn không nói cho nàng, tất nhiên có lý do của hân, dù sao sống chết của Thôi Oản với nàng không có quan hệ quá lớn, nàng cần gì phải dò hỏi?

Ngược lại Thôi hoàng hậu bệnh nặng một trận.

Phó Dung dẫn Trần ca nhi vào cung thăm hỏi mẹ chồng, thấy Thôi hoàng hậu gầy đi nhiều, trên mặt cũng thấy tuổi tác chân chính.

"Mẫu hậu nén bi thương, Lục đệ đang khổ sở đâu, ngài phải lấy lại tinh thần trước, nếu không Lục đệ thấy ngài như vậy, chẳng phải là càng thương

tâm?" Phó Dung ngồi trước giường, ôm Trần ca nhi lên đùi, ân cần khuyên nhủ.

Trần ca nhi cũng có khuôn có dạng đưa tay vỗ vỗ tổ mẫu, "Tổ mẫu nhanh nhanh khỏe lên, ta muốn chơi cùng tổ mẫu."

Nhìn mắt phượng cháu ngoại trong veo hồn nhiên, nghĩ tới nghịệt chủng là cháu ruột nàng từng thương yêu kia, Thôi hoàng hậu miễn cưỡng cười vui nói: "Tốt, Trần ca nhi hiếu thuận như vậy, ngày mai tổ mẫu khỏe rồi, đến lúc đó Trần ca nhi ôm muội muội tới, cùng tổ mẫu ngắm các nàng."

Trường tử sợ nàng quá mức thương tâm, vội trộm đem chuyện đó nói cho nàng, cũng trải đường xử trí Vũ ca nhi về sau, miễn cho tương lai Vũ ca nhi xảy ra chuyện nàng lại đau lòng một lần nữa. Trường tử không sai, Thôi Oản cùng đứa bé kia không thể lưu lại, nàng cũng đồng ý sắp xếp này, chỉ là nàng đau a, cháu gái yêu thương nuôi ở bên người bị người khi dễ, thương nàng tổn hại tính mạng người thân, cùng người chặt vật gian dân, bây giờ lại sớm ra đi rồi...

Nhớ tới một lần, trong lòng nàng liền đau một lần.

Nhưng nàng không thể tiếp tục bệnh mãi, vì một người như vậy không đáng giá, nàng phải mau chóng khỏe lên, không để cho một nhà trường tử lo lắng, cũng phải hảo hảo khuyên răn thứ tử, giúp hắn mau chóng phấn chấn lên.

Bởi vậy Thôi hoàng hậu lộ ra tươi cười tự đáy lòng, nắm tay Phó Dung nói: "Trở về nói cho Cảnh Hành, nói ta tốt rồi, bảo hắn đừng lo lắng."

Phó Dung mỉm cười đáp ứng.

Qua mấy ngày lại tiến cung thăm hỏi, thấy sắc mặt Thôi hoàng hậu quả thật tốt hơn không ít, Phó Dung cũng thật sự yên tâm.

Lúc này đã là hạ tuần tháng 4.

Yên tâm không chỉ mình Phó Dung.

Thành vương cũng yên tâm.

Người khác có lẽ sẽ tin tưởng Thôi Oản thật sự chết bệnh, hẳn lại biết nội tình. Từ Tấn Từ Hạo tra không được gian phu Thôi Oản rốt cuộc là ai, trước đem Thôi Oản nữ nhân bất trình này xử tử. Bởi vì nếu đồng thời lại thêm một mạng người dễ dàng chọc ra hoài nghi, cho nên tạm thời để Tạ thị hôn mê không dậy được, qua một đoạn thời gian mới thu thập, bao gồm cả đứa bé kia.

Có lẽ Tạ thị, Thôi Oản cũng nói ra hẳn là hung phạm, Từ Tấn, Từ Hạo chưa ngoài sáng ra tay đối phó hẳn, là không muốn lưỡng bại câu thương đi?

Bọn họ muốn âm thầm động thủ, cũng phải nhìn hẳn có cho bọn họ cơ hội hay không, chỉ cần hẳn không ra khỏi kinh thành, bọn họ dám động thủ, phụ hoàng đầu tiên nghi kị bọn họ, Từ Tấn cũng đừng hòng thuận lợi làm được Thái Tử.

Nhưng hẳn cũng không thể khoan tay chịu chết.

Cuối tháng 4 Thành vương du lịch, bị ám sát, thị vệ bên người cứu tử nhất sinh, mới liều mạng bảo vệ Thành vương.

Gia Hòa để nhận được tin tức, cau chặt đôi lông mày.

Đầu tiên là hai huynh đệ lão Tứ lão Lục hồi kinh thì bị ám sát, hiện tại lại là Thành vương bị ám sát, thật sự là người Hồ làm sao? Người Hồ nguyên khí tổn hao lớn, phải đầu hàng, đang cần một đoạn thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, nuôi quân tụ dân, tại sao có thể ở lúc này đắc tội Đại Ngụy? Không

phải người Hồ, như vậy là ai ám sát lão Tứ lão Lục? Lão Tứ có phải hoài nghi lão Ngũ hay không, mới dùng biện pháp giống nhau trả trả về?

Tay chân tương tàn, là Gia Hòa để không muốn nhìn đến nhất.

Định tính toán biên quan vững vàng rồi lập Thái Tử, phát sinh sự việc này, Gia Hòa để quyết định tạm thời hoãn một chút, phái người âm thầm điều tra chuyện Thành vương bị ám sát. Lão Tứ, lão Ngũ có hiềm nghi, phế Thái Tử, Khang vương bên kia cũng có hiềm nghi, còn có một An vương...

Gia Hòa để không tự giác vuốt ve hoa văn trạm khắc trên thành long ý, gọi Vạn Toàn vào.

Túc vương phủ.

Từ Hạo cũng tới tìm huynh trưởng.

Ở biên quan tôi luyện một phen, nam nhân vốn rắn chắc rất nhiều, hơn một tháng nay lại mau chóng gầy xuống.

"Lục thúc!" Trần ca nhi tự mình đẩy hai muội muội tới gặp khách, nhũ mẫu đi theo đằng sau.

Nhìn thấy cháu, Từ Hạo cười cười, sải bước qua, giơ Trần ca nhi lên lượn một vòng, buông xuống rồi đi đùa các cháu gái nằm song song trong xe đẩy, bởi vì A Bội không thích để người ta chạm vào, Từ Hạo liền bế A Tuyên lên.

A Tuyên tò mò nhìn Lục thúc, mắt to ngập nước .

Tâm Từ Hạo phảng phất từ trong hai mắt trong veo lướt qua một phen, thiếu một phần sầu thương, thêm một phần trong sáng. Hôn nhẹ cháu gái, nghe tiếng cười nàng kiều nhuyễn thanh thúy, Từ Hạo đặt người về trong

xe, sờ sờ đầu Trăn ca nhi nói: "Trăn ca nhi mang muội muội đi tìm nương người đi, Lục thúc muốn nói chuyện cùng phụ thân."

Trăn ca nhi gật đầu, hai tay đỡ lấy xe đẩy, có chút không nỡ nói: "Lục thúc nói hết chuyện rồi lại bồi ta."

Từ Hạo cười đáp ứng.

Từ Tấn ở bên cạnh yên lặng nhìn, thấy Lục đệ còn có thể cười, yên tâm.

Hai huynh đệ đi thư phòng.

"Tứ ca, ta không phải người đi giết hãn." Vừa vào nhà Từ Hạo làm rõ nói trước.

Tứ ca đã lập kế hoạch, hãn dù hận Thành vương, cũng sẽ không lỗ mãng làm việc.

Từ Tấn tỏ ý bảo hãn ngồi: "Ta biết, hơn nửa là chính hãn diễn trò, Lục đệ không cần để ý, thời điểm tới, hãn không muốn chết cũng phải chết."

Biết được huynh trưởng trong lòng hiểu rõ, Từ Hạo lại trầm mặc xuống.

Từ Tấn hiểu hãn nhất thời không quên được, cũng không phí công khuyên bảo, mang theo hãn đi vào trong vườn hoa, lại cho người đi mời huynh muội Trăn ca nhi ba người tới.

Từ Hạo ở chỗ này dùng cơm trưa xong mới đi.

"Lục đệ hiện đã khá hơn chút nào không?" Hai vợ chồng nghỉ trưa thì Phó Dung nhẹ giọng hỏi. Từ Hạo tới, nàng là Tứ tẩu, không đi ra ngoài gặp khách, còn nữa Từ Hạo vừa mới mất thê tử, nàng đi qua cùng Từ Tấn đứng chung một chỗ, chẳng phải là đâm vào mắt Từ Hạo?

Từ Tấn nhàn nhạt ừm một tiếng, không muốn nhắc những chuyện không vui vẻ kia, xoay người ngăn chặn nàng: "Mùng bảy Tuyên Tuyên gả, Nùng Nùng muốn tặng cái gì?"

Nhắc tới việc vui của muội muội, Phó Dung nhất thời đem Từ Hạo ném đến sau đầu, cười cùng hân nói chuyện.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 262

Một ngày trước khi nữ nhi xuất giá, chủ gia đình đều sẽ mở tiệc mời người nhà bạn bè tới tặng quà cưới.

Sáng mừng bảy, Phó Dung Từ Tấn dậy thật sớm, đang rửa mặt thì Trần ca nhi hưng phấn chạy tới: "Muốn đi nhà ngoại tổ phụ!"

Tiểu tử mới sinh ra lúc ấy không thích phản ứng với ai, trưởng thành thì thích đi chơi, yêu nhất chính là đi nhà ngoại tổ phụ, bởi vì nơi đó có tiểu cữu cữu, tiểu dì, còn có hai đệ đệ đại phòng, tối hôm qua nghe nói hôm nay được đi, Trần ca nhi cao hứng giống như mừng năm mới.

Phó Dung thấy mặt hắc còn chưa rửa, cười gọi nhi tử đến bên cạnh, lấy khăn ướt lau mặt cho hắc, nghiêm túc dặn dò: "Hôm nay trong nhà ngoại tổ mẫu khách nhân nhiều, Trần ca nhi nghe lời, không cho phép chạy tán loạn khắp nơi biết không?"

Trần ca nhi chớp mắt phượng nhìn mẫu thân, sáng khoái đáp ứng: "Ta chơi cùng tiểu cữu cữu, không quấy rối."

Phó Dung không thể nào tin tưởng, vẫn sờ sờ đầu hắc như khen ngợi.

A Tuyền A Bội quá nhỏ, hôm nay Hầu phủ ồn ào, Phó Dung không mang các nàng đi, cùng Từ Tấn lên xe ngựa, Trần ca nhi ngồi giữa.

Thân thích bình thường mặt trời lên ba sào mới đến, xa một chút càng đến muộn, lúc một nhà 3 người đến, Hầu phủ còn rất yên tĩnh đâu.

Phó Uyên đến trước Phó Dung, cũng chỉ mang theo Viện Viện tới.

Biết Tam đi mẫu tới, Viện Viện vui vẻ chạy đến tiền viện nghênh đón, ngọt ngào tiếp đón dì dưỡng xong, kéo Trần ca nhi: "Tiểu dì hôm nay thật dễ nhìn, Trần ca nhi đi, ta dẫn người đi nhìn."

Trần ca nhi thích tỷ tỷ, hưng phấn đi cùng nàng, hai tỷ đệ đi một lúc nghiêng đầu trò chuyện, giống như chị em ruột.

Phó Dung theo Từ Tấn nói chuyện cùng cha mẹ một lúc, liền cùng Phó Uyên đi hậu viện nhìn muội muội.

Phó Tuyên hôm nay trang điểm lộng lẫy, đại cô nương mười sáu tuổi, hai gò má trắng nõn, mặt mày thanh tú, thanh lệ giống một khỏa trúc xanh sinh sôi trong rừng trúc non, làm người ta thấy trong lòng không khỏi mơ hồ. Tựa như Viện Viện, nhìn thấy Phó Dung, tiểu cô nương sẽ cười bổ nhào vào trong ngực, nhìn thấy Phó Tuyên, Viện Viện liền nhu thuận đi tới, rất có loại cảm giác học theo.

Hai tỉ muội Phó Dung vào nhà thì Phó Tuyên đang ôm Trần ca nhi ngắm nghía.

Phó Dung cười hỏi nhi tử: "Tiểu dì có đẹp hay không a?"

Trần ca nhi ngửa đầu nhìn dì, có chút thẹn thùng, dựa trong ngực dì, miệng cười toe toét: "Đẹp lắm." Bộ dáng ngượng ngùng như vậy, dường như có người khen hẳn.

Phó Uyên không khỏi đùa cháu ngoại: "Kia Trần ca nhi nói, là nương người đẹp hay là tiểu dì đẹp a?"

Trần ca nhi nhìn mẫu thân lại nhìn dì, không nói chuyện. Hồi nhỏ Trần ca nhi sẽ chẳng chút do dự nói mẫu thân, hiện tại hiểu chút chuyện, không muốn đắc tội mẫu thân cũng không muốn đắc tội dì. Tiểu tử cũng thông

minh đâu, dì đặt xuống đất rồi, đi tới bên người Viện Viện, cao giọng nói: "Đều đẹp!"

Viện Viện bổ sung một câu: "nường ta cũng đẹp!"

Phó Dung chọc chọc cái đầu nhỏ đã có chút ít cơ trí.

Không bao lâu Phó Bảo dắt đại lang, cùng Phó Mật tới.

Phó Bảo năm ngoài tháng 9 gả cho Lâm Thiều Đường, bởi vì Lâm Thiều Đường ở kinh thành đọc sách, vợ chồng son tạm thời không về Tô Châu, ở kinh thành mua tòa nhà. Đầu xuân thi xuân, Lâm Thiều Đường đỗ Thám Hoa đi Hàn Lâm viện giữ chức, Phó Bảo càng không cần trở về, cách mấy ngày lại về nhà mẹ đẻ bởi Lâm thị nói chuyện, cũng thường thường đi vương phủ chơi.

Phó Mật mười bảy. Năm ngoài Liễu Kiên trước khi kết hôn bỏ mạng, Phó Mật dần dần có thanh danh khắc phu, người đến Hầu phủ hỏi cưới càng ít, còn lại vài đám Tam phu nhân coi trọng, Phó Mật lại không nguyện ý, bởi vậy chậm trễ mãi, đến nay chưa gả. Chỉ là cô nương càng lớn trở mã càng đẹp, một bộ váy dài đậm tử bước vào, vẻ đẹp của thiếu nữ chưa xuất giá khác với tỷ muội Phó Dung Phó Uyển, lại đem nổi bật của Phó Tuyên đang chờ gả hạ thấp vài phần.

Cũng may tỷ muội Phó Dung không nhỏ mọn, đều là người thân, cũng không thể bởi vì Phó Mật người ta sinh ra đẹp để thì không cho nàng tới ?

4 tỷ muội vây quanh Phó Tuyên ngồi, cười nói chuyện.

Viện Viện, Trần ca nhi, Đại lang ngồi không yên, ở trong phòng đi dạo một vòng liền đi ra ngoài tìm tiểu cữu cữu . Bởi vì có nhũ mẫu nha hoàn đi theo, Phó Dung mấy người đều yên tâm.

Trò chuyện đang náo nhiệt đâu, Lâm thị phái người mời Phó Bảo.

Phó Bảo đi rồi, trong phòng còn Phó Mật là người ngoài .

Phó Dung nói chuyện cùng tỷ muội trong nhà thì lơ đãng nhìn Phó Mật vài lần.

Phó Mật thân hình hơi gầy, đầu lông mày như chau không phải chau, rèm mi nâng lên buông xuống, lơ đãng toát ra kiêu thái người thấy mà thương, loại khiếp nhược này không giống với giả vờ ra vẻ, bởi vì ánh mắt của nàng quả thật thành thật, không giả bộ đáng thương khi nhiệt tình câu người, cố tình càng làm người ta thêm nhịn không được muốn khi dễ nàng.

Tựa như hiện tại, nàng hơi hơi cúi đầu ngồi ở chỗ đó, Phó Dung không khỏi sinh ra một loại cảm giác áy náy, biết rõ Phó Mật giống đầu gối không thích nói chuyện, vẫn tận lực chuyển đầu đề qua. Phó Uyển cũng giống như vậy, hơn nữa trong ngày như vậy, mọi người khó tránh khỏi đối với cô nương Phó gia duy nhất chưa đính hôn này sinh ra vài phần đồng tình.

Phó Mật đâu, nàng quen ở một mình, có Phó Bảo thì còn tốt, hiện tại chỉ còn một mình nàng là người ngoài, nàng liền cảm thấy chính mình ở lại nơi này có chút chướng mắt , miễn cưỡng ngồi một lát, đứng dậy cáo từ: "Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ bồi Lục muội muội nói chuyện trước đi, ta về Tây viện xem."

Ngay cả lấy cớ cáo từ để nghe một chút đều không có, chẳng thềm nói là đã quên thứ gì hoặc là nhớ tới có chuyện muốn làm, cũng tốt a.

Đợi nàng đi rồi, Phó Uyển nhẹ giọng cảm khái: "Cũng không biết Ngũ muội muội cuối cùng sẽ gả cho nhà thế nào."

Phó Dung biết Phó Mật đầu xuân năm sau cũng không gả được đâu, không để bụng như thế nào, nắm tay muội muội: "Ngày mai sẽ phải gả người, muội muội có khăn trương hay không a? Nên dạy người nương đã nói cho người biết rồi, muốn tỷ tỷ nói lại với người hay không?"

Phó Tuyên ngược mắt nhìn nàng: "Tỷ tỷ đã là nương của ba đứa nhỏ, sao còn không đứng đắn như vậy?"

Tiểu cô nương bằng phẳng vô tư, trên mặt không có một chút thẹn thùng cô nương chờ gả nên có.

Phó Dung nhất thời không có tâm tình đùa muội muội, mặc kệ kết hôn rồi ân ái như thế nào, ít nhất hiện tại, muội muội trong lòng còn chưa có Ngô Bạch Khởi đâu.

May mắn Ngô Bạch Khởi da mặt đủ dày, người cũng chủ động. Chuyện thành thân này, có mấy người quen thuộc lẫn nhau trước khi kết hôn? Còn không phải là dựa vào kết hôn rồi ở chung chậm rãi đi tới một chỗ với nhau? Chỉ cần có người chủ động sẽ không sợ, chỉ sợ hai vợ chồng thật sự mọi chuyện lấy lẽ đối đãi tương kính như tân, không mặn không nhạt .

Nhớ tới đời trước tình cảnh ấm áp khi muội muội một nhà 3 người về nhà mẹ đẻ, Phó Dung thay muội muội chỉnh lại tâm cài, nhìn ba tỷ muội, trong lòng dâng lên cảm khái vô hạn.

Thời gian trôi qua thật nhanh a, đảo mắt trùng sinh đã bảy năm, ba người tỷ muội các nàng mỗi người cũng đã thành thân.

Thật tốt.

~

Bên kia Phó Mật rời khỏi Đông viện rồi, dẫn nha hoàn theo đường nhỏ trong hoa viên Hầu phủ đi Tây viện, cuối hạ thời tiết hơi nóng, hai chủ tớ liền chọn đi dưới bóng cây.

Bên hồ bỗng nhiên truyền đến âm thanh Trăn ca nhi hưng phấn, "Phụ thân câu được cá !"

Theo sau là lời Viên Viên lo âu thúc giục tiểu cữu cữu.

đại nha hoàn Thái Diên của Phó Mật quan sát bên kia, cười nói: "Đường như vương gia, Tứ gia ở bồi các tiểu chủ tử câu cá đâu."

Phó Mật nhẹ nhàng ừm một tiếng, bước chân càng lúc càng chậm, cuối cùng quẹo sang bên hồ , tự lẩm bẩm nói: "Náo nhiệt như vậy, ta cũng đi xem."

Thái Diên kinh ngạc nhìn bóng dáng cô nương nhà mình, cô nương bình thường trước nay không thích loại náo nhiệt này, hôm nay như thế nào?

Dù kinh ngạc, vẫn bước nhanh theo sau.

Đi mất thời gian một cốc trà, Phó Mật dừng lại trước đầu đường nhỏ dưới bóng cây, Thái Diên thấy chỗ nàng đứng bên hồ mấy người không dễ phát hiện, cũng vội vàng đi theo, đứng vững rồi trong đầu liền quay vòng tới. Cô nương tuổi lớn rồi, vương gia ở bên kia đâu, tuy rằng thân thích, quả thật là nên kiêng dè chút.

Nàng nhìn qua bên hồ, thấy một đôi phụ tử Túc vương, Túc vương đứng, tiểu Thế Tử ngồi trên ghế đầu, hai cha con trong tay đều cầm cần câu, cách đó không xa Tứ gia 9 tuổi đang ngồi, biểu cô nương và đại thiếu gia một trái một phải ngồi bên cạnh hẳn, chỉ là biểu cô nương không ngoan như tiểu Thế Tử, luôn quay đầu nói chuyện cùng cữu cữu.

Thái Diên bình thường hầu hạ bên người Phó Mật, bởi vì Phó Mật thích yên tĩnh, nàng cũng rất ít xem náo nhiệt, lúc này ánh mắt chần chừ qua lại trên người ba tiểu chủ tử đáng yêu, khóe môi mang cười.

tầm mắt Phó Mật lại rơi vào thân ảnh thon dài kia.

Đó là Túc vương, con rể Phó gia thân phận tôn quý nhất, nghe nói tương lai cũng vô cùng có khả năng đăng lên đế vị.

Phó Mật không khỏi nhớ đến tình hình chính mình lần đầu tiên nhìn thấy Túc vương, ngày đó hăn bồi Phó Dung lại mặt, mặc một bộ cát phục màu đỏ, lúc không cười như lãnh ngọc, cười rộ lên hết như mây phá nguyệt, Phó Định Phó Thần Phó Hựu ba công tử nổi danh tuần tú ở kinh thành, bên cạnh hăn nhất thời không còn sáng rọi.

Nhưng nam nhân tốt như vậy, là tỷ phu của nàng.

Phó Mật yên lặng nhìn bóng dáng kia, không tự giác nắm chặt khăn.

Đang hướng tới, người nọ đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía bên này.

Phó Mật tim đập nhanh hơn, mau chóng trốn phía sau cây, sau một lát, đến cùng không có lá gan lại tiếp tục nhìn trộm, dẫn Thái Diên lặng lẽ rời đi.

Cảm giác bị người dòm ngó rốt cuộc không còn, Từ Tấn chân mày giãn ra, phảng phất thủy chung chưa từng phát giác, tiếp tục bồi nhi tử câu cá, đến khi khách khứa dần dần nhiều hơn, Phó Phẩm Ngôn phái người mời hăn đi qua, Từ Tấn mới vỗ vỗ bả vai của Trần ca nhi, để nhũ mẫu dẫn ba tiểu chủ tử về hậu viện, hăn cùng Quan ca nhi đi đến tiền viện.

Trên đường Từ Tấn hỏi Quan ca nhi vài câu về bài tập, nghe Quan ca nhi đối đáp trôi chảy, cười khen vài câu.

Tới tiền viện, Từ Tấn để Quan ca nhi vào trước, hăn đi tới dưới một gốc cây.

Hứa gia ngẫm hiểu, mau chóng tiến lên, thấp giọng nói: "Vương gia, Ngũ cô nương cùng nha hoàn bên cạnh nàng ở bên hồ nhìn lên một lát."

Ngũ cô nương?

Từ Tấn cố nhớ lại, lại căn bản không nhớ nổi vị Ngũ cô nương Phó gia kia bộ dạng thế nào.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 263

Yến hội tan, bởi vì ngày mai Phó Tuyên phải gả người , tỷ muội Phó Dung Phó Uyển đều lưu lại ở nhà mẹ đẻ. Các nàng không biết nhà người khác các tỷ muội chung đụng như thế nào, dù sao một đêm trước khi Phó Uyển xuất giá, Phó Dung xuất giá, tỷ muội ba người vẫn đều ngủ cùng một chiếc giường, lần này cũng không định ngoại lệ.

Cô nương đã gả lưu lại cũng thích hợp, Viên Viên Trần ca nhi cùng mẫu thân ở lại cũng bình thường, Lương Thông, Từ Tấn hai người con rể không có lý do ngụ lại.

Phó Uyển gọi Lương Thông vào viện mình, dặn dò hẩn sau khi trở về chăm sóc thật tốt A Thần cuối tháng này tròn tuổi.

Từ Tấn tự nhiên cũng bị Phó Dung mời tới.

"Vương gia sau khi trở về định làm như thế nào a?" Trần ca nhi còn cùng tiểu cữu cữu hẩn chơi đâu, trong phòng chỉ còn hai vợ chồng, Phó Dung cười trêu ghẹo nam nhân của mình, còn cố ý sờ soạng lấy khăn ra, "Muốn ta chuẩn bị cho vương gia một cái khăn nữa hay không?"

A Tuyên A Bội có nhũ mẫu cho ăn, Phó Dung không lo lắng, Từ Tấn có nhiều đồ của nàng như vậy, cũng có thể dỗ nử nhi, Phó Dung chính là trêu chọc hẩn.

Nàng vẽ mặt cười xấu xa, Từ Tấn cũng cười, nhận lấy khăn người gửi, cau mày nói: "Mùi vị quá phai nhạt, đổi một cái." Nói xong ôm lấy Phó Dung ném lên giường.

Phó Dung hoảng sợ giật nảy người, ngoài ý muốn vừa vui mừng nhìn Từ Tấn.

Từ sau khi Thôi Oản chết, trong một tháng này Từ Tấn nào có hứng trí, ngẫu nhiên khởi hứng cũng chính là ban đêm ở ổ chăn quy củ đến một lần, không hoa ngôn xảo ngữ cũng không đa dạng những kiểu hân am hiểu kia. Phó Dung lý giải, Thôi Oản ở trong mắt Từ Tấn huynh đệ đầu gì cũng giống như là thân muội muội, Thôi hoàng hậu bị bệnh một trận, Từ Hạo buồn rầu ở vương phủ không chịu ra cửa, Từ Tấn lại không hiện cảm xúc, cũng phải cần một khoảng thời gian điều chỉnh.

Nhưng hiểu thì hiểu, hôm nay Từ Tấn triệt để biến về Túc vương gia cũ, Phó Dung vẫn rất cao hứng .

Chẳng qua giữa ban ngày ban mặt, đang ở nhà mẹ đẻ, ngộ nhỡ một lúc Lương Thông bên kia muốn đi, Từ Tấn còn chưa đi ra ngoài, chẳng phải là muốn nháo cho mọi người đều biết?

Phó Dung không muốn mất mặt ở trước mặt người nhà, chẳng sợ thân thể đã bởi vì Từ Tấn nhiệt tình có chút chống đỡ không được , nàng vẫn nằm sấp trên giường gắt gao đề cập váy không cho phép hân xằng bậy, hô hấp không ổn định giảng đạo lý cùng hân: "Vương gia đừng làm rối nữa, truyền ra ngoài thành cái gì, đợi, đợi ngày mai ta hỏi vương phủ lại bởi vương gia?"

Người gặp việc vui tinh thần thích, Từ Tấn hậm hực một trận, hôm nay đến Hầu phủ, mưa dầm thấm đất tất cả đều là vui mừng. Lại ở trong khuê phòng Phó Dung cùng nàng ở một mình, những tình cảnh trước khi kết hôn tới tìm nàng nổi lên trong lòng, lúc này động tình, sao có thể bởi vì Phó Dung nói hai ba câu liền dừng tay? Phó Dung trốn tránh như vậy, hân ngược lại càng muốn.

"Nùng Nùng nghĩ nhiều quá, ta không muốn xằng bậy, chỉ muốn mượn đồ lót của nàng dùng một chút, phía trên kia mùi vị càng đậm chút có phải không?" Từ Tấn đè nàng, một tay cứng rắn chen đến giữa nàng và đệm giường, kéo dài thắt váy của nàng, Phó Dung dùng sức che, đáng tiếc hai tay cũng chống không lại một tay hấn khí lực, rất nhanh bị người lột sạch sẽ.

Đến loại tình trạng này, cự tuyệt nữa cũng phí công, huống chi trong lòng Phó Dung kỳ thật cũng không phải kiên định như vậy. Mắt thấy thế tất yếu cho hấn, Phó Dung nhân lúc Từ Tấn đem nàng ôm lên trên đùi thì đưa tay buông màn che xuống, quay đầu thì Từ Tấn vừa vặn quăng áo choàng của hấn ra ngoài. Đối mặt hồi lâu với lồng ngực chưa từng tận tình thưởng thức vào ban ngày, Phó Dung tùy tâm làm việc, mặt dán vào lồng ngực Từ Tấn, dùng sức ôm lấy hấn: "Vương gia, ta nhớ chàng lắm..."

Từ Tấn cúi đầu bận việc đầu, nghe được lời này đem nàng buông xuống trước, hai vợ chồng không hề có kẻ hở, hấn mới nhẫn nhịn rung động hôn lỗ tai nàng: "Tại sao lại nhớ ta? Không phải mỗi ngày đều bên cạnh nàng sao?"

Phó Dung lắc đầu, ngẩng đầu nhìn hấn, trong mắt như nổi hơi nước: "Không giống như vậy, ta thích thấy vương gia vô cùng cao hứng, vương gia tức giận sa sút trong lòng ta cũng không dễ chịu theo. Bây giờ vương gia rốt cuộc cười lại, chịu thương ta giống như trước đây, ta liền thoải mái theo..."

Từ Tấn nhìn nàng mắt mờ mịt, nhìn nàng môi hệt như tô son, kỳ thật trời sinh đỏ tươi, cúi đầu hôn nàng.

Phó Dung nhắm mắt lại ngênh đón, cho rằng Từ Tấn sẽ hôn thật sâu, không nghĩ hấn đụng một cái liền rời ra.

Phó Dung mờ mịt.

Từ Tấn một tay đỡ eo nàng một tay phủ mặt nàng: "Nùng Nùng biết tại sao lại như vậy không?"

Phó Dung đương nhiên biết. Từ Tấn là trời trong nhà, hấn cao hứng nàng liền dám làm càn, hấn mất hứng, nàng sợ chính mình đụng phải lửa giận bị hấn không vui, liền tận lực thành thật chút, không rủi ro chạm hấn. ngày nào cũng thư thái cùng thấp thỏm lo sợ, nàng đương nhiên ngóng trông lúc Từ Tấn cao hứng nhiều.

Từ Tấn không biết ý tưởng trong lòng Phó Dung, nhưng hấn hiểu được Phó Dung tại sao lại như vậy, khàn giọng nói cho nàng biết: "Bởi vì Nùng Nùng trong lòng có ta, bởi vì Nùng Nùng thích ta..."

Thích, mới có thể bởi vì nàng buồn vui lo được lo mất, như trước khi kết hôn hấn vắng vẻ nàng, bởi vì không nhìn thấy nàng, không cách nào tiếp tục thân cận nàng, cơm ăn vào trong miệng dường như không thơm, ngủ giường quen cũng không thoải mái. Sau đó nhìn thấy nàng, nàng chỉ cần tươi cười một cái đưa tới, chỉ cần một ánh mắt hoạt bát, có thể xua tan tất cả mù mịt trong lòng hấn.

"Nùng Nùng, ta cũng nhớ nàng."

Lúc nàng hơi có vẻ mờ mịt chăm chú nhìn xuống, Từ Tấn không lãng phí thời gian nữa, bừa bãi yêu thương nàng.

Mồ hôi rơi như mưa, rơi thật lâu, mới dừng.

Phó Dung vô lực nằm ở trên đệm chần, phảng phất như vừa vớt từ trong nước lên vắt khô, không hề chớp mắt nhìn nam nhân bên giường mặc đồ từng kiện từng kiện, hấn mộ hấn thể lực tràn đầy giống như không có chuyện gì, lại nhin không được dạn dò hấn: "nếu A Tuyền A Bội khóc nháo, vương gia đưa các nàng tới đây đi?"

Từ Tấn vừa buộc thắt lưng vừa trừng nàng: "Chẳng lẽ nàng cảm thấy ta không chiều cổ tốt các nàng ấy?"

Phó Dung mím mím môi, cười cong ánh mắt: "Là có một chút lo lắng."

Từ Tấn cúi người nặng nề vỗ một cái lên người nàng, phát ra một tiếng thanh thúy. Phó Dung đau a, quay đầu nhìn lại, trên da thịt như tuyết rõ ràng một cái dấu tay hồng hồng, tức đến ngồi dậy đánh hắt, "Chàng dùng khí lực lớn như vậy làm cái gì?" Người này a, ăn sạch sẽ liền qua cầu rút ván !

Từ Tấn vội ôm kiều thê nhú mày trừng mắt vào trong ngực đồ: "Không phải cố ý, Nùng Nùng đừng giận, ta xoa xoa cho nàng?"

Phó Dung sợ cha mẹ đã đợi quá lâu, lười cùng hấn chán ngấy, vừa muốn đuổi người, bỗng nhiên nhận thấy gì không đúng, vội vàng đi che ngực. Nhưng mà đã muộn rồi, Từ Tấn thuận thực cởi bỏ áo lót nàng mới mặc vào không lâu, đứng dậy thì thuận thế đem cái áo lót thủy lục kia cướp đi, mắt nhìn thê tử khoanh tay trước ngực, tay lại đem cái đồ lót kia đưa tới chóp mũi, thập phần hưởng thụ hít vào một hơi, "Có cái này, Nùng Nùng còn cần lo lắng ta chiều cổ các nàng không tốt?"

Rõ ràng là bộ dạng công tử phong lưu vô lại, lời nói ra lại là đồ nữ nhi.

Phó Dung cười đến thân thể run rẩy, cười cười thấy ánh mắt Từ Tấn rơi vào ngực nàng, Phó Dung mặt nóng lên, mau chóng kéo chăn mỏng lên, nằm đưa lưng về phía hấn.

Từ Tấn thật sự giấu cái áo lót kia vào trong ngực, cuối cùng xoa nắn thê tử một phen mới đi tiền viện.

Lương Thông đã ở sảnh đường bồi nhạc phụ nhạc mẫu uống hai tuần trà, thấy Từ Tấn thông thả chậm rãi, phấn chấn tinh thần, không khỏi ở trong lòng mắng một câu mặt dày vô sỉ. Đây là ở trong nhà nhạc phụ, hấn thân

làm vương gia không phải càng nên chú trọng thể diện sao? Thôi, lần sau Uyển Uyển lại dùng thể diện làm nguyệt trang cầu hấn mau chút, hấn sẽ đem vị vương gia muội phu này ra dùng. (PS: A, mặt dày giống nhau!!!!)

Vợ chồng Phó Phẩm Ngôn giả bộ không biết hai người con rể đã làm cái gì, cùng nhau đi ra ngoài tiễn người.

Lương Thông vội vã về nhà ôm nhi tử, Từ Tấn nóng lòng nhìn nữ nhi, mỗi người cười ngượng đi rồi.

Trở lại vương phủ, Từ Tấn lệnh cho nữ mẫu đem hai tỷ muội ôm tới Phù Cừ viện, sau đó đều đuổi ra ngoài.

Mùa hè nóng, A Tuyền A Bội đều chỉ mặc một cái che bụng, để phân biệt tỷ tỷ muội muội, trên quần áo A Tuyền đều thêu Hỏa Phượng, A Bội là Thanh Loan. Bất quá chỉ liếc sơ bộ dáng hai tỷ muội trước mắt cũng phân biệt được. A Tuyền sinh ra trước nặng hơn muội muội, lúc này cái đầu cũng đã hơi lớn một chút, cũng hiếu động hơn muội muội, nắm một hồi liền vươn tay muốn ôm phụ thân. Không giống A Bội, Từ Tấn treo tấm vải Kỳ Lân đỏ thắm Phó Dung thêu lên giường, A Bội liền nhìn chăm chăm vào đấy chơi, thỉnh thoảng đưa tay sờ, mắt to đuổi theo tấm vải Kỳ Lân chuyển động lắc lư.

Một đôi nữ nhi như vậy ở bên người, Từ Tấn nhất thời không nhớ thê tử, đem A Tuyền hiếu động ôm lên đùi, một tay dùng khăn bịt mũi, một tay cho nữ nhi ôm. Tháng trước Cát Xuyên gửi thư nói đã tìm được dược thảo, nhưng phối giải dược còn cần một khoảng thời gian, Từ Tấn cũng chỉ có thể tiếp tục dùng cái biện pháp ngu ngốc này.

A Tuyền ôm đủ ngón tay phụ thân rồi, chớp chớp mắt, muốn khăn của phụ thân, y y nha nha . A Bội nghe được âm thanh nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ, nhìn một lát lại tiếp tục tự mình chơi của mình.

Từ Tấn với nữ nhi thì dù muốn mặt trắng hăn cũng chịu hái xuống cho nàng, làm sao có thể luyến tiếc cái khăn, liền đưa cho tiểu nha đầu, hăn từ trên giường lại lấy ra một cái khăn khác, bây giờ trên giường hai vợ chồng có nhiều khăn hơn.

A Tuyền thấy phụ thân lại biến ra một cái khăn khác, cười khanh khách, đưa tay đòi.

Trần ca nhi lúc nhếch miệng cười cực kỳ giống hăn, các nữ nhi cười rộ lên cực kỳ giống Phó Dung, Từ Tấn tim như chảy ra, tiếp tục đưa cho nữ nhi chơi, đưa tay sờ một chiếc khăn khác. Đùa qua đùa lại với ngại một bàn tay, động tác không thuận tiện, Từ Tấn xem rõ ràng không đủ khăn, nghĩ ngợi một lúc, buông A Tuyền xuống, từ trong ngực lấy đồ lót của Phó Dung ra. Tuy rằng rõ ràng không có ai dám không thông truyền đã tiến vào, Từ Tấn vẫn đi nhanh mấy bước ra đóng cửa lại, trở về bên giường thì đã đổi thành bộ dáng người bịt mặt.

Chỉ là bọn thích khách đạo tặc trên mặt che vải đen, Túc vương gia là dùng tiểu y của vương phi nhà mình.

nhìn bộ dáng này A Tuyền quên luôn khăn trong tay, thấy A Bội cũng quên tấm vải Kỳ Lân còn đang lắc lư trước mắt, hai tỷ muội con mắt không tệ nhìn chăm chăm vào phụ thân trông không giống người bình thường kia.

Bị các nữ nhi nhìn như vậy, Từ Tấn trên mặt hơi nóng, bắt quá da mặt hăn vốn dĩ dày, lúc này trong phòng không có người ngoài, các nữ nhi đều chưa hiểu chuyện, Từ Tấn rất nhanh tự tại, ôm hai tỷ muội lên trên đùi, cười dỗ các nàng: "Không nhận ra phụ thân ? Đây là xiêm y của mẫu thân các ngươi, dĩ các ngươi phải xuất giá rồi, đêm nay mẫu thân bồi dì ngủ, để phụ thân mang cái này về cho các ngươi nhìn."

A Tuyền không nhìn thấy miệng phụ thân, không biết âm thanh từ nơi nào phát ra, quay đầu nhìn quanh.

A Bội vườn tay muốn kéo tấm vải trên mặt phụ thân.

Từ Tấn cười không ngừng, nâng cái tấm che lên, lộ ra cằm lại che khuất mắt, bồi hai nữ nhi chơi trốn tìm, đồ đến lúc hai tỷ muội mệt nhọc, Từ Tấn quỳ sấp ở trên giường, một tay vỗ một đũa, đợi các nữ nhi ngủ rồi, hẳn cũng ở ngoài nằm nghiêng xuống, trên mặt vẫn che cái áo lót của thê tử.

Một phòng yên tĩnh.

Hầu phủ bên kia, Phó Dung vừa mới nghỉ trưa xong, trước đó giăng co quá mệt, cho rằng Từ Tấn chỉ tùy tiện nói một chút, tỉnh ngủ mới phát hiện Từ Tấn thật sự cầm tiểu y của nàng đi.

Phó Dung vừa bực vừa buồn cười, tên kia sẽ không thật sự vật tẫn kỳ dùng đi?

Bất quá nghĩ tới muội muội, tâm tư Phó Dung rất nhanh liền từ trên người trượng phu và các nữ nhi thu trở về, rửa mặt chải đầu một phen rồi đi chỗ Phó Tuyên bên kia.

Ban đêm tỷ muội ba người ngủ chung, tất nhiên là nói chuyện không hết lời, Phó Tuyên cũng đã thay đổi thái độ trước kia không thích phản ứng với Phó Dung. Phó Dung dặn dò nàng cái gì, mặc kệ trong lòng đồng ý không đồng ý, nàng đều thống khoái đáp ứng. Chỉ đến cuối cùng Phó Dung lại bắt đầu nói lời không đành lòng, nàng mới động thủ cào tỷ tỷ.

Phó Dung đương nhiên muốn phản kháng a, ý vào chính mình ăn nhiều hơn mấy năm muối, khí lực lớn, một phen người tới ta đi, áp tới trên người muội muội thu thập nàng, cười đến Phó Tuyên nước mắt chảy ra, thở hồng hộc cầu Phó Uyển hỗ trợ. Phó Uyển cũng không giúp ai, ngồi ở một bên nhìn hai muội muội xằng bậy, lắc đầu bật cười, đến đêm khuya thì khuyên Phó Dung thu tay lại, nên đi ngủ.

Ngày hôm sau trời mới sáng, Đông viện Cảnh Dương Hầu phủ đã náo nhiệt lên.

Phó Tuyên trang điểm thì Trần ca nhi, Viện Viện một trái một phải nghiêng đầu quan sát, nhìn dì bọn họ biến thành tân nương mỹ lệ.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 264

Giờ lành vừa đến, Phó Thần che khăn voan đỏ thắm cho Phó Tuyên, cõng lên kiệu hoa.

Phó Dung đứng ở bên cạnh Phó Uyển, nhìn rèm kiệu hoa rủ xuống, nhìn ca ca chụp Ngô Bạch Khởi một cái, Ngô Bạch Khởi hơi hơi lắc lư sau đó trịnh trọng nói gì đó. Tiếp theo liền thấy Ngô Bạch Khởi xoay người lên ngựa, dẫn đội ngũ đón dâu menh mông cuồn cuộn đi rồi.

Phó Dung ánh mắt ê ẩm, đời trước không thể đưa muội muội xuất giá, đời này cuối cùng cũng bù đắp tiếc nuối này.

Quay trở lại gian nhà chính, bồi mẫu thân tỷ tỷ trò chuyện, Phó Dung dẫn Trần ca nhi theo Từ Tấn về vương phủ .

1 ngày không thấy nữ nhi, Phó Dung lập tức bảo nhũ mẫu ôm hai tỷ muội tới, thấy các nữ nhi yên lành, nhìn thấy mẫu thân cười đến nheo mắt, Phó Dung trong lòng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

ngày Phó Tuyên lại mặt, một nhà năm người đều đi Hầu phủ.

Phó Tuyên trái búi tóc phụ nhân, bởi vì nàng nguyên bản đoan trang xinh đẹp nho nhã, hiện tại so với trước khi xuất giá hình như cũng không có gì khác nhau. Ngô Bạch Khởi đâu, ở Kim Ngô Vệ tôi luyện hơn nửa năm, chiều cao tăng vọt, đã nhanh chóng vai cùng Phó Thần, thân thể rắn chắc không ít, cử chỉ nhìn cũng quý củ, bất quá đôi mắt kia ngoảnh nhìn chiếu rọi, lộ ra một cỗ cơ trí nhiệt tình, nói chuyện cùng cậu em vợ Quan ca nhi thì đặc biệt rõ ràng.

Ai biết hăn hiện tại quy củ có vài phần đến cùng là giả vờ hay không?

Con rể mới có anh vợ, em vợ cũng hai tỷ phu tiếp đón, các nữ quyến đi hậu viện. Tân nương tử về nhà, không tránh khỏi muốn nói vài câu vui đùa ở trong phòng, Phó Tuyên bình bình tĩnh tĩnh, trên mặt một điểm ngượng ngùng cũng không có. Nhìn thấy thế Phó Dung thật sự từ trong tư tưởng bội phục vị muội muội này, người khác không đỏ mặt đó là da mặt dày, muội muội nhà mình là vui giận chân chính không lộ a.

Một việc vui vừa qua, một việc khác lại tới nữa.

Thành vương muốn cưới trắc phi.

Gia Hòa để không thích Lý Hoa Dung, một nữ nhân không thể sinh dưỡng, chiếm vị trí vương phi của nhi tử. Nhi tử luyện tiếc bỏ, hăn không miễn cưỡng, liền lệnh cho Lễ bộ tổ chức nghênh cưới nữ nhi Khâu gia thật náo nhiệt. Trước ngày vui, còn gọi mấy đứa con trai đến, cười nói: "Ngày mai lão Ngũ lại cưới tức phụ, các người là ca ca nên đi qua náo nhiệt một chút, rót thêm cho hăn mấy bầu rượu."

Nói chuyện thì ánh mắt không dấu vết đảo qua Từ Tấn.

Từ Tấn như cũ mặt không biểu cảm.

Khang vương náo nức, ngay lập tức đi qua vỗ vỗ bả vai Thành vương, Từ Hạo đứng ở bên trái huynh trưởng, cũng không liếc mắt nhìn về bên kia, thiết quyền trong tay áo sắp muốn vung ra. Gia Hòa để thấy Lục tử sắc mặt không tốt lắm, làm ông nhớ tới thời điểm tân hôn của hăn cùng Thôi Oản, vốn định trêu chọc cho hăn tuyển vương phi một lần nữa, nhưng vừa nghĩ tới tình cảm thanh mai trúc mã của lão Lục cùng Thôi Oản, nghĩ tới tình mẹ con của Thôi Oản cùng Thôi hoàng hậu, tạm thời không nhắc đến.

Thành vương lại lúng túng mở miệng, bồi tội Gia Hòa để nói: "Phụ hoàng, nghi thức nghênh cưới trắc phi đã rất khí phái, tiệc rượu coi như

thôi vậy, nhi tử không muốn làm lớn, Nhị ca, Tứ ca, Lục đệ muốn uống rượu, ngày khác nhi thần đi Tụ Tiên lâu chuẩn bị một bàn cỗ sung."

Gia Hòa để danh mặt.

Lý Hoa Dung có cái gì tốt, nhi tử thế nhưng đau lòng nàng đến tình trạng này, đến phần thể diện này cũng không cho trắc phi?

Đang muốn lái nhai vài câu, thấy Thành vương ngẩng đầu, ánh mắt cầu xin nhìn về phía mình, Gia Hòa để nhất thời giận không chỗ trút, phất tay đuổi người: "Dù sao là người cưới tức phụ, người nghĩ khi nào mời thì mời đi, Trẫm không quản, đều đi xuống, Trẫm rất bận rộn!"

Lão già phát tính tình, vài vị vương gia ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Gia Hòa để nhìn chăm chăm vào thân ảnh mấy đứa con trai, đợi tiếng bước chân xa dần, hung hăng ném một bản tấu chương, nói với Vạn Toàn: "Người xem xem, dân chúng tầm thường có vài đồng tiền còn ngóng trông đặt mua hai phòng tiểu thiếp, Trẫm, mấy đứa con trai này ngược lại tốt rồi, tất cả đều si tình !"

Vạn Toàn thầm nghĩ còn không phải sao, Túc vương gia vì vương phi kháng chỉ bất tuân, Hoài vương gia tưởng niệm vong thê buồn bực không vui, thân thể gầy hai vòng, Thành vương gia lúc phụ hoàng nhắc nhở mới đáp ứng cưới trắc phi, lại cũng cố kỵ thê tử thanh mai trúc mã không nguyện ý cho trắc phi quá nhiều thể diện, Khang vương gia tuy rằng có trắc phi thiếp thất, nghe nói bình thường cũng không quá thân mật, thời gian cùng Khang vương phi càng nhiều. Chỉ có vị gia kia, quá sắc, gan lớn che trời ...

Âm thầm suy nghĩ một vòng, Vạn Toàn khom lưng cười làm lạnh, không vỗ mông ngựa tiếp.

Ở trong mắt hần, Gia Hòa đế cũng không tính là trọng nữ sắc, từ Chung Đình tới Thôi hoàng hậu, tới Quán Anh, Gia Hòa đế đều thập phần sủng ái. Chung Đình bạc mệnh, vô phúc hưởng phú quý trong hoàng cung, Quán Anh ngu xuẩn, chuyên lựa đường chết để đi, chỉ có Thôi hoàng hậu mấy chục năm sủng ái, an an ổn ổn mà tới.

Nhưng Vạn Toàn không dám khen Gia Hòa đế si tình a, Gia Hòa đế nghĩ tới Thôi hoàng hậu, hần vô mộng ngựa là đúng chỗ, nếu nghĩ tới Chung Đình Quán Anh...

Cho nên vẫn là ít nịnh nọt một lần đi, dù sao lấy tình cảm hần và Gia Hòa đế, thật không thiếu một lần này.

~

Thành vương phủ.

Thành vương về phủ rồi trực tiếp đi thư phòng, đang lúc hoàng hôn, đầy tớ hỏi hần dùng cơm ở nơi nào, Thành vương nghĩ ngợi một lúc, liền dùng ở tiền viện.

Một mình dùng cơm xong, Thành vương mới đi Lý Hoa Dung bên kia.

Lý Hoa Dung ngây người ngồi trên ghế, nghe tiếng hần tiến vào, nàng ngẩng đầu nhìn một cái, lại rũ xuống.

Thành vương thoát áo lên giường, nhắm mắt lại, đợi đã lâu không thấy Lý Hoa Dung tới, hần mở mắt ra, nói với nóc giường: "Biểu muội, tâm ý ta đối với nàng, nàng hần rõ ràng, ta cũng không muốn như vậy. Nhưng lão thiên gia không đứng ở phía chúng ta, phí tâm sắp xếp kế hoạch không thành công. Một kích không thành, huynh đệ bọn họ khẳng định càng thêm cảnh giác, trong hời gian ngắn chúng ta không thể ra tay nữa. Phụ hoàng bên kia, ta phỏng chừng năm nay sẽ phong Thái Tử, chúng ta chỉ có thể chậm rãi tích góp nhân mạch, phụ hoàng thân thể còn tốt, ít nhất còn có thể

sống 5-6 năm. Trong 5-6 năm này, chúng ta có lẽ cũng có cơ hội khác, biểu muội đừng gặp được không?"

Lý Hoa Dung không hề nhúc nhích, trong tay nắm chặt phượng trầm lúc đại hôn mẫu thân tự tay mang lên cho nàng.

Đạo lý nàng đều hiểu, biểu ca khó xử nàng cũng hiểu, nhưng nàng thật sự không thể chịu đựng hấn đi chạm vào người khác. Nếu như giữa báo thù và vợ chồng bạc đầu đến già phải chọn một, nàng tình nguyện lựa chọn cái sau. Như hấn đã nói, còn có 5-6 năm đâu, trong 5-6 năm này bọn họ có lẽ sẽ chờ được cơ hội thích hợp, nhưng ngày mai biểu ca cưới trắc phi, hấn chạm vào nữ nhân khác, giữa bọn họ rốt cuộc không trở về được.

Tổ phụ có tiểu thiếp, ngoại thất, những nữ nhân kia đều bị tổ mẫu ngầm giết, nhưng nàng không phải tổ mẫu, nàng đến nhà mẹ đẻ cũng không còn. Hơn nữa tổ mẫu thu thập những nữ nhân kia là bởi vì tổ phụ không nghe lời, không nể mặt bà. Nàng không giống thế, nàng muốn mệnh những nữ nhân kia có hữu dụng gì? Nàng chỉ muốn hấn đời này đừng chạm vào người khác, cả đời đều...

Lòng bàn tay đau, là đuôi trầm đâm rách lòng bàn tay.

Nhìn huyết châu chảy ra, Lý Hoa Dung trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

Nếu như hấn chết rồi, có phải sẽ không chạm vào người khác nữa hay không?

Chỉ là ý niệm mới đến liền bị Lý Hoa Dung mau chóng đè xuống.

Cho dù chết, cũng muốn đợi báo được thù xong, nàng không thể tự tay giúp kẻ thù, nàng không thể làm chuyện khiến người thân đau đớn, kẻ thù vui sướng.

Buông trâm xuống, Lý Hoa Dung bắt đầu soi gương tháo trang sức, mỗi một cái trang sức đều được nàng nhẹ nhàng đặt lên trên bàn.

Thành vương quay đầu, thấy nàng hình như đã suy nghĩ rõ ràng, hài lòng cười.

Một năm này bận toi công một trận, hẳn thật sự không có tinh lực đỡ nàng nữa, hiện tại hẳn cần một vương phi bình tĩnh hiểu chuyện, không phải là một nữ nhân chỉ biết ghen tuông.

Một đêm đồng sàng dị mộng, bình an vô sự.

Ngày kế Thành vương phủ bắt đầu chuẩn bị nghênh cưới trắc phi, Thành vương không làm tiệc rượu, như là không nguyện cho Khâu gia cô nương thể diện, nhưng bên ngoài phong cảnh cũng cho đủ, trang điểm một chút tự mình tới Khâu phủ nghênh cưới. Người ta Khâu gia cũng là danh môn vọng tộc, tuy rằng cô nương đi làm trắc phi, vẫn chuẩn bị 68 hòm đồ cưới, mỗi hòm vừa nhắc lên đều được dân chúng vây xem sinh lòng hâm mộ.

Diễn tấu sáo trống tới Thành vương phủ.

Không có tiệc rượu, lễ tiết nên có vẫn đầy đủ, dù sao Thành vương muốn mượn sức Khâu gia. Khâu Đặc thủ hiếu, không phải là bãi quan. Các quan viên nhỏ khác có khả năng bị người ta quên mất, phải chuẩn bị một phen mới có thể phục nguyên chức hoặc là nhận chức quan cùng phẩm cấp. Khâu Đặc nhưng là Thượng Thư Bộ binh, một các lão. Người đi rồi, trong triều đình ảnh hưởng vẫn còn, không có sai lầm lớn, thủ hiếu quay về phụ hoàng không có đạo lý không cho người ta phục nguyên quan chức.

"Vương gia..." người làm mai cười bưng đòn cân vàng tới.

Trên khay trái lựu đỏ, đòn cân ánh vàng chói lọi, Thành vương thuận thực cầm lên, đi vén khăn voan, lộ ra một khuôn mặt thiếu nữ minh diễm rung động.

Từng thấy Lý Hoa Dung, Phó Dung đều tuyệt sắc nhất đẳng, một Khâu Minh Phi còn chưa đủ để Thành vương thất thần, bất quá khi Khâu Minh Phi nhút nhát ngẩng đầu thì Thành vương vẫn là lộ ra thần sắc kinh diễm, ôn nhu dõi theo nàng, nhẹ giọng khen một câu, "Thật đẹp."

Khâu Minh Phi mười lăm tuổi lập tức cúi đầu, mặt hồng hồng.

Thời gian còn sớm, nghỉ ngơi rồi, Thành vương bảo nàng dọn dẹp trước một chút, đến cơm chiều hăn lại tới.

Khâu Minh Phi có chút thất vọng, nàng cho rằng hăn sẽ cùng nàng uống rượu giao bôi .

ma ma hồi môn của nàng nhỏ giọng khuyên nhủ: "Cô nương, vương gia giống trống khua chiêng nghênh cưới đã cho chúng ta thể diện, cô nương tốt cuộc là trắc phi. Vương gia cùng người uống rượu hợp cần, nhìn như là sủng cô nương, truyền đến bên kia đâm vào tai người ta, chẳng phải là hại cô nương? Cho nên nói vương gia không uống mới là thật sự để cô nương trong lòng. Ban đêm vương gia tới, chỉ có hai người, cô nương thật muốn, ngấm ngấm làm làm nũng cũng được."

Khâu Minh Phi gật gật đầu. Nàng ở nhà được sủng ái đã quen, hi vọng có thể đem toàn bộ lễ tiết tân hôn làm một lần. Nhớ tới năm ngoái đến vương phủ ngẫu nhiên gặp gỡ vương gia, vương gia ôn nhu phần kia, Khâu Minh phi thấp giọng phân phó nói: "Ma ma đem nữ nhi hồng chúng ta mang tới chia ra một bầu đến đây đi, lưu lại buổi tối dùng."

Ma ma kia cười tùm tùm rồi đi.

Sắc trời dần tối, Thành vương đúng hẹn tới.

Khâu Minh Phi bẽn lẽn ngượng ngùng bởi hăn dùng cơm, khẩn trương bất an. Thành vương muốn mượn sức Khâu gia, đương nhiên đối với nàng tốt, tự mình gấp đồ ăn cho nàng.

Là người sẽ xem sắc mặt, Khâu Minh Phi thấy nam nhân ôn nhu không đối, như là cực thích mình, lá gan liền lớn, nhắc bầu rượu rót cho Thành vương, đỏ mặt nhỏ giọng giới thiệu nói: "Vương gia, đây là nữ nhi hồng lúc ta sinh ra, nương ta chôn ở trong viện, vương gia nếm thử mùi vị như thế nào?"

Phạm là người đọc sách biết chữ, chỉ sợ không có ai không biết điển cố nữ nhi hồng, Thành vương nhìn tiểu cô nương khẩn trương không ngừng chớp lông mi, nào có không hiểu tâm tư nàng. Đợi Khâu Minh Phi đưa cốc rượu tới, hẩn giờ ly rượu lên đưa tới miệng. Khâu Minh Phi thấy, cho rằng hẩn không nghe hiểu ám chỉ, thất vọng rũ rèm mắt xuống, môi đỏ mấp máy.

Thành vương đều nhìn ở trong mắt, ngửi ngửi mùi rượu, lại buông xuống, nhắc bầu rượu rót cho nàng: "Nếu là nữ nhi hồng nhạc mẫu chuẩn bị, ta một mình uống chẳng phải là cô phụ ý tốt của nhạc mẫu?"

Khâu Minh Phi thấy hẩn hiểu, còn gọi mẫu thân mình là nhạc mẫu, khoe miệng nhất thời cong lên, nhích gần đến bên người nam nhân ngửi khí mờ ám muốn cùng nàng giao bôi, nàng vô cùng thẹn thùng bối hẩn.

Uống rượu xong, bầu không khí trong phòng triệt để thay đổi, Thành vương ôm người hôn, hôn được mạnh mẽ, ôm lấy người đi lên giường. Nhớ tới tiểu cô nương là lần đầu, Thành vương quan tâm ôn tồn một lúc lâu mới chuẩn bị động thật sự, ai ngờ mới lại gần, phần bụng đột nhiên truyền đến một cổ đau nhức kịch liệt khó có thể hình dung.

Thành vương kinh hãi mở to mắt, bản năng muốn bóp cổ nữ nhân dưới thân, lại thấy Khâu Minh Phi cũng cau chặt đôi lông mày, vẻ mặt thống khổ.

Trong rượu bị người hạ độc!

Thành vương triệt để hiểu được thì thân thể đã thẳng tắp ngã xuống.

Trong phòng im ắng, hoàn toàn không giống như là tân phòng.

Ma ma hồi môn của Khâu gia chờ ở bên ngoài nghe động tĩnh đâu, vẫn không nghe thấy. Bà cho rằng vợ chồng son đang nói nhỏ, nhưng chờ nửa ngày cũng không có động tĩnh. Bà trong lòng kỳ quái, lặng lẽ nhích gần đến cửa phòng nhìn thử.

hậu viện vương phủ yên tĩnh, đột nhiên truyền ra một tiếng hét chói tai kinh hãi.

Ngay sau đó, ma ma hồi môn như thấy quỷ chạy tới chính viện vương phi, nửa đường ngã mấy lần, thất tha thất thểu rốt cuộc tới chỗ vương phi bên kia, lại bị bà mụ giữ cửa báo vương phi đã sớm nghỉ ngơi. Ma ma hồi môn nằm ở trên cửa, trong đầu chỉ còn một câu, "Vương gia, trắc phi chết rồi, vương gia, trắc phi chết rồi!"

bà mụ giữ cả vừa nghe, ba hồn đi mất hai, một người vội vàng mở cửa một người vội vã đi bẩm báo vương phi.

Nhưng trong phòng chậm chạp không có tiếng đáp lại.

đại nha hoàn của Lý Hoa Dung đợi không được, bất chấp tôn ti vọt vào, nhờ ánh sáng bên ngoài, chỉ thấy vương phi nằm ở trên giường như thể còn chưa tỉnh. Một đại nha hoàn khác bưng đèn tiến vào, phòng ở nháy mắt sáng lên, nhưng đợi hai người nhìn rõ tình hình bên trong thì một người cứng tại chỗ, một người làm rơi đèn trong tay.

Đèn rơi xuống đất vừa khéo, không bị đổ, bởi vậy trong phòng vẫn sáng.

Ánh sáng tràn ngập trong màn che.

Bên trong Lý Hoa Dung một thân đồ cưới đỏ thắm nằm yên tĩnh, hai tay hợp đặt ở trên bụng, không hề nhúc nhích.

Tới gần cạnh giường đại nha hoàn run rẩy, "Vương phi?"

Không người đáp lại.

Đại nha hoàn thử thăm dò đây đây.

mĩ nhân ngủ yên chẳng hề hay biết.

Thành vương phi Lý Hoa Dung cũng đi, mũ phượng khăn quàng vai, khóe miệng mang cười.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 265

Hoảng nghe tin dữ Thành vương bị người độc chết, Gia Hòa đế hộc máu tại chỗ, ngất đi.

Tỉnh lại việc đầu tiên chính là tuyên chỉ huy sứ Cẩm Y vệ Hường Vân, lệnh hẩn tra rõ án của Thành vương.

Hường Vân dẫn thuộc hạ suốt đêm đi Thành vương phủ.

Sự tình có liên quan trọng đại, ngoại trừ thi thể một nhà ba người Thành vương bị chuyển tới hầm lạnh, đồ đạc trong phòng ở Lý Hoa Dung và tân phòng trắc phi, trà nước cơm canh trên bàn, tất cả đều còn nguyên vẹn, tất cả hạ nhân cũng quỳ ở tiền viện đợi thẩm vấn.

Ngỗ tác trước đem kết quả khám nghiệm tử thi bẩm báo lên: "Hồi đại nhân, trong ba người Thành vương đều là tỳ sương. Thành vương bên kia, trên hai cốc rượu đều nghiệm ra độc, trong bầu rượu không có vấn đề. Vương phi bên kia, trong rượu có độc, còn phát hiện một bao tỳ sương."

Hường Vân thần sắc ngưng trọng, lập tức phái người đi thẩm vấn mọi người hầu hạ trong viện Lý Hoa Dung, từ đại nha hoàn bên cạnh nàng tới bà mụ giữ cửa, lại phái người khác thẩm vấn những người khác ở vương phủ, xem gần đây có người nào từng mua tỳ sương. Hơn nữa trực tiếp cho người đem hình cụ mang lên, hai bên chọn một người giết gà dọa khỉ.

Thân nhi tử chết rồi, Gia Hòa đế hận đến hộc máu không dậy nổi, đêm nay hẩn nếu tìm không ra kết quả, không dám cam đoan ngày mai người chết có phải là hẩn.

Rất nhanh có người chiêu cung, chính là Trương lang trung Thành vương phủ, khai một nha hoàn khố phòng trong viện vương phi đi tìm hắc muốn một bọc nhỏ tỳ sương, nói là đặt ở khố phòng đuổi côn trùng.

Hương Vân lệnh cho người đem Trương lang trung cùng nha hoàn kia đưa vào riêng trong một phòng.

"Nàng muốn hỏi xin tỳ sương, nhưng người có từng bầm báo vương gia?"

Trương lang trung quỳ rạp trên đất, nghĩ tới ba người kia vừa rồi chịu không được cực hình tể tử, rang va lập cập vào nhau nói ra tình hình thực tế: "Tỳ sương là kịch độc, ta nói muốn có trước xin phép vương gia mới được, nàng, nàng liền khóc quỳ xuống, nói là người trong lòng nàng từ nhỏ muốn cưới người khác, nàng muốn độc chết người nọ, ta không chịu đáp ứng, nàng, nàng cởi bỏ quần áo..."

Hương Vân nhìn về phía nha hoàn một thân xiêm y vải mịn kia: "Ngẩng đầu lên."

Tiểu nha hoàn ngẩng đầu, mặt mày quả thật thanh tú, khóc lên đầm đìa đáng yêu.

Hương Vân chỉ về phía hình cụ bên cạnh: "Người bây giờ nói thật cho ta, ta có thể miễn cho người một trận da thịt đau khổ."

Tiểu nha hoàn sợ tới mức cả người run rẩy, cúi đầu khóc lên: "Không phải, ta là cô nhi, vương phi trước khi xuất giá ta đã hầu hạ bên người vương phi, căn bản không có người trong lòng. Ngày đó vương phi đi khố phòng nhìn, đuổi mọi người ra ngoài, mệnh ta đi chỗ Trương lang trung hỏi tỳ sương, còn bảo ta không từ thủ đoạn bí mật đòi bằng được, bằng không sẽ bán ta vào kỹ viện. Ta thật sự không có cách nào mới nói dối Trương lang trung..."

"Kéo ra ngoài nghiệm thân." Hường Vân đáp không hề có tình cảm.

Mất thời gian 2 tuần trà, thuộc hạ quay về hồi bẩm: "Đại nhân, nha hoàn kia quả thật không phải tẩm thân xử nữ."

Hường Vân gật đầu, lại cho người tra tấn tiếp, đến hơi thở cuối cùng hai người như cũ không phản cung, lúc này mới cho người kéo xuống, giữ lại chờ về sau Gia Hòa để muốn tự mình thẩm vấn thì lại mang người ra.

Tỳ sương tra được, kế tiếp nên điều tra rõ Thành vương phi vì sao hạ độc, lại còn hạ độc như thế nào.

Hường Vân thân làm chỉ huy sứ Cẩm Y vệ, đối với tính nết gia đình huân quý trong kinh thành cơ bản rõ như lòng bàn tay. Lý Hoa Dung một nhà nữ quyền nổi danh nhất là đồ kỵ. Lúc phát hiện thi thể thì Lý Hoa Dung lại mặc một bộ dạng như vậy, chỉ cần xác định độc quả thật là Lý Hoa Dung hạ, vậy chứng minh Lý Hoa Dung là bởi yêu sinh hận, thà rằng giết Thành vương cũng không nguyện cùng người hầu chung một chồng.

Một canh giờ sau, Hường Vân vội vàng vào cung.

Gia Hòa để nhắm mắt nằm ở trên giường rồng, Vạn Toàn cẩn thận hầu hạ bên người, huynh đệ Khang vương Từ Tấn Từ Hạo đứng ở một bên tận hiếu.

"Hoàng Thượng, Hường chỉ huy sứ trở lại." Vạn Toàn nhẹ giọng gọi.

Gia Hòa để mở choàng mắt, đôi mắt ửng đỏ: "Gọi vào."

Hường Vân rất nhanh quỳ xuống trước giường rồng, nhìn Gia Hòa để hồi bẩm: "Hoàng Thượng, thần đã điều tra rõ, Thành vương điện hạ và vương phi, trắc phi đều vì dùng tỳ sương mà chết, chỉ là vương phi tự sát, Thành vương điện hạ và trắc phi là bị vương phi hạ độc mưu sát."

Nói xong chi tiết báo cáo một lần về tử trạng của Lý Hoa Dung, nàng trước đó phái nha hoàn đi hỏi đòi tỳ sương, sau lại sắp xếp người tâm phúc giả vờ đi phòng bếp hỏi thăm tin tức, kì thực nhân lúc người ta không để ý bôi tỳ sương lên cốc rượu, "Hoàng Thượng, thần đã nhiều lần thăm vấn, bảo đảm chắc chắn lời nói mấy người không ngoa, bởi vậy kết luận Thành vương phi không chịu được Thành vương điện hạ ngênh cười người mới..."

"Độc phụ, độc phụ!"

Gia Hòa đế bỗng nhiên ngồi dậy, bi phần đan xen lẫn lộn, "độc phụ kia, Trẫm sớm nên muốn mệnh của nàng! Lão Ngũ coi trọng nàng như vậy, khắp nơi vì nàng suy nghĩ, nàng thế nhưng hạ độc..." Còn chưa nói dứt câu, lại phun ra một búng máu.

"Hoàng Thượng!"

"Phụ hoàng!"

Nhất thời, Sùng Chính điện đại loạn.

Thái y cứu tới nửa đêm, mới đem Gia Hòa đế từ Quỷ Môn quan quay về, chỉ là lão nhân gia khí huyết công tâm, phục được liền ngủ, không còn tỉnh lực truy cứu.

Ba huynh đệ Từ Tấn tiếp tục quỳ ở trước giường trông giữ.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Khang vương lặng lẽ nhìn sang Từ Tấn bên cạnh, nhìn không được hoài nghi, lại không có chứng cứ, dù sao Cấm Y vệ đã tra rõ ràng.

Từ Tấn nhìn lão nhân trên giường, nhìn như bình tĩnh, trong mắt phượng có sóng sáng chớp động, chỉ trong chớp mắt.

bên phải hăn, Từ Hạo cúi đầu, nhắm mắt, vẻ mặt là lệ. Chết rồi, đều chết rồi, người hại nàng đều chết rồi, nhưng hăn không có nửa phần sáng khoái vì thù lớn được báo. Hăn chỉ hận, hận chính mình vì sao muốn đi thị sát Hoàng Hà, nếu như không phải hăn một lòng muốn chứng minh chính mình, Oản Oản sẽ không xảy ra chuyện, cũng sẽ không có hết thảy sau đó...

Nhưng hiện tại hối hận cũng vô ích, hăn cùng nàng đã âm dương cách xa nhau.

Lúc tờ mờ sáng, Gia Hòa để đột nhiên ho tỉnh.

Thái y đang chờ ngoài điện, nghe được động tĩnh vội chạy vào.

Đầu tiên là vì Quân Anh túng dụng thương thân, sau lại trải qua nhi tử, súng phi song trọng phản bội, Gia Hòa để thân thể sớm yếu mệt. Hai năm nay thật vất vả dưỡng trở về được 3 phần, cũng chỉ là thoát nhìn khí sắc không tệ, bên trong vẫn hư nhược như cũ. Hiện giờ đột ngột biết được tin cáo phó của nhi tử, người tóc bạc tiền người tóc đen, nỗi khổ này người thường có thể nhìn ? Lại thêm nhi tử là bị độc chết bởi một nữ nhân sớm đáng chết, Gia Hòa để càng hận càng hối, phun máu hai lần, thân thể càng thêm không được .

Nhóm lang trung không còn cách nào khác, chỉ có tiếp tục dùng được liệu danh quý bồi dưỡng, nói lạc quan có thể kéo đến cuối năm, nếu như lại phải chịu đả kích, chỉ sợ một hai tháng cũng khó có thể.

Thân thể của mình, chính mình rõ nhất, Gia Hòa để ngược không uy hiếp các thái y đem hết toàn lực giúp hăn kéo dài, dùng được xong, nhắm mắt nằm một trận, đột nhiên mở miệng nói: "Lão Nhị, lão Lục đều đi xuống đi."

Khang vương trong lòng nhảy dựng lên, bản năng nhìn về phía Từ Tấn, đầu quay một nửa, hăn cố gắng nhìn lại, lùi ra ngoài rồi đi.

Từ Hạo quay người nhìn về phía Tứ ca, thấy mắt hắn nhìn phụ hoàng chỉ nhìn thẳng, biết lúc này hắn thần sắc hơi không đúng sẽ hại Tứ ca, cố nén lo lắng đi ra ngoài điện.

Gia Hòa để để Vạn Toàn cũng đi ra ngoài.

Vạn Toàn cúi đầu đi.

Trong tấm điện chỉ còn hai cha con.

Gia Hòa để quay đầu, ánh mắt đục ngầu chăm chú nhìn nhi tử quỳ trước giường: "Cảnh Hành, người nói thật cho Trẫm, là người làm sao?"

Nhi tử thừa nhận, hắn cũng sẽ không đổi chủ ý, Đại Ngụy chỉ có giao cho lão Tứ hắn mới yên tâm.

Nhi tử phủ nhận, hắn liên tin tưởng, tin tưởng lão Ngũ thật sự là bị tiện nữ nhân kia độc chết.

Hắn chỉ muốn an lòng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 266

Từ Tấn sống lưng thẳng quỳ trước giường rồng, đối mặt với ánh mắt Gia Hòa đế dường như muốn nhìn thấu đáy lòng hắn, hắn trầm thấp bình tĩnh nói: "Phụ hoàng, ngài đã dạy nhi thần, nhỏ không nhịn sẽ mưu loạn lớn. Cho nên nhi thần bắt sống tử sĩ kia, thậm chí ra hắc là người Ngũ đệ thì vẫn giết hắc, không giao cho ngài tự mình thẩm vấn. Phụ hoàng, nhi thần dung thứ Ngũ đệ, không phải là mưu đồ vị trí phụ hoàng. Cái vị trí này, phụ hoàng cho ta, ta sẽ giống như phụ hoàng, dụng tâm thống trị giang sơn tổ tông truyền xuống, phụ hoàng không cho ta, ta cũng sẽ trung thành phụ tá người trong lòng phụ hoàng chọn."

Gia Hòa đế sớm đoán được ám sát lão Tứ, lão Lục là người Đại Ngụy bên này.

Bởi vì người Hồ ám sát hoàng tử Đại Ngụy, đối với bọn họ không có nửa điểm tác dụng, lão Tứ lão Lục chết rồi, được lợi lớn nhất, nhân tài có hiềm nghi nhất, trên đời này có cái gì so hoàng vị càng khiến cho người ta điên cuồng? Gia Hòa đế hoài nghi An vương, hoài nghi Khang vương, Thành vương, thậm chí hoài nghi đảng cũ của phế Thái Tử. Lúc này nghe Từ Tấn nói ra hung phạm là Thành vương, hắc cũng không có khiếp sợ quá.

Hắn càng muốn biết nhi tử vì sao giấu diếm không báo, báo việc này đối với hắc có lợi nhất a.

"Vậy người mưu cái gì?" Gia Hòa đế ho khụ mới hỏi.

Từ Tấn thản nhiên nhìn lão nhân trên giường rồng, thấy hắc không bởi vì chân tướng này kích động, bởi vì khẩn trương lo lắng quá mức, bả vai cứng

ngắc buông lỏng vài phần. Cùng Gia Hòa để đối diện chốc lát, hấn mấp máy môi, như là chẳng biết nói tiếp như thế, rũ rềm mắt xuống nói: "Nhi thần dung thứ Ngũ đệ, mưu là thân thể phụ hoàng. Phụ hoàng hai năm nay thân thể lỗ lã không ít, nhi thần sợ phụ hoàng đau lòng vì chúng ta cốt nhục tương tàn, lại phải chịu đả kích, bệnh không dậy nổi. Phụ hoàng, nhi thần không phải Thánh nhân, Ngũ đệ muốn hại mệnh huynh đệ chúng ta, nhi thần không có khả năng không nhớ thù, ngược lại nhi thần quả thật hận không thể tự tay giết hấn..."

Gia Hòa để đột nhiên kịch liệt ho lên.

Từ Tấn vội vàng tiến lên giúp hấn nhu lồng ngực, quay đầu muốn kêu thái y, Gia Hòa để lại đưa tay ngăn cản hấn, bình phục lại vô lực nói: "Trẫm không có việc gì, người nói tiếp."

Từ Tấn một lần nữa quỳ trước giường, như là đứa nhỏ trả lời phụ thân khảo sát, thản nhiên nói: "Nhi thần muốn giết Ngũ đệ là có biện pháp, nhưng nhi thần nguyện ý đợi, chờ đến tương lai phụ hoàng qua đời, chờ đến phụ hoàng đem đại vị truyền cho ta, ta tìm lý do làm cho hấn đi bồi đại ca, như vậy nhi thần báo được thù, phụ hoàng cũng không cần đau lòng thất vọng bởi cốt nhục tương tàn."

Gia Hòa để khước miệng nở một nụ cười, nắm lấy nhi tử tay nói: "Làm sao người biết Trẫm sẽ truyền ngôi cho người?"

Từ Tấn thần sắc bình tĩnh, bằng phẳng vô tư: "Đại ca làm Thái Tử thì nhi thần chưa từng có ý niệm không nên có. Đại ca phạm sai lầm, nhi thần liên kết luận phụ hoàng sẽ đem vị trí cho ta, bởi vì phụ hoàng là minh quân, phụ hoàng muốn vì tương lai Đại Ngụy chúng ta suy xét. Bởi vậy nhi tử tin tưởng, trong tứ huynh đệ chúng ta, nhi thần nhất định là người phụ hoàng hài lòng nhất. Cho nên nhi thần không sợ ai tới cướp, cũng không sợ tương lai không có cơ hội giáo huấn bọn họ, nhi thần chỉ sợ phụ hoàng..."

Nói đến chỗ này mất tiếng, Từ Tấn cúi đầu, trầm mặc thật lâu mới hai tay nắm lấy tay Gia Hòa để già nua, "Phụ hoàng, nhi thần còn có rất nhiều thứ muốn học hỏi từ phụ hoàng. Vì nhi thần, vì Đại Ngụy, phụ hoàng tạm thời quên Ngũ đệ, an tâm dưỡng cho khỏe thân mình được không? Chương ca nhi bọn họ đều cần nghe phụ hoàng chỉ điểm công khóa, Trăn ca nhi còn chưa có..."

Đầu thủy chung không ngẩng lên.

Gia Hòa để quá hiểu rõ đứa con trai này, đó là người không dễ dàng chịu cho người khác nhìn thấy hấn thất thố.

Hắn thở dài, nhìn nóc phòng nói: "Trẫm đã biết, Cảnh Hành cũng đi ra ngoài đi, Trẫm tự nằm một lát, Trăn ca nhi tiến cung chưa? Đợi Trẫm tốt một chút lại gặp mấy đứa nhỏ, đừng dọa tới bọn chúng."

"Mời phụ hoàng an tâm tĩnh dưỡng." Từ Tấn đứng lên, thấy lão nhân nhắm hai mắt lại, hấn chậm rãi lui ra ngoài.

Ngoài điện, hai huynh đệ Khang vương Từ Hạo đều không khỏi ngẩng đầu nhìn hấn.

Từ Tấn cũng không để ý tới ai, ngồi ngay ngắn trên ghế, ánh mắt nhìn phía nội điện.

hấn nói cho mẫu thân gian kế của Thành vương, là để cho mẫu thân chuẩn bị tâm lý, tương lai nghiệt chủng kia chết sớm, mẫu thân mới sẽ không đau lòng thêm nữa. Hơn nữa hấn cũng tin tưởng mẫu thân sẽ giấu được thật tốt, không để Lục đệ biết, miễn cho lúc gặp mặt Lục đệ lại không biết ở chung như thế nào. Nhưng phụ hoàng, Từ Tấn không dám cam đoan phụ hoàng sẽ nguyện ý hỗ trợ giấu diếm, một khi Lục đệ đã biết, về sau nhìn thấy phụ hoàng chỉ sợ không ngóc đầu lên được, người nam nhân nào gặp loại chuyện này còn có thể dừng dừng một chỗ?

Hắn tình nguyện tự mình thu thập Thành vương, để Thành vương thần không biết quỷ không hay chết đi. Biện pháp này cũng phải cảm kích Vĩnh Ninh công chúa, nếu như không phải có danh tiếng ghen tị lan xa của tổ mẫu nàng, tội danh Lý Hoa Dung bởi vì đổ kị mưu sát phu quân không thể đứng vững như vậy được.

Thành vương ra ngoài thì hộ vệ vây quanh khắp nơi đề phòng hắn, nhưng cũng không thể tưởng được hắn sau khi trùng sinh đã bắt đầu chuẩn bị. Khi đó chính hắn mới 17 tuổi, Thành vương càng nhỏ. Khi Thành vương phong vương ra phủ, khẳng định phải thu mua một đám hạ nhân, Thành vương khẳng định cũng không ngờ được khi đó hắn đã chuẩn bị rồi nhân cơ hội dứt người vào.

Năm ngoái phát hiện chân tướng kiếp trước huynh đệ chết thảm, Từ Tấn liền nghĩ tới trả thù như thế nào, vừa giết Thành vương, lại không để phụ hoàng ngờ vực. Cũng trách Thành vương nhất định muốn kết giao quyền quý, hắn không cưới trắc phi, Từ Tấn cũng không có người thích hợp như Lý Hoa Dung để xóa dấu vết.

Tâm phúc của hắn có người am hiểu dịch dung, am hiểu mô phỏng âm thanh người khác. Đầu tháng 5, nhân lúc giữa trưa nắng nóng Thành vương bên kia cảnh giác thả lỏng thì phái người tâm phúc dịch dung thành Lý Hoa Dung đi khố phòng lệnh cho nha hoàn kia làm việc, sự thành đem tỳ sương đặt trong một hộp trang sức. Bởi vì là bí mật, Lý Hoa Dung một mình tới tự nhiên sẽ không làm nha hoàn kia hoài nghi. Khi đó trong khố phòng một nha hoàn khác là người hắn cảm trong Thành vương phủ, cầm lấy tỳ sương để nha hoàn kia cho rằng Lý Hoa Dung quả thật mang tỳ sương đi, sẽ không đem chuyện cũ của "Vương phi" tuyên dương ra ngoài, như thế liền lừa gạt được chỗ Lý Hoa Dung.

Kế tiếp chính là Thành vương đón dâu ngày đó.

Buổi trưa đó Lý Hoa Dung đã chết rồi, vương phi trốn ở trong màn giường thương tâm buồn khổ bởi vì trượng phu ngênh cười người mới là người của hă. Chỉ cần nàng nằm bên trong, dùng âm thanh Lý Hoa Dung phân phó đại nha hoàn đi phòng bếp bên kia hạ chút "dược trợ hứng ", mượn cái này để Thành vương chán ghét người mới, đại nha hoàn kia cũng sẽ không hoài nghi.

Hai nha hoàn đều nhận định là Lý Hoa Dung phân phó, Cẩm Y vệ càng quen dùng đại hình, các nàng càng sẽ nói "Lời nói thật" .

Nhưng hă ngàn tính vạn tính, không tính tới phụ hoàng sẽ bởi vì Thành vương mà ốm thành như vậy.

Từ Tấn không cảm thấy chính mình làm sai, nhưng mạng phụ hoàng chỉ còn không tới một năm, ít nhiều đều do hă mà ra.

Là mệnh sao?

Phó Dung nói phụ hoàng đi vào tháng 11, chẳng lẽ đời này hă sửa nhiều mệnh người như vậy, lại không sửa đổi được phụ hoàng ?

Từ Tấn sai người đi núi Kỳ Liên tìm Cát Xuyên, bệnh của hă không sốt ruột, phụ hoàng lại đợi không được. Cát Xuyên về sớm một chút, khả năng phụ hoàng khôi phục cũng thêm một phần. Nếu như Cát Xuyên không muốn trở về, trời cũng phải trời trở về.

Nhưng người phái ra ở giữa đường gặp được thị vệ vương phủ lúc trước theo bên cạnh Cát Xuyên, thị vệ mang giải dược về cho Từ Tấn, Cát Xuyên đã sớm một mình rời đi, hai người một trở về đưa dược, một dẫn người đi tìm Cát Xuyên, có thể tìm được hay không, khi nào có thể tìm được, ai cũng không biết.

Từ Tấn thu được dược thì đã là trung tuần tháng 6.

Thành vương hạ táng, Gia Hòa đế ốm đau liệt giường như cũ, do Từ Tấn thay mặt triều chính, ý chỉ lập Thái Tử hân cũng không xa.

Biết được Từ Tấn trùng sinh, Phó Dung đối với tương lai một nhà mấy người tràn đầy tin tưởng, lúc này kinh hỉ bất ngờ cũng không kinh hỉ, ngược lại bởi vì giải được Từ Tấn tới, thêm vài phần bất an.

"Trên thư nói như thế nào?"

Phó Dung ngồi ở trên giường, ánh mắt nhìn Từ Tấn, trong ngực ôm A Tuyên dỗ. Tiểu nha đầu hiếu động, thích để mẫu thân ôm chơi, không giống A Bội ngoan ngoãn nằm ở đằng kia, không cần người dỗ.

Từ Tấn vừa từ bên ngoài trở về, ngồi ở cạnh bàn, một tay cầm một bao dược, một tay cầm thư, đầu cũng không ngẩng nói: "Cát Xuyên nói, dược này sử dụng rồi sẽ tạm thời mất đi khứu giác, vị giác, ngửi thì 7 ngày lâu thì một tuần liền khôi phục bình thường."

Phó Dung nhíu mày: "Đây..."

Từ Tấn hiểu được nàng sầu lo, cười trấn an: "Nùng Nùng yên tâm, hân y thuật cao siêu, dám đem dược cho ta, hân là có mười thành năm chắc."

y thuật nhân phẩm Cát Xuyên, hân thập phần tín nhiệm.

Phó Dung đương nhiên cũng biết Cát Xuyên là thần y, nàng chỉ sợ sự tình có ngộ nhỡ, ngộ nhỡ Từ Tấn dùng rồi không được thì làm thế nào đây? Ngộ nhỡ vĩnh viễn không ngửi thấy gì, cũng không nếm ra vị gì thì làm thế nào đây? Ngộ nhỡ, Từ Tấn hết bệnh rồi chậm rãi sinh ra tâm tư hoa hoa thì làm thế nào đây? Có nhiều ngộ nhỡ như vậy, nàng thà rằng Từ Tấn không chữa bệnh.

Ý niệm vừa dứt, A Tuyên nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn rậm rì lên, Phó Dung vừa định ôm nữ nhi đi đem suýt suýt, thối nha đầu đã hư lên người

nàng.

Phó Dung vội vàng thay xiêm y cho nữ nhi, lúc A Tuyền ngoan ngoãn , một đôi mắt to đen lúng liếng cười nhìn mẩu thân.

Phó Dung nhỏ giọng thầm thì: "A Tuyền có phải muốn cho phụ thân ôm hay không a?" Bởi vì biết mẩu thân trong lòng có chủ ý xấu, cho nên thờ dài?

Nhìn nữ nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, Phó Dung thờ dài, thôi, Từ Tấn dùng thì dùng đi. Nên tới như thế nào cũng đỡ không nổi, nàng không thể bởi vì một điểm tư tâm của mình mà không để ý hai nữ nhi a. Đổi thành nàng, nếu hồi nhỏ phụ thân không thể ôm nàng, người người nàng liền buồn nôn, Phó Dung khẳng định sẽ thương tâm .

Nàng không muốn cho các nữ nhi thương tâm.

Giúp nữ nhi đổi xong xiêm y, Phó Dung lại đi đổi xiêm y của mình.

Từ Tấn ánh mắt vẫn đuổi theo nàng, đột nhiên hạ quyết định: "dược này trước thu lại, qua một thời gian ta sẽ dùng."

các thái y đã nói phụ hoàng chống đỡ không tới cuối năm, hắn liền chờ đến cuối năm, hắn không muốn phụ hoàng xảy ra chuyện, nhưng cũng muốn vì người nhà tính toán.

Chờ hắn ngồi lên cái vị trí kia rồi dùng, vạn nhất xảy ra chuyện gì, mẩu thân đã thành Thái Hậu, Trần ca nhi là Thái Tử, có Cảnh Dương Hầu phủ chống lưng, hắn cũng sẽ làm một ít sắp xếp, mẹ con bọn họ tuyệt đối sẽ không bị người khi dễ.

Phó Dung ở phía sau đầu giường thay xiêm y, nghe được lời này, kìm lòng khôngặng vui mừng, đi ra thì lại giả trang nghi hoặc nói: "Vương gia vì sao không dùng ngay a? Không phải nói tin tưởng Cát Xuyên sao?"

Từ Tấn quá quen thuộc nàng, nhìn ra nàng cố nhin vui mừng, hân hoi suy nghĩ thêm liền hiểu được vì sao nàng vui , đi tới bên cạnh nàng ôm lấy nàng, bất đắc dĩ hỏi: "Nhìn nàng vui chưa kìa, có phải còn tại lo lắng ta sẽ chạm vào người khác hay không?"

Phó Dung không phủ nhận, dán lồng ngực hân nói: "Ta nói một chút cũng không lo lắng, vương gia sẽ tin sao?"

Từ Tấn thật không biết nên khuyên nàng như thế nào, dắt nàng đi tới bên giường, hướng hai nữ nhi như phần ngọc nói: "Nếu không phải là vì các nàng, ta bây giờ ngay trước mặt nàng đem được hủy đi..."

"Đừng!"

Phó Dung đưa tay che miệng hân, nhìn hai tiểu thư, nàng bĩu bĩu môi, nhuyển giọng làm nũng với nam nhân của nàng: "Vừa rồi ta ở trong lòng lẩm bẩm, hy vọng vương gia không cần, A Tuyền liền thở dài ta một cái, hiện tại vương gia nói như vậy, A Bội lại chọc hư ta thì làm thế nào đây? Các nàng nhưng là đang ngóng trông phụ thân ôm mình đâu. Cho nên vương gia yên tâm dùng đi, chỉ cần vương gia hết bệnh rồi đem khí lực để yêu thương nữ nhi chúng ta, mà không phải là đi nơi khác thương hương tiếc ngọc."

Vừa nói vừa đâm lồng ngực hân như trừng phạt.

Từ Tấn cười, ôm chặt nàng, ôn nhu kiên định cam đoan: "Đời này chỉ thương tiếc nàng một chỗ thơm này, ngoại trừ nữ nhi chúng ta, ai cũng không chạm vào, chạm vào liền phạt ta giết tã cho các nàng, được chưa?"

Phó Dung hừ hừ: "Đây cũng gọi trừng phạt? Vương gia hân sẽ không..."

Từ Tấn không cho nàng cơ hội nói hươu nói vượn, nhắc eo nàng, cúi đầu ngăn chặn đôi môi kiều diễm kia.

Phó Dung ôm chặt hẳn, chỉ có nhiệt tình đáp lại, mới có thể quên một phần bất an ở đáy lòng cái kia.

A Tuyền A Bội nhìn không chớp mắt phụ thân hôn môi mẫu thân, một đá chân nhỏ, một ôm Kỳ Lân vải cũng hôn một cái.

Một mảnh yên tĩnh.

Đầu tháng 7, Gia Hòa đế hạ chỉ, phong Tứ tử Túc vương làm Thái Tử, Phó thị nữ làm Thái Tử phi, chọn ngày lành chính thức sắc phong, nhập chủ Đông cung

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 267

Sắc phong Thái Tử, Khâm Thiên giám chọn vài ngày tốt để trình cho Gia Hòa để xem, Gia Hòa để chọn ngày sớm nhất, mừng hai tháng tám.

Các triều thần nghe nói đều hiểu, Hoàng Thượng thân thể thật sự không được. Nếu không, phong Thái Tử là đại sự, nên nhiều thời gian chuẩn bị một chút, Gia Hòa để thúc vội vã như vậy, là lo sợ chính mình sớm đi trước rồi?

Gia Hòa để bệnh nặng, Phó Dung vốn không có nhiều khó chịu, dù sao nàng và Gia Hòa để tổng cộng gặp vài lần, cha chồng còn muốn nhét trắc phi cho Từ Tấn. Phó Dung bởi vì yêu nhà yêu cả ngói mới không vui sướng khi người gặp họa, đổi thành Thôi hoàng hậu xảy ra chuyện, Phó Dung khẳng định không phải như vậy. Bất quá mắt thấy Từ Tấn dần dần gầy đi, ban đêm đi ngủ trằn trọc trằn trở, Phó Dung không khỏi hy vọng Gia Hòa để gắng gượng qua một kiếp này, sống thêm mấy năm.

Suy bụng ta ra bụng người, cha ruột đối với người khác không tốt, đối với mình là tốt, thật phải ra đi, phạm là có chút lương tâm, ai cũng sẽ khổ sở?

Sinh lão bệnh tử, Phó Dung đau lòng Từ Tấn cũng không có cách nào, chỉ có thể chiếu cố tốt sinh hoạt áo cơm cho hắn.

Từ Tấn cũng không phải người ta khó chịu các người đều phải khó chịu theo ta, trong lòng hắn không thoải mái, bình thường cũng không nguyện ý biểu hiện ra ngoài, bởi vì hắn biết Phó Dung vẫn sợ hắn, hắn cũng sợ nàng chỗ này, sợ hắn lạnh mặt Phó Dung liền thấp thỏm lo sợ, đến mức không

dám cùng hăn nháo, xa lạ vô cùng. Vì thế gần đây trở lại vương phủ, hăn tận lực cười nhiều.

Cũng không thể bởi vì phụ thân bệnh nặng, trong nhà lại trải qua khó chịu.

Hôm đó xử lý xong chính sự, sắc trời còn sớm, Từ Tấn đi Sùng Chính điện một chuyến, thấy mẫu thân, Nhu phi trông giữ ở trước giường rồng bởi phụ hoàng nói chuyện, hăn đơn giản nói vài câu liền xuất cung.

Phó Dung ở trong vườn hoa dâu.

Cuối tháng 7, không nóng không lạnh, thích hợp nhất đi dạo.

Trần ca nhi hồi nhỏ có chiếc xe đẩy, nhi tử lớn không cần đẩy đi nữa, Phó Dung còn nói đùa với Từ Tấn, giữ xe đẩy lại cho đứa nhỏ sau dùng, không ngờ thoáng cái có hai. Hai đứa nhỏ xe đương nhiên không giống trước, Từ Tấn cho người người cố ý làm một chiếc, rộng hơn của Trần ca nhi, phía đầu xe đặt hai cái ghế quay về đuôi xe, như vậy A Tuyền A Bội có thể ngồi song song, đều có thể nhìn thấy mẫu thân. Đuôi xe bên này cũng có chỗ, cho Trần ca nhi ngồi ...

Trần ca nhi 4 tuổi cũng không cảm thấy mình cùng các muội muội ngồi chung một chiếc xe có gì đáng thẹn. Mẫu thân đứng phía sau, không thuận tiện nhìn cũng không sao cả, vui vẻ bởi hai muội muội nói chuyện. A Tuyền quay đầu nhìn ra bên ngoài, Trần ca nhi lập tức nói cho nàng biết ven đường là hoa gì, A Bội tò mò dây lụa buộc bên hông giữ nàng, Trần ca nhi lập tức nghiêm trang khuyên nàng, nói đó là bảo vệ nàng không ngã lệch ...

Có ca ca này ở đây, Phó Dung gần như không cần lên tiếng.

Đang định đi dọc theo đường nhỏ trước mặt quay trở về, A Tuyền bỗng nhiên a một tiếng, toét miệng chỉ ra phía sau.

Phó Dung quay đầu, thấy Từ Tấn một thân áo choàng xanh ngọc đi tới, chiều tà rực rỡ rơi trên người hắn, làm đường cong lạnh lùng nghiêm nghị của hắn nhu hòa vài phần, ba mẹ con cùng nhau nhìn thì Từ Tấn liền cười, bởi vì ngược sáng, Phó Dung chỉ nhìn thấy khóe miệng hắn cong lên, cũng không biết là cười với nàng hay là với bọn nhỏ đâu.

"Phụ thân!" Trần ca nhi vui vẻ kêu.

Từ Tấn đã đến trước mặt, thấy A Tuyên vươn tay muốn mình ôm, Từ Tấn khựng một chút.

Phó Dung ngẫm hiểu, phân phó Mai Hương và hai tiểu nha hoàn đi về trước.

Bọn nha hoàn đi rồi, Từ Tấn mới đem con gái lớn sốt ruột bế lên, tay phải nhận khăn Phó Dung đưa tới. A Tuyên thích nhất phụ thân như vậy, toét miệng chém giết, một đôi tay ú nắn sờ tới sờ lui trên mặt phụ thân. Từ Tấn cho nàng cướp một hồi lại cướp về, ngẫu nhiên nhìn trộm nhị nữ nhi trong xe, thấy A Bội bình chân như vại một chút cũng không hâm mộ tỷ tỷ, Từ Tấn hướng Phó Dung cười nói: "A Bội trưởng thành có thể giống tiểu di của nàng hay không?"

Phó Dung bật cười, cúi người xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của A Bội: "nương ta nói Tuyên Tuyên hồi nhỏ chính là như vậy, giống tiểu di được a, hiểu chuyện dễ dỗ."

Từ Tấn nhìn A Tuyên trong ngực, cố ý đùa nàng: "Kia A Tuyên giống nàng như vậy, liệu có dễ dỗ hay không?"

Phó Dung tức đưa tay ra: "Chê chúng ta không dễ dỗ thì đưa cho ta, không cần chàng ôm được chưa?"

Từ Tấn hỏi nhị nữ: "A Tuyên thích để phụ thân ôm hay là mẫu thân ôm?"

A Tuyền mãi cười không nói chuyện, cái đầu nhỏ lại là dính sát bả vai phụ thân, còn xoay đi, cái ót quay về phía mẫu thân.

Trần ca nhi hắc hắc cười: "Tuyền muội muội thích để phụ thân ôm!"

Hai cha con đều không nể mặt nàng, Phó Dung tức giận, dừng xe, đem A Bội ôm ra ngoài, vừa đi trở về và hừ nói: "Đi a, ba cha con các người đi đi, ta có A Bội là đủ rồi!"

A Bội ngoan ngoãn nằm sấp ở đầu vai mẫu thân, nhìn phụ thân ca ca tỷ tỷ phía sau, không rên một tiếng, chỉ nhét nắm tay nhỏ vào trong miệng cắn.

"Nường!" Trần ca nhi thuần thục từ trong xe bò ra ngoài, cọt cọt đuổi theo.

Mắt thấy mẫu thân ca ca muội muội đều đi rồi, A Tuyền không làm nữa, ngẩng đầu muốn khóc.

Từ Tấn vội vàng ôm nữ nhi, bước nhanh đuổi theo.

Ban đêm dỗ xong bọn nhỏ, trở lại thượng phòng, Phó Dung quyến luyến dựa vào trong ngực Từ Tấn: "Ngày kia phải chuyển vào cung, thực luyện tiếu."

Túc vương phủ a, đời trước nàng ở trong này gần 3 năm, đời này đã ở năm năm, nghiêm nhiên là ngôi nhà thứ 2 của nàng, hơn nữa nơi này một bàn một ghế một cây một cỏ đều có thể nhắc nhở làm người một nhà... Phó Dung thích làm Thái Tử phi làm Hoàng Hậu, rồi lại muốn tiếp tục ngụ ở trong ngôi nhà quen thuộc.

Từ Tấn đối với chỗ ở không có ý kiến gì, hoàng cung cũng tốt, vương phủ cũng tốt, lúc chưa gặp được Phó Dung, hai nơi ở trong mắt hẳn không khác biệt lắm. Gặp được Phó Dung, vương phủ mới có mùi vị nhà, nhưng

hắn tin tưởng, vào cung, chỉ cần Phó Dung cùng bọn nhỏ còn bên người, cuộc sống này sẽ không có khác biệt.

việc mình không thấy lo, với Phó Dung lại là thương cảm, Từ Tấn cũng không để bụng, trầm mặc chốc lát, phảng phất rất nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, mới hết sức trịnh trọng thập phần quan tâm đề nghị: "Nùng Nùng đã luyện tiếc như vậy, ta cùng Trần ca nhi bọn họ ở trong cung, nàng tiếp tục lưu lại vương phủ?"

Phó Dung chờ mong ôn nhu an ủi, không nghĩ chờ được lời như vậy, lửa giận sắp nổi lên, nằm sấp trên người cắn hắn: "Chàng nói thêm câu nữa, chàng nói thêm câu nữa!"

Từ Tấn cười vang, ngoan ngoãn cho nàng cắn mấy cái, đột nhiên xoay người đề ngược lại, nâng mặt nàng nói: "Không nói, chúng ta làm chính sự!" Nói xong ngăn chặn miệng nàng.

Đông cung bố trí tốt, kế tiếp chính là đại điển sắc phong Thái Tử, Thái Tử phi.

lễ nghi Hoàng gia trước nay rườm rà mệt người, cũng may đây là đại hi sự, Phó Dung thân thể mệt mỏi trong lòng hưởng thụ. Còn nữa trong viện mới trang hoàng đều bố trí dựa theo sở thích bình thường của nàng, vừa mở mắt nhìn thấy chính là người quen biết, nha hoàn quen thuộc, ở chưa được mấy ngày đã thành quen.

Chỉ là tiến cung thì cùng người trong cung lui tới nhiều hơn.

Thôi hoàng hậu không yêu cầu nàng tới lúc bình minh và hoàng hôn, nhưng Từ Tấn ban ngày thượng triều, Phó Dung một người ở Đông cung đợi cũng không có ý tứ. Chỉ cần Thôi hoàng hậu không đi bởi Gia Hòa đế, Phó Dung đều sẽ dắt ba đứa nhỏ đi Phụng Nghi cung ngồi một chút, cũng thường thường gặp được Nhu phi và Nhị công chúa.

"Nùng Nùng mau nhìn, A Bội cũng biết bò !" Thôi hoàng hậu vui mừng hô.

Phó Dung ôm A Tuyền ở trên mặt đất, tiểu nha đầu vừa mới lắc lư chơi vòng vàng của ca ca, không cẩn thận đập vào đầu mình, khóc đến ủy khuất a, phải để mẫu thân ôm dỗ mới được. Lúc này nghe được âm thanh Thôi hoàng hậu, hai mẹ con cùng nhau nhìn lại, quả nhiên thấy A Bội từ bên trong giường bò ra ngoài đầu.

Phó Dung không khỏi cười , vội vàng khen ngợi nữ nhi: "A Bội đã biết bò, thật thông minh!"

Hai tỷ muội cùng sinh, nửa tháng nữa là đầy 9 tháng, A Tuyền hiếu động, đầu tháng biết bò, còn bò còn rất nhanh, A Bội nhìn cũng hâm mộ tỷ tỷ, chỉ là làm biếng hơn, dù hâm mộ cũng vô dụng, tới hôm nay cuối cùng mới thành công.

Nhìn muội muội đang bò trên giường, A Tuyền vui vẻ nha nha kêu hai tiếng, đưa thân mình nho nhỏ quay về giường.

Phó Dung cười đem nữ nhi đặt lên.

A Tuyền leo đến bên người muội muội, tỷ muội đối mặt y y nha nha nói một lúc, cùng nhau quay người bò vào bên trong.

Thôi hoàng hậu cực kỳ yêu đôi tiểu tỷ muội như hoa này, hướng Phó Dung khen: "A Tuyền A Bội đều giống người, sau khi lớn lên nhất định là cô nương đẹp nhất kinh thành chúng ta, ai, vừa nghĩ tới có một ngày phải đem các nàng gả ra ngoài, ta trong lòng liền luyến tiếc."

"Nương nghĩ quá xa đi, các nàng mới bao nhiêu tuổi a." Các nữ nhi còn chưa biết đi đâu, Phó Dung nhin không được trêu ghẹo mẹ chồng.

Thôi hoàng hậu lắc lắc đầu, nhìn hai tiểu thư cảm khái nói: "Người còn nhỏ, không hiểu, nhìn còn có mười mấy năm, kỳ thật trôi qua rất nhanh, ở trong mắt ta, Cảnh Hành như thế còn là bộ dáng hồi nhỏ 3-4 tuổi, Trần ca nhi cũng đã 4 tuổi . Còn có Phúc Tuệ, người gả tới nàng mới 9 tuổi, lúc này chẳng phải cũng biến thành đại cô nương mười bốn? Người nói nhanh không vui, tối hôm qua ta với phụ hoàng người còn thương lượng nên chọn cho Phúc Tuệ dạng phò mã gì đâu."

Nhị công chúa muốn tìm phò mã ?

Phó Dung có chút không thể tin nổi, "Phúc Tuệ mới mười bốn a?"

Gia đình bình thường cô nương nhiều là 15-16 xuất giá, hoàng gia các công chúa không lo gả, rất nhiều đều lưu tới 17-18 . Mẹ chồng không phải lần đầu suy xét tới hôn sự A Tuyền A Bội, ngày đó Từ Tấn cũng lăm bắm qua, nói là hai chị em tròn mười tám mới gả người. Gia Hòa để chỉ có một nữ nhi, Nhị công chúa, như thế nào...

Chẳng lẽ là bởi vì...

Nhìn ra tâm tư con dâu, Thôi hoàng hậu gật gật đầu, không nói nữa.

Phó Dung im lặng.

Bởi vì Gia Hòa để sủng ái nữ nhi, mới nghĩ nhân lúc mình còn sống tự mình chọn vị phò mã tốt cho nữ nhi đi?

Bất quá Phó Dung nhớ, đời trước nàng rơi xuống nước thì Nhị công chúa còn chưa đính hôn, ở trong cung thủ hiếu cho Gia Hòa để đâu.

Đời này, Nhị công chúa có thể sớm gả trước hay không?

Sùng Chính điện.

Gia Hòa để đang nói chuyện cùng với Nhu phi, Nhị công chúa.

Đại nạn sẽ tới, phải nói Gia Hòa để không yên tâm nhất, chính là Nhị công chúa bảo bối này. Giang sơn xã tắc giao cho lão Tứ, hẳn rất yên tâm, mấy nhi tử khác, phế thái tử hẳn lười quản, lão Nhị có thể ăn là phúc, không tiền đồ cũng sẽ không gây chuyện, một đời bình an phú quý rất tốt, lão Lục có thân ca ca, thân nương hẳn chăm sóc, sớm hay muộn sẽ lại cưới nàng dâu, chỉ có nữ nhi này...

"Phúc Tuệ thích ra sao, nói cho phụ hoàng, phụ hoàng tự mình chọn cho người." Gia Hòa để nắm tay nữ nhi, từ ái nhìn nàng.

Nhị công chúa vóc dáng cao, mặt tròn trịa, người cũng gầy, vừa nghe lời này nước mắt liền rơi xuống, nhào vào trên người Gia Hòa để khóc: "Ta không gả, phụ hoàng nói mà không giữ lời, năm ngoái người cùng mẫu phi nói đợi ta mười bảy mới chọn phò mã cho ta, ta đều nghe thấy rồi, ta muốn lưu lại tới mười bảy, phụ hoàng người nhanh nhanh khỏe lên, người đừng nghĩ tùy tiện chọn người đuổi ta đi..."

Nhu phi xoay người, lặng lẽ gạt lệ.

Nữ nhi khóc nước mắt ràn rụa, Gia Hòa để mắt cũng cay cay, không chọc nữ nhi thương tâm nữa, nữ nhi đi rồi, hẳn mới tiếp tục nói chuyện cùng Nhu phi.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 268

Trung Thu qua, Nhu phi bỗng nhiên mời Phó Dung tới một chuyến.

Phó Dung khá bất ngờ, Nhu phi và nàng quan hệ mặc dù không tệ, cũng chưa từng chủ động tới mời.

Phó Dung trước mang bọn nhỏ đi Phượng Nghi cung, nói với mẹ chồng: "Nương, Nhu phi nương nương mời ta đi uống trà, A Tuyền A Bội trước hết nhờ nương trông hộ." Thôi hoàng hậu không thích nghe nàng và Từ Tấn gọi mẫu hậu, hai vợ chồng tiếp tục sử dụng xưng hô cũ, hơn nữa gọi nương quả thật càng thân mật.

Thôi hoàng hậu ngược mắt nhìn nàng, hơi giật mình liền hiểu, cười nói: "Đi đi, bên này có ta, người ngồi lâu một lúc cũng không có việc gì."

Phó Dung hỏi như vậy, kỳ thật có một chút thăm dò, nếu là Nhu phi có chuyện gì lớn tìm nàng, mẹ chồng không có khả năng không biết, hiện tại mẹ chồng đáp như vậy, rõ ràng là đoán được Nhu phi muốn nói gì, dù nàng đi nghe cũng sẽ không chọc phiền toái gì.

Yên tâm, Phó Dung dẫn Hứa Linh, Mai Hương đi qua.

Nhu phi ôn nhu hay cười, nói chuyện cũng không thích lòng vòng, hỏi thăm hai tỷ muội hai câu, liền trực tiếp cùng Phó Dung nói rõ, "phụ hoàng người muốn chọn phò mã cho Phúc Tuệ, Thái Tử phi đã nghe nói đi?"

Phó Dung gật gật đầu, "Ừm, nghe mẫu hậu nhắc tới, nương nương có người để chọn?"

Nàng cùng Từ Tấn lúc trước đều ở ngoài cung, đối với đệ tử kinh thành quen thuộc ít nhiều, Nhu phi chẳng lẽ muốn mời nàng hỗ trợ hỏi thăm một chút? Thật là như vậy, Phó Dung đương nhiên nguyện ý hỗ trợ, Nhị công chúa nhu thuận hiểu chuyện, còn giúp nàng một lần, Phó Dung thật lòng đem nàng làm muội muội.

Nhu phi cười khỏ, nhìn ngoài cửa sổ, thở dài: "Chọn người còn đợi phụ hoàng người bên kia, hẳn nhìn hợp ý khẳng định là tốt, ta không có gì lo lắng. Nhưng phụ hoàng người muốn Phúc Tuệ tự nhìn. Phúc Tuệ thì nói gì cũng không chịu, còn giận dỗi nói có chọn nàng cũng không gả. Lớn đến thế này Phúc Tuệ đều không để cho chúng ta bận tâm như vậy. Phụ hoàng người luyến tiếc miễn cưỡng nàng, để ta hỏi xem Phúc Tuệ rốt cuộc nghĩ như thế nào. Nhưng Phúc Tuệ không thích nghe ta khuyên, ta vừa mở miệng nàng liền bịt lỗ tai, ta quả thực là không có biện pháp mới muốn mời người giúp đỡ một chút, Phúc Tuệ vẫn luôn thân với người, hơn nữa các người tuổi tác gần nhau, Thái Tử phi có rảnh giúp ta hỏi xem?"

Phó Dung cười, "Được a, ta cũng tò mò muội muội nghĩ thế nào, nương nương yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp moi lời nàng ra. Bất quá ngộ nhờ muội muội kín miệng, ngay cả ta cũng không chịu nói, nương nương đừng trách ta a."

Nhu phi cười lắc lắc đầu.

Phó Dung tiếp tục ngồi một lát, cáo từ rời đi, buổi chiều liền phái người đi mời Nhị công chúa đến Đông cung chơi.

Nhị công chúa thích nhất trẻ con, được A Tuyền A Bội hai cháu gái nhỏ đáng yêu, 3 ngày hai bữa chạy qua bên này, nghe nói A Tuyền có thể đỡ người tự mình đứng lên, lập tức cực kỳ kích động chạy tới.

A Tuyền nhận ra cô cô, buông cầu lụa đỏ trong tay, bò tới bên giường trước.

Nhị công chúa vui mừng bế tiểu nữ oa lên, khoe miệng cười liên lộ ra lúm đồng tiền ngọt mĩ. A Tuyền nghịch ngợm nhất, phụ thân dùng khăn bịt mũi, nàng muốn cướp khăn, bây giờ nhìn thấy cô cô khoe miệng có hố nhỏ tròn tròn, nàng cũng tò mò muốn sờ, bởi vì tay nàng nhanh, hoa điền của Phó Dung bị A Tuyền cạy không biết bao nhiêu lần. Đặc biệt là tiểu nha đầu sau khi hơi biết, Phó Dung và hai nữ nhi nghỉ trưa thì đều không mang Hoa Điền, sợ A Tuyền nhân lúc mình ngủ thì vụng trộm móc xuống nhét vào miệng.

Phó Dung ở bên cạnh nhìn một hồi, dùng ánh mắt tỏ ý bảo bọn nha hoàn đi xuống.

A Tuyền cùng cô cô làm nũng đủ rồi liền lại đi tìm muội muội chơi, hai tiểu tử muội phảng phất như có thể nghe hiểu đối phương nói chuyện, một hồi tử tử mơ hồ không rõ lắm nhai hai câu, một lát muội muội y y nha nha đáp lại hai câu, nhìn thế Nhị công chúa cười không ngừng.

Phó Dung chậm rãi cùng nàng nói lời khách sáo: "Buổi sáng ta đi mẫu hậu bên kia thỉnh an, nghe thấy Nhu phi nương nương cùng mẫu hậu nhắc tới chọn người nào, ta vừa đi vào các nàng liền ngừng nói, rõ ràng có bí mật muốn gạt ta đâu, muội muội có biết?"

Nhị công chúa nhưng không phải là tiểu cô nương bình thường, dễ dàng lừa gạt, trong lòng tỉ mỉ đâu. Nàng nhìn Phó Dung, trên mặt tươi cười không còn, đứng trên đất uy hiếp nói: "nương ta mời Tứ tẩu hỏi đi? Tứ tẩu nói thêm câu nữa, ta sau này sẽ không tới đây nữa."

Tính tình này lớn, cùng Phó Tuyền lúc trước cũng không kém nhiều lắm.

Phó Dung không đối phó được muội muội cứng nhắc từ nhỏ đến lớn, vẫn có chút tin tưởng đối với Nhị công chúa, cô nương ngoan ngoãn này. Cũng không đi xuống ngăn nàng, như trước ngồi trên giường nhìn nàng: "Ta mới nói một câu muội muội cứ như vậy bãi sắc mặt, thật sự là khiến ta thất vọng

đau khổ, Nhu phi nương nương nói người thân cận với ta, vị tẩu tử này, ta cũng cảm thấy như vậy, không nghĩ ta ở trong lòng muội muội cũng chỉ là tẩu tử bình thường đi. Cho nên một câu trong lòng đều không muốn nói với ta."

Nhị công chúa bản năng mà giải thích: "Không phải, ta chính là, chính là không muốn gả người..."

"Vì sao không muốn gả, dù sao cũng phải có lý do a." Phó Dung ánh mắt thương yêu nhìn nàng, "Muội muội có tâm sự đừng buồn bực, người đem ta làm tẩu tử cũng tốt, làm tỷ tỷ cũng tốt, có chuyện gì khó xử cứ việc nói cho ta biết đi. Người nhìn ta, trên có tỷ tỷ, dưới có muội muội, có phiền não nói cùng các tỷ muội, sẽ thoải mái không ít."

Nhị công chúa cắn cắn môi, cúi đầu ngồi lại bên giường, yên lặng không lời.

Phó Dung đi qua dựa vào, nắm lấy tay nàng, hỏi dò: "Luyện tiết phụ hoàng? Nhưng hiện tại phụ hoàng chỉ là muốn chọn phò mã cho người, cũng không phải là lập tức gả ra ngoài, muội muội nhỏ như vậy, đừng nói phụ hoàng, chính ta cũng không nỡ a, định thân rồi, qua hai ba năm lại gả cũng không muộn."

Gia Hòa để hi vọng chính là chọn nhà chồng tốt cho nữ nhi, an tâm là đủ rồi.

Nhị công chúa mấp máy môi.

Phó Dung trong lòng khẽ động, chẳng biết tại sao nghĩ tới năm ấy tết Nguyên Tiêu, tiểu cô nương 12 tuổi từng năn nỉ nàng sắp xếp nói chuyện một mình với ca ca.

"Vẫn là muội muội có người trong lòng?" Phó Dung kéo kéo Nhị công chúa về phía mình bên này, nhìn ánh mắt tiểu cô nương đầu tiên là lóe lóe

rất nhanh lại phai nhạt xuống, Phó Dung bỗng nhiên không biết nên chờ mong đáp án gì.

Nếu như người trong lòng Nhị công chúa thật là ca ca thì làm thế nào đây?

Đây là công chúa, Gia Hòa để tự mình tuyên phò mã, chỉ cần Nhị công chúa nói người trong lòng nàng là ca ca, bằng Gia Hòa để thương yêu với nữ nhi, bằng tình trạng thân thể Gia Hòa để, hẳn khẳng định sẽ đáp ứng yêu cầu của nữ nhi. Đặt ở gia đình bình thường, cái này có chút tương tự đối thân phận, nhưng hoàng gia nhiều quy củ nhất kỳ thật cũng khinh thường quy củ nhất, ca ca nhà mình lại tuần tú lịch sự, Gia Hòa để thật tứ hôn, ca ca có thể cự tuyệt?

Phó Dung dù không hiểu triều đình, cũng biết nam nhân làm phò mã, cùng với kiến công lập nghiệp là vô duyên, Khánh quốc công, trượng phu Vĩnh Ninh công chúa chính là thí dụ.

Phó Dung thật lòng hi vọng Nhị công chúa gả cho người trong lòng, nhưng nàng cũng không nguyện ý ca ca bởi vì một công chúa từ nay chỉ có thể lĩnh vài việc rồi. Ca ca công phu tốt như vậy, tuổi trẻ tài cao, hẳn cam tâm tình nguyện cưới Nhị công chúa cũng thôi, nhưng mấy năm này Phó Dung cũng không có nhìn ra ca ca đối với Nhị công chúa có ý. Mà nàng lúc ấy đáp ứng giúp Nhị công chúa, chủ yếu cũng là cảm thấy Nhị công chúa tuổi còn nhỏ, nhắc tới yêu cầu kia chủ yếu là vì cảm kích ca ca, bởi vì đáy lòng nhận định khả năng không lớn, sau này Phó Dung cũng có tâm tình trên ghẹo ca ca, nhưng lúc này xem ra, Nhị công chúa...

Đang phát sầu, Nhị công chúa bỗng nhiên mở miệng: "Tứ tẩu hiểu lầm, ta thật sự chỉ là không muốn gả. Phụ hoàng xảy ra chuyện, ta cũng muốn 3 năm sau mới gả, phụ hoàng yên lành, ta càng không sốt ruột gả, thay vì hiện tại bắt buộc một huân quý đệ tử đợi ta 3 năm sao không đợi 3 năm sau rồi tuyển? Phụ hoàng lo lắng ta tương lai gả không được lang quân như ý,

ta không lo lắng a, bởi vì ta biết Tứ tẩu Tứ ca thương ta, Tứ tẩu nói có đúng hay không?"

Nhị công chúa ngẩng đầu, cười làm nũng với Phó Dung.

Chỉ là nụ cười kia, Phó Dung nhìn được là xót xa không hiểu.

Nàng nhìn ra được, Nhị công chúa nói không phải là lời thật lòng.

Nhị công chúa cũng biết mình nói dối.

Nàng có người trong lòng, 3 năm trước hẳn không để ý nguy hiểm tính mạng cứu nàng từ trong cháy lớn, hẳn đứng ở dưới ánh trăng cười nhìn nàng, khôi ngô như tiên, nàng liền thích hẳn, chẳng sợ hẳn chỉ coi nàng như đứa trẻ.

Bị cự tuyệt, Nhị công chúa lúc ấy đã buông tha, nhưng 3 năm qua, nàng phát hiện trong lòng nàng vẫn có chờ mong. Mỗi một lần ở trong cung ngẫu nhiên gặp nhau, nàng đều sẽ bởi vì cái liếc nhìn vội vàng kia mà âm thầm vui mừng, mỗi một lần nhìn thấy Tứ tẩu, không dám ngoài sáng hỏi, chỉ lo lắng chờ, hi vọng có thể nghe được tin tức của hẳn, nghe nói hẳn còn chưa cưới vợ, nàng sẽ thở phào một hơi, sau đó lại lo lắng tiếp, tiếp tục hy vọng nghe được tin tức của hẳn.

Nàng thích hẳn, rất thích rất thích, nhưng nàng sẽ không bức hẳn ngênh cưới.

Nàng nguyện ý đợi, chờ đến khi hẳn cưới vợ, nàng có thể an tâm xuất giá, nhưng chỉ cần hẳn không cưới, chỉ cần còn hi vọng, nàng sẽ không buông tha trước.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 269

Quan hệ tới ca ca, Phó Dung cũng không dám nhiều lần tìm Nhị công chúa nói chuyện, đi trước mặt Nhu phi cáo tội, kế tiếp liền chậm rãi đợi tin tức.

Từ Tấn cũng đang đợi bọn tin tức thuộc hạ, chỉ là Cát Xuyên đại khái bị nhốt nhiều năm, lo sợ bị Từ Tấn tìm có trói buộc tiếp, toàn thân dường như triệt để biến mất khỏi nhân gian. Từ giữa hè nóng bức tới cuối thu sương trắng đầy đất rồi tới trận đầu tuyết lạnh lẽo rơi xuống kinh thành, phái ra người hỏi thăm không được bất luận chuyện liên quan cùng thần y.

Từ Tấn cũng không quá thất vọng hoặc phẫn nộ.

Kỳ thật chính hãn cũng rõ ràng, Cát Xuyên là thần y, cũng không có bản lĩnh khởi tử hồi sinh, các thái y Thái Y viện kia cho dù y thuật không bằng Cát Xuyên, bắt mạch luôn thuần thực, thân thể phụ hoàng hai năm nay triệt để hỏng rồi.

Hãn quỳ ở trước giường rồng, nhìn phụ hoàng dùng được xong ngủ say, lo lắng lại tự trách.

Hãn thật sự không biết, đời trước phụ hoàng chuyên sủng Quân Anh, quả thật cũng bị bệnh lớn một trận, nhưng phụ hoàng đem tin tức giấu được nghiêm nghiêm thực thực, hãn không hề biết. Nếu như hãn biết, hãn chắc chắn sẽ không để Quân Anh tiến cung, khẳng định sẽ nghĩ những phương pháp khác đối phó Thái Tử, chẳng sợ tổn nhiều tâm huyết.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ.

Từ Tấn quay đầu.

Trần ca nhi mờ mịt đi vào trong, nhìn giường rỗng, tới bên người phụ thân mới nhỏ giọng hỏi: "Hoàng tổ phụ còn đang ngủ sao?" Hẳn ngủ trưa xong đã ở bên ngoài chơi một vòng.

Tiểu tử hiển nhiên là vừa rửa mặt, trên mặt có mùi phấn nhàn nhạt, Từ Tấn nắm nắm tay nhỏ, dỗ hăn nói: "Đúng vậy, Hoàng tổ phụ còn chưa tỉnh, Trần ca nhi trở về tìm mẫu thân đi."

Trần ca nhi ngoan ngoãn gật đầu, đang muốn đi, thấy phụ thân quỳ, hiểu kỳ nói: "Phụ thân vì sao muốn quỳ ?" Những thái giám cung nữ kia phạm sai lầm mới quỳ, phụ thân chẳng lẽ cũng phạm sai lầm ?

Từ Tấn nghiêm túc dạy hăn: "Bởi vì Hoàng tổ phụ bị bệnh, phụ thân là nhi tử Hoàng tổ phụ, phụ thân quỳ , Hoàng tổ phụ khỏe nhanh hơn."

Trần ca nhi hiểu, nhu thuận nói: "Vậy sau này phụ thân sinh bệnh , ta cũng đi trước giường phụ thân quỳ ."

âm thanh trẻ con nhẹ nhàng rơi xuống thì trên giường rỗng bỗng nhiên truyền ra tiếng cười suy yếu.

"Phụ hoàng ngài tỉnh" Từ Tấn vội vàng nhìn qua, tự trách nói: "Có phải chúng ta nói chuyện ồn tỉnh hay không?"

Gia Hòa để lắc lắc đầu, tỏ ý bảo Từ Tấn dìu hăn dậy, dựa vào gối chầm ngồi ổn, hăn cười hướng Trần ca nhi vẫy tay: "Trần ca nhi lại đây, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, vừa mới có phải đi chơi hay không?"

Trần ca nhi đi tới trước giường rỗng, được phụ thân nhắc lên giường. Trần ca nhi vốn là có chút sợ hãi Hoàng tổ phụ, nhưng Hoàng tổ phụ bị bệnh lâu như vậy, Trần ca nhi khổ sở trong lòng, không sợ như vậy nữa.

Nghe Hoàng tổ phụ hỏi, hăn quan tâm nhỏ giọng trả lời: "Ừm, ta cùng Lăng Thủ đuổi điều hâu."

Gia Hòa để không hỏi hăn làm sao biết đó là điều hâu, cười tủm tỉm nói: "đuổi được không?"

Trần ca nhi lắc đầu: "Không, điều hâu bay đặc biệt cao."

Gia Hòa để cổ vũ vỗ vỗ bả vai cháu trai: "Trần ca nhi còn nhỏ, đợi người trưởng thành, để phụ thân người dạy người bắn tên, Trần ca nhi dùng tên bắn điều hâu rơi xuống."

Trần ca nhi hưng phấn ngửa đầu nhìn phụ thân, thấy phụ thân gật đầu, hăn cao hứng nói: "Ta bắn điều hâu rơi xuống, lấy cho Hoàng tổ phụ nhìn!"

Từ Tấn rũ rèm mắt.

Gia Hòa để như không nhìn thấy nhi tử thất thố, trong mắt chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn của hoàng tôn ngây thơ đáng yêu, "Tốt, Hoàng tổ phụ chờ Trần ca nhi lớn lên, đến lúc đó Hoàng tổ phụ tận mắt thấy Trần ca nhi bắn điều hâu."

Hăn từng tự tay dạy các con kéo cung bắn tên, dẫn bọn họ cưỡi ngựa săn bắn, các cháu hăn không có cơ hội dạy, nhưng hăn sẽ ở trên trời nhìn.

Hai ông cháu nói hết lời, Gia Hòa để lưu luyến sờ sờ đầu cháu trai, "Trần ca nhi đi tìm Hoàng tổ mẫu người, nói Hoàng tổ phụ muốn gặp."

Trần ca nhi thích nhất các trưởng bối coi hăn làm người lớn phân phó hăn làm sự tình, cười chạy ra ngoài.

Gia Hòa để nhìn về phía Từ Tấn, bình tĩnh nói: "Trần ca nhi là đứa bé ngoan, có người quản giáo hăn, Trẫm rất yên tâm. Chương ca nhi Hủ ca nhi, bọn họ đều còn nhỏ, tính tình còn chưa định, người phái người hảo hảo

quản giáo, đừng khiến bọn họ trưởng thành lệch lạc, còn có Nguyệt tử nhi, bình thường cho nàng chơi đùa nhiều cùng A Tuyền A Bội, Từ gia chúng ta ít cô nương, đời này rốt cuộc thêm vài người, giữa chị em đừng xa lạ."

Một bộ ngữ khí dặn dò hậu sự.

Từ Tấn quỳ trước giường rồng, trình trọng hứa hẹn: "Phụ hoàng yên tâm, nhi thần sẽ tận tâm giáo dục hai cháu, bồi dưỡng bọn họ trưởng thành. Nguyệt tử nhi, nhi thần càng coi là con gái ruột, đãi ngộ ngang tĩ muội A Bội A Tuyền. Còn có Phúc Tuệ, nhi thần sẽ đem nàng làm thân muội muội, tuyệt đối sẽ không dè ép nàng."

Hắn nói nhiều một câu, phụ hoàng có thể giảm tiêu phí chút khí lực.

Gia Hòa để tin tưởng nhi tử sẽ không làm khó vài đứa trẻ, lại hỏi: "Sang năm Khâu Đặc hết hiếu, người định làm như thế nào?"

Đề cập chính sự, Từ Tấn ngữ khí vững vàng một chút, "Nhi thần sẽ gọi hắn tới hỏi, nếu hắn thức thời, tự nhiên biết nên làm như thế nào."

Gia Hòa để hài lòng gật gật đầu, có đôi khi ngàn phòng vạn phòng, không bằng trực tiếp làm rõ, người thông minh chân chính đều biết nên lựa chọn như thế nào.

"Người thích Phó thị, Trẫm không can thiệp, nhưng ngày sau đăng đại vị, nhất thiết không thể sủng ái nàng quá mức, nữ nhân tâm lớn, sẽ không dễ quản. Phó gia bên kia, huynh đệ Phó Phẫm Xuyên đều có đại tài, huynh đệ Phó Thần bọn họ cũng mỗi người có thể làm rường cột nước nhà, dùng như thế nào, trong lòng người có suy tính, chỉ cần nhớ kỹ, đừng đem sủng ái đối với Phó thị đưa tới triều đình, vô ý một cái, sẽ hại Trăn ca nhi."

Nhi tử có thể thi ân cho Phó gia, Phó gia quyền thế lớn, tương lai liền có thể phản ngược lại áp chế tân quân, trở thành uy hiếp của Trăn ca nhi.

Từ Tấn hiểu được, thản nhiên nhìn lại phụ hoàng ý vị thâm trường quan sát, "Nhi thần đều hiểu, tuyệt đối sẽ không phạm hồ đồ."

Gia Hòa để gậy đầu.

Bên ngoài Vạn Toàn báo Thôi hoàng hậu tới.

"Người đi xuống đi, Trẫm trò chuyện với mẫu hậu người." Gia Hòa để có phần mỗi một nói.

Từ Tấn bỗng nhiên cảm thấy chân nặng ngàn cân, nặng đến hần nâng không dậy, nhìn phụ hoàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hần hơi hơi ngửa đầu mới đứng dậy đi ra ngoài. Ở ngoài điện lên tiếng chào hỏi cùng mẫu thân, Từ Tấn phái người đi mời đám người Khang vương Hoài vương tiến cung, lại mệnh người đi thông báo mẹ con Nhu phi, cuối cùng cũng báo người đi Đông cung chuyển lời.

Từ Tấn ở vương phủ thì Hứa gia luôn theo bên người, tiến cung rồi những bọn thái giám kia rất cuộc nhiều lần lộ mặt ở trước mặt Phó Dung, hôm nay tới chuyển lời chính là công công đại thái giám bên người Từ Tấn, "Nương nương, Thái Tử gia phái người đi mời vài vị vương gia tiến cung, cũng mời nương nương đến đấy ngay, Thái Tử gia còn nói để ngài đem hai vị tiểu chủ tử mang theo."

Phó Dung trong lòng lộ bộ một chút.

Gia Hòa đế, sắp không được rồi sao?

Không có thời gian suy đoán, Phó Dung mau chóng phân phó Mai Hương đi thay xiêm y cho A Tuyền A Bội, chính nàng cũng đổi thân áo trắng, mẹ con ba người vội vàng chạy đi Sùng Chính điện.

nội điện Sùng Chính điện, Gia Hòa đế hai tay nắm tay Thôi hoàng hậu, thấy thê tử khoe mắt hồng hồng, bộ dáng tùy thời có thể phát khóc lên, hần

ngược lại cười, tràn đầy hoài niệm nói: "Trẫm còn nhớ được lần đầu tiên đi viện của nàng, không cho người báo, đi vào nhìn thấy một cô nương trẻ ngồi dưới cây đình hương thêu thùa may vá, nửa cúi đầu, yên tĩnh giống bức họa, nếu không phải là sườn mặt quá đẹp, Trẫm suýt nữa coi nàng trở thành nha hoàn bên cạnh Thôi trắc phi."

Đó là hai người gặp nhau lần đầu, Thôi hoàng hậu đương nhiên cũng nhớ, kéo tay Gia Hòa để lên dán trên mặt, nước mắt rớt cuội xuống: "Hoàng Thượng khi đó chỉ biết trêu chọc người, đột nhiên từ sau lưng che mắt ta, ta sợ tới mức đâm thủng ngón tay..."

Gia Hòa để ánh mắt rơi vào trên tay nàng, thời gian dường như bỗng chốc trở về hơn 20 năm trước, ánh chiều tà ngả về tây, hắt gần như quý trước người nàng, giúp nàng mát huyết châu. Khi đó trong lòng nghĩ trắc phi này thật đẹp thật nhu, sủng nàng cũng không sao, không nghĩ một lần lại một lần, vẫn sủng cả nửa đời.

"Từng oán sao?" Gia Hòa để nắm chặt tay nàng, tìm tòi nghiên cứu nhìn mắt nàng, "quãng thời gian nàng ấy mới vào cung kia, có oán Trẫm sao?"

Thôi hoàng hậu biết hẳn nói tới Quán Anh, lắc đầu, ghen ngào nói: "Lần kia không có."

Gia Hòa để lúc nàng lắc đầu thì ánh mắt phai nhạt xuống, nghe xong lời của nàng, trong mắt lại hiện lên hi vọng: "Vậy lần nào oán?"

Thôi hoàng hậu mắt nhắm lệ nhìn hẳn, đem lời nói giấu ở trong lòng nửa đời người nói cho hẳn biết: "Hoàng Thượng có lẽ không nhớ được. Vẫn là ở tiệm để thì có một lần Hoàng Thượng bảo ta đi trong vườn ngắm hoa, ta cao hứng cực kỳ, chọn váy đẹp nhất, mang trâm cài tóc Hoàng Thượng thưởng cho ta, nhưng ta đi tới phụ cận thì nhìn thấy Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu ngồi chung một chỗ, cười không biết đang nói cái gì. Đại khái là khi đó còn nhỏ, không hiểu chuyện, cười đi tới, trong lòng nhin không

được oán, Hoàng Thượng nếu đã có người cùng ngắm hoa, vì sao lại gọi ta?"

Nàng từng thích hăn, chỉ là tư vị quá khổ, nàng bắt buộc chính mình đem hăn nhìn đậm nhạt một chút, dần dần, cũng không còn khổ .

Gia Hòa để trần trần nghe, cẩn thận ngắm lại, làm thế nào cũng không nhớ nổi chuyện này .

Nhưng hăn hiểu.

Lúc nàng oán hăn, trong lòng chân chính có hăn, không oán, hăn cũng chỉ là trượng phu.

Gia Hòa để giơ tay giúp nàng lau nước mắt, "Ủy khuất nàng."

Trừ bỏ một câu ủy khuất nàng, hăn không thể nói khác, muốn nói nếu như trở lại một lần, tuyệt đối sẽ không ủy khuất nàng, nhưng không ủy khuất nàng, Chung Đình làm thế nào đây? Hăn là hoàng tử, hăn là Hoàng Thượng, đã định trước không thể cho bất kỳ nữ nhân nào lời hứa cả đời bên nhau.

"Gọi bọn họ vào đi." Nhìn khuôn mặt Thôi hoàng hậu mỹ lệ như trước, Gia Hòa để nhẹ giọng nói.

Thôi hoàng hậu chỉ muốn bồi hăn nói một chút lời trong lòng, không nghĩ ở thời điểm cuối cùng còn lừa hăn, bởi vậy cũng không có hy vọng đáp lại cái gì.

Vạn Toàn đi ra ngoài chuyển lời, rất nhanh, Từ Tấn Phó Dung dẫn đầu, tất cả lớn nhỏ một đám người tràn vào.

Gia Hòa để ánh mắt dần dần ảm đạm nhất nhất đảo qua mọi người, nơi đó có lão Nhị hăn mắng mấy chục năm qua, có lão Tứ hăn vẫn tự hào, có

lão Lục hẳn không kịp chọn tức phụ, có nữ nhi bảo bối hẳn ấp ủ trong lòng bàn tay, còn có Chương ca nhi, Hủ ca nhi, Trăn ca nhi, Huyền ca nhi vài tiểu hoàng tôn, còn có Trân tỷ nhi bốn hoàng tôn nữ phần điều ngọc trác.

Phía sau bọn họ, là ngàn dặm non sông Đại Ngụy.

Tầm mắt cuối cùng rơi vào trên người Từ Tấn, Gia Hòa để đưa tay cho hắn, bỗng nhiên phát hiện còn có rất nhiều lời chưa dặn dò nhi tử, chỉ là mắt nhìn nhi tử chạy tới chỗ chính mình, hẳn rồi cuộc không có khí lực...

Lão nhân gãy trơ cả xương, tay, như vậy rũ xuống.

"Phụ hoàng..." Từ Tấn nắm lấy tay phụ hoàng, cúi đầu, lệ rơi đầy mặt.

Phó Dung đứng ở phía sau, nhìn Nhị công chúa bổ nhào lên người Gia Hòa để khóc lóc thảm thương, nhìn huynh đệ Khang vương Từ Hạo dẫn vài hoàng tôn, hoàng tôn nữ quý ở trước giường rồng, trán chạm đất nghẹn ngào, khóc nhỏ hoặc khóc vẻ mặt mờ mịt, nàng cũng quỳ xuống, nước mắt không thể kiềm chế rơi xuống.

trong tiếng khóc cao thấp bất đồng, nàng nghe có người nói, "Hoàng Thượng nén bi thương..."

Hoàng Thượng?

Đúng rồi, tiên đế đi, từ hôm nay, trượng phu của nàng là tân quân Đại Ngụy

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 270

Gia Hòa đế băng hà, Từ Tấn đến thời gian nhớ lại cũng không có, bận rộn xoay quanh tới mức suốt cả 3 ngày không tìm Phó Dung.

Phó Dung lúc này đã dọn vào Phượng Nghi cung phía sau Sùng Chính điện, nàng là Hoàng Hậu, mỗi ngày đi theo Thái Hậu dẫn nữ quyến trong phòng túc trực bên linh cữu, cũng rất bận rộn, vừa vội vừa mệt, ban đầu có chút nước mắt, sau này giằng co đến mức không có tâm tình hoài niệm tiên đế, chỉ có thể dựa vào khăn lau gò đó giục lệ đến.

Cũ mới chuyển giao dễ xảy ra loạn, Từ Tấn không có thời gian tới, lại để Trần ca nhi ở Phượng Nghi cung trước, A Bội A Tuyên còn nhỏ, vẫn đi theo Phó Dung.

"Nương, chân ta đau." quỳ ở linh đường về, Trần ca nhi đau khổ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kể khổ với mẫu thân.

Phó Dung đầu gối đau, bởi vậy hiểu được ý tứ nhi tử, ôm tiểu tử tới giường ấm, vén ống quần lên nhìn, đầu gối đều xanh, đây còn là ở bên trong có tấm bảo vệ đầu gối. Phó Dung chính mình không sợ nỗi khổ này, lại đau lòng nhi tử, nhận lấy cao trừ ứ Mai Hương đưa, vắn nắp hộp ra đặt sang bên cạnh, tự mình lấy thuốc mỡ bôi giúp nhi tử, "Trần ca nhi nhẫn nhịn thêm chút, mấy ngày nữa Hoàng tổ phụ hạ táng."

Trần ca nhi không hiểu, "Cái gì gọi là hạ táng?"

Phó Dung vừa nhẹ nhàng bôi thuốc vừa ôn nhu giải thích trong ánh mắt mờ mịt của Trần ca nhi: "Hoàng tổ phụ trước khi lên trời, xây cho mình

một chỗ là hoàng lăng, hiện tại Hoàng tổ phụ đi rồi, quan tài liền được chuyển vào trong hoàng lăng, vậy gọi là hạ táng."

Trần ca nhi mấy ngày nay đã biết Hoàng tổ phụ đi lên trời, về sau hẳn sẽ không còn được gặp lại Hoàng tổ phụ, chờ hẳn trưởng thành hẳn được điều hâu, Hoàng tổ phụ cũng không nhìn thấy, trong mắt phượng lại chuyển lệ, nước mắt vừa muốn rớt, bỗng nhiên nhìn thấy A Tuyền leo lên phía sau mẫu thân bắt nắp hộp, nhất thời quên khóc, "Nương người nhìn A Tuyền!"

Phó Dung quay đầu.

A Tuyền đã bắt được nắp hộp trong tay, ngồi ở chỗ đó đang muốn nhét vào miệng, bị Mai Hương cười ngăn lại.

Phó Dung làm bộ gấp gáp khuyên nữ nhi: "A Tuyền không ăn, cái này đắng, ăn không ngon."

A Tuyền nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mẫu thân, đại khái là thuốc mỡ tán ra tới mùi thơm dê người, tiểu nha đầu rất nhanh liền nhận định mẫu thân đang bốc phét, đẩy tay Mai Hương ra, tiếp tục đưa vào trong miệng.

Tiểu nha đầu khó đối phó, Phó Dung cũng không ngăn trở, nói với Mai Hương: "Nhanh đi chuẩn bị nước ngọt, một lát A Tuyền bị đắng muốn uống."

Mai Hương thuận thực phối hợp, ra ngoài phân phó tiểu cung nữ.

A Tuyền giơ tay ú nắn lên liền thả xuống, yên lặng nhìn Mai Hương, đợi Mai Hương rời khỏi đây, bên ngoài truyền đến tiếng nàng phân phó tiểu cung nữ, A Tuyền chớp chớp mắt, lại nhìn về phía mẫu thân.

Phó Dung cười dỗ nữ nhi: "Nương bảo các nàng chuẩn bị nước ngọt, A Tuyền ăn đi, không sợ đắng."

A Tuyền rút cuộc tin, lập tức để nắp hộp về bên người mẫu thân, lắc đầu liên tục, vẻ mặt ghét bỏ.

A Bội ở bên trong ngòai chơi, nghe được âm thanh tỷ tỷ, nàng quay đầu ngó ngó, tiếp tục tự mình chơi.

Dỗ tốt con gái lớn tinh nghịch, Phó Dung lại lau đầu gối bên kia cho Trần ca nhi, nhìn nhi tử trên lông mi còn treo nước mắt, cảm khái vô hạn. Người càng lớn hiểu được càng nhiều, Trần ca nhi không hiểu chết là gì, lại bởi vì không nhìn thấy Hoàng tổ phụ mà thương tâm, nào giống hai tiểu nha đầu đằng sau, chỉ biết chơi đùa.

"Hoàng Thượng."

Vừa cuốn ống quần Trần ca nhi lên, hai cung nữ giữ cửa đột nhiên quỳ xuống.

Phó Dung trong lòng nhảy dựng, liếc thấy nam nhân bước vào kia một thân thường phục màu mực thêu rồng, bản năng đứng lên, "Hoàng Thượng tới."

Từ Tấn trước hết để cho người hầu hạ trong phòng đi xuống, mới hướng nàng cười cười: "Kêu thực là thuận." Hắn lần đầu tiên tự xưng là Trẫm còn có chút khấn trương, Phó Dung ngược lại tốt, phảng phất như đã kêu vô số lần.

Phó Dung thấy hắn cười đến thân cận giống như trước kia, chớp mắt liền không còn cảm giác bởi vì thân phận biến hóa nhiều mà xa lạ dần, một lần nữa ngồi vào bên giường, tiếp tục giúp nhi tử bôi thuốc, tay ôn nhu chuyển động trên đầu gối Trần ca nhi, ánh mắt tràn đầy tưởng niệm nhìn nam nhân của mình, "Ban đêm nằm mơ nhớ Hoàng Thượng, kêu nhiều lần, đương nhiên có thứ tự a. Hoàng Thượng đâu, muốn ta đổi thành thần thiếp hay không?"

Nàng sau khi trùng sinh liền hy vọng có thể lên làm Hoàng Hậu, để ai cũng không dám khinh thường nàng, hiện tại rốt cuộc làm được, nàng liền thích gọi Từ Tấn là Hoàng Thượng, gọi ra mới có cảm giác chân thật. Hơn nữa mỗi lần phân phó cung nữ thái giám trả lời Từ Tấn, bảo bọn họ nói cho Hoàng Thượng như thế nào như thế nào, gọi Hoàng Thượng một lần, trong lòng Phó Dung lại vui một phần.

Từ Tấn nhìn thê tử, ở trên mặt nàng nhìn ra bốn chữ "Tiểu nhân đắc chí".

Bất quá có thể cho nàng đặc ý cao hứng như thế, cảm giác hân cũng không tệ.

Ôm lấy A Tuyền vừa bò tới, Từ Tấn thuận thực từ trên người Phó Dung lấy khăn ra che mũi, nói chuyện với nàng: "Trước kia như thế nào thì vẫn như thế, ít nghĩ những chuyện không dùng được đi, Trăn ca nhi không mang bảo vệ đầu gối?"

"Có đeo." Phó Dung chỉ vào hai cái bảo vệ đầu gối trên ghế bên kia đạo, "Vẫn quá nhỏ, không có biện pháp."

"Phụ hoàng ta không đau." Trăn ca nhi ngẩng đầu nói.

Nhi tử hiểu chuyện, Từ Tấn sờ sờ đầu hân, gọi A Bội bên trong một chút cũng không muốn phụ hoàng, vừa ôm một cái, cái trán chống lên trán Phó Dung hỏi nàng bên này có phiền toái gì không. Trăn ca nhi đã quen thấy phụ hoàng cùng mẫu thân nói chuyện như vậy, ngoan ngoãn ngồi giữa hai người, quay đầu đi đùa muội muội.

Người khác nhìn thấy Hoàng Thượng Hoàng Hậu trán chạm nhau như vậy, không biết nên hâm mộ Đế - Hậu nồng tình mật ý thế nào, quả thực so với tân hôn yến còn ngấy hơn. Nhưng nếu như A Tuyền A Bội biết phụ hoàng kỳ thật là ghét bỏ các nàng "thối" mới đi ngửi mùi hương trên người mẫu thân, sợ là lại không chịu để Từ Tấn ôm đi?

May mắn các nàng còn không hiểu.

Phó Dung khẽ lắc đầu, thỏa mãn trả lời Từ Tấn: "Có nương giúp ta, đều rất thuận lợi, Hoàng Thượng bên kia thế nào? Nhìn người đã gầy đi."

Từ Tấn thở dài: "Rất bận rộn, như vậy cũng tốt, không có nhàn rồi nghĩ quá nhiều."

Phó Dung biết hẩn nhắc là chuyện tiên đế qua đời.

Không biết nên an ủi như thế nào, Phó Dung hỏi hẩn cơm chiều sắp xếp thế nào, "Ở chỗ này ăn?"

Từ Tấn ừm một tiếng.

Sau khi ăn xong bọn nhỏ đều đi sương phía sau phòng chính phòng ngủ, hai vợ chồng cách mấy ngày rớt cuộc cũng cùng ngủ trên một cái giường.

Từ Tấn biểu hiện đã bình thường, Phó Dung cũng biết trong lòng hẩn khẳng định khổ sở đâu, được Từ Tấn ôm vào trong ngực, nàng đau lòng ôm hẩn, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Hoàng Thượng dù khổ sở, mỗi ngày vẫn phải ăn cơm đúng giờ, phụ hoàng đột nhiên đi, trong hoàng cung này chỉ dựa vào Hoàng Thượng chống đỡ, chàng đừng để mệt mỏi suy sụp mình."

Từ Tấn nhẹ nhàng đáp một tiếng, "Ta biết, Nùng Nùng đừng lo lắng."

Phó Dung quả thật không lo lắng, bởi vì nàng cảm giác được Từ Tấn hiện tại dường như cũng không nghĩ nhiều về nỗi đau tang phụ, thân thể nàng cứng ngắt, đột nhiên không biết nên làm gì nữa. Tiên hoàng hậu qua đời, nàng cùng Từ Tấn cũng thủ 3 tháng hiếu. Buổi tối hôm đó Từ Tấn ôm nàng gây sức ép một lần, không hề đem 3 tháng hiếu kỳ để vào mắt. Nhưng lần này là Gia Hòa đế băng hà, lấy Phó Dung hiểu biết về Từ Tấn, trong thời gian ngắn hẩn hẩn không nên có tâm tư kia đi?

Nhưng đang chống trên đùi ... Lại rõ ràng như vậy.

"Hoàng Thượng..."

"Đừng gọi ta là Hoàng Thượng, "âm thanh ngoài miệng có chút vô tình, Từ Tấn lại ôm Phó Dung càng chặt hơn, giọng khàn khàn, "Ít nhất trước khi ra hiệu đừng gọi như vậy, ra hiệu rồi gọi sau."

Phó Dung không hiểu, buồn bực hỏi hắn: "Vì sao a?"

"Nàng gọi một lần ta liền nhịn không được." Từ Tấn thật sự nhịn không được, vội vàng đẩy người ra ngoài.

Làm Hoàng Thượng, nhìn các triều thần 3 quỳ chín lạy với hắn, toàn bộ thiên hạ đều ở trong tay hắn, dạng cảm giác kia, Từ Tấn khó có thể hình dung. Trở lại Phó Dung bên này, nghe nàng kêu ngạo tự đắc gọi hắn là Hoàng Thượng, so với các triều thần quỳ lạy càng làm Từ Tấn cảm xúc dâng trào. Ban ngày nhẫn không đến nỗi nào, ban đêm cùng giường chung gối, nàng bên tai kêu kêu gọi Hoàng Thượng, quả thực... làm hắn muốn thu thập nàng, nghe nàng khóc xin Hoàng Thượng tha mạng!

Nhân lúc trước khi ý niệm phát ra không thể vãn hồi, Từ Tấn kịp thời đình chỉ, nhắm mắt bình phục.

Nghe hắn đồn dập hít thở, Phó Dung ở trong bóng đêm lặng lẽ cười trộm.

Nàng làm Hoàng Hậu, mới mẻ lại đặc ý, Từ Tấn chỉ sợ cũng thế đi? Thế nhưng bởi vì nàng kêu Hoàng Thượng liền động tình.

Đã không thể làm chuyện xấu, Phó Dung chính mình bọc chăn ngủ, không bao lâu lại bị người kéo vào trong ngực.

"Hoàng..."

Còn chưa hô xong, bị người bưng kín miệng.

Một đêm ngủ ngon lành, ngày kế tỉnh lại, đã không thấy Từ Tấn.

Tiên đế hạ táng hoàng lăng, đầu tháng chạp đại điển Từ Tấn đăng cơ, trước khi triều đình nghỉ lớn, điển lễ sắc phong Phó Dung làm Hoàng Hậu, sắc phong Trăn ca nhi làm Thái Tử đều xử lý xong. Từ Tấn thân làm huynh trưởng, trong bản chất nhận định làm huynh phải chiều cố các đệ đệ, làm đệ phải kính trọng phục tùng huynh trưởng, Trăn ca nhi thông minh hiểu chuyện, Từ Tấn tin tưởng trưởng tử sẽ không cô phụ kỳ vọng của hãn, bởi vậy vui vẻ sớm lập Thái Tử, lấy xã tắc làm căn bản.

Nhi tử làm Thái Tử, Phó Dung cao hứng hơn rất nhiều, lại có chút lo lắng, tựa vào trong ngực Từ Tấn hỏi: "Trăn ca nhi mới 4 tuổi, Hoàng Thượng thật yên tâm?"

Nàng cũng hi vọng Trăn ca nhi có tiền đồ, nhưng ngộ nhớ tương lai nhi tử để Từ Tấn thất vọng? Ở trong mắt nàng, Trăn ca nhi như thế nào nàng cũng thích, chỉ sợ Từ Tấn kỳ vọng quá cao với Trăn ca nhi, tương lai thất vọng, Từ Tấn mất hứng, Trăn ca nhi cũng khổ sở.

Giờ phút này, Phó Dung rốt cuộc cảm nhận được thân phận biến hóa ý nghĩa đến cùng như thế nào .

Ý nghĩa là Trăn ca nhi của nàng, tương lai các con nàng đều là hoàng tử, bọn họ là anh em ruột, nhưng cũng có tiềm ẩn quan hệ cạnh tranh, hai mươi mấy năm sau vẫn là huynh hữu đệ cung hoàn toàn phải dựa vào nàng cùng Từ Tấn giáo dục bọn họ như thế nào.

Từ Tấn lòng có linh tê hôn nhẹ trán nàng, ôn nhu khen nói: "Nhạc phụ nhạc mẫu dạy con có cách, huynh đệ tỷ muội các nàng có tiền đồ, quan tâm nhớ thương lẫn nhau, chân chính là tình cảm chân tay, đặc biệt là nàng, luôn bảo vệ người nhà. Nùng Nùng tốt như vậy, khẳng định cũng có thể

dạy tốt con của chúng ta, chúng ta cùng nhau giáo dỡng, sẽ không phạm lỗi ."

Hắn giọng nói ôn nhu, Phó Dung nghĩ tới tình hình huynh đệ tỷ muội nhà mình chung đụng khi còn bé, bất tri bất giác lại thả lỏng, cảm kích hắn, "Hoàng Thượng thật biết khen người, mỗi lần ta lo lắng cái gì, nghe Hoàng Thượng nói hai câu, ta sẽ không sợ ."

Từ ban đầu thử thăm dò cùng hắn thương lượng tránh thai, tới khi mang thai lo lắng hết hoảng, hắn luôn có thể dỗ được nàng an tâm.

"Hoàng Thượng..." Phó Dung trong lòng mềm yếu , kìm lòng không đặt muốn hôn hắn, vì thế nàng đưa tay vòng lấy cổ hắn, chậm rãi cọ lên trên.

Từ Tấn sớm bị từng tiếng nũng nịu Hoàng Thượng chọc ngứa , lúc này nàng rõ ràng động tình, Từ Tấn sao có thể cự tuyệt, một phen ấn nàng thành nằm thẳng, không chút nào thương tiếc mà tiến đến, cắn lỗ tai nàng, "Nùng Nùng lại hô một tiếng, kêu nhiều vài tiếng, Trẫm thích nghe..."

Phó Dung cũng thích nghe hắn tự xưng như vậy, thỏa mãn hóa thành dây leo mềm mại, gắt gao cuốn chặt lấy hắn, cuốn lấy Hoàng Thượng của nàng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 271

Đại điển sắc phong Hoàng Hậu cho Phó Dung qua, triều đình nghỉ lớn, các quan viên về nhà chuẩn bị mừng năm mới. Trong hoàng cung cũng nghênh đón năm mới đầu tiên sau khi Từ Tấn đăng cơ. Bởi vì tiên đế vừa qua đời không lâu, năm này khẳng định không thể làm quá náo nhiệt, Từ Tấn cùng Phó Dung, Thái Hậu thương lượng thì dặn dò hết thảy giản lược.

Phó Dung vừa đăng lên Hậu vị, tuy rằng hậu cung Từ Tấn chỉ có một mình nàng, nhưng nàng đối với cung vụ không quen thuộc, thêm vào đúng lúc hết năm, các loại việc lật vật cộng lại cũng đủ làm nàng nơm nớp. Cũng may nàng có mẹ chồng tốt, Thái Hậu phái đại cung nữ bên cạnh đi giúp nàng. Phó Dung gặp cái gì khó khăn đều sẽ qua xin chỉ thị mẹ chồng trước, mẹ chồng đối đãi nàng như con gái ruột, Phó Dung một chút cũng không muốn khách sáo cùng mẹ chồng.

Mẹ chồng nàng dâu cùng nhau có chủ ý, trong cung các loại sự vụ sắp xếp được ngay ngắn rõ ràng, nháy mắt liền tới đêm giao thừa.

Tế tổ xong, nên ăn cơm tất niên.

Phía trước trong đại điện, nam nhân trên long kỷ biến thành Từ Tấn.

Phía dưới bên trái là An vương, Tín Đô vương Từ Diệu Thành, bên phải là Khang vương, Từ Hạo, Từ Yển, bên cạnh còn bày một cái bàn nhỏ, chiều cao không đều cho bốn hoàng tôn ngồi. Chương ca nhi 7 tuổi, ổn trọng hiểu chuyện, Hủ ca nhi sáu tuổi, câu nệ hướng nội, Trăn ca nhi 5 tuổi, hoạt bát lanh lợi, Huyền ca nhi 4 tuổi, ngây thơ hay cười, thiếu phế Thái Tử, Thành

vương, nhiều hơn vài cháu nhỏ nói điệu ngữ, cuối cùng cũng không quá mức vắng vẻ.

Rượu quá ba tuần, đám trẻ con do mỗi nhũ mẫu ma ma đưa về trước, Từ Tấn quét mắt nhìn mấy người, chợt thấy buồn cười.

An vương, Từ Yến còn chưa cưới vợ, quận vương phi của Từ Diệu Thành năm ngoái chết bệnh, hắn cũng không tục cưới, Lục đệ cũng giống như vậy, chỉ Khang vương thê thiếp song toàn.

Có tâm đâm chọc An vương, Từ Yến hai câu, bởi vì bọn họ còn phải vì tiên đế thủ hiếu, hắn hiện tại nói hôn sự không thích hợp, Từ Tấn tạm thời không nhắc. Lại nói tiếp cũng không cần lãng phí môi lưỡi, hắn làm Hoàng Thượng, Phó Dung là Hoàng Hậu của hắn, những người này đều phải bái. Từ Tấn tin tưởng hắn cùng Phó Dung sóng vai đứng, một màn đó đủ để đau mắt hai người kia, càng không cần nói hắn còn có Trần ca nhi, A Tuyền A Bội. Ba hài tử tốt đủ để cho cha mẹ khắp thiên hạ đều đổ kị hâm mộ.

Tâm tình tốt vô cùng, Từ Tấn liên uống vài chén.

Tan tiệc, Từ Tấn lưu một mình An vương lại.

"Hoàng Thượng có chuyện gì sao?"

Đêm đông rét lạnh, trong điện trống trải, Từ Bình nhìn tân quân trên long kỷ đặc chí vừa lòng, chỉ nhỏ hơn một tuổi so với hắn, bình tĩnh hỏi.

Ánh đèn sáng tỏ, Từ Tấn thấy rất rõ ràng dừng dừng trên mặt Từ Bình, trực tiếp hỏi: "Nghe nói Thất thúc cùng Khâu Đạc Khâu đại nhân có quan hệ cá nhân, việc này là thật?"

Từ Bình ngơ ngác, sau đó buồn cười nói: "Thần cùng Khâu đại nhân chỉ ở trong cung có duyên gặp vài lần, quan hệ cá nhân tạm thời chưa nói tới."

Hắn biết rõ tiên đế đề phòng hắn, bản thân không có chí lớn, cần gì phải kết giao triều thần để chọc phiền toái?

Từ Tấn nhìn hai mắt hắn, cười cười: "Trẫm cũng nghĩ như vậy, xem ra có người nghĩ nhân lúc Trẫm mới đăng cơ, tình thế triều đình chưa ổn, châm ngòi quan hệ Trẫm và Thất thúc. Thất thúc yên tâm, Trẫm và người cùng lớn lên, thời gian dài ở ngự thư phòng chung trường đọc sách, hiểu biết Thất thúc rất sâu sắc, tuyệt đối sẽ không dễ tin lời gièm pha của tiểu nhân."

Từ Bình khẽ cười, chấp tay: "Hoàng Thượng anh minh, thần bình sinh duy nguyện làm bạn cùng cầm kỳ thư họa, tuyệt không dám có bất kỳ tâm tư không phù hợp quy tắc."

Từ Tấn gật gật đầu: "Thời giờ không còn sớm, Thất thúc sớm hồi phủ nghỉ ngơi chút đi."

Từ Bình lùi lại đi ra đại điện.

Từ Tấn tiếp tục ngồi một lát mới đứng dậy rời ghế, đi Phượng Nghi cung phía sau. Trên đường nghĩ tới An vương, Từ Yến sau khi trở về chỉ có thể cô chằm nan miên, hắn lại có Nùng Nùng nũng nịu bầu bạn ở bên cạnh, Từ Tấn không tự giác nhếch khóe miệng lên, bước chân cũng càng lúc càng nhanh.

Nùng Nùng là của hắn, ai cũng đừng hòng cướp.

Phó Dung nào biết tình hình trước mặt, mệt mỏi một ngày chỉ muốn ngủ no một giấc, không ngờ Từ Tấn giống như con sói bị bỏ đói hơn nửa tháng, vô luận nài xin tha như thế nào cũng không được, cứng rắn náo loạn đến hơn nửa đêm...

PS: Chương này ngắn thế nhỉ. Tác giả viết thế thì phải chịu thôi.

Ta giới thiệu hồ mới ta định đào, các nàng xem có ổn không? Ai đọc convert rồi thì cho ý kiến nhé.

Sủng hậu hàng ngày tìm chết

Tác giả: Nữ vương không ở nhà

Văn án:

Trạm Vương ôm chặt A Nghiên, khàn khàn hỏi: Nàng vì sao toàn thân run rẩy thế?

A Nghiên run rẩy run rẩy lại run rẩy: Ta sợ...

Trạm Vương sủng ái cười: Nàng sợ cái gì?

A Nghiên chân cũng đang run: ... Sợ người

Trạm Vương nhướn mày: Sợ ta cái gì?

A Nghiên nước mắt cũng muốn rơi xuống: ... Sợ người... giết ta...

Trạm Vương sờ sờ mặt A Nghiên: Ngoan ngoãn, chỉ cần nàng yêu ta, ta sẽ không giết nàng.

A Nghiên xoay tay ôm chặt lấy cánh tay Trạm Vương: Ta yêu người, yêu người, yêu chết người ! Chỉ cần ta còn sống ta sẽ yêu người! Sống một ngày yêu một ngày!

Trạm Vương cúi đầu hôn gò má nàng, giọng trầm nhẹ vang vọng bên tai
A Nghiên: Là yêu một ngày, sống một ngày

PS: Kỳ thật này là chuyện hoàng hậu một trời mỹ thực ~~~

Nội dung nhãn hiệu: trùng sinh cung đình hầu tước, con người sắt đá, nhu tình ngọt văn

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 272

Vào tháng 3, thời tiết dần dần ấm áp lên.

Phó Dung đổi áo xuân váy mỏng, lại tự hào thay váy nàng tự tay làm cho A Tuyền A Bội. Lúc này tiểu tử muội gần như không có khác biệt, bộ dáng càng giống nhau như đúc. Tuy rằng chỉ liếc sơ tính tình cũng biết ai là ai, Phó Dung vẫn quen làm quần áo khác nhau, ở bên hông A Tuyền treo hà bao hoa văn Hỏa Phượng Hoàng, A Bội bên kia treo Thanh Loan.

Trong ngự hoa viên ánh nắng xuân tươi tốt, Phó Dung mang theo các nữ nhi càng ngày càng thích đi bên ngoài chơi, đi ra ngoài ngắm cảnh, thời điểm này nhiều người mới náo nhiệt, Phó Dung gọi Nhị công chúa đến, lại cho người mang Nguyệt tỷ nhi 4 tuổi đến. Phế Thái Tử xảy ra chuyện, Chương ca nhi đã hiểu chút ít, Nguyệt tỷ nhi cái gì cũng không hiểu, tiên đế và Từ Tấn quân giáo đều nghiêm, không cho phép các ma ma hầu hạ Nguyệt tỷ nhi nói bậy nói bạ, bởi vậy Nguyệt tỷ nhi nửa tỉnh nửa mê lớn lên, mỗi ngày qua đều rất vui sướng.

"Ta muốn hồ điệp trắng!" Trong bụi hoa bướm bay phất phơ, Nguyệt tỷ nhi giơ túi lưới nhỏ vung vẩy lung tung, thích bắt bướm trắng.

A Tuyền thích chơi cùng tỷ tỷ so với nàng lớn hơn một tuổi, cũng giơ túi lưới nhỏ hơn lắc lắc lư lư ở bên cạnh chụp loạn, miệng không ngừng kêu bắt a bắt. A Bội đâu, nói dễ nghe gọi nhu thuận yên lặng, nói khó nghe chính là lười, bò chậm hơn tỷ tỷ, đi cũng chậm hơn. A Tuyền đã có thể chạy vài bước, A Bội đi đường còn không lưu loát. Ở trong phòng A Bội thích tự mình ngồi chơi, Phó Dung vừa ôm nàng ra ngoài, nàng liền dính

người, quần mẩu thân để mẩu thân ôm, kỳ thật còn không phải là lười đi đường?

"A Bội nhìn hồ điệp vàng đẹp không?" Phó Dung ngồi ở trong lương đình, xem xét bên ngoài một lát, chỉ vào bụi hoa nhỏ đỡ tiểu nữ nhi.

A Bội quay đầu nhìn lại.

Phó Dung thấy tròn mắt nữ nhi chăm chăm nhìn, hẳn là thích , trong lòng vui vẻ, làm bộ muốn đem nàng buông xuống, "Kia A Bội cũng cùng các tỷ tỷ đi bắt bướm đi? Bắt được đưa cho nướng được không?"

"Không!" A Bội bỗng nhiên nhào tới trong ngực mẩu thân, ôm mẩu thân không chịu đi xuống chơi.

Phó Dung bất đắc dĩ cười.

Nhị công chúa ngồi cạnh nàng, đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ A Bội, cười nói: "Hoàng tẩu, các người đều nói A Tuyền biết làm nũng nhất, ta lại nói A Bội mới biết làm nũng nhất đâu, lớn như vậy còn để mẩu thân ôm, ta nhớ Thái Tử 3 tuổi đã không cho mẩu thân ôm."

A Bội quay cái đầu nhỏ nhìn cô cô.

Nhị công chúa điểm điểm khuôn mặt nàng nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng, "Cô cô mang A Bội đi bắt hồ điệp, A Bội có đi hay không?"

A Bội chớp chớp mắt, lại quay đầu đi.

"Tiểu nha đầu lười!" Nhị công chúa thân mật xoa xoa đầu cháu gái.

Phó Dung cúi đầu hỏi nữ nhi: "Cô cô nói A Bội là nha đầu lười, A Bội phải không?"

A Bội lắc đầu liên tục, đột nhiên từ trong ngực mẫu thân ngẩng đầu, cười với mẫu thân, "Không!"

Tiểu nha đầu quá nhận người, Phó Dung nhin không được hôn một cái.

Nhị công chúa hâm mộ nhìn hai mẹ con các nàng.

Bên ngoài A Tuyền đột nhiên vui vẻ kêu phụ hoàng.

Phó Dung, Nhị công chúa cùng ngẩng đầu, ngay cả A Bội cũng quay đầu nhìn.

Từ Tấn quả thật tới, mặc một bộ long bào màu vàng rực, trong ánh nắng rực rỡ đặc biệt bắt mắt, Phó Dung nhìn thấy đầu tiên chính là hắc, Nhị công chúa ánh mắt lại rơi vào phía sau Từ Tấn, nam nhân kia một thân thị vệ phục cao lớn, lạng lẹ nắm chặt khăn.

Phó Dung không lưu ý khác thường của Nhị công chúa, bởi vì nàng có chút lo lắng Từ Tấn, kìm lòng không được ôm A Bội đứng lên, ra khỏi đình.

A Tuyền cũng không biết mẫu thân lo lắng, chạy hai bước đi hai bước, hơn nữa Từ Tấn đi về bên này, tiểu nha đầu rất nhanh tới phía trước người phụ hoàng, vươn tay muốn ôm, "Phụ hoàng!"

Từ Tấn cười bế nữ nhi kiêu kiêu lên, "A Tuyền mặc cái váy này thật đẹp, nhìn xem đây là ai?" Chuyển sang Phó Thần.

Phó Thần ở trong cung hầu việc, cơ hội nhìn thấy mẹ con Phó Dung nhiều hơn Kiều thị, bởi vậy A Tuyền cũng nhận ra cữu cữu, ngọt ngào gọi người.

Từ Tấn lại hỏi: "Nhị cữu nhớ A Tuyền , A Tuyền cho Nhị cữu ôm một cái?"

A Tuyền ngoan ngoãn gật đầu, đưa tay cho cữu cữu.

Phó Thần phía dưới có ba muội muội, từ nhỏ đã chiều cổ các muội muội lớn lên, các muội muội từng người xuất giá rồi, gần như là mỗi tiểu nữ oa đều có thể làm hấn nhớ tới các muội muội. Bình thường đi nhà đồng liêu làm khách, nhìn các tiểu cô nương 7-8 tuổi trở xuống, cuối cùng sẽ nhin không được trêu chọc, trước mắt nhìn thấy A Tuyền, cứ giống như nhìn thấy thân muội muội hồi nhỏ, ánh mắt lập tức nhu hòa xuống, vừng vàng tiếp tiểu nha đầu vào trong ngực.

Từ Tấn không dấu vết thối lui vài bước, hít vào một hơi thật sâu.

Hấn ứng phó tự nhiên, Phó Dung nhìn hấn bởi vì nín thở quá lâu hơi ửng đỏ mặt, chẳng những không có cảm giác thở phào, ngược lại rất đau lòng. Nếu là chỉ có A Bội cùng A Tuyền, nhìn thấy phụ thân cũng muốn ôm, bình thường chỉ có một nhà năm người còn tốt, giống như bây giờ ca ca và Nhị công chúa cũng ở đây, Từ Tấn che giấu như thế nào? Ai cũng không ôm, các nữ nhi lại ủy khuất.

Phó Dung quyết định đêm nay nói một câu cùng Từ Tấn, lúc này tạm thời buông xuống, cười hỏi: "Hoàng Thượng và ca ca sao lại cùng tới?"

Từ Tấn sờ sờ đầu A Bội, tỏ ý bảo mấy người đi vào trong lương đình ngồi, vừa đi vừa nói: "Vừa mới nói chuyện cùng Chính Đường, vừa vặn sự tình sáng nay ít, nghe nói các nàng ở trong sân chơi, cùng nhau tới xem một chút, Phúc Tuệ cũng ở đây a."

Nhị công chúa ở bên lương đình đợi bọn họ tới đâu, nghe vậy có chút dè dặt gật gật đầu: "Ừm, bồi Hoàng tẩu ngồi một lát, hoàng huynh tới, vậy ta đi trước đây, ngày khác lại đến nhìn A Tuyền A Bội."

Từ Tấn gật đầu.

Phó Dung mơ hồ đoán được Nhị công chúa vì sao đi vội vã, vụng trộm nhìn ca ca.

Phó Thần rút lại phía sau vài bước, hơi hơi cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc nghe A Tuyền nói chuyện đâu. A Tuyền mới có thể nói mấy chữ, vốn có chút nôn nóng, thấy cứu cứu như là nghe hiểu, liền không vội, chỉ vào bụi hoa bên kia, một chữ hai chữ lắp bắp: "Hoa hoa... bay... Muội muội..."

Từ Tấn Phó Dung đều hiểu tiểu nha đầu là có ý gì, cười nhìn Phó Thần.

Nhị công chúa không hiểu, nàng cũng tò mò Phó Thần có thể nghe hiểu hay không, không khỏi dừng lại bước chân, chờ nghe Phó Thần trả lời như thế nào.

Phó Thần chỉ lớn hơn Phó Uyển một tuổi, lớn hơn Phó Dung ba tuổi, lớn hơn Phó Tuyền 7 tuổi, càng không cần nói còn có đệ đệ nhỏ hơn hẳn 14 tuổi, dễ nhiều hơn, dễ dàng nghe hiểu chân chính ý tứ trẻ con. Chờ ngoại sinh nữ rốt cuộc dừng lại, Phó Thần lập tức cười, ôm A Tuyền đi bụi hoa bên kia: "Nhị cứu giúp A Tuyền đi bắt bướm, bắt hai con, một cho muội muội, một cho mẫu thân được không?"

A Tuyền gật gật đầu, lại giảo hoạt sửa sai nói: "Nường nường!"

Người một nhà tiến cung chính là lúc tiểu tử muội học nói, Phó Dung dạy các nữ nhi gọi mẫu thân, nhưng không ngăn nổi các cung nữ đáp lời đều gọi nàng là nường nường, A Bội lười chỉ kêu Phó Dung một chữ nường, A Tuyền nửa là thích, nửa là cố ý gọi Phó Dung là nường nường, Phó Dung càng dạy nàng sửa miệng, tiểu nha đầu gọi càng đặc ý.

Lúc này biết rõ mẫu thân trong miệng cứu cứu chính là nường nường của nàng, còn nhất định muốn sửa đúng, chẳng phải là tình nghịch ?

Phó Thần biết điểm này, chọc chọc ngoại sinh nữ mặt cười xấu xa, "Tốt, cho nường nường."

A Tuyền theo sau lại nhắc ca ca.

Phó Thần đáp ứng như thường.

Từ Tấn âm thầm chờ mong nữ nhi gọi tiếp phụ hoàng, không nghĩ lại nghe được nữ nhi kêu cô cô.

Từ Tấn bản năng nhìn về phía Nhị công chúa.

Nhị công chúa so với hắc còn sợ hơn, đi ra mười mấy bước, không khỏi dừng lại, quay đầu nhìn, phát giác Phó Thần dường như muốn quay qua chỗ nàng, Nhị công chúa không dám nhìn thẳng hắc, vội vàng rời đi.

A Tuyền mờ mịt nhìn bóng dáng cô cô, không hiểu cô cô vì sao muốn đi, bởi vì hôm nay vẫn cùng cô cô chơi, tiểu nha đầu cũng không bởi vì cô cô đi mà khóc, rất nhanh lực chú ý lại trở về chuyện bắt bướm, giục cữu cữu mau chút.

Ngược lại Phó Thần, nhìn bóng dáng Nhị công chúa mười lăm tuổi cao gầy mảnh khảnh, nghĩ tới khi hắc cùng Từ Tấn đi tới lương đình, Nhị công chúa nhìn thấy hắc lập tức cúi đầu, động tác kích động, trong đầu lại hiện lên âm thanh năm ấy âm thanh Nhị công chúa mang theo ngậy thơ chất phác, hiện lên sườn mặt nàng bởi vì hắc cự tuyệt lên xe thì rơi lệ.

Không tính Phó Dung bị hắc dọa khóc lần đó, hắc Phó Thần khi nào khi dễ tiểu cô nương a?

Phó Thần không cảm thấy chính mình hôm đó nói sai, lúc ấy cũng quên luôn, nhưng mấy năm này trong cung đi lại, thỉnh thoảng gặp được Nhị công chúa, mỗi lần Nhị công chúa đều hoảng loạn lảng tránh, vì thế nàng tránh một lần, hắc liền nhớ một lần...

"Cữu cữu!" Cữu cữu không hề nhúc nhích, A Tuyền mất hứng.

Phó Thần vội vàng hoàn hồn, một tay ôm tiểu nha đầu, một tay từ trong tay cung nữ nhận lấy túi lưới nhỏ A Tuyền dùng, nhẹ nhàng lại nhỏ, thật sự không thuận tiện, Phó Thần nhú mày hỏi cung nữ: "Không có cái lớn một chút?"

"Của ta lớn!" Nguyệt tử nhi vẫn ở bên cạnh hâm mộ nhìn đầu, nghe mọi người cừu cừu cần giúp đỡ, khẩn trương lại nịnh nọt đem túi lưới của mình giơ lên.

Tiểu nữ oa vẻ mặt chờ mong, Phó Thần trước sờ sờ đầu nàng, mới nhận lấy túi lưới, cười nói: "Nhị cừu cũng bắt cho Nguyệt tử nhi một con."

Nguyệt tử nhi sướng muốn điên lên, khó có thể tin hỏi: "Người cũng là Nhị cừu của ta?"

Phó Thần vừa muốn gật đầu, A Tuyền đột nhiên ôm chặt lấy Phó Thần, trên cao nhìn xuống thị uy với Nguyệt tử nhi: "A Tuyền !"

Ở trong mắt tiểu nha đầu, Nguyệt tử nhi có ca ca của nàng, nàng cũng có ca ca của mình, A Tuyền thích chơi cùng Nguyệt tử nhi, nhưng nàng không thích mẫu thân ôm Nguyệt tử nhi, không thích Nguyệt tử nhi sờ mọi người, bởi vì Nguyệt tử nhi mấy lần tới đều là cô cô dắt, A Tuyền không để ý cô cô hôn Nguyệt tử nhi, nhưng cừu cừu chỉ ôm nàng và mọi người, A Tuyền không muốn phân cho Nguyệt tử nhi.

Phó Dung ở trong lương đình trấn an Từ Tấn bởi vì bị nữ nhi bỏ quên không cho hôn thiệp, tuy rằng thoát nhìn không có gì nhưng kỳ thật âm thầm thương tâm đầu, đột nhiên nghe được A Tuyền như tức giận kêu to, nghi hoặc nhìn qua, thấy A Tuyền chỉ vào xa xa, thở phì phò đuổi Nguyệt tử nhi, "Đi!"

Phó Dung nhú mày, ôm A Bội đi qua, "Xảy ra chuyện gì?"

Nguyệt tử nhi dụi mắt khóc: "Mọi người không cho ta gọi Nhị cừu..."

Phó Dung nhìn về phía nữ nhi.

A Tuyền ôm chặt Phó Thần, nghiêm mặt nói cho mẫu thân biết, "A Tuyền, muội muội." Lẽ thẳng khí hùng.

Phó Thần lần đầu tiên thấy cháu ngoại nữ bá đạo, nếu như Nguyệt tỷ nhi là con của người ta, không có quan hệ, Phó Thần chắc chắn sẽ không để ý, trực tiếp ôm cháu đi bắt hồ điệp. Nhưng Nguyệt tỷ nhi là nữ nhi Phó Ninh a, luận quan hệ cũng là ngoại sanh nữ của hắn, Phó Thần vừa không muốn không cho cháu gái ruột mặt mũi, lại không thể bỏ xuống không quản Nguyệt tỷ nhi, đành phải dùng ánh mắt xin Phó Dung giúp đỡ.

Ý kia chính là, "Nữ nhi người hư, người nghĩ biện pháp khuyên đi."

Phó Dung cánh tay đau, trước cúi đầu đỡ, "Nương mệt mỏi, A Bội tự mình đi được không?"

A Bội đại khái là nhận ra không đúng, ngoan ngoãn gật đầu, được mẫu thân buông xuống sau, lại lắc lắc lư lư từng bước từng bước đi về lương đình, Từ Tấn vội vàng chạy ra tiếp tiểu nữ nhi, bế lên rồi rải bước vào đình, ngồi nghiêng về phía mọi người, một tay cầm khăn tùy thân của Phó Dung ra che, dựng thẳng lỗ tai nghe.

Phó Dung đem A Tuyền đặt trên đất, cho nàng cùng Nguyệt tỷ nhi sóng vai đứng cạnh nhau, chỉ vào Phó Thần nói: "Đó là Nhị cữu củ A Tuyền A Bội, cũng là Nhị cữu củ Nguyệt tỷ nhi, hai người các người cùng nhau nhìn Nhị cữu đi bắt bướm được không?"

Nguyệt tỷ nhi nước mắt rùng rùng gật đầu.

A Tuyền môi nhỏ càng vênh lên càng cao, trong mắt cũng muốn rút kim đậu.

Phó Dung vội đem nữ nhi ôm tới bên cạnh, cúi đầu nói thầm với nàng: "Nhị cữu cho hai người đi bắt bướm, nhưng Nhị cữu trong lòng thích nhất A Tuyền, không thấy Nhị cữu không ôm tỷ tỷ sao? A Tuyền nghe mẫu thân nói, để Nhị cữu ôm người đi bắt bướm, tỷ tỷ ở bên cạnh nhìn?"

"Không ôm?" A Tuyền không yên tâm hỏi.

Phó Dung cười cam đoan: "Chỉ ôm A Tuyền, không ôm tỷ tỷ."

A Tuyền yên tâm, quay người chạy về phía Phó Thần.

Phó Dung lại đi dỗ Nguyệt tỷ nhi, đem túi lưới nhỏ rút trên mặt đất đặt về trong tay nàng: "Được rồi, Nguyệt tỷ nhi cùng Nhị cữu đi bắt bướm đi, Nhị cữu trước kia chưa từng bắt, Nguyệt tỷ nhi dạy Nhị cữu?"

Nguyệt tỷ nhi nghi hoặc nhìn cữu cữu.

Phó Thần thuần thục phối hợp muội muội, "Đúng vậy, Nhị cữu không biết bắt bướm, Nguyệt tỷ nhi dạy Nhị cữu đi?"

Nguyệt tỷ nhi lập tức nín khóc mỉm cười, vung túi lưới nhỏ lên đi làm việc.

Phó Dung thở nhẹ một hơi, trở về lương đình.

"Nùng Nùng thật biết dỗ đứa nhỏ." Từ Tấn nhìn hai tiểu cô nương đều hài lòng, cười khen.

Phó Dung phát sầu, "A Tuyền trưởng thành còn bá đạo như vậy làm thế nào đây?"

Từ Tấn cười nàng buồn lo vô cớ: "Không phải nói A Tuyền giống nàng sao? Nàng hồi nhỏ khẳng định cũng như vậy, trưởng thành chẳng phải cũng rất hiểu chuyện?" Chị em ruột không nói, Phó Dung đối với hai đường tỷ muội Phó Ninh Phó Bảo cũng không tệ a, A Tuyền bọn họ khẳng định cũng

là cô nương tốt, hiểu chuyện rồi tuyệt đối sẽ không chủ động khi dễ người. Hơn nữa, nữ nhi hân, công chúa tôn quý nhất Đại Ngụy, thật khi dễ ai, người nọ cũng phải chịu.

Nam nhân có vẻ lơ đãng.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến A Tuyên hưng phấn cười, lại là Nguyệt tử nhi bổ nhào đến hồ điệp, A Tuyên vội vã để cữu cữu buông nàng xuống, nhích gần đến bên người Nguyệt tử nhi cùng nhau xem, Nguyệt tử nhi muốn đưa hồ điệp cho nàng, tiểu nha đầu lắc lắc đầu, nhặt túi lưới của mình lên tự đi bắt...

Phó Dung vui mừng cười.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 273

Đêm đó dĩ A Tuyền A Bội đi ngủ, Phó Dung trở về thượng phòng.

Từ Tấn đã tắm rửa tốt rồi, tựa vào đầu giường đọc sách, trên người chỉ mặc trung khố, lộ ra lồng ngực rắn chắc, nghe thấy nàng tiến vào, Từ Tấn lập tức lấy tờ bìa vẽ non sông kẹp vào trong sách đặt xuống bên giường, mắt phượng ý vị thâm trường nhìn nàng từng bước một đi tới.

Ánh mắt này Phó Dung quá quen thuộc, cố làm ra vẻ không hiểu, tắt đèn, chậm rãi cởi áo.

Từ Tấn lại không phải là lúc vừa thành thân, kiên nhẫn chờ, để Phó Dung đi tới trước mặt, hăn mới một phen kéo người vào lòng.

Phó Dung trước bồi hăn.

Mấy ngày hôm trước Từ Tấn loay hoay vô tâm chuyện này, hiện tại rốt cuộc rảnh rồi, đa dạng nhiều hơn, Phó Dung nhớ thương chuyện hăn uống thuốc, thấy Từ Tấn bày ra một bộ tư thế lúc trước muốn đem nàng làm cho choáng váng, vội vàng cầu hăn: "Hoàng Thượng, ta, ta còn có lời nói với người đâu, người kiểm chế chút..."

Từ Tấn vô lại hỏi nàng: "Kiểm chế làm cái gì?"

Tiểu tử này không đứng đắn, Phó Dung giận, hăn không nghe khuyên bảo nàng liền không phối hợp, ấn bả vai hăn, muốn buông xuống hai chân bị hăn ôm trước. Nàng không thành thật, Từ Tấn tạm thời dừng lại, uy hiếp

thê tử bị hấn đè ở trên vách tường: "Lộn xộn nữa, tin hay không ta ném nàng xuống?"

"Không tin!" Phó Dung mới không thèm tin hấn cam lòng bỏ được ném nàng.

Từ Tấn lặng lẽ cười , tay trái đột nhiên buông lỏng, Phó Dung cả kinh vội vàng ôm lấy cổ hấn, mũi chân phải đạp xuống, đùi trái còn bị hấn nâng, trên không ra trên dưới không ra dưới. Phó Dung khó chịu giãy giụa, Từ Tấn không quản, chính mình thích như thế nào thì đến như thế, bất quá hấn cũng tò mò Phó Dung đến cùng muốn nói cái gì, không có gây sức ép quá lâu.

Trở lại trên giường, Từ Tấn cười ôm nàng vào trong ngực, "Nùng Nùng còn có khí lực nói chuyện sao?"

Phó Dung khát đâu, vô lực sai khiến hấn: "Hoàng Thượng rót cho ta chén trà..."

Hoàng Thượng ăn no , tâm tình tốt, nghe lời đi châm trà cho nàng, lại bưng tới hầu hạ Hoàng Hậu của hấn.

Uống trà, Phó Dung tinh thần tốt một chút, cân nhắc một lát, đợi sau khi Từ Tấn trở về, Phó Dung chủ động ôm lấy hấn: "Hoàng Thượng, A Tuyền A Bội càng lúc càng lớn, đặc biệt là A Tuyền, thích nhất đánh người, ta nhìn Hoàng Thượng vì ứng phó nàng nhẫn nhịn vất vả như vậy, thật sự đau lòng, nếu được kia quả thật không thành vấn đề, Hoàng Thượng mau chóng dùng đi?"

Từ Tấn không ngờ nàng sẽ nói cái này.

Dược không thành vấn đề. Cát Xuyên chuẩn bị 3 phần, Từ Tấn đã cho người thử, hai người kia quả thật có một khoảng thời gian không có vị giác, khứu giác, một người 8 ngày, một người 9 ngày, sau đó 2 giác quan đều

nhảy bén hơn trước kia. Như vậy đã chứng minh được nay ít nhất ăn không chết người, hơn nữa Từ Tấn tìm người dùng thử chỉ là xuất phát từ cẩn thận, Cát Xuyên hẳn thập phần tín nhiệm.

Trên triều đình, hắc đặng cơ hơn ba tháng, nên sắp xếp cũng đã sắp xếp sẵn, Từ Tấn muốn dùng được tùy thời đều có thể, chính là lo lắng Phó Dung nghĩ nhiều mới kéo dài đến hiện tại.

"Nùng Nùng không sợ ta lành bệnh sẽ cô phụ nàng?" Hắc ôn nhu trêu ghẹo nàng.

Phó Dung sao có thể không sợ, dấn lòng ngực hắc nói: "Sợ, nhưng đó là chuyện sau này, hiện tại ta càng đau lòng chàng."

Từ Tấn hiểu, nàng là thật lòng khuyên hắc dùng được .

"Tốt, tối mai ta dùng." Từ Tấn vỗ nhẹ lên bả vai nàng.

Phó Dung trong lòng đột nhiên là cảm giác nói không nên lời, ngoan ngoãn để cho hắc ôm, đến cùng mệt mỏi, chẳng biết tiếp đi từ lúc nào.

Ngày hôm sau Từ Tấn dậy sớm thượng triều, trước khi đi cúi người hôn khuôn mặt Phó Dung ngủ say, nhưng hắc vừa đi ra, Phó Dung liền mở mắt, nhìn nóc giường ngẩn người.

Từ Tấn không cần nha hoàn hầu hạ, hai đời đều chỉ có một mình nàng, lúc trước nàng tự đắc cho rằng ánh mắt Từ Tấn quá cao, chỉ nhìn được nàng một đại mỹ nhân, không nghĩ thế nhưng là bởi vì một lý do nghe có vẻ rất là hoang đường như vậy.

Hết bệnh rồi về sau, đến cùng sẽ như thế nào?

~

Trên triều đình.

Từ Tấn ngồi ở trên long kỷ, nghe thần tử phía dưới mỗi một cách thượng tấu. Đợi sự tình hôm nay phải làm đều giải quyết xong, các đại thần cũng không còn lời gì, Từ Tấn mới cầm lấy mấy tấu chương trên ngự án, quét mắt nhìn vài vị đại thần phía dưới, thần nhiên nói: "Nguyên Tiêu qua, lục tục có vài vị ái khanh khuyên Trẫm tuyển tú, phong phú hậu cung, trước đó Trẫm lấy xã tắc làm trọng, tạm thời đem loại tấu chương này đặt sang một bên, hôm qua mới tranh thủ lúc rảnh rỗi nhìn một chút."

Lời này giữa triều thần dẫn tới một trận sóng nhẹ, nhiều ánh mắt trao đổi.

Đa số thần tử, đặc biệt là trong nhà có nữ nhi tuổi trẻ, đều cam nguyện tân quân tuyển tú. Trong nhà có nữ nhi vào hậu cung hầu hạ Hoàng Thượng, may mắn được sủng ái, bọn họ trên mặt mũi cũng có ánh sáng. Có ánh sáng, ngày sau bọn họ mời người làm việc dễ dàng chút, cũng sẽ có càng nhiều người người chủ động nịnh nọt bọn họ, nếu như phần mộ tổ tiên bốc khói xanh, nữ nhi tiến cung sinh hoàng tử, hoàng tử tương lai lại...

Tóm lại dâng lên một nữ nhân liền có cơ hội đạt được lợi lớn, chuyện tốt bậc này, các thần tử đều nguyện ý nói a nói.

Phó Phẩm Ngôn khuôn mặt bình thản như trước. Vừa bắt đầu là nam nhân bất hoặc chi năm, như trải qua thời gian lắng đọng mỹ ngọc, tao nhã, trầm tĩnh nội liễm, phảng phất cũng không biết Hoàng Thượng con rể hãn muốn tuyển tú, hòn ngọc quý trên tay hãn sắp đổi mặt với thất sủng.

Treo đủ khẩu vị mọi người, Từ Tấn mới nhẹ nhàng thở dài, buông tấu chương xuống: "ý tốt của chư vị Trẫm tâm lĩnh, chỉ là Trẫm và Hoàng Hậu tình như keo sơn, đã không dung được thứ ba người chen chân. Tiên đế từng hạ chỉ ban tước phi cho Trẫm, lúc ấy Trẫm thà rằng gánh vác tội danh đại bất hiếu cũng không nguyện cô phụ Hoàng Hậu, hoang phế một nữ tử khác cả đời. Vốn cho rằng tiên đế sẽ giận dữ, không ngờ tiên đế cảm niệm tình cảm Trẫm cùng Hoàng Hậu, chỉ khiến trách nhỏ, sau lại càng không

bắt buộc Trầm. Trầm đã hứa với tiên đế chuyên sủng Hoàng Hậu, Trầm lúc này lại lấp đầy hậu cung, lúc trước bất hiếu kháng chỉ chẳng phải thành chê cười? Là hôm nay Trầm tỏ rõ thái độ, nước chảy ba ngàn, Trầm chỉ riêng yêu Hoàng Hậu, về việc tuyển tú chư vị không cần nhắc lại."

Chúng thần ồ lên.

Từ Tấn cười cười, "Tan triều."

Nói xong đứng dậy, từ một bên đi ra.

Trong đại điện chớp mắt yên lặng, mới đột nhiên oanh nổ.

Những nhàn ngôn toái ngữ kia, Phó Phẩm Ngôn phảng phất như không nghe thấy, cùng Phó Phẩm Xuyên một đường đi ra đại điện.

"Hoàng Thượng ưu ái Hoàng Hậu như thế, Nhị đệ cuối cùng cũng yên tâm đi?" Phó Phẩm Xuyên cười chúc mừng nói.

Hoàng Thượng dùng cờ khắc cự tuyệt triều thần, ví như tiên đế mới qua đời, Hoàng Thượng hai ba năm vô tâm hưởng lạc, đều chỉ có thể ứng phó nhất thời, hai ba năm đảo mắt đi qua, đến lúc đó triều thần lại thượng tấu khẩn cầu Hoàng Thượng lấp đầy hậu cung, Hoàng Thượng còn có thể biên ra cái gì lấy cớ?

Trước mắt tốt lắm, Hoàng Thượng trực tiếp đem tiên đế ra. Xem xem, năm đó tiên đế lệnh Hoàng Thượng cưới trắc phi, Hoàng Thượng kháng chỉ bất tuân, tiên đế đầu tiên làm chút trách phạt sau lại ngầm đồng ý, tiên đế đã ngầm đồng ý, ai còn nhắc việc này, chẳng phải là muốn chứng minh lúc trước tiên đế ngầm đồng ý là sai, Hoàng Thượng kháng chỉ cũng là sai, chẳng phải là nghĩ chứng minh hãn so với tiên đế, so với Hoàng Thượng càng anh minh hơn?

Đây là ứng phó triều thần khuyển bảo, Hoàng Thượng lần này càng đem chính mình bức lên "tuyệt lộ" . Hôm nay Hoàng Thượng nói một lời, đã bị ghi vào sử sách, ghi vào cuộc đời hắn, ngày sau Hoàng Thượng đột nhiên coi trọng người khác, vô luận phong quý nhân hay là phi tử, đều là tự đánh vào mặt của mình, bởi vậy có thể thấy được Hoàng Thượng đã thật sự quyết định đời này độc sủng Hoàng Hậu .

Phó Phẩm Ngôn tự nhiên hiểu được, trong lòng cao hứng, ở trước mặt huynh trưởng cũng không che giấu, cười gật gật đầu.

Phó Phẩm Xuyên lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đây đều là mệnh, ai cũng không ngờ được.

~

Từ Tấn hạ triều rồi còn phải phê duyệt tấu chương, nhưng những lời đó đã được hắn ám chỉ, không hề bỏ sót truyền đến tai Phó Dung.

Với Phó Dung mà nói, dạng cảm giác kia, cứ giống như nàng muốn đi ra ngoài, lại phát hiện bên ngoài trời âm u, vừa nhú nhú mây, lão thiên gia đột nhiên không còn nhiều mây, đưa một ngày lành ánh nắng tươi sáng cho nàng. Lại giống như nàng vừa mới cảm giác được đói bụng rồi, liền có người bưng lên thức ăn mỹ vị.

Từ Tấn kia, khẳng định sớm quyết định như vậy, nhất định muốn lúc nàng chủ động mở miệng khuyển hân dùng được thì nói ra, xem như là bánh ít đi bánh quy lại sao?

Quản hân quả đào cây mận , Phó Dung chính là không nhịn được cười, vui vẻ một hồi hôn nhẹ A Tuyền một hồi hôn nhẹ A Bội, nếu không phải là không muốn chậm trễ Từ Tấn xử lý chính sự, không muốn bêu danh hồng nhan lâm quốc, Phó Dung muốn lập tức chạy đến Sùng Chính điện ôm Từ Tấn hôn.

Nàng đem nữ nhi thay thế cho trượng phu, A Tuyền A Bội còn ghét bỏ mẫu thân quấy rối đâu, không biết bị mẫu thân hôn bao nhiêu lần, A Tuyền chỉ vào cửa muốn đi ra bên ngoài chơi, A Bội nha đầu lười thế nhưng lần đầu tiên không cự tuyệt, hai tiểu thư như con vịt nhỏ lão đảo tay cầm tay ra cửa.

Phó Dung vui thích theo sau.

Vốn cho rằng Từ Tấn buổi tối mới trở về, cơm trưa dọn ra Từ Tấn lại phái người chuyển lời, một lát muốn tới dùng cơm.

Phó Dung mau chóng bỏ lại hai nữ nhi, đi vào trong phòng chọn bộ đồ mới còn chưa mặc bao giờ, lại từ trong bình hoa chọn đóa mẫu đơn hồng sớm mở các cung nữ dày công tìm thấy cài vào bên tai. Ăn diện tốt, đứng trước gương lớn dạo dạo, nhìn bên trong chính mình rõ ràng dày công trang điểm, mặt Phó Dung không hiểu sao có chút nóng.

Có phải quá rõ ràng hay không?

Nhưng nàng chính là cao hứng a, hãnh đưa đại lễ như vậy cho nàng, nàng cho hẳn biết nàng rất cao hứng có gì không thể?

Vỗ vỗ gò má càng ngày càng hồng, Phó Dung đi bên ngoài bồi các nữ nhi.

A Tuyền năm ngoái còn chưa biết tự phụ đâu, hiện tại thấy mẫu thân đeo đóa hoa xinh đẹp, tò mò vươn tay muốn cầm. Phó Dung quá hiểu rõ người con gái này, vội cầm hai đóa nhỏ hơn cài lên cho hai nữ nhi. Bởi vậy Từ Tấn dẫn Trần ca nhi tới liền thấy một đại mỹ nhân cài hoa, hai tiểu mỹ nhân cài hoa.

Trần ca nhi còn nhỏ, không biết nói lời ngon tiếng ngọt, cũng may có người dạy hẳn.

"Hôm nay sao ăn mặc đẹp mắt đến vậy?" Từ Tấn trêu tức nhìn Phó Dung hỏi.

Phó Dung liếc mắt nhìn hắn, "Hoàng Thượng ý tứ là ta trước kia không dễ coi?"

Các cung nữ đều lui ra, Từ Tấn cũng không coi Trần ca nhi đã 5 tuổi là chuyện to tát, nhéo nhéo tay nàng nói: "Nùng Nùng vẫn luôn đẹp."

Phụ hoàng chỉ lo khen phụ thân, A Tuyền ở bên cạnh chờ nửa ngày, thấy phụ hoàng còn chưa nhìn mình, sốt ruột, nhờ vào ý vào mình thấp cứng rắn chen đến giữa phụ hoàng mẫu thân, ngửa đầu nhìn phụ hoàng: "A Tuyền!"

Từ Tấn ha ha cười, ôm lấy tiểu nha đầu dùng sức hôn một cái: "Đẹp, A Tuyền cài hoa thật đẹp, so với nương người còn đẹp hơn!"

A Tuyền miệng cười toe toét, giơ tay nhỏ lên sờ đỉnh đầu.

Từ Tấn buông nàng xuống, lại đi khen A Bội.

Trần ca nhi thấy, cũng đi khen muội muội: "A Tuyền cài hoa thật đẹp."

A Tuyền liền hôn ca ca một ngụm.

Trần ca nhi không bắt công, lại chạy đi khen muội muội A Bội, sau đó dùng cơm trưa xong cùng hai muội muội đi nghỉ trưa.

Từ Tấn cũng ôm Phó Dung hảo hảo nghỉ trưa một lát.

Tối hôm đó, Phó Dung tự mình xuống bếp, dựa theo biện pháp Cát Xuyên dạy thay nam nhân mình nấu thuốc.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 275

Từ Tấn buông chén thuốc xuống, thấy Phó Dung vẻ mặt khẩn trương nhìn hẩn, ánh mắt kia phảng phất hẩn uống không phải giải được mà là độc được.

Loại cảm giác được nàng quan tâm quý trọng này, Từ Tấn cực kỳ hưởng thụ.

"Hoàng Thượng có cảm giác gì sao?" Hẩn cười không nói, Phó Dung lo lắng hỏi.

Từ Tấn lắc đầu, cười nhìn nàng: "Cái bệnh này vốn dĩ kỳ quái, không đau không ngứa, uống xong được có thể có..."

Nói còn chưa dứt lời, phía sau đột nhiên phát ra một tiếng vang (!?).

Hai người đều ngây ngẩn.

Từ Tấn mặt từ trắng chuyển hồng, dần dần lại đổi thành xanh.

mặt Phó Dung càng ngày càng hồng, nhin cười đứng dậy, đi đến tủ quần áo bên kia, âm thanh bởi vì nén cười nghẹn đến quá khó chịu, hơi hơi phát run: "Trời tối rồi, ta chuẩn bị đồ ngủ cho Hoàng Thượng..."

Nói còn chưa dứt lời, bên kia lại vang lên thêm một tiếng.

"Đêm nay ta ngủ ở phía trước."

Bởi vì đưa lưng về phía Từ Tấn, Phó Dung không nhìn thấy thần sắc của hắn, chỉ nghe thấy âm thanh hắn đè nén lửa giận, tiếp theo là tiếng bước chân đi nhanh, ra đến ngoài còn truyền tới hắn gầm rú giận dữ mắng mỗ thái giám không cho phép đi theo.

Phó Dung rốt cuộc nhìn không được, ôm bụng ngồi xổm xuống, cười đến căn bản là đứng không nổi.

Thuốc này uống xong rồi thế nhưng sẽ đánh rắm?

Cát Xuyên tin Phó Dung cũng xem qua, phía trên nhắc tới dùng được xong khả năng sẽ có chút bệnh trạng, ví như trán nóng lên, dù sao đều là vấn đề nhỏ, nàng cùng Từ Tấn đều không để ở trong lòng. Hai người thí nghiệm kia cùng không có việc gì lắm, Từ Tấn phóng long rắm, chẳng lẽ là bởi vì hắn có bệnh lạ?

Y lý bên trong này, Phó Dung một chút cũng không hiểu, chỉ cười đến đau bụng.

Ngày hôm sau Từ Tấn không đến Phượng Nghi cung.

Phó Dung nghe nói Từ Tấn đi thượng triều liền hiểu được, Từ Tấn bệnh trạng kỳ quái hẳn là không có, chẳng qua là ngượng ngùng đến gặp nàng. Phó Dung cũng không đi Sùng Chính điện tìm Từ Tấn, đổi lại là nàng ở trước mặt Từ Tấn liên tục thả hai cái rắm to, Phó Dung thời gian ngắn cũng sẽ trốn hắn rất xa.

Phó Dung lý giải tâm tư Từ Tấn, A Tuyền lại không biết, quần mẩu thân muốn phụ hoàng, cha con cảm tình tốt, một ngày không thấy liền nhớ đâu.

Phó Dung để tiểu thái giám đi phía trước hỏi thăm một chút, biết được Từ Tấn lúc này tương đối nhàn, phân phó nhũ mẫu ma ma đưa hai tiểu thư đi qua.

"Hoàng Thượng, hai vị công chúa tới." Nghe công công cười bầm báo nói.

Từ Tấn nghe, lập tức buông tấu chương trong tay, tự mình đi ra ngoài đón.

"Phụ hoàng!" A Tuyên vui vẻ gọi người, hô xong lon ton chạy về phía trước, A Bội không gọi, nhưng bước nhỏ cũng nhanh hơn, hiển nhiên cũng muốn phụ hoàng.

Có hai nữ nhi phần điêu ngọc trác như vậy, Từ Tấn dù có nhiều việc phiền lòng cũng đều buông xuống, cười ngồi chồm hồm xuống, một tay ôm một người.

A Tuyên A Bội cùng nhau hôn một cái ở trên mặt phụ hoàng, miệng cười toe toét.

Từ Tấn thân thể dường như bay lên, đồng thời ôm lấy hai nữ nhi, ngồi vào trên ghế, nhìn hoa tử muội hỏi: "mẫu thân các người đâu?"

A Tuyên cướp lời nói: "Váy!" Nói xong kéo kéo xiêm y trên người, ý tứ chính là mẫu thân đang may váy.

A Bội gật gật đầu, mắt to tò mò nhìn chăm chăm vào phụ hoàng, giòn giòn nói: "Cha!"

Nàng vừa nói, A Tuyên cũng nhớ ra, thuận thực đi sờ lồng ngực phụ hoàng, muốn giúp hân lấy khăn che mũi ra chơi.

Từ Tấn bây giờ là trong miệng nếm không thấy vị, cái mũi cũng ngửi không thấy mùi, tự nhiên không cần khăn, cười dễ nói: "Phụ thân không thích khăn , sau này cũng không cần."

A Tuyên A Bội mờ mịt nhìn hân.

Giải thích các nàng cũng không hiểu, Từ Tấn ôm các nữ nhi đi tìm ca ca chơi.

Mau đến buổi trưa, Từ Tấn để Trần ca nhi mang hai tỷ muội trở về, "Phụ hoàng có việc, để mẫu thân bồi các người ăn cơm đi."

A Tuyên A Bội hiểu chuyện gật đầu.

Vì thế Trần ca nhi mỗi tay dắt một muội muội đi Phượng Nghi cung.

Phó Dung thấy chỉ có bọn nhỏ trở lại, vừa bực mình vừa buồn cười, không hiểu nổi Từ Tấn rốt cuộc muốn trốn đến khi nào.

Liên tục 3 ngày, Từ Tấn đều không đến đây.

Trong cung không tránh khỏi có lời nhàn ngôn toái ngữ, Thái Hậu không tin, chỉ gọi Từ Tấn đến, cố ý hỏi hằn: "Nùng Nùng chọc người tức giận? Hay là người nhìn mình bệnh sắp đỡ rồi, chuẩn bị sủng hạnh người khác đi?"

Từ Tấn có chút lúng túng.

Hắn là gương ngùng gặp Phó Dung, sợ bị nàng chê cười.

Nhưng những việc thế này như thế sao có thể nói cùng mẫu thân, thuận miệng bịa chuyện: "Ta nghĩ đợi triệt để tốt rồi mới đi gặp nàng."

Thái Hậu không tán thành lắc đầu, khuyên giải nhi tử nói: "Đi sớm đi muộn có gì khác nhau? Người vừa dùng xong dược, Nùng Nùng khẳng định lo lắng thân thể của người, người lại không gặp nàng, chẳng phải là buộc nàng suy nghĩ miên man? Lúc trước kháng chỉ, còn chiêu cáo thiên hạ muốn độc sủng Hoàng Hậu, đảo mắt lại vắng vẻ nàng, ta không biết nên nói người như thế nào."

Từ Tấn không thể tự biện giải.

Kỳ thật hẳn cũng nhớ nàng a, chính là trong lòng không qua được một ải kia, lúc ấy quả thực là mất mặt quá mức.

Trở lại Sùng Chính điện, nghĩ tới Phó Dung lúc này khả năng đang miên man suy nghĩ, Từ Tấn cũng không có tâm tư xử lý chính sự, nghĩ ngợi một lúc, mệnh người tuyên Trương thái y, cũng chính là Trương tiên sinh vẫn ở Túc vương phủ, lại cho người gọi Thái Tử đến.

Trương thái y rất nhanh đã tới.

Từ Tấn ôm nhi tử 5 tuổi, đưa ra một tờ giấy.

Trương thái y nhìn chữ trên giấy, lại nhìn Thái Tử nho nhỏ trên đùi Hoàng Thượng, hiểu được đây là Thái Tử cùng tiểu đồng bọn nào giận dữ, muốn trêu chọc đối phương đâu, nhân tiện nói ra một đơn thuốc.

Từ Tấn không yên tâm hỏi: "Bảo đảm chắc chắn vô hại đối với thân thể?"

Trương thái y còn thề thốt mãi, tuyệt đối sẽ không làm hại thân thể.

Từ Tấn gật gật đầu, lúc Trương thái y quay người đi phối dược thì sờ sờ đầu Trần ca nhi, "Chỉ một lần này, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Trần ca nhi không hiểu phụ hoàng nói cái gì, vừa định hỏi, Từ Tấn đột nhiên hỏi đến công khóa, Trần ca nhi nhất thời mất quên nghi vấn vừa rồi, nghiêm túc đáp lại.

Màn đêm buông xuống, Từ Tấn cho người chuyển lời, đêm nay muốn đến Phượng Nghi cung.

Đây chính là nghĩ sáng tỏ rồi đi?

Phó Dung lúc trước cũng không giận Từ Tấn, nàng lúc ấy cười đến có bao nhiêu đau bụng, Từ Tấn khẳng định có bấy nhiêu xấu hổ. Cho nên hiện tại Từ Tấn chủ động lấy lòng, Phó Dung liền vui vẻ ăn mặc một phen, Từ Tấn đi tới thì ra ngoài nghênh đón. Thấy công công sau lưng Từ Tấn trong tay cầm hộp cơm, Phó Dung kinh ngạc hỏi: "Hoàng Thượng còn chưa dùng bữa?"

Nàng cùng bọn nhỏ đã sớm ăn xong rồi.

Nàng thái độ tự nhiên, Từ Tấn lúc này cũng có tính toán, cười dặt tay nàng, "Chưa ăn no, nắng bồi ta dùng thêm chút."

Giống như làm nũng.

Phó Dung trong lòng ngọt ngào, cùng hân ngời vào chỗ.

Trong hộp cơm ba món ăn một món canh, trong đó một món là cá chua ngọt Phó Dung thích ăn nhất, Phó Dung cùng Từ Tấn ăn cơm đương nhiên không khách khí, hơn nữa nàng buổi tối ăn rồi, chỉ ăn cá chua ngọt, ăn vài miếng thấy Từ Tấn không dùng, liền gấp cho hắn một miếng: "Hoàng Thượng chẳng phải cũng thích ăn cái này sao?"

Có phải bởi vì không người thấy mùi đồ ăn, không phân biệt ra tư vị gì nên không muốn dùng hay không?

Từ Tấn lại mờ ám trả lời nàng: "Ta chỉ thích ăn trong miệng nàng."

Phó Dung trừng mắt nhìn hắn, không để ý tới.

Dùng cơm xong, các cung nữ thu thập đồ đi ra ngoài, Phó Dung cùng Từ Tấn đi tắm. Từ Tấn giúp nàng canh y, mới thoát váy bên ngoài, bầu không khí đang nóng lên đâu, Phó Dung đột nhiên có dự cảm không ổn, muốn tránh ra trước, cái tiếng vang kia đã phát ra.

Vốn là bởi vì Từ Tấn động tay động chân mà ửng đỏ mặt, lần này đỏ như chín.

"Không có việc gì, ta không ngại thấy." Từ Tấn ôn nhu dỗ nàng, kéo người lại không cho phép nàng trốn.

Phó Dung cúi đầu, hàm răng cắn môi, mặt nóng nóng .

Từ Tấn cúi đầu hôn nàng.

vợ chồng vài ngày không gặp, vừa chạm liền phát hỏa, đang khó phân khó cách, Phó Dung đột nhiên lại...

Từ Tấn lơ đãng, Phó Dung chịu không nổi nữa, ra sức đẩy nam nhân ra ngoài. Nàng cũng không ngốc, trước đó không có việc gì, ăn cá chua ngọt mới như vậy. Từ Tấn đâu, trốn vài ngày đột nhiên tới, rõ ràng là nghĩ tới biện pháp vẫn hồi mặt mũi a.

(PS: Ta nói bạn TT quá quá vô si)

Phó Dung thật sự tức chết rồi, tức hấn cố ý nhục nhã nàng, chết sống không chịu bồi hấn nữa, cầm quần áo lên che khuất chính mình, chỉ ra bên ngoài đuổi người: "Chàng đi ra ngoài! Về sau đừng đến gặp ta !"

Từ Tấn hiểu cảm nhận của Phó Dung hiện tại, thấy nàng khóc đến ủy khuất, hấn nghe lời đi ra ngoài, đi phía trước còn chưa quên trấn an: "Nùng Nùng đừng sợ, ta đã hỏi thái y, được kia chỉ có tác dụng hai khắc, nàng tắm rửa trước, ta vào bên trong đợi nàng."

"Không cần chờ!" Phó Dung hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng người ta là Hoàng Thượng, hấn không đi, ai dám đuổi người? Phó Dung dám, bất đắc dĩ khí lực không địch lại Từ Tấn, hai khắc thời gian vừa hết, Phó Dung biết Từ Tấn không đi, không muốn ra ngoài, Từ Tấn lại

xông vào bắt người. Hai vợ chồng một trốn tránh một truy đuổi, một khóc đánh chửi một chỉ ngoan ngoãn nhận lầm, thuận tiện tiếp tục ăn đậu hủ phía trước, chỉ chốc lát sau Phó Dung khóc mắng đã thay đổi mùi vị.

Vốn cũng không phải là chuyện gì lớn, nháo một trận, Phó Dung cũng bớt giận.

"Lần sau còn dám trêu cợt ta, ta thật sự không tha thứ cho chàng", nằm sấp ở trên người Từ Tấn, Phó Dung tính sổ hết một lượt. Tay nhỏ cố ý ấn một điểm bên phải lồng ngực hắn kia, như khiển trách đứa nhỏ, "Chàng tốt xấu cũng là Hoàng Thượng sao có thể không biết xấu hổ mở miệng hỏi được này từ thái y?" Nàng cho rằng Từ Tấn chỉ da mặt dày với nàng, chẳng lẽ đã dày đến mức ở trước mặt người ngoài cũng không che dấu sao?

Từ Tấn hơi có chút đặc ý nói cho nàng biết mình đòi được như thế nào.

Phó Dung không nhịn được phì cười, đáng thương Trần ca nhi a, cứ như vậy trắng mắt bị hấn phụ hoàng lợi dụng một lần.

Tính sổ xong, Phó Dung hỏi thăm thân thể hắn, "Không có gì không thoải mái đi?"

Từ Tấn ý vị thâm trường hỏi ngược lại: "Nùng Nùng cảm thấy ta chỗ nào không thoải mái sao?" Nói xong còn cố ý hếch eo.

Hắn có tinh thần, Phó Dung cũng không có khí lực bồi hấn, mau chóng dịch xuống.

Từ Tấn không tiếp tục làm phiền nàng, nằm nghiêng lại, nắm tay nàng nói: "Ta nhìn mẫu đơn trong ngự hoa viên càng nở càng nhiều, từ nay trở đi chúng ta mời nhạc mẫu các nàng tiến cung ngắm hoa đi. Viện Viện A Thần Đại lang Nhị lang bọn họ đều gọi vào, Trần ca nhi còn lại nhai nhớ bọn họ, còn có A Tuyên A Bội, đừng bởi vì tiến cung mà xa cách ngoại tổ mẫu và các dì."

Hắn dám đắc tội Phó Dung, đương nhiên sớm trước chuẩn bị tốt lễ vật bồi tội.

Phó Dung đã rất lâu không nhìn thấy người nhà, nàng là Hoàng Hậu, không dễ dàng ra cung, Phó Dung cũng không muốn ý vào Từ Tấn sủng ái, yêu cầu cái này yêu cầu cái kia, thị sủng sinh kiêu. Ở trong khuê phòng yếu ớt là đủ rồi, cũng không thể truyền ra ngoài, truyền ra ngoài đối với thanh danh mình không tốt, cũng bôi đen mặt cha mẹ.

Hiện tại Từ Tấn chủ động nói ra, Phó Dung đặc biệt thỏa mãn, ngoan ngoãn trở lại trong lòng hắn, vùi vào ngực hắn nói: "Hoàng Thượng đối với ta thật tốt."

Từ Tấn cười, "Lúc trước ai khóc đuổi ta?"

Phó Dung nhéo hắn: "Ai bảo chàng khi dễ người? Đừng cho rằng đưa phần lễ vật sẽ không có việc gì, sau này còn xằng bậy như vậy, ta..."

Từ Tấn bỗng nhiên chuyển người, đè ngược lên nàng, "Nàng có thể như thế nào?"

môi hắn đã ở nàng bên tai lộn xộn, Phó Dung thở hổn hển, nghiêng đầu làm nũng: "Hoàng Thượng lại khi dễ ta, ta còn khóc cho chàng!"

"Khóc đi, ta thích nhất nghe Nùng Nùng khóc..."

Từ Tấn nâng chân nàng lên, hung hăng mà vào.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 276

Ngày kế buổi sáng, Hoàng Hậu mời chúng nữ quyền Cảnh Dương Hầu phủ tiến cung thưởng mẫu đơn.

Kiều thị vô cùng mừng rỡ, vội cho người đi đưa tin cho hai nữ nhi bên kia, lại tự mình thông báo Lâm thị, Tam phu nhân: "Nàng ở trong cung nhớ chúng ta, ngày mai chúng ta đều đi?"

cháu gái Hoàng Hậu mời lần đầu tiên, Lâm thị, Tam phu nhân sao có thể không nể mặt?

Lâm thị càng bức thiết muốn tiến cung nhìn Chương ca nhi, Nguyệt tỷ nhi. Trưởng nữ tâm rộng, ở trên thôn trang Kinh Giao đường hoa đọc sách, hạ nhân hầu hạ ăn ngon uống đủ, khí sắc cũng không tệ, nhưng Lâm thị làm mẹ, sao có thể không biết nữ nhi trong lòng đau khổ? Chỉ là nữ nhi muốn cùng một đôi trai gái đoàn tụ, hẳn là phải chờ tới lúc Chương ca nhi xuất cung xây phủ...

Nữ nhi gặp không được, nàng gặp được, kể lại cho nữ nhi nghe, ít nhiều xem như là an ủi đi.

Bên kia Tam phu nhân trở về Tây uyển, cười nói với nữ nhi và con dâu Hàn Ngọc Châu: "Ngày mai Hoàng Hậu mời chúng ta tiến cung thưởng mẫu đơn, Ngọc Châu đem Nhị lang theo, A Mật cũng ăn mặc xinh đẹp chút, cho Tam tỷ tỷ người hảo hảo nhìn thử."

Từ Tấn đăng cơ rồi, gia đình ám chỉ muốn hỏi cưới nữ nhi càng ngày càng nhiều, nhưng tiên đế băng hà, dân chúng trong một năm không được

gả cưới, nàng chỉ có thể đợi nửa năm mới chính thức lo liệu cho nữ nhi. Hiện tại nữ nhi tiến cung, tuy rằng lấy tính tình nữ nhi chắc chắn sẽ không cùng Phó Dung lôi kéo làm quen, bất quá có thể tiến cung chính là thể diện. Bởi vậy Tam phu nhân rất cao hứng, chờ mong nhìn nữ nhi, chỉ sợ nàng giống như trước kia, không thích ra ngoài.

Phó Mật nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Tam phu nhân thở nhẹ một hơi.

Ngày hôm sau ánh bình minh rực rỡ, lại là ngày trời đẹp.

Ba tỷ muội Phó Uyển Phó Tuyên Phó Bảo sớm tới Hầu phủ trước. Phó Uyển mang theo Viện Viện, A Thần, Phó Bảo, Phó Tuyên một người tháng 9 năm trước xuất giá, một người tháng 5 năm ngoái xuất giá, đại khái là bởi vì quốc tang chậm trễ, lúc này đều còn chưa có tin vui truyền ra, cũng may cả hai tùy tiện cầu thả không sót ruột chuyện này, hỉ nộ không lộ, dù để ý cũng sẽ không để người nhìn ra.

"Ngoại tổ mẫu thật đẹp." Viện Viện miệng ngọt đâu, nhìn thấy Kiều thị liền nhào tới.

Kiều thị đã sắp 40, ngay trước mặt người đại phòng mặt được tiểu nha đầu khen như vậy, tinh thần vui vẻ thư thái, "Viện Viện miệng này, giống hết Tam di mẫu người."

Viện Viện hắc hắc cười, nhìn người Tam phòng bên kia đi tới, tiểu nha đầu chạy tới chỗ Nhị lang, vui vẻ kêu đệ đệ.

A Thần lon ton theo phía sau tỷ tỷ, tiểu nam oa chạy chậm, mắt thấy tỷ tỷ muốn ôm Nhị lang, A Thần vội vã a a kêu to: "Không ôm hử, tỷ tỷ không ôm!"

Thối tiểu tử ở nhà thích cùng tỷ tỷ đánh nhau, tỷ tỷ đi ra cửa tìm tiểu tỷ muội thì hẳn lại nhất định muốn theo, tính tình không biết giống ai.

Nhị lang và A Thần cùng tuổi, hơi lớn hơn một chút, vừa định từ mẫu thân bên người đi qua cho tỷ tỷ ôm, nghe A Thần kêu to, Nhị lang nghiêng đầu ngó ngó, thấy nam oa đối diện vừa đen lại khỏe, liền lùi về bên người mẫu thân, sợ hãi ôm lấy đùi mẫu thân.

Viện Viện tức giận, quay đầu giáo huấn đệ đệ, nhưng là bị đệ đệ ôm chặt lấy, Viện Viện đành chịu, kéo kéo lỗ tai đệ đệ.

Lực chú ý của người lớn lại không ở trên người bọn nhỏ, tất cả đều nhìn về phía Phó Mật bên trái Tam phu nhân.

đại cô nương 18 tuổi, mặc một bộ bối tử cổ áo thêu anh đào, phía dưới là váy dài điểm tuyết hoa lê trắng tinh, hơi hơi cúi đầu theo Tam phu nhân đi tới, tuy sợ hãi nhút nhát, lại thật sự đẹp đến câu người. Đối thành dung mạo bình thường, lộ ra bộ dáng này sẽ làm cho người ta cảm thấy không phóng khoáng. Tới phiên Phó Mật, chỉ khiến người nhìn không được muốn đi tới, ôm lấy vòng eo thon gọn có thể ôm trọn một vòng tay kia, lại nâng cằm nàng lên, nhìn mỹ nhân diễm đam đáng yêu.

mọi người Cảnh Dương Hầu phủ, ai cũng không phủ nhận trong mấy tỉ muội Phó Mật là cô nương đẹp thứ hai. Ở trong mắt nam nhân, chỉ sợ Phó Mật chưa gả người so với Phó Dung đã thành thân nhiều năm, lại sinh ba hài tử còn càng khiến người thương yêu hơn. Chỉ là Phó Mật bình thường ăn mặc không thu hút, nào giống hôm nay, trên đầu trang sức châu quang bảo sắc, xiêm y màu sắc tươi đẹp, làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia càng thêm rung động.

Kiều thị nhìn thấy, khóe mắt co giật .

Tuy rằng Từ Tấn ngay trước mặt văn võ đại thần cự tuyệt tuyển tú, nhưng không ngăn nổi có người muốn thông đồng, thực sự có đại mỹ nhân

chủ động đưa tới cửa, Từ Tấn có thể không dao động sao? lời tâm tình nam nhân, nghe qua lỗ tai là được, cũng không thể bởi vì nhất thời cảm động liền thật sự tin tưởng. Sau này nên đề phòng vẫn phải đề phòng. Tin hẳn cũng phải đề phòng. Trước mắt Phó Mật ăn mặc dạng này, nàng đến cùng muốn làm cái gì?

Tam phu nhân cũng có chút lúng túng.

Nàng để cho nữ nhi ăn mặc xinh đẹp chút chỉ là thuận miệng nói, trước kia mang nữ nhi ra ngoài thì nàng cũng đều nói như vậy a. Không nghĩ hôm nay nữ nhi lộ mặt thì lại kinh diễm như thế. Tam phu nhân cảm thấy không ổn, sợ đám người Kiều thị hiểu lầm, nhưng bởi vì nữ nhi tới đây trễ, các nàng đã để người Đại phòng, Nhị phòng chờ đợi, lại đi thay quần áo càng chậm trễ thời gian. Mà nữ nhi vốn hướng nội, ngay trước mặt con dâu lệnh cho nàng ấy đi thay quần áo, nữ nhi lung túng thì làm thế nào đây?

Chỉ có thể kiên trì đi tiếp, cũng may Tam phu nhân tin tưởng nữ nhi chỉ vì lần đầu tiên tiến cung quá mức căng thẳng, không có khả năng có tâm tư khác, mẹ con Kiều thị đều thông tình đạt lý, có lẽ cũng sẽ không nghĩ lệch.

"Đại tẩu Nhị tẩu, để cho các người đợi lâu." Tam phu nhân tự trách bồi tội.

Lâm thị cười cười, "Không có việc gì, chúng ta cũng mới tới, người đã đông đủ, chúng ta liền xuất phát?" Dò hỏi nhìn về phía Kiều thị.

Kiều thị trong lòng dù mất hứng, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, Tam phu nhân làm người nàng vẫn tin tưởng, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.

người ba phòng phân biệt lên xe ngựa.

Phó Bảo Phó Tuyên ngồi một chiếc, Đại lang Viện Viện A Thần đều ở bên này, nhà người ta trẻ con dính mẫu thân, A Thần lại dính tỷ tỷ .

Kiều thị cùng Phó Uyển ngồi một chiếc xe, bên người không có trẻ con thích học vẹt, nói chuyện càng dễ, "Nhìn thấy Ngũ muội muội người sao?"

Phó Uyển trong lòng cũng bất an đâu. Nếu là Phó Mật đi nhà mình làm khách, mặc dù đẹp mấy Phó Uyển cũng sẽ không suy đoán lung tung. Nhưng bây giờ là tiến cung a, Từ Tấn không chỉ là muội phu, càng là nam nhân tôn quý nhất Đại Ngụy. Cho dù Phó Mật không có cái kia ý tứ, Từ Tấn nhìn nàng thì làm thế nào đây? Lương Thông Ngô Bạch Khởi Lâm Thiều Đường khả năng kiêng dè nhạc phụ nhạc mẫu không dám sinh tâm tư lặc lặc, Từ Tấn một chút cũng không cần cố kỵ .

Hai mẹ con đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu đối phương lo lắng.

Cuối cùng Phó Uyển nhỏ giọng nói: "Chúng ta nữ quyến đi ngắm hoa, Hoàng Thượng khẳng định sẽ tránh, hẳn là không có cơ hội nhìn thấy."

Không nhìn thấy, ăn mặc có xinh đẹp cũng vô dụng.

Vừa nghĩ như thế, Kiều thị trong lòng thoải mái không ít.

Trong cung, Từ Tấn cho ngự thư phòng nghỉ, vì thế Chương ca nhi dẫn Nguyệt tỷ nhi cũng tới Phụng Nghi cung, lúc này đang cùng ba huynh muội Trần ca nhi ba chơi đùa. Phó Dung cười nhìn bọn nhỏ chơi đùa, lúc tiểu thái giám báo mọi người Cảnh Dương Hầu phủ tới, mới bận rộn sai khiến người mời vào.

"Được rồi, ngoại tổ mẫu tới, chúng ta đi bên ngoài đón người đi." Phó Dung cười nói với bọn nhỏ.

Chương ca nhi sờ sờ đầu Nguyệt tỷ nhi.

Trần ca nhi vui vẻ chạy trước ra ngoài, chỉ có A Tuyền A Bội đã mau quên một nhà ngoại tổ mẫu, còn ở trên giường ném cầu chơi.

Phó Dung gọi hai tiểu thư đến bên giường trước, mang xong giày cho các nàng, đi ra ngoài gặp khách.

Nàng cho là mình sẽ nhìn về phía mẫu thân trước tiên, không ngờ ánh mắt bị một đạo thân ảnh màu hồng đào cướp đi trước. Nhìn Phó Mật có chút câu nệ, chẳng biết tại sao, Phó Dung trong lòng đột nhiên toát ra một loại cảm giác quen thuộc khó có thể hình dung, dường như tình cảnh này, từng cũng xuất hiện qua, chỉ là nghiêm túc suy nghĩ, như thế nào cũng nhớ không ra.

Nàng cũng không có thời gian ngẫm lại.

Phải ngắm nghía các cháu trai, cháu gái, còn phải cùng các trưởng bối chào hỏi, cùng các tỷ muội ôn chuyện, trong nháy mắt Phượng Nghi cung náo nhiệt lên, người lớn nói không hết lời, bọn nhỏ truy đuổi đánh đánh rất nhanh đã quen thuộc, tiếng cười đùa truyền ra ngoài xa xa.

"Chúng ta đi ngự hoa viên đi."

Tụ một chỗ hàn huyên xong, Phó Dung đề nghị, đến lúc đó mọi người phân tán đi ngắm hoa, nàng có thể cùng mẫu thân tỷ muội trong nhà ngồi lâu một lúc, Lâm thị cũng có thể cùng huynh muội Chương ca nhi nói một chút lời thân mật. Phó Dung cũng không sợ Lâm thị nói bậy, Lâm thị là người thông minh, nàng hiểu được Chương ca nhi Nguyệt tỷ nhi trưởng thành đúng đắn, tương lai mới có kết quả tốt. Một khi lệch lạc rồi, Nguyệt tỷ nhi một cô nương còn dễ nói, Chương ca nhi nhất định sẽ bị Từ Tấn không vui.

Lần này tiến cung danh nghĩa chính là thưởng mẫu đơn, đương nhiên không ai phản đối.

Phó Mật theo bên cạnh mẫu thân, sắp phải đi khỏi Phượng Nghi cung thì quay đầu nhìn lướt một cái.

Phượng Nghi cung, chỗ ở của Hoàng Hậu.

Nàng lại nhìn về phía Phó Dung, nhìn sườn mặt Phó Dung kiều diễm giống mẫu đơn. Rõ ràng là mẹ ba đứa nhỏ, thế nhưng vẫn minh diễm mới mẻ như vậy, so với các thiếu nữ càng đẹp, so với các thiếu nữ thêm một loại phong tình quyến rũ, Phó Mật không khỏi nhớ tới buổi sáng trong gương tự nhìn mình.

Nàng so với Phó Dung không kém bao nhiêu a, làm Hoàng Hậu không được, làm phi tử được rồi đi? Nam nhân kia là Hoàng Thượng, Hoàng Thượng khẳng định sẽ có tam cung lục viện, trước đó tuyên bố độc sủng Hoàng Hậu chẳng qua là thuận miệng nói nói thế thôi. Vậy thì, dù sao hân sớm muộn cũng sẽ có phi tử, nàng nỗ lực một chút có ngại chi? Nàng cùng Phó Dung là chị em ruột thịt, tương lai trong cung mỹ nhân càng ngày càng nhiều, nàng còn có thể giúp Phó Dung.

Nàng không tranh sủng cùng Phó Dung, chỉ muốn cho người xem trọng một lần, không đem nàng nhìn thành bé gái nửa mồ côi trong Hậu phủ không có phụ thân thương yêu, không đem nàng nhìn thành cô nương Hậu phủ không có tiền đồ nhất, không chỉ có một ít gia thế thấp đệ tử mới đến cầu hôn, cũng không bị nhóm đường tử muội thương hại vì không ai thêm lấy.

Làm phi tử, nàng cũng là chủ tử.

(PS: Tiểu tam cũng có lí lẽ của tiểu tam nha các nàng)

Phó Mật cúi đầu, đi vườn Mẫu Đơn trước, trên đường vụng trộm quan sát chung quanh, hi vọng có thể nhìn thấy người kia.

"Muội muội nhìn, đóa Diêu Hoàng kia nở thật đẹp!" Thấy cô em chồng vẫn hạ thấp rèm mi lòng dạ không yên, Hàn Ngọc Châu quan tâm nói, người ta Phó Bảo cùng Phó Dung như chị em ruột, Phó Mật không lôi kéo

làm quen, người khác có thể không quản, nàng làm một nửa thân tẩu tử, không thể bỏ xuống a.

Phó Mật ngẩng đầu nhìn một cái, "Ừm, rất dễ nhìn."

Nói xong mí mắt lại sụp xuống đi rồi.

Hàn Ngọc Châu kéo kéo khóe miệng, chính mình chiếu cố không nổi, chỉ vào tử muội Phó Dung bên kia nói: "Người nhìn A Bảo các nàng đều ở bên kia, A Mật cũng đi qua xem đi, A Tuyền A Bội làm cho người ta yêu thích nhiều a."

Tam phu nhân cũng cố vũ nữ nhi đi qua.

Phó Mật ngoan ngoãn đi.

Phó Bảo đang khuyến khích đám trẻ con cùng nhau chơi đùa, chơi trốn tìm đâu, nàng tới bắt người, để bọn nhỏ trốn. A Tuyền A Bội nhỏ nhất cũng chơi cái này, hiện tại người nhiều náo nhiệt, lập tức đáp ứng. Phó Bảo nhắm mắt lại đếm đếm, bọn nhỏ mau chóng tìm chỗ trốn, A Tuyền chạy theo Trần ca nhi, A Bội lười, núp ở phía sau mẫu thân...

ba tử muội Phó Dung đang cười nàng đâu, thấy Phó Mật tới, Phó Dung nói: "Ngũ muội muội muốn cùng nhau chơi đùa hay không?"

Phó Mật lắc lắc đầu, ở trước mặt đứng một lát, cảm thấy không thú vị, cũng không muốn về bên cạnh mẫu thân, liền chỉ vào hồ nước cách đó không xa nói: "Ta đi xem cá."

Phó Dung biết nàng không hòa đồng, dặn dò nàng cẩn thận một chút, liền để nàng đi.

Phó Mật dẫn nha hoàn Thái Diên đi tới dưới một cây liễu bên hồ, quay đầu lại nhìn Phó Bảo bồi đám trẻ con chơi đùa, lại nhìn nơi khác, nơi nào

có bóng dáng nam nhân?

Phó Mật rất thất vọng, hôm nay, có phải không gặp được hay không? Hôm nay không gặp được, xuất cung, càng không gặp được ...

Cái kia, không ra cung thì sao?

Phó Mật nhìn về phía mặt hồ.

Âm u nhìn không tới đáy.

Nếu rớt xuống, sẽ như thế nào?

Chung quanh người nhiều, không sợ không có người cứu nàng, chỉ là nước sâu như vậy, cứu giúp đến cũng phải ném chút khổ sở đi? Gặp chuyện không may sinh bệnh, có phải tạm thời không cần xuất cung hay không?

Nghĩ tới năm ấy đại bá phụ lại tìm cử nhân bình thường cho nàng, Phó Mật nhân lúc Thái Diên một lòng nhìn chăm chăm vào bọn nhỏ, lặng lẽ đi tới bên bờ.

Phó Dung tùy ý nhìn về phía bên hồ thì vừa vặn nhìn thấy thân ảnh Phó Mật đứng gần sát hồ, bồi tử đào hồng theo gió tung bay, tay áo phất phơ.

Phó Dung ngơ ngẩn nhìn chăm chú vạt áo đào hồng kia theo gió vũ động, váy trắng tinh, trong đầu đột nhiên hiện lên một bức tranh khác.

Lòng bàn chân bỗng nhiên mất khống chế, nàng bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một mặt góc áo hồng đào mau chóng ẩn vào đám người, lập tức hồ nước mãnh liệt tràn đến...

Một tiếng nữ tử hoảng loạn thét chói tai sau đó tiếp theo lại “bịch” một tiếng lớn.

Giống như là tình cảnh trong hồi ức nàng rơi xuống nước khi đó, nhưng bên hồ động tĩnh lại rõ ràng như vậy.

Phó Dung bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn thấy Thái Diên đứng ở bên hồ, hô to cứu mạng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 277

Phó Mật rơi xuống nước.

Hoàng Hậu, Thái Tử các công chúa đều ở ngự hoa viên, bên người đi theo nhiều cung nữ thái giám hầu hạ như vậy, sao có thể cho đường muội nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu xảy ra chuyện, không đợi Phó Dung phân phó, có cung nữ biết bơi cướp công nhảy xuống cứu người, cùng Thái Diên bên bờ hợp lực đem Phó Mật kéo lên.

Cũng không biết sao khéo như vậy, Phó Mật cái trán đụng đá ở đáy hồ, ngất đi.

Phó Dung vội cho người đem Phó Mật đưa về Phượng Nghi cung.

Nhưng nàng thấy rất rõ ràng, Phó Mật là chính mình nhảy xuống.

Phó Dung không biết Phó Mật đến cùng muốn làm cái gì, nhưng người khác không nhìn thấy, nếu như bởi vì Phó Mật là hung thủ đời trước đẩy nàng rơi xuống nước mà đối với việc này thờ ơ, nàng không có cách nào giải thích nguyên do với mọi người Cảnh Dương Hầu phủ. Phó Dung cũng không muốn cho Từ Tấn biết, Từ Tấn hỏi nàng kiếp trước chết như thế nào, Phó Dung nói dối là ở Túc vương phủ không cẩn thận rơi xuống nước. Hiện tại kéo ra Phó Mật là hung thủ, Từ Tấn hỏi tới, nàng lại phải nói dối, số lần nhiều dễ dàng làm Từ Tấn sinh nghi.

Cần gì không có việc lại đi tìm việc đầu.

Chạy về Phượng Nghi cung, Mai Hương đã phái người thu thập một gian sương phòng mé Tây viện Phượng Nghi cung. Cung nữ trực tiếp nâng Phó Mật đến. Thái y họ Lý rất nhanh liền tới, thay Phó Mật kiểm tra thương thế rồi hướng đám người Phó Dung nói: "Hồi nương nương, Ngũ cô nương trán bị tụ huyết, não bộ chịu va chạm dẫn đến hôn mê, ngoại thương phải trị tốt, thương tổn cụ thể còn phải đợi Ngũ cô nương tỉnh lại rồi chẩn."

Tam phu nhân nhớ thân phận của mình, không có ý vào nàng là thím của Hoàng Hậu liền mất quy củ, lúc này lại nhin không được cướp hỏi: "Vậy đến cùng khi nào có thể tỉnh?" Nàng có một nữ nhi như vậy, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, Phó Hựu tuy rằng làm con thừa tự, rốt cuộc không phải là ruột thịt, nữ nhi có rủi ro không may, nàng cũng không sống nổi nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại bi ai từ đó đến, nằm ở trên người Phó Mật lặng lẽ khóc.

Phó Dung nhìn Tam phu nhân rung động bả vai, nghĩ tới nếu như đời trước nàng chết rồi, những người khác sinh hoạt vẫn tiếp tục. Ca ca phát hiện nàng chết rồi sẽ tự trách như thế nào? Phụ thân mẫu thân không còn nữ nhi, lần thứ ba người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, sẽ đau lòng như thế nào? Mà hết thấy kia, đều là do Phó Mật ban tặng.

Nàng cùng Phó Mật có thù sao?

Không có, khi đó hai người nói chuyện còn chưa nhiều như đời này, Phó Mật vì sao muốn giết một người đường tử không oán không thù?

Cẩn thận ngẫm lại, Phó Dung liền hiểu được lý do Phó Mật ra tay, đại để giống Thẩm Tình đời này. Lúc ấy tiên đế tuyển phi cho Từ Tấn, An vương, nàng và Thẩm Tình một đường đi tham gia hoa yến, Thẩm Tình hảo tâm cho nàng ăn tỏi, lý do là giúp nàng không cần tiến cung, kỳ thật còn không phải là sợ bị nàng cướp đi nổi bật? Đời trước trong một đám quý nữ chỉ có mình có thể ngăn chặn hào quang của Phó Mật, Phó Mật sợ An vương nhìn

trúng nàng, liền giết nàng, vậy bây giờ đâu, Phó Mật vì sao cố ý rơi xuống nước...

Bên tai truyền đến thanh âm Lý thái y trầm ổn, "Khi nào tỉnh lại, thần nói cũng không chừng, Ngũ cô nương tỉnh càng nhanh, thuyết minh thương thế càng nhẹ, bất quá cho dù tỉnh, hai ngày này Ngũ cô nương không thích hợp ngồi xe ngựa xóc nảy, tĩnh dưỡng tốt nhất."

Tĩnh dưỡng a?

Phó Dung hiểu, Phó Mật là muốn ở trong cung sống thêm mấy ngày đi?

Nhìn mỹ nhân trên giường hôn mê bất tỉnh, Phó Dung chỉ cảm thấy từ đáy lòng chậm rãi nổi lên một cỗ lạnh lẽo. Tề Trúc, Thẩm Tình, Thôi Oản, Lý Hoa Dung đối phó nàng như thế nào, Phó Dung sẽ tức giận cũng sẽ không thất vọng, bởi vì đó đều là người ngoài. Nhưng Phó Mật là đường muội a, nàng còn bởi vì Phó Mật đời này không cần lại gánh vác danh tiếng khắc phu mà thở nhẹ một hơi, sau này cũng vì nàng ấy không thể thay đổi vận mệnh mà thốn thức, Phó Mật sao lại đối với nàng như vậy?

Đời trước An vương là Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tuyển tú, Phó Mật tham tuyển, lo lắng bị nàng đè xuống, xúc động đẩy nàng một phen, tốt xấu cũng có chút đạo lý, cũng chứng minh nàng ấy ích kỷ âm độc. Nhưng đời này, Từ Tấn là trượng phu của nàng, là tỷ phu Phó Mật, Phó Mật ở đâu ra mặt cướp cùng nàng? Từ Tấn háo sắc cũng thôi, nhưng Từ Tấn cách đây không lâu mới chứng tỏ muốn chuyên sủng một mình nàng, Phó Mật cứ như vậy tin tưởng nàng ấy có thể làm cho Từ Tấn tự đánh vào miệng?

Phó Dung không giận, chỉ là cảm thấy buồn cười, Phó Mật đến cùng dựa vào đâu?

"Tam thẩm, Ngũ muội muội đã không thích hợp di chuyển, trước hết để nàng ở trong cung dưỡng thương đi" Phó Dung trấn an nói với Tam phu nhân, "Ta mời Ngũ muội muội đến ngắm hoa, không ngờ có ngoài ý muốn

này, ta trong lòng cũng băn khoăn, đợi Ngũ muội muội bình phục ta lại đưa nàng hoàn hảo không tổn hao gì trở về, như vậy ta cũng an lòng a."

Tam phu nhân thụ sủng nhược kinh, vội vã nói: "Nương nương, chuyện này, là A Mật chính mình ham chơi rớt xuống, quấy rầy nhã hứng cả nhà, kinh động Thái Tử công chúa, còn thêm phiền toái cho nương nương, quả thực là khó thoát khỏi trách nhiệm..."

Phó Dung thấy sợ hãi tự trách từ đáy lòng trong mắt Tam phu nhân, hiểu được nàng không phải đồng lõa của Phó Mật, ngược lại dễ chịu một chút, cười vỗ vỗ tay bà, "Được rồi được rồi, đều là người một nhà, Tam thẩm đừng khách khí với ta, Tam thẩm yên tâm đem Ngũ muội muội lưu lại ở trong cung, ta sẽ phái người chiếu cố tốt, có tin tức gì cũng lập tức báo về."

Tam phu nhân chỉ có thể đáp ứng. Nữ nhi không cử động được, lưu lại ở trong cung đã phiền toái Phó Dung, nàng cũng yêu cầu ở lại, chẳng phải là nói nàng không tín nhiệm Phó Dung? Nàng cũng không có thể diện mở miệng, Kiều thị đợi người cũng chưa từng ở lại trong cung.

Sắp xếp xong việc dưỡng bệnh, Phó Dung lưu Tam phu nhân ở chỗ này trông giữ Phó Mật, nàng cùng nữ quyến đại phòng Nhị phòng về chính viện trước.

Buổi trưa nhất định là muốn ở chỗ này dùng cơm.

Trước khi dùng cơm, Lâm thị dẫn Phó Uyển đợi tiểu bối nhi trong hành lang nhìn bọn nhỏ chơi sờ người mù. Phó Mật rơi xuống nước, các cung nữ lập tức đem bọn nhỏ ôm đi, từ Chương ca nhi tới A Tuyên A Bội ai cũng không chịu ảnh hưởng. Nhìn Chương ca nhi bịt mắt sờ soạng chung quanh, Nguyệt tỷ nhi cùng Viện Viện A Tuyên chen ở một nơi che miệng vụng trộm cười, Lâm thị liếc mắt nhìn thượng phòng, yên tâm.

Nàng chỉ biết, cô cháu gái này nhân hậu.

Nhưng Phó Dung cũng không phải đối với ai đều nhân hậu.

"Nường yên tâm, ta không ngốc, nường vong ân bội nghĩa, ta tuyệt không làm Đông Quách tiên sinh." Trong phòng, Phó Dung cười nói với mẫu thân.

Thấy nữ nhi trong lòng hiểu rõ, khám phá thủ đoạn Phó Mật, Kiều thị ngây ngẩn, trêu ghẹo hỏi nữ nhi: "Cứ như vậy yên tâm hẳn?"

Nàng cùng Phó Phẩm Ngôn cảm tình cũng đủ sâu, tương đối yên tâm với Phó Phẩm Ngôn là sau khi sinh xong tiểu nữ nhi đã qua 7-8 năm, Nùng Nùng cùng Hoàng Thượng mới thành thân mấy năm a, con rể có thân phận như vậy, chẳng lẽ giữa hai người phát sinh chuyện gì nàng không biết, mới khiến nữ nhi tín nhiệm Hoàng Đế con rể như thế?

Phó Dung cười không nói.

Cùng Từ Tấn thành thân sáu năm, hẳn đối với nàng một năm so với một năm càng tốt, nàng tín nhiệm hẳn cũng một năm càng hơn một năm. Trên đời nhiều đôi vợ chồng như vậy, có nào đối nào vận mệnh ly kỳ giống bọn họ như vậy? Ngay từ đầu Từ Tấn không coi trọng nàng, Phó Dung cũng phản cảm hẳn lạnh lùng không biết ôn nhu, dần dần hiện giờ nồng tình mật ý.

Từ Tấn đối với nàng tốt cỡ nào, nàng không thể dùng một hai sự kiện giải thích rõ ràng, đó là mỗi một ngày chung đụng mới biết được, chỉ có hẳn hiểu, chỉ có nàng biết.

Bởi vậy Phó Mật lưu lại ở trong cung, Phó Dung một chút cũng không lo lắng, ngược lại muốn mượn Từ Tấn hung hăng quật nàng một cái tát.

~

Dùng qua cơm trưa, Phó Mật vẫn không tỉnh, Tam phu nhân lo lắng cũng vô dụng, theo đám người Kiều thị xuất cung.

Khách nhân bên trong, ngoại trừ Phó Mật bởi vì rơi xuống nước bị thương lưu lại đây, còn một mình Viện Viện. Phó Dung thích cháu ngoại nữ này, muốn lưu nàng ở trong cung chơi thêm vài ngày, cho A Tuyên A Bội làm bạn, A Thần nếu không phải quá nhỏ, sợ tỷ tỷ trong nhà nhớ mong, Phó Dung cũng muốn giữ hần.

"Dì, ta còn muốn đi vườn hoa chơi." Viện Viện lần đầu tiên tiến cung, tò mò cực kỳ, tiểu cô nương sáu tuổi còn không quá hiểu quy củ thân phận, vẫn chỉ coi Phó Dung là dì mà làm nũng.

Phó Dung đương nhiên thỏa mãn ngoại sanh nữ, nói với Trần ca: "Trần ca nhi đưa tỷ tỷ đi dạo chơi, không cho phép đi chỗ nguy hiểm, bằng không ta cho phụ hoàng phạt người." Nàng phải dỗ A Tuyên A Bội đi ngủ .

Trần ca nhi lập tức cam đoan: "Ta mang tỷ tỷ đi ngắm hoa!" Nói xong nắm tay tỷ tỷ đi ra ngoài, bộ dáng tiểu chủ nhân.

Ra cửa, lại gọi Lãng Thủ vẫn chờ ở bên ngoài cùng đi.

Viện Viện nhớ Lãng Thủ, dừng bước chân lại, giọng nhỏ hỏi hần: "Ta biết đứng tấn, sư phụ người dạy người sao?"

Lúc một nhà di còn ngụ ở vương phủ thì biết được Lãng Thủ muốn học công phu bảo vệ Trần ca nhi, Viện Viện khuyên Lãng Thủ học bản lĩnh với phụ thân nàng. Lãng Thủ lại nói hần đã bái Hứa gia thị vệ lợi hại nhất bên người di phụ làm thầy. Viện Viện nói phụ thân của mình càng lợi hại, Lãng Thủ không tin, Viện Viện liền mất hứng, về nhà hỏi phụ thân, phụ thân cười nói hần có thể đánh ngã hai Hứa gia.

Viện Viện đặc biệt cao hứng, mỗi lần nhìn thấy Lãng Thủ đều muốn so với hần, nàng cũng học công phu, trưởng thành khẳng định so Lãng Thủ

công phu tốt hơn.

Lăng Thủ nhìn nàng bị Trần ca nhi nắm tay đâu, Viện Viện vừa quay đầu hẳn liền choáng váng, đỏ mặt không biết nên nói cái gì. Trần ca nhi biết Lăng Thủ thành thật, thay hẳn trả lời: "Lăng Thủ năm ngoái đã đứng tấn, Hứa gia còn khen hẳn thiên phú tốt."

Viện Viện nghe , bĩu bĩu môi, gạt tay đệ đệ ra, tức ứng ức tự mình đi.

Trần ca nhi nghi hoặc nhìn bóng dáng tỷ tỷ, sao lại tức giận?

Hẳn nhìn về phía Lăng Thủ.

Lăng Thủ cũng không biết a.

Chủ tớ hai người đưa mắt nhìn nhau, phía trước Viện Viện đột nhiên quay đầu lại, giãn eo nhỏ gọi bọn họ: "Các người có đi hay không ? Không đi thì tự ta đi!"

Trần ca nhi Lăng Thủ mau chóng chạy tới.

Mai Hương đưa bọn họ ra cửa, quay về coi là việc vui kể cho Phó Dung, Phó Dung không nhịn được cười, "Viện Viện giống thân cô cô nàng." Lương Ánh Phương chẳng phải cũng như vậy?

Nghĩ tới tỷ muội tốt gả xa tới Viên gia ở Tây Bắc, Phó Dung tâm huyết dâng trào, phân phó Mai Hương chuẩn bị giấy bút, dỗ xong các nữ nhi, nàng ngồi trước cửa sổ viết thư cho Lương Ánh Phương.

Từ Tấn đột nhiên trở lại.

Sau khi đăng cơ, thời gian Từ Tấn bồi Phó Dung chẳng kém mấy lúc ở vương phủ. Dậy sớm thượng triều, buổi chiều lại trở về, chỉ là trở về so với trước kia sớm hơn một chút, cũng coi như là Hoàng Thượng tốt cần chính yêu dân. Hiện tại lại tới, chẳng lẽ là nghe nói chuyện Phó Mật?

Phó Dung buông thư xuống, đi ra ngoài đón hân.

Từ Tấn nhìn một chút các nữ nhi ngủ say trên giường ở gian ngoài, dặt tay Phó Dung vào trong phòng: "Nghe nói có người bị thương?"

Phó Dung hạ chắc quyết tâm không cho Từ Tấn phát giác nửa phần không đúng, liền có chút lo lắng nói: "Đúng vậy, Ngũ muội muội không cẩn thận rớt xuống hồ, đụng phải trán, thái y nói lúc này không hợp lộ xôn, ta để người trước ở mé Tây viện dưỡng bệnh, bình phục lại trở về."

Lại là Ngũ cô nương kia.

Nghĩ tới năm ngoái Phó Tuyên xuất giá, vị Ngũ cô nương này từng rình coi hân cùng bọn nhỏ câu cá, Từ Tấn trong lòng liền không vui, ôm Phó Dung nói: "Tình rồi thì phải người đưa trở về..." Nói đến một nửa sợ Phó Dung hiểu lầm hân bất mãn hành động nàng tự tiện giữ người tiến cung, lại vội vàng giải thích, "Nàng ấy tuổi tác như thế, ở lại trong cung lâu dễ chọc người chỉ trích, không giống Viện Viện, thích ở lại bao lâu thì ở, không có người đồn đoán."

Trong lời nói tất cả đều là để ý nàng, Phó Dung thỏa mãn cực kỳ, không nhắc Phó Mật nữa, tựa vào trong ngực hân nhẹ giọng hỏi: "Hoàng Thượng tại sao trở lại?"

Giữa phu thê, có một ánh mắt, một động tác, một cái âm cuối mềm yếu bày ra trước mắt có thể phát ra tín hiệu mờ ám. Từ Tấn vốn chỉ tính toán bồi nàng trò chuyện, vừa nhìn Phó Dung mắt đẹp ươn ướt, như muốn nói lại thôi, hỏa lập tức bùng lên, nắm lấy tay nàng dò vào lồng ngực mình, "Tới đòi thưởng, hôm nay Nùng Nùng có thể đoàn tụ với người nhà, tính toán cảm ơn ta như thế nào?"

Phó Dung chuyển mắt, âm thanh giảo hoạt, hoạt bát, "Ta không biết..."

Nàng không biết, Từ Tấn liền dùng hành động nói cho nàng biết.

Màn lụa rơi xuống, quần áo từng kiện từng kiện quăng ra.

Mai Hương đi tới cửa phòng, vừa vặn nghe được Phó Dung la hoảng một tiếng, tiếp theo là khiển trách yếu ớt, ngại Hoàng Thượng làm đau nàng ...

Nào đau ? Mai Hương vô tâm ngẫm lại, đỏ mặt vòng trở về.

Chủ tử và Ngũ cô nương có bao nhiêu tình cảm, nàng rất rõ ràng, sao có thể vì chuyện nhỏ Ngũ cô nương vừa tỉnh này quấy rầy các chủ tử "Nghỉ trưa" ?

Hoàng Thượng đi rồi lại nói tiếp cũng kịp.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 278

"Cô nương, Hoàng Thượng tới Phượng Nghi cung, Hoàng Hậu lúc này không có thời gian tới, nói là một lát nữa tới thăm người."

Thải Diên từ bên ngoài đi vào, thuật lại cho Phó Mật nghe lời tiểu cung nữ bên cạnh Hoàng Hậu vừa mới truyền tới.

Phó Mật trong lòng khẽ động, "Hoàng Thượng sao lại tới?"

Thải Diên thuận miệng nói: "Nghỉ trưa thì tới đi?" Hoàng Thượng cũng muốn ngủ trưa a.

trong mắt Phó Mật thất vọng chợt lóe lên rồi biến mất, bình tĩnh một lát nói với nàng: "Người cũng đi nghỉ đi, ta ngủ."

Thải Diên gật gật đầu, lui ra ngoài. Lý thái y đến thăm, cô nương không có trở ngại, ngày mai sẽ có thể xuất cung, nàng không có gì không yên tâm.

Nha hoàn đi rồi, Phó Mật tự mình nằm một lát, sau đó nhẹ nhàng dậy đi tới trước bàn trang điểm.

Nàng chậm rãi ngồi vào trên ghế, nhìn cô nương trong gương.

Cái trán quấn một vòng lụa trắng, sắc mặt tái nhợt, so với bình thường nhìn lại càng đẹp mắt.

Phó Mật vẫn luôn biết rõ ràng, gương mặt này là sở trường duy nhất của nàng. Không tính Phó Dung, luận thân phận, nàng không bằng Phó Dung,

luận tính tình, nàng cũng không bằng Phó Bảo làm cho người ta yêu thích, luận tài ba, nàng so ra kém Phó Tuyên. Phó gia các cô nương, ai cũng đều được người ngoài khen ngợi, chỉ có nàng không ai biết đến. Nhưng đó là hồi nhỏ, hiện giờ nàng trưởng thành, nàng là cô nương đẹp thứ hai Phó gia, là cô nương Phó gia duy nhất chưa xuất giá, chỉ cần nàng xuất hiện ở trước mặt Hoàng Thượng, hẳn khẳng định sẽ kinh diễm.

Cầm lược, Phó Mật nhìn gương trang điểm, trên mặt không chút phấn son, môi thoáng bôi đỏ chút, lại từ chỗ quần áo Phó Dung đưa tới chọn một bộ bối tử trắng thêu hoa lê với váy dài tương xứng màu lá nhạt, đứng trước gương lớn, yếu điệu nhàn nhạt, người thấy mà thương.

Phó Mật nhớ Tam tẩu Hàn Ngọc Châu trêu ghẹo, nói nàng đẹp như Tây Thi bị bệnh, Đường Minh Hoàng bên người có Dương phi, Mai phi cân sức ngang tài, Hoàng Thượng nắm giữ thiên hạ, sao có thể thật sự chỉ sủng ái một mỹ nhân Phó Dung?

Càng nghĩ càng có tin tưởng, Phó Mật ở trong phòng bình tĩnh ngồi một lát, đoán chừng hai người sắp nghỉ trưa xong, lúc này mới đi ra ngoài.

Thải Diên đã tỉnh, nghe được động tĩnh, cả kinh nói: "Cô nương thức dậy làm gì? Thái y dặn dò ngài ở trên giường tĩnh dưỡng a?"

Phó Mật rũ rèm mắt xuống: "Ta cảm thấy khá hơn nhiều, muốn đi gặp tỷ tỷ, cũng không thể cứ luôn chờ tỷ tỷ tới." ở trước mặt nha hoàn, nàng cũng ít nói ít lời, nhưng tuyệt đối không phải không có tính tình, phàm là chuyện nàng nhận định, giải thích một câu liền không nghe khuyên nữa, làm theo ý mình.

Ví như lúc này, nàng không lại để ý tới Thải Diên, đi thẳng ra bên ngoài.

Thải Diên quá quen thuộc nàng, tuy rằng trong lòng không đồng ý, vẫn vội vàng đuổi theo, "Cô nương đi chậm, cẩn thận một chút."

Chủ tớ được cung nữ dẫn đường, đi chính viện.

Vừa vặn Từ Tấn đi ra.

Phó Dung bị hấn thu thập một buổi trưa, mệt đến động cũng không muốn động, Từ Tấn cũng không gọi nàng dậy, bởi nàng nằm một lát tự mình mặc đồ. Đi ra gian nhà chính, vừa rẽ vào hành lang, liền thấy đối diện một nữ tử quần xanh mềm mại đi tới. Nhìn thấy hấn, đối phương lập tức dừng bước, cúi đầu đứng yên, dường như khẩn trương quên nói chuyện. Hấn đi tới trước mặt, nàng mới có chút sợ hãi hành lễ, "Phó Mật bái kiến Hoàng Thượng."

Từ Tấn lớn đến thế này, còn thật chưa bị nữ nhân câu dẫn bao giờ.

Còn nhỏ thì không có người nghĩ đến, sau này lớn, bởi vì trên người có bệnh lạ, hấn đi tới đâu Hứa gia cũng sẽ theo bảo hộ trái phải. Thực sự có nữ nhân muốn vô tình đụng vào hoặc có ý sát tới gần, Hứa gia lập tức sẽ ném người đi. Đời trước Phó Dung chọn thời điểm hấn cùng với An vương một chỗ, hai bên thị vệ đều không ra tay, mới để Phó Dung đánh bậy đánh bạ nhào qua tới.

Nhưng điều này không có nghĩa hấn nhìn không ra tâm tư Phó Mật lúc này.

Phó Tuyên nhìn thấy hấn tỷ phu này, ánh mắt thản nhiên như nước, khách sáo xa cách, tuyệt đối sẽ không khiến người khác nghĩ sai. Phó Bảo hoạt bát hơn, nhưng Phó Bảo nhìn hấn trong mắt chỉ có hiếu kỳ, giống như nhìn mấy người Lương Thông Phó Thần. Chỉ có Phó Mật này, ánh mắt không thành thật.

"Không đau ?" Hấn cách vài bước hỏi, âm thanh nghiêm nghị.

Nhưng ở trước cửa phòng nhìn theo hấn, Mai Hương không nghe được a, nhìn Ngũ cô nương xa xa đứng ở chỗ đó giống yêu tinh. Hoàng Thượng

trước nay không gần nữ sắc thế nhưng dừng lại nói chuyện với nàng ấy, chuông báo động trong lòng Mai Hương réo mãnh liệt, mau chóng lui về phòng, vội vã gọi nữ nhân ngủ say trong màn lụa, "Nường nường, Ngũ cô nường tới, ở bên ngoài nói chuyện cùng Hoàng Thượng đầu!"

Cũng chưa bao giờ trải qua chuyện có thể uy hiếp sủng ái của Phó Dung, Mai Hương chỉ muốn nhanh chóng nói cho Phó Dung, đã quên nói như vậy ngộ nhờ Phó Dung xúc động lập tức chạy ra ngoài, nháo lên với Hoàng Thượng ngược lại càng không xong.

Giấc ngủ ngon bị cắt ngang, Phó Dung đang muốn oán giận, nghe được lời này bỗng nhiên ngồi dậy: "Bọn họ nói cái gì?"

Mai Hương nào biết a, "Cách quá xa, nô tì không nghe thấy."

Phó Dung thật sự không ngờ được Phó Mật động tác nhanh như vậy, hơn nữa Từ Tấn còn nói chuyện cùng nàng.ấy

Nhưng nàng đối với Từ Tấn 10 phần tin tưởng vẫn còn đến 9 phần, nhìn chăm chăm vào quần áo tán loạn ở chân giường, nàng cười cười, "Ngạc nhiên cái gì, đi nhìn nữa xem, nếu bọn họ còn đang nói chuyện, người lại vào nói cho ta."

Giọng nàng vững vàng, Mai Hương cũng trấn định một chút, đi ra ngoài vụng trộm nhìn, đã không thấy bóng Từ Tấn, Ngũ cô nường giống như cây cột đứng ở kia, nha hoàn bên người không biết đang khuyên bảo cái gì.

Mai Hương bấm báo chi tiết cho Phó Dung.

Phó Dung yên tâm, lại tò mò hai người rốt cuộc đã nói gì, để Mai Hương đi mời Phó Mật tới, nàng mau chóng thu thập mặc đồ.

Vừa ân ái một trận, khuôn mặt Phó Dung nhỏ nhắn đỏ bừng, so với đánh son phấn còn đẹp mắt hơn, vào gian nhà chính lại thấy Phó Mật sắc mặt

trắng bệch, như mất hồn, ngơ ngác đứng ở chỗ đó, nhìn thấy Phó Dung cũng quên tiếp đón.

Phó Dung vừa nhìn sắc mặt của nàng thì biết Từ Tấn nói với Phó Mật khẳng định không phải lời ngon tiếng ngọt, 8 thành là nói cái gì khó nghe, bằng không thật như Phó Mật mong muốn, Phó Mật nên e thẹn như hoa đào a.

"Ngũ muội muội thức dậy làm gì, thái y không phải dặn dò người nằm trên giường tĩnh dưỡng sao?" Phó Dung quan tâm hỏi.

Phó Mật chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nữ nhân đối diện, ánh mắt phức tạp.

Phó Dung vẻ mặt nghi hoặc nhìn lại nàng, thấy Phó Mật không nói chuyện, nàng buồn bực hỏi Thái Diên: "Người không khuyên cô nương các người?"

Thái Diên úp úp mở mở, cuối cùng cúi đầu xuống, trong đầu lộn xộn, tất cả đều là vừa rồi Hoàng Thượng nói chuyện với cô nương nhà mình.

Tổng cộng hai câu, trước hỏi cô nương thân thể làm sao, cô nương đỏ mặt mới nói cảm tạ Hoàng Thượng quan tâm. Còn chưa nói xong, Hoàng Thượng liền vừa đi về phía trước vừa lạnh như băng đuổi người, "Đã tốt lắm, vậy thì lập tức xuất cung." (PS: Ahhhh! Độc quá nhưng ta thích)

Hóa ra là hạ lệnh trục khách!

Đừng nói cô nương, chính nàng cũng chưa từng bị người đối đãi không nể mặt như thế a.

Nhưng đó là Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đuổi người, ai dám không theo?

Thái Diên nghiêng đầu, nhỏ giọng nhắc nhở cô nương nhà mình.

Phó Mật rớt cuộc hoàn hồn từ tuyệt vọng như rơi vào trong hầm băng.

Hoàng Thượng nhìn thấy nàng, nhưng Hoàng Thượng không thích nàng.

Hắn lạnh giọng trực khách, công công bên cạnh hắn, cung nữ Phó Dung gọi qua hầu hạ nàng, thậm chí Thái Diên, đều nghe thấy rồi.

Như là bị lột quần áo đứng trước mặt người khác, muốn độn thổ cho rồi.

Phó Mật bức thiết muốn rời khỏi, cúi đầu nói: "Tam tỷ tỷ, thái y nói ta thương thể không nặng, ta nên trở về đi, miễn cho nương ta lo lắng."

Phó Dung nhìn chăm chăm vào mặt nàng hơi ửng đỏ, chỉ cảm thấy mặt kia còn chưa đủ hồng, thân mật mở miệng nín kéo nói: "Không vội, ta lập tức phái người đi Hầu phủ đưa tin, sẽ không để Tam thẩm nhớ mong, Ngũ muội muội vẫn nên ở lại trong cung một đêm đi. Người nhìn người sang năm không sai biệt lắm cũng phải xuất giá rồi. Cơ hội tỷ muội chúng ta chung đụng không nhiều, thật sự sốt ruột, sáng mai trở về cũng không muộn a. Bằng không bây giờ người đi, để Tam thẩm hiểu lầm ta chậm trễ người thì không tốt cỡ nào? Thái Diên, mau đỡ cô nương các người đi về nghỉ ngơi."

Thái Diên nóng nảy, khẩu dụ Hoàng Thượng sao dám không tuân lời? Nhưng lời nói đánh vào mặt cô nương như vậy, nàng trăm triệu lần nói không ra miệng.

Nàng không nói, cung nữ nhị đẳng Phó Dung phái đi chiếu cố Phó Mật tiến lên nói: "Hồi nương nương, vừa mới lúc Ngũ cô nương đi tới, Hoàng Thượng quan tâm thân thể Ngũ cô nương, hỏi thăm một câu, biết được Ngũ cô nương không có trở ngại, Hoàng Thượng khẩu dụ, mời Ngũ cô nương lập tức xuất cung..."

Cổ ý kéo dài âm cuối, phảng phất nàng một người ngoài cũng cảm thấy xấu hổ.

Có thể hầu hạ ở bên người Phó Dung, có ai là ngốc , Phó Mật rõ ràng không đem nường nường nhìn vào trong mắt, các nàng không giữ thể diện cho Phó Mật, nường nường mới có thể cao hứng.

Chân tướng bị vạch trần, trong phòng thần kỳ yên lặng.

Phó Mật hơi hơi cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt như một đầm nước đọng, nhìn bình bình tĩnh tĩnh, hàm răng ngà lại muốn cắn nát.

Phó Dung cuối cùng cũng biết Từ Tấn nói với Phó Mật cái gì.

Từ Tấn ánh mắt càng ngày càng độc, Phó Dung ở trước mặt hẳn nói dối cũng càng ngày càng khó, hẳn có thể nhìn ra tâm tư riêng của Phó Mật cũng rất bình thường.

Từ Tấn trực tiếp đuổi người, tính toán không nhìn thấy thì càng đỡ ngứa mắt, Phó Dung lại không nghĩ dễ dàng thả Phó Mật xuất cung như thế. Khó xử trầm mặc chốc lát, Phó Dung đi tới phía trước Phó Mật, trấn an đỡ lấy bả vai nàng nói: "Ngũ muội muội đừng nghe Hoàng Thượng , hôm nay trên triều đình xảy ra một số chuyện, hẳn phiền lòng mới giận chó đánh mèo người , kỳ thật cũng không phải là thật lòng muốn đuổi người đi."

Giận chó đánh mèo?

Phảng phất gió xuân thổi qua, tâm Phó Mật đang đóng băng mau chóng ấm áp lên, thấp thỏm nhìn về phía Phó Dung: "Thật sự?"

Phó Dung cười gật đầu, nắm tay nàng đi ra ngoài: "Ngũ muội muội ngoan như vậy, Hoàng Thượng vô duyên vô cớ sao lại nổi giận người? Ai, Hoàng Thượng cũng thường xuyên đối với ta như vậy, Ngũ muội muội tuyệt đối đừng để ở trong lòng. Để hẳn tự mình qua một buổi chiều, sắp tối trở về là tốt rồi. Ngũ muội muội không tin, đêm nay tới cùng chúng ta dùng cơm, Hoàng Thượng nếu tâm tình tốt, nói không chừng còn có thể chủ động nhận lỗi cùng Ngũ muội muội!"

Phó Mật căn bản không hiểu Từ Tấn, Phó Dung như vậy nói nàng liên tin, trong lòng càng lúc càng sáng sủa, chỉ nhớ được buổi tối có thể tới bên này dùng cơm, cái khác cũng không nghĩ, dẫn Thái Diên trở về mé Tây viện.

Phó Dung chỉ đưa nàng một đoạn đường ngắn.

Đi về, Mai Hương vụng trộm quan sát nàng, không hiểu hỏi: "Nương nương thật sự muốn mời Ngũ cô nương tới dùng cơm? Nô tì, nô tì luôn cảm thấy Ngũ cô nương dường như không có ý tốt lành, trước đó trong hành lang, nàng với Hoàng Thượng..."

Phó Dung trào phúng cười: "Yên tâm đi, đêm nay chờ xem trò hay là được. Nàng không xem ta là tỷ tỷ, ta cần gì phải xem nàng là muội muội?"

Mai Hương vừa nghe, hiểu được chủ tử trong lòng đã hiểu rõ, nhất thời an tâm.

Phó Dung trở về phòng lại ngủ thêm một lát, A Tuyên A Bội tỉnh, nàng giúp hai tiểu thư rửa mặt, dẫn các nàng đi tìm ca ca tỷ tỷ.

Có lẽ là trẻ con tinh thần tốt, Trần ca nhi Viện Viện kể cả Lăng Thủ từ buổi trưa vẫn dạo đến bây giờ còn chưa cảm thấy mệt đâu, ở trong ngự hoa viên chạy tới chạy lui. Phó Dung bồi bọn nhỏ chơi một lát, đoán chừng Từ Tấn gần như đã bận xong chính sự liền mang theo mấy tiểu tử trở về Phụng Nghi cung.

Động tĩnh bên này, Từ Tấn đều biết, vào nhà hỏi Phó Dung trước: "không cho nàng ấy đi ?" Trừ Phó Dung, trên đời này không có ai dám trái lời hăn nói.

Phó Dung giả vờ không hiểu, nghi hoặc hỏi ngược lại: "Ngũ muội muội trên người bị thương, Hoàng Thượng vì sao muốn đuổi nàng đi a? Nàng va chạm với chàng?"

Từ Tấn đột nhiên không biết nên giải thích thế nào. Trực tiếp nói Phó Mật có tâm câu dẫn hẳn, Phó Dung sẽ tin sao? Phó Dung coi trọng người thân, biết được Phó Mật thế nhưng là loại người đó, Phó Dung có thể tức giận hay không? Chỉ có nữ nhân cáo trạng với trượng phu nàng bị kẻ háo sắc khi dễ, Từ Tấn chưa bao giờ nghe nói có chuyện ngược lại, thật sự khó có thể mở miệng.

Hắn không nói, Phó Dung liền cười: "Ta biết Hoàng Thượng không thích giao tiếp cùng người xa lạ, bất quá Ngũ muội muội chỉ ở lại trong cung một buổi tối, Hoàng Thượng tạm nhường một chút, sáng sớm ngày mai ta đưa nàng ấy xuất cung?"

Từ Tấn hừ một tiếng, xem như cam chịu.

Thương lượng tốt chuyện Phó Mật xuất cung, Từ Tấn đi chỗ bọn nhỏ .

Không nghĩ đã tới lúc ăn cơm chiều, Phó Mật tới, mặc một bộ váy màu hồng đỏ, nhan sắc mềm mại đáng yêu làm cho nàng vẻ nhất gan sợ hãi giảm 3 phần, rục rở ôn nhu lại thêm một chút.

Từ Tấn nghiêm mặt nhìn về phía Phó Dung.

Phó Dung cười dịu dàng khen ngợi Phó Mật với hắn: "Hoàng Thượng nhìn, cô nương Phó gia chúng ta đều là mỹ nhân, Ngũ muội muội này của ta cũng không tệ?"

Nàng sóng mắt lưu chuyển, trong lời nói có hàm ý khác.

Từ Tấn nếu còn không hiểu, đã phí hoài cùng nàng sống nhiều năm như vậy. Phó Dung luôn luôn quan tâm người thân, lúc này biết rõ hẳn phản cảm Phó Mật, còn mời nàng tới dùng cơm cùng bàn, rõ ràng là biết tâm tư Phó Mật, muốn hẳn lại cho Phó Mật một lần khốn đốn.

Con hồ ly xấu xa này!

Từ Tấn lặng lẽ nhéo nhéo tay Phó Dung, thấp giọng uy hiếp nói: "Trước bồi nàng một trận, buổi tối xem ta trừng trị nàng thế nào."

Phó Dung mím môi cười.

Bởi vì muốn xử lý chuyện tình của người lớn, Phó Dung từ sớm đem bọn nhỏ dỗ trở về, trên bàn cơm chỉ có ba người bọn họ.

Phó Mật ngồi vào chỗ ở bên cạnh Phó Dung, cúi đầu ngồi một lát, trả lời vài câu quan tâm hỏi thăm của Phó Dung, ánh mắt lơ đãng liếc về phía nam nhân xéo đối diện. Phát hiện nam nhân trên mặt quả nhiên không lạnh như vậy, Phó Mật thở nhẹ một hơi. Thấy một đôi mắt phượng nam nhân nhìn về nàng, tim Phó Mật không thể khống chế đập nhanh hơn, lấy hết dũng khí cũng nhìn lại Từ Tấn một cái, mới ngượng ngùng rũ rèm mắt.

Kỳ thật Phó Mật ở chung với ngoại nam không nhiều, bình thường cũng không có cơ hội làm động tác câu người này đó. Nhưng mắt nhìn vài đường tử muội liên tiếp xuất giá, Phó Mật chính mình buồn bã ở trong phòng thì nhin không được ảo tưởng có một ngày nàng cũng sẽ gặp được một người nam nhân cao quý khôi ngô, ảo tưởng nhiều, lại thêm có chút động tác là bản năng của nữ nhân, lúc này làm được cũng rất dễ nhìn.

Phó Mật tim đập thành thịch, sau một lát, lại nhìn sang.

Từ Tấn bỗng nhiên để đũa xuống, một câu giải thích cũng không có, nghiêm giọng phân phó Mai Hương: "Đưa Ngũ cô nương hồi phủ, người cũng đi qua một chuyến, nói cho Tam phu nhân, bảo bà hảo hảo giáo dục nữ đức cho Ngũ cô nương, miễn cho ngày sau ra ngoài mất mặt Hoàng Hậu."

Phó Mật nguyên bản mặt đỏ bừng hóa trắng bệch!

Mai Hương trong lòng vui như hoa nở, trên mặt không dám biểu hiện ra ngoài, phụng chỉ đi đỡ Phó Mật toàn thân phát run, "Ngũ cô nương, theo nô

tài đi thôi?"

Phó Mật ngờ ngác bị nàng đỡ đứng dậy, lão đảo vài bước, không cam tâm quay đầu lại, nước mắt rơi như mưa: "Hoàng Thượng vì sao đối với ta như vậy?" Nàng cái gì cũng không làm, hấn vì sao động một cái liền phát giận với nàng?

Từ Tấn lạnh lùng nhìn nàng, "để người cùng bàn với Trẫm là Hoàng Hậu cho người thể diện, người lại liên tiếp rình coi Trẫm, rắp tâm ở đâu?"

Tâm tư bị nhìn thấu, Phó Mật bản năng nhìn về phía Phó Dung, hi vọng nàng ấy nói đỡ mình, hay là cho nàng một bậc thang đi xuống...

Phó Dung nhìn cũng không nhìn nàng, phảng phất trong phòng không có Phó Mật này, nịnh nọt mức cho Từ Tấn một muống đậu hủ tôm bóc vỏ, giọng mềm lờn nhẹ nói lời bịa đặt, "Hoàng Thượng nếm thử, cái này là đêm nay ta tự tay xuống bếp làm."

Từ Tấn rất nể tình hé miệng.

Phó Dung cười đưa muống qua, đưa mắt thấy Phó Mật còn chưa đi, Phó Dung nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh.

Không có trào phúng, không có vui sướng khi người gặp họa, lại càng dâm người hơn.

Cho tới giờ khắc này, Phó Mật mới hiểu được, nguyên lai vị đường tử này, biết tất cả mọi chuyện.

Nàng rất muốn hỏi xem Phó Dung vì sao muốn trêu đùa mình như vậy, Mai Hương lại không cho nàng cơ hội, ra sức kéo người ra ngoài.

Ngũ cô nương này, muốn đầu óc không có đầu óc, muốn tầm nhìn không có tầm nhìn, chỉ bằng một gương mặt hơi đẹp một chút dám cùng Hoàng

Hậu cướp nam nhân?

Chờ xem, việc này truyền ra ngoài, xem vị công tử đảng hoàng nào còn chịu muốn nàng!

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 279

Gần đến mùa hè, ban ngày càng dài, bởi vậy Mai Hương đưa Phó Mật xuất cung thì mọi người ở Cảnh Dương Hầu phủ còn chưa ngủ.

bỗng nhiên trong cung có người tới, mọi người cả ba phòng kinh động.

Mai Hương cũng cố ý chờ người đến đông đủ mới bình tĩnh nói với Tam phu nhân: "Tam phu nhân, Hoàng Thượng khẩu dụ, mời Tam phu nhân một lần nữa giáo dục nữ đức cho Ngũ cô nương, miễn cho ngày sau ra ngoài đánh mất thể diện của nương nương."

Tam phu nhân như bị sét đánh, ánh mắt ném về phía nữ nhi.

Phó Mật cái trán quần băng gạc, buông mi mắt đứng ở chỗ đó, mặt không biểu cảm, như là không biết trong phòng mọi người đều đang nhìn nàng, lại phảng phất chính mình không bị người đánh một bạt tai trước mặt mọi người, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt đất, không phải mất hồn lạc phách, mà là tử khí nặng nề, Kiều thị nhìn thấy trong lòng toát ra hàn khí.

Phạm lỗi, không sợ cô nương khóc, không sợ cô nương nháo, bởi vì chỉ cần nàng còn biết nhục nhã, khiển trách vài câu đã có khả năng cải tà quy chính, sợ nhất chính là như Phó Mật này, rõ ràng là đầu muối không vào. Mà nàng ở trong cung đến cùng làm cái gì mới có thể chọc Hoàng Thượng tức giận?

Trong tĩnh mịch, Mai Hương quay về phía Phó Mật, không chút lưu tình nói: "Ngũ cô nương, vừa mới đó là khẩu dụ của Hoàng Thượng, bây giờ nô tài với cô nương nói lời trong lòng. Cô nương Cảnh Dương Hầu phủ chúng

ta mỗi người đều tốt, chưa từng có muội muội bởi vì tỷ phu tốt muốn lại gần... Nương nương trạch tâm nhân hậu không so đo cùng Ngũ cô nương, cũng mời Ngũ cô nương nhớ kỹ lần giáo huấn này, ngày sau đừng phạm sai lầm."

Nói xong cáo từ vợ chồng Phó Phẩm Ngôn, cùng cung nhân khác trở về.

Ngần ngủi trầm mặc một lát, người cả 3 phòng cũng ăn ý tản đi, mỗi người trở về nhà.

Chính phòng.

Lâm thị cảm khái cùng Phó Phẩm Xuyên: "A Mật đứa bé kia, sao lại trở nên như vậy?" Buổi sáng nhìn thấy Phó Mật ăn mặc xinh đẹp như vậy, trong lòng nàng đã có dự cảm xấu, không ngờ thật sự gặp chuyện không may.

Phó Phẩm Xuyên nằm ở trên giường, lại đau đầu lại tự trách.

Thân đệ đệ đi sớm, lưu lại Phó Mật một dòng độc đinh, hẳn làm bá phụ lại không thể quản giáo tốt nàng, hiện giờ đắc tội Hoàng Thượng Hoàng Hậu. Hoàng Hậu cháu gái tính tình hẳn trái lại yên tâm, biết đó là người lòng dạ rộng rãi, hôm nay phạt một lần sẽ không truy cứu tiếp cho Tam thẩm nàng khốn đốn. Nhưng Hoàng Thượng bên kia nghĩ như thế nào?

Bảo hẳn giáo huấn Phó Mật, Phó Phẩm Xuyên trong lòng không nở, không trừng phạt thêm, vừa bất công với cháu gái khác, lại sẽ chọc Hoàng Thượng không vui.

Thấy hẳn cau chặt đôi lông mày, Lâm thị hiểu được hẳn khó xử, ở bên giường ngồi xuống, ôn nhu giúp hẳn xoa trán, "Hầu gia đừng lo, Tam đệ muội trong lòng khẳng định có tính toán, sáng mai chúng ta xem nàng nói như thế nào đi."

Đông viện.

Kiều thị rất là hả giận, ngồi trước gương vừa dùng lược ngọc chải tóc vừa lải nhải cùng trượng phu: "Ngài không nhìn thấy nàng ấy buổi sáng ăn mặc câu người, lúc ấy ta liền nhìn ra nàng có ý quấy rối, nhân lúc Nùng Nùng ngủ thì đi gặp Hoàng Thượng... Nàng thực sự có mặt mũi, Hoàng Thượng trực khách thì nên ngoan ngoãn xuất cung, lúc ấy đi rồi chúng ta còn có thể coi nàng bị ma quỷ ám ảnh không hiểu chuyện. Kết quả Nùng Nùng lưu nàng dùng cơm, nàng thế nhưng mày dạn mặt dày đáp ứng, còn ngay trước mặt Nùng Nùng lén liếc mắt đưa tình, thật là... xứng đáng!"

Phó Phẩm Ngôn tựa vào đầu giường nghe nàng oán giận, cười nói: "Chút việc nhỏ này cũng đáng để nàng tức giận. Nàng ấy đi trong cung nháo ra như vậy, Nùng Nùng một điểm mệt cũng không phải chịu, còn lợi dụng thời cơ chứng minh Hoàng Thượng đối với Nùng Nùng tốt lắm. Chúng ta nên mừng thay cho Nùng Nùng. Đừng giận, nàng bình thường không phải luôn nói tức giận dễ già sao?"

Kiều thị trừng mắt nhìn hăn: "Có già ta cũng trẻ hơn chàng hai tuổi."

Phó Phẩm Ngôn nhu tình nhìn nàng, đợi nàng tới, ôm vào trong ngực hôn, "Đúng vậy, nàng trẻ tuổi, mau cho vi phu hảo hảo yêu thương tiểu tức phụ của ta..."

Kiều thị bị lời này ngượng đến mặt đỏ bừng, thả màn xuống bồi lão nam nhân của nàng nháo lên rồi.

Tây viện.

Tam phu nhân nhìn nữ nhi quỳ trước bài vị trượng phu, lần thứ ba tức giận chất vấn: "Người ở trong cung đến cùng đã làm cái gì!"

Phó Mật môi mím càng chặt.

Tam phu nhân giận hết sức, nữ nhi trong miệng nói không ra lời, mệnh người mang Thái Diên tới, bức nàng nói.

Thái Diên hiểu được chuyện lần này không có cách nào giấu diếm, một năm một mười đều khai ra.

Kỳ thật Phó Mật cũng không có làm gì quá phận, nhưng những hành động kia quả thật có thể chứng minh nàng đối với Hoàng Thượng tỷ phu động tâm tư câu dẫn. Đối với Tam phu nhân, người trước khi xuất giá có tri thức hiểu lễ nghĩa, xuất giá rồi an phận vì trượng phu thủ tiết mà nói, quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

Trên bàn đặt roi Phó tam gia khi còn sống yêu thích nhất, phần nộ xúc động, Tam phu nhân nắm roi lên, hung hăng quất lên lưng Phó Mật một cái, khóc mắng nàng: "Ai dạy người câu dẫn tỷ phu của mình ! Người nói, ai dạy người không học cái tốt !"

Roi vung lên người, Phó Mật bản năng co rúm lại, trên lưng nóng rực đau rát, nàng đáy lòng cũng toát ra một cỗ tà hỏa, ngẩng đầu nhìn lại mẫu thân của nàng: "Không có ai dạy ta, ta chính là không cam tâm! Ta cùng các nàng đều là cô nương Hầu phủ. Vì sao các nàng mỗi một người đều gả tốt như vậy, ta lại không có người hỏi thăm, đến hỏi cưới cũng đều là người sa cơ thất thế! Ta không cam tâm, các người đều chướng mắt ta, ta tự mình tìm!"

"Vậy người tìm được sao!" Nàng lẽ thẳng khí hùng khẳng khẳng một mực, Tam phu nhân không nhịn được, phất tay quạt tới.

Thanh âm vang lên, so với roi đánh vào người còn chói tai hơn.

Phó Mật theo lực đạo mẫu thân không chịu nổi lệch mặt đi, ánh mắt rơi vào trên ghế bên kia. Nàng nhìn chăm chăm nơi đó, ánh mắt dần dần từ phần hận không cam lòng biến thành bình tĩnh, quay đầu sang, không tức giận cũng không khóc nháo, một bộ dáng tùy người xử trí.

Nhìn trên mặt nữ nhi trắng nõn in dấu ngón tay, nhìn trán nàng bị thương, Tam phu nhân đột nhiên nước mắt rơi như mưa, quỳ xuống ôm Phó Mật vào trong ngực khóc, "A Mật, nương không phải cố ý, nương chỉ là... A Mật nghe nương, nương nhất định sẽ tìm cho người một gia đình trong sạch, người đừng có gây họa nữa được không?"

Phó Mật chầm chọc cười, "Cái gì gọi là người trong sạch? Cử nhân, hay là tú tài?"

Tam phu nhân thân thể cứng đờ.

Đúng vậy, xảy ra chuyện như vậy, nhưng phạm là người có uy tín danh dự, ai còn có thể cầu hôn nữ nhi của nàng?

Nhưng mà, cử nhân tú tài thì không phải là người trong sạch sao? Nữ nhân xuất giá thì theo nam nhân sống qua ngày. Trượng phu đối với nàng tốt chính là ngày lành. Giống nàng và trượng phu, nàng thà rằng trượng phu là nông phu, cũng nguyện ý cùng hănh bình thường sống ân ái qua ngày, mà không phải làm một góa phụ bên trong hào môn đại tộc, đêm đêm cô chầm nan miên.

A Mật của nàng bị phú quý Hầu phủ mê ánh mắt a, chỉ thấy được những tỷ phu thân phận tốt kia, không phát hiện Lâm thị Kiều thị đem nữ nhi gả sang, càng là bởi vì bản thân mấy lang quân kia tốt. Người tốt rồi, tương lai chịu tiến tới, còn sợ không có ngày lành? Còn nói cái gì gọi là ngày lành, nữ nhi thật sự hiểu không?

Ôm nữ nhi, Tam phu nhân nghiêng đầu nhìn bài vị trượng phu, trong lòng đưa ra một quyết định.

~

Phó Dung rất nhanh nhận được tin, Tam phu nhân lấy thân thể không thoải mái làm lý do, mang theo Phó Mật đi thôn trang dưỡng bệnh, ngày về

bất định.

Phó Dung ít nhiều đã dự đoán được, chỉ có như vậy Phó Mật mới có thể nghe ít chút nhàn ngôn toái ngữ, mọi người Hầu phủ trong lúc đó cũng ít đi xấu hổ.

trượng phu chết rồi, nữ nhi lại gây họa, Tam phu nhân chột nhìn thật đáng thương, nhưng có thể trách ai? Nếu như nàng đối với nữ nhi tốn nhiều chút tâm tư, Phó Mật cũng không đến mức lớn lên sai lệch, đến Thẩm Tình cũng không bằng. Thân làm một mẫu thân, lấy Phó Dung mà nói, nếu như nữ nhi chỉ có thể trưởng thành như Thẩm Tình hoặc Phó Mật, Phó Dung thà rằng nữ nhi giống Thẩm Tình, tốt xấu sẽ nhìn sắc mặt người khác biết qua loa có lệ, biết gió chiều nào che chiều ấy, mặc kệ gả đến nơi nào, đều sẽ không dễ dàng đắc tội người khác. Phó Mật ngu xuẩn thành như vậy, cho dù Tam phu nhân chọn người trong sạch cho nàng, Phó Mật chỉ sợ cũng sống không tốt đi?

Đương nhiên, Phó Dung không muốn nữ nhi như thế, nàng ngóng trông A Tuyền A Bội giống tỷ muội trong nhà, không nhẫn tâm chủ động hại người, cũng không yếu đuối bị người khi dễ, còn muốn cả đời đều thật vui vẻ.

Biên dây Trường Mệnh cho hai tiểu thư, Phó Dung vừa kết chuỗi ngọc, vừa hứa nguyện ở trong lòng.

Từ Tấn từ bên ngoài tiến vào, thấy thê tử thích ý tựa vào đầu giường, yên lặng khâu chuỗi ngọc đâu, hộp trang sức Bát Bảo khảm tử đàn lúc trước hẳn đưa nàng đặt bên cạnh.

"Lại ở đây biên dây Trường Mệnh?" Từ Tấn cười đi qua.

Phó Dung liếc hắn một cái, hiểu kỳ nói: "Hoàng Thượng tại sao trở về sớm như vậy?" Vẫn ngồi dựa như cũ, không giống như trước đây, Từ Tấn

vừa bước vào nàng đã mau chóng bỏ chuyện trong tay xuống, đứng dậy đi nghênh đón.

Thoạt nhìn dường như không coi Từ Tấn ra gì. Từ Tấn lại biết lúc này Phó Dung, thật sự chỉ xem hắn là trượng phu. Thành thân nhiều năm, dùng nhiều tâm tư như vậy, hắn rốt cuộc ỉn tâm nàng nóng hổi. Nhớ lúc trước đưa nàng ngũ thái trên châu, muốn dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ nữ nhân này thích hắn trước, không ngờ nàng quá thông minh quá vô tình, cuối cùng là hắn đánh mất trái tim trước, thật lòng đối với nàng, mới từng chút lấy được của nàng.

Thì tính sao? Hắn thích thú.

Thấy dây thứ nhất Phó Dung mới làm được một nửa, Từ Tấn rất tự nhiên nhặt lên một sợi chỉ ngũ sắc khác, cúi đầu làm tiếp.

Phó Dung nhìn thấy hắn cầm sợi chỉ, cho rằng hắn chỉ tò mò tùy tiện chơi đùa, tiếp tục nghiêm túc tự mình khâu dây, nào ngờ tùy ý nhìn về phía đó, lại thấy hắn thật sự kết ra một đoạn, tuy rằng có chút xấu. Phó Dung khiếp sợ cực kỳ, chớp chớp mắt, khó có thể tin hỏi hắn: "Vương gia cũng kết cái này?"

"Bằng không nàng cho cái dây kia của nàng là ai làm ?" Từ Tấn không nhìn nàng, thần sắc chuyên chú tháo ra một chỗ vừa kết xong, một lần nữa làm lại.

Phó Dung nhìn dây Trường Mệnh trên cổ tay nàng vừa hở ra ngoài, nghi hoặc nói: "Đây không phải là ta đưa vương gia sao? Sau này vương gia lại đưa ta ?"

Từ Tấn vẫn cúi đầu làm tiếp, "Đêm đó phát hiện nàng trùng sinh, ta với nàng tan rã trong không vui, sau khi trở về hiểu được nàng kết dây Trường Mệnh thì nói lời cát tường cũng không phải thật lòng, ta đập vỡ cái dây kia.

Sau này nàng đưa ta một cái khác, ta vì đỡ nàng vui vẻ, mới học kết một cái khác cho nàng."

chuyện mấy năm trước, hăn nhắc tới, Phó Dung đều nhớ ra rồi, phảng phất tái hiện hôm qua.

Hăn tự tay khâu a?

Trách không được mỗi năm đều muốn kiểm tra một lần, sợ nàng làm mất.

Phó Dung lấy dây Trường Mệnh trên cổ tay xuống, ngắm nghía cười khen hăn: "Vương gia học ai ? Ta cũng không nhìn ra."

Nghe ra trong giọng nói nàng thỏa mãn ngọt ngào, Từ Tấn tạm thời buông chỉ ngũ sắc trong tay, ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu, "Học theo nàng , theo cái dây nàng đưa, ta học rất lâu mới làm tốt được, đương nhiên sẽ không để cho nàng nhìn ra."

Phó Dung hừ hừ, "Vương gia thật biết dỗ người, rõ ràng đập vỡ, còn tráo nói vẫn cất giữ bên người."

Từ Tấn mới không sợ nàng tính sổ, xoa mặt nàng nói: "Ta có biết dỗ người? Trong lòng hận không thể trốn ta thật xa, ngoài miệng lại chơi xấu làm nũng."

Cái này, quả thật nàng lừa hăn quá nhiều.

Phó Dung tự biết đuối lý, không cùng hăn tranh cãi, tiếp tục biên dây Trường Mệnh cho nữ nhi, thuận miệng nói: "Vương gia tay khéo như vậy, chúng ta so thử, xem ai xong trước?"

Từ Tấn cười nhạo, nhìn chăm chăm vào tay nàng nhắc nhở: "Nàng đã làm được một nửa, mà ta mấy năm nay không làm, sớm đã không quen

tay."

Đã làm Hoàng Thượng còn so đo hơn thiệt, Phó Dung phi hăn một ngụm, đưa dây của mình cho hăn, "Tốt, hai chúng ta đổi, như vậy công bình đi?"

Từ Tấn không đỏ mặt chút nào đối với nàng, trước khi động thủ hỏi nàng tiền đặt cược, "Nàng thua thì làm thế nào đây?"

Phó Dung tự tin sẽ không thua, liền cho hăn quyết định.

Từ Tấn nghĩ ngợi một lúc, khoe miệng cong lên, "Ta thua, đêm nay ta ăn nàng, nàng thua, đêm nay nàng ăn ta."

Phó Dung thoáng cái đỏ mặt.

Nàng biết hăn nói ăn là có ý gì. (?????????????)

Mấy năm nay, đặc biệt là lúc nàng mang thai, Từ Tấn luôn muốn nàng giúp hăn như vậy, Phó Dung thử một lần, không thích, nói cái gì cũng không chịu. Từ Tấn cũng không cưỡng ép, chỉ nghĩ mọi cách dỗ nàng cam tâm tình nguyện. Ở trên phương diện này, Phó Dung quả thật không an lòng cự tuyệt, bởi vì Từ Tấn hầu hạ nàng cũng không có một câu oán giận.

"Chờ chàng thắng rồi hẵng nói đi." Phó Dung nhỏ giọng thầm thì một câu, cúi đầu, nghiêm túc khâu dây Trường Mệnh.

Từ Tấn ngóng trông chỗ tốt đâu, đương nhiên không để chậm trễ thời gian, cũng mau chóng bận việc.

Cuối cùng Từ Tấn thắng hiểm một bước.

Phó Dung chơi xấu, trốn vào trong giường không chịu cho hăn, "Không công bằng, dây kia ta đã khâu một nửa !"

Từ Tấn mới không quản, làm ướt khăn đi phía sau bình phong chà lau một phen, chuẩn bị xong hết rồi, chỉ có áo phía trên bố nhào đến trên giường.

Phó Dung không chiếm được lý, khí lực lại không địch lại, chỉ phải ngoan ngoãn nghe lời, sau một lát miệng đau đến lợi hại, thật sự chống đỡ không nổi, ôm lấy Từ Tấn xin tha: "Hoàng Thượng, ta cho người biết một bí mật, chúng ta không tới nữa được không?"

Từ Tấn xoay người đè lên, nhìn môi nàng hồng nhuận nói: "kia phải nghe trước xem Nàng Nàng nói bí mật gì."

Phó Dung giả hoạt cười, trong thanh âm ngập tràn những hồi ức, "Cũng có liên quan đến dây Trường Mệnh, năm ấy đoan ngo xem đua thuyền rồng, Hoàng Thượng đưa ta hồi phủ, nửa đường chui vào xe ngựa khi dễ người... Trước khi xuống xe ta giúp chàng đeo dây Trường Mệnh, Hoàng Thượng còn nhớ được lúc ấy ta nói cái gì sao?"

Từ Tấn lập tức nhớ ra rồi, vừa chiếm tiện nghi vừa duy trì uy phong vừa nói: "Nàng chúc ta sống lâu trăm tuổi, còn nói muốn một nguyện vọng."

Phó Dung gật đầu, "Dùng nguyện vọng kia đổi lấy Hoàng Thượng tha ta một lần, có được không?"

Từ Tấn không do dự, sáng khoái nói: "Tốt."

Hắn còn nhớ được, đêm đó bởi vì nguyện vọng kia của nàng, hắn suy đoán một buổi tối, tâm đều bị nàng ôm lấy.

Phó Dung nhìn dây Trường Mệnh trên cổ tay, tay ôm lấy cổ hắn, chân cũng gắt gao quấn hắn, con người ướt át sóng quang liễm diễm, "Lúc ấy ta cầu Bồ Tát, cầu Bồ Tát để ta dùng dây Trường Mệnh này, bắt lấy một đời người nam nhân này, để cho hắn cả đời đều khỏe khỏe mạnh mạnh, cả đời đều là của Phó Dung ta."

Từ Tấn tâm thần chấn động.

Phó Dung thẳng thắn vô tư nhìn lại hắn: "Đúng, khi đó ta còn chưa thích chàng, nhưng ta chính là ích kỷ như vậy, còn chưa thích đã ngóng trông chàng chỉ là của riêng ta."

"Nàng cầu Bồ Tát cũng vô dụng." Từ Tấn cúi người hôn nàng, từ trán tới khóe miệng, "Nùng Nùng cầu ta, chính miệng cầu ta, cầu ta mới có tác dụng."

"Được a, vậy ta cầu Hoàng Thượng, cầu Hoàng Thượng cả đời đều khỏe khỏe mạnh mạnh, cả đời đều là của Phó Dung, được không?"

Đáp lại nàng là nam nhân như lửa nhiệt tình, kể cả mừng như điên lại kiên định hai chữ:

Chuẩn tấu!

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 280 - Phó Tuyên Phiên Một

Ngô gia đón dâu, đội ngũ kèn trống cố ý ở ngã tư đường phồn hoa nhất kinh thành đi một vòng, cuối cùng tới Trung Nghĩa hầu phủ.

Kiệu hoa cũng vững vàng dừng lại.

Phó Tuyên được người làm mai đỡ xuống kiệu hoa, tiếp nhận cầu lưa đỏ, được Ngô Bạch Khởi dắt đi sánh đường hành lễ.

Trong thính đường, Ngô lão Hầu gia mặc bộ đồ mới cả người vui vẻ, đã sớm cười tùm tùm chờ.

cháu trai nhà mình là cái đức hạnh gì, Ngô lão Hầu gia hiểu rõ ràng. Bất quá, bằng vào thanh danh hoàn khố thối tiểu tử tự mình làm ra, Ngô lão Hầu gia cảm thấy cháu trai cũng chỉ có thể chọn được nữ nhân cửa nhỏ làm tức phụ, quý nữ danh môn chân chính nào để ý hỗn cầu không học vấn không nghề nghiệp này? Có mấy gia đình bạn cũ ngược lại có tiểu cô nương thích hợp, nhưng cháu trai không cố gắng, Ngô lão Hầu gia cũng không có mặt mũi đến nhà cầu hôn.

Hiện tại tốt rồi, thối tiểu tử tự mình tìm được tức phụ tốt. huynh đệ Phó Phẩm Xuyên, Phó Phẩm Ngôn của Cảnh Dương hầu phủ đều có bản lĩnh thật sự, chỉ đơn thuần nhìn tiền đồ ba người Phó Định Phó Thần Phó Hựu, là biết Phó gia dạy con có cách, cô nương khăng định cũng là tốt nhất. Cháu dâu hẳn chưa thấy, đã nghe nói có tài danh, tựa hồ còn có chút bảo thủ, bảo thủ tốt a, vừa đúng hỗ trợ quản cháu trai.

Mắt thấy một đôi tân nhân mặc đại hồng vui mừng đi tới, Ngô lão Hầu gia hài lòng vuốt chòm râu.

Tổ phụ cao hứng, Ngô Bạch Khởi cũng cao hứng, trong ánh mắt âm mờ của một đám bằng hữu, bá trưởng bối, bá thiên địa, lại hưng phấn chuyển sang thê tử.

"Phu thê đối bá!"

Người tiếp tân thuần thực kéo dài thanh âm du dương, càng lộ ra không khí vui mừng.

Phó Tuyên đỉnh đầu phủ khăn, bởi vì trên đầu mang mũ phượng nặng mấy cân, chỉ hơi hơi hướng phía trước bá bá, Ngô Bạch Khởi trong lòng cao hứng, ánh mắt nhìn tân nương mặc hỉ bào, hưng phấn cúi đầu rất sâu, so với tân nương thấp hơn hẳn một đoạn.

Có người ồn ào: "Nhìn xem, Trường Đình thích tức phụ hẳn nhiều a, còn chưa động phòng đã chủ động cúi đầu xuống trước!"

Ngày đại hỉ, loại vui đùa này cũng không tính là quá phận.

Ngô Bạch Khởi lại có chút lo lắng Phó Tuyên tức giận, liếc mắt trừng người nọ một cái, quyết định sau này tìm hỉ tính nợ, đưa tức phụ đi tân phòng trước.

Mở khăn che thì tay Ngô Bạch Khởi khẩn trương phát run.

Phía dưới Phó Tuyên buông mi mắt, nhìn khăn đỏ từng chút một bị người nâng lên, một khắc kia triệt để xốc lên, hai mắt nàng nhắm lại.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh.

Nữ quyến Ngô gia bên này không chuyển mắt nhìn chăm chăm tân nương tử, không có ai không kinh diễm vì tân nương tử mỹ lệ, đặc biệt là

chưa từng gặp ba mẹ con Kiều thị Phó Dung Phó Uyên mấy người, lúc này càng khó tưởng tượng, Ngô Bạch Khởi hẳn tiểu tử này, có thể cưới được tức phụ thiên tiên vậy?

Ngô Bạch Khởi đã gặp ba tỷ muội Phó gia, nhưng lúc này ánh mắt vẫn sững sờ.

Phó gia cô nương, mỗi người đều sinh ra bệ nguyệt tu hoa. Phó Uyên đẹp ôn nhu, như cảnh hải đường ngày xuân sáng lạn, Phó Dung đẹp kiều mỹ, như mẫu đơn thán tư ung dung phú quý, Phó Tuyên lại đẹp thanh nhã, tựa sen trắng trong nước giữa hè.

Cô nương này trước kia hẳn vất hết óc một năm mới có thể gặp 2, 3 lần, từ nay về sau ở trong nhà hẳn. Hẳn muốn gặp lúc nào thì gặp, cũng không cần lo lắng bị Phó Thần đánh, cũng không cần lo lắng bị nàng trốn tránh.

Ngô Bạch Khởi ở trong lòng sung sướng hô một tiếng Tuyên Tuyên, uống rượu giao bôi thì cánh tay hướng lên, mắt không hề nháy nhìn chăm chăm tức phụ.

Phó Tuyên cũng không liếc mắt nhìn hẳn, khẽ nhấp miệng, từ khuỷu tay hẳn thu tay về.

Ngô Bạch Khởi rất thất vọng, nghĩ tới nàng kỳ thật là bị hẳn chơi xấu cưới về, kỳ thật hôm nay chỉ có hẳn cao hứng vì đại hôn, Phó Tuyên một chút cũng không thích. Hân hoan kích động trước đó giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống, cũng không biết nên đối mặt với nàng thế nào. Bởi vậy người làm mai bảo hẳn đi phía trước tiếp khách mời rượu, Ngô Bạch Khởi mang theo tâm tư không buông xuống được, bỏ chạy cũng nghĩ tới rồi.

Phó Tuyên thay quần áo khác, cũng có các nữ quyến bồi tiệc.

Ngô gia tổng cộng có hai phòng, đại phòng chỉ còn Ngô Bạch Khởi độc đình một dòng. Nhị phòng bên kia, nhị lão gia ở bên ngoài làm quan, mang theo tiểu thiếp, lưu thê tử Chu thị ở nhà hiếu kính phụ thân, chương quản quỹ trong hầu phủ. Chu thị dưới gối chỉ có một con trai, gọi là Ngô Bạch Cử, hơn Ngô Bạch Khởi ba tuổi, cưới vợ là Tống Sắc, nhi tử Minh ca nhi vừa 2 tuổi.

Trên bàn cơm, Chu thị ngồi đối diện Phó Tuyên, ân cần khuyên nàng dùng cơm: "Tức phụ lão nhị đừng khách khí, sau này chúng ta chính là người một nhà, ngàn vạn đừng câu thúc." Phụ nhân sắp bốn mươi, da mặt trắng nõn, nhìn thân thiết hiền hoà, sóng mắt lưu chuyển lại có chút khôn khéo.

Phó Tuyên cười gật đầu: "Ân, ta biết, nhị thẩm đừng quản ta, người cũng ăn đi."

Hào phóng thông dong, cũng không câu thúc khẩn trương như tức phụ mới đến.

Chu thị đầu mày giật giật, nghĩ rằng cháu dâu này không hổ là thân muội muội của vương phi, khí độ quả nhiên không tầm thường. Cùng con dâu Tống Sắc liếc nhìn nhau, Chu thị âm thầm rầu rĩ, lão già thương Ngô Bạch Khởi như vậy, sẽ không vì Phó Tuyên vừa vào cửa đã bảo nàng đem đôi bài giao ra đây đi?

Phó Tuyên một lòng dùng cơm, giơ tay nhắc chân đều thanh tú đẹp đẽ, ngẫu nhiên nâng mắt hướng mọi người cười cười, văn tĩnh lại không thất lễ, sẽ không khiến người ta có cảm giác hướng nội khó nói.

Tan tiệc, Phó Tuyên cùng mọi người cáo từ, quay về tân phòng.

Nàng mang tới bốn đại nha hoàn, trong đó Thanh Tước hoạt bát thông minh nhất. Phó Tuyên vừa trở về, Thanh Tước liền ghé qua, thấp giọng hỏi thăm: "Cô nương, nô tỳ đã hỏi thăm rõ ràng, hiện tại hầu phủ do nhị phu

nhân quản gia, bình thường Thế Tử chi tiêu đều từ chỗ lão thái gia bên kia ... Nhị phu nhân làm người hiền hoà, đối xử tử tế với hạ nhân, hầu phủ trên dưới cũng khen nàng tốt, đại nãi nãi là cháu gái nhị phu nhân, được nhị phu nhân rất yêu thích, bình thường cũng hỗ trợ quản gia..."

Phó Tuyên được Thanh Trúc hỗ trợ gỡ tóc, đợi Thanh Trúc nói xong chuyện nghe được, nàng nghĩ ngợi hỏi: "Thế Tử bên này, ngoại trừ rắn, hẳn còn nuôi thứ khác sao?"

Thanh Trúc lắc đầu: "Hình như là cũng nuôi một ít loạn thất bát tao nữa, định thân với cô nương rồi đều ném đi, hai con rắn cũng bỏ rồi. Trước kia hầu phủ có hạ nhân chuyên môn chiếu cố những thứ kia, năm trước sai phái đi ra ngoài rồi."

Cô nương sợ rắn, nàng tới đây, hỏi thăm đầu tiên chính là chuyện này.

Phó Tuyên không nói chuyện.

Thanh Trúc nhìn cô nương trong gương, nhẹ giọng trấn an nói: "Cô nương đừng sợ, nhị gia nói, Thế Tử nếu là còn dám nuôi cái thứ kia, chúng ta liền trở về."

Xem ra cô nương đây là gả thấp, Ngô Bạch Khởi nếu được tiện nghi còn không quý trọng, cô nương có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, hoàn toàn không cần cố kỵ Ngô gia.

Phó Tuyên nâng mắt trừng nàng: "Về sau không cho nói lời như vậy nữa, hôn nhân há là trò trẻ con?" Bởi vì một chút việc nhỏ liền về nhà mẹ đẻ, để mặt mũi lão thái gia vào chỗ nào? Dù sao Phó gia các nàng còn chưa có nữ nhi ương ngạnh bừa bãi như thế.

Thanh Trúc tự biết lỡ lời, ngượng ngùng cúi đầu.

Phó Tuyên hôm nay trời chưa sáng đã dậy, mệt mỏi một ngày, hiện tại vừa mệt lại khốn, bảo các nàng đi ra ngoài canh chừng, nàng nằm trên giường nghỉ trưa.

Chỉ là nằm trên giường lạ, nhìn cái gối đầu khác bên cạnh, nghĩ tới chuyện sắp xảy ra vào buổi tối, Phó Tuyên lại ngủ không được.

Nàng lấy sách nhỏ mẫu thân lặng lẽ đưa cho nàng ra, lật xem từng trang.

Thành thân phải động phòng, loại chuyện này tránh không thoát, mẫu thân đại khái cũng nhìn ra nàng không thích Ngô Bạch Khởi, cố ý nhắc nhở nàng buổi tối cẩn thận chút, đừng để bị thương .

Phó Tuyên thích đọc sách, yêu tranh chữ, lúc này nhìn loại sách các cô nương khác tránh không kịp đó, trong lòng nàng cũng không có ý niệm ngưỡng ngàng. Ngoại trừ hai trang trước nhìn kỹ một chút rốt cuộc xem là chuyện gì, sau này ánh mắt cũng chỉ dừng trên thần thái phục sức của những nhân vật đó, còn có đình đài thủy tạ chung quanh, nhìn rồi lắc đầu.

Đây rốt cuộc là người nào vẽ, phu thê ban đêm ngủ trên giường, làm Chu công chi lễ là thuận theo tự nhiên, làm sao có khả năng sẽ pha trộn ở trong thư phòng, trong hoa viên? Chỉ có nữ tử không đứng đắn mới có thể dung túng trượng phu hồ nháo như vậy đi? Mẫu thân cũng thật là, chẳng lẽ không có tranh ảnh bình thường một chút?

Đem tập tranh đặt về hòm xiềng, Phó Tuyên lại nằm một lát, liền ngủ.

Ngủ đến hoàng hôn, bị bọn nha hoàn đánh thức.

Trong tháng 5 trời rất nóng, Phó Tuyên ra một thân mồ hôi, đi trắc thất tắm rửa, sau khi ra ngoài dùng hai khắc phơi khô tóc, một lần nữa chải đầu lại mất một chút thời gian. Phía trước vô cùng náo nhiệt, có tiếng ồn ào loáng thoáng truyền tới, Phó Tuyên nghiêng tai nghe một lát, nghe không rõ ràng, đi tới trước bàn luyện chữ.

Buổi tối Ngô Bạch Khởi bồi người uống rượu, chắc chắn sẽ không trở về, Phó Tuyên chính mình dùng cơm, trong sân đi bộ một vòng tiêu thực, phân phó Thanh Trúc: "Trong chốc lát Thế Tử sẽ trở về, người chuẩn bị tốt canh giải rượu."

Thanh Trúc cười nói: "Cô nương yên tâm, đã sớm chuẩn bị xong."

Phó Tuyên ừ một tiếng, đi vào trong phòng chờ.

Qua canh một quá, Ngô Bạch Khởi mới được người đỡ trở về, say ngất ngây một thân mùi rượu, túm lấy áo tùy tùng A Chấn muốn so rượu.

Phó Tuyên để A Chấn đỡ người lên tháp ở gian ngoài, A Chấn đi rồi, lại lệnh cho Thanh Trúc đi lấy canh giải rượu, nàng làm ướt khăn, vắt khô rồi tự mình hầu hạ nam nhân uống đến khuôn mặt phiếm hồng trên tháp.

khăn ẩm chuyển động dọc theo trán, là trong mộng mới có thể hưởng ôn nhu như thế, Ngô Bạch Khởi hồ hồ mở to mắt, liền gặp một tiên nữ cúi người đứng trước tháp, vẻ mặt bình tĩnh giúp hắn lau mặt. Ánh mắt nhìn lại, hắn không dám tin tưởng nhìn nàng, nàng thản nhiên dời mắt, động tác trên tay không ngừng: "Nha hoàn đi lấy canh giải rượu, đợi một lát Thế Tử uống chút đi."

Nghe được thanh âm nàng thanh tuyền, Ngô Bạch Khởi triệt để tỉnh lại.

Nhớ tới chính mình vừa mới mất mặt, Ngô Bạch Khởi cướp khăn trong tay nàng, lúng túng ngồi dậy, không dám nhìn nàng, cúi đầu sắc mặt loạn thay đổi: "Ta, ta tự làm..."

Hắn không cần nàng hỗ trợ, Phó Tuyên cũng không kiên trì, ngồi ở một bên mép giường, mắt nhìn cửa.

Ngô Bạch Khởi lau xong mặt, lặng lẽ liếc nhìn nàng một cái, cảm thụ khăn ẩm, hắn lấy hết dũng khí hỏi: "Nàng, nàng giúp ta lau mặt, có phải

không tức giận hay không?"

Phó Tuyên trên mặt không có biểu cảm gì, hướng ra cửa nói: "Người là chồng ta, người thân thể không khỏe, ta vốn nên chiều cố người."

Lạnh lùng xa cách.

Ngô Bạch Khởi hiểu , nàng tuy rằng bởi hấn ngày đó bức bách mới gả tới, trong lòng vẫn không thích hấn .

Vừa muốn nói chuyện, Thanh Trúc bưng canh giải rượu tiến vào, thấy cô nương không định tự mình động thủ, Thanh Trúc liền trực tiếp đưa bát cho Ngô Bạch Khởi. Ngô Bạch Khởi tiếp nhận, kiểm tra nhiệt độ một chút, không nóng, hấn một ngụm cạn sạch, đứng dậy nói với Phó Tuyên: "Ta, ta đi tắm, nàng vào nhà ngủ trước đi."

Phó Tuyên liền phân phó Thanh Trúc: "Người đi hầu hạ Thế Tử."

Thanh Trúc sững sốt, nha hoàn nên làm loại này việc, nhưng nàng từ nhỏ đi theo bên người cô nương, còn chưa đến gần lưng nam nhân a?

Không đợi nàng hồi thần, Ngô Bạch Khởi vội vàng cự tuyệt, dường như muốn vội vàng giải thích với thế tử cái gì, "Không cần, ta quen tự mình tắm rửa, không bao giờ để nha hoàn hầu hạ."

Phó Tuyên nghe, ứng tiếng đáp lại, nói với Thanh Trúc: "Vậy người đi chọn bộ quần áo đưa đến phòng tắm, để Thế Tử thay đổi."

Lần này Thanh Trúc thống khoái đi.

Ngô Bạch Khởi gãi gãi đầu, nâng cánh tay lên ngửi thấy chính mình một thân mùi rượu, rốt cuộc bất chấp chuyện khác, đi tắm trước.

PS: Chẳng thấy ai vui mừng vì truyện hoàn, toàn kêu buồn quá, buồn quá. Thế thì ngoại truyện post chậm vậy, không thì ngoại truyện cũng hết

nốt mọi người lại càng buồn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 281 - Phó Tuyên Phiên 2

Ngô Bạch Khởi ngồi trong thùng tắm, trên trên dưới dưới cẩn thận tắm rửa, đảm bảo dùng sức nữa cũng không kỳ cọ ra bùn đất mới ném khăn đi.

Tắm rửa xong hắn lại không dám đi ra ngoài, đối với chỗ kia bởi vì muốn có chỗ dùng mà sinh uy vũ, mặt đỏ tim đập dồn dập.

Thật sự có thể chứ?

Hắn đương nhiên hiểu đêm tân hôn nên làm cái gì, lão gia tử, đường ca đều cho hắn xem sách, bản thân hắn cũng ảo tưởng qua vô số lần. Nhưng đó là Phó Tuyên a, nàng một chút cũng không thích hắn, nàng đối với hắn lãnh đạm như vậy, thật sự sẽ cho phép hắn chạm vào nàng sao?

Thiếu niên tâm phanh phanh nhảy lên, khát vọng lại trù trù.

Ngồi vào nước lạnh, hỏa tiêu tan, Ngô Bạch Khởi mới đứng lên, kéo khăn chà lau.

Tiến vào nội thất, Ngô Bạch Khởi giơ tay lên đặt tới trước mặt, thối một hơi, vẫn còn mùi rượu nhàn nhạt lưu lại.

Thoáng nhìn trên bàn bày mấy mâm trái cây, Ngô Bạch Khởi cầm một quả hoàng hạnh, ăn xong rồi lại thở một chút, lần này đổi thành mùi trái cây thơm tươi mát, lúc này mới vén màn đi vào, không biết vừa mới một màn kia bị Thanh Trúc Thanh Tước trốn ở bên ngoài lén nhìn vừa vịn trông thấy.

"Thế Tử thật vui." Thanh Tước nhỏ giọng hướng Thanh Trúc cười.

Thanh Trúc cười trả lời một câu: "Càng vui người còn chưa thấy qua đâu."

Nhớ năm đó Thế Tử giả trang kiêu phu nâng cô nương một đường, nay Thế Tử để ý cô nương để ý đến cả mùi vị trong miệng cũng suy xét đến. Có thể thấy được Thế Tử tuy rằng thời thiếu niên đáng giận, đối với cô nương là thật tâm.

Nội thất.

Phó Tuyên đã nằm xuống , trên người đắp chăn đơn, mắt nhắm, hô hấp đều đặn.

Thật sự ngủ sao?

Ngô Bạch Khởi chậm rãi đi tới trước giường, thừa dịp nàng nhắm mắt lại, hẩn nín thở ngưng thần nhìn lên.

cô nương 16 tuổi, càng đẹp, nõn nà trong trắng lộ hồng, xa cách lạnh lùng trên mặt nổi bật lúc mặc đại hồng hỉ đã nhạt chút, biến thành yên tĩnh nhu hòa. Ngô Bạch Khởi ánh mắt rơi đến chân mày nàng. Hẩn nhớ rất rõ ràng, lông mày nàng tương đối đậm, hiện tại mảnh như lá liễu, là đã sửa lại sao?

Như thế nào cũng đẹp mắt.

Ngô Bạch Khởi phủ sa trường xuống, chậm rãi nằm nghiêng phía ngoài giường.

Hỉ nển Long Phượng lẳng lẳng cháy, trong phòng không sáng ngời như ban ngày, ánh nển nhu hòa lại càng làm cho tâm thần người ta nhộn nhạo.

Ngô Bạch Khởi nhìn tua kết buồng xuống phía dưới nóc giường, giống như nghe được tiếng tim mình đập.

Nhảy nhanh như vậy, ngay sau đó có thể nhảy ra hay không?

Muốn nhìn lại không dám nhìn, không dám nhìn còn khát vọng, khát vọng do dự càng nhiều, càng thêm khó chịu.

Ngô Bạch Khởi sợ loại cảm giác này, hấn tận lực buồng nhẹ động tác, hơi xoay người, tầm mắt lần nữa dừng ở trên mặt cô nương bên cạnh.

"Tuyên Tuyên, nàng ngủ sao?" Ngô Bạch Khởi nhỏ giọng hỏi.

Phó Tuyên mi mắt run rẩy.

Phát hiện nàng còn chưa ngủ, Ngô Bạch Khởi đột nhiên kiên định hơn, nếu là ngày đại hỉ nàng còn có thể ngủ như không có chuyện gì xảy ra, có thể thấy được là một chút cũng không để hấn trong lòng. Không phải thích hay không, mà căn bản không coi hấn thành một người nam nhân, một nam nhân trong đêm nay cùng nàng làm chuyện thân mật nhất trên đời này.

"Nếu không ngủ, chúng ta trò chuyện?" Ngô Bạch Khởi thêm can đảm dịch tới bên cạnh nàng.

Phó Tuyên cảm giác được nam nhân thở ra nhiệt khí, mang theo nhàn nhạt mùi trái cây.

Nhưng nàng và hấn có gì đáng nói?

Hấn muốn làm cái gì cứ việc làm xong, nàng sẽ không cự tuyệt, nhưng nàng không thích, cũng sẽ không đón ý nói đùa.

Nàng thật lâu không nói, Ngô Bạch Khởi lại hỏi nàng hôm nay có mệt hay không, hỏi nàng cơm chiều ăn no không, hỏi nàng vì sao không lên tiếng.

Phó Tuyên đều không để ý tới.

Ngô Bạch Khởi có chút khổ sở, có chút nản lòng, còn có chút tức giận, ánh mắt xê dịch đến chần đang đắp trên người nàng lại hỏi một câu, "Trời nóng như vậy còn đắp chăn, không nóng sao?"

Phó Tuyên vẫn không nói chuyện.

Đối với khuôn mặt nàng im lặng ngủ, trong lòng Ngô Bạch Khởi mạnh mẽ bốc lên một cây đuốc, đưa tay kéo chăn: "Nàng đã không nói lời nào, ta cho là nóng, vậy ta giúp nàng lấy ra?" Ngoài miệng nói như vậy, tay chỉ là nhấc chăn lên cao chút, phảng phất chỉ cần nàng nhú nhú mày, hẳn sẽ lập tức thả xuống.

Nhưng mày Phó Tuyên cũng không nhú.

Ngô Bạch Khởi không xuống đài được, chỉ có thể kiên trì ném chăn xuống chân giường.

Chăn không còn, lộ ra thân hình mỹ nhân yếu điệu.

Phó Tuyên chỉ mặc áo ngủ, mặc dù đã chọn loại tương đối dày, nhưng mùa hè quần áo có thể có dày bao nhiêu, cổ áo thấp hơn ngày đông, lộ ra càn cổ tuyết trắng. Áo ngủ màu đỏ, bởi vì ánh nến, mơ hồ có thể thấy được cảnh trí bên trong.

Ngô Bạch Khởi cổ họng phát khẩn trương.

Đây là tân nương của hắn, là thê tử của hắn, đây là đêm bọn họ đại hôn, hắn không làm cái gì, coi như là nam nhân sao?

"Tuyên Tuyên..."

Ngô Bạch Khởi sát tới càng gần, tay phải nắm lấy đầu vai nàng, cúi người hỏi nàng, "Tuyên Tuyên, nàng nếu không nói gì, ta hôn nàng ..."

Phó Tuyên không chút sứt mẻ.

Ngô Bạch Khởi như giận dữ, cúi đầu hôn.

Môi của nàng có chút lạnh, hẳn là lửa nóng, trong lòng dù nhiều khát vọng, cuối cùng vẫn sợ nàng, không dám tùy tâm sở dục, chỉ thăm dò nhẹ nhàng, vụng về chạm vào, như hài đồng lần đầu tiên ăn hạnh, không biết cắn, chỉ biết nơi này đụng chạm nơi đó đụng chạm, ngậm hết vào trước rồi lại nói.

Nhưng Ngô Bạch Khởi không phải tiểu hài tử, hẳn là đại nam nhân 18 tuổi, việc này cũng không phải có thể so với ăn hạnh. Hạnh cho vào trong miệng, ăn hai lần là hết, môi người trong lòng lại không giống, không thể ăn, nhưng chỉ chạm vào như vậy, thế nào cũng không nhin được khát...

Ngô Bạch Khởi nếm thử dò vào bên trong, nếm đến ngọt lành trong miệng nàng, hẳn bản năng chém giết.

Hô hấp càng ngày càng nặng, nàng cũng rất cuộc có đáp lại, nhưng là quay đầu trốn tránh.

Ngô Bạch Khởi đắm chìm trong đó, nâng mặt nàng, như đứa nhỏ tham lam, nàng nhận mệnh không né tránh, đều theo hắn, hai tay nắm chặt đệm giường.

Hôn môi đủ, Ngô Bạch Khởi bắt đầu hướng xuống, chỉ cảm thấy nàng chỗ nào cũng thơm, chỗ nào ăn cũng ngon. Gặp phải áo, Ngô Bạch Khởi kéo hai lần, kéo không xong, lại ngai trên người mình áo ngủ vướng bận. Ngô Bạch Khởi mãnh mẽ ngồi dậy, khóa ở trên người nàng kéo xiêm y mình, chăm chú nhìn ngực nàng, ánh mắt như sói.

Bỏ quần áo mình ra, Ngô Bạch Khởi một lần nữa lao xuống tìm hiểu nàng, cúc áo dưới nách trái, Ngô Bạch Khởi vội vàng cởi một viên lại một

viên, đều cởi xong, vừa muốn kéo ra, thoáng nhìn tay nàng nắm chặt ga trải giường.

Ngô Bạch Khởi động tác cứng đờ, ngẩng đầu nhìn nàng.

Mặt nàng trắng bạch, chân mày rớt cuộc nhú lại, không lên tiếng, vẫn không nhúc nhích như đầu gỗ. Còn không bằng hôm đó trong rừng, hăn khinh khi nàng, nàng sẽ sinh tức giận mắng hăn, mà không phải là không hề có sức sống như vậy.

Nàng giống đầu gỗ, vậy hăn giống cái gì?

Ác bá chiếm đoạt cô gái đàn hoàng?

Hỏa trên người còn chưa tiêu, hỏa trong lòng lại diệt.

Ngô Bạch Khởi chuyển xuống, cúi đầu giúp nàng cài lại mấy cái cúc áo một lần nữa, cười khổ hỏi: "Tuyên Tuyên nàng không thích có phải không? Khẳng định đúng vậy, ngay từ đầu nàng đã không thích ta, bị ta chơi xấu mới đáp ứng gả cho ta. Nàng là cô nương tốt, không nháo cùng ta, ta uống say nàng còn chiều cổ ta, cũng dung túng ta làm trượng phu của nàng. Nàng tốt như vậy, ta làm sao có thể một chút cũng không bận tâm đến suy nghĩ của nàng?"

Day áo buộc tốt, Ngô Bạch Khởi kéo chăn lên, thay nàng đắp tốt, hăn thành thành thật thật nằm xuống một bên, nhắm mắt lại bồi tội: "Ta sai rồi, ngày ấy đáp ứng nàng kết hôn rồi sẽ đối tốt với nàng, kết quả nàng vừa gả đến ta liền cưỡng ép nàng... Tuyên Tuyên nàng yên tâm, trước khi nàng tha thứ ta, thích ta, ta sẽ không chạm vào nàng, một chút cũng không chạm, chỉ cầu nàng đừng không nói lời nào được không? Nàng không nói với ta, chúng ta sống chung như thế nào?"

Không biết là sợ nàng thật sự tính toán vĩnh viễn không nói chuyện cùng hăn, hay là trong lòng ủy khuất, nói đến cuối cùng hăn thanh âm phát

ngạnh, khóe mắt cũng có nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Hấn thích nàng như vậy, nàng lại coi hấn là trượng phu không thể không ứng phó, một tháng hai tháng không sao, một năm 2 năm hấn cũng nguyện ý chờ, nhưng vạn nhất hấn vĩnh viễn đợi không được thì làm thế nào?

Dỗ nàng không tốt, nàng càng không thích hấn, sống ở trong này khẳng định cũng không vui, vậy hấn chẳng phải là hại nàng cả đời?

Càng nghĩ càng thê lương.

Hấn không khóc ra tiếng, nhưng hai người gần như vậy, Phó Tuyên không cần nhìn cũng biết hấn khóc, nghe ra hấn đang gạt lệ.

Người này, trong lòng thật sự có nàng đi?

Chỉ là hấn khóc cái gì? người đã bao lớn, nàng cũng không phải là không cho phép hấn chạm vào, hấn có cái gì mà khóc ? Là hấn không để ý ý nguyện của nàng, dùng thủ đoạn bức nàng gả trước. Bây giờ đã như hấn mong muốn, hấn vẫn bởi vì nàng không chịu hảo hảo phản ứng mà ủy khuất ? Nhưng nàng vì sao muốn tránh hấn? Quan ca nhi so với hấn còn hiểu chuyện hơn, Quan ca nhi cũng sẽ không bởi vì mẫu thân không yêu thương mà khóc nháo chơi xấu.

Bất quá hấn không tiếp tục, ngược lại làm cho nàng ngoài ý muốn .

Phó Tuyên quay vào trong, thấy hấn chấn kinh quay đầu nhìn sang, Phó Tuyên nhắm mắt lại nói: "Ngủ đi, sáng mai còn phải kính trà."

Đây là câu thứ ba nàng nói với hấn đêm nay.

Ngô Bạch Khởi cao hứng cực kì, hưng phấn hỏi nàng: "Tuyên Tuyên, nàng đây là đáp ứng ta sao? Về sau cũng sẽ nói chuyện với ta?"

Trong lời nói tràn đầy vui vẻ, đâu còn có tự oán tự thương lúc trước?

Phó Tuyên triệt để hiểu được, người này chính là tính tình trẻ con, ủy khuất tới cũng nhanh đi cũng nhanh, nàng nêu snhư thật bởi vì hăn nhất thời đáng thương mà mềm lòng, ngay sau đó hăn nhất định dám được một tắc lại muốn tiến một thước.

Bởi vậy nàng không để ý hăn.

Ngô Bạch Khởi hỏi vài câu, thấy nàng không nói nữa, trên người hăn tựa như có một con kiến, không chiếm được khẳng định cả người khó chịu, "Tuyên Tuyên, nàng rốt cuộc có phải đã đáp ứng hay không a? Đáp ứng nàng gật gật đầu, ta lập tức ngủ không phiền nàng nữa, được hay không? Tuyên Tuyên tốt, nàng cho ta một câu chắc chắn đi, cầu nàng ..."

Trong chốc lát lăm bầm một câu, hoặc là lẩn qua lộn lại ép buộc, lăm bầm lâu bầu nói không ngừng, Phó Tuyên bị hăn nháo cho phiền lòng, đưa lưng về phía hăn lạnh giọng trách mắng: "Nếu như người nói nhảm không ngừng nữa, vậy sau này có chính sự ta cũng sẽ không đáp lời người."

Ngô Bạch Khởi vừa há miệng muốn hỏi nàng, nghe thấy như vậy đại hỉ, ngoan ngoan nằm xong: " Được, ta không nói, ta hiểu, nàng mau ngủ đi, ta không bao giờ nhiều lời." Nguyên lai không phải không để ý tới hăn, chỉ là không muốn nói chuyện vô nghĩa với hăn.

Ngô Bạch Khởi thở ra một hơi, khoe miệng vừa kiêu, ngay sau đó lại rầu rĩ, cái gì gọi là chính sự, cái gì gọi là vô nghĩa?

Hăn lặng lẽ quay sang, nhìn cái ót thê tử, nào có nửa điểm buồn ngủ?

Phó Tuyên đã quyết định cùng hăn làm vợ chồng , Ngô Bạch Khởi nửa đêm đổi ý muốn tiếp tục nàng cũng sẽ không phản kháng, hăn không đến càng tốt, không lo lắng, tự nhiên rất nhanh liền ngủ . Ngủ, tư thế không có khả năng không thay đổi, hơn nữa nàng quen ngủ nghiêng mặt hướng ra ngoài, bất tri bất giác lại quay lại.

yên tĩnh một lúc lâu, Ngô Bạch Khởi vừa có chút buồn ngủ, nghe được động tĩnh, nhắc tâm quay đầu, liền gặp Phó Tuyên tóc mai tán loạn, khuôn mặt đang nhu hòa trong ánh nến yên tĩnh mỹ lệ, giống nụ hoa thủy tiên ban ngày nở rộ ban đêm khép lại.

Nàng gần hẳn như vậy, chỉ nửa cánh tay.

Tâm hẳn bất an xao động bỗng nhiên liền bình tĩnh.

Ngờng thở lại gần, Ngô Bạch Khởi nhẹ nhàng hôn đỉnh đầu nàng, nằm xuống nhìn nàng chăm chăm, nhìn đến mệt nhọc, mới thỏa mãn ngủ.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 282 - Phó Tuyên Phiên Ba

Ngày hôm sau Phó Tuyên tỉnh lại thì đầu tiên nhìn thấy là lưng nam nhân như ngọc.

Ngô Bạch Khởi nằm nghiêng lưng quay về nàng, không đắp chăn, trên người chỉ mặc một cái trung khố, lộ rõ từ bả vai rộng đỏ hồng đến bên hông hẹp gầy, nhìn không sót chỗ nào.

Phó Tuyên lúng túng nhắm mắt lại.

Ngoại trừ đệ đệ, cháu trai Phó Tuyên còn chưa thấy thân thể nam nhân.

Nhưng bọn nha hoàn bên ngoài đã thức dậy, nếu không rời giường sợ là bị muộn, Phó Tuyên quen dậy từ sáng sớm, Ngô Bạch Khởi... Nhìn thế nào cũng không giống như là người sẽ ngoan ngoãn dậy sớm.

Thôi, hai người cùng nhau sống qua ngày, sớm muộn gì cũng không tránh được.

Phó Tuyên lặng lẽ kéo chăn sang một bên, chậm rãi ngồi dậy, nhu nhu mặt lại vuốt vuốt tóc, lúc này mới thật cẩn thận đi xuống chân giường, chuẩn bị từ dưới chân Ngô Bạch Khởi đi vòng ra. Nàng không sợ gặp hấn, nhưng nếu có biện pháp có thể tránh xấu hổ, nàng cũng sẽ dùng.

Ngô Bạch Khởi thân cao, giường của hắn cũng lớn, dưới chân còn chỗ cho hai người ngồi song song.

Phó Tuyên ngồi quỳ, vừa muốn đẩy nửa bên sa trường ra, Ngô Bạch Khởi đột nhiên ngồi dậy, vừa dụi mắt vừa mờ mịt hỏi nàng: "Sớm như vậy đã dậy ?" Nói xong ngáp một cái, dù hăn bộ dạng tuần tú, làm động tác này cũng không thể đẹp mắt.

Phó Tuyên ánh mắt dừng lại trên cánh tay phải của hăn.

Nơi đó có hình xăm màu đen, là con rắn, trên da thịt trắng thấy rất rõ.

Phó Tuyên chưa thấy hình xăm, nhưng nàng đã đọc < Thủy Hử >, biết có vài người sẽ làm cái này ở trên người, nhưng đó bình thường đều là mãng hán lục lâm, nàng không ngờ được Ngô Bạch Khởi thế nhưng...

Nàng căn bản không dám nhìn kỹ con rắn kia văn, trắng mặt đi xuống .

Nhưng Ngô Bạch Khởi đã phát hiện sự khác thường của nàng, nhìn cánh tay một cái, Ngô Bạch Khởi kinh hãi, nhanh chóng cầm áo ngủ lên, vừa mặc vừa bước nhanh đuổi theo thê tử, "Tuyên Tuyên nàng đừng nóng giận, ta, ta đây là làm từ trước khi thích nàng, không phải cố ý hù dọa nàng, ta, ta không tìm được biện pháp xóa đi... Tuyên Tuyên ta về sau mặc quần áo ngủ, nàng đừng nóng giận a?"

Hăn chặn trước người nàng, thật sự cực kỳ hối hận.

Phó Tuyên mặt không chút thay đổi: "Ta muốn rửa mặt , Thê Tử tự mình canh y, hay là muốn bọn nha hoàn hầu hạ?"

"Tuyên Tuyên..." Ngô Bạch Khởi cầu xin nhìn nàng, rõ ràng so với nàng cao hơn một cái đầu, ăn nói khép nép như vậy cũng không có nửa điểm cảm giác không tự nhiên, "Tuyên Tuyên nàng đáp ứng ta không giận dữ trước? Ta về sau thật sự sẽ không để nàng nhìn thấy."

Phó Tuyên sợ sức lực đáng ghét của hăn, ngẩng đầu, nhìn thẳng ánh mắt hăn: "Nếu người nói như vậy, ta cũng tin người một lần."

Ngô Bạch Khởi như trút được gánh nặng, không dám trễ nãi nàng rửa mặt, tự mình đi thay quần áo.

Thu thập thỏa đáng, quay về mới dùng điểm tâm, đôi tình nhân đi ra tiền viện kính trà trước.

Ngô Bạch Khởi đi theo bên cạnh Phó Tuyên, chỉ vào các viện dọc theo đường đi giới thiệu cho nàng, sau đó nói đến người nhà : "Lão già thích ra ngoài kết bạn, bình thường ở nhà mình không nhiều, Tuyên Tuyên không cần sợ hãi. Hơn nữa lão già rất thích nàng, nàng ở trước mặt hắn hoàn toàn không cần câu thúc, có cái gì thì nói cái đó đi."

Phó Tuyên ừ một tiếng.

Xem ra cái này cũng coi là chính sự.

Ngô Bạch Khởi mừng thầm vì nàng đáp lại một câu, lại nói tiếp: "Nhị thẩm người nọ thích dong dài, ta không thích bà, cũng không ghét, dù sao bình thường giao thiệp với bà không nhiều. Tuyên Tuyên một mình ở nhà nhàm chán , có thể qua bên kia trò chuyện. Đại tẩu ta không quen, đại ca đối với ta rất tốt, còn có Minh ca nhi, mới biết gọi người, rất làm cho người ta thích."

Phó Tuyên gật gật đầu, "Biết ."

Ngô Bạch Khởi nhìn sườn mặt nàng thanh lãnh, buồn bực hỏi, "Tuyên Tuyên ở nhà cũng không thích nói chuyện?"

Phó Tuyên rớt cuộc nhìn hắn một cái, "Đúng, ta ở nhà cũng rất ít nói chuyện, Thế Tử không quen?"

Ngô Bạch Khởi vội nói: "Không có không có, nàng đừng nghĩ nhiều, nàng xem, chúng ta trước kia cũng không quen thuộc, hiện tại vừa thành thân, ta trước muốn biết rõ nàng thích cái gì không thích cái gì, về sau cũng

sẽ không làm nàng buồn phiền. Vậy trừ không thích nói chuyện, nàng còn không thích cái gì?"

Phó Tuyên mắt nhìn phía trước: "Ta không thích người khác hỏi ta liên tục."

Nói xong bước nhanh hơn.

Thanh Trúc đi theo phía sau nàng, căn môi cười trộm.

Ngô Bạch Khởi sững sốt tại chỗ một lát, hiểu được chính mình lại chọc nàng, bất đắc dĩ thở dài, đuổi theo kịp chỗ Phó Tuyên rẽ ở phía trước, lúc này liền im lặng không cảm râm nữa, chỉ theo sau nàng nửa bước, vụng trộm nhìn nàng, âm thầm cân nhắc về sau đến cùng làm như thế nào mới có thể khiến cho nàng vui.

Trong thính đường, Ngô lão Hầu gia đang dặn con dâu: "Nhà chúng ta nhân khẩu ít, quản gia đơn giản, nghe nói lúc ở nhà Khởi tức phụ đã giúp nương nàng quản gia, chờ nàng hồi môn xong, người giao đổi bài cho nàng, nàng thật có gì không hiểu, người lại giúp đỡ một chút."

Hắn có hai nhi tử, lão Đại có bản lĩnh, nhưng mạng ngắn sớm không có, dùng mạng của hắn đổi lấy phú quý hầu phủ hôm nay, đổi lấy địa vị hầu phủ trong lòng Gia Hòa đế. Lão nhị thả ra ngoài, hàng năm hiếu kính trả lại không nhiều, tức phụ lão nhị quản gia nhiều năm như vậy, tham chỗ tốt đã sớm đủ tiền vất vả cho nàng, nay đại phòng có quản gia, hắn cũng không thể lại giả vờ mù mắt, mệt cho hai người Bạch Khởi.

Cha chồng lên tiếng, Chu thị dù mất hứng cũng phải gượng cười, "Con dâu hiểu được, vẫn là phụ thân ánh mắt tốt, chọn Tuyên Tuyên tức phụ tốt như vậy, việc quản gia giao cho nàng, ta cũng có thể an tâm hưởng thanh nhàn."

Ngô lão Hầu gia vuốt chòm râu, rất hài lòng con dâu thức thời, bất quá hẳn biết nữ nhân đều thích trước mặt một bộ dáng, sau lưng lại một bộ dáng khác, cười ha hả nhắc nhở một câu, "Đúng a, tức phụ Bạch Khởi quả thật tốt, Bạch Khởi có thể lấy được nàng là phúc khí của hẳn. Theo ta thấy a, Phó gia sau này còn có vận đại phúc, Bạch Cử có lẽ cũng có thể dính chút vinh quang."

Ngô Bạch Cử 21 tuổi, cũng chỉ bình thường, dựa vào quan hệ của Ngô lão Hầu gia ở bộ Binh vớt được chức tiểu quan thất phẩm.

Tống Sắc thê tử Ngô Bạch Cử nghe thấy, lặng lẽ nhìn về phía mẹ chồng.

Chu thị tim đập cũng nhanh vài phần. Đúng a, nàng như thế nào chỉ nghĩ đến chỗ tốt quản gia thôi? Cùng tiền đồ nhi tử so sánh, một chút tiền kia phí hết tâm tư tìm kế mới có thể từ công mục chuyển sang chỗ mình bên này thì tính cái gì? Từ lúc Thái Tử bị phế, mọi người đều nói Thái Tử mới sẽ rơi xuống Túc vương. Nói cách khác, tương lai Phó Tuyên phía sau chẳng những có chỗ dựa Cảnh Dương hầu phủ, càng có Hoàng Đế tỷ phu, tòa núi lớn nhất trên đời này để dựa a!

Quả nhiên vẫn là lão gia tử nghĩ lâu dài!

Có lần cân nhắc này, Phó Tuyên trong mắt Chu thị lập tức biến thành bột thơm, đó là chỉ có thể lấy lòng không thể đắc tội .

Bởi vậy Phó Tuyên đi vào sảnh đường, rất nhanh đã nhận thấy được mẹ chồng nàng dâu Chu thị ánh mắt biến hóa. Nàng có chút kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Kính trà, đưa nhận thân lễ, Ngô lão Hầu gia từ ái nói ra sự tình quản gia.

Phó Tuyên đương nhiên muốn từ chối, khiêm tốn hướng Ngô lão Hầu gia nói: "Tổ phụ, ta còn nhỏ, vẫn là do nhị thẩm tiếp tục quản gia đi, nhị thẩm

quản gia nhiều năm, đối với hầu phủ chúng ta trên dưới đã sớm quen thuộc, cần gì đổi người?"

Cùng trường bối nói chuyện, trên mặt nàng ít lãnh đạm hơn khi cùng một chỗ với Ngô Bạch Khởi, lại thêm ba phần nhu thuận.

Ngô Bạch Khởi lần đầu tiên nhìn nàng ngoan nhu như vậy, ánh mắt đều thẳng, còn kém đem Ngô lão Hầu gia đẩy ra, bản thân hấn ngồi đối diện Phó Tuyên.

Ngô lão hầu gia nhìn bộ dạng cháu trai không tiền đồ, cười càng hài lòng, vừa muốn đẩy về, Chu thị cướp trước tới bên người Phó Tuyên, cười khuyên nhủ: "tức phụ Lão nhị đừng khách khí, hiền danh các cô nương Phó gia ta đã sớm nghe nói, làm sao có thể sẽ không quản gia? Đợi người hỏi môn rồi ta đưa đổi bài cho người, người thật có chỗ không hiểu hỏi lại ta, người nhưng là Hầu phu nhân tương lai của hầu phủ chúng ta, việc này sớm muộn gì cũng phải giao cho người, người cũng đừng khiêm nhường mãi!"

Tống Sắc cũng khuyên theo.

Phó Tuyên đã nhìn ra, ngày hôm qua trên bàn cơm Chu thị đối với nàng còn phòng bị, hiện tại lại chân tâm muốn giao đổi bài cho nàng.

Lúc Ngô lão Hầu gia lại khuyên một lần nữa, Phó Tuyên không hề từ chối nữa, cười đáp ứng, "Tốt lắm, nếu tổ phụ, nhị thẩm đều tín nhiệm ta, ta liền thử trước một chút."

Ngô lão Hầu gia gật gật đầu, gặp ánh mắt cháu trai còn kém chút nữa bay đến trên người cháu dâu, hấn ho khan một cái, "Được rồi, các người mỗi người trở về ăn cơm đi, đừng để đói."

Người hai phòng cùng ra sảnh đường, lại ở giữa đường tách ra.

Phó Tuyên trên mặt cười nhẹ rồi cuộc thu lại, lạnh giọng nói với Ngô Bạch Khởi: "Ngày sau người ở bên ngoài còn nhìn ta như vậy, cũng đừng hy vọng ta nói nửa câu với người."

Ngô Bạch Khởi ủy khuất, đi theo bên cạnh nàng nhỏ giọng thầm thì: "Ai bảo nàng ở trước mặt ta lạnh như băng ? Nàng không cười với ta, vậy ta đột nhiên nhìn thấy nàng cười dễ nhìn như vậy, ta có thể không nhìn sao? Nàng nếu ở trong phòng cũng cười với ta, ta nhìn quen, ở bên ngoài đương nhiên sẽ không thất thố."

Hắn không nghe lời còn ngụy biện đầy miệng, Phó Tuyên cũng lười để ý hắn.

Ngô Bạch Khởi sợ, đi tới phía trước nàng, rút lui bồi tội cùng nàng, "Tốt tốt tốt, ta không nhìn như vậy nữa, Tuyên Tuyên đừng nóng giận, trước khi ăn cơm tức giận không tốt."

Phó Tuyên nghe được, sắc mặt hơi nhẹ hơn, nghe được câu cuối cùng kia, khéo miệng lại mím chặt.

Ngô Bạch Khởi hắc hắc cười, "Tuyên Tuyên tức giận cũng rất đẹp mắt."

Hắn không đứng đắn, Phó Tuyên nhú mày lườm hắn: "Người đi đường cho tử tế."

Ngô Bạch Khởi thấy tốt liền thu liễm, lập tức thẳng người, sánh vai cùng nàng, "Ta đều nghe Tuyên Tuyên ." Trong lời là thỏa mãn ấm áp.

Phó Tuyên không hiểu hắn vì sao bị mắng còn cao hứng như vậy, đơn giản không để ý tới.

Trở lại phòng chính, Thanh Trúc phân phó phòng bếp bày cơm.

Ngô Bạch Khởi cao hứng ngồi đối diện Phó Tuyên.

Phó Tuyên hiểu được ý đồ trong cử động này của hăn, nhưng ánh mắt vương trên người hăn, hăn nhất định muốn nhìn nàng, nàng cũng không có biện pháp, chỉ là thấy trên bàn cơm có canh gà bồi bổ thân thể Phó Tuyên giật mình, sau đó âm thầm may mắn.

Tân hôn ngày hôm sau đều phải kiểm tra nguyên nhân, đại khái là bởi vì nàng không có mẹ chồng, trong phủ cũng không có lão thái thái, tối hôm qua trong tân phòng căn bản không chuẩn bị nguyên nhân, xem ra lão hầu gia cũng không quá chú trọng những lễ tục kia.

"Tại sao sáng sớm đã uống canh gà a?" Ngô Bạch Khởi thấy Phó Tuyên nhìn chăm chăm canh gà, hăn hậu tri hậu giác, tò mò hỏi nha hoàn bên cạnh.

Thanh Trúc đỏ mặt, đây là phu nhân dặn dò nàng sáng nay chuẩn bị, nói là bổ nguyên khí, Thế Tử ngốc thật hay là cố ý giả ngu?

Ngô Bạch Khởi thấy nàng đỏ mặt, đột nhiên hiểu được, lại nhìn thê tử vẻ mặt bình tĩnh dùng cơm, không khỏi xót xa. Hăn đến bên trong thê tử có dạng gì cũng chưa thấy, chỗ nào cần uống canh gà?

Bất quá nghĩ tới tối hưởng vị môi nàng hôm qua, Ngô Bạch Khởi lúng túng khép chân lại, không dám nhìn Phó Tuyên nữa, sợ càng nhìn càng mơ tưởng.

Dùng xong cơm, Phó Tuyên hỏi Ngô Bạch Khởi có an bài gì.

Ngô Bạch Khởi hỏi lại nàng: "Nàng muốn làm gì?"

"Thế Tử nếu không có việc gì, ta liền đọc sách." Phó Tuyên thản nhiên đáp.

Ngô Bạch Khởi nghỉ kết hôn 3 ngày, cũng không có việc gì làm, liền nói: "Vậy ta cũng đọc sách."

Phó Tuyên ngược lại tò mò , "Thế Tử bình thường cũng đọc sách?"

Ngô Bạch Khởi nghi ngờ kêu "A", vì nàng chủ động hỏi mà thụ sủng nhược kinh, lập tức ý thức được đây là cơ hội làm thân, bản năng mà nói dối, "Đúng a, năm trước nhị ca khuyên ta tiến tới, ta liền bắt đầu đọc sách. Chỉ là tiến cung hầu việc rồi quá bận rộn, đọc cũng không nhiều, khẳng định không thể so với nàng."

Phó Tuyên yêu sách, cũng tin tưởng thư phòng mỗi người đều khả năng có giấu tàng thư người khác không có, đặc biệt Ngô gia, cũng có chút nội tình , liền tự đáy lòng hỏi: "Thế Tử có thể mang ta đi thư phòng người nhìn xem hay không?"

mắt Ngô Bạch Khởi choáng váng.

Phó Tuyên thấy hần chậm chạp không nói lời nào, cho là hần không nguyện ý, hoặc là trong thư phòng dấu sách gì không thể cho ai xem, cũng không còn tâm tư đi nữa, "Thôi, ta thuận miệng nói một chút xem, Thế Tử không cần tưởng thật."

Nói xong muốn đi thư phòng của mình.

khó được lúc nàng muốn cầu cạnh hần, Ngô Bạch Khởi nào bỏ được, khẽ căn môi, ngăn nàng lại nói: " Được, ta dẫn nàng đi, chính là nơi đó có chút loạn, Tuyên Tuyên chờ một lát, ta đi trước thu thập một chút, trong chốc lát lại tới đón nàng a!"

Nói xong xoay người chạy ra ngoài.

Phó Tuyên nghi ngờ nhìn bóng dáng hần, càng thêm khẳng định thư phòng hần tất là ẩn dấu sách khó coi.

Bên kia Ngô Bạch Khởi vọt tới tiền viện, vội vã phân phó A Chấn: "Mau đem Hắc Bạch Vô Thường chuyển đi, chuyển đến Tây sương phòng, thu

thập thư phòng sạch sẽ, đừng để cho phu nhân nhìn ra dấu vết nào!"

Tuyên Tuyên là đại bảo bối, Hắc Bạch Vô Thường là tiểu bảo bối, cái nào hẳn cũng luyện tiếc ném a!

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 283 - Phó Tuyên Phiên Bốn

Phó Tuyên theo Ngô Bạch Khởi đi thư phòng của hãn.

Thư phòng rất rộng rãi, rất sáng ngời, chính là giá sách quá ít, chỉ có hai hàng phía Đông, có vẻ bên trong trống rỗng.

Ngô Bạch Khởi lúng túng sờ đầu, "Ta trước kia không thích đọc sách..."

Phó Tuyên đã nhìn ra, đánh giá trong nháy mắt, đi tới trước giá sách.

Hàng thứ nhất đều là du ký chí quái, tạp thư dạy nuôi dưỡng bách thú, thỉnh thoảng trộn lẫn vài bản binh thư chiến pháp. Phó Tuyên nhìn từng quyển, rất nhanh liền chuyển tới dãy thứ hai, nơi này đều là tứ thư ngũ kinh dùng cho khoa cử, sách vở mới tinh như lúc đầu, phảng phất chưa bao giờ được người lật xem.

không khác với nàng dự liệu, nơi này hãn là không có sách nàng thích , Phó Tuyên bước nhanh hơn.

Đi tới giữa phòng, dừng bước lại.

Tầng cao nhất bày cái trap gỗ tử đàn, dài đến một thước, mặt trên không có bất kỳ dấu hiệu nào.

"Chỗ đó là cái gì?" Phó Tuyên ngửa đầu hỏi.

Ngô Bạch Khởi trên mặt vẫn treo cười cứng lại một chút, dừng một lát mới nói: "tranh vẽ nường ta để lại cho ta, Tuyên Tuyên muốn nhìn sao?"

Hắn ngửa đầu, sườn mặt cô đơn, không phải hắn cố ý giả vờ lộ ra thần sắc ủy khuất, mà là hoài niệm đối với thân nhân.

Phó Tuyên vô tình gợi lên chuyện thương tâm của Ngô Bạch Khởi, nhưng nàng hiểu được, hắn nguyện ý cho nàng xem, lúc này nàng cự tuyệt, vết thương Ngô Bạch Khởi có thể càng sâu, cho nên nàng nhẹ nhàng gạt đầu, ngữ khí không tự chủ nhu hòa chút, "Ân."

Ngô Bạch Khởi lấy tráp xuống, hai người đi ra bàn.

Ngô Bạch Khởi để Phó Tuyên ngồi trước, hắn kéo cái ghế đối diện tới, ngồi kề bên nàng, lại mở cái tráp không có khóa ra.

Bên trong là từng trang giấy vẽ.

Phó Tuyên đưa tay lấy ra.

Trang phía trên cùng, là một nhà 3 người, trên bức tranh phụ thể còn rất trẻ, đứa nhỏ được bọn họ dắt ở giữa nhìn mới ba bốn tuổi.

"Cái này là nương ta vẽ." Ngô Bạch Khởi rất tự hào đáp, ánh mắt nhìn nữ tử trong tranh, "Ta bốn tuổi bà chết bệnh, ta đối với nương không có ấn tượng gì. Ma ma nói nương ta là tài nữ, am hiểu nhất tranh chữ... Cái tráp này là bà vẽ một nhà chúng ta, cũng có phụ thân và bà, ta chọn mấy bức, còn lại đều cất ở kho phòng, những tàng thư của nương kia, Tuyên Tuyên muốn, ngày khác ta thu thập hết chuyển qua đây cho nàng."

Phó Tuyên triệt để khiếp sợ .

Nàng yêu tranh chữ, đương nhiên cũng sẽ thưởng tranh chữ, chỉ nhìn một cách đơn thuần trên tờ thứ nhất rõ ràng rành mạch, một nhà 3 người rất nhỏ thần sắc sinh động, cùng với chữ viết bên cạnh thanh tú như trúc xanh, liền biết vị mẹ chồng vô duyên không được gặp kia đúng là tài nữ.

Nàng nghe Ngô Bạch Khởi nói, lại giống như không nghe thấy, như được thể nhân nhắc nhở, tinh tế thường thức từng tờ.

Thần sắc chuyên chú, mặt mày yên tĩnh.

Ngô Bạch Khởi ánh mắt dần dần rơi lên mặt thê tử.

mẫu thân hẳn có phải cũng giống Tuyên Tuyên, không thích nói chuyện hay không?

Vậy mẫu thân cùng phụ thân chung đụng như thế nào?

Hắn nhìn nàng, cũng vì nàng tự hào, mẫu thân trên trời có linh, biết được hẳn cười tức phụ tốt như vậy, chắc hẳn vui mừng đi?

vui sướng có tức phụ tốt, hòa tan thương cảm hoài niệm cha mẹ, ngẫm thê tử cầm tranh trong tay, Ngô Bạch Khởi cười nói: "Bọn họ đều nói ta giống phụ thân, Tuyên Tuyên cảm thấy thế nào?"

Phó Tuyên nhìn nam oa trong tranh, quả thật nhìn ra được bóng dáng Ngô Bạch Khởi, lại nhìn nam nhân cao lớn, nữ tử tú lệ bên cạnh. Phó Tuyên cẩn thận chăm chú nhìn chốc lát mới nói: "Chợt vừa nhìn rất giống phụ thân, nhưng môi giống mẹ chồng, người xem mẹ chồng cũng biết điểm này, ở trong này cố ý dụng tâm tư, vẽ ra càng giống."

ngón tay trắng nõn chỉ vào giữa bức họa trên môi Ngô Bạch Khởi.

Ngô Bạch Khởi lại nghiêng đầu nhìn nàng môi đỏ mọng, thanh âm không tự chủ mang theo vài phần khàn khàn, "Tuyên Tuyên giống nhạc mẫu hay là nhạc phụ?"

Phó Tuyên nâng mắt, thấy ánh mắt hắn trêu trêu dỗi theo môi nàng, hiểu được hắn lại nổi tâm tư hoa hoa, chỉ coi như không biết, tiếp tục nhìn tranh.

Ngô Bạch Khởi ngại mệt, đơn giản gục xuống bàn nhìn nàng.

Cũng vì Phó Tuyên đắm chìm trong tài hoa của mẹ chồng, đổi thành cô nường khác, bị nam nhân nhìn chăm chăm như thế, không buồn cũng phải xấu hổ mấy phần.

Ngô Bạch Khởi trong đầu cũng không phải vô dụng, hẳn chính là thích cùng Phó Tuyên một chỗ, thích xem nàng bộ dáng nghiêm túc, đang nhìn nhìn , trên đùi truyền đến ngứa ngáy quen thuộc.

Ngô Bạch Khởi tâm dừng lên, sợ kinh động Phó Tuyên, hẳn chậm rãi ngồi thẳng, toàn thân chuyển sang phía khác, cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy con rắn đen nhỏ đang leo dọc theo chân hắn. Ngô Bạch Khởi hồn bay lên tầng trời nào, tận lực không chọc Phó Tuyên chú ý, lặng lẽ bắt con rắn nhỏ, rắn quá nhỏ, bị hắn cuộn như dây thừng trong lòng bàn tay, không nhìn kỹ cũng không thấy.

Ở cửa, A Chấn trong tay cầm một cái lồng sắt, mặt đầy cầu xin hướng hắn khoa tay múa chân, giải thích nói hắn không phải cố ý.

Ngô Bạch Khởi hiện tại nào có tâm tư quản người, một tay nắm chặt con rắn đen, một bên cúi đầu tìm kiếm thân ảnh con rắn trắng, dưới đất tìm một vòng không thấy, trong lòng đang kỳ quái, liền gặp nó đang thành thói leo lên chân ghế Phó Tuyên. Nhớ tới con rắn lưu manh từng làm chuyện tốt gì, bây giờ lại còn bắn khoản tức phụ hắn, Ngô Bạch Khởi cực kỳ tức giận, khom lưng bắt nó.

"Người đang làm cái gì?"

Phía sau lưng bị đầu hắn đụng phải, Phó Tuyên quay đầu nhìn hắn.

Ngô Bạch Khởi vội vàng đưa tay giấu ra sau lưng, hất cằm ra cửa, "A Chấn tìm ta, Tuyên Tuyên tự xem trước, ta đi ra ngoài một chút."

Nói xong liền chạy.

Phó Tuyên nghi ngờ nhìn hăn.

Ngô Bạch Khởi hai tay cầm răn, sau khi ra cửa A Chấn sẵn sóc đóng cửa thư phòng, Ngô Bạch Khởi trước đem hai con răn nhỏ bỏ vào trong lồng, đi xa mới thấp giọng trách mắng: "Sao lại thả ra rồi?"

A Chấn thấy hai con răn nhỏ trong lồng nhìn Thế Tử như nhìn mẹ ruột, rung đùi đắc ý cầu sung hạnh, thật là vừa tức vừa oan uổng, ủy khuất giải thích: "Ta chuyển lồng ra sau sương phòng, chỉ chốc lát quay lại nhìn, chúng nó vẫn không nhúc nhích, dùng chiếc đũa chọc cũng không động. Ta sợ chúng nó gặp chuyện không may, nhanh chóng lấy ra, chúng nó vẫn không động, ta không dám kinh động Thế Tử, định đi thỉnh Lý lão đầu đến xem, đi tới cửa viện vô tình quay đầu, chúng nó đã leo đến cửa thư phòng ..."

Hai con răn nhỏ này giống như vĩnh viễn sẽ không lớn lên, đã bị Thế Tử nuôi thành có linh tính, người bên ngoài nào có giáo hoạt như thế?

Ngô Bạch Khởi lại càng quang vinh, giờ lồng sắt đi vào sương phòng, thở dài với hai bảo bối, "Ta cũng không muốn vắng vẻ các người, nhưng Tuyên Tuyên sợ hãi, vậy các người chỉ có thể ở chỗ này, yên tâm, ta vừa nhàn rồi sẽ tới nhìn các người, mỗi ngày ít nhất nhìn hai lần. Về sau không cho chạy loạn, lại dọa đến Tuyên Tuyên, ta thật đem các người ném tới thôn trang, một tháng mới nhìn các người một lần."

Hắc Bạch Vô Thường cũng không biết nghe hiểu hay không, mỗi con dùng mũi đuôi tinh tế thò ra ngoài lồng sắt, chạm vào tay chủ nhân.

Ngô Bạch Khởi thật luyện tiếc hai bảo bối nuôi dưỡng nhiều năm, nhưng dù có luyện tiếc, bên kia còn có bảo bối càng trọng yếu hơn, cuối cùng nhìn lồng sắt một cái, dặn dò A Chấn đừng gây rắc rối nữa, Ngô Bạch Khởi bước nhanh ra ngoài, ở chính phòng rửa tay xong mới đi thư phòng tìm vợ.

Phó Tuyên nghe được tiếng đẩy cửa, nhìn hăn một cái.

Ngô Bạch Khởi sẵn sóc hỏi nàng: "Nóng không, ta cho người mang băng tới?"

Phó Tuyên lắc đầu, giây lát nghĩ tới hắn có thể nóng, liền nói: "Thế Tử cảm thấy nóng thì phân phó bọn họ đi."

Thư phòng kỳ thật coi như mát mẻ, Ngô Bạch Khởi không muốn khó khăn người khác, một lần nữa ngồi trở lại bên người Phó Tuyên, tiếp tục nằm sấp nhìn nàng, lại ngoài ý muốn phát hiện đôi mắt nàng có chút hồng.

"Nàng khóc ?" Ngô Bạch Khởi nóng nảy, đầu tiên nghĩ đến là vừa mới rồi Phó Tuyên nhìn thấy hắn giấu răn, vừa muốn nhận sai, liếc đến trên bức tranh hai mẹ con, lại nhìn Phó Tuyên cũng chưa từng giận dữ, khó có thể tin nói: "Tuyên Tuyên, Tuyên Tuyên đau lòng ta?"

Nàng đau lòng hắn sớm không còn nường, cho nên khóc ?

Phó Tuyên nhúu mày, thu hồi giấy vẽ vào trong tráp, bình tĩnh giải thích: "Thế Tử suy nghĩ nhiều, ta chỉ là khổ sở vì mẹ chồng."

Nàng còn chưa có đứa nhỏ, nhưng nàng có cháu trai cháu gái, nàng cũng vẽ tranh cho Viện Viện, Trăn ca nhi, bởi vậy rất biết mẹ chồng khi đó trong lòng chưa có ôn nhu tình hoài, sau đó nàng liền nhìn thấy một trang không giống như vậy. Mặt trên vẽ một đôi nam nữ, nam không phải cha chồng, bộ dáng có bóng dáng cha chồng, có môi Ngô Bạch Khởi, bằng hai điểm này, lại nhìn thời gian lạc khoản là mẹ chồng năm ấy chết bệnh, Phó Tuyên liền hiểu được, mẹ chồng vẽ là nhi tử, con dâu trong tưởng tượng...

Loại đau thương không cam tâm sinh ly tử biệt kia, xuyên thấu qua những bức họa này những chữ này, truyền đến lòng nàng.

Phó Tuyên cũng không biết chính mình đến tột cùng vì sao rơi lệ, nàng đồng tình mẫu thân không thể tự tay chăm sóc đứa nhỏ lớn lên, cũng đồng tình đứa nhỏ sớm không có cha mẹ. Dù nhà mình cha mẹ ân ái, anh em

thâm tình, một nhà đoàn tụ thỏa mãn hạnh phúc, nàng ngược lại càng có thể hiểu trái ngược với điều đó là đau khổ.

Ngô Bạch Khởi không tin, nhận định là nàng đau lòng hăn .

Biết nàng da mặt mỏng, Ngô Bạch Khởi không hề bức nàng nói thật, thân thiện hỏi nàng: "Bây giờ chúng ta làm gì?"

Phó Tuyên nhớ tới trong tranh có vài nét bút phong cảnh, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Thế Tử mang ta đi dạo vườn hoa."

Từ nay về sau, đây chính là nhà của nàng , chỗ nên quen thuộc vẫn phải quen thuộc, mà nàng cùng Ngô Bạch Khởi, dù sao cũng phải thử sống chung. Đã quyết định gả tới, thị phi đúng sai trước đó dù có chú ý cũng không còn ý nghĩa. Cũng may Ngô Bạch Khởi bản tính không xấu, nay ở trong cung hầu việc, cũng tính là có gốc rễ lập thân.

Ngô Bạch Khởi tâm hoa nở phóng, còn nói không đau lòng hăn, không đau lòng sẽ muốn cùng hăn dạo vườn?

Hăn hưng phấn dẫn thê tử đi ra ngoài, phát hiện bên ngoài ánh nắng đã bắt đầu chói mắt , Ngô Bạch Khởi lấy lòng hỏi: "Có muốn phái người đi lấy dù hay không? Đừng để bị cháy nắng."

Phó Tuyên do dự một chút.

Ngô Bạch Khởi lập tức bảo A Chấn đi tìm dù, dù cầm tới, Ngô Bạch Khởi đuổi tùy tùng chường mắt đi, đích thân hăn che cho Phó Tuyên, vì có thể giúp nàng mà thỏa mãn.

Phó Tuyên thấy hăn cười vui vẻ như vậy, biết hăn sẽ không đáp ứng để nàng tự che, liền không mở miệng.

hoa viên bên này so với Cảnh Dương hầu phủ nhỏ hơn chút, Ngô Bạch Khởi tìm mấy chỗ phong cảnh tốt nhất đưa nàng đi một vòng, chậm rãi tới thuyả tạ bên hồ. Hai vợ chồng đến nơi, Ngô Bạch Khởi thu dù, quay đầu thấy Phó Tuyên muốn ngồi xuống, hấn vội vã nói: "Khoan đã!"

Phó Tuyên nghi ngờ nhìn hấn.

Ngô Bạch Khởi cất xong dù, từ trong ngực lấy ra tấm khăn, cẩn thận lau lau ghế dài, bảo đảm sạch sẽ, mới cười đứng thẳng người, "Giờ có thể ngồi."

Hấn đôi mắt sáng ngời, tươi cười hồn nhiên.

Phó Tuyên không có thói quen như vậy, sau khi ngồi xuống, hướng ra bên hồ nói: " 'Thế Tử không cần như thế, ta nếu giả cho người, chính là muốn cùng người hảo hảo sống, chỉ cần người đừng hồ nháo trên cột nữa, ta cũng sẽ không vì sự tình trước kia trách người."

Ngô Bạch Khởi có chút không dám tin tưởng, "Người thật sự không giận ta ?"

Phó Tuyên nhẹ nhàng gật đầu.

Nếu như không có Ngô Bạch Khởi hỗ trợ, ngày ấy chỉ có nàng và Tiết Vinh ở trong rừng, Tiết Vinh sẽ làm gì, Phó Tuyên không dám nghĩ.

Nàng mi mắt mảnh dài, buông xuống như cỏ xanh bên hồ, mà mắt của nàng chính là hồ nước yên tĩnh phẳng lặng.

Ngô Bạch Khởi nhìn ngây ngốc, kim lòng không đậu nắm tay nàng, thân thể nàng cứng lại một chút, nhưng không né tránh.

Ngô Bạch Khởi tim đập đột nhiên nhanh hơn, nhìn nàng, khẩn trương hỏi: "Nói như vậy, ta, ta có thể chạm vào nàng?"

Phó Tuyên trên mặt thoáng hiện một tia không được tự nhiên, đẩy tay hẳn ra nói: "Ban ngày kính xin Thế Tử thủ lễ."

Ban ngày thủ lễ, nói cách khác, buổi tối không cần?

Ngô Bạch Khởi cao hứng phát ngốc, ngoan ngoãn thu tay về, đỏ mặt cam đoan: "Được, ta, ban ngày ta tuyệt không chạm nàng!"

Phó Tuyên hơi xoay người, nhìn ra cảnh hồ xa xa.

Ngô Bạch Khởi nhìn chăm chăm sườn mặt nàng, thấy nàng mặt cười trắng nõn non mịn, cẩn thận ngấm lại vừa mới cùng nàng nói chuyện, Ngô Bạch Khởi nghiêm túc nói: "Tuyên Tuyên, ta đối với nàng tốt, không phải bởi vì muốn dỗ nàng tha thứ ta. Mà là ta thích nàng, muốn đối tốt với nàng. Nàng không biết, nường ta đi rồi, ta thích quán cha, sau này cha ta cũng đi, ta liền thích một mình, thích nuôi vài thú theo nói chuyện cùng ta, chỉ cùng chúng nó nói lời trong lòng... Đến khi gặp nàng, Tuyên Tuyên, khi còn bé ta không hiểu chuyện, chỉ cảm thấy khi dễ nàng thật vui, lớn lên, nhìn người khác cười tức phụ, ta mới phát hiện ta cũng muốn cười ..."

Phó Tuyên mi mắt giật giật.

Ngô Bạch Khởi lấy dũng khí ngồi đối diện nàng, nhìn mắt nàng nói: "Tuyên Tuyên, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng, nàng không thích ta cái gì, nàng cứ việc nói cho ta biết, ta đều sửa tất cả. Chỉ cần nàng để ta ở bên cạnh nàng, ta cái gì cũng nghe theo nàng."

Ánh mắt của hắn thành khẩn, Phó Tuyên nghĩ ngợi, buông mi mắt xuống nói: "Đọc sách luyện chữ thì ta không thích có người ở bên cạnh nói chuyện..."

Ngô Bạch Khởi lập tức nói: "Vậy ta không nói lời nào, ta chỉ ở một bên nhìn nàng, được không?"

Phó Tuyên cam chịu.

Nhìn khuôn mặt mỹ lệ gần ngay trước mắt, nhớ tới hương vị nếm được tối hôm qua, Ngô Bạch Khởi xoa xoa tay, thật cẩn thận hỏi: "Cái kia, tối hôm qua ta hôn nàng như vậy, Tuyên Tuyên thích hay là không thích?"

Phó Tuyên thần sắc đột nhiên thay đổi.

Ngô Bạch Khởi luống cuống, "Tuyên Tuyên nàng đừng hiểu lầm, ta, ta chính là không biết ta hôn đúng hay không. Ta, ta chưa từng hôn người khác, nàng không ghét, ta về sau vẫn hôn như vậy, nàng không thích, ta liền đổi cách khác... Ai, Tuyên Tuyên nàng đừng đi a? Ta không nói còn không được sao?"

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 284 - Phó Tuyên Phiên Năm

Bởi vì Phó Tuyên nói câu "Ban ngày cần thủ lễ", Ngô Bạch Khởi liền ngóng trông trời tối, buổi tối dùng xong cơm, hắn càng tranh đi tắm rửa trước Phó Tuyên, rồi ngồi trên giường nóng bỏng chờ.

Phó Tuyên tắm rửa xong quay về, vừa vào phòng liền gặp Ngô Bạch Khởi ngồi xếp bằng trên giường, ánh mắt kia tư thế kia, rất giống chó nhật cháu trai Đại lang nuôi dưỡng.

Hắn ham.

Ham cái gì?

Phó Tuyên bỗng nhiên có một chút hối hận, nếu như hôm nay nàng không bởi vì thân thể của hắn mà nói nhiều cùng hắn vài câu, có lẽ hắn cũng sẽ không nhắc tới sự tình chạm vào hay không đi? Nàng với tỷ muội nhà mình đều rất ít thân mật, càng không quen cùng Ngô Bạch Khởi làm cử chỉ thân mật.

Tóc mới gội, còn chưa khô, Phó Tuyên cầm lược ngồi trước cửa sổ, chếch với Ngô Bạch Khởi chầm chậm trải đầu.

"Ta giúp nàng chải!" Ngô Bạch Khởi lập tức nhảy xuống, kéo guốc gỗ bước nhanh tới phía sau Phó Tuyên, cướp lược trong tay nàng.

Phó Tuyên ngừng một chút, kệ hắn đi .

Ngô Bạch Khởi thấy nàng không phản đối, lúc này mới dùng chân kéo một chiếc ghế dựa sang, ngồi xuống giúp nàng. Tóc dài đen nhánh, còn có chút ướt, nhẹ nhàng khoan khoái, nằm trong lòng bàn tay đặc biệt thoải mái. Ngô Bạch Khởi hít một hơi thật sâu hương thơm thanh u phát ra, thấp giọng khen: "Tuyên Tuyên tóc thật đẹp, lão già nói ta còn bé tóc rất vàng, cạo trọc vài lần rồi mới đen."

Hắn luôn gọi lão hầu gia là lão già (lão đầu tử), Phó Tuyên khề giọng nhắc hắn: "Tổ phụ đối với người tốt như vậy, người tôn kính một chút, đừng không có quy củ."

"Được, tất cả ta nghe theo nàng." Ngô Bạch Khởi vui vẻ đáp ứng, "Tuyên Tuyên hiếu thuận hẳn như vậy, ngày mai lão đầu... Ngày mai tổ phụ nghe ta sửa miệng, khẳng định càng thích nàng."

Phó Tuyên không tiếp lời.

Ngô Bạch Khởi đột nhiên kêu "A", chỉ chỉ áo ngủ nàng nói: "Nơi này ướt, lạnh không?"

Phó Tuyên lắc đầu, "Không việc gì." Nàng tóc dài, vừa gội xong xõa ra, phía sau chắc chắn sẽ thấm ướt.

Ngô Bạch Khởi yên tâm, một tay kéo tóc nàng một tay chải đầu, ánh mắt lại dừng trên vành tai trắng nõn, dưới vành tai là sườn mặt mũ lẹ, là cổ trắng nõn, bên trong có sợi tơ màu lục nhạt ẩn ẩn như hiện, ở phía sau cổ lộ ra một nút thắt nhỏ. Ngô Bạch Khởi tò mò, giơ tay kéo, "Đây là cái gì?"

Thử túm lấy lôi ra bên ngoài.

Phó Tuyên kinh hãi, quay đầu mắng hắn: "Đừng kéo..."

chữ "kéo" vừa thốt ra, cảm giác trên cổ nơi đó bị buông lỏng, tiếp theo tiểu y bên trong rớt xuống, rơi trên đùi.

Ngô Bạch Khởi mờ mịt nhìn nàng, nhìn nàng bởi vì quay người lại lộ ra nửa vạt áo, nơi đó cũng bị tóc làm ướt, mà lúc này có một chỗ nhô lên, như là bên trong có đỉnh hoa cao cao chọc vào xiêm y.

Ngô Bạch Khởi trước khi kết hôn đã xem qua sách, bởi vậy sững sốt trong một chớp mắt, liền hiểu được đó là cái gì.

Phó Tuyên phát hiện tầm mắt của hắn, lại theo ánh mắt của hắn nhìn xuống, mặt không kiềm chế đỏ lên, nhanh chóng xoay người, kéo tóc chặn trước ngực: "Ta tự chải, Thế Tử đi ngủ trước đi."

Thanh âm lần đầu tiên không bình tĩnh trấn định.

Ngô Bạch Khởi tâm nhảy đến mức tựa như trong nồi nước sôi, chỗ nhô lên vừa hạ xuống, lập tức lại có chỗ muốn nhô lên...

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, đưa tay khoác lên đầu vai nàng, khàn khàn hỏi nàng: "Tuyên Tuyên, nàng nói ta buổi tối có thể chạm vào nàng, có phải không?"

Hắn lòng bàn tay nóng lên, nhiệt ý cách đồ ngủ đơn bạc rõ ràng truyền đến đầu vai nàng. Phó Tuyên thân thể cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích, không có lý do cự tuyệt, nhưng lại không thể thản nhiên tiếp thu, đang cố gắng tìm lý do thích hợp để thoái thác, bả vai bỗng nhiên bị người kéo qua. Một đôi bàn tay to không biết khí lực ở đâu ra, trực tiếp nhấc nàng lên đùi hắn.

"Người..."

Nàng vừa sợ vừa hoảng, mới mở miệng, miệng đã bị người ngăn chặn.

Có lúc xúc động luôn có thể chiến thắng lý trí, càng không cần nói Ngô Bạch Khởi vốn dĩ không phải là người nhiều lý trí. Hắn thích nàng, không chạm nàng là lo lắng nàng mất hứng, nhưng ban ngày nàng đã nói, nói nàng

nguyện ý cùng hân sống tốt, nguyện ý làm thê tử của hân, cũng cho phép hân chạm vào, vậy hân còn cố kỵ cái gì?

Cố kỵ nàng tức giận, cố kỵ nàng vẫn chưa hoàn toàn tiếp thu, sợ nàng giống tối hôm qua tử khí trầm trầm như vậy.

Cho nên hân hôn nàng một cái có thể đem nàng đốt thành tro, đụng tới môi nàng hơi lạnh, thành công không cho nàng ngăn trở, động tác lại tìm lòng không đậu ôn nhu xuống, thật cẩn thận, nhẹ nhàng để trên môi nàng, chậm rãi động.

"Tuyên Tuyên, như vậy có thể chứ? Chán ghét sao?" Áp sát một lát, hân thối lui, cúi đầu nhìn mắt nàng.

"Thả ta xuống." Phó Tuyên không thích tư thế ôm như đứa nhỏ này, đẩy ngực hân, buông mi nói chuyện với hân.

"Không buông, nàng nói ta có thể chạm nàng." Ngô Bạch Khởi một tay ôm eo nàng, một tay lớn mật nâng cằm nàng lên. Nàng nhắm chặt mắt, chân mày nhíu, nhưng mặt nàng đỏ như vậy, đẹp đến mức nàng tức giận cũng không có uy lực. Định yếu ta mạnh, Ngô Bạch Khởi không do dự nữa, lần nữa dán lên môi của nàng.

Nàng chưa bao giờ thế này, nhận định phu thê chỉ nên nháo ở trên giường, bởi vậy quay đầu trốn tránh, lại không biết nàng càng trốn hân càng khát vọng, hỏa bị đè nén triệt để xông ra, Ngô Bạch Khởi chế trụ đầu nàng, tùy tâm sở dục.

Như một đóa hoa tươi mát cao thượng, cái gì cũng không hiểu, ngây thơ nghe nói bên ngoài mưa mềm nhẹ, nàng tò mò từng cánh hoa mở ra, muốn biết một chút gió mưa kia mềm nhẹ. Ai ngờ vừa mới mở ra, một trận mưa rào phóng thẳng đột nhiên ập đến, hoàn toàn ngoài dự kiến, làm cho nàng không thể chống đỡ được.

Nàng không có khí lực, giống như không có cách nào hô hấp, hai tay run run rẩy rẩy đặt lên vai hắn, muốn đẩy ra ngoài, lại nhận mệnh ngừng lại.

Nàng không phản kháng, Ngô Bạch Khởi càng không cần phân thần, tận tình thưởng thức ngọt lành trong miệng nàng. Lặng lẽ ấn lưng nàng áp chặt vào hắn, làm cho nàng gắt gao đè hắn, cảm thụ rõ ràng những chỗ khác biệt của cô nương. Kỳ thật Ngô Bạch Khởi càng muốn nhìn cái điểm phía trước kia, nhưng hắn không dám buông miệng nàng ra, sợ nàng phản đối, sợ chính mình không dám nghịch ý. Bởi vậy hắn tiếp tục nhắm nháp đôi môi nàng, một lần lại một lần, tay trái lại xê dịch đến dưới nách nàng, chỗ cúc áo tối hôm qua hắn biết lúc cởi áo ngủ.

Phó Tuyên phát hiện ý đồ hắn, vội vã đè tay hắn lại, làm sao có thể ở trong này...

Ngô Bạch Khởi lại không kịp đợi, buông miệng nàng ra, trước khi nàng kịp nói bất kỳ cái gì mạnh mẽ vui đầu xuống, cách đồ ngủ đơn bạc...

Phó Tuyên cắn môi, không thể không rên lên, chớp mũi dật dật.

Như được cổ vũ, Ngô Bạch Khởi càng thêm vội vàng, rất nhanh đã làm ướt một mảnh áo ngủ.

Phó Tuyên thân thể run rẩy, hai tay ôm đầu hắn, bản năng đưa người ra phía trước... Làm xong động tác này, Phó Tuyên mới hiểu được mình đến cùng đang làm gì, nàng không dám tin nàng thế nhưng sẽ như vậy, đẩy vai hắn, lao đảo đứng ở trên mặt đất.

Ngô Bạch Khởi đứng dậy theo, bắt nàng đang muốn tránh né, mạnh mẽ kéo trở lại, cúi đầu muốn lại gần.

"Đi lên giường..." Phó Tuyên nhắm mắt lại bảo hắn.

"Tốt." Ngô Bạch Khởi một phen ôm ngang nàng lên, đi tới trước giường vừa định thả nàng nằm thẳng, nhớ tới bộ dáng nàng đêm đó, Ngô Bạch Khởi lâm thời đổi chủ ý, ngồi bên giường, vẫn ôm nàng trên đùi.

Phó Tuyên muốn xuống, kéo hai lần đều bị hăn ôm trở về, nàng không có cách nào, chỉ yên lặng chịu đựng.

Chỉ là lần đầu trải qua chuyện này, sao có thể nhịn được ? Cắn môi, vẫn có thanh âm phát ra ngoài, không thể nhúc nhích, tay khoác lên vai hăn không tự chủ kéo xiêm y hăn. Phía dưới váy phảng phất có mảng xuân thức tỉnh, Phó Tuyên bản năng muốn trốn, nam nhân lại không buông nàng.

So với cô nương giống như đầu gỗ, Ngô Bạch Khởi đương nhiên càng thích nàng như vậy, một lần nữa ăn môi nàng, mở mắt, nhìn nàng mặt đỏ bừng. Lúc này bộ dáng Phó Tuyên không còn lạnh như băng giống ban ngày, như thân phận của hai người rớt xuống, cái gì nàng cũng phải nghe hăn !

Ý niệm bùng lên, Ngô Bạch Khởi cũng không nhịn được nữa, phút chốc thả nàng vào trong giường, kéo áo ngủ nàng ra...

Phó Tuyên che miệng lại, cố gắng không để cho mình phát ra thanh âm.

Hăn đi xuống phía dưới.

Nàng vô pháp tự hỏi, đột nhiên giống như bay đến đám mây...

Ngô Bạch Khởi cũng không biết nàng trải qua cái gì, hưởng thụ nàng tốt đẹp, hăn vội vàng gõ cửa, không ngờ vừa đụng tới, liền xụi lơ bại trận. (PS: Xong luôn, tèn ten 1s hay 2s. poor him)

Hăn cứng đờ trên người thê tử, không dám tin tưởng.

Phó Tuyên dần dần bình phục.

Mở to mắt, mới phát hiện tình thế cấp bách vừa rồi, hai người thế nhưng quên tắt đèn.

Quần áo đều ở dưới đất, Phó Tuyên kéo chăn che nửa người trên, nhắm mắt lại nói: "Ta muốn tắm rửa, Thế Tử đi phân phó người chuẩn bị nước?" Hăn đi rồi, nàng mới mặc lại đồ.

Ngô Bạch Khởi xấu hổ cực kì, Phó Tuyên không hiểu, hăn biết, hăn còn chưa chân chính được nàng, liền...

Muốn tiếp tục, sợ nàng không thích, hơn nữa thăm dò một lần, hỏa hình trước đó tích góp như hết hăn, Ngô Bạch Khởi nghe lời gật đầu, quay đầu nhìn nàng, mặt nàng quay nghiêng bên trong, cũng không biết rốt cuộc là có ý gì. Ngô Bạch Khởi càng nghĩ càng ảo não, mặc quần đi ra ngoài, khi trở về, Phó Tuyên đã mặc tốt áo ngủ, đệm chăn đều bị cuốn lên.

"Tuyên Tuyên..." Ngô Bạch Khởi khẽ giọng gọi nàng.

Phó Tuyên trên mặt còn dư lại thần nhiên đỏ ửng, ánh mắt lại bình tĩnh, nhìn dưới chân hăn nói: "Thế Tử muốn nói cái gì?"

Ngô Bạch Khởi ngồi xuống bên cạnh nàng, thấp thỏm nhìn nàng, "Vừa mới..."

Phó Tuyên lập tức đứng lên, đưa lưng về phía hăn nói: "Phi lễ chớ nói, chuyện như vậy Thế Tử đừng nhắc lại."

Nói xong đi ra gian ngoài, để nha hoàn vào phòng thu thập giường.

Thanh Trúc Thanh Tước cùng tiến vào, gặp Thế Tử gia cúi đầu ngồi ở đằng kia, như đứa nhỏ phạm sai lầm. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều mờ mịt, yên lặng đi thu thập đệm chăn loạn thành một đoàn. Trong màn giường có hương vị kỳ quái, hai người mặt đỏ rần, chung quy đều không còn nhỏ, dù chưa trải qua cũng biết giữa vợ chồng đại khái là thế này. Hiểu được, lại

nhìn Thế Tử gia bộ dáng kia, trong lòng cùng cảm thấy buồn cười, tại sao cô nương và Thế Tử gia giống như đối ngược thân phận? Thế Tử gia xấu hổ, cô nương lại dường như không có việc gì.

Ôm các thứ, Thanh Trúc Thanh Tước lại yên lặng lui ra ngoài.

Ngô Bạch Khởi lúc này mới giật giật, nhìn về phía cửa, ánh mắt phức tạp.

Một khắc sau, Phó Tuyên tắm rửa trở về, đổi thân áo ngủ sạch sẽ, tóc không gội lại. Nằm dài trên giường, thấy Ngô Bạch Khởi còn cúi đầu ngồi yên, nàng nhú nhú mày, nhắc nhở: "Thời gian không còn sớm, Thế Tử mau đi tắm đi, ngủ sớm một chút."

Ngô Bạch Khởi ngẩng đầu nhìn nàng.

Phó Tuyên trước khi hai mắt chạm nhau, nhìn đi nơi khác.

Ngô Bạch Khởi trong lòng càng thêm không còn khí lực, rầu rĩ nói: "Được, ta làm ngay."

Hắn tắm nhanh, đi ra ngoài một lát liền trở lại, tắt đèn vào trướng.

Trong màn giường một mảnh im lặng, gió đêm từ bên ngoài thổi tới, nhẹ nhàng khoan khoái mát mẻ, mê loạn giật mình trước đó hình như là mộng.

Ngô Bạch Khởi nằm ngang một lát, đích thực ngủ không được, lật người, quay về nàng nằm nghiêng, tay phải vô ý thức vuốt tóc dài của nàng suôn mượt, "Tuyên Tuyên, không cho ta nói, vậy ta ôm nàng một cái được không?"

Phó Tuyên không lên tiếng.

Ngô Bạch Khởi không hiểu nàng không cho hay là xấu hổ không mở miệng, thử thăm dò vươn tay, khoác lên eo nàng, thấy nàng không phản

đối, hân cao hứng cực kì, lập tức áp sát lên, ôm người vào trong ngực, "Tuyên Tuyên, vừa mới ta rất thích, Tuyên Tuyên thật tốt."

Giữa ngày hè, trên người hân như hỏa lò, ôm như vậy cũng không thoải mái, Phó Tuyên chịu đựng chốc lát, phát hiện thân thể hân bắt đầu không thích hợp, tựa hồ lại muốn làm ác, đúng lúc nói: "Buông ra đi, ta nóng."

Ngô Bạch Khởi quả thật muốn đến thêm một lần, nghe nàng ngại nóng, đã thu tâm tư, vỗ vỗ bả vai nàng nói: "Ừ, ngủ đi."

Phó Tuyên nhìn ván giường đen như mực gần người, sau một lát mới ngủ.

Ngô Bạch Khởi không hề buồn ngủ, trong đầu tất cả đều là nàng tốt, là thanh âm nàng phát ra say lòng người, là hân không thể tận tình thăm dò ...

Ngô Bạch Khởi lặng lẽ xuống giường, liên tục uống ba chén trà lạnh, mới ép ngọn lửa kia xuống.

Không sợ, đêm mai rất nhanh sẽ đến, đêm mai hân nhất định phải cùng nàng chân chính làm phu thê.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 285 - Phó Tuyên Phiên Sáu

Ngày hôm sau Phó Tuyên vẫn dậy trước, thấy Ngô Bạch Khởi đã mặc áo ngủ, không lộ ra cái hình xăm rắn đen kia, nàng lặng lẽ xuống giường.

Vào cung phòng, ngoài ý muốn phát hiện kinh nguyệt tới.

Phó Tuyên âm thầm may mắn.

Tối hôm qua tuy rằng chuẩn bị kỹ càng, cảm giác được hần bữa bãi, nàng vẫn thật sợ. Giữa vợ chồng rất cuộc là xảy ra chuyện gì, nàng hiểu, cho nên có thể qua vài ngày mới ăn khỗ, dù sao cũng xem như là một chuyện tốt.

Phó Tuyên không nói cho Ngô Bạch Khởi, loại chuyện này, hần không hỏi, nàng làm sao chủ động mở miệng?

Bởi vậy Ngô Bạch Khởi thực vất vả đợi đến buổi tối, mắt đầy chờ mong nhìn thê tử, chuẩn bị chứng minh thực lực chân chính của mình thì đột nhiên nghe Phó Tuyên nói kinh nguyệt tới. Giống như mài đao một ngày, đang muốn soàn soạt hướng vào bò, dê, đột nhiên bò chạy, dê cũng bay.

Hần ngồi trên giường, sửng sờ nhìn nàng.

Phó Tuyên không có cách nào cho hần, cũng không biết nên nói cái gì, quay vào bên trong nằm xuống.

Ngô Bạch Khởi hồi thần, đến gần bên cạnh nàng cúi đầu nhìn nàng: "Có thể không thoải mái hay không? Nghe nói nữ nhân tới kinh nguyệt không

thể để lạnh..."

"Người nghe ai nói ?" Phó Tuyên quay về thành giường hỏi, ca ca nhà mình có lẽ hiểu cái này, Ngô Bạch Khởi bên người không có tỷ muội, làm sao hiểu?

Ngô Bạch Khởi gãi gãi đầu, có chút lúng túng nói: "Nhị ca nói với ta, hẳn viết một cái danh sách nhỏ cho ta, dạy ta chiêu cổ nàng."

Phó Tuyên cực kỳ kinh ngạc, ngồi dậy hỏi hẳn: "Danh sách đâu? Lấy cho ta xem."

Trong nhà ba tỷ muội, ca ca thường bị nhị tỷ tỷ quản, không có cách nào trước mặt nhị tỷ tỷ lên mặt ca ca, tam tỷ tỷ yêu nhất làm nũng, quan hệ cùng ca ca cũng tốt nhất, ca ca thường thường cùng tam tỷ tỷ lằm bằm nên làm cái gì không nên làm cái gì. Đến nàng bên này, bởi nàng cổ hủ, ca ca cũng có chút câu thúc, dạn dò thì có vẻ giống như phụ thân, nói đều là đạo lý lớn, nguyên lai hẳn còn kê danh sách sao?

Nửa khắc sau, nhận danh sách Ngô Bạch Khởi đưa, phía trên ngay cả loại chuyện nhỏ như nàng không thích người bên ngoài chạm vào cũng đều viết ra, Phó Tuyên ánh mắt đột nhiên có chút chua.

Nàng nhớ nhà.

Ngô Bạch Khởi cúi đầu, thấy nàng trong mắt có ánh lệ, nhanh chóng ôm nàng: "Tuyên Tuyên đừng khóc, về sau ta cũng sẽ đối tốt với nàng như nhị ca vậy. Nếu nhớ nhà, tùy thời đều có thể về thăm nhà một chút, hoặc là đi hai tỷ tỷ bên kia, nhà chúng ta không ai quản nàng."

Phó Tuyên sầm nảo một hồi, rất nhanh thu lại nước mắt, "Ân, ngủ đi."

Ngô Bạch Khởi buông nàng ra.

Phó Tuyên nằm xuống.

Ngô Bạch Khởi đi thối đèn, rồi nằm dán vào nàng, bàn tay to đặt trên bụng nàng: "Có đau hay không?"

Phó Tuyên không đau, nhưng tay Ngô Bạch Khởi rất nóng, dán lên bụng nàng, thoải mái ngoài ý muốn.

Nhưng nàng vừa nói không đau, tay nam nhân liền dời đi.

Phó Tuyên chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngô Bạch Khởi buồn buồn nằm một bên, định hôn nàng, sợ nàng mất hứng.

Ngày kể Phó Tuyên hồi môn.

Ngô Bạch Khởi vô cùng cao hứng bồi thê tử về nhà mẹ đẻ. Đi tới nơi hắt lạng lẽ quan sát Phó Tuyên, phát hiện nàng cùng thân nhân ở chung cũng không phải đặc biệt thân thiện, sẽ không giống Phó Dung làm nũng như vậy. Cuối cùng thở ra một hơi, nguyên lai nàng thật sự chính là không thích náo nhiệt, không phải vì chán ghét hắt mới lãnh đạm với hắt.

Chỉ là, giữa vợ chồng vẫn khách khí như thế được sao? Trọng phu cùng thê tử nên ở chung như thế nào?

Ngô Bạch Khởi nhìn nhìn nhạc phụ, không dám hỏi, ánh mắt rơi trên người hai tỷ phu.

Từ Tấn phát hiện Ngô Bạch Khởi nhìn trộm, lạnh lùng liếc hắt một cái, đi nói chuyện cùng Phó Phẩm Ngôn.

Ngô Bạch Khởi trong lòng xuy một tiếng, trời sinh đại mặt lạnh, nếu không phải Từ Tấn là tỷ phu, hắt mới khinh thường nhìn hắt ta.

Hắn vừa nhìn về phía nhị tỷ phu.

Lương Thông cười ha hả, vừa nhìn đã biết dễ dàng thân cận.

Ngô Bạch Khởi tìm cơ hội kéo Lương Thông sang một bên, có chút tựa như quen thuộc hỏi hắn: "Tỷ phu, ta có việc muốn thỉnh giáo người."

Lương Thông kinh ngạc nhìn hắn, "Nói nghe một chút."

Ngô Bạch Khởi có chút khó có thể mở miệng, nhưng ngoại trừ Lương Thông hắn cũng không tiện hỏi người khác. Tần Anh, đường ca nhà mình cùng Phó Tuyên không có quan hệ gì, xem như là người ngoài, Ngô Bạch Khởi không muốn lộ việc riêng của hai người cho người ngoài nghe. Lương Thông không giống, hắn ở Tín Đô đã biết ba tỷ muội Phó gia, càng là hảo tỷ phu của Phó Tuyên, chắc chắn sẽ không nói huyên thuyên với người ngoài, nhiều nhất lăm băm lăm băm cùng Phó Uyển.

"Tỷ phu, ta muốn hỏi một chút, bình thường người cùng nhị tỷ chung đụng như thế nào a?" Ngô Bạch Khởi khiêm tốn thỉnh giáo, "Tuyên Tuyên không thích nói chuyện, ta nói mười câu nàng cũng không nói rõ một câu. Buổi tối, nàng muốn ngủ, ta cũng không dám quấy rầy nàng..."

Xem xem, lời này nói được bao nhiêu uyển chuyển, không dám quấy rầy thê tử ngủ, nhưng tối khuya, hắn muốn quấy rầy thê tử làm gì?

Lương Thông là người từng trải, sao có thể không hiểu, nghe vậy cười ha ha, phát hiện nhạc phụ thẳng người nhìn qua, vội vàng ngưng cười, lôi Ngô Bạch Khởi đi xa xa vài bước, mới thấp giọng thì thầm: "Đầu đất, ta cho người biết, nữ nhân da mặt đều mỏng, người càng sợ nàng tức giận, thì càng khó thân cận, cho nên nói da mặt phải dày, càng dày càng tốt. Đừng nghe miệng nàng không nguyện ý thì thôi, cứ da mặt dày thân cận trước, nàng ngại ngùng một lát rồi sẽ tùy người. Xong việc rồi người lại bồi tội, cam đoan không có lần sau, nàng liền nguôi giận, về sau nên chiếm tiện nghi thì vẫn phải chiếm, số lần nhiều, nàng cũng sẽ quen."

Hắn cùng Uyên Uyên vừa thành thân, vào ban ngày sờ sờ tay nhỏ Uyên Uyên cũng không cho, hắn cứ sờ, nàng cuối cùng chẳng phải cũng chịu ?

Lương Thông ý vị thâm trường vỗ vỗ bả vai Ngô Bạch Khởi, "Nhớ, ở bên ngoài phải hiểu quy củ, tức phụ nói cái gì đều nghe nàng, phía dưới ngầm nên kiên cường thì phải kiên cường, nếu không người cứ tiếp tục ghen đi!"

Nói xong cười rồi đi.

PS: Ta nói kinh nghiệm vô sỉ của bạn LT làm nên bước ngoặt cho cuộc đời 2 bạn NBK và PT.

Ngô Bạch Khởi tâm nhảy phanh phanh, như vậy thật sự có thể làm sao?

Buổi chiều về hầu phủ, Ngô Bạch Khởi ngồi đối diện Phó Tuyên, nhìn nàng đọc sách, trong đầu lần nữa hiện lên lời Lương Thông nói.

Ngực càng ngày càng nóng, Ngô Bạch Khởi chậm rãi đứng lên.

Phó Tuyên ngẩng đầu, thấy hắn đỏ mặt đi tới chỗ mình, nàng hoang mang buông sách xuống thư, "Thế Tử có việc?"

Ngô Bạch Khởi dừng bước lại, bỗng nhiên không dám nhìn thẳng ánh mắt nàng bình tĩnh, xoay người đi ra ngoài: "Không có việc gì, ta đi tiền viện xem."

Phó Tuyên nhìn chăm chăm vào cửa một lát, tiếp tục đọc sách.

Ngô Bạch Khởi đi sương phòng tiền viện, đuổi A Chấn đi, hắn nằm ở trên tháp, hai con rắn ghé vào ngực hắn thân mật xoay quanh. Hắn một tay sờ một con, cùng chúng nó nói chuyện: "Ta muốn hôn Tuyên Tuyên, nhưng nàng có tức giận hay không a? Nàng trọng quy củ như vậy, vạn nhất ta hôn rồi, nàng về sau càng thêm không thích phản ứng ta thì làm thế nào?"

Hắc Bạch Vô Thường sẽ không nói, chỉ lo chơi đùa trên người chủ nhân.

Ngô Bạch Khởi trong lòng phiền muộn, đem hai bảo bối ném về lồng sắt, đi về hậu viện.

Hắn đầu gì cũng là đại nam nhân, cùng thê tử thân cận còn do do dự dự, truyền ra chẳng phải làm cho người ta chê cười?

Vào phòng, Ngô Bạch Khởi đem ghế đặt đến bên cạnh Phó Tuyên, nuốt nước miếng, nói chuyện với nàng: "Đang nhìn cái gì?"

Phó Tuyên đọc sách thì không thích người quấy rầy, bất quá xét thấy nàng và Ngô Bạch Khởi tân hôn, Ngô Bạch Khởi cũng không hiểu hết nàng, nàng không phải không kiên nhẫn, lộ bìa sách cho hắn nhìn, "Tàng thư của mẹ chồng, là dân thổ phong tình Trường Bạch sơn, Thế Tử đã xem qua sao?"

Ngô Bạch Khởi lắc đầu, hỏi lại nàng: "Tuyên Tuyên thích du ký?"

Phó Tuyên gật đầu, ánh mắt đặt trên sách, người quen thuộc nàng liền biết, nàng đây là muốn một lòng đọc sách.

Ngô Bạch Khởi mím môi, bỗng nhiên nắm tay nàng, "Tuyên Tuyên thích du ký, vậy nàng muốn đi ra ngoài du lãm danh sơn đại xuyên hay không? Nếu nàng thích, ta bồi nàng đi."

Phó Tuyên trong lòng chấn động, tiếp theo tránh thoát tay hắn: "Thế Tử nói vậy bực gì đó, ta là một phụ nhân nội viện, có thể nào tùy ý ra cửa dạo chơi?"

Mắt nhìn nàng lại muốn đọc sách, Ngô Bạch Khởi không biết dừng khí ở đâu tới, cướp sách để lên bàn đối diện, lại phần nộ đứng dậy ôm tức phụ vào trong ngực, ôm thật chặt. Đến cùng không dám trực tiếp cưỡng ép nàng, hắn cố gắng giảng đạo lý cùng nàng: "Tuyên Tuyên vì sao chú trọng

quy củ như thế? Đều nói nữ tử không có tài là có đức, người thật trọng quy củ, vì sao còn muốn đọc những sách nam nhân thích này ? Nếu thích, vì sao bởi vì cái gọi là quy củ lại không dám tự mình đi xem cho biết?"

Phó Tuyên ngó ra.

Trên mặt nàng rớt cuộc không còn vẻ bình tĩnh phảng phất từ lúc sinh ra đã có kia, kinh ngạc thế nhưng rất là khả ái, Ngô Bạch Khởi ánh mắt ôn nhu xuống, nhìn mặt nàng nói: "Ta biết, quy củ là để cho người ngoài nhìn, cho nên Tuyên Tuyên chỉ ở trong phòng đọc sách, nhìn sách mình thích. Chúng ta là phu thê, có phải ở trước mặt người ngoài giữ quy củ là được, còn ở trong phòng thích như thế nào thì làm như thế đấy đúng không?"

"Người..."

"Tuyên Tuyên, ta muốn hôn nàng, muốn điên rồi." Ngô Bạch Khởi một phen ôn nàng lên đùi, vội vàng ngăn chặn môi nàng.

Phó Tuyên đẩy hăn.

Ngô Bạch Khởi một tay nắm lấy hai tay nàng, thuận thế chế giữ gáy nàng, không cho nàng né tránh.

Lần đầu tiên buông ra, nàng thở phà phò muốn đi, Ngô Bạch Khởi tiếp tục chặn lại, lần thứ hai buông ra, nàng cúi đầu nói đủ, Ngô Bạch Khởi một chút cũng không cảm thấy đủ, lần nữa nâng cằm nàng lên, "Tuyên Tuyên, ta thích nàng, vĩnh viễn hôn không đủ..."

Bởi vì nàng cự tuyệt không kiên quyết như trước, động tác hăn cũng mềm nhẹ hơn, như là dẫn đường.

Nàng như căn trúc xanh ngạo ngễ trong rừng trúc, nguyên bản di thể độc lập, nhưng gió núi nhất định muốn lay nàng. Nàng không phải gió, cắm rễ ở trong bùn đất, vô pháp di động trốn tránh, chỉ có thể kiệt lực ngăn cản.

Ngay từ đầu chỉ là lá trúc bị hắt thổi loạn, chậm rãi cành trúc bắt đầu theo gió lắc lư, đến cuối cùng, thân cây phía dưới cũng không chịu nổi...

Khí lực đều bị hắt hút đi, mềm như không còn xương cốt.

Tay hắt nhân cơ hội thò vào xiêm y nàng, giống tối hôm trước, tận tình khi dễ.

"Ta, ta kinh nguyệt..." Hắt rút cuộc buông môi nàng ra, Phó Tuyên vô lực nhắc nhở.

Ngô Bạch Khởi chôn trong ngực nàng, thanh âm mơ hồ không rõ, "Ta biết, Tuyên Tuyên đừng sợ, ta sẽ không muốn nàng."

Nếu không muốn, vì sao lại...

Nhìn ngoài cửa sổ chiều tà sáng lạn, Phó Tuyên miễn cưỡng đành dụi khí lực thương lượng cùng hắt, "Buổi tối, đợi buổi tối..."

Ngô Bạch Khởi không rảnh trả lời nàng, nhắm mắt lại, thích như thế nào đến như thế ấy.

Hai khắc sau, trong màn giường, Ngô Bạch Khởi ôm thê tử chỉ còn tiết khổ khàn giọng bồi tội: "Tuyên Tuyên đừng nóng giận, ta thật sự là quá thích nàng, nhìn không được, dù sao chúng ta ở trong phòng, không có ai biết chúng ta làm gì, Tuyên Tuyên không sợ bị người khác nói."

Phó Tuyên mắt đẹp nhắm chặt, trên mặt hồng như hoa đào, hai đạo lông mày bất mãn nhíu lại, vẫn là sắc đẹp có thể thay cơm.

Ngô Bạch Khởi nghĩ tới nàng vừa rồi bởi vì quá mức hưởng thụ phát ra thanh âm, trong lòng khí lực càng sung túc, nói vào tai nàng: "Tuyên Tuyên, sau này ở bên ngoài tất cả ta nghe theo nàng, nàng cho ta đi hưởng

Đông ta không dám quay hướng Tây, ở trong phòng, Tuyên Tuyên đều nghe ta, chúng ta thoải mái như thế nào thì đến như thế..."

"Người im miệng!" Phó Tuyên không nghe nổi hấn hồ ngôn loạn ngữ, lạnh giọng trách mắng.

Ngô Bạch Khởi sợ tới mức tâm can giật giật, nhưng hấn không ngốc, hiểu được chính mình giờ phút này thần phục thì lúc trước hết thấy đều uổng phí, cho nên kiên trì tiếp tục lải nhải, chuyên thôi khí chung quanh chỗ lổ tai nàng sợ bị hấn chạm vào nhất, "Vì sao phải im miệng? Chẳng lẽ Tuyên Tuyên không vui sao? Nếu thích, vì sao bởi vì một ít quy củ rắc rối mà gây áp lực cho mình?"

Nói xong một lần nữa nằm trên người nàng, làm xằng làm bậy.

Phó Tuyên cắn môi, nhưng nam nhân nhanh chóng quen thuộc, chuyên chọn yếu hại khi dễ, một thoáng chốc Phó Tuyên không còn tâm tình suy nghĩ những quy củ kia, chỉ hi vọng hấn nhanh dừng lại, chớ để cho bọn nha hoàn phát hiện không đúng...

Ngô Bạch Khởi nháo lần này là nháo đến khi màn đêm buông xuống.

Bên ngoài cơm chiều đã bày xong, Phó Tuyên từ trong thất đi ra trước, đổi một thân xiêm y, mặt mày lạnh lùng, không khác bình thường.

Ngô Bạch Khởi cuộn đệm giường xong mới ra ngoài, không có dương dương tự đắc, cũng không có điệu võ dương oai, như cháu ngoan ngồi bên cạnh Phó Tuyên, không ngừng gấp đồ ăn cho nàng, "Tuyên Tuyên ăn nhiều một chút, nàng xem nàng gầy như vậy, béo chút mới đẹp mắt."

Phó Tuyên mí mắt cũng không nâng, cầm bát cơm lên, không tiếp hấn.

Ngô Bạch Khởi không lưu tâm, chỉ cần ở trong phòng nàng nhiệt tình, ở bên ngoài lạnh nhạt hấn cũng không sợ.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 286 - Phó Tuyên Phiên Bảy

Thời gian nghỉ kết hôn đảo mắt đã hết, Ngô Bạch Khởi bắt đầu dậy sớm tiến cung hầu việc.

Phó Tuyên cũng có việc.

đổi bài nội viện Hầu phủ giao cho nàng, từ nay về sau nàng quản gia. Với Phó Tuyên mà nói, quản gia việc này thật sự rất dễ dàng, Phó Dung xuất giá rồi, Kiều thị càng thêm buồn bực, Phó Tuyên hiểu kính mẫu thân, lúc ban ngày sẽ tận lực bồi bên cạnh mẫu thân, bình thường một ít việc vặt quản gia liền ghi tạc trong lòng. Đại sự như đón dâu, tiệc đầy tháng, lễ chọn đồ vật đoán tương lai, bởi vì mấy năm nay Phó Hữu thành thân, Phó Uyển Phó Dung liên tiếp mang thai sinh con, Phó Tuyên ở một bên nhìn, càng thành thạo.

mẹ chồng nàng dâu Chu thị ở Nhị phòng có tâm nịnh bợ Phó Tuyên, hai ngày trước khi Phó Tuyên quản gia, các nàng nhiệt tình tới bồi tức phụ mới. Sợ Phó Tuyên có gì không hiểu, cũng sợ Phó Tuyên không có ý tứ đợi, nhưng các nàng phát hiện Phó Tuyên quản việc đều gọn gàng ngăn nắp, lại không phải là quá thích cùng người nói chuyện phiếm, liền thức thời không đến quấy rầy nàng .

Các nàng không đến, có "Người" lại thích tức phụ mới.

Ngày hôm đó Phó Tuyên đang ở trước cửa sổ luyện chữ, bỗng nghe bên ngoài truyền đến tiếng kêu hoảng sợ. Nàng nhú mào, vừa muốn đi ra xem một chút rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Thanh Trúc trắng mặt chạy vào, "Cô nương, Thế Tử còn nuôi hai con rắn kia đâu, leo vào trong viện chúng ta!"

Phó Tuyên khuôn mặt bình tĩnh, mặt cười lại trắng, tận lực trấn định hỏi: "Leo đến đâu?"

Thanh Trúc trên người nổi một tầng da gà, nhìn ngoài cửa nói: "Thanh Tước gan lớn, dùng hai cái thùng cơm bắt rắn lại... Cô nương, Thế Tử biết rõ người sợ rắn còn giữ chúng nó, chúng ta, chúng ta đánh chết rắn đi!"

Lúc trước cô nương nhà mình liên tục mấy đêm gặp ác mộng, Thanh Trúc ở bên cạnh nhìn đau lòng vô cùng, bởi vậy hôm nay lần nữa nhìn thấy hai đầu sỏ gây chuyện, đối với Thế Tử, Thanh Trúc hảo cảm nhất thời không còn. Nếu nàng gan lớn, vừa mới rồi chắc chắn trực tiếp đập chết thứ đó. Nàng sợ hãi cũng không sao, cô nương gả đi cũng mang theo quân sự tiểu tử, tìm người gan lớn có thể giết chết hai con rắn kia.

Nghe nói rắn đã bị bắt lại, Phó Tuyên trầm mặc chốc lát, đi ra ngoài.

Mặt trời lên cao, giữa hè trời nóng hừng hực, hai bồn cơm sắt đặt dưới đất, bị mặt trời chiếu sáng lòe lòe chói mắt, chột nhìn lại có chút buồn cười. Bọn nha hoàn lớn nhỏ hoặc là trốn ở trong hành lang hoặc là trốn dưới mái hiên, giống như bên trong đó cất giấu cái gì kinh khủng.

Phó Tuyên nhìn cái chậu cơm lớn như vậy, ẩn ẩn nhớ rõ Tiểu Bạch xà của Ngô Bạch Khởi chỉ dài đến một thước, chẳng lẽ đã trưởng thành? Nàng sợ rắn, nhưng Ngô Bạch Khởi kia, một là bởi vì quá nhỏ, thứ hai biết rõ không có độc, cho nên nàng không phải quá sợ, ít nhất sẽ không sợ đến mức nhìn xa xa cũng không dám, nàng chỉ là không dám để cho thứ đó leo lên người.

"Cô nương, ta đi gọi người tới?" Thanh Trúc thử thăm dò hỏi.

Phó Tuyên vừa muốn nói chuyện, thân ảnh A Chấn chạy tới cửa viện, trong tay cầm một cái lồng. Nhìn thấy hai cái thùng cơm, hấn cực kỳ hoảng sợ, chạy tới quỳ trước mặt Phó Tuyên, liên tục dập đầu: "Phu nhân tha mạng a! Thế Tử giao phó ta không cho Hắc Bạch Vô Thường chạy ra dọa

phu nhân , vừa mới là ta không có đóng chặt lồng mới để cho chúng nó bò ra. Ta cũng không biết chúng nó vì sao leo vào trong viện phu nhân... Phu nhân, cầu phu nhân đừng tức giận Thế Tử. Thế Tử 10 tuổi bắt đầu nuôi Hắc Bạch Vô Thường, nuôi tám năm , bên người Thế Tử không có bao nhiêu bằng hữu, mỗi ngày trở về đều cùng Hắc Bạch Vô Thường nói chuyện. Cầu phu nhân thông cảm Thế Tử từ nhỏ cơ khổ, tha thứ hần lần này đi! Ta liền mang Hắc Bạch Vô Thường đi, tuyệt sẽ không để chúng nó dọa đến phu nhân nữa!"

Đều trách hăn, lúc cho Hắc Bạch Vô Thường ăn, bên ngoài có người gọi hăn, hăn không mang theo lồng sắt đi ra ngoài, trở về thấy cửa lồng mở, hai con rắn không thấy bóng dáng. Đi nội thất thư phòng Thế Tử tìm trước, không tìm được, lúc này mới nhanh chóng tới hậu viện...

Nhìn nhìn hai cái thùng cơm, A Chấn nước mắt mau chảy ra, "Phu nhân, Hắc Bạch Vô Thường không chết chứ? Đó là vận mệnh của Thế Tử..."

"Khóc cái gì, sao người không sợ phu nhân chấn kinh!" Thanh Trúc tức giận mắng, bởi vì không muốn thêm mắm thêm muối, ảnh hưởng cảm tình phu nhân và Thế Tử, mới không nói tiếp.

A Chấn lập tức không lên tiếng, gục đầu.

Phó Tuyên nhìn hăn, hỏi: "rắn nuôi ở nơi nào?"

A Chấn đành hoảng nói: "Mới đầu nuôi ở thư phòng, sau này phu nhân muốn đi thư phòng, Thế Tử liền chuyển đến sương phòng ."

Phó Tuyên gật gật đầu: "Về sau cẩn thận chút, đừng thả ra nữa."

Nàng không thích nuôi sủng vật, tam tỷ tỷ thích anh vũ, Đoàn Đoàn có bệnh nhẹ, nạn nhỏ gì, tam tỷ tỷ gặp đến độ quả thực so với mình bị bệnh còn khó chịu hơn. Ngô Bạch Khởi một cô nhi, nuôi Hắc Bạch Vô Thường

tám năm, cảm tình càng sâu, Phó Tuyên không muốn làm ác nhân, bức hấn vút bỏ hai đồng bọn này.

A Chấn như được đại xá, cảm động đến rơi nước mắt, dập đầu, xoay người đi tới thùng cơm.

Phó Tuyên không đi, nhìn động tác hấn.

A Chấn sợ dọa đến phu nhân, cố ý đưa lưng về phu nhân che thùng cơm, ngồi xổm tại chỗ, một tay chậm rãi xốc lên, một tay lặng lẽ sờ vào trong, đụng phải, hấn kéo ra. Bắt được Tiểu Bạch xà như dây thừng rũ xuống không động, hấn tức giận mắng ra tiếng, "Còn giả chết, còn dám giả chết! Chờ xem, nhìn Thế Tử trở về thu thập các người như thế nào!"

Đem Tiểu Bạch xà nhét vào lồng, A Chấn lại đi bắt tiểu hắc xà.

Lồng bện bằng trúc vàng, giữa nan trúc chỉ có thể nhét vừa một chiếc đũa, Phó Tuyên thấy Tiểu Bạch xà ở trong lồng vẫn không nhúc nhích, nghĩ đến lúc này dưới đất nóng, để lâu có lẽ thật sự đã xảy ra chuyện, không khỏi hỏi: "Xác định nó giả vờ?"

A Chấn muốn bắt tiểu hắc xà, nghe vậy nhịn không được quay đầu, phía dưới thùng cơm, tiểu hắc xà thấy tay người kia dời đi, chui ngay ra ngoài, thoạt nhìn cực kỳ thanh thoi lại thật nhanh bò vào cửa viện bên kia. Thanh Trúc sợ tới mức kêu to, A Chấn nghe , quay đầu vừa nhìn thấy, nhanh chóng nhào lên vồ, chỉ là khoảng cách quá xa không kịp đến. Tiểu hắc xà quay đầu nhìn nhìn, tựa hồ cười nhạo, lại bò lên phía trước, cuối cùng vẫn bị A Chấn bắt được, nhét vào trong lồng.

Tiểu Bạch xà như cũ vẫn không nhúc nhích.

Mắt thấy A Chấn nhấc lồng muốn đi, Phó Tuyên nhúu nhúu mày, đến cùng không mở miệng.

Buổi chiều nghỉ xong, lại bảo Thanh Trúc đi hỏi thăm một chút, biết được Tiểu Bạch xà quả thật không có việc gì, Phó Tuyên bỗng nhiên nhớ tam tỷ tỷ. Đó là một nữ nhi không đứng đắn, rất thích trêu cợt, A Tuyên quần muốn nương ôm, tam tỷ tỷ sẽ giả bộ ngủ, mặc kệ A Tuyên kéo tai hay là bịt mũi, nàng vẫn không nhúc nhích...

Hắc Bạch Vô Thường của Ngô Bạch Khởi có linh tính như vậy, có phải bởi vì Ngô Bạch Khởi bởi chúng nó chơi thời gian quá dài hay không?

Mặt trời đỏ về Tây, Ngô Bạch Khởi kích động ra cung.

Tối hôm qua hắc đã hỏi, Tuyên Tuyên kinh nguyệt hôm nay không còn, kích động đến mức hắc vừa ra cửa liền ngóng trông trời tối. Không nghĩ trời rốt cuộc tối rồi, vừa mới vào cửa nhà, liền được A Chấn báo cho hắc biết hai con rắn bảo bối vụng trộm đi cửa xuyên hậu viện ...

Ngô Bạch Khởi một thân mồ hôi nóng hóa lạnh.

Đi tắm nước lạnh trước, hạ quyết tâm xong, Ngô Bạch Khởi mới đi hậu viện.

Phó Tuyên đang may xiêm y cho cháu gái, nghe hắc tiến vào, nàng không ngẩng đầu, động tác trên tay hơi chậm lại.

Nàng như vậy, Ngô Bạch Khởi càng không chắc chắn, mấy ngày trước đây trở về, nàng tốt xấu gì cũng tiếp đón hắc một tiếng.

"Tuyên Tuyên, là ta không đúng, không nên đối gạt nàng, nàng yên tâm, ngày mai ta cho người đem Hắc Bạch Vô Thường đưa lên thôn trang, tuyệt sẽ không dọa đến nàng nữa." Đã lừa nàng một lần, hắc không muốn lừa lần thứ hai, hắc không thể thật sự mất Hắc Bạch Vô Thường, chỉ có thể đưa đến chỗ nàng không nhìn thấy.

Phó Tuyên ngẩng đầu nhìn hắc: "Nuôi tám năm, người thật bỏ được?"

Ngô Bạch Khởi trong lúc nàng hỏi hẩn, vội vàng ngồi bên cạnh nàng son sắt bảo chứng: "Không tiếc, lúc trước không đưa đi vì cho rằng có thể giấu được thiên y vô phùng, nhưng Hắc Bạch Vô Thường quá giáo hoạt , còn luôn thích đến chỗ nàng bên này, so với an nguy của nàng, ta có gì không nữ ?"

An nguy của nàng...

Phó Tuyên giật giật khoe miệng, tiếp tục khâu xiêm y, "Không cần , chỉ cần Thế Tử cam đoan đừng để chúng nó bò ra, Thế Tử muốn nuôi bao lâu thì nuôi."

Ngô Bạch Khởi không dám tin lỗ tai mình, "Thật sự cho ta nuôi?"

Phó Tuyên mặt không thay đổi nói"ừ".

Ngô Bạch Khởi kích động không biết nên nói cái gì, muốn ôm nàng, lại sợ kim đâm phải nàng, không có biện pháp, chuyển ghế đến phía sau nàng, ôm eo nàng, đầu dán lưng nàng: "Tuyên Tuyên thật tốt, thật tốt, nàng không biết Hắc Bạch Vô Thường giống như con trai ta, ta thật luyện tiếc mất chúng nó."

Phó Tuyên ngại nóng, buông váy thêu trong tay, quay đầu bảo hẩn: "Buông ra."

Ngô Bạch Khởi ngẩng đầu, thấy trong tay nàng không cầm kim, đột nhiên ôm ngang người lên, đến trên giường gặt gao giữ nàng, vẫn như nằm mơ, "Tuyên Tuyên không phải sợ rắn sao? Vì sao để cho ta nuôi?"

Phó Tuyên mấy ngày nay xem như là đã lĩnh giáo Ngô Bạch Khởi khó chơi, lạnh mặt nói: "Người không đứng dậy, ta sẽ sửa chủ ý ."

Ngô Bạch Khởi chợt dạ, vừa muốn dậy, lại áp xuống lần nữa, cao hứng cười, "Tuyên Tuyên đau lòng ta khi còn bé không có huynh đệ tỷ muội phải

không?"

Phó Tuyên mím môi.

Ngô Bạch Khởi tâm hoa nộ phóng, đổi thành nằm nghiêng, siết chặt eo nàng kéo vào trong lòng mình xoa, "Tuyên Tuyên thích ta có phải không? Bởi vì thích ta, mới đau lòng ta, Tuyên Tuyên..."

Hắn rất cao hứng, ngôn ngữ như vô tận, cúi đầu tìm môi nàng.

Phó Tuyên vội vã trốn tránh, đáng tiếc Ngô Bạch Khởi gần đây lá gan càng ngày càng to, đè người lại hôn không kiêng nể gì, hôn đến bốc hỏa, hắn đứng dậy buông màn xuống, lại đem thê tử chuẩn bị chạy trốn một lần nữa kéo về, thuần thực kéo áo nàng, "Tuyên Tuyên ta nhịn không được, ta thật nhịn không được, Tuyên Tuyên..."

Từ đêm tân hôn vẫn ghen đến bây giờ, nhịn chừng mười ngày, dù Phó Tuyên mặt lạnh rắn dạy như thế nào cũng vô pháp ngăn cản .

Phó Tuyên không muốn vào ban ngày bởi hắn hồ nháo, nhưng người này không biết xảy ra chuyện gì, trước đó còn sợ hãi rụt rè không dám chạm vào nàng, từ nhà mẹ đẻ trở về liền đổi tính, trước mặt nha hoàn thành thành thật thật, vừa vào phòng gan nhỏ trong chốc lát liền thay đổi, tựa như hiện tại, hắn thế nhưng thật sự...

Quần ngoài quần trong bị hắn cùng kéo xuống, lại nhìn cái đầu đen trước người nàng bận việc, Phó Tuyên không biết làm thế nào.

Nhiệt từ trên người hắn truyền đến, nhiệt trong cơ thể được hắn thắp lên, nhiệt chậm rãi hội hợp, cùng nhau đốt thành lửa. Đốt đốt, sinh ra khát vọng xa lạ, chờ hắn thật sự tới, nàng lại bắt đầu sợ hãi, muốn hô ngừng, vô pháp mở miệng, sau đó hắn không biết thương tiếc, một cử phá tan.

"Tuyên Tuyên, Tuyên Tuyên..."

Ngô Bạch Khởi trong đầu trống rỗng, trống rỗng lập tức lại bị bản năng nhồi đầy, như là quân lính lần đầu xông pha chiến đấu, không hiểu chiến thuật, không có phương pháp gì, chỉ biết vùi đầu xông lên trước, trong miệng kêu tên của nàng vì chính mình hò hét, đột nhiên muốn bay về phía trước, cuối cùng tiếng kêu đột nhiên biến mất, chữ "Tuyên" trước còn rõ ràng, chữ "Tuyên" sau đã yên tĩnh, như là hồn đều bay ra ngoài.

Hắn nằm trên đầu vai nàng, thở không ngừng, trung y ướm hết, Phó Tuyên mở to mắt, nhìn thấy phía dưới cánh tay phải hắn có hình rắn ẩn ẩn như hiện.

Quỷ thần xui khiến, nàng chậm rãi giơ tay lên, chạm vào.

Còn chưa đụng tới, Ngô Bạch Khởi đột nhiên ngẩng đầu, thân mật cọ gò má nàng, "Tuyên Tuyên, vừa mới ta suýt nữa chết rồi..." Trong tai là ngữ khí thỏa mãn, như là đứa nhỏ nũng nịu cùng mẫu thân, mắt còn nhắm, đắm chìm trong cảm giác một người nam nhân lần đầu đánh thẳng trận.

Trước khi hắn mở miệng, tay Phó Tuyên buông xuống, thấp giọng thúc giục: "Đứng lên đi, phải ăn cơm."

May mắn hắn không ép buộc bao lâu, thu thập xong, bọn nha hoàn có lẽ sẽ không phát hiện ra.

Trong lòng nàng may mắn, không khỏi lộ ra trong giọng nói, Ngô Bạch Khởi nghe vậy, thân thể cứng đờ.

Vừa mới có một khắc sao? Thời gian có một chén trà sao?

Đại khái là quá mức sỉ nhục, phía dưới không cam tâm, Ngô Bạch Khởi lại giương cờ lên.

Phó Tuyên đương nhiên cảm giác được, trước khi hắn có hành động, lạnh giọng trách mắng: "Đi ra ngoài!"

Nàng không thoải mái, thật sự không muốn đến nữa.

Ngô Bạch Khởi giật bắn, thấy nàng mặt cười tái nhợt, thần sắc không thích hợp, không dám chơi xấu tiếp, ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Cúi đầu thu thập, nhìn thấy lạc hồng.

Ngô Bạch Khởi nhất thời không còn tâm tư hoa hoa, sốt ruột hỏi nàng: "Đau lắm hả?"

Phó Tuyên kéo chăn che khuất mình, nhìn vào trong nói: "Hoàn hảo, Thế Tử đừng hỏi, người trước canh y đi ra ngoài, ta muốn thay xiêm y."

Ngô Bạch Khởi làm chuyện đuối lý, cũng may không ngốc đến cùng, biết nữ nhân lần đầu tiên như vậy rất bình thường, liền ngoan ngoãn đi ra ngoài, thấp giọng phân phó Thanh Trúc nhanh chóng hầm canh gà, Tuyên Tuyên mất máu, quả thật phải hảo hảo bồi bổ.

Hắn cố ý phân phó muốn canh gà, lại nghĩ đến động tĩnh vừa mới nghe được, Thanh Trúc đỏ mặt đi an bài.

Ngô Bạch Khởi ở trong sân đi dạo một vòng, trở về gặp Phó Tuyên còn có thể đi mới yên tâm, lúc cơm chiều trăm loại lấy lòng.

Hầm canh gà cần thời gian, cơm chiều dùng xong rồi, phòng bếp mới đưa tới.

Phó Tuyên hoang mang, nhìn về phía Thanh Trúc, giữa ngày hè, uống canh nóng như vậy làm cái gì?

Thanh Trúc vụng trộm chỉ chỉ Ngô Bạch Khởi.

Ngô Bạch Khởi đang múc canh gà cho Phó Tuyên, không nhìn thấy hai chủ tớ giao lưu vô thanh, dùng sức thổi vài hớp, lấy lòng đem chén canh đặt trước mặt Phó Tuyên: "Tuyên Tuyên uống chút đi, bổ thân mình."

Phó Tuyên sắc mặt cực kì khó coi, nhìn cũng không nhìn hăn, "Thế Tử chính mình bỏ đi."

Nói xong đứng dậy, đi vào trong viện.

Ngô Bạch Khởi ngậy ra như phỗng.

Hăn lại làm gì chọc tới nàng ?

Còn có, nàng bảo hăn bố là có ý gì?

Nghĩ tới vừa mới qua loa thu binh, Ngô Bạch Khởi còn chưa ăn canh, khuôn mặt tuần tú càng ngày càng nóng rực.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 287 - Phó Tuyên Phiên Tám

Xuất sư bất lợi, nhưng Ngô Bạch Khởi rất nhanh muốn vãn hồi mặt mũi.

Lo lắng Phó Tuyên thân thể không thoải mái, Ngô Bạch Khởi thành thành thật thật đợi 3 ngày, mắt thấy ngày hôm sau được nghỉ công, hôm nay buổi tối hăn liền chuẩn bị thật tốt hầu hạ nàng một hồi.

Làm phu thê, đương nhiên không tránh được việc này, thối đèn rồi, Phó Tuyên cũng theo hăn nháo.

Trận thứ nhất như trước có chút gấp, tâm tư Ngô Bạch Khởi tất cả ở phía dưới, Phó Tuyên chính là yên lặng chịu đựng.

"Tuyên Tuyên còn đau không?" Xong việc, Ngô Bạch Khởi ôm nàng hỏi, bởi vì trong phòng tối, hăn cởi áo, không sợ bị nàng nhìn thấy hình xăm trên cánh tay.

Phó Tuyên không muốn nói cái này, không để ý tới hăn.

Ngô Bạch Khởi cũng lý giải tính tình của nàng, chính mình cười trộm, đợi một lát, hăn lại có tinh thần. Vừa ăn no một lần, lần này không vội, đem nàng ôm lên đùi ôn tồn. Phó Tuyên tránh không nổi, cũng theo hăn, nhưng lần này không cách nào đậm nhạt giống trước đây, vì thủ đoạn hăn càng thêm thuần thực mà phát ra tiếng.

"Tuyên Tuyên lớn tiếng chút, ta thích nghe." Ngô Bạch Khởi ôm nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ.

Phó Tuyên căn môi không nói.

Ngô Bạch Khởi không vội, cũng không thúc nàng, chỉ hướng một chỗ dùng sức, làm cho nàng không mở miệng không được. Nàng càng nhẫn, hăn càng ép nàng, đến cuối cùng Phó Tuyên cái gì cũng quên, không nghe được giọng mình, chỉ nghe được hăn ở bên tai nàng không ngừng gọi nàng, còn có một thanh âm khác...

Kết thúc xong, nàng nằm ở đằng kia, ngón tay giống như không có khí lực.

Nhìn nàng như vậy, Ngô Bạch Khởi đặc ý cực kì, sau khi thu thập xong, phủ thêm trung y, ôm nàng đi tắm.

Phu thê sinh hoạt cứ như vậy định ra, ban ngày nàng đăm nhặt như nước, hăn ngẫu nhiên ngoan ngoãn bồi nàng, ngẫu nhiên cố ý nháo nàng, thích nghe nàng răn dạy, thích xem nàng phát giận, lại ôm người lời ngon tiếng ngọt nhận sai, làm cho nàng không thể nề hà. Đến đêm, nàng hoàn toàn không có uy nghiêm ban ngày, bị hăn sử ra các loại thủ đoạn làm Chu công chi lễ, mỗi lần đều lấy bất mãn bắt đầu, lại lấy biếng nhác vô lực kết thúc, cuối cùng vẫn thích, cho nên lần lượt dung túng.

Đảo mắt vào thu, trời càng ngày càng lạnh.

Ngô Bạch Khởi muốn thu thập phòng rắn, để Hắc Bạch Vô Thường qua mùa đông.

Phó Tuyên vẫn không dám nhìn gần Hắc Bạch Vô Thường, bởi vì Ngô Bạch Khởi ngẫu nhiên nhắc tới chúng nó dần dần sinh hứng thú, Ngô Bạch Khởi chính là đã nhìn ra, biết nàng cũng không phải thật sự gan nhỏ, chỉ là bởi vì không quen thuộc, mới chủ động nhiều lời cho nàng nghe, đặc biệt Hắc Bạch Vô Thường có linh tính, âm thầm chờ mong có một ngày kia thê tử cũng sẽ thích hai bảo bối của hăn.

"Tuyên Tuyên muốn đi phòng răn nhìn sao?" Hắc cướp sách trong tay nàng, khoe khoang khuyến khích nàng, "Ta tự tay bố trí, dẫn nàng đi xem? Yên tâm, Hắc Bạch Vô Thường còn ở sương phòng, sẽ không dọa đến nàng."

Phó Tuyên quả thật tò mò, liền đi cùng hắc.

Phải nói nhiều năm như vậy Ngô Bạch Khởi bản lĩnh lớn nhất chính là nuôi răn, một phòng nuôi răn được hắc bố trí giống như phòng nuôi trẻ, đối với Phó Tuyên mà nói không có chỗ nào không mới mẻ.

Nhưng cũng chỉ là mới mẻ, vẫn không dám chạm vào răn của Ngô Bạch Khởi, chỉ vào ban đêm ý loạn tình mê thì vờ quên mất, nắm cánh tay hắc. Mỗi lúc vào thời điểm đó, Phó Tuyên trong lòng liền sẽ toát ra một loại cảm giác khó có thể hình dung, loại rung động ấy nàng sẽ không nhắc với bất kỳ người nào kể cả Ngô Bạch Khởi.

Tháng 11, Gia Hòa đế chết bệnh, rất nhanh Từ Tấn đăng cơ.

Ngày Phó Dung phong hậu, Phó Tuyên cũng tiến cung bái kiến, buổi chiều trở về, ngoài ý muốn phát hiện Ngô Bạch Khởi có chút cúi đầu ủ rũ, vào phòng liền nằm dài trên giường, kéo chăn che đầu, giống đứa nhỏ bị khi dễ ở bên ngoài.

trong ấn tượng Phó Tuyên, Ngô Bạch Khởi thích chơi thích cười, dù bị nàng mắng, hắc hoặc là giả vờ ủy khuất hoặc là tranh luận hai câu giận dữ một chút, không bao lâu hiểu được thì đi nhận sai, chưa từng thấy hắc có bộ dáng này.

"Làm sao vậy?" Phó Tuyên ngồi vào trước giường, nghi ngờ hỏi.

Ngô Bạch Khởi trong chăn vặn vẹo, không lên tiếng.

Phó Tuyên cười cười, nghĩ cũng không có việc gì lớn, liền cầm quyển sách, tựa vào đầu giường nhìn. Hắn là người không nhịn được nói, không bao lâu khẳng định sẽ chủ động nói cho nàng biết.

Bên ngoài yên tĩnh, chỉ có tiếng nàng lật sách, Ngô Bạch Khởi chậm rãi kéo chăn xuống, lộ ra đầu nhìn thê tử bên cạnh.

Thê tử của hắn, Phó gia lục cô nương, có tài có mạo, cao thượng như hoa sen.

trên nàng có hai tỷ tỷ, Phó Uyển gả cho Lương Thông võ nghệ tuyệt luân, Lương Thông hơn hai mươi tuổi đã phong võ quan chính ngũ phẩm. Phó Dung đâu, càng không cần nói, bắt đầu gả là vương gia, nay đã là Hoàng Hậu, tôn quý phi phàm, ngay cả đường tỷ nàng, Phó gia tứ cô nương Phó Bảo cũng gả cho Thám Hoa lang tiền đồ cực tốt.

Nàng một chút cũng không kém các tỷ tỷ, lại gả cho hắn vô dụng nhất.

Những người đó nói không sai, Phó gia lục cô nương quả thật đáng tiếc, cầm trên bãi phân trâu là hắn. Hắn cả ngày thỏa mãn vui vẻ vì cưới nàng làm vợ, lại không biết trong mắt người khác hắn căn bản không xứng với nàng. Nàng đâu, có thể cũng nghĩ như vậy hay không?

"Tuyên Tuyên, nàng có thể cảm thấy ta thực vô dụng hay không?" Hắn tội nghiệp nhìn nàng, vô cùng hối hận không cố công cố sức, đến nay không có điểm nào tốt.

Phó Tuyên buông sách xuống, cúi đầu nhìn hắn.

Không cần hỏi nhiều, chỉ bằng hôm nay là ngày tỷ tỷ phong hậu, chỉ bằng hắn vừa mới nói câu kia, có thể đoán ra hắn trải qua cái gì.

Phó Tuyên cũng không đỡ hắn, gật đầu nói: "So với các tỷ phu và phụ thân, ca ca ta thì kém xa."

Nàng thật yên lặng, phảng phất như trần thuật một chuyện bình thường mọi người đều biết.

Ngô Bạch Khởi lập tức kéo chăn lên, nằm đưa lưng về nàng.

Phó Tuyên lắc đầu, nằm xuống, đối diện đỉnh giường nói: "Chàng thì sao, có thể cảm thấy ta thực không có gì thú vị hay không?"

Nàng thấy hai tỷ tỷ chung đụng cùng tỷ phu như thế nào, có lúc vô tình thoáng nhìn, có lúc là bọn họ quang minh chính đại lộ ra ngoài. Phó Tuyên cảm thấy, nàng có thể giúp Ngô Bạch Khởi thắt dây lưng áo choàng, lại làm không giống được nhị tỷ tỷ, ẩn tình mạch mạch như vậy, phảng phất nhị tỷ phu chính là trời. Nàng cũng có thể nắm tay Ngô Bạch Khởi, nhưng sẽ không giống tam tỷ tỷ, giả hoạt hoạt bát cười với tam tỷ phu, hai vợ chồng ánh mắt đối nhau giống như có ngàn vạn sợi tơ tình giữa bọn họ, ai cũng không thể cắt đứt.

Còn có phụ thân mẫu thân, các động tác nhỏ thân mật.

trước đêm xuất giá, mẫu thân dặn dò nàng gả người thì buông lỏng, nói nam nhân đều thích cô nương ngấm yếu ớt một chút. Phó Tuyên chính là làm không được, vô luận là Ngô Bạch Khởi hay là bất cứ nam nhân khác, nàng đều không làm được loại động tác kia. Chính nàng cũng biết mình khô khan nhạt nhẽo, ngay cả thân đệ đệ Quan ca nhi cũng chỉ thích chơi cùng hai tỷ tỷ.

Đổi là nam nhân khác, bị nàng đối đãi lãnh đạm như vậy, khẳng định cũng không lại gần, ai ngờ Ngô Bạch Khởi vẫn ở bên cạnh nàng như vậy?

Phó Tuyên sẽ không lấy lòng nam nhân, nhưng được nam nhân lấy lòng thì trong lòng nàng cũng thoải mái, buổi tối hần hồ nháo, biết trong lòng hần thích nàng cực kì, nàng nguyện ý dung túng hần. Cái gì gọi là lưỡng tình tương duyệt, nàng không hiểu lắm, nhưng nàng biết, cùng Ngô Bạch Khởi sống qua ngày, nàng thực thoải mái.

"Chàng tại sao không nói chuyện ?" Phó Tuyên thúc giục một câu.

"A?" Ngô Bạch Khởi sầm muện hỏi, "Nói cái gì?"

Lại là không nghe thấy vấn đề thì nói mới vừa rồi.

Phó Tuyên nghe ra thanh âm hần phát ngạnh, liền khẽ giọng lập lại:
"Chàng nói thật, có cảm thấy ta thực nhạt nhẽo hay không?"

Ngô Bạch Khởi sững sốt.

Nàng nhạt nhẽo không thú vị sao?

Một chút cũng không.

Nàng gan lớn, không sợ sâu bọ, sẽ lấy cục đá đánh hần. Nàng nhát gan, Bạch Vô Thường leo lên người nàng một lát, nàng bị dọa hôn mê, ngã choáng còn dễ nhìn như vậy. Nàng da mặt dày, hần đối diện nàng dùng sự tình ban đêm trêu ghẹo nàng, nàng cũng thờ ơ, nàng da mặt lại mỏng, rõ ràng rất thích hình xăm của hần, thích đến mức vụng trộm sờ, chỉ là không chịu thừa nhận...

"Không cảm thấy." Ngô Bạch Khởi quay người, ôm nàng vào trong ngực, "Tuyên Tuyên rất đáng yêu, chỉ có ta biết."

Phó Tuyên bị hần hữu danh vô thực khen trắng ra như thế, mặt đỏ lên một chút, may mắn tựa vào ngực hần không cần lo bị hần nhìn thấy. Trầm mặc một lát, hóa giải một điểm xấu hổ rồi, nàng mới thấp giọng nói:
"Chàng thích ta, mới cảm thấy như vậy, đổi thành người ngoài, khẳng định sẽ ghét bỏ ta không hiểu ôn nhu..."

Ngô Bạch Khởi xuy thanh, không chờ nàng nói xong liền ngắt lời:
"Tuyên Tuyên quản người bên ngoài nghĩ như thế nào làm cái gì, nàng là tức phụ của ta, ta nói nàng khả ái thì nàng chính là khả ái!"

Phó Tuyên mặt thật sự nóng, sợ hấn tiếp tục khen lung tung, vội vàng nói: "Chàng khuyên ta đừng để ý đến người bên ngoài, vậy chàng vì sao để ý người bên ngoài nhàn ngôn toái ngữ như vậy? Chàng có bản lĩnh hay không cùng bọn họ có quan hệ gì?"

Ngô Bạch Khởi rốt cuộc hiểu được ý tứ nàng, tay không tự giác nắm thật chặt, nâng cằm nàng lên, ủy khuất nhìn nàng: "Nhưng nàng cũng nói ta vô dụng ..."

Phó tuyên dời tay hấn đi, nhìn thẳng mắt hấn: "Ta chỉ nói chàng không bằng những thân nhân kia, có khi nào nói chàng vô dụng? Chàng có thể vào Kim Ngô Vệ, so với rất nhiều người đã mạnh hơn nhiều, chàng có bổng lộc có gia sản, có thể nuôi sống thê tử, phụng dưỡng tổ phụ, có thể nào coi là vô dụng? Nhất định muốn cùng người xuất sắc nhất so sánh, vậy trừ tam tỷ phu, khắp thiên hạ nam nhân khác đều vô dụng. Nói nhàn ngôn toái ngữ cho chàng nghe, những người đó mạnh hơn chàng bao nhiêu?"

Nàng thanh âm tuy thấp, lại phảng phất cùng người biện luận câu câu chữ chữ đánh thẳng nhân tâm.

Ngô Bạch Khởi lần đầu tiên nhìn thấy thê tử khí thế bức người như vậy.

Nàng mất hứng, mất hứng những người đó nói hấn, mất hứng hấn để ý những người đó ?

Bởi vì nàng thích hấn, tựa như hấn thích nàng, trong mắt người bên ngoài nhạt nhẽo, lại là sáng rọi trong mắt hấn.

"Tuyên Tuyên, nàng thích ta có phải không?" Ngô Bạch Khởi một chút cũng không giận, chế trụ nàng cái gáy, không cho nàng né tránh.

Phó Tuyên nhú mày.

Ngô Bạch Khởi cười , hôn đôi mày anh khí của nàng, "Không cần nàng nói, ta biết."

Hắn biết nàng thích hắn, biết nàng không để ý hắn có quan to lộc hậu hay không, mà hắn cũng sẽ tiếp tục thích nàng, cùng nàng hạnh hạnh phúc hết đời, tương lai sinh rất nhiều nhi nữ. Ngô Bạch Khởi không có chí hướng cao xa, đời này chỉ muốn canh chừng tức phụ, hài nhi. Nhưng hắn sẽ cho Tuyên Tuyên của hắn thứ tốt nhất có thể, sẽ cho bọn nhỏ của hắn được cha mẹ chăm sóc bảo hộ chưa từng có, sẽ cho bọn họ một gia đình hoàn toàn chính chính.

Kết hôn năm thứ ba, Phó Tuyên sinh một tiểu tử mập mạp, Ngô lão Hầu gia đại hỉ, đặt tên cho cháu trai là Hồ Thần.

Ngô Hồ Thần.

Tiểu tử không cô phụ kỳ vọng của tổ phụ phụ thân, tuổi trung niên đã nhiều lần thăng trận, thụ phong Hồ Uy tướng quân.

Nhi tử ở bên ngoài trấn thủ biên cương, Ngô Bạch Khởi ở nhà dỗ cháu trai, thích nhất nói chuyện là: "Hồ phụ vô khuyến tử, phụ thân các người lợi hại như vậy, đều là bởi vì tổ phụ ta lợi hại!"

Ba nam oa Ngô gia chiều cao không đồng nhất, cùng nhau sùng bái nhìn tổ phụ.

Ngô Bạch Khởi hắc hắc cười, ngẩng đầu nhìn thê tử dưới tàng cây may xiêm y cho các cháu.

Phó Tuyên giật giật khóe miệng, lười vạch trần hắn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 288 - Hậu Ký Một

Đoan ngọc vừa qua, trời nóng lên.

Từ Tấn để Phó Dung chuyển đến Du Nhiên cư mới sửa lại ở Lâm Hồ.

Du Nhiên cư có 5 gian, trong viện cổ thụ sum xuê, gió hồ từ từ thổi vào qua cành lá, thổi cho băng trong bồn khí lạnh ở trong phòng tản ra, ở bên trong quả thật so Sùng Chính điện, Phượng Nghi cung mát mẻ hơn nhiều. Mai Hương đưa người đi thu thập, bảo đảm khắp nơi thích đáng, Phó Dung tự mình đi dạo một vòng, rất là vừa lòng. Nhớ thương mẹ chồng, trở về liền cùng Từ Tấn thương lượng: "Bên kia viện lớn, chúng ta cũng thỉnh mẫu thân cùng ở đi?"

Giống những gia đình nhà cao cửa rộng bình dân, mấy đời cùng đường.

Lúc đó nàng ghé vào trên người hắn, Từ Tấn thuận tay xoa da thịt nàng, "Khoe khoang nàng hiếu thuận hơn ta có phải không?"

Hắn chỉ nhớ thương mấy mẹ con bọn họ, nhất thời quên mẫu thân, nàng lại nhớ được.

Phó Dung nhìn hắn cười, da mặt vốn không mỏng, cùng Từ Tấn triệt để thổ lộ tình cảm rồi, càng thêm dày, "Hoàng Thượng trong lòng đều là ta, chính sự quần thân khó có lúc nhàn rồi hiếu thuận mẹ chồng, ta đương nhiên phải thay Hoàng Thượng, như vậy Hoàng Thượng mới thật an tâm tiếp tục thương ta a."

Không ai không thích a dua nịnh hót, triều đình trên trăm quan nịnh hót Từ Tấn nghe một chút cũng thôi, sẽ không để ở trong lòng, mấu chốt vẫn là nhìn người làm việc, nhưng Phó Dung chỗ này, hẳn nghe không đủ, thích nhất nhìn mắt nàng câu nhân, nghe nàng lời ngon tiếng ngọt.

"Nếu Nùng Nùng đã thay ta nghĩ được, ngày mai nàng đi chỗ nương tranh công đi, ta chỉ quản an tâm thương nàng."

Ôm người hảo hảo trù mển một phen, mồ hôi như mưa rơi.

Ngày hôm sau Phó Dung ngủ no, dẫn A Tuyền A Bội đi thỉnh an Thái Hậu.

"Hoàng tổ mẫu, ở cùng chúng ta." A Tuyền đi đường nói chuyện so đưa nhỏ bình thường nhanh nhẹn hơn, A Bội hiện chỉ biết gọi người, nhiều lắm một lần nói ba chữ, A Tuyền đã biết nói câu đơn giản. Ở Phượng Nghi cung được mẫu thân phân phó, trước mắt vừa thấy Thái Hậu, A Tuyền liền ôm cổ hoàng tổ mẫu, thúy thúy làm nũng.

Thái Hậu không hiểu ý, hôn tiểu nha đầu một ngụm, "A Tuyền muốn ngủ cùng tổ mẫu?"

A Tuyền chớp chớp mắt, cảm thấy ý tứ không kém bao nhiêu, liền gật gật đầu, "Cùng nhau ở!"

Phó Dung buồn cười không nhịn được, lắc lắc tay nhỏ A Bội, "A Bội nói cho hoàng tổ mẫu, chúng ta muốn chuyển đến đâu đi?"

A Bội chỉ ra phía ngoài, mắt to ngập nước sáng ngời trong suốt, "Cá!"

Thái Hậu lập tức hiểu, tiên đế mùa hè cũng từng mang nàng đi Du Nhiên cư nghỉ hè.

Cùng nhau sống hơn nửa đời người, nếu nói một chút cảm tình cũng không có, kia không có khả năng. Nay tiên đế đi, Thái Hậu ngoại trừ bồi bọn nhỏ chơi, rất ít rời Từ An cung, sợ trở lại chốn cũ, cảnh còn người mất, sinh ra một loại thê lương. Chính mình mang theo cung nhân cũ ở Từ An cung rất tốt, thanh nhàn im lặng. Ra ngoài, nhi tử con dâu hiếu thuận, đều không chê nàng, nhưng nàng ở đằng kia, bọn họ liền buồn không nổi.

"Các người đi thôi, ta lười chuyển chỗ, lại nói ta ở lại trong cung quen rồi, không sợ nóng." Thái Hậu cười nói với con dâu.

Phó Dung khuyên vài câu, mẹ chồng không nghe, nàng cũng không khuyên nữa.

A Tuyền hiếu động, kêu tiểu nha hoàn đi ra ngoài chơi, mặt trời lên cao mới trở về, đầy đầu mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vào phòng liền đứng trước mặt mẫu thân, "Nương lau mồ hôi!"

Phó Dung ghét bỏ ôm người lên tháp, áp sát vào người, lại nhanh lui ra phía sau, che mũi nói: "A Tuyền trên người đều là mồ hôi, thật thối!"

A Tuyền mới không tin, chuyển tới bên người hoàng tổ mẫu, để hoàng tổ mẫu ngửi.

Thái Hậu ôm tiểu nha đầu hôn, "A Tuyền một chút cũng không thối, thối tổ mẫu cũng thích." Cầm khăn lau giúp cháu gái.

A Tuyền xinh đẹp tựa vào ngực hoàng tổ mẫu, cười lấy le với mẫu thân.

Phó Dung giật dây nhị nữ nhi, "A Bội đi ngửi tỷ tỷ xem thối hay không."

A Bội nhìn nhìn tỷ tỷ, xoay người bổ nhào vào trong ngực nương, không nói thối, nhưng cái động tác nhỏ này rõ ràng là ghét bỏ tỷ tỷ đâu. A Tuyền mất hứng, từ trong ngực hoàng tổ mẫu chạy ra, cũng chen vào trong ngực nương, "Không thối, mọi người ngửi, không thối!"

A Bội không nghe thấy, hai tiểu thư giống hai con heo con ở trong ngực Phó Dung cọ đến cọ đi, lại đuổi theo lên tháp, động tác A Bội không lưu loát như tỷ tỷ, cuối cùng bị tỷ tỷ áp lên tháp, khanh khách cười.

Cung nữ bưng đĩa hẩu cắt nhỏ vào.

Sợ lạnh, Phó Dung chỉ cho phép bọn nhỏ ăn một ít, vì có vẻ đĩa hẩu to, cố ý phân phó cung nữ cắt thành khối nhỏ, trực tiếp dùng thìa múc là được. A Bội ngoan ngoãn ngồi trên đùi hoàng tử mẫu để hoàng tử mẫu đút, A Tuyền nhất định muốn tự mình làm, cũng không cần thìa, nhìn nhìn mẫu thân ăn như thế nào, nàng cầm que trúc đã có hình có dạng để trọc miếng dưa, vừa giơ lên thì đĩa hẩu rớt xuống. Tiểu nha đầu quay đầu nhìn mẫu thân, thấy mẫu thân không nhìn nàng, liền như không có chuyện gì xảy ra lại trọc tiếp, tiểu ngu ngốc trọc lại cái miếng vừa bị rơi.

Phó Dung nhìn thấy, lại gần dạy nữ nhi: "A Tuyền đổi chỗ, chọc sâu một chút."

Mẫu thân ôn nhu nhỏ nhẹ, A Tuyền học theo, quả nhiên ghim được.

Tiểu nha đầu nhe răng cười, cho vào trong miệng ăn.

Đĩa hẩu của nàng và A Bội đều cắt rất nhỏ, bên trong không có hạt, của Phó Dung tương đối lớn, có hạt bên trong, Phó Dung bỏ hạt vào trong đĩa. Thấy A Tuyền tò mò nhìn chăm chăm hạt đĩa hẩu đen sáng bóng, Phó Dung ăn xong thì đặt trong lòng bàn tay, đưa cho hai nữ nhi nhìn, "Cái này không thể ăn, ăn vào trong bụng sẽ mọc đĩa hẩu, to lên rất xấu, giống nhện thúc các người."

Nhện thúc chính là Khang vương.

Bởi vì Khang vương quá béo, A Tuyền A Bội dù không thường gặp mặt cũng có ấn tượng, nghe vậy đối với hạt đĩa hẩu liền không có hứng thú.

Quá hai ngày, người một nhà chuyển đến Du Nhiên cư, Phó Dung mang theo hai nữ nhi ở hậu viện, Trần ca nhi ở phía trước với Từ Tấn, bất quá Từ Tấn ngoài miệng nói rất dễ nghe, buổi tối dỗ xong nhi tử liền chạy về hậu viện tìm vợ.

Một nhà năm người ngồi chung một chỗ ăn cơm, A Tuyền nói với ca ca: "Đi ngồi thuyền, ca ca cũng đi."

Ngày hôm qua phụ hoàng mẫu thân đáp ứng bồi các nàng chèo thuyền chơi.

Trần ca nhi năm tuổi trong lòng hâm mộ, trên mặt không lộ, nghiêm túc nói: "Bọn muội muội đi thôi, ta phải đi đọc sách." Trong dư quang gặp phụ hoàng nhẹ nhàng gật đầu, Trần ca nhi rất giống nương khoe miệng vênh vênh lên.

A Tuyền muốn cùng ca ca chơi, cơm nước xong chặn trước người ca ca không cho hăm đi, A Bội thấy, cũng ghé qua, hai tiểu thư mỗi người ôm một bên ca ca.

Phó Dung muốn đi dỗ nữ nhi, Từ Tấn không cho, ý bảo nàng nhìn xem nhi tử làm như thế nào.

Trần ca nhi không đành lòng cự tuyệt muội muội, nhưng lại không thể mặc kệ công khóa, nghĩ ngợi, cúi đầu dỗ nói: "Tiên sinh hung dữ, ta không đi lên lớp hăm liền đánh lòng bàn tay ta, bọn muội muội nghe lời a, ca ca tan học lại đến chơi cùng các người."

"Đánh tiên sinh!" A Tuyền không sợ tiên sinh, chạy đến bên người Từ Tấn, ngửa đầu cáo trạng, "Tiên sinh đánh ca ca, phụ hoàng phạt hăm!"

Từ Tấn cười ôm nữ nhi lên đùi, nắm chặt tay nàng giảng đạo lý: "VẬY không được, tiên sinh là sư phụ phụ hoàng thỉnh cho các ca ca, hăm muốn quản giáo các ca ca, phụ hoàng cũng không để ý đến. A Tuyền hi vọng ca

ca chơi với người, quay về bị tiên sinh đánh lòng bàn tay, hay là hi vọng ca ca tốt, đọc xong sách rồi đến bồi người a?"

A Tuyền nghĩ ngợi, khổ sở chu miệng.

Phó Dung nhân cơ hội để Trần ca nhi đi trước.

Trần ca nhi sờ sờ đầu muội muội, lưu luyến không rời đi ra.

A Tuyền A Bội đều mất hứng, Từ Tấn ở hậu viện lâu một lát, dỗ tốt hai nữ nhi mới đi Sùng Chính điện.

"Nương, ăn dưa hấu."

Còn chưa chân chính nóng lên, A Tuyền làm nũng với Phó Dung.

Phó Dung đầu tiên không cho, gặp nữ nhi kiên trì muốn ăn, liền để Mai Hương đưa một ít đến, kết quả dưa hấu bưng tới, A Tuyền cầm thìa bát, mờ mịt hỏi nương: "Hạt dưa hấu đâu?"

Phó Dung nghe, nghiêm túc giải thích: "Ngày hôm qua không phải nói cho người biết hạt dưa hấu không thể ăn sao? A Tuyền vì sao còn muốn? Người không sợ bụng phồng lên?" Uy hiếp sờ sờ bụng nữ nhi.

A Tuyền mới ba tuổi, biết giả vờ ngủ giả vờ khóc, đại sự sẽ không nói dối, tức giận nói: "Cho tiên sinh ăn!"

Phó Dung phì cười, nhìn nữ nhi vẻ mặt tất nhiên vì ca ca báo thù, bảo Mai Hương bưng một đĩa dưa hấu tiến vào, ôm nữ nhi hỏi nàng: "A Tuyền tính toán cho tiên sinh ăn như thế nào a?"

A Tuyền chỉ dưa hấu khoa tay múa chân: "Lấy ra, cho hần ăn."

Tiểu nha đầu thật hư.

Phó Dung hôn hôn tiểu phá hư của mình, lại để Mai Hương cắt khối dưa hấu lớn mang vào, dạy nữ nhi giở trò xấu: "Tiên sinh là người lớn, biết hạt dưa hấu không thể ăn, người đưa hạt dưa hấu cho hã, hã khẳng định không ăn. A Tuyền muốn như vậy, người nhìn, đem hạt dưa hấu giấu đi, tiên sinh không nhìn thấy, sẽ ăn vào trong bụng ."

A Tuyền A Bội đều ngốc nhìn, A Tuyền trước hết hồi thần, hưng phấn cười: "Nhìn không thấy !"

Nữ nhi hân hoan đứng lên, Phó Dung tâm tình cũng tốt, an bài Mai Hương mang hai vị công chúa đi ngự thư phòng đưa dưa hấu cho các ca ca. A Tuyền thông minh, chỉ vào chỗ nường giấu kín hạt dưa hấu không ngừng nói thầm: "Cho tiên sinh, cái này cho tiên sinh!"

Mai Hương nhin cười, đem dưa hấu kia đặt riêng ở chỗ có khối băng trong hộp đồ ăn, vừa đắp nắp lại, A Tuyền liền đem hộp đồ ăn đoạt mất, muốn tự mình ôm.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi ngự thư phòng.

Từ Tấn rất nhanh nghe nói A Tuyền tự tay đưa dưa hấu cho tiên sinh, tiên sinh cảm động đến rơi nước mắt, ăn phải hạt dưa hấu, định xoay người nhổ ra tay, không ngờ A Tuyền đi theo hã xoay người, còn trợn mắt không cho hã nhổ. Tiên sinh không tiện cự tuyệt, hoang mang ăn, A Tuyền cảm thấy mỹ mãn, chạy đến bên tai ca ca nói chuyện thì thầm...

"Có phải là nàng dạy nó hay không?" Từ Tấn dờ khóc dờ cười, đi thăm vấn "Cao nhân" sau lưng nữ nhi.

Phó Dung đúng lý hợp tình: "Ai bảo hã chọc A Tuyền mất hứng? Ta không dám quản tiên sinh, còn không thể giúp nữ nhi ra chủ ý sao?"

Từ Tấn hiểu, Phó Dung không phải tức tiên sinh, mà là ngại hã quản giáo Trăn ca nhi quá nghiêm, dùng phương thức này biểu đạt bất mãn cùng

hắn.

Hắn bất đắc dĩ dỗ nàng: "Ta khi còn bé cũng như vậy tới giờ, nghiêm khắc chút là tốt cho hắn."

Phó Dung trên lý trí hiểu được, nhưng trên cảm tình nàng lại rất đau lòng nhi tử, nhớ tới nhi tử buổi sáng tách khỏi muội muội, đôi mắt nhỏ tội nghiệp, nàng càng nghĩ càng không biết tư vị, treo trên người Từ Tấn cầu tình: "Hôm nay ngoại lệ một lần được không? Chàng nhìn A Tuyền A Bội cũng không phải mỗi ngày đều đánh ca ca, buổi chiều muốn ngồi thuyền, các nàng mới định cùng ca ca chơi."

Buổi sáng gái bé làm nũng, hiện giờ gái lớn lại đến, Từ Tấn triệt để đầu hàng, bóp chặt eo nàng đem người đè lên tháp, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng hỏi: "Nàng nói thật với ta, có phải ta không đáp ứng, nàng cũng bảo A Tuyền đưa dưa hấu cho ta như thế hay không?"

Phó Dung cười, nghịch ngợm sờ sờ bụng hắn: "Yên tâm đi, nếu ta muốn dứt chàng ăn hạt dưa hấu, A Tuyền A Bội cũng luyện tiếc làm cho phụ hoàng các nàng trở nên xấu xí giống nhị thúc a."

Này ngược lại cũng đúng

Từ Tấn đắc ý, chuyên tâm giáo huấn nường của mấy đứa nhỏ, "Dám ám toán tiên sinh Trầm thỉnh cho Thái Tử, trong mắt không có kỷ cương, Trầm không phạt nàng, lấy gì trị thiên hạ?"

Phó Dung giả vờ sợ hãi, hai vợ chồng lại nháo một lúc.

Bên hồ mát mẻ, nóng bức mùa hạ cũng không còn khổ sở như vậy, bất tri bất giác nóng bức rời đi, mùa thu sắp đến.

Phó Dung chuyển về Phượng Nghi cung.

Ngày hôm đó tắm rửa xong, Phó Dung ngồi trước gương trang điểm chải đầu, Từ Tấn tựa vào đầu giường, đột nhiên buông sổ con trong tay, quay đầu hỏi nàng: "Kiếp trước, Nùng Nùng làm sao biết hắc đặng cơ thì Khâu gia được trọng dụng?" Người trong vương phủ sẽ không lộ ra tin tức cho nàng, chẳng lẽ bởi vì hắc chết, người Cảnh Dương hầu phủ mới dám tới cửa thăm nữ nhi ?

Phó Dung động tác hơi khựng, lập tức làm bộ như nơi đó tóc bị rối, nhẹ nhàng thuận thuận mới vừa chải đầu vừa đi tới trước mặt hắc, vẻ mặt hoang mang, "Vương gia sao nghĩ đến cái này ?"

Từ Tấn chỉ là thuận miệng hỏi, lắc lắc sổ con trong tay nói: "Khâu Đặc thủ xong hai mươi bảy tháng hiếu, muốn khởi phục."

Phó Dung kêu "Nga", ngồi xuống bên cạnh hắc, khẽ giọng hồi ức nói: "Hoàng Thượng gặp chuyện không may rồi, Phúc ma ma tiến cung bồi nường, trong vương phủ người càng ngày càng ít, quy củ thả lỏng. Nường ta không yên lòng ta, mỗi tháng đều đến nhìn một lần, sau này nhắc tới ngũ muội muội muốn đi tuyển phi. Hoàng Thượng biết, nữ nhân chúng ta thích nhất nói nhảm, liền nói đến quý nữ khác có thể uy hiếp đến ngũ muội muội, trong đó có Khâu Minh phi, bởi vì thân phận nàng cao nhất, ta liền nhớ ... Hiện tại Khâu Đặc, Hoàng Thượng chuẩn bị trả lời như thế nào?"

Từ Tấn cười cười, ôm nàng gửi hương trên người nàng, lại cầm lược giúp nàng chải đầu: "Chắc chắn sẽ không dùng , miễn cho đường hổ vi họa."

Phó Dung gật gật đầu, cái khác cũng không hỏi, từ chối như thế nào, Từ Tấn sẽ có biện pháp.

"Đau, Hoàng Thượng nhẹ chút..." Chải đến chỗ tóc thắt nút, Phó Dung bị đau, nũng nịu quở hắc.

"Không phải cố ý" Từ Tấn vội vàng chịu tội, "Đau đâu? Ta xoa cho nàng."

Cảm thụ động tác hân ôn nhu Phó Dung mím môi cười.

Ở bên ngoài, hân là Hoàng Thượng, trở về chỉ là trượng phu của nàng. Nàng cẩn thận quá mức, thế nhưng cho rằng hân còn có thể nghi ngờ nàng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 289 - Hậu Ký 2

Từ Tấn chuẩn sổ con khởi phục của Khâu Đặc, cho phục quan nguyên chức, cũng thập phần coi trọng, thường thường tuyên đến Sùng Chính điện nghị sự.

Ngày hôm đó buổi sáng, Từ Tấn xử lý xong chính sự, nhìn bên ngoài, đối diện hai vị trọng thần nói: "Ngồi một canh giờ, Trẫm có chút mệt mỏi, muốn đi Ngự Hoa viên một chút, các người có muốn đi cùng?"

Chính tam phẩm Thông Chính sử Thông Chính tư Phó Phẩm Ngôn, chính nhị phẩm Thượng thư Bộ binh kiêm Nội Các học sĩ Khâu Đặc, đồng thanh gật đầu.

(Giải thích tí: Phó Phẩm Ngôn làm chức Thông Chính sử có hàm chính tam phẩm ở một cơ quan gọi là Thông Chính tư)

Ba người một trước hai sau đi ngự hoa viên, Hứa gia theo hộ vệ tả hữu.

Đúng lúc tháng 9 cuối thu khí sáng, hoa quế phiêu hương, trong Ngự Hoa viên cảnh sắc tuyệt đẹp, ngẫu nhiên có thể thấy các cung nữ bưng hoa cúc đi qua.

Đang nói chuyện, trên đường nhỏ bên cạnh đi tới một nhóm cung nữ, nhìn thấy Hoàng Thượng một thân long bào, ma ma đầu lĩnh nhanh chóng cúi đầu, dẫn mấy tiểu cung nữ quỳ xuống bên cạnh, dập đầu không nói.

Từ Tấn như không nhìn thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Khâu Đạc ánh mắt trên người ma ma đầu lĩnh kia dừng lại chốc lát, dường như không có việc gì, đi tiếp, không ngờ chưa được vài bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến Hứa gia hét lớn: "Lớn mật, dám nhìn trộm Hoàng Thượng!"

Khâu Đạc bản năng xoay người, liền gặp ma ma kia khoảng năm mươi tuổi đổ nghiêng dưới đất, đứng lên liên tục hướng Hứa gia đập đầu.

"Xảy ra chuyện gì?" Từ Tấn quay ngược về, nhíu mày hỏi.

Hứa gia nói: "Hoàng Thượng, người này không hiểu quy củ, rình coi mặt rồng."

Từ Tấn ở trước mặt người bên ngoài vốn ăn nói trang trọng, trước mắt mặt càng lạnh hơn, nhìn nhìn ma ma kia, không vui trách mắng: "Tuổi tác không nhỏ, thế nhưng còn không hiểu quy củ như thế, người tới, kéo xuống đánh 30 đại bản."

Hai tiểu thái giám lập tức chạy tới.

Khâu Đạc buông mi, khóe miệng nhấp lên.

Chừng này tuổi, đánh 30 đại bản, cửu tử nhất sinh.

Ma ma kia đại khái cũng biết chính là muốn mình không còn mệnh, đột nhiên khóc cầu đứng lên: "Hoàng Thượng, nô tỳ không nhìn trộm Hoàng Thượng a, nô tỳ nhìn là Khâu đại nhân, cầu Hoàng Thượng hiểu rõ, bỏ qua cho nô tỳ lần này đi! Khâu đại nhân, Khâu đại nhân, cầu ngài vì lão nô làm chứng a!"

Bởi vì quá mức sợ hãi, nước mắt cũng rơi.

Từ Tấn nghi ngờ chuyển sang Khâu Đạc: "Người nhận biết bà ta?"

Khâu Đạc nhìn chăm chăm ma ma kia, dường như có suy nghĩ, đến khi đối phương nhắc nhở nói hai chữ Lạc Dương, Khâu Đạc bừng tỉnh đại ngộ, hướng Từ Tấn chấp tay nói: "Hồi Hoàng Thượng, thần niên thiếu đi du lịch Lạc Dương, cùng người này có duyên vài lần."

Thanh âm vững vàng, khuôn mặt đậm nhạt.

Từ Tấn gật đầu, "Xa cách lâu gặp lại, khó trách nàng quên quy củ, nếu việc có nguyên do, vậy đánh năm hèo đi, xem như là giáo huấn."

"Tạ Hoàng Thượng, tạ Hoàng Thượng!" Lão ma ma quỳ xuống đất dập đầu, cảm động đến rơi nước mắt.

Từ Tấn hứng thú đi chơi không giảm, nhắc chân đi về trước.

Chạng vạng Khâu Đạc hồi phủ rồi, lại mất ngủ .

Hoàng thượng có thể tò mò hãn cùng Trịnh ma ma quen biết như thế nào hay không, có thể phái người đi thăm vấn Trịnh ma ma hay không? Nếu biết hãn từng cùng Chương thái phi mẫu thân An vương hứa chung thân, có thể hoài nghi hãn cùng An vương có quan hệ cá nhân hay không? Nếu hãn không có thực quyền, Hoàng Thượng sẽ không sinh nghi, nhưng sự tình phá hư liền phá hư, hãn giờ là binh bộ Thượng Thư, tiên đế đề phòng An vương, Hoàng Thượng khẳng định cũng đề phòng, càng thâm sâu, Hoàng Thượng có thể hiểu lầm hãn, là Lã Bất Vi thứ hai hay không?

Khâu Đạc đau đầu vô cùng.

Bởi vì An vương là cốt nhục của nàng, hãn quả thật âm thầm lưu ý An vương hơn hai mươi năm, nhưng hãn tuyệt không có bất kỳ ý niệm bất trung. Huống chi An vương rõ rệt chỉ muốn làm nhàn vương, người ta đã không có tâm tư, hãn đi theo xem náo nhiệt gì? Như An vương có tâm đoạt vị, vương gia khác không có tài trị quốc, hãn có lẽ sẽ giúp một chút, nhưng kim thượng văn thao vũ lược, hãn vạn vạn không dám có nhị tâm .

Trần trọc trần trở, không biết bao lâu mới ngủ.

Ngày hôm sau vẫn phải vào triều sớm.

Tan triều, Từ Tấn tuyên Khâu Đạc đến Sùng Chính điện hỏi.

Khâu Đạc vừa nghe tiểu thái giám truyền lời, tâm liền chìm xuống.

Sự kiện kia, khẳng định là không giấu được .

"Thần khấu kiến Hoàng Thượng." Khâu Đạc đi theo phía sau Văn công công vào điện, quỳ xuống.

Hắn địa vị bậc này, vô luận là tiên đế hay là Từ Tấn, đều chỉ cho hắn làm nghi thức xã giao một chút liền kêu miễn lễ, lần này Từ Tấn nhưng không lên tiếng. Liên tục phê duyệt xong hai tờ tấu chương, hắn mới buông ngự bút xuống, nhìn Khâu Đạc hỏi: "Trịnh ma ma nói người ở Lạc Dương cùng Chương thái phi mẹ đẻ An vương có tư tình, là bịa đặt, hay là..."

Khâu Đạc dập đầu: "Thật có tình hình như vậy."

Hoàng Thượng không giải thích cho hắn là nghe Trịnh ma ma nói như thế nào, tỷ như là Trịnh ma ma chủ động nói, hay là hắn phái người thẩm vấn. Khâu Đạc cũng hiểu được, chuyện này bại lộ ra, hắn giải thích hắn và An vương không hề quan hệ cũng không hữu dụng. Minh quân dùng người thì không nghi ngờ, nghi người thì không dùng người. Hắn thế này, Hoàng Thượng vô luận là thế nào cũng không có khả năng không hoài nghi .

Đều là người thông minh, không cần nhiều lời, trong điện liền trầm mặc lại.

Một lát sau, Khâu Đạc mở miệng nói: "Hoàng Thượng, thần chinh chiến tứ phương đã lâu, bị ngã chân có tật, mấy năm nay phát tác càng ngày càng

thường xuyên, đã ảnh hưởng nghiêm trọng thần xử lý việc, cố thỉnh Hoàng Thượng chuẩn thần cáo lão hồi hương, an tâm dưỡng bệnh."

Nếu có hoài nghi, chức quan này đi ngay cũng không có ý tứ, không bằng chủ động lui một bước, còn có thể lưu phần thể diện.

Từ Tấn không giữ lại, quan hệ đến thanh danh hoàng gia, lúc này cũng không thích hợp khách sáo.

Quân thần đạt thành ăn ý, ngày kế Khâu Đạc liền chính thức đệ đơn xin từ chức.

Từ Tấn chuẩn.

Phó Phẩm Ngôn nhìn con rể trên long ỷ, trong lòng giật giật.

Khuya về nhà, hần cùng Kiều thị nói việc này, "Khâu Đạc không hiểu Hoàng Thượng làm người, chúng ta đều rõ ràng, Hoàng Thượng sẽ không bởi vì một lão ma ma nhìn trộm tức giận, Hứa gia lại càng sẽ không chuyện bé xé ra to, nhưng cố tình chính là bởi vì chuyện này, Khâu Đạc từ quan."

Kiều thị vốn ghé vào ngực hần, nghe vậy ngồi dậy, mặt hiện nghi hoặc: "Chàng nói là, Hoàng Thượng sớm biết Khâu Đạc cùng ma ma kia có bất lợi, vu Khâu Đạc quan hệ sĩ đồ, cố ý làm một cái bẫy, để Khâu Đạc chủ động từ quan?"

Phó Phẩm Ngôn ừ một tiếng.

Con rể này, từ sau khi hần đăng cơ, làm mấy chuyện này, tâm tư sâu đâu.

Kiều thị chân mày nhíu lại, "Kia Hoàng Thượng gọi chàng lên, là trùng hợp, hay là có thâm ý gì?"

Mọi người đều hâm mộ con gái nàng làm Hoàng Hậu, chỉ có người Phó gia mới biết, vinh quang là cẩn thận từng bước, sợ rơi vào tiếng thị sủng

sinh kiêu, kết bè kết cánh.

Phó Phẩm Ngôn than một hơi, nắm tay nàng nói: "Hết đợt này, ta cũng từ đi. Ta từ, Chính Đường có lẽ còn có thể thắng tiếp." Hãn là quan văn, nhi tử là quan võ, nếu một văn một võ đều ở triều đình giữ địa vị cao, chỉ sợ càng dễ dàng khiến hoàng gia kiêng dè. Hãn già đi, chính là thời điểm nhi tử tiến lên, hãn cam tâm tình nguyện đem cơ hội kiến công lập nghiệp lưu lại cho nhi tử.

Kiều thị âm đạm.

Giữa mùa đông, Phó Phẩm Ngôn lấy cớ nhìn đạm danh lợi thỉnh từ quan. Hãn cũng không dám nói thân có bệnh hiểm nghèo, sợ các nữ nhi lo lắng.

Từ Tấn cực kì ngoài ý muốn, nhìn chăm chăm nhạc phụ, giây lát vừa nghĩ, liền hiểu được vấn đề ở chỗ nào.

Hãn chỉ cảm thấy buồn cười, lệnh Văn công công đi ra ngoài, hãn thỉnh Phó Phẩm Ngôn lên tháp, hai người đánh cờ.

Phó Phẩm Ngôn trong lòng nghi hoặc, lại không thể từ chối.

Đi mấy quân cờ, Từ Tấn nhìn bàn cờ nói: "Nhạc phụ nói vậy đã đoán được Khâu Đặc vì sao từ quan, nguyên do trong đó, truyền đi có tổn hại thể diện hoàng gia, Trẫm không tiện nói tỉ mỉ cùng người. Trẫm vì không để cho Khâu Đặc nghi ngờ, phải tìm người làm ngụy trang, thỉnh nhạc phụ ở đây, là bởi vì bách quan bên trong, Trẫm tín nhiệm nhất nhạc phụ, tin tưởng nhạc phụ sẽ đoán được vài phần, cũng sẽ không tự tiện điều tra ẩn tình trong đó."

Phó Phẩm Ngôn ngạc nhiên, quên hạ cờ.

Từ Tấn tạm thời cũng ngừng quân cờ, ngẩng đầu hỏi hãn: "Nhạc phụ từ quan, có phải là lo lắng Trẫm kiêng dè thế lớn ngoại thích. Nếu như thế,

thỉnh nhạc phụ thay Trầm giải thích, trong lịch sử những ngoại thích kia có thể thành công tham gia vào chính sự, bọn họ cậy vào cái gì?"

Ánh mắt của hãn bình tĩnh, lại ẩn hàm chờ mong, thay vì nói là hỏi, không bằng nói là thăm dò kiến thức Phó Phẩm Ngôn.

Phó Phẩm Ngôn lập tức thu hồi đủ loại nghi kỵ phía trước, thông dong trả lời: "Lấy Đông Hán làm thí dụ, ngoại thích tham gia vào chính sự, có ba nguyên nhân chủ yếu. Thứ nhất, Thượng Thư đài Đông Hán quan nhỏ quyền lớn, dễ dàng cho Hoàng Đế trực tiếp khống chế, lại cũng lợi cho ngoại thích, hoạn quan vượt qua Hoàng Thượng đoạt quyền. Thứ hai, Đông Hán ngoại thích nhiều là danh tướng hoặc cao môn đại tộc, bạo ngược kết bè kết cánh. Thứ ba, Đông Hán nhiều ấu đế, để mẫu hậu lâm hướng, ngoại thích nhân cơ hội phân quyền."

"Tốt!" Từ Tấn cao giọng khen, lập tức tươi cười chột tắt, chất vấn hãn nói: "Triều đại Nội Các phụ chính, không có Thượng Thư đài. Như vậy nhạc phụ là dưới ngăm kết bè kết cánh, hay là âm thầm nguyên rủa Trầm đoán mệnh, bởi vậy gặp được chút chuyện liền tự phỏng đoán Trầm kiêng dè Phó gia?"

Phó Phẩm Ngôn vội vàng quỳ xuống: "Thần không dám!"

Từ Tấn hừ lạnh, "Nếu không dám, nhạc phụ vì sao từ quan?"

Phó Phẩm Ngôn toát mồ hôi trán, nói không ra lời.

Từ Tấn liền đỡ người dậy, trịnh trọng nói: "Nhạc phụ, Trầm biết người có đại tài, Phó gia nhi lang càng tài đức vẹn toàn, dù Trầm không cưới Nùng Nùng, vẫn sẽ trọng dụng các người như cũ. Nay chúng ta thân càng thêm thân, như vậy thay vì phân công những người khác còn phải lưu một phần đề phòng trong lòng, Trầm vì sao không tin cậy thân thích Trầm? Từ xưa đến nay, chỉ có quân vương vô dụng mới kiêng dè ngoại thích, hôm nay Trầm nói cho người biết, Trầm không sợ bất luận kẻ nào, tương lai nhi

tử Trầm cũng sẽ không sợ, kính xin nhạc phụ an tâm phụ tá Trầm, chớ nên nhắc lại lời từ quan, vừa đau lòng trầm, Nùng Nùng biết được cũng sẽ ăn ngủ không yên."

Phó Phẩm Ngôn kích động đến mức mặt đỏ lên, lần nữa quỳ xuống: "Hoàng Thượng ưu ái, thần khắc trong tâm khảm, sau khi trở về sẽ viết vào tổ huấn, nhắc nhở con nối dõi Phó gia trung quân trung quốc, tuyệt không cô phụ Hoàng Thượng tín nhiệm, nếu có vi phạm, xoá tên trong gia phả, giao cho quan phủ xử trí!"

Từ Tấn cười nâng hân dậy: "Nhạc phụ đừng lễ lớn như thế, Trầm tất nhiên tin tưởng nhạc phụ, tốt lắm, khó được có nửa ngày nhàn rồi, nhạc phụ nhanh chóng bồi Trầm đánh vài ván cờ đi, Nùng Nùng cờ thuật lười vô cùng, còn thích đi lại, Trầm thật sự lười chơi cùng nàng."

Nhắc tới nữ nhi bảo bối, Phó Phẩm Ngôn trầm tĩnh lại, trêu ghẹo nói: "Hoàng Thượng nên may mắn nàng không thích chơi cờ, bằng không mỗi ngày đây đưa Hoàng Thượng, đó mới thật sự là tra tấn."

Trong Phượng Nghi cung, Phó Dung cũng không biết chính mình bị trượng phu, phụ thân cùng cười nhạo, ngồi xổm trên tháp thấp nhìn A Tuyền A Bội chơi cờ. Hoàng hoa lê làm quân cờ, tròn trịa, A Bội ngoan ngoãn nhắc từng cái lên xoay, A Tuyền ngồi xổm trên tháp chơi lẫn cờ, còn chuyên môn lăn đến mép giường bên kia, rơi xuống đất nàng liền khinh khách cười.

Hoàng hôn Từ Tấn trở về, hỏi Phó Dung hôm nay làm cái gì.

Phó Dung liền nói dạy nữ nhi chơi cờ.

Từ Tấn không dấu khinh thị nhìn nàng: "Nàng còn có thể chơi cờ?"

Phó Dung da mặt dày giải thích: "Ta nói là chơi cờ, không phải hạ cờ, ý tứ căn bản không giống nhau."

(PS: giải thích tí, VN gọi là chơi cờ, các bạn TQ gọi là hạ cờ, ý là nhấc từng quân đặt xuống đi từng nước. Bạn TT và nhạc phụ hạ cờ, còn PD dạy 2 con gái “chơi” cờ, tức là lấy quân cờ ra chơi)

Sợ Từ Tấn không hiểu, Phó Dung cho người một lần nữa bày bàn cờ lên, vỗ vỗ hai nữ nhi: "A Tuyền A Bội, mau cho phụ hoàng xem chơi cờ như thế nào."

A Bội liền ngoan ngoãn xoay quân cờ cho phụ hoàng nhìn, A Tuyền quyết mêng nhỏ, lẩn quân cờ về phía phụ hoàng bên kia.

Đổi lấy hai tiếng cười gượng của Từ Tấn.

PS: vài dòng thương tiếc bạn KĐ, già đầu rồi mà còn chịu khổ thế, mẹ già rồi cháu gái chết oan, bản thân thì bị mất chức! Nhưng mà kiếp trước bạn ý cũng ko hiền lành gì.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 290 - Hậu Ký Ba

Trong tháng hai, Trăn ca nhi qua sinh nhật bảy tuổi, hai mươi bảy tháng đại hiếu tiên đế chính thức trừ phục.

Từ Tấn kế vị, là ngày đại nguyệt (ngày 16), nhưng hai năm qua trong cung hết thầy giản lược, chưa từng có yến hội lớn, tỏ vẻ tưởng nhớ tiên đế. Nay tang kỳ vừa qua, trong cung các nơi không khí dần dần thay đổi, như mùa đông giá rét qua đi, ngày xuân đến, tươi đẹp nhẹ nhàng.

Phó Dung dẫn nhóm nữ nhi đi bồi Thái Hậu, A Tuyên A Bội và các cung nữ chơi sờ người mù, mẹ chồng nàng dâu hai người ngồi trong hành lang nhìn.

"Giữa tháng đi Linh Sơn, đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa?" Thái Hậu cười nói chuyện với Phó Dung.

Năm kia nghỉ hè, một nhà năm người ở Du Nhiên cư, năm trước cũng thế, nhưng Từ Tấn lúc ấy hứa hẹn với Phó Dung năm nay tháng 3 đưa nàng đi Linh Sơn nghỉ hè. Hoàng Thượng ra cung là chuyện tới, từ mấy tháng trước bắt đầu chuẩn bị, đương nhiên không gặt được Thái Hậu.

"Kỳ thật cũng không có gì phải thu thập, Linh Sơn bên kia hành cung đã có, chúng ta mang mấy thứ quen dùng hàng ngày đi là được, ta chính là luyện tiệc nường." Phó Dung lưu luyện không rời ôm cánh tay mẹ chồng, "Nường, người luôn sâu muộn trong cung, không cảm thấy chán sao?"

"Lớn như vậy còn không nhẽo." Thái Hậu sờ sờ đỉnh đầu nàng, có chút hời ức nói: "Ai nói ta luôn buồn rầu trong cung? Linh Sơn bên kia ta đi bảy

tám lần, hàng năm đi cũng không khác mấy, người hiểm lạ, ta nhưng không muốn đi một đường xóc nảy nhìn cảnh cũ. Hơn nữa, ta lưu lại chiếu cổ Trần ca nhi, các người ở bên ngoài chơi cũng yên tâm có phải không?"

Nói đến nhi tử, Phó Dung càng không có tâm tình .

Từ Tấn vẽ mặt tranh công nói muốn mang nàng đi Linh Sơn, Phó Dung quả thật cũng muốn đi. Đời trước thân phận nàng không đủ, cảnh sắc chân chính Linh Sơn cũng không nhìn thấy. Ra ngoài đi dạo, gặp quý nữ khác còn có thể bị người ta dùng ánh mắt cao cao tại thượng khinh thường, giống như nàng hòa ly là phạm vào sai lầm mất mặt lớn dường nào. Bởi vậy đời này có thể lấy thân phận Hoàng Hậu đi, Phó Dung vô cùng cao hứng chuẩn bị. Nhưng nàng không nghĩ tới mong hơn nửa năm, mắt thấy nửa tháng nữa khởi hành , Từ Tấn lại nói chỉ cho nàng mang nữ nhi, không mang Trần ca nhi đi.

Tháng 3 đi, tháng 7 trở về, nói cách khác, nàng phải tách khỏi nhi tử bốn tháng.

Nếu không phải là phản kháng vô dụng, Phó Dung thật không muốn đi.

Thái hậu biết trong lòng nàng luyến tiếc, cảm khái vỗ vỗ tay nàng: "Đứa nhỏ lớn lên, chúng ta muốn giữ bên người thời thời khắc khắc cũng vô dụng. Giống Cảnh Hành, mười mấy tuổi đã đi ra ngoài đánh trận, hàng đêm nghĩ đến ta ngủ không ngon giấc, liệu có cách gì? Không cố gắng rèn luyện khi còn bé, thì không có hân hiện tại. Cho nên Nùng Nùng phải nghĩ về chỗ tốt. Người nhìn, hai người các người đều không ở bên cạnh, Trần ca nhi có cơ hội đảm đương một mình, đây là chuyện tốt."

Phó Dung hiểu, chính là không nỡ a.

Đang buồn bực, Nhu thái phi và nhị công chúa tới.

Nhị công chúa 17 tuổi, mặc một thân váy anh hồng, giống như hoa ba năm yên lặng, một khi nở rộ, mình điểm bức người.

"Cô cô thật đẹp!" A Tuyền nhìn thấy cô cô đột nhiên thay đổi ăn mặc, quên mất mình còn đang chơi trò chơi, cười hì hì chạy qua, ôm đùi cô cô ngửa đầu nhìn nàng, "Cô cô cái quần này đẹp, ta và muội muội cũng có một cái, nường ta làm !"

tiểu nha đầu năm tuổi, bên tai trang điểm 3 đóa hoa đào, giống tiểu tiên nữ.

Cháu gái lớn, nhị công chúa không có cách nào ôm, liền nắm tay nàng, trước đón A Bội đi tới, cười hỏi A Tuyền: "kia A Tuyền A Bội ngày mai mặc vào, chúng ta cùng đi hoa viên bắt hồ điệp."

A Tuyền cao hứng gật đầu, không cho cô vào hành lang, lôi kéo nàng cùng nhau chơi trò chơi.

Nhị công chúa bất đắc dĩ, xa xa lên tiếng chào Thái Hậu Phó Dung, rồi chủ động làm người mù, bắt hai cháu gái nhỏ.

Thái Hậu nhìn nàng cười, trêu ghẹo nói với Nhu thái phi: "Người nhìn, Phúc Tuệ còn giống như đứa nhỏ đâu."

Nhu thái phi thở dài.

Thái Hậu và nàng quan hệ tốt, biết Nhu thái phi phát sầu nhất cái gì, nhỏ giọng hỏi: "Phúc Tuệ còn chưa đồng ý tuyển phò mã?"

Tiên đế đi đã dặn dò nàng và nhi tử chọn người trong sạch cho nhị công chúa, nàng ghi tạc trong lòng, nhi tử cũng ghi tạc trong lòng, đầu xuân nhi tử bảo nàng hỏi Nhu thái phi một chút về yêu cầu đối với phò mã, hẳn cũng từ trong đám con cháu thế gia tuyển mấy người tốt cho Nhu thái phi, Nhị

công chúa nhìn, nhưng nhị công chúa không chịu gật đầu, các nàng cũng không thể an bài.

Như thái phi bất đắc dĩ gật đầu, không nghĩ chuyện phiền lòng, trái lại hỏi thăm hôn sự Từ Hạo, "Lúc nào tuyển phi cho Hoài vương a?"

Lúc này đổi thành Thái Hậu rầu rĩ.

Nhi tử và Thôi Oản thanh mai trúc mã, từ nhỏ đến lớn nhiều năm như vậy, gần như mỗi ngày đều có thể gặp mặt. Cảm tình này, không phải nói đối phương làm chuyện sai lầm, chính mình có thể dứt bỏ bằng lý trí, ngược lại thống khổ hơn. Trên lý trí tự nói với mình đừng nghĩ, nhưng tâm đã khắc sâu, đào ra giống như cắt thịt, trên đời mấy người chịu được, mấy người nhìn rõ được?

Bởi vậy Thái Hậu hi vọng nhi tử nhanh chóng cưới vương phi an tâm sống qua ngày, lại cho nàng thêm mấy tôn tử, tôn nữ, nhưng nhi tử nhiều lần cự tuyệt, nàng cũng không cách nào ép buộc hẳn.

Hai trưởng bối đồng bệnh tương liên, Phó Dung nghe một bên, suy nghĩ dần dần bay xa.

Việc Từ Hạo nàng không để bụng, nàng phiền não là ca ca nhà mình và nhị công chúa.

Nhị công chúa khẳng định là thích ca ca, thời gian thích còn không ngắn, nhưng tiểu cô nương người ta không có ý vào tiên đế sủng ái, trực tiếp thảo ý chỉ chọn phò mã, cũng không ở trước mặt nàng biểu hiện ra thích ca ca, vẫn quy củ, ngoan ngoãn ngoan ngoãn. Nếu như không có lúc tuổi nhỏ cầu nàng hỗ trợ một lần kia, Phó Dung không dám tin nhị công chúa thích ca ca.

Ca ca đâu, đã 26 tuổi, mắt thấy Quan ca nhi sắp đến tuổi chớm nở tình đầu, hẳn vẫn một mình như cũ. Phó Dung thật sự tức, tức ca ca làm mẫu

thân nghĩ nát tâm, làm cho tỷ muội các nàng phát sầu, hơn nữa hấn nếu sớm thành thân , nhị công chúa có lẽ sẽ quên, hấn chậm chạp không cưới, đổi thành Phó Dung, trong lòng cũng sẽ ôm hi vọng a.

Buổi trưa bồi Thái Hậu dùng cơm, sau bữa cơm Phó Dung mang theo nhóm nữ nhi về Phượng Nghi cung nghỉ trưa.

Buổi chiều Từ Tấn trở về tương đối sớm, bồi Phó Dung cùng đồ nữ nhi, giúp A Tuyên dùng đưa xích đu một lát, liền thấy Phó Dung ngồi trên ghế mây gần người với chiều tà như có tâm sự.

"Trần ca nhi, người đến giúp muội muội." Từ Tấn tránh chỗ, để Trần ca nhi đi tới.

Trần ca nhi thích chiếu cố muội muội, tiếp nhận từ phụ hoàng, thật cẩn thận giúp muội muội dùng đưa.

Hấn khí lực nhỏ, xích đu dùng đưa so với Từ Tấn nhỏ hơn rất nhiều, A Tuyên chơi không tận hứng, kiêu kiêu thúc hấn: "Ca ca lại dùng thêm lực."

Từ Tấn đi đến bên cạnh Phó Dung, nghe vậy quay đầu, nhìn nhìn, nói: "Như vậy rất tốt, Trần ca nhi đừng nghe muội muội người."

Trần ca nhi liền cho muội muội một cái ánh mắt "Muội muội nghe lời".

A Tuyên chu miệng nhỏ.

A Bội ngồi ở trên một cái đôn bên cạnh, mắt to nhìn chăm chăm xích đu dùng đưa, miệng nhỏ khẽ nhếch, giống như đang nói cái gì, một khắc đột nhiên mắt sáng lên, đứng lên nói: "Đủ 20 lượt, đến ta !"

Trần ca nhi chậm rãi dừng xích đu.

A Tuyên chơi chưa đủ đâu, bất quá đã nói mỗi người 20 lần, nàng cũng sẽ không cướp của muội muội, liền ngồi lên đôn thêu bên cạnh xích đu.

Nàng thích để ca ca đẩy, cũng thích xem muội muội chơi.

Bên kia Từ Tấn ngồi vào trên ghế mây, không coi ai ra gì bóp mũi Phó Dung: "Lại đang suy nghĩ cái gì?"

Phó Dung hồi thần, vừa định đẩy tay hăn ra, trong lòng vừa động, kéo tay hăn xuống, nói chuyện tử tế với hăn: "Hôm nay nghe nương và Nhu thái phi nói chuyện hôn sự Phúc Tuệ, nói phò mã chưa chọn được. Phúc Tuệ là hòn ngọc quý trên tay tiên đế, là muội muội Hoàng Thượng, khẳng định phải chọn con cháu thế gia xuất sắc mới xứng đôi, nhưng con cháu thế gia chân chính, đều muốn kiến công lập nghiệp, sợ là không nguyện ý chỉ làm phò mã đi?"

Nàng muốn biết thái độ Từ Tấn với phò mã. Bởi vì liên quan đến nhị công chúa, nàng lật quá sách sử, cũng không phải mọi triều đại đều hạn chế phò mã làm quan. Từ Tấn là Hoàng Đế Đại Ngụy thứ sáu, có lẽ Từ gia thật là duyên mỏng với nữ nhi, năm đời trước chỉ sinh ra Vĩnh Ninh công chúa và nhị công chúa, một Vĩnh Ninh công chúa, chưa hăn có thể làm tiền lệ.

Từ Tấn nhìn về phía hai nữ nhi của mình.

Hăn cũng có công chúa, nữ nhi lớn lên, nên gả cho nam tử như thế nào? Là loại như Ngô Bạch Khởi kia chỉ biết chơi bời hay là như Lương Thông có bản lĩnh thật sự ?

Đương nhiên là người sau, hăn sẽ không đem nữ nhi gả cho nam nhân không có điểm nào tốt.

Mà phò mã, cũng là ngoại thích.

Khánh Quốc Công không có chức quan, nhưng Vĩnh Ninh công chúa vẫn có dã tâm, đem nữ nhi gả cho Hoàng Đế, lại giúp ngoại tôn lập kế hoạch vì hoàng vị. Đây là ví dụ về phò mã thành thật, công chúa không thành thật. Tiền triều cũng có công chúa thành thật, phò mã dựa vào tên tuổi công chúa

thí sát hoàng tử chính thống đây nhi tử của công chúa cũng là nhi tử của hân đăng cơ.

Bởi vậy ngoại thích đến cùng có thể thành gian nan khổ cực hay không, quan trọng là nhân tâm, là năng lực thủ đoạn của tại vị giả, không phải một lời nói suông.

"Chỉ cần phò mã có thực học, ta sẽ dùng hân, trừ phi người Phúc Tuệ thích không xứng làm phò mã."

Thu hồi tầm mắt, Từ Tấn cười đáp Phó Dung.

Phó Dung nghe, yên tâm.

Ngày hôm sau A Tuyền A Bội theo nhị công chúa đi hoa viên chơi, Phó Dung cho người đi mời ca ca tới, tối hôm qua nàng đã hỏi Từ Tấn, lấy cớ là hỏi một chút chuyện trong nhà.

Phó Thần rất nhanh đã tới rồi.

Phó Dung ở nhà chính gặp hân.

Phó Thần tiến vào trước tìm hai ngoại sanh nữ như hoa, không tìm được, buồn bực hỏi muội muội: "A Tuyền, A Bội đâu? Không phải các nàng nhớ ta ?"

Phó Dung tức giận chọc hân: "Người chọc ngoại tổ mẫu các nàng sinh khí, chọc mẫu thân các nàng sinh khí, các nàng vì sao muốn người?"

Phó Thần vừa nghe liền biết muội muội muốn nói gì, xoay người đi ra ngoài, "Ta còn có việc, đi trước."

"Đứng lại!" Phó Dung chạy vài bước giữ chặt hân, ý bảo Mai Hương canh giữ bên ngoài, nàng đem huynh trưởng đặt trên ghế, trên cao nhìn xuống hỏi hân: "Người đời này còn tính toán không định tìm tẩu tử cho ta?"

Người nếu không muốn, ta liền đem tâm tư dùng để chọn tức phụ cho Quan ca nhi, miễn cho lãng phí thời gian trên người người!"

Phó Thần nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, "Ta ngủ trước một lát, người nói đi, nói xong nhớ đánh thức ta, phía trước ta thật có chuyện."

Hắn một bộ dạng vô lại, Phó Dung tức kéo lỗ tai hắn.

Phó Thần da dầy, không sợ nàng kéo.

Phó Dung hết cách, trực tiếp hỏi hắn: "Ca ca trong lòng có phải đã có người? Là nhị công chúa sao?"

Phó Thần lập tức mở mắt, nhìn chăm chăm muội muội một lát, giống nhìn ngốc tử hỏi: "Nhị công chúa? Ta có cưới tức phụ hay không cùng nàng ấy có quan hệ gì? Người sao lại kéo đến trên người nàng ấy?"

Có chuyện khác thường tất có yêu, hắn ở bên ngoài, Phó Dung không biết ca ca đã gặp qua cô nương nào, chỉ biết một nhị công chúa, nàng cũng chỉ có thể đoán thế, đoán trúng tốt nhất, đoán không trúng thuận thế nói lời khách sáo, "Năm ấy tiết nguyên tiêu, người đưa nhị công chúa về, nhị công chúa nói thích người đi? Ca ca không đáp ứng, cho nên nhị công chúa khóc?"

Phó Thần như là nghe được chuyện chê cười lớn, đứng lên gõ nàng một cái thật mạnh: "Bậy bạ cái gì, căn bản không có chuyện này..."

"Nàng đã nói với ta." Phó Dung ngẩng đầu, chăm chú dõi theo huynh trưởng, "Nàng đến nay chưa gả, là còn đợi người cưới vợ, nàng mới chết tâm."

Phó Thần ngó ra.

Nàng, thế nhưng nghĩ như vậy ?

Phó Dung muốn biết tâm tư ca ca, cố ý khích hấn: "Ca ca, tiên đế lúc đi muốn chọn phò mã cho nhị công chúa, nhị công chúa sống chết không chịu, bây giờ ra hiếu, nàng vẫn không chịu, ngoại trừ đợi người, ta không nghĩ được lý do khác. Nhị công chúa là cô nương tốt, ta không muốn nàng phí hoài, Nếu ca ca một chút cũng không thích nàng, vậy ta liền lừa nàng, nói ca ca có ý trung nhân, rất nhanh sẽ định thân, nhị công chúa khẳng định sẽ tin ta, như vậy chúng ta lại tuyển phò mã cho nàng, nàng cũng sẽ không cự tuyệt."

Ca ca là nam nhân, hấn không thích cô nương, tiếp tục chờ cũng không quan hệ, nhị công chúa không giống, năm nay hoàn hảo, sang năm đã tính là gái lỡ thì. Nếu như ca ca thật sự một chút cũng không thích nhị công chúa, Phó Dung không đành lòng nhìn nhị công chúa ngây ngốc đợi, đó là một hài tử ngoan, một khi biết triệt để hết hy vọng, sẽ nhận mệnh xuất giá, không để mẫu thân lo lắng.

Đối mặt ánh mắt muội muội dò xét, Phó Thần ngẩn ra chốc lát, đột nhiên cười, " Được, người cứ nói với nàng như vậy, nàng tin là tốt nhất, nàng không tin, ta thật tìm tẩu tử cho người."

thời điểm nàng nói thích hấn, mới mười hai, biết cái gì, không phải chỉ là muốn báo đáp ân cứu mạng. Hấn chậm chạp không cười, một là không gặp được nữ tử yêu thích, hai cũng là có then với nàng, chung quy, nàng bị hấn nói khóc. Khi đó tiểu cô nương nói thích hấn, Phó Thần không coi ra gì, nhưng nàng khóc, hấn liền đặt trong lòng, hấn ngóng trông nàng lớn lên, ngóng trông nàng thật sự hiểu cái gì gọi là thích, gả cho người nàng thích. Như thế liền chứng minh ban đầu nàng khờ dại không hiểu chuyện, mà hấn không làm thương tâm một tiểu cô nương thích hấn.

Nhưng hấn không nghĩ tới, nàng cũng đang đợi hấn cưới vợ.

công chúa này, không khỏi rất cố chấp đi?

Nàng làm sao có thể thích hẳn, hai người nói chuyện cộng lại cũng không được vài câu.

Nếu nàng cố chấp, hẳn liền làm cho nàng hết hy vọng là được.

Nói rõ, Phó Thần sờ sờ đầu muội muội, xoay người rời đi.

Tối cửa Phượng Nghi cung, lại gặp nhị công chúa mỗi tay dắt một cái cháu gái đi tối.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 291 - Hậu Ký Bốn

Hôm qua nhị công chúa và A Tuyên A Bội thưởng lượng xong, hôm nay đều mặc váy màu hồng anh, trước mắt một lớn hai nhỏ quay trở về, giống như ba đóa anh đào, một đóa trong trong nắng xuân nở rộ, hai đóa vẫn là nụ hoa nho nhỏ.

Phó Thần thích hai ngoại sinh nữ của mình, lúc này tầm mắt của hắn lại không tự chủ được dừng trên người cô nương đang bởi vì nhìn thấy hắn mà cứng đờ. Nàng ngẩng đầu cười, khóe miệng có lúm đồng tiền khả ái. Hiện tại cái lúm đồng tiền kia bởi vì chủ nhân thu hồi nụ cười cũng biến mất theo. Gò má nàng đỏ, mi mắt lại rủ xuống, giống mấy năm nay mỗi một lần tình cờ gặp, nàng đều sẽ lập tức quay về tránh ánh mắt hắn.

Phó Thần nhin không được cười lạnh.

Cũng không thấy rõ bộ dáng hắn, làm sao thật sự thích hắn?

Da mặt mỏng, việc 5 năm trước, nàng còn nhớ, bằng không sao không dám nhìn hắn?

"Nhị cữu cữu!"

Nhìn thấy nhị cữu cữu cao lớn uy vũ, A Tuyên thoát khỏi tay cô cô, cao hứng chạy đến bên người nhị cữu cữu, vươn tay muốn ôm.

Phó Thần lập tức cúi đầu nhìn ngoại sanh nữ, dễ dàng bế tiểu nha đầu lên, hôn một cái lại một cái nữa, "A Bội nhớ nhị cữu cữu sao?"

A Bội gật gật đầu, cũng đi tới.

Phó Thần khí lực lớn, cùng lúc ôm hai cháu cũng không thành vấn đề.

hai tiểu tử muội có người chiếu cố, nhị công chúa xoay người muốn đi.

Phó Thần ánh mắt quay sang.

A Tuyền cũng nhìn thấy, sốt ruột gọi nàng: "Cô cô đi đâu a?" Đã nói buổi trưa bồi các nàng ăn cơm .

Cháu gái hỏi, nhị công chúa quay đầu, cười giải thích: "Cô cô theo hà bao cho A Tuyền A Bội, quên mang tới, bây giờ đi lấy, trong chốc lát lại đến, A Tuyền A Bội nhớ đợi cô cô, đừng đói bụng ăn trước, biết chưa?"

Thản thản đặng đặng, phảng phất trong mắt cũng không có một đại nam nhân khác.

A Tuyền ngoan ngoãn gật đầu, không yên tâm dặn dò nàng: "kia cô cô nhanh trở về."

Nhị công chúa mỉm cười đáp ứng, dẫn cung nữ không nhanh không chậm rời đi.

A Tuyền quay đầu, liền gặp nhị cữu cữu còn đang nhìn cô cô.

Tiểu nha đầu hắc hắc cười, "Nhị cữu cữu thích cô cô."

Phó Thần giật bắn, nhìn nhìn cung nữ đi theo hầu hạ bên người ngoại sanh nữ, thấy các nàng cách khá xa, mới thở phào nhẹ nhõm, ôm hai tiểu thư đi tới dưới tàng cây, ngồi xổm xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói với A Tuyền: "Không cho nói bậy."

A Tuyền một chút cũng không sợ hãi mặt lạnh, nghiêng đầu nhìn, chỉ vào mẫu thân đứng ở cửa gian chính nói: "Phụ hoàng thích nương, vẫn nhìn

nường chăm chăm, nhị cữu cữu nhìn cô cô, chính là thích cô cô, ta không nói bậy, muội muội cũng nhìn thấy , đúng không?" Miệng lưỡi rõ ràng, có lí có cứ.

A Bội phụ họa gật đầu, cũng nhìn nhị cữu cữu cười: "Nhị cữu cữu thích cô cô."

Phó Thần đau đầu, A Bội hoàn hảo, A Tuyền lạnh lùng lạnh miệng, bị nàng truyền đi sẽ không tốt, bởi vậy không thể không nghiêm túc giảng đạo lý cho hai tiểu thư: "Nhìn nàng không có nghĩa là thích nàng a, người xem nhị cữu cữu cũng nhìn các người, chẳng lẽ chính là..."

Nói đến một nửa, phát hiện dùng ngoại sanh nữ nêu ví dụ không thích hợp, hẳn cũng thích ngoại sanh nữ, so với thích nhị công chúa không giống nhau, nhưng bọn nha đầu còn nhỏ, không hiểu phân biệt bên trong, liền tùy tay chỉ một cung nữ, "Nhị cữu cữu cũng nhìn nàng, chẳng lẽ nhị cữu cữu cũng thích nàng?"

A Tuyền nhìn hẳn chăm chăm, một lớn một nhỏ đối diện một lúc, A Tuyền lại cười , "Nhị cữu cữu không thích nàng, nhị cữu cữu không nhìn nàng!"

Nhị cữu cữu vẫn nhìn nàng đâu.

Đứa nhỏ này, Phó Thần vội quay đầu nói: "Ta liền nhìn."

A Tuyền đang muốn quan sát nhị cữu cữu lần nữa, gặp nường đi tới, tiểu nha đầu hưng phấn chạy qua, vội vã cùng nường chia sẻ bí mật nàng vừa phát hiện, "Nường, nhị cữu cữu thích cô cô, hẳn nhìn cô cô !"

A Bội cũng như hoa hồ điệp bay đến nường bên kia.

Phó Dung ý vị thâm trường nga một tiếng, sờ sờ đầu nhỏ nhóm nữ nhi, chế nhạo nhìn huynh trưởng.

Phó Thần đỉnh đạc cười: "Các nàng nói bậy, người chớ coi là thật."

"Nhị cữu cữu mới nói bậy!" A Tuyền không thích nghe, đứng bên người nương tức giận trừng cữu cữu, "Nhị cữu cữu còn nói ta, ta liền không thích người!"

A Bội gật đầu theo.

Phó Thần vội khom lưng bồi tội: "Tốt tốt tốt, nhị cữu cữu nói sai, A Tuyền A Bội không giận a."

A Tuyền lập tức cười, chạy đến trước người nhị cữu cữu, "Nhị cữu cữu lại giỡn ta lên cao một lần, ta liền không tức giận."

Cái này dễ, Phó Thần giỡn tiểu nha đầu lên cao, dạo một vòng, hầu hạ xong tiếp đến A Bội, A Bội không thích chơi như vậy, trốn ra phía sau nương.

Phó Dung muốn tra huynh trưởng, bảo các nàng đi vào trong phòng rửa tay trước, đợi nhóm nữ nhi đi rồi, Phó Dung ngăn nam nhân muốn trốn: "Ca ca nhìn lên nhị công chúa? Thật là ngạc nhiên, ta trước kia cũng không thấy ca ca lưu ý qua cô nương khác họ."

Nàng có hai người làm chứng, Phó Thần không thể phủ nhận, ra vẻ thản nhiên nói: "Nhìn thẳng mà, nàng ấy không phải là hồng thủy mãnh thú, ta nhìn một cái có gì kỳ quái? A Tuyền A Bội không hiểu chuyện, nói bậy người cũng tin?"

Phó Dung không cùng hấn tranh cãi, đến gần hai bước, thần bí hề hề hỏi: "Ca ca cảm thấy, nhị công chúa đẹp mắt không?"

Phó Thần không nghĩ nàng sẽ hỏi như vậy, ngần ra, trong đầu không khỏi hiện lên nhị công chúa buông mi khẩn trương, tiếp theo là khuôn mặt tươi đẹp lúc nàng và A Tuyền nói chuyện quay đầu cười. Nhị công chúa12

tuổi, hăn không rõ nhớ, nhưng nhị công chúa 17 tuổi, không đẹp giống bọn muội muội, so với Uyên Uyên hoạt bát hơn, so với Nùng Nùng ngoan nhu hơn, so với Tuyên Tuyên ngây thơ hơn...

Phó Dung đem ca ca thất thần nhìn ở trong mắt, đâu còn có không minh bạch ?

Ca ca là động tâm mà không tự biết, đời trước chậm chạp không cười, chắc cũng bởi vì nhị công chúa đi?

Đều là người lớn, hăn 26 tuổi, nàng nhi nữ song toàn, lại nói nhi nữ lặng lẽ ít nói làm cho người ta chê cười. Phó Dung không nhiều lời, chỉ nhắc nhở ca ca hai chuyện: "Ca ca, ta đã hỏi Hoàng Thượng, hăn nói chỉ cần phò mã có tài năng, hăn sẽ phân công phò mã, không phải là để đó ở nhà không dùng. Còn có, người để ta nói đối nhị công chúa, ta hôm nay sẽ nói với nàng, phỏng chừng chúng ta từ Linh Sơn trở về, nhị công chúa cũng nghĩ thoáng, đến lúc đó ta cùng Hoàng Thượng sẽ chính thức tuyên phò mã cho nhị công chúa, ca ca về nhà suy nghĩ thật kỹ đi, đừng chờ người ta gả người lại hối hận."

"Ta có cái gì mà hối hận ?" Phó Thần không chút nghĩ ngợi liền phản bác.

Phó Dung liếc hăn một cái, khinh thường để ý đến hăn, xoay người đi tìm hai nữ nhi.

Phó Thần nhìn theo muội muội, đứng tại chỗ một lúc lâu mới rời đi. Ra Phượng Nghi cung, trước khi đi, hăn nhìn không được nhìn phương hướng nhị công chúa rời đi. Là thật sự trở về lấy hà bao, hay là tùy tiện lấy có trốn hăn? Cô nương này cũng đủ kỳ quái, còn nhỏ tuổi chạy đến hăn trước mặt nói trưởng thành muốn gả cho hăn, thật trưởng thành, lại không dám nói mỗi lần nhìn thấy hăn liền trốn, còn luôn không gả người, cũng không biết là thật đợi hăn cưới vợ nàng mới tái giá, hay là muội muội nói hươu nói

vườn, người ta chỉ là vừa vặn bởi vì thủ hiếu trì hoãn, rất nhanh sẽ tuyền phò mã.

Thôi, nàng chọn phò mã hay không cùng hăn có quan hệ gì.

Thu hồi tầm mắt, Phó Thần bước nhanh rời đi.

Phó Dung đương nhiên không ở trước mặt nhị công chúa hồ ngôn loạn ngữ, còn cảnh cáo A Tuyền A Bội không cho nói hươu nói vượn, buổi trưa nhị công chúa tới dùng cơm, Phó Dung biểu hiện giống như không biết nàng cùng ca ca gặp mặt, chỉ hỏi thăm buổi sáng ba người trong Ngự Hoa viên chơi cái gì.

Sau bữa cơm hai tiểu thư đi nghỉ trưa trước, Phó Dung thỉnh nhị công chúa đến tháp gian ngoài nói chuyện, "Muội muội cùng chúng ta cùng đi Linh Sơn không?"

Nhị công chúa cực kỳ kinh ngạc, "Ta cũng đi?"

Phó Dung gật đầu, đau lòng nhìn nàng: "Muội muội vẫn ở trong cung, rất ít ra cung chơi đi? Người nhìn, năm nay người mười bảy, hai năm nữa khẳng định phải lập gia đình, xuất giá quy củ càng nhiều, không bằng thừa dịp hiện tại theo chúng ta một đường đi Linh Sơn, tứ tẩu làm chủ cho người, hảo hảo chơi một trận, mới không uổng phí thời giờ đẹp nhất trước mắt a."

Nhị công chúa có chút động tâm, một là đi ra trời đất bên ngoài, thứ hai, hoàng huynh đi Linh Sơn, Phó Thần thân là chỉ huy sứ Kim Ngô Vệ, khẳng định cũng sẽ đi. Nàng không dám cùng hăn mặt đối mặt, không dám nhìn hăn, lại ngóng trông có thể nhìn thấy hăn, thừa dịp hăn không chú ý nhanh chóng nhìn một cái, lúc hăn nhìn qua lại tránh đi.

Bất quá, nàng chung quy không phải thân muội muội của hoàng huynh, nào không biết xấu hổ cùng đi?

Tiểu cô nương khách khí hiểu chuyện, uyển chuyển nói xin miễn, Phó Dung liền nhiều lần mời, cuối cùng nhị công chúa chống không nổi, xấu hổ đáp ứng.

Tối muộn Phó Dung nói việc này với Từ Tấn, lý do chính là nàng mời nhị công chúa "Ta vẫn luôn cảm thấy Phúc Tuệ làm người ta yêu thương, chàng xem, ta tiến cung đi bao nhiêu địa phương, lúc ở Giang Nam ở Tín Đô càng là cảnh đẹp địa phương đều nhìn quá. Phúc Tuệ sợ là chỉ quen thuộc trong cung đi? Nàng thích A Tuyền A Bội như vậy, ta chỉ muốn mang nàng cùng đi, đến thời điểm có nàng cô cô này hỗ trợ chiếu cố nữ nhi, chúng ta cũng có thể..."

Cố ý kéo dài thanh âm, còn không nói xong.

Từ Tấn tâm bị nàng câu dẫn, xoa nàng: "Có thể cái gì?"

Phó Dung nhìn hắn cười, không nói cho hắn.

Từ Tấn không cần nàng nói, hắn sớm lên kế hoạch tốt lắm, ngăn chặn nàng: "Đến Linh Sơn, để Phúc Tuệ dỗ A Tuyền A Bội, ta mang Nùng Nùng đi cưỡi ngựa, bên kia bụi cỏ vừa cao vừa kín, Nùng Nùng nằm lên nhất định rất đẹp..."

Phó Dung giả bộ không hiểu, ấn lỗ tai hắn: "Dưới đất bẩn như vậy, ta vì sao phải nằm trên mặt đất a, váy bị nước cỏ làm dơ thì làm thế nào?"

"Váy thì không mặc váy." Nghĩ tới phong cảnh kia, Từ Tấn hô hấp càng thêm nặng, ở bên tai nàng lời kéo nàng cùng nhau tưởng tượng, "Nùng Nùng trắng như vậy, không mặc quần áo nằm trên mặt cỏ, thần tiên trên trời cũng bị nàng dụ phải hạ phàm."

Phó Dung ôm vai hắn, nhắm mắt lại, nũng nịu bồi hắn: "Hoàng Thượng sẽ không sợ, sợ ta bị người khác nhìn đi?"

"Sẽ không" ,Từ Tấn một cử đưa nàng đến đầu giường, nhìn nàng bất kham thừa nhận mở môi ra, "Bởi vì ta ở trên người nàng, ngoại trừ ta, ai cũng nhìn không thấy nàng."

Phó Dung còn muốn hỏi trên trời có nữ thần tiên thì làm thế nào, Từ Tấn lại không cho nàng cơ hội mở miệng.

Nhất thời phù dung trường ẩm, xuân ý tràn ngập.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 292 - Hậu Ký Năm

Trung tuần tháng ba, thánh giá khởi hành đi Linh Sơn.

Linh Sơn cách kinh thành không xa, nhưng xe ngựa đội ngũ trùng trùng điệp điệp, ban đêm an doanh dựng trại, cũng phải đi chừng mười ngày.

Phó Dung lo lắng nhất hai nữ nhi chịu không nổi, may mắn xe ngựa Hoàng Hậu rộng rãi lại vững vàng, không cần chịu khổ xót nầy, vào ban ngày A Bội ngoan ngoãn lưu ở trong xe ngựa chơi cùng nương, A Tuyên tinh nghịch, trong chốc lát muốn đi phía trước tìm phụ hoàng, trong chốc lát lại để cho lục thúc ôm cưỡi ngựa, nháy mắt lại đến trên lưng ngựa nhí cưỡi cưỡi, chơi mệt mỏi lại trở về trong xe ngựa ngọt ngào ngủ ngon.

Ngày hôm đó đi ra ngoài lượn một vòng, bị Phó Thần đưa trở về.

Ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, gió mát say lòng người, Phó Dung ôm A Tuyên bởi vì vừa trở về đã ngồi trong ngực mẫu thân nũng nịu, cách cửa xe cùng huynh trưởng nói chuyện: "Ca ca, chúng ta còn bao lâu mới đến a?"

Phó Thần biết nàng đang tìm đề tài, còn vài ngày mới đến, hắn không tin Hoàng Đế muội phụ không nói cùng nàng, nhưng hắn vẫn tốt tính đáp lại: "Ba ngày." Cưỡi ngựa đi theo bên cạnh xe ngựa, nói xong nghiêng đầu ghé vào bên trong, đùa ngoại sanh nữ trên tháp thượng không biết đang chơi cái gì, "A Bội muốn cưỡi ngựa không?"

A Bội quay đầu nhìn nhìn, lắc đầu, tiếp tục nằm sắp chơi hai cái tượng đất hoa văn sắc sỡ Lục thúc cho.

Phó Thần không có lý do tiếp tục ở chỗ này, hỏi Phó Dung: "Còn có chuyện gì sao? Không có thì ta đi."

Phó Dung cười gật đầu: "Ca ca đi thôi."

Buông bức màn xuống.

Phó Thần quay đầu, liếc xa giá công chúa theo sau xa giá hoàng hậu, lúc này mới đi lên phía trước.

trước hoàng hôn xe ngựa dừng lại, doanh trướng sớm có người chuẩn bị tốt lắm, Phó Dung dẫn hai nữ nhi trực tiếp đi ngự trướng Từ Tấn. Ngự trướng rộng rãi, phía trước là chỗ Từ Tấn tiếp khách, trung gian là chỗ hăn nghỉ ngơi, sau cùng là chỗ buổi tối đi ngủ, bởi vì trên đường chỉ ở lại một đêm, hai vợ chồng liền để cho nữ nhi ngủ bên người.

Một đêm ngủ ngon.

A Tuyền A Bội đến cùng còn nhỏ, mệt mỏi một đường, ngủ sớm, thức dậy trễ.

"Có muốn ra ngoài đi một chút hay không?" Sau khi rửa mặt, Từ Tấn cúi đầu hỏi thê tử đang giúp hăn thắt đai lưng.

Phó Dung nhìn nhìn hai tỷ muội trên giường ngủ say, "Được a, ở phụ cận dạo một vòng, miễn cho hai người bọn họ tỉnh lại không tìm thấy chúng ta."

"Biết rồi." Từ Tấn nắm tay nàng, dắt nàng đi ra ngoài.

Bên ngoài núi xanh cây ngọc, ánh bình minh sáng lạn.

Hít vài hộp khí tức mới mẻ, hai người đi trở về, nhị công chúa ở lều trại bên cạnh, Phó Dung để Từ Tấn đi trước nhìn nhóm nữ nhi, nàng đi nhìn nhị

công chúa. Từ Tấn biết các nàng cảm tình tốt, cũng biết Phó Dung trước giờ rất biết chiều cổ tiểu bối, bất đắc dĩ xoa mặt nàng.

Nhị công chúa đã thức dậy, nghe nói Phó Dung tới, vội vàng từ bên trong ra đón.

"Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?" Phó Dung cười chăm chú nhìn nhị công chúa, có lẽ là thật sự thích ra ngoài chơi, đừng nhìn một đường ngồi xe ngựa vất vả, nhị công chúa khí sắc có vẻ tốt hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa rửa trắng như đậu hủ mới ra, non nớt phảng phất có thể chọc ra nước, rất giống Nhu thái phi mắt hạnh mỹ miều thủy nhuận, thanh tuyến trong veo.

Cô nương mỹ lệ nhu thuận ngây thơ, Phó Dung càng nhìn càng vừa lòng, luôn cảm thấy ca ca nên xứng với tức phụ như vậy. Ca ca của nàng, nàng hiểu rõ nhất, đó là một người ở trước mặt người ngoài nghiêm trang, ở trước mặt thân nhân thích nói lời dí dỏm. Nếu cưới người già dặn ổn trọng, ca ca ngại mặt mũi không tốt chơi xấu, cưới người lãnh diễm thanh cao, ca ca khẳng định khinh thường đi nịnh bợ lấy lòng, đổi thành nhị công chúa khờ dại ngây thơ như vậy, chỉ cần nhị công chúa đứng ở nơi đó, không cần nàng làm gì, ca ca sẽ chủ động đi qua đùa.

"Rất tốt, tứ tẩu đâu, sớm như vậy đã dậy ?" Nhị công chúa thỉnh Phó Dung ngồi xuống, thân mật tự nhiên.

Phó Dung vẫy tay từ chối, hướng ra ngoài nói: "Ta tới đây nhìn xem, trong chốc lát hai cháu gái người sẽ tỉnh , ta phải canh chừng."

Nhị công chúa liền đi ra ngoài tiễn nàng, cũng không biết sao khéo như vậy, Phó Thần vừa vặn đi tới trước ngự trường, trong dư quang thoáng nhìn phụ cận có động tĩnh, hẩn bản năng nhìn qua, liền gặp muội muội đi ra trước, nhị công chúa theo sát phía sau, mặc bối tử màu hồng cánh sen, từ trong lều đi vào sáng lạn trong nắng...

Nhị công chúa cũng nhìn thấy hăn, trong lòng nhảy dựng, bởi vì có chút khoảng cách, hơn nữa nàng phải tiến người, liền giả làm như không thấy, thân nhiên cùng Phó Dung tạm biệt, nhìn theo Phó Dung đi ra vài bước, mới không nhanh không chậm vào lều.

Phó Thần thuận thế đưa ánh mắt đến muội muội, cười hỏi nàng: "Nùng Nùng thế nhưng không ngủ nướng?"

Hăn giả vờ, Phó Dung cũng không vạch trần hăn nửa đường mới nhìn thấy nàng thân muội muội này, tò mò hỏi lại: "Ca ca sao lại tới?"

Phó Thần giơ tay lên cho nàng nhìn: "Ta bắt được một con châu chấu to, lấy tới cho A Tuyền xem."

Phó Dung sợ tới mức lui ra phía sau vài bước, gặp huynh trưởng siết chặt nắm tay, nàng ghét bỏ nói: "Nhanh chóng bỏ đi, A Tuyền mới không thích cái này."

Phó Thần cười nhạt, "A Tuyền mới không nhát gan như vậy, còn chưa dậy đi? Ta ở bên ngoài chờ."

Nói xong xoay người, đi ra sau lều.

Phó Dung đuổi theo, chỉ vào lều nhị công chúa nghiêm mặt hỏi hăn: "Ca ca biết nhị công chúa vì sao theo tới sao?"

Phó Thần không có vấn đề nói: "Tới hay không có quan hệ gì với ta."

"Như thế nào không quan hệ?" Phó Dung tức giận trừng hăn, "Ngày ấy ta nói với nàng người muốn định thân, nhị công chúa lúc ấy khóc, trở về buồn ba ngày liền đồng ý tuyển phò mã. Nhu thái phi nhờ chúng ta hỗ trợ chọn người tuần kiệt, Thái Hậu nghĩ đến lần này không thiếu huân quý đệ tử cũng tới, liền bảo chúng ta đem nhị công chúa cũng mang theo, có người

thích hợp, nàng nhân cơ hội này tự mình nhìn, trở về có thể trực tiếp tứ hôn."

Phó Thần trong lòng ngạc nhiên, trên mặt không hiểu "Chuyện này có quan hệ gì với ta?"

Phó Dung nhú mày: "Ca ca sao không hiểu a? Nhị công chúa đã định hôn tâm, người còn luôn nhìn sang bên này, nàng nhìn thấy người một lần chẳng phải là muốn nhớ tới một lần?"

Phó Thần tức đến mức không biết nên nói cái gì cho phải, "Ta tới nhìn A Tuyền A Bội, không phải là đến tìm nàng, ta làm sao biết nàng sẽ thấy ta? Ý của người là, bởi vì nàng, ta cũng không thể nhìn ngoại sanh nữ? Nùng Nùng, ta là thân ca ca người, nàng tính là muội muội cái gì? Người, cái này tâm cũng rất thiên lệch đi? Khuỷu tay cong ra ngoài, quả nhiên... Được, ta không tới được chưa, bây giờ ta đi!".

Phó Dung vội đuổi theo đỡ, mềm giọng bồi tội: "Ca ca đừng nóng giận a, trong lòng ta khẳng định càng thiên lệch người, chỉ là hôn nhân đại sự, người ta một cô nương, ca ca thông cảm một chút đi, chờ nàng định phò mã, ca ca lúc nào đến cũng được, ta biết ca ca lòng dạ rộng lớn, sẽ không bởi vì cái này tức giận với ta có phải không?"

Phó Thần hừ lạnh.

"ca ca tốt" Phó Dung kề sát vào, thấp giọng nói: "Ca ca chẳng phải cũng hi vọng nàng nhanh gả người sao? Như vậy, ca ca trở về lưu ý chút, nhìn xem bên kia có người thích hợp hay không, nói cho chúng ta biết, ta cùng Hoàng Thượng đỡ phải chọn."

Phó Thần giật mình, rất nhanh đáp: "Đi, cái kia..."

Trong màn bóng nhiên truyền đến tiếng A Tuyền kêu nương.

Phó Dung cùng huynh trưởng đối mặt, lập tức trở lại, vào phòng liền gặp Từ Tấn giúp nữ nhi mặc quần áo đầu, A Tuyền oai quá đầu nhìn nàng: "Nương đi đâu ?"

Phó Dung cười nói: "Đi gặp cô cô, A Tuyền gọi nương, là nhớ nương sao?" Đem A Bội còn trốn trong chăn không chịu dậy lôi ra, giúp nàng mặc đồ.

A Tuyền nhìn nhìn phụ hoàng, hắc hắc cười, không nói, đợi Từ Tấn đi ra ngoài, tiểu nha đầu mới bổ nhào vào trong ngực nương mật báo: "Là phụ hoàng nhớ nương, bảo ta gọi."

Phó Dung bật cười.

Bên kia Phó Thần trở lại Kim Ngô Vệ, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm bọn thuộc hạ. Những thị vệ này, phần lớn đều là con cháu thế gia, nghĩ đến khả năng có người sẽ trở thành phò mã của nàng, đem cô nương từng nói thích hã, muốn gả cho hã, cưới về nhà, Phó Thần chẳng biết tại sao ngực phát hỏa, sai người tập hợp, một lần nữa an bài đội ngũ sắp hàng tiến lên.

Người không có điểm nào dễ coi, đều xếp ở phía ngoài, nhóm thứ hai mới xếp gần thánh giá.

Sắp xếp xong xuôi, lại nghĩ tới thị vệ bên kia nói không chừng có người xuất sắc hơn, Phó Thần càng thêm bức mình, vào trường đi rửa tay.

Vừa mới hã không cẩn thận bóp chết châu chấu lớn...

Ba ngày sau, mọi người đến hành cung Linh Sơn.

Nghỉ ngơi chỉnh đốn 1 ngày, Từ Tấn mang Phó Dung cùng bọn nhỏ đi ra ngoài thưởng phong cảnh. Hã cười ngựa, Phó Dung, nhị công chúa và A Tuyền A Bội ngồi trên xe ngựa. Xe ngựa này không phải loại dùng để đi

đường, không có thành xe che giấu tầm mắt, chỉ có trần xe che nắng. Phó Dung ôm A Bội nhu thuận, nhị công chúa đỡ A Tuyền tinh nghịch, muốn nhìn chỗ nào thì nhìn chỗ đấy.

Ngự tiền thị vệ gần xe ngựa, bên ngoài chính là Kim Ngô Vệ.

A Tuyền mắt nhỏ tinh tường, lớn tiếng gọi Phó Thần, nhị cữu cữu, nhị cữu cữu, tiếng trẻ con thanh thúy trên thảo nguyên du dương phiêu đảng.

Từ Tấn bảo người đi gọi Phó Thần tới, nữ nhi thích, hăn trước giờ có cầu tất ứng.

khoái mã Phó Thần chạy tới, vốn định dừng bên cạnh Từ Tấn , bất đắc dĩ ngoại sanh nữ gọi gấp, phải đến gần trước xe ngựa, một đôi ánh mắt sáng ngời chỉ nhìn nhị công chúa che chở ngoại sanh nữ, "A Tuyền tìm nhị cữu cữu làm gì? Muốn cưỡi ngựa sao?"

Từ Tấn cũng nhìn bên này, nghe Phó Thần hỏi như vậy, hăn không khỏi theo dõi nữ nhi. Hăn, phụ hoàng này ở ngay bên cạnh, nữ nhi muốn cưỡi ngựa, vì sao không tìm hăn, nhất định muốn tìm nhị cữu cữu? Chẳng lẽ phụ hoàng ôm không thoải mái bằng nhị cữu cữu ôm?

Càng nghĩ càng chua.

A Tuyền hôm nay không muốn cưỡi ngựa, đỡ thành xe tò mò nhìn Phó Thần, "Châu chấu đâu? Nương nói nhị cữu cữu bắt được châu chấu to."

Từ Tấn tâm buồn xuống.

Phó Thần lại tới nói chuyện.

Muội muội không phải không thích hăn đưa châu chấu cho ngoại sanh nữ sao? Tại sao lại nói ? Còn biết rõ ngoại sanh nữ sẽ tò mò, nàng bảo vẫn không hi vọng hăn tiến gần tới chỗ nhị công chúa đang ôm ngoại sanh nữ?

Nha đầu hư, rõ ràng là đang đùa hăn!

Phó Thần ngẩng đầu, muốn trừng muội muội, lại thấy nhị công chúa cúi đầu, sườn mặt như thoa yên chi đẹp nhất, môi đỏ mọng chưa cười, nhưng nàng nhẹ nhàng mím, khóe miệng thế nhưng cũng hiện ra lúm đồng tiền nhạt nhạt.

"Nhị cữu cữu lại nhìn cô cô !" A Tuyền vẫn ngóng trông châu châu đâu, gặp nhị cữu cữu không để ý tới nàng lại nhìn cô cô, mất hứng oán giận.

Tiểu nữ oa thanh âm không nhỏ, Phó Thần nghe , suýt nữa ngã xuống ngựa.

Nhị công chúa trên mặt phát hỏa, trong lòng không biết là ngọt ngào hay là xấu hổ, khẩn trương đến mức không biết làm sao, cắn môi, quay đầu sang bên Phó Dung.

Phó Dung thân là tứ tẩu, gặp nữ nhi "hiếu lắm", còn biến thành lúng túng như vậy, đương nhiên muốn dạy bảo nữ nhi: "A Tuyền nhìn lầm rồi, nhị cữu cữu nhìn nương đâu, người mau hỏi hăn giấu châu châu ở đâu?"

A Tuyền lực chú ý lập tức trở về châu châu, chờ mong nhìn nhị cữu cữu, lại thấy nhị cữu cữu khuôn mặt trắng nõn đỏ lên, giống phụ hoàng say rượu, nhất thời kêu lên, "Nhị cữu cữu uống rượu ? sao mặt hồng như vậy?"

Phó Thần trong đầu ông một tiếng, đột nhiên cái gì đều nghe không được, chỉ có nhiệt huyết dâng lên.

Hăn đỏ mặt sao? sao hăn lại không biết?

Hăn không biết, Từ Tấn thấy rõ ràng, lại nhìn nhị công chúa cúi đầu mặt như hải đường, Từ Tấn hung hăng trừng mắt đầu sỏ gây nên, mở miệng thay Phó Thần giải vây: "Nhị cữu cữu không uống rượu, hăn làm mất châu

chầu của A Tuyền, ngượng ngùng, A Tuyền dừng nóng giận, chốc lát phụ hoàng bồi người bắt châu chầu."

"Ta muốn con lớn nhất !" A Tuyền cao hứng kêu.

Từ Tấn thống khoái đáp lại, dỗ xong nữ nhi, lúc này mới có tâm tình trêu ghẹo Phó Thần: "Chính Đường đừng ngượng ngùng, châu chầu không thành thật, không phải lỗi của người, nam nhi đại trượng phu, vì chút chuyện nhỏ này đỏ mặt, chẳng phải làm cho người ta chê cười?"

Phó Thần thích nhị công chúa a, trách không được ngày ấy Phó Dung muốn hỏi như vậy, còn kiên trì mang nhị công chúa đi, nguyên lai sớm nhìn ra tâm tư huynh trưởng. Nhìn thân ảnh Phó Thần nhanh chóng chật vật rời đi, Từ Tấn khoe miệng cong lên, tiên đế trên trời có linh, hẳn là cũng sẽ vừa lòng phò mã nhân tuyển này đi?

Tác giả có lời muốn nói: hắc hắc, người trắng trẻo cũng là khuyết điểm a, đổi thành Lương Thông, mặt đỏ người bên ngoài cũng nhìn không ra!

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 293 - Hậu Ký Sáu

Xe ngựa trên thảo nguyên vững vàng tiến lên, cuối cùng dừng ở một chỗ chân núi.

Dưới chân núi có sông, đã sớm dựng lều trại bên bờ sông.

Từ Tấn đi săn bắn, không biết là vô tình hay là cố ý, lưu Phó Thần ở bên cạnh canh chừng.

Phó Dung nhị công chúa dẫn A Tuyên A Bội vào lều trại.

"Nương, ta muốn đi ra sông bắt cá." A Tuyên tinh nghịch, trong lều trại chơi một hồi liền không ngồi được, chạy đến bên người Phó Dung làm nũng.

Phó Dung điểm điểm mũi nàng, "Không được, A Tuyên còn nhỏ, rớt vào trong nước bị cá lôi đi thì sao? Nương luyến tiếc."

"Cá không công được ta!" A Tuyên mới không ngốc như vậy, biết nương lo lắng nàng rơi xuống nước, chỉ ra phía ngoài nói: "Ta để nhị cữu cữu theo ta, nhị cữu cữu sẽ không để ta rơi vào trong nước đi !"

Phó Dung cười, hỏi con gái út: "A Bội đi không?"

A Bội gật gật đầu, đứng bên cạnh A Tuyên nói: "Ta nhìn tỷ tỷ bắt cá, ta không bắt."

Phó Dung hôn nha đầu ngoan ngoãn một ngụm, phân phó Hứa Linh nói: "Đi thỉnh nhị gia tới."

Hứa Linh lập tức đi, Mai Hương phải tiểu thái giám đi chuẩn bị đồ bắt cá.

Phó Dung lại mời nhị công chúa: "Muội muội cùng đi?"

Lại thấy nhị công chúa mặt còn hồng.

Phó Dung cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ tới cô nương này then thùng như vậy.

Nhị công chúa cũng biết thần sắc mình không đúng, nghiêng đầu nhỏ giọng nói: "Không được, tứ tẩu các người đi thôi, ta ở bên trong nghỉ một lát."

Phó Dung mặc dù có lòng tác hợp, cũng biết lễ pháp, hai tình nhân ngẫm gặp mặt một lần trò chuyện còn tạm, hiện tại ca ca cùng nhị công chúa còn chưa rõ ràng, nàng cứng rắn để hai người tạo cơ hội, không nói cung nữ bên cạnh nhị công chúa nghĩ như thế nào, bên ngoài người hầu hạ nhiều như vậy, nhìn thấy cũng không tốt.

Đợi Phó Thần tới, Phó Dung liền bảo Hứa Linh mang A Tuyền A Bội đi gặp cữu cữu trước, nàng chậm một bước trấn an nhị công chúa: "Muội muội mặt hồng như vậy, có phải bởi vì trên đường A Tuyền nói lời không được tự nhiên hay không?"

Nói chưa dứt lời, nhị công chúa mặt càng đỏ hơn, xấu hổ cúi đầu.

Phó Thần nhìn nàng, hẳn nếu không nhìn, A Tuyền chắc chắn sẽ không nói bậy, những người lớn thú vị, tiểu hài tử nào hiểu?

Kia Phó Thần vì sao nhìn nàng? Lại vì sao đỏ mặt?

Chẳng lẽ hẳn đối với nàng cũng có chút tâm tư?

Năm ấy nàng mười hai, nói thích hấn, hấn không tin, coi nàng là đứa nhỏ, nay nàng mười bảy, là đại cô nương , bộ dạng cũng không xấu...

Phó Dung vốn định khuyên nàng chớ cho lời A Tuyền là thật, hóa giải xấu hổ, nhưng mà nhìn nhị công chúa trong xấu hổ mang theo ngọt ngào, nàng không đành lòng đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của tiểu cô nương, vồ vồ bả vai nàng, ôn nhu nói: "Tốt lắm, muội muội ở trong phòng nghỉ ngơi, chúng ta ở bên ngoài, muội muội chán thì đi ra tìm chúng ta."

Nhị công chúa nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Phó Dung đi ra bên ngoài.

Phó Thần đang ở phía ngoài lều đồ ngoại sanh nữ, nghe được động tĩnh, không nghiêng đầu, chỉ lấy dư quang nhìn, thấy chỉ có muội muội đi ra, có chút thất vọng khó hiểu, theo sau là tức ngực. Nhị công chúa lại đang trốn hấn đi? Xem ra là thật tính toán an tâm chọn phò mã ?

Không có hôm nay cũng liền thôi, đến Hoàng Thượng cũng nói hấn đỏ mặt, nàng thật không có một chút ý tưởng? Tuy rằng hấn là bởi vì ngoại sanh nữ nói bậy, lo lắng người bên ngoài hiểu lầm mới đỏ mặt, nhưng nếu như nàng thật thích hấn, khẳng định cũng sẽ hiểu lầm hấn đối với nàng có ý tứ chứ? Vậy nàng thật thích hấn, không phải nên nhân cơ hội này tiếp cận hấn, nói lại lần nữa muốn gả cho hấn sao, tại sao lại trốn?

Kỳ thật không thích đi?

Nhưng mà không thích, nàng vì sao cố chấp nhiều năm như vậy, muội muội nói hấn muốn định thân , nàng vì sao khóc?

Định thân...

Phó Thần chân mày bỗng nhiên nhíu lại, chẳng lẽ, nàng thật cho rằng hấn muốn định thân, cho nên trong lòng dù thích cũng không dám tới?

Khăng định đúng rồi, nhìn nàng mặt đỏ như thế, sao có thể không thích hẳn?

Trong lòng một chỗ giống như lạc mất vừa tìm về, Phó Thần thở ra một hơi thật dài.

Nàng quả thật thích hẳn, từ 12 tuổi đến 17 tuổi, thích hẳn, thích 5 năm.

Vậy hẳn có thể nào để một cô nương ngọc vụng trộm thích hẳn 5 năm, thương tâm gả cho người khác?

Nhìn lều trại một cái, Phó Thần cười nhu nhu đầu nhỏ hai ngoại sanh nữ, mang các nàng đi bắt cá.

Tiếng A Tuyền kêu lên hưng phấn, tiếng nam nhân cười nói sang sảng, thảnh thơi bay vào lều trại.

Nhị công chúa nghiêng tai lắng nghe, vì có thể gần hẳn như vậy mà vui vẻ.

Phó Dung ngồi ở bờ sông, nhìn ca ca xắn ống quần đứng trong dòng sông dùng túi lưới bắt cá, thấy hẳn cười sáng sủa như vậy, lại nhìn lều trại không có động tĩnh gì, rầu rĩ. Ca ca rõ ràng thích nhị công chúa, lại biểu hiện như không để bụng, không sốt ruột. Nhị công chúa cũng thích ca ca, lại bởi khi còn bé bị cự tuyệt một lần, không dám chủ động tới gần ca ca nữa. Hai người đều không chủ động, nhân duyên khi nào có thể thành? Thật chẳng lẽ để Từ Tấn trực tiếp hạ chỉ?

Thay vì dựa vào thánh chỉ ràng buộc, Phó Dung càng hy vọng hai người triệt để thổ lộ tình cảm, như vậy thánh chỉ là dẹt hoa trên gấm.

Mặt trời lên cao, Từ Tấn thắng lợi trở về, dẫn nhóm nữ nhi khoe khoang con mồi, buổi trưa bọn nhỏ nghỉ trưa, hẳn mới đưa Phó Dung áp lên giường

thăm vấn: "Khi nào nhìn ra Chính Đường thích Phúc Tuệ ? Vì sao không nói cho ta?"

Phó Dung sầm nói: "Ta cũng là trước khi ra cung mới nhìn ra manh mối, nhưng nhìn ra cũng vô dụng a." Đem biểu hiện hai người nói một lần.

Từ Tấn không lưu tâm: "Nếu bọn họ đều có tâm, ta hạ chỉ tứ hôn, thành thân không không được tự nhiên, giống chúng ta."

Phó Dung không tán thành, nổi giận nói: "Không được, ca ca mạnh miệng, rõ ràng thích, ngoài miệng còn giả vờ không để ý, Phúc Tuệ khổ nhiều năm như vậy, cho dù hắc là ca ca ta, ta cũng không thể uống phí tiện nghi hắc, trừ phi hắc chủ động, chúng ta ở ngay bên cạnh xem náo nhiệt, ta không tin hắc không sốt ruột."

Từ Tấn có chút ngoài ý muốn nhìn nàng: "Không nghĩ tới Nùng Nùng lại là vì lý không vì người thân."

Phó Dung thở dài: "Ta cũng là vì tốt cho ca ca, hắc sớm một chút hiểu được tâm ý của bản thân, mới có thể chân chính đối xử tốt với Phúc Tuệ, hai người mới dễ chịu."

Từ Tấn biết nàng vẫn luôn bận tâm hôn sự huynh trưởng, cười giúp nàng vượt chân mây: "Không vội, chúng ta ở còn muốn ở lại mấy tháng, chính là cơ hội cho hắc. Chính Đường kia, một khi thông suốt, khẳng định so với nàng còn gấp hơn."

Phó Dung cũng chỉ có thể nghĩ như vậy .

Vào tháng tư Linh Sơn bên này còn chút lạnh, vào tháng 5, Linh Sơn chỗ tốt liền hiện ra, gió mát quạt cho người.

Từ Tấn nhớ kỹ kế hoạch của mình, mỗi ngày khi có địa lợi, đều mang Phó Dung đi cưỡi ngựa.

Đã thương lượng xong, Phó Dung cũng không có gì nhả nhó, mời Nhị công chúa tới, nhờ nàng hỗ trợ chiếu cố A Tuyền A Bội. Đến cùng vương bận ngốc ca ca trong nhà, trước khi đi Phó Dung nhỏ giọng dặn dò A Tuyền vài câu, tiểu nha đầu nhớ, nàng mới theo Từ Tấn ra cửa.

"Các người muốn đi chơi chỗ nào a?" Nhị công chúa cười hỏi hai tiểu thư.

A Bội nhìn tỷ tỷ, A Tuyền nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói muốn chơi đu dây.

Vì ghenh tiếp hai tiểu công chúa, trong hành cung cái gì cũng có, nhị công chúa liền mang hai tiểu thư đi hoa viên chơi đu dây.

A Tuyền được cô cô dắt đi vài bước, trước khi ra khỏi cửa quay đầu, gặp Mai Hương hướng nàng cười, tiểu nha đầu cũng nhếch miệng cười.

Từ Tấn, Phó Dung phải đi làm chuyện không đứng đắn, đương nhiên sẽ không mang Phó Thần theo, Phó Thần thân là chỉ huy sứ Kim Ngô Vệ, cũng không cần tự mình thủ vệ, ở trong phòng đợi. Nghe thuộc hạ báo hai vị tiểu công chúa thỉnh hân qua, Phó Thần nghĩ ngợi, cười.

Muội muội đi rồi, nhị công chúa là người chiếu cố nhóm ngoại sanh nữ tốt nhất, lúc này khẳng định cùng các ngoại sanh nữ ở một chỗ. Lấy nàng thích xấu hổ, da mặt mỏng, tám thành không dám chủ động thỉnh hân, hơn phân nửa lại là muội muội giờ trò quý đi?

Cũng tốt, nên nói rõ ràng với nàng.

Nam nhân sai bước, rất nhanh theo cung nữ hướng dẫn vào hoa viên, xa xa nghe tiếng cười của nhóm ngoại sanh nữ, Phó Thần khoát tay, ý bảo cung nữ dẫn đường lui ra, hân lặng lẽ tới gần.

Dưới tàng cây hòe sum xuê, nhị công chúa đứng đưa lưng về phía hân, cùng Mai Hương nhẹ nhàng giúp A Bội đẩy xích đu, A Tuyền ngồi trên ghế

mây đếm, thanh âm thanh thúy, ngoại trừ Hứa Linh, trước mặt không có người bên ngoài hầu hạ.

Phó Thần càng thêm xác định đây là muội muội cho hãn cơ hội.

Hãn ho khan một cái, từ sau cây cối đi ra ngoài.

"Nhị cữu cữu!" A Tuyền hưng phấn nhảy xuống ghế mây, hướng hãn chạy tới, "Nhị cữu cữu giúp ta đẩy xích đu!"

Phó Thần giơ tay ôm ngoại sanh nữ vào trong ngực, "Người gọi Nhị cữu cữu tới chính là chơi với người?"

A Tuyền dùng sức gật đầu, "Nương nói nhị cữu cữu biết đẩy xích đu, từng giúp nhị di, tiểu di còn cả mẫu thân."

Phó Thần tâm tình tốt, cười vui cởi mở: "Ta còn giúp tiểu cữu cữu người đẩy đầu, đi, hôm nay nhị cữu cữu đẩy cho người và A Bội."

Bước nhanh đến trước xích đu.

Mai Hương và nhị công chúa sớm dừng lại, nhị công chúa đỏ mặt muốn đi, Mai Hương trước khi nàng mở miệng cướp trước: "Nhị gia đứng bên này?"

Phó Thần buông A Tuyền xuống, đi qua, cúi đầu hỏi hai tiểu thư, "Đến phiên ai?"

A Bội nhu thuận chỉ tỷ tỷ.

Phó Thần liền sờ sờ đầu nàng, "kia A Bội đi trước lên ghế đếm, đếm tới 20 liền đổi người."

A Bội nghe lời.

Nhị công chúa vừa định gọi Hứa Linh hoặc Mai Hương tới, hai người lại theo sát sau A Bội đi ghế mây bên kia. Nàng mở miệng nữa, liền có vẻ chột dạ, đành phải kiên trì, rũ xuống rèm mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm giấy thêu trên chân A Tuyền.

Phó Thần không kiêng nể gì nhìn nàng.

Nhị công chúa hôm nay mặc bối tử màu xanh da trời, nhan sắc tươi mát tôn nàng da trắng như ngọc tinh tế nõn nà, nhiễm màu đỏ bừng, đẹp như người trong tranh.

Phó Thần chậm rãi dừng xích đu, bế A Tuyền dậy trước, mới trầm giọng nói với cô nương kinh ngạc ngẩng đầu: "Công chúa đừng nhúc nhích."

Thần sắc hẩn ngừng trọng, ánh mắt phòng bị nhìn chăm chăm vai trái nàng, nhị công chúa đột nhiên luống cuống, trắng mặt không dám nhìn, run run rẩy rẩy hỏi: "Làm sao vậy?"

"Sau lại nói, công chúa ngàn vạn đừng nhúc nhích." Phó Thần không giải thích nhiều, bước nhanh đưa A Tuyền cho Mai Hương, vẻ mặt nghiêm túc phân phó nàng và Hứa Linh, "Nơi này có răn, các người nhanh chóng mang các công chúa trở về, A Tuyền A Bội nghe lời, trong chốc lát nhị cữu cữu lại đi tìm các người."

Hẩn vẻ mặt nghiêm túc, A Tuyền không khỏi sợ hãi, dựa vào đầu vai Mai Hương.

Tiểu hài tử dễ dụ, Mai Hương và Hứa Linh đưa mắt nhìn nhau, mỗi người ôm một công chúa, nhin cười đi rồi.

Nhị công chúa mặt trắng như tuyết, luôn cảm thấy vai trái có cái gì đó dường như đang bò. Nàng không nghe thấy thanh âm Phó Thần, cũng không dám quay đầu, trong dư quang gặp Mai Hương Hứa Linh ôm cháu gái đi rồi, đoán được trên người nàng có gì đó nguy hiểm vạn phần, sợ đến

nước mắt liền chảy ra, đợi Phó Thần thật cẩn thận quay trở lại, nàng mang theo thanh âm nức nở đều không nghe rõ , "Phó, Phó đại nhân, giúp giúp ta..."

Phó Thần ánh mắt khẽ biến, thế nhưng đổi giọng gọi hân đại nhân, trước đó đều gọi là Phó nhị ca .

Bất quá nhìn nàng sợ tới mức nước mắt rơi xuống liên tục, Phó Thần cũng đau lòng, chậm rãi đi tới trước người nàng, giơ tay lên, tạm dừng chốc lát, phát hiện nhị công chúa khẩn trương đến mức hô hấp đều ngừng, mới mạnh mẽ ở đầu vai nàng dùng sức nghiêng một chút, sau đó cầm khăn ra lau tay, bình tĩnh nói: "Được rồi, vừa mới rồi chỉ có nhện độc."

nhện độc...

Kinh hách qua đi, nghĩ mà sợ lại đến, chân nhị công chúa mềm nhũn.

Phó Thần đã sớm chuẩn bị kỹ càng, mở hai tay ra ôm lấy nhân vào trong ngực, tự nhiên vô cùng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 294 - Hậu Ký Bảy

Phó Thần thuở nhỏ luyện võ, hơn hai mươi năm qua, luyện được thân thể cao ngất, lưng rộng eo thon.

Nhị công chúa bất ngờ bổ nhào vào trong ngực nam nhân, trán đặt lên lồng ngực hắn, trước người là khí tức nam nhân xa lạ.

Trong nháy mắt đó, nàng quên trên người nàng có quá một con độc nhện, quên nàng là cô nương, quên hết thấy rụt rè, bản năng vươn tay, ôm chặt người nam nhân này, sau đó thắt chặt cánh tay, dán mặt vào lồng ngực hắn, vô thanh rơi lệ.

Nàng không biết mình khóc là vì tìm được đường sống trong chỗ chết, hay là khóc vì rốt cuộc có thể gặp được nam nhân này, nàng bắt đầu thích hắn từ lúc hắn cứu nàng một đêm kia, cũng thích năm sáu năm.

Phó Thần đang do dự nên nhẹ đỡ bả vai nàng hay là theo bản năng ôm eo nàng nhỏ không đầy năm tay, cô nương lại đột nhiên ôm chặt hắn, ôm dùng sức đến như vậy, không biết là sợ hãi hay là bởi vì cái gì. Nhưng hắn biết nàng khóc, đoán được nàng nhất định là rất sợ, hai tay tự chủ trương ôm chặt eo nàng, cúi đầu dỗ nàng: "Không khóc, không sao."

Ở đâu có nhện độc, hắn chỉ hù dọa nàng, muốn bức nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ.

So với nhị công chúa kia nhìn thấy hắn liền ngượng ngùng trốn tránh, hắn càng thích bộ dáng nàng to gan.

Hắn ở bên tai nàng nói nhỏ, so với khí tức ôn hòa của gió mùa hè Linh Sơn còn nóng hơn, nhị công chúa sợ ngứa, rụt cổ lại, thân thể có cảm giác trở lại, lý trí cũng trở lại. Ý thức được sự thất thố của mình, nhớ tới hắn cũng không thích nàng, nhị công chúa vội vàng lui về phía sau, muốn rời khỏi hắn.

Phó Thần chỉ ngẩn người, đã bị nàng trốn khỏi.

"Đa tạ ân cứu mạng Phó đại nhân, ta đi trước ." Nhị công chúa không muốn cho hắn biết nàng khóc, không gạt lệ, cúi đầu bước đi.

Phó Thần đuổi theo, "Công chúa muốn tuyển phò mã ?"

Nhị công chúa dừng bước lại, bản năng trả lời: "Không có a..."

Không có?

Phó Thần nhìn trâm xanh bích tỳ hồ điệp cài trên búi tóc nàng, lập tức hiểu ra, bởi vì thích hắn, nàng không dám nói thật?

Hắn tới gần một bước, cùng nàng bảo trì khoảng cách một cánh tay, "Hoàng Hậu nói nàng muốn tuyển phò mã."

Nhị công chúa mờ mịt chớp chớp mắt, hiểu ra, buông mi trả lời: "Hắn là nương ta cầu tứ tấu, người, người hỏi cái này làm cái gì?" Nhiều năm như vậy cũng không nói chuyện, hắn sao lại quan tâm tới hôn sự của nàng? Còn tứ tấu, vì sao lại nói với hắn?

Chẳng biết tại sao, tim nhị công chúa đập nhanh hơn, ẩn ẩn có suy đoán, không dám tin tưởng, lại nhin không được chờ mong.

Cô nương gia trong lòng khẩn trương, thanh âm liền nhẹ bằng, run rẩy.

Xấu xấu hổ hổ kiều kiều sợ hãi, rõ ràng có suy đoán còn nhất định muốn hỏi cho rõ, Phó Thần chỉ cảm thấy nàng ngốc như một đứa trẻ, mà nàng

nhỏ hơn hẳn 9 tuổi, cũng không xê xích gì nhiều so với đứa trẻ. Như vậy đối mặt với một đứa nhỏ, hẳn còn không phải thích đùa thế nào thì đùa như thế.

Hắn chuyển tới trước người nàng, cúi đầu, nhìn mặt nàng đỏ bừng, "Hoàng Hậu còn nói, nàng nghe nói ta định thân nên khóc ?"

Nhị công chúa thân thể cứng đờ, chỉ nghe được hai chữ định thân.

Nàng không dám tin tưởng ngẩng đầu, trong mắt hạnh nước mắt di động, "Người, người muốn định thân ?"

Như là mộng vài năm, trong mộng hắn vẫn luôn chỉ là bóng dáng, hai ngày này rốt cuộc có thể được gần chút ít, rốt cuộc dám khát khao, mộng đột nhiên tỉnh, hắn đến bóng dáng cũng không lưu lại.

Nhị công chúa nước mắt rơi như mưa, căn bản không thấy rõ thần sắc nam nhân, chính mình nhận định đáp án, muốn chạy khỏi hắn.

Phó Thần một phen kéo người lại, cẩn thận để nàng đang cự tuyệt không nổi dựa lên thân cây, buồn cười nhìn nàng khóc, "Khóc khóc khóc, sao thích khóc như vậy, ta thật định thân, còn đến tìm nàng làm gì? Nàng ấy lừa gạt nàng."

Nhị công chúa sớm bối rối từ lúc bị hắn kéo tới, "Người không định thân? Ai gạt ta ?"

Phó Thần nhíu mày, "Hoàng Hậu..."

Nghĩ tới muội muội khuôn mặt tươi cười giảo hoạt, Phó Thần âm thầm cắn răng, đã là nương của ba đứa nhỏ, thế nhưng còn dám trêu chọc hắn?

Quay về lại cùng nàng tính nợ!

"Dù sao nàng biết ta không định thân là được." Phó Thần lời ít mà ý nhiều đáp.

Nhị công chúa mờ mịt gật gật đầu, ngốc ngốc nhìn thẳng hăn chốc lát, dần dần đỏ mặt, quay đầu nói: "Người..."

Như vậy bắt nàng làm cái gì?

"Lau nước mắt đi." Phó Thần đưa khăn cho nàng, khóc thành như vậy, giống như hăn khi dễ nàng.

Nhị công chúa vừa muốn cầm cái khăn kia, đột nhiên rút tay về, sợ hãi nói: "Phía trên có nhện độc..."

Phó Thần cười , thanh âm ôn nhu xuống: "Lừa gạt nàng thôi, bả vai nàng không có gì cả, thật có nhện độc, ta sao dám dùng tay bóp?"

Nhị công chúa triệt để ngốc , "Người, người cố ý trêu chọc ta?"

Phó Thần cam chịu, nhìn nàng mắt hạnh sáng ngời nói: "Đúng a, công chúa tức giận?"

Nhị công chúa không sinh khí, nàng chính là không hiểu, "Vì cái gì muốn gạt ta a?" Hăn cư nhiên sẽ gạt người? Lớn như vậy, nàng chỉ bị nhị ca, lục ca cố ý dùng sâu bọ trêu chọc, Phó Thần như thế nào...

"Bởi vì nàng gạt ta trước." Phó Thần vừa giúp nàng lau nước mắt vừa nói, "Nàng nói thích ta, trưởng thành muốn gả cho ta, mười lăm tính là trưởng thành đi? Nhưng năm nay nàng đã mười bảy cũng không gả cho ta, nhỏ như vậy đã dám lừa gạt, chẳng lẽ ta không nên trả thù lại?"

Nhị công chúa khó có thể tin, ngẩng đầu, khiếp sợ không biết nên nói cái gì.

Phó Thần cất khăn, một tay đỡ đầu vai nàng, một tay nâng khuôn mặt nàng ấm áp nhỏ nhắn, từ trên cao nhìn xuống nàng, "Có phải không thích ta hay không, cho nên trưởng thành cũng không tới tìm ta ?"

Nhị công chúa sững sờ nhìn khuôn mặt tuần tú trước mặt.

Lần đầu tiên nhìn hắc gần gũi là đêm cháy nhà hôm đó, dưới ánh trăng hắc tuần lãng tựa tiên, nhưng bởi vì ánh trăng mờ lung, nàng nhìn cũng không phải rất rõ ràng. Sau này gặp lại, phần lớn đều là thoáng nhìn xa xa, chưa từng có một khắc nào được ngắm gần như vậy, nhìn rõ được như vậy.

Hắc mày thon dài cao ngất, anh khí bức người, hắc ánh mắt đen như bầu trời đêm, lại có tinh quang rực rỡ, bên trong chiếu rõ hình dáng của nàng.

Nhị công chúa cúi đầu, nhỏ giọng biện giải cho mình: "Chàng không tin ta, ta cũng không dám tìm chàng."

"Không dám tìm ta, vậy nàng tính toán tìm dạng phò mã gì?" Phó Thần nâng cằm nàng lên, bức nàng trả lời.

Nhị công chúa thích hắc a, nhưng nàng lớn lên, ngược lại không có cách nào nói thẳng, giờ phút này bị người trong lòng ép hỏi nàng muốn gả cho ai, sao nàng mở được miệng?

Không trả lời được, cũng không dám nhìn thẳng hắc, nhị công chúa khẩn trương nhắm hai mắt lại.

Mắt nhắm lại, không nhìn thấy con người nàng động lòng người, Phó Thần ánh mắt kim lòng không đậu dời đi, rơi đến môi nàng hồng nhuận.

Ngón cái nhẹ nhàng điểm điểm trên khóe miệng nàng, Phó Thần tới gần hỏi nàng: "Lúm đồng tiền của nàng đâu? Sao không thấy ?"

Nhị công chúa kinh ngạc, vừa muốn mở to mắt, vị trí lúm đồng tiền đột nhiên bị cái gì đè lại, môi mềm mại bá đạo hôn khéo miệng nàng, phảng phất như vậy có thể hút lúm đồng tiền ra. Nhị công chúa nhin không được cười, cười, lúm đồng tiền liền thật sự lộ ra.

Phó Thần cảm giác được, ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nàng ngốc hồ hồ tươi cười, nói giọng khàn khàn: "Ta thích nhìn nàng cười, về sau không cho khóc."

Nhị công chúa ngoan ngoãn gật đầu, giống nàng dâu nhỏ nghe lời.

Phó Thần điểm điểm lúm đồng tiền của nàng, ôn nhu hỏi nàng: "Lúc ấy thật sự thích ta ? Thích ta cái gì? Bởi vì ta cứu nàng? Vậy có phải đối người khác cứu, nàng cũng thích hắn hay không?"

Nhị công chúa không chút do dự lắc đầu, nhìn khuôn mặt nam nhân tuần tú, xấu hổ cười.

Phó Thần nhìn đến tâm ngứa ngáy, nhéo nhéo hai má nàng êm dịu, "Không cho cười, nói mau."

Nhị công chúa thích hắn, hắn là trời của nàng, hắn hỏi, nàng liền ngây ngốc nói nói lời thật, một đôi mắt hạnh thủy nhuận, thỏa mãn chăm chú nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn, "Sẽ không thích người khác, bởi vì bọn họ đều không có đẹp như chàng. Ngày Trăn ca nhi đầy tháng ta ra cung, nhiều thị vệ như vậy, ta trước hết nhìn đến chính là chàng..."

Nàng ánh mắt si mê, Phó Thần không biết tại sao sinh ra một cảm giác bị trêu ghẹo.

Nam nhân có thể thích mỹ mạo nữ nhân, nàng sao dám bởi vì hắn đẹp liền thích hắn?

Phó Thần mất hứng, che ánh mắt của nàng, "VẬY ta không dễ nhìn, có phải nàng không thích ta hay không? Nếu tương lai gặp được người dễ nhìn hơn ta, nàng liền di tình biệt luyện?"

Nhị công chúa cười lắc đầu, "Sẽ không, ở trong mắt ta nhị ca đẹp mắt nhất."

Lời này nói được càng ngày càng giống trêu ghẹo, hắc đường đường một nam nhi, thế nhưng bị tiểu cô nương trêu ghẹo?

Phó Thần càng nghĩ càng giận, nhìn nàng thế nhưng còn cười, hắc không chút nghĩ ngợi liền hôn lên.

Vốn là lần đầu tiên, ai cũng sẽ không hôn, nhưng nhị công chúa thích hắc nhiều năm, được người trong lòng hôn, nàng vô cùng thỏa mãn, sau khi kinh ngạc liền giơ tay lên ôm cổ hắc, hận không thể đem toàn thân đều cho hắc. Phó Thần đâu, vốn sẽ không hôn, đã 26 tuổi, bình thường không có tâm tư với phương diện này, hiện tại đột nhiên nếm được tư vị, tựa như đốm lửa rơi vào củi khô, vừa chạm vào liền cháy.

Ngại nàng vóc dáng thấp, hắc một phen nâng hai chân nàng lên, đem nàng đặt trên thân cây, hôn hôn lại muốn động thủ, ngại tư thế này không tiện, lại thả người xuống, một tay ôm eo nàng, nghiêng đầu theo cổ nàng đi xuống, một tay kia vội vàng thò vào xiêm y nàng.

Nàng nhắm mắt lại, cắn môi, hưởng thụ từng chỗ hắc thân cận, nơi nào cũng cho hắc chạm vào. Vụng trộm thích lâu như vậy, hắc rốt cuộc thích nàng, nàng cao hứng còn không kịp, làm sao có thể cự tuyệt?

Nàng nếu phản kháng, dù chỉ một chút, Phó Thần khả năng sẽ dừng lại, nàng thuận theo như thế, đối với nam nhân vừa mới giải cấm mà nói, trừ phi là thần tiên mới có thể ngừng.

Dưới tàng cây, một con chim tước tất tất tác tác từ cành lá ló đầu ra, gặp một cô nương quần áo để ngỏ, treo lỏng lẻo ở trên vai, nam nhân cao lớn kia khom lưng chôn trong lòng nàng, muốn ăn bộ đồ lót màu hồng cánh sen kỳ quái của nàng.

Xiêm y ăn có gì ngon ?

Chim tước không hiểu, ạch vỗ cánh bay đi.

Động tĩnh kia làm Phó Thần tỉnh lại.

Hắn dừng động tác lại, như không dám tin tưởng mình thế nhưng sẽ làm chuyện như vậy, đứng vội dậy, nhanh chóng kéo quần áo nhị công chúa che lại dáng người chỗ kia làm cho hắn huyết khí cuộn cuộn, ghét bỏ oán giận, "Sao nàng ngốc như vậy, không biết đẩy ta ra sao? Sẽ không sợ..."

"Không sợ." Nhị công chúa mềm mại tựa vào trong ngực hắn, thỏa mãn lắc đầu, "Không sợ, chỉ cần chàng thích, ta liền nguyện ý."

Nàng tâm đã sớm cho hắn, thân mình tính cái gì?

Phó Thần ngó ra, cúi đầu nhìn cô nương ngốc, lại thấy ánh mắt nàng si ngốc.

Hắn bất đắc dĩ cười, "Cứ thích ta như vậy?"

Nhị công chúa cười ngọt ngào thỏa mãn, "Thích, nhị ca làm cái gì ta đều thích."

Dù ngốc cũng làm người ta yêu tiếc.

Phó Thần tâm đều tan ra, ba muội muội gả ra ngoài, hắn rốt cuộc gặp được một kiều cô nương triết triết để để thuộc về hắn, cưới về nhà rồi, cả đời chính là của hắn, muốn thương yêu như thế nào thì yêu thương như thế.

"Trở về chúng ta liền thành thân đi." Phó Thần sẵn sóc mặc đồ cho nàng, thanh âm khàn khàn, "Thành thân, chúng ta lại tiếp tục."

Nhị công chúa lần này xấu hổ không đáp, đỏ mặt cúi đầu, đẹp như hoa lê nở.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 295 - Hậu Ký Tám

Tinh không vụn lý không mây, đồng nội cỏ biếc như cẩm.

Phó Dung lúc này nằm trên mảnh cỏ biếc xếp thành găm vóc, che miệng bởi Từ Tấn diên đảo.

Đương nhiên, phía dưới nàng còn trải xiêm y Từ Tấn cẩn thận chuẩn bị, bằng không nàng một thân da thịt mềm mại kia không thể chịu nổi mặt cỏ cọ vào, cứ như vậy nàng còn đang đau đầu, duỗi cánh tay, đá chân thúc hăn nhanh lên.

Khó được lúc như thế, Từ Tấn luyện tiếc kết thúc qua loa, thích như thế nào đến như thế đấy.

Phó Dung đành phải ngoan ngoãn theo hăn.

Đang tình nùng, phía ngoài bụi cỏ cao hơn nửa người bên cạnh đột nhiên tới một đạo hắc ảnh, Phó Dung sợ tới mức lập tức trốn trong ngực Từ Tấn, trốn thế này vừa vận nghênh đón Từ Tấn tới, Phó Dung mất hồn tại chỗ, Từ Tấn cũng suýt nữa muốn mệnh, vội vàng ngừng lại, quay đầu nhìn một cái, cười, trấn an Phó Dung: "Trốn cái gì, là Trương Phong."

Trương Phong là ngựa yêu của Từ Tấn, nuôi ở Túc vương phủ, nghe nói có thể ngày đi ngàn dặm, lần này Phó Dung chính là cùng Từ Tấn cưỡi Trương Phong ra ngoài.

Phó Dung khó có thể tin lơ ra đầu, quả nhiên nhìn thấy đầu Trương Phong, một đôi mắt ngựa lớn linh hoạt, lông mi thật dài chớp chớp ... nhìn

bọn họ.

Tình hình như thế, dù là con ngựa, Phó Dung cũng không được tự nhiên, nhỏ giọng thúc Từ Tấn: "Hoàng Thượng bảo nó tránh ra." Trưởng Phong thông linh, thực nghe lời Từ Tấn.

"Không rảnh." Từ Tấn thích xem nàng xấu hổ, một ngụm từ chối, không hề phân tâm.

Trưởng Phong đại khái cũng hiểu được tâm tư chủ nhân xấu xa, tiếp tục đứng tại đó, cúi đầu ăn cỏ, ngẫu nhiên quay lại phun khí về phía Phó Dung. Đáng thương Phó Dung vừa đánh không lại nam nhân lại đuổi không đi tuần mã, bị người thu thập toàn bộ, mãi lúc lâu mới khôi phục tự do.

Từ Tấn thay nàng mặc quần áo xong, ôm lên, không yên tâm hỏi nàng: "Ngồi ổn sao?"

Phó Dung ngồi được, chính là hai chân vẫn còn đang run.

Từ Tấn bắt đặc dĩ cọ cọ sườn mặt nàng, "Thật là yếu ớt." Ngoài miệng ghét bỏ, cánh tay ôm nàng thật chặt, sợ nàng rớt xuống.

Khi đi tuần mã phi nhanh, khi về đi chậm rãi, đến hành cung, Từ Tấn không để ý Phó Dung phản đối, cứng rắn ôm ngang người lên. Đi tới cửa viện, bỗng nghe bên trong truyền ra thanh âm A Tuyền thúy thúy gọi nhị cữu cữu. Phó Dung khẩn trương, Từ Tấn cũng ngượng ngùng chán ngấy trước mặt đại cữu tử (anh vợ), vững vàng buông nàng xuống.

"Phụ hoàng, nương!" A Tuyền trước hết nhìn bọn họ, cao hứng chạy tới, "Nhị cữu cữu nhìn thấy rắn độc, còn đánh chết nó!"

Từ Tấn nhú mày, trong hành cung thế nhưng có rắn độc?

Hứa Linh theo sau A Tuyền, đến trước mặt giải thích đơn giản hai câu.

Từ Tấn Phó Dung đều hiểu , cùng nhau nhìn về phía đại nam nhân bên kia đang ôm A Bội đi tới.

Phó Thần thản thản dang dang. Đã quyết định cưới nàng, còn ngượng ngùng gì, hắn cũng không phải là tiểu cô nương mười sáu tuổi.

Phó Dung để Hứa Linh Mai Hương mang A Tuyền A Bội đi chơi, nàng mời huynh trưởng tới nhà chính, trêu ghẹo hỏi hắn: "Rắn độc ở chỗ nào?"

Từ Tấn lắc đầu, nghe hai huynh muội bọn họ so chiêu, hắn thành thói uống trà.

Phó Thần liếc mắt trừng muội muội một cái, trực tiếp đi tới trước Từ Tấn quỳ xuống, "Hoàng Thượng, thần quý mến nhị công chúa đã lâu, khẩn cầu Hoàng Thượng gả nhị công chúa cho thần, thần sẽ coi như trâu bảo, chung thân không phụ."

Nhìn ca ca quỳ ở nơi đó, Phó Dung chẳng biết tại sao ánh mắt phát chua.

Ca ca rốt cuộc có người yêu mến, là một cô nương tốt như vậy. Nói thật, chưa gả người thì nghĩ tới ca ca khả năng sẽ đối với tiểu tử tương lai càng tốt hơn so với mình, Phó Dung trong lòng ít nhiều đều có chút ý vị. Đến khi ba tỷ muội nàng đều gả, nghĩ tới ca ca ngoại trừ hầu việc chính là hầu việc, trong phòng không có người hỏi han ân cần, Phó Dung liền đau lòng, sợ ca ca thật sự vẫn không gặp được cô nương yêu thích, cô độc cả đời, hoặc là tùy tiện tìm một người, thành thân sinh con.

Từ Tấn không cảm khái như Phó Dung, hắn không sợ ngoại thích, nhưng nên nhắc nhở thì vẫn nên nhắc nhở, chỉ là cái kia không dễ nói trước mặt Phó Dung.

"Phúc Tuệ là ái nữ của tiên đế, hôn sự của nàng, Trẫm cũng không tùy tiện một câu đáp ứng, còn phải hỏi xem Phúc Tuệ nguyện ý hay không.

Nùng Nùng, nàng đi trước hỏi ý tứ Phúc Tuệ một chút." Từ Tấn nhìn về phía Phó Dung, mặt mang cười nhẹ.

Phó Dung hiểu được hẳn có lời muốn nói cùng ca ca, nàng cũng tin tưởng Từ Tấn sẽ không làm khó người nhà của nàng, liền thức thời đi ra.

Nhị công chúa ở rất gần bọn họ, Phó Dung đi qua thì nhị công chúa đang nằm ở trên giường đau.

Phó Dung rất kì quái, nhị công chúa với nàng quen thuộc thế nào, bình thường cũng rất tôn trọng cấp bậc lễ nghĩa, hôm nay sao lại mượn cớ ốm không ra nghênh đón?

"Muội muội bị bệnh?" Phó Dung ngồi ở trên giường, quan tâm hỏi cô nương nằm quay vào bên trong, "Truyền Thái y sao?"

Nhị công chúa kéo chăn che nửa mặt, nói từng chữ: "Không phải, chính là có chút choáng đầu, nằm thì tốt rồi, không có gì đáng ngại."

Thanh âm xấu hổ, mang theo ngọt ngào không tự biết.

Phó Uyển then thùng cũng như vậy.

Phó Dung lập tức hiểu, nhìn nhìn tiểu cô nương, mạnh mẽ kéo người quay lại, kéo ra khỏi chăn, liền gấp khuôn mặt nhị công chúa hồng hồng, môi đỏ mọng sưng lên, trên cổ càng nhiều điểm hồng. Đại khái không ngờ Phó Dung sẽ thô lỗ như thế, nhị công chúa ngây ngẩn cả người, phát hiện ánh mắt Phó Dung, nhị công chúa quả thực xấu hổ đến muốn khóc, "Tứ tẩu..."

Phó Dung cau mày, đẩy tay nàng muốn che giấu ra, lo lắng nhìn vết hồng trên cổ nàng: "A Tuyền nói khi các người chơi xích đu thì gặp rắn độc, cổ muội muội chẳng lẽ bị rắn độc cắn? Vậy sao được, muội muội đừng nóng vội, ta lập tức phái người đi truyền Thái y!"

Nàng diễn như thật, nhị công chúa lại không rõ nàng đến cùng phát hiện ra hay không, mắt thấy Phó Dung muốn đứng lên, tiểu cô nương gấp đến độ giữ chặt Phó Dung, đỏ mặt lấp bắp giải thích: "Không phải, không phải răn độc căn ..."

"Không phải?" Phó Dung không tin, nhìn chăm chăm cổ nàng hỏi, "Đó là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là muỗi chích ?"

Nàng trêu người như thế, Đinh Hương theo nàng đến nhịn không được, phì cười ra.

Nhị công chúa nghe thấy, lại nhìn vẻ mặt Phó Dung cười xấu xa, then quá thành giận, bổ nhào vào trong giường sảng giọng: "Tứ tẩu khi dễ người!"

Phó Dung cười, ý bảo Đinh Hương đi ra ngoài, nàng lại đỡ nhị công chúa dậy.

Nhị công chúa cúi đầu, tay nhỏ ngượng ngùng ôm cổ.

Phó Dung lắc đầu chắc chắn, "Ca ca bình thường ra vẻ đạo mạo, không ngờ lại hư hỏng như thế, muội muội mau nói với ta một chút, hai người các ngươi đến cùng là như thế nào?"

Nhị công chúa ngại ngùng một lát, liền thành thành thật thật nói. Nàng không có tỷ muội cùng tuổi, mấy năm nay thân nhất với Phó Dung, sự tình nói ra thật ngượng ngùng. Bay giờ tốt lắm, trong lòng nàng cao hứng, nhịn không được cũng muốn cùng Phó Dung chia sẻ vui mừng.

Phó Dung thế mới biết, ca ca của nàng kỳ thật cũng rất biết dỗ tức phụ.

"Đáng tiếc hãn thông suốt trẻ, để muội muội khổ sở nhiều năm như vậy." Phó Dung đau lòng đáp.

Nhị công chúa lắc đầu, buông tay, nhìn chiếc vòng trên cổ tay nói: "Một chút cũng không sao, ta nhỏ hơn nhị ca nhiều như vậy, lúc ấy hăn quả thật không có lý do thích ta, sau này phụ hoàng đi, ta vốn nên thủ hiếu. Nay có thể cùng nhị ca một chỗ, ta liền tri túc, chuyện trước kia nhớ tới, cũng không cảm thấy khổ."

Không từng vì tình cờ gặp được hăn thì vui vẻ, ban đêm lại trần trọc trăn trở, làm sao có thể biết chính mình thích hăn bao nhiêu? Lúc bị hăn ôm, lại thỏa mãn như vậy?

"Nha đầu ngọc, " Phó Dung sờ sờ đầu nàng, cảm khái nói: "Ca ca gặp được người, là phúc khí của hăn, nếu không ta nhìn hăn thật phải cả đời cô độc. Lần này tốt lắm, có muội muội, sang năm ta không sai biệt lắm cũng có thể ôm cháu đi?"

Nhị công chúa xấu hổ không nói, bên tai lại vang lên thanh âm Phó Thần khàn khàn, nói đợi đại hôn lại tiếp tục.

Tháng 7 thánh giá hồi cung, tháng 8 ý chỉ tứ hôn nhị công chúa và Phó Thần cũng ban xuống.

Đây cũng là đại hỉ sự thứ nhất trong hoàng cung sau khi tiên đế băng hà.

A Tuyền mới mẻ cực kì, mỗi ngày dẫn người đi chỗ nhị công chúa, nhìn các loại đồ cưới, cái gì cũng tò mò. Ngày hôm đó đúng lúc nhị công chúa mặc thử áo cưới, tiểu nha đầu nhìn thấy áo ánh mắt liền không dời ra được, trở lại Phượng Nghi cung làm nũng với mẫu thân, "Ta cũng muốn áo cưới, nương làm cho ta một kiện!"

Phó Dung với nữ nhi không có biện pháp, sai người đem áo cưới của nàng lấy ra, mở cho A Tuyền A Bội nhìn, "Áo cưới là khi cô nương gia thành thân mới mặc, phải chính mình tự tay khâu, người bên ngoài khâu cũng không đẹp bằng chính mình tự làm. A Tuyền A Bội không vội a, chờ

các người lớn, nường chọn tư lựa tốt nhất cho các người, ăn diện cho các người xinh xinh đẹp đẹp."

A Bội sờ sờ mũ phượng, ngoan ngoãn gật đầu.

A Tuyên sốt ruột, "Vậy phò mã của ta là ai a?"

Từ Tấn vừa vặn đi tới, vừa buồn cười lại xót xa, ôm lấy nữ nhi nghiêm túc hỏi nàng: "Gả người thì không thể ở chung cùng phụ hoàng, mẫu thân, A Tuyên cũng nguyện ý?"

A Tuyên lắc đầu liên tục, dùng sức ôm phụ hoàng, "Không cần, ta muốn cùng phụ hoàng mẫu thân ở chung!"

Từ Tấn hài lòng, cười hôn nữ nhi một ngụm.

Phò mã cái gì, càng chậm càng tốt.

Năm sau đầu xuân, nhị công chúa thịnh trang xuất giá.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 296 - Hậu Ký Chín

Nhị công chúa xuất giá là đại hỉ sự hạng nhất hoàng gia năm nay, các gia tộc tự nhiên phải vào cung ăn mừng.

Ngày tốt hôm đó, Từ Tấn an bài cung yến trong cung.

Tháng 3 thời tiết đẹp, trước khi cung yến bắt đầu, mọi người tới ngự hoa viên ngắm hoa trước.

A Tuyền A Bội vốn chơi ở chỗ nữ quyến bên kia, nghe nói hai thúc tổ phụ và đường thúc rất ít gặp mặt cũng tới, A Tuyền liền năn nỉ Hứa Linh mang nàng đi, lý do là nhớ phụ hoàng. A Bội không hiểu động, lại thích đi theo tỷ tỷ, muốn cùng đi. Hứa Linh dẫn hai tiểu công chúa đi gặp Phó Dung, Phó Dung bụng to bảy tháng, đang bận rộn cùng Khang vương phi xã giao, liền cho nhóm nữ nhi đi.

Trong Ngự Hoa viên đều là nam khách, xa xa nhìn thấy hai tiểu nữ oa mặc váy cùng màu ngoan ngoan ngoãn ngoãn đi tới, ánh mắt đều xê dịch tới.

Khang vương có nữ nhi, nhưng cũng hâm mộ đôi tỷ muội song bào thai này, chưa chưa nói với Từ Tấn: "A Tuyền A Bội càng lớn càng dễ nhìn."

Từ Tấn ngồi ở chủ vị trong lương đình, khẽ cười nhìn nhóm nữ nhi, nữ nhi của hắn và Nùng Nùng, đương nhiên đẹp nhất.

"Phụ hoàng!" hai tiểu thư vào đình, A Tuyền thúy thúy gọi.

Từ Tấn ngoắc tay gọi hai nữ nhi đến bên người, cười hỏi trưởng nữ khéo miệng: "Sao lại tới bên này ? Nói cho mẫu hậu sao?"

A Tuyền gật đầu, "Nói rồi, nương cho chúng ta đến, ta nhớ phụ hoàng." Miệng nhỏ nói xong lời ngon tiếng ngọt, mắt to lại nhịn không được ngăm Từ Diệu Thành, Từ Bình bên kia, đi một vòng, lại nhìn về phía nam nhân tuần lãng ngồi bên cạnh Lục thúc Từ Hạo.

Từ Tấn làm sao nhìn không ra tâm tư nữ nhi, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ý bảo tỷ muội các nàng đi hành lễ các trưởng bối.

A Tuyền thỏa mãn nhếch môi, dắt muội muội đi.

Theo bối phận, trước hết bái Tín Đô vương Từ Diệu Thành, lúc này Từ Diệu Thành đã gần năm mươi tuổi, trong tóc đen buộc ở đỉnh đầu có thể thấy được sợi bạc ỉn ỉn, khuôn mặt lạnh lùng như trước, như thương từng núi sâu yên lặng nhiều năm, nhưng nhìn thấy hai tiểu nữ oa, hẳn vẫn cười, cúi đầu hỏi các nàng: "A Tuyền A Bội còn nhớ được ta là ai sao?"

A Tuyền A Bội cùng nhau gật đầu: "Đường thúc tổ phụ!"

Từ Diệu Thành cười khen hai tiểu thư thông minh.

Tiếp theo chính là An vương Từ Bình.

Từ Bình hơn Từ Tấn một tuổi, năm nay vừa vặn 30, so với Từ Tấn thanh lãnh bất đồng, An vương trên người có phong độ thanh tuyền của người trí thức, nhưng không phải loại cử nhân cổ hủ, xa xa như mưa sau núi xanh sương mù lượn lờ, lại như chậm rãi bắt đầu vẽ bức tranh một trận mưa bụi, chân chính là cảnh đẹp ý vui.

A Tuyền cảm thấy, trong các khuôn mặt thân thích, thất thúc tổ phụ là đẹp mắt nhất.

Trong lòng ưa thích, tiểu cô nương đứng ở trước người Từ Bình, nhin không được đỡ đầu gối hăn, dựa vào hăn hỏi: "Thất thúc tổ phụ, người ở kinh thành, sao không tiến cung nhiều như Lục thúc để gặp chúng ta a? Người có phải không thích chúng ta hay không?"

Tiểu nha đầu ủy khuất đát đát, Từ Bình cười ôm A Tuyền lên đùi, khẽ giọng dỗ nói: "A Tuyền ngoan như vậy, thúc tổ phụ làm sao có thể không thích A Tuyền? Gần đây rất bận vẽ tranh cho A Tuyền a Bội, không rảnh tiến cung, đợi thúc tổ phụ vẽ xong, liền cho người đưa vào cung cho A Tuyền A Bội xem."

Có tranh cho nàng, A Tuyền cao hứng cực kì, thấy muội muội bị nhị bá Khang vương béo ôm đi, tiểu cô nương sợ nhị bá béo lại đến ôm mình, cười trốn trong ngực Từ Bình, xác định an toàn, mới ngửa đầu nhìn hăn, chớp chớp mắt, buồn bực hỏi: "Cô cô xuất giá rồi, thất thúc tổ phụ sao còn chưa thành thân a? Phụ hoàng nói người so với hăn còn lớn hơn một tuổi đâu."

Từ Tấn nghe vậy, nhìn lại.

Từ Bình không ngờ tiểu cô nương sẽ hỏi như vậy, nghiêm túc nghĩ ngợi mới nói: "Thúc tổ phụ thích vẽ tranh, vẫn ở nhà, không có cô nương thích thúc tổ phụ, cho nên không thành thân a, hơn nữa thúc tổ phụ thích ở một mình, bên cạnh nhiều người, thúc tổ phụ không quen."

A Tuyền nga một tiếng, nhìn nhìn muội muội đã bị Lục thúc cướp vào trong ngực, cười hắc hắc nói: "Ta thích cùng muội muội ở chung."

Từ Bình thả nàng xuống đất, sờ sờ đầu nàng nói: "A Tuyền mau đi tìm muội muội đi."

A Tuyền gật gật đầu, vừa muốn đi qua, gặp nhị bá béo muốn tới bắt nàng, A Tuyền lập tức chạy ra chỗ Từ Yến, lớn tiếng cầu cứu: "Đường thúc ôm!"

Từ Yến bật cười, trước khi Khang vương tới, cướp cháu gái nhỏ bế lên, A Tuyền tựa như sống sót sau tai nạn, ôm thật chặt cổ đường thúc, hướng nhị bá béo cười: "Nhị bá béo, không cho người ôm!"

Khang vương phần nộ, đột nhiên cười, ngồi trở lại trên ghế, che cổ tay áo hừ nói: "A Tuyền không cho ta ôm, kia nhị bá có cái này tốt không cho A Tuyền xem."

A Tuyền dựa vào đầu vai đường thúc, một chút cũng không hiểm lạ hẳn có thứ tốt gì, chỉ vào Từ Tấn nói: "Phụ hoàng có nhiều thứ tốt hơn, ta hỏi phụ hoàng."

Khang vương nhất thời không phản đối .

A Tuyền cũng không để ý đến hẳn nữa, buồn bực hỏi đường thúc: "Đường thúc sao cũng không thành thân a? Người cũng thích ở một mình sao?"

Tiểu nha đầu quỷ linh tinh quái, Từ Yến điểm điểm cái mũi nhỏ của nàng, "Đường thúc không thích ở một mình, nhưng đường thúc còn chưa gặp được cô nương yêu thích, nên không thành thân."

A Tuyền cười , "Nhị cữu cữu thích cô cô!" Cho nên nhị cữu cữu muốn thành thân cùng cô cô.

Từ Yến ánh mắt ngẩn ra.

Trong ngực tiểu nữ oa mới sáu tuổi, nhưng mặt mày cực kỳ giống nương các nàng, mắt to ướm menh mông, hoạt bát linh động, Phó Dung lúc còn nhỏ, khẳng định cũng như vậy đi?

Từ Tấn thấy hẳn ngẩn người nhìn nữ nhi, trong lòng không thích, mở miệng gọi nữ nhi: "A Tuyền, mang muội muội đi cùng mẫu hậu các người, mẫu hậu mang đệ đệ sợ mệt, các người giúp mẫu hậu làm việc đi."

A Tuyền A Bội rất biết chuyện, thích nhất chiêu cố mẫu thân, nghe vậy liền ngoan ngoãn đi ra.

Từ Tấn quét mắt nhìn bốn người độc thân trong đình, Từ Diệu Thành tuổi tác kia khẳng định không cần cưới vợ, nhìn ba người Từ Bình Từ Yến Từ Hạo nói: "Thất thúc 30, Vân Thăng 27, lục đệ 24, đều không nhỏ, không bằng đợi Phúc Tuệ xuất giá rồi, Trẫm lại an bài một lần ngắm hoa yến, tuyển quý nữ kinh thành tướng mạo song toàn gả cho các người, như thế nào?"

Từ Bình đứng dậy xin miễn: "Hoàng Thượng hảo ý thần tâm lĩnh, chỉ là như vừa rồi thần nói cùng công chúa, thần thích độc lai độc vãng, thê tử với ta giống như gánh nặng trời buộc, vẫn là không cưới thì thỏa đáng hơn. Như ngày nào đó thần gặp được cô nương khiến thần chủ động muốn cưới, chắc chắn khẩn cầu hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn."

Từ Tấn gật đầu, nhìn về phía Từ Yến.

Từ Yến lúng túng cười, "Ta ngược lại muốn cưới vợ, chỉ là đích thực không có người trong lòng, chờ ta có người thích, lại cầu hoàng huynh làm chủ."

Từ Tấn hừ hừ, ánh mắt dừng lại ở trên người Từ Hạo, không chờ hần mở miệng liền nói: "Thất thúc Trẫm quản không được, Vân Thăng chủ ý lớn, Lục đệ chẳng lẽ cũng muốn cự tuyệt hảo ý Trẫm?"

Xem ra, Từ Bình Từ Yến bởi vì Nùng Nùng không cưới, là bởi vì Nùng Nùng của hần tốt, đáng được nam nhân vương bệ chung thân, nhưng Thôi Oản tính cái gì? Đừng nói mẫu thân ngóng trông Lục đệ sớm một chút lấy vợ sinh con, không có mẫu thân, hần cũng sẽ không dung túng lục đệ vì một nữ nhân tâm như rắn rết mà hoang độ quãng đời còn lại.

Căn bản không cho Từ Hạo cơ hội phản bác, Từ Tấn trực tiếp quyết định việc tuyển phi, chuyển sang nói chuyện cùng Trần ca nhi .

Từ Hạo sững sờ đứng tại chỗ, nhìn Từ Bình, lại nhìn Từ Yến, cuối cùng bất đắc dĩ than một hơi.

Cưới thì cưới đi.

An vương trên không cha mẹ, có thể chính mình làm chủ, Từ Yến không có mẫu thân, Tín Đô vương thoát nhìn cũng thực dung túng nhi tử, chỉ có hãn không giống, lúc trước hãn thiếu chút nữa giết sai huynh trưởng một lòng chiếu cố hãn, còn có mẫu thân phí tâm phí công vì hôn sự của hãn, còn có hai cháu gái thường thường thay mẫu thân chạy tới thúc hãn, Từ Hạo đích thực không muốn lại để cho bọn họ phí tâm.

Từ Tấn thấy lục đệ nhận, thở ra một hơi.

Lục đệ như chấp mê bất ngộ, hãn liền tính toán cường ép một vương phi tới, Lục đệ không chạm, hãn cũng không có biện pháp.

Buổi tối Phó Dung đi chỉ điểm nhân sinh đại sự cho nhị công chúa, Từ Tấn đưa nàng tới, liền ở bên ngoài canh chừng, đợi Phó Dung ra, hãn đỡ nàng dưới ánh trăng đi thông thả, khẽ giọng nói chuyện.

"Lục đệ đáp ứng ?" Phó Dung kinh ngạc hỏi.

Từ Tấn ừ một tiếng, "Đáng tiếc Miếu Miếu đã sớm gả người, nếu không đem Miếu Miếu hứa cho hãn làm vương phi, lục đệ dù không thích, nhìn ở tình cảm biểu huynh biểu muội, cũng sẽ đối tốt với Miếu Miếu." Nữ nhân khác lục đệ có thể sẽ không chạm vào, hoặc là thời gian ngắn sẽ không chạm, đổi thành Thôi Miếu, lục đệ tuyệt không đành lòng cô phụ.

Phó Dung lại không tán thành, "Người chỉ vì lục đệ suy nghĩ, sao không nghĩ tới cảm thụ của Miếu Miếu? Lục đệ thích Thôi Oản, Miếu Miếu biết, chỉ sợ nàng gọi tiếng biểu ca cũng lo lắng Lục đệ có thể nghĩ tới Thôi Oản hay không... Miếu Miếu gả cho người khác ta rất cao hứng, mà Lục đệ cưới

cô nương không có quan hệ, khả năng quên người cũ, làm lại lần nữa mới lớn một chút."

Từ Tấn trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: "Nàng nói, Lục đệ thật sự có thể quên sao?"

Phó Dung nào biết a, "Nói không chính xác, bất quá một người thời điểm một mình khó ngủ, khẳng định sẽ nhớ lại lúc trước phu thê ân ái, đợi người mới vào cửa, tế thủy lưu trường, có lẽ dần dần sẽ quên. Hoàng Thượng, Lục đệ chịu đáp ứng, thuyết minh tâm hắc đã buông lỏng, chung quy hẳn cũng biết Thôi Oản làm người thế nào, chàng an tâm chờ xem."

Từ Tấn muốn hỏi không phải Từ Hạo, hẳn tò mò cảm tình Phó Dung đối với Từ Yến, Phó Dung đối với An vương, Từ Tấn biết Phó Dung chỉ thích thân phận An vương, nhưng mà Từ Yến, hai người làm phu thê ba năm, Phó Dung rời đi cũng là bởi vì mẫu thân muội muội Từ Yến, nay Từ Yến chậm chạp không cưới, Phó Dung có thể thủy chung nhớ kỹ ngoài cung có nam nhân si tình đang nhớ thương nàng hay không?

"Từ..."

"A, nhi tử đá ta !" Trong bụng hài nhi trọng trọng đập một cước, Phó Dung nhanh chóng dừng bước, đỡ bụng chờ hẳn yên tĩnh.

"Ta nghe một chút!" Từ Tấn nhất thời đem cái ý niệm kia ném đến chân trời, ngồi xổm xuống, mặt dán vào bụng thê tử.

Phó Dung cúi đầu, cười nhìn hẳn.

Từ Tấn một lòng đều ở trên động tĩnh của tiểu nhi tử, đợi nhi tử thành thật rồi, hẳn vừa muốn đứng lên, lại chống lại ánh mắt Phó Dung ôn nhu so với ánh trăng còn tinh thuần hơn, đẹp như dao trì tiên tử, là tiên tử dành riêng cho hẳn.

Nhi nữ đã sắp có đôi, hẳn còn muốn biết những chuyện có hay không kia để làm gì?

Từ Yến dù si tình thì như thế nào, hẳn sẽ thủy chung đối tốt với Phó Dung, tốt đến mức làm cho nàng không rảnh nhớ rõ nam nhân ngoài cung.

"Đi thôi, chúng ta trở về ngủ." Vững vàng đỡ thê tử, Từ Tấn một trái tim bình tĩnh đi xuống.

Phó Dung cười đáp ứng.

Phu thê ôm nhau, một đêm ngon giấc.

Hôm sau nhị công chúa đại hôn.

Cảnh Dương hầu phủ một mảnh giăng đèn kết hoa.

Lão già 27 tuổi rốt cục cưới tức phụ, Kiều thị cười không khép miệng, dậy sớm lo liệu.

Phó Uyển Lương Thông một nhà bốn người, Phó Tuyên Ngô Bạch Khởi một nhà 3 người, Phó Bảo Lâm Thiều Đường một nhà 3 người đều tới dự tiệc. Phó Mật cũng gả người, gả cho con trai một vị bạn cũ của Phó Phẩm Xuyên, theo võ, ngay thẳng trầm ổn, năm trước Phó Mật theo trượng phu đi Sơn Tây nhậm chức, nghe nói cũng mang thai đứa nhỏ, lần này không có cách nào đến uống rượu mừng.

Ba nữ nhi Phó gia về nhà mẹ đẻ, những người lớn hoàn hảo, tiểu hài tử Đông chạy Tây lui, Kiều thị nhìn thấy vui mừng lại đau đầu, "Quan ca nhi, người dẫn bọn họ đi hoa viên chơi, phải nhìn kỹ, không cho đánh nhau!"

Phó quan 13 tuổi đã trưởng thành, thiếu niên lang ngọc thụ lâm phong, hẳn dung mạo giống mẫu thân, so với cô nương còn dễ nhìn hơn, hoàn toàn

xứng đáng là khôi thủ trong bốn vị gia của Phó gia, trời sinh lại yêu cười, bởi vậy rất được bọn tiểu bối thích.

"Tiểu cữu cữu, Tổng tỷ tỷ hỏi ta lúc nào người lại đi nhà chúng ta đâu." Viện Viện 9 tuổi bồi bọn đệ đệ chơi một lát, đến gần bên người cữu cữu lặng lẽ nói.

Phó Quan ánh mắt nhìn chăm chăm cháu trai Hồ Thần ba tuổi bên kia, thuận miệng hỏi: "Tổng tỷ tỷ nào?"

Viện Viện phòng miệng, "Chính là Tổng tỷ tỷ cách nhà chúng ta hai gia đình a, nàng rất thích người, mỗi lần người đến nhà chúng ta nàng đều đi tới mượn gì đó, tiểu cữu cữu quên rồi?"

Phó quan cẩn thận hồi tưởng, nhớ ra rồi, cười nhạo nói: "Béo nha đầu đúng không? Trở về người nói cho nàng biết, nói nàng béo lại xấu, không cho nàng thích ta nữa."

Viện Viện khó có thể tin kêu "A", thật nói như vậy, Tổng tỷ tỷ có khóc hay không a?

"Hồ Thần, không cho ném cục đá!" Phó Quan lại không rảnh để ý ngoại sanh nữ, mắt thấy Hồ Thần cầm cục đá muốn ném A Thần, Phó quan vội vàng chạy tới, đoạt cục đá trong tay tiểu tử đi.

"Hắn nói ta là thần lẩn!" Ngô Hồ Thần ba tuổi trừng mắt to lên án.

A Thần sáu tuổi trốn phía sau Đại lang ca ca làm ngoáo ộp: "Người chính là thần lẩn, mới không phải là lão hồ!"

Hồ Thần bị chọc tức, uốn éo người từ trong ngực cữu cữu đi xuống, đầu cũng không quay lại chạy tới chính viện bên kia, "Ta đi tìm phụ thân!" Phụ thân có Hắc Bạch Vô Thường, hẳn để Hắc Bạch Vô Thường cản ca ca!

Viện Viện liếc mắt trừng đê đê một cái, nhanh chóng đuổi theo tiểu biểu đê.

Không chạy ra bao xa, bên ngoài đột nhiên truyền đến kèn trống náo nhiệt.

Phó Quan vội thét to: "Tân nương tử tới! Đi, ta mang các người đi nhìn tân nương tử!"

Bọn nhỏ nhất thời quên vừa mới cãi nhau, cùng nhau gom lại bên cạnh Phó Quan, trùng trùng điệp điệp đi ra ngoài nhìn tân nương tử.

"Tiểu cữu cữu!" A Tuyên ôm hồng tú cầu lớn đứng bên người cô cô một thân gả y, nhìn thấy Phó Quan, lớn tiếng gọi.

Phó Quan mắt choáng váng, nhìn nhìn A Bội bên kia, khiếp sợ hỏi huynh trưởng: "Hai người bọn họ sao cũng tới?"

Phó Thần bận rộn đến mức sứt đầu mẻ trán, Thái Tử và hai tiểu công chúa đều tới, hắc đoạn đường này lo lắng đề phòng, sợ có người ý đồ bất chính, trước mắt đến nhà, nhìn thấy đê đê, Phó Thần lập tức đem trọng trách chiếu cố bọn nhỏ đẩy qua, "Mau đem Trần ca nhi A Tuyên A Bội dẫn đến hậu viện, gặp chuyện không may người liền chờ bị đánh đi!"

Phó Định, Phó Hựu ở bên kia sung sướng khi người gặp họa, cũng giúp đỡ Phó Quan trông bọn nhỏ, cùng nhau xem tân lang tân nương bá thiên địa xong, lại đem bọn nhỏ đều dẫn đi ra phía sau, sau đó để Phó Quan nhìn bọn nhỏ, bọn họ kề vai sát cánh đi uống rượu mừng.

Phó Quan không muốn trông trẻ, nhưng ai bảo hắc nhỏ nhất?

Trông bọn trẻ một ngày, mệt như leo hai tòa núi, đến chạng vạng, Phó Quan gọi mấy đứa nhỏ vào, từ Viện Viện 9 tuổi, Trần ca nhi 8 tuổi đến Hồ

Thần nhỏ nhất, Lãng Thủ canh chừng phía sau Trăn ca nhi cũng tính, hào khí ngất trời: "Buổi tối chúng ta đi nháo động phòng!"

Hắn thành thân muộn, buổi tối muốn an an tâm tâm ôm tức phụ, nằm mơ đi!

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 297 - Hậu Ký Mười

Nhị công chúa không nháo động phòng bao giờ, nàng cũng không biết rốt cuộc là nháo như thế nào, nhưng một đám nam oa nữ oa phấn điêu ngọc trác chen lẫn chạy vào quần nàng nói muốn nháo động phòng. Nhìn từng khuôn mặt nhỏ nhắn mong đợi kia, nàng thật sự không có cách nào cự tuyệt.

"Cô cô, ta muốn chốn trong tủ!" A Tuyền ôm đùi cô cô làm nũng.

A Bội học theo, ôm một đùi khác của cô cô.

Hồ Thần ba tuổi là nam oa rất biết làm nũng, thấy vậy chen đến giữa hai công chúa tỷ tỷ, cũng tựa như quen thuộc gọi cô cô.

Đại lang, Trần ca nhi, Viện Viện cười đứng ở phía sau, Nhị lang A Thần chuyển mắt to tìm kiếm còn có chỗ nào trốn được.

Nhị công chúa dở khóc dở cười, "Được rồi, các người thích trốn ở đâu thì trốn đi, trong chốc lát bị người lôi ra đánh, không cho khóc cùng ta."

"Nhị cữu cữu mới không nỡ đánh ta!" A Tuyền hắc hắc cười, dắt muội muội đi vào tủ quần áo. Tủ quần áo phía dưới đặt hai bộ mới may, ngồi lên mềm mềm, A Tuyền trước đỡ A Bội nhanh nhẹn bò vào, kéo hai kiện xiêm y treo lên che cho nàng, chính mình vừa muốn đi vào, thoáng nhìn bên kia Viện Viện, Nhị lang, A Thần đều chui xuống dưới giường, ánh mắt của nàng sáng ngời, khẽ giọng dặn dò muội muội đừng lên tiếng, nàng cũng chạy tới.

Nhị công chúa đang đỡ nắp giường cho Trăn ca nhi Đại lang chui vào, không lưu ý nàng.

Cả nhóm đều trốn tốt lắm, nhị công chúa nhìn quét một vòng, liền gặp Hồ Thần đã nằm trên giường, cười xấu xa kéo chăn che...

Nhị công chúa thật muốn bóp trán.

cung nữ bên cạnh nàng cũng buồn cười không nhịn được, "Trong nhà phò mã thực náo nhiệt."

Nhị công chúa cười gật đầu. Náo nhiệt thật tốt a, đây mới là cuộc sống, tứ ca tứ tẩu không tiến cung thì trong cung lạnh lùng cực kì, có Trăn ca nhi, A Tuyên, A Bội, nàng mấy năm nay sống mới thú vị rất nhiều.

Nhưng nhị công chúa chưa quên nhắc nhở người bên cạnh lần nữa, "Sau này gọi là Nhị gia, chớ gọi phò mã."

Nàng có phủ công chúa, nhưng nàng sẽ không chuyển vào, từ nay về sau, nàng không còn là công chúa, nàng chỉ là thê tử Phó Thần, nhị nữ tử Phó gia, con dâu Phó gia, nàng là người của Phó Thần, không phải Phó Thần là phò mã của nàng.

"Vâng, nô tỳ nhớ." Cung nữ kia tự biết nói lỡ, cúi đầu nhận sai.

Nhị công chúa vô tâm so đo loại chuyện nhỏ này, nhìn nhìn phòng ở, ngồi lên trên giường, vén chăn lên đùa tiểu nam oa bên trong: "Ai dạy người chạy lên giường a?"

Hồ Thần nháy một đôi mắt to cực kỳ giống phụ thân hắc, bởi vì không phải đặc biệt quen thuộc nhị công chúa, lúc này bên người lại chỉ có một mình nàng, tiểu tử có chút thẹn thùng, nhìn hình thù Phượng Hoàng trên người nhị công chúa nói: "Dưới đất bẩn."

Nhị công chúa phì cười, xoa bóp khuôn mặt hăn nhỏ nhắn đáng yêu.

Hồ Thần ngoan ngoãn cho nàng bóp.

Nhị công chúa yếu lòng, nhìn không được ảo tưởng đứa nhỏ của nàng và Phó Thần, hăn là bộ dạng cũng giống phụ thân đi?

Không bao lâu, bên ngoài đột nhiên náo nhiệt, nhị công chúa quay đầu nhìn, nghe được thanh âm Phó Thần say khướt đuổi người, là Phó Quan trốn dưới cửa sổ, bị ca ca hăn nhìn thấy.

Nhị công chúa đỏ mặt, thay Hồ Thần đắp chăn xong, đi ra ngoài đón.

Phó Thần không muốn uống say, không chịu nổi quá nhiều người tới mời rượu. Trong nhà hai huynh đệ, hai muội phụ Lương Thông, Ngô Bạch Khởi, còn có một đám lớn thị vệ với Tần Anh đợi, luận so rượu tất cả đều là bại tướng dưới tay hăn, nhưng hôm nay bọn họ cùng tiến lên, còn đập hết rượu pha nước hạ nhân chuẩn bị, đổi rượu thật, hăn liền không được, uống tám phần say, thừa dịp còn đi được tìm đường trốn nhanh.

Tắm rửa uống canh giải rượu, vẫn có bảy phân say.

Bởi vậy nhìn thấy tức phụ nững nịu tưởng nhớ hơn nửa năm, Phó Thần trực tiếp đuổi cung nữ ra ngoài, đóng cửa lại kéo nhị công chúa đang xấu hổ cúi đầu vào trong ngực, cúi xuống hôn.

Nhị công chúa muốn nói với hăn trong phòng còn một đám trẻ con, đáng tiếc Phó Thần căn bản chưa cho nàng cơ hội mở miệng, đem người để lên ván cửa, vừa hôn vừa kéo quần áo nàng. Nhị công chúa sốt ruột ngăn trở, cố tình càng ngăn đón, Phó Thần hứng thú càng cao, kéo đến mức trên người nhị công chúa chỉ còn tiết khô, hăn mới chặn miệng nàng, thở gấp hỏi nàng: "Trốn cái gì? Lần trước cũng không trốn, giờ gả cho ta, như thế nào lại then thùng?"

Hắn thích nàng ngoan ngoãn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Nhị công chúa cũng muốn cho hắn a, nhưng nhìn trên mặt đất quần áo bị xé hỏng, mau khóc lên, "A Tuyền các nàng ở, ở bên trong..."

Phó Thần bối rối một chút, chớp chớp mắt, dần dần thanh tỉnh vài phần.

"Tứ đệ kia!"

Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, khom lưng nhặt quần áo nhị công chúa lên, muốn thay nàng mặc vào, quần áo đều hỏng, treo ở nơi đó càng chọc hỏa. Phó Thần đơn giản cởi áo choàng của mình, gói kỹ nhị công chúa rồi ôm ngang lên, thấp giọng dặn dò nàng, "Nàng ở trên giường đợi, ta ném bọn chúng ra trước."

"Hỗ Thần đang trên giường đâu." Nhị công chúa nén cười đáp.

Phó Thần dừng bước lại, cười theo, "Vậy trước tiên ném hắn!"

Nhị công chúa mím môi cười, vụng trộm nhìn mặt hắn tuần lẫm, trong lòng thực vui vẻ.

Rất nhanh, nhị công chúa bị Phó Thần nhẹ nhàng bỏ vào trên giường, Tiểu Hỗ Thần bị Phó Thần khiêng lên vai. Một tay buông màn giường xuống, giấu tốt thê tử, Phó Thần hung hăng vỗ hông Hỗ Thần một cái. Hướng vào mấy chỗ trong phòng có thể giấu người nói: "Còn ai? Bây giờ đi ra ta không đánh, ra muộn một người đánh một bàn tay!"

Không ai trả lời hắn.

Phó Thần khiêng Hỗ Thần ngao ngao kêu to đi chỗ hòm xiềng trước, bắt Trần ca nhi, Đại lang ra, Trần ca nhi là Thái Tử cũng không tránh được, thiên kim chi môn bị cữu cữu cho một bàn tay như thường. Tìm được hai đứa, Phó Thần lại đi tới trước tủ quần áo, lật lật xiêm y, liền gặp A Bội

dùng quần lót của cô cô phủ lên đầu gối ở đằng kia, dường như làm như vậy cữu cữu sẽ nhìn không thấy nàng. Ngoại sanh nữ kiêu kiêu, Phó Thần không nỡ đánh, cướp quần lót tức phụ nhét vào bên trong, ôm A Bội ra, hôn một ngụm, "A Bội nghe lời, không cùng bọn họ học cái xấu a?"

"Nhị cữu cữu thôi!" A Bội ghét bỏ che mũi.

Phó Thần trên người còn có mùi rượu...

Phó Thần lúng túng thả ngoại sanh nữ tới phía trước Trần ca nhi, vừa muốn đi tới dưới giường, Hồ Thần ủy khuất chỉ vào A Bội, "Nhị cữu cữu không đánh tỷ tỷ!" Không phải nói mỗi người đều bị đánh sao?

Trần ca nhi sờ sờ đầu đệ đệ.

Phó Thần đẩy cái màn giường ra, bởi vì vóc dáng quá cao, hăn không cúi đầu thấp được, liền lạnh giọng uy hiếp: "Tất cả đi ra, nếu không ra một người đánh hai lần!"

Nhị lang A Thần sợ đánh, thành thành thật thật bò ra.

Phó Thần nhìn nhìn, phát hiện còn thiếu hai cái quỷ linh tinh quái, liền gối xồm xuống hướng bên trong nhìn, cười, "Viện Viện ra!"

Viện Viện 9 tuổi đang nằm sấp, đợi nhị cữu cữu đứng lên, nàng lặng lẽ vỗ vỗ A Tuyên được nàng che bên trong, nhanh bò ra ngoài, sau khi rời khỏi đây liền chỉ ra cửa kêu: "A, A Tuyên chạy, thật hư!" Nói xong hướng A Thần Nhị lang tế mi lộng nhãn, ba người cùng nhau chạy ra bên ngoài, bên kia Trần ca nhi Đại lang nhìn nhau, một người dắt a Bội, một người dắt Hồ Thần đi ra ngoài.

Phó Thần đưa bọn nhỏ ra cửa, lại gặp Phó Quan.

Hăn nhìn hai bên một chút, ngạc nhiên nói: "A Tuyên đã chạy đi đâu?"

Động tĩnh bên trong Phó Quan đều nghe được, lập tức chỉ ra cửa viện nói: "Sợ người đánh nàng, chạy ra ngoài trước."

Phó Thần lo lắng ngoại sanh nữ gặp chuyện không may, thúc hăn: "Nhanh chóng đưa trở về, chớ hồ nháo."

Phó Quan nghiêm chỉnh gật đầu, mang theo bọn nhỏ đi ra ngoài.

Phó Thần nhìn theo bọn họ đi xa, nhanh chóng đóng cửa lại, bước nhanh vào trong phòng.

Nhị công chúa khẩn trương nhắm mắt lại.

Phó Thần xốc màn lên, vừa nhìn nàng đỏ mặt nằm ở đằng kia, ngực liên bốc lửa, như sói nhào tới. Vừa muốn hôn, nghĩ tới lời A Bội, Phó Thần chợt dạ nâng cao đầu, "Một thân mùi rượu, có phải rất khó ngửi hay không? Ta lại đi súc miệng?"

Nhị công chúa không cảm thấy khó ngửi, đỏ mặt lắc đầu.

Phó Thần vui vẻ, cúi đầu hôn lỗ tai nàng, "Nhớ ta có phải không? Chỉ súc miệng cũng không muốn trì hoãn?"

Nhị công chúa cắn môi, xấu hổ muốn đẩy hăn.

Phó Thần đè tay nàng lại, bừa bãi khi dễ.

Dưới giường, A Tuyên nằm ngửa nhìn ván giường, nghe cữu cữu và cô cô nói lời nàng không hiểu. Nghe cô cô năn nỉ gọi cữu cữu là nhị ca, A Tuyên càng thêm mê hoặc, cữu cữu đang khi dễ cô cô sao? Cô cô vì sao gọi cữu cữu là nhị ca a? Còn có thanh âm kỳ quái kia là thế nào?

Tiểu nha đầu tò mò cực kì, lặng lẽ bò ra bên ngoài, muốn đi xem cô cô cữu cữu đến cùng đang làm cái gì. Kết quả mắt thấy đang muốn đi ra ngoài, bên trên đột nhiên truyền đến một tiếng khóc gọi của cô cô, giống như đặc

biệt đau. A Tuyền đột nhiên không dám động, lo lắng đề phòng nằm im, sau đó liền nghe cô cô nhỏ giọng khóc, cừu cừu không ngừng kêu "Tâm can" ...

Chậm rãi cô cô không khóc nữa, ván giường lại càng lúc càng kêu vang, đừng đưa.

A Tuyền sợ hãi, ván giường rút xuống đập vào nàng thì làm thế nào?

A Tuyền sợ đau, sợ bị đập, như con khỉ bò ra ngoài.

Trong phòng không có người, lại có vẻ trống rỗng.

A Tuyền quay đầu, nhìn phía sau.

màn gấm đỏ buông xuống dưới, bên trong giống như có bóng người đứng đưa, có thanh âm cô cô khóc suốt suốt, còn có tiếng vang kì lạ càng thêm rõ ràng, A Tuyền quả thực là quá hiếu kỳ, cũng chậm chậm đi tới, lặng lẽ đẩy một bên màn ra.

Nhị công chúa nhắm mắt lại, thần hồn phiêu đãng, làm sao biết bên cạnh có người?

Phó Thần ngược lại mở mắt, chỉ là lực chú ý tất cả trên khuôn mặt thê tử mỹ lệ như hải đường mùa xuân, bởi vậy đã muộn, một chớp mắt mới phát hiện ngoại sanh nữ. Hắn giật bắn người, nhanh chóng kéo chắn che khuất hai người, đang muốn giải thích, thân thể đột nhiên run run, muốn kêu A Tuyền, nhưng chữ "A" kia lại như biến điệu...

Hắn không nói lời nào, A Tuyền mở miệng, "Nhị cừu cừu vì sao muốn khi dễ cô cô? Cô cô đang khóc." Nhúu khuôn mặt nhỏ nhắn, rất không cao hứng.

Nhị công chúa thế mới biết A Tuyền ở chỗ này!

Vốn định đẩy Phó Thần ra, lúc này triệt để ngốc, không thể động đậy nổi.

Phó Thần đã hồi thần, hoàn toàn che khuất tức phụ, lại kéo kéo chần lên che khuất bả vai, lúc này mới nghiêng đầu nói chuyện cùng ngoại sanh nữ: "Cửu cửu không khi dễ cô cô, A Tuyền nhìn lầm rồi, mau đi ra tìm muội muội đi."

A Tuyền mới không dễ gạt như vậy, nhìn tóc cô cô lộ ở bên ngoài, "Cô cô khóc, ta nghe thấy được !"

Phó Thần đầu óc xoay chuyển nhanh, lập tức bịa chuyện nói: "Cô cô là cao hứng, cao hứng cũng sẽ rơi nước mắt, Phúc Tuệ nàng nói có phải không?"

Nhị công chúa đau chết, nghe hấn bậy bạ như vậy, nhin không được hung hăng cào hấn một chút, lại cũng rầu rĩ phối hợp với hấn dỗ tiểu nha đầu: "Đúng a, cô cô thật cao hứng, A Tuyền ngoan, mau đi tìm muội muội, muội muội không thấy người sẽ sốt ruột."

A Tuyền nửa tin nửa ngờ, nhìn nhìn chần trên người hai người, buồn bực hỏi: "Vậy các người sao không mặc quần áo?"

Phó Thần nhị công chúa nhất thời câm rồi à.

Phó Thần cúi đầu, vô thanh xin thê tử giúp đỡ.

Nhị công chúa hung hăng trừng hấn, không cho hấn nói bậy.

Hai vợ chồng đang đau đầu, A Tuyền đột nhiên cười, thúy thúy nói: "Ta biết, cửu cửu cô cô đang sinh đệ đệ cho ta đâu!"

Nói xong xoay người chạy, muốn đi khoe khoang cùng các huynh đệ tỷ muội chính mình nhìn thấy nghe thấy cái gì.

"Người mau đuổi theo a!" Nhị công chúa sốt ruột giục Phó Thần, "Bảo A Tuyền đừng nói ra ngoài, nếu không nàg..." Nói đến một nửa, yên lặng, khó có thể tin nhìn Phó Thần, đã như vậy, hăn thế nhưng còn có tâm tư hoa tống?

Phó Thần một bộ thần sắc đương nhiên, "Vừa mới không tận hứng."

Nhị công chúa bị hăn ép tới gắt gao, trốn cũng vô pháp trốn, lại khóc, "kia A Tuyền nói ra thì làm thế nào?"

Phó Thần không lưu tâm, cúi đầu hôn nàg, "Nói thì nói, nàg không nói, người khác cũng biết đêm nay chúng ta làm cái gì... Phúc Tuệ, vừa mới thật là cao hứng khóc sao?"

Nhị công chúa lệ ướt tràn mi, "Đau..."

Phó Thần hôn nước mắt nàg, "Nghe nói lần đầu tiên đều như vậy, Phúc Tuệ ráng nhin, ta thật không nhin nổi."

Nhị công chúa không muốn nhin, Phó Thần liền hướng lỗ tai nàg gọi tâm can.

Tâm can tâm can, một tiếng lại một tiếng, nhị công chúa mềm lòng thành nước, bất tri bất giác theo hăn...

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 298 - Hậu Ký Mười Một

Ngày hôm sau buổi chiều Trăn ca nhi mới dẫn hai muội muội hồi cung.

Trăn ca nhi bị Từ Tấn gọi vào Sùng Chính điện , A Tuyền A Bội một đêm không thấy nương, trong lòng nhung nhớ, một trước một sau vào Phượng Nghi cung.

Phó Dung đang dựa trên tháp đầu, nhìn thấy hai nữ nhi bảo bối, cười hỏi các nàng: "trong nhà ngoại tổ mẫu chơi vui sao?"

"Chơi vui!" A Tuyền trước đỡ muội muội lên tháp, sau đó nàng cũng trèo lên, cùng muội muội mỗi người tựa vào một bên mẫu thân, tay nhỏ vừa nhẹ nhàng sờ bụng nương vừa hưng phấn nói sự tình ở nhà ngoại tổ mẫu.

"Hổ Thần với Nhị lang ca ca cãi nhau , buổi sáng Hổ Thần nói muốn thả Hắc Bạch Vô Thường cắn Nhị lang ca ca, tam cữu cữu nghe thấy, liền nói nhị cữu cữu rất thích Hắc Bạch Vô Thường, để Hổ Thần đưa cho nhị cữu cữu nuôi vài ngày, tiểu dưỡng không bằng lòng, cùng tam cữu cữu cãi nhau, bị tiểu di trừng mắt."

Phó Dung nhin cười không được.

Ngô Bạch Khởi không ném hai con rắn kia đi, bọn họ đã sớm biết, nếu muội muội còn không sợ, bọn họ cũng không có gì đáng nói. Phó Hựu đủ phá hư, Hổ Thần thật đem Hắc Bạch Vô Thường đưa đến trước mặt ca ca, ca ca liền dám nấu canh uống. Muội muội dung túng Ngô Bạch Khởi, ca ca vẫn nhìn Ngô Bạch Khởi không thuận mắt đâu.

"Còn nháo động phòng." A Bội cười hì hì nói, "Ta trốn trong tủ, tỷ tỷ trốn dưới giường."

Phó Dung phì cười, sờ sờ đầu nữ nhi: "Có phải bị nhị cữu cữu các người bắt ra hay không?"

"Nhị cữu cữu không tìm được ta!" A Tuyền đắc ý nói, "Ta nằm ở dưới giường, tỷ tỷ Viện Viện đi ra ngoài rồi nhị cữu cữu liền cho rằng phía dưới không còn ai, sau đó bọn họ liền động phòng, ta đều nghe thấy, còn nhìn thấy !" Ngoại tổ mẫu cùng các dì đều không cho nàng nói cho người khác biết, nhưng nương không phải người khác a, A Tuyền có bí mật gì đều sẽ nói cùng nương.

Phó Dung có chút nóng mặt, tò mò nữ nhi đã nghe được cái gì, lại cảm thấy không nên nói cái này.

Nàng còn đang cân nhắc khuyên nữ nhi quên việc này như thế nào, A Tuyền đã cười bắt chước, "Tâm can không khóc, một lát liền không đau ..."

Cười tặc tặc, thanh âm thúy thúy .

A Bội ngây ngốc cười.

A Tuyền cũng cười, sờ sờ bụng nương, lăm bầm lâu bầu: "Sau này đệ đệ ngã, ta cứ đỡ đệ đệ như vậy."

Phó Dung choáng váng cả đầu, vừa khiếp sợ ca ca thế nhưng sẽ nói với nhị công chúa như vậy, lại khiếp sợ ý tưởng của nữ nhi, vội ôn nhu cải chính: "A Tuyền nghe mẫu thân nói, không phải đỡ đệ đệ như vậy, chỉ có tân lang mới có thể đỡ tân nương như vậy, chúng ta chỉ có thể gọi tên hoặc là gọi đệ đệ."

A Tuyền mờ mịt nháy mắt, "Chỉ có tân lang có thể gọi tâm can?"

Phó Dung nghiêm trang gật đầu.

A Bội tò mò hỏi: "Kia phụ hoàng và nương thành thân thì phụ hoàng cũng gọi nương như vậy sao?"

Tiểu nha đầu không khéo miệng như tỷ tỷ, nhưng thường thường hỏi chút vấn đề khiến người lớn khó trả lời, Phó Dung quên tân hôn đêm đó Từ Tấn gọi nàng thế nào, quả thực là lúc ấy quá tra tấn người, chỉ biết đau, chỉ hận không thể đẩy hẳn ra, nào có tâm tình nghe hẳn gọi cái gì? Nhưng nàng nếu muốn dỗ nữ nhi, đương nhiên phải tiếp tục nói dối, liền gật đầu nói: "Đúng a, phụ hoàng cũng gọi nương như vậy, lần này A Tuyền A Bội nhớ rõ, tương lai dỗ đệ đệ chớ để sai."

A Tuyền ngoan ngoãn gật đầu.

Phó Dung tiếp tục dạy nữ nhi, "Động phòng là bí mật của nhị cữu cữu và cô cô, A Tuyền về sau đừng nói với người bên ngoài, nếu người nói bọn họ sẽ ngầm cười chê nhị cữu cữu và cô cô, A Tuyền muốn cô cô bị người chê cười sao?"

"Không cho bọn họ chê cười cô cô!" A Tuyền tức giận đáp.

Phó Dung yên tâm, nữ nhi thích cô cô, khẳng định sẽ không nói.

Bất quá đến buổi tối, Phó Dung lại nhin không được nói thầm cùng Từ Tấn, "Nhìn nhị ca lúc trước hờ hững với Phúc Tuệ, không ngờ thành thân có thể nói chuyện như vậy, quả nhiên ngầm sau lưng nam nhân đều là một bộ dáng khác."

Từ lúc nàng mang thai, Từ Tấn bắt đầu ghen hỏa, lúc này nghe nàng nhắc tới Phó Thần nhị công chúa động phòng, liền giống như hai người cùng nhau xem sách nhỏ, vừa kẻ sát nàng cọ cọ, vừa trừng phạt xoa nàng, "Trước khi ngủ nói cái này, nàng định không muốn cho ta ngủ có phải không?"

Phó Dung đúng là cố ý, căn môi cười trộm, đưa tay tới.

Từ Tấn thụ sủng nhược kinh, sau đó liền đổi bị động thành chủ động .

Hai vợ chồng người hầu hạ ta trước, ta lại hầu hạ người, cuối cùng đều thỏa mãn.

Chà lâu qua, Từ Tấn ôm Phó Dung nói chuyện, "Hoa mẫu đơn lại sắp nở, Nùng Nùng phát thiệp cho những quý nữ kinh thành kia đi, người và nương cùng nhau chọn người tốt cho Lục đệ. Lục đệ thành thân , ta cũng giải quyết một tâm sự."

Quý nữ a...

Phó Dung trong lòng phấp phấp, thở dài, nắm tay hắn nói: "Ta còn nhớ được năm ấy ta gả cho Hoàng Thượng, chỉ chớp mắt 10 năm đi qua, Hoàng Thượng có cảm thấy ta già đi hay không? Có muốn chọn mấy tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi lấp đầy hậu cung hay không?"

"Trần ca nhi đã 8 tuổi, nàng còn nói với ta cái này?" Từ Tấn căn cứ vào tai nàng, biết nàng mang thai rồi thích miên man suy nghĩ, cầm ngược tay nàng, thanh âm kiên định mà ôn nhu, "Ở trong mắt ta, Nùng Nùng vĩnh viễn đẹp nhất, ai cũng kém nàng, ta có Nùng Nùng tốt nhất, còn muốn người khác làm gì?"

Phó Dung thích nghe, nghe bao nhiêu lần cũng không đủ, hôn hôn hắn, dựa vào lồng ngực hắn rắn chắc thiếp đi, một đêm mộng đẹp.

Nháy mắt liền tới ngày tuyển phi cho Hoài vương Từ Hạo.

Vườn Mẫu Đan muôn hồng nghìn tía, nhóm quý nữ quần tam tụ ngũ tụ chung một chỗ ngắm hoa, Phó Dung cùng Thái Hậu ngồi trong đình hóng mát nhìn mỹ nhân bên ngoài, lại có loại cảm giác hoa cả mắt.

"Ta nhìn ai cũng rất tốt ." Thái Hậu xa xăm cảm khái.

Phó dung gật đầu, ánh mắt tùy ý đảo qua những tiểu cô nương kia. Đều là khuôn mặt xa lạ, đều là quý nữ kinh thành, tin tưởng không ngốc, nếu tới, khẳng định đều sẽ thu hồi khuyết điểm bày ra mặt tốt nhất cho nàng cùng Thái Hậu nhìn a. Nhưng các nàng cũng không có biện pháp, Từ Hạo chính mình không chủ động, tuyển phi chỉ có thể dựa vào vận khí, vận khí tốt, chọn được người thích hợp cho hãn, đôi tình nhân có lẽ thật có thể sống tốt, vận khí không tốt, vương phi mới không thể thay thế vị trí Thôi Oản trong lòng Từ Hạo, kia chính là đồng sàng dị mộng.

"Nương!" A Tuyên đột nhiên từ trong bụi hoa chạy ra, mắt to sáng ngời trong suốt, giống như gặp được chuyện mới mẻ gì.

Phó Dung kinh ngạc nhú mày, đợi nữ nhi tiến vào, nàng gọi vào bên người giúp lau mồ hôi, ngạc nhiên nói: "Không phải là theo Lục thúc người chơi sao, như thế nào tới bên này ?" Hôm nay Từ Tấn cũng gọi Từ Hạo tiến cung, chỉ chờ các nàng chọn mấy người xuất chúng lại để cho Từ Hạo tự mình chọn một, A Tuyên A Bội trước giờ thích Lục thúc, sớm đã ghé qua.

"Phụ hoàng để ta dắt Lục thúc đến nhìn mẫu đơn." A Tuyên chỉ vào một mảnh bụi hoa nơi xa, "Lục thúc không chịu đến, liền mang ta sang bên kia nhìn, nương, ta nhìn thấy một người ngồi trên tảng đá ngắm hoa, một con bướm bướm đậu xuống đầu, ta nói cho nàng biết, nàng không để ý ta, nương biết tại sao không?"

Phó Dung tâm tư vòng vo, chẳng lẽ cô nương kia phát hiện Từ Hạo, lạt mềm buộc chặt?

A Tuyên nói xong chính mình liền cười , "Nàng ngủ, ta hô hai tiếng nàng đều không nghe thấy, ta đi tới trước mặt nàng gọi, nàng giật bắn, khoe miệng còn có nước miếng đâu, sau đó nhìn thấy Lục thúc nàng liền chạy, mặt đỏ lên."

Phó Dung ngẩn người, suy nghĩ , xem ra cô nương kia là ngủ thật ...

"tâm nàng ấy ngược lại đủ rộng." Thái Hậu cười khen một câu.

Phó Dung nhìn về phía mẹ chồng, gặp mẹ chồng trên mặt rất cuộc lộ ra một tia cười tự đáy lòng, nàng cũng thở ra một hơi. loại tình huống này của Từ Hạo, phải cười cô nương tâm rộng, bằng không ngày sau vào cửa cùng một chết người so đo, có thể sống tốt mới là lạ.

"A Tuyên còn nhớ được cô nương kia bộ dáng ra sao không?" Phó Dung cười hỏi nữ nhi.

A Tuyên gãi gãi đầu, nhìn người ngoài đình: "Nàng mặc váy đỏ..."

Phó Dung nhìn nhìn bên ngoài, các mỹ nhân gần như đều mặc váy đỏ, đậm nhạt bất đồng mà thôi.

Nàng phân phó Mai Hương gọi nhóm quý nữ đến, giống năm đó nàng tham gia tuyển phi, bốn người cùng nhau vào đình, lại để cho nữ nhi nhìn.

A Tuyên trí nhớ tốt, thật sự nhận ra nàng ấy, chỉ vào cô nương vừa mới đi tới mặc bối tử đỏ tươi hưng phấn kêu to: "Nương, chính là nàng, nàng ngồi trên tảng đá ngủ ! Còn chảy nước miếng !"

Phó Dung Thái Hậu cùng nhau nhìn.

Cô nương kia mặt đỏ rồi tái đi như mẫu đơn hồng bên ngoài, cúi đầu cứng đờ trước đình, một đôi tay nhỏ bất an nắm chặt ống tay áo.

Phó Dung trước nhìn dáng người nàng, vóc dáng so với nàng cao hơn một chút, bộ ngực nổi lên, eo liễu tình tế, gió thổi qua phát động làn váy nàng, lộ ra phía dưới một đôi giày thêu nhỏ.

"Ngẩng đầu lên." Phó Dung ôn nhu nói.

Cô nương kia căn cứ môi, chậm rì ngẩng đầu.

Phó Dung lại nhìn, liền gặp tiểu cô nương có một đôi mắt hạnh ngập nước, mặt trái táo đỏ bừng, hai má có chút nở nang, đẹp càng đẹp, đẹp không làm người kinh sợ, nhưng cho người cảm giác ngây thơ khả ái. Lúc này bởi vì mất mặt mũi, tiểu cô nương mi mắt thật dài run a run, hàm răng căn cứ môi, càng khiến người ta trù mến.

Vừa hỏi, mới biết được là cháu gái nhỏ của người đứng đầu Hàn Lâm viện học sĩ Đồng đại nhân, năm nay vừa mười lăm.

Phó Dung nhìn về phía mẹ chồng, Thái Hậu mỉm cười gật đầu.

Trước cơm trưa, Phó Dung đem bức họa vị Đồng cô nương này và ba mỹ nhân khác đưa đi Sùng Chính điện.

Từ Tấn không nhìn, trực tiếp để Văn công công đưa bức họa cho Từ Hạo, "Đây là mẫu thân và tứ tẩu người cùng nhau chọn ra, người nhìn xem, thích ai thì cho nàng làm vương phi, đều thích, một làm vương phi, người khác làm thiếp thất."

Từ Hạo cười khổ, huynh trưởng chính mình chỉ có một Hoàng Hậu, tặng người cho hăn ngược lại không khách khí.

Nếu đã sớm đáp ứng, lúc này hăn cũng không do dự nữa, thành thành thật thật tiếp nhận bức họa. Ba bức trước đều chỉ tùy ý đảo qua, nhìn đến tờ thứ tư, Từ Hạo ngẩn ra, trong đầu hiện lên một màn nhìn thấy trong vườn Mẫu Đơn kia. A Tuyền lại gần gọi người, cô nương kia tỉnh, nghe A Tuyền chê cười nàng chảy nước miếng nàng liền đỏ mặt, vụng trộm nhìn bốn phía, một bên lau nước miếng một bên dặn dò A Tuyền đừng nói ra ngoài, A Tuyền chỉ vào chỗ hăn ẩn thân gọi Lục thúc, cô nương kia bỏ chạy như bay ...

"Là nàng đi." Hăn thản nhiên đáp.

Từ Tấn lúc này mới nhìn mấy bức họa, phát hiện Lục đệ chọn người tư sắc rất tầm thường , trong lòng không thích.

Sau khi trở về oán giận nói với Phó Dung, "Chọn người xấu nhất có lẽ với ta."

Phó Dung vừa nghe liền hiểu được Từ Hạo tuyển ai, cười nói với hân chuyện ở vườn Mẫu Đơn, "Hoàng Thượng yên tâm đi, đây chính là duyên phận."

Từ Tấn nửa tin nửa ngờ, Khâm Thiên giám tìm ngày tốt, hân chọn tháng 9, khi đó Phó Dung sớm ra cử, có thể tham gia náo nhiệt.

chọn vương phi mới cho Lục đệ xong, Từ Tấn một lòng hầu hạ Phó Dung bụng càng lúc càng lớn. Tháng 6 một trận đông tố qua đi, Phó Dung thuận thuận lợi lợi sinh một tiểu tử béo, đặt tên là Lạc ca nhi, năm sau Lạc ca nhi tròn tuổi, Cảnh Dương hầu phủ, Hoài vương phủ đồng thời truyền đến tin tức tốt.

Rốt cục đã có cháu trai ruột, cháu gái ruột, Đế - Hậu hai người đều cười không khép miệng.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 299 - Hậu Ký Mười Hai

Lại một năm Trung Thu đến.

Ngày mười lăm tôn thất hoàng gia cả nhà đoàn viên, ngày kế Từ Tấn hạ chỉ thỉnh người nhà mẹ đẻ Phó Dung tiến cung ngắm trăng, có thể thấy được cảm tình Đế - Hậu vẫn như lúc đầu.

Thường trăng xong, tất cả người lớn về nhà, Phó Dung lưu bọn nhỏ ở lại trong cung thêm mấy ngày, nhi tử Phó Thần là Tứ lang mới sáu tháng, Phó Dung không dám giữ lại, cho nhị công chúa ôm về. Như thế tính toán hết, kỳ thật trong cung chỉ thêm hai tỷ đệ Viện Viện A Thần cùng Hồ Thần, lại lập tức náo nhiệt hơn rất nhiều.

"Nương, Hồ Thần và A Thần lại đánh nhau !" A Tuyên 8 tuổi như gió chạy vào cáo trạng cùng mẫu thân.

Phó Dung đau đầu, buông một nửa đồ lót trong tay đang khâu cho Lạc ca nhi, đi theo nữ nhi ra ngự hoa viên.

Trong Ngự Hoa viên, Viện Viện đang giáo huấn đệ đệ, Trăn ca nhi dắt Hồ Thần năm tuổi đứng đối diện, cũng cúi đầu dỗi dàu. Nhìn thấy Phó Dung tới, Hồ Thần mắt sáng lên, tiểu lão hồ vọt tới trước mặt dì, ôm đùi dì cáo trạng, "Dì, Thần biểu ca đánh ta !" Giơ tay nhỏ lên cho dì nhìn, "Còn chảy máu !"

Phó Dung cúi đầu, thấy trên mu bàn tay nam oa trắng nõn quả thật có một điểm trầy da.

"Hắn còn cần ta đâu!" A Thần không cam tâm yếu thế, chạy tới cũng giơ cánh tay lên cho dì nhìn.

Phó Dung nhìn thấy Hồ Thần lưu lại một vòng dấu rang nhỏ, ần ần thấy máu.

hai anh em họ mỗi người ôm một đùi dì, cầu dì thay bọn họ làm chủ, Lạc ca nhi bên kia được A Bội dắt mất hứng, sốt ruột chạy đến trước mặt, khóc muốn nường ôm, "Nường ôm ta, không ôm bọn họ!"

Ở đây này hắn nhỏ nhất, mới ba tuổi, A Thần liền tránh chỗ ra, Hồ Thần đắc ý cười, tiếp tục ôm đùi dì, vỗ vỗ một bên khác cho tiểu biểu đệ, "Lạc ca nhi ôm chỗ này!"

Lạc ca nhi chớp chớp ánh mắt, tới ôm.

Phó Dung đỡ khóc đỡ cười, sờ sờ đầu Hồ Thần, ôm lấy tiểu nhi tử, dẫn một đám hài tử lớn nhỏ đi lương đình, hỏi Trần ca nhi: "Hai người bọn họ đánh nhau như thế nào?"

Hồ Thần ngược cổ muốn nói, bị A Tuyên nhanh tay che miệng, "Không hỏi người!"

Trần ca nhi cười nói: "Chúng ta chơi trốn tìm, A Thần trước trốn phía sau bụi cây, Hồ Thần cũng muốn trốn ở đấy, A Thần đẩy hắn một cái, Hồ Thần không đứng vững ngã sấp xuống, liền cắn A Thần một ngụm."

Viện Viện răn dạy đệ đệ: "Người lớn hơn Hồ Thần ba tuổi, gây với hắn là làm sao vậy?"

A Thần nhìn Hồ Thần đang tẽ mi lộng nhãn với hắn, mím chặt miệng.

Hắn với A Tuyên A Bội cùng tuổi, lớn hơn mấy tháng, bình thường ham chơi hiếu động, lúc này bị tỷ tỷ mắng, đôi mắt liền đỏ lên.

Phó Dung đau lòng vô cùng, gọi cháu ngoại lớn tới trước mặt, nắm tay hần nói: "A Thần không khóc, dì hiểu, việc này là Hồ Thần không đúng, hần không nên cướp chỗ trốn với người, nhưng Hồ Thần còn nhỏ a, hần không hiểu chuyện, sau này hần lại phạm sai lầm, A Thần làm ca ca thì nói đạo lý cho hần, hần không nghe người sẽ không để ý hần, dù sao hần không có khí lực lớn như người, người trốn ở đằng kia hần cũng không có biện pháp đẩy người, nhưng mà không cho đẩy đệ đệ nữa, vạn nhất hần ngã sấp xuống, đụng phải đầu thì làm sao?"

A Thần nước mắt xoạch rớt xuống, "Ta biết, hần cần ta, ta sẽ không đẩy hần." Hần bắt đầu chỉ là tùy tiện đẩy đệ đệ một chút, không biết đệ đệ sẽ ngã sấp.

Phó Dung mau để cho nhi tử giúp ca ca lau nước mắt, "Lạc ca nhi mau đem khăn của người cho biểu ca dùng."

Lạc ca nhi ngoan ngoãn từ trong ngực lấy ra khăn nhỏ mẫu thân khâu cho hần đưa cho biểu ca, mắt thấy A Thần muốn cầm, tiểu tử mắt phượng chớp chớp, đột nhiên lại giấu ra phía sau, ghé vào trong ngực mẫu thân không muốn, "Dùng của tỷ tỷ... Dùng của nương... Không, dùng của ca ca !" Khăn của tỷ tỷ và nương hần đều không muốn cho biểu ca dùng, của ca ca thì không sao.

Tiểu nam oa quay đầu nhìn huynh trưởng, tặc tặc cười.

Trần ca nhi bất đắc dĩ, đệ đệ này, hỏi hần thích nhất ai, người trong một nhà này ca ca xếp cuối cùng, sau phụ hoàng, nhưng cố tình bình thường lại thích nhất đi theo hần, chơi mệt mới mới đi tìm hai tỷ tỷ, muốn các nàng giúp rửa mặt.

Xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ xấu, Trần ca nhi dắt A Thần sang một bên tiếp tục trấn an.

Phó Dung lại gọi Hồ Thần xấu nhất tới trước mặt, giả vờ tức giận hỏi hăn: "Nhiều cây như vậy, vì sao nhất định muốn cướp của biểu ca?"

Hồ Thần chuyển một đôi mắt to sáng ngời có thần, làm chuyện xấu vẫn có vẻ khí thẳng đáng giận, bộ dạng cực kỳ giống cha hăn, "Cái cây đó to nhất!"

Phó Dung còn chưa lên tiếng, A Tuyên cả giận: "Dù to cũng là A Thần chiếm trước, người làm sao có thể cướp của hăn? Vậy ta cũng thích Hắc Bạch Vô Thường của người, ta cướp đi được không? Nếu không thành thật ta nói cho tiểu di, bảo nàng nhốt người vào phòng!"

Hồ Thần rút cuộc sốt ruột , vội vã nói: "Nương đang có muội muội, không thể tức giận, tỷ tỷ đừng đi cáo trạng!"

"Vậy người giải thích cho A Thần đi, đáp ứng về sau không khinh người nữa, ta liền không nói cho tiểu di." A Tuyên banh khuôn mặt nhỏ nhắn đáp.

Hồ Thần không nguyện ý, nhìn về phía dì.

Phó Dung ôn nhu dạy hăn: "Làm sai chuyện gì thì phải nhận sai, nhận sai rồi vẫn là cháu ngoan dì thích, Hồ Thần mau đi đi, người đỡ biểu ca rồi, dì liền mang các người đi khều táo."

Vừa nghe được chơi vui , Hồ Thần lập tức đi nhận sai .

Hai anh em lại hòa hảo như ban đầu.

Phó Dung lệnh cho tiểu thái giám đi trước chuẩn bị đồ, nàng dẫn mấy đứa nhỏ tản bộ tới vườn táo.

Trong cung vốn không có cây táo, bởi vì nàng thích ăn táo, sau này cũng không bị ảnh hưởng chuyện năm đó Tề Trúc hại nàng, Từ Tấn liền cho

người đời mấy chục cây táo làm thành vườn táo, hàng năm quả táo chín, một nhà vài lần đều tới đây chọc táo ăn.

Nàng dắt Lạc ca nhi, Hồ Thần đi trước nhất, ba chị em A Tuyền A Bội Viện Viện đi ở chính giữa, Trần ca nhi A Thần theo sau, Lăng Thủ 12 tuổi theo sau Trần ca nhi vài bước.

Thiếu niên nhỏ lặng lẽ nhìn Viện Viện phía trước, chỉ lúc nàng quay đầu mới có thể nhìn thấy sườn mặt nàng, không giống hai công chúa trắng nõn, cũng không đẹp như các nàng ấy, hắn lại thích nhìn nàng nhất, mỗi lần nghe nói nàng tiến cung, Lăng Thủ đều ngóng trông Thái Tử sớm một chút đi gặp, hắn cũng nhân cơ hội thấy mặt nàng một lần.

Đến vườn táo, Phó Dung cũng không khều táo, ngồi dưới tàng cây nhìn bọn nhỏ chơi, phái tiểu cung nữ đi theo, miễn cho gậy trúc đập vào các tiểu chủ tử.

Lạc ca nhi quá nhỏ, không cầm được gậy trúc, liền mang mũ bằng trúc cầm rồi nhỏ đi theo Thái Tử ca ca, Trần ca nhi chọc táo rơi xuống hắn liền cười hì hì đi nhặt, các tỷ tỷ gọi hắn hắn cũng không đi, chẳng biết tại sao nhất định muốn dán vào ca ca hắn "không thích nhất".

Hồ Thần trong nhà không có tỷ tỷ, hắn cũng ngại cầm gậy trúc mệt, liền nhắc giỏ trúc đi theo A Tuyền A Bội, hỗ trợ nhặt táo.

A Thần ham chơi, tự mình giơ gậy trúc một lòng gõ táo, tiểu thái giám bên cạnh hầu hạ nhặt táo.

Viện Viện quay đầu nhìn, gặp Lăng Thủ đứng bên cạnh Trần ca nhi, nàng nhìn qua hắn liền nhanh chóng xoay người, không khỏi cười, lớn tiếng gọi hắn: "Lăng Thủ công phu của người tốt nhất, dám so với ta xem ai được nhiều táo hơn không?"

Lăng Thủ mặt xoát đỏ, nhìn Thái Tử, câu nệ chối từ: "Lăng Thủ không dám cùng biểu cô nương so bì."

Viện Viện bĩu bĩu môi, chỉ vào giỏ trúc phía sau nói: "Nếu không dám, người giúp ta nhặt táo đi, Thái Tử nơi đó có Lạc ca nhi, không cần người quan tâm."

Lăng Thủ nhìn về phía Thái Tử.

Trần ca nhi cười gật đầu: "Đi thôi."

Lăng Thủ dè nén vui vẻ, cước bộ trầm ổn đi .

Viện Viện dẫn hãnh đi thêm vài bước vào trong rừng táo mới dừng lại, vừa ngửa đầu khều táo vừa nhỏ giọng hỏi hãnh: "Người có phải làm cái gì đui lý hay không ? Vì sao mỗi lần ta vừa nhìn qua người liền xoay người? Đừng chống chế, ta biết người nhìn lén ta ."

Nguyên lai nàng đều biết...

Lăng Thủ tâm bùm bùm đập loạn, há há mồm, lại không biết nên giải thích thế nào.

Viện Viện mười một tuổi , chuyện nam nữ cũng coi như là tỉnh tỉnh mê mê, bởi vì Tống tử tử lảng giềng thích tiểu cữu cữu, thường thường ở trước mặt nàng lăm bằm, nàng cũng đã biết một người thích nàng sẽ vụng trộm nhìn nàng, chẳng lẽ Lăng Thủ thích nàng ?

Không nghe thấy thiếu niên trả lời, Viện Viện quay đầu, liền gặp người vẫn đang nhìn nàng lập tức lại cúi thấp đầu.

Trong chốc lát nhìn nàng trong chốc lát không nhìn, rốt cuộc có phải là thích hay không?

Nghĩ xuất thần, không lưu ý trên cây rớt xuống một quả táo to, vừa lúc nện vào đầu nàng.

Viện Viện nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Lăng Thủ không khỏi ngẩng đầu, thấy nàng che đỉnh đầu, nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Viện Viện ủy khuất nói: "Bị táo đập, thật đau." Vừa nói vừa xoa đầu.

Lăng Thủ cũng muốn xoa cho nàng, lại ngượng ngùng, thấy bên kia dưới đất có mấy cái mũ bằng trúc, là Hoàng Hậu chuẩn bị cho mọi người, lại chỉ có nhị hoàng tử đeo, liền nói: "Ta đi lấy cho ngươi cái mũ đi?"

Viện Viện lập tức lắc đầu, chỉ vào A Tuyền A Bội nói: "Bọn muội muội đều không mang, ta mới không mang đâu, thôi, cũng không phải đặc biệt đau, kệ nó." Nói xong cũng quên vấn đề mới vừa rồi, tiếp tục khều táo, khều được hai quả táo toàn thân đỏ au dính liền nhau, Viện Viện kinh hỉ cực kì, buông gậy trúc, tự mình đi nhặt.

"Đẹp không?" Nàng cầm khăn ra lau, nâng đến trước mặt Lăng Thủ cho hắn nhìn.

Lăng Thủ chỉ nhìn quả táo, ánh mắt liền dừng trên khuôn mặt nàng nhỏ nhắn đỏ bừng, nhẹ giọng nói: "Đẹp."

Viện Viện không chú ý ánh mắt hắn, kéo hai quả táo ra, một cho vào trong miệng mình, một đưa cho hắn, "Nếm thử đi, đó là cây táo là từ Tín Đô mang đến, táo Tín Đô là cống phẩm, rất ngọt."

Lăng Thủ thụ sủng nhược kinh, muốn nhìn một chút người khác có nhìn bên này hay không, Viện Viện thấy hắn hết nhìn đông tới nhìn tây, ăn một quả táo cũng như phòng tắc, mất hứng nói: "Thích ăn hay không, thật không biết ngươi đang suy nghĩ cái gì."

Nàng muốn thu tay về, Lăng Thủ khẩn trương, không chút nghĩ ngợi liền chém giết, một đôi tay bởi vì luyện võ có lớp chai liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Như bị phỏng, Lăng Thủ vội vàng lùi về.

Viện Viện cũng chẳng biết tại sao cảm thấy nóng mặt, đưa quả táo cho hăn, quay đầu đi khều táo.

Lăng Thủ sửng sốt một hồi lâu, mới xoay người, đưa lưng về phía mọi người, đưa táo đỏ vào trong miệng.

Phó Dung lắc đầu bật cười, phía sau thỉnh thoảng truyền đến giọng nói nam nhân quen thuộc, "Bọn họ mới bao lớn, đã biết nói chuyện yêu đương?"

Phó Dung quay đầu, thấy Từ Tấn long bào màu minh hoàng, hăn ngồi xuống, cùng nàng chen chúc trên một cái ghế mây, cánh tay không coi ai ra gì vòng bên hông nàng, nhanh chóng hôn nàng một ngụm, nhìn ánh mắt của nàng hỏi: "Nàng không phản đối?"

nam nhân 31 tuổi, ánh mắt càng thêm thâm thúy, khuôn mặt càng thêm tuổi già, chỉ có ôn nhu không đổi.

Phó Dung lặng lẽ nắm lấy bàn tay to hăn vòng bên hông nàng, hướng Lăng Thủ Viện Viện bên kia nói: "Phản đối cái gì? Bọn họ còn nhỏ, chưa hẳn hiểu được cái gì gọi là thích, hiện tại vui vẻ như thế nào thì làm thế, tương lai trưởng thành, nếu như Viện Viện vẫn thích thân cận Lăng Thủ, Lăng Thủ cũng không sai a."

Hiện tại Lăng Thủ giống như Hứa gia năm đó, đợi khi từ Trần ca nhi đăng cơ, Lăng Thủ cũng sẽ thay thế Hứa gia làm ngự tiền thị vệ thống lĩnh, hoàn toàn xứng đôi ngoại sanh nữ. Lại nói đây đều là ảo, mấu chốt nhất, vẫn là Viện Viện thích hay không.

Nàng mỉm cười nhìn bọn nhỏ, Từ Tấn lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng xinh đẹp không giảm so với năm đó, ôn nhu hỏi nàng: "Nùng Nùng biết đời này ta lần đầu tiên gặp nàng là lúc nào sao?"

Phó Dung nghĩ ngợi, quay đầu nói với hắn: "Năm ấy ta bị lên đậu, lúc ta ở gia trang?"

Từ Tấn cười nhìn nàng, "Không phải, là năm ấy tháng 8 nàng 12 tuổi, nàng ở trên núi khều táo."

Phó Dung bừng tỉnh đại ngộ, đúng a, Từ Tấn so với nàng trùng sinh sớm hơn nửa năm.

Nhớ tới vụ này, Phó Dung tính nhẩm một chút thời gian, nhin cười không được, "Hoàng Thượng vừa trở về liền đi Tín Đô nhìn ta?"

Từ Tấn thán thán đặng đặng thừa nhận, ôm chặt eo nàng nói: "Ân, trước đi vào cung nhìn nương nhìn lục đệ, chàng vạng trở lại vương phủ, liền đi nơi nàng ở, sau đó liền đặc biệt muốn biết nàng 12 tuổi đang làm cái gì, có bộ dáng gì, lúc rảnh liền dẫn Hứa gia đi."

Hắn ôm lấy nàng, chỉ vào Viện Viện mười một tuổi nói: "Lúc ấy nàng cao như Viện Viện, giơ gậy trúc chạy chung quanh, bị đập cũng kiêu kiêu kêu đau... Nhìn nàng làm nũng với Chính Đường, lúc ấy ta chỉ nghĩ, nữ nhân này đời trước ở trước mặt ta sao không phải như vậy? Đời này ta nhất định phải làm cho nàng làm nũng với ta."

Đi một vòng lớn, cuối cùng cũng đã được như nguyện .

"Nùng Nùng, kiếp sau, chúng ta có sống giống như bây giờ?" Hắn tựa vào trán nàng, lâm bầm hỏi.

Phó Dung vừa muốn trả lời, xa xa truyền đến bọn nhỏ cười vang, đại nữ nhi thanh âm vang nhất, hưng phấn nói phụ hoàng muốn hôn mẫu thân.

Phó Dung nhếch khóe miệng lên, nữ nhi đoán sai, không phải Từ Tấn muốn hôn nàng, mà là...

Đón Từ Tấn thâm tình chăm chú nhìn, nàng ngẩng đầu lên, đem môi đỏ mọng in lại hắn .

Hưởng qua chỗ tốt của hắn, như vậy kiếp sau, kiếp sau sau nữa, nam nhân Từ Tấn này đều sẽ là của nàng. Đời này nàng trốn hắn, thật có kiếp sau, nàng sẽ trang điểm xinh xinh đẹp đẹp chờ hắn đến, hắn không đến, nàng liền đi tìm hắn, tìm được, lại cùng hắn làm nũng, lại mê hoặc hắn cả đời.

Đời đời kiếp kiếp, làm sủng hậu của Từ Tấn hắn.

SÙNG HẬU CHI LỘ

Tiểu Giai Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 300 - Phiên Ngoại An Vương Từ Yến

Ngày 3 tháng 3, tiết thượng ty.

Tài tử giai nhân đi ra bờ sông, An vương Từ Bình không thích náo nhiệt, ngày xuân lại có hứng thú đi chơi, lệnh cho tùy tùng chuẩn bị xa giá, đi Vĩnh Thái tự.

Đến chân núi, dọc theo 108 bậc thềm đá chậm rãi bước lên, ánh mắt tùy ý thưởng thức phong cảnh trong núi, vừa nhìn đằng trước thì bỗng nhiên thấy một đạo bóng dáng có chút quen thuộc. Từ Bình sinh lòng hoang mang, nhìn chăm chăm người nọ, khi đối phương nghiêng đầu lại, hắn rốt cuộc xác định mình không nhận lầm người, cao giọng hô: "Vân Thăng!"

Từ Yến giật mình, quay đầu, thấy An vương, vội đi xuống, hành lễ với hắn: "Thất thúc cũng tới a?"

Từ Bình cười cười, nói: "Không hẹn mà gặp, Vân Thăng có nguyện cùng ta cùng du chùa?"

Từ Yến cười đáp: "Câu còn không được."

Vì thế hai chú cháu kèm nhau 3 tuổi sống vai cùng du xuân.

Từ Bình cùng với Không Minh đại sư Vĩnh Thái tự là bạn tốt, mỗi lần tới đều sẽ cùng hắn đánh cờ, Từ Yến bình thường tu thân dưỡng tính, cũng thích cờ đạo, nghe vậy vui vẻ cùng đi.

Không Minh nhìn thấy hai chú cháu, không khỏi bật cười: "ngày đẹp hội vui, vương gia và Thế Tử không đi bờ sông tình cờ gặp gỡ giai nhân, sao lại cùng đi tìm lão nạp?"

Từ Bình 35, Từ Yến 32, hai hậu duệ quý tộc hoàng gia nhiều lần xin miễn Hoàng Thượng tứ hôn, kinh thành gần như không ai không biết.

Từ Bình cũng trêu ghẹo hăn: "Chẳng lẽ chỉ cho phép Phật gia cao tăng một lòng hướng Phật, lại không cho ta là phàm phu tục tử một thân một mình thanh tịnh?"

Không Minh thỉnh hai người ngồi xuống, chậm rãi nói: "Không phải vậy, lão nạp tạm thông mệnh tương, biết vương gia và Thế Tử đều có duyên đào hoa, mắt thấy đào hoa chậm chạp không tới, trong lòng hoang mang. Có lẽ hai vị đi nhiều hồng trần một chút, có thể gặp được người định trong mệnh số."

Từ Bình buông mi cười nhẹ.

Hăn quả thật từng có một đoạn duyên đào hoa, đáng tiếc nửa đường biến hóa, nay người nợ đã là Hoàng Hậu ngàn vạn sủng ái tại một thân, hăn năm đó chưa thể thực hiện ước định, cảm giác áy náy cũng nhạt dần, tuy rằng không hề nhớ mong người có duyên vô phận, lại cũng không gặp được ai có thể làm cho tâm hăn gợn sóng, vì vậy chưa lập gia đình.

Từ Yến nhìn về mảnh trúc xanh phía ngoài cửa sổ.

duyen đào hoa sao?

Hăn đã gặp được, chỉ là nước chảy có tình hoa rơi vô tình, bay vào người nhà khác.

Không Minh mỉm cười đánh giá hai người, một đôi ánh mắt thanh minh phảng phất có thể khám phá suy nghĩ trong lòng hai người, ngón tay khinh

động, đảo mắt đã bấm hai quẻ, cười nói: "Nguyên lai hai vị đào hoa đều đã bỏ qua, đáng tiếc đáng tiếc, vạn sự đều do duyên pháp, xem ra kiếp trước hai vị đều có chỗ cô phụ giai nhân, bởi vậy kiếp này chỉ có thể gặp thoáng qua, vô duyên tụ hợp."

Từ Yến và hãn giao tình không sâu, trong lòng cười nhạt, trên mặt lại không biểu hiện ra.

Từ Bình không kiêng kị, thản nhiên trào phúng hãn: "Trước chỉ biết đại sư thông hiểu Phật lý, không ngờ còn có thể xem bói, không bằng đại sư cùng ta hồi phủ, ta vì đại sư tiến dẫn, ngày sau chuyên tính mệnh trắc nhân duyên cho quý nhân quan to, đảm bảo đại sư một đời vinh hoa phú quý."

Không Minh vuốt râu cười, không hề nói năng rườm rà.

Buổi trưa cơm xong, Từ Bình cùng Từ Yến đều ở phòng khách nghỉ ngơi.

Hai người đang ngủ, Không Minh nhẹ bước qua trước cửa, trong miệng nói nhỏ vài câu, không biết nói gì.

Trong phòng, Từ Bình đi vào giấc ngủ không lâu, bỗng nhiên vào mộng.

Tựa mộng lại không phải mộng, hãn giống như người xem, nhìn đến chỗ đại nghịch bất đạo, muốn tỉnh nhưng không tỉnh được.

Hãn mơ thấy Phó Dung, lúc đó hãn cùng Túc vương Từ Tấn ở Linh Sơn ngắm cảnh, đang muốn rẽ vào, một nữ tử mũ mào mặc váy trắng đột nhiên thất kinh lao tới. Từ Bình hiếm khi đi chỗ đông người, chưa từng bị nữ nhân dây dưa, nhưng hãn hiểu được loại kỹ xảo này, không chút nghĩ ngợi đẩy người đến chỗ Từ Tấn. Kinh hồng thoáng nhìn, Từ Bình cũng kinh diễm đối phương đẹp, bởi vậy không nhẫn tâm đẩy người ngã xuống đất, nếu nàng có tâm trèo cao, Túc vương mà chịu, cũng là lựa chọn không sai.

Sau đó hãn không gặp lại, nghe nói nàng thành tiểu thiếp của Túc vương.

Lại sau này, Từ Tấn Từ Hạo hai huynh đệ mệnh táng chiến trường, có người xác nhận là Thái Tử làm hại, Gia Hòa để giận dữ muốn phế Thái Tử, Thái Tử mưu nghịch, thừa dịp Thành vương tiến cung thăm bệnh cùng Hoàng Hậu liên thủ, bí mật giết Thành vương. Chuyện đó cùng hãn cũng không quan hệ, không ngờ cuối cùng đảng Thái Tử và đảng Vĩnh Ninh công chúa ác đấu, Khâu Đặc phụng chỉ thỉnh hãn trấn loạn.

Từ Bình cũng không xem thánh chỉ, hãn cũng không muốn xen vào nước đục này.

Khâu Đặc lại nói Thái Tử hoang dâm vô độ, không phải minh quân, thỉnh hãn vì Đại Ngụy xã tắc thiên thu suy nghĩ.

Nghe bên ngoài chém giết, trong mộng hãn dao động.

Sau đó hãn thành tân quân.

Triều thần khuyên hãn lập hậu tuyển phi, đây là chuyện thuận lý thành chương, hãn ứng.

Tháng 4 mẫu đơn nở rộ, trong muôn hồng nghìn tía, hãn lại gặp Phó Dung.

Nàng thật sự rất đẹp, so với những quý nữ tuổi thanh xuân kia lớn hơn năm sáu tuổi, diễm áp quần phượng như cũ, hãn liếc thấy nàng, cũng nhìn thấy khi nàng nhìn về phía hãn trong mắt đầy vui sướng.

Từ Bình cảm thấy rất có hứng thú, cô nương này đến cùng thích hãn bao nhiêu, trước đó chủ động yêu thương nhưng nhớ một lần, nay đã làm thiếp thất Túc vương, thế nhưng còn muốn trở thành phi tử của hãn?

Có muốn cho nàng như nguyện hay không?

Hắn mới thoát ra ý niệm, liền thấy nàng bị người đẩy vào trong nước, hắn sai người đi cứu, Phó Thần lập tức nhảy xuống cứu người, đáng tiếc nàng trán đập vào đá, trong khoảnh khắc hương tiêu ngọc vãn.

Mộng tới đây, Từ Bình đột nhiên bừng tỉnh.

Hắn kinh ngạc nhìn lên xà nhà, nhất thời phân không rõ đây chẳng qua là một giấc mộng hoang đường, hay là kiếp trước của bọn hắn.

Hết thủy đều chú trọng duyên pháp sao?

Đó hắn là kiếp trước đi.

Nàng một lòng muốn đến bên cạnh hắn, nỗ lực hai lần, lần đầu tiên hắn đem nàng giao cho người khác, lần thứ hai hắn mở to mắt nhìn nàng rơi xuống nước, không thể đứng lúc cứu nàng lên. Cho nên đời này lão thiên gia phạt hắn, muốn cưới nàng, lại đem nàng hứa cho người khác?

Từ Tấn đâu, hắn và Phó Dung có duyên phận gì?

Từ Bình mờ mịt suy nghĩ một lát, đột nhiên bật cười.

Một giấc mộng mà thôi, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, mặc kệ kiếp trước như thế nào, hắn chính là hắn, một nhàn vương lòng không mang chí lớn.

Cách một bức tường, Từ Yến còn đang trong mộng.

Mộng quá đẹp, hắn luyện tiếc tỉnh.

Hắn mơ thấy Phó Dung, mơ thấy nàng gả cho hắn, là thê tử của hắn.

Động phòng hoa chúc, nàng đẹp khiến tim hắn đập nhanh, thất thổ chảy máu mũi, nàng vừa vội vừa cười, sau đó nhiều lần giễu cợt hắn không có tiền đồ.

Hắn quả thật không có tiền đồ, không có tiền đồ đến mức vì một nụ cười, một cái nhăn mày của nàng xuất thần, không tiền đồ đến mức cái gì cũng nguyện ý theo nàng. Nàng thích ăn táo, hắn bồi nàng đi khều, nàng ghét bỏ hắn khều táo không đủ hồng không đủ đẹp, hắn liền nhìn chăm chăm tìm quả táo xinh đẹp cho nàng. Lúc nàng ăn xong ôm lấy nàng, thường thức ngọt ngào trong miệng nàng. Nàng không thích ra cửa du ngoạn, ngại ngồi xe ngựa xóc nảy, hắn liền ôm nàng trên đùi, cam tâm tình nguyện làm đệm cho nàng. Nàng không nguyện leo núi, đi nhiều hai bước cũng không cao hứng, hắn liền công nàng vào rừng anh đào, công nàng ngắm hoa, rồi công nàng về sân nhà mình, 데 nàng lên giường, gửi trên người nàng một đường ngát mùi anh đào.

Hắn cho rằng cuộc sống thần tiên này sẽ vẫn luôn kéo dài, cảnh tiếp trong mộng lại đột nhiên biến hóa.

Mẫu thân chỉ trích nàng, một ngày ba bữa bắt nàng đứng bên cạnh hầu hạ, phạt nàng chép kinh thư, chép không tốt liền không cho nàng trở về phòng. Muội muội không thích nàng, mỗi lần hắn và Phó Dung muốn làm gì, như ngắm hoa câu cá, muội muội đều chạy tới quấy hắn. Từ Yến đau lòng nàng, đi lý luận cùng mẫu thân, mẫu thân mắng hắn làm con bất hiếu, dùng công ơn nuôi dưỡng nhiều năm áp hắn. Từ Yến không thích muội muội càn quấy khó chơi, hắn đi giảng đạo lý cùng muội muội, muội muội chỉ khóc, khóc hắn có tức phụ quên muội muội...

Hắn không dám ngỗ nghịch mẫu thân, không đành lòng thương tâm muội muội, hắn thử phía dưới tận lực ngằm bù đắp nàng, giúp nàng bóp vai đấm lưng xoa chân, hiệu quả lại rất nhỏ.

Nàng không thích cười nữa, giống đoá hoa dần dần héo rũ, mỹ lệ vẫn còn, trong mắt lại không có sáng rực.

Rốt cuộc 1 ngày, nàng khóc cầu hắn, cầu hắn thả nàng đi.

Hắn luyện tiếc, ba ngày ba đêm không ngủ.

Nhưng hắn càng luyện tiếc nhìn nàng khổ sở, hắn không có cách nào cho nàng thoải mái vui sướng, vậy hắn nguyện ý thả nàng về nhà.

Hắn tự mình đưa nàng về Phó gia, một chớp mắt kia, nàng buông tay hắn xuống xe, thiện lương của hắn cũng đi theo...

Nước mắt theo khuôn mặt trượt xuống, Từ Yến giơ tay lên, nhìn khách phòng Vĩnh Thái tự bài trí đơn giản lịch sự tao nhã, chậm rãi ngồi dậy.

Nguyên lai chỉ là giấc mộng.

Nhưng lại chân thật như vậy.

Năm ấy ở Như Ý trai, hắn cầu nàng gả cho hắn, nàng nói mẫu thân muội muội hắn đều không thích nàng, gả cho hắn hai người cũng sẽ không hạnh phúc. Lúc ấy hắn không tin, nhận định là nàng không thích hắn, người nhà không hợp chỉ là lấy cớ, nhưng trải qua giấc mộng quá mức chân thật này, Từ Yến tin.

Mẫu thân muội muội hắn, quả thật giống hệt trong mộng...

Xuống giường, Từ Yến đi tới trước giá rửa mặt, vẩy nước lên mặt.

Nước mắt cùng với bọt nước rơi xuống, khóe miệng lại hiện lên nụ cười thoải mái.

Hắn không xứng với nàng.

Không thể cùng một chỗ, không phải không có duyên, mà là hắn không xứng với nàng.

Thua Từ Tấn, hắn nhận.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)

[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)

[Chương 124](#)
[Chương 125](#)
[Chương 126](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137](#)
[Chương 138](#)
[Chương 139](#)
[Chương 140](#)
[Chương 141](#)
[Chương 142](#)
[Chương 143](#)
[Chương 144](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147](#)
[Chương 148](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150](#)
[Chương 151](#)
[Chương 152](#)
[Chương 153](#)
[Chương 154](#)
[Chương 155](#)

[Chương 156](#)
[Chương 157](#)
[Chương 158](#)
[Chương 159](#)
[Chương 160](#)
[Chương 161](#)
[Chương 162](#)
[Chương 163](#)
[Chương 164](#)
[Chương 165](#)
[Chương 166](#)
[Chương 167](#)
[Chương 168](#)
[Chương 169](#)
[Chương 170](#)
[Chương 171](#)
[Chương 172](#)
[Chương 173](#)
[Chương 174](#)
[Chương 175](#)
[Chương 176](#)
[Chương 177](#)
[Chương 178](#)
[Chương 179](#)
[Chương 180](#)
[Chương 181](#)
[Chương 182](#)
[Chương 183](#)
[Chương 184](#)
[Chương 185](#)
[Chương 186](#)
[Chương 187](#)

[Chương 188](#)
[Chương 189](#)
[Chương 190](#)
[Chương 191](#)
[Chương 192](#)
[Chương 193](#)
[Chương 194](#)
[Chương 195](#)
[Chương 196](#)
[Chương 197](#)
[Chương 198](#)
[Chương 199](#)
[Chương 200](#)
[Chương 201](#)
[Chương 202](#)
[Chương 203](#)
[Chương 204](#)
[Chương 205](#)
[Chương 206](#)
[Chương 207](#)
[Chương 208](#)
[Chương 209](#)
[Chương 210](#)
[Chương 211](#)
[Chương 212](#)
[Chương 213](#)
[Chương 214](#)
[Chương 215](#)
[Chương 216](#)
[Chương 217](#)
[Chương 218](#)
[Chương 219](#)

[Chương 220](#)
[Chương 221](#)
[Chương 222](#)
[Chương 223](#)
[Chương 224](#)
[Chương 225](#)
[Chương 226](#)
[Chương 227](#)
[Chương 228](#)
[Chương 229](#)
[Chương 230](#)
[Chương 231](#)
[Chương 232](#)
[Chương 233](#)
[Chương 234](#)
[Chương 235](#)
[Chương 236](#)
[Chương 237](#)
[Chương 238](#)
[Chương 239](#)
[Chương 240](#)
[Chương 241](#)
[Chương 242](#)
[Chương 243](#)
[Chương 244](#)
[Chương 245](#)
[Chương 246](#)
[Chương 247](#)
[Chương 248](#)
[Chương 249](#)
[Chương 250](#)
[Chương 251](#)

[Chương 252](#)
[Chương 253](#)
[Chương 254](#)
[Chương 255](#)
[Chương 256](#)
[Chương 257](#)
[Chương 258](#)
[Chương 259](#)
[Chương 260](#)
[Chương 261](#)
[Chương 262](#)
[Chương 263](#)
[Chương 264](#)
[Chương 265](#)
[Chương 266](#)
[Chương 267](#)
[Chương 268](#)
[Chương 269](#)
[Chương 270](#)
[Chương 271](#)
[Chương 272](#)
[Chương 273](#)
[Chương 275](#)
[Chương 276](#)
[Chương 277](#)
[Chương 278](#)
[Chương 279](#)
[Chương 280 - Phó Tuyên Phiên Một](#)
[Chương 281 - Phó Tuyên Phiên 2](#)
[Chương 282 - Phó Tuyên Phiên Ba](#)
[Chương 283 - Phó Tuyên Phiên Bốn](#)
[Chương 284 - Phó Tuyên Phiên Năm](#)

[Chương 285 - Phó Tuyên Phiên Sáu](#)
[Chương 286 - Phó Tuyên Phiên Bảy](#)
[Chương 287 - Phó Tuyên Phiên Tám](#)
[Chương 288 - Hậu Ký Một](#)
[Chương 289 - Hậu Ký 2](#)
[Chương 290 - Hậu Ký Ba](#)
[Chương 291 - Hậu Ký Bốn](#)
[Chương 292 - Hậu Ký Năm](#)
[Chương 293 - Hậu Ký Sáu](#)
[Chương 294 - Hậu Ký Bảy](#)
[Chương 295 - Hậu Ký Tám](#)
[Chương 296 - Hậu Ký Chín](#)
[Chương 297 - Hậu Ký Mười](#)
[Chương 298 - Hậu Ký Mười Một](#)
[Chương 299 - Hậu Ký Mười Hai](#)
[Chương 300 - Phiên Ngoại An Vương Từ Yến](#)